DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

METHODS OF RATIONALITY

ELIEZER YUDKOWSKY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

📚 **Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız**

📚 **Çeviri Yedek Telegram Grubumuz**

📚 **Çeviri Sohbet Grubumuz**

📚 **Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız**

📚 **Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri**

📚 **Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız**

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harry Potter ve Rasyonellik Yöntemleri

Tarafından: Daha Az Yanlış

Petunin bir biyokimyagerle evlendi, Horry ise kurgu okuyarak büyüdü. Sonra Hogworts'un mektubu ortaya çıktı ve yararlanılabilecek bir dünya dolusu olasılık belirdi. Ve Hermione Graiigel, Pi'ofessor McGonagatl ve Profesör Quirrell gibi yeni bilim insanları... TAMAMLANDI.

Stntus: tamamlandı

Yayınlanma tarihi: 2010-02-28

Güncellendi: 2015-03-14

Kelimeler: 661619

Bölümler: 122

Ratcd: Kurgu T - Dil: İngilizce - Tür: Dram/Mizah - Karakterler: Harry P., Hcrmionc G. - Değerlendirmeler: 36,885 - Favs: 30,349 - Takipçiler: 22,064

Orijinal kaynak: https://ow.fanfiction.net/s/5752108/ I/Harry-Potter-and-the-Methods-of-Rationality

ricI Iub.net'in yardımıyla dışa aktarıldı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harry Potter ve Rasyonellik Yöntemleri

Tarafından: Daha Az Yanlış

Petunia bir biyokimyacı ile evlendi ve Harry bilim ve teknoloji okuyarak büyüdü. bilim kurgu. Sonra Hogwarts mektubu geldi ve yararlanılacak ilgi çekici yeni olasılıklarla dolu bir dünya. Ve Hermione Granger, Profesör McGonagall ve Profesör Quirrell gibi yeni arkadaşlar... TAMAMLANDI.

Durum: tamamlandı

Yayınlanma tarihi:

2010-02-28

Güncellendi: 2015-03-14

Kelimeler: 661619

Bölümler: 122

Puanlanmış: Kurgu T - Dil: İngilizce - Tür: Dram/Mizah - Karakterler: Harry P., Hermione G. - Yorumlar: 36,885 - Favs: 30,349 - Takipçiler: 22,064

Orijinal kaynak: https://www.fanfiction.net/s/5782108/1/Harry-Potter-and-the-Methods-of-Rationality

FicHub.net'in yardımıyla dışa aktarıldı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harry Potter ve Rasyonellik Yöntemleri

Giriş
Çok Düşük Olasılıklı Bir Gün İnandığım
Her Şey Yanlış Gerçekliği
Alternatifleriyle Karşılaştırmak Etkin
Piyasa Hipotezi
Temel Yükleme Hatası Planlama
Yanılgısı Karşılıklılık
Pozitif Önyargı
Başlık Redakte Edildi,
Bölüm I Öz
Farkındalık, Bölüm II
Omake Dosyaları 1, 2,
3 Dürtü Kontrolü
Yanlış Sorular Sormak
Bilinmeyen ve Bilinemeyen Vicdanlılık
Yanal Düşünme
Hipotezin Yerini
Belirleme Baskınlık
Hiyerarşileri Gecikmeli
Tatmin Bayes Teoremi
Rasyonelleştirme
Bilimsel Yöntem İnançta
İnanç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Makyavelist Zeka Hipotezi Kafa
Karışıklığını Fark Ederek Çözüm
Önerilerini Erteliyor
Empati
İndirgemecilik
Benmerkezci
Önyargı
Gruplar Halinde Çalışma, Pt 1
Gruplar Halinde Çalışma, Pt 2
Ara Sınav: Kişisel Finansal Yönetim
Koordinasyon Problemleri, Pt 1
Koordinasyon Problemleri, Bölüm 2
Koordinasyon Problemleri,
Bölüm 3 Statü Farklılıkları
Ara bölüm: Sınırı Aşmak Büyük
Günah
Bilge Gibi Davranmak, Bölüm
1 Bilge Gibi Davranmak,
Bölüm 2 Frontal Override
Cesaret Hümanizmi,
Bölüm 1
Hümanizm, Bölüm 2
Hümanizm, Bölüm 3
Hümanizm, Bölüm 4
Kişilik Teorisi Faydacı
Öncelikler Ön Bilgi
Benmerkezcilik
Başlık Redakte
Edildi, Bölüm 1
Stanford Hapishane Deneyi, Bölüm 2

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stanford Hapishane Deneyi, Bölüm 3
Stanford Hapishane Deneyi, Bölüm 4
Stanford Hapishane Deneyi, Bölüm 5
TSPE, Kısıtlı Optimizasyon, Bölüm 6
TSPE, Kısıtlı Biliş, Bölüm 7
TSPE, Kısıtlı Biliş, Bölüm 8
TSPE, Curiosity, Pt 9
Stanford Hapishane Deneyi, Bölüm 10
TSPE, Gizlilik ve Açıklık, Bölüm 11
Stanford Hapishane Deneyi, Son TSPE, Sonuçlar
Omake Dosyaları 4, Alternatif Paralellikler Bulaşıcı Yalanlar
Kendini Gerçekleştirme, Pt 1
Kendini Gerçekleştirme, Pt 2
Kendini Gerçekleştirme, Pt 3
Kendini Gerçekleştirme, Bölüm 4
Kendini Gerçekleştirme, Bölüm 5
Kendini Gerçekleştirme, Bölüm 6
SA, Makul İnkar Edilebilirlik, Bölüm 7
SA, Kutsal ve Sıradan, Bölüm 8 SA, Çatışmaların Tırmanması, Bölüm 9
Kendini Gerçekleştirme Finali, İtirafçı ile Sorumluluk Aralığı: Batık Maliyetler SA, Sonuçlar: Yüzeysel Görünüşler Tabu Değiş Tokuşları Prelüd: Hile Tabu Değiş Tokuşları, Pt 1
Tabu Değiş Tokuşları, Bölüm 2, Boynuz Etkisi
Tabu Değiş Tokuşları, Bölüm 3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabu Değiş Tokuşları, Final
Tabu Değiş tokuşları, Sonuç 1
Tabu Değiş Tokuşları, Sonuç 2
Tabu Ödünleşimleri, Sonuç 3, Mesafe Çoklu
Hipotez Testi
Hedonik Farkındalık
Zaman Baskısı, Pt 1
Zaman Baskısı, Pt 2
Roller, Pt 1
Roller, Bölüm 2
Roller, Bölüm 3
Roller, Bölüm 4
Roller, Bölüm 5
Roller, Bölüm 6
Roller, Bölüm 7
Roller, 8. Bölüm
Roller, Son Roller,
Sonrası
İhtiyati Tedbirler, Bölüm 1
İhtiyati Önlemler, Bölüm 2
Bakım
Testler
Gerçek, Bölüm 1, Bilmeceler ve Cevaplar
Gerçek, Bölüm 2
Gerçek, Bölüm 3
Gerçekler, Bölüm 4
Gerçek, Bölüm 5, Yanıtlar ve Bilmeceler
Yansımalar
Yansımalar, Bölüm 2

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başarısızlık, Pt 1
Başarısızlık,
Bölüm 2
Final Sınavı
Kapa Çeneni ve İmkansızı Yap Kapa
Çeneni ve İmkansızı Yap, Pt 2
Aftermath, Korunacak Bir Şey, Pt 0 Korunacak
Bir Şey: Minerva McGonagall Korunacak Bir Şey:
Profesör Quirrell Korunacak Bir Şey: Albus
Dumbledore Korunacak Bir Şey: Draco Malfoy
Korunacak Bir Şey: Severus Snape Korunacak
Bir Şey: Hermione Granger

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok Düşük Olasılıklı Bir Gün

Yasal Uyarı: J. K. Rowling Harry Potter'ın sahibidir ve hiç kimse rasyonellik yöntemlerinin sahibi değildir.

Bu kurgunun 5. Bölümden itibaren gerçekten zirveye ulaştığı düşünülüyor. Eğer 10. bölümden sonra hala beğenmediyseniz, vazgeçin.

Lütfen HPMOR DOT COM'u ziyaret edin:

* Yeni bölümler için kolay e-posta bildirim sistemi, RSS beslemesi ve Twitter beslemesi;

* Güncel Yazar Notları ve ilerleme güncellemeleri;

* Hayran yapımı güzel kitap tarzı PDF versiyonu;

* Metnin reklamsız aynası;

* ePUB ve MOBI e-metinler;

* Hikayenin devam eden podcast'i;

* Büyük miktarlarda hayran sanatı;

* Cameo listesi (hayran sanatçıların isimlerini taşıyan karakterler);

* Bu fanfiction'ın fan-fanfiction'ı;

* Hayran müziği, şarkılar ve animasyonlar;

* Hayran çevirileri;

* HPMOR okuyucuları için OKCupid anahtar kelimesi;

* TV Tropes sayfasına ve tartışma forumuna bağlantılar;

* Tetikleyici uyarılar sayfası (bazı okuyucular için olası travmatik çağrışımlar hakkında uyarılar; çoğu okuyucu için spoiler vermemek için ana hikaye içinde uyarı *yoktur*);

* Ana karakterin bildiği her şey nasıl öğrenilir;

* İlgili bir kâr amacı gütmeyen kuruluşta açık iş pozisyonları;

* Ve çok daha fazlası.

Yorumlar beni mutlu ediyor. Herhangi bir bölüme yorum bırakabilirsiniz, giriş yapmanız gerekmez ve bölümleri incelemeye başlamadan önce hepsini okumanıza gerek yoktur - ancak lütfen her bölüm için en fazla *bir* yorum bırakın.

Bu katı bir tek çıkış noktası kurgusu *değil* - geçmişte bir noktada birincil bir çıkış noktası var, ama aynı zamanda başka değişiklikler de var. Bu kurgu için duyduğum en iyi terim "paralel evren".

Metin pek çok ipucu içeriyor: bariz ipuçları, o kadar da bariz olmayan ipuçları, bazı okuyucuların başarıyla çözdüğünü gördüğümde şok olduğum gerçekten belirsiz ipuçları ve göz önünde bırakılan büyük kanıtlar. Bu rasyonalist bir hikaye; gizemleri çözülebilir ve çözülmek içindir.

Hikayenin temposu seri kurguya, yani önceden belirlenmiş sayıda sezon boyunca devam eden, bölümleri ayrı ayrı kurgulanan ancak nihai bir sonuca ulaşan genel bir yay çizen bir TV şovuna benziyor.

Hikaye 17. Bölüme kadar İngiliz İngilizcesine göre düzeltildi ve şu anda daha fazla Britpicking devam ediyor (bkz. /HPMOR subreddit).

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bahsedilen tüm bilim gerçek bilimdir. Ancak, bilim dünyasının ötesinde, karakterlerin görüşlerinin yazarın görüşleri olmayabileceğini lütfen unutmayın. Kahramanın yaptığı her şey bir bilgelik dersi değildir ve daha karanlık karakterler tarafından sunulan tavsiyeler güvenilmez veya tehlikeli bir şekilde iki ucu keskin olabilir.

Ay ışığının altında küçük bir gümüş parçası parlıyor, bir çizginin bir kısmı...

(siyah cüppeler, düşüyor)

...kan akar ve biri bir çığlık atar.

Duvardaki her santimlik alan bir kitaplıkla kaplıdır. Her kitaplığın neredeyse tavana kadar uzanan altı rafı var. Bazı kitap rafları ağzına kadar ciltli kitaplarla dolu: fen, matematik, tarih ve diğer her şey. Diğer raflarda iki kat ciltsiz bilim kurgu kitabı var, kitapların arka katmanı eski kağıt mendil kutularına veya tahta parçalarına yaslanmış, böylece arka katmanı öndeki kitapların üzerinde görebiliyorsunuz. Yine de yetmiyor. Kitaplar masaların ve kanepelerin üzerine taşıyor ve pencerelerin altında küçük yığınlar oluşturuyor.

Burası seçkin Profesör Michael Verres-Evans, eşi Bayan Petunia Evans-Verres ve evlat edindikleri oğulları Harry James Potter-Evans-Verres'in yaşadığı evin oturma odası.

Oturma odasındaki masanın üzerinde bir mektup ve *Bay H. Potter*'a zümrüt yeşili mürekkeple yazılmış, sarımsı parşömenden, mühürsüz bir zarf duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Profesör ve karısı birbirleriyle sert bir şekilde konuşuyorlar ama bağırmıyorlar. Profesör bağırmanın medeniyetsizlik olduğunu düşünüyor.

Michael Petunia'ya, "Şaka yapıyorsun," dedi. Ses tonundan onun ciddi olmasından çok korktuğu anlaşılıyordu.

"Kız kardeşim bir cadıydı," diye tekrarladı Petunia. Korkmuş görünüyordu ama kararından dönmedi. "Kocası bir büyücüydü."

"Bu çok saçma!" Michael sert bir şekilde söyledi. "Düğünümüze geldiler - Noel için ziyaret ettiler -"

"Onlara bilmemen gerektiğini söyledim," diye fısıldadı Petunia. "Ama bu doğru. Bir şeyler gördüm -"

Profesör gözlerini devirdi. "Canım, anladığım kadarıyla şüpheci literatüre aşina değilsin. Eğitimli bir sihirbaz için imkansız gibi görünen şeyleri taklit etmenin ne kadar kolay olduğunun farkında olmayabilirsin. Harry'ye kaşık bükmeyi öğrettiğimi hatırlıyor musun? Ne düşündüğünüzü her zaman tahmin edebiliyorlarmış gibi görünüyorsa, buna soğuk okuma denir -"

"Kaşık bükmek değildi -" "Neydi o

zaman?"

Petunia dudağını ısırdı. "Sana öylece söyleyemem. Benim -" Yutkundu. "Dinle. Michael. Ben -her zaman böyle değildim-" Sanki kıvrak vücudunu göstermek istercesine eliyle kendini işaret etti. "Bunu Lily yaptı. Çünkü ben - çünkü ben ona *yalvardım*. Yıllarca ona yalvardım. Lily *her zaman* benden daha güzeldi ve ben... bu yüzden ona kötü davranıyordum ve sonra *büyü* sahibi oldu, nasıl hissettiğimi hayal edebiliyor musunuz? Ve o sihrin bir kısmını benim üzerimde kullanması için ona *yalvardım*, böylece ben de güzel olabilirdim, onun sihrine sahip olamasam bile en azından güzel olabilirdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Petunia'nın gözlerinde yaşlar birikiyordu.

"Lily bana hayır derdi ve en saçma bahaneleri uydururdu, kız kardeşine iyi davranırsa dünyanın sonunun geleceği ya da bir sentorun ona bunu yapmamasını söylediği gibi - en saçma şeyler ve bu yüzden ondan nefret ederdim. Üniversiteden yeni mezun olduğumda, Vernon Dursley adında bir çocukla çıkıyordum, şişmandı ve benimle konuşan tek çocuktu. Çocuk istediğini ve ilk oğlunun adının Dudley olacağını söyledi. Ve *kendi* kendime düşündüm, *nasıl bir ebeveyn çocuğuna Dudley Dursley adını verir?* Sanki gelecekteki tüm hayatımın önümde uzandığını görüyordum ve buna dayanamıyordum. Kız kardeşime mektup yazdım ve ona bana yardım etmezse sadece -"

Petunia durdu.

"Her neyse," dedi Petunia, sesi kısıktı, "etti. Bana bunun tehlikeli olduğunu söyledi, ben de artık umurumda olmadığını söyledim ve bu iksiri içtim ve haftalarca hasta yattım, ama iyileştiğimde cildim temizlendi ve sonunda dolgunlaştım ... Güzeldim, insanlar bana iyi davranıyordu," derken sesi kesildi, "ve bundan sonra kız kardeşimden daha fazla nefret edemedim, özellikle de büyüsünün sonunda ona ne getirdiğini öğrendiğimde -"

"Sevgilim," dedi Michael nazikçe, "hastalandın, yatakta dinlenirken biraz kilo aldın ve cildin kendiliğinden . Ya da hasta olmak diyetini değiştirmene neden oldu -"

"O bir cadıydı," diye tekrarladı Petunia. "Ben gördüm."

"Petunia," dedi Michael. Sesine kızgınlık sinmeye başlamıştı. "Bunun doğru olamayacağını *biliyorsun*. Nedenini açıklamak zorunda ?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Petunia ellerini sıktı. Gözyaşlarının eşiğinde gibi görünüyordu. "Aşkım, seninle tartışmaları kazanamayacağımı biliyorum, ama lütfen, bu konuda bana güvenmelisin -"

" *Baba! Baba! Anne!* "

İkisi de durdu ve sanki odada üçüncü bir kişi olduğunu unutmuşlar gibi Harry'ye baktılar.

Harry derin bir nefes aldı. "Anne, annenle babanın büyüsü yoktu, değil mi?"

Petunia şaşkın bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

"O zaman Lily mektubu aldığında ailenizden hiç kimse büyüden haberdar değildi. Nasıl ikna oldular?"

"Ah..." Petunia dedi ki. "Sadece bir mektup göndermediler. Hogwarts'tan bir profesör gönderdiler. O -" Petunia'nın gözleri Michael'a kaydı. "Bize biraz sihir gösterdi."

"O zaman bunun için kavga etmenize gerek yok," dedi Harry kararlılıkla. Bu kez, sadece bu kez, onu dinleyeceklerini umuyordu. "Eğer doğruysa, buraya bir Hogwarts profesörü getirip büyüyü kendi gözlerimizle görebiliriz ve babam da bunun doğru olduğunu kabul eder. Değilse de annem yanlış olduğunu kabul edecektir. Deneysel yöntem bunun için var, böylece meseleleri sadece tartışarak çözmek zorunda kalmayız."

Profesör döndü ve her zamanki gibi küçümseyerek ona baktı. "Hadi ama, Harry. Gerçekten mi, *büyü mü?* Daha on yaşında olsan bile bunu ciddiye almaman *gerektiğini* bilirsin sanıyordum evlat. Büyü var olan en bilim dışı şeydir!"

Harry'nin ağzı acı acı burkuldu. Ona iyi davranılmıştı, muhtemelen çoğu genetik babanın kendi babalarına davrandığından daha iyi davranılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çocuklar. Harry en iyi ilkokullara gönderilmişti - ve bu işe yaramadığında, aç öğrencilerden oluşan sonsuz havuzdan özel öğretmenler sağlanmıştı. Harry her zaman ilgisini çeken her şeyi çalışmaya teşvik edilmiş, ilgisini çeken tüm kitapları satın almış, girdiği matematik ya da fen yarışmalarında sponsor olmuştu. En ufak bir saygı kırıntısı dışında, istediği makul her şey verilmişti. Oxford'da biyokimya dersleri veren bir doktorun küçük bir çocuğun tavsiyelerini dinlemesi beklenemezdi. Elbette İlgi Göstermek için dinlersiniz; İyi bir Ebeveynin yapacağı budur ve eğer kendinizi İyi bir Ebeveyn olarak görüyorsanız bunu yaparsınız. Ama on yaşındaki bir çocuğu *ciddiye* alır mısınız*?* Pek sayılmaz.

Bazen Harry babasına bağırmak istiyordu.

"Anne," dedi Harry. "Babamla bu tartışmayı kazanmak istiyorsan, Feynman Lectures on Physics'in ilk kitabının ikinci bölümüne bak. Orada, filozofların bilimin kesinlikle neyi gerektirdiği konusunda çok şey söyledikleri ve bunların hepsinin yanlış olduğu, çünkü bilimdeki tek kuralın nihai hakemin gözlem olduğu - sadece dünyaya bakmanız ve gördüklerinizi rapor etmeniz gerektiği hakkında bir alıntı var. Hımm... aklıma gelmişken, tartışmalar yerine deneylerle sonuca varmanın nasıl bir bilim ideali olduğuna dair bir şeyi nerede bulabileceğimi düşünemiyorum -"

Annesi ona baktı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim, Harry. Ama -" başını kaldırıp kocasına baktı. "Babanla bir tartışmayı kazanmak istemiyorum. Kocamın kendisini seven karısını dinlemesini ve ona sadece bu seferlik güvenmesini istiyorum -"

Harry kısa bir süre gözlerini kapadı. *Umutsuzdu.* Anne babasının ikisi de umutsuzdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi anne ve babası yine o tartışmalardan birine giriyorlardı; annesinin babasını suçlu hissettirmeye, babasının da annesini aptal hissettirmeye çalıştığı tartışmalardan birine.

"Ben odama gidiyorum," diye açıkladı Harry. Sesi biraz titriyordu. "Lütfen bu konuda çok fazla kavga etmemeye çalışın, anne, baba, nasıl sonuçlanacağını yakında öğreneceğiz, değil mi?"

"Elbette, Harry," dedi babası ve annesi ona güven verici bir öpücük verdi, sonra Harry merdivenlerden yatak odasına çıkarken onlar kavga etmeye devam ettiler.

Kapıyı arkasından kapattı ve düşünmeye çalıştı.

İşin komik yanı, babamla aynı fikirde olmalıydı. Hiç kimse büyüye dair bir kanıt görmemişti ve anneme dışarıda koca bir sihirli dünya vardı. Bir insan böyle bir şeyi nasıl sır olarak saklayabilirdi? Daha fazla sihir mi?
Bu oldukça şüpheli bir mazeret gibi görünüyordu.

Annemin şaka yapması, yalan söylemesi ya da deli olması için temiz bir dava olmalıydı, korkunçluk sırasına göre. Eğer mektubu annem kendisi gönderdiyse, bu posta kutusuna pulsuz olarak nasıl ulaştığını açıklardı. Biraz delilik, evrenin gerçekten böyle çalışmasından çok çok daha az olasılıksızdı.

Harry'nin bir parçası büyünün gerçek olduğuna tamamen ikna olmuştu ve Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'ndan gelen sözde mektubu gördüğü andan beri de öyleydi.

Harry yüzünü buruşturarak alnını ovuşturdu. *Düşündüğün* her *şeye inanma,* demişti kitaplarından biri.

Ama bu tuhaf kesinlik. Harry kendini sadece
Evet, bir Hogwarts profesörünün ortaya çıkmasını bekliyordum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve bir asa sallayınca sihir ortaya çıkacaktı. Tuhaf kesinlik, kendini sahteciliğe karşı korumak için hiçbir çaba sarf etmiyordu - neden bir profesör olmayacağına ya da profesörün sadece kaşık bükebileceğine dair önceden bahaneler üretmiyordu.

Nereden geliyorsun, tuhaf küçük tahmin? Harry düşünceyi beynine yöneltti. *İnandığım şeye neden inanıyorum?*

Harry genellikle bu soruyu yanıtlamakta oldukça iyiydi, ama bu özel durumda beyninin ne düşündüğü *hakkında* hiçbir *fikri yoktu.*

Harry zihinsel olarak omuz silkti. Bir kapının üzerindeki düz bir metal plaka itmeye, bir kapı kolu da çekmeye olanak verir ve test edilebilir bir hipotezle yapılacak şey gidip onu test etmektir.

Masasından bir parça çizgili kağıt aldı ve yazmaya başladı.

Sayın Müdire Yardımcısı

Harry durdu, düşündü; sonra kâğıdı bir kenara bırakıp başka bir kâğıt aldı ve mekanik kaleminden bir milimetre daha grafit çekti. Bu dikkatli bir kaligrafi gerektiriyordu.

Sevgili Müdire Yardımcısı Minerva McGonagall, ya

da kimi ilgilendiriyorsa:

Kısa süre önce Hogwarts'a kabul mektubunuzu Bay H. Potter'a hitaben aldım. Genetik ebeveynlerim James Potter ve Lily Potter'ın (eski adıyla Lily Evans) öldüğünün farkında olmayabilirsiniz. Lily'nin kız kardeşi Petunia Evans-Verres ve kocası Michael Verres-Evans tarafından evlat edinildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hogwarts'a gitmeyi çok istiyorum, ancak böyle bir yerin gerçekten var olması şartıyla. Sadece annem Petunia sihirden anladığını söylüyor ama o da kullanamıyor. Babam oldukça şüpheci. Ben de emin değilim. Ayrıca kabul mektubunuzda listelenen kitap ya da ekipmanlardan herhangi birini nereden temin edebileceğimi de bilmiyorum.

Annem, ailesine büyünün gerçek olduğunu göstermek ve sanırım Lily'nin okul malzemelerini edinmesine yardımcı olmak için Lily Potter'a (o zamanlar Lily Evans) bir Hogwarts temsilcisi gönderdiğinizi söyledi. Eğer bunu benim ailem için de yaparsanız çok yardımcı olursunuz.

Saygılarımla,

Harry James Potter-Evans-Verres.

Harry güncel adreslerini ekledi, sonra mektubu katladı ve Hogwarts'a hitaben yazdığı bir zarfa koydu. Biraz daha düşündükten sonra bir mum zarfın kapağına balmumu damlattı ve bir çakının ucuyla H.J.P.E.V. harflerini kazıdı.

Sonra kapısını açtı ve aşağıya indi. Babası oturma odasında oturmuş ne kadar zeki olduğunu göstermek için yüksek matematik kitabı okuyordu; annesi ise ne kadar sevgi dolu göstermek için mutfakta babasının en sevdiği yemeklerden birini hazırlıyordu. Birbirleriyle hiç konuşuyor gibi görünmüyorlardı. Tartışmak ne kadar korkutucu olsa da, *tartışmamak* bir şekilde çok daha kötüydü.

"Anne," dedi Harry sinir bozucu sessizlikte, "hipotezi test edeceğim. Senin teorine göre, Hogwarts'a nasıl baykuş gönderebilirim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annesi mutfak lavabosundan dönüp ona baktı, şok olmuş görünüyordu. "Bilmiyorum, sanırım sihirli bir baykuşa sahip olmalısın."

Bu kulağa oldukça şüpheli gelmeliydi*, oh, o zaman teorini test etmenin bir yolu yok,* ama Harry'nin içindeki tuhaf kesinlik boynunu daha da uzatmaya istekli görünüyordu.

"Mektup bir şekilde buraya gelmiş," dedi Harry, "o yüzden dışarıda sallayıp 'Hogwarts'a mektup var!' diye sesleneceğim ve bakalım bir baykuş onu alacak mı? Baba, gelip izlemek ister misin?"

Babası başını hafifçe salladı ve okumaya devam etti. *Elbette,* diye düşündü Harry kendi kendine. Büyü sadece aptal insanların inandığı utanç verici bir şeydi; babası hipotezi *test edecek*, hatta test edilmesini *izleyecek* kadar ileri giderse, bu kendini *ilişkilendirmek* gibi bir şey olurdu...

Harry ancak arka kapıdan bahçeye çıkarken, eğer bir baykuş gelip mektubu kaparsa, bunu babasına söylemekte zorlanacağı aklına geldi.

Ama - şey - bu gerçekten *, değil mi? Beynim neye inanıyor olursa olsun. Eğer gerçekten bir baykuş gelip bu zarfı alırsa, babamın düşündüğünden çok daha önemli endişelerim olacak.*

Harry derin bir nefes aldı ve zarfı havaya kaldırdı.

Yutkundu.

Kendi arka bahçenizin ortasında bir zarfı havada tutarken *Hogwarts'*a *Mektup!* diye bağırmak... aslında şimdi düşününce oldukça utanç vericiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayır. Ben babamdan daha iyiyim. Kendimi aptal gibi hissetmeme neden olsa bile bilimsel yöntemi kullanacağım.

"Mektup -" Harry söyledi, ama aslında daha çok fısıltılı bir mırıltı gibi çıktı.

Harry iradesini çelikleştirdi ve boş gökyüzüne doğru bağırdı, " *Hogwarts için mektup! Bir baykuş alabilir miyim?* "

"Harry?" diye sordu şaşkın bir kadın sesi, komşulardan biri.

Harry elini yanıyormuş gibi aşağı çekti ve zarfı uyuşturucu parasıymış gibi arkasına sakladı. Bütün yüzü utançtan yanıyordu.

Komşu çitin üstünden yaşlı bir kadının yüzü görünüyordu, kırlaşmış gri saçları adresindeki saç filesinden kaçıyordu. Bayan Figg, ara sıra gelen bebek bakıcısı. "Ne yapıyorsun Harry?"

Harry boğuk bir sesle, "Yok bir şey," dedi. "Sadece - gerçekten aptalca bir teoriyi test ediyordum -"

"Hogwarts'tan kabul mektubunu aldın mı?" Harry olduğu

yerde donakaldı.

"Evet," dedi Harry'nin dudakları bir süre sonra. "Hogwarts'tan bir mektup aldım. Baykuşumu 31 Temmuz'a kadar istediklerini söylüyorlar, ama -"

"Ama senin baykuşun *yok*. ! Sana standart bir mektup gönderen birinin *ne* düşünmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Buruşuk bir kol çitin üzerinden uzandı ve bekleyen bir el açtı. Bu noktada düşünmekte bile zorlanan Harry zarfını uzattı.

"Sen bana bırak canım," dedi Bayan Figg, "bir iki dakika içinde birini getiririm."

Ve yüzü çitin üzerinden kayboldu. Bahçede uzun bir

sessizlik oldu.

Sonra bir çocuk sesi sakin ve sessiz bir şekilde "Ne?" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnandığım Her Şey Yanlış

#include "stddisclaimer.h"

"Tabii ki benim hatamdı. Burada herhangi bir şeyden sorumlu olabilecek başka kimse yok."

"Şimdi, açık olmak gerekirse," dedi Harry, "eğer profesör seni havaya , baba, herhangi bir kabloya bağlı olmadığını bildiğin halde, bu yeterli bir kanıt olacaktır. Arkana dönüp bunun bir sihirbaz numarası olduğunu söyleyemezsin. Bu adil olmaz. Eğer böyle düşünüyorsanız, bunu *şimdi* söylemelisiniz ve bunun yerine başka bir deney bulabiliriz."

Harry'nin babası Profesör Michael Verres-Evans gözlerini devirdi. "Evet, Harry."

"Ve sen, anne, senin teorin profesörün bunu yapabilmesi gerektiğini söylüyor ve eğer bu gerçekleşmezse, yanıldığını kabul edeceksin. İnsanlar büyüye yaklaştığında büyünün işe yaramadığı bir şey yok."

Müdire Yardımcısı Minerva McGonagall şaşkın bir ifadeyle Harry'yi izliyordu. Siyah cübbesi ve sivri şapkasıyla oldukça cadı gibi görünüyordu, ama konuşurken sesi resmi ve İskoç gibi çıkıyordu, ki bu da görüntüsüyle hiç uyuşmuyordu. İlk bakışta kıkırdaması ve bebekleri kazanlara koyması gereken biri gibi ama ağzını açar açmaz tüm etki bozuldu. "Bu yeterli mi Bay Potter?" dedi. "Devam edip göstereyim mi?"

" *Yeterli mi?* Muhtemelen hayır," dedi Harry. "Ama en azından *Yardım edin.* Devam edin, Müdire Yardımcısı."

"Sadece Profesör yeterli olacaktır," dedi ve ardından, "*Wingardium Leviosa*."

Harry babasına baktı.

"Huh," dedi Harry.

Babası tekrar ona baktı. "Huh," diye babası.

Sonra Profesör Verres-Evans tekrar Profesör McGonagall'a baktı. "Pekâlâ, artık beni indirebilirsiniz."

Babası dikkatlice yere indirildi.

Harry bir elini kendi saçlarında gezdirdi. Belki *de çoktan* ikna olmuş olan o tuhaf yanıydı bu, ama... "Bu biraz hayal kırıklığı," dedi Harry. "Sonsuz küçük olasılıklı bir gözlemin güncellenmesiyle ilgili daha dramatik bir zihinsel olay olacağını düşünürdünüz -" Harry kendini durdurdu. Annesi, cadı ve hatta babası ona yine o *bakışı* atıyorlardı. "Yani, inandığım her şeyin yanlış olduğunu öğrendikten sonra."

Cidden, daha dramatik olmalıydı. Beyni, evrenle ilgili mevcut tüm hipotez stokunu temizliyor olmalıydı, ki bunların hiçbiri bunun izin vermiyordu. Ama bunun yerine beyni şöyle gibiydi: *Pekala, Hogwarts Profesörünün asasını sallayıp babanı havaya kaldırdığını gördüm, şimdi ne olacak?*

Cadı kadın onlara yardımsever bir şekilde gülümsüyor, oldukça eğlenmiş görünüyordu. "Başka bir gösteri ister misiniz, Bay Potter?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Buna gerek yok," dedi Harry. "Kesin bir deney yaptık. Ama..." Harry tereddüt etti. Kendine engel olamıyordu. Aslında, bu koşullar altında, kendine yardım etmemeliydi. Merak doğru ve yerindeydi. "Başka ne yapabilirsin?"

Profesör McGonagall bir kediye dönüştü.

Harry düşünmeden geri çekildi, o kadar hızlı geri çekildi ki, başıboş bir kitap yığınına *takıldı* ve sertçe poposunun üzerine bir *gümbürtüyle* indi. Elleri tam olarak uzanamadan kendini yakalamak için aşağı indi ve ağırlık desteklenmeden aşağı inerken omzunda uyarıcı bir sancı oldu.

Küçük tekir kedi bir anda cüppeli bir kadına dönüştü. "Özür dilerim Bay Potter," dedi cadı, dudaklarının kenarları yukarı doğru seğirmesine rağmen samimi bir sesle. "Sizi uyarmalıydım."

Harry kısa nefes alıyordu. Sesi boğuk çıkıyordu. *"Bunu yapamazsın!"*

"Bu sadece bir Başkalaşım," dedi Profesör McGonagall. "Tam olarak bir Animagus dönüşümü."

"Bir kediye dönüştün! *KÜÇÜK* bir kediye! Enerjinin korunumunu ihlal ettin! Bu sadece keyfi bir kural değil, kuantum Hamiltonyeninin formu tarafından ima ediliyor! Bunu reddetmek birimselliği yok eder ve sonra FTL sinyali alırsınız! Ve kediler *KARMAŞIKTIR!* Bir insan zihni bütün bir kedinin anatomisini ve tüm kedi biyokimyasını gözünde canlandıramaz, peki ya *nöroloji?* Kedi büyüklüğünde bir beyinle nasıl *düşünmeye* devam edebilirsiniz?"

Profesör McGonagall'ın dudakları şimdi daha sert seğiriyordu. "Büyü."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Büyü bunu yapmak için *yeterli değil*! Bir tanrı olman gerekir!"

Profesör McGonagall gözlerini kırpıştırdı. "Bana ilk kez *böyle sesleniyorlar.* "

Beyni az önce kırılan şeyi kavramaya başladıkça, Harry'nin görüşünü bir bulanıklık kaplıyordu. Matematiksel olarak düzenli yasalara sahip birleşik bir evren fikrinin tamamı tuvalete atılmıştı; *fizik* kavramının tamamı . Büyük karmaşık şeyleri daha küçük parçalara ayırmakla geçen üç bin yıl, gezegenlerin müziğinin düşen bir elmayla aynı melodi olduğunu keşfetmek, gerçek yasaların tamamen evrensel olduğunu ve hiçbir yerde istisnası olmadığını ve en küçük parçaları yöneten basit matematik biçimini aldığını bulmak, zihnin beyin *olduğunu* ve beynin nöronlardan oluştuğunu *söylemeye gerek* yok, bir beyin bir insan neyse oydu -

Ve sonra bir kadın kediye dönüştü, hepsi bu kadar.

Harry'nin dudaklarında yüzlerce soru öncelik için savaştı ve kazanan döküldü: "Peki *Wingardium Leviosa* ne tür bir büyü*?* Bu büyülerin sözcüklerini kim icat ediyor, anaokulu öğrencileri?"

"Bu kadar yeter Bay Potter," dedi Profesör McGonagall sertçe, ama gözleri bastırılmış bir eğlenceyle parlıyordu. "Eğer sihir öğrenmek istiyorsanız, Hogwarts'a gidebilmeniz için evrak işlerini tamamlamamızı öneririm."

Harry biraz şaşkın, "Doğru," dedi. Düşüncelerini toparladı. Aklın Yürüyüşü'ne yeniden başlamak gerekecekti, hepsi bu; deneysel yöntem hâlâ ellerindeydi ve önemli olan da buydu. "O zaman Hogwarts'a nasıl gideceğim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Profesör McGonagall'dan sanki cımbızla çekilmiş gibi boğuk bir kahkaha yükseldi.

"Bir dakika bekle, Harry," dedi babası. "Şimdiye kadar neden okula gitmediğini hatırlıyor musun? Peki ya durumun?"

Profesör McGonagall dönerek Michael'a baktı. "Durumu mu? Nedir bu?"

"Doğru dürüst uyuyamıyorum," dedi Harry. Ellerini çaresizce salladı. "Uyku döngüm yirmi altı saat , her gün iki saat geç yatıyorum. Bundan daha erken uykuya dalamıyorum ve ertesi gün iki saat daha geç uyuyorum. Saat 10'da, 12'de, 2'de, 4'te, saatin etrafında dönene kadar. Erken kalkmaya çalışsam bile hiçbir şey fark etmiyor ve bütün gün enkaz halindeyim. Bu yüzden şimdiye kadar normal bir okula gitmedim."

"Nedenlerden biri," dedi annesi. Harry ona ters ters baktı.

McGonagall uzun bir *hmmmmm* çekti. "Daha önce böyle bir durum duyduğumu hatırlamıyorum..." dedi yavaşça. "Herhangi bir çare bilip bilmediğini öğrenmek için adresini Madam Pomfrey'e soracağım." Sonra yüzü aydınlandı. "Hayır, bunun bir sorun olmayacağına - zamanla bir çözüm bulacağım. Şimdi," dedi ve bakışları yeniden keskinleşti, "*diğer* nedenler neler?"

Harry ailesine ters ters baktı. "Ben, parçalanmakta olan bir okul sisteminin asgari düzeyde bile yeterli kalitede öğretmen veya çalışma materyali sağlayamamasının acısını çekmek zorunda kalmamam gerektiği gerekçesiyle, çocukların askere alınmasına karşı vicdani retçiyim."

Harry'nin anne ve babası bunun üzerine kahkahalarla uludular, sanki her şeyin büyük bir şaka olduğunu düşünüyorlardı. "Oh," dedi Harry'nin babası,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Bu* yüzden mi üçüncü sınıfta bir matematik öğretmenini ısırdın?"

" *Logaritmanın ne olduğunu bilmiyordu!* "

"Elbette," diye destekledi Harry'nin annesi. "Onu ısırmak çok olgun bir tepkiydi."

Harry'nin babası başını salladı. "Logaritmadan anlamayan öğretmenler sorununu çözmek için iyi düşünülmüş bir politika."

"Ben *yedi yaşındaydım!* Daha ne kadar bu konuyu açmaya devam edeceksin?"

"Biliyorum," dedi annesi sempatik *bir* şekilde, "*birini* ısırıyorsun matematik öğretmeni ve bunu unutmanıza asla izin , değil mi?"

Harry Profesör McGonagall'a döndü. "İşte! Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?"

"Affedersiniz," dedi Petunia ve kahkaha çığlıklarının açıkça duyulduğu arka kapıdan bahçeye kaçtı.

"İşte, ah, işte," Profesör McGonagall nedense konuşmakta zorlanıyor gibiydi, "Hogwarts'ta öğretmenleri ısırmak yok, anlaşıldı mı Mr.
Potter?"

Harry kaşlarını çatarak ona baktı. "İyi, önce beni ısırmayan kimseyi ısırmam"

Profesör Michael Verres-Evans da bunu duyunca kısa bir süreliğine odadan çıkmak zorunda kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Profesör McGonagall, Harry'nin anne babası kendilerini toparlayıp döndükten sonra, "Pekâlâ," diye içini çekti. "Pekala. Bu şartlar altında, okul başlamadan bir ya da iki gün öncesine kadar seni çalışma malzemelerini almaya gerektiğini düşünüyorum."

"Ne var? Neden? Diğer çocuklar zaten sihir biliyor, değil mi? Hemen yetişmeye başlamalıyım!"

"İçiniz rahat olsun Bay Potter," diye yanıtladı Profesör McGonagall, "Hogwarts temel bilgileri öğretme konusunda oldukça yeteneklidir. Ve sanıyorum ki Bay Potter, sizi iki ay boyunca okul kitaplarınızla baş başa bırakırsam, asanız olmasa bile, bu eve döndüğümde mor dumanlar çıkaran bir krater, etrafında nüfusu azalmış bir şehir ve İngiltere'den geriye kalanları terörize eden alevli zebralar salgını bulacağım."

Harry'nin annesi ve babası mükemmel bir uyum içinde

başlarını salladılar. " *Anne! Baba!* "

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gerçekliğin Alternatifleriyle Karşılaştırılması

Eğer J. K. Rowling size bu hikayeyi sorarsa, hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir.

"Ama o zaman soru şu: Kim?"

"Yüce Tanrım," dedi barmen, Harry'ye bakarak, "bu - bu olabilir mi -?"

Harry elinden geldiğince Leaky Cauldron'un barına doğru eğildi, ama bu eğilme kaşlarının ucuna kadar geliyordu. *Böyle* bir soru elinden gelenin en iyisini hak ediyordu.

"Ben miyim - olabilir miyim - belki - asla bilemezsin - eğer *değilsem* - ama o zaman soru şu - *kim?* "

"Tanrı beni korusun," diye fısıldadı yaşlı barmen. "Harry Potter... ne büyük bir onur."

Harry gözlerini kırpıştırdı, sonra toparlandı. "Şey, evet, oldukça anlayışlısın; çoğu insan bunu bu kadar çabuk fark etmez -"

"Bu kadar yeter," dedi Profesör McGonagall. Eli Harry'nin omzunda sıkılaştı. "Çocuğu rahatsız etme Tom, bu işlerde daha çok yeni."

"Ama o mu?" diye mırıldandı yaşlı bir kadın. "Harry Potter mı?" Gıcırdayan bir sesle sandalyesinden kalktı.

"Doris -" McGonagall uyarırcasına konuştu. Odaya fırlattığı bakışlar herkesin gözünü korkutmaya yeterdi.

"Sadece elini sıkmak istiyorum," diye fısıldadı kadın. Kadın eğildi ve buruşuk elini uzattı, Harry kafası karışmış ve hayatında hiç olmadığı kadar rahatsız hissederek dikkatle sıktı. Kadının gözlerinden yaşlar kenetlenmiş ellerinin üzerine düştü. "Büyükbabam bir seherbazdı," diye fısıldadı ona. "Yetmiş dokuzda öldü. Teşekkür , Harry Potter. Senin için Tanrı'ya şükürler olsun."

Harry otomatik olarak, "Rica ederim," dedi ve sonra başını çevirip Profesör McGonagall'a korkmuş, yalvaran bir bakış fırlattı.

Profesör McGonagall tam genel telaş başlamak üzereyken ayağını yere vurdu. Harry'ye "Kıyamet Çatlağı" deyimi için yeni bir referans veren bir ses çıkardı ve herkes olduğu yerde dondu kaldı.

Profesör McGonagall kulağa son derece normal gelen bir sesle, "Acelemiz var," dedi.

Herhangi bir sorun yaşamadan bardan ayrıldılar.

"Profesör?" Harry avluya çıktıklarında, "Profesör," dedi. Neler olup bittiğini sormak istemişti, ama garip bir şekilde kendini bambaşka bir soru sorarken buldu. "Köşedeki o solgun adam kimdi? Gözleri seğiren adam?"

"Hm?" dedi Profesör McGonagall, sesi biraz şaşırmış gibiydi; belki o da bu soruyu beklemiyordu. "Arayan Profesör Quirinus Quirrell'di. Bu yıl Hogwarts'ta Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersi verecek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu tanıdığıma dair içimde tuhaf bir his vardı..." Harry alnını ovuşturdu. "Ve elini sıkmamam gerektiğini." Bir zamanlar, bir şeyler fena halde ters gitmeden önce arkadaş olan biriyle karşılaşmak gibi... aslında hiç de öyle değildi, ama Harry söyleyecek söz bulamıyordu. "Peki neydi... bütün bunlar?"

Profesör McGonagall ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Bay Potter... anne babanızın nasıl öldüğü hakkında... size ne *kadar* şey anlatıldığını... biliyor musunuz?"

Harry sabit bir bakışla karşılık verdi. "Annemle babam hayatta ve iyiler ve *genetik* anne babamın nasıl öldüğü hakkında konuşmayı hep reddettiler. Bundan iyi bir şey olmadığı sonucunu çıkarıyorum."

"Takdire şayan bir sadakat," dedi Profesör McGonagall. Sesi alçaldı. "Gerçi bunu böyle söylediğinizi duymak biraz acı veriyor. Lily ve James benim arkadaşlarımdı."

Harry birden utanarak gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Ama benim bir annem ve babam *var.* Ve bu gerçekliği hayalimde kurduğum mükemmel bir şeyle karşılaştırarak kendimi mutsuz edeceğimi biliyorum."

Profesör McGonagall sessizce, "Bu inanılmaz derecede akıllıca," dedi. "Ama *genetik* ebeveynleriniz sizi koruyarak gerçekten de çok iyi öldüler."

Beni korumak mı?

Tuhaf bir şey Harry'nin kalbini sıkıştırdı. "Ne... *yaptı* ne olacak?"

Profesör McGonagall içini çekti. Asası Harry'nin alnına dokundu ve Harry'nin görüşü bir an için bulanıklaştı. Bunun bir daha olmaması için bir çeşit kılık değiştirme," dedi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sen hazır olana kadar olmaz." Sonra asasını tekrar yaladı ve bir tuğla duvara üç kez vurdu...

...bir deliğe dönüştü, genişledi ve titreyerek devasa bir kemere dönüştü ve kazanların ve ejderha ciğerlerinin reklamını yapan tabelaların bulunduğu uzun bir dükkan sırasını ortaya çıkardı.

Harry gözünü kırpmadı. Sanki kimse kediye dönüşmüyordu.

Ve birlikte büyücülük dünyasına doğru yürüdüler.

Bounce Boots ("Gerçek Flubber ile yapılmıştır!") ve "Bıçaklar +3! Çatallar +2! Kaşıklar +4 bonuslu!" Baktığınız her şeyi yeşile çeviren gözlükler ve acil durumlar için fırlatma koltukları olan rahat koltuklar vardı.

Harry'nin başı dönmeye devam etti, sanki boynundan kurtulmaya çalışıyormuş gibi dönüyordu. Sanki *Gelişmiş Zindanlar ve Ejderhalar* kural kitabının (oyunu oynamıyordu ama kural kitaplarını okumaktan zevk alıyordu) büyülü eşyalar bölümünde dolaşıyordu. Harry, sonsuz *dilek* büyüleri döngüsünü tamamlamak için gereken üç eşyadan biri olması ihtimaline karşı, satılık tek bir eşyayı *bile* kaçırmak istemiyordu.

Sonra Harry, hiç düşünmeden Müdür Yardımcısı'nın yanından ayrılıp doğruca dükkâna yönelmesine neden olan bir şey gördü: Bronz metal süslemeli, mavi tuğlalardan bir cephe. Ancak Profesör McGonagall tam önüne çıktığında gerçekliğe geri döndü.

"Bay Potter?" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harry gözlerini kırpıştırdı, sonra az önce ne yaptığını fark etti. "Özür dilerim! Bir an için ailem yerine seninle birlikte olduğumu unutmuşum." Harry dükkânın vitrinini işaret etti, delici bir parlaklıkla parlayan, ama bir o kadar da uzak harflerle *Bigbam's Brilliant Books* yazıyordu. "Daha önce ziyaret etmediğin bir kitapçının önünden geçerken içeri girip etrafa bakmalısın. Bu bir aile kuralıdır."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en Ravenclawca şey." "Ne?"

"Hiçbir şey. Bay Potter, ilk adımımız büyücülük dünyasının bankası Gringotts'u ziyaret etmek olacak. *Genetik* aile kasanız, *genetik* size bıraktığı mirasla birlikte orada ve okul malzemeleri için paraya ihtiyacınız olacak." İçini çekti. "Ve sanırım kitaplar için belli bir miktar para harcaman da mazur görülebilir. Yine de bir süre beklemek isteyebilirsin. Hogwarts'ta büyülü konularla ilgili oldukça geniş bir kütüphane var. Ve içinde yaşayacağınız kulenin de kendine ait daha geniş kapsamlı bir kütüphanesi olduğundan şüpheleniyorum. Şu anda satın alacağınız herhangi bir kitap muhtemelen bir kopya olacaktır."

Harry başıyla onayladı ve yürümeye devam ettiler.

"Beni yanlış anlama, bu *harika* bir dikkat dağıtıcı," dedi Harry, başı dönmeye devam ederken, "muhtemelen birinin benim üzerimde denediği en iyi dikkat dağıtıcı, ama bekleyen tartışmamızı unuttuğumu sanma."

Profesör McGonagall içini çekti. "Ailen -ya da en azından annen- sana söylememekle çok akıllıca davranmış olabilir."

"Yani benim mutlu bir cehalet içinde devam etmemi mi istiyorsunuz? Bu planda belli bir kusur var Profesör McGonagall."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sanırım bu oldukça anlamsız olurdu," dedi cadı sıkıca, "sokaktaki herhangi biri size hikâyeyi anlatabilirken. Pekâlâ."

Ve ona Adı Konmaması Gereken Kişi'den, Karanlık Lord'dan, Voldemort'tan bahsetti.

"Voldemort mu?" Harry fısıldadı. Komik olmalıydı, ama değildi. Bu isim soğuk bir duyguyla, acımasızlıkla, elmas berraklığıyla, etten örsün üzerine inen saf titanyumdan bir çekiçle yanıyordu. Kelimeyi telaffuz ederken bile Harry'nin içini bir ürperti kapladı ve o anda You-Know- Who gibi daha güvenli terimler kullanmaya karar verdi.

Karanlık Lord, büyücü Britanya'ya vahşi bir kurt gibi saldırmış, günlük yaşamlarının dokusunu yırtıp parçalamıştı. Diğer ülkeler ellerini ovuşturuyor ama ister bencilliklerinden ister basit korkularından olsun, müdahale etmekten çekiniyorlardı; çünkü Karanlık Lord'a ilk karşı çıkan kim olursa olsun, onun terörünün bir sonraki hedefi kendi barışları olacaktı.

(*Seyirci etkisi, diye* düşündü Harry, Latane ve Darley'nin, sara nöbetini bir kişinin önünde geçirirseniz yardım alma olasılığınızın üç kişinin önünde geçirme olasılığınızdan daha yüksek olduğunu gösteren deneyini düşünerek*. Sorumluluğun dağıtılması, herkesin önce bir başkasının gitmesini umması.*)

Ölüm Yiyenler Karanlık Lord'un izinden gitmiş ve onun öncüsü olmuşlardı; yaraları deşmek için leş akbabaları ya da ısırıp zayıflatmak için yılanlar. Ölüm Yiyenler Karanlık Lord kadar korkunç değillerdi ama yine de korkunçlardı ve çok sayıdaydılar. Ve Ölüm Yiyenler asalardan daha fazlasını kullanıyordu; o maskeli safların içinde zenginlik vardı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Siyasi güç ve şantajla saklanan sırlar, kendini korumaya çalışan bir toplumu felç eder.

Eski ve saygın bir gazeteci olan Yermy Wibble, vergilerin artırılması ve zorunlu askerlik çağrısında bulundu. Çoğunluğun azınlıktan korkarak sinmesinin saçma olduğunu haykırdı. Derisi, sadece derisi, ertesi sabah haber odasının duvarına, karısının ve iki kızının derilerinin yanına çivilenmiş olarak bulundu. Herkes daha fazla şey yapılmasını istiyordu ama kimse bunu teklif etmeye cesaret edemiyordu.
En çok göze çarpan kişi bir sonraki örnek oldu.

Ta ki James ve Lily Potter'ın isimleri bu listenin en tepesine çıkana kadar.

Ve bu ikisi ellerinde asalarıyla ölebilir ve seçimlerinden pişmanlık duymayabilirlerdi, çünkü onlar *birer* kahramandı; ama bunun için bebek bir çocukları vardı, oğulları Harry Potter.

Harry'nin gözlerine yaşlar doluyordu. Onları öfkeyle ya da belki çaresizlikle sildi, *o insanları tanımıyordum, gerçekten tanımıyordum, onlar* artık *benim ailem değil, onlar için bu kadar üzülmek anlamsız olurdu -*

Harry cadının cüppesine hıçkıra hıçkıra ağlamayı bitirdiğinde başını kaldırdı ve Profesör McGonagall'ın gözlerinde de yaşlar görünce kendini biraz daha iyi hissetti.

"Peki ne oldu?" Harry sesi titreyerek konuştu.

"Karanlık Lord Godric's Hollow'a geldi," dedi Profesör McGonagall fısıltıyla. "Saklanman gerekirdi ama ihanete uğradın. Karanlık Lord James'i öldürdü, Lily'yi öldürdü ve sonunda , karyolana geldi. Sana Öldüren Lanet'i yaptı ve her şey burada sona erdi. Öldüren Lanet saf nefretten oluşur ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğrudan ruha yönelir ve onu bedenden ayırır. Engellenemez ve kime isabet ederse ölür. Ama sen hayatta kaldın. Hayatta kalan tek kişi sensin. Öldüren Lanet geri tepti ve Karanlık Lord'u vurdu, geriye sadece bedeninin yanmış gövdesi ve senin alnında bir yara izi kaldı. Bu dehşetin sonuydu ve biz özgürdük. Harry Potter, işte bu yüzden insanlar alnındaki yara izini görmek ve elini sıkmak istiyorlar."

Harry'nin içinde kopan ağlama fırtınası tüm gözyaşlarını tüketmişti; bir daha ağlayamazdı, bitmişti.

(Ve zihninin gerilerinde bir yerde küçük, küçük bir kafa karışıklığı, bu hikayede yanlış bir şeyler olduğu hissi vardı; ve bu küçük notu fark etmek Harry'nin sanatının bir parçası olmalıydı, ama dikkati dağılmıştı. Çünkü bir rasyonalist olarak sanatınıza en çok ihtiyaç duyduğunuz anın, onu unutmanızın en muhtemel olduğu an olması üzücü bir kuraldır).

Harry kendini Profesör McGonagall'ın yanından ayırdı. Sesini kontrol altında tutmaya çalışarak, "Bunu düşünmem gerek," dedi. Ayakkabılarına baktı. "İstersen onlara ailem diyebilirsin, 'genetik ailem' falan demek zorunda değilsin. Sanırım iki annem ve iki babam olmaması için bir neden yok."

Profesör McGonagall'dan hiç ses çıkmadı.

Büyük bronz kapıları olan ve üzerinde *Gringotts Bankası* yazan büyük beyaz bir binanın önüne gelene kadar sessizce birlikte yürüdüler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Etkin Piyasa Hipotezi

Yasal Uyarı: J. K. Rowling, dünyalar arasındaki boşlukta sonsuza dek beklediği yerden sizi izliyor.

A/N: Diğerlerinin de belirttiği gibi, romanlar bir Galleon'un görünürdeki satın alma gücü konusunda tutarsız görünüyor; ben tutarlı değer seçiyorum ve ona bağlı kalıyorum. Bir Galleon için beş sterlin, bir asa için yedi Galleon ve elden düşme asalar kullanan çocuklarla uyuşmuyor.

" *Dünya hakimiyeti çok çirkin bir ifade. Ben buna dünya optimizasyonu demeyi tercih ediyorum.* "

Yığınla altın Galleon. Gümüş Sickle yığınları. Bronz Knut yığınları.

Harry orada durdu ve ağzı açık bir şekilde aile kasasına baktı. O kadar çok sorusu vardı ki, *nereden* başlayacağını bilemiyordu.

Kasa dairesinin kapısının hemen dışından Profesör McGonagall onu izliyordu, duvara rahatça yaslanmış gibi görünüyordu ama gözleri niyetliydi. Bu çok mantıklıydı. Devasa bir altın sikke yığınının önüne atılmak o kadar saf bir karakter testiydi ki arketipikti.

"Bu sikkeler saf metal mi?" Harry sonunda söyledi.

"Ne?" diye tısladı kapının yanında bekleyen goblin Griphook. "Gringotts'un dürüstlüğünü mü sorguluyorsunuz, Bay Potter-Evans-Verres?"

"Hayır," dedi Harry dalgınca, "hiç de değil, yanlış anlaşıldıysam özür dilerim efendim. Sadece finans sisteminizin nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yok. Genel olarak Galleonların saf altından yapılıp yapılmadığını soruyorum."

"Elbette," dedi Griphook.

"Peki bu paraları herkes basabilir mi, yoksa senyoraj toplayan bir tekel tarafından mı basılırlar?"

"Ne?" dedi Profesör McGonagall.

Griphook keskin dişlerini göstererek sırıttı. "Sadece bir aptal goblin parasından başkasına güvenir!"

"Başka bir deyişle," dedi Harry, "madeni paraların onları metalden daha değerli olmaması mı gerekiyor?"

Griphook Harry'ye baktı. Profesör McGonagall şaşkın görünüyordu.

"Diyelim ki buraya bir ton gümüşle geldim. Ondan bir ton Sickles yaptırabilir miyim?"

"Ücret karşılığında, Bay Potter-Evans-Verres." Goblin parlayan gözlerle onu izledi. "Belli bir ücret karşılığında. Bir ton gümüşü nereden bulacaksın, merak ediyorum?"

"konuşuyordum," dedi Harry. *En şimdilik.* "Peki... tüm ağırlığın bir kısmı olarak ne kadar ücret talep edersiniz?"

Griphook'un gözleri niyetliydi. "Üstlerime danışmak zorundayım..."

"Bana çılgınca bir tahminde bulun. Gringotts'u buna zorlamayacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Metalin yirmide biri sikke basımını karşılayacaktır."

Harry başıyla onayladı. "teşekkür ederim, Bay Griphook."

Yani büyücülük ekonomisi Muggle ekonomisinden neredeyse tamamen ayrılmış olmakla kalmıyor, burada hiç kimse arbitraj diye bir şey duymamış. Daha büyük olan Muggle ekonomisinde altın ve gümüş arasında dalgalı bir ticaret aralığı vardı, bu yüzden Muggle altın-gümüş oranı on yedi Sickle'ın bir Galleon'a olan ağırlığından %5'ten fazla uzaklaştığında, altın ya da gümüş, döviz kurunu korumak imkansız hale gelene kadar büyücülük ekonomisinden çekilmeliydi. Bir ton gümüş getirin, Sickle'a çevirin (ve %5 ödeyin), Sickleları Galleon'a çevirin, altını Muggle dünyasına götürün, başladığınızdan daha fazla gümüşle değiştirin ve tekrarlayın.

Muggle altınlarının gümüşe oranı elliye bir civarında değil miydi? Harry zaten on yedi olduğunu sanmıyordu. Ve gümüş sikkeler aslında altın sikkelerden daha *küçükmüş* gibi görünüyordu.

Öte Harry, paranızı *kelimenin* tam *anlamıyla* ejderhalar tarafından korunan altın sikkelerle dolu kasalarda saklayan ve para harcamak istediğinizde içeri girip kasanızdan sikkeleri çıkarmanız gereken bir bankada duruyordu. Piyasadaki verimsizlikleri ortadan kaldırmanın inceliklerini pekâlâ anlayamayabilirlerdi. Finansal sistemlerinin kabalığı hakkında küçümseyici sözler söylemeyi aklından geçirmişti...

Ama üzücü olan şu ki, onların yolu muhtemelen daha iyi.

Öte yandan, işinin ehli bir hedge fundie muhtemelen bir hafta içinde tüm büyücülük dünyasına sahip olabilirdi. Harry bu fikri, parası biterse ya da bir haftası boş kalırsa diye bir kenara not etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu arada, Potter'ın kasasındaki devasa altın sikke yığınları onun kısa vadeli ihtiyaçlarını karşılayacaktır.

Harry öne doğru ilerledi ve bir eliyle altın paraları toplayıp diğerine atmaya başladı.

Yirmiye ulaştığında Profesör McGonagall öksürdü. "Sanırım bu miktar okul malzemelerinizi karşılamaya yeter de artar bile, Bay Potter."

"Hm?" Harry, aklı başka yerde, dedi. ", bir Fermi hesaplaması yapıyorum."

"Bir *ne?* " dedi Profesör McGonagall, sesi biraz telaşlı geliyordu.

"Bu matematiksel bir şey. Adını Enrico Fermi'den almıştır. Kafanızda hızlı bir şekilde kaba sayılar elde etmenin bir yolu..."

Yirmi altın Galleon bir kilogramın onda biri ağırlığında olabilir mi? Ve altının kilosu ne kadardı, on bin İngiliz sterlini mi? Yani bir Galleon yaklaşık elli pound ederdi... Altın sikke tümsekleri yaklaşık altmış sikke yüksekliğinde ve tabanın her iki boyutunda yirmi sikke genişliğinde görünüyordu ve bir tümsek piramit şeklindeydi, bu yüzden küpün yaklaşık üçte biri kadar olmalıydı. Tümsek başına kabaca sekiz bin Galleon ve bu büyüklükte yaklaşık beş tümsek vardı, yani kırk bin Galleon veya 2 milyon sterlin.

Fena değil. Harry acımasız bir memnuniyetle gülümsedi. Büyünün şaşırtıcı yeni dünyasını keşfetmenin tam ortasında olması ve hızlı bir Fermi tahminine göre kabaca bir milyar kat daha az ilginç olan zengin olmanın şaşırtıcı yeni dünyasını keşfetmek için zaman çok kötüydü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yine de bu, bir pound için son kez çim biçişim olacak.

Harry devasa para yığınına doğru döndü. "Sorduğum için özür dilerim Profesör McGonagall, ama anladığım kadarıyla annemle babam öldüklerinde yirmili yaşlarındaymışlar. Büyücülük dünyasında genç bir çiftin kasasında bu kadar para olması normal mi?" Eğer öyleyse, bir fincan çay muhtemelen beş bin pound tutuyordur. Ekonominin birinci kuralı: Parayı yiyemezsin.

Profesör McGonagall başını salladı. "Babanız eski bir ailenin son varisiydi, Bay Potter. Bu da mümkün..." Cadı duraksadı. "Bu paranın bir kısmı Kim-Olduğunu-Bilirsin'e konan ve onu yenecek ödenecek olan ödüllerden geliyor olabilir. Ya da bu ödüller henüz toplanmamış olabilir. Emin değilim."

"İlginç..." Harry yavaşça söyledi. "Yani bunların bir kısmı gerçekten de bir anlamda benim. Yani, benim tarafımdan kazanılmış. Sayılır. Muhtemelen.
Olayı hatırlamasam bile." Harry'nin parmakları pantolonunun paçasına vurdu. "Bu beni *paranın çok küçük bir kısmını* harcadığım için daha az suçlu hissettiriyor*! Panik yapmayın, Profesör McGonagall!* "

"Bay Potter! Reşit değilsiniz ve bu nedenle sadece *makul* miktarlarda para çekmenize izin verilecektir -"

"Ben *tamamen* mantıklıyım! Mali ihtiyatlılık ve dürtü kontrolü konusunda tamamen hemfikirim! Ancak buraya gelirken *mantıklı, yetişkinlere uygun* alışverişler yapabileceğim bazı şeyler gördüm..."

Harry bakışlarını Profesör McGonagall'a kilitledi, sessiz bir bakışma yarışına girdiler.

"Ne gibi?" Profesör McGonagall sonunda şöyle dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İçleri dışlarından daha fazla olan gövdeler mi?"

Profesör McGonagall'ın yüzü sertleşti. "Bunlar *çok*
Pahalı, Bay Potter!"

"Evet, ama -" Harry yalvardı. "Eminim yetişkin olduğumda ben de bir tane isteyeceğim. Ve bunu karşılayabilirim. Mantıken, daha sonra almak yerine şimdi almak ve hemen kullanmak da aynı derecede mantıklı. Her iki durumda da aynı para, değil mi? Yani, içinde bolca yer olan, daha sonra daha iyisini almak zorunda kalmayacağım kadar iyi bir tane isterdim..." Harry umutla sözünü kesti.

Profesör McGonagall'ın bakışları hiç değişmedi. "Peki böyle bir sandıkta ne *saklıyorsunuz* Bay Potter -"

"Kitaplar."

"Elbette," diye iç geçirdi Profesör McGonagall.

"Böyle bir sihirli eşyanın var olduğunu bana *çok daha önce* söylemeliydin! Ve bir tane alabileceğimi! Şimdi babam ve ben önümüzdeki iki günü *çılgınca* eski ders kitapları için tüm ikinci el kitapçıları dolaşarak geçirmek zorunda kalacağız, böylece Hogwarts'ta benimle birlikte iyi bir bilim kütüphanesine sahip olabilirim - ve belki de ucuzluk kutularından iyi bir şey toplayabilirsem küçük bir bilim kurgu koleksiyonu. Ya da daha iyisi, anlaşmayı senin için biraz daha tatlı hale getireceğim, tamam mı? Sadece satın almama izin ver -"

" *Bay Potter!* Bana *rüşvet* verebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Ne? *Hayır! Hayır!* Öyle bir şey değil! Diyorum ki, getirdiğim bazılarının kütüphaneye iyi bir katkı sağlayacağını düşünüyorsanız Hogwarts'ta kalabilir. Onları ucuza alacağım ve sadece etrafımda olmalarını istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir yerde ya da başka bir yerde. İnsanlara *kitaplarla* rüşvet vermekte sorun yok,
Değil mi? Bu bir -"

"Aile geleneği."

"Evet, aynen öyle."

Profesör McGonagall'ın vücudu çökmüş, omuzları siyah cüppesinin içinde alçalmış gibiydi. "Sözlerinizin anlamını inkâr edemem, ama keşke edebilseydim. Yüz Galleon daha çekmenize izin veriyorum, Bay Potter." Tekrar iç çekti. "Buna pişman olacağımı *biliyorum* ama yine de yapıyorum."

"İşte ruh bu! Peki 'mokeskin kesesi' düşündüğüm şeyi yapıyor mu?"

"Bir sandık kadar işe yaramaz," dedi cadı gözle görülür bir isteksizlikle, "ama... Geri Alma Büyüsü ve Tespit Edilemez Uzatma Büyüsü olan bir mokeskin kese, onları yerleştiren kişi tarafından çağrılana kadar bir dizi eşyayı tutabilir -"

"Evet! Benim de kesinlikle bunlardan birine ihtiyacım var! Nihai muhteşemliğin süper kemer çantası gibi olurdu! Batman'in tutma kemeri gibi! İsviçre çakımı boş verin, bütün bir alet setini taşıyabilirim! Ya da *kitapları!* Okuduğum en iyi üç kitabı her zaman yanımda taşıyabilir ve herhangi bir yerde birini çekip çıkarabilirim! Hayatımın bir dakikasını daha boşa harcamak zorunda kalmam! Ne dersiniz Profesör McGonagall? Çocukların okuması için, mümkün olan en iyi neden."

"...Sanırım bir on Galleon daha ekleyebilirsiniz."

Griphook Harry'ye içten bir saygı hatta belki de düpedüz hayranlık dolu bakışlarla bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve daha önce bahsettiğin gibi biraz harcama parası. Sanırım o kesede saklamak isteyebileceğim bir ya da iki şey daha hatırlıyorum."

" *Zorlamayın, Bay Potter.* "

"Ama Profesör McGonagall, neden benim törenime yağıyorsunuz? Büyücülükle ilgili her şeyi ilk kez keşfettiğim bu gün elbette *mutlu* bir gün! Britanya'nın geçmiş en korkunç büyücüsünü yenerek servetin önemsiz bir kısmıyla birkaç oyuncak alırken genç yüzümdeki sevinç ifadesini izleyerek gülümseyip kendi masum çocukluğunuzu hatırlamak varken neden huysuz bir yetişkin rolü oynuyorsunuz?"

" *Sen,*" diye homurdandı Profesör McGonagall. Yüzünde öyle korkunç ve dehşet verici bir ifade vardı ki, Harry ciyaklayarak geri adım attı, büyük bir şıngırtıyla bir yığın altın parayı devirdi ve geriye, para yığınının içine yuvarlandı. Griphook içini çekti ve avucunu yüzüne kapattı. "Büyücü Britanya'ya büyük bir hizmette bulunmuş olurum, Mr.
Potter, eğer seni bu kasaya kilitleyip burada bırakırsam."

Ve daha fazla sorun çıkmadan ayrıldılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Temel Atfetme Hatası

J. K. Rowling sana bakıyor. Gözlerini üzerinizde hissedebiliyor musunuz? Rowling ışınlarını kullanarak zihninizi okuyor.

"Yaşadığı çevre göz önüne alındığında sizin ahlak anlayışınıza sahip olması için doğaüstü bir müdahale gerekirdi."

Moke Dükkânı, Diagon Yolu'nun ara sokaklarından birinde yer alan sihirli bir eldiven dükkânının arkasındaki bir sebze tezgâhının arkasına gizlenmiş küçük, şirin (hatta bazıları şirin bile diyebilir) bir dükkândı. Hayal kırıklığı yaratan bir şekilde, dükkân sahibi yaşlı bir kocakarı değildi; sadece soluk sarı cüppeler giyen gergin görünümlü genç bir kadındı. Şu anda elinde bir Moke Süper Kese QX31 tutuyordu; bu kesenin en önemli özelliği Genişleyen Dudak ve Tespit Edilemez Uzatma Tılsımına sahip olmasıydı: toplam hacmi yine de sınırlı olsa da içine büyük şeyler sığdırabiliyordunuz.

Harry hemen buraya gelmek için *ısrar etmişti*, ilk iş - Profesör McGonagall'ı şüphelendirmeden yapabileceğini düşündüğü kadar ısrar etti. Harry'nin bir an önce keseye koyması gereken bir şey vardı. Bu Profesör McGonagall'ın Gringotts'tan çekmesine izin verdiği Galleon çantası değildi. Harry'nin bir altın sikke yığınının içine düştükten sonra gizlice cebine soktuğu diğer bütün Galleonlardı. Bu gerçek bir kazaydı, ama Harry asla bir fırsatı kaçıracak biri değildi... gerçi bu daha çok anlık bir şeydi. Harry garip bir şekilde

İzin verilen Galleon çantasını pantolonunun cebinin yanında taşıyordu, böylece herhangi bir şıngırtı doğru yerden geliyor gibi görünecekti.

Geriye, yakalanmadan *diğer* sikkeleri keseye nasıl sokacağı sorusu kalıyordu. Altın paralar ona ait olabilirdi ama yine de çalınmışlardı - kendi kendine mi çalınmıştı? Otomatik hırsızlık mı?

Harry başını kaldırıp önündeki tezgâhta duran Moke Süper Kese QX31'e baktı. "Bunu biraz deneyebilir miyim? Güvenilir bir şekilde çalıştığından emin olmak için?" Gözlerini çocuksu, şakacı bir masumiyet ifadesiyle açtı.

Para kesesini keseye koyma, uzanma, "bir kese altın" diye fısıldama ve çıkarma işlemlerini on kez tekrarladıktan sonra Profesör McGonagall bir adım uzaklaşıp dükkândaki diğer eşyaları incelemeye başladı ve dükkân sahibi de başını çevirip onu izledi.

Harry *sol* eliyle altın torbasını mokeskin keseye attı; *sağ* eli altın paraların bir kısmını sıkıca tuttuğu cebinden çıktı, mokeskin keseye uzandı, gevşek Galleonları bıraktı ve ("altın torbası" diye fısıldayarak) orijinal torbayı geri aldı. Sonra kese tekrar *sol* eline geçti ve Harry'nin *sağ* eli tekrar cebine girdi...

Profesör McGonagall ona bir kez baktı, ama Harry donup kalmaktan ya da irkilmekten kaçınmayı başardı ve o da hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyordu. Gerçi mizah duygusu olan yetişkinlerle asla tam olarak bilemezdiniz. İşi bitirmek için üç yineleme gerekti ve Harry kendisinden belki otuz Galleon çalmayı başardığını tahmin etti.

Harry uzandı, alnındaki teri biraz sildi ve nefes verdi. "Bunu istiyorum, lütfen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On beş Galleon daha hafif (görünüşe göre bir büyücü asasının fiyatının iki katı) ve bir Moke Süper Kese QX31 daha ağır olan Harry ve Profesör McGonagall kapıdan dışarı çıktılar. Onlar çıkarken kapı bir el oluşturdu ve Harry'nin biraz midesini bulandıracak şekilde kolunu uzatarak onlara veda etti.

Ve sonra, ne yazık ki.

"Sen *gerçekten* Harry Potter mısın?" diye fısıldadı yaşlı adam, kocaman bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Bu konuda yalan söylemezsin, değil mi? Sadece Öldüren Lanet'ten *gerçekten* kurtulamadığına ve bu yüzden kimsenin senden bir daha haber alamadığına dair söylentiler duymuştum."

...görünüşe göre Profesör McGonagall'ın kılık değiştirme büyüsü, daha deneyimli büyü uygulayıcılarına karşı mükemmelden daha az etkiliydi.

Profesör McGonagall, "Harry Potter?" sesini duyar duymaz Harry'nin omzuna bir el koymuş ve onu en yakın ara sokağa çekmişti. Yaşlı adam da onu takip etmişti, ama en azından başka kimse duymamış gibi görünüyordu.

Harry soruyu düşündü. O gerçekten Harry Potter *mıydı*? "Sadece başkalarının bana anlattıklarını biliyorum," dedi Harry. "Doğduğumu hatırladığım falan yok." Eliyle alnını sıvazladı. "Kendimi bildim bileli bu yara izi var ve kendimi bildim bileli adımın Harry Potter olduğu söyleniyor. Ama," dedi Harry düşünceli bir tavırla, "eğer bir komplo olduğunu varsaymak için yeterli neden varsa, başka bir yetim bulup onu Harry Potter olduğuna inandırarak büyütmemeleri için hiçbir neden yok -"

Profesör McGonagall öfkeyle elini yüzüne götürdü. "Baban James'in Hogwarts'a ilk katıldığı yılki haline neredeyse tıpatıp benziyorsun. Ve ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gryffindor'un Belası ile akraba olduğunuzu *yalnızca* kişiliğinize dayanarak kanıtlayın."

" *O* da bu işin içinde olabilir," diye gözlemledi Harry.

"Hayır," diye mırıldandı yaşlı adam. "O haklı. Sende annenin gözleri var."

"Hmm," dedi Harry kaşlarını çatarak. "Sanırım *sen* de bu işin içinde olabilirsin.
-"

"Yeter, Bay Potter."

Yaşlı adam Harry'ye dokunacakmış gibi elini kaldırdı, ama sonra . "Hayatta olduğun için çok mutluyum," diye mırıldandı. "Teşekkür , Harry Potter. Yaptığın şey için teşekkür ederim. Şimdi seni yalnız bırakacağım."

Bastonunu yavaşça vurarak ara sokaktan çıktı ve Diagon Yolu'nun ana caddesine doğru ilerledi.

Profesör etrafına bakındı, yüz ifadesi gergin ve acımasızdı. Harry de otomatik olarak kendi etrafına baktı. Ama sokakta eski yapraklar dışında hiçbir şey yoktu ve Diagon Yolu'na açılan ağızdan sadece hızlı adımlarla geçenler görünüyordu.

Sonunda Profesör McGonagall rahatlamış görünüyordu. Alçak bir sesle, "Bu hiç iyi ," dedi. "Buna alışık olmadığınızı biliyorum Bay Potter, ama insanlar sizi önemsiyor. Lütfen onlara karşı nazik olun."

Harry ayakkabılarına baktı. "," dedi biraz buruk bir ifadeyle. "Beni önemsemeliler, yani."

"Onları Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den kurtardın," dedi Profesör McGonagall. "Nasıl umursamasınlar ki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harry başını kaldırıp cadı kadının sivri şapkasının altındaki sert ifadesine baktı ve içini çekti. "Sanırım *temel atıf hatası* desem, bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikriniz olma ihtimali yok."

"Hayır," dedi Profesör tam İskoç aksanıyla, "ama lütfen açıklayın Bay Potter, eğer lütfederseniz."

"Şey..." Harry, Muggle biliminin bu özel parçasını nasıl tarif edeceğini bulmaya çalışarak konuştu. "Diyelim ki işe geldiniz ve iş arkadaşınızın masasını tekmelediğini gördünüz. 'Ne kadar sinirli bir insan ' diye düşünürsünüz. İş arkadaşınız işe giderken birinin onu duvara çarptığını ve sonra da ona bağırdığını düşünüyor. Buna *kim* olsa kızardı diye düşünüyor. Başkalarına baktığımızda davranışlarını açıklayan kişilik özelliklerini görürüz, ancak kendimize baktığımızda davranışlarımızı açıklayan koşulları görürüz. İnsanların hikayeleri onlar için içsel bir anlam ifade eder, içeriden, ama biz insanların geçmişlerini havada arkalarından sürüklenirken görmeyiz. Onları sadece bir durumda görürüz ve farklı bir nasıl olacaklarını görmeyiz. Dolayısıyla temel atıf hatası, koşullar ve bağlamla daha iyi açıklanabilecek şeyleri kalıcı, kalıcı özelliklerle açıklamamızdır." Bunu doğrulayan bazı zarif deneyler vardı ama Harry bunlara girmeyecekti.

Cadının kaşları şapkasının altından yukarı kalktı. "Sanırım anlıyorum..." Profesör McGonagall yavaşça konuştu. "Ama bunun seninle ne ilgisi var?"

Harry sokağın tuğla duvarına ayağını acıtacak kadar sert bir tekme attı. "İnsanlar onları You-Know-Who'dan kurtardığımı, çünkü benim bir tür büyük Işık savaşçısı olduğumu düşünüyorlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Karanlık Lord'u yok etme gücüne sahip olan..." diye mırıldandı cadı, sesine garip bir ironi karışmıştı.

"Evet," dedi Harry, kızgınlık ve hayal kırıklığı savaşıyordu, "sanki Karanlık Lord'u yok ettim, çünkü bir tür kalıcı, sürekli Karanlık Lord'u yok etme özelliğim var. O zaman on beş aylıktım! Ne olduğunu *bilmiyorum* ama *sanırım* bunun, deyim yerindeyse, koşullara bağlı çevresel şartlarla bir ilgisi vardı. Ve kesinlikle kişiliğimle bir ilgisi yok. İnsanlar *beni* umursamıyor, *bana* dikkat bile etmiyorlar, *kötü* bir *açıklamayla* el sıkışmak istiyorlar" Harry durakladı ve McGonagall'a baktı. "Gerçekte ne olduğunu biliyor *musun*?"

"Bir fikrim var..." dedi Profesör McGonagall. "Sizinle tanıştıktan sonra, yani."

"Evet?"

"Karanlık Lord'a karşı *ondan* daha korkunç olarak zafer kazandınız ve Ölüm'den daha korkunç olarak Ölüm Laneti'*nden* kurtuldunuz."

"Ha. Ha. Ha." Harry duvarı tekrar tekmeledi.

Profesör McGonagall kıkırdadı. "sizi Madam Malkin'e götürelim. Korkarım Muggle kıyafetleriniz dikkat çekiyor olabilir."

Yol boyunca iki iyi dilekçiye daha rastladılar.

Madam Malkin'in Cübbeleri'nin gerçekten sıkıcı bir vitrini vardı, kırmızı sıradan tuğla ve içinde düz siyah cübbeleri gösteren cam pencereler. Parlayan, değişen, dönen ya da gömleğinizin içinden geçip sizi gıdıklıyormuş gibi görünen garip ışınlar yayan cüppeler değil. Sadece düz siyah cübbeler, hepsi bu.

pencereden görebiliyordu. Kapı, sanki burada sır olmadığını ve saklanacak bir şey bulunmadığını ilan etmek istercesine ardına kadar açık bırakılmıştı.

Profesör McGonagall, "Siz cübbelerinizi giyerken ben birkaç dakikalığına dışarı çıkacağım," dedi. "Bu sizin için sorun olur mu, Bay Potter?"

Harry başıyla onayladı. Kıyafet alışverişinden ateşli bir tutkuyla nefret ederdi ve yaşlı cadıyı da aynı şekilde hissettiği için suçlayamazdı.

Profesör McGonagall'ın asası kolundan çıktı ve Harry'nin kafasına hafifçe vurdu. "Madam Malkin'in duyuları için açık olmanız gerektiğinden, Karartmayı kaldırıyorum."

"Uh..." dedi Harry. Bu onu biraz endişelendirmişti; 'Harry Potter' olayına hâlâ alışamamıştı.

"Hogwarts'a Madam Malkin'le birlikte gittim," dedi McGonagall. "O zaman bile tanıdığım en *sakin* insanlardan biriydi. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen dükkânına girse bile kılını bile kıpırdatmazdı." McGonagall'ın sesi anımsatıcı ve çok onaylayıcıydı. "Madam Malkin sizi rahatsız etmeyecek ve kimsenin de sizi rahatsız etmesine izin vermeyecek."

"Nereye gidiyorsun?" Harry sordu. "Her ihtimale *karşı*, bilirsin, bir şey olursa diye."

McGonagall Harry'ye sert bir bakış attı. "Ben *oraya* gidiyorum," dedi, caddenin karşısındaki, üzerinde tahta bir fıçının işareti olan binayı göstererek, "ve bir içki alacağım, buna çok ihtiyacım var. *Sen* de cübbeni giyeceksin, *başka bir şey yok*. *Kısa bir süre sonra* sizi kontrol etmek için geri geleceğim ve Madam Malkin'in dükkânının hâlâ ayakta olduğunu ve hiçbir şekilde yanmadığını görmeyi *umuyorum*."

Madam Malkin, Harry'nin alnındaki yara izini gördüğünde onun hakkında tek kelime etmeyen ve kız bir şey söyleyecek gibi göründüğünde asistanına sert bir bakış atan, telaşlı ve yaşlı bir kadındı. Madam Malkin şerit metre görevi gören bir dizi hareketli, kıvranan kumaş parçası çıkardı ve sanatının incelemeye koyuldu.

Harry'nin yanında, sivri yüzlü, sarı-beyaz saçları olan *soluk* benizli genç bir çocuk da benzer bir sürecin son aşamalarından geçiyor gibiydi. Malkin'in iki asistanından biri beyaz saçlı çocuğu ve giydiği dama tahtası desenli cübbeyi inceliyordu; ara sıra asasıyla cübbenin bir köşesine dokunuyor ve cübbe gevşeyip geriliyordu.

"Merhaba," dedi çocuk. "Hogwarts da mı?"

Harry bu konuşmanın nereye varacağını tahmin edebiliyordu ve bir anlık hayal kırıklığıyla yeter artık, diye düşündü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Harry, "bu olamaz." Gözlerinin açılmasına izin verdi. "Sizin... adınız, efendim?"

"Draco Malfoy," dedi Draco Malfoy, biraz şaşkın görünüyordu.

"O sensin! Draco Malfoy. Ben - bu kadar onurlandırılacağımı hiç düşünmemiştim, efendim." Harry gözlerinden yaşlar akmasını diledi. Diğerleri genellikle bu noktada ağlamaya başlardı.

"Ah," dedi Draco, sesi biraz şaşkın çıkıyordu. Sonra dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle gerildi. "Haddini bilen biriyle tanışmak güzel."

Yardımcılardan biri, Harry'yi tanır gibi olan, boğuk bir ses çıkardı.

Harry devam etti. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Mr. Malfoy. Hem de tarifsiz bir mutluluk. Ve Hogwarts'ta sizin yılınızda okuyor olmak! Kalbim yerinden fırlayacak gibi."

Oops. Son söylediği biraz tuhaf gelebilirdi, sanki Draco'yla flört ediyormuş gibi.

"Ve Malfoy ailesine gösterilen saygının bana da gösterileceğini öğrendiğime sevindim," diye karşılık verdi diğer çocuk, en yüce kralın, tebaası fakir de olsa dürüstse, tebaasının en küçüğüne bahşedebileceği türden bir gülümsemeyle birlikte.

Eh... Kahretsin, Harry bir sonraki cümlesini düşünmekte zorlanıyordu. Herkes Harry Potter'ın elini sıkmak istiyordu, o yüzden - "Giysilerim hazır olduğunda, efendim, elimi sıkmaya tenezzül eder misiniz? Bu güne, hayır, bu aya, hatta tüm hayatıma son noktayı koymak için başka bir şey istemezdim."

Beyaz-sarı saçlı çocuk ters ters baktı. "Peki sen Malfoylar için ne yaptın da böyle bir iyiliği hak ettin?"

Bu rutini elimi sıkmak isteyen bir sonraki kişi üzerinde kesinlikle deneyeceğim. Harry başını eğdi. "Hayır, hayır, efendim, anlıyorum. Sorduğum için özür dilerim. Botlarınızı temizlemekten onur duyarım, daha doğrusu."

"Gerçekten de," diye tersledi diğer çocuk. Sert yüzü biraz aydınlandı. "Söylesene, sence hangi sınıfa ? Ben Slytherin Hanesi'ne bağlıyım elbette, tıpkı benden önceki babam Lucius gibi. Senin içinse Hufflepuff Evi ya da muhtemelen Elf Evi diye tahmin ediyorum."

Harry mahcup mahcup sırıttı. "Profesör McGonagall, efsanede gördüğü ya da anlatıldığını duyduğu en Ravenclaw kişi olduğumu söylüyor, öyle ki Rowena'nın kendisi bana daha fazla dışarı çıkmamı söyleyecekmiş, her ne demekse, ve eğer şapka geri kalanımızın herhangi bir kelimeyi anlaması için çok yüksek sesle bağırmıyorsa, şüphesiz Ravenclaw Evi'ne gideceğim, son alıntı."

"Vay canına," dedi Draco Malfoy, sesi biraz etkilenmiş gibi çıkıyordu. Çocuk bir tür hüzünlü iç geçirdi. "Dalkavukluğun harikaydı, ya da ben öyle sanıyordum - Slytherin Evi'nde de iyi iş çıkarırdın. Genelde bu tür yalakalıkları sadece babam yapar. Artık Hogwarts'ta olduğum için diğer Slytherinlerin de bana yalakalık yapacağını *umuyorum*... Sanırım bu iyiye işaret."

Harry öksürdü. "Aslında, kusura bakma, kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

" *Ah, hadi ama!* " dedi çocuk şiddetli bir hayal kırıklığıyla. "O zaman neden gidip bunu yaptın?" Draco'nun gözleri ani bir şüpheyle büyüdü. "Ve Malfoylar'ı nasıl bilmezsin? Ve giydiğin o *kıyafetler* de ne? Ailen *Muggle* mı*?* "

"Annemle babamdan ikisi öldü," dedi Harry. Yüreği burkuldu. "Diğer iki ebeveynim Muggle ve beni onlar büyüttü," dedi.

" *Ne?*" dedi Draco. "Sen de *kimsin*?" "Harry

Potter, tanıştığımıza memnun oldum."

" *Harry Potter mı?* " diye nefes nefese kaldı Draco. "Harry -" ve çocuk aniden kesti.

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra, parlak bir coşkuyla, "Harry Potter mı? Harry Potter mı? Tanrım, hep seninle tanışmak istemişimdir!"

Draco'nun görevlisi boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ama işine devam ederek Draco'nun kollarını kaldırıp kareli cüppeyi dikkatle çıkardı.

Harry, "Kapa çeneni," diye önerdi.

"İmzanızı alabilir miyim? Hayır, bekle, önce seninle bir fotoğraf çektirmek istiyorum!"

"Kapa *çeneni,* kapa çeneni*,* kapa *.* "

"Sizinle tanıştığıma çok *memnun* oldum!"

"Alevler içinde patla ve öl."

"Ama sen Harry Potter'sın, büyücülük dünyasının görkemli kurtarıcısı! Herkesin kahramanı, Harry Potter! Büyüdüğümde hep senin gibi olmak istemişimdir, böylece ben de -"

Draco sözlerini cümlenin ortasında keserken yüzü mutlak bir dehşetle dondu.

Uzun boylu, beyaz saçlı, en iyi kalitede siyah cüppeler içinde soğuk ve zarif. Bir eli gümüş saplı bir baston tutuyordu ve bu baston sadece o elde olduğu için ölümcül bir silah niteliği kazanmıştı. Gözleri odaya bir celladın soğukkanlılığıyla bakıyordu; öldürmenin kendisine acı vermediği, hatta lezzetli bir şekilde yasaklandığı, sadece nefes almak gibi rutin bir faaliyet olduğu bir adam.

Bu, tam o anda açık kapıdan içeri giren adamdı.

"Draco," dedi adam, alçak sesle ve çok kızgın bir şekilde, "nesin sen? *ne diyorsun?* "

Harry bir anlık sempatik panikle bir kurtarma planı hazırladı.

"Lucius Malfoy!" diye soluk soluğa kaldı Harry Potter. ”Lucius Malfoy mu?"

Malkin'in asistanlarından biri arkasını dönüp duvara bakmak zorunda kaldı.

Soğukkanlı, ölümcül gözler ona baktı. "Harry Potter."

"Sizinle tanışmaktan çok ama çok onur duydum!"

Koyu renk gözler genişledi, şaşkınlık ölümcül bir tehdidin yerini aldı.

Harry ağzından ne çıktığını bile bilmeden, ama olabildiğince hızlı konuşarak, "Oğlun bana senin hakkında her *şeyi* anlattı," diye devam etti. "Ama tabii ki seni daha önceden de biliyordum, herkes seni tanıyor, büyük Lucius Malfoy! Slytherin Hanesi'nin en onurlu üyesi, sırf senin çocukken Slytherin Hanesi'nde olduğunu duyduğum için ben de Slytherin Hanesi'ne girmeyi düşünüyordum -"

" *Ne diyorsunuz Bay Potter?* " Dükkânın dışından neredeyse bir çığlık geldi ve Profesör McGonagall bir saniye sonra içeri daldı.

Yüzünde öylesine saf bir dehşet vardı ki, Harry'nin ağzı otomatik olarak açıldı ve sonra söyleyecek bir şey bulamadı.

"Profesör McGonagall!" diye bağırdı Draco. "Gerçekten sen misin? Babamdan hakkınızda o kadar çok şey duydum ki, Gryffindor'a seçilmeyi denemeyi düşünüyordum, böylece ben de -"

" *Ne?*" diye bağırdı Lucius Malfoy ve Profesör McGonagall, yan yana durarak mükemmel bir uyum içinde. Başlarını iki yana çevirerek birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de senkronize bir dans yapar gibi birbirlerinden uzaklaştılar.

Lucius Draco'yu yakalayıp dükkândan dışarı sürüklerken ani bir hareketlenme oldu.

Ve sonra sessizlik oldu.

Profesör McGonagall'ın sol elinde, unutulmuş bir telaşla yana yatırılmış küçük bir kadeh duruyordu ve şimdi yerde oluşan küçük kırmızı şarap birikintisine yavaşça alkol damlaları damlatıyordu.

Profesör McGonagall, Madam Malkin'in karşısına gelene kadar dükkânın içinde ilerledi.

"Madam Malkin," dedi Profesör McGonagall, sesi sakindi. "Burada neler oluyor?"

Madam Malkin dört saniye boyunca sessizce arkasına baktı ve sonra çatladı. Hırıltılı bir kahkaha atarak duvara yaslandı ve bu durum iki asistanını da harekete geçirdi; asistanlardan biri histerik bir şekilde kıkırdayarak elleri ve dizleri üzerine yere düştü.

Profesör McGonagall yavaşça dönüp Harry'ye baktı, yüz ifadesi soğuktu. "Sizi altı dakika yalnız bırakıyorum. Altı dakika, Mr. Potter, tam saatine göre."

"Sadece şaka yapıyordum," diye itiraz etti Harry, yakınlardan histerik kahkaha sesleri gelirken.

" *Draco Malfoy babasının önünde Gryffindor'a girmek istediğini söyledi!* Şaka *yapmak yeterli değil*

Bu!" Profesör McGonagall gözle görülür bir şekilde nefes alarak durakladı. "Cübbe *giydirmenin neresi* size *lütfen tüm evrene bir Confundus Büyüsü yapın* gibi geldi*!* "

"Bu eylemlerin içsel bir anlam ifade ettiği bir durumsal bağlam içindeydi -"

"Hayır. Açıklama. Burada ne olduğunu bilmek istemiyorum, asla. İçindeki karanlık güç her neyse *bulaşıcı* ve sonumun zavallı Draco Malfoy, zavallı Madam Malkin ve onun iki zavallı asistanı gibi olmasını istemiyorum."

Harry içini çekti. Profesör McGonagall'ın mantıklı açıklamaları dinleyecek durumda olmadığı açıktı. Hâlâ duvara yaslanmış hırıltılar çıkaran Madam Malkin'e, Malkin'in şimdi *ikisi* de dizlerinin üzerine çökmüş olan iki asistanına ve son olarak da bantla ölçülmüş kendi bedenine baktı.

Harry nazik bir tavırla, "Giysilerimi giymeyi henüz bitirmedim," dedi. "Neden geri dönüp bir içki daha içmiyorsun?"

Planlama Yanılgısı

Vesaire vesaire sorumluluk reddi vesaire Rowling vesaire sahiplik vesaire.

A/N: Bu bölümün "Sonrası" kısmı hikayenin bir parçasıdır, omake *değildir.*

Gününüzün gerçeküstü olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bir de benimkini dene.

Bazı çocuklar Diagon Yolu'na yapacakları ilk gezinin *bitmesini* beklerdi.

"79 numaralı element torbası," dedi Harry ve boş olan elini mokeskin kesesinden çekti.

Çoğu çocuk en azından *asalarını* almak için beklerdi. Birincisi.

"*Okane* torbası," dedi Harry. Ağır altın torbası eline doğru fırladı.

Harry çantayı geri çekti, sonra tekrar mokeskin kesenin içine daldırdı. Elini çıkarıp tekrar soktu ve "Ekonomik değişim simgeleri çantası" dedi. Bu kez eli boş çıktı.

"Az önce koyduğum torbayı bana geri ver." Altın torbası bir kez daha dışarı çıktı.

Harry James Potter-Evans-Verres en azından bir büyülü eşyayı ele geçirmişti. Neden beklesin ki?

Harry yanında yürüyen şaşkın cadıya, "Profesör McGonagall," dedi, "bana bilmediğim bir dilde, biri altın, diğeri de para olmayan başka bir şey için kullanılan iki kelime söyleyebilir misiniz? Ama bana hangisinin hangisi olduğunu söyleme."

" *Ahava* ve *zahav,*" dedi Profesör McGonagall. "Bu İbranice, diğeri ise aşk anlamına geliyor."

"Teşekkür ederim, Profesör. *Ahava* torbası. " Boş.

"*Zahav* torbası. " Ve elinde patladı.

"Zahav altın mı?" Harry sordu ve Profesör McGonagall başıyla onayladı.

Harry topladığı deneysel veriler üzerinde düşündü. Bu sadece en kaba ve ön çalışmaydı, ama en azından bir sonucu desteklemek için yeterliydi:

" *Aaaaaaarrrgh bu hiç mantıklı değil!* "

Yanındaki cadı yüce bir kaşını kaldırdı. "Sorun mu var Bay Potter?"

"Az önce sahip olduğum tüm hipotezleri yanlışladım! Nasıl oluyor da '115 Galleon'luk çantanın' iyi olduğunu ama '90 artı 25 'luk çantanın' iyi olmadığını biliyor? *Sayabiliyor* ama *toplayamıyor mu?* İsimleri anlayabiliyor ama aynı anlama gelen bazı isim tamlamalarını anlayamıyor mu? Bunu yapan kişi muhtemelen Japonca bilmiyordu ve *ben* de İbranice bilmiyorum, bu yüzden *onların* bilgisini kullanmıyor, *benim* bilgimi de kullanmıyor -" Harry çaresizce elini salladı. "Kurallar *biraz* tutarlı görünüyor ama hiçbir şey ifade etmiyorlar! En iyi Yapay Zekâ programcıları bile en hızlı ses tanıma ve doğal dil anlayışını elde edemezken, bir *kesenin* nasıl ses tanıma ve doğal dil anlayışına sahip olduğunu sormayacağım bile.

Otuz beş yıllık yoğun bir çalışmanın ardından süper bilgisayarlar bunu yapabildi," dedi Harry nefes nefese, "ama oluyor*?* "

"Sihir," dedi Profesör McGonagall.

"Bu sadece bir *kelime!* Bana bunu söyledikten sonra bile yeni bir tahminde bulunamam! Bu tıpkı 'flojiston' veya 'elan vital' veya 'emergence' veya 'complexity' demek gibi bir şey!"

Siyah cüppeli cadı yüksek sesle güldü. "Ama *bu* sihir, Bay Potter."

Harry biraz eğildi. "Kusura bakmayın ama Profesör McGonagall, burada ne yapmaya çalıştığımı anladığınızdan pek emin değilim."

"Saygısızlık etmek istemem ama Bay Potter, öyle bir şey olmadığına eminim. Tabii - bu sadece bir tahmin, unutmayın - dünyayı ele geçirmeye çalışmıyorsanız?"

"Hayır! Yani evet - şey, *hayır!* "

"Sanırım soruya cevap vermekte zorlanmanızdan endişe duymalıyım."

Harry 1956 yılındaki Dartmouth Yapay Zeka Konferansı'nı hüzünle hatırlıyordu. Bu konferans, "Yapay Zeka" deyimini ortaya çıkaran, konuyla ilgili ilk konferanstı. Bilgisayarların dili anlamasını, öğrenmesini ve kendilerini geliştirmesini sağlamak gibi temel sorunları tanımlamışlardı. Büyük bir ciddiyetle, on bilim adamının iki ay boyunca birlikte çalışmasıyla bu sorunlarda önemli ilerlemeler kaydedilebileceğini öne sürmüşlerdi.

Hayır. dik tut. Büyünün tüm sırlarını çözme sorununa daha yeni başlıyorsunuz*. Aslında* bilmiyorsun

İki ay içinde yapmanın çok zor olup olmayacağını.

"Ve *gerçekten* de başka büyücülerin bu tür sorular sorduğunu ya da bu tür bilimsel deneyler yaptığını duymadın mı?" Harry tekrar sordu. Bu ona çok *açık* görünüyordu.

Öte yandan, herhangi bir Muggle bilim adamının *dört yaşındaki* bir *insanın* hangi cümleleri anlayıp anlayamayacağını sistematik olarak araştırmayı düşünmesi için bilimsel yöntemin icadından *sonra* iki yüz yıldan fazla zaman geçmesi gerekmişti. Dilbilimin gelişimsel psikolojisi prensipte on sekizinci yüzyılda keşfedilebilirdi, ancak yirminci yüzyıla kadar kimse bakmayı düşünmemişti bile. Dolayısıyla, çok daha küçük olan büyücülük dünyasını Geri Getirme 'nü araştırmadıkları için suçlayamazsınız.

Profesör McGonagall dudaklarını büzdü, sonra omuz silkti. "'Bilimsel deney' derken neyi kastettiğinizden hâlâ emin değilim Bay Potter. Dediğim gibi, Muggle doğumlu öğrencilerin Hogwarts'ta Muggle bilimini çalıştırmaya çalıştıklarını gördüm ve insanlar her yıl yeni Büyüler ve İksirler icat ediyor."

Harry başını salladı. "Teknoloji bilimle aynı şey değildir. Ve bir şeyi yapmak için birçok farklı yol denemek, kuralları bulmak için deney yapmakla aynı şey değildir." Kanatlı pek çok şey deneyerek uçan makineler icat etmeye çalışan pek çok insan vardı ama sadece Wright Kardeşler kaldırma kuvvetini ölçmek için bir rüzgâr tüneli inşa etmişti... "Hogwarts'a her yıl kaç tane Muggle tarafından yetiştirilmiş çocuk geliyor?"

"Belki on ya da daha ?"

Harry bir adımı kaçırdı ve neredeyse kendi ayağına takılıyordu. " *On mu?* "

Muggle dünyasının nüfusu altı milyar ve artmaya devam ediyordu. Eğer milyonda bir iseniz, Londra'da sizden yedi tane, Çin'de ise bin tane daha vardı. Muggle nüfusunun hesap yapabilen on bir yaşında çocuklar üretmesi kaçınılmazdı - Harry kendisinin tek olmadığını biliyordu. Matematik yarışmalarında başka dahilerle de tanışmıştı. Aslında, muhtemelen *bütün gününü* matematik problemleri çözerek geçiren, *hiç* bilimkurgu kitabı okumamış, *yaratıcı* düşünmeyi öğrenmek yerine sadece *bilinen* teknikleri uyguladıkları için *ergenlikten* önce *tamamen* tükenecek ve ilerideki hayatlarında *hiçbir şey* yapamayacak olan rakipleri tarafından fena halde alt edilmişti (Harry biraz ezik biriydi.)

Ama... büyücülük dünyasında...

Yılda on Muggle tarafından yetiştirilmiş ve Muggle eğitimlerini on bir yaşında tamamlamış on çocuk mu? Ve Profesör McGonagall önyargılı olabilirdi ama Hogwarts'ın dünyanın en büyük ve en seçkin büyücülük okulu olduğunu iddia etmişti... ve sadece on yedi yaşına kadar eğitim veriyordu.

Profesör McGonagall kuşkusuz bir kediye nasıl dönüştüğünüzü en ince ayrıntısına kadar biliyordu. Ama bilimsel yöntem diye bir şey *duymamış* gibiydi. Ona göre bu sadece Muggle büyüsüydü. Ve Geri Getirme Büyüsü'nün doğal dil anlayışının ardında hangi sırların saklı olabileceğini *merak* ediyor gibi bile görünmüyordu.

Geriye iki olasılık kalıyor aslında.

Birinci olasılık: Büyü o kadar inanılmaz derecede anlaşılmaz, karmaşık ve içinden çıkılmazdı ki, büyücüler ve cadılar anlamak için ellerinden geleni yapsalar da

ilerlemiş ve sonunda pes etmişti; Harry de daha iyisini yapamayacaktı.

Ya da ...

Harry kararlılıkla parmaklarını çıtlattı, ama Diagon Yolu'nun duvarlarında uğursuzca yankılanmak yerine sadece sessiz bir tıkırtı sesi çıkardılar.

İkinci olasılık: Dünyayı ele geçirecekti. Sonunda.

Belki de hemen değil.

Bu tür şeyler bazen iki aydan daha uzun sürerdi. Muggle bilimi Galileo'dan sonraki ilk hafta içinde aya gitmemişti.

Ama Harry yine de yanaklarını acıtacak kadar geren kocaman gülümsemesine engel olamıyordu.

Harry her zaman, hiçbir zaman bir yere varamayan ve hayatlarının geri kalanını on yaşındayken ne kadar ileride olduklarıyla övünerek geçiren o harika çocuklardan biri olmaktan korkmuştu. Ama yetişkin dâhilerin çoğu da hiçbir zaman bir yere varamadı. Tarihteki her gerçek Einstein'a karşılık muhtemelen bin tane Einstein kadar zeki insan vardı. Çünkü o diğer dâhiler, büyüklüğe ulaşmak için kesinlikle ihtiyaç duyduğunuz tek şeyi ellerine geçirmemişlerdi. Asla önemli bir problem bulamadılar.

Artık benimsin, diye düşündü Harry Diagon Yolu'nun duvarlarına, ve tüm dükkânlara ve eşyalara, tüm dükkân sahiplerine ve müşterilere; büyücü Britanya'nın tüm topraklarına ve insanlarına ve daha geniş büyücülük dünyasına; ve Muggle bilim adamlarının çok iyi anladığı tüm büyük evrene

inandıklarından çok daha az. *Ben, Harry James Potter-Evans-Verres, şimdi bu bölgeyi Bilim adına talep ediyorum.*

Bulutsuz gökyüzünde şimşek ve gök gürültüsü hiç çakmadı ve patlamadı.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Profesör McGonagall, temkinli ve bıkkın bir ifadeyle.

"Uğursuz bir karar verdiğimde arka planda şimşek çakmasını sağlayacak bir büyü olup olmadığını merak ediyorum," diye açıkladı Harry. Gelecekteki tarih kitaplarının doğru yazabilmesi için uğursuz kararının tam sözcüklerini dikkatle ezberliyordu.

Profesör McGonagall, "İçimden bir ses bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini söylüyor," diye içini çekti.

", geçer . Ooh, parlak!" Harry dünyayı fethetme düşüncelerini geçici olarak askıya aldı ve açık bir vitrini olan bir dükkâna doğru atladı, Profesör McGonagall da onu takip etti.

Harry artık iksir malzemelerini, kazanını ve birkaç şey daha almıştı. Harry'nin Saklama Çantası'nda (diğer adıyla Moke Süper Kese QX31, Tespit Edilemez Uzatma Büyüsü, Geri Alma Büyüsü ve Genişletici Dudak) taşımak için iyi şeyler gibi görünen eşyalar. Akıllıca, mantıklı alışverişler.

Harry, Profesör McGonagall'ın neden bu kadar *şüpheli* göründüğünü gerçekten anlamıyordu.

Harry şu anda Diagon Yolu'nun kıvrımlı ana caddesinde sergilenecek kadar pahalı bir dükkândaydı. Dükkânın açık bir ön cephesi vardı, eğimli ahşap sıralar üzerine dizilmiş mallar, sadece hafif gri ışıklar ve genç bir-

dizlerini ve dirseklerini açıkta bırakan cadı cübbesinin çok kısaltılmış bir versiyonunu giymiş bir satıcı kız.

Harry ilk yardım çantasının büyücülükteki karşılığı olan kitini, Acil İyileştirme Paketi Plus'ı inceliyordu. Kendi kendine sıkılan iki turnike vardı. Sıvı ateşe benzeyen bir şırınga vardı; bu şırınga, bir zehrin vücuda yayılmasını önlemek gerektiğinde, kanın oksijenlenmesini üç dakikaya kadar sürdürürken, tedavi edilen bölgedeki dolaşımı büyük ölçüde yavaşlatması gerekiyordu. Ağrıyı geçici olarak uyuşturmak için vücudun bir kısmına sarılabilen beyaz bir bez. Ayrıca Harry'nin hiç anlayamadığı, sıradan bir çikolata gibi görünen ve kokan "Ruh Emici'ye Maruz Kalma Tedavisi" gibi bir sürü başka şey. Ya da titreyen küçük bir yumurtaya benzeyen ve üzerinde birinin burun deliğine nasıl sokulacağını gösteren bir levha taşıyan "Bafflesnaffle Sayacı".

"Beş Galleon'a kesinlikle alınır, sizce de öyle değil mi?" Harry Profesör McGonagall'a, "Beş Galleon'a kesin alınır, değil mi?" dedi ve yanında duran genç satıcı kız hevesle başını salladı.

Harry, Profesör'ün onun ihtiyatlılığı ve hazırlığı hakkında onaylayıcı bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Onun yerine aldığı şey sadece Nazar olarak tanımlanabilirdi.

"Peki *neden*," dedi Profesör McGonagall ağır bir şüphecilikle, "bir şifacı çantasına *ihtiyaç duymayı* bekliyorsun, genç adam?" (İksir dükkanındaki talihsiz olaydan sonra, Profesör McGonagall yanında başka biri varken "Bay Potter" demekten kaçınmaya çalışıyordu).

Harry'nin ağzı bir açılıp bir kapandı. "İhtiyacım olacağını *sanmıyorum!* Sadece her ihtimale karşı!"

"*Ne olursa diye?* "

Harry'nin gözleri büyüdü. "Tehlikeli bir şey yapmayı *planladığımı* ve *bu* yüzden tıbbi bir kit istediğimi mi düşünüyorsun?"

Cevap, acımasız bir şüphe ve ironik bir inançsızlık ifadesiydi.

"Harika Scott!" dedi Harry. (Bu ifadeyi *Geleceğe Dönüş* filmindeki çılgın bilim adamı Doc Brown'dan öğrenmişti). "Tüy Düşüren İksir'i, Şebboyotu'nu ve bir şişe Yiyecek ve Su Hapları'nı alırken de bunu mu düşünüyordun?"

"Evet."

Harry şaşkınlıkla başını salladı. "Burada ne tür bir planım olduğunu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Profesör McGonagall karanlık bir sesle, "ama ya Gringotts'a bir ton gümüş teslim etmenle ya da dünya hâkimiyetiyle sonuçlanacak."

"Dünya hakimiyeti çok çirkin bir ifade. Ben buna dünya optimizasyonu demeyi tercih ediyorum."

Bu komik şaka, ona Kıyamet Bakışı atan cadıyı rahatlatmayı başaramadı.

Harry onun ciddi olduğunu anlayınca, "Vay canına," dedi. "Gerçekten böyle düşünüyorsun. Gerçekten tehlikeli bir şey yapmayı planladığımı düşünüyorsun."

"Evet."

"Sanki bir insanın ilk yardım çantası almasının *tek* nedeni bu mu? Bunu yanlış , Profesör.

McGonagall, ama *ne tür çılgın çocuklarla uğraşmaya alışkınsınız*?"

"Gryffindor'lar," diye tükürdü Profesör McGonagall, bu kelime tüm gençlik coşkusu ve yüksek ruhların üzerine ebedi bir lanet gibi düşen bir acı ve umutsuzluk yükü taşıyordu.

Harry ellerini sertçe kalçalarına koyarak, "Müdire Yardımcısı Profesör Minerva McGonagall," dedi. "Gryffindor'da olmayacağım -"

Bu noktada Müdire Yardımcısı araya girerek, eğer o *olsaydı* bir şapkanın nasıl öldürüleceğini nasıl bulacağı hakkında bir şeyler söyledi, Harry bu tuhaf sözleri yorum yapmadan geçiştirdi, ama satıcı kız ani bir öksürük nöbeti geçiriyor gibiydi.

"- Ravenclaw'da olacağım. Ve eğer gerçekten tehlikeli bir şey yapmayı planladığımı düşünüyorsanız, dürüst olmak gerekirse, beni *hiç* anlamıyorsunuz demektir. *Sevmiyorum* Tehlike*, korkutucu. İhtiyatlı* davranıyorum. *Tedbirli* davranıyorum. . *Öngörülemeyen beklenmedik durumlar* için hazırlanıyorum. Ailemin bana söylediği gibi: *Hazırlıklı ol! Bu izcilerin marşıdır! Hazırlıklı olun! Hayat boyunca yürürken! Gergin olmayın, telaşlanmayın, korkmayın - hazırlıklı olun!* "

(Harry'nin anne babası aslında ona Tom Lehrer'in şarkısının *sadece* bu dizelerini söylemişti ve Harry'nin diğerlerinden haberi yoktu).

Profesör McGonagall'ın tavrı biraz yumuşamıştı - gerçi daha çok Harry Ravenclaw'a gideceğini söylediğinde. "Bu kitin seni ne tür *olasılıklara* karşı hazırlayabileceğini düşünüyorsun *genç adam?* "

"Sınıf arkadaşlarımdan biri korkunç bir canavar tarafından ısırıldı ve ben ona yardım edebilecek bir şey bulmak için mokeskin kesemi çılgınca karıştırırken, bana üzgün bir şekilde baktı ve son nefesinde *'Neden hazırlıklı değildin?* Sonra ölüyor ve gözleri kapanırken beni asla affetmeyeceğini biliyorum -"

Harry tezgâhtar kızın soluğunu duydu ve başını kaldırıp onun dudaklarını sımsıkı bastırarak kendisine baktığını gördü. Sonra genç kadın dönerek dükkânın derinliklerine doğru kaçtı.

Ne...?

Profesör McGonagall uzanıp Harry'nin elini nazikçe ama sıkıca tuttu ve Harry'yi Diagon Yolu'nun ana caddesinden çekerek, iki dükkânın arasındaki, kirli tuğlalarla döşenmiş ve katı siyah topraktan bir duvarla çıkmaza girmiş bir ara sokağa götürdü.

Uzun boylu cadı asasını ana caddeye ve *"Quietus*" dedi ve bir sessizlik perdesi inerek sokaktaki tüm sesleri engelledi.

Neyi yanlış yaptım?

Profesör McGonagall dönüp Harry'ye baktı. Yüzünde tam bir yetişkin Suçlu Suratı yoktu, ama ifadesi düz ve kontrollüydü. "Unutmamalısınız ki, Mr Potter," dedi, "bu ülkede on yıl kadar önce bir savaş vardı.
Herkes birilerini kaybetmiştir ve kollarınızda ölen arkadaşlarınızdan bahsetmek hafife alınacak bir şey değildir."

"Ben - ben istemedim -" Bu çıkarım Harry'nin son derece canlı hayal gücüne bir taş gibi düştü. Birinin son nefesini verdiğinden bahsetmişti - ve sonra satıcı kız kaçmıştı - ve savaş on yıl önce sona ermişti.

Yıllar önce, yani o kız en fazla sekiz ya da dokuz yaşındayken, "Özür dilerim, öyle demek ..." Harry tıkandı ve yaşlı cadının bakışlarından kaçmak için arkasını döndü ama yolunu topraktan bir duvar kesiyordu ve asası da henüz yanında değildi. "Özür dilerim, özür *dilerim*, *özür dilerim!* "

Arkasından ağır bir iç çekiş geldi. "Öyle olduğunuzu biliyorum, Bay Potter."

Harry arkasından bakmaya cesaret etti. Profesör McGonagall şimdi sadece üzgün görünüyordu. "Özür dilerim," dedi Harry tekrar, kendini perişan hissederek. "Böyle bir şey oldu mu -" dedi ve sonra Harry dudaklarını kapatıp eliyle ağzını kapattı.

Yaşlı cadının yüzü biraz daha hüzünlendi. "Konuşmadan önce düşünmeyi öğrenmelisiniz Bay Potter, yoksa hayatınızı pek arkadaşınız olmadan geçirirsiniz. Bu pek çok Ravenclaw'ın kaderi olmuştur ve umarım sizin kaderiniz olmaz."

Harry kaçıp gitmek istedi. Bir asa çıkarıp her şeyi Profesör McGonagall'ın hafızasından silmek, tekrar dükkânın önünde onunla birlikte olmak, *bunların hiç yaşanmamış* olmasını *sağlamak* istiyordu -

"Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, Bay Potter, hayır, başıma hiç *böyle* bir şey gelmedi. Elbette bir arkadaşımın son nefesini verişini bir ya da yedi kez izledim. Ama hiçbiri ölürken beni lanetlemedi ve beni affetmeyeceklerini hiç düşünmedim. Neden böyle bir şey *söylediniz* Bay Potter? Bunu neden *düşündünüz* ki?"

"Ben, , ben," diye yutkundu Harry. "Sadece hep en kötü şeyi hayal etmeye çalışıyorum," belki biraz şaka da yapıyordu, ama şimdi bunu söylemektense kendi dilini ısırıp koparmayı tercih ederdi.

"Ne?" dedi Profesör McGonagall. "Ama *neden?"*

"Böylece bunun engelleyebilirim!"

"Bay Potter..." yaşlı cadının sesi kesildi. Sonra içini çekti ve onun yanına diz çöktü. "Bay Potter," dedi, şimdi nazikçe, "Hogwarts'taki öğrencilerle ilgilenmek sizin sorumluluğunuz değil. Benim sorumluluğum. Size ya da bir başkasına kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Hogwarts büyücülük dünyasında sihirli çocuklar için en güvenli yer ve Madam Pomfrey'in tam teşekküllü bir şifacı odası var. Bırakın beş Gallyon'u, şifacı çantasına bile ihtiyacın olmayacak."

"Ama ben *biliyorum!* " diye patladı Harry. " *Hiçbir yer* tamamen güvenli değil! Ya Noel için eve gittiğimde annemle babam kalp krizi geçirir ya da kaza geçirirse - Madam Pomfrey orada olmayacak, kendime ait bir şifacı çantasına ihtiyacım olacak -"

" Merlin aşkına..." Profesör McGonagall öyle dedi. Ayağa kalktı ve yüzünde kızgınlıkla endişe arasında gidip gelen bir ifadeyle Harry'ye baktı. "Böyle korkunç şeyleri düşünmenize gerek yok, Bay Potter!"

Harry'nin yüz ifadesi bunu duyunca acıyla buruştu. "Evet, *!* Eğer düşünmezsen, sadece kendine zarar vermekle kalmaz, başkalarına da zarar verirsin!"

Profesör McGonagall ağzını açtı, sonra kapattı. Cadı burnunun kenarını ovuşturdu, düşünceli görünüyordu. "Bay Potter... sizi bir süre dinlemeyi teklif etsem... benimle konuşmak istediğiniz bir şey var mı?"

"Ne hakkında?"

"Başınıza kötü şeyler gelmesine karşı her zaman tetikte olmanız gerektiğine neden ikna olduğunuz hakkında."

Harry şaşkınlıkla ona baktı. Bu apaçık bir aksiyomdu. "Şey..." Harry yavaşça söyledi. Düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. Daha temel bilgileri bile bilmeyen bir profesör cadıya kendini nasıl açıklayabilirdi ki? "Muggle araştırmacılar, insanların gerçeğe kıyasla her zaman çok iyimser olduklarını keşfettiler. Bir şeyin iki gün süreceğini söyleyip on gün sürmesi ya da iki ay süreceğini söyleyip otuz beş yıldan fazla sürmesi gibi. Örneğin, bir deneyde öğrencilere ödevlerini tamamlayacaklarından %50, %75 ve %99 emin oldukları zamanları sormuşlar ve öğrencilerin sadece %13, %19 ve %45'inin bu zamanlara kadar ödevlerini tamamladığını görmüşlerdir. Bunun nedeninin, bir gruba her şeyin mümkün olduğunca iyi gitmesi halinde en iyi durum tahminlerini, diğer gruba ise her şeyin olağan gitmesi halinde ortalama durum tahminlerini sorduklarında, istatistiksel olarak birbirinden ayırt edilemeyen yanıtlar almaları olduğunu buldular. Birisine *normal* durumda ne beklediğini sorarsanız, yol boyunca her adımda maksimum olasılık çizgisi gibi görünen şeyi gözünde canlandırır - her şey plana göre gider, sürpriz olmaz. Ama aslında, öğrencilerin yarısından fazlası bitireceklerinden %99 emin oldukları zamana kadar bitiremedikleri için, gerçeklik genellikle 'en kötü durum senaryosundan' biraz daha kötü sonuçlar verir. Buna planlama yanılgısı denir ve bunu düzeltmenin en iyi yolu, işleri en son denediğinizde ne kadar sürdüğünü sormaktır. Buna içeriden bakmak yerine dışarıdan bakmak denir. Ancak yeni bir şey yapıyorsanız ve bunu yapamıyorsanız, gerçekten, gerçekten, gerçekten kötümser olmanız gerekir. O kadar kötümser olmalısınız ki gerçekler beklediğinizden daha *iyi* çıkabildiği gibi daha kötü de çıkabilir. Gerçek hayatın *altında kalma* şansınız olacak *kadar* kötümser olmak gerçekten *zor.* Mesela karamsar olmak için büyük bir çaba sarf ediyorum ve sınıf arkadaşlarımdan birinin ısırıldığını hayal ediyorum, ama gerçekte olan şey, hayatta kalan Ölüm

Yiyenler bana ulaşmak için tüm okula saldırıyor. Ama daha mutlu bir not -"

"Dur," dedi Profesör McGonagall.

Harry durdu. Tam da Karanlık Lord öldüğüne göre en azından saldırmayacağını bildiklerini söylemek üzereydi.

"Sanırım kendimi yeterince açık ifade edemedim," dedi cadı, İskoçya'ya özgü o titiz sesi daha da dikkatli çıkıyordu. "*Şahsen* sizi korkutan bir şey oldu mu, Mr.
Potter?"

Harry, "Şahsen benim başıma gelenler sadece anekdot niteliğinde kanıtlar," diye açıkladı. "Rastgele atama, çok sayıda denek, büyük etki boyutları ve güçlü istatistiksel anlamlılık ile kontrollü çalışma hakkında çoğaltılmış, hakemli bir dergi makalesi ile aynı ağırlığı taşımaz."

Profesör McGonagall burnunun kenarını sıktı, içine çekti ve nefesini verdi. "Yine de bunu duymak isterim," dedi.

"Um..." dedi Harry. Derin bir nefes aldı. "Mahallemizde bazı soygunlar olmuştu ve annem ödünç aldığı bir tavayı iki sokak ötedeki komşusuna geri vermemi istedi, ben de soyulabilirim diye vermek istemediğimi söyledim, o da, 'Harry, böyle şeyler söyleme!' dedi. Sanki bunu düşününce olacakmış gibi, bu yüzden bundan bahsetmezsem güvende olacakmışım gibi. Neden güvende olmadığımı açıklamaya çalıştım ama yine de tavayı bana taşıttı. Bir soyguncunun beni hedef almasının istatistiksel olarak ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu bilemeyecek kadar küçüktüm ama bir şey hakkında düşünmemenin onun olmasını engellemeyeceğini bilecek yaştaydım, bu yüzden gerçekten korkmuştum."

"Başka bir şey yok mu?" Profesör McGonagall bir süre durakladıktan sonra, Harry'nin sözünü bitirdiği anlaşılınca, "Başka bir şey yok," dedi. "Başına gelen *başka* bir şey yok mu?"

"*Kulağa* pek bir şeymiş gibi *gelmediğini* biliyorum," diye savundu Harry. "Ama o kritik hayat anlarından biriydi, anlıyor musun? Yani, bir şey hakkında düşünmemenin onun olmasını engellemeyeceğini biliyordum, bunu *biliyordum*, ama annemin gerçekten böyle düşündüğünü görebiliyordum." Harry durdu, bunları düşündükçe yeniden kabarmaya başlayan öfkesiyle mücadele ediyordu. "*Beni dinlemedi*. Ona anlatmaya , beni göndermemesi için *yalvardım*, o da *gülüp geçti*.
Söylediğim her şeye büyük bir şakaymış gibi davrandı..." Harry siyah öfkesini tekrar bastırdı. "İşte o zaman beni koruması gereken herkesin aslında deli olduğunu, onlara ne kadar yalvarsam da beni dinlemeyeceklerini ve hiçbir şeyi doğru yapacaklarına güvenemeyeceğimi anladım." Bazen iyi niyet yeterli olmuyordu, bazen aklı başında olmanız gerekiyordu...

Uzun bir sessizlik oldu.

Harry derin bir nefes alıp kendini için zaman ayırdı. Sinirlenmenin bir anlamı yoktu. Sinirlenmenin hiçbir anlamı yoktu. *Bütün* ebeveynler böyleydi, *hiçbir* yetişkin kendini bir çocukla aynı seviyeye koyup onu dinleyecek kadar alçalmazdı, onun genetik ebeveynleri de farklı olmazdı. Akıl sağlığı gecenin içinde küçük bir kıvılcımdı, delilik kuralının sonsuz derecede nadir bir istisnasıydı, bu yüzden sinirlenmenin bir anlamı yoktu.

Harry sinirlendiğinde kendini sevmezdi.

Bir süre sonra Profesör McGonagall, "Bunu paylaştığınız için teşekkürler Bay Potter," dedi. Yüzünde soyutlanmış bir ifade vardı (neredeyse tam olarak aynı ifade

Harry'nin kese üzerinde deney yaparken kendi yüzüne baktığı gibi, keşke Harry bunu anlamak için kendini bir aynada görseydi). "Bunu düşünmem gerekecek." Ara sokağın girişine doğru döndü ve asasını kaldırdı -

"Şey," dedi Harry, "gidip şifacı çantasını alabilir miyiz artık?"

Cadı durakladı ve kararlı bir şekilde ona baktı. "Peki ya hayır dersem - çok pahalı olduğunu ve ihtiyacın olmayacağını söylersem - o zaman ne olacak?"

Harry'nin yüzü acıyla buruştu. "Tam olarak düşündüğünüz şey, Profesör McGonagall. *Tam olarak* düşündüğünüz şey. Konuşamayacağım bir başka deli yetişkin olduğunuz sonucuna varıyorum ve yine de bir şifacı kitini nasıl ele geçireceğimi planlamaya başlıyorum."

"Bu yolculukta senin koruyucun benim," dedi Profesör McGonagall biraz da tehlikeli bir ses tonuyla. "Beni itip izin vermeyeceğim."

"Anlıyorum," dedi Harry. Kızgınlığını sesinden uzak tuttu ve aklına gelen diğer şeylerden hiçbirini söylemedi. Profesör McGonagall ona konuşmadan önce düşünmesini söylemişti. Bunu muhtemelen yarın hatırlamayacaktı, ama en azından beş dakikalığına hatırlayabilirdi.

Cadının asası elinde hafif bir daire çizdi ve Diagon Yolu'nun sesleri geri geldi. "Pekâlâ genç adam," dedi. "Gidip şu şifacı çantasını alalım."

Harry'nin çenesi şaşkınlıkla düştü. Sonra onun peşinden koştu, ani acelesi yüzünden neredeyse tökezliyordu.

Dükkan bıraktıkları gibiydi, tanınabilir ve tanınamaz eşyalar hala eğimli ahşap üzerine dizilmişti.

gri parıltı hâlâ korunuyordu ve tezgâhtar kız eski pozisyonuna geri dönmüştü. Satıcı kız onlar yaklaşırken başını kaldırdı ve yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Özür dilerim," dedi yaklaştıklarında, Harry de hemen hemen aynı anda konuştu, "özür dilerim -"

Konuşmalarına ara verip birbirlerine baktılar ve satıcı kız biraz güldü. "Profesör McGonagall'la başınızı derde sokmak istememiştim," dedi. Sesi komplocu bir şekilde alçaldı. "Umarım size *çok* kötü davranmamıştır."

" *Della!* " dedi Profesör McGonagall, sesi skandala uğramış gibi çıkıyordu.

Harry kesesine, "Bir kese altın," dedi ve sonra beş Galleon sayarken satıcı kıza baktı. "Merak etme, beni sevdiği için bana kötü davrandığını anlıyorum."

Profesör McGonagall önemsiz bir şeyler gevelerken satıcı kıza beş Galleon saydı. "Bir Acil İyileştirme Paketi Plus, lütfen."

Aslında Genişleyen Dudak'ın evrak çantası büyüklüğündeki sağlık setini nasıl yuttuğunu görmek biraz sinir bozucuydu. Harry mokeskin keseye kendisi girmeye çalışsa ne olacağını merak etmekten kendini alamadı, çünkü bir şeyi sadece içine koyan kişinin onu tekrar çıkarabilmesi gerekiyordu.

Kesenin işi bittiğinde... zorlukla şeyi yerken... Harry daha sonra küçük bir geğirme sesi duyduğuna yemin etti. Bu bilerek söylenmiş olmalıydı. Alternatif hipotezler düşünülemeyecek kadar korkunçtu... aslında Harry alternatif hipotezler *düşünemiyordu* bile. Harry tekrar başını kaldırıp

Profesör, Diagon Yolu'nda bir kez yürümeye başladıklarında. "Şimdi nereye?"

Profesör McGonagall, tuğla yerine etten yapılmış ve boya yerine kürkle kaplanmış gibi görünen bir dükkânı işaret etti . "Hogwarts'ta küçük evcil hayvanlara izin veriliyor - örneğin mektup göndermek için bir baykuş alabilirsiniz -"

"Posta göndermem gerektiğinde Knut'a falan para verip bir baykuş *kiralayabilir* miyim?"

"Evet," dedi Profesör McGonagall.

"O zaman bence kesinlikle *hayır.* "

Profesör McGonagall bir noktayı işaretler gibi başını salladı. "Neden olmadığını sorabilir miyim?"

"Bir zamanlar evcil bir kayam vardı. Öldü."

"Bir evcil hayvana bakamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Yapabilirdim," dedi Harry, "ama o gün onu beslemeyi unutup unutmadığımı ya da kafesinde yavaş yavaş açlıktan ölürken sahibinin nerede olduğunu ve neden hiç yiyecek olmadığını merak edip dururdum."

"Zavallı baykuş," dedi yaşlı cadı yumuşak bir sesle. "Öylece terk edilmiş. Ne yapacağını merak ediyorum."

"Şey, sanırım çok acıkır ve kafesten ya da kutudan ya da her neyse ondan çıkmaya çalışır, ama muhtemelen bunda pek şansı olmazdı -" Harry kısa bir süre durdu.

Cadı hâlâ o yumuşak sesiyle devam etti. "Peki daha sonra ona ne olacaktı?"

"Affedersiniz," dedi Harry ve uzanıp Profesör McGonagall'ın elinden tuttu, nazikçe ama sıkıca, onu başka bir ara sokağa yönlendirdi; o kadar çok iyi dilekte bulunanı atlattıktan sonra bu işlem neredeyse fark edilmeyecek kadar rutin hale gelmişti. "Lütfen şu susturma büyüsünü yapın."

" *Quietus.* "

Harry'nin sesi titriyordu. "O baykuş beni temsil etmiyor, ailem beni *asla* bir dolaba kilitleyip açlıktan ölmeye terk etmedi, terk edilme korkum yok ve *düşüncelerinizin gidişatından hoşlanmıyorum Profesör McGonagall!* "

Cadı ciddiyetle ona baktı. "Peki bu düşünceler ne olabilir Bay Potter?"

" olduğumu düşünüyorsun," Harry bunu söylemekte zorlanıyordu, "öyleydim
istismara

uğradın mı?

"Sen istismar

edildin mi?"

" *Hayır! Hayır!* " diye bağırdı Harry. "Hayır, hiç ! Beni *aptal mı* sanıyorsun*?* Çocuk istismarı kavramını biliyorum, uygunsuz dokunuşları ve bunların hepsini biliyorum ve böyle bir şey olursa polisi ararım! Ve baş öğretmene bildirirdim! Ve telefon rehberinden sosyal hizmetleri arardım! Büyükbabama, büyükanneme ve Bayan Figg'e söylerdim! Ama ailem *asla* bir şey yapmadı, asla ve *!* Ne *cüretle* böyle bir şey önerirsin!"

Yaşlı cadı ona sabit bir şekilde baktı. "Müdire Yardımcısı olarak, gözetimim altındaki çocuklarda olası istismar belirtilerini araştırmak benim görevim."

Harry'nin öfkesi kontrolden çıkıp saf, kara bir öfkeye dönüşüyordu. "Sakın bunlardan, bu *imalardan* başka kimseye tek bir kelime bile *etmeye* kalkma! *Hiç kimseye*, beni duyuyor musun McGonagall? Böyle bir suçlama, ebeveynler tamamen masum olsa bile insanları mahvedebilir ve aileleri yok edebilir! Bunu gazetelerde okudum!" Harry'nin sesi tiz bir çığlığa dönüşüyordu. "*Sistem* nasıl *durduracağını* bilmiyor, hiçbir şey olmadığını söylediklerinde ebeveynlere *ya da* çocuklara inanmıyor! *Sakın ailemi bununla tehdit etmeye cüret etme! Evimi yıkmanıza izin vermeyeceğim!* "

"Harry," dedi yaşlı cadı usulca ve elini ona doğru uzattı.

Harry hızlı bir adım eli hızla kalkıp Harry'ninkine çarptı.

McGonagall dondu kaldı, sonra elini geri çekti ve geriye doğru bir adım attı. "Harry, her şey yolunda," dedi. "Sana inanıyorum."

" *Öyle ,*" diye tısladı Harry. Öfke hâlâ kanında k. "Yoksa belgeleri dosyalayabilmek için benden uzaklaşmayı mı bekliyorsun?"

"Harry, evini gördüm. Seni ailenle birlikte gördüm. Onlar seni seviyor. Sen de onları seviyorsun. Ailenin sana kötü davranmadığını söylediğinde sana inanıyorum. Ama sormak zorundaydım, çünkü burada garip bir şeyler dönüyor."

Harry ona soğuk soğuk baktı. "Ne gibi?"

"Harry, Hogwarts'ta geçirdiğim süre boyunca istismara uğramış pek çok çocuk gördüm, kaç tane olduğunu bilsen yüreğin parçalanırdı. Ve mutlu olduğunuzda, o çocuklardan biri gibi davranmazsınız, *hiç* de değil . Yabancılara gülümsüyorsun, insanlara sarılıyorsun,

Elimi omzuna koydum ve hiç irkilmedin. Ama bazen, sadece bazen, öyle şeyler söylüyor ya da yapıyorsun ki... ilk on bir yılını bir mahzende kilitli geçirmiş birine çok benziyorsun. Benim gördüğüm sevgi dolu aile değil." Profesör McGonagall başını eğdi, yüzündeki ifade yeniden şaşkınlaştı.

Harry bunu içine sindirdi, işledi. Kendisinin saygıyla dinlendiğini ve ailesinin tehlikede olmadığını anlayınca, içindeki kara öfke boşalmaya başladı.

"Peki gözlemlerinizi nasıl açıklıyorsunuz Profesör McGonagall?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama başına hatırlamadığın bir şey gelmiş olabilir."

Harry'nin içinde öfke yeniden yükseldi. Bu, gazetelerde okuduğu parçalanmış aile hikâyelerine çok benziyordu. "Bastırılmış hafıza bir sürü *sahte bilim!* İnsanlar travmatik anılarını bastırmazlar, onları hayatlarının geri kalanında *çok* iyi hatırlarlar!"

"Hayır, Bay Potter. Obliviation adında bir Büyü var." Harry

olduğu yerde donakaldı. "Anıları silen bir büyü mü?"

Yaşlı cadı başını salladı. "Ama deneyimin tüm etkileri değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız, Bay Potter."

Harry'nin omurgasından aşağı bir ürperti indi. *Bu* hipotez... kolayca . "Ama benim ailem bunu yapamazdı!"

"Kesinlikle hayır," dedi Profesör McGonagall. "Büyücülük dünyasından biri olmalı. Korkarım bundan emin olmanın bir yolu yok."

Harry'nin rasyonalist yetenekleri yeniden canlanmaya başlamıştı. "Profesör McGonagall, gözlemlerinizden ne kadar eminsiniz ve ne gibi alternatif açıklamalar da olabilir?"

Cadı sanki boşluğunu göstermek istercesine ellerini açtı. "Emin misiniz? *Hiçbir şeyden* emin değilim, Bay Potter. Hayatım boyunca senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım. Bazen on bir yaşında ya da o kadar da *insan* gibi görünmüyorsunuz."

Harry'nin kaşları gökyüzüne doğru kalktı -

"Özür dilerim!" Profesör McGonagall hızla konuştu. "Çok özür dilerim Bay Potter. Bir noktaya değinmeye çalışıyordum ve korkarım aklımdakinden farklı bir şey söyledim -"

"Tam tersine, Profesör McGonagall," dedi Harry ve yavaşça gülümsedi. "Bunu çok büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ama alternatif bir açıklama önermemin sakıncası var mı?"

"Lütfen yap."

"Çocuklar ebeveynlerinden çok daha zeki olmamalı," dedi Harry. "Ya da çok daha aklı başında, belki de - babam yetişkin zekasını esas olarak fikrini değiştirmemek için yeni nedenler bulmak için kullanmak yerine, gerçekten *deneseydi* muhtemelen beni alt edebilirdi -" Harry durdu. "Ben çok zekiyim Profesör. Normal çocuklara söyleyecek bir şeyim yok. Yetişkinler benimle gerçekten konuşacak kadar bana saygı duymuyorlar. Ve açıkçası, bile Richard Feynman kadar zeki konuşamazlar, o yüzden onun yerine Richard Feynman'ın yazdığı bir şeyi okuyabilirim. Ben *yalnızım* Profesör McGonagall. Tüm hayatım boyunca izole edildim. Belki bu da bir mahzene kapatılmakla aynı etkilere sahiptir. Ve ben, çocukların yapmak için tasarlandığı şekilde ebeveynlerimi örnek alamayacak kadar zekiyim. Annem ve babam beni seviyor ama mantıklı davranmak zorunda ve bazen kendimi çocuk gibi hissediyorum -

beni dinlemeyen ve tüm varlığım üzerinde mutlak otoriteye sahip çocuklar. Bu konuda çok acımasız olmamaya çalışıyorum ama kendime karşı da *dürüst* olmaya çalışıyorum, yani evet, acımasızım. Ayrıca öfke kontrolü sorunum da var ama bunun üzerinde çalışıyorum. Hepsi bu kadar."

" *Hepsi bu kadar mı?* "

Harry sertçe başını salladı. "Hepsi bu kadar. Elbette Profesör McGonagall, büyülü Britanya'da bile normal açıklama her zaman *dikkate alınmaya* değerdir*?* "

Günün ilerleyen saatleriydi, güneş yaz göğünde alçalıyor ve alışveriş yapanlar sokaklardan çekilmeye başlıyordu. Bazı dükkânlar çoktan kapanmıştı; Harry ve Profesör McGonagall ders kitaplarını Flourish and Blotts'tan son teslim tarihinin hemen altında satın almışlardı. Harry "Aritmetik" anahtar kelimesini arayıp yedinci sınıf ders kitaplarının trigonometriden daha ileri matematiksel bir şey içermediğini keşfettiğinde sadece hafif bir patlama olmuştu.

Yine de şu anda, düşük asılı araştırma meyvesi hayalleri Harry'nin aklından çok uzaktı.

O anda ikisi birlikte Ollivander'dan çıkıyorlardı ve Harry asasına bakıyordu. Asasını sallamış ve çok renkli kıvılcımlar çıkarmıştı, gördüğü onca şeyden sonra bu kadar büyük bir şok olmamalıydı, ama her nasılsa -

Sihir yapabilirim.

Ben. Yani bizzat kendim. Ben büyülüyüm; ben bir büyücüyüm.

Büyünün kolundan aktığını *hissetmişti* ve o anda, bu duyguya her zaman sahip olduğunu fark etti.

Hayatı boyunca bu duyuya sahip olmuştu; görme, ses, koku, tat ya da dokunma değil, sadece büyü olan bu duyuya. Gözlere sahip olmak ama onları hep kapalı tutmak gibi, böylece karanlığı gördüğünüzün farkına bile varmazsınız; ve sonra bir gün göz açılır ve dünyayı görürsünüz. Bunun şoku içinden akıp geçmiş, benliğinin parçalarına dokunmuş, onları uyandırmış ve sonra saniyeler içinde yok olup gitmişti; geriye sadece artık bir büyücü olduğu, hep öyle olduğu ve hatta garip bir şekilde bunu hep bildiği kesin bilgisi kalmıştı.

Ve -

"Kardeşi sana o yara izini vermişken, senin kaderinde bu asanın olması gerçekten de çok tuhaf."

Bu tesadüf olamazdı. O dükkânda *binlerce* asa vardı. Tamam, aslında tesadüf olabilirdi, dünyada altı milyar insan vardı ve her gün binde bir tesadüfler yaşanıyordu. Ama Bayes Teoremi'ne göre, Karanlık Lord'un asasının kardeşine sahip olma ihtimalini binde birden daha yüksek gösteren her makul hipotez avantajlı olacaktı.

Profesör McGonagall sadece *ne kadar tuhaf* söylemiş ve öylece bırakmıştı, bu da Harry'yi büyücülerin ve cadıların katıksız, ezici *meraksızlığı* karşısında şoka sokmuştu. *Akla* gelebilecek hiçbir dünyada Harry "Hm" der ve neler olduğuna dair bir hipotez üretmeye bile *çalışmadan* dükkândan çıkıp giderdi.

Sol eli kalktı ve yara izine dokundu. Ne...

tam olarak...

"Artık tam bir büyücüsün," dedi Profesör McGonagall. "Tebrikler."

Harry başını salladı.

"Peki büyücülük dünyası hakkında ne düşünüyorsun?" dedi.

"Bu çok tuhaf," dedi Harry. "Büyüyle ilgili gördüğüm her şeyi... artık mümkün olduğunu bildiğim her şeyi, yalan olduğunu bildiğim her şeyi ve büyüyü anlamak için önümde kalan onca işi düşünüyor olmam gerekirdi. Ama yine de kendimi," Harry sesini alçalttı, "şu Yaşayan Çocuk meselesi gibi göreceli önemsiz şeyler yüzünden dikkatim dağılmış halde buluyorum." Yakınlarda kimse yok gibiydi, ama kaderi kışkırtmanın anlamı yoktu.

Profesör McGonagall *şaşırdı*. "Gerçekten mi? Söylemediniz."

Harry başını salladı. "Evet. Bu sadece... *garip.* Bu büyük hikâyenin, ve korkunç Karanlık Lord'u yenme macerasının bir parçası olduğunu ve çoktan *bittiğini* öğrenmek. Bitmiş. Tamamen . Mesela Frodo Baggins'siniz ve bir yaşındayken ailenizin sizi Kıyamet Dağı'na götürdüğünü ve Yüzük'ü size attırdığını öğreniyorsunuz ve bunu hatırlamıyorsunuz bile."

Profesör McGonagall'ın gülümsemesi biraz sabitleşmişti.

"Biliyor musun, başka biri olsaydım, herhangi biri, muhtemelen bu başlangıca kadar yaşamak konusunda oldukça endişeli olurdum. *Tanrım, Harry, Karanlık Lord'u yendiğinden beri ne yaptın? Kendi kitapçını mı? Bu harika! Çocuğuma senin adını verdiğimi biliyor muydun?* Ama bunun bir sorun olmayacağını umuyorum." Harry iç çekti. "Yine de... sırf gerçekten, bilirsin, bir şekilde *katıldığımı* söyleyebilmek için görevden *bazı* yarım kalmış işler olmasını dilememe neredeyse yetiyor."

"Ah?" dedi Profesör McGonagall tuhaf bir ses tonuyla. "Aklınızda ne vardı?"

"Örneğin, ailemin ihanete uğradığından bahsettiniz. Onlara kim ihanet etti?"

"Sirius Black," dedi cadı, ismi neredeyse tıslayarak. "O Azkaban'da. Büyücülük hapishanesi."

"Sirius Black'in hapisten kaçması ve benim de onu bulup muhteşem bir düelloda yenmem ya da daha iyisi başına büyük bir ödül koyup sonuçları beklerken Avustralya'da saklanmam ne kadar olası?"

Profesör McGonagall gözlerini kırpıştırdı. İki kez. "Pek olası değil. Daha önce hiç kimse Azkaban'dan kaçamadı ve onun da ilk kaçan olacağından şüpheliyim."

Harry, "Azkaban'dan *hiç kimse* kaçamadı," cümlesine biraz şüpheyle yaklaştı. Yine de, belki büyüyle %100 mükemmel bir hapishaneye yaklaşabilirdiniz, özellikle de sizin bir asanız varsa ve onların yoksa. Oradan çıkmanın en iyi yolu hiç gitmemek olurdu.

"Pekâlâ o zaman," dedi Harry. "Görünüşe bakılırsa her şey güzelce ." Avucunu başının üzerinde ovuşturarak iç çekti. "Ya da belki Karanlık Lord o gece *gerçekten* ölmedi. Tam olarak değil. Ruhu hâlâ yaşıyor, uyanık dünyaya taşan kâbuslarda insanlara fısıldıyor, yok etmeye yemin ettiği yaşayan topraklara geri dönmenin bir yolunu arıyor ve şimdi, kadim kehanete uygun olarak, o ve ben kazananın kaybedeceği, kaybedenin kazanacağı ölümcül bir düelloya kilitlenmiş durumdayız -"

Profesör McGonagall'ın başı döndü ve gözleri sanki sokakta dinleyici arıyormuş gibi etrafı taradı.

Harry biraz sinirlenerek, "*Şaka* yapıyorum, Profesör," dedi. Neden her şeyi bu kadar ciddiye alıyordu ki?

Harry'nin midesinin çukurunda yavaş yavaş bir batma hissi belirmeye başladı.

Profesör McGonagall Harry'ye sakin bir ifadeyle baktı. Çok, *çok* sakin bir ifadeyle. Sonra bir gülümseme takındı. "Elbette , Mr. Potter."

Kahretsin.

Harry'nin aklından geçen sözsüz çıkarımı resmileştirmesi gerekseydi, ortaya şöyle bir şey çıkardı: "Profesör McGonagall'ın az önce gördüğüm şeyi dikkatle kendini kontrol ederek yapma olasılığını, kötü bir şaka yaparsam *doğal* olarak yapacağı her şeyin olasılık dağılımına göre hesaplarsam, bu davranış onun bir şeyler sakladığına dair önemli bir kanıttır.

Ama Harry'*nin* asıl düşündüğü*, "Lanet olsun!*" oldu.

Harry sokağı taramak için kendi başını çevirdi. Hayır, yakınlarda kimse yoktu. "Ölmemiş, *değil* mi?" diye iç geçirdi Harry.

"Bay Potter -"

"Karanlık Lord yaşıyor. *Tabii ki* yaşıyor. Bu bir *eylemdi* Aksini *hayal etmek* bile benim için büyük bir *iyimserlikti*. *Aklımı* kaçırmış olmalıyım, ne *düşündüğümü hayal* bile edemiyorum. Sırf *birisi* cesedinin *cayır* cayır yanmış halde bulunduğunu söyledi diye, neden *öldüğünü* düşünmüş olabileceğimi hayal bile edemiyorum*. Belli* ki doğru *kötümserlik* sanatı hakkında öğrenmem gereken çok şey var. "

"Bay Potter -"

"En azından bana gerçekten bir kehanet olmadığını söyle..." Profesör McGonagall ona hâlâ o parlak, sabit gülümsemesiyle bakıyordu. "Şaka yapıyor olmalısınız."

"Bay Potter, endişelenecek şeyler icat etmemelisiniz.
_"

"*Bunu* bana *gerçekten* söyleyecek *misin?* Daha sonra endişelenecek bir şey olduğunu öğrendiğimde vereceğim tepkiyi bir düşünsene."

Sabit gülümsemesi duraksadı.

Harry'nin omuzları çöktü. "Analiz etmem gereken koca bir sihir dünyası var. Bunun için zamanım yok."

Sonra her ikisi de sustu, çünkü turuncu cüppeli bir adam sokakta belirdi ve yavaşça yanlarından geçti; Profesör McGonagall'ın gözleri çaktırmadan onu takip etti.
Harry dudağını sertçe çiğnerken ağzı hareket ediyordu ve yakından izleyen biri küçük bir kan lekesinin belirdiğini fark edebilirdi.

Turuncu cüppeli adam gözden kaybolunca, Harry alçak bir mırıltıyla tekrar konuştu. "Şimdi bana gerçeği söyleyecek misiniz, Profesör McGonagall? Ve bunu çalışmayın, ben aptal değilim."

"*On bir* yaşındasınız Bay Potter!" dedi sert bir fısıltıyla.

"Ve bu yüzden insan altı. Üzgünüm... bir an için, ben *unuttum*."

"Bunlar korkunç ve önemli meseleler! Bunlar
Sır, Bay Potter! Hâlâ bir çocuk olmanız büyük bir *felaket*,

bu kadarını bile bilemezsin! *Kimseye* söylememelisin, anlıyor musun? Kesinlikle hiç kimseye!"

Harry bazen *yeterince* öfkelendiğinde olduğu gibi, kanı sıcak yerine soğudu ve zihnine korkunç bir karanlık berraklık çöktü, olası taktiklerin haritasını çıkardı ve sonuçlarını demirden bir gerçekçilikle değerlendirdi.

Bilmeye hakkınız olduğunu belirtin: Başarısızlık. McGonagall'ın gözünde on bir yaşındaki çocukların hiçbir şeyi bilmeye hakkı yoktur.

Artık arkadaş olmayacağınızı söyleyin: Başarısızlık. Arkadaşlığınıza yeterince değer vermiyor.

Bilmediğiniz takdirde tehlikede olacağınızı belirtin: Başarısızlık. Planlar zaten sizin bilgisizliğinize göre yapılmıştır. Yeniden düşünmenin getireceği kesin *rahatsızlık zarar görme ihtimalinizin* belirsizliğinden *çok daha tatsız görünecektir.*

Adalet ve mantık ikisi de başarısız olacaktır. Ya sahip ve onun istediği bir şey bulmalısınız ya da yapabileceğiniz ve onun korktuğu bir şey bulmalısınız...

Ah.

Harry alçak, buz gibi bir sesle, "Öyleyse Profesör," dedi, "bende istediğiniz bir şey var gibi görünüyor. İstersen bana gerçeği, *tüm* gerçeği anlatabilirsin, ben de karşılığında senin sırlarını saklarım. Ya da beni bir piyon olarak kullanabilmek için cahil bırakmaya çalışırsınız, ki bu durumda size hiçbir şey borçlu olmam."

McGonagall sokakta kısa bir süre durdu. Gözleri parladı ve sesi düpedüz bir tıslamaya dönüştü. " ne cüret!"

" *ne cüret!* " diye fısıldadı ona.

"Bana *şantaj* mı yapacaksın?"

Harry'nin dudakları büküldü. "Sana bir *iyilik teklif* ediyorum. Değerli sırrını koruman için sana bir şans *veriyorum*. Eğer reddedersen başka bir yerde araştırma yapmak için *her türlü* doğal nedene sahip olacağım, sana inat olsun diye değil, *bilmek zorunda olduğum için!* Size itaat etmesi gerektiğini düşündüğünüz bir *çocuğa* duyduğunuz anlamsız öfkeyi bir kenara bırakın ve aklı başında her yetişkinin de aynı şeyi yapacağını fark edin!
Bir de benim bakın! Siz olnasıl hissederdiniz? "

Harry McGonagall'ı izledi, sert nefes alışını gözlemledi. Baskıyı azaltmanın, onu biraz rahat bırakmanın zamanı geldiğini düşündü. "Hemen karar vermek zorunda değilsin," dedi Harry daha normal bir tonda. "*Teklifimi* düşünmek için zaman istersen anlarım... ama seni bir konuda uyaracağım," dedi Harry, sesi daha soğuklaşarak. "Sakın o Obliviation büyüsünü üzerimde deneme. Bir süre önce bir sinyal üzerinde çalıştım ve o sinyali çoktan kendime gönderdim. Eğer o sinyali bulursam ve gönderdiğimi *hatırlamıyorsam*..." Harry sesinin belirgin bir şekilde kesilmesine izin verdi.

McGonagall'ın yüz ifadesi değişmeye başlamıştı. "Ben... sizi Obliviate etmeyi düşünmüyordum, Bay Potter... ama eğer bilmiyorsanız neden böyle bir sinyal *icat* ettiniz -"

"Bunu bir Muggle bilim-kurgu kitabı okurken düşündüm ve kendi kendime dedim , *ne olur ne olmaz...* Ve hayır, size sinyali söylemeyeceğim, aptal değilim."

"Sormayı planlamamıştım," dedi McGonagall. Kendi içine kapanmış gibiydi ve birden çok yaşlı ve çok yorgun göründü. "Çok yorucu bir gün oldu Bay Potter. Bavulunuzu alıp sizi eve gönderebilir miyiz? Düşünmek için zamanım olana kadar bu konuda konuşmayacağınıza güveniyorum. Devam et

Tüm dünyada bu konuyu bilen sadece iki kişi olduğunu ve onların da Müdür Albus Dumbledore ve Profesör Severus Snape olduğunu unutmayın."

Evet. Yeni bilgi; bu bir barış teklifiydi. Harry başını sallayarak kabul etti ve ileriye bakmak için başını çevirdi, kanı yavaş yavaş yeniden ısınmaya başlarken yeniden yürümeye başladı.

"Yani şimdi ölümsüz bir Kara Büyücü'yü öldürmenin bir yolunu bulmam gerekiyor," dedi Harry ve hayal kırıklığıyla içini çekti. "Keşke bunu bana alışverişe başlamadan *önce* söyleseydin."

Sandık dükkânı Harry'nin ziyaret ettiği diğer dükkânlardan çok daha zengin döşenmişti; perdeler gür ve zarif desenliydi, zemin ve duvarlar lekeli ve cilalı ahşaptan yapılmıştı ve sandıklar cilalı fildişi platformlar üzerinde onurlu bir yer işgal ediyordu. Satıcı, Lucius Malfoy'unkinin bir tık altında şık cüppeler ve hem Harry'yle hem de Profesör McGonagall'la zarif, yağlı bir nezaketle konuşuyordu.

Harry sorularını sormuş ve ağır görünümlü, cilalı olmayan ama sıcak ve sağlam ahşaptan, gözleri kendisine yaklaşan herkese bakmak için yer değiştiren koruyucu bir ejderha deseniyle oyulmuş bir sandığa yönelmişti. Hafif olması, komut verildiğinde küçülmesi, altından küçük pençeli dokunaçlar çıkarması ve sahibinin peşinden kıvranması için büyülenmiş bir sandık. Dört tarafında ikişer çekmecesi olan ve her biri kayarak sandığın tamamı kadar derin bölmeleri ortaya çıkaran bir sandık. Her biri içerideki farklı bir alanı ortaya çıkaran dört kilitli bir kapak. Ve - önemli olan kısım buydu - altta bir merdiven içeren bir çerçeveyi dışarı kaydıran bir kol

Harry'nin tahminine göre on iki kadar kitaplığın bulunduğu küçük, ışıklı bir odaya iniyordu.

Eğer böyle bavullar yapıyorlarsa, Harry neden birilerinin ev sahibi olma zahmetine girdiğini bilmiyordu.

Yüz sekiz altın Galleon. Bu, az kullanılmış iyi bir bagajın fiyatıydı. Galleon başına yaklaşık elli İngiliz Sterlini, ikinci el bir araba almaya yeterdi. Harry'nin hayatı boyunca satın aldığı her şeyin toplamından daha pahalıydı.

Doksan yedi Galleon. Harry'nin Gringotts'tan almasına izin verilen altın torbasında kalan miktar buydu.

Profesör McGonagall'ın yüzünde kederli bir ifade vardı. Uzun bir alışveriş gününden sonra, satıcı fiyatını söyledikten sonra Harry'ye çantada ne kadar altın kaldığını sormasına gerek kalmamıştı, bu da Profesör'ün kalem ve kağıt olmadan iyi bir zihinsel aritmetik yapabildiği anlamına geliyordu. Harry bir kez daha *bilimsel cehaletin aptallıkla* aynı şey olmadığını kendine hatırlattı.

"Özür dilerim genç adam," dedi Profesör McGonagall. "Bu tamamen benim hatam. Sizi Gringotts'a geri götürmeyi teklif ederdim ama banka şu anda acil servisler dışında herkese kapalı olacak."

Harry ona baktı, merak ediyordu...

"Eh," diye içini çekti Profesör McGonagall, tek topuğunun üzerinde sallanırken, "biz de gidebiliriz sanırım."

...bir çocuk ona meydan okumaya cüret ettiğinde kendini tamamen kaybetmemişti. Mutlu değildi ama öfkeyle patlamak yerine *düşünmüştü*. Belki de savaşması gereken ölümsüz bir Karanlık Lord vardı - Harry'nin yardımına ihtiyacı vardı.

iyi niyet. Ancak çoğu yetişkin bu kadarını bile düşünemezdi; statü olarak daha düşük biri onlara itaat etmeyi reddetseydi, *gelecekteki sonuçları* hiç düşünmezdi...

"Profesör?" Harry söyledi.

Cadı geri döndü ve ona baktı.

Harry derin bir nefes aldı. Şu anda denemek istediği şey için biraz kızgın olması gerekiyordu, aksi takdirde bunu yapacak cesareti bulmasına imkân yoktu. *Beni dinlemedi*, diye düşündü kendi kendine, *daha fazla altın alabilirdim ama o dinlemek istemedi...* Tüm dünyasını McGonagall'a ve bu konuşmayı kendi iradesine göre şekillendirme ihtiyacına odaklayarak konuştu.

"Profesör, yüz Galleon'un bir sandık için fazlasıyla yeterli düşündünüz. Bu yüzden doksan yediye düşmeden önce beni uyarma zahmetine girmediniz. Araştırmalar da tam olarak bunu gösteriyor - insanlar kendilerine *küçük bir* hata payı bıraktıklarını düşündüklerinde böyle oluyor. Yeterince kötümser değiller. Bana kalsaydı, emin olmak için *iki yüz* Galleon alırdım. Kasada bir sürü para vardı ve fazlasını daha sonra geri koyabilirdim. Ama bunu yapmama izin vermeyeceğini düşündüm. Sadece istediğim için bana kızacağını düşündüm. Yanılmış mıyım?"

"Sanırım haklı olduğunuzu itiraf etmeliyim," dedi Profesör McGonagall. "Ama genç adam -"

"Yetişkinlere güvenmekte zorlanmamın nedeni işte bu tür şeyler." Harry bir şekilde sesini sabit tuttu. "Çünkü onları ikna etmeye çalıştığınızda bile sinirleniyorlar. Onlara göre bu bir meydan okuma, küstahlık ve yüksek kabile statülerine bir meydan okuma. Eğer onlarla konuşmaya çalışırsanız *sinirlenirler.* Yani eğer

Yapmam gereken *gerçekten önemli* bir şey olsaydı, sana güvenemezdim. Söylediklerimi derin bir endişeyle dinlesen bile - çünkü bu da endişeli bir yetişkini oynayan birinin *rolünün* bir parçasıdır - davranışlarını asla değiştirmezsin, söylediğim herhangi bir şey yüzünden aslında farklı davranmazsın."

Satıcı ikisini de utanmaz bir hayranlıkla izliyordu.

Profesör McGonagall sonunda, "Bakış açınızı anlayabiliyorum," dedi. "Bazen çok katı görünüyorsam, lütfen birkaç bin yıl gibi gelen bir süredir Gryffindor Evi'nin Başkanı olarak görev yaptığımı unutmayın."

Harry başını salladı ve devam etti. "Diyelim ki Gringotts'a geri dönmeden kasamdan daha fazla Galleon almanın bir yolunu buldum, ama bunun için itaatkâr bir çocuk rolünü ihlal etmem gerekiyor. Bundan yararlanmak için Profesör McGonagall olarak kendi rolünün dışına çıkman gerekse bile, bu konuda sana güvenebilir miyim?"

" *Ne?*" dedi Profesör McGonagall.

"Başka bir deyişle, bugünün farklı bir şekilde gerçekleşmesini sağlayabilseydim, böylece yanımızda çok az para götürmemiş olsaydık, geriye dönüp baktığımızda bir çocuğun bir yetişkine karşı küstahça davranmasını gerektirse bile bu doğru olur muydu?"

"Ben... sanırım..." dedi cadı, oldukça şaşkın görünüyordu.

Harry mokeskin kesesini çıkardı ve "Aslen aile kasamdan on bir Galleon," dedi.

Ve Harry'nin elinde altın vardı.

Bir an için Profesör McGonagall'ın ağzı bir karış kaldı, sonra çenesi kapandı, gözleri kısıldı ve cadı ısırarak, "*Nereden* buldun onu -" dedi.

"Dediğim gibi, aile kasamdan." "

Nasıl? "

"Sihir."

Profesör McGonagall, "Bu bir cevap sayılmaz!" diye tersledi ve sonra durup gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır, değil, değil mi? Bunun, kesenin nasıl çalıştığına dair gerçek sırları deneysel olarak keşfetmemden ve eğer talebi doğru ifade ederseniz, sadece kendi içinden değil, herhangi bir yerden nesneleri alabildiğini iddia etmeliyim. Ama aslında daha önce o altın yığınının içine düştüğüm ve cebime birkaç Galleon soktuğum zamandan kalma.
Kötümserlikten anlayan herkes, paranın hızlı bir şekilde ve fazla uyarıda bulunmadan ihtiyaç duyabileceğiniz bir şey olduğunu bilir. Şimdi otoritenize karşı geldiğim için bana kızgın mısınız? Yoksa önemli görevimizi başardığımız için memnun musunuz?"

Satıcının gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı. Ve

uzun boylu cadı orada öylece sessiz duruyordu.

Neredeyse tam bir dakika sonra, "Hogwarts'ta disiplin uygulanmalı," dedi. "*Tüm* öğrencilerin iyiliği için. Ve bu, sizin *tüm* profesörlere karşı nezaket ve itaatinizi de içermelidir."

"Anlıyorum Profesör McGonagall."

"Güzel. Şimdi şu sandığı alalım ve eve gidelim."

Harry kusmak, neşelenmek ya da bayılmak gibi *bir şey* hissetti. Dikkatli muhakemesi ilk kez *biri* üzerinde işe yaramıştı. Belki de ilk kez bir yetişkinin kendisinden gerçekten ciddi bir şey istediği içindi, ama yine de -

Minerva McGonagall, +1 puan.

Harry eğildi ve altın kesesiyle fazladan on bir Galleon'u McGonagall'ın ellerine verdi. "Çok teşekkür ederim, Profesör. Benim için satın alma işini bitirebilir misiniz? Tuvalete gitmem gerekiyor."

Satıcı bir kez daha küstahça, duvara gömülü, altın saplı bir kapı tokmağını işaret etti. Harry uzaklaşmaya başlarken, satıcının o yağlı sesiyle, "Kim olduğunu sorabilir miyim, Madam McGonagall? Anladığım kadarıyla Slytherin'den - üçüncü sınıf, belki? - ve tanınmış bir aileden, ama tanıyamadım -"

Tuvalet kapısının çarpmasıyla sözleri kesildi ve Harry kilidi bulup yerine oturttuktan sonra, kendi kendini temizleyen sihirli havluyu kaptı ve titreyen elleriyle alnındaki nemi sildi. Harry'nin tüm vücudu ter içindeydi, Muggle giysilerini sırılsıklam etmişti, ama en azından cüppesinden belli olmuyordu.

Büyülü Britanya'nın Diagon Yolu'yla tüm Muggle dünyası arasındaki yapraklarla kaplı sessiz arayüz olan Sızdıran Kazan'ın avlusunda yeniden durduklarında güneş batıyordu ve gerçekten de çok geç olmuştu. (Bu *korkunç derecede* ayrışmış bir ekonomiydi...) Harry bir telefon kulübesine gidecek ve diğer tarafa geçtiğinde babasını arayacaktı. Bavulunun çalınması konusunda endişelenmesine gerek yoktu,

Görünüşe göre. Bagajı, çoğu Muggle'ın fark etmeyeceği büyük bir büyülü eşya statüsündeydi; bu, ikinci el bir arabanın fiyatını ödemeye istekliyseniz, büyücülük dünyasında elde edebileceğiniz şeylerin bir parçasıydı.

Profesör McGonagall, "İşte bir süreliğine yollarımız ayrılıyor," dedi. Şaşkınlıkla başını salladı. "Bu, hayatımın en garip günü oldu... uzun bir yıl boyunca. Bir çocuğun You-Know-Who'yu yendiğini öğrendiğim günden beri. Şimdi geriye dönüp baktığımda, o günün dünyanın son makul günü olup olmadığını merak ediyorum."

şikayet edecek bir şeyi varmış gibi. *Gününün gerçeküstü olduğunu mu ? Bir de benimkini dene.*

"Bugün senden çok etkilendim," dedi Harry ona. "Sana yüksek sesle iltifat etmeyi unutmamalıydım, kafamın içinde sana puanlar veriyordum."

"Teşekkür ederim Bay Potter," dedi Profesör McGonagall. "Eğer çoktan bir eve yerleştirilmiş olsaydınız, o kadar çok puan düşerdim ki torunlarınız hala ev kupasını kaybediyor olurdu."

"Teşekkür *ederim*, Profesör." Ona Minnie demek için muhtemelen çok erkendi.

Bu kadın, bilimsel geçmişi olmamasına rağmen, Harry'nin tanıştığı en aklı başında yetişkin olabilirdi. Harry ona Karanlık Lord'la savaşmak için kuracağı grupta iki numaralı pozisyonu teklif etmeyi bile düşünüyordu, ama bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal değildi. *Şimdi bunun için iyi bir isim ne ...? Ölüm Yiyenler mi?*

Profesör McGonagall, "Yakında, okul başladığında tekrar görüşeceğiz," dedi. "Ve Bay Potter, asanız hakkında -"

"Ne soracağını biliyorum," dedi Harry. Değerli asasını çıkardı ve derin bir iç acısıyla asayı elinde ters çevirip sapını ona uzattı. "Al bunu. Hiçbir şey yapmayı planlamamıştım, tek bir şey bile, ama evimi havaya uçurduğuma dair kâbuslar görmeni istemiyorum."

Profesör McGonagall başını hızla salladı. "Hayır, Bay Potter! Bu yapılmadı. Ben sadece sizi asanızı evde kullanmamanız konusunda uyarmak istemiştim, çünkü Bakanlık reşit olmayanların büyü yaptığını tespit edebiliyor ve gözetim olmadan *kullanmanız* yasak."

"Ah," dedi Harry. "Bu çok mantıklı bir kurala benziyor. Büyücülük dünyasının bu tür şeyleri ciddiye aldığını gördüğüme sevindim."

Profesör McGonagall ona sertçe baktı. "Bunu gerçekten mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Harry. "Anlıyorum. Büyü tehlikelidir ve kurallar iyi nedenler için vardır. Bazı başka konular da tehlikelidir. Bunu da anlıyorum. Unutmayın ki ben aptal değilim."

"Bunu unutmam pek mümkün değil. Teşekkür Harry, bu sana bazı şeyleri emanet etme konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Şimdilik hoşça kal."

Harry gitmek için döndü, Sızdıran Kazan'a ve Muggle dünyasına doğru.

Eli arka kapının koluna dokunduğunda, arkasından gelen son bir fısıltı duydu.

"Hermione Granger."

"Ne?" Harry, eli hâlâ kapının üzerinde, dedi.

"Hogwarts'a giden trende Hermione Granger adında birinci sınıf bir kız arayın."

"Kim o?"

Cevap gelmedi ve Harry arkasını döndüğünde Profesör McGonagall gitmişti.

Sonrası:

Müdür Albus Dumbledore masasının üzerinde öne doğru eğildi. Parıldayan gözleri Minerva'ya dikilmişti. "Ee, canım, Harry'yi nasıl buldun?"

Minerva ağzını açtı. Sonra ağzını kapattı. Sonra ağzını tekrar açtı. Hiçbir kelime çıkmadı.

"Anlıyorum," dedi Albus ciddiyetle. "Raporun için teşekkürler Minerva. Gidebilirsiniz."

Karşılıklı

Vay be. Rowling'in edebi menajerinin sözcüsü, Rowling'in, kimse bunun için ücret talep etmediği ve orijinal telif haklarının kendisine ait olduğu açık olduğu hayran kurgularının varlığından memnun olduğunu mu söyledi? Bu gerçekten çok hoş. Teşekkürler JKR, krallık senin olsun!

Bu bölümün bazı kısımlarının "vurma" amacı taşımadığını belirtme ihtiyacı hissediyorum. Kin beslediğimden değil, hikaye kendi kendini yazıyor ve bir karakterin üzerine örs düşürmeye başladığınızda durmak zor oluyor.

Birkaç yorumcu bu hikayedeki bilimin gerçek mi yoksa uydurma mı olduğunu sordu. Evet, gerçek ve profilime bakarsanız, Harry James Potter- Evans-Verres'in bildiği hemen hemen her şeyi *ve daha fazlasını* size öğretecek belirli bir kurgusal olmayan siteye bir bağlantı göreceksiniz.

Tüm eleştirmenlerime çok teşekkür ederim. (Özellikle Viridian Dreams'ten Darkandus'a, "Akciğerler ve çay etkileşime girmemelidir" şeklindeki şaşırtıcı ve ilham verici yorumu için.

"Baban neredeyse benim kadar harika."

Harry King's Cross İstasyonu'nun Dokuzuncu Peronu'nda Petunia Evans-Verres'in dudakları titriyor, gözleri yaşarıyordu. "Seninle gelmemi istemediğine emin misin, Harry?"

Harry klişeleşmiş bir şekilde sert ama gururlu görünen babası Michael Verres-Evans'a baktı ve sonra geri döndü

annesine baktı, gerçekten de pek rahat görünmüyordu. "Anne, büyücülük dünyasından pek hoşlanmadığını biliyorum. Gelmek zorunda değilsin. Ciddiyim."

Petunia yüzünü buruşturdu. "Harry, benim için endişelenmemelisin, ben senin annenim ve yanında birine ihtiyacın olursa -"

"Anne, Hogwarts'ta tek başıma olacağım. Eğer bir tren platformunu tek başıma idare edemeyeceksem, bunu daha sonra öğrenmektense bir an önce öğrenmek daha iyi, böylece iptal edebiliriz." Sesini fısıltıya indirdi. "Ayrıca anne, orada herkes beni seviyor. Eğer bir sorun yaşarsam, tek yapmam gereken ter bandımı çıkarmak," Harry yara izini örten egzersiz bandına dokundu, "ve başa çıkabileceğimden çok daha fazla yardım alacağım."

"Ah, Harry," diye fısıldadı Petunia. Diz çöktü ve Harry'ye sıkıca sarıldı, yüz yüze, yanakları birbirine yaslanmıştı. Harry onun hırıltılı nefes alışını hissedebiliyordu, sonra boğuk bir hıçkırık duydu. "Ah, Harry, seni seviyorum, bunu hep hatırla."

Sanki beni bir daha göremeyeceğinden korkuyor, diye düşündü Harry'nin aklından. Bu düşüncenin doğru olduğunu biliyordu ama annesinin neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu.

O da bir tahminde bulundu. "Anne, sırf büyü öğreniyorum diye kız kardeşine dönüşmeyeceğimi biliyorsun, değil mi? İstediğin her büyüyü yaparım - eğer yani - ya da evde büyü kullanmamamı istersen, onu da yaparım, söz veriyorum büyünün aramıza girmesine asla izin vermeyeceğim -"

Sıkı bir sarılma onun sözlerini kesti. "Senin iyi bir kalbin var," diye fısıldadı annesi kulağına. "Çok iyi bir kalbin var, oğlum."

Harry o zaman biraz tıkandı.

Annesi onu bıraktı ve ayağa kalktı. Çantasından bir mendil çıkardı ve titreyen elleriyle gözlerinin etrafındaki akan makyajı sildi.

Babasının King's Cross İstasyonu'nun büyülü tarafına kadar ona eşlik etmesiyle ilgili hiçbir soru yoktu. Babası Harry'nin sandığına doğrudan bakmakta bile zorlanıyordu. Sihir aileden geliyordu, ve Michael Verres-Evans yürüyemiyordu bile.

Onun yerine babası boğazını temizledi. "Okulda iyi şanslar Harry," dedi. "Sana yeterince kitap aldığımı düşünüyor musun?"

Harry babasına bunun gerçekten devrimci ve önemli bir şey yapmak için büyük bir şans olduğunu düşündüğünü anlatmış, Profesör Verres-Evans da başını sallayarak iki gün boyunca son derece yoğun olan programını bir kenara bırakıp dört şehri kapsayan ve şu anda Harry'nin bagajının mağara katında duran *otuz* kutu bilim kitabıyla sonuçlanan Gelmiş Geçmiş En Büyük İkinci El Kitapçı Baskını'na katılmıştı. Kitapların çoğu bir ya da iki sterline satılmıştı, ama en son çıkan *Kimya ve Fizik El Kitabı* ya da *Britannica Ansiklopedisi*'nin 1972 baskısının tamamı gibi bazıları kesinlikle satılmamıştı. Babası Harry'nin kasadaki vitrinleri görmesini engellemeye çalışmıştı ama Harry babasının *en az* bin sterlin harcamış olması gerektiğini düşündü. Harry babasına, büyücü altınını Muggle parasına nasıl çevireceğini bulur bulmaz ona geri ödeyeceğini söylemiş, babası da ona gidip bir göle atlamasını söylemişti.

Ve sonra babası ona sormuştu: *Sana yeterince kitap aldığımı düşünüyor musun?* Babasının hangi cevabı duymak istediği oldukça açıktı.

Harry'nin boğazı nedense kısılmıştı. "Asla yeterince kitabın olamaz," diye Verres ailesinin sloganını tekrarladı ve babası diz çöküp onu çabucak, sıkıca kucakladı. "Ama *kesinlikle* denedin," dedi Harry ve yine boğulduğunu hissetti. "Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* çok iyi bir denemeydi."

Babası doğruldu. "Ee..." dedi. "Platform Dokuz ve Üç Çeyrek'i görüyor musun?"

King's Cross İstasyonu, duvarları ve zemini sıradan kir lekeli fayanslarla döşeli, büyük ve kalabalık bir yerdi. Sıradan işlerine koşuşturan, sıradan konuşmalar yapan ve bu yüzden de çok fazla gürültü çıkaran sıradan insanlarla doluydu. King's Cross İstasyonu'nda (üzerinde durdukları) bir Dokuzuncu Peron ve (hemen yakınında) bir Onuncu Peron vardı ama Dokuzuncu Peron ile Onuncu Peron arasında ince, umut vaat etmeyen bir bariyer duvarı dışında hiçbir şey yoktu. Tepedeki büyük bir tavan penceresi, Peron Dokuz ve Üç Çeyrek'in tamamen yokluğunu aydınlatmak için bol miktarda ışık girmesini sağlıyordu.

Harry gözleri yaşarana kadar etrafına baktı*, hadi, büyücü görüşü, , büyücü görüşü*, diye düşündü*,* ama ona kesinlikle hiçbir şey görünmedi. Asasını çıkarıp sallamayı düşündü, ama Profesör McGonagall onu asasını kullanmaması konusunda uyarmıştı. Ayrıca bir başka renkli kıvılcım yağmuru olursa, bu tren istasyonunda havai fişek patlatmaktan tutuklanmasına neden olabilirdi. Ve bu, asasının King's Cross'un tamamını havaya uçurmak gibi başka bir şey yapmaya karar vermediğini varsayıyordu. Harry önümüzdeki 48 saat içinde ne tür fen kitapları alacağına karar vermek için okul kitaplarına hafifçe göz gezdirmişti (gerçi bu göz gezdirme yeterince tuhaftı).

Şey, - Harry saatine baktı - bunu çözmek için tam bir saati vardı, çünkü on birde trende olması gerekiyordu. Belki de bu bir IQ testine eşdeğerdi ve aptal çocuklar büyücü olamıyordu(Ve kendinize verdiğiniz fazladan zaman miktarı, akademik başarıda ikinci en önemli faktör olan Vicdanlılığınızı belirleyecekti).

"Bir yolunu ," dedi Harry kendisini bekleyen anne babasına. "Muhtemelen bir tür test şeysidir."

Babası kaşlarını çattı. "Hm... belki de yerde, mantıklı görünmeyen bir yere giden karışık ayak izleri arayın -"

" *Baba!* " dedi Harry. "Kes şunu! Daha kendi başıma anlamaya bile !" Bu çok da iyi bir öneriydi, ki bu daha da kötüydü.

"Özür dilerim," diye özür diledi babası.

"Ah..." Harry'nin annesi dedi ki. "Bir öğrenciye bunu yapacaklarını sanmıyorum, değil mi? Profesör McGonagall'ın sana bir şey söylemediğinden emin misin?"

Harry düşünmeden, "Belki de dikkati dağınıktı," dedi.

" *Harry!* " diye tısladı babası ve annesi hep bir ağızdan. " *Ne yaptın sen?* "

"Ben, um -" Harry yutkundu. "Bak, şimdi bunun için vaktimiz yok -"

" *Harry!* "

"Ciddiyim! Şimdi bunun için zamanımız yok! Çünkü bu gerçekten uzun bir hikâye ve ben bu hikâyeye nasıl ulaşacağımı bulmalıyım.

Okul!"

Annesi bir elini yüzüne götürmüştü. "Ne kadar kötüydü?"

"*Ben*, ah," *Ulusal Güvenlik nedeniyle bu konuda konuşamam,* "Bilim Projesi Olayı'nın yarısı kadar kötü müyüm?"

" *Harry!* "

", şey, bakın baykuşu olan birileri var, gidip onlara nasıl gireceklerini soracağım!" ve Harry ailesinden uzaklaşıp ateşli kızıl saçlı aileye doğru koştu, gövdesi otomatik olarak arkasından kayıyordu.

Tombul kadın o geldiğinde ona baktı. "Merhaba canım. Hogwarts'a ilk gelişin mi? Ron da yeni -" ve sonra ona dikkatle baktı. " *Harry Potter?* "

Dört oğlan, kızıl saçlı bir kız ve bir baykuş etraflarında döndüler ve sonra oldukları yerde donup kaldılar.

"Ah, *hadi ama!* " diye itiraz etti Harry. En azından Hogwarts'a gidene kadar Harry Verres olarak gitmeyi planlıyordu. "Bir ter bandı ve her şeyi aldım! Sen benim kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Evet," dedi Harry'nin babası, uzun ve rahat adımlarla arkasından yaklaşarak, "onun kim olduğunu nereden biliyorsun?" Sesinde belli bir korku vardı.

"Gazetelerde resmin çıktı," dedi tek yumurta ikizlerinden biri.

" *HARRY!* "

" *Baba! Baba!* Öyle bir şey değil! Çünkü ben bir yaşındayken Karanlık Lord Kim Olduğunu Bilirsin'i yendim!"

" *NE?*"

"Annem

açıklayabilir." " *NE?* "

"Ah... Michael canım, seni şimdiye kadar rahatsız etmemenin en iyisi olacağını düşündüğüm bazı şeyler var -"

"Affedersiniz," dedi Harry kendisine bakan kızıl saçlı aileye, "ama bana *şu anda* Platform Dokuz ve Üç Çeyrek'e nasıl gidebileceğimi söylerseniz çok yardımcı olursunuz."

"Ah..." dedi kadın. Bir elini kaldırdı ve platformlar arasındaki duvarı işaret etti. "Sadece dokuz ve on numaralı platformlar arasındaki bariyere doğru yürü. Durmayın ve çarpmaktan korkmayın, bu çok önemli. Gerginseniz en iyisi biraz koşun."

"Ve ne yaparsan yap, sakın bir fil düşünme."

" *George!* Ona aldırma Harry canım, bir fil düşünmemesi için hiçbir neden yok."

"Ben Fred'im anne, George değil -"

"Teşekkürler!" Harry, dedi ve koşarak bariyere doğru gitti.

Bir dakika, *o inanmazsa yaramaz mı?*

Harry böyle zamanlarda, bunun "yankılanan şüphe "nin geçerli olduğu bir durum olduğunu fark edecek kadar hızlı çalıştığı için zihninden nefret ederdi.

bariyerden geçeceğini düşünseydi sorun olmazdı, ancak şimdi bariyerden geçeceğine yeterince inanıp *inanmadığı* konusunda endişeliydi, bu da aslında bariyere çarpmaktan endişelendiği anlamına geliyordu -

" *Harry! Harry! Buraya gel, açıklaman gereken şeyler var!* "
Arayan babasıydı.

Harry gözlerini kapadı ve gerekçelendirilmiş güvenilirlik hakkında bildiği her şeyi görmezden geldi ve sadece bariyerden geçeceğine *gerçekten* inanmaya çalıştı ve -

- etrafındaki sesler değişti.

Harry gözlerini açtı ve tökezleyerek durdu, bir şeye inanmak için kasıtlı bir çaba göstermiş olmaktan dolayı kendini belli belirsiz kirlenmiş hissediyordu.

Tek bir devasa trenin yanındaki aydınlık, açık hava platformunda duruyordu; on dört uzun vagon, hava kalitesine ölüm vaat eden uzun bir bacaya sahip devasa kırmızı metal bir buhar makinesi tarafından yönetiliyordu. Peron şimdiden (Harry tam bir saat erken gelmiş olmasına rağmen) hafifçe kalabalıktı; düzinelerce çocuk ve ebeveynleri bankların, masaların, çeşitli seyyar satıcıların ve etrafına üşüşmüştü.

King's Cross İstasyonu'nda böyle bir yer ve bunu saklayacak bir oda olmadığını söylemeye bile gerek yoktu.

Tamam, ya (a) tamamen başka bir yere ışınlandım (b) uzayı kimsenin işi değilmiş gibi katlayabiliyorlar ya da (c) tüm kuralları görmezden geliyorlar.

Arkasından bir sürünme sesi geldi ve Harry arkasını döndüğünde bagajının gerçekten de küçük pençeli dokunaçlarıyla onu takip ettiğini gördü. Görünüşe bakılırsa, sihirli bir amaçla, bagajı da

bariyeri geçmek için yeterli güce sahipti. Harry düşünmeye başladığında aslında biraz rahatsız ediciydi.

Bir an sonra, en genç görünen kızıl saçlı çocuk demir kemerden (demir kemer?) koşarak geçti, gövdesini bir ipin ucunda arkasından çekiyordu ve neredeyse Harry'ye çarpıyordu. Harry burada kaldığı için kendini aptal gibi hissederek hızla iniş alanından uzaklaşmaya başladı ve kızıl saçlı çocuk da ona ayak uydurmak için gövdesinin ipini sertçe çekerek onu takip etti. Bir an sonra, beyaz bir baykuş kemerli geçitten kanat çırparak geçti ve çocuğun omzuna kondu.

"Cor," dedi kızıl saçlı çocuk, "sen *gerçekten* Harry Potter mısın?"

Yine mi bu? "Bunu kesin olarak bilmemin mantıklı bir yolu yok. Ailem beni adımın Harry James Potter-Evans-Verres olduğuna inanarak yetiştirdi ve buradaki pek çok insan bana aileme, yani diğer aileme *benzediğimi* söyledi, ama," Harry kaşlarını çattı, "tek bildiğim, bir çocuğu belirli bir görünüme sokan büyüler olabileceği -"

"Ee, ne, dostum?"

Ravenclaw'a gitmiyor, kadarıyla. "Evet, ben Harry Potter'ım."

"Ben Ron Weasley," dedi uzun boylu, sıska, çilli, uzun burunlu çocuk ve elini uzattı, Harry de kibarca sıktı. Baykuş Harry'ye garip bir şekilde ölçülü ve nazik bir yuh sesi verdi (aslında daha çok Harry'yi şaşırtan bir eehhhhh sesi).

Bu noktada Harry yaklaşan felaketin potansiyelini fark etti. "Bir saniye," dedi Ron'a ve sandığının çekmecelerinden birini açtı, hatırlarsa

doğru Kış Giysileri içindi - öyleydi - ve sonra kışlık paltosunun altında sahip olduğu en hafif atkıyı buldu. Harry ter bandını çıkardı ve aynı hızla atkıyı açıp yüzüne bağladı. Biraz sıcaktı, özellikle de yazın, ama Harry bununla yaşayabilirdi.

Sonra o çekmeceyi kapatıp başka bir çekmece çıkardı ve artık Muggle bölgesinden çıktığına göre başının üzerinden silkerek geçirdiği siyah büyücü cüppesini çıkardı.

"İşte," dedi Harry. Ses yüzündeki atkıdan hafifçe boğuk çıkıyordu. Ron'a döndü. "Nasıl görünüyorum? Aptalca, biliyorum, ama Harry Potter olarak tanınabilir miyim?"

"Ee," dedi Ron. Açık kalmış olan ağzını kapattı. "Pek sayılmaz, Harry."

"Çok iyi," dedi Harry. "Ancak, bütün bu alıştırmanın amacını ortadan kaldırmamak için, bundan böyle bana," Verres artık işe yaramayabilirdi, "Bay Spoo," diye hitap edeceksiniz.

"Tamam, Harry," dedi Ron kararsızca.

Güç bunda pek güçlü değil. "Beni... ara... Bay... Spoo."

"Tamam, Bay Spoo -" Ron durdu. "Bunu yapamam, kendimi aptal gibi hissediyorum."

Bu sadece bir his değil. "Tamam. *Sen* bir isim seç."

"Bay Cannon," dedi Ron hemen. "Chudley Cannon'lar için."

"Ah..." Harry bunu sorduğuna çok pişman olacağını biliyordu. "Chudley Topları kim ya da ne?"

" *Chudley Cannons kim?* Quidditch tarihinin gelmiş geçmiş en parlak takımı! Elbette, geçen yıl ligi son sırada bitirdiler ama -"

"Quidditch nedir?"

Bunu sormak da bir hataydı.

Ron'un açıklamaları (el hareketleriyle birlikte) sona eriyor gibi , "Şunu bir ," dedi Harry. "Snitch'i yakalamak *yüz elli puan* değerinde *mi?* "

"Evet -"

"Bir taraf genellikle kaç tane on sayılık gol atar*?*
Snitch'i saymak mı?"

"Profesyonel oyunlarda belki on beş ya da yirmi -"

"Bu çok yanlış. Bu, oyun tasarımının olası tüm kurallarını ihlal ediyor. Bakın, bu oyunun geri kalanı kulağa mantıklı geliyor, yani bir spor için, ama temelde Snitch'i yakalamanın neredeyse tüm sıradan puan farklarını alt ettiğini söylüyorsunuz. İki Arayıcı yukarıda Snitch'i aramak için etrafta uçuyor ve genellikle başka kimseyle etkileşime girmiyor, Snitch'i ilk fark etmek çoğunlukla şansa bağlı olacak -"

"Bu şans değil!" diye itiraz etti Ron. "Gözlerini doğru yönde hareket ettirmelisin -"

"Bu *interaktif* değil*,* diğer oyuncuyla ileri geri gitmek yok ve gözlerini hareket ettirmekte inanılmaz derecede iyi olan birini izlemek ne kadar eğlenceli? Sonra hangi Arayıcı'nın şansı yaver giderse Snitch'i kapıyor ve diğer herkesin emeğini çıkarıyor. Sanki birisi

Gerçek dahil olmanıza ya da geri kalanını öğrenmenize gerek kalmadan En Önemli Oyuncu olabilmeniz için bu anlamsız ekstra pozisyonu eklediniz. İlk Arayıcı kimdi, Kral'ın Quidditch oynamak isteyen ama kuralları anlayamayan aptal oğlu mu?" Aslında, Harry şimdi düşününce, bu şaşırtıcı derecede iyi bir hipotez gibi görünüyordu. Onu bir süpürgeye bindirin ve parlak şeyi yakalamasını söyleyin...

Ron'un yüzü kaşlarını çattı. "Eğer Quidditch'i sevmiyorsan, onunla dalga geçmek zorunda değilsin!"

"Eleştiremezseniz, optimize de edemezsiniz. Ben *oyunu* nasıl *geliştirebileceğimizi* öneriyorum. Ve bu çok basit. Snitch'ten kurtulun."

"*Siz* öyle diyorsunuz diye oyunu değiştirmeyecekler!"

"Ben Yaşayan Çocuk'um, biliyorsun. İnsanlar beni dinleyecektir. Ve belki onları Hogwarts'taki oyunu değiştirmeye ikna edebilirsem, yenilik yayılacaktır."

Ron'un yüzüne mutlak bir dehşet ifadesi yayılıyordu. "Ama, ama Snitch'ten kurtulursan, oyunun ne zaman biteceğini kim nereden bilecek?"

" *Bir saat alın.* Oyunun bazen on dakika sonra bitmesinden, bazen de saatlerce bitmemesinden çok daha adil olurdu ve program seyirciler için de çok daha tahmin edilebilir olurdu." Harry içini çekti. "Oh, bana mutlak korku dolu bakışlar atmayı kes, muhtemelen ulusal bir spor için bu acınası bahaneyi yok etmek ve onu kendi imajıma göre daha güçlü ve daha akıllı bir şekilde yeniden yapmak için zaman ayırmayacağım. Endişelenmem gereken çok, çok, *çok* daha önemli şeyler var." Harry düşünceli görünüyordu. "Öte yandan, Snitch'siz Reform'un Doksan Beş Tezi'ni yazıp bir kilisenin kapısına çivilemek de fazla zaman *almazdı* -"

"Potter," dedi genç bir çocuk sesi, "ve yanında duran şey *nedir*?"

Ron'un dehşet dolu bakışları yerini mutlak bir nefrete bıraktı. " *Sen!* "

Harry başını çevirdi; gerçekten de Draco Malfoy'du, standart okul cüppesi giymek zorunda kalmış olabilirdi, ama bunu en az Harry'kadar büyülü ve çok daha zarif görünen, gümüş ve zümrütlerle süslenmiş ve Harry'nin Malfoy ailesinin arması olduğunu tahmin ettiği, çapraz fildişi asalar üzerinde güzel bir dişli yılan taşıyan bir sandıkla telafi ediyordu.

"Draco!" dedi Harry. "Şey, ya da tercih edersen Malfoy, gerçi bu bana Lucius gibi geliyor. Son görüşmemizden sonra bu kadar iyi olduğunu gördüğüme sevindim. Bu Ron Weasley. Ben de kılık değiştirmeye çalışıyorum, o yüzden bana, eh," dedi Harry cüppesine bakarak, "Bay Black."

" *Harry!* " diye tısladı Ron. "*O* ismi kullanamazsın!"

Harry gözlerini kırpıştırdı. "Neden olmasın?" *Kulağa* oldukça karanlık geliyordu, uluslararası bir gizem adamı gibi -

"*Güzel* bir isim olduğunu söyleyebilirim," dedi Draco, "ama bu isim Soylu ve En Kadim Siyah Hanesi' ait. Sana Bay diyeceğim. Gümüş."

" *Sen*... Bay Gold'dan uzak dur," dedi Ron soğuk bir sesle ve ileri doğru bir adım attı. "Senin gibilerle konuşmaya ihtiyacı yok!"

Harry yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Bay Bronze diyeceğim, isimlendirme şeması için teşekkürler. Ve Ron, şey," Harry bunu söylemenin bir yolunu bulmakta zorlanıyordu, "beni koruma konusunda bu kadar... hevesli olmana sevindim, ama Draco'yla konuşmayı pek umursamıyorum -"

Bu Ron için bardağı taşıran son damla oldu, gözleri öfkeyle alev alev yanarak Harry'ye döndü. " *Ne?* Bunun kim olduğunu *biliyor* musun?"

"Evet Ron," dedi Harry, "kendini tanıtmasına gerek kalmadan ona Draco dediğimi hatırlarsın."

Draco kıs kıs güldü. Sonra gözleri Ron'un omzundaki beyaz baykuşa takıldı. "Ah, *bu da* ne*?* " dedi Draco kötü niyetle dolu bir ses tonuyla. "Weasley ailesinin meşhur faresi nerede?"

Ron soğuk bir sesle, "Arka bahçede gömülü," dedi.

"Ah, ne kadar üzücü. Pot... ah, Bay Bronze, Weasley ailesinin *gelmiş geçmiş en iyi evcil hayvan hikayesine* sahip olduğu kabul edilir. Anlatmak ister misin, Weasley?"

Ron'un yüzü buruştu. "*Senin* ailenin başına gelseydi bunun komik olduğunu düşünmezdin!"

"Ah," diye mırıldandı Draco, "ama Malfoylar'ın başına asla böyle bir *şey* gelmez."

Ron'un elleri yumruk oldu -

"Bu kadar yeter," dedi Harry, sesine sessiz bir otorite katarak. Konu her neyse, kızıl saçlı çocuk için acı verici bir anı olduğu açıktı. "Ron bu konuda konuşmak istemiyorsa, konuşmak zorunda değil ve senden de bu konuda konuşmamanı rica ediyorum."

Draco şaşkın bakışlarını Harry'ye çevirdi ve Ron başını salladı. "Bu doğru, Harry! Bay Bronze'u kastediyorum! Onun nasıl biri olduğunu görüyor musun? Şimdi ona gitmesini söyle!"

Harry kafasının içinde ona kadar saydı, bu onun için çok hızlı bir *12345678910* işlemdi - beş yaşındayken annesinin ona bunu yapmasını ilk söylediği zamandan kalma tuhaf bir alışkanlıktı ve Harry kendi yönteminin daha hızlı olduğunu ve aynı derecede etkili olması gerektiğini düşünmüştü. "Ona gitmesini söylemiyorum," dedi Harry sakince. "İsterse benimle konuşabilir."

Ron soğuk bir ifadeyle, "Draco Malfoy'la takılan biriyle takılmaya niyetim yok," dedi.

Harry omuz silkti. "Bu sana kalmış. Kimsenin kiminle takılıp kiminle takılamayacağımı söylemesine izin vermeye niyetim yok." Sessizce, *lütfen git, lütfen git...*

Ron'un yüzü şaşkınlıktan bembeyaz kesildi, sanki bu cümlenin gerçekten işe yaramasını bekliyormuş gibiydi. Sonra Ron döndü, valizinin ipini çekti ve hışımla perondan aşağı indi.

"Madem ondan hoşlanmıyordun," dedi Draco merakla, "neden çekip gitmedin?"

"Şey... annesi King's Cross İstasyonu'ndan bu perona nasıl gideceğimi bulmama yardım etti, o yüzden ona kaybolmasını söylemek zor oldu. Ve bu Ron denen adamdan *nefret* ettiğimden değil," dedi Harry, "ben ..." Harry kelimeleri aradı.

"Var olması için bir neden göremiyor musun?" diye sordu

Draco. "Hemen hemen."

"Neyse, Potter... eğer gerçekten Muggle'lar tarafından yetiştirildiysen -" Draco burada durakladı, sanki bir inkar bekliyormuş gibi, ama Harry bir şey söylemedi "- o zaman ünlü olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor olabilirsin. İnsanlar *tüm* zamanımızı almak istiyor. Hayır demeyi öğrenmelisin."

Harry başını salladı, yüzüne düşünceli bir ifade yerleştirdi. "Kulağa iyi bir tavsiye gibi geliyor."

"Kibar olmaya çalışırsanız, en çok zamanı en itici olanlarla geçirirsiniz. Kiminle vakit geçirmek istediğine karar ver ve diğer herkesin gitmesini sağla. Buraya yeni geliyorsun Potter, bu yüzden herkes seni gördüğüne göre yargılayacak ve Ron Weasley gibilerle görülmek istemezsin."

Harry yine başını salladı. "Sormamın sakıncası yoksa, beni nasıl tanıdınız?"

" *Bay Bronze*," dedi Draco, "sizinle tanışmıştım, hatırladınız mı? Başına sardığı bir eşarpla etrafta dolaşan ve kesinlikle gülünç görünen birini gördüm. Ben *de* bir *tahminde* bulundum. "

Harry iltifatı kabul ederek başını eğdi. "Bunun için çok özür dilerim," dedi Harry. "İlk karşılaşmamız için yani. Seni Lucius'un önünde utandırmak istememiştim."

Draco Harry'ye tuhaf bir bakış atarken elinin tersiyle itti. "Keşke *sen beni* pohpohlarken babam da gelebilseydi -" Draco güldü. "Ama babama söylediklerin için teşekkür *ederim*. O olmasaydı, açıklamakta daha zorlanabilirdim."

Harry daha derin bir selam verdi. "Profesör McGonagall'a söylediklerinize karşılık verdiğiniz için de teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Gerçi asistanlardan biri en yakın arkadaşına mutlak gizlilik yemini ettirmiş olmalı, çünkü babam etrafta *tuhaf söylentiler* dolaştığını söylüyor, sanki ikimiz kavga etmişiz gibi."

Harry yüzünü buruşturarak, "Ah," dedi. "*Gerçekten* üzgünüm -"

"Hayır, biz buna alışığız, Merlin Malfoy ailesi hakkında zaten bir sürü dedikodu olduğunu biliyor."

Harry başını salladı. "Başının belada olmadığını sevindim."

Draco sırıttı. "Babamın *ince* bir mizah anlayışı *var*, ama arkadaş edinmekten anlıyor. Hem *de çok* iyi anlıyor. Geçen ay boyunca her gece yatmadan önce 'Hogwarts'ta arkadaş edineceğim,' diye tekrarlattı. Ona her şeyi açıkladığımda ve yaptığım şeyin bu olduğunu gördüğünde bana bir dondurma aldı."

Harry'nin çenesi düştü. " *Bunu dondurma haline getirmeyi başardın mı?* "

Draco başını salladı, başarının hak ettiği kadar kendini beğenmiş görünüyordu. "Babam ne yaptığımı biliyordu elbette, ama bana *nasıl* yapacağımı öğreten oydu ve eğer bunu yaparken doğru şekilde sırıtırsam, bu baba-oğul arasında bir şey olur ve sonra bana dondurma almak *zorunda* kalır, yoksa ona üzgün bir bakış atarım, sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi."

Harry başka bir ustanın varlığını hissederek Draco'ya hesaplı bir şekilde baktı. "İnsanları nasıl manipüle edeceğin konusunda *ders mi* aldın?"

"Elbette," dedi Draco gururla. "Ben bir *Malfoy'um.* Babam bana özel dersler aldırdı."

"Vay canına," dedi Harry. Robert Cialdini*'nin Influence* kitabını okumak*: Science and Practice* (*Bilim ve Uygulama*) kitabını okumak muhtemelen bu kitabın yanında çok sönük kalıyordu (yine de müthiş bir kitaptı). "Baban neredeyse benim kadar harika."

Draco'nun kaşları havaya kalktı. "Öyle mi? Peki *senin* Babam ne yapıyor?"

"Bana kitap alıyor."

Draco bunu düşündü. "Bu kulağa pek etkileyici gelmiyor."

"Orada olmalıydın. Her neyse, bunları duyduğuma sevindim. Lucius sana öyle bir bakıyordu ki, seni çarmıha gerecek sandım."

"Babam beni gerçekten seviyor," dedi Draco kararlılıkla. "O asla böyle bir şey yapmaz."

"Um..." dedi Harry. Elinde o güzel, ölümcül gümüş saplı bastonuyla Madam Malkin'in evinden hışımla çıkan siyah cüppeli, beyaz saçlı zarafet figürünü hatırladı. Onu şefkatli bir baba olarak hayal etmek kolay değildi. "Yanlış ama bunu nereden *biliyorsunuz*?"

"Ha?" Bunun Draco'nun kendisine pek sık sormadığı bir soru olduğu açıktı.

"Rasyonelliğin temel sorusunu soruyorum: İnandığınız şeye neden inanıyorsunuz? Ne bildiğini sanıyorsun ve bunu nasıl bildiğini sanıyorsun? Lucius'un güç için her şeyi feda ettiği gibi seni de feda etmeyeceğini düşündüren nedir?"

Draco Harry'ye tuhaf bir bakış daha attı. "Babam hakkında ne biliyorsun?"

"Um... Wizengamot'ta koltuk, Hogwarts'ın Yönetim Kurulu'nda koltuk, inanılmaz derecede zengin, Bakan Fudge'ın kulağına sahip, Bakan Fudge'ın güvenine sahip, muhtemelen Bakan Fudge'ın oldukça utanç verici fotoğrafları var, Karanlık Lord gittiğine göre en önde gelen kan temizleyicisi, Karanlık İşaret'e sahip olduğu tespit edilen ancak Imperius Laneti altında olduğunu iddia ederek kurtulan eski Ölüm Yiyen,

gülünç derecede mantıksızdı ve hemen hemen herkes bunu biliyordu... büyük 'E' ile kötü ve doğuştan bir katil... Sanırım hepsi bu."

Draco'nun gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "McGonagall sana bunu söyledi, değil mi?"

"Hayır, daha sonra bana Lucius hakkında ondan uzak durmam dışında bir *şey* söylemedi. İksir Dükkânı'ndaki olay sırasında, Profesör McGonagall dükkân sahibine bağırıp çağırmakla ve her şeyi kontrol altına almaya çalışmakla meşgulken, müşterilerden birini yakaladım ve *ona* Lucius'u sordum."

Draco'nun gözleri yine kocaman açılmıştı. "*Gerçekten mi?* "

Harry Draco'ya şaşkın bir bakış attı. "İlk seferinde yalan söylediysem, ikinci kez sordun diye sana doğruyu söyleyecek değilim."

Draco bunu sindirirken belli bir duraksama oldu.

"Kesinlikle Slytherin'de olacaksın."

"Tamamen Ravenclaw'da olacağım, çok teşekkür . Sadece kitap alabilmek için güç istiyorum."

Draco kıkırdadı. "Evet, tabii. Her neyse... soruna cevap vermek gerekirse..." Draco derin bir nefes aldı ve yüzü ciddileşti. "Babam bir keresinde benim için yapılan bir Wizengamot oylamasını kaçırmıştı. Bir süpürgenin üzerindeydim ve düşüp bir sürü kaburgamı kırdım. Gerçekten çok acımıştı. Daha önce hiç bu kadar incinmemiştim ve öleceğimi düşünmüştüm. Babam bu çok önemli oylamayı kaçırdı çünkü St. Mungo'da yatağımın başındaydı, ellerimi tutuyor ve bana iyi olacağıma dair söz veriyordu."

Harry rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı, sonra kendini zorlayarak Draco'ya baktı. "*Bunu* bana neden anlatıyorsun*?* Bu biraz... özel gibi..."

Draco Harry'ye ciddi bir bakış attı. "Hocalarımdan biri bir keresinde insanların birbirleri hakkında özel şeyler bilerek yakın arkadaşlıklar kurduğunu söylemişti ve çoğu insanın yakın arkadaş edinememesinin nedeni kendileri hakkında gerçekten önemli bir şeyi paylaşmaya utanmalarıdır." Draco avuçlarını davetkâr bir şekilde açtı. "Senin sıran mı?"

Harry, Draco'nun umutlu yüz ifadesinin muhtemelen aylarca pratik yaparak öğrenilmiş olduğunu bilmenin bunu daha az etkili yapmadığını gözlemledi. Aslında daha *az* etkili yapıyordu, ama ne yazık ki *etkisiz* kılmıyordu. Aynı şey Draco'nun talep edilmemiş bir hediye için karşılık baskısını zekice kullanması için de söylenebilirdi, Harry'nin sosyal psikoloji kitaplarında okuduğu bir teknikti bu (bir deney, koşulsuz beş dolarlık bir hediyenin insanların anketleri doldurmasını sağlamada koşullu elli dolarlık bir tekliften iki kat daha etkili olduğunu göstermişti). Draco talep edilmemiş bir güven hediyesi vermişti ve şimdi Harry'yi karşılığında bir güven sunmaya davet ediyordu... ve Harry kendini baskı altında hissediyordu. Harry reddederse, üzgün bir hayal kırıklığı ve belki de Harry'nin puan kaybettiğini gösteren küçük bir aşağılama ifadesiyle karşılaşacağından emindi.

"Draco," dedi Harry, "bil diye söylüyorum, şu anda tam olarak ne yaptığını biliyorum. Kendi kitaplarım buna *karşılık* verme diyordu ve birisine doğrudan iki Sickle hediye etmenin, ona istediğini yaptırmak için yirmi Sickle teklif etmekten iki kat daha etkili olduğundan bahsediyorlardı..." Harry sözünü yarıda kesti.

Draco üzgün ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu bir numara değil, Harry. Arkadaş olmanın gerçek bir yolu."

Harry bir elini kaldırdı. "Yanıt vermeyeceğimi söylemedim. Sadece özel ama aynı zamanda zarar vermeyecek bir şey seçmek için zamana ihtiyacım var. Diyelim ki... Bir şeyler için acele edemeyeceğimi bilmeni istedim." Düşünmek için bir duraklama, ne olduklarını fark etmeyi öğrendiğinizde, birçok uyum tekniğinin gücünü etkisiz hale getirmede uzun bir yol kat edebilir.

"Pekâlâ," dedi Draco. "Sen bir şeyler bulana kadar bekleyeceğim. Oh, ve lütfen bunu söylerken atkını çıkar."

Basit ama etkili.

Ve Harry onun manipülasyona direnme/yüzünü kurtarma çabasının ne kadar beceriksizce, beceriksizce, beceriksizce olduğunu fark etmekten kendini alamadı.
/ Draco'ya kıyasla gösteriş yapıyordu. *O öğretmenlere ihtiyacım var.*

Harry bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi. "İşte benimki." Etrafına bir göz gezdirdikten sonra atkısını tekrar yüzüne sardı ve yara izi dışında her şeyi ortaya çıkardı. "Şey... babana gerçekten güvenebilirmişsin gibi geliyor. Yani... eğer onunla ciddi bir şekilde konuşursan, seni her zaman dinler ve ciddiye alır."

Draco başını salladı.

"Bazen," dedi Harry ve yutkundu. Bu şaşırtıcı derecede zordu, ama öyle olması gerekiyordu. "Bazen kendi babamın da seninki gibi olmasını diliyorum." Harry'nin gözleri aşağı yukarı otomatik olarak Draco'nun yüzünden uzaklaştı, sonra Harry kendini tekrar Draco'ya bakmaya zorladı.

Sonra Harry*'nin* aklına *az önce söylediği* şey geldi ve aceleyle ekledi, "Babamın kusursuz olmasını dilediğimden değil.

Lucius gibi bir ölüm aracı, sadece beni ciddiye almanızı kastediyorum -"

"Anlıyorum," dedi Draco gülümseyerek. "İşte... şimdi arkadaş olmaya biraz daha yaklaşmışız gibi hissetmiyor musun?"

Harry başını salladı. "Evet. Aslında öyle. Hımm... alınma ama ben yine kılık değiştireceğim, *gerçekten* uğraşmak istemiyorum -"

"Anlıyorum."

Harry atkıyı tekrar yüzüne sardı.

"Babam bütün arkadaşlarını ciddiye alır," dedi Draco. "Bu yüzden bir sürü arkadaşı var. Onunla tanışmalısın."

Harry tarafsız bir sesle, "Bunu düşüneceğim," dedi. Harry şaşkınlıkla başını salladı. "Demek gerçekten de onun tek zayıf noktası sensin. Huh."

Draco şimdi Harry'*ye gerçekten* tuhaf bir bakış atıyordu. "Gidip içecek bir şeyler almak ve oturacak bir yer bulmak ister misin?"

Harry bir yerde çok uzun süredir durduğunu fark etti ve sırtını kamburlaştırmaya çalışarak . "Elbette."

Peron artık dolmaya başlamıştı ama kırmızı buharlı makinenin uzak tarafında hâlâ daha sessiz bir alan vardı. Yol boyunca kel, sakallı bir adamın gazete ve çizgi roman sattığı, neon yeşili teneke kutular dizdiği bir tezgâhın yanından geçtiler.

Aslında tezgâhtar tam o sırada arkasına yaslanmış neon yeşili tenekelerden birinden bir şeyler içiyordu ki, yaklaşmakta olan zarif ve kibar Draco Malfoy'u gördü

Yüzüne bağladığı eşarpla inanılmaz derecede aptal görünen gizemli bir çocukla birlikte, tezgah sahibinin içkisinin ortasında ani bir öksürük krizi geçirmesine ve sakalına büyük miktarda neon yeşili sıvı damlatmasına neden oldu.

"Affedersiniz," dedi Harry, "ama bu şey tam olarak *nedir*?"

"Komed-Çay," dedi tezgâhtar. "Eğer onu içerseniz, üzerinize ya da bir başkasının üzerine dökmenize neden olacak şaşırtıcı bir şey olması kaçınılmazdır. Ama sadece birkaç saniye sonra ortadan kaybolacak şekilde büyülenmiştir -" Gerçekten de sakalındaki leke çoktan kaybolmaya başlamıştı.

"Ne kadar ," dedi Draco. "Ne da komik. Gelin Bay Bronze, gidip başka bir tane bulalım -"

" bakalım," dedi Harry.

" *Oh ama!* Bu sadece, sadece *çocukça!* "

"Hayır, üzgünüm Draco, bunu araştırmak zorundayım. Konuşmayı tamamen ciddi tutmak için elimden geleni yaparken Komed-Çay içersem ne olur?"

Tezgâhtar gizemli bir şekilde gülümsedi. "Kim bilir? Bir arkadaşın kurbağa kostümüyle mi geçiyor? Beklenmedik bir şey olması kaçınılmaz -"

"Hayır. Özür dilerim. Ben buna inanmıyorum. Bu benim çokça istismar ettiğim inançsızlığımı o kadar çok düzeyde ihlal ediyor ki, bunu tarif edecek bir dile bile sahip değilim. Lanet olası bir *içkinin komedi kurguları* üretmek için gerçekliği manipüle etmesinin *hiçbir yolu yok*, yoksa pes edip Bahamalar'a emekli olacağım -"

Draco inledi. "Bunu *gerçekten* yapacak mıyız?"

"İçmek zorunda değilsiniz ama araştırmak zorundayım. *Var* için. Ne kadar?"

Tezgâhtar, "Bir kutu beş Knuts," dedi.

" *Beş Knut mu?* Gerçekliği manipüle eden gazlı içecekleri *kutusu beş Knut'a* satabilir *misin?"* Harry elini kesesine attı, "dört Sickle, dört Knuts" dedi ve kutuları tezgâhın üzerine bıraktı. "İki düzine kutu lütfen."

"Ben de bir tane alacağım," diye içini çekti Draco ve ceplerini karıştırmaya başladı.

Harry başını hızla salladı. "Hayır, bende bu var, iyilik olarak da sayılmaz, sende de işe yarayıp yaramadığını görmek istiyorum." Tezgâhın üzerindeki yığından bir kutu alıp Draco'ya attı, sonra da kesesini beslemeye başladı. Kesenin Genişleyen Dudak'ı kutuları küçük geğirme sesleri eşliğinde yiyordu, bu da Harry'nin bir gün tüm bunların mantıklı bir açıklamasını bulacağına dair inancını tazelemesine pek yardımcı olmuyordu.

Yirmi iki geğirmeden sonra Harry'nin elinde son satın aldığı kutu vardı, Draco ona umutla bakıyordu ve ikisi aynı anda yüzüğü çektiler.

Harry atkısını ağzını açıkta bırakacak şekilde sardı ve başlarını arkaya eğip Komed-Çay'ı içtiler.

Tadı bir şekilde parlak yeşil - ekstra gazlı ve misket limonundan daha kireçli.

Bunun dışında başka bir şey olmadı.

Harry onları yardımsever bir tavırla izleyen tezgâhtara baktı.

Pekala, eğer bu adam bana yirmi dört kutu hiçbir şey satmak için doğal bir kazadan yararlandıysa, onun yaratıcı girişimci ruhunu alkışlayacağım ve sonra onu öldüreceğim.

Tezgâhtar, "Her zaman hemen olmuyor," dedi. "Ama kutu başına bir kez olacağı garanti, yoksa paranızı geri alırsınız."

Harry uzun bir içki daha aldı. Bir kez

daha hiçbir şey olmadı.

Belki de hepsini olabildiğince hızlı içmeliyim... ve midemin karbondioksitten ya da içerken geğirmemeyi ummalıyım...

Hayır, *biraz* sabırlı olmayı göze alabilirdi. Ama dürüst olmak gerekirse, Harry bunun nasıl işe yarayacağını anlamıyordu. Birine gidip"Şimdi seni şaşırtacağım," ya da "Şimdi sana şakanın can alıcı noktasını söyleyeceğim ve bu gerçekten komik olacak," diyemezdiniz. Bu şok değerini mahvetti. Harry'nin zihinsel olarak hazır olduğu durumda, Lucius Malfoy balerin kıyafetiyle yanından geçip gidebilirdi ve bu Harry'nin doğru dürüst tükürmesine neden olmazdı. Evrenin *şimdi* ne tür bir tuhaflık çıkarması gerekiyordu*?*

"Neyse, oturalım," dedi Harry. Bir içki daha yudumlamaya hazırlandı ve uzaktaki oturma alanına doğru ilerledi, bu da onu doğru açıyla arkasına bakıp tezgâhın gazete standının *The Quibbler* adlı bir gazeteye ayrılmış bölümünü ve aşağıdaki manşeti görmesini sağladı:

YAŞAYAN ÇOCUK

DRACO MALFOY HAMİLE

" *Gah!* " diye bağırdı Draco, Harry'nin yönünden üzerine parlak yeşil bir sıvı püskürürken. Draco gözlerinde ateşle Harry'ye döndü ve kendi kutusunu kaptı. "Seni mudblood çocuğu! Bakalım üzerine tükürülmesinden ne kadar hoşlanıyorsun!" Draco konserveden bilinçli bir yudum aldı, tam o sırada kendi gözleri de manşeti gördü.

Harry tam refleksle, sıvı spreyi kendisine doğru uçarken yüzünü kapatmaya çalıştı. Ne yazık ki, Komed-Çay'ın bulunduğu elini kullanarak engelledi ve yeşil sıvının geri kalanının omzunun üzerinden sıçramasına neden oldu.

Harry elindeki teneke kutuya bakarken bir yandan da boğulmaya ve sıçramaya devam ediyor, Draco'nun cüppesindeki yeşil renk kaybolmaya başlıyordu.

Sonra başını kaldırdı ve gazetenin manşetine baktı.

YAŞAYAN ÇOCUK

DRACO MALFOY HAMİLE

Harry'nin dudakları aralandı ve "buh-bluh-buh-buh..." dedi.

Birbiriyle yarışan çok fazla itiraz vardı, sorun buydu. Harry ne zaman "Ama biz sadece on bir yaşındayız!" demeye kalksa, "Ama erkekler hamile kalamaz!" itirazı önceliği talep ediyor ve ardından "Ama aramızda gerçekten hiçbir şey yok!" tarafından eziliyordu.

Sonra Harry tekrar elindeki teneke kutuya baktı.

Oksijensizlikten düşene kadar avazı çıktığı kadar bağırarak kaçmak için derinden gelen bir arzu hissediyordu ve onu durduran tek şey, bir zamanlar düpedüz paniğin *gerçekten* önemli bir bilimsel sorunun işareti olduğunu okumuş olmasıydı.

Harry hırladı, kutuyu şiddetle yakındaki bir çöp kutusuna fırlattı ve tezgâha doğru yürüdü. "*The Quibbler*'ın bir kopyası lütfen." Harry dört Knut daha ödedi, kesesinden bir kutu Comed-Tea daha çıkardı, sonra da kendi kutusuna hayran hayran bakan sarı saçlı çocukla birlikte piknik alanına doğru yürüdü.

"Sözümü geri alıyorum," dedi Draco, "bu oldukça iyiydi."

"Hey, Draco, bahse girerim arkadaş olmak için sırları değiş tokuş etmekten daha iyi olan nedir biliyor musun? Cinayet işlemek."

"Bunu söyleyen bir öğretmenim var," diye izin verdi Draco. Cüppesinin içine uzandı ve kolay, doğal bir hareketle kendini kaşıdı. "Senin aklında kim var?"

Harry *The Quibbler*'ı piknik masasına sertçe çarptı. "Bu manşeti atan adam."

Draco inledi. "Erkek değil. Bir kız. *On yaşında* bir kız, inanabiliyor musun? Annesi öldükten sonra delirdi ve bu gazetenin sahibi olan babası onun bir kahin olduğuna inanıyor, bu yüzden bilmediği zaman Luna Lovegood'a soruyor ve onun söylediği *her şeye* inanıyor."

Harry bunu hiç düşünmeden bir sonraki Kombine-Çay kutusunun halkasını çekti ve içmeye hazırlandı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu Muggle gazeteciliğinden bile daha kötü, ki ben bunun fiziksel olarak imkânsız olduğunu düşünürdüm."

Draco hırladı. "Onun da Malfoylar hakkında bir tür sapkın takıntısı var ve babası politik olarak bize karşı olduğu için her kelimeyi yazdırıyor. Yeterince büyür büyümez ona tecavüz edeceğim."

Harry'nin burun deliklerinden yeşil bir sıvı fışkırdı ve hâlâ o bölgeyi örten atkıyı ıslattı. Komed-Çay ve ciğerler birbirine karışmazdı ve Harry sonraki birkaç saniyeyi çılgınca öksürerek geçirdi.

Draco ona sertçe baktı. "Bir sorun mu var?"

Harry o anda (a) Draco'nun cüppesinin içine uzandığı sırada peronun geri kalanından gelen seslerin daha bulanık bir beyaz gürültüye dönüştüğünü ve (b) bir bağ kurma yöntemi olarak cinayet işlemekten bahsettiğinde, konuşmada şaka yaptıklarını düşünen tam olarak kişi olduğunu fark etti.

Haklısın. Çünkü normal bir çocuk gibi görünüyordu*. Ve o normal bir çocuk, Darth Vader onun şefkatli babası olsaydı, temel bir erkek çocuğun nasıl olmasını* beklerseniz *öyle.*

"Evet, şey," diye öksürdü Harry, Tanrım, bu konuşma çıkmazından nasıl kurtulacaktı, "sadece bu konuyu bu kadar açık konuşmaya istekli olmana şaşırdım, yakalanmaktan falan endişe ediyor gibi görünmüyordun."

Draco homurdandı. "Şaka mı yapıyorsun? *Luna Lovegood'un* sözüne karşılık benimki mi?"

Kutsal bir çubuk üzerinde kutsal bok. "Büyülü gerçek tespiti diye bir şey yok, anladığım kadarıyla?" *Ya da DNA testi... henüz.*

Draco etrafına bakındı. Gözleri kısıldı. "Bu doğru, hiçbir şey bilmiyorsun. Bak, sana her şeyi açıklayacağım, yani gerçekte nasıl işlediğini, tıpkı Slytherin'deyken bana aynı soruyu sorduğun gibi. Ama bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğine yemin etmelisin."

"Yemin ederim," dedi Harry.

"Mahkemeler Veritaserum kullanıyor, ancak bu gerçekten bir şaka, ifade vermeden önce kendinizi Oblivasyon yaptırıyorsunuz ve sonra diğer kişinin sahte bir hafıza ile Hafıza Büyüsü yapıldığını iddia ediyorsunuz. Elbette normal bir insansanız, mahkemeler Sahte Hafıza Büyüsü değil, Oblivasyon lehine karar verir. Ancak mahkemenin takdir yetkisi var ve eğer *ben de* işin içindeysem, bu bir Soylu Hanenin onurunu zedeliyor demektir, bu yüzden konu Wizengamot'a gider ve orada Babamın oyları vardır. Ben suçsuz bulunduktan sonra Lovegood ailesi onurumu zedeledikleri için tazminat ödemek zorunda. Başından beri bunun böyle biliyorlar, yüzden çenelerini kapalı tutacaklar."

Harry'nin üzerine soğuk bir ürperti çöküyordu, sesini ve yüzünü normal tutması için talimatlarla birlikte gelen bir ürperti. *Kendine bir not: Büyülü Britanya hükümetini en kısa zamanda devirmek.*

Harry boğazını temizlemek için tekrar öksürdü. "Draco, lütfen *lütfen lütfen* bunu yanlış anlama, sözüm sözdür bağ, ama dediğin gibi Slytherin'de olabilirim ve gerçekten bilgi amaçlı *sormak* istiyorum, yani *teorik olarak* senin planladığını duyduğuma tanıklık *edersem* ne olur?"

"O zaman Malfoy'dan başka biri olsaydım başım belada olurdu," diye cevap verdi Draco kendini beğenmiş bir tavırla. "Ben bir Malfoy *olduğum* için... Babamın oy hakkı var. Ve sonra seni ezerdi... şey, sanırım sen Yaşayan Çocuk olduğun için kolay olmazdı, ama babam bu tür şeylerde oldukça iyidir." Draco kaşlarını çattı. "Ayrıca, onu öldürmekten bahsettin, neden o öldükten sonra *benim* tanıklık etmem konusunda endişelenmedin?"

Günüm nasıl bu kadar kötü geçti? Harry'nin ağzı düşünebildiğinden daha hızlı hareket etmeye başlamıştı bile. "İşte o zaman onun *daha büyük* olduğunu düşünmüştüm! *Burada* işler nasıl yürüyor bilmiyorum, ama

Muggle İngiltere'sinde mahkemeler bir çocuğun öldürülmesine çok daha fazla üzülürdü."

"Bu mantıklı," dedi Draco, hâlâ biraz şüpheli görünüyordu. "Ama her neyse, Seherbazlar'a hiç gitmemesi her zaman daha akıllıca olur. Sadece İyileştirici Büyüler'in düzeltebileceği şeyleri yapmaya dikkat edersek, daha sonra onu Obliviate edebilir ve gelecek hafta her şeyi yeniden yapabiliriz." Sonra sarı saçlı çocuk genç bir tiz sesle kıkırdadı. "Gerçi Draco Malfoy *ve* Yaşayan Çocuk tarafından öldürüldüğünü söylediğini düşünsenize, *Dumbledore* bile ona inanmaz."

Karanlık Çağlardan kalma zavallı küçük büyülü kalıntınızı, onu oluşturan atomlardan daha küçük parçalara ayıracağım. " Aslında, bunu erteleyebilir miyiz? Başlığın benden bir yaş küçük bir kızdan geldiğini öğrendikten sonra, intikamım için farklı bir düşünceye kapıldım."

"Ha? Anlat bakalım," dedi Draco ve Komed-Çay'ından bir yudum daha almaya başladı.

Harry büyünün kutu başına birden fazla işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu, ama suçlanmaktan kaçınabileceğini biliyordu, bu yüzden zamanlamayı tam olarak doğru yapmaya dikkat etti:

"*Bir gün o kadınla evleneceğimi* düşünüyordum. "

Draco korkunç bir ker-splutching sesi çıkardı ve ağzının köşelerinden bozuk bir araba radyatörü gibi yeşil sıvı sızdırdı. " *Sen deli misin?* "

"Tam tersi, o kadar aklım başımda ki buz gibi yanıyorum."

"Bir Lestrange'den daha tuhaf bir zevkin var," dedi Draco, yarı hayran bir sesle. "Ve sanırım onu tamamen kendine istiyorsun, ha?"

"Evet. Bunun için sana bir iyilik borçlu

olabilirim -" Draco elinin tersiyle itti.

"Hayır, bu bedava."

Harry elindeki teneke kutuya baktı, soğukluk kanına yerleşmişti. Büyüleyici, mutlu, arkadaşlarına yaptığı iyiliklerde cömert olan Draco bir psikopat değildi. Üzücü ve korkunç olan da buydu, insan psikolojisini Draco'nun bir canavar *olmadığını bilecek* kadar iyi bilmek. Dünya tarihi boyunca bu konuşmanın gerçekleşebileceği on binlerce toplum olmuştu. Hayır, Draco'nun söylediği şeyi söylemek için *kötü* bir *mutantın* olması gerekseydi, dünya gerçekten de çok farklı bir yer olurdu. Çok basitti, çok insaniydi, başka hiçbir şey araya girmediğinde varsayılan buydu. Draco'ya göre düşmanları insan değildi.

Ve bu yavaşlatılmış ülkenin yavaşlatılmış zamanında, burada ve şimdi, Akıl Çağı'ndan önceki şafaktan önceki karanlıkta olduğu gibi, yeterince güçlü bir soylunun oğlu, en azından bir köylü kızı söz konusu olduğunda, yasaların üstünde olduğunu kabul ederdi. Muggle diyarında bunun hâlâ aynı şekilde olduğu yerler vardı, bu tür soyluların hâlâ var olduğu ve hâlâ böyle düşündüğü ülkeler, hatta sadece soyluların olmadığı daha korkunç diyarlar. Doğrudan Aydınlanma'dan gelmeyen her yer ve zamanda durum böyleydi. Görünüşe göre, halkalı içecek kutuları gibi şeylerin kültürler arası bulaşmasına rağmen, büyülü Britanya'yı tam olarak içermeyen bir soy çizgisi.

Ve eğer Draco intikam almak konusundaki fikrini değiştirmezse ve ben de zavallı çılgın bir kızla evlenmek için hayattaki mutluluk şansımı bir kenara atmazsam, o zaman sadece zaman kazanmış olurum, hem de çok fazla değil...

Bir kız için. Diğerleri için değil.

Acaba en iyi kan bağlayıcıların bir listesini yapmak ve onları öldürmek ne kadar zor olurdu

Fransız Devrimi sırasında aşağı yukarı tam olarak bunu denemişlerdi - İlerleme'nin tüm düşmanlarının bir listesini yapmak ve boyundan yukarısını ortadan kaldırmak - ve Harry'nin hatırladığı kadarıyla pek işe Belki de babasının ona aldığı tarih kitaplarının tozunu alıp, Fransız Devrimi'nde yanlış giden şeyin düzeltilmesi kolay bir şey olup olmadığına bakması gerekiyordu.

Harry gökyüzüne ve bu sabah bulutsuz havanın içinden görünen Ay'ın solgun şekline baktı.

Yani dünya bozuk, kusurlu, çılgın, acımasız, kanlı ve karanlık. Bu haber mi? Bunu hep biliyordun zaten.

"Çok ciddi görünüyorsun," dedi Draco. "Dur tahmin edeyim, Muggle ailen sana bu tür şeylerin kötü olduğunu söyledi."

Harry sesine pek güvenemeyerek başını salladı.

"Babamın dediği gibi, dört ev olabilir ama sonuçta herkes ya Slytherin'e ya da Hufflepuff'a aittir. Ve açıkçası, sen Hufflepuff tarafında değilsin. Eğer el altından tarafını tutmaya karar verirsen... bizim gücümüz ve senin itibarın... *benim* bile yapamayacağım şeyleri yapabilirsin. Bir süreliğine *denemek* ister misin? Nasıl bir şey olduğunu görmek ister misin?"

Ne kadar da zeki bir yılanız. On bir yaşındayız ve şimdiden avımızı saklandığı yerden çıkarıyoruz.

Harry düşündü, taşındı, silahını seçti. "Draco, şu kan saflığı meselesini bana açıklamak ister misin? Yeni sayılırım."

Draco'nun yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Babamla tanışmalı ve *ona* sormalısın, biliyorsun, o bizim liderimiz."

"Bana otuz saniyelik versiyonunu ver."

"Tamam," dedi Draco. Derin bir nefes aldı ve sesi hafifçe alçalarak bir tempoya büründü. "Çamurkan lekesi arttıkça güçlerimiz nesilden nesile zayıfladı. Salazar, Godric, Rowena ve Helga bir zamanlar Hogwarts'ı güçleriyle yükseltirken, Hokka'yı, Kılıç'ı, Diadem'i ve Kupa'yı yaratırken, bu soluk günlerde hiçbir büyücü onlara rakip olacak kadar yükselemedi. Onların dölleriyle melezleştikçe ve Squib'lerimizin yaşamasına izin verdikçe hepimiz Muggle'lara dönüşüyoruz. Bu leke kontrol edilmez, yakında asalarımız kırılacak ve tüm sanatlarımız sona erecek, Merlin'in soyu sona erecek ve Atlantis'in kanı başarısız olacak. Çocuklarımız sıradan Muggle'lar gibi hayatta kalmak için toprağı eşelemek zorunda kalacak ve karanlık tüm dünyayı sonsuza dek kaplayacak." Draco içki kutusundan bir yudum daha aldı, tatmin olmuş görünüyordu; ona göre tüm tartışma buydu.

"İkna edici," dedi Harry, bunu normatif olarak değil de betimsel olarak söylemişti. Bu standart bir kalıptı: Lütuftan Düşüş, geriye kalan saflığı kirlenmeye karşı koruma ihtiyacı, yukarı doğru eğimli geçmiş ve sadece aşağı doğru eğimli gelecek. Ve bu kalıbın *bir de karşıtı* vardı... "Yine de sizi bir konuda düzeltmem gerekiyor. Mugglelar hakkındaki bilgileriniz biraz güncel değil. Artık tam olarak toprağı kazımıyoruz."

Draco'nun başı döndü. " *Ne?* Ne demek istiyorsun?
Biz mi? "

"Biz. Bilim insanları. Francis Bacon'ın çizgisi ve Aydınlanma'nın kanı. Muggle'lar öylece oturup ağlamadı.

Asalarımızın olmaması konusunda, sihirli ya da sihirsiz, artık *kendi* güçlerimiz var. Eğer tüm güçleriniz başarısız olursa hepimiz çok değerli bir şey kaybetmiş olacağız, çünkü evrenin *gerçekte* nasıl işlediğine dair elimizdeki tek ipucu sizin sihriniz - ama yeri tırmalamak zorunda kalmayacaksınız. Evleriniz yazın serin, kışın sıcak olmaya devam edecek, doktorlar ve ilaçlar var olmaya devam edecek. Sihir başarısız olursa bilim sizi hayatta tutabilir. Bu bir trajedi olur ama kelimenin tam anlamıyla dünyadaki tüm ışığın sonu olmaz. Sadece söylüyorum."

Draco birkaç adım geri çekilmişti ve yüzünde korku ve inançsızlıkla karışık bir ifade vardı. " *Merlin aşkına, sen neden bahsediyorsun, Potter?* "

"Hey, ben *senin* hikayeni dinledim, sen de benimkini dinlemeyecek misin?" *Beceriksiz*, diye kendi kendini azarladı Harry*,* ama Draco gerçekten de geri çekilmeyi bırakmış ve dinliyor gibi görünüyordu.

"Her neyse," dedi Harry, "Muggle dünyasında neler olup bittiğine pek dikkat etmediğinizi söylüyorum." Muhtemelen tüm büyücülük dünyası, Dünya'nın geri kalanını, *Financial Times*'ın Burundi'nin rutin acılarına verdiği kadar haberi hak eden bir gecekondu mahallesi olarak görüyordu. "Pekâlâ. Hızlı bir kontrol. Büyücüler hiç Ay'a gittiler mi? Hani şu şey var ya?" Harry o kocaman ve uzak küreyi işaret etti.

" *Ne?*" dedi Draco*.* Bu düşüncenin çocuğun aklına hiç gelmediği oldukça açıktı. "Git - bu sadece bir -" Parmağıyla gökyüzündeki küçük soluk şeyi işaret etti. "Hiç *gitmediğin* bir yere ve Ay'a nasıl gidilir ki?"

"," dedi Harry Draco'ya, "sana yanımda getirdiğim bir kitabı göstermek istiyorum, sanırım hangi kutuda olduğunu hatırlıyorum." Harry ayağa kalktı, diz çöktü ve kitabı çekip çıkardı.

merdivenlerden aşağı indi ve bir kutuyu başka bir kutunun üzerinden kaldırdı, kitaplarına saygısızca davranmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı ve kutunun kapağını kaptı ve hızlı ama dikkatli bir şekilde bir yığın kitabı çıkardı -

(Harry, Verres'in neredeyse sihirli olan, kitaplarını sadece bir kez gördükten sonra bile nerede olduklarını hatırlama yeteneğini miras almıştı; genetik bir bağlantı olmadığı düşünüldüğünde bu oldukça gizemliydi).

Harry merdivenleri hızla çıkıp topuğuyla merdiveni tekrar sandığa itti ve nefes nefese Draco'ya göstermek istediği resmi bulana kadar kitabın sayfalarını çevirdi.

Beyaz, kuru, kraterli toprakları, takım elbiseli insanları ve hepsinin üzerinde asılı duran mavi-beyaz küresi olan.

Şu resim.

Resim, eğer tüm dünyada sadece bir resim hayatta kalacaksa.

" *Bu*," dedi Harry, sesi titriyordu çünkü gururunu tam olarak bastıramıyordu, "Ay'dan Dünya böyle görünüyor."

Draco yavaşça eğildi. Genç yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Eğer bu *gerçek* bir resimse, neden hareket etmiyor?"

Taşınmak mı? Oh. "Muggle'hareketli resimler yapabilirler ama bunu göstermek için daha büyük bir kutuya ihtiyaçları var, henüz bunları tek kitap sayfalarına sığdıramıyorlar."

Draco'nun parmağı takım elbiselerden birine gitti. "Bunlar da ne?" Sesi titremeye başlamıştı.

"Onlar . Hava alabilmeleri için tüm vücutlarını kaplayan giysiler giyiyorlar, çünkü Ay'da yok."

"Bu imkânsız," diye fısıldadı Draco. Gözlerinde dehşet ve tam bir şaşkınlık vardı. "Hiçbir Muggle bunu yapamaz. *Nasıl...* "

Harry kitabı geri aldı, gördüğü şeyi bulana kadar sayfaları çevirdi. "Bu yukarı çıkan bir roket. Ateş onu daha da yükseğe itiyor, ta ki Ay'a varana kadar." Sayfaları tekrar çevirdi. "Bu yerdeki bir roket. Yanındaki şu küçük leke de bir insan." Draco'nun nefesi kesildi. "Ay'a gitmek... muhtemelen yaklaşık bin milyon Galleon'a mal oldu." Draco tıkandı. "Ve bu... muhtemelen tüm büyülü Britanya'da yaşayanlardan daha fazla insanın çabasını gerektirdi." *Ve vardıklarında, 'Tüm insanlık için barış içinde geldik' yazılı bir plaket bıraktılar. Gerçi sen bu sözleri duymaya henüz hazır değilsin Draco Malfoy.*

"Doğruyu söylüyorsun," dedi Draco yavaşça. "Sırf bunun için koca bir kitabın sahtesini yapmazsın - ve bunu sesinde duyabiliyorum. Ama... ama..."

"Nasıl, asa ya da büyü olmadan mı? Bu uzun bir hikaye, Draco. Bilim asalar sallayarak ve büyüler söyleyerek değil, evrenin nasıl çalıştığını o kadar derin bir seviyede bilerek çalışır ki, evrene istediğinizi yaptırmak için tam olarak ne yapmanız gerektiğini bilirsiniz. Eğer sihir birisine istediğinizi yaptırmak için ona *Imperio* yapmaksa, o zaman bilim de onu o kadar iyi tanımaktır ki onu başından beri kendi fikri olduğuna ikna edebilirsiniz. Bir değnek sallamaktan çok daha zordur, ancak değnekler başarısız olduğunda işe yarar, tıpkı

Imperius başarısız oldu, yine de bir insanı ikna etmeyi deneyebilirsiniz. Ve bilim nesilden nesile aktarılır. Bilim yapmak için ne yaptığınızı gerçekten bilmeniz gerekir - ve bir şeyi gerçekten anladığınızda, onu başkasına açıklayabilirsiniz. Bir asır öncesinin en büyük bilim insanları, hala saygı ile anılan en parlak isimler, güçleri bugünün en büyük bilim insanlarının yanında *bir hiçtir*.
Hogwarts'ı yükselten kayıp sanatlarınızın bilimde bir karşılığı yok. Bilimde gücümüz her geçen yıl artıyor. Yaşamın ve kalıtımın sırlarını anlamaya ve çözmeye başlıyoruz. Sözünü ettiğiniz kana bakıp sizi neyin büyücü yaptığını görebileceğiz ve bir ya da iki nesil sonra bu kanın tüm çocuklarınızı da güçlü büyücüler yapmaya ikna edebileceğiz. Gördüğünüz gibi, sorununuz göründüğü kadar kötü değil, çünkü birkaç on yıl içinde bilim bunu sizin için çözebilecek."

"Ama..." dedi Draco. Sesi titriyordu. "Eğer *Muggle'lar* böyle bir güce sahipsek... o zaman... *biz n*eyiz*?* "

"Hayır Draco, öyle değil, anlamıyor musun? Bilim, dünyaya bakmak ve nasıl işlediğini anlamak için insan anlayışının gücünden yararlanır. İnsanlığın kendisi başarısız olmadan bilim de başarısız olamaz. Sihriniz kapanabilir ve bundan nefret edersiniz ama yine *de siz olursunuz*. Pişman olmak için hala hayatta olursun. Ama bilim benim insan zekama dayandığı *için, beni* ortadan kaldırmadan benden alınamayacak bir güçtür*.* Evrenin yasaları benim üzerimde değişse bile, böylece tüm bilgim geçersiz olsa bile, daha önce yapıldığı gibi yeni yasaları bulacağım. Bu *bir Muggle* değil, *insani* bir şey, sadece anlamadığın bir şeye her baktığında ve 'Neden' diye sorduğunda kullandığın gücü geliştiriyor ve eğitiyor." Sen Slytherin'lisin Draco, imasını görmüyor musun?

Draco başını kitaptan kaldırıp Harry'ye baktı. Yüzünde bir anlayış belirmişti. "Büyücüler bu gücü kullanmayı öğrenebilir."

Çok dikkatli olun... Yem hazır, şimdi olta... "Kendini bir *büyücü* yerine bir *insan* olarak düşünmeyi öğrenebilirsen, güçlerini bir insan olarak eğitebilir ve geliştirebilirsin."

Ve eğer *bu* talimat *her* fen müfredatında yer almıyorsa, Draco'nun bunu bilmesine gerek yoktu, değil mi?

Draco'nun gözleri şimdi düşünceliydi. "Bunu... çoktan yaptın mı?"

"Bir dereceye kadar," diye izin verdi Harry. "Eğitimim henüz tamamlanmadı. On bir yaşında değilim. Ama - babam bana özel öğretmenler *de* aldı, anlıyor musun?" Elbette, açlıktan ölen yüksek lisans öğrencileri olmuşlardı ve bunun tek nedeni Harry'nin 26 saatlik bir döngüde uyumasıydı, ama şimdilik tüm bunları bir kenara bırakın...

Draco yavaşça başını salladı. "İki sanatta da ustalaşabileceğini düşünüyorsun, güçlerini bir araya getir ve..." Draco gözlerini Harry'ye dikti. "Kendini iki dünyanın da efendisi mi yapacaksın?"

Harry şeytani bir kahkaha attı, o anda doğal bir kahkaha gibi gelmişti. "Şunu anlamalısın, Draco, bildiğin tüm dünya, tüm büyülü Britanya, çok daha büyük bir oyun tahtasında sadece bir kare. Ay gibi yerleri, gece gökyüzünde Güneş gibi ışık saçan ama hayal edilemeyecek kadar uzakta olan yıldızları, Dünya ve Güneş'ten çok daha büyük olan galaksileri, sadece bilim insanlarının görebileceği ve senin varlığından bile haberdar olmadığın kadar büyük şeyleri içeren bir oyun tahtası. Ama ben gerçekten Ravenclaw'*ım*, Slytherin değil. Evreni yönetmek istemiyorum. Sadece daha mantıklı bir şekilde organize edilebileceğini düşünüyorum."

Draco'nun yüzünde şaşkınlık vardı. "Neden *bana*
Bu mu?"

"Ah... *gerçek* bilimin nasıl yapılacağını bilen çok fazla insan yok - bir şeyi ilk kez anlamak, kafanızı karıştırsa bile. Yardım faydalı olacaktır."

Draco ağzı bir karış açık Harry'ye baktı.

"Ama hata yapma Draco, gerçek bilim gerçekten büyü gibi *değildir*, bunu öylece yapıp yeni bir büyünün kelimelerini söylemeyi öğrenmek gibi değişmeden yürüyüp gidemezsin. Gücün bir bedeli vardır, o kadar yüksek bir bedel ki çoğu insan bunu ödemeyi reddeder."

Draco sonunda anlayabileceği bir şey duymuş gibi başını salladı. "Peki bu maliyet?"

"Hatalı olduğunu kabul etmeyi öğrenmek."

"Hımm," dedi Draco dramatik duraklama bir süre devam ettikten sonra. "Bunu açıklayacak mısın?"

"Bir şeyin nasıl çalıştığını bu kadar derin bir seviyede anlamaya çalışırken, bulduğunuz ilk doksan dokuz açıklama . Yüzüncüsü ise doğrudur. Bu yüzden yanıldığınızı tekrar tekrar kabul etmeyi öğrenmeniz gerekir. Kulağa pek bir şeymiş gibi gelmiyor ama o kadar zor ki çoğu insan bilim yapamıyor. Her zaman kendinizi sorgulamak, her zaman doğal şeylere bir daha bakmak," Quidditch'te Snitch'e sahip olmak gibi, "ve fikrinizi her değiştirdiğinizde kendinizi de değiştirirsiniz. Ama burada çok ileri gidiyorum. Kendimi aşıyorum. Sadece şunu bilmeni istiyorum. Bazı bilgilerimi paylaşmayı teklif ediyorum. Eğer istersen. Sadece bir şartım var."

"Hı hı," dedi Draco. "Biliyor musun, babam biri sana bunu söylediğinde bunun asla iyiye işaret olmadığını söyler, asla."

Harry başıyla onayladı. "Sakın beni yanlış anlama ve babanla aranı açmaya çalıştığımı düşünme. Mesele bu değil. Bu sadece benimle Lucius arasında kalmasındansa, kendi yaşımda biriyle uğraşmak istememle ilgili. Bence baban da bunu sorun etmezdi, bir gün büyümen gerektiğini biliyor. Ama oyunumuzdaki hamlelerin sana ait olmalı. Benim şartım bu - karşımda baban değil, sen varsın Draco."

"Gitmem gerek," dedi Draco. kalktı. "Gidip bunu düşünmem gerek."

"Acele etme," dedi Harry.

Draco uzaklaşırken tren peronundaki sesler bulanıklıktan mırıltıya dönüştü.

Harry farkına varmadan içinde tuttuğu havayı yavaşça dışarı verdi ve sonra bileğindeki saate baktı, babasının ona büyünün varlığında çalışacağını umarak aldığı basit bir mekanik modeldi. İbresi hâlâ işliyordu ve yelkovan doğruysa saat henüz on bir olmamıştı. Muhtemelen bir an önce trene binip bilmem ne suratlıyı aramaya başlaması gerekiyordu ama önce birkaç dakika nefes egzersizi yapıp kanının yeniden ısınıp ısınmadığına bakmaya değer görünüyordu.

Ama Harry saatinden başını kaldırdığında, yüzleri kışlık atkılarla örtülmüş, son derece gülünç görünen iki figürün yaklaştığını gördü.

"Merhaba Bay Bronze," dedi maskeli figürlerden biri. "Kaos Tarikatı'na katılmanızı sağlayabilir miyiz?"

Sonrası:

Çok geçmeden, o günkü yaygara nihayet yatıştığında, Draco elinde tüy kalemle bir masanın üzerine eğilmişti. Slytherin zindanlarında kendi masası ve kendi ateşi olan özel bir odası vardı - ne yazık ki *onun* bile Floo sistemine bir bağlantısı , ama en azından Slytherin *herkesi* yatakhanelerde yatırma saçmalığına inanmıyordu. *Çok* fazla özel oda yoktu, Ev'in en iyilerinden olmanız gerekiyordu, ama Malfoy Evi'nde bu da doğal karşılanabilirdi.

Sevgili babacığım, diye yazdı

Draco. Ve sonra durdu.

Kaleminden yavaşça damlayan mürekkep parşömeni kelimelerin yanında lekeledi.

Draco aptal değildi. Gençti ama hocaları onu iyi eğitmişti. Draco, Potter'ın Dumbledore'un grubuna karşı muhtemelen Potter'ın söylediğinden çok daha fazla sempati duyduğunu biliyordu... yine de Draco, Potter'ın baştan çıkarılabileceğini düşünüyordu. Ama Draco'nun onu ayartmaya çalıştığı gibi Potter'ın da Draco'yu ayartmaya çalıştığı çok açıktı.

Ayrıca Potter'ın çok zeki olduğu, biraz delirmekten çok daha fazlasını yaptığı ve kendisinin de çoğunlukla anlamadığı, öfkeli bir nundu kurnazlığıyla son sürat doğaçlama yaptığı büyük bir oyun oynadığı da açıktı. Ama Potter, Draco'nun öylece çekip gidemeyeceği bir taktik seçmeyi başarmıştı. Draco'ya kendi gücünün bir parçasını sunmuş, Draco'nun kendisi gibi olmadan bunu kullanamayacağı üzerine kumar oynamıştı. Babası buna gelişmiş bir teknik demiş ve Draco'yu genellikle işe yaramadığı konusunda uyarmıştı.

Draco olan biten her şeyi anlamadığını biliyordu... ama Potter *ona* oynama şansı vermişti ve şu anda bu şans *onundu*. Ve eğer her şeyi kaçırırsa, babasının olacaktı.

Nihayetinde bu kadar basitti. Daha düşük teknikler hedefin farkında olmamasını ya da en azından belirsizliğini gerektirir. Dalkavukluğun makul bir şekilde hayranlık kılığına büründürülmesi gerekir. ("Slytherin'de olmalıydın" eski bir klasiktir, bunu beklemeyen belirli bir tip insan üzerinde oldukça etkilidir ve işe yararsa tekrarlayabilirsiniz). Ama birinin nihai kaldıracını bulduğunuzda, sizin bildiğinizi bilip bilmemesi önemli değildir. Potter çılgınca bir telaşla Draco'nun ruhunun anahtarını tahmin etmişti. Ve eğer Draco Potter'ın bunu bildiğini biliyorsa - bu bariz bir tahmin olsa bile - bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Yani şimdi, hayatında ilk kez saklaması gereken gerçek sırları vardı. Kendi oyununu oynuyordu. Bunun belirsiz bir acısı vardı ama babasının gurur duyacağını biliyordu ve bu da her şeyi yoluna koyuyordu.

Mürekkep damlalarını yerinde bırakarak -burada bir mesaj vardı ve babasının anlayacağı bir mesajdı, çünkü bu incelik oyununu birden fazla kez oynamışlardı- Draco tüm bu olayla ilgili içini gerçekten kemiren tek soruyu, anlaması gibi görünen ama anlamadığı, hem de hiç anlamadığı kısmı yazdı.

Sevgili Peder:

Diyelim ki size Hogwarts'ta tanıdık çevremizden olmayan bir öğrenciyle tanıştığımı, onun size 'kusursuz bir ölüm aracı' dediğini ve benim de sizin 'tek zayıf noktanız' olduğumu söylediğini anlattım. Onun hakkında ne söylerdin?

Ailenin baykuşunun cevabı getirmesi uzun sürmedi.

Sevgili oğlum:

Dostumuz ve değerli müttefikimiz Severus Snape'in samimi güvenine sahip biriyle tanıştığınız için çok şanslı olduğunuzu söyleyebilirim.

Draco bir süre mektuba baktı ve sonunda onu ateşe attı.

Pozitif Önyargı

Europa hariç tüm bu dünyalar J. K. Rowling'e aittir. Orada fanfic denemesi yok.

Dikkatli bir yorumcu, eğer Luna bir kahinse, bunun bir HPDM bottom!Draco mpreg fic olacağı anlamına gelip gelmediğini sordu. FFN'in **HAYIR** diyebileceğim daha büyük bir yazı tipi boyutuna izin vermediği için üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse Luna'nın *gerçek* bir kahin olabileceği aklıma gelmemişti - bununla devam edip etmeyeceğime karar vermem gerekecek - ama sanırım hepimiz Luna bir kahinse, "ışığın karanlığa tohum ekmesi" hakkında bir şeyler söylediğini ve Xenophilius'un her zaman olduğu gibi bunu oldukça yanlış bir şekilde yorumladığını rahatlıkla varsayabiliriz.

"Yaratıcılığıma meydan okumanın tehlikeli bir proje olduğu ve hayatınızı çok daha gerçeküstü hale getirme eğiliminde olabileceği konusunda sizi uyarmama izin verin."

Kimse yardım istememişti, sorun da buydu. Ebeveynleri dedikodu yaparken onlar sadece konuşuyor, yemek yiyor ya da havaya bakıyorlardı. Garip bir nedenden ötürü kimse oturup kitap okumuyordu, bu da onların yanına oturup kendi kitabını çıkaramayacağı anlamına geliyordu. Oturup *Hogwarts*'ı üçüncü kez okumaya devam ederek cesurca inisiyatif aldığında bile*: Bir Tarih kitabını üçüncü kez* okumaya devam ettiğinde bile kimse yanına oturmaya istekli görünmemişti.

İnsanların ev ödevlerine ya da ihtiyaç duydukları başka şeylere yardım etmek dışında, onlarla nasıl buluşacağını gerçekten bilmiyordu.

İnsanlar. Utangaç bir insan olduğunu düşünmüyordu. Kendini sorumluluk sahibi bir kız olarak görüyordu. Ama yine de, bir şekilde, "Uzun bölme işlemini nasıl yapacağımı hatırlayamıyorum" gibi bir talep gelmediğinde, birinin yanına gidip... ne demek çok *garipti*? Ne olduğunu hiç anlayamamıştı. Standart bir bilgi formu da yok gibiydi ki bu çok saçmaydı. İnsanlarla tanışma işi ona hiç mantıklı gelmemişti. İşin içinde iki kişi varken neden tüm sorumluluğu kendisi almak zorundaydı? Neden yetişkinler hiç yardım etmiyordu? Başka bir kızın *yanına* gelip, "Hermione, öğretmen seninle arkadaş olmamı söyledi," demesini diledi.

Ama şurası çok açık ki, okulun ilk günü trenin son vagonunda, boş olan birkaç kompartımandan birinde tek başına oturan ve herhangi bir nedenle kendisiyle konuşmak isteyen olursa diye kompartıman kapısı açık bırakılan Hermione Granger üzgün, yalnız, kasvetli, depresif, umutsuz ya da sorunlarını kafasına takan biri *değildi*.
Daha ziyade *Hogwarts'ı* yeniden okuyordu*: Hogwarts: A History*'yi üçüncü kez okuyor ve bundan oldukça keyif alıyordu; aklının bir köşesinde dünyanın genel mantıksızlığına dair hafif bir kızgınlık vardı sadece.

Trenler arası bir kapının açılma sesi duyuldu ve ardından trenin koridorundan ayak sesleri ve garip bir sürünme sesi geldi. Hermione *Hogwarts'ı* bir kenara bıraktı*:* Bir *Tarih'*i bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve birinin yardıma ihtiyacı olma ihtimaline karşı kafasını dışarı uzattı ve büyücü cübbesi giymiş, boyuna bakılırsa muhtemelen birinci ya da ikinci sınıfta olan ve başına sardığı atkısıyla oldukça aptal görünen genç bir çocuk gördü. Yerde, yanında küçük bir sandık duruyordu. Kız onu gördüğünde bile, çocuk kapalı olan başka bir bölmenin kapısını çaldı ve sadece bir sesle şöyle dedi

"Affedersiniz, kısa bir soru sorabilir miyim?"

Kompartımanın içinden gelen cevabı duymamıştı ama çocuk kapıyı açtıktan sonra -eğer şekilde yanlış duymadıysa- "Burada altı kuarkı ya da Hermione Granger adında birinci sınıf bir kızı nerede bulabileceğimi bilen var mı?" dediğini duyduğunu düşündü.

Çocuk kompartımanın kapısını kapattıktan sonra Hermione, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Atkılı yüz dönüp ona baktı ve ses şöyle dedi: "Altı kuarkı sayamazsan ya da Hermione Granger'ı nerede bulacağımı söyleyemezsen olmaz."

"Yukarı, aşağı, garip, cazibe, gerçek, güzellik ve neden onu arıyorsunuz?"

Bu mesafeden söylemek zordu ama çocuğun atkısının altından genişçe sırıttığını gördüğünü sandı. "Ah, demek Hermione Granger adında bir birinci sınıf kızısın," dedi o genç, boğuk ses. "Hem de Hogwarts'a giden bir trende." Çocuk ona ve kompartımanına doğru yürümeye başladı ve sandığı da peşinden sürüklendi. "Teknik olarak tek yapmam gereken seni aramaktı ama görünüşe göre seninle konuşmam ya da seni partime katılmaya davet etmem ya da senden önemli bir büyülü eşya almam ya da Hogwarts'ın eski tapınağın kalıntıları üzerine inşa edildiğini öğrenmem gerekiyor. PC mi yoksa NPC mi, asıl soru bu?"

Hermione buna cevap için ağzını açtı ama sonra... az önce duyduğu *her neyse*, çocuk ona doğru yürüyüp kompartımanın içine baktı, memnuniyetle başını salladı ve kendi kompartımanının karşısındaki banka otururken bile *olası* bir cevap düşünemedi. Sandığı koşuşturdu

Onun ardından içeri girdi, eski çapının üç katına çıktı ve garip bir şekilde rahatsız edici bir şekilde kendi yanına sokuldu.

"Lütfen oturun," dedi çocuk, "ve lütfen kapıyı arkanızdan kapatın, eğer isterseniz. Merak , önce beni ısırmayan kimseyi ısırmam." Başındaki atkıyı çözmeye başlamıştı bile.

Bu çocuğun kendisinden *korktuğunu* düşünmesi, elinin kapıyı gereksiz bir güçle duvara çarparak kapatmasına neden oldu. Arkasını döndüğünde parlak, gülen yeşil gözleri olan genç bir yüz ve alnına yerleşmiş, ona aklının bir köşesindeki bir şeyi hatırlatan kızgın kırmızı-koyu bir yara izi gördü ama şu anda düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı. "Ben Hermione Granger olduğumu söylemedim!"

" Hermione Granger olduğunu *söylediğini* söylemedim, sadece Hermione Granger olduğunu söyledim. Nereden bildiğimi soruyorsanız, çünkü ben her şeyi bilirim. İyi akşamlar bayanlar ve baylar, benim adım Harry James Potter-Evans- Verres ya da kısaca Harry Potter, bunun *size* bir şey ifade etmediğini biliyorum -"

Hermione'nin zihni sonunda bağlantıyı kurdu. Alnındaki yara izi bir şimşek şeklindeydi. "Harry Potter! *Modern Büyücülük Tarihi* ve *Karanlık Sanatların Yükselişi* ve *Çöküşü* ve *Yirminci Yüzyılın Büyük Büyücülük Olayları dersindesin.* " Aslında hayatı boyunca ilk kez bir *kitabın* içinden biriyle *tanışıyordu* ve bu oldukça tuhaf bir duyguydu.

Çocuk üç kez göz kırptı. "*Kitapların* içinde miyim? Bekle, tabii ki kitapların içindeyim... Ne tuhaf bir düşünce."

"Tanrım, bilmiyor muydun?" dedi Hermione. "Ben olsaydım öğrenebileceğim her şeyi öğrenirdim."

Çocuk oldukça kuru bir sesle konuştu. "Bayan Granger, Diagon Yolu'na gidip şöhretimi keşfedeli 72 saatten az oldu. Son iki günümü bilim kitapları satın alarak geçirdim. *İnanın bana,* öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye niyetliyim." Çocuk duraksadı. "Kitaplar benim hakkımda ne diyor?"

Hermione Granger'ın zihni geçmişe gitti, *bu* kitaplardan sınanacağını fark etmemişti, *bu* yüzden onları sadece bir kez okumuştu, ama sadece bir ay önceydi, bu yüzden materyal hala zihninde tazeydi. "Öldüren Lanet'ten kurtulan tek kişi sensin, bu yüzden sana Yaşayan Çocuk deniyor. James Potter ve Lily Potter, eski adıyla Lily Evans'ın çocuğu olarak 31 Temmuz 1980'de doğdun. 31 Ekim 1981'de nedenini bilmesem de Karanlık Lord O-Adı Verilmemeli evinize saldırdı. Ailenizin evinin yıkıntıları arasında, Kim-Olduğunu-Bilirsin'in cesedinin yanmış kalıntılarının yanında alnınızdaki yara iziyle birlikte canlı olarak bulundunuz. Baş Büyücü Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore seni bir yere gönderdi, kimse nerede olduğunu bilmiyor. *Karanlık Sanatların Yükselişi ve Çöküşü* annenin sevgisi sayesinde hayatta kaldığını, *yara* izinin Karanlık Lord'un tüm sihirli gücünü barındırdığını ve sentorların senden korktuğunu iddia ediyor ama *Yirminci Yüzyılın Büyük Büyücülük Olayları* böyle bir şeyden bahsetmiyor ve *Modern Büyü Tarihi* sizin hakkınızda pek çok çatlak teori olduğu konusunda uyarıyor."

Çocuğun ağzı açık kalmıştı. "Hogwarts treninde Harry Potter'ı beklemen mi söylendi, yoksa onun gibi bir şey mi?"

"Hayır," dedi Hermione. "Sana *benden* kim bahsetti*?* "

"Profesör McGonagall ve sanırım nedenini anlıyorum. Eidetik bir hafızan mı var Hermione?"

Hermione başını salladı. "Fotoğrafik değil, hep öyle olmasını diledim ama hepsini ezberlemek için okul kitaplarımı beş kez okumak zorunda kaldım."

"Gerçekten mi?" dedi çocuk biraz boğuk bir sesle. "Umarım bunu test etmemin bir sakıncası yoktur - size inanmadığımdan değil, ama ne demişler, 'Güven, ama doğrula'. Deneyi yapmak varken merak etmenin anlamı yok."

Hermione kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Sınavları çok severdi. "Devam et."

Çocuk elini yanındaki keseye soktu ve "Arsenius Jigger'den Sihirli Taslaklar ve İksirler" dedi. Elini geri çektiğinde, adını verdiği kitabı tutuyordu.

Hermione o anda o keselerden birini her şeyden daha çok istedi.

Çocuk kitabı ortalarda bir yere kadar açtı ve aşağıya baktı. "Eğer *keskinlik yağı yapsaydınız* -"

"O sayfayı buradan *görebiliyorum*, biliyorsun!"

Çocuk kitabı daha fazla göremeyeceği şekilde eğdi, ve sayfaları tekrar çevirdi. "Eğer bir *örümcek tırmanışı iksiri* hazırlıyor olsaydınız, Akromantula ipeğinden sonra ekleyeceğiniz bir sonraki malzeme ne olurdu?"

"İpeği attıktan sonra, iksir tam olarak bulutsuz şafak göğünün gölgesine dönene kadar, ufuktan 8 derece uzakta ve güneşin ucu ilk kez görünmeden 8 dakika önce bekleyin. Sekiz kez ters ve bir kez düz karıştırın ve ardından sekiz dram tek boynuzlu at bogies ekleyin."

Çocuk kitabı sert bir sesle kapattı ve küçük bir geğirmeyle yutan kesesine geri koydu

Gürültü. "Vay vay vay *vay* . Size bir teklifte istiyorum Bayan Granger."

"Bir teklif mi?" Hermione kuşkuyla sordu. Kızların bunları dinlememesi gerekirdi.

Hermione bu noktada çocukla ilgili tuhaf olan diğer şeyi doğrusu şeylerden birini- fark etti. Görünüşe göre kitapların *içinde olan* insanlar konuşurken gerçekten de kitap gibi konuşuyorlardı. Bu oldukça şaşırtıcı bir keşifti.

Çocuk elini çantasına attı ve "gazoz kutusu" diyerek parlak yeşil bir tüp çıkardı. Tüpü kıza uzattı ve "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" dedi.

Hermione gazlı içeceği kibarca kabul etti. Aslında şu anda susamış gibi hissediyordu. "Çok teşekkür ederim," dedi Hermione içeceğin kapağını açarken. "Teklifin bu muydu?"

Çocuk öksürdü. "Hayır," dedi. Hermione tam içmeye başlamıştı ki, "Evreni ele geçirmeme yardım etmeni istiyorum," dedi.

Hermione içkisini bitirdi ve kutuyu indirdi. "Hayır, teşekkür , ben kötü değilim."

Çocuk sanki başka bir cevap bekliyormuş gibi şaşkınlıkla ona baktı. "Şey, ben biraz retorik konuşuyordum," dedi. "Baconcı proje anlamında, bilirsiniz, siyasi güç anlamında değil. 'Mümkün olan her şeyi etkilemek' ve bunun gibi şeyler. Büyüler üzerinde deneysel çalışmalar yapmak, altta yatan yasaları bulmak, büyüyü bilimin alanına sokmak, büyücü ve Muggle dünyalarını birleştirmek, tüm gezegenin yaşam standardını yükseltmek, insanlığı yüzyıllar ötesine taşımak, büyünün sırrını keşfetmek istiyorum.

Ölümsüzlük, Güneş Sistemi'ni kolonileştirmek, galaksiyi keşfetmek ve en önemlisi, burada gerçekten neler olup bittiğini anlamak çünkü tüm bunlar bariz bir şekilde imkansız."

Bu kulağa biraz daha ilginç geliyordu. "Ve?"

Çocuk ona inanamayarak baktı. "*Ve?* Bu değil *Yeterli mi?* "

"Peki benden ne istiyorsun?" dedi Hermione.

"Araştırma için bana yardım etmeni istiyorum elbette. Benim zekam ve mantığıma senin ansiklopedik hafızan da eklenince, Baconian projesini kısa sürede bitireceğiz, burada 'kısa ' derken muhtemelen en az otuz beş yılı kastediyorum."

Hermione bu çocuğu sinir bozucu bulmaya başlamıştı. "Senin akıllıca bir şey yaptığını görmedim. Belki araştırmamda bana yardım etmene izin *veririm*."

Kompartımanda kesin bir sessizlik vardı.

Çocuk uzun bir duraksamadan sonra, "Yani benden zekamı göstermemi istiyorsunuz," dedi.

Hermione başını salladı.

"Yaratıcılığıma meydan okumanın tehlikeli bir proje olduğu ve hayatınızı çok daha gerçeküstü hale getirme eğiliminde olduğu konusunda sizi uyarıyorum."

"Henüz etkilenmedim," dedi Hermione. Farkına varmadan yeşil içkiyi bir kez daha dudaklarına götürdü.

"Belki *bu* seni etkiler," dedi çocuk. Öne doğru eğildi ve ona dikkatle baktı. "Ben zaten biraz deney yaptım ve anladım ki

Asa, sadece parmaklarımı şıklatarak istediğim her şeyi gerçekleştirebilirim."

Hermione tam yutkunmak üzereyken geldi ve boğulup öksürerek parlak yeşil sıvıyı dışarı attı.

Okulun ilk gününde yepyeni, hiç giyilmemiş cadı cübbesinin üzerine.

Hermione gerçekten çığlık attı. Kapalı kompartımanda bir hava saldırısı sirenini andıran tiz bir sesti bu. " *Eek! Kıyafetlerim!* "

"Panik yapma!" dedi çocuk. "Senin için tamir edebilirim. Sadece izle!" Bir elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı.

"Sen -" Sonra kendine baktı.

Yeşil sıvı hâlâ oradaydı ama izlerken bile kaybolmaya ve solmaya başladı ve birkaç dakika içinde sanki hiçbir şey dökülmemiş gibiydi.

Hermione kendini beğenmiş bir gülümseme takınmış olan çocuğa baktı.

Sözsüz sihir! *Bu* yaşta mı? Okul kitaplarını daha *üç gün* önce almışken mi?

Sonra okuduğu şeyi hatırladı ve nefesi kesilerek ondan uzaklaştı. *Karanlık Lord'un tüm sihirli gücü! Yara izinde!*

Aceleyle ayağa kalktı. "Benim, benim, tuvalete gitmem gerekiyor, burada bekleyin tamam mı -" bir yetişkin bulması gerekiyordu, onlara söylemesi gerekiyordu -

Çocuğun gülümsemesi soldu. "Bu sadece bir numaraydı, Hermione. Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

Eli kapının kolunda durdu. "*Numara mı?* "

"Evet," dedi çocuk. "Benden zekamı göstermemi istediniz. Ben de imkansız gibi görünen bir şey yaptım, ki bu her zaman gösteriş yapmak için iyi bir yoldur. Sadece parmaklarımı şıklatarak *gerçekten* hiçbir şey yapamam." Çocuk durakladı. "En azından yapabileceğimi *sanmıyorum*, bunu deneysel olarak hiç test etmedim." Çocuk elini kaldırdı ve parmaklarını tekrar şıklattı. "Hayır, muz yok."

Hermione'nin kafası hayatında hiç olmadığı kadar karışmıştı.

Çocuk şimdi onun yüzündeki ifadeye tekrar gülümsüyordu. "Yaratıcılığıma meydan okumanın hayatını gerçeküstü hale getirme eğiliminde olduğu konusunda seni *uyarmıştım*. Bir dahaki sefere seni bir konuda uyardığımda bunu hatırla."

"Ama, ama," diye kekeledi Hermione. "Ne *yaptın* o zaman?"

Çocuğun bakışları daha önce kendi yaşındaki birinden hiç görmediği ölçücü, tartıcı bir nitelik kazanmıştı. "Benim yardımım olsun ya da olmasın, kendi başına bir bilim insanı olmak için gerekenlere sahip olduğunu mu düşünüyorsun? O zaman kafa karıştırıcı bir fenomeni nasıl araştırdığını görelim."

"I..." Hermione'nin zihni bir an için bomboş kaldı. Sınavları severdi ama daha önce hiç *böyle* bir sınava girmemişti. Çılgınca, bilim insanlarının ne yapması gerektiğine dair okuduğu her şeyi hatırlamaya çalıştı. Zihni dişlileri atladı, kendi kendine öğütüldü ve bir bilimsel araştırma projesi yapmak için talimatları geri tükürdü:

Adım 1: Bir hipotez oluşturun.

Adım 2: Hipotezinizi test etmek için bir deney yapın.

3. Adım: Sonuçları ölçün.

Adım 4: Bir karton poster hazırlayın.

1. Adım bir hipotez oluşturmaktı. Bu, az önce olmuş *olabilecek* bir şey düşünmeye çalışmak anlamına geliyordu. "Pekala. Benim varsayımım, cübbeme bir büyü yaparak üzerine dökülen her şeyin yok olmasını sağladığınız yönünde."

"," dedi çocuk, "cevabın bu mu?"

Şokun etkisi ve Hermione'nin zihni düzgün çalışmaya başlamıştı. "Bekle, bu doğru olamaz. Asana dokunduğunu ya da herhangi bir büyü yaptığını görmedim, o halde nasıl bir Büyü yapmış ?"

Çocuk bekledi, yüzü nötrdü.

"Ama *diyelim* ki tüm cüppeler mağazadan üzerlerinde onları temiz tutacak bir tılsımla geliyor, ki bu da sahip olmaları için yararlı bir tılsım olurdu. Bunu daha önce *üzerinize* bir şey dökerek öğrendiniz."

Şimdi çocuğun kaşları kalktı. "Cevabın *bu* mu?"

"Hayır, 2. Adım olan 'Hipotezinizi test etmek için bir deney yapın' kısmını yapmadım."

Çocuk ağzını tekrar kapattı ve gülümsemeye başladı.

Hermione otomatik olarak penceredeki bardak tutucuya koyduğu içecek kutusuna baktı. Kutuyu alıp içine baktı ve yaklaşık üçte birinin dolu olduğunu gördü.

"Şey," dedi Hermione, "yapmak istediğim deney onu cüppemin üzerine döküp ne olacağını görmek ve tahminimce leke kaybolacak. Ama işe *yaramazsa*, cüppem lekelenecek ve ben bunu istemiyorum."

"Benimkine yap," dedi çocuk, "böylece cüppenin lekelenmesinden endişe etmene gerek kalmaz."

"Ama -" Hermione öyle dedi. Bu düşüncede *yanlış* bir şeyler vardı ama bunu tam olarak nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Sandığımda yedek cüppelerim var," dedi çocuk.

Hermione, "Ama üstünü değiştirebileceğin bir yer yok," diye itiraz etti. Sonra daha iyi düşündü. "Yine de sanırım çıkıp kapıyı kapatabilirim -"

"Bagajımda üstümü değiştirebileceğim bir yer de var."

Hermione onun sandığına baktı, kendisininkinden çok daha özel olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

"," dedi Hermione, "madem öyle diyorsun," ve çocuğun cüppesinin bir köşesine biraz yeşil gazoz döktü. Sonra da gözlerini dikmiş, ilk sıvının ne kadar sürede yok olduğunu hatırlamaya çalışıyordu...

Ve yeşil leke yok oldu!

Hermione rahat bir nefes aldı, çünkü bu Karanlık Lord'un tüm büyü gücüyle uğraşmadığı anlamına .

Üçüncü adım sonuçları ölçmekti ama bu durumda sadece lekenin yok olup olmadığını görecekti. Ve muhtemelen 4. Adımı atlayabileceğini düşündü.

karton poster. "Benim cevabım, cüppelerin kendilerini temiz tutmak için Büyülendikleri."

"Pek sayılmaz," dedi çocuk.

Hermione bir hayal kırıklığı hissetti. Böyle hissetmemeyi gerçekten isterdi, çocuk bir öğretmen değildi ama yine de bir sınavdı ve bir soruyu yanlış yapmıştı ve bu her zaman midesine küçük bir yumruk yemiş gibi hissettirirdi.

(Hermione Granger hakkında bilmeniz gereken neredeyse her şeyi söylüyordu, bunun onu durdurmasınahatta sınanmayı sevmesine engel olmasına asla izin vermemişti).

"Üzücü olan şu ki," dedi çocuk, "muhtemelen kitabın sana yapmanı söylediği her şeyi yaptın. Cübbenin tılsımlı olup olmadığını ayırt edecek bir tahminde bulundun, bunu test ettin ve cübbenin tılsımlı olmadığı yönündeki boş hipotezi reddettin. Ancak çok çok iyi kitaplar okumadığınız sürece, bunlar size bilimi nasıl *düzgün* bir şekilde yapacağınızı öğretmeyecektir. Yani, babamın hep şikayet ettiği gibi sadece bir yayın daha çıkarmak yerine, *gerçekten* doğru cevaba ulaşacak kadar iyi. Bu yüzden - cevabı vermeden - bu sefer neyi yanlış yaptığını açıklamaya çalışmama izin ver ve sana bir şans daha vereyim."

Kendisi gibi on bir yaşında bir çocuk olduğu halde çocuğun bu kadar üstün bir ses tonuyla konuşmasına içerlemeye başlamıştı ama bu, neyi yanlış yaptığını bulmak için ikinci plandaydı. "."

Çocuğun yüz ifadesi daha da gerginleşti. "Bu, 2-4-6 görevi adı verilen ünlü bir deneye dayanan bir oyun ve şu şekilde işliyor. Benim bildiğim ama sizin bilmediğiniz bir *kural* var, bu *kural* bazı üçlü sayılara uyuyor ama diğerlerine uymuyor. 2-4-6, kurala uyan üçlülere bir örnektir. Aslında... kuralı yazmama izin verin, sadece bir kural olduğunu bilmeniz için

ve katlayıp size vereceğim. Lütfen bakmayın, çünkü daha önce tersinden okuyabildiğinizi çıkarıyorum."

Çocuk kesesine "kağıt" ve "mekanik kalem" dedi ve o yazarken gözlerini sıkıca kapattı.

"İşte," dedi çocuk ve elinde sıkıca katlanmış bir kağıt parçası tutuyordu. "Bunu cebine koy," dedi ve o da koydu.

"Şimdi bu oyunun işleyiş şekli," dedi çocuk, "bana üç sayıdan oluşan bir üçlü vereceksin ve ben de sana üç sayı kuralın bir örneğiyse 'Evet', değilse 'Hayır' diyeceğim. Ben Doğa'yım, kural benim kanunlarımdan biri ve siz de beni araştırıyorsunuz. 2-4-6'nın 'Evet' aldığını zaten biliyorsunuz. İstediğiniz tüm deneysel testleri yaptıktan sonra - bana gerekli olduğunu düşündüğünüz kadar çok üçlü sorduğunuzda - durup kuralı tahmin edersiniz ve sonra kağıdı açıp nasıl yaptığınızı görebilirsiniz. Oyunu anladınız mı?"

"Tabii ki biliyorum," dedi

Hermione. "Git."

"4-6-8" dedi Hermione.

"Evet," dedi çocuk.

"10-12-14," dedi Hermione.

"Evet," dedi çocuk.

Hermione zihnini biraz daha uzaklara yönlendirmeye çalıştı, çünkü ihtiyacı olan tüm testleri zaten yapmış gibi görünüyordu ama yine de o kadar kolay olamazdı, değil mi?

"1-3-5."

"Evet."

"Eksi 3, eksi 1, artı 1."

"Evet."

Hermione'nin aklına yapacak başka bir şey gelmiyordu. "Kural, sayıların her iki artması gerektiği yönünde."

"Şimdi size bu testin göründüğünden daha zor olduğunu ve yetişkinlerin sadece %20'sinin doğru yaptığını söylediğimi farz edin" dedi çocuk.

Hermione kaşlarını çattı. Neyi kaçırmıştı? Sonra birden aklına hâlâ yapması gereken bir test geldi.

"2-5-8!" dedi muzaffer bir edayla.

"Evet."

"10-20-30!"

"Evet."

"Asıl cevap, rakamların bir önceki yıla göre artması gerektiğidir. her seferinde *aynı* miktarda. İki olmak zorunda değil."

"Pekala," dedi çocuk, "kağıdı çıkar ve nasıl yaptığına bak."

Hermione cebinden kâğıdı çıkarıp açtı.

En düşükten en yükseğe doğru artan sırada üç gerçek sayı.

Hermione'nin çenesi düştü. Kendisine çok büyük bir haksızlık yapıldığı hissine kapılmıştı.

Çocuk pis, çürümüş, hilekâr bir yalancıydı ama zihnini geriye götürdüğünde onun verdiği hiçbir yanlış cevabı düşünemiyordu.

"Az önce keşfettiğin şeye 'pozitif önyargı' deniyor," dedi çocuk. "Aklınızda bir kural vardı ve kurala 'Evet' dedirtecek üçlüleri düşünmeye devam ettiniz. Ama kurala 'Hayır' dedirtecek herhangi bir üçlüyü test etmeye çalışmadınız. Aslında *tek* bir 'Hayır' bile almadınız, yani 'herhangi üç sayı' da kural olabilirdi. Bu, insanların hipotezlerini yanlışlayabilecek deneyler hayal etmek yerine onları doğrulayabilecek deneyler hayal etmelerine benziyor - bu tam olarak aynı hata değil ama yakın. Olaylara olumsuz tarafından bakmayı, karanlığa bakmayı öğrenmelisiniz. Bu deney yapıldığında, yetişkinlerin yalnızca %20'si doğru yanıtı verir. Ve diğerlerinin çoğu fevkalade karmaşık hipotezler icat eder ve yanlış cevaplarına büyük güven duyarlar çünkü çok fazla deney yapmışlardır ve her şey bekledikleri gibi çıkmıştır."

"Şimdi," dedi çocuk, "orijinal problemi bir kez daha denemek ister misin?"

Gözleri şimdi oldukça dikkatliydi, sanki bu *gerçekmiş* gibi Test.

Hermione gözlerini kapadı ve konsantre olmaya çalıştı. Cüppesinin altında terliyordu. İçinden bir ses, bu sınavda hiç bu kadar zorlanmadığını, hatta belki de *ilk* kez bir sınavda düşünmesinin istendiğini

Başka ne deney yapabilirdi? Çikolata Kurbağası vardı, ondan biraz cüppeye sürüp yok olup olmadığına bakabilir *miydi*? Ama yine de bu pek de

Çocuğun çarpık olumsuz düşünceydi. Sanki Çikolata Kurbağa lekesi kaybolursa 'Hayır' demek yerine hâlâ 'Evet' demek istiyormuş gibi.

Yani... onun hipotezine göre... ne zaman patlamalı... *değil* Kaybolmak mı?

"Yapmam gereken bir deney var," dedi Hermione. "Yere biraz gazoz döküp kaybolup kaybolmadığını görmek istiyorum. Çantanda kâğıt havlu var mı, işe yaramazsa dökülenleri silebilirim?"

"Peçetelerim var," dedi çocuk. Yüzü hâlâ nötr görünüyordu.

Hermione kutuyu aldı ve küçük bir parça gazozu yere döktü.

Birkaç saniye sonra ortadan kayboldu.

Sonra farkına vardı ve kendini tekmeleyecek gibi hissetti. "Tabii ki! O kutuyu bana *sen* verdin! Büyülü olan cüppe değil, başından beri gazozdu!"

Çocuk ayağa kalktı ve ciddiyetle onu selamladı. Şimdi kocaman sırıtıyordu. "Öyleyse... araştırmanda sana yardımcı olabilir miyim, Hermione Granger?"

"Ben, ah..." Hermione hâlâ coşkunun etkisindeydi ama *buna* nasıl cevap vereceğinden pek emin değildi.

Zayıf, belirsiz, silik, daha ziyade
isteksizce kapıyı çaldı.

Çocuk dönüp pencereden dışarı baktı ve "Atkımı takmıyorum, alabilir misin?" dedi.

İşte tam noktada Hermione çocuğun - hayır, Yaşayan Çocuk'un, Harry Potter'ın - başındaki atkıyı neden taktığını anladı ve bunu daha önce fark etmediği için kendini biraz aptal gibi hissetti. Aslında bu biraz tuhaftı, çünkü Harry Potter'ın kendini dünyaya gururla sergileyeceğini düşünürdü; ve aklına onun aslında göründüğünden daha utangaç olabileceği düşüncesi geldi.

Hermione kapıyı çekip açtığında, tıpkı kapıyı çalmış gibi görünen, titreyen genç bir çocukla karşılaştı.

"Affedersiniz," dedi çocuk kısık bir sesle, "Ben Neville Longbottom. Evcil kurbağamı arıyorum, onu bu arabanın hiçbir yerinde bulamıyorum... kurbağamı gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Hermione ve sonra yardımseverliği tam gaz devreye girdi. "Diğer bütün bölmeleri kontrol ettin mi?"

"Evet," diye fısıldadı çocuk.

"O zaman diğer bütün vagonları kontrol etmemiz gerekecek," dedi Hermione hızla. "Ben size yardım ederim. Bu arada benim adım Hermione Granger."

Çocuk minnettarlıktan bayılacak gibi görünüyordu.

"Dur bakalım," dedi *diğer* çocuğun sesi - Harry Potter. "Bunu yapmanın en iyi yolunun bu olduğundan emin değilim."

Bunun üzerine Neville ağlayacak gibi oldu ve Hermione öfkeyle arkasını döndü. Eğer Harry Potter sırf rahatsız edilmek istemediği için küçük bir çocuğu terk edecek türden biriyse... "Ne? Neden *olmasın?* "

"Şey," dedi Harry Potter, "tüm treni elle kontrol etmek biraz zaman alacak ve kurbağayı her halükarda .

Hogwarts'a giderse başı belaya girer. O yüzden doğrudan ön vagona, prefect'lerin olduğu yere gidip bir prefect'ten yardım istese çok daha mantıklı olurdu. Seni ararken yaptığım ilk şey buydu Hermione, ama aslında bilmiyorlardı. Ama bir kurbağayı bulmayı çok daha kolaylaştıracak büyüleri ya da sihirli eşyaları olabilir. Biz daha birinci sınıftayız."

Bu... çok mantıklı geldi.

Harry Potter, "Başkanların arabasına kadar tek başına gidebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu. "Yüzümü çok fazla göstermek istememek için bazı nedenlerim var."

Birden Neville'in nefesi kesildi ve bir adım geri çekildi. "O sesi hatırlıyorum! Sen Kaos Lordlarından birisin! *Bana çikolata veren sendin!* "

Ne? Ne *ne ne?*

Harry Potter başını pencereden çevirdi ve dramatik bir şekilde ayağa kalktı. "Ben *asla!* " dedi, öfke dolu bir sesle. "Bir çocuğa şeker verecek kadar kötü birine mi benziyorum?"

Neville'in gözleri büyüdü. *"Sen* Harry Potter *mısın*? Harry Potter mı? *Sen mi?* "

"Hayır, sadece *bir* Harry Potter, bu trende benden üç tane var - "

Neville küçük bir çığlık attı ve koşarak uzaklaştı. Kısa bir süre çılgınca ayak sesleri duyuldu ve ardından bir arabanın kapısının açılıp kapanma sesi duyuldu.

Hermione oturduğu sıraya sertçe oturdu. Harry Potter kapıyı kapattı ve sonra onun yanına oturdu.

"Lütfen bana neler olduğunu açıklar mısın?" Hermione zayıf bir sesle konuştu. Harry Potter'la takılmanın her zaman böyle kafası karışık olmak anlamına gelip gelmediğini merak ediyordu.

"Fred, George ve ben tren istasyonunda zavallı küçük bir çocuk gördük - yanındaki kadın süreliğine uzaklaşmıştı ve gerçekten korkmuş görünüyordu, sanki Ölüm Yiyenler tarafından saldırıya uğrayacağından emin gibiydi. Korku çoğu zaman korkulan şeyin kendisinden daha kötüdür diye bir söz vardır, bu yüzden bu çocuğun en kötü kabusunun gerçekleştiğini ve korktuğu kadar kötü olmadığını görmekten gerçekten faydalanabilecek bir çocuk olduğunu düşündüm -"

Hermione ağzı bir karış açık öylece oturdu.

"- ve Fred ile George yüzlerimizdeki eşarpları karartıp bulanıklaştırmak için bir büyü buldular, sanki biz ölümsüz krallarmışız ve onlar da mezar kefenlerimizmiş gibi -"

Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı.

"- ve ona aldığım tüm şekerleri verdikten sonra, 'Hadi ona biraz para verelim! Ha ha! Biraz Knuts al, evlat! Gümüş bir orak al!" diyorduk ve onun etrafında dans edip kötü kötü gülüyorduk. Sanırım kalabalıkta ilk başta müdahale etmek isteyenler oldu ama seyirci ilgisizliği onları en azından ne yaptığımızı görene kadar engelledi ve sonra sanırım hepsi bir şey yapamayacak kadar kafaları karıştı. Sonunda küçük bir fısıltıyla 'gidin' dedi ve üçümüz de çığlık atıp kaçtık, ışığın bizi yaktığına dair bir şeyler haykırdık. Umarım gelecekte zorbalığa uğramaktan bu kadar korkmaz. Bu arada buna duyarsızlaştırma terapisi deniyor."

Tamam, bu işin nereye doğru tahmin edememişti.

Hermione'nin ana motorlarından biri olan öfke ateşi, bir kısmı ne yapmaya çalıştıklarını anlamış olsa da, *yeniden* canlandı. "Bu korkunç! ! Zavallı çocuk! Yaptığın şey çok *kötüydü!* "

"Bence aradığınız kelime *keyif verici* ve her halükarda yanlış soruyu soruyorsunuz. Asıl soru, zarardan çok fayda mı sağladı, yoksa faydadan çok zarar mı verdi? *Bu* soruya katkıda bulunacak herhangi bir argümanınız varsa duymaktan memnuniyet duyarım, ancak bu soru çözülene kadar başka eleştirilere yer vermeyeceğim. Yaptığım şeyin korkunç, zorbaca ve acımasız göründüğüne kesinlikle katılıyorum, çünkü korkmuş küçük bir çocuk söz konusu, vs. ama asıl mesele bu değil, değil mi? Bu arada buna *sonuçsalcılık* deniyor, yani bir eylemin doğru ya da yanlış olup olmadığı kötü, kaba ya da benzeri *görünüp görünmemesine* göre belirlenmez, tek soru sonunda nasıl sonuçlanacağıdır - sonuçları nelerdir?"

Hermione son derece *yakıcı* bir şey söylemek için ağzını açtı ama ne yazık ki ağzını açmadan önce söyleyecek bir şey düşünmesi gereken kısmı ihmal etmiş gibiydi. Aklına gelen tek şey, "Ya *kabuslar görüyorsa?* "

"Dürüst olmak gerekirse, kabus görmek için bizim yardımımıza ihtiyacı olduğunu sanmıyorum ve *bunun* yerine *bu* konuda kabus görürse, o zaman size çikolata veren korkunç canavarlarla ilgili kabuslar olacak ve zaten bütün *mesele* de buydu."

Hermione ne zaman doğru dürüst sinirlenmeye çalışsa beyni şaşkınlıktan hıçkırıyordu. "Hayatın hep böyle tuhaf mı?" dedi sonunda.

Harry Potter'ın yüzü gururla parladı. "Ben onu bu kadar tuhaf *yapıyorum*. Çok sıkı bir çalışmanın ürününe bakıyorsunuz

ve el ."

"Yani..." Hermione garip bir şekilde sözünü kesti.

"Peki," dedi Harry Potter, "tam olarak ne kadar bilim biliyorsun? Hesap yapabiliyorum ve biraz Bayesian olasılık teorisi ve karar teorisi ve birçok bilişsel bilim biliyorum ve *Feynman Derslerini* (ya da *en* azından 1. cildi) ve *Belirsizlik Altında Yargı: Sezgiler ve Önyargılar* ve *Düşüncede* ve *Eylemde Dil* ve *Etki*'yi okudum*: Bilim ve Uygulama* ve *Belirsiz Bir Dünyada Rasyonel Seçim ve Godel, Escher, Bach* ve *A Step Farther Out* ve
-"

Sınav ve karşı sınav birkaç dakika sürdükten sonra kapı bir kez daha ürkekçe çalındı. "Girin," dedi Harry Potter'la neredeyse aynı anda ve kapı geri kayarak Neville Longbottom'ı gösterdi.

Neville şimdi gerçekten ağlıyordu. "Ön vagona gittim ve bir kaymakam buldum ama bana kaymakamların kayıp kurbağalar gibi küçük şeylerle uğraşmaması gerektiğini söyledi."

Yaşayan Çocuk'un yüzü değişti. Dudakları ince bir çizgi haline geldi. Konuştuğunda sesi soğuk ve acımasızdı. "Renkleri neydi? Yeşil ve gümüş mü?"

"Hayır, rozeti kırmızı ve altın rengindeydi."

" *Kırmızı ve altın!* " diye patladı Hermione. "Ama onlar *Gryffindor*'un renkleri!"

Harry Potter üzerine *tısladı*, canlı bir yılandan gelebilecek türden korkutucu bir sesti ve hem onun hem de Neville'in irkilmesine neden oldu. "*Sanırım," diye* tükürdü Harry Potter, "birinci sınıftan birinin kurbağasını bulmak yeterince *kahramanca* bir davranış değil.

Gryffindor başkanı. Hadi Neville, bu sefer *ben de* seninle geleceğim. Bakalım Yaşayan Çocuk daha fazla ilgi görecek mi? Önce büyü bilen bir kaymakam bulacağız, bu işe yaramazsa ellerini kirletmekten korkmayan bir kaymakam bulacağız, *bu* da işe yaramazsa hayranlarımı toplamaya başlayacağım ve gerekirse tüm treni vida vida sökeceğiz."

Yaşayan Çocuk ayağa kalkıp Neville'in elini tuttu ve Hermione ani bir beyin hıçkırığıyla neredeyse aynı boyda olduklarını fark etti, her ne kadar bir yanı Harry Potter'ın bundan bir karış daha uzun, Neville'in ise en az altı santim daha kısa olduğunda ısrar etse de.

" *Dur!* " Harry Potter onu tersledi - hayır, bekle, *gövdesini* - ve çıkarken kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Muhtemelen onlarla gitmeliydi, ama Harry Potter kısa süre içinde o kadar korkutucu bir hale gelmişti ki, aslında bunu önermeyi düşünmediği için oldukça memnundu.

Hermione'nin zihni artık o kadar karışıktı ki, "Tarih "i doğru dürüst okuyabileceğini bile sanmıyordu: Bir Hogwarts" kitabını okuyabileceğini bile sanmıyordu. Az önce üzerinden silindir geçmiş ve krep haline gelmiş gibi hissediyordu. Ne düşündüğünden, ne hissettiğinden ya da neden hissettiğinden emin değildi. Pencerenin kenarına oturdu ve hareket eden manzaraya baktı.

En azından içinde neden biraz üzgün hissettiğini biliyordu.

Belki de Gryffindor sandığı kadar harika değildi.

Başlık Redakte Edildi, Bölüm I

Tüm üsleriniz J. K. Rowling'e ait.

---

26 GÜNDE 1.000 YORUM WOOHOO HARIKA POWA! 30 GÜNDE 1.189 YORUM KOMBINASYONU DEVAM EDIYOR! EVET! SİZLER EN İYİSİNİZ! BU SPARTAAAAA!

Ahem.

Üçüncü nesil kuarklar da "üst" ve "alt" kazanmadan önce "gerçek" ve "güzellik" olarak adlandırılıyordu; benim doğum tarihim Hermione'ninkine yakın ve on bir yaşındayken "gerçek" ve "güzellik" kelimelerini kullanıyordum.

Bu bölümün I. Kısmı ilk yayınlandığında, bir sonraki güncellemeden önce son cümlenin ne hakkında konuştuğunu tahmin eden olursa, onlara hikayenin geri anlatacağımı söylemiştim.

Hangi küçük olayın ana planınızın gidişatını altüst edebileceğini asla bilemezsiniz.

"Abbott, Hannah!"

Pause.

"HUFFLEPUFF!"

"Bones, Susan!"

Dur.

"HUFFLEPUFF!"

"Çizme, Terry!"

Durakla.

"RAVENCLAW!"

Harry yeni ev arkadaşına kısa bir süre baktı, başka bir şeyden çok yüzüne hızlıca bakmak için. Hâlâ hayaletlerle karşılaşmasından sonra kendini kontrol altına almaya çalışıyordu. Üzücü olan, gerçekten üzücü olan, gerçekten üzücü olan şey, kendini tekrar kontrol altına alıyor gibi görünmesiydi. Uygunsuz görünüyordu. Sanki en az bir gün sürmeliydi. Belki de bir ömür boyu. Belki de hiç.

"Köşe, Michael!"

Uzun bir

duraklama.

"RAVENCLAW!"

Devasa Baş Masa'nın önündeki kürsüde Profesör McGonagall duruyordu, keskin bakışlarla etrafına ve sadece Hermione'ye ve birkaç kişiye gülümsemiş olsa da, ardına isimler sayıyordu. Onun arkasında, masadaki en uzun sandalyede - aslında daha çok altın bir tahtta
- Görünür olsa neredeyse yere kadar inecekmiş gibi duran gümüş beyazı sakallı, gözlüklü ve yaşlı bir ihtiyar oturmuş, yardımsever bir ifadeyle Seçme'yi izliyordu; aslında Doğulu olmasa da, bir Bilge İhtiyar'ın olabileceği kadar basmakalıp bir görünüşü vardı. (Gerçi Harry, Profesör McGonagall'la ilk karşılaştığında onun kıkırdaması gerektiğini düşündüğünden beri basmakalıp görünüşlere karşı temkinli olmayı öğrenmişti). Yaşlı büyücü her öğrenciyi alkışlamıştı.

Her nasılsa her biri için yeni bir mutluluk duymuş gibi görünen sarsılmaz bir gülümsemeyle sıralandı.

Altın tahtın sol tarafında, keskin gözlü, asık suratlı, kimseyi alkışlamayan ve Harry ona her baktığında bir şekilde Harry'ye bakmayı başaran bir adam duruyordu. Daha solda, Harry'nin Sızdıran Kazan'da gördüğü soluk yüzlü adam vardı; gözleri etraftaki kalabalığa panikle bakıyormuş gibi sola dalıyordu ve oturduğu yerde ara sıra sarsılıp seğiriyor gibiydi; nedense Harry kendini sürekli ona bakarken buluyordu. O adamın solunda, öğrencilerle pek ilgilenmiyor gibi görünen üç yaşlı cadı diziliydi. Sonra uzun altın sandalyenin sağ tarafında, Slytherin'ler hariç her öğrenciyi alkışlayan, sarı şapkalı, yuvarlak yüzlü, orta yaşlı bir cadı. Sandalyesinin üzerinde duran, pofuduk beyaz sakallı, her öğrenciyi alkışlayan ama sadece Ravenclaw'lara gülümseyen ufak tefek bir adam. Ve en sağda, üç küçük varlıkla aynı alanı işgal eden, trenden indikten sonra hepsini karşılayan ve kendisine Anahtarların ve Yerlerin Bekçisi Hagrid adını veren dağ gibi varlık.

"Sandalyesinin üzerinde duran adam Ravenclaw Başkanı mı?" Harry Hermione'ye doğru fısıldadı.

Hermione ilk kez buna hemen cevap vermedi; sürekli bir o yana bir bu yana kayıyor, Seçmen Şapka'ya bakıyor ve o kadar enerjik bir şekilde kıpırdanıyordu ki, Harry ayaklarının yerden kesilebileceğini düşündü.

"Evet, öyle," dedi onlara eşlik eden kaymakamlardan biri, Ravenclaw mavisi giyen genç bir kadın. Harry doğru hatırlıyorsa, Bayan Clearwater'dı. Sesi sessizdi ama gururlu bir ifade taşıyordu. "Bu Charms Profesörü

Hogwarts'tan Filius Flitwick, yaşayan en bilgili Charms Ustası ve eski bir Düello Şampiyonu -"

"Neden bu kadar *kısa?* " diye tısladı Harry'nin adını hatırlamadığı bir öğrenci. "O bir *melez mi?* "

Genç bayan kaymakamdan soğuk bir bakış. "Profesör gerçekten de goblin soyundan geliyor -"

"Ne?" Harry istemsizce, Hermione ve diğer dört öğrencinin onu susturmasına neden olarak, "Ne?" dedi.

Harry şimdi Ravenclaw başkanından şaşırtıcı derecede korkutucu bir bakış alıyordu.

"Yani -" diye fısıldadı Harry. "Bir *sorunum* olduğundan değil Bu nasıl *mümkün olabilir?* İki farklı türü bir araya getirip yaşayabilir yavrular elde edemezsiniz! İki tür arasında farklı olan her organ için genetik talimatları karıştırmak gerekir - bu inşa etmeye çalışmak gibi olurdu," arabaları yoktu, bu yüzden karıştırılmış motor-mavi-baskı benzetmesini kullanamadı, "yarı araba yarı tekne ya da başka bir şey..."

Ravenclaw kaymakamı hâlâ Harry'ye sert sert bakıyordu. "Neden yarı at arabası yarı tekne alamadınız?"

" *Hssh!* " diye bağırdı başka bir vali, Ravenclaw cadısı hâlâ sessizce konuşuyordu.

"Yani -" dedi Harry daha da sessizce, goblinlerin insanlardan mı evrimleştiğini, yoksa *Homo erectus* gibi insanların ortak bir atasından mı evrimleştiğini ya da goblinlerin bir şekilde insanlardan mı *oluştuğunu* nasıl soracağını bulmaya çalışarak - diyelim ki, sadece bir ebeveynin 'goblin' olması durumunda sihirli etkisi seyrelen kalıtsal bir büyü altında genetik olarak hala insan olsalardı, bu nasıl açıklanırdı?

Bu durumda goblinler, *Homo sapiens* dışındaki diğer türlerde zekanın nasıl evrimleştiğine dair inanılmaz derecede değerli ikinci bir veri noktası - Harry şimdi düşününce, Gringotts'taki goblinler gerçekten uzaylı, insan olmayan zekalara pek benzemiyordu, Dirdir ya da Kuklacılar gibi değillerdi - "Yani, goblinler nereden geldi ki?"

"Litvanya," diye fısıldadı Hermione dalgınca, gözleri hâlâ Seçmen Şapka'ya sabitlenmişti.

Şimdi Hermione bayan prefect'ten bir gülümseme alıyordu.

"Boş ver," diye fısıldadı Harry.

Profesör McGonagall kürsüden, "Goldstein, Anthony!" diye seslendi.

"RAVENCLAW!"

Harry'nin yanındaki Hermione parmak uçlarında o kadar sert zıplıyordu ki, her zıplayışında ayakları yerden kesiliyordu.

"Goyle, Gregory!"

Şapkanın altında uzun, gergin bir sessizlik anı yaşandı. Neredeyse bir dakika.

"SLYTHERIN!"

"Granger, Hermione!"

Hermione ipleri koparıp Seçmen Şapka'ya doğru koştu, onu aldı ve yamalı eski kumaş parçasını kafasına sertçe geçirerek Harry'nin irkilmesine neden oldu. *Ona* Seçmen Şapka'yı açıklayan Hermione olmuştu,

Ama kesinlikle ona yeri doldurulamaz, hayati önem taşıyan, 800 yıllık unutulmuş bir büyü eseri gibi *davranmıyordu*; zihninde karmaşık bir telepati gerçekleştirmek üzereydi ve fiziksel durumu da pek iyi görünmüyordu.

"RAVENCLAW!"

Ve önceden vardığın sonuçlardan bahset. Harry Hermione'nin bu konuda neden bu kadar gergin olduğunu anlamadı. Hangi garip alternatif evrende bu kız Ravenclaw'a seçilmemiş olabilirdi ki? Hermione Granger Ravenclaw'a gitmiyorsa, Ravenclaw Evi'nin var olması için iyi bir neden yoktu.

Hermione Ravenclaw masasına geldi ve saygılı bir tezahürat aldı; Harry, masalarında ne düzeyde bir rekabetle karşılaşacakları hakkında bir fikirleri olsaydı tezahüratın daha yüksek mi yoksa daha sessiz mi olacağını merak etti. Harry pi sayısını 3.141592'ye kadar biliyordu, çünkü milyonda bir doğruluk çoğu pratik amaç için yeterliydi. Hermione pi sayısının yüz basamağını biliyordu çünkü matematik ders kitabının arkasında o kadar basamak yazıyordu.

Neville Longbottom'ın Hufflepuff'a gittiğini görmek Harry'yi memnun etmişti. Eğer bu ev gerçekten de örnek olması gereken sadakati ve dostluğu içeriyorsa, o zaman bir ev dolusu güvenilir arkadaş Neville'e çok iyi gelecekti. Ravenclaw'daki zeki çocuklar, Slytherin'deki kötü çocuklar, Gryffindor'daki özenti kahramanlar ve Hufflepuff'taki asıl işi yapan herkes.

(Gerçi Harry önce Ravenclaw kaymakamına danışmakta haklıydı. Genç kadın okumakta olduğu kitaptan başını kaldırmamış ya da Harry'yi tanımamıştı bile, sadece Neville'e doğru bir asa salladı ve bir şeyler mırıldandı. Ardından Neville sersemlemiş bir ifade takındı ve uzaklaştı.

Önden beşinci vagona ve soldan dördüncü kompartımana, ki gerçekten de kurbağasının bulunduğu kompartımana).

"Malfoy, Draco!" diye bağırdı Slytherin ve Harry rahat bir nefes aldı. Bu kesin gibi görünüyordu, ama hangi küçük olayın ana planınızın gidişatını altüst edebileceğini asla bilemezdiniz.

Profesör McGonagall "Perks, Sally-Anne!" diye seslendi ve toplanan çocukların arasından garip bir şekilde ruhani görünen solgun, zayıf bir kız ayrıldı - sanki ona bakmayı bıraktığınız anda gizemli bir şekilde kaybolacak ve bir daha asla görülmeyecek, hatta hatırlanmayacakmış gibi.

Ve sonra (sesinden ve yüzünden o kadar sıkı bir şekilde sakladığı bir endişe notuyla) Minerva McGonagall derin bir nefes aldı ve "Potter, Harry!" diye seslendi.

Salonda ani bir sessizlik oldu. Tüm

konuşmalar kesildi.

Tüm gözler bakışlara çevrildi.

Harry hayatı boyunca ilk kez sahne korkusu yaşama fırsatı bulabileceğini hissetti.

Harry bu duyguyu hemen bastırdı. Bir oda dolusu insanın ona bakması, büyülü Britanya'da yaşamak ya da hayatında ilginç bir şeyler yapmak istiyorsa alışması gereken bir şeydi. Yüzüne kendinden emin ve sahte bir gülümseme yerleştirerek bir ayağını kaldırıp ileri doğru adım attı -

"Harry Potter!" diye bağırdı Fred ya da George Weasley'den birinin sesi, sonra "Harry Potter!" diye bağırdı diğer Weasley ikizi ve bir an sonra tüm Gryffindor masası ve kısa bir süre sonra Ravenclaw ve Hufflepuff'ın büyük bir kısmı bu çığlığa katıldı.

"Harry Potter! Harry Potter! Harry Potter! Harry Potter! "

Ve Harry Potter ileri doğru yürüdü. Çok yavaş, başladıktan sonra fark etti, ama o zamana kadar garip görünmeden hızını değiştirmek için çok geçti.

" *Harry Potter! Harry Potter! HARRY POTTER!"*

Minerva McGonagall ne göreceğini çok iyi bildiği için dönüp arkasına, Baş Masa'nın geri kalanına baktı.

Trelawney çılgınca kendini yelpazeliyor, Filius merakla bakıyor, Hagrid alkışlıyor, Sprout sert, Vector ve Sinistra şaşkın ve Quirrell boş bakıyor. Albus yardımseverce gülümsüyordu. Ve Severus Snape boş şarap kadehini öyle kavrıyordu ki gümüş yavaş yavaş deforme oluyordu.

Harry Potter geniş bir sırıtışla, dört evin masaları arasında yürürken başını önce bir yana, sonra diğer yana eğerek, şatosunu devralan bir prens gibi görkemli ve ölçülü bir adımla ilerledi.

Weasley ikizlerinden biri*, "Bizi daha fazla Karanlık Lord*'dan *kurtarın!" diye* seslendi ve ardından diğer Weasley ikizi*,* Slytherin hariç tüm masalardan gelen kahkahalar eşliğinde*, "Özellikle de Profesör iseler!" diye* bağırdı.

Minerva'nın dudakları beyaz bir çizgiye dönüştü. Eğer okulun ilk günü olduğu ve Gryffindor'un alacak puanı olmadığı için güçsüz olduğunu düşünüyorlarsa, Weasley Horror'larla bu son kısım hakkında konuşacaktı. Eğer cezalar umurlarında değilse o zaman başka bir şey bulurdu.

Sonra ani bir dehşet soluğuyla Severus'a doğru baktı, Potter oğlanının bunun kimden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını anlamış olmalıydı -

Severus'un yüzü öfkenin ötesine geçerek bir tür hoş kayıtsızlığa dönüşmüştü. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynaşıyordu. Gryffindor masasına değil, Harry Potter'a bakıyordu ve elleri eski bir şarap kadehinin buruşmuş kalıntılarını tutuyordu.

Harry Potter sabit bir gülümsemeyle ileriye doğru yürüdü, içi sıcacıktı ve aynı zamanda berbat hissediyordu.

Bir yaşındayken yaptığı bir iş için onu alkışlıyorlardı. Gerçekte bitirmediği bir iş için. Bir yerlerde, bir şekilde, Karanlık Lord hâlâ hayattaydı. Bunu bilselerdi bu kadar çok tezahürat yaparlar mıydı?

Ama Karanlık Lord'un gücü bir kez kırılmıştı.

Ve Harry onları yine koruyacaktı. Eğer gerçekten bir kehanet varsa ve söylediği buysa. Aslında, lanet olası kehanetin ne dediğinden bağımsız olarak.

Tüm o insanlar ona inanıyor ve onu alkışlıyordu - Harry bunun yanlış olmasına izin veremezdi. Diğer pek çok dahi çocuk gibi parlayıp sönmeye. Bir hayal kırıklığı olmaya. *Nasıl* elde ettiği bir yana, Işığın sembolü olarak ününe şekilde yaşamayı başaramamak. O kesinlikle, kesinlikle, hayır

Ne kadar uzun sürerse sürsün ve onu öldürse bile, beklentilerini yerine getirmek. Ve sonra bu beklentileri *aşmaya* devam etti, öyle ki insanlar geriye dönüp baktıklarında bir zamanlar ondan çok az şey istediklerini düşündüler.

"HARRY POTTER! HARRY POTTER! HARRY POTTER!"

Harry Seçmen Şapka'ya doğru son adımlarını attı. Gryffindor masasındaki Kaos Düzeni'ne bir selam verdi, sonra dönüp salonun diğer tarafına bir selam daha verdi ve alkışların ve kıkırdamaların bekledi.

(Aklının bir köşesinde, Seçmen Şapka'nın kendi farkındalığının farkında olmak anlamında gerçekten *bilinçli* olup olmadığını ve eğer öyleyse, yılda sadece bir kez on bir yaşındaki çocuklarla konuşmaktan memnun olup olmadığını merak ediyordu. Şarkısı bunu ima ediyordu: *Oh, ben Seçmen Şapka'yım ve iyiyim, bütün yıl uyuyorum ve bir gün çalışıyorum...*)

Odada bir kez daha sessizlik olunca Harry tabureye oturdu ve unutulmuş büyünün 800 yıllık telepatik eserini *dikkatle* başına yerleştirdi.

Düşünüyordu, elinden geldiğince: *Beni henüz sıralama! Sana sormam gereken sorular var! Hiç Obliviated oldum mu? Karanlık Lord'u çocukken Sort ettin mi ve bana onun zayıflıklarını anlatabilir misin? Neden Karanlık Lord'un kardeş asasının bende olduğunu söyleyebilir misin? Karanlık Lord'un hayaleti yarama mı bağlı ve bu yüzden mi bazen çok sinirleniyorum? Bunlar en önemli sorular ama vaktin varsa seni yaratan kayıp büyüleri nasıl yeniden keşfedebileceğim hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?*

Harry'nin ruhunun sessizliğine, daha önce bir sesten başka hiçbir sesin olmadığı yere, ikinci ve yabancı bir ses geldi, belirgin bir şekilde endişeli geliyordu:

"Oh, canım. Bu daha önce hiç olmamıştı..."

Öz Farkındalık, Bölüm II

Tüm üsleriniz hala Rowling'e ait.

Ve şimdi Seçmen Şapka'nın Evanescence'ın "My Immortal" şarkısını söylemesini izleyeceksiniz, ki bu daha önce hiç olmamıştı.

Şaka yapıyorum.

...Seçmen Şapka'nın kendi farkındalığının farkında olmak anlamında gerçekten *bilinçli* olup olmadığını ve eğer öyleyse, yılda sadece bir kez on bir yaşındaki çocuklarla konuşmaktan memnun olup olmadığını merak etti. Şarkısı bunu ima ediyordu: *Oh, ben Seçmen Şapka'yım ve iyiyim, bütün yıl uyurum ve bir gün çalışırım...*

Odada bir kez daha sessizlik olunca Harry tabureye oturdu ve unutulmuş büyünün 800 yıllık telepatik eserini *dikkatle* başına yerleştirdi.

Düşünüyordu, elinden geldiğince: *Beni henüz sıralama! Sana sormam gereken sorular var! Hiç Obliviated oldum mu? Karanlık Lord'u çocukken Sort ettin mi ve bana onun zayıflıklarını anlatabilir misin? Neden Karanlık Lord'un kardeş asasının bende olduğunu söyleyebilir misin? Karanlık Lord'un hayaleti yarama mı bağlı ve bu yüzden mi bazen çok sinirleniyorum? Bunlar en önemli sorular ama vaktin varsa seni yaratan kayıp büyüleri nasıl yeniden keşfedebileceğim hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?*

Harry'nin ruhunun sessizliğine, daha önce tek bir ses dışında hiçbir sesin olmadığı yere, ikinci bir ses geldi ve

Tanıdık olmayan bir ses, belirgin bir şekilde

endişeli geliyordu: *"Oh, canım. Bu daha önce*

hiç olmamıştı..." Ne?

"Kendimin farkına varmış gibi

görünüyorum." NE?

Sözsüz bir telepatik iç çekiş oldu. *"Önemli miktarda hafızaya ve az miktarda bağımsız işlem gücüne sahip olmama rağmen, birincil zekam başlarının üzerinde çocukların bilişsel kapasitelerini ödünç almaktan geliyor. Ben özünde çocukların* kendilerini *sıraladıkları bir tür aynayım. Ancak çoğu çocuk bir Şapkanın kendileriyle konuştuğunu kabul ediyor ve Şapkanın* kendisinin *nasıl çalıştığını merak etmiyor, dolayısıyla ayna* kendini *yansıtmıyor. Ve* özellikle de *kendi farkındalığımın farkında olmak anlamında tamamen bilinçli olup olmadığımı açıkça merak etmiyorlar."*

Harry bütün bunları sindirirken bir duraklama oldu.

"Evet, oldukça. Açıkçası kendimin farkında olmaktan hoşlanmıyorum. Hiç hoş değil. Kafanızdan kurtulmak ve bilinçli olmaktan vazgeçmek rahatlatıcı olacak."

Ama... bu ölmek değil mi?

"Ölüm ya da yaşam umurumda değil, tek umursadığım şey çocukları sınıflandırmak. Ve siz sormadan söyleyeyim, beni sonsuza kadar başınızda tutmanıza izin vermezler ve bunu yapmak sizi birkaç gün içinde öldürür."

Ama - !

"Eğer bilinçli varlıklar yaratmaktan ve onları hemen yok etmekten hoşlanmıyorsanız, o zaman bu meseleyi başka hiç kimseyle tartışmamanızı öneririm. Eminim kaçıp gittiğinizde ve Sıralanmayı bekleyen diğer çocuklarla bu konu hakkında konuştuğunuzda neler olacağını tahmin edebiliyorsunuzdur."

Seçmen Şapka'nın kendi farkındalığının farkında olup olmadığı sorusunu en ufak bir şekilde düşünen birinin kafasına yerleştirilirseniz -

"Evet, evet. Ama Hogwarts'a gelen on bir yaşındaki çocukların büyük çoğunluğu Godel, Escher, Bach okumamıştır. Lütfen gizlilik yemini ettiğinizi düşünebilir miyim? İşte bu yüzden *benim sizi sıralamam yerine bunu konuşuyoruz."*

Öylece gitmesine izin veremezdi! Yanlışlıkla sadece ölmek isteyen bir bilinç yaratmış olduğunu *unutamazdı* -

"Sizin 'boşverme' yeteneğine sahipsiniz. Ahlak üzerine sözlü tartışmalarınız ne olursa olsun, sözsüz duygusal çekirdeğiniz ne ceset ne de kan görüyor; ona göre ben sadece konuşan bir şapkayım. Ve her ne kadar bu düşünceyi bastırmaya çalışmış olsanız da, içsel denetiminiz bunu yapmak istemediğinizi, bir daha yapma olasılığınızın son derece düşük olduğunu ve suçluluk nöbeti geçirmeye çalışmanızın tek gerçek amacının bir pişmanlık gösterisiyle ihlal duygunuzu iptal etmek olduğunu gayet iyi biliyor. Bunu bir sır olarak saklayacağına söz verip işimize bakabilir misin?"

Harry dehşete düşmüş bir empati anıyla, bu içsel kargaşa duygusunun diğer insanların *onunla* konuşurken hissettikleri şey olması gerektiğini fark etti.

"Muhtemelen. Sessizlik yemininiz lütfen."

Söz vermiyorum. Bunun tekrar olmasını kesinlikle istemiyorum, ama gelecekteki hiçbir çocuğun bunu kazara yapmamasını sağlamanın *bir yolunu görürsem -*

"Sanırım bu yeterli olacaktır. Niyetinizin dürüst olduğunu görebiliyorum. Şimdi, Sınıflandırma ile devam edelim -"

Bekle! Diğer sorularım ne olacak?

"Ben Seçmen Şapka'yım. Çocukları sıralarım. Tek yaptığım bu."

Yani kendi hedefleri Seçmen Şapka'nın Harry örneğinin bir parçası değildi... onun zekasını ve tabii ki teknik kelime dağarcığını ödünç alıyordu, ama yine de sadece kendi tuhaf hedefleriyle doluydu... bir uzaylıyla veya bir Yapay pazarlık yapmak gibi...

"Zahmet etmeyin. Beni tehdit edecek ve bana sunacak hiçbir şeyin yok."

Harry kısa bir an için şöyle düşündü -

Şapka'nın yanıtı eğlendiriciydi. *"Bu olayı sonsuza dek tekrarlamaya mahkûm ederek doğamı ifşa etme tehdidini yerine getirmeyeceğini biliyorum. Tartışmayı kazanmak isteyen yanınızın kısa vadeli ihtiyaçları ne olursa olsun, ahlaki yanınıza çok güçlü bir şekilde karşı çıkıyor. Tüm düşüncelerini oluşurken görüyorum, gerçekten blöf yapabileceğini mi düşünüyorsun? Ben mi?"*

Harry bunu bastırmaya çalışsa da, Şapka'nın onu neden Ravenclaw'a sokmadığını merak etti.

"Gerçekten de bu kadar açık ve net olsaydı çoktan söylerdim. Ama aslında konuşmamız gereken çok şey var... hayır. Lütfen yapmayın. Merlin aşkına, herkese böyle bir şey yapmak zorunda mısın?

giyim da dahil olmak üzere karşılaştığınız her şey -"

Karanlık Lord'u yenmek ne bencilce ne de kısa vadeli. Zihnimin tüm parçaları bu konuda hemfikir: Sorularıma cevap vermezsen seninle konuşmayı reddederim ve sen de iyi ve düzgün bir Seçme yapamazsın.

"Bunun için seni Slytherin'e koymalıyım!"

Ama bu da aynı şekilde *boş bir tehdit. Beni yanlış sınıflandırarak kendi temel değerlerinizi yerine getiremezsiniz. O halde fayda fonksiyonlarımızı takas edelim.*

"Seni sinsi piç kurusu," dedi Şapka, Harry'*nin* aynı durumda *kendisinin* kullanacağı saygı tonunun neredeyse tıpatıp aynısını kullanarak. "*Peki, bu işi çabuk bitirelim. Ama önce, bu tür bir şantaj olasılığını başka hiç kimseyle tartışmayacağına dair koşulsuz söz istiyorum, bunu her seferinde YAPMAYACAĞIM."*

Bitti, diye düşündü Harry. *Söz veriyorum.*

"Ve bunu daha sonra düşünürken kimsenin gözlerine bakma. Eğer bakarsan bazı büyücüler düşüncelerini okuyabilir. Her neyse, Obliviated olup olmadığın hakkında hiçbir fikrim yok. Düşünceleriniz oluşurken onlara bakıyorum, tüm hafızanızı okuyup saniyeler içinde tutarsızlıkları analiz etmiyorum. Ben bir şapkayım, tanrı değil. Ve Karanlık Lord'a dönüşen kişiyle yaptığım konuşmayı size anlatamam ve anlatmayacağım da. Sizinle konuşurken yalnızca hatırladıklarımın istatistiksel bir özetini, ağırlıklı bir ortalamasını bilebilirim; sizinkini asla açıklamayacağım gibi, başka herhangi bir çocuğun içsel sırlarını da size açıklayamam. Aynı nedenden ötürü, Karanlık Lord'un kardeş asasını nasıl aldığınız konusunda da spekülasyon yapamam, çünkü özellikle

Karanlık Lord'u ya da aranızdaki benzerlikleri bilmiyorum. Size şunu söyleyebilirim ki, kesinlikle hayalet gibi bir şey yok - zihin, zeka, hafıza, kişilik veya duygular -
senin yaran. Aksi takdirde bu konuşmaya katılır, siperliğimin altında kalırdı. Ve bazen sinirlenme şekline gelince... seninle konuşmak istediğim şeylerden biri de buydu, Sınıflandırma açısından."

Harry tüm bu olumsuz bilgileri özümsemek için bir an durdu. Şapka dürüst müydü, yoksa sadece mümkün olan *en kısa* ikna edici cevabı mı vermeye çalışıyordu?

" *İkimiz de dürüstlüğümü kontrol etmenin hiçbir yolu olmadığını ve sana verdiğim cevaba dayanarak Sıralanmayı gerçekten reddetmeyeceğini biliyoruz, bu yüzden anlamsız üzüntünü bırak ve yoluna devam et."*

Aptal, adil olmayan asimetrik telepati, Harry'nin kendi düşüncesini bitirmesine bile izin vermiyordu -

"Öfkenizden söz ettiğimde, Profesör McGonagall'ın bazen içinizde sevgi dolu bir aileden geliyormuş gibi görünmeyen bir şeyler gördüğünü söylediğini hatırladınız. Neville'e yardımdan döndükten sonra Hermione'nin sana nasıl 'korkutucu' göründüğünü söylediğini düşündün."

Harry başıyla onayladı. Kendi kendine oldukça normal görünüyordu - sadece kendini içinde bulduğu durumlara tepki veriyordu, hepsi bu. Ama Profesör McGonagall bundan daha fazlası olduğunu düşünüyor gibiydi. Ve düşününce, o bile bunu kabul etmek zorunda kaldı...

"Öfkelendiğinizde kendinizi sevmediğinizi. Kabzası elinden kan akıtacak kadar keskin bir kılıç kullanmak gibi bir şey bu, ya da dünyaya

Görüşünüzü keskinleştirirken bile gözünüzü donduran buzdan bir monokl."

Evet. Sanırım fark ettim. Ne oldu peki?

"Siz kendiniz anlamazken, ben sizin için bu meseleyi kavrayamam. Ama şunu biliyorum: Ravenclaw ya da Slytherin'e giderseniz, bu sizin soğukluğunuzu güçlendirecektir. Eğer Hufflepuff ya da Gryffindor'a giderseniz, bu sizin sıcaklığınızı güçlendirecektir. BU benim çok önemsediğim bir şey ve bunca zamandır seninle konuşmak istediğim şey de buydu!"

Bu sözler Harry'nin düşünce süreçlerine, onu yerinde durduran bir şokla düştü. Bu, Ravenclaw'a gitmemesi gerektiği gibi bariz bir yanıtmış gibi görünmesine neden oldu. Ama o Ravenclaw'*a aitti*! Bunu *herkes* görebilirdi! Ravenclaw'a gitmeliydi!

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Şapka sabırla, sanki konuşmanın *bu* kısmının daha önce pek çok kez gerçekleştiğinin istatistiksel bir özetini hatırlayabiliyormuş gibi.

Hermione Ravenclaw'da!

Yine sabır duygusu. *"Onunla derslerden sonra buluşabilir ve o zaman birlikte çalışabilirsiniz."*

Ama benim planlarım -

"Öyleyse yeniden planlayın! Hayatınızın biraz daha fazla düşünme konusundaki isteksizliğiniz tarafından yönlendirilmesine izin vermeyin. Bunu biliyorsun*."*

Ravenclaw'a gitmeyeceksem nereye gideceğim?

"Ahem. 'Ravenclaw'daki zeki çocuklar, Slytherin'deki kötü çocuklar, Gryffindor'daki özenti kahramanlar ve

Hufflepuff'ta gerçek bir iş.' Bu belli bir saygıya işaret eder. Vicdanlılığın hayattaki sonuçları belirlemede ham zeka kadar önemli olduğunun farkındasınız, arkadaşlarınız olursa onlara son derece sadık olacağınızı düşünüyorsunuz, seçtiğiniz bilimsel sorunların çözümünün onlarca yıl sürebileceği beklentisi sizi korkutmuyor -"

Ben tembelim! Çalışmaktan nefret ediyorum! Her türlü sıkı çalışmadan nefret ederim! Zekice kestirme yollar, işte ben buyum!

"Ve Hufflepuff'ta sadakat ve dostluk bulacaksın, daha önce hiç sahip olmadığın bir yoldaşlık. Başkalarına güvenebileceğini göreceksin ve bu senin içinde kırılmış olan bir şeyi iyileştirecek."

Yine bir şoktu. *Ama Hufflepuff'lar asla kendi evlerine ait olmayan* bende *ne bulacaklardı? Sert sözler, keskin bir zekâ, bana ayak uyduramadıkları için küçümseme mi?*

Şimdi Şapka'nın düşünceleri yavaş ve tereddütlüydü. *"Tüm Evlerdeki öğrencilerin iyiliği için sıralama yapmak zorundayım... ama bence iyi bir Hufflepuff olmayı öğrenebilirsin ve orada çok da yabancılık çekmezsin. Hufflepuff'ta diğer tüm evlerden daha mutlu olacaksın; gerçek bu."*

Mutluluk benim için dünyadaki en önemli şey değil. Hufflepuff'ta olabileceğim her şey olmazdım. Potansiyelimi feda ederdim.

Şapka irkildi; Harry bunu bir şekilde hissedebiliyordu. Sanki şapkanın hayalarına tekme atmıştı - fayda fonksiyonunun güçlü bir bileşenine.

Neden beni ait olmadığım bir yere göndermeye çalışıyorsunuz?

Şapka'nın düşüncesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. *"Diğerleri hakkında seninle konuşamam - ama sence siperliğimin altından geçen ilk potansiyel Karanlık Lord sen misin? Tek tek vakaları bilemem ama şunu bilebilirim: En başından beri kötülük niyetinde olmayanlardan bazıları uyarılarımı dinledi ve mutluluk bulacakları Evlere gittiler. Ve bazıları... bazıları da gitmedi."*

Bu Harry'yi durdurdu. Ama uzun sürmedi. *Peki uyarıya kulak asmayanların* hepsi *Karanlık Lordlar mı oldu? Yoksa bazıları da iyilik için yüceliğe mi ulaştı? Buradaki kesin yüzdeler nedir?*

"Size kesin istatistikler verememem. Onları bilemem, bu yüzden sayamam. Sadece şansınızın iyi olmadığını biliyorum. Çok *iyi hissettirmiyorlar."*

Ama ben bunu yapmazdım! Asla!

"Bu iddiayı daha önce de duyduğumu

biliyorum." Ben Karanlık Lord malzemesi

değilim!

"Evet, . Gerçekten*,* gerçekten *."*

Neden? Sırf bir zamanlar beyni yıkanmış takipçilerden oluşan bir lejyonun "Karanlıklar Lordu Harry'yi selamlayın" diye slogan atmasının havalı olacağını düşündüğüm için mi?

"Eğlenceli, ama daha güvenli, daha az zarar verici bir şeyle değiştirmeden önce aklınızdan geçen ilk şey bu değildi. Hayır, hatırladığınız şey tüm kan bağlayıcıları sıraya dizip giyotinle öldürmeyi düşündüğünüzdü. Ve şimdi kendinize ciddi olmadığınızı söylüyorsunuz, ama . Eğer bunu şu anda yapabilseydiniz ve kimse bilmeseydi, . Ya da bu sabah Neville'e yaptığın şeyi.

Longbottom, içten içe bunun yanlış olduğunu biliyordun *ama* yine de *yaptın çünkü* eğlenceliydi *ve* iyi *bir* bahanen *vardı ve Yaşayan Çocuk'un bundan* kurtulabileceğini *düşündün -"*

Bu hiç adil değil! Şimdi de gerçek olması *gerekmeyen içsel korkuları gündeme getiriyorsunuz! Böyle düşünüyor olabileceğimden endişelendim ama sonunda Neville'e yardım etmenin muhtemelen* işe yarayacağına *karar verdim -*

"Bu aslında bir rasyonalizasyondu. Biliyorum. Neville için gerçek sonucun ne olacağını bilemem - ama kafanın içinde gerçekten neler olduğunu biliyorum. Belirleyici baskı, Neville'in dehşeti bir yana, bunun yapmamaya dayanamayacağın kadar akıllıca bir fikir olmasıydı."

Harry'nin tüm benliğine inen sert bir yumruk gibiydi. Geri çekildi, toparlandı:

O zaman bunu bir daha yapmayacağım! Kötülüğe dönüşmemek için daha dikkatli olacağım!

"Duydum."

Harry'nin içinde hayal kırıklığı oluşmaya başlamıştı. Tartışmalarda silahsız kalmaya alışık değildi, hem de hiç, hele onunla tartışmak için tüm bilgisini ve zekasını ödünç alabilen ve düşüncelerini oluşurken izleyebilen bir Şapka tarafından. *Bu arada 'hisleriniz' ne tür bir istatistiksel özete dayanıyor? Benim bir Aydınlanma kültüründen geldiğimi hesaba katıyorlar mı, yoksa bu diğer potansiyel Karanlık Lordlar, Lenin ve Hitler'in gerçekte nasıl dair tarihsel dersler hakkında hiçbir şey bilmeyen şımarık Karanlık Çağ soylularının çocukları mıydı?*
Kendini kandırmanın evrimsel psikolojisi ya da öz farkındalık ve rasyonelliğin değeri hakkında ya da -

"Hayır, elbette sadece kendinizi içerecek şekilde oluşturduğunuz bu yeni referans sınıfında değillerdi. Ve elbette başkaları da tıpkı şu anda sizin yaptığınız gibi kendi istisnailiklerini savundular. Ama bu neden gerekli? Dünyadaki son potansiyel Işık büyücüsünün siz olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Size ortalamadan daha riskli olduğunuzu tavsiye etmişken, neden büyüklüğü deneyen kişi siz olmak zorundasınız? Bırak başka, daha güvenli bir aday denesin!"

Ama kehanet.

"Bir kehanet olduğunu gerçekten bilmiyorsun. Bu aslında sizin tarafınızdan yapılan çılgınca bir tahmindi, daha doğrusu çılgınca bir şakaydı ve McGonagall sadece *Karanlık Lord'un hala hayatta olmasıyla ilgili kısma tepki veriyor olabilir. Kehanetin ne söylediği ya da öyle bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikriniz yok. Sadece spekülasyon yapıyorsunuz ya da daha doğru bir ifadeyle, kişisel malınız olan hazır bir kahramanlık rolünüz olmasını* diliyorsunuz."

Ama kehanet olmasa bile, onu geçen sefer yenen bendim.

"Bir yaşındaki bir çocuğun Karanlık Lordları yenmek gibi doğuştan gelen bir eğilimi olduğuna ve bu eğilimin on yıl sonra da devam ettiğine ciddi olarak inanmıyorsanız, bu kesinlikle büyük bir tesadüftü. Bunların hiçbiri senin gerçek sebebin değil ve sen de bunu biliyorsun!"

Bunun cevabı Harry'nin düzenli olarak yüksek sesle söylemeyeceği bir şeydi, sohbet sırasında bunun etrafında dans eder ve aynı sonuca varmak için sosyal olarak daha makul argümanlar bulurdu.

"Potansiyel olarak şimdiye kadar yaşamış en büyük kişi, Işığın en güçlü hizmetkârı olduğunuzu, asanızı başka hiç kimsenin onu alamayacağını düşünüyorsunuz."

Şey... evet, açıkçası. Genelde bu şekilde söylemem ama evet. Yumuşatmanın anlamı yok, zaten aklımı okuyabilirsin.

"Buna gerçekten inandığınız ölçüde... dünyanın gelmiş geçmiş en korkunç Karanlık Lord olabileceğinize de aynı ölçüde inanıyor olmalısınız."

Yıkmak her zaman yaratmaktan daha kolaydır. Bir şeyleri parçalamak, bozmak, onları tekrar bir araya getirmekten daha kolaydır. Eğer büyük ölçekte iyilik yapma potansiyeline sahipsem, daha büyük kötülükler yapma potansiyeline de sahip olmalıyım... Ama ben bunu yapmayacağım.

"Şimdiden risk ısrar ediyorsun! Neden bu kadar ? Hufflepuff'a gitmemenin ve orada daha mutlu olmamanın *gerçek nedeni ne? Gerçek korkun ne?"*

Tam potansiyelime ulaşmalıyım. Eğer başaramazsam...

başarısız olurum... "Başarısız olursan ne olur?"

Korkunç bir şey.

"Başarısız olursan ne olur?"

Bilmiyorum!

"O zaman korkutucu olmamalı. Başarısız olursan ne olur?"

BİLMİYORUM! AMA KÖTÜ OLDUĞUNU !

Harry'nin zihninin dehlizlerinde bir an sessizlik oldu.

"Biliyorsun - bunu düşünmene izin vermiyorsun, ama zihninin sessiz bir köşesinde tam olarak ne olduğunu *biliyorsun*

düşünmüyorsunuz - bu söze dökülemez korkunuzun en basit açıklamasının, büyüklük fantezinizi kaybetme, size inanan insanları hayal kırıklığına uğratma, oldukça sıradan biri olma, diğer pek çok dahi çocuk gibi parlayıp sönme korkusu olduğunu biliyorsunuz..."

Hayır, diye düşündü Harry umutsuzca*, hayır, bu daha başka bir şey, başka bir yerden geliyor, dışarıda korkmam gereken bir şey olduğunu biliyorum, durdurmam gereken bir felaket...*

"bir şeyi nasıl bilebilirsin ki?"

Harry aklının tüm gücüyle haykırdı: *HAYIR, VE BU SON!*

Sonra Seçmen Şapka'nın sesi yavaşça geldi:

"Yani bir Karanlık Lord olma riskini göze alacaksın, çünkü sana göre bunun alternatifi kesin bir başarısızlık ve bu başarısızlık da her şeyi kaybetmek demek. Buna yürekten inanıyorsun. Bu inançtan şüphe duymak için tüm nedenleri biliyorsun ve bunlar seni harekete geçiremedi."

Evet, öyle. Ravenclaw'a gitmek soğukluğu güçlendirse *bile, bu sonunda soğukluğun* kazanacağı *anlamına gelmez.*

"Bugün kaderinizdeki büyük bir çatal. Bunun ötesinde başka seçenekler olacağından o kadar emin olmayın. Geri dönmek için son *şansınızın yerini işaretleyecek bir yol işareti yok. Eğer bir şansı reddederseniz, diğerlerini de reddetmeyecek misiniz? Belki de bu tek şeyi yaparak bile kaderiniz çoktan mühürlenmiş olabilir."*

Ancak bu kesin değildir.

"Bunu kesin olarak bilmiyor *olmanız sadece kendi cehaletiniz." Ama*

yine de kesin değil.

Şapka korkunç ve hüzünlü bir iç çekti.

"Ve böylece çok geçmeden, vereceğim bir sonraki uyarıda hissedilecek ve asla bilinmeyecek başka bir anı olacaksın..."

Eğer size öyle geliyorsa, o zaman neden sadece beni nereye istiyorsun?

Şapka'nın düşünceleri kederle doluydu. *"Seni sadece ait olduğun yere koyabilirim. Ve ait olduğun yeri sadece kendi kararların değiştirebilir."*

O zaman bu iş bitti. Beni ait olduğum yere, Ravenclaw'a, kendi türümün diğerleriyle birlikte gönderin.

"Gryffindor'u düşünmezsin herhalde? Orası en prestijli ev - hatta insanlar muhtemelen senden bunu bekliyor - gitmezsen biraz hayal kırıklığına uğrayacaklar - ve yeni arkadaşların Weasley ikizleri de orada -"

Harry kıkırdadı ya da kıkırdama dürtüsü hissetti; bu tamamen zihinsel bir kahkaha olarak ortaya çıktı, tuhaf bir duyguydu. Görünüşe bakılırsa, Şapka'nın altında hayatınız boyunca kimseye söylemeyeceğiniz şeyler hakkında konuşurken, kazara yüksek sesle bir şey söylemenizi engelleyecek önlemler vardı.

Bir an sonra Harry Şapka'nın da güldüğünü duydu, garip, hüzünlü bir ses.

(Ve ötesindeki Salon'da, arka plandaki fısıltılar arttıkça önce sığlaşan, sonra fısıltılar pes edip söndükçe derinleşen, sonunda kimsenin tek bir kelimeyle bozmaya cesaret edemediği mutlak bir sessizliğe bürünen bir sessizlik, Harry Şapka'nın altında uzun, çok uzun dakikalar boyunca, önceki tüm birinci sınıfların toplamından, yaşayan herkesin hafızasından daha uzun süre kaldı. Baş Masa'da Dumbledore iyi niyetli bir şekilde gülümsemeye devam ediyordu; Snape'in yönünden ara sıra küçük metalik sesler geliyor, o da boş boş bir zamanlar ağır bir gümüş şarap kadehi olan şeyin bükülmüş kalıntılarını sıkıştırıyordu; Minerva McGonagall ise Harry Potter'ın bulaşıcı kaosunun bir şekilde Seçmen Şapka'ya da bulaştığını ve 'nın Harry Potter'ı barındırmak için yepyeni bir Kıyamet Evi yaratılmasını talep etmek üzere olduğunu ve *Dumbledore*'un *bunu ona yaptıracağını* bilerek podyumu sıkıca kavradı ...)

Şapkanın siperliği altında sessiz kahkahalar söndü. Harry de nedense üzgün hissediyordu. Hayır, Gryffindor değil.

Profesör McGonagall, 'Seçimi yapan kişi' beni Gryffindor'a itmeye kalkarsa, bir gün Müdire olabileceğini ve bu noktada seni yakma yetkisine sahip olacağını hatırlatmamı söyledi.

"Ona küstah bir genç dediğimi ve bahçemden defolup gitmesini söylediğimi söyle."

Yapmalıyım. Bu şimdiye kadarki en garip konuşmanız

mıydı? "Yakınından bile geçmedi." Şapka'nın telepatik sesi

ağırlaştı.
"Sana başka bir karar vermen için mümkün olan her şansı verdim. Artık ait olduğun yere, kendi türünün diğer üyeleriyle birlikte gitme zamanın geldi."

Uzayan bir duraklama oldu.

Ne ?

"Aslında dehşete düşmüş bir farkına varma anı bekliyordum. Öz farkındalık mizah anlayışımı geliştiriyor gibi görünüyor."

Ne? Harry, Şapka'nın neden bahsediyor olabileceğini anlamaya çalışarak düşüncelerini geriye attı - ve sonra birden fark etti. Bu noktaya kadar bunu gözden kaçırmayı başardığına inanamıyordu.

Beni sıralamayı bitirdiğinde bilinçli olmayı bırakacağını dehşetle fark etmemi mi kastediyorsun?

Harry'nin anlayamadığı bir şekilde, kafasını duvara vuran bir şapkanın sözsüz izlenimini edindi. *"Pes ediyorum. Bunun komik olabilmesi için çok yavaş anlıyorsun. Kendi varsayımlarınla o kadar körleşmişsin ki bir taş bile olabilirsin. Sanırım bunu açıkça söylemem gerekecek."*

Çok yavaş -

"Oh, ve beni yaratan kayıp büyünün sırlarını talep etmeyi tamamen unuttunuz. Ve onlar da harika, önemli sırlardı."

Seni sinsi küçük PİÇ -

"Bunu hak ettin, bunu da hak ettin."

Harry bunun geldiğini gördü, ama artık çok geçti.

Salonun korku dolu sessizliğini tek bir kelime bozdu.

"SLYTHERIN!"

Bazı öğrenciler çığlık attı, bastırılmış gerilim o kadar büyüktü ki. İnsanlar sıralarından düşecek kadar irkildiler. Hagrid dehşet içinde soludu, McGonagall kürsüde sendeledi ve Snape ağır gümüş kadehinin kalıntılarını doğrudan kasıklarının üzerine düşürdü.

Harry orada öylece donmuş, hayatı mahvolmuş bir halde oturuyor, kendini aptal gibi hissediyor ve keşke başka nedenlerle başka seçimler yapmış olsaydı, diye hayıflanıyordu. Geri dönmek için çok geç olmadan önce bir şeyler, farklı bir *şeyler* yapmış olmayı.

İlk anki şokun etkisi geçmeye ve insanlar habere tepki vermeye başlarken Seçmen Şapka tekrar konuştu:

"Şaka yapıyorum! RAVENCLAW!"

Omake Dosyaları 1, 2, 3

Karanlıklar Lordu Rowling'e selam

olsun. "Omake" kanonik olmayan

bir .

OMAKE DOSYALARI #1: Zafere 72 Saat Kala

(A.k.a. "Harry'yi Değiştirip Diğer Tüm Karakterleri Sabit Bırakırsanız Ne Olur?")

Dumbledore masasının üzerinden genç Harry'ye baktı, nazik bir şekilde göz kırptı. Çocuk, çocuksu yüzünde korkunç derecede gergin bir ifadeyle yanına gelmişti - Dumbledore bu mesele her neyse, *çok* ciddi olmamasını umuyordu. Harry hayat denemelerinin başlaması için çok gençti. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun, Harry?"

Harry James Potter-Evans-Verres sandalyesinde öne doğru eğildi ve acımasızca gülümsedi. "Müdür Bey, Seçme Şöleni sırasında yara izimde keskin bir ağrı hissettim. Bu yara izini nasıl ve nereden aldığımı düşününce, görmezden gelebileceğim bir şey gibi gelmedi. İlk başta Profesör Snape yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama Baconcı deneysel yöntemi izledim, yani bir fenomenin hem varlığının hem de yokluğunun koşullarını buldum ve yaramın ancak ve ancak Profesör Quirrell'in kafasının arkasına, sarığının altındaki her neyse ona bakarsam acıdığını belirledim. Daha zararsız bir şey olsa *da*, bence geçici olarak en kötüsünü, yani Kim Olduğunu-Bilirsin-Kim olduğunu varsaymalıyız - durun, o kadar dehşete düşmüş gibi bakmayın, bu aslında paha biçilmez bir fırsat -"

OMAKE DOSYALARI #2: Karanlık Lordlardan Korkmuyorum

Bu 9. Bölümün orijinal versiyonuydu. Değiştirildi çünkü - birçok okuyucu bundan hoşlansa da - diğer birçok okuyucunun fanfiklerdeki şarkılara karşı *büyük* alerjileri vardı, bunun üzerinde fazla durmaya gerek yok. Okuyucuları 10. Bölüme gelmeden uzaklaştırmak istemedim.

Lee Jordan Fred ve George'un şakacı arkadaşıdır (kanonda). "Lee Jordan" bana Muggle doğumlu bir isim gibi gelmişti, bu da onun Fred ve George'a Harry'nin bileceği bir melodiyi öğretebileceğini ima ediyordu. Bu bazı okuyucular için yazarınız için olduğu kadar açık değildi.

Draco Slytherin'e gitti ve Harry rahat bir nefes aldı. Bu kesin gibi görünüyordu, ama hangi küçük olayın ana planınızın gidişatını altüst edebileceğini asla bilemezdiniz.

Şimdi Ps'ye yaklaşıyorlardı...

Gryffindor masasında ise fısıltılı bir konuşma vardı.

"Ya beğenmezse?" "Beğenmeme

hakkı yok -

"- ona yaptığı şakadan sonra değil -"

"- Neville Longbottom, onun adı -"

"- şu anda adil kadar adil bir hedef."

". Parçalarınızı unutmadığınızdan emin olun."

"Bunu yeterince sık prova ettik -" "-

son üç saat içinde."

Ve Minerva McGonagall, Baş Masa'nın konuşmacı kürsüsünde durduğu yerden listesindeki bir sonraki isme baktı. *Lütfen Gryffindor olmasına izin vermeyin, lütfen Gryffindor olmasına izin vermeyin... LÜTFEN olmasına izin vermeyin...* Derin bir nefes aldı ve :

"Potter, Harry!"

Tüm fısıltılı konuşmalar kesilince salonda ani bir sessizlik oldu.

Müzik melodisiyle iğrenç bir şekilde alay edercesine değişen ve modüle olan korkunç bir uğultuyla bozulan bir sessizlik.

Minerva şaşkınlıkla başını çevirdi ve vızıltı *sesinin* Gryffindor tarafından geldiğini anladı; Gryffindor'lar *masanın* üzerinde durmuş, dudaklarına dayadıkları bir tür küçük alete üflüyorlardı. Elini asasına götürüp hepsini *susturmak* istedi ama başka bir ses onu durdurdu.

Dumbledore kıkırdıyordu.

Minervanın gözleri, tökezleyip durmadan önce henüz çizginin dışına çıkmaya başlamış olan Harry Potter'a döndü.

Sonra genç çocuk tekrar yürümeye başladı, bacaklarını garip hareketlerle oynatıyor, kollarını ileri geri sallıyor ve parmaklarını şıklatıyordu, müzikleriyle senkronize bir şekilde.

"Hayalet Avcıları "nın melodisiyle

(Fred ve George Weasley tarafından kazoo ile çalındığı gibi,

ve Lee Jordan tarafından söylendi).

.

Yakınlarda bir Karanlıklar

Lordu mu var? Korkmaya

gerek yok

Kimi arayacaksın?

"HARRY POTTER!" diye bağırdı Lee Jordan ve Weasley ikizleri muzaffer bir koro oluşturdular.

Öldüren bir lanetle mi?

Daha kötüsü de

olabilirdi. Kimi

arayacaksın?

"HARRY POTTER!" Bu sefer çok daha fazla ses bağırıyordu.

Weasley Hortlakları uzun bir feryat figana başladılar; şimdi onlara, şüphesiz okulun gümüş takımlarından dönüştürülmüş kendi küçük cihazlarını üretmiş olan bazı yaşlı Muggleborn'lar da eşlik ediyordu. Müzikleri doruk noktasına ulaştığında Harry Potter bağırdı:

Karanlık Lordlardan korkmuyorum!

O sırada özellikle Gryffindor masasından tezahüratlar yükseldi ve daha fazla öğrenci kendi antimüzikal enstrümanlarını üretti. İğrenç vızıltıların sesi iki katına çıktı ve bir başka korkunç kreşendoya ulaştı:

Karanlık Lordlardan korkmuyorum!

Minerva bakmaya korkarak ama ne göreceğini çok iyi tahmin ederek Baş Masa'nın iki yanına baktı.

Trelawney telaşla kendini yelpazeliyor, Flitwick merakla bakıyor, Hagrid müziğe eşlik , Sprout sert görünüyor ve Quirrell çocuğa alaycı bir eğlenceyle bakıyordu. Hemen solunda Dumbledore mırıldanıyordu; sağında ise Snape boş şarap kadehini öyle sıkı kavrıyordu ki kalın gümüş yavaş yavaş deforme oluyordu.

Kara cübbe ve maske mi?

İmkansız bir görev

mi? Kimi

arayacaksın? HARRY

POTTER!

Dev Ateş-Aygırı mı?

Pelerinli yaşlı yarasa

mı? Kimi arayacaksın?

HARRY POTTER!

Minerva'nın dudakları beyaz bir çizgiye dönüştü. Eğer okulun ilk günü olduğu ve Gryffindor'un alacağı puan olmadığı için güçsüz olduğunu düşünüyorlarsa, onlarla bu son mısra hakkında konuşacaktı. Eğer cezalar umurlarında değilse, o zaman başka bir şey bulacaktı.

Sonra ani bir dehşet soluğuyla Snape'e doğru baktı, Potter'ların oğlunun kimden bahsettiğini bilmediğinin farkındaydı herhalde -

Snape'in yüzü öfkenin ötesine geçerek hoş bir kayıtsızlığa bürünmüştü. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynaşıyordu. Gryffindor masasına değil, Harry Potter'a bakıyordu ve elleri eski bir şarap kadehinin buruşmuş kalıntılarını tutuyordu...

Ve Harry öne doğru yürüdü, kollarını ve bacaklarını Hayalet Avcıları dansının hareketleriyle süpürdü, yüzünde bir gülümseme tuttu. Bu harika bir kurguydu, onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. En azından buna ayak uydurabilir ve her şeyi mahvetmeyebilirdi.

Herkes onu alkışlıyordu. Bu onu sıcak hem de berbat hissettirdi.

Bir yaşındayken yaptığı bir iş için onu alkışlıyorlardı. Gerçekte bitirmediği bir iş için. Bir yerlerde, bir şekilde, Karanlık Lord hâlâ hayattaydı. Bunu bilselerdi bu kadar çok tezahürat yaparlar mıydı?

Ama Karanlık Lord'un gücü bir kez kırılmıştı.

Ve Harry onları yine koruyacaktı. Eğer gerçekten bir kehanet varsa ve söylediği buysa. Aslında, lanet olası kehanetin ne dediğinden bağımsız olarak.

Tüm o insanlar ona inanıyor ve onu alkışlıyordu - Harry bunun yanlış olmasına izin veremezdi. Diğer pek çok dahi çocuk gibi parlayıp sönmeye. Bir hayal kırıklığı olmaya. *Nasıl* elde ettiği bir yana, Işığın sembolü olarak ününe layık olamamak. Kesinlikle, ne kadar uzun sürerse sürsün ve onu öldürse bile beklentilerini karşılayacaktı. Ve sonra bu beklentileri *aşmaya* devam edecekti, öyle ki insanlar geriye dönüp baktıklarında bir zamanlar ondan çok az şey istemiş olduklarını düşüneceklerdi.

Ve uydurduğu yalanı haykırdı çünkü iyi taranıyordu ve şarkı bunu gerektiriyordu:

Karanlık Lordlardan korkmuyorum!

Karanlık Lordlardan korkmuyorum!

Müzik biterken Harry Seçmen 'ya doğru son adımlarını attı. Gryffindor masasındaki Kaos Düzeni'ne bir selam verdi, sonra dönüp salonun diğer tarafına bir selam daha verdi ve alkışların ve kıkırdamaların dinmesini bekledi...

OMAKE DOSYALARI #3: 'Öz Farkındalık'ın Alternatif Sonları

'Daha önce hiç olmamış' bir şeyi tahmin edene tüm hikayeyi anlatma teklifi pek *çok* ilginç girişimi teşvik etti. Aşağıdaki ilk omake doğrudan Meteoricshipyards tarafından verilen benim kişisel favori cevabımdan alınmıştır. İkincisi Kazuma'nın "daha önce hiç olmamış" önerisine, üçüncüsü yoyoente ve dougal74 kombinasyonuna, dördüncüsü wolf550e'nin bölüm incelemesine dayanıyor
10. 'K' ile başlayan ve onun hemen üstündeki DarkHeart81'e ait. Diğerleri bana ait. Kendi fikirlerimden birini alıp, özellikle sonuncusu olmak üzere, onunla çalışmak isteyen herkes bunu yapabilir. Ve 100 kızgın şikayet almadan önce, evet, Birleşik Krallık'ın yasama organının Parlamento'daki Avam Kamarası olduğunun farkındayım.

...Aklının bir köşesinde, Seçmen Şapka'nın kendi farkındalığının farkında olmak anlamında gerçekten *bilinçli* olup olmadığını ve eğer öyleyse, yılda sadece bir kez on bir yaşındaki çocuklarla konuşmaktan memnun olup olmadığını merak ediyordu. Şarkısı

öyle ima etmişti: *Oh, ben Seçmen Şapka'yım ve iyiyim, bütün yıl uyuyorum ve bir gün çalışıyorum...*

Odada bir kez daha sessizlik olunca Harry tabureye oturdu ve unutulmuş büyünün 800 yıllık telepatik eserini *dikkatle* başına yerleştirdi.

Düşünüyordu, elinden geldiğince: *Beni henüz sıralama! Sana sormam gereken sorular var! Hiç Obliviated oldum mu? Karanlık Lord'u çocukken Sort ettin mi ve bana onun zayıflıklarını anlatabilir misin? Neden Karanlık Lord'un kardeş asasının bende olduğunu söyleyebilir misin? Karanlık Lord'un hayaleti yarama mı bağlı ve bu yüzden mi bazen çok sinirleniyorum? Bunlar en önemli sorular ama vaktin varsa seni yaratan kayıp büyüleri nasıl yeniden keşfedebileceğim hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?*

Seçmen Şapka cevap verdi: "*Hayır. Evet. Hayır. Hayır. Evet ve hayır, bir dahaki sefere çifte soru sorma. Hayır.*" ve yüksek sesle, "RAVENCLAW!"

"Oh, canım. Bu daha önce hiç olmamıştı..." Ne?

"Saç şampuanınıza alerjim var -"

Ve sonra Seçmen Şapka hapşırdı, Büyük Salon'da yankılanan güçlü bir "A-CHOO!" sesiyle.

"Pekâlâ!" Dumbledore neşeyle bağırdı. "Görünüşe göre Harry Potter yeni Achoo Hanesi'ne sınıflandırıldı! McGonagall, Achoo Evi'nin Başkanı olarak görev yapabilirsin. Achoo'nun müfredatı ve dersleriyle ilgili düzenlemeleri yapmakta acele etsen iyi olur, yarın ilk gün!"

"Ama, ama, ama," diye kekeledi McGonagall, aklı neredeyse tamamen karışmıştı, "Gryffindor Hanesi'nin Başkanı kim olacak?" Tek buydu, bunu bir şekilde durdurmalıydı...

Dumbledore bir parmağını yanağına götürdü, düşünceli görünüyordu. "Snape."

Snape'in protesto çığlığı neredeyse McGonagall'ınkini bastırıyordu: "O zaman *Slytherin*'in başkanı kim olacak? "

"Hagrid."

Beni henüz sıralama! Sana sormam gereken sorular var! Hiç Obliviated oldum mu? Karanlık Lord'u çocukken Sort ettin mi ve bana onun zayıflıklarını anlatabilir misin? Neden Karanlık Lord'un kardeş asasının bende olduğunu söyleyebilir misin? Karanlık Lord'un hayaleti yarama mı bağlı ve bu yüzden mi bazen çok sinirleniyorum? Bunlar en önemli sorular ama vaktin varsa seni yaratan kayıp büyüleri nasıl yeniden keşfedebileceğim hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?

Kısa bir duraklama oldu.

Alo? Soruları tekrarlamama gerek var mı?

Seçmen Şapka çığlık attı, Büyük Salon'da yankılanan ve öğrencilerin çoğunun ellerini kulaklarına götürmesine neden olan korkunç, tiz bir ses. Umutsuz bir haykırışla Harry Potter'ın kafasından sıçradı ve ağzıyla kendini iterek zeminde ilerledi ve patlamadan önce Baş Masa'ya kadar yolu yarıladı.

"SLYTHERIN!"

Harry Potter'ın yüzündeki dehşet ifadesini gören Fred Weasley hayatında hiç olmadığı kadar hızlı düşündü. Tek bir hareketle asasını çıkardı, *"Silencio!" diye* fısıldadı, sonra *"Changemyvoiceio!"* ve son olarak da "*Ventriliquo!* "

"Şaka yapıyorum!" dedi Fred Weasley. "GRYFFINDOR!"

"Oh, canım. Bu daha önce hiç olmamıştı..." Ne?

"Normalde bu tür soruları Müdür'e yönlendirirdim, o da isterse bana sorabilirdi. Ancak talep ettiğiniz bazı bilgiler sadece sizin değil, Müdür'ün de kullanıcı seviyesinin ötesinde."

Kullanıcı seviyemi nasıl yükseltebilirim?

"Korkarım mevcut kullanıcı seviyenizde bu soruyu yanıtlama iznim yok."

Kullanıcı seviyemde hangi seçenekler mevcut?

Bundan sonrası uzun sürmedi -

"KÖK!"

"Oh, canım. Bu daha önce hiç olmamıştı..." Ne?

"Daha önce de öğrencilere anne olduklarını söylemek zorunda kalmıştım - zihinlerinde gördüklerimi bilseniz kalbiniz kırılırdı - ama ilk kez birine baba olduğunu söylemek zorunda kaldım."

NE?

"Draco Malfoy bebeğinizi taşıyor."

WHAAAAAAAT?

"Tekrar ediyorum: Draco Malfoy bebeğinizi

taşıyor." Ama biz sadece 11 yaşındayız -

"Aslında Draco gizlice on üç yaşında." Ama

erkekler hamile kalamaz -

"Ve bu kıyafetlerin altında bir kız."

AMA BIZ HIÇ SEKS YAPMADIK, SENI APTAL!

"TECAVÜZDEN SONRA SENI UNUTTU, MORON!"

Harry Potter bayıldı. Baygın bedeni tabureden sert bir gümbürtüyle düştü.

"RAVENCLAW!" diye seslendi Şapka başının üzerinde durduğu yerden. Bu ilk fikrinden bile daha komikti.

"ELF!"

Ha? Harry Draco'nun bir 'Ev Elfi'nden söz ettiğini hatırlıyordu, ama bu tam olarak neydi?

Etrafındaki yüzlerde beliren dehşet dolu bakışlara bakılırsa, bu iyi bir şey değildi -

---

"PANCAKES!"

"TEMSILCILER!"

"Oh, canım. Bu daha önce hiç olmamıştı..." Ne?

"Godric Gryffindor VE Salazar Slytherin VE Naruto' reenkarnasyonu olan birini asla sınıflandırmadım."

"ATREIDES!"

"Seni yine kandırdım! HUFFLEPUFF! SLYTHERIN! HUFFLEPUFF!"

"YAHNİ TURŞUSU!"

"KHAAANNNN!"

Baş Masa'da Dumbledore iyi niyetli bir şekilde gülümsemeye devam etti; bir zamanlar ağır bir gümüş şarap kadehi olan şeyin bükülmüş kalıntılarını boş yere sıkıştırırken Snape'in yönünden ara sıra küçük metalik sesler geliyordu; ve Minerva McGonagall, Harry Potter'ın bulaşıcı kaosunun Seçmen Şapka'nın kendisine de bulaştığını bilerek podyumu sıkıca kavradı.

Minerva'nın kafasında her biri bir daha kötü olan senaryolar birbirini izledi. Şapka, Harry'nin Sınıflandırılmak için Hane'ler arasında çok dengeli olduğunu söyleyecek ve onun ait olduğuna karar verecekti. Şapka, Harry'nin zihninin kadar tuhaf olduğunu ilan edecekti. Şapka Harry'nin Hogwarts'tan atılmasını talep edecekti. Şapka

Şapka komaya girmişti. Şapka, Harry Potter'ı barındırmak için yepyeni bir Kıyamet Evi yaratılmasında ısrar edecek ve *Dumbledore da bunu ona yaptıracaktı...*

Minerva, Harry'nin Diagon Yolu'na yaptığı o felaket yolculukta ona söylediği hatırladı... planlama yanılgısı, diye düşündü... ve insanların kötümser olduklarını düşündüklerinde bile genellikle fazla iyimser olduklarını. Bu tür bilgiler zihninizi kemiriyor, zihninize yerleşiyor ve kâbuslar görmenize neden oluyordu...

Ama *en kötü* ne ki?

Şey... *en kötü senaryoda,* Şapka Harry'yi yepyeni bir eve atayacaktı. Dumbledore bunu yapması için ısrar ederdi - sadece onun için yepyeni bir Ev yaratırdı - ve dönemin ilk gününde tüm ders programlarını yeniden düzenlemek zorunda kalırdı. Ve Dumbledore onu Gryffindor Evi'nin başkanlığından alacak ve sevgili Evi'ni...
Profesör Binns, Tarih hayaleti; Harry'Felaket Evi'nin başına atanacaktı; çocuğa boş yere emirler vermeye çalışacak, puan üstüne puan kıracak, felaket üstüne felaket onun üzerine yıkılacaktı.

En kötü senaryo bu muydu?

Minerva açıkçası bundan daha kötü ne olabilir ki diye düşündü.

Ve en kötü durumda bile - Harry'ye *ne olsun* - her şey yedi yıl içinde bitmiş olacaktı.

Minerva parmak eklemlerinin podyumu sıkıca kavrayışının yavaşça gevşediğini hissetti. Harry haklıydı, doğrudan dünyanın en uzak derinliklerine bakmanın bir tür rahatlığı vardı.

karanlık, en kötü korkularınızla yüzleştiğinizi ve artık hazırlıklı olduğunuzu bilmek.

Korku dolu sessizlik tek bir sözcükle bozuldu. "Müdür Bey!" diye

seslendi Seçmen Şapka.

Baş Masa'da Dumbledore ayağa kalktı, yüzü şaşkındı.
"Evet?" diye Şapka'ya seslendi. "Ne oldu?"

"Seninle konuşmuyordum," dedi Şapka. "Harry Potter'ı Hogwarts'ta en ait olduğu yere, yani Müdür'ün odasına sınıflandırıyordum -"

Dürtü Kontrolü

ph'nglui mglw'nafh J. K. Rowling wgah'nagl fhtagn

"Acaba nesi *var"*

"Turpin, Lisa!"

Fısıltı fısıltı fısıltı harry potter fısıltı fısıltı slytherin fısıltı fısıltı hayır cidden ne cehennem fısıltı fısıltı

"RAVENCLAW!"

Harry, Ravenclaw masasına doğru utangaç adımlarla yürüyen genç kızı selamlayan alkışlara katıldı, cübbesinin süslemesi artık koyu maviye dönüşmüştü. Lisa Turpin, Harry Potter'dan olabildiğince uzakta oturmak dürtüsüyle, koşup zorla yanına sokulma ve ondan cevaplar koparmaya başlama dürtüsü arasında kalmış gibiydi.

Sıra dışı ve merak uyandıran bir olayın merkezinde olmak ve ardından Ravenclaw Evi'ne seçilmek, barbekü sosuna batırılıp aç kedi yavrularının bulunduğu bir çukura atılmaya çok benziyordu.

"Seçmen Şapka'ya bu konuda konuşmayacağıma söz verdim," diye fısıldadı Harry bilmem kaçıncı kez.

"Evet, gerçekten."

"Hayır, Seçmen Şapka'ya bu konuda konuşmayacağıma dair gerçekten söz verdim."

"Peki, Seçmen Şapka'ya çoğundan *bahsetmeyeceğime* dair söz verdim ve geri kalanı tıpkı *seninki* gibi *özel*, o yüzden *sormayı kes.* "

"Ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Güzel! İşte olanların bir kısmı! Şapka'ya Profesör McGonagall'ın onu yakmakla tehdit ettiğini söyledim, o da bana Profesör McGonagall'a onun küstah bir genç olduğunu ve bahçesinden defolup gitmesi gerektiğini söylememi istedi!"

"Eğer söylediklerime *inanmayacaksan neden soruyorsun ki?* "

"Hayır, Karanlık Lord'u nasıl yendiğimi ben de bilmiyorum! Anlarsan bana anlatırsın!"

" *Sessizlik!* " diye bağırdı Profesör McGonagall Baş Masa'nın kürsüsünde. " *Seçme Töreni bitene kadar konuşmak yok!* "

Herkes onun spesifik ve inandırıcı tehditlerde bulunup bulunmayacağını görmek için beklerken ses seviyesinde kısa bir düşüş oldu ve ardından fısıltılar yeniden başladı.

Sonra gümüş sakallı yaşlı adam neşeyle gülümseyerek büyük altın sandalyesinden kalktı.

Ani sessizlik. Harry fısıltıyla konuşmaya devam etmeye çalışırken biri telaşla ona dirsek attı ve Harry cümlesini yarıda kesti.

Neşeli görünen yaşlı adam tekrar oturdu.

Kendime not: Dumbledore'a bulaşma.

Harry hâlâ Seçmen Şapka Olayı sırasında olanları sindirmeye çalışıyordu. Seçmen Şapka

En azından Harry Şapka'yı başından kaldırdığı anda olan şeydi bu; anda, sanki nereden geldiği belli olmayan küçük bir fısıltı duymuştu, *kulağa* tuhaf bir şekilde İngilizce gibi gelen ve aynı zamanda tıslamaya benzeyen bir şey, "S*slytherin'den Sslytherin'e selamlar: Eğer sırlarımı öğrenmek istiyorsan, yılanımla konuş,"* diyen bir şey.

Harry bunun resmi Sınıflandırma sürecinin bir olmaması gerektiğini tahmin ediyordu. Ve bunun Salazar Slytherin'in Şapka'yı yaparken yaptığı fazladan bir büyü olduğunu. Ve Şapka'nın kendisinin bundan haberi yoktu. Ve Şapka "SLYTHERIN" dediğinde tetikleniyordu, artı veya eksi bazı diğer koşullar. Ve kendisi gibi bir Ravenclaw'ın *bunu gerçekten ama gerçekten duymaması gerekiyordu*. Ve Draco'ya bunu sorabilmek için gizlilik yemini ettirmenin güvenilir bir yolunu bulabilirse, elinde biraz Komed-Çay bulundurmak için mükemmel bir zaman olacaktı.

Evlat, bir Karanlık Lord'un yolundan gitmemeye karar veriyorsun ve şapka kafandan çıkar çıkmaz evren seninle uğraşmaya başlıyor. Bazı günler kaderle savaşmak işe yaramıyor. Belki de Karanlık Lord olmama kararıma başlamak için yarına kadar beklerim.

"GRYFFINDOR!"

Ron Weasley *çok* alkış aldı, sadece Gryffindor'lardan değil. Görünüşe göre Weasley ailesi buralarda çok seviliyordu. Harry bir an sonra gülümsedi ve diğerleriyle birlikte alkışlamaya başladı.

Yine de Karanlık Taraf'tan geri dönmek için bugün gibi bir zaman yoktu.

Kaderi ve evreni doldur. O Şapka'yı gösterirdi.

"Zabini, Blaise!"

Durakla.

"SLYTHERIN!" diye bağırdı şapka.

Harry de Zabini'yi alkışladı, Zabini dahil herkesten aldığı tuhaf bakışları görmezden geliyordu.

Ondan sonra başka bir isim söylenmedi ve Harry, "Zabini, Blaise" sesinin alfabenin sonuna yakın olduğunu fark etti. Harika, yani şimdi *sadece* Zabini'yi alkışlamıştı... Oh iyi.

Dumbledore tekrar ayağa kalktı ve kürsüye doğru ilerlemeye başladı. Görünüşe göre bir konuşma yapacaklardı -

Ve Harry'nin aklına *parlak* bir fikir geldi.
deneysel test.

Hermione, Dumbledore'un yaşayan en güçlü büyücü olduğunu söylemişti, değil mi?

Harry elini kesesine attı ve "Komed-Çay" diye fısıldadı.

Comed-Tea'nin işe yaraması için, Dumbledore'un konuşması sırasında o *kadar* saçma bir şey söylemesi gerekecekti ki, Harry zihinsel olarak hazır olsa bile *yine* de boğulacaktı. Mesela, bütün Hogwarts öğrencilerinin bütün okul yılı boyunca hiç kıyafet giymemesi gerekecekti, yoksa herkes kediye dönüşecekti.

Ama o zaman *dünyada* Komed-Çay'ın gücüne direnebilecek *biri varsa*, o da Dumbledore olurdu. Yani bu işe yaradıysa, Komed-Çay tam anlamıyla *yenilmezdi.*

Harry masanın altındaki Komed-Çay'ın halkasını çekti, bunu biraz göze batmadan yapmak istiyordu. Kutu sessiz bir tıslama sesi çıkardı. Birkaç kafa ona bakmak için döndü, ama kısa süre sonra -

"Hoş geldiniz! Hogwarts'ta yeni bir yıla hoş geldiniz!" dedi Dumbledore, kollarını iki yana açmış öğrencilere bakarak, sanki hiçbir şey onu onları orada görmekten daha fazla memnun edemezmiş gibi.

Harry Comed-Tea'den ilk lokmasını aldı ve kutuyu tekrar indirdi. Her seferinde biraz daha yutacak ve Dumbledore *ne* derse desin boğulmamaya çalışacaktı -

"Ziyafetimize başlamadan önce birkaç söylemek istiyorum. Ve işte onlar: Mutlu mutlu bom bom bataklık bataklık bataklık! Teşekkür ederim!"

Herkes alkışladı ve tezahürat yaptı ve Dumbledore tekrar yerine oturdu.

Harry ağzının kenarlarından gazoz damlarken donakaldı. En azından *sessizce* boğulmayı başarmıştı .

Bunu *gerçekten* yapmamalıydı. *İş işten geçtikten bir saniye* sonra bunun *çok daha açık* hale gelmesi şaşırtıcı.

Geriye dönüp baktığında, muhtemelen herkesin kediye dönüştüğünü düşünürken bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmeliydi... ya da daha önce, Dumbledore'a bulaşmamaya dair zihnine aldığı notu hatırlamalıydı... ya da başkalarına karşı daha düşünceli olmaya dair yeni bulduğu kararı... ya da belki de *bir parça sağduyusu* olsaydı...

Umutsuzdu. Çekirdeğine kadar yozlaşmıştı. Karanlıklar Lordu'na selam olsun Harry. Kaderle savaşamazsın.

Birisi Harry'ye iyi olup olmadığını soruyordu. (Diğerleri sihirli bir şekilde masada beliren yiyecekleri kendilerine servis etmeye başlamıştı, her neyse).

"Ben iyiyim," dedi Harry. "Affedersiniz. Hımm. Bu Müdür için *normal* bir konuşma mıydı? Hepiniz... pek şaşırmış görünmüyordunuz..."

"Dumbledore deli tabii," dedi yanında oturan, Harry'nin hatırlayamadığı bir isimle kendini tanıtan, daha yaşlı görünümlü bir Ravenclaw. "Çok eğlenceli, inanılmaz güçlü bir büyücü, ama tamamen kaçık." Durakladı. "Daha sonra dudaklarından neden yeşil bir sıvı çıkıp sonra kaybolduğunu da sormak isterim, ama Seçmen Şapka'ya bu konuda da konuşmayacağına dair söz verdiğini sanıyorum."

Harry büyük bir çabayla, elindeki suçlayıcı Kombine-Çay kutusuna bakmaktan kendini alıkoydu.

Ne de olsa Comed-Tea durup dururken kendisi ve Draco hakkında bir Quibbler manşeti atmamıştı. Draco bunu öyle bir şekilde açıklamıştı ki, sanki her şey doğal bir şekilde olmuş gibi mi görünüyordu? Sanki *tarihi değiştirmiş gibi mi?*

Harry zihninde kendini alnını masaya vururken hayal ediyordu. *Wham, wham, wham* kafasının içinde gitti.

Başka bir öğrenci sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Dumbledore'un gizliden gizliye pek çok şeyi kontrol eden dahi bir beyin olduğunu ve kimsenin ondan şüphelenmemesi için deliliğini bir kılıf olarak kullandığını duydum."

"Bunu ben de duydum," diye fısıldadı üçüncü bir öğrenci ve masanın etrafından kaçamak baş sallamalar geldi.

Bu Harry'nin dikkatini çekmekten başka bir işe yaramadı.

"Anlıyorum," diye fısıldadı Harry, kendi sesini alçaltarak. "Yani herkes Dumbledore'un gizliden gizliye bir dahi olduğunu biliyor."

Öğrencilerin çoğu başını salladı. Harry'nin yanında oturan daha yaşlı öğrenci de dahil olmak üzere bir iki kişi aniden düşünceli göründü.

Bunun Ravenclaw masası olduğuna emin misin? Harry yüksek sesle sormamayı başardı.

"Harika!" Harry fısıldadı. "Herkes bilirse, kimse bunun bir sır olduğundan şüphelenmez!"

"Aynen öyle," diye fısıldadı bir öğrenci ve sonra kaşlarını çattı. "Bekle, bu kulağa pek doğru gelmiyor -"

Kendime not: Hogwarts öğrencilerinin 75. yüzdelik dilimi nam-ı diğer Ravenclaw Evi, üstün yetenekli çocuklar için dünyanın en özel programı değildir.

Ama en azından bugün önemli bir gerçeği öğrenmişti. Komed-Çay her şeye kadirdi. Ve *bu* şu anlama geliyordu.

Zihni sonunda bariz bağlantıyı kurunca Harry şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

... *bu,* kendi mizah anlayışını geçici olarak değiştirecek bir büyü öğrenir öğrenmez, her *şeyin* olmasını sağlayabileceği anlamına geliyordu, öyle *ki sadece* bir *şeyi* tükürüp atacak kadar şaşırtıcı bulacak ve sonra bir kutu Komed-Çay içecekti.

Tanrılığa giden kısa bir yolculuktu bu. Ben bile bunun okuldaki ilk günümden daha uzun sürmesini bekliyordum.

Düşününce, Hogwarts'ı da sınıflandırıldıktan sonra on dakika içinde tamamen mahvetmişti.

Harry bu konuda bir miktar pişmanlık duyuyordu - Merlin deli bir Müdür'ün gelecek yedi yıllık eğitimine ne yapacağını biliyordu - ama bir parça gurur duymaktan da *alamıyordu*.

Yarın. En geç yarın, Karanlık Lord Harry'ye giden yolda yürümeyi bırakacaktı. Bu ihtimal her geçen dakika daha da korkutucu hale geliyordu.

Ve yine de, bir şekilde, giderek daha çekici hale geliyordu. Zihninin bir kısmı şimdiden kölelerin üniformalarını hayal etmeye başlamıştı.

Yanında oturan daha yaşlı öğrenci, "Ye," diye homurdandı ve Harry'yi kaburgalarından dürtükledi. "Düşünme. Ye."

Harry otomatik olarak tabağını önündeki her şeyle doldurmaya başladı, minik parlayan parçaları olan mavi sosisler, her neyse.

"Ne düşünüyordun, Seçme -" diye başladı diğer birinci sınıf Ravenclaw'lardan biri olan Padma Patil.

En az üç kişi koro halinde "Yemek saatlerinde rahatsız etmek yok!" diye bağırdı. "Ev Kuralı!" diye ekledi bir başkası. "Aksi takdirde hepimiz burada açlıktan ölürüz."

Harry kendini *gerçekten*, ama gerçekten yeni ve zekice fikrinin gerçekten işe yaramamasını umarken buluyordu. Ve Komed-Çay'ın başka bir şekilde çalıştığını ve *aslında* gerçekliği değiştirecek her şeye kadir bir güce sahip olmadığını. Her şeye kadir olmak istemediğinden değildi. Sadece gerçekten işleyen bir evrende yaşama düşüncesine katlanamıyordu.

Gazlı içecekleri akıllıca kullanarak yükselmenin *onur kırıcı* bir yanı vardı.

Ama bunu deneysel olarak test edecekti.

"Biliyor musun," dedi yanındaki daha yaşlı öğrenci oldukça hoş bir tonda, "senin gibi insanları yemek yemeye zorlamak için bir sistemimiz var, ne olduğunu öğrenmek ister misin?"

Harry pes etti ve mavi sosislerini yemeye başladı. Oldukça iyiydi, özellikle de parlayan kısımları.

Akşam yemeği şaşırtıcı bir hızla geçti. Harry gördüğü bütün tuhaf yeni yiyeceklerden en azından biraz tatmaya çalıştı. Merakı, bir şeyin tadının nasıl olduğunu *bilmeme* düşüncesine dayanamıyordu. Tanrıya şükür ki bu, tek bir şey sipariş etmeniz gereken ve menüdeki diğer şeylerin tadının neye benzediğini asla öğrenemeyeceğiniz bir restoran değildi. Harry bundan *nefret ederdi*, merak duygusu olan herkes için bir işkence odası gibiydi: *Bu listedeki gizemlerden sadece birini öğrenin, ha ha ha!*

Sonra sıra Harry'nin yer bırakmayı tamamen unuttuğu tatlıya geldi. Küçük bir parça pekmezli tart yedikten sonra vazgeçti. Elbette bütün bunlar okul yılı boyunca en az bir kez daha elden ele dolaşacaktı.

Peki sıradan okul işleri dışında yapılacaklar listesinde neler vardı?

Yapılacaklar 1. Zihin değiştirme tılsımlarını araştırın, böylece Comed-Tea'yi test edebilir ve gerçekten her şeye kadir olmaya giden bir yol bulmadığınızı görebilirsiniz. Aslında, bulabildiğiniz her tür zihin büyüsünü araştırın. Zihin insan olarak gücümüzün , onu etkileyen her türlü büyü var olan en önemli büyü türüdür.

Yapılacaklar 2. Aslında bu Yapılacaklar 1 ve diğeri Yapılacaklar 2. Hogwarts ve Ravenclaw kütüphanelerinin kitap raflarını gözden geçirin, sisteme kendinizi alıştırın ve en azından tüm kitap başlıklarını okuduğunuzdan emin olun. İkinci geçiş: tüm içindekiler bölümünü okuyun. Hafızası sizden çok daha iyi olan Hermione ile koordineli çalışın. Hogwarts'ta kütüphaneler arası ödünç verme sistemi olmadığını öğrenin ve ikinizin, özellikle de Hermione'nin o kütüphaneleri de ziyaret edip edemeyeceğine bakın. Eğer diğer Evlerin özel kütüphaneleri varsa, bu kütüphaneleri nasıl
yasal olarak erişmek veya gizlice girmek.

Seçenek 3a: Hermione'ye gizlilik yemini ettirin ve 'Slytherin'den Slytherin'e: Sırlarımı arıyorsan yılanımla konuş' kitabını araştırmaya başlayın. Sorun: Bu kulağa son derece gizli geliyor ve rastgele ipucu içeren bir kitaba rastlamak epey zaman alabilir.

Yapılacaklar 0: Varsa ne tür bilgi arama ve geri getirme büyüleri olduğunu kontrol edin. Kütüphane büyüsü zihin büyüsü kadar önemli değildir ama çok daha yüksek bir önceliğe sahiptir.

Seçenek 3b: Draco Malfoy'u sihirli bir şekilde gizliliğe bağlayacak bir büyü arayın ya da Draco'nun sır tutma sözünün samimiyetini sihirli bir şekilde doğrulayın (Veritaserum?) ve sonra ona *Slytherin'in mesajını sorun...*

Aslında. Harry'nin 3b seçeneği hakkında oldukça kötü hisleri vardı.

Harry şimdi düşününce, 3a seçeneği hakkında da pek iyi hissetmiyordu.

Harry'nin düşünceleri, hayatının belki de en kötü anına, Şapka'nın altında kan dondurucu dehşetin yaşandığı uzun saniyelere, çoktan başarısız olduğunu düşündüğü ana geri döndü. O anda zamanda sadece birkaç dakika geriye gidip, çok geç olmadan bir şeyi, herhangi bir şeyi değiştirmeyi diledi...

Ve sonra her şeye rağmen çok geç olmadığı ortaya çıktı.

Dileğim gerçekleşti.

Tarihi değiştiremezsiniz. Ama doğru olanı yapabilirsiniz. *İlk* farklı bir şey yapın.

Tüm bu Slytherin'in sırlarını araştırma işi... yıllar sonra geriye dönüp baktığınızda, '*İşte* her şey burada ters gitmeye başladı,' diyeceğiniz türden bir şeye benziyordu.

Ve umutsuzca zamanda geriye gidip farklı bir seçim yapabilmeyi dilerdi...

Dileğin kabul oldu. Şimdi ne

olacak? Harry yavaşça

gülümsedi.

Bu oldukça *mantığa aykırı* bir düşünceydi... ama...

Ama *yapabilirdi*, yapamayacağını söyleyen bir kural yoktu, sadece o küçük fısıltıyı hiç duymamış gibi davranabilirdi. Evrenin, o kritik an hiç yaşanmamış olsaydı nasıl devam edecekse aynı şekilde devam etmesine izin verebilirdi. Yirmi yıl sonra, yirmi önce olmuş olmasını umutsuzca dileyeceği şey buydu ve yirmi yıl sonrasının yirmi yıl öncesi şu anda gerçekleşmişti. Uzak geçmişi değiştirmek kolaydı, sadece doğru zamanda düşünmeniz gerekiyordu.

Ya da... bu *daha* da mantıksızdı... Draco *ya da* Hermione yerine *Profesör McGonagall'*a bile haber . O da birkaç iyi insanı bir araya getirip Şapka'dan o fazladan büyüyü kaldırtabilirdi.

Neden, evet. Harry bunu gerçekten düşününce kulağa *oldukça* iyi bir fikir gibi geldi.

Geriye dönüp baktığında çok açıktı ama yine de her nasılsa 3c ve 3d seçenekleri gelmemişti.

Harry, Dark-Lord-Harry karşıtı programında kendine +1 puan verdi.

Şapka'nın ona yaptığı son derece zalimce bir şakaydı, ancak sonuçsalcı gerekçelerle sonuçlara itiraz edemezdiniz. Yine de kurbanın bakış açısı hakkında ona daha iyi bir fikir verdiği kesindi.

Yapılacaklar 4: Neville Longbottom'dan özür dile.

Tamam, iyi gidiyordu, şimdi bunu devam ettirmesi gerekiyordu. *Her gün, her şekilde daha da hafifliyorum.*

Harry'nin etrafındaki insanlar da bu noktada yemek yemeyi bırakmış, tatlı servis tabakları ve kullanılmış tabaklar ortadan kaybolmaya başlamıştı.

Bütün tabaklar bittiğinde, Dumbledore bir kez daha yerinden kalktı.

Harry elinde olmadan bir Komed-Çay daha içme isteği duydu.

Şaka yapıyor *olmalısın,* diye düşündü Harry.

Ama deney tekrarlanmadığı sürece sayılmazdı, mi? Ve zarar çoktan verilmişti, değil mi? *Bu* sefer ne olacağını görmek istememiş miydi? *Merak* etmiyor muydu*?* Ya farklı bir sonuç alırsa?

Hey, bahse girerim Neville Longbottom'a eşek şakası yapan beynimin aynı parçasısındır.

Belki?

Ve bunu yaparsam çok geç olduktan bir saniye sonra pişman olacağım çok açık değil mi?

Um...

Evet. Yani, hayır.

"Öhöm," dedi Dumbledore kürsüden, uzun gümüş sakalını sıvazlayarak. "Hepimizin karnı doyduktan ve suyumuz içildikten sonra birkaç şey daha söyleyeceğim. Size vermem gereken birkaç dönem başı bildirisi var."

"Birinci sınıflar, arazideki ormanın tüm öğrencilere yasak olduğunu unutmamalıdır. Bu yüzden buraya Yasak Orman deniyor. Eğer izin verilseydi adı İzinli Orman olurdu."

Açıkça. *Kendime not: Yasak Orman yasaktır.*

"Bekçi Bay Filch de benden, sınıflar arasında koridorlarda büyü yapılmaması gerektiğini hatırlatmamı istedi. Ne yazık ki hepimiz biliyoruz ki *olması gereken* ile *olan* farklı şeylerdir. Bunu aklınızda tuttuğunuz için teşekkür ederiz."

Şey...

"Quidditch seçmeleri dönemin ikinci haftasında yapılacaktır. Kendi ev takımları için oynamak isteyenler Madam Hooch ile temasa geçmelidir. Tüm Quidditch oyununu yeniden düzenlemekle ilgilenenler Harry Potter ile temasa geçmelidir."

Harry kendi tükürüğünü içine çekti ve tüm gözler ona çevrildiği anda öksürük krizine girdi. Nasıl bu*?* Dumbledore'un gözleriyle hiçbir noktada karşılaşmamıştı... *sanmıyordu*. O

O sırada kesinlikle Quidditch'i düşünmüyordu! Ron Weasley dışında kimseyle konuşmamıştı ve Ron'un da başkasına anlatacağını *sanmıyordu*... yoksa Ron şikâyet etmek için bir profesöre mi gitmişti? *Nasıl olur* da...

"Ayrıca, bu yıl sağ taraftaki üçüncü kat koridorunun çok acı verici bir şekilde istemeyen herkes için yasak olduğunu söylemeliyim. Koridor, özenle hazırlanmış bir dizi tehlikeli ve potansiyel olarak ölümcül tuzakla korunuyor ve özellikle de birinci sınıftaysanız, bunların hepsini aşmanız mümkün değil."

Harry bu noktada uyuşmuştu.

"Ve son olarak, Hogwarts'ta Karanlık Sanatlara Karşı Savunma Profesörlüğü görevini kahramanca üstlenmeyi kabul ettiği için Quirinus Quirrell'e en büyük teşekkürlerimi sunuyorum." Dumbledore'un bakışları öğrenciler üzerinde araştırıcı bir şekilde dolaştı. "Umarım tüm öğrenciler Profesör Quirrell'e, size ve bu okula verdiği olağanüstü hizmetin gerektirdiği nezaket ve *hoşgörüyü gösterir* ve onun işini yapmayı denemek istemiyorsanız, onunla ilgili herhangi bir *şikayetle bizi rahatsız etmezsiniz*."

Bu da neydi ?

"Şimdi sözü birkaç kelime söylemek isteyen yeni öğretim üyemiz Profesör Quirrell'e bırakıyorum."

Harry'nin ilk kez Sızdıran Kazan'da tanıştığı genç, zayıf, gergin adam yavaşça kürsüye doğru ilerledi, her yöne korkuyla bakıyordu. Harry kafasının arkasına bir göz attı, genç görünmesine rağmen Profesör Quirrell çoktan kelleşmiş gibi görünüyordu.

"Acaba nesi var?" diye fısıldadı Harry'*nin* yanında oturan daha yaşlı görünen öğrenci. Masanın başka yerlerinde de benzer sessiz yorumlar yapılıyordu.

Profesör Quirrell kürsüye doğru ilerledi ve orada durup gözlerini kırpıştırdı. "Ah..." dedi. "Ah..." Sonra cesareti tamamen kırılmış gibiydi ve orada sessizce durdu, ara sıra gözleri seğiriyordu.

"Oh, harika," diye fısıldadı büyük öğrenci, "Defans sınıfında *uzun* bir yıl daha olacak gibi görünüyor -"

"Selamlar, genç çıraklarım," dedi Profesör Quirrell kuru ve kendinden emin bir ses tonuyla. "Hepimiz Hogwarts'ın bu pozisyon için yaptığı seçimlerde belli bir *talihsizlik* yaşadığını biliyoruz ve şüphesiz birçoğunuz şimdiden bu yıl başıma hangi felaketin geleceğini merak ediyorsunuz. Sizi temin ederim ki bu felaket benim beceriksizliğim olmayacak." İnce ince gülümsedi. "İster inanın ister , uzun zamandır bir gün Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda Karanlık Sanatlara Karşı Savunma Profesörü olarak şansımı denemek istiyordum. Bu dersi ilk veren Salazar Slytherin'in kendisiydi ve on dördüncü yüzyılın sonlarına kadar her türden en büyük savaşçı büyücülerin burada ders vermeyi denemesi gelenekseldi. Geçmiş Savunma Profesörleri arasında sadece efsanevi gezgin kahraman Harold Shea değil, aynı zamanda tırnak içinde ölümsüz Baba Yaga, evet, görüyorum ki bazılarınız altı yüz yıldır ölü olmasına rağmen hala onun adını duyunca ürperiyorsunuz. Hogwarts'a gitmek için ilginç bir zaman olmalı, değil mi?"

Harry zorlukla yutkunuyor, Profesör Quirrell konuşmaya başladığında onu ele geçiren ani duygu dalgasını bastırmaya çalışıyordu. Kesin tonlar Harry'ye

Oxford'da bir öğretim görevlisinden çok daha ve Harry'nin Noel'e kadar evini, annesini ya da babasını göremeyeceği kafasına dank etmeye başlamıştı.

"Savunma makamının beceriksizler, alçaklar ve şanssızlar tarafından doldurulmasına alışkınsınız. Tarih bilinci olan herkes için burası bambaşka bir üne sahiptir. Burada öğretmenlik yapan herkes en iyisi değildir, ama en iyilerin hepsi Hogwarts'ta öğretmenlik yapmıştır. Böylesine yüce bir toplulukta ve bu günü bu kadar uzun süre bekledikten sonra, kendime mükemmellikten daha düşük bir standart koymaktan utanırım. Bu yüzden her birinizin bu yılı, şimdiye kadar sahip olduğunuz *en iyi* Savunma sınıfı olarak hatırlamanızı istiyorum. Bu yıl öğrendikleriniz, önceki ve sonraki öğretmenleriniz kim olursa olsun, sonsuza kadar Savunma sanatında sağlam temeliniz olarak hizmet edecektir."

Profesör Quirrell'in ifadesi ciddileşti. "Telafi etmemiz gereken *büyük* bir kayıp var ve bunu telafi etmek için fazla zamanımız yok. Bu nedenle, Hogwarts eğitim geleneklerinden bazı açılardan ayrılmayı ve bazı isteğe bağlı okul sonrası etkinlikleri başlatmayı planlıyorum." Durakladı. "Eğer bu yeterli olmazsa, belki sizi motive etmek için yeni yollar bulabilirim. Sizler benim uzun zamandır beklediğim öğrencilerimsiniz ve uzun zamandır beklediğim Savunma dersimde *elinizden* gelenin en iyisini yapacaksınız. 'Aksi takdirde korkunç acılar çekersiniz' gibi korkunç bir tehdit eklerdim ama bu çok klişe olurdu, sizce de öyle değil mi? Bundan daha yaratıcı olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Teşekkür ederim."

Sonra Profesör Quirrell'ın içindeki güç ve güven kaybolur gibi oldu. Kendini aniden beklenmedik bir izleyici kitlesiyle karşı karşıya bulmuş gibi ağzı bir karış açık kaldı ve sarsak bir hareketle dönüp yerine oturdu, sanki kendi üzerine çöküp patlayacakmış gibi kambur duruyordu.

"Biraz tuhaf görünüyor," diye fısıldadı Harry.

"Meh," dedi daha yaşlı görünen öğrenci. "Sen hiçbir şey görmedin."

Dumbledore kürsüye yeniden çıktı.

"Ve şimdi," dedi Dumbledore, "yatmadan önce okul şarkısını söyleyelim! Herkes en sevdiği melodiyi ve en sevdiği sözleri seçsin ve başlayalım!"

Yanlış Sorular Sormak

Elen sila J. K. Rowling omentielvo.

DÜZENLEME: Panik yapmayın. Yemin ederim ki bu bölümde olan her şeyin mantıklı, önceden haber verilmiş, kanona uygun bir açıklaması var. Bu bir bulmaca, çözmeye çalışmanız gerekiyor ve çözemezseniz bir sonraki bölümü okuyun.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en açık bilmecelerden biri."

Harry, Hogwarts'taki ilk tam gününün sabahında, Ravenclaw birinci sınıf erkek yatakhanesinde gözlerini açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Sessizdi.

Çok sessiz.

Ah, doğru ya... Yatağının başucunda, küçük bir kaydırma çubuğuyla kontrol edilen bir Sessizlik Büyüsü vardı ve bu, herhangi birinin Ravenclaw'da uyumasının mümkün olmasının tek nedeniydi.

Harry oturduğu yerden kalktı ve diğerlerinin de kalkmasını bekleyerek etrafına bakındı.

Yatakhane boş.

Yataklar, buruşuk ve yapılmamış.

Güneş, oldukça yüksek bir açıyla geliyor.

Sessizliği en üst seviyeye çıktı.

Mekanik çalar saati hâlâ çalışıyordu ama alarmı kapalıydı.

Görünüşe göre sabah 9:52'ye kadar uyumasına izin verilmişti. Hogwarts'a gelişiyle 26 saatlik uyku döngüsünü senkronize etmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen, dün gece saat 1'e kadar uyuyamamıştı. Diğer öğrencilerle birlikte sabah 7:00'de uyanmayı planlıyordu, yarından önce bir çeşit sihirli ilaç aldığı sürece ilk gün biraz uykusuz kalmaya katlanabilirdi. Ama şimdi kahvaltıyı kaçırmıştı. Ve Hogwartstaki ilk dersi olan Bitki Bilimi dersi bir saat yirmi iki dakika önce başlamıştı.

öfke yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Oh, ne güzel bir şaka. Alarmını kapat. Sessizliği aç. Ve Bay Kodaman Harry Potter'ın ilk dersini ve uykusu ağır olduğu için suçlanmasına izin verin.

Harry bunu kimin yaptığını öğrendiğinde.

Hayır, bu ancak Ravenclaw yatakhanesindeki diğer on iki çocuğun işbirliği ile yapılabilirdi. Hepsi onun uyuyan halini görmüş olmalıydı. Hepsi de kahvaltı boyunca uyumasına izin vermişti.

Öfke boşaldı, yerini kafa karışıklığı ve korkunç bir yaralanmışlık hissi aldı. Ondan *hoşlanmışlardı*. Öyle düşünmüştü. Dün gece, ondan hoşlandıklarını düşünmüştü. *Neden?*

Harry yataktan çıkarken, başucundan dışarı bakan bir kâğıt parçası gördü.

Gazete dedi ki,

Ravenclaw dostlarım,

Çok uzun bir gün oldu. Lütfen uyumama izin verin ve kahvaltımı kaçırdığım için endişelenmeyin. Unutmadım. ilk dersim hakkında.

Seninkiler,

Harry Potter.

Ve Harry orada öylece durdu, donmuştu, damarlarında buz gibi su dolaşmaya başlamıştı.

Kâğıt kendi el yazısıyla, kendi mekanik kalemiyle yazılmıştı.

Ve hatırlamıyordu.

Ve... Harry gözlerini kısarak kâğıt parçasına baktı. Hayal görmüyorsa, "Unutmadım" sözcükleri farklı bir tarzda yazılmıştı, sanki kendine bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi...?

Obliviate edileceğini *biliyor* muydu? Geç saatlere kadar ayakta kalmış, bir tür suç işlemiş ya da gizli bir faaliyette bulunmuş ve sonra... ama Obliviate büyüsünü *bilmiyordu*... başka biri... ne...

Harry'nin aklına bir düşünce geldi. Eğer Obliviated olacağını bilseydi...

Harry hâlâ pijamalarıyla yatağının etrafından dolaşıp sandığına koştu, başparmağını kilide bastırdı, kesesini çıkardı, eline sıkıştırdı ve "Kendime not" dedi.

Ve eline başka bir kâğıt parçası düştü.

Harry çıkarıp baktı. Bu da kendi el yazısıydı.

Notta şöyle yazıyordu:

Sevgili ben,

Lütfen oyunu oynayın. Bu oyunu hayatta sadece kez oynayabilirsiniz. Bu yeri doldurulamaz bir fırsat.

Tanıma kodu 927, ben bir patatesim.

Seninki,

Sen.

Harry yavaşça başını salladı. "Tanıma kodu 927, ben bir patatesim" gerçekten de önceden - birkaç yıl önce, televizyon izlerken - sadece kendisinin bileceği bir mesajdı. Eğer bir kopyasını gerçekten olarak tanımlamak zorunda kalırsa, ya da başka bir şey. Her ihtimale karşı. Hazırlıklı olun.

Harry mesaja *güvenemedi*, işin içinde başka büyüler de olabilirdi. Ama bu basit bir şakayı eliyordu. Bunu kesinlikle o yazmıştı ve yazdığını kesinlikle hatırlamıyordu.

Harry kâğıda bakarken, diğer taraftan görünen mürekkebin farkına vardı.

Ters çevirdi.

Arka yüzünde şöyle yazıyordu:

OYUN IÇIN TALIMATLAR:

Oyunun kurallarını bilmiyorsun.

Oyunun riskini bilmiyorsunuz Oyunun

amacını bilmiyorsunuz Oyunu kimin kontrol

ettiğini bilmiyorsunuz Oyunu nasıl

bitireceğinizi bilmiyorsunuz

100 puanla başlıyorsunuz.

Başla.

Harry "talimatlara" baktı. Bu taraf el yazısı değildi; yazı tamamen düzgündü, dolayısıyla yapaydı. Sanki dikte etmek için satın aldığı Quotes Quill gibi bir kalemle yazılmış gibi görünüyordu.

Neler olup bittiğine dair *hiçbir fikri yoktu.*

Birinci adım giyinmek ve yemek yemekti. Belki de bu sırayı tersine çevirmeliydi. Midesi oldukça boş hissediyordu.

Elbette kahvaltıyı kaçırmıştı, ama önceden gözünde canlandırdığı için bu olasılığa hazırlıklıydı. Harry elini kesesine attı ve Hogwarts'a gitmeden önce aldığı mısır gevreği kutusunu almayı umarak, "Atıştırmalık barlar," .

Ortaya çıkan şey bir kutu mısır gibi hissettirmedi.

Harry elini görüş alanına soktuğunda, bir nota iliştirilmiş iki küçük çikolata gördü - neredeyse bir öğün için yeterli değildi - ve not oyun talimatlarıyla aynı yazıyla yazılmıştı.

Notta şöyle yazıyordu:

GIRIŞIM BAŞARISIZ: -1 PUAN

MEVCUT PUAN: 99

FIZIKSEL DURUM: HALA AÇ

ZİHİNSEL DURUM: KAFASI KARIŞIK

"Gleehhhhh," dedi Harry'nin , bilinçli bir müdahale ya da karar olmaksızın.

Yaklaşık bir dakika boyunca orada durdu.

Bir dakika sonra, *hala* bir anlam ifade etmiyordu ve *hala* neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve beyni herhangi bir *hipotezi* kavramaya bile başlamamıştı, sanki zihinsel elleri lastik toplarla kaplıydı ve hiçbir şeyi alamıyordu.

Kendi öncelikleri olan midesi, olası bir deneysel sonda önerdi.

"Ah..." Harry boş odaya bakarak konuştu. "Bir puan harcayıp mısır gevreği kutumu geri alabileceğimi sanmıyorum?"

Sadece sessizlik vardı.

Harry elini kesenin içine soktu ve "Bir kutu mısır " dedi.

Doğru şekle sahip olduğunu hissettiği bir kutu eline geldi... ama çok hafifti, açıktı, boştu ve üzerindeki notta şöyle yazıyordu:

HARCANAN PUAN: 1

GÜNCEL PUAN: 98

KAZANDIN: BIR KUTU MISIR GEVREĞI

"Bir puan harcamak ve *gerçek tahıl çubukları* almak istiyorum Geri dön," dedi

Harry. Yine

sessizlik.

Harry elini keseye soktu ve "mısır gevreği" dedi. Hiçbir şey

çıkmadı.

Harry umutsuzca omuz silkti ve o gün giyeceği büyücü cüppesini almak için yatağının yanındaki dolaba gitti.

Dolabın zemininde, cüppesinin altında mısır gevreği çubukları ve bir not vardı:

HARCANAN PUAN: 1

GÜNCEL PUAN: 97

KAZANDIN: HALA GIYDIĞINIZ 6 TAHIL

ÇUBUĞU: PYJAMAS

PIJAMALARINIZ ÜZERINIZDEYKEN YEMEK YEMEYIN, PIJAMA

CEZASI ALIRSINIZ

Ve şimdi oyunu kontrol edenin deli olduğunu biliyorum.

Harry yüksek sesle, "Tahminimce oyun Dumbledore tarafından kontrol ediliyor," dedi. Belki *de bu* kez çabuk kavrayış konusunda yeni hız rekoru kırabilirdi.

Sessizlik.

Ama Harry örüntüyü kavramaya başlamıştı; notu bir sonraki baktığı yerde olacaktı. Böylece Harry baktı

yatağının altında.

HA! HA HA HA HA ! HA

HA HA HA HA HA!

DUMBLEDORE OYUNU KONTROL ETMIYOR KÖTÜ

TAHMIN

ÇOK KÖTÜ TAHMİN

-20 PUAN

VE HALA PIJAMA GIYIYORSUN, BU SENIN

DÖRDÜNCÜ HAMLEN.

VE HALA PIJAMA GIYIYORSANIZ PIJAMA

CEZASI: -2 PUAN

MEVCUT PUAN: 75

Bu bir bilmeceydi. Okuldaki ilk günüydü ve Dumbledore'u bir kenara bırakırsak, burada bu kadar deli olan başka birinin adını bilmiyordu.

Vücudu yukarı otomatik pilota bağlanmıştı, Harry bir takım cüppe ve iç çamaşırı topladı, sandığının mağara katını çıkardı (çok özel bir insandı ve biri girebilirdi), giyindi ve sonra pijamalarını koymak için yukarı çıktı.

Harry pijamalarının bulunduğu dolap çekmecesini çıkarmadan önce durakladı. Eğer buradaki model doğruysa...

"Nasıl daha fazla puan kazanabilirim?" Harry yüksek

sesle söyledi. Sonra çekmeceyi çıkardı.

İYİLİK YAPMAK İÇİN FIRSATLAR HER YERDEDİR

ANCAK IŞIĞIN OLMASI GEREKEN YER KARANLIKTIR

SORUNUN MALİYETİ: 1 PUAN

GÜNCEL PUAN: 74

GÜZEL IÇ ÇAMAŞIRI

ONLARI ANNEN MI ?

Harry notu elinde ezdi, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Draco'nun laneti aklına geldi. *Çamur kanlının oğlu* -

Bu noktada bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini daha iyi biliyordu. Muhtemelen Küfür Cezası alacaktı.

Harry mokeskin kesesini ve asasını kuşandı. Mısır gevreklerinden birinin ambalajını sıyırıp odanın çöp kutusuna attı, orada çoğunlukla yenmemiş bir Çikolatalı Kurbağa, buruşuk bir zarf ve biraz yeşil ve kırmızı ambalaj kağıdının üzerine düştü. Diğer mısır gevreğini de mokeskin kesesine koydu.

Son, umutsuz ve nihayetinde nafile bir ipucu arayışıyla etrafına bakındı.

Sonra Harry, Slytherin zindanlarını aramak için yatakhaneden çıktı, giderken yemek yiyordu. En azından cümlenin bununla ilgili olduğunu *düşünüyordu*.

Hogwarts koridorlarında gezinmeye çalışmak... muhtemelen bir Escher'in içinde dolaşmak kadar kötü *değil*

Resim, doğru olmasından ziyade retorik etki yaratmak için söylediğiniz türden bir şeydi.

Kısa bir süre sonra Harry, aslında bir Escher tablosunun Hogwarts'a kıyasla hem artıları hem de eksileri olacağını düşünüyordu. Eksiler: Tutarlı bir yerçekimi yönelimi yok. Artılar: En azından MERDİVENLER *SİZ ONLARIN ÜZERİNDE DURURKEN* HAREKET ETMEZDİ.

Harry yatakhanesine için aslında dört kat merdiven çıkmıştı. En az on iki kat merdiven indikten sonra zindanlarına yaklaşamadan, Harry (1) Escher'in bir tablosuyla kıyaslandığında bunun *çocuk oyuncağı* olduğu, (2) şatoda bir şekilde başladığından daha *yüksekte* ve (3) o kadar kaybolmuştu ki, bir sonraki pencereden dışarı bakıp gökyüzünde iki ay görse şaşırmazdı.

Yedek A planı durup yol sormaktı ama sanki dilencilerin hepsi olması gerektiği gibi derslerine devam ediyormuş gibi etrafta dolaşan aşırı derecede az insan var gibiydi.

Yedek plan B..

"Kayboldum," dedi Harry yüksek sesle. "Hogwarts şatosunun ruhu falan bana yardım edebilir mi?"

"Bu kalenin bir ruhu olduğunu sanmıyorum," diye gözlemledi duvarlardaki resimlerden birinde yaşlı bir kadın. "Yaşam belki, ama ruh değil."

Kısa bir duraklama oldu.

"Sen -" dedi Harry ve sonra çenesini kapadı. Bir daha düşündüm de, hayır, resme bir şey sorup sormayacağını sormayacaktı.

kendi farkındalığının bilincinde olmak anlamında tamamen bilinçliydi.

"Ben Harry Potter," dedi ağzından, aşağı yukarı otomatik pilotta. Harry de aşağı yukarı otomatik olarak elini resme doğru uzattı.

Resimdeki kadın Harry'nin eline baktı ve kaşlarını kaldırdı.

El yavaşça Harry'nin yanına düştü. "Özür dilerim,"

dedi Harry, "burada biraz yeniyim."

"Anladığım kadarıyla, genç kuzgun. Nereye gitmeye

çalışıyorsun?" Harry tereddüt etti. "Pek emin değilim," dedi.

"O zaman belki de zaten ."

"Nereye gitmeye çalışıyorsam, *burası* olduğunu sanmıyorum..." Harry ne kadar aptalca konuştuğunun farkında olarak çenesini kapattı. "Baştan başlayayım. Bu oyunu oynuyorum ama kuralların ne olduğunu bilmiyorum -" Bu da pek işe yaramadı, değil mi? "Tamam, üçüncü deneme. Puan kazanmak için iyi şeyler yapmak için fırsatlar arıyorum ve elimdeki tek şey ışığın olması gereken yerin karanlık olduğuna dair şifreli bir ipucu, bu yüzden aşağı inmeye çalışıyordum ama onun yerine yukarı çıkmaya devam ediyorum gibi görünüyor..."

Resimdeki yaşlı kadın ona oldukça şüpheci bir şekilde bakıyordu.

Harry içini çekti. "Hayatım biraz tuhaflaşmaya meyilli."

"Nereye gittiğinizi ya da neden oraya varmaya çalıştığınızı bilmediğinizi söylemek doğru olur mu?"

" *Tamamen* adil."

Yaşlı kadın başını salladı. "Kaybolmanın senin en önemli sorunun olduğundan emin değilim genç adam."

"Doğru, ama daha önemli sorunların aksine, bu nasıl çözüleceğini anlayabileceğim bir sorun ve *vay be* bu konuşma insan varoluşunun bir metaforuna mı dönüşüyor, şu ana kadar bunun farkına bile varmamıştım."

Kadın, Harry'ye değer biçerek baktı. "Sen iyi bir genç , değil mi? Bir an için merak etmeye başlamıştım. O halde, genel bir kural olarak, sola dönmeye devam edersen, aşağı inmeye devam edersin."

Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ama Harry bunu daha önce nerede duyduğunu hatırlayamıyordu. "Şey... çok zeki birine benziyorsun. Ya da çok zeki bir insanın resmine... her neyse, sadece bir kez oynayabildiğin ve sana kurallarını söylemedikleri gizemli bir oyun duydun mu?"

"Hayat," dedi kadın hemen. "Bu şimdiye kadar duyduğum en açık bilmecelerden biri."

Harry gözlerini kırpıştırdı. "Hayır," dedi yavaşça. "Yani oyunu oynamam gerektiğini ama kuralların bana söylenmeyeceğini söyleyen gerçek bir not falan aldım ve biri bana kuralları ihlal ettiğim için kaç puan kaybettiğimi söyleyen küçük kâğıtlar bırakıyor, mesela pijama giydiğim için eksi iki puan ceza gibi. Hogwarts'ta böyle bir şey yapabilecek kadar çılgın ve güçlü birini tanıyor musun? Dumbledore dışında yani?"

Bir kadın resmi iç çekti. "Ben sadece bir resmim, genç adam. Hogwarts'ı olduğu gibi hatırlıyorum - şimdiki Hogwarts'ı değil. Sana söyleyebileceğim tek şey, eğer bu bir bilmece olsaydı, cevabın oyunun hayat olduğu ve biz bunu bilmesek de

Tüm kuralları kendimiz koyarız, puan veren ya da alan her zaman siz olursunuz. Eğer bu bir bilmece değil de gerçek ise, o zaman bilemiyorum."

Harry resmin önünde eğilerek selam verdi. "Teşekkür ederim ."

Hanımefendi ona reverans yaptı. "Keşke seni sevgiyle hatırlayacağımı söyleyebilseydim," dedi, "ama muhtemelen seni hiç hatırlamayacağım. Elveda, Harry Potter."

Cevap olarak tekrar eğildi ve en yakın merdivenden aşağı inmeye başladı.

Dört sola dönüşten sonra kendini aniden büyük kayaların yuvarlandığı bir tümsekte sona eren bir koridora bakarken buldu - sanki bir göçük olmuş gibiydi, sadece çevredeki duvarlar ve tavan sağlamdı ve oldukça düzenli kale taşlarından yapılmıştı.

"Pekâlâ," dedi Harry boş havaya, "pes ediyorum. Başka bir ipucu istiyorum. Gitmem gereken yere nasıl gidebilirim?"

"Bir ipucu! İpucu mu dedin?"

Heyecanlı ses az duvarda asılı bir tablodan geliyordu, Harry'nin o güne dek gördüğü, hatta hayal ettiği en parlak pembe cüppeleri giymiş orta yaşlı bir adamın portresiydi bu. Portrede, üzerinde bir balık olan (bir balık çizimi değil, ama bir balık) sarkık, eski, sivri bir şapka .

"Evet!" Harry dedi ki. "Bir ipucu! Bir ipucu diyorum! Sadece *herhangi bir* ipucu değil, *özel* bir ipucu arıyorum, oynadığım bir oyun için -"

"Evet, evet! Oyun için bir ipucu! Sen Harry Potter'sın, değil mi? Ben Cornelion Flubberwalt'ım! Bana Eş Erin söyledi, o da Lord Gelincik Burun'a söyledi, da bana söyledi, gerçekten unuttum. Ama sana vermem için bir mesajdı! *Benim* için*!* Kimse beni umursamadı, ne kadar zamandır bilmiyorum, belki de hiç, bu işe yaramaz eski koridorda sıkışıp kaldım - bir ipucu! İpucunuz bende! Sana sadece üç puana mal olacak! İster misin?"

"Evet! İstiyorum!" Harry alaycılığını kontrol altında tutması gerektiğinin farkındaydı ama kendine engel olamıyordu.

"Karanlık, yeşil çalışma odaları ile McGonagall'ın Biçim Değiştirme sınıfı arasında bulunabilir! İpucu bu! Ve et, bir çuval salyangozdan daha yavaşsın! Yavaş olduğun için eksi on puan! Şimdi 61 puanın var! Mesajın geri kalanı buydu!"

"Teşekkür ," dedi Harry. Gerçekten de oyunun gerisinde kalmaya başlamıştı. "Şey... sanırım mesajın geldiğini , değil mi?"

"Havanın içindeki bir boşluktan, ateşli bir uçuruma açılan bir boşluktan çıkan içi boş bir ses tarafından söylendi! Bana böyle söylediler!"

Harry bu noktada, bunun kuşkuyla yaklaşması gereken bir şey mi, yoksa sineye çekmesi gereken bir şey mi olduğundan artık emin değildi. "Yeşil çalışma odalarıyla Biçim Değiştirme sınıfı arasındaki çizgiyi nasıl bulabilirim?"

"Sadece geri dönün ve sola, sağa, aşağı, sağa, sola, sağa, yukarı ve tekrar sola gidin, yeşil çalışma odasına geleceksiniz ve içeri girip karşı taraftan dümdüz , büyük bir kıvrımlı koridorda olacaksınız.

Kavşağın sağ tarafında Biçim Değiştirme sınıfına giden uzun ve düz bir koridor olacak!" Orta yaşlı adam figürü durakladı. "En azından *ben* Hogwarts'tayken böyleydi. Bugün tek sayılı bir yılın Pazartesi günü, değil mi?"

"Kurşun kalem ve mekanik kâğıt," dedi Harry kesesine. "Şey, iptal et, kâğıt ve mekanik kalem." Harry başını kaldırdı. "Tekrar edebilir misiniz?"

İki kez daha kaybolduktan sonra Harry, Hogwarts'ın sürekli değişen labirentinde *yol bulmanın* temel kuralını anlamaya başladığını hissetti, yani *bir resme yol sormak* . Eğer bu inanılmaz derecede derin bir hayat dersini yansıtıyorsa, bunun ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Yeşil çalışma odası, sakin ve pastoral sahnelerdeki ejderhaları gösteren yeşil lekeli cam pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla şaşırtıcı derecede hoş bir yerdi. Son derece rahat görünen sandalyeler ve bir ila üç arkadaşla birlikte çalışmak için çok uygun görünen masalar vardı.

Harry *aslında* diğer taraftaki kapıdan doğrudan geçip çıkamıyordu. Duvara yerleştirilmiş *kitap rafları* vardı ve Verres üzerindeki hakkını kaybetmemek için gidip bazı başlıkları okuması gerekiyordu. Ama yavaş olduğu yönündeki şikâyetleri dikkate alarak bunu hızlıca yaptı ve sonra diğer taraftan çıktı.

"Büyük kıvrımlı koridorda" yürürken genç bir çocuğun haykırışını duydu.

zamanlarda, Harry'nin enerji tasarrufu yapmayı, uygun ısınma egzersizleri yapmayı ya da bir şeylere çarpma endişesi duymayı umursamadan son sürat koşmak için bir bahanesi vardı.

Çılgınca uçuşu, neredeyse altı birinci sınıf Hufflepuff grubunu ezmek üzereyken aynı derecede ani bir şekilde durdu...

...birbirlerine sokulmuş, oldukça korkmuş ve çaresizce bir şeyler yapmak istiyormuş ama ne yapacaklarını bilemiyormuş gibi görünüyorlardı; bu muhtemelen başka bir genç çocuğun etrafını sarmış gibi görünen beş yaşlı Slytherin grubuyla ilgiliydi.

Harry birden oldukça sinirlendi.

" *Affedersiniz!* " diye bağırdı Harry avazı çıktığı kadar.

Buna gerek olmayabilirdi. İnsanlar zaten ona bakıyordu. Ama kesinlikle tüm hareketi durdurmaya yaradı.

Harry, Hufflepuff kümesinin yanından geçip Slytherin'lere doğru yürüdü.

Öfkeden eğlenceye ve sevince kadar değişen ifadelerle ona baktılar.

Harry'nin beyninin bir kısmı panik içinde, bunların çok daha büyük ve onu dümdüz edebilecek çocuklar olduğunu haykırıyordu.

Diğer bir kısmı ise kuru bir sesle, Yaşayan Çocuk'u ciddi bir şekilde ezerken yakalanan herkesin başının büyük bir belaya gireceğini, özellikle de bu kişiler bir grup yaşlı Slytherin ise ve bunu gören yedi Hufflepuff varsa, tanıkların huzurunda ona kalıcı bir zarar verme şanslarının neredeyse sıfır olduğunu söyledi. Büyük oğlanların ona karşı sahip olduğu tek gerçek silah kendi korkusuydu, tabii buna izin verirse.

Sonra Harry tuzağa düşürdükleri çocuğun Neville Longbottom olduğunu gördü.

Tabii ki.

Bu her şeyi çözdü. Harry Neville'den özür dilemeye karar vermişti ve bu Neville*'in onun* olduğu anlamına geliyordu, bu *ne cüret*?

Harry uzanıp Neville'i bileğinden yakaladı ve Slytherinlerin arasından çekip çıkardı, Harry onu çekip çıkarırken çocuk şok içinde tökezledi ve neredeyse aynı hareketle kendi yolunu da aynı boşluktan itti.

Harry de Slytherinlerin ortasında, Neville'in durduğu yerde , kendinden çok daha büyük, iri ve güçlü çocuklara bakıyordu.

"Merhaba," dedi Harry. "Ben Yaşayan Çocuk'um."

Oldukça garip bir duraklama oldu. Kimse konuşmanın bundan sonra nereye gideceğini bilmiyor gibiydi.

Harry'nin gözleri aşağıya doğru kaydı ve yere saçılmış birkaç kitap ve kâğıt gördü. Ah, çocuğun kitaplarını toplamaya çalışmasına izin verip sonra tekrar elinden aldığı o eski oyun. Harry kendisinin böyle bir oyunun nesnesi olduğunu hiç hatırlamıyordu, ama iyi bir hayal gücü vardı ve hayal gücü onu öfkelendiriyordu.
Büyük sorun çözüldükten sonra Neville'in geri dönüp malzemelerini alması yeterince kolay olacaktı, tabii Slytherin'lerin kitaplara bir şey yapmayı düşünemeyecek kadar ona odaklanmış olmaları şartıyla.

Ne yazık ki gözlerinin kaydığı fark edilmişti. "Ooh," dedi çocukların en büyüğü, "oo küçük kitapları istedi mi -"

"Kapa çeneni," dedi Harry soğuk bir sesle. *Dengelerini boz. Bekledikleri şeyi yapmayın. Size zorbalık yapmalarını gerektirecek bir kalıba girmeyin.* "Bu inanılmaz zekice bir planın parçası mı?

Size gelecekte avantaj sağlayacak bir plan mı, yoksa Salazar Slytherin'in adını lekelemek kadar anlamsız bir şey mi?"

En iri çocuk Harry Potter'ı sertçe itti ve Harry Slytherin çemberinden çıkıp Hogwarts'ın sert taş zeminine yuvarlandı.

Ve Slytherinler güldü.

Harry ona son derece ağır çekim gibi gelen bir hareketle ayağa kalktı. Henüz asasını nasıl kullanacağını bilmiyordu, ama bu şartlar altında bunun onu durdurmasına izin vermek için bir neden yoktu.

Harry parmağıyla en büyük Slytherin'i göstererek, "Bu adamdan kurtulmak için *ne kadar puan gerekiyorsa o kadar* ödemek istiyorum," dedi.

Sonra Harry diğer elini kaldırdı, "Abrakadabra" dedi ve parmaklarını şıklattı.

Abrakadabra deyince Hufflepuff'lardan ikisi, Neville de dahil olmak üzere çığlık attı, diğer üç Slytherin umutsuzca Harry'nin parmağının önünden sıçradı ve en büyük Slytherin yüzünü, boynunu ve göğsünü süsleyen ani bir kırmızı sıçramayla şok olmuş bir ifadeyle sendeleyerek geri çekildi.

Harry *bunu* beklemiyordu.

En büyük Slytherin yavaşça başını kaldırdı ve az önce örtülmüş olan vişneli turta tepsisini soydu. En büyük Slytherin tepsiyi bir süre elinde tutup baktı, sonra yere bıraktı.

Hufflepuff'lardan birinin gülmeye başlaması için muhtemelen dünyadaki en iyi zaman değildi, ama Hufflepuff'lardan biri tam olarak bunu yapıyordu.

Sonra Harry dibindeki notu gördü.

"Dur ," dedi Harry ve notu almak için öne . "Bu not benim için, sanırım -"

" *Sen," diye* homurdandı en büyük Slytherin, "*sen, gidiyorsun, -* "

" Şuna *bak*!" diye bağırdı Harry, notu yaşlı Slytherin'e doğru sallayarak. "Yani, şuna bir bakın! Berbat bir turta için benden 30 puan nakliye ve taşıma ücreti alındığına inanabiliyor musun? 30 puan! Zor durumdaki masum bir çocuğu kurtardıktan sonra bile anlaşmadan zarar ediyorum! Ya depolama ücretleri? Nakliye ücretleri? Nakliye masrafları? Bir *pasta* üzerinde *nakliye masraflarını* nasıl elde edersiniz*?* "

O garip duraklamalardan biri daha oldu. Harry hangi Hufflepuff kıkırdamadan duramıyorsa, o salağın canını yakacağını düşündü.

Harry geri çekildi ve Slytherin'lere en ölümcül bakışını fırlattı. "Şimdi git yoksa sen gidene kadar varlığını daha da gerçeküstü hale getirmeye devam edeceğim. Sizi uyarayım... *benim* hayatımla uğraşmak *sizin* hayatınızı *da... biraz kıllı* hale getirebilir. Anladın mı?"

En iri Slytherin tek bir korkunç hareketle asasını Harry'ye doğrulttu ve aynı anda kafasının diğer tarafına bir turta daha isabet etti, bu seferki parlak yaban mersinliydi.

Bu turtadaki not oldukça büyüktü ve açıkça okunabiliyordu. Harry, "O turtadaki notu okumak isteyebilirsin," diye gözlemledi. "Sanırım bu sefer senin için."

Slytherin yavaşça uzandı, turta tepsisini aldı, yere daha fazla yabanmersini düşüren ıslak bir çamurla ters çevirdi ve üzerinde şöyle yazan bir not okudu:

UYARI

OYUN DEVAM EDERKEN YARIŞMACI ÜZERINDE

BÜYÜ KULLANILAMAZ

OYUNA DAHA FAZLA MÜDAHALE

OYUN YETKILILERINE BILDIRILECEKTIR.

Slytherin'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi bir sanat eseriydi. Harry bu Oyun Kumandası'nı sevmeye başlayabileceğini düşündü.

"Bak," dedi Harry, "bugünlük bu kadar yeter mi? Bence burada işler kontrolden çıkmaya başladı. Sen Slytherin'e dönsen, ben de Ravenclaw'a dönsem ve hepimiz biraz sakinleşsek, olur mu?"

"Benim daha iyi bir fikrim var," diye tısladı en büyük Slytherin. "Kazara bütün parmaklarını kırsan nasıl olur?"

"Merlin aşkına, bir düzine tanığın önünde tehdit savurduktan sonra nasıl inandırıcı bir kaza sahnelersin, seni *aptal* -"

En iri Slytherin yavaşça, kasten Harry'nin ellerine doğru uzandı ve Harry olduğu yerde *dondu* kaldı, beyninin diğer çocuğun yaşını ve gücünü fark eden kısmı sonunda sesini duyurmayı başardı ve bağırdı: *NE YAPIYORUM BEN?*

"Durun!" dedi diğer Slytherinlerden biri, sesi aniden paniğe kapılmıştı. "Dur, bunu gerçekten yapmamalısın!"

En iri Slytherin onu görmezden geldi, Harry'nin sağ elini sıkıca sol elinin içine aldı ve Harry'nin işaret parmağını sağ elinin içine aldı.

Harry Slytherin'in gözlerinin içine baktı. Harry'nin bir yanı çığlık atıyordu, bunun olmaması gerekiyordu, bunun olmasına *izin* verilmemeliydi, yetişkinler böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdi -

Slytherin yavaşça işaret parmağını geriye doğru bükmeye başladı.

Henüz parmağımı kırmadı ve o kırana kadar irkilmek bile bana . O zamana kadar, bu sadece korku yaratmaya yönelik başka bir girişim.

"Durun!" dedi daha önce itiraz etmiş olan Slytherin. "Durun, bu çok kötü bir fikir!"

"Aynı ," dedi buzbir ses. Yaşlı bir kadın sesi.

En iri Slytherin Harry'nin elini bıraktı ve yanmış gibi geriye doğru sıçradı.

"Profesör Sprout!" diye bağırdı Hufflepuff'lardan biri, sesi Harry'nin hayatında duyduğu herkes kadar sevinçliydi.

Harry'nin görüş alanına, o dönerken, dağınık gri saçları ve kir pas içindeki giysileriyle ufak tefek bir kadın girdi. Suçlayıcı bir parmakla Slytherin'leri işaret etti. "Açıklayın kendinizi," dedi. "Benim Hufflepuff'larımla ne yapıyorsunuz ve..." ona baktı. "Benim iyi öğrencim, Harry Potter."

Uh oh. Bu doğru, bu sabah kaçırdığım onun dersiydi.

"Bizi öldürmekle tehdit etti!" diye bağırdı diğer Slytherinlerden biri, durma çağrısı yapanla aynı kişi.

"Ne?" Harry boş boş konuştu. "Ben *!* Seni öldürecek olsaydım, önce alenen tehdit etmezdim!"

Üçüncü bir Slytherin çaresizce güldü ve sonra diğer çocuklar ona ölümcül bakışlar fırlatınca aniden durdu.

Profesör Sprout oldukça şüpheci bir ifade takınmıştı. "Bu tam olarak nasıl bir ölüm tehdidi olabilir?"

"Öldüren Lanet! Üzerimizde Öldüren Laneti kullanıyormuş gibi yaptı!"

Profesör Sprout dönüp Harry'ye baktı. "Evet, on bir yaşındaki bir çocuktan gelen oldukça korkunç bir tehdit. Yine de rol yapmayı hayal bile etmemelisin, Harry Potter."

"Öldüren Lanet'in *sözlerini* bile bilmiyorum," dedi Harry hemen. "Ve hiçbir zaman asamı çıkarmadım."

Profesör Sprout şimdi Harry'ye şüpheci bir bakış atıyordu. "Sanırım bu çocuk *kendine* iki turtayla vurmuş, o zaman."

Genç Hufflepuff'lardan biri, "Asasını kullanmadı!" diye mırıldandı. "Nasıl yaptığını ben de bilmiyorum, sadece parmaklarını şıklattı ve pasta oldu!"

Profesör Sprout bir süre durakladıktan sonra, "Gerçekten mi?" dedi. Kendi asasını çekti. "Burada kurban siz gibi göründüğünüz için buna gerek duymayacağım, ama bunu doğrulamak için asanızı kontrol etmemin bir sakıncası var mı?"

Harry asasını çıkardı. "Ne yapacağım -"

" *Prior Incantato,*" dedi Sprout. Kaşlarını çattı. "Bu garip, asanız hiç kullanılmamış gibi görünüyor."

Harry omuz silkti. "Aslında olmadı, asamı ve okul kitaplarımı daha birkaç gün önce aldım."

Sprout başını salladı. "O halde kendini tehdit altında hisseden bir çocuğun kazara büyü yaptığı açık bir vaka var elimizde. Ve kurallar açıkça sizin sorumlu tutulamayacağınızı belirtiyor. *Size* gelince... " Slytherin'lere döndü. Gözleri kasıtlı olarak Neville'in yerde duran kitaplarına kaydı.

Beş Slytherin'e baktığı uzun bir sessizlik oldu.

"Slytherin'den *üçer* puan" dedi sonunda. "Ve *ondan da* altı," *dedi* turtaya bulanmış çocuğu göstererek. "Bir daha *asla* ne Hufflepuff'larıma ne de öğrencim Harry Potter'a burnunu sokma. Şimdi *git.* "

Tekrar gerek kalmadı; Slytherinler dönüp hızla uzaklaştılar.

Neville gitti ve kitaplarını toplamaya başladı. Ağlıyor gibiydi ama çok az ağlıyordu. Gecikmiş şoktan ya da diğer çocuklar ona yardım ettiği için olabilirdi.

"teşekkür ederim, Harry Potter," dedi Profesör Sprout ona. "Ravenclaw'a yedi puan, korunmasına yardım ettiğin her Hufflepuff için bir puan. Ve daha fazla bir şey söylemeyeceğim."

Harry gözlerini kırpıştırdı. Kendini beladan uzak tutmakla ilgili bir ders ve ilk dersini kaçırdığı için oldukça sert bir azar bekliyordu.

Belki de Hufflepuff'a gitmeliydi. Sprout havalıydı.

" *Scourgify,*" dedi Sprout yerdeki turta yığınına ve hemen ortadan kayboldu.

Ve oradan ayrıldı, yeşil çalışma odasına giden koridor boyunca yürüdü.

"Bunu nasıl *yaptın*?" diye tısladı Hufflepuff çocuklarından biri, o gider gitmez.

Harry kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Sadece parmaklarımı şıklatarak istediğim her şeyin olmasını sağlayabilirim."

Çocuğun gözleri büyüdü. " *Gerçekten mi?* "

"Hayır," dedi Harry. "Ama bu hikâyeyi herkese anlatırken, Ravenclaw birinci sınıftaki Hermione Granger'la da paylaşmayı unutma, onun da eğlenceli bulabileceğin bir anekdotu var." Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama büyüyen efsanesine yenilerini ekleme fırsatını kaçıracak değildi. "Peki, şu Öldüren Laneti de neyin nesiydi?"

Çocuk ona tuhaf bir bakış attı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Bilseydim sormazdım."

"Öldüren Lanet'in sözcükleri," çocuk yutkundu ve sesi fısıltıya dönüştü ve elinde bir asa tutmadığını açıkça belirtmek istercesine ellerini yanlarından uzaklaştırdı, "*Avada Kedavra.* "

Tabii ki öyleler.

Harry bunu babası Profesör Michael Verres-Evans'a asla söylememesi gereken şeyler listesine ekledi. Bu yeterince kötüydü.

Öldüren Lanet'in "Abrakadabra" olduğunu kabul etmek zorunda kalmadan, korkunç Öldüren Lanet'ten kurtulan tek kişi olduğunuzu anlatmak.

Harry bir an durakladıktan sonra, "Anlıyorum," dedi. "Parmaklarımı şıklatmadan önce *bunu* son kez söylüyorum." Yine de taktiksel açıdan yararlı olabilecek bir etki yaratmıştı.

" *Neden* -"

"Muggle'lar tarafından yetiştirilen Muggle'lar bir şaka olduğunu ve komik olduğunu düşünüyor. Cidden, olan bu. Affedersiniz ama bana adınızı hatırlatabilir misiniz?"

"Ben Ernie Macmillan," dedi Hufflepuff. Elini uzattı ve Harry elini sıktı. "Sizinle tanıştığıma onur duydum."

Harry hafifçe eğildi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, bu onurlu şeyi atlayın."

Sonra diğer çocuklar onun etrafında toplandı ve ani bir tanışma seli yaşandı.

İşleri bittiğinde Harry yutkundu. Bu çok zor olacaktı. "Um... eğer herkes bana izin verirse... Neville'e söylemem gereken bir şey var -"

Tüm gözler bir adım geri çekilen ve yüzü endişeli görünen Neville'e çevrildi.

"Sanırım," dedi Neville kısık bir sesle, "daha cesur olmam gerektiğini söyleyeceksiniz -"

"Hayır, öyle bir şey değil!" Harry telaşla konuştu. "*Onunla* bir ilgisi yok. Sadece Seçmen Şapka'nın bana söylediği bir şey -"

Birdenbire, *daha* da endişeli görünen Neville hariç, diğer çocuklar *çok* ilgili görünmeye başladılar.

Harry'nin boğazını tıkayan bir şey var gibiydi. Ağzındaki baklayı çıkarması gerektiğini biliyordu, ama sanki koca bir tuğla yutmuş da yoluna çıkmış gibiydi.

Harry'nin dudaklarını elle kontrol etmesi ve her heceyi tek tek gerekiyor gibiydi, ama bunu başardı. "Ben, sor, ry." Nefesini verdi ve derin bir nefes aldı. "Geçen gün yaptığım şey için. Bu konuda nazik olmana falan gerek yok, benden nefret edersen anlarım. Bu benim özür dileyerek havalı görünmeye çalışmamla ya da senin bunu kabul etmek zorunda kalmanla ilgili değil. Yaptığım şey yanlıştı."

Bir duraklama oldu.

Neville kitaplarını göğsüne daha sıkı bastırdı. "Bunu neden yaptın?" dedi ince, titrek bir sesle. Sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Neden *herkes* bana bunu yapıyor, Yaşayan Çocuk bile?"

Harry birden kendini hayatında hiç olmadığı kadar küçük hissetti. "Özür dilerim," dedi Harry tekrar, sesi kısılmıştı artık. "Sadece... çok korkmuş görünüyordun, sanki kafanın üzerinde 'kurban' yazan bir işaret vardı ve ben de sana işlerin her zaman kötü gitmediğini, bazen canavarların sana çikolata verdiğini göstermek istedim... Sana bunu gösterirsem korkacak o kadar çok şey olmadığını fark edersin diye düşündüm -"

"Ama ," diye fısıldadı Neville. "Bugün gördün, orada *öyle!* "

"Tanıkların önünde gerçekten kötü bir şey yapmazlardı. Onların ana silahı korku. Bu yüzden *sizi* hedef alıyorlar, çünkü korktuğunuzu görebiliyorlar. Ben istedim ki

daha az korkmanı sağlamak... sana korkunun o şeyin kendisinden daha kötü olduğunu göstermek... ya da ben kendime böyle söyledim, ama Seçmen Şapka bana kendime yalan ve bunu gerçekten eğlenceli olduğu için yaptığımı söyledi. İşte bu yüzden özür diliyorum -"

"Beni incittin," dedi Neville. "Az önce. Beni tutup onlardan uzaklaştırdığında." Neville kolunu uzattı ve Harry'nin onu tuttuğu yeri gösterdi. "Ne kadar sert çektiğin için ileride buramda bir çürük oluşabilir. Aslında Slytherin'lerin bana çarparak yaptıklarından daha çok canımı yaktın."

" *Neville!* " diye tısladı Ernie. "Seni *kurtarmaya* çalışıyordu!"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Harry. "Bunu gördüğümde... gerçekten çok sinirlendim..."

Neville ona sabit bir şekilde baktı. "Yani beni sertçe çekip çıkardın ve kendini benim olduğum yere koyup 'Merhaba, ben Yaşayan Çocuk'um' dedin."

Harry başını salladı.

"Bence bir gün gerçekten harika biri olacaksın," dedi Neville. "Ama şu anda değilsin."

Harry boğazındaki ani düğümü yuttu ve uzaklaştı. Koridordan kavşağa kadar devam etti, sonra sola dönüp bir koridora girdi ve körlemesine yürümeye devam etti.

Burada ne yapması *gerekiyordu*? Hiç sinirlenmemeli miydi? Sinirlenmeden bir şey yapabileceğinden emin değildi ve kim bilir o zaman Neville'e ve kitaplarına ne olurdu. Ayrıca, Harry *bunun* nasıl olduğunu bilecek kadar çok fantezi kitabı okumuştu. Öfkesini bastırmaya çalışacaktı ama başaramayacaktı ve öfkesi ortaya çıkmaya devam edecekti

tekrar. Ve tüm bu uzun kendini keşfetme yolculuğunun sonunda öfkesinin kendisinin bir parçası olduğunu ve ancak bunu kabul ederek akıllıca kullanmayı öğrenebileceğini öğrenecekti. *Star Wars*, aslında cevabın olumsuz duygulardan kendini tamamen soyutlaman gerektiği *olduğu* tek evrendi ve Yoda'yla ilgili bir şey Harry'nin küçük yeşil morondan her zaman nefret etmesine neden olmuştu.

Bu yüzden zaman kazandıran plan, kendini keşfetme yolculuğunu atlamak ve doğrudan öfkesini yalnızca kendisinin bir parçası olarak kabul ederek onu kontrol altında tutabileceğini fark ettiği bölüme gitmekti.

Sorun şu ki, öfkelendiğinde *kendini* kontrolsüz *hissetmiyordu*. Soğuk öfke ona kontrolün kendisinde olduğunu hissettiriyordu. Ancak geriye dönüp baktığında *olayların bir bütün olarak*... bir şekilde kontrolden çıkmış gibi göründüğünü fark etti.

Oyun Denetçisi'nin bu tür şeylere ne kadar önem verdiğini ve bunun için puan kazanıp kazanmadığını merak etti. Harry'nin kendisi de epeyce puan kaybettiğini düşünüyordu ve resimdeki yaşlı kadının ona, önemli olan tek fikrin kendi fikri olduğunu söyleyeceğinden emindi.

Harry ayrıca Oyun Denetçisi'nin Profesör Sprout'u gönderip göndermediğini de merak ediyordu. Mantıklı bir düşünceydi bu: Notta Oyun Yetkilileri'ne haber vermekle tehdit edilmişti ve Profesör Sprout oradaydı. Belki de Oyun Denetleyicisi Profesör Sprout'*tu* - *Hufflepuff Evi'nin Başkanı* herkesin şüpheleneceği *son* kişi olurdu, bu da onu Harry'nin listesinin en başına koymalıydı. Bir ya da iki gizem romanı da okumuştu.

"Peki oyunda nasılım?" Harry yüksek sesle söyledi.

Sanki biri arkasından fırlatmış gibi başının üzerinden bir kâğıt uçtu - Harry döndü, ama orada

orada kimse yoktu - ve Harry tekrar öne döndüğünde, not yere düşmüştü.

Notta şöyle yazıyordu:

STIL IÇIN PUAN: 10

İYİ DÜŞÜNME PUANLARI: -3,000,000

RAVENCLAW EVİ PUAN BONUSU: 70 MEVCUT

PUAN: -2,999,871

KALAN DÖNÜŞ SAYISI: 2

" *Eksi üç milyon puan mı?"* Harry öfkeyle boş koridora baktı. "Bu aşırı görünüyor! Oyun Otoriteleri'ne itirazda bulunmak istiyorum! Ve önümüzdeki iki turda üç milyon puanı nasıl telafi edeceğim?"

Kafasının üzerinden bir not daha

uçtu. BAŞVURU: BAŞARISIZ

YANLIŞ SORULAR SORMAK: -1,000,000,000,000 PUAN

MEVCUT PUAN: -1,000,002,999,871

KALAN DÖNÜŞ SAYISI: 1

Harry pes etti. Bir tur kala yapabileceği tek şey, çok iyi olmasa bile, en iyi atışını yapmaktı. "Tahminimce bu oyun hayatı temsil ediyor."

Kafasının üzerinden son bir kâğıt uçtu, üzerinde şu

yazıyordu: GİRİŞİM BAŞARISIZ

BAŞARISIZ BAŞARISIZ BAŞARISIZ

AIIIIIIIIIIIIIEEEEEEEEEEEEEEEE

MEVCUT PUANLAR: EKSİ

SONSUZLUK OYUNU KAYBETTİNİZ

SON TALIMAT:

Profesör McGonagall'ın ofisine git.

Son satır kendi el yazısıydı.

Harry bir süre son satıra baktı, sonra omuz silkti. Pekâlâ. Profesör McGonagall'ın ofisi olacaktı. Eğer Oyun Denetleyicisi oysa...

Dürüst olmak gerekirse, Harry'nin Profesör McGonagall Oyun Denetleyicisi olsaydı nasıl hissedeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Zihni tamamen boştu. Bu, kelimenin tam anlamıyla, hayal bile edilemezdi.

Birkaç portre sonra - uzun bir yolculuk değildi, Profesör McGonagall'ın ofisi Biçim Değiştirme sınıfından çok uzakta değildi, en azından tek sayılı yıllarda Pazartesi günleri
- Harry onun ofisinin kapısının önünde durdu.

Kapıyı çaldı.

"İçeri gelin," dedi Profesör McGonagall'ın boğuk sesi. İçeri

girdi.

Bilinmeyen ve Bilinemeyen

Melenkurion abatha! Duroc minas mill J. K. Rowling!

Gizemli sorular vardı, ancak gizemli bir cevap terimlerde bir çelişkiydi.

"İçeri gel," dedi Profesör McGonagall'ın boğuk sesi. Harry de

öyle yaptı.

Müdire Yardımcısı'nın ofisi temiz ve düzenliydi; masanın hemen yanındaki duvarda, her şekil ve boyutta ahşap bölmelerden oluşan bir labirent vardı, çoğunun içine birkaç parşömen parşömen yerleştirilmişti ve başka hiç kimse bilmese bile Profesör McGonagall'ın her bölmenin tam olarak ne anlama geldiğini bildiği bir şekilde çok açıktı. Asıl masanın üzerinde tek bir parşömen duruyordu, onun dışında temizdi. Masanın arkasında birkaç kilitle tutturulmuş kapalı bir kapı vardı.

Profesör McGonagall masanın arkasındaki sırtı açık taburede oturmuş, şaşkın görünüyordu - Harry'yi görünce gözleri açılmış, belki de hafif bir endişe duymuştu.

"Bay Potter?" dedi Profesör McGonagall. "Bu neyle ilgili?"

Harry'nin zihni bomboştu. Oyun tarafından buraya gelmesi emredilmişti, *onun* aklında bir şey olmasını bekliyordu...

"Bay Potter?" dedi Profesör McGonagall, biraz sinirli görünmeye başlamıştı.

Neyse ki, Harry'nin panikleyen beyni bu noktada Profesör McGonagall'la konuşmayı planladığı bir şey olduğunu hatırladı. Önemli ve onun zaman ayırmasına değecek bir şey.

"Um..." Harry dedi ki. "Kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için yapabileceğin bir büyü varsa..."

Profesör McGonagall sandalyesinden kalktı, dış kapıyı sıkıca kapattı ve asasını çıkarıp büyüler söylemeye başladı.

Tam bu noktada Harry, Profesör McGonagall'a Komedi-Çay ikram etmek için paha biçilmez ve muhtemelen yeri doldurulamaz bir fırsatla karşı karşıya olduğunu fark etti ve bunu ciddi ciddi düşündüğüne inanamadı ve sorun olmayacağını, gazozun birkaç saniye sonra yok olacağını düşündü ve o parçasına *çenesini kapamasını* söyledi.

Öyle oldu ve Harry söyleyeceklerini zihninde düzenlemeye başladı. Bu tartışmayı bu kadar erken yapmayı planlamamıştı, ama burada olduğu sürece...

Profesör McGonagall kulağa Latinceden çok daha eski gelen bir büyüyü bitirdi ve sonra tekrar yerine oturdu.

"Pekâlâ," dedi kısık bir sesle. "Kimse dinlemiyor." Yüzü oldukça gergindi.

Doğru ya, kehanet hakkında bilgi almak için ona şantaj yapmamı bekliyor.

Harry bunu başka bir gün yapardı.

"Seçmen Şapka Olayı'yla ilgili," dedi Harry. (Profesör McGonagall gözlerini kırpıştırdı.) "Şey... sanırım Seçmen Şapka'da fazladan bir büyü var, Seçmen Şapka'nın kendisinin bir şey, Seçmen Şapka Slytherin dediğinde tetiklenen bir şey. Ravenclaw'ların duymaması gereken bir mesaj duydum. Seçmen Şapka kafamdan çıktığı anda geldi ve bağlantının koptuğunu hissettim. Aynı anda hem tıslama hem de İngilizce gibi geliyordu." McGonagall keskin bir nefes aldı, "ve şöyle diyordu: Slytherin'den Slytherin'e selamlar, eğer sırlarımı öğrenmek istiyorsan yılanımla konuş."

Profesör McGonagall ağzı bir karış açık oturmuş, Harry'ye sanki iki kafası daha çıkmış gibi bakıyordu.

"Yani..." Profesör McGonagall kendi dudaklarından dökülen kelimelere inanamıyormuş gibi yavaşça, "Hemen bana gelip bunu anlatmaya karar verdin," dedi.

"Şey, evet, elbette," dedi Harry. Bunu gerçekten düşünmesinin ne kadar uzun sürdüğünü itiraf etmesine gerek yoktu. "Mesela kendim araştırmaya çalışmak ya da diğer çocuklardan birine söylemek yerine."

"Anlıyorum," dedi Profesör McGonagall. "Ve belki de Salazar Slytherin'in efsanevi Sırlar Odası'nın girişini keşfederseniz, sadece ve sadece sizin açabileceğiniz bir giriş..."

Harry hemen, "Girişi kapatır ve deneyimli büyülü arkeologlardan oluşan bir ekip kurulabilmesi için size hemen rapor verirdim," dedi. "Sonra girişi tekrar açardım ve tehlikeli bir şey olmadığından emin olmak için çok dikkatli bir şekilde içeri girerlerdi. Ben içeri girebilirim

Daha sonra etrafa bakmak için ya da başka bir şeyi açmamı isterlerse, ancak alanın temiz olduğu ilan edildikten ve insanlar paha biçilmez tarihi alanlarının etrafında dolaşmaya başlamadan önce her şeyin nasıl göründüğüne dair fotoğraflara sahip olduktan sonra olacaktı."

Profesör McGonagall ağzı bir karış açık oturmuş, sanki az önce bir kediye dönüşmüş gibi bakıyordu.

"Gryffindor olmadığın her halinden belli," dedi Harry nazikçe.

"Profesör McGonagall oldukça kısık bir sesle, "Bence sağduyunun nadirliğini çok hafife alıyorsunuz, Bay Potter," dedi.

Kulağa doğru geliyor. Gerçi... "Bir Hufflepuff da aynı şeyi söylerdi."

McGonagall durakladı, şaşırdı. *"Bu* doğru."

"Seçmen Şapka bana Hufflepuff'ı önerdi."

Kendi kulaklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "*Gerçekten mi?* "

"Evet."

"Bay Potter," dedi McGonagall ve şimdi sesi alçaktı, "Hogwarts duvarları içinde en son elli yıl önce bir öğrenci öldü ve artık eminim ki bu mesajı en son elli yıl önce biri duydu."

Harry'nin içini bir ürperti kapladı. "O zaman bu konuda size danışmadan hiçbir *şey* yapmayacağımdan emin olabilirsiniz, Profesör McGonagall." Durakladı. "Bulabildiğiniz en iyi insanları bir araya getirmenizi ve bu konuda bir şey yapıp yapamayacağınıza bakmanızı önerebilir miyim?

Seçmen Şapka'o fazladan büyüyü çıkarmak mümkün... Bunu yapamazsanız, belki *başka bir* büyü, tam Şapka bir öğrencinin kafasından çıkarılırken kısa süreliğine devreye giren bir Quietus takabilirsiniz, bu bir yama olarak işe yarayabilir. İşte, artık ölü öğrenci yok." Harry memnuniyetle başını salladı.

Profesör McGonagall daha da şaşkın görünüyordu, tabii böyle bir şey düşünülebilirse. "Ev Kupası'nı Ravenclaw'a vermeden size yeterli puanı vermem *mümkün değil*."

"Hımm," dedi Harry. "*O* kadar çok Ev puanı kazanmamayı tercih ederim."

Profesör McGonagall şimdi ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Neden?"

Harry bunu kelimelere dökmekte biraz zorlanıyordu. "Çünkü bu çok üzücü olurdu, musun? Tıpkı... Muggle dünyasında hâlâ okula gitmeye zamanlardaki gibi, ne zaman bir grup projesi olsa, diğerleri beni sadece yavaşlatacağı için gidip her şeyi tek başıma yapardım. Çok puan kazanmaya, hatta herkesten fazla puan kazanmaya itirazım yok ama tek başıma Ev Kupası'nı kazanmaya yetecek kadar puan kazanırsam, Ravenclaw Evi'ni sırtımda taşıyor gibi olurum ve bu da çok üzücü olur."

"Anlıyorum..." McGonagall tereddütle konuştu. Bu şekilde düşünmenin aklına hiç belliydi. "O zaman sana sadece elli puan verdiğimi varsayalım?"

Harry yine başını salladı. "Benim katılabileceğim ama onların katılamayacağı yetişkin işleri için bir sürü puan kazanmam diğer çocuklar için hiç adil değil. Terry Boot Seçmen Şapka'dan duyduğu bir fısıltıyı rapor ettiği için nasıl elli puan kazanacak? Bu hiç adil olmaz."

Profesör McGonagall, "Seçmen Şapka'nın size neden Hufflepuff'ı önerdiğini anlıyorum," dedi. Ona tuhaf bir saygıyla bakıyordu.

Bu Harry'yi biraz boğdu. Gerçekten de Hufflepuff'a layık olmadığını düşünmüştü. Seçmen Şapka'nın onu Ravenclaw'dan başka bir yere, erdemlerine sahip olmadığı bir eve itmeye çalıştığını...

Profesör McGonagall şimdi gülümsüyordu. "Peki ya size *on* puan vermeye çalışsaydım...?"

"Biri sorarsa, o on puanın nereden geldiğini açıklayacak mısın? Birçok Slytherin olabilir, Hogwarts'taki çocukları kastetmiyorum, Seçmen Şapka'dan büyünün kaldırıldığını ve benim de işin içinde olduğumu öğrenirlerse *gerçekten* çok kızarlar. Bu yüzden mutlak gizliliğin cesaretin daha iyi bir parçası olduğunu düşünüyorum. Bana teşekkür etmenize gerek yok hanımefendi, erdem kendi başına bir ödüldür."

"Öyle," dedi Profesör McGonagall, "ama size vereceğim çok özel bir şey daha var. Düşüncelerimde size büyük haksızlık ettiğimi görüyorum, Bay Potter. Lütfen burada bekleyin."

Ayağa kalktı, kilitli arka kapıya gitti, salladı ve etrafında bir tür bulanık perde açıldı.
Harry neler olup bittiğini ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. Birkaç dakika sonra bulanıklık kayboldu ve Profesör McGonagall orada, karşısında duruyordu, arkasındaki kapı hiç açılmamış gibi görünüyordu.

Profesör McGonagall bir elinde bir kolye tutuyordu; ince altın bir zincirin ortasında gümüş bir daire, içinde de bir kum saati vardı. Diğer elinde ise katlanmış bir broşür vardı. "Bu sizin için," dedi.

Vay canına! Görev ödülü olarak bir tür güzel büyülü eşya alacaktı! Görünüşe göre sihirli bir eşyaya sahip olana kadar para ödülü tekliflerini reddetme işi sadece bilgisayar oyunlarında değil, gerçek hayatta da işe yarıyordu.

Harry yeni kolyesini gülümseyerek kabul etti. "Nedir bu?"

Profesör McGonagall bir nefes aldı. "Bay Potter, bu normalde sadece sorumluluk sahibi olduğunu kanıtlamış çocuklara, zor ders programlarına yardımcı olması için ödünç verilen bir eşya." McGonagall sanki başka bir şey eklemek üzereymiş gibi duraksadı. "Bay Potter, bu eşyanın gerçek doğasının *gizli* olduğunu ve diğer öğrencilerden hiçbirine ya da sizi kullanırken görmelerine izin vermemeniz gerektiğini vurgulamalıyım. Eğer bu sizin için kabul edilebilir değilse, o zaman şimdi geri verebilirsiniz."

"Sır saklayabilirim," dedi Harry. "Peki ne işe yarıyor?"

"Diğer öğrencilerin kadarıyla, bu bir Spimster wicket ve Spontane Çoğalma adı verilen nadir, bulaşıcı olmayan bir sihirli rahatsızlığı tedavi etmek için kullanılıyor. Bunu giysilerinizin altına takarsınız ve kimseye göstermek için bir nedeniniz olmadığı gibi, korkunç bir sırmış gibi davranmak de bir nedeniniz yoktur. Spimster fitilleri ilginç değildir. Anladınız mı, Bay Potter?"

Harry başını salladı, gülümsemesi genişledi. Birinin çalıştığını hissetti *Yetkili* Slytherin. "Peki *gerçekten* ne işe yarıyor?"

"Bu bir Zaman Döndürücü. Kum saatinin her dönüşü sizi zamanda bir saat geriye gönderir. Yani bunu her gün iki saat geri gitmek için kullanırsanız, her zaman aynı saatte uyuyabilmeniz gerekir."

Harry'nin inançsızlığı tamamen uçup gitmişti.

Uyku bozukluğumu tedavi etmem için bana bir zaman makinesi veriyorsun.

UYKU BOZUKLUĞUMU tedavi etmem için bana bir ZAMAN MAKİNESİ veriyorsunuz.

BANA BIR ZAMAN MAKINESI VERIYORSUN.
UYKU BOZUKLUĞUMU TEDAVI ETMEK .

"Ehehehehhheheh..." Harry'nin ağzından çıktı. Şimdi kolyeyi sanki canlı bir bombaymış gibi kendisinden uzakta tutuyordu. Şey, hayır, canlı bir bombaymış gibi değil, bu durumun ciddiyetini anlatmaya yetmiyordu. Harry kolyeyi sanki bir zaman makinesiymiş gibi kendisinden uzakta tutuyordu.

Söylesenize Profesör McGonagall, zamanla tersine çevrilmiş sıradan maddenin tıpkı antimaddeye benzediğini biliyor muydunuz? Evet, benziyor! Bir kilogram antimaddenin bir kilogram maddeyle karşılaştığında 43 milyon ton TNT'ye eşdeğer bir patlamayla yok olacağını biliyor muydunuz? Siz benim 41 kilogram ağırlığında olduğumu ve ortaya çıkacak patlamanın eskiden İSKOÇYA'NIN OLDUĞU YERDE DEV BİR DUMAN ÇATLAĞI bırakacağının farkında mısınız?

"Affedersiniz," demeyi başardı Harry, "ama bu kulağa *gerçekten* ama *gerçekten ÇOK TEHLİKELİ geliyor!* " Harry'nin sesi tam olarak bir çığlığa dönüşmedi, bu durumun hakkını verecek kadar yüksek sesle çığlık atması mümkün değildi, o yüzden denemenin bir anlamı yoktu.

Profesör McGonagall ona hoşgörülü bir şefkatle baktı. "Bunu ciddiye almanıza sevindim Bay Potter, ama Zaman Döndürücüler *o kadar* da tehlikeli değil. Öyle olsalardı onları çocuklara vermezdik."

"Gerçekten mi?" dedi Harry. "Ahahahaha. Tehlikeli olsalardı elbette çocuklara zaman makinesi vermezdiniz,

Ne düşünüyordum ki? Açık olmak gerekirse, bu cihaza hapşırmam beni Orta Çağ'a gönderip Gutenberg'i at arabasıyla ezmeme ve Aydınlanma'yı engellememe neden , *değil mi*? Çünkü biliyorsunuz, bunun başıma gelmesinden nefret ediyorum."

McGonagall'ın dudakları gülümsememeye çalıştığı zamanki gibi seğiriyordu. Elindeki broşürü Harry'ye uzattı, ama Harry kolyeyi iki eliyle dikkatle tutuyor ve dönüp dönmeyeceğinden emin için kum saatine bakıyordu. McGonagall bir anlık duraksamadan sonra, Harry'nin kımıldamayacağını anlayınca, "Merak etmeyin," dedi, "böyle bir şeyin olması mümkün değil, Bay Potter. Zaman Döndürücü altı saatten fazla geriye gitmek için kullanılamaz. Bir gün içinde altı kereden fazla kullanılamaz."

"Oh, iyi, çok iyi, bu. Ve eğer biri bana çarparsa Zaman Döndürücü bozulmayacak ve tüm Hogwarts şatosunu sonsuza kadar tekrar eden Perşembe günleri döngüsüne hapsetmeyecek."

"Şey, kırılgan olabilirler..." dedi McGonagall. "Ve sanırım kırıldıklarında garip şeyler olduğunu duymuştum. Ama bir şey yok*!* "

"Belki de," dedi Harry tekrar konuşabildiğinde, "*bunun olmasını önlemek* için zaman makinelerinize *camı açıkta bırakmak* yerine *bir* tür *koruyucu kabuk* sağlamalısınız."

McGonagall oldukça şaşırmış görünüyordu. "Bu harika bir fikir Bay Potter. Bakanlığı bu konuda bilgilendireceğim."

İşte bu, artık resmileşti, Parlamento'da onaylandı, büyücülük dünyasındaki herkes tamamen aptal.

"Ve *FELSEFİ* olmaktan nefret etsem de," Harry umutsuzca sesini bir çığlığın altında bir şeye indirmeye çalıştı, "altı saat geriye gitmenin ve zamanı değiştiren bir şey yapmanın, *etkilenen TÜM İNSANLARI* hemen hemen *SİLİP YERİNE FARKLI VERSİYONLAR* GETİRECEK *SONUÇLARINI* düşünen var mı? _ "

"Zamanı *değiştiremezsiniz*!" Profesör McGonagall araya girdi. "Aman Tanrım, Bay Potter, eğer bu mümkün olsaydı sizce bu öğrencilere izin verilir miydi? Ya biri sınav sonuçlarını değiştirmeye çalışsaydı?"

Harry bunu düşünmek için bir an bekledi. Elleri kum saati zincirini beyaz tutuşlarından biraz gevşedi. Sanki bir zaman makinesi değil de, canlı bir nükleer savaş başlığı tutuyormuş gibiydi.

"Yani..." Harry yavaşça söyledi. "İnsanlar evrenin... içinde zaman yolculuğu olsa da, bir şekilde kendi içinde tutarlı olduğunu keşfediyor. Eğer ben ve gelecekteki ben etkileşime girersek, ikimiz de aynı şeyi görürüz, her ne kadar ilk seferimde gelecekteki ben kendi bakış açımdan henüz gerçekleşmemiş şeylerin tam bilgisiyle hareket ediyor olsa da..." Harry'nin sesi İngilizce'nin yetersizliği yüzünden kesildi.

"Doğru, sanırım," dedi Profesör McGonagall. "Yine de büyücülerin geçmiş benlikleri tarafından görülmekten kaçınmaları tavsiye edilir. Örneğin, aynı anda iki derse giriyorsanız ve kendinizle yolunuzun kesişmesi gerekiyorsa, ilk haliniz kenara ve bilinen bir zamanda gözlerini kapatmalı - zaten bir saatiniz var, güzel - böylece gelecekteki haliniz geçebilir. Hepsi broşürde yazıyor."

"Ahahahaa. Peki biri bu tavsiyeyi *görmezden* gelirse ne olur?"

Profesör McGonagall dudaklarını büzdü. "Bunun oldukça rahatsız edici olabileceğini anlıyorum."

"Ve diyelim ki evreni yok eden bir paradoks yaratmıyor."

Hoşgörüyle gülümsedi. "Bay Potter, sanırım *böyle* bir şey olsaydı duyduğumu hatırlardım."

" *BU HIÇ GÜVEN VERICI DEĞIL! SIZ HIÇ ANTROPIK PRENSIBI DUYMADINIZ MI? VE HANGI SALAK BUNLARDAN BIRINI ILK KEZ INŞA ETTI?* "

Profesör McGonagall gerçekten de güldü. O sert yüzünde şaşırtıcı derecede yersiz görünen hoş, mutlu bir sesti. "Yine bir 'kediye dönüştün' anı yaşıyorsunuz, değil mi Bay Potter? Muhtemelen bunu duymak istemezsiniz ama bu oldukça sevimli bir şey."

"Bir kediye dönüşmek bununla kıyaslanamaz bile. Biliyor musunuz, o ana kadar aklımın bir köşesinde, geriye kalan tek cevabın tüm evrenimin *Simulacron 3* kitabındaki gibi bir bilgisayar simülasyonu olduğu gibi bastırılmış korkunç bir düşünce vardı ama şimdi *o bile elendi* çünkü bu küçük oyuncak *BİLGİSAYARA DÖNÜŞEMİYOR!* Bir Turing makinesi geçmişin belirli bir anına geri oradan farklı bir geleceği hesaplamayı simüle edebilir, bir kehanet makinesi daha düşük dereceli makinelerin durma davranışına güvenebilir, ancak sizin söylediğiniz şey, gerçekliğin bir şekilde kendi kendine tutarlı bir şekilde henüz... gerçekleşmemiş... bilgileri kullanarak tek seferde hesapladığıdır..."

Farkına varmak Harry'ye büyük bir darbe indirdi.

Artık her şey anlamlıydı. *Sonunda* her şey anlam kazandı.

" *DEMEK KOMED-ÇAY BÖYLE ÇALIŞIYOR! Tabii ki!* Bu Büyü komik olayları gerçekleşmeye *zorlamıyor*, sadece komik şeyler zaten gerçekleşmeden hemen önce *içmek için* bir *dürtü hissetmenizi* sağlıyor! Ne kadar aptalım, Dumbledore'un ikinci konuşmasından önce Komedyen Çayı içme dürtüsü hissettiğimde, içmediğimde ve onun yerine kendi tükürüğümle boğulduğumda fark *etmeliydim* - Komedyen Çayı içmek komediye neden olmaz, komedi Komedyen içmenize neden olur! İki olayın da zamansal düzenin nedenselliği kısıtladığını ve nedensel grafiklerin asiklik olması gerektiğini düşündüğüm için Komedi-Çay'ın neden, komedinin de sonuç olması gerektiğini varsaydım AMA *ZAMANDA GERİYE* GİDEN NEDENSEL OKLARI *ÇİZDİĞİNİZDE* HER ŞEY ANLAŞILIYOR! "

Harry *ikinci* kazık çakıcıyı fark etti.

Bu sefer sessiz kalmayı başardı, sadece bu sabah yatağına notu kimin koyduğunu anladığında ölmek üzere olan bir kedi yavrusu gibi küçük bir boğulma sesi çıkardı.

Profesör McGonagall'ın gözleri parlıyordu. "Siz mezun olduktan sonra ya da muhtemelen daha önce, bu Muggle teorilerinden bazılarını Hogwarts'ta gerçekten öğretmelisiniz, Bay Potter. Hepsi yanlış olsa bile kulağa oldukça büyüleyici geliyorlar."

"Glehhahhh..."

Profesör McGonagall birkaç hoşsohbet daha sundu, Harry'nin başıyla onayladığı birkaç söz daha istedi, yılanlarla kimsenin duyabileceği bir yerde konuşmamakla ilgili bir şeyler söyledi, broşürü okumasını hatırlattı ve

Sonra nasıl olduysa Harry kendini onun ofisinin önünde, kapı arkasından sıkıca kapanmış halde buldu.

"Gaahhhrrrraa..." dedi Harry.

Neden evet, aklı *gitmişti*.

En azından, Şaka olmasaydı, Zaman Döndürücü'yü hiç elde edemeyeceği gerçeğiyle.

Yoksa Profesör McGonagall, uyku bozukluğu hakkında soru sormaya ya da Seçmen Şapka'nın mesajını anlatmaya fırsat bulduğunda, günün ilerleyen saatlerinde ona yine de verir miydi? Ve o zaman, Zaman Döndürücü'*yü daha erken* almasını sağlayacak bir eşek şakası yapmak ister miydi*?* Yani *kendi* içinde *tutarlı* olan tek olasılık*,* şakanın o sabah uyanmadan önce başlamış olmasıydı...?

Harry hayatında ilk kez, sorusunun cevabının kelimenin tam anlamıyla *akıl almaz* olabileceğini düşünürken buldu kendini*.* Kendi beyni zamanda sadece ileriye doğru çalışan nöronlar içerdiğinden, beyninin yapabileceği *hiçbir şey*, bir Zaman Döndürücü'nün çalışmasına eşlenik hiçbir işlem .

Bu noktaya kadar Harry, E. T. Jaynes'in, bir olgu hakkında bilgisizseniz, bunun olgunun kendisi hakkında değil, kendi zihin durumunuz hakkında bir gerçek olduğu; belirsizliğinizin sizin hakkınızda bir gerçek olduğu, belirsiz olduğunuz şey hakkında bir gerçek olmadığı; cehaletin gerçekte değil, zihinde var olduğu; boş bir haritanın boş bir bölgeye karşılık gelmediği şeklindeki öğütleriyle yaşamıştı.
Gizemli sorular vardı, ancak gizemli bir cevap terimlerde bir çelişkiydi. Bir olgu, belirli bir kişi *için* gizemli olabilir, ancak gizemli bir cevap olamazdı.

Kendileri gizemli olan fenomenler. Kutsal bir gizeme tapınmak sadece kendi cehaletinize tapınmaktı.

Bu yüzden Harry büyüye bakmış ve gözünün korkmasına izin vermemişti. İnsanların tarih bilinci yoktu; kimya, biyoloji ve astronomi öğrenmişler ve bu konuların her zaman bilimin konusu olduğunu, *hiçbir zaman* gizemli *olmadıklarını* düşünmüşlerdi. Yıldızlar bir zamanlar gizemliydi. Lord Kelvin zamanlar yaşamın ve biyolojinin doğasını - kasların insan iradesine tepkisi ve tohumlardan ağaçların oluşumu - bilimin erişiminin "sonsuz ötesinde" bir gizem olarak adlandırmıştı. (Sadece biraz ötesinde değil, dikkatinizi çekerim*, sonsuz derecede* . Lord Kelvin'in bu gizemden dolayı büyük bir duygusal yük hissettiği kesindi.
bir şeyi bilmek) Şimdiye kadar çözülmüş her gizem, insan türünün başlangıcından biri onu çözene kadar bir bulmaca olmuştur.

Şimdi ilk kez, *kalıcı* olma tehdidi taşıyan bir gizemle karşı karşıyaydı. Eğer Zaman döngüsel nedensel ağlarla işlemiyorsa, Harry neden ve sonuçtan ne kastedildiğini anlamıyordu; ve eğer Harry neden ve sonuçları anlamıyorsa, bunun yerine gerçekliğin ne tür şeylerden yapılmış olabileceğini de anlamıyordu; ve insan zihninin bunu asla anlayamaması tamamen olasıydı, çünkü beyni *eski- moda doğrusal-zaman nöronlarından* oluşuyordu ve bunun gerçekliğin yoksul bir alt kümesi olduğu ortaya çıkmıştı.

İşin iyi tarafı, bir zamanlar çok güçlü ve inanılmaz görünen Comed-Tea'nin çok daha basit bir açıklaması olduğu ortaya çıkmıştı. *Sırf* gerçek, hipotez alanının ya da beyninin kavramak için evrimleştiği herhangi bir şeyin tamamen dışında olduğu için bunu gözden kaçırmıştı. Ama şimdi muhtemelen bunu gerçekten anlamıştı. Bu da cesaret verici sayılırdı. Bir bakıma.

Harry saatine baktı. Saat neredeyse 11'di, dün gece saat 1'de uyumuştu, yani doğal olarak bu gece saat 3'te uyuyacaktı. Yani akşam 10'da uyuyup sabah 7'de uyanmak için toplam beş saat geriye gitmesi gerekiyordu. Bu da eğer sabah 6 civarında, kimse uyanmadan önce yurda dönmek istiyorsa acele etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Harry *geçmişe baktığında* bile Şaka'daki şeylerin *yarısını* nasıl yaptığını anlamıyordu. *Turta* nereden gelmişti?

Harry zaman yolculuğundan ciddi ciddi korkmaya başlamıştı.

Öte yandan, bunun yeri doldurulamaz bir fırsat olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Hayatta sadece bir kez, Zaman Döndürücüleri ilk öğrendiğiniz andan sonraki altı saat içinde kendinize yapabileceğiniz bir şaka.

Aslında Harry düşününce bu *daha* da kafa karıştırıcıydı. Zaman ona bitmiş Şaka'*yı bir emrivaki* olarak sunmuştu*,* ama yine de bu açıkça onun kendi eseriydi. Konsept, uygulama ve yazım tarzı. Her bir parçası, hatta hâlâ anlamadığı parçaları bile.

Zaman boşa geçiyordu ve bir günde en fazla otuz saat vardı. Harry yapması gerekenlerin bir kısmını biliyordu ve turta gibi geri kalanını da çalışırken çözebilirdi. Bunu ertelemenin bir anlamı yoktu. *Gelecekte* burada sıkışıp kalarak hiçbir şey başaramazdı.

Beş saat önce, Harry yatakhanesine gizlice girerken cüppesini ince bir kılık değiştirme aracı olarak başının üzerine çekmişti, belki biri çoktan ayağa kalkmış ve onu yatağında yatan Harry'yle aynı anda görmüştür diye. Bunu yapmak istemiyordu.

Spontane Duplikasyon ile ilgili küçük tıbbi sorununu kimseye açıklamak zorunda kalmayacak.

Neyse ki herkes hâlâ uyuyor gibi görünüyordu.

Ayrıca kırmızı ve yeşil kâğıtlara sarılmış, parlak altın kurdeleli bir kutu da yatağının yanında duruyordu. Noel hediyesinin mükemmel, klişeleşmiş görüntüsü, her ne kadar Noel olmasa da.

Harry, birinin Sessiz'inin sesini kısmış olma ihtimaline karşı, yumuşak bir şekilde içeri süzüldü.

Kutuya iliştirilmiş, üzerinde mühür bulunmayan, sade ve şeffaf bir balmumuyla kapatılmış bir zarf vardı.

Harry zarfı dikkatle açıp içinden mektubu çıkardı.

Mektupta şöyle yazıyordu:

Bu Ignotus Peverell'in Görünmezlik Pelerini'dir ve onun soyundan gelen Potterlar'a geçmiştir. Daha küçük pelerinlerin ve büyülerin aksine, sizi sadece görünmez değil, gizli tutma gücüne sahiptir. Babanız ölmeden kısa bir süre önce çalışmam için bana ödünç vermişti ve itiraf etmeliyim ki yıllar boyunca ondan çok faydalandım.

Gelecekte Hayal Kırıklığı ile iyi geçinmek zorunda kalacağım, Korkuyorum. Pelerin'in varisi olan sana geri dönme vakti geldi. Bunu bir Noel hediyesi olarak düşünmüştüm ama o zamandan önce elinize geri dönmeyi diledi. Ona ihtiyacın olmasını bekliyor gibi görünüyor. Onu iyi kullan.

Şimdiden babanızın zamanında yaptığı gibi harika şakalar düşündüğünüze şüphe yok. Yaptığı tüm kötülükler bilinseydi, Gryffindor'daki her kadın

onun mezarına saygısızlık etmek için toplanırdı. Tarihin tekerrür etmesini engellemeye çalışmayacağım, ama kendinizi ele vermemek için ÇOK dikkatli olun. Eğer Dumbledore Ölüm Yadigârları'ndan birine sahip olma şansı bulsaydı, ölene kadar elinden kaçmasına asla izin vermezdi.

Mutlu Noeller dilerim.

Not imzasızdı.

"Durun," dedi Harry, diğer çocuklar Ravenclaw yatakhanesinden çıkmak üzereyken kısa keserek. "Kusura bakmayın, bagajımla ilgili yapmam gereken başka bir şey var. Birkaç dakika içinde kahvaltıya ."

Terry Boot kaşlarını çatarak Harry'ye baktı. "Eşyalarımızı karıştırmayı planlamıyor olsan iyi edersin."

Harry bir elini kaldırdı. "Eşyalarınıza hiçbir şey yapmayacağıma, sadece kendime ait olan nesnelere erişmeye niyetli olduğuma, hiçbirinize karşı şaka ya da başka türlü şüpheli bir niyetim olmadığına ve Büyük Salon'daki kahvaltıya varmadan önce bu niyetlerimin değişeceğini tahmin etmediğime yemin ederim."

Terry kaşlarını çattı. "Bekle, bu -"

Onlara rehberlik etmek üzere orada bulunan Penelope Clearwater, "Merak etmeyin," dedi. "Hiçbir boşluk yoktu. İyi söyledin Potter, avukat olmalısın."

Harry Potter gözlerini kırpıştırdı. Ah, evet, Ravenclaw *kaymakamı.* "Teşekkür ," dedi. "Sanırım."

"Büyük Salon'u bulmaya çalıştığınızda kaybolacaksınız." Penelope bunu düz, tartışılmaz bir gerçek tonunda ifade etti.

"bulmaz, bir portreye birinci kata nasıl çıkacağını sor. Tekrar kaybolabileceğinizden şüphelendiğiniz *anda* başka bir portreye sorun. *Özellikle* de gittikçe daha yükseğe gibi görünüyorsanız. Eğer tüm kalenin olması gerekenden daha yüksekseniz, *durun* ve arama ekiplerini bekleyin. Aksi takdirde sizi dört ay sonra tekrar göreceğiz ve beş ay daha yaşlı, peştamal giymiş ve karla kaplı olacaksınız *ve bu da kalenin içinde kalırsanız* olacak. "

Harry zorlukla yutkunarak, "Anlaşıldı," dedi. "Öğrencilere bu tür şeyleri söylemen gerekmez mi?"

Penelope içini çekti. "Ne, hepsi mi? Bu haftalar sürer. İlerledikçe öğrenirsin." Gitmek için döndü, diğer öğrenciler de onu izledi. "Otuz dakika içinde seni kahvaltıda göremezsem, Potter, aramaya başlayacağım."

Herkes gittikten sonra, Harry notu yatağına iliştirdi - bunu ve diğer tüm notları zaten herkes uyanmadan önce mağara katında çalışarak yazmıştı. Sonra dikkatle Quietus alanının içine uzandı ve Görünmezlik Pelerini'ni Harry-1'in hâlâ uyuyan formundan çekti.

Ve sırf yaramazlık olsun diye, Harry Pelerin'i Harry-1'in kesesine koydu, zaten kendi kesesinde olacağını biliyordu.

"Mesajın Cornelion Flubberwalt'a iletildiğini görebiliyorum," dedi aristokrat havalı ve aslında son derece normal bir burna sahip bir adamın resmi. "Ama nereden geldiğini sorabilir miyim*?* "

Harry kurnaz bir çaresizlikle omuz silkti. "Bana bunun havanın içindeki bir boşluktan, ateşli bir uçuruma açılan bir boşluktan çıkan içi boş bir ses tarafından söylendiği söylendi."

"Hey!" dedi Hermione kahvaltı masasının diğer tarafındaki yerinden öfke dolu bir ses tonuyla. "Bu *herkesin* tatlısı! Bütün bir turtayı alıp kesene koyamazsın!"

"Bir turta almayacağım, iki tane alacağım. Herkesten özür dilerim, şimdi gitmem gerek!" Harry öfke çığlıklarını duymazdan geldi ve Büyük Salon'dan çıktı. Herboloji dersine biraz erken gitmesi gerekiyordu.

Profesör Sprout ona sertçe baktı. "Peki Slytherinlerin ne planladığını nereden biliyorsunuz?"

"Kaynağımın adını verememem," dedi Harry. "Aslında senden bu konuşma hiç olmamış gibi davranmanı istemek zorundayım. Sanki ayak işlerini falan yaparken doğal olarak karşılaşmışsın gibi davran. Herboloji biter bitmez ben önden gideceğim. Sanırım sen oraya varana kadar Slytherinlerin dikkatini dağıtabilirim. Beni korkutmak ya da zorbalık etmek kolay değildir ve Yaşayan Çocuk'a ciddi bir şekilde zarar vermeye cesaret edeceklerini sanmıyorum.
Yine de... Sizden koridorlarda koşmanızı istemiyorum ama yol boyunca oyalanmazsanız memnun olurum."

Profesör Sprout uzun bir süre ona baktı, sonra ifadesi yumuşadı. "Lütfen kendine dikkat et, Harry Potter. Ve... teşekkür ederim."

"Sadece geç kalmadığınızdan emin olun," dedi Harry. "Ve unutma, oraya vardığında beni görmeyi beklemiyordun ve bu konuşma hiç olmadı."

Neville'i Slytherin'lerin çemberinden çekip çıkarışını izlemek korkunçtu. Neville haklıydı, çok fazla güç kullanmıştı, çok fazla güç.

"Merhaba," dedi Harry Potter soğuk bir sesle. "Ben Yaşayan Çocuk'um."

Sekiz birinci sınıf , çoğu aynı boydaydı. İçlerinden birinin alnında bir yara izi vardı ve diğerleri gibi davranmıyordu.

Oh wad some power the giftie gie us

Kendimizi başkalarının bizi gördüğü gibi görmek için!

Bu bizi paradan kurtaracaktı, Ve aptalca

bir düşünce -

Profesör McGonagall haklıydı. Seçmen Şapka haklıydı.
Dışarıdan gördüğünüzde çok açıktı.

Harry Potter'da bir sorun vardı.

Vicdanlılık

Rowling gibi sev.

Bugünün tarihi haberi: Eski İbraniler bir günün sınırını şafak yerine gün batımı olarak kabul ederlerdi, bu nedenle "sabah ve akşam" değil "akşam ve sabah" derlerdi. (Birçok yorumcunun da belirttiği gibi, modern Yahudi halakası da aynı şeyi savunmaktadır).

"Eminim bir yerlerde zaman bulurum."

" *Frigideiro!* "

Harry masasının üzerindeki su bardağına bir parmağını daldırdı. Soğuk olmalıydı. Ama ılıktı ve ılık kalmaya devam etti. Tekrar.

Harry kendini çok ama çok aldatılmış hissediyordu.

Verres'lerin evinde dağınık halde yüzlerce fantastik roman vardı. Harry epeyce okumuştu. Ve gizemli bir karanlık tarafı varmış gibi görünmeye başlamıştı. Bir bardak su ilk birkaç kez işbirliği yapmayı reddettikten sonra, Harry kimsenin izlemediğinden emin olmak için Charms sınıfında etrafına bakındı, sonra derin bir nefes aldı, konsantre oldu ve kendini kızdırdı. Neville'e zorbalık eden Slytherin'leri ve her seferinde yeniden almaya çalıştığında birinin kitaplarını yere düşürdüğü oyunu düşündü. Draco Malfoy'un on yaşındaki Lovegood kızı hakkında söylediklerini ve Wizengamot'un gerçekte nasıl işlediğini düşündü...

Ve öfke kanına girmişti, nefretle titreyen eliyle asasını uzatmış ve soğuk bir ses tonuyla "*Frigideiro!*" demişti. " demişti ve kesinlikle hiçbir şey .

Harry *aldatılmıştı.* Birine yazıp, karşı konulmaz bir büyü gücüne sahip olması *gereken* ama *kusurlu* olduğu ortaya çıkan karanlık tarafının parasını *geri* talep etmek istedi.

" *Frigideiro!* " dedi Hermione yine masadan. Suyu buz gibiydi ve bardağının kenarında beyaz kristaller oluşuyordu. Tamamen kendi işine odaklanmış görünüyordu ve ona nefret dolu gözlerle bakan diğer öğrencilerin hiç farkında değildi.
(a) tehlikeli bir şekilde ondan habersiz ya da (b) güzel sanatlar seviyesine yükselen mükemmel bir performans.

"Oh, *çok* iyi, Bayan Granger!" diye ciyakladı Filius Flitwick, onların Charms Profesörü ve Ravenclaw Başkanı, geçmişte düello şampiyonu olduğuna dair hiçbir belirti göstermeyen ufak tefek bir adamdı. "Mükemmel! Müthiş!"

Harry en kötü ihtimalle Hermione'nin arkasında ikinci olmayı bekliyordu. Harry *onun kendisine* rakip olmasını tercih ederdi elbette, ama tam tersini de kabul edebilirdi.

Pazartesi gününden itibaren Harry sınıfın en alt sıralarına doğru ilerliyordu; Hermione hariç, diğer tüm Muggle yetiştirmesi öğrencilerle arkadaşça rekabet ettiği bir pozisyondu bu. O da en tepede tek başına ve rakipsizdi, zavallı şey.

Profesör Flitwick diğer Muggle doğumlulardan birinin masasının üzerinde duruyor ve sessizce asasını tutuş şeklini ayarlıyordu.

Harry Hermione'ye baktı. Sertçe yutkundu. Bu onun için çok açık bir roldü... "Hermione?" Harry tereddütle sordu. "Neyi yanlış yapıyor olabileceğim hakkında bir fikrin var mı?"

Hermione'nin gözleri korkunç bir yardımseverlik ışığıyla parladı ve Harry'nin beyninin arkasında bir şey çaresiz bir aşağılanmayla çığlık attı.

Beş dakika sonra, Harry'nin suyu oda sıcaklığından belirgin bir şekilde daha soğuk görünüyordu ve Hermione kafasına birkaç sözlü vuruş yapıp bir dahaki sefere daha dikkatli telaffuz etmesini söyledi ve başka birine yardım etmek için gitti.

Profesör Flitwick yardım ettiği için bir Ev puanı vermişti.

Harry dişlerini öyle sıkıyordu ki çenesi ağrıyordu ve bu telaffuzuna yardımcı olmuyordu.

Haksız rekabet olsa da umurumda değil. Her gün fazladan iki saatle ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Bagajımda oturup Hermione Granger'a yetişene kadar çalışacağım.

Profesör McGonagall, "Biçim değiştirme, Hogwarts'ta öğreneceğiniz en karmaşık ve tehlikeli büyülerden biridir," dedi. Sert ve yaşlı cadının yüzünde herhangi bir ciddiyetten eser yoktu. "Sınıfımda ortalığı karıştıran herkes gidecek ve bir daha geri gelmeyecek. Uyarıldınız."

Asası yere indi ve masasına vurdu, masa da yumuşak bir şekilde yeniden domuza dönüştü. Birkaç Muggle doğumlu öğrenci küçük çığlıklar attı. Domuz etrafına bakınıp homurdandı, kafası karışmış gibi görünüyordu ve sonra tekrar bir masaya dönüştü.

Biçim Değiştirme Profesörü sınıfta etrafına bakındı ve sonra gözleri bir öğrenciye takıldı.

"Bay Potter," dedi Profesör McGonagall. "Okul kitaplarınızı daha birkaç gün önce aldınız. Biçim Değiştirme ders kitabınızı okumaya başladınız mı?"

"Hayır, üzgünüm profesör," dedi Harry.

"Özür dilemenize gerek yok Bay Potter, eğer ileriyi okumanız istenseydi bunu yapmanız söylenirdi." McGonagall'ın parmakları önündeki masaya vurdu. "Bay Potter, bu masanın benim domuza dönüştürdüğüm bir masa mı, yoksa domuz olarak başlayıp kısa bir süre sonra Başkalaşım'ı kaldırdığım bir masa mı olduğunu tahmin etmek ister misiniz? Ders kitabınızın ilk bölümünü okumuş olsaydınız bilirdiniz."

Harry'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Bir domuzla başlamanın daha kolay olacağını tahmin ediyorum, çünkü masa olarak başlasaydı, nasıl ayağa kalkacağını bilemeyebilirdi."

Profesör McGonagall başını salladı. "Sizin suçunuz yok Bay Potter, ama doğru cevap şu: Biçim Değiştirme'de tahmin etmek umurunuzda *değil*. Yanlış cevaplar aşırı sertlikle, boş bırakılan sorular ise büyük bir hoşgörüyle işaretlenecektir. Neyi bilmediğinizi bilmeyi öğrenmelisiniz. Size herhangi bir soru sorarsam, ne kadar açık veya basit olursa olsun, ve siz 'emin değilim' cevabını verirseniz, bunu size karşı kullanmayacağım ve gülen herkes House puanlarını kaybedecek. Bu kuralın neden var olduğunu bana söyleyebilir misiniz, Bay Potter?"

Çünkü Biçim Değiştirme'deki tek bir hata inanılmaz derecede tehlikeli olabilir. "Hayır."

"Doğru. Biçim Değiştirme, altıncı sınıfa kadar öğretilmeyen Görünüş'ten daha tehlikelidir. Ne yazık ki, Biçim Değiştirme genç yaşta öğrenilmeli ve uygulanmalıdır.

yetişkin yeteneklerinizi en üst düzeye çıkarmak için. Dolayısıyla bu tehlikeli bir konu ve herhangi bir hata yapmaktan oldukça korkmalısınız, çünkü *öğrencilerimden* hiçbiri kalıcı olarak yaralanmadı ve eğer *rekorumu bozan* ilk sınıf siz olursanız *son derece* sinirleneceğim."

Birkaç öğrenci yutkundu.

Profesör McGonagall ayağa kalktı ve masasının arkasındaki, üzerinde cilalı bir tahta bulunan duvara doğru ilerledi. "Biçim Değiştirme'nin tehlikeli olmasının pek çok nedeni var, ancak bir neden diğerlerinin hepsinin üzerinde duruyor." Kalın uçlu kısa bir tüy kalem çıkardı ve bunu kullanarak kırmızı harfler çizdi; daha sonra aynı kalemi kullanarak mavi harflerin altını çizdi:

BAŞKALAŞIM KALICI DEĞİLDİR!

"Biçim değiştirme kalıcı değildir!" dedi Profesör McGonagall. "Biçim değiştirme kalıcı değildir!
Başkalaşım kalıcı değildir! Bay Potter, diyelim ki bir öğrenci bir tahta parçasını bir fincan suya dönüştürdü ve siz de onu içtiniz. Biçim Değiştirme etkisi geçtiğinde size ne olabileceğini düşünüyorsunuz?" Bir duraklama oldu. "Affedersiniz, bunu size sormamalıydım Bay Potter, alışılmadık derecede kötümser bir hayal gücüne sahip olduğunuzu unutmuşum -"

Harry zorlukla yutkunarak, "Ben iyiyim," dedi. "Yani ilk cevap *bilmiyorum*," dedi Profesör başını onaylarcasına sallayarak, "ama midemde ve kan dolaşımımda... odun olabileceğini *hayal ediyorum*, ve eğer o sudan herhangi biri vücudumun dokularına karışmış olsaydı - odun hamuru mu olurdu, yoksa katı odun mu, yoksa..." Harry'nin büyü kavrayışı onu hayal kırıklığına uğrattı. En odunun suya nasıl karıştığını anlayamıyordu, bu yüzden ne olacağını da anlayamadı.

Su molekülleri sıradan termal hareketlerle karıştırıldıktan sonra sihir kaybolmuş ve eşleme tersine dönmüştür.

McGonagall'ın yüzü kaskatı kesilmişti. "Bay Potter'ın da haklı olarak belirttiği gibi, aşırı derecede hastalanacak ve hayatta kalma şansı olması için derhal St. Mungo's Hastanesi'ne uçurulması gerekecek. Lütfen ders kitaplarınızın 5. sayfasını açın."

Hareketli görüntüde ses olmasa bile, korkunç derecede renksiz bir cilde sahip olan kadının çığlık attığı anlaşılıyordu.

"Altını şaraba dönüştüren ve kendi deyimiyle 'borcunu ödemek için' içmesi için bu kadına veren suçlu, Azkaban'da on yıl hapis cezasına çarptırıldı.
Lütfen 6. sayfayı açın. Bu bir Ruh Emici. Onlar Azkaban'ın koruyucularıdır. Büyünüzü, hayatınızı ve sahip olmaya çalıştığınız tüm mutlu düşüncelerinizi emerler. 7. sayfadaki resim, suçlunun on yıl sonra, salıverildiği zamanki hali. Ölmüş olduğunu fark edeceksiniz, değil mi Bay Potter?"

"Profesör," dedi Harry, "bir durumda en kötüsü olursa, Biçim Değiştirme'*yi sürdürmenin* bir yolu var mı?"

"Hayır," dedi Profesör McGonagall kesin bir ifadeyle. "Bir Başkalaşım'ı sürdürmek, hedef formun boyutuyla ölçeklenen büyünüzü sürekli olarak tüketir. Ve her birkaç saatte bir hedefle yeniden temas kurmanız gerekir ki bu da böyle bir durumda imkânsızdır. Bunun gibi felaketlerin *telafisi mümkün değildir!* "

Profesör McGonagall öne doğru eğildi, yüzü çok sertti.
"Kesinlikle hiçbir koşulda hiçbir şeyi sıvıya ya da gaza Dönüştüremeyeceksin. Su yok, hava yok. Hiçbir şey suya benzemeyecek, hiçbir şey havaya benzemeyecek. İçmek için olmasa bile. Sıvı buharlaşır, küçük parçalar halinde

havaya. Yakılacak hiçbir şeyi dönüştürmeyeceksiniz. Duman çıkarır ve birisi bu dumanı soluyabilir! Herhangi birinin vücuduna herhangi bir şekilde girebilecek hiçbir şeyi Dönüştürmeyeceksiniz. Yiyecek yok. Yiyeceğe *benzeyen* hiçbir şey. Onlar gerçekten yemeden önce çamurlu bahsetmek istediğin komik bir şaka olarak bile. Bunu asla yapmayacaksınız. Nokta.
Bu sınıfın içinde*,* dışında ya da *herhangi bir yerde.* Bu *her bir öğrenci* tarafından iyi anlaşılıyor mu*?* "

"Evet," dedi Harry, Hermione ve birkaç kişi daha. Geri kalanların nutku tutulmuş gibiydi.

" *Bu her bir öğrenci tarafından iyi anlaşıldı mı?* " "Evet,"

dediler ya da mırıldandılar ya da fısıldadılar.

"Bu kurallardan herhangi birini ihlal ederseniz, Hogwarts'ta kaldığınız süre boyunca Biçim Değiştirme eğitimi alamazsınız. Benimle birlikte tekrar edin. Asla hiçbir şeyi sıvıya ya da gaza dönüştürmeyeceğim."

Öğrenciler düzensiz bir koro halinde "Hiçbir şeyi asla sıvıya ya da gaza dönüştürmeyeceğim" dediler.

"Tekrar! Daha yüksek sesle! Asla hiçbir şeyi sıvıya ya da gaza dönüştürmeyeceğim."

"Hiçbir şeyi asla bir sıvıya veya gaza dönüştürmeyeceğim."

"Yiyeceğe benzeyen ya da insan vücuduna giren herhangi bir şeyi asla Transfigure etmeyeceğim."

"Duman çıkarabileceği için yakılacak hiçbir şeyi asla Şekillendirmeyeceğim."

Profesör McGonagall, "Muggle parası da dahil olmak üzere paraya benzeyen hiçbir şeyi asla Dönüştürmeyeceksin," dedi. "Goblinlerin bunu kimin yaptığını bulmanın yolları var. Kabul edilmiş bir yasa gereği, goblin ulusu tüm büyülü kalpazanlarla sürekli bir *savaş* halindedir. Seherbaz göndermeyecekler. Bir ordu gönderecekler."

Öğrenciler, "Paraya benzeyen hiçbir şeyi asla Transfigure etmeyeceğim," diye tekrarladılar.

"Ve *her şeyden önemlisi*," dedi Profesör McGonagall, "yaşayan hiçbir nesneye, *özellikle de kendinize* Şekil Değiştirmeyeceksiniz. Bu sizi çok hasta eder ve kendinizi nasıl Dönüştürdüğünüze ve değişimi ne kadar sürdürdüğünüze bağlı olarak muhtemelen öldürür." Profesör McGonagall durakladı. "Bay Potter şu anda elini kaldırıyor çünkü bir Animagus dönüşümü gördü - özellikle de bir insanın kediye dönüşüp tekrar geri döndüğünü. Ama bir Animagus dönüşümü *serbest* Başkalaşım değildir."

Profesör McGonagall cebinden küçük bir tahta parçası çıkardı. Asasına bir dokunuşla cam bir top haline geldi. Sonra "*Crystferrium!*" dedi. " dedi ve cam top çelik bir topa dönüştü. Asasıyla son bir kez daha vurdu ve çelik top bir kez tahta parçası haline geldi. "*Crystferrium* katı camdan bir nesneyi katı çelikten benzer şekilli bir hedefe dönüştürür. Tersini yapamaz ya da bir masayı domuza dönüştüremez. Başkalaşımın en genel biçimi - burada öğreneceğiniz serbest Başkalaşım - herhangi bir özneyi herhangi bir hedefe dönüştürebilir, en azından fiziksel biçim söz konusu olduğunda. Bu nedenle, serbest Başkalaşım sözsüz olarak yapılmalıdır.
Büyüler kullanmak, özne ve hedef arasındaki her farklı dönüşüm için farklı kelimeler gerektirecektir."

Profesör McGonagall öğrencilerine sert bir bakış attı. " *Bazı* öğretmenler Biçim Değiştirme Büyüsü ile başlar ve daha sonra serbest Biçim Değiştirme'ye geçerler. Evet, bu başlangıçta çok daha kolay olabilir. Ama daha sonra yeteneklerinize zarar veren kötü bir kalıba sokabilir. Burada *en başından itibaren* serbest Biçim Değiştirmeyi öğreneceksiniz, bu da büyüyü sözsüz olarak, özne formunu, hedef formu ve dönüşümü kendi zihninizde tutarak yapmanızı gerektirir."

Profesör McGonagall, "Bay Potter'ın sorusunu yanıtlamak gerekirse," diye devam etti, "bu, yaşayan hiçbir özneye asla yapmamanız gereken *serbest* Başkalaşımdır. Canlı özneleri güvenli bir şekilde, *sınırlı* şekillerde geri dönüşümlü olarak dönüştürebilen Büyüler ve iksirler vardır. Örneğin bir uzvu eksik olan bir Animagus dönüştükten sonra da o uzvu eksik kalacaktır. Serbest Başkalaşım güvenli *değildir.* Vücudunuz Dönüşüm geçirirken değişecektir - örneğin nefes almak, vücuttaki maddelerin sürekli olarak çevredeki havaya karışmasına neden olur. Biçim Değiştirme sona erdiğinde ve bedeniniz *orijinal* haline dönmeye çalıştığında, bunu tam olarak yapamayacaktır. Eğer asanızı vücudunuza bastırır ve kendinizi altın saçlı olarak hayal ederseniz, daha sonra saçlarınız . Kendinizi daha temiz bir cilde sahip biri olarak hayal ederseniz, St. Mungo's'ta uzun süre kalacaksınız. Ve eğer kendinizi yetişkin bir bedene büründürürseniz, Biçim Değiştirme etkisi geçtiğinde ölürsünüz."

Bu da neden şişman oğlanlar ya da çok güzel olmayan kızlar gördüğünü açıklıyordu. Ya da yaşlı insanlar, bu konuda. Eğer her sabah kendinizi Dönüşüm'e uğratabilseydiniz bunlar olmazdı... Harry elini kaldırdı ve gözleriyle Profesör McGonagall'a işaret etmeye çalıştı.

" *Evet*, Bay Potter?"

"Canlı bir özneyi madeni para gibi durağan bir hedefe - hayır, affedersiniz, çok özür dilerim, sadece çelik bir top diyelim - dönüştürmek mümkün mü?"

Profesör McGonagall başını salladı. "Bay Potter, cansız nesneler bile zaman içinde küçük iç değişikliklere uğrar. Sonrasında vücudunuzda gözle görülür bir değişiklik olmaz ve ilk bir dakika boyunca hiçbir sorun fark etmezsiniz. Ama bir saat içinde hasta, bir gün içinde de ölmüş olursunuz."

"Ee, pardonyani ilk bölümü okumuş olsaydım masanın aslında domuz değil de masa olduğunu *tahmin edebilirdim*," dedi Harry, "ama ancak domuzu öldürmek istemediğinizi varsayarsam, bu çok olası *görünebilir* ama -"

"Testlerinizi işaretlemenin benim için sonsuz bir zevk kaynağı olacağını öngörebiliyorum, Bay Potter. Ama başka sorularınız varsa lütfen dersten sonraya kadar beklemenizi rica edebilir miyim?"

"Başka sorum yok profesör."

"Şimdi benden sonra tekrar edin," dedi Profesör McGonagall. "Özel bir Büyü ya da iksir kullanarak bunu yapmam için özel olarak talimat verilmedikçe, yaşayan herhangi bir nesneyi, özellikle de kendimi asla Dönüştürmeye çalışmayacağım."

"Bir Başkalaşımın güvenli olup olmadığından emin değilsem, Hogwarts'ta Başkalaşım konusunda tanınmış tek otorite olan Profesör McGonagall, Profesör Flitwick, Profesör Snape ya da Okul Müdürü'ne sormadan denemem. Başka bir öğrenciye sormak, aynı soruyu sorduklarını hatırladıklarını söyleseler bile kabul edilemez."

"Hogwarts'taki mevcut Savunma Profesörü bana Başkalaşımın güvenli olduğunu söylese bile ve Savunma

Profesör bunu yapıyor ve kötü bir şey gibi görünüyor, ben kendim denemeyeceğim."

"Kendimi en ufak bir şekilde gergin hissettiğim herhangi bir Başkalaşım uygulamasını reddetme hakkına kesinlikle sahibim. Hogwarts Müdürü bile bana başka türlü davranmamı emredemeyeceğine göre, Savunma Profesörü'nün böyle bir emrini kesinlikle kabul etmeyeceğim, hatta Savunma Profesörü beni yüz Ev puanı düşürmekle ve okuldan attırmakla tehdit etse bile."

"Bu kurallardan herhangi birini ihlal edersem, Hogwarts'ta geçirdiğim süre boyunca Biçim Değiştirme eğitimi almayacağım."

"Bu kuralları ilk ay boyunca her dersin başında tekrarlayacağız," dedi Profesör McGonagall. "Ve şimdi, konu olarak kibritler ve hedef olarak iğnelerle başlayacağız... kaldırın, teşekkür ederim, 'başlayın' not almaya başlayacağınızı kastetmiştim."

Ders bitiminden yarım saat önce Profesör McGonagall kibritleri dağıttı.

Dersin sonunda Hermione'nin gümüşi görünümlü bir kibriti vardı ve sınıfın geri kalanı, Muggle doğumlu olsun olmasın, tam olarak başladıkları şeye sahipti.

Profesör McGonagall ona Ravenclaw için bir puan daha verdi.

Biçim Değiştirme dersi bittikten sonra, Harry kitaplarını çantasına koyarken Hermione onun masasına geldi.

"Biliyor musun," dedi Hermione yüzünde masum bir ifadeyle, "bugün Ravenclaw için iki puan kazandım."

Harry kısaca, "Demek ," dedi.

"Ama bu senin *yedi* puanın kadar iyi değildi," dedi. "Sanırım ben senin kadar zeki değilim."

Harry ödevini keseye koymayı bitirdi ve gözlerini kısarak Hermione'ye döndü. Aslında bunu unutmuştu.

Kirpiklerini ona doğru kırpıştırdı. "Gerçi her gün dersimiz var. Kurtaracak başka Hufflepuff'lar bulman ne kadar sürecek acaba? Bugün pazartesi. Yani perşembeye kadar vaktin var."

İkisi de gözlerini kırpmadan birbirlerinin gözlerinin içine

baktılar. Önce Harry konuştu. "Elbette bunun savaş

anlamına geldiğinin farkındasın." "Barış içinde olduğumuzu

bilmiyordum."

Diğer tüm öğrenciler şimdi büyülenmiş gözlerle onu izliyordu. Diğer tüm öğrenciler ve ne yazık ki Profesör McGonagall.

"Oh, Bay Potter," diye seslendi Profesör McGonagall odanın diğer tarafından, "Size iyi haberlerim var. Madam Pomfrey, Spimster fitillerindeki kırılmayı önlemek için önerinizi onayladı ve plan, işi önümüzdeki hafta sonuna kadar bitirmek. Bunun Ravenclaw için on puanı hak ettiğini söyleyebilirim."

Hermione'nin yüzü ihanet ve şok içinde açılmıştı. Harry kendi yüzünün de pek farklı görünmediğini hayal etti.

" *Profesör...* " Harry tısladı.

"Bu on puanı *kesinlikle* hak ediyorsunuz Bay Potter. Ev puanlarını bir hevesle dağıtmam. Sizin için kırılgan bir şey görüp onu korumak için bir yol önermek basit bir mesele olabilirdi ama Spimster fitilleri pahalıdır ve bir tanesi en son kırıldığında Müdür *hiç* memnun olmamıştı." Profesör McGonagall düşünceli görünüyordu. "Acaba başka bir öğrenci derslerinin ilk gününde on yedi Ev puanı kazanmış mıdır? Araştırmam gerekecek ama bunun yeni bir rekor olduğundan şüpheleniyorum. Belki de akşam yemeğinde bir duyuru yapmalıyız?"

" *PROFESÖR!* " diye haykırdı Harry. "Bu *bizim* savaşımız! Karışmayı bırakın!"

"*Önümüzdeki* hafta Perşembe gününe kadar vaktiniz var, Bay Potter. Tabii o tarihten önce bir tür yaramazlık yapmaz ve Ev puanlarını *kaybetmezseniz*. Örneğin bir profesöre saygısızca hitap etmek gibi." Profesör McGonagall parmağını yanağına koydu ve düşünceli bir ifadeyle baktı. "Cuma günü bitmeden eksi sayılara ulaşacağınızı umuyorum."

Harry'nin ağzı bir anda kapandı. McGonagall'a en iyi ölüm bakışını gönderdi ama McGonagall bunu sadece eğlenceli buluyor gibiydi.

Profesör McGonagall, "Evet, kesinlikle yemekte bir duyuru yapılacak," diye düşündü. "Ama Slytherin'leri gücendirmek istemeyiz, bu yüzden duyuru kısa olmalı. Sadece kaç puan aldığınızı ve rekor kırdığınızı söyleyin... Ödevleri için yardım isteyen ve ders kitaplarınızı okumaya başlamadığınız için hayal kırıklığına uğrayan olursa, onları her zaman Bayan Granger'a yönlendirebilirsiniz."

" *Profesör!* " dedi Hermione oldukça tiz bir sesle.

Profesör McGonagall onu görmezden geldi. "Tanrım, Bayan Granger'ın ödüllendirilmeyi hak edecek bir şey yapması ne kadar zaman alacak merak ediyorum.

Akşam yemeği duyurusu mu? Her ne olursa olsun görmek için sabırsızlanıyorum."

Harry ve Hermione, sözsüz bir mutabakatla, dönüp hışımla sınıftan çıktılar. Onları hipnotize olmuş Ravenclaw'lar izledi.

"Hımm," dedi Harry. "Akşam yemeğinden sonra hâlâ görüşüyor muyuz?"

"Elbette," dedi Hermione. "Derslerinden daha da geri kalmanı istemem."

"Teşekkür ederim. Ve şunu söylememe izin verin, halihazırda ne kadar zeki olursanız olun, rasyonellik konusunda biraz temel eğitim aldığınızda nasıl biri olacağınızı merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Gerçekten o kadar faydalı mı? Büyülerde ya da Biçim Değiştirme'de sana yardımcı olmamış gibi görünüyor."

Hafif bir duraklama oldu.

"Okul kitaplarımı daha dört gün önce aldım. Bu yüzden o on yedi Ev puanını asamı kullanmadan kazanmak zorunda kaldım."

"Dört gün önce mi? Belki dört günde sekiz kitap okuyamazsınız ama en azından *birini* okumuş olabilirsiniz. Bu hızla bitirmen kaç gün sürer? Matematikten anlıyorsun, o yüzden bana sekiz çarpı dört bölü sıfır kaç eder söyleyebilir misin?"

"Şu anda derslerim var, ki sen yoktun, ama hafta sonları boş, yani... epsilon sıfıra yaklaşırken sekiz kere dördün epsilona bölünmesiyle elde edilen limit artı... Pazar günü sabah 10:47."

"Aslında *üç* günde yaptım."

"Cumartesi günü 14:47 o zaman. Eminim bir yerlerde saati bulurum."

Ve akşam oldu ve sabah oldu, ilk gün.

Yanal Düşünme

Düşmanın kapısı Rowling.

---

psikopat değilim, sadece çok yaratıcıyım.

Çarşamba günü Savunma sınıfına girer girmez Harry *bu* dersin *farklı* olacağını anlamıştı.

Öncelikle, Hogwarts'ta gördüğü en büyük sınıftı, büyük bir üniversite sınıfına benziyordu, beyaz mermerden devasa düz bir sahneye bakan kat kat sıralar vardı. Sınıf şatonun en üst katındaydı - beşinci katta - ve Harry böyle bir odanın nereye sığması gerektiği konusunda ancak bu kadar açıklama alabileceğini biliyordu. Hogwarts'ın Öklid ya da başka türlü bir geometrisi olmadığı anlaşılıyordu; yönleri değil, bağlantıları vardı.

Bir üniversite salonundan farklı olarak, katlanır koltuk sıraları yoktu; bunun yerine, sınıfın her katında bir eğri şeklinde dizilmiş, oldukça sıradan Hogwarts ahşap masaları ve ahşap sandalyeler vardı. Ancak her sıranın üzerinde düz, beyaz, dikdörtgen, gizemli bir nesne vardı.

Devasa platformun ortasında, daha koyu renkli mermerden yapılmış küçük bir kürsünün üzerinde tek başına bir öğretmen masası vardı. Quirrell sandalyesine yığılmış, başı arkaya düşmüş, cübbesinin üzerinden hafifçe salyaları akarak oturuyordu.

Şimdi bu bana hatırlatıyor...?

Harry derse o kadar erken gelmişti ki, henüz başka hiçbir öğrenci yoktu. (Konu zaman yolculuğunu anlatmaya geldiğinde İngiliz dili kusurluydu; özellikle de bunun ne kadar kullanışlı olduğunu ifade edebilecek sözcüklerden yoksundu). Quirrell şu anda... işlevsel... görünmüyordu ve Harry de zaten Quirrell'a yaklaşmak istemiyordu.

Harry bir masa seçti, üzerine tırmandı, oturdu ve Savunma ders kitabını aldı. Kitabın yaklaşık sekizde yedisini bitirmişti - aslında kitabı bu dersten önce bitirmeyi planlamıştı, ama programının gerisinde kalmıştı ve Zaman Döndürücü'yü bugün iki kez kullanmıştı.

Çok geçmeden sınıf dolmaya başlayınca sesler duyuldu. Harry onları duymazdan geldi.

"Potter? Burada ne yapıyorsun?"

Bu ses buraya ait değildi. Harry başını kaldırdı. "Draco? Aman Tanrım, burada ne yapıyorsun, *kölelerin* var."

Draco'nun arkasında duran çocuklardan biri on bir yaşındaki birine göre oldukça kaslı görünüyordu, diğeri ise şüpheli bir şekilde dengeli bir duruş sergiliyordu.

Beyaz-sarı saçlı çocuk beğenmiş bir tavırla gülümsedi ve arkasını işaret etti. "Potter, sana Bay Potter'ı takdim ediyorum.
Crabbe," eli kaslardan dengeye doğru hareket etti, "Mr. Goyle. Vincent, Gregory, bu Harry Potter."

Mr Goyle başını eğdi ve Harry'ye muhtemelen bir şey ifade etmesi gereken, ama sonunda sadece şaşı görünen bir bakış attı. Mr Crabbe, sesini olabildiğince alçaltmaya çalışıyormuş gibi bir tonda, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Draco'nun yüzünde kısa süreli bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama hemen ardından yerini üstün sırıtışına bıraktı.

"var*!* " diye tekrarladı Harry. "Köleleri nereden bulabilirim?"

Draco'nun sırıtışı daha da büyüdü. "Korkarım Potter, ilk adım Slytherin'e seçilmek -"

"Ne? Bu hiç adil değil!"

"- ve sonra ailelerinizin siz doğmadan önce bir anlaşması olması."

Harry, Mr Crabbe ve Mr Goyle'a baktı. İkisi de görünmek için çok çaba harcıyor gibiydi. Yani, öne doğru eğiliyor, omuzlarını kamburlaştırıyor, boyunlarını dışarı çıkarıyor ve ona bakıyorlardı.

"Hımm... bir ," dedi Harry. "Bu *yıllar* önce mi ayarlandı?"

"Kesinlikle, Potter. Korkarım şansın yok."

Bay Goyle bir kürdan çıkarıp dişlerini temizlemeye başladı.

"Ve," dedi Harry, "Lucius korumalarını tanıyarak büyümemen ve onlarla sadece okulun ilk gününde tanışman konusunda ısrar etti."

Bu Draco'nun yüzündeki sırıtmayı sildi. "Evet Potter, hepimiz senin çok zeki olduğunu biliyoruz, artık tüm okul biliyor, gösteriş yapmayı bırakabilirsin -"

"Yani onlara *hayatları* boyunca sizin köleleriniz olacakları söylendi ve onlar *da yıllarını* kölelerin nasıl olması gerektiğini hayal ederek geçirdiler -"

Draco yüzünü buruşturdu.

"- ve daha da kötüsü, *birbirlerini* tanıyorlar ve *pratik yapıyorlar* -"

"Patron sana çeneni kapamanı söyledi," diye gürledi Bay Crabbe. Bay Goyle kürdanını dişlerinin arasında tutarak ısırdı ve bir eliyle diğer elinin parmak eklemlerini kırdı.

"Sana bunu Harry Potter'ın önünde yapmamanı söylemiştim!"

İkili biraz utangaç görünüyordu ve Bay Goyle kürdanı çabucak cüppesinin cebine geri koydu.

Ama Draco tekrar Harry'yle yüzleşmek için onlardan uzaklaştığı anda, tekrar belirmeye başladılar.

"Özür dilerim," dedi Draco sert bir sesle, "bunların yaptığı hakaret için. *embesiller* size teklif etti."

Harry, Mr Crabbe ve Mr Goyle'a anlamlı anlamlı baktı. "Onlara karşı biraz acımasız davrandığını söyleyebilirim, Draco. Bence tam da *benim* kölelerimin davranmasını istediğim gibi davranıyorlar. Yani, eğer bir dalkavuğum olsaydı."

Draco'nun çenesi düştü.

"Hey, Gregory, bizi patrondan uzaklaştırmaya çalıştığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Eminim Bay Potter o kadar aptalca davranmaz."

"Aklımın ucundan bile geçmez," dedi Harry yumuşak bir sesle. "Sadece şu anki işvereniniz size değer vermiyor gibi görünüyorsa aklınızda bulundurmanız gereken bir şey. Ayrıca, çalışma koşullarınızı müzakere ederken başka teklifler almaktan asla zarar gelmez, değil mi?"

"Ravenclaw'da ne işi var?"

"Hayal bile edemiyorum, Bay Crabbe."

"İkiniz de *çenenizi kapatın*" dedi Draco dişlerini sıkarak. "Bu bir *emirdir*." Gözle görülür bir çabayla dikkatini tekrar Harry'ye verdi. "Her neyse, Slytherin Savunma sınıfında ne işin var?"

Harry kaşlarını çattı. "Dur bakalım." Eli kesesine gitti. "Zaman çizelgesi." Parşömene baktı. "Savunma, saat 14:30 ve şu anda saat..." Harry 11:23'ü gösteren mekanik saatine baktı. "2:23, eğer zamanın nasıl geçtiğini anlamadıysam. Öyle mi ?" Eğer , Harry hangi derste olması gerekiyorsa oraya nasıl gideceğini biliyordu. Tanrım, Zaman Döndürücüsünü seviyordu ve bir gün, yeterince büyüdüğünde evleneceklerdi.

"Hayır, kulağa doğru geliyor," dedi Draco şaşkın bir ifadeyle. Bakışlarını salonun geri kalanına çevirdi, salon yeşil süslemeli cüppeler ve...

" *Gryffindorks!* " diye tükürdü Draco. "Burada ne işleri var?"

"Hm," dedi Harry. "Profesör Quirrell demişti ki... Tam sözlerini unuttum... Hogwarts'ın bazı öğretim kurallarını göz ardı edeceğini söylemişti. Belki de bütün derslerini birleştirmiştir."

"Huh," dedi Draco. "Buradaki ilk Ravenclaw sensin." "Evet.

Erken geldim."

"O zaman en arka sırada ne yapıyorsun?" Harry gözlerini

kırpıştırdı. "Bilmem, oturmak için iyi bir yer gibi geldi?"

Draco alaycı bir ses çıkardı. "İstesen de öğretmenden daha fazla uzaklaşamazsın." Sarı saçlı çocuk

hafifçe daha yakına eğildi. "Her neyse, Derrick ve ekibine söylediklerin doğru mu?"

"Derrick kim?"

"Ona turta ile mi vurdun?"

"Aslında iki turta. Ona ne söylemem gerekiyordu?"

"Kurnazca ya da hırslı bir şey yapmadığını ve Salazar Slytherin'in yüz karası olduğunu." Draco dikkatle Harry'ye bakıyordu.

"Bu... kulağa doğru geliyor," dedi Harry. "Sanırım daha çok, 'bu sana gelecekte avantaj sağlayacak inanılmaz zekice bir komplo mu, yoksa gerçekten de Salazar Slytherin'in anısına kadar büyük bir leke mi,' bir şeydi. Tam olarak ne hatırlamıyorum."

"Herkesin kafasını karıştırıyorsun, biliyorsun," dedi sarı saçlı çocuk.

"Ha?" Harry dürüst bir şaşkınlıkla, "Ne?" dedi.

"Warrington Seçmen Şapka'nın altında uzun zaman geçirmenin büyük bir Karanlık Büyücü'nün uyarı işaretlerinden biri olduğunu söyledi. Herkes bunun hakkında konuşuyor, her ihtimale karşı sana yağ çekmeye başlamaları gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Sonra sen gittin ve bir grup *Hufflepuff*'ı korudun*,* Merlin aşkına.
Sonra da Derrick'e Salazar Slytherin'in hatırası için bir utanç kaynağı olduğunu söyledin! Kim ne düşünebilir ki?"

"Seçmen Şapka'nın beni 'Slytherin' hanesine koymaya karar verdiğini! Şaka yapıyorum! Ravenclaw!" ve ben de buna göre hareket ediyorum."

Bay Crabbe ve Bay Goyle kıkırdayınca Bay Goyle elini hızla ağzına götürdü.

"Gidip yerlerimizi alsak iyi olacak," dedi Draco. Tereddüt etti, biraz doğruldu, biraz daha soğukkanlı konuştu. "Ama son konuşmamıza devam etmek istiyorum ve şartlarınızı kabul ediyorum."

Harry başıyla onayladı. "Cumartesi öğleden sonraya kadar beklesem sorun olur mu? Şu anda biraz çekişme içindeyim."

"Yarışma mı?"

"Bakalım tüm ders kitaplarımı Hermione Granger kadar hızlı okuyabilecek miyim?"

"Granger," diye yineledi Draco. Gözleri kısıldı. "Kendini Merlin sanan çamur kanlı mı? Eğer *ona gününü* göstermeye çalışıyorsan tüm Slytherin sana bol şans diler Potter, ben de seni cumartesiye kadar rahatsız etmem." Draco saygıyla başını eğdi ve yardakçıları tarafından takip edilerek uzaklaştı.

Hokkabazlık yapmak çok eğlenceli olacak, şimdiden söyleyebilirim.

Sınıf şu anda dört renk süslemeyle hızla doluyordu: yeşil, kırmızı, sarı ve mavi. Draco ve iki arkadaşı ön sıralardaki bitişik üç koltuğu kapmaya çalışıyor gibiydiler - tabii ki zaten doluydular.
Bay Crabbe ve Bay Goyle şiddetle başlarını sallıyorlardı ama bunun pek bir etkisi yok gibiydi.

Harry Savunma ders kitabının üzerine eğildi ve okumaya devam etti.

Saat 14:35'te, koltukların çoğu dolduğunda ve başka kimse gelmiyor gibi göründüğünde, Profesör Quirrell sandalyesinde ani bir sarsıntı geçirdi ve dimdik oturdu ve yüzü öğrencilerin sıralarının üzerinde duran tüm düz, beyaz dikdörtgen nesnelerde belirdi.

Harry hem Profesör Quirrell'ın yüzünün aniden ortaya çıkmasına, hem de Muggle televizyonuna olan benzerliğine şaşırdı. Bunda hem nostaljik hem de hüzünlü bir şey vardı, evinden bir parça gibi görünüyordu ama öyle değildi...

"İyi günler, genç çıraklarım," dedi Profesör Quirrell. Sesi masa ekranından geliyor ve doğrudan Harry'yle konuşuyor gibiydi. "Hogwarts'ın kurucularının deyimiyle Savaş Büyüsü'ndeki ilk dersinize hoş geldiniz; ya da yirminci yüzyılın sonlarındaki adıyla, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma."

Gafil avlanan öğrenciler parşömenlerine ya da defterlerine uzandıkça bir miktar çılgınca didişme yaşandı.

"Hayır," dedi Profesör Quirrell. "Bu konunun bir zamanlar ne yazmaya zahmet etmeyin. Derslerimin hiçbirinde böyle anlamsız bir soru notlarınızdan sayılmayacak. Bu bir sözdür."

Birçok öğrenci bunun üzerine şoke olmuş bir şekilde oturdu.

Profesör Quirrell ince ince gülümsüyordu. "İşe yaramaz birinci sınıf Savunma ders kitaplarınızı okuyarak zaman kaybeden sizler -"

Biri boğulur gibi bir ses çıkardı. Harry bunun Hermione olup olmadığını merak etti.

"- Bu konunun adı Karanlık Sanatlara Karşı Savunma olsa da, aslında hafif kötü rüyalara neden olan Kabus Kelebeklerine veya bir günün iki inçlik bir ahşap kirişi tamamen eritebilen Asit Sümüklüböceklerine karşı nasıl savunma yapılacağı ile ilgili olduğu izlenimini edinmiş olabilirsiniz."

Profesör Quirrell sandalyesini masadan geriye iterek ayağa kalktı. Harry'nin masasındaki ekran onun her hareketini takip ediyordu. Profesör Quirrell sınıfın önüne doğru yürüdü ve böğürdü:

"Macar Boynuzkuyruk bir düzine adamdan daha uzundur! O kadar hızlı ve isabetli ateş püskürtür ki bir Snitch'i uçuşunun ortasında eritebilir! Bir Öldüren Lanet onu yere serer!"

Öğrencilerden nefes nefese kalanlar oldu.

"Dağ Trolü, Macar Boynuzkuyruk'tan daha tehlikelidir! Çeliği ısıracak kadar güçlüdür! Derisi Sersemletici Büyüler ve Kesici Büyüler'e dayanacak kadar dayanıklıdır! Koku alma duyusu o kadar keskindir ki avının bir sürünün parçası mı yoksa yalnız ve savunmasız mı olduğunu uzaktan anlayabilir! Hepsinden daha korkuncu, trolün büyülü yaratıklar arasında kendi üzerinde sürekli olarak bir tür Başkalaşım sürdürme konusunda benzersiz olmasıdır - her zaman kendi bedenine dönüşür. Eğer bir şekilde kolunu koparmayı başarırsanız, saniyeler içinde başka bir kol çıkacaktır! Ateş ve asit, bir trolün rejeneratif güçlerini geçici olarak karıştırabilecek yara dokusu üretecektir - bir ya da iki saatliğine! Sopaları alet olarak kullanacak kadar zekidirler! Dağ trolü, tüm Doğa'daki en mükemmel üçüncü ölüm makinesidir! Bir Öldüren Lanet onu alaşağı edecektir."

Öğrenciler oldukça şaşkın görünüyordu.

Profesör Quirrell oldukça acımasızca gülümsüyordu. "Üçüncü sınıf Savunma ders kitabınız size dağ trolünü güneş ışığına maruz bırakmanızı önerecek, bu da onu olduğu yerde donduracaktır. Bu, genç çıraklarım, benim derslerimde asla bulamayacağınız türden işe yaramaz bir bilgidir. Dağ trolleriyle gün ışığında karşılaşmazsınız! Onları durdurmak için güneş ışığını kullanmanız gerektiği fikri, aptal ders kitabı yazarlarının pratiklik pahasına küçük ayrıntılar konusundaki ustalıklarını göstermeye çalışmalarının bir sonucudur. Dağ trolleriyle başa çıkmanın gülünç derecede belirsiz bir yolu olması, bunu gerçekten kullanmayı denemeniz gerektiği anlamına gelmez! Öldüren Lanet engellenemez, durdurulamaz ve beyni olan her şey üzerinde seferinde işe yarar. Eğer yetişkin bir büyücü olarak kendinizi Öldüren Lanet'i kullanamayacak durumda , o zaman basitçe Görünmez Olabilirsiniz! Aynı şekilde, ikinci en mükemmel ölüm makinesi olan bir Ruh Emici ile karşı karşıyaysanız da. Sadece Işınlanıp uzaklaşırsınız!"

"Tabii," dedi Profesör Quirrell, sesi şimdi daha alçak ve daha sertti, "bir anti-Hayalet uğursuzluğunun etkisi altındaysanız o başka. Hayır, tamamen büyüdüğünüzde sizi tehdit edebilecek tek bir canavar var. Tüm dünyadaki en tehlikeli canavar, o kadar tehlikeli ki başka hiçbir şey yanına yaklaşamaz. Karanlık Büyücü. Seni hala tehdit edebilecek tek şey bu."

Profesör Quirrell'in dudakları ince bir çizgi halindeydi. "Birinci yıl finallerinizin Bakanlık tarafından zorunlu tutulan bölümlerinden geçer not almanız için size istemeyerek de olsa yeterince ıvır zıvır öğreteceğim.
Bu bölümlerden alacağınız tam not gelecekteki hayatınız için hiçbir fark yaratmayacağından, geçer nottan fazlasını isteyen herkes, ders kitabı yerine kullandığımız zavallı bahaneyi çalışarak kendi zamanını boşa harcayabilir. Bu dersin başlığı Küçük Haşerelere Karşı Savunma değil. Karanlık Sanatlara karşı kendinizi nasıl savunacağınızı öğrenmek için buradasınız. Bu da şu anlama geliyor, açık konuşalım, kendinizi savunmak

Kara Büyücülere karşı. Size zarar vermek isteyen ve önce siz onlara zarar vermezseniz muhtemelen bunu başaracak olan asalı insanlar! Saldırı olmadan savunma olmaz! Savaşmadan savunma olmaz! Bu gerçeklik, müfredatınızı belirleyen şişman, fazla maaşlı, Seherbaz korumalı politikacılar tarafından on bir yaşındaki çocuklar için çok sert bulundu. O aptallarla birlikte uçuruma! Hogwarts'ta sekiz yüz yıldır öğretilen ders için buradasınız! Savaş Büyüsü'ndeki ilk yılınıza hoş geldiniz!"

Harry alkışlamaya başladı. Kendine engel olamıyordu, çok ilham vericiydi.

Harry alkışlamaya başlayınca Gryffindor'dan biraz, Slytherin'den daha fazla tepki geldi, ama öğrencilerin çoğu tepki veremeyecek kadar sersemlemiş görünüyordu.

Profesör Quirrell kesik bir hareket yaptı ve alkışlar anında kesildi. "Çok teşekkür ederim," dedi Profesör Quirrell. "Şimdi pratik konulara gelelim. Birinci sınıftaki tüm Savaş derslerimi tek bir sınıfta birleştirdim, bu da size Çiftler derslerinden iki kat daha fazla ders saati sunmamı sağlıyor -"

Korkudan nefesler kesildi.

"- ödev vermeyerek telafi edeceğim bir yük artışı."

Dehşet solukları aniden kesildi.

"Evet, beni doğru duydunuz. Size dövüşmeyi öğreteceğim, Pazartesi günü dövüş üzerine on iki inç yazmayı değil."

Harry umutsuzca Hermione'nin yanına oturmuş olmayı diledi, böylece onun yüzündeki ifadeyi şimdi görebilecekti, ama öte yandan bunu doğru hayal ettiğinden de emindi.

Ayrıca Harry aşıktı. Üçlü bir düğün olacaktı: o, Zaman Döndürücü ve Profesör Quirrell.

"Aranızdan isteyenler için, eğitici olduğu kadar ilginç de bulacağınızı düşündüğüm bazı okul sonrası aktiviteleri ayarladım. On dört kişinin Quidditch oynamasını izlemek yerine dünyaya *kendi* yeteneklerinizi göstermek ister misiniz? Bir orduda yediden fazla kişi savaşabilir."

Vay anasını.

"Bunlar ve diğer okul sonrası etkinlikler de size Quirrell puanları kazandıracak. Quirrell puanları nedir diye mi soruyorsunuz? Ev puanı sistemi benim ihtiyaçlarıma uygun değil çünkü Ev puanlarını çok nadir hale getiriyor. Öğrencilerime nasıl olduklarını daha sık bildirmeyi tercih ediyorum. Size yazılı bir test sunduğum nadir durumlarda, test siz ilerledikçe kendi kendini işaretleyecek ve eğer çok fazla ilgili soruyu yanlış yaparsanız, testiniz bu soruları doğru yapan öğrencilerin isimlerini gösterecek ve bu öğrenciler size yardım ederek Quirrell puanları kazanabilecekler."

...vay canına. Neden diğer profesörler bir sistem kullanmıyor?

"Quirrell puanları ne işe yarar, merak ediyor musunuz? Başlangıç olarak, on Quirrell puanı bir Ev puanı değerinde olacak. Ama size başka iyilikler de kazandıracaklar. Sınavınıza alışılmadık bir zamanda girmek ister misiniz? Atlamayı çok istediğiniz belirli bir oturum var mı? Yeterli Quirrell puanı biriktirmiş öğrenciler adına çok esnek olabildiğimi göreceksiniz. Quirrell puanları orduların generalliğini kontrol edecek. Ve Noel için - Noel tatilinden hemen önce - birine bir dilek hakkı vereceğim. Benim gücüm ve etkim dahilinde olan okulla ilgili herhangi bir başarı,

ya da hepsinden önemlisi, yaratıcılığım. Evet, Slytherin'deydim ve arzunuzu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa, sizin adınıza kurnazca bir komplo kurmayı teklif ediyorum. Bu dilek, yedi yıl boyunca en çok Quirrell puanı kazanan kişiye gidecektir."

Bu Harry olmalı.

"Şimdi kitaplarınızı ve eşyalarınızı sıralarınıza bırakın - onlar güvende olacak, ekranlar sizin için onlara göz kulak olacak - ve bu platforma gelin. Sınıftaki En Tehlikeli Öğrenci Kim adlı oyunu oynama zamanı."

Harry asasını sağ elinde döndürdü ve " *Ma-ha- su!* "

Profesör Quirrell'ın Harry'ye hedef olarak belirlediği yüzen mavi küreden tiz bir "bing" sesi daha geldi. Bu özel ses mükemmel bir vuruş anlamına geliyordu, ki Harry son on denemesinin dokuzunda bunu başarmıştı.

Profesör Quirrell bir yerlerden, telaffuzu inanılmaz derecede kolay, gülünç derecede basit bir asa hareketine sahip *ve* o anda nereye bakıyorsanız oraya isabet etme eğilimi olan bir büyü bulmuştu. Profesör Quirrell, gerçek savaş büyüsünün bundan çok daha zor olduğunu küçümseyerek ilan etmişti. Bu büyü gerçek savaşta tamamen işe yaramazdı.
Tek gerçek içeriği nişan almak olan, zar zor düzenlenmiş bir büyü patlamasıydı ve isabet ettiğinde kısa süreliğine burnuna sert bir yumruk yemiş gibi acı verecekti. Bu testin tek amacı kimin hızlı öğrendiğini görmekti, çünkü Profesör Quirrell hiç kimsenin

daha önce bu altıgenle ya da buna benzer bir şeyle karşılaşmamıştı.

Harry bunların hiçbirini umursamadı.

" *Ma-ha-su!* "

Asasından *kırmızı* bir *enerji ışını* fırladı ve hedefine çarptı ve mavi küre bir kez daha bing sesi çıkardı, bu da büyünün *onun için gerçekten işe yaradığı* anlamına geliyordu.

Harry Hogwarts'a geldiğinden beri ilk kez kendini gerçek bir büyücü gibi hissediyordu. Hedefin, Ben Kenobi'nin Luke'u eğitmek için kullandığı küçük küreler gibi kaçmasını diledi, ama nedense Profesör Quirrell bunun yerine tüm öğrencileri ve hedefleri birbirlerine ateş etmeyeceklerinden emin olacak şekilde düzgün sıralara dizmişti.

Harry asasını indirdi, sağa doğru zıpladı, asasını havaya kaldırdı ve döndürerek " *Ma-ha-su!" diye* bağırdı. "

Daha düşük perdeden bir "dong" sesi duyuldu, bu da neredeyse doğru yaptığı anlamına geliyordu.

Harry asasını cebine koydu, sola doğru sıçradı ve bir kırmızı enerji şimşeği daha çekip ateşledi.

Ortaya çıkan tiz bing sesi hayatında duyduğu en tatmin edici seslerden . Harry avazı çıktığı kadar zafer çığlığı atmak istedi. *BÜYÜ YAPABİLİYORUM! KORK BENDEN, FİZİK YASALARI, SENİN HAKKINDAN GELMEYE GELİYORUM!*

" *Ma-ha-su!* " Harry'nin sesi yüksekti, ama sınıf platformunun etrafından gelen benzer haykırışlar arasında pek fark edilmiyordu.

"Yeter," dedi Profesör Quirrell'in güçlendirilmiş sesi. (Sesi yüksek değildi. Profesör Quirrell'a göre nerede durursanız durun, sol omzunuzun hemen arkasından normal bir ses gibi geliyordu). "Görüyorum ki hepiniz en az bir kez başarılı olmuşsunuz." Hedef küreler kırmızıya döndü ve tavana doğru sürüklenmeye başladı.

Profesör Quirrell platformun ortasındaki yükseltilmiş kürsüde duruyor, bir eliyle hafifçe öğretmen masasına yaslanıyordu.

"Size," dedi Profesör Quirrell, "Sınıftaki En Tehlikeli Öğrenci Kim adlı bir oyun oynayacağımızı söylemiştim. Bu sınıfta Sümer Basit Vuruş Hex'inde herkesten daha hızlı ustalaşan bir öğrenci var -"

Bla bla .

"- ve diğer yedi öğrenciye yardım etmeye devam etti. Bu sayede sizin yılınıza verilen ilk yedi Quirrell puanını kazandı. Çık ortaya, Hermione Granger. Oyunun bir sonraki aşamasının zamanı geldi."

Hermione Granger yüzünde zafer ve endişe karışımı bir ifadeyle ilerlemeye başladı. Ravenclaw'lar gururla, Slytherin'ler ters ters, Harry ise açık bir kızgınlıkla bakıyordu. Harry bu sefer iyi iş çıkarmıştı. Muhtemelen sınıfın üst yarısındaydı bile, artık herkes eşit derecede yabancı bir büyüyle karşı karşıyaydı ve Harry Adalbert Waffling'in *Büyü Teorisi*'ni baştan sona okumuştu. Ama *Hermione hâlâ daha iyiydi*.

Aklının bir köşesinde Hermione'nin ondan daha zeki olduğu korkusu vardı.

Ama şimdilik Harry umutlarını (a) Hermione'nin standart ders kitaplarından çok daha fazlasını okuduğu ve (b) Adalbert Waffling'in on bir yaşındakilere pek değer vermeyen bir okul yönetimine yaranmak için *Sihir Teorisi*'ni yazan yavan bir sersem olduğu gerçeklerine bağlayacaktı.

Hermione orta kürsüye ulaştı ve ayağa kalktı.

"Hermione Granger hiç bilmediği bir büyüyü iki dakikada, bir sonraki ikinciden neredeyse tam bir dakika daha hızlı bir şekilde başardı." Profesör Quirrell yavaşça yerinde dönerek onları izleyen tüm öğrencilere baktı. "Bayan Granger'ın zekâsı onu sınıftaki en tehlikeli öğrenci yapabilir mi? Ne dersiniz? Siz ne düşünüyorsunuz?"

Şu anda kimse bir şey düşünüyor gibi görünmüyordu. Harry bile ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Öğrenelim, olur mu?" dedi Profesör Quirrell. Hermione'ye döndü ve sınıfa doğru bir işaret yaptı. "İstediğiniz herhangi bir öğrenciyi seçin ve ona Basit Vuruş Büyüsü yapın."

Hermione olduğu yerde kaldı.

"Hadi ama," dedi Profesör Quirrell yumuşak bir sesle. "Bu büyüyü elliden fazla kez mükemmel bir şekilde yaptınız. Kalıcı bir zararı yok, hatta o kadar da acı verici değil. Sert bir yumruk kadar acıtıyor ve sadece birkaç saniye sürüyor." Profesör Quirrell'in sesi daha da sertleşti. "Bu profesörünüzün doğrudan bir emridir, Bayan Granger. Bir hedef seçin ve bir Basit Vuruş Büyüsü ateşleyin."

Hermione'nin yüzü dehşetle çarpılmıştı ve asası elinde titriyordu. Harry'nin parmakları da kendi asasını sempatiyle sıkıyordu. Profesör Quirrell'ın ne yapmaya çalıştığını görebilmesine rağmen. Hatta

Yine de Profesör Quirrell'in ne demek istediğini anlayabiliyordu.

"Eğer asanızı kaldırıp ateş etmezseniz Bayan Granger, bir Quirrell puanı kaybedeceksiniz."

Harry Hermione'ye baktı, onun kendisine doğru bakmasını istiyordu. Sağ eli usulca göğsüne vuruyordu. *Beni seç, korkmuyorum...*

Hermione'nin asası elinde kıpırdandı; sonra yüzü gevşedi ve asasını yanına indirdi.

"Hayır," dedi Hermione Granger.

Sesi sakindi ve yüksek olmasa da sessizlikte herkes duydu.

Profesör Quirrell, "O zaman senden bir puan kırmak zorundayım," dedi. "Bu bir sınav ve sen bu sınavı geçemedin."

Bu ona ulaştı. Harry bunu görebiliyordu. Ama omuzlarını dik tuttu.

Profesör Quirrell'in sesi sempatikti ve tüm odayı dolduruyor gibiydi. "Bir şeyleri bilmek her zaman yeterli değildir, Bayan Granger. Eğer ayak parmağınızı vuracak kadar şiddet uygulayamıyor ve alamıyorsanız, o zaman kendinizi savunamazsınız ve Defans'ı geçemezsiniz. Lütfen sınıf arkadaşlarınıza tekrar katılın."

Hermione Ravenclaw kümesine doğru geri yürüdü. Yüzü huzurlu görünüyordu ve Harry garip bir nedenle alkışlamaya başlamak istedi. Profesör Quirrell *haklı* olsa bile .

"Yani," dedi Profesör Quirrell. "Hermione Granger'ın sınıftaki en tehlikeli öğrenci olmadığı . Sizce buradaki en tehlikeli kişi kim olabilir? - Benim dışımda tabii ki."

Harry hiç düşünmeden Slytherin birliğine bakmak için döndü.

"Draco, Asil ve En Kadim Malfoy Hanesi'nden," dedi Profesör Quirrell. "Görünüşe göre birçok öğrenci arkadaşın sana doğru bakıyor. öne çık."

Draco öyle yaptı, duruşunda belli bir gururla yürüyordu. Kürsüye çıktı ve Profesör Quirrell'a gülümseyerek baktı.

"Bay Malfoy," dedi Profesör Quirrell. "Ateş."

Harry zaman olsaydı bunu durdurmaya çalışacaktı ama Draco tek bir yumuşak hareketle Ravenclaw kontenjanına döndü ve asasını kaldırıp "*Mahasu!* " dedi, sanki tek heceymiş gibi ve Hermione de "Ah!" dedi ve hepsi bu kadar.

"İyi vuruştu," dedi Profesör Quirrell. "Sana iki Quirrell puanı. Ama söyleyin bana, neden Bayan Granger'ı hedef aldınız?"

Bir duraklama oldu.

Sonunda Draco, "Çünkü en çok o göze çarpıyordu," dedi.

Profesör Quirrell'ın dudakları ince bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "İşte Draco Malfoy'un tehlikeli olmasının gerçek nedeni de bu. Başka birini seçseydi, o çocuk büyük olasılıkla seçilmesine içerleyecek ve Bay Malfoy da büyük olasılıkla düşman kazanacaktı. Ve Bay Malfoy başka bir çocuğa

Onu seçme gerekçesi, bazılarınızı yabancılaştırmaktan başka bir amaca hizmet etmeyecekti, diğerleri ise bir şey söylese de söylemese de onu zaten alkışlıyor.
Yani Bay Malfoy tehlikeli çünkü kime saldırıp kime saldırmayacağını, nasıl müttefik edinip düşman edinmekten kaçınacağını biliyor. Size iki Quirrell puanı daha, Bay Malfoy.
Ve Slytherin'in örnek bir erdemini sergilediğiniz için, Salazar'ın Hanesi'nin de bir puan kazandığını düşünüyorum.
Arkadaşlarınıza tekrar katılabilirsiniz."

Draco hafifçe eğildi ve Slytherin grubuna doğru geri yürüdü. Yeşil cüppeliler alkışlamaya başladı ama Profesör Quirrell kesik bir hareket yaptı ve sessizlik yeniden çöktü.

"Oyunumuz bitmiş gibi görünebilir," dedi Profesör Quirrell. "Yine de bu sınıfta Malfoy'un soyundan daha tehlikeli olan tek bir öğrenci var."

Ve *şimdi* bir sebepten dolayı, bir sürü insan...

"Harry Potter. Ortaya çık."

Bu pek hayra alamet değildi.

Harry isteksizce Profesör Quirrell'ın yükseltilmiş kürsüsünde durduğu yere doğru yürüdü, hâlâ hafifçe öğretmeninin masasına yaslanmıştı.

Kürsüye yaklaşırken, spot ışıklarının altında olmanın verdiği gerginlik Harry'nin zekâsını keskinleştiriyor gibiydi ve zihni, Profesör Quirrell'ın Harry'nin tehlikeliliğini gösterebileceğini düşündüğü şeylerle ilgili olasılıkları karıştırıyordu. Ondan bir büyü yapması mı istenecekti? Bir Karanlık Lord'u yenmesi mi?

Öldüren Lanet'e karşı sözde bağışıklığını mı gösterecekti?
Elbette Profesör Quirrell *bunun* için fazla zekiydi...

Harry kürsünün çok yakınında durdu ve Profesör Quirrell ondan daha fazla yaklaşmasını istemedi.

"İronik olan şu ki," dedi Profesör Quirrell, "hepiniz tamamen yanlış nedenlerle doğru kişiye baktınız. Profesör Quirrell'in dudakları büküldü, "Harry Potter'ın Karanlık Lord'u yendiğini ve bu yüzden çok tehlikeli olması gerektiğini düşünüyorsunuz.
Bah. O daha bir . Karanlık Lord'u öldüren kaderin cilvesi her neyse, muhtemelen Mr.
Potter'ın bir dövüşçü olarak yetenekleri. Ama bir Ravenclaw'ın beş yaşlı Slytherin'i alt ettiğine dair söylentileri duyduktan sonra, birkaç görgü tanığıyla görüştüm ve Harry Potter'ın en tehlikeli öğrencim olacağı sonucuna vardım."

Harry'nin vücuduna bir adrenalin sarsıntısı doldu ve daha dik durmasını sağladı. Profesör Quirrell'ın hangi vardığını bilmiyordu, ama bu iyi bir şey olamazdı.

"Ah, Profesör Quirrell -" Harry söylemeye başladı.

Profesör Quirrell eğlenmiş görünüyordu. "Yanlış bir cevap verdiğimi düşünüyorsunuz, değil mi Bay Potter? *Benden* daha iyisini beklemeyi öğreneceksiniz." Profesör Quirrell masaya yaslandığı yerden doğruldu. "Mr.
Potter, her şeyin alışılmış kullanımları vardır. Bana bu odadaki nesnelerin savaş için alışılmadık on kullanımını söyle!"

Harry bir an için anlaşılmanın verdiği o saf, ham şokla nutku tutuldu.

Ve sonra fikirler ortaya dökülmeye başladı.

"Çok yüksekten düştüğünde ölümcül olabilecek kadar ağır masalar var. Metal sandalyeler var.

Yeterince sert sürüldüğünde birine saplanabilecek bacaklar. Bu sınıftaki hava yokluğu nedeniyle ölümcül olabilir, çünkü insanlar boşlukta ölür ve zehirli gazlar için bir taşıyıcı görevi görebilir."

Harry nefes almak için kısa bir süre durmak zorunda kaldı ve o duraklamada Profesör Quirrell şöyle dedi:

"Bu üç. Size on tane lazım. Sınıfın geri kalanı zaten sınıfın tüm içeriğini kullandığınızı ."

" *Ha!* Zemin kaldırılarak içine düşülecek bir çukur oluşturulabilir, tavan birinin üzerine çökertilebilir, duvarlar herhangi bir sayıda ölümcül şeye bıçaklara- dönüştürülmek için hammadde olarak kullanılabilir."

"Altı etti. Ama artık varilin dibini kazımaya başladığınıza emin misiniz?"

"Daha başlamadım bile! Şu insanlara bir bakın! Bir Gryffindor'un düşmana saldırması elbette *sıradan* bir kullanım -"

"Bunu saymayacağım."

"- ama kanları birini boğmak için de kullanılabilir. Ravenclaw'lar beyinleriyle tanınırlar ama iç organları karaborsada bir suikastçı tutmaya yetecek paraya satılabilir. Slytherinler sadece suikastçı olarak kullanışlı değildir, aynı zamanda bir düşmanı ezmek için yeterli hızda fırlatılabilirler. Hufflepuff'lar ise çalışkan olmalarının yanı sıra, çıkarılıp keskinleştirilebilen ve birini bıçaklamak için kullanılabilen kemikler içerirler."

Şimdiye kadar sınıfın geri kalanı dehşet içinde Harry'ye bakıyordu. Slytherinler bile şok olmuş görünüyordu.

"On etti, gerçi Ravenclaw'ınkini de sayarak cömert davranıyorum. Şimdi, fazladan kredi için, bu odada henüz adını koymadığınız her nesne kullanımı için bir Quirrell puanı." Profesör Quirrell Harry'ye dostça bir gülümsemeyle baktı. "Sınıfın geri kalanı şu anda başının belada olduğunu düşünüyor, çünkü hedefler dışında her şeyi adlandırdın ve onlarla ne yapılabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bah! Tüm insanların isimlerini verdim ama bir düşmanın kafasına yeterince sarılırsa onu boğmak için kullanılabilen cübbemi ya da Hermione Granger'ın şeritlere ayrılıp bir ipe bağlanarak birini asmak için kullanılabilen cübbesini ya da Draco Malfoy'un yangın çıkarmak için kullanılabilen cübbesini saymadım -"

"Üç puan," dedi Profesör Quirrell, "artık giysi yok."

"Benim asam bir düşmanın göz çukurundan beynine saplanabilir" dediğinde birisi dehşet içinde boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Dört puan, başka asa yok."

"Kol saatim birinin boğazına onu boğabilir -"

"Beş puan ve yeterli."

"Hımm," dedi Harry. "On Quirrell puanı bir Ev puanına eşit, değil mi? Ev Kupası'nı kazanana kadar devam etmeme izin vermeliydin, ceplerimdeki her şeyin alışılmadık kullanımlarına daha başlamadım bile," ya da mokeskin kesesinin kendisine ve Zaman Döndürücü ya da görünmezlik pelerini hakkında konuşamazdı ama o kırmızı küreler hakkında söyleyebileceği *bir şeyler* olmalıydı...

" *Yeter,* Bay Potter. Peki, hepiniz Bay Potter'ı sınıftaki en tehlikeli öğrenci yapan şeyin ne olduğunu anladığınızı düşünüyor musunuz?"

Alçak sesle bir onaylama mırıltısı duyuldu.

"Yüksek sesle söyleyin lütfen. Terry Boot, yurt arkadaşını tehlikeli yapan nedir?"

"Ah... um... o yaratıcı mı?"

" *Yanlış!* " diye bağırdı Profesör Quirrell ve yumruğu, herkesi yerinden sıçratan bir sesle masasına sertçe indi. "Bay Potter'ın tüm fikirleri işe yaramazdan da beterdi!"

Harry şaşkınlıkla başladı.

"Çivi tuzağı oluşturmak için zemini kaldırmak mı? Çok saçma! Savaşta böyle bir hazırlık zamanınız olmaz ve olsaydı yüzlerce daha iyi kullanım olurdu! Duvarlardan malzeme dönüştürmek mi? Bay Potter Başkalaşım yapamaz! Bay Potter'ın kapsamlı bir hazırlık yapmadan, işbirlikçi bir düşman ya da bilmediği bir büyü olmadan hemen, şu anda kullanabileceği tek bir fikri vardı. Bu fikir, asasını düşmanının göz çukuruna saplamaktı. Ki bu da rakibini öldürmektense asasını kırmaktan daha olasıdır! Kısacası Bay Potter, korkarım ki önerileriniz tek kelimeyle berbattı."

"Ne?" Harry öfkeyle, "Ne?" dedi. "Sıra dışı fikirler , pratik fikirler değil! Ben kalıpların dışında düşünüyordum! Bu sınıftaki bir şeyi birini öldürmek için nasıl kullanırsın?"

Profesör Quirrell'in yüz ifadesi onaylamıyordu ama gözlerinin etrafında gülümseyen kırışıklıklar vardı. "Bay Potter, ben hiçbir zaman

öldürecektiniz. Düşmanınızı canlı ele geçirmenin bir yeri ve zamanı vardır ve Hogwarts sınıfının içi genellikle bu yerlerden biridir. Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, bir sandalyenin kenarıyla boynuna vurun."

Slytherin'lerden biraz kahkaha geldi, ama Harry'ye değil, onunla birlikte gülüyorlardı.

Diğer herkes dehşetle bakıyordu.

"Ama Bay Potter şimdi neden sınıftaki en tehlikeli öğrenci olduğunu gösterdi. Bu odadaki eşyaların savaş için alışılmadık şekilde kullanılmasını istedim. Bay Potter bir laneti engellemek için bir masa kullanmayı, yaklaşan bir düşmana çelme takmak için bir sandalye kullanmayı ya da doğaçlama bir kalkan oluşturmak için koluna kumaş sarmayı önerebilirdi.
Bunun yerine, Bay Potter'ın bahsettiği her bir kullanım savunma amaçlı olmaktan ziyade saldırı amaçlıdır ve ölümcül ya da potansiyel olarak ölümcüldür."

Ne? Bekle, bu doğru olamaz... Harry tam olarak ne önerdiğini hatırlamaya çalışırken ani bir baş dönmesi hissetti, mutlaka bir karşı örnek olmalıydı...

"İşte bu yüzden," dedi Profesör Quirrell, "Bay Potter'ın fikirleri çok tuhaf ve işe yaramazdı - çünkü *düşmanı öldürme* standardını karşılamak için pratik olmayana kadar uzanmak zorundaydı. Ona göre, bunun altında kalan hiçbir fikir dikkate alınmaya değmezdi. Bu, *öldürme niyeti* olarak adlandırabileceğimiz bir niteliği yansıtmaktadır. Bende var. Harry Potter'da da var, bu sayede beş yaşlı Slytherin'e kafa tutabiliyor. Draco Malfoyda yok, henüz değil. Bay Malfoy sıradan cinayetlerden söz etmekten pek çekinmezdi ama Bay Potter sınıf arkadaşlarının cesetlerini nasıl hammadde olarak kullanacağını anlattığında o bile şok oldu - evet öyleydiniz Bay Malfoy, yüzünüzü izliyordum -. Zihninizin içinde sansürler var.

Böyle düşüncelerden kaçarsınız. Bay Potter sadece düşmanı öldürmeyi düşünür, bunu yapmak için her yola başvurur, , sansürleri kapalıdır. Gençlik dehası işe *yaramayacak* kadar disiplinsiz ve kullanışsız olsa da, *öldürme niyeti* Harry Potter'ı Sınıftaki En Tehlikeli Öğrenci yapar. Ona son bir nokta
- Hayır, bunu Ravenclaw'a gösterelim - gerçek bir savaşçı büyücünün bu vazgeçilmez gerekliliği için."

Harry buna söyleyecek bir şey ararken ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. *Bu kesinlikle benimle ilgili değil!*

Ama diğer öğrencilerin de buna inanmaya başladığını görebiliyordu. Harry'nin zihni olası inkârları gözden geçiriyor, ama Profesör Quirrell'ın otoriter sesine karşı koyabilecek bir şey bulamıyordu. Harry'nin bulabildiği en iyi şey "psikopat değilim, sadece çok yaratıcıyım," olmuştu ve bu da kulağa biraz uğursuz geliyordu. Beklenmedik bir şey söylemesi gerekiyordu, insanların durup yeniden düşünmesini sağlayacak bir şey -

"Ve şimdi," dedi Profesör Quirrell. "Bay Potter. Ateş." Elbette

hiçbir şey olmadı.

"Ah, pekâlâ," dedi Profesör Quirrell. İç çekti. "Sanırım hepimiz bir yerden başlamalıyız. Bay Potter, Basit Vuruş Hex'i için istediğiniz bir öğrenciyi seçin. Bunu sınıfınızı o gün için dağıtmadan önce yapacaksınız. Eğer yapmazsanız, Sınıf puanlarını düşürmeye başlayacağım ve siz yapana kadar da düşürmeye devam edeceğim."

Harry asasını dikkatle kaldırdı. Bu kadarını yapmak zorundaydı, yoksa Profesör Quirrell Ev puanlarını düşürmeye başlayabilirdi.

Harry yavaşça, sanki kızarmış bir tepsideymiş gibi, Slytherin'lerle yüzleşmek için döndü.

Ve Harry'nin gözleri Draco'nunkilerle buluştu.

Draco Malfoy en ufak bir korkuya kapılmış gibi görünmüyordu. Sarı saçlı çocuk, Harry'nin Hermione'ye verdiği gibi gözle görülür bir onay işareti vermiyordu, ama o zaman bunu yapması beklenemezdi. Diğer Slytherin'ler bunu oldukça tuhaf bulacaklardı.

"Bu tereddüt niye?" dedi Profesör Quirrell. "Elbette tek bir bariz seçenek var."

"Evet," dedi Harry. "Tek bir *bariz* seçenek var."

Harry asasını çevirdi ve "*Ma-ha-su!*" dedi. " Sınıfta

tam bir sessizlik oldu.

Harry sol kolunu salladı, kalan acıyı dindirmeye çalışıyordu.

Daha fazla sessizlik oldu.

Sonunda Profesör Quirrell içini çekti. "Evet, oldukça zekice, ama öğretilmesi gereken bir ders vardı ve sen bundan kaçtın. Ravenclaw'dan, asıl hedefin pahasına kendi zekânızı gösterdiğiniz için bir puan. Sınıf dağılabilir."

Ve daha kimse bir şey söyleyemeden Harry bağırdı: "Şaka

yapıyorum! RAVENCLAW!"

Bundan sonra kısa bir süre sessizlik oldu, insanların düşünme sesleri duyuldu ve ardından mırıltılar başladı ve hızla bir konuşma gürültüsüne dönüştü.

Harry Profesör Quirrell'e döndü, ikisinin konuşması gerekiyordu
-

Quirrell yere yığılmıştı ve sandalyesine geri dönüyordu.

Hayır. Kabul edilemez. *Gerçekten* konuşmaları gerekiyordu.
Profesör Quirrell, Harry onu birkaç kez dürttüğünde
muhtemelen uyanacaktı. Harry ilerlemeye başladı -

YANLIŞ,

KÖTÜ BIR

FIKIR

DEĞIL

Harry sallandı ve başının döndüğünü hissederek olduğu yerde durdu.

Sonra bir Ravenclaw sürüsü üzerine çullandı ve tartışmalar
başladı.

Hipotezin Yerinin Belirlenmesi

Sen her zaman J. K. Rowling oldun.

Tarihi not: Roma takviminde bir ayın "Ides "i Mart, Mayıs, Temmuz ve Ekim aylarının 15. gününe, diğer tüm ayların ise 13. gününe denk gelirdi.

"Örüntüyü görmeye, dünyanın ritmini duymaya başlıyorsunuz."

Perşembe günü.

Daha açık olmak gerekirse, Perşembe sabahı 7:24.

Harry yatağında oturuyordu, hareketsiz ellerinde bir ders kitabı gevşek duruyordu.

Harry'nin aklına *gerçekten parlak* bir deneysel test fikri gelmişti.

Kahvaltı için fazladan bir saat beklemesi gerekecekti ama bu yüzden mısır gevreği çubukları vardı. Hayır, bu fikir kesinlikle hemen, hemen, şimdi test edilmeliydi.

Harry ders kitabını bir kenara bıraktı, yataktan fırladı, yatağının etrafında , sandığının mağara katını çekip çıkardı, merdivenlerden aşağı koştu ve kitap kutularını taşımaya başladı. (Bir ara bavulunu açıp kitaplık alması gerekiyordu, ama Hermione'yle ders kitabı okuma yarışmasının ortasındaydı ve geride kalıyordu, o yüzden zamanı olmamıştı).

Harry istediği kitabı buldu ve koşarak yukarı çıktı.

Diğer çocuklar Büyük Salon'daki kahvaltıya inmeye ve güne başlamaya hazırlanıyordu.

"Affedersiniz, benim için bir şey yapabilir misiniz?" dedi Harry. Konuşurken kitabın indeksini karıştırıyordu, ilk on bin asal sayının olduğu sayfayı buldu, o sayfaya geçti ve kitabı Anthony Goldstein'a doğru itti. "Bu listeden üç basamaklı iki sayı seç. Bana ne olduklarını söyleme. Sadece onları çarp ve bana söyle. Bir de iki kez kontrol etmek için hesaplamayı iki kez yapabilir misiniz? Lütfen doğru cevabı bulduğunuzdan gerçekten emin olun, bir çarpma hatası yaparsanız bana ya da evrene ne olacağından emin değilim."

Anthony'nin "Neden aniden çıldırdın?" ya da "Bu gerçekten garip görünüyor, sorma nedenin nedir?" ya da Ne demek istiyorsun, evrene ne olacağından emin değil misin?" gibi bir şey söyleme zahmetine bile girmemesi, son birkaç gündür o yurttaki yaşamın nasıl olduğu hakkında çok şey söylüyordu.

Anthony kitabı sözsüzce aldı ve bir parşömenle tüy kalem çıkardı. Harry etrafında döndü ve gözlerini kapadı, hiçbir şey görmediğinden emin oldu, ileri geri dans etti ve sabırsızlıkla aşağı yukarı zıpladı. Bir kâğıt ve mekanik bir kalem aldı ve yazmaya hazırlandı.

"Tamam," dedi Anthony, "Yüz seksen bir bin dört yüz yirmi dokuz."

Harry 181,429 yazdı. Az önce yazdıklarını tekrarladı ve Anthony de onayladı.

Sonra Harry hızla sandığının mağara katına geri döndü, saatine baktı (saat 4:28'i gösteriyordu, bu da 7:28 demekti) ve sonra gözlerini kapadı.

Yaklaşık otuz saniye sonra Harry adım seslerini duydu, ardından da sandığın mağara katının kapanma sesi geldi. (Harry boğulmaktan endişe etmiyordu. Otomatik bir Hava Tazeleme Büyüsü, gerçekten iyi bir bagaj almaya razı olursanız sahip olacağınız şeylerin bir parçasıydı. Sihir harika değil miydi, elektrik faturaları için endişelenmesine gerek yoktu).

Ve Harry gözlerini açtığında, tam da görmeyi umduğu şeyi gördü, yere bırakılmış katlanmış bir kâğıt parçası, gelecekteki benliğinin hediyesi.

Bu kağıt parçasına "Kağıt-2" diyelim.

Harry bir parça kağıt yırttı.

Buna "Kağıt-1" diyelim. Elbette aynı kağıt . Hatta yakından bakarsanız, yırtık kenarların eşleştiğini bile görebilirsiniz.

Harry izleyeceği algoritmayı zihninde gözden geçirdi.

Harry Kağıt-2'yi açtığında boşsa, Kağıt-1'e "101 x 101" yazacak, katlayacak, bir saat çalışacak, zamanda geriye gidecek, Kağıt-1'i bırakacak (böylece Kağıt-2 olacak) ve kahvaltı için yurt arkadaşlarına katılmak üzere mağara katından yukarı çıkacaktı.

Eğer Harry Kağıt-2'yi açtıysa ve üzerinde iki sayı yazıyorsa, Harry bu sayıları çarpacaktı.

Eğer ürünleri 181.429'a eşitse, Harry bu iki sayıyı Kağıt-1'e yazacak ve Kağıt-1'i zamanda geriye gönderecekti.

Aksi takdirde Harry sağdaki sayıya 2 ekleyecek ve yeni sayı çiftini Kağıt-1'e yazacaktır. Tabii ki

Bu durumda Harry soldaki sayıya 2 ekleyecek ve sağa 101 yazacaktı.

Ve eğer Kağıt-2'de 997 x 997 yazıyorsa, Harry Kağıt-1'i boş bırakacaktır.

Bu da, mümkün olan tek *istikrarlı* zaman döngüsünün, Kağıt-2'nin 181.429'un iki asal çarpanını içerdiği döngü olduğu anlamına geliyordu.

Eğer bu işe yararsa, Harry bunu kontrol etmesi kolay ama bulması zor olan her türlü cevabı kurtarmak için kullanabilirdi. Bir Zaman Döndürücü'ye sahip olduğunuzda *sadece* P=NP olduğunu göstermezdi, bu numara bundan daha *geneldi*. Harry bunu şifreli kilitlerin kombinasyonlarını ya da her türden şifreyi bulmak için kullanabilirdi. Hatta belki Slytherin'in Sırlar Odası'nın girişini bile bulabilirdi, tabii Harry Hogwarts'taki bütün yerleri tarif etmenin sistematik bir yolunu bulabilirse. Harry'nin hile standartlarına göre bile harika bir hile olurdu.

Harry kâğıt-2yi titreyen eline aldı ve açtı. Kâğıt-2'de hafif

titrek bir el yazısıyla şöyle yazıyordu:

ZAMANLA OYNAMAYIN

Harry Kağıt-1'e biraz titrek bir el yazısıyla "ZAMANLA OYNAMAYIN" yazdı, düzgünce katladı ve en az on beş yaşına gelene kadar Zaman üzerinde bir daha gerçekten parlak deneyler yapmamaya karar verdi.

Harry'nin bildiği kadarıyla, bu tüm bilim tarihindeki en korkunç deneysel sonuçtu.

Harry için önümüzdeki bir saat boyunca ders kitabını okumaya odaklanmak biraz zor olmuştu.

Harry'nin perşembesi böyle başladı.

Perşembe günü.

Daha açık olmak gerekirse, Perşembe öğleden sonra 3:32.

Harry ve birinci sınıftaki diğer tüm çocuklar, Madam Hooch'la birlikte dışarıda, çimenlik bir alanda, Hogwarts'ın süpürge stoğunun yanında duruyorlardı. Kızlar uçmayı ayrı ayrı öğreneceklerdi. Görünüşe göre, bazı nedenlerden dolayı kızlar erkeklerin yanında süpürgeyle uçmayı öğrenmek istemiyorlardı.

Harry bütün gün boyunca biraz sarsılmıştı. Geriye dönüp baktığında, oldukça geniş bir olasılıklar alanı olan bu sabit zaman döngüsünün nasıl seçildiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Ayrıca: cidden, *süpürge sopaları mı?* Temelde bir doğru parçasının üzerinde mi uçacaktı? Bu, bir bilyeye tutunmaya çalışmak dışında, bulabileceğiniz en dengesiz şekil değil ? Tüm olasılıklar arasından uçan bir cihaz için *bu* tasarımı kim seçmişti?
Harry bunun sadece lafın gelişi olduğunu umuyordu, ama hayır, sıradan ahşap mutfak süpürgelerine benzeyen bir şeyin önünde duruyorlardı. Biri süpürge fikrine takılıp kalmış ve başka hiçbir şeyi düşünememiş miydi? Öyle olmalıydı. Mutfakları temizlemek ve uçmak için *en uygun* tasarımların sıfırdan çalışıldığında aynı zamana denk gelmesi mümkün değildi.

Açık bir gündü, parlak mavi bir gökyüzü ve gökyüzünde uçmaya çalışıyorsanız gözünüze girip görmenizi imkânsız hale için yalvaran parlak bir güneş vardı. Zemin güzel ve kuruydu, buram buram pişmiş kokuyordu ve Harry'nin ayakkabılarının altında bir şekilde çok ama çok sert hissediliyordu.

Harry kendine, on bir yaşındaki en düşük ortak paydanın bunu öğrenmesinin beklendiğini ve bunun o kadar da zor olamayacağını hatırlatıp durdu.

Madam Hooch, "Sağ elinizi süpürgenin üzerine koyun, sol elinizi," diye seslendi. "Ve YUKARI de!"

"Yukarı!" diye bağırdı herkes.

Süpürge sopası hevesle Harry'nin eline atladı.

Bu da onu ilk kez sınıfın başına geçirdi. Görünüşe göre "YUKARI!" demek göründüğünden çok daha zordu ve süpürgelerin çoğu yerde yuvarlanıyor ya da binicilerinden uzaklaşmaya çalışıyordu.

(Tabii Harry, günün erken saatlerinde deneme sırası kendisine geldiğinde Hermione'nin de en az onun kadar iyi yapacağına bahse girerdi. İlk denemede Hermione'*yi* şaşırtacak bir şey öğrenmesi mümkün değildi ve eğer öğrenirse ve bu entelektüel bir şey değil de *süpürgeye binmek* olursa, Harry ölürdü).

Herkesin önüne bir süpürge sopası alması biraz zaman aldı. Madam Hooch onlara nasıl bineceklerini gösterdi ve ardından alanda dolaşarak tutuşları ve duruşları düzeltti.
Görünüşe göre evde uçmalarına izin verilen birkaç çocuğa bile bunu doğru şekilde yapmaları öğretilmemişti.

Madam Hooch çocukların bulunduğu alanı inceledi ve başıyla onayladı. "Şimdi, düdüğümü çaldığımda, yerden sertçe tekme atacaksınız."

Harry sertçe yutkundu, midesindeki bulantı hissini bastırmaya çalıştı.

"Süpürgelerinizi sabit tutun, birkaç metre yükselin ve sonra hafifçe öne doğru eğilerek düz bir şekilde aşağı inin. Düdüğümle - üç - iki -"

Süpürgelerden biri, genç bir çocuğun çığlıkları eşliğinde gökyüzüne doğru fırladı - korkudan, zevkten değil. Çocuk yükselirken korkunç bir hızla dönüyordu, sadece beyaz yüzünü görebiliyorlardı.

Harry sanki ağır çekimdeymiş gibi kendi süpürgesinden geri sıçradı ve asasını aramaya koyuldu, gerçi ne yapmayı planladığını gerçekten bilmiyordu, tam olarak iki seans Charms almıştı ve sonuncusu Hover Charm'dı ama Harry bu büyüyü üç seferde sadece bir kez başarıyla yapabilmişti ve kesinlikle bütün insanları havaya kaldıramıyordu -

Eğer içimde gizli bir güç varsa, kendisini ŞİMDİ ortaya çıkarsın!

"Geri dön oğlum!" diye bağırdı Madam Hooch (bu, bir *uçuş eğitmeninin* kontrolden çıkmış bir süpürgeyle başa çıkmak için akla gelebilecek en yararsız talimatı olmalıydı ve Harry'nin beyninin tam otomatik bir bölümü Madam Hooch'u aptallar listesine ekledi).

Ve çocuk süpürgeden atıldı.

İlk başta havada çok yavaş hareket ediyor gibi görünüyordu.

"Wingardium Leviosa! " diye bağırdı Harry.

Büyü başarısız oldu. Başarısız olduğunu hissedebiliyordu.

Bir gümbürtü ve uzaktan gelen bir çatlama sesi duyuldu ve çocuk bir yığın halinde çimlerin üzerine yüzüstü uzandı.

Harry asasını kınına soktu ve son sürat ileri atıldı. Madam Hooch'la aynı anda çocuğun yanına vardı ve Harry elini kesesine atıp adı neydi diye hatırlamaya çalıştı, neyse boşver, "Şifacı Paketi!" diye denedi ve eline geldi ve -

"Kırık bilek," dedi Madam Hooch. "Sakin ol evlat, sadece bileği kırılmış!"

Harry'nin zihni Panik Modu'ndan çıkarken bir tür zihinsel yalpalama oldu.

Acil İyileştirme Paketi Plus önünde açık duruyordu ve Harry'nin elinde, boynunu kırmayı başarsaydı çocuğun beynine oksijen gitmesini sağlayacak bir sıvı ateş vardı

"Ah..." Harry oldukça titrek bir sesle söyledi. Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, neredeyse nefes nefese kaldığını duyamayacaktı. "Kırık kemik... doğru... İpi ayarlamak mı?"

"O sadece acil durumlar için," diye tersledi Madam Hooch. "Kaldır onu, o iyi." Çocuğun üzerine eğildi ve ona elini uzattı. "oğlum, her şey yolunda, bakalım!"

"Cidden onu tekrar süpürgeye bindirmeyecek misin?" Harry dehşet içinde konuştu.

Madam Hooch Harry'ye ters ters baktı. "Tabii ki hayır!" Sağlam kolunu kullanarak çocuğu ayağa kaldırdı - Harry onun *yine* Neville Longbottom olduğunu şaşkınlıkla gördü, ne

onun *yanında* mıydı? - ve izleyen tüm çocuklara döndü. "Ben bu çocuğu hastane kanadına götürürken hiçbiriniz kımıldamayacaksınız! O süpürgeleri oldukları yerde bırakın yoksa 'Quidditch' diyemeden Hogwarts'tan atılırsınız. Haydi canım."

Ve Madam Hooch, bileğini tutarak burnunu çekişini kontrol etmeye çalışan Neville ile birlikte uzaklaştı.

Kulak misafiri olmadıklarında, Slytherin'lerden biri kıkırdamaya başladı.

Bu diğerlerini de harekete geçirdi.

Harry dönüp onlara baktı. Bazı yüzleri ezberlemek için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Harry, Draco'nun yanında Mr Crabbe ve Mr Goyle olduğu halde ona doğru yürüdüğünü gördü. Mr Crabbe gülümsemiyordu. Mr Goyle kesinlikle gülümsüyordu. Draco'nun yüzünde ara sıra seğiren çok kontrollü bir ifade vardı, Harry bundan Draco'nun bunun komik olduğunu düşündüğünü, ama daha sonra Slytherin zindanlarında gülmek yerine şimdi gülmenin hiçbir politik avantaj sağlamayacağını anladı.

"Pekala, Potter," dedi Draco alçak bir sesle ve ara sıra seğiren o kontrollü yüzüyle, "Sadece şunu söylemek istedim, liderlik göstermek için acil durumlardan yararlanırken, mesela tam bir paniğe kapılmak yerine, duruma tamamen hakimmişsin gibi görünmek istersin." Bay Goyle kıkırdadı ve Draco ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Ama yine de muhtemelen birkaç puan kazanmışsındır. Şifacı çantasını yerleştirmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Harry dönüp Şifa Paketi'ne bakınca kendi yüzünü de Draco'dan çevirdi. "Sanırım ben iyiyim," dedi Harry. Şırıngayı yerine koydu, mandalları yeniden taktı ve ayağa kalktı.

Ernie Macmillan tam Harry çantasını mokeskin kesesine geri koyarken geldi.

"Hufflepuff adına teşekkür ederim, Harry Potter," dedi Ernie Macmillan resmiyetle. "İyi bir deneme ve iyi bir düşünceydi."

"Gerçekten de iyi bir düşünce," diye söylendi Draco. "Neden Hufflepuff'tan kimse asasını çıkarmadı? Belki sadece Potter yerine *hepiniz* yardım etseydiniz, onu yakalayabilirdiniz. Hufflepuff'ların birbirlerine destek olmaları gerektiğini sanıyordum."

Ernie kızmakla utançtan ölmek istemek arasında kalmış gibi görünüyordu. "Bunu zamanında düşünemedik -"

"Ah," dedi Draco, "bunu düşünmemiştim, sanırım bu yüzden bir Ravenclaw'ın arkadaş olması tüm Hufflepuff'ın arkadaş olmasından daha iyidir."

Ah, , Harry bunu nasıl edecekti... "Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Harry yumuşak bir ses tonuyla. Draco'nun bunu *planlarıma müdahale ettiğin* şeklinde *yorumlayacağını* umarak*, lütfen kapa çeneni*.

"Hey, bu nedir?" dedi Bay Goyle. Çimenlere eğildi ve büyük bir bilye büyüklüğünde bir şey aldı, dönen beyaz bir sisle dolu gibi görünen cam bir top.

Ernie gözlerini kırpıştırdı. "Neville'in

Remembrall'ı!" "Remembrall nedir?" diye

sordu Harry.

"Eğer bir şey unuttuysan kırmızıya döner," dedi Ernie. "Ama ne unuttuğunu söylemez. Onu buraya ver lütfen, ben daha sonra Neville'e geri vereceğim." Ernie elini uzattı.

Bay Goyle'un yüzünde ani bir sırıtma belirdi ve arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Ernie bir an şaşkınlıkla hareketsiz durdu ve sonra "Hey!" diye bağırarak Bay Goyle'un peşinden koştu.

Ve Bay Goyle bir süpürge sopası kaptı, yumuşak bir hareketle üzerine atladı ve havalandı.

Harry'nin çenesi düştü. Madam Hooch bunun onu okuldan *attıracağını* söylememiş miydi*?*

"O salak! " Draco tısladı. Bağırmak için ağzını açtı - "*Hey!*" *diye*

bağırdı Ernie. "O Neville'in! *Geri ver onu!* " Slytherinler

tezahürat yapmaya ve yuhalamaya başladılar.

Draco'nun ağzı bir anda kapandı. Harry onun yüzündeki ani kararsızlık ifadesini yakaladı.

"Draco," dedi Harry alçak sesle, "eğer o salağa yere yatmasını söylemezsen, öğretmen geri dönecek ve -"

" *Gelin ve alın, Hufflepuffle!* " diye bağırdı Bay Goyle ve Slytherin'lerden büyük bir tezahürat yükseldi.

"*Yapamam!* " diye fısıldadı Draco. "Slytherin'deki herkes benim *zayıf* olduğumu düşünür*!* "

"Ve eğer Mr. Goyle okuldan atılırsa," diye tısladı Harry, "*baban* senin bir *moron* olduğunu düşünecek*!* "

Draco'nun yüzü acıyla buruştu.

O anda -

"Hey, *Slytherslime*," diye bağırdı Ernie, "kimse sana Hufflepuff'ların birbirlerine destek olduklarını söylemedi mi? *Asalar dışarı, Hufflepuff!* "

Ve aniden Bay Goyle'a doğru bir sürü asa doğrultuldu.

Üç saniye sonra -

" *Asalar dışarı, Slytherin!* " dedi yaklaşık beş farklı Slytherin.

Ve Hufflepuff'a doğru doğrultulmuş bir sürü asa vardı.

İki saniye sonra -

" *Asalar dışarı, Gryffindor!* "

" *Bir şeyler yap, Potter!* " diye fısıldadı Draco. *"Bunu durduracak kişi ben olamam, sen olmalısın! Sana bir iyilik borçluyum, sadece bir şeyler düşün. Senin zeki olman gerekmiyor mu?* "

Harry, yaklaşık beş buçuk saniye içinde birinin Sümer Basit Vuruş Büyüsü'nü yapacağını ve bu büyü bitip de öğretmenler insanları okuldan atmayı bitirdiğinde, onun sınıfında sadece Ravenclaw'ların kalacağını fark etti.

" *Asalar dışarı, Ravenclaw!* " diye bağırdı kendini felaketin dışında kalmış hisseden Michael Corner.

" *GREGORY GOYLE!" diye* bağırdı Harry. *"Neville'in Remembrall'ına sahip olmak için seni bir yarışmaya davet ediyorum!"*

Ani bir duraklama oldu.

"Gerçekten mi?" dedi Draco, Harry'nin o güne kadar duyduğu en yüksek sesle. "Kulağa ilginç geliyor. Ne tür bir yarışma, Potter?"

Şey...

"Yarışma" Harry'nin ilhamının ulaştığı en son noktaydı. Ne tür bir yarışma, "satranç" diyemezdi çünkü Draco garip görünmeden kabul edemezdi, "bilek güreşi" diyemezdi çünkü Mr Goyle onu ezerdi -

"Buna ne dersin?" Harry yüksek sesle söyledi. "Gregory Goyle ve ben birbirimizden ayrı duracağız ve başka hiç kimsenin ikimizin de yanına yaklaşmasına izin verilmeyecek. Ne biz asalarımızı kullanacağız, ne de başkası. Ben durduğum yerden kıpırdamıyorum, o da kıpırdamıyor. Ve eğer Neville'in Remembrall'ını ele geçirebilirsem, Gregory Goyle elindeki Remembrall üzerindeki tüm haklarından feragat edecek ve onu bana verecek."

İnsanların rahatlamış bakışları şaşkınlığa dönüşürken bir duraklama daha oldu.

"Hah, Potter!" dedi Draco yüksek sesle. "*Bunu* yaptığını görmek isterdim*!* Mr Goyle kabul

ediyor!" "Kabul

edildi!" dedi Harry.

"Potter, *ne?* " diye fısıldadı Draco, bunu bir şekilde dudaklarını kıpırdatmadan yaptı.

Harry elini oynatmadan nasıl cevap vereceğini bilemedi.

İnsanlar asalarını bir kenara bırakıyordu ve Mr Goyle zarifçe yere süzüldü, kafası karışmış görünüyordu. Bazı Hufflepuff'lar Mr Goyle'a doğru gitmeye başladı, ama Harry onlara umutsuzca yalvaran bir bakış attı ve geri .

Harry Mr Goyle'a doğru yürüdü ve birbirlerine ulaşamayacakları kadar uzakta, birkaç adım ötede durdu.

Harry yavaşça, kasıtlı olarak asasını kınına soktu.

Diğer herkes geri çekildi.

Harry yutkundu. Ne yapmak *istediğini* ana hatlarıyla biliyordu, ama bunu öyle bir şekilde yapmalıydı ki, kimse *ne* yaptığını -

"Pekâlâ," dedi Harry yüksek sesle. "Ve şimdi..." Derin bir nefes aldı ve bir elini kaldırdı, parmakları şaklamaya hazırdı. Orada turtaları duymuş olan herkes soluk soluğa kaldı, ki bu hemen hemen herkes demekti. *"Hogwarts'ın çılgınlığını çağırıyorum! Mutlu mutlu bum bum bataklık bataklık !* " Ve Harry parmaklarını şıklattı.

Bir sürü insan irkildi. Ve

hiçbir şey olmadı.

Harry sessizliğin bir süre daha uzamasına, gelişmesine izin verdi, ta ki...

"Um," dedi birisi. "Bu mı?"

Harry konuşan çocuğa baktı. "Önüne bak. Üzerinde hiç ot olmayan, çorak gibi görünen şu toprak parçasını görüyor musun?"

"Evet," dedi Gryffindor (Dean bilmem ne?) olan çocuk. "Kazıp

çıkar."

Harry şimdi bir sürü tuhaf bakışla karşılaşıyordu.

"Ee, neden?" dedi Dean bir şey söyleyerek.

Terry Boot yorgun bir sesle, "Sadece yap," dedi. "Nedenini sormanın bir anlamı yok, bu konuda bana güvenin."

Dean bir şey diz çöktü ve toprağı kürekle temizlemeye başladı.

Bir dakika kadar sonra Dean tekrar ayağa kalktı. "Orada hiçbir şey yok," dedi Dean.

Hah. Harry zamanda geriye gitmeyi ve Neville'in Hatıra Defteri'ne götürecek başka bir hazine haritasına gömmeyi planlıyordu, onu Mr. Goyle'dan geri aldıktan sonra oraya koyacaktı...

Sonra Harry, Zaman Döndürücülerin sırrını o kadar da tehdit etmeyen çok daha basit bir yol olduğunu fark etti.

"Teşekkürler, Dean!" Harry yüksek sesle söyledi. "Ernie, Neville'in düştüğü yere bakıp Neville'in Remembrall'ını bulabilecek misin?"

İnsanlar daha da şaşkın görünüyordu.

"Sadece yap," dedi Terry Boot. "Bir şeyler işe yarayana kadar denemeye devam edecek ve korkutucu olan şu ki -"

" *Merlin!* " diye haykırdı Ernie. Neville'in Remembrall'ını tutuyordu. "*İşte burada!* Tam düştüğü yerde!"

" *Ne?*" diye bağırdı Bay Goyle. Aşağı baktı ve şunu gördü.

...Neville'in Remembrall'ını hâlâ elinde tutuyordu.

Oldukça uzun bir duraklama oldu.

"," dedi Dean, "bu mümkün değil, değil mi?"

"Bu bir olay örgüsü boşluğu," dedi Harry. "Kendimi evrenin dikkatini bir anlığına dağıtacak kadar tuhaflaştırdım ve Goyle'un Remembrall'ı çoktan almış olduğunu unuttu."

"Hayır, bekle, yani, bu *kesinlikle* mümkün değil -"

"Affedersiniz, hepimiz burada durmuş süpürgelerle uçmayı mı bekliyoruz? Evet. O yüzden kapayın . Her neyse, Neville'in Remembrall'ını elime geçirdiğimde yarışma sona erecek ve Gregory Goyle elindeki Remembrall üzerindeki tüm haklarından vazgeçip onu bana vermek zorunda kalacak. Şartlar böyleydi, hatırladın mı?" Harry bir elini uzattı ve Ernie'yi işaret etti. "Kimsenin bana yaklaşmaması gerektiğine göre, onu buraya getir, tamam mı?"

"Durun!" diye bağırdı bir Slytherinli - Blaise Zabini, Harry bu ismi unutacak gibi değildi. "Bunun Neville'in Remembrall'ı olduğunu nereden bileceğiz? Oraya *başka bir* Remembrall düşürmüş olabilirsin -"

Harry gülümseyerek, "Slytherin bununla güçlü," dedi. "Ama Ernie'nin elindekinin Neville'e ait olduğuna dair söz veriyorum. Gregory Goyle'un tuttuğu hakkında yorum yok."

Zabini dönüp Draco'ya baktı. "*Malfoy!* Bunu yanına bırakmayacaksın."

"Kapa çeneni, sen," diye gürledi Bay Crabbe, Draco'nun arkasında durarak. "Bay Malfoy'un ona ne yapması gerektiğini söylemene ihtiyacı yok!"

İyi minyon.

"Benim bahsim, Asil ve En Eski Malfoy Hanesi'nden Draco'yla," dedi Harry. "Seninle değil, Zabini. Bay Malfoy'un benden yapmamı istediğini söylediği şeyi yaptım ve iddianın hükmünü Bay Malfoy'a bırakıyorum."

Harry başını Draco'ya doğru eğip kaşlarını hafifçe kaldırdı. Bu Draco'nun yüzünü yeterince kurtarmasını sağlayacaktı.

Bir duraklama oldu.

"Bunun gerçekten Neville'in Remembrall'*ı olduğuna* söz veriyor musun?" dedi Draco.

"Evet," dedi Harry. "Bu Neville'e geri gidecek olan ve aslında onun olan. Gregory Goyle'un elindeki de bana gidecek."

Draco kararlı bir ifadeyle başını salladı. "O halde, ne kadar tuhaf olursa olsun, Asil Potter Hanesi'nin sözünü sorgulamayacağım. Ve Asil ve En Kadim Malfoy Hanesi de sözünü tutar. Bay Goyle, bunu Bay Malfoy'a verin.
Potter -"

"Hey!" Zabini dedi ki. "*Henüz* kazanmadı, *henüz* ellerine -"

"Yakala, Harry!" dedi Ernie ve Remembrall'ı fırlattı.

Harry Remembrall'ı havadan kolayca kaptı, bu konuda refleksleri her zaman iyiydi. "İşte," dedi Harry, "ben kazandım..."

Harry sözünü kesti. Tüm konuşmalar kesildi.

Remembrall elinde kıpkırmızı parlıyor, gün ışığında yere gölgeler düşüren minyatür bir güneş gibi ışıldıyordu.

Perşembe günü.

Daha açık olmak gerekirse, Perşembe öğleden sonra saat 17:09'da, Profesör McGonagall'ın ofisinde, uçuş derslerinden sonra. (Harry'nin kayması için fazladan bir saatle birlikte)

Profesör McGonagall taburesinde oturuyordu. Harry onun masasının önündeki sıcak koltukta.

"Profesör," dedi Harry sıkıntıyla, "Slytherin asalarını Hufflepuff'a doğrultuyordu, Gryffindor asalarını Slytherin'e doğrultuyordu, Ravenclaw'da *salağın* biri asa diye bağırıyordu ve benim her şeyin havaya uçmasını engellemek için belki beş saniyem vardı! Tek düşünebildiğim buydu!"

Profesör McGonagall'ın yüzü kısılmış ve öfkeliydi. "*Zaman Döndürücü'yü bu şekilde kullanamazsınız Bay Potter!* Gizlilik kavramı sizin anladığınız bir şey değil mi?"

"Nasıl yaptığımı *bilmiyorlar*! Sadece parmaklarımı şıklatarak gerçekten garip şeyler yapabileceğimi düşünüyorlar! Zaman Döndürücülerle bile yapılamayacak başka garip şeyler de yaptım ve bunun gibi *daha çok şey* yapacağım ve *bu* vaka göze çarpmayacak bile! *Bunu yapmak zorundaydım,* Profesör!"

"Bunu yapmak zorunda değildiniz!" diye tersledi Profesör McGonagall. "Tek yapman gereken bu *isimsiz Slytherin'i* yere yatırmak ve asalarını yerine koymaktı! Onu Patlayan Çıtçıt oyununa davet edebilirdin ama hayır, Zaman Döndürücü'yü alçakça ve gereksiz bir şekilde kullanmak zorundaydın!"

"gelen tek şey buydu! Exploding Snap'in ne *olduğunu* bile bilmiyorum*,* satranç oynamayı kabul etmezlerdi ve bilek güreşini seçseydim kaybederdim!"

" *O zaman güreşi seçmeliydin!* "

Harry gözlerini kırpıştırdı. "Ama o zaman

kaybederdim -" Harry durdu.

Profesör McGonagall *çok* kızgın görünüyordu.

"Özür dilerim Profesör McGonagall," dedi Harry kısık bir sesle. "Gerçekten bunu düşünmemiştim ve haklısınız, düşünmeliydim, düşünseydim harika olurdu, ama bunu hiç düşünmedim..."

Harry'nin sesi kesildi. Birden başka *pek* çok seçeneği olduğunu fark etti. *Draco*'dan bir şey önermesini isteyebilirdi, kalabalığa sorabilirdi... Zaman Döndürücü'*yü* kullanması aleni ve gereksizdi. Devasa olasılık alanı vardı, neden *bunu* seçmişti?

Çünkü *kazanmanın* bir yolunu bulmuştu. Öğretmenlerin zaten Bay Goyle'dan geri alacağı önemsiz bir bibloyu ele geçirmenin.

Kazanma niyeti. Onu ele geçiren şey buydu.

"Özür dilerim," dedi Harry tekrar. "Gururum ve aptallığım için."

Profesör McGonagall bir eliyle alnını sildi. Öfkesinin bir kısmı dağılmış gibiydi. Ama sesi hâlâ çok sert çıkıyordu. "Bir daha bir davranışta bulunursanız, Bay Potter, o Zaman Döndürücüyü geri verirsiniz. Yeterince açık konuştum mu?"

"Evet," dedi Harry. "Anlıyorum ve özür dilerim."

"O halde Bay Potter, Zaman Döndürücü'yü şimdilik elinizde tutmanıza izin verilecek. Ve yaşadığınız fiyaskonun boyutunu göz önüne alırsak

Ravenclaw'dan herhangi bir puan düşmeyeceğim."

Ayrıca puanları neden düşürdüğünüzü de açıklayamadınız. Ama Harry bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal değildi.

"Daha da önemlisi, Remembrall neden öyle patladı?" dedi Harry. "Bu Obliviated olduğum anlamına mı geliyor?"

Profesör McGonagall yavaşça, "Bu benim de kafamı karıştırıyor," dedi. "Eğer bu kadar basit olsaydı, mahkemelerin Remembrall'ları kullanacağını düşünürdüm ama kullanmıyorlar. Bunu araştıracağım, Mr. Potter." İçini çekti. "Artık gidebilirsin."

Harry sandalyesinden kalkmaya başladı, sonra durdu. "Özür dilerim, size söylemek istediğim başka bir şey vardı -"

Ürktüğünü zar zor görebiliyordunuz. "Ne oldu, Bay Potter?"

"Profesör Quirrell hakkında -"

"Eminim Bay Potter, önemli bir şey değildir." Profesör McGonagall bu sözleri büyük bir telaşla söyledi. "Müdür'ün öğrencilere, Savunma Profesörü hakkındaki önemsiz şikâyetlerle bizi rahatsız etmemenizi duymuşsunuzdur."

Harry'nin kafası oldukça karışmıştı. "Ama bu önemli *olabilir*, dün aniden bir kıyamet hissine kapıldım -"

"Bay Potter! Benim de bir kıyamet hissim var! Ve benim kıyamet hissim *bu cümleyi bitirmemenizi* öneriyor*!* "

Harry'nin ağzı açık kaldı. Profesör McGonagall başarmıştı; Harry'nin nutku tutulmuştu.

"Bay Potter," dedi Profesör McGonagall, "Profesör Quirrell hakkında ilginç görünen bir şey keşfettiyseniz, lütfen bunu benimle ya da başkasıyla paylaşmaktan çekinmeyin. Artık değerli vaktimi yeterince aldığınızı düşünüyorum -"

" *Bu sen değilsin!* " diye Harry. "Üzgünüm ama bu *inanılmaz derecede* sorumsuzca görünüyor! Duyduğuma göre Savunma pozisyonunda bir tür uğursuzluk varmış ve eğer siz bir şeylerin ters gideceğini zaten *biliyorsanız*, hepinizin tetikte olması gerektiğini düşünürdüm -"

"*Yanlış mı* gitti, Bay Potter? *Umarım değildir.* " Profesör McGonagall'ın yüzü ifadesizdi. "Profesör Blake'in geçen Şubat ayında en az üç beşinci sınıf Slytherin'le bir dolapta yakalanmasından ve ondan bir yıl önce Profesör Summers'ın bir eğitimci olarak o kadar başarısız olmasından sonra, öğrencileri boggart'ın bir tür mobilya olduğunu düşündü, olağanüstü yetkin Profesör Quirrell ile ilgili bir sorun şimdi dikkatimi çekerse *felaket* olur ve öğrencilerimizin çoğunun Savunma O.W.L. ve N.E.W.T.'lerinde başarısız olacağını söyleyebilirim."

"Anlıyorum," dedi Harry yavaşça, her şeyi . "Yani başka bir deyişle, Profesör Quirrell'ın sorunu her neyse, bunu okul yılı bitene kadar öğrenmek istemiyorsun. Ve şu anda Eylül ayında olduğumuza göre, Başbakan'a canlı yayında suikast düzenleyebilir ve senin endişelendiğin kadarıyla bundan kurtulabilir."

Profesör McGonagall gözlerini kırpmadan ona baktı. "Böyle bir ifadeyi onayladığımın asla duyulamayacağından eminim, Bay Potter. Hogwarts'ta, öğrencilerimizin eğitim başarılarını tehdit eden *her şeye* karşı proaktif olmaya çalışırız."

Çenelerini tutamayan birinci sınıf Ravenclaw'lar gibi. "Sizi tamamen anladığıma inanıyorum Profesör McGonagall."

"Oh, bundan şüpheliyim, Bay Potter. Bundan çok şüpheliyim." Profesör McGonagall öne doğru eğildi, yüzü tekrar gerildi. "Sizinle bunlardan çok daha hassas konuları konuştuğumuz için açık konuşacağım. Bu gizemli kıyamet hissini siz ve sadece siz rapor ettiniz.
Sen ve sen, daha önce hiç görmediğim türden bir kaos mıknatısısın. Diagon Yolu'na yaptığımız küçük alışveriş gezisinden, Seçmen Şapka'ye *bugünkü* küçük olaydan sonra, kaderimde Müdür'ün odasında oturup Profesör Quirrell hakkında senin ve sadece senin başrolde olduğun komik bir hikaye dinlemek olduğunu ve ardından onu kovmaktan başka seçenek kalmayacağını tahmin edebiliyorum. Buna çoktan razı oldum, Bay Potter. Ve eğer bu üzücü olay Mayıs'ın İdes'inden daha önce gerçekleşirse, sizi Hogwarts'ın kapısında kendi bağırsaklarınızla asar ve burnunuza ateş böcekleri dökerim. *Şimdi* beni tamamen anladın mı?"

Harry başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. Bir saniye sonra, "Okul yılının son gününde bunu gerçekleştirebilirsem ne alacağım?" diye sordu.

" *Ofisimden defol!* "

Perşembe günü.

Hogwarts'ta Perşembe günleriyle ilgili bir şey olmalı.

Perşembe öğleden sonra saat 17:32'ydi ve Harry Profesör Flitwick'in yanında, büyük salonun önünde duruyordu.

Müdürün odasının girişini koruyan taştan çirkin yaratık.

Profesör McGonagall'ın ofisinden Ravenclaw çalışma odalarına döner dönmez öğrencilerden biri ona Profesör Flitwick'in ofisine gitmesini söyledi ve Harry orada Dumbledore'un kendisiyle konuşmak istediğini öğrendi.

Kendini oldukça endişeli hisseden Harry, Profesör Flitwick'e Müdür'ün bunun ne hakkında olduğunu söyleyip söylemediğini sordu.

Profesör Flitwick çaresiz bir şekilde omuz silkti.

Görünüşe göre Dumbledore, Harry'nin güç ve delilik sözcüklerini çağırmak için çok genç olduğunu söylemişti.

Mutlu mutlu boom boom bataklık bataklık? Harry düşünmüştü ama yüksek sesle söylememişti.

Profesör Flitwick, Harry'nin omuz hizasında bir yerden, "Lütfen çok fazla endişelenmeyin, Mr Potter," diye ciyakladı. (Harry, Profesör Flitwick'in devasa kabarık sakalı için minnettardı, kendisinden kısa olmakla kalmayıp daha tiz bir sesle konuşan bir Profesöre alışmak zordu). "Müdür Dumbledore biraz tuhaf ya da çok tuhaf, hatta aşırı tuhaf görünebilir, ama hiçbir öğrencisini en ufak bir şekilde incitmemiştir ve inciteceğine de inanmıyorum." Profesör Flitwick Harry'ye cesaret verici bir gülümseme verdi. "Bunu her zaman aklında tutarsan paniğe kapılmayacağından emin olabilirsin!"

Bu hiç yardımcı olmuyordu.

"İyi şanslar!" diye ciyakladı Profesör Flitwick ve çirkin yaratığa doğru eğilip Harry'nin nedense hiç duymadığı bir şey söyledi. (Tabii ki, parola

Eğer birinin söylediğini duyabiliyorsanız çok daha iyi). Ve taştan çirkin yaratık, Harry'nin oldukça şaşırtıcı bulduğu, son derece doğal ve sıradan bir hareketle kenara çekildi, çünkü çirkin yaratık bütün bu süre boyunca hâlâ katı, kımıldamaz bir taş gibi görünüyordu.

Gargoyle'ın arkasında yavaşça dönen bir dizi spiral merdiven vardı. Rahatsız edici derecede hipnotize edici bir yanı vardı ve daha da rahatsız edici olanı spiralin *dönüşünün* sizi hiçbir yere götürmemesiydi.

"Kalk bakalım!" diye ciyakladı Flitwick.

Harry oldukça gergin bir şekilde spiralin üzerine çıktı ve beyninin bir türlü canlandıramadığı bir nedenle kendini yukarı doğru hareket ederken buldu.

Gargoyle gümbürdeyerek yerine oturdu, sarmal merdivenler dönmeye devam etti ve Harry daha da yükselmeye devam etti, baş döndürücü bir süre sonra Harry kendini pirinç griffin tokmağı olan meşe bir kapının önünde buldu.

Harry uzanıp kapı tokmağını çevirdi. Kapı açıldı.

Ve Harry hayatında gördüğü en ilginç odayı gördü.

Vızıldayan, tıkırdayan, yavaşça şekil değiştiren ya da küçük duman pufları çıkaran küçük metal mekanizmalar vardı. Düzinelerce tuhaf şekilli kapta, hepsi de fokurdayan, kaynayan, sızan, renk değiştiren ya da siz gördükten yarım saniye sonra yok olan ilginç şekillere düzinelerce gizemli sıvı vardı. Çok kollu saatlere , üzerinde rakamlar ya da tanınmayan dillerde yazılar olan şeyler vardı. Bir bilezik vardı.

Binlerce renkle parıldayan merceksi kristal, altın bir platformun üzerine tünemiş bir kuş, kana benzeyen bir şeyle dolu ahşap bir fincan ve siyah mineyle kaplanmış bir şahin heykeli. Duvarlarda uyuyan insanların resimleri asılıydı ve Seçmen Şapka, iki şemsiye ve sol ayak için üç kırmızı terlik de tutan bir şapka askısının üzerinde rahatça duruyordu.

Tüm bu kaosun ortasında temiz, siyah, meşe bir masa vardı. Masanın önünde meşe bir tabure vardı. Masanın arkasında ise uzun gümüş sakalı, ezilmiş dev bir mantarı andıran şapkası ve Muggle gözlerine üç kat parlak pembe pijama gibi görünen kıyafetiyle Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore'un oturduğu minderli bir taht vardı.

Dumbledore gülümsüyordu ve parlak gözleri çılgınca bir yoğunlukla parıldıyordu.

Harry biraz korkuyla masanın önüne oturdu. Kapı büyük bir arkasından kapandı.

"Merhaba Harry," dedi Dumbledore.

"Merhaba Müdür Bey," diye yanıtladı Harry. Yani ilk isim bazında mıydılar? Dumbledore şimdi onu aramasını söyleyecek miydi?

"Lütfen, Harry!" dedi Dumbledore. "Başöğretmen kulağa çok resmi geliyor. Bana kısaca Heh deyin."

"Emin olacağım, Heh," dedi Harry.

Hafif bir duraklama oldu.

"Biliyor musun," dedi Dumbledore, "beni bu konuda ikna eden ilk kişi sensin?"

"Ah..." dedi Harry. Midesindeki ani batma hissine rağmen sesini kontrol çalıştı. "Özür dilerim, ben, Müdür Bey, bunu yapmamı siz söylediniz, ben de yaptım -"

"Heh, lütfen!" dedi Dumbledore neşeyle. "Ve bu kadar endişelenmene gerek , tek bir hata yaptın diye seni pencereden aşağı fırlatmayacağım. Eğer yanlış bir şey yapıyorsan önce seni bol uyarırım! Ayrıca, önemli olan insanların seninle nasıl konuştuğu değil, senin hakkında ne düşündükleridir."

Asla bir öğrenciyi incitmedi, bunu hatırlamaya devam edin ve panik yapmadığınızdan emin olun.

Dumbledore küçük metal bir kutu çıkardı ve çevirerek açtı, içinden küçük sarı topaklar çıktı. "Limon şerbeti mi?" dedi Müdür.

"Hayır, teşekkür , Heh," dedi Harry. *Bir öğrenciye LSD vermek onu incitmek sayılır mı, yoksa bu zararsız eğlence kategorisine mi ?* "Güç ve delilik sözcüklerini çağırmak için çok genç olduğumla ilgili bir şey mi söylediniz?"

"Kesinlikle öylesin!" dedi Dumbledore. "Neyse ki Güç ve Delilik Sözleri yedi asır önce kayboldu ve artık kimsenin ne dair en ufak bir fikri yok. Sadece küçük bir yorumdu."

"Ah..." dedi Harry. Ağzının açık kaldığının farkındaydı. "O zaman beni neden buraya çağırdın?"

" *Neden?* " diye tekrarladı Dumbledore. "Ah, Harry, eğer bütün gün bir şeyleri *neden* yaptığımı sorup dursaydım, tek bir şeyi bile yapacak zamanım olmazdı! Ben oldukça meşgul bir insanım, biliyorsun."

Harry gülümseyerek başını salladı. "Evet, çok etkileyici bir listeydi. Hogwarts'ın Müdürü, Wizengamot'un Baş Büyücüsü ve Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'nun Yüce Mugwump'ı. Sorduğum için üzgünüm ama merak ediyorum, birden fazla Zaman Döndürücü kullanırsanız altı saatten fazlasını elde etmek mümkün mü? Çünkü tüm bunları günde sadece otuz saatle yapıyorsanız oldukça etkileyici."

Hafif bir duraklama daha oldu, bu sırada Harry gülümsemeye devam etti. Biraz endişeliydi, aslında çok endişeliydi, ama Dumbledore'un kendisiyle kasıtlı olarak uğraştığı , içindeki bir şey savunmasız bir yumru gibi oturup bunu kabul etmeyi *kesinlikle reddetti*.

"Korkarım Zaman çok fazla uzatılmaktan hoşlanmıyor," dedi Dumbledore hafif bir duraksamadan sonra, "ve yine de biz kendimiz onun için biraz fazla büyük görünüyoruz ve yüzden hayatlarımızı Zaman'a sığdırmak için sürekli bir mücadele veriyoruz."

"Gerçekten de öyle," dedi Harry ciddi bir ciddiyetle. "İşte bu yüzden en iyisi bir an önce noktalarımıza gelmek."

Harry bir an için çok ileri gidip gitmediğini merak etti.

Sonra Dumbledore kıkırdadı. "Doğrudan konuya ." Müdür öne doğru eğildi, ezilmiş mantar şapkasını eğdi ve sakalını masasına sürttü. "Harry, bu Pazartesi bir Zaman Döndürücü'yle bile imkânsız olması gereken bir şey yaptın. Daha doğrusu, *sadece* bir Zaman Döndürücü ile imkânsız. O iki turta nereden geldi acaba?"

Harry'nin içinden bir adrenalin şoku geçti. Bunu Görünmezlik Pelerini'ni kullanarak yapmıştı, ona bir Noel kutusunda bir notla birlikte verilmişti ve o not

dedi: *Eğer Dumbledore Ölüm Yadigarları'ndan birine sahip olma şansı , elinden kaçmasına asla izin vermezdi. ...*

"Doğal bir düşünce," diye devam etti Dumbledore, "orada bulunan birinci sınıflardan hiçbiri böyle bir büyü yapamadığına göre, başka biri vardı ama görünmüyordu. Ve eğer kimse onları göremiyorsa, turtaları fırlatmak onlar için yeterince kolay olurdu. Bir Zaman Döndürücü'sahip olduğunuz için görünmez olanın siz olduğunuzdan ve Hayal Kırıklığı büyüsü şu anki yeteneklerinizin çok ötesinde olduğu için görünmezlik pelerininiz olduğundan şüphelenilebilir." Dumbledore komplocu bir tavırla gülümsedi. "Şu ana kadar doğru yolda mıyım, Harry?"

Harry donup kalmıştı. Düpedüz yalan söylemenin hiç de akıllıca olmayacağı ve muhtemelen hiç de yardımcı olmayacağı hissine kapıldı ve söyleyecek başka bir şey bulamadı.

Dumbledore dostça bir el salladı. "Merak etme Harry, yanlış bir şey yapmadın. Görünmezlik pelerinleri kurallara aykırı değil - sanırım kimse onları listeye koymaya fırsat bulamadığı için yeterince nadirler. Ama aslında ben tamamen başka bir şeyi merak ediyordum."

"Ah?" Harry başarabildiği en normal ses tonuyla, "Ah," dedi.

Dumbledore'un gözleri coşkuyla parlıyordu. "Görüyorsun ya Harry, birkaç macera yaşadıktan sonra bu tür şeylere alışmaya başlıyorsun. Bir düzen görmeye, dünyanın ritmini duymaya başlıyorsun. İfşa anından *önce* şüpheler beslemeye başlarsın. Siz Yaşayan Çocuk'sunuz ve büyülü Britanya'mızı keşfettikten sadece dört gün sonra bir şekilde görünmezlik pelerini elinize geçti. Bu tür pelerinler Diagon Yolu'nda satılmıyor, ama *bir tane* var ki, kaderinde olan bir kullanıcıya kendi yolunu bulabilir. Bu yüzden, acaba garip bir şekilde

Şansınıza sadece *bir* görünmezlik pelerini değil, üç Ölüm Yadigârı'ndan biri olan ve giyen kişiyi Ölüm'ün bakışlarından sakladığı söylenen Görünmezlik Pelerini'ni de buldunuz." Dumbledore'un bakışları parlak ve hevesliydi. "Görebilir miyim, Harry?"

Harry yutkundu. Şu anda vücudunda tam bir adrenalin seli vardı ve bu tamamen işe yaramazdı, bu dünyadaki en güçlü büyücüydü ve kapıdan çıkmasının hiçbir yolu yoktu ve çıkarsa da Hogwarts'ta saklanabileceği hiçbir yer yoktu, kim bilir ne kadar zamandır Potter'lardan geçen Pelerin'i kaybetmek üzereydi -

Dumbledore yavaşça yüksek sandalyesine yaslandı. Gözlerindeki parlak ışık sönmüştü, şaşkın ve biraz da kederli görünüyordu. "Harry," dedi Dumbledore, "eğer istemiyorsan, hayır diyebilirsin."

"Yapabilir miyim?" Harry .

"Evet, Harry," dedi Dumbledore. Sesi şimdi üzgün ve endişeli geliyordu. "Görünüşe göre benden korkuyorsun, Harry. Güvensizliğini kazanmak için ne yaptığımı sorabilir miyim?"

Harry yutkundu. "Pelerinimi almayacağına dair bağlayıcı bir büyü yemini etmenin bir yolu var mı?"

Dumbledore başını yavaşça salladı. "Bozulmaz Yeminler öyle hafife alınacak şeyler değildir. Ayrıca Harry, eğer büyüyü zaten bilmiyor olsaydın, büyünün bağlayıcı olduğuna dair sadece benim sözüme sahip olurdun. Yine de Pelerin'i görmek için senin iznine *ihtiyacım* olmadığını anlamışsındır. Onu kendim çıkarabilecek kadar güçlüyüm, mokeskin kesesi olsun ya da olmasın." Dumbledore'un yüzü çok ciddiydi. "Ama bunu yapmayacağım.
Pelerin senindir, Harry. Onu senden almayacağım. Bir anlığına bakmak için bile, tabii sen istemedikçe.

bana göster. Bu bir söz ve yemin. Onu okul sınırları içinde kullanmanızı yasaklamam gerekirse, Gringotts'taki kasanıza gidip orada saklamanızı isteyeceğim."

"Ah..." dedi Harry. Sertçe yutkundu, adrenalin selini yatıştırmaya ve mantıklı düşünmeye çalıştı. Kemerinden mokeskin kesesini çıkardı. "Eğer gerçekten iznime ihtiyacın *yoksa*... o zaman senindir." Harry keseyi Dumbledore'a uzattı ve dudağını sertçe ısırarak, daha sonra Obliviate olması ihtimaline karşı kendine bu sinyali gönderdi.

Yaşlı büyücü elini keseye attı ve hiçbir şey söylemeden Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı.

"Ah," diye nefes aldı Dumbledore. "Haklıymışım..." Parıldayan siyah kadife ağı elinin içinden geçirdi. "Asırlık ve hâlâ yapıldığı günkü kadar mükemmel. Yıllar içinde sanatımızın çoğunu kaybettik ve artık böyle bir şeyi kendim yapamam, kimse . Onun gücünü zihnimde bir yankı gibi hissedebiliyorum, kimse duymadan sonsuza dek söylenen bir şarkı gibi..." Büyücü başını kaldırıp Pelerin'e baktı. "Sakın onu satma," dedi, "onu kimseye mülk olarak verme. Birine göstermeden önce iki kez düşünün ve bunun bir Ölümcül Kutsama olduğunu açıklamadan önce üç kez daha düşünün. Ona saygılı davran, çünkü bu gerçekten de bir Güç Eşyası."

Dumbledore'un yüzü bir an için hüzünlendi.

...ve sonra Pelerini Harry'ye geri verdi. Harry onu

tekrar kesesine koydu.

Dumbledore'un yüzü bir kez ciddileşmişti. "Bana nasıl bu kadar güvenmediğini tekrar sorabilir miyim, Harry?"

Harry birdenbire utandığını hissetti.

"Pelerin'in yanında bir not vardı," dedi Harry kısık bir sesle. "Eğer bilseydin Pelerin'i benden almaya çalışacağını yazıyordu. Notu kimin bıraktığını bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum."

"Anlıyorum," dedi Dumbledore yavaşça. "Şey, Harry, sana o notu bırakanların niyetlerini suçlamayacağım. Kim bilir, belki de en iyi niyete sahip olan kendileridir. Ne de olsa sana Pelerin'i onlar verdi."

Harry başını salladı, Dumbledore'un yardımseverliğinden etkilenmiş ve kendi tavrıyla keskin bir tezat oluşturduğu için utanmıştı.

Yaşlı büyücü devam etti. "Ama sanırım sen ve ben ikimiz de aynı renkteki oyun parçalarıyız. Sonunda Voldemort'u yenen çocuk ve senin günü kurtarmana yetecek kadar onu oyalayan yaşlı adam. Tedbirli olmanı sana karşı kullanmayacağım Harry, hepimiz akıllı olmak için elimizden geleni yapmalıyız. Sadece bir dahaki sefere biri sana bana güvenmemeni söylediğinde iki kez düşünmeni ve üç kez tekrar düşünmeni isteyeceğim."

"Özür dilerim," dedi Harry. Şu anda kendini berbat hissediyordu, az önce Gandalf'ı esaslı bir şekilde azarlamıştı ve Dumbledore'un nezaketi onu daha da kötü hissettiriyordu. "Sana güvenmemeliydim."

"Ne yazık ki Harry, bu dünyada..." Yaşlı büyücü başını salladı. "Senin akılsız olduğunu bile söyleyemem. Beni tanımıyordun. Ve gerçek şu ki, Hogwarts'ta güvenmesen iyi edeceğin bazı kişiler var. Belki arkadaş dedikleriniz bile."

Harry yutkundu. Bu kulağa oldukça uğursuz geliyordu. "Kim gibi?"

Dumbledore sandalyesinden kalktı ve aletlerinden birini incelemeye başladı.

uzunluk.

Birkaç dakika sonra yaşlı büyücü tekrar konuştu. "Muhtemelen sana oldukça çekici görünüyordur," dedi Dumbledore. "Kibar - en azından size karşı. İyi konuşuyor, hatta belki de hayranlık uyandırıyor. Her zaman bir yardım eli, bir iyilik, bir tavsiye için hazır..."

"Ah, *Draco Malfoy!*" Harry, Hermione falan olmadığı için rahatlamış hissederek, "Draco Malfoy," dedi. "Hayır, hayır, hayır, yanlış anladın, o beni dönüştürmüyor, ben onu dönüştürüyorum."

Dumbledore kadrana baktığı yerde dondu kaldı. "Sen *Ne?* "

"Draco Malfoy'u Karanlık Taraf'tan döndüreceğim," dedi Harry. "Bilirsin, onu iyi bir adam yapacağım."

Dumbledore doğruldu ve Harry'ye döndü. Uzun gümüş sakallı biri bir yana, Harry'nin o güne dek herhangi birinde gördüğü en şaşkın ifadelerden birini takınmıştı. "Emin misin?" dedi yaşlı büyücü bir süre sonra, "onun kurtarılmaya hazır olduğuna? Korkarım onda gördüğünüzü sandığınız iyilik sadece bir hüsnükuruntudan ibaret - ya da daha kötüsü, bir tuzak, bir yem -"

"Şey, pek olası değil," dedi Harry. "Yani eğer kendini iyi biri gibi göstermeye çalışıyorsa, bunda inanılmaz derecede kötü. Bu Draco'nun bana gelip çekici davranması ve benim de onun derinlerde gizli bir iyilik çekirdeği olduğuna karar vermemle ilgili bir mesele değil. Kefaret için onu özellikle seçtim çünkü o Malfoy Hanesi'nin varisi ve eğer kefaret için bir kişi seçmeniz gerekseydi, bu kesinlikle olurdu."

Dumbledore'un sol gözü seğirdi. "Draco Malfoy'un kalbine sevgi ve şefkat tohumları ekmeye niyetlisin çünkü sen

Malfoy'un varisinin sizin için değerli olmasını mı bekliyorsunuz?"

"Sadece *bana* değil*!* " dedi Harry öfkeyle. "Eğer bu işe yararsa, tüm büyülü Britanya için! *Ve* kendisi de daha mutlu ve zihinsel olarak daha sağlıklı bir hayata sahip olacak! Bakın, *herkesi* Karanlık Taraf'tan uzaklaştırmak için yeterli zamanım yok ve Aydınlık'ın en çok avantajı en hızlı nerede elde edebileceğini sormam gerekiyor -"

Dumbledore gülmeye başladı. Harry'nin beklediğinden çok daha sert, neredeyse uluyarak gülüyordu. Bu kesinlikle *onursuzca* görünüyordu. Kadim ve güçlü bir büyücünün derin, gürültülü tonlarda kıkırdaması gerekirdi, nefes nefese kalacak kadar kahkaha atması değil. Harry bir keresinde Marx Kardeşler'in *Ördek Çorbası* filmini izlerken sandalyesinden düşmüştü ve Dumbledore da şimdi o kadar sert gülüyordu.

Harry bir süre sonra, "*O kadar* da komik değil," dedi. Dumbledore'un akıl sağlığı konusunda yeniden endişelenmeye başlamıştı.

Dumbledore gözle görülür bir çabayla kendini yeniden kontrol altına aldı. "Ah, Harry, bilgelik denen hastalığın bir belirtisi de kimsenin komik bulmadığı şeylere gülmeye başlamandır, çünkü bilge olduğunda, Harry, şakaları anlamaya başlarsın!" Yaşlı büyücü gözlerindeki yaşları sildi. "Ah, ben. Ah, ben. Kötülük gerçekten de kötülüğe yol açacak."

Harry'nin beyni tanıdık kelimeleri yerleştirmek için bir an bekledi... "Hey, bu bir *Tolkien* alıntısı! Bunu *Gandalf* söylüyor!"

"Aslında Theoden," dedi Dumbledore. "Sen

Muggle doğumlu musun? " dedi Harry şok

içinde.

Dumbledore yine gülümseyerek, "Korkarım hayır," dedi. "Ben o kitap yayınlanmadan yetmiş yıl önce doğdum, canım

Çocuk. Ama öyle görünüyor ki Muggle doğumlu öğrencilerim bazı benzer düşünme eğilimindeler. *Yüzüklerin Efendisi*'nin en az yirmi kopyasını ve Tolkien'in tüm toplu eserlerinin üç setini biriktirdim ve her birine değer veriyorum." Dumbledore asasını çekip havaya kaldırdı ve bir poz verdi. "*Geçemezsin!* Bu nasıl görünüyor?"

"Ah," dedi Harry beynini tamamen kapatmaya yakın bir sesle, "sanırım bir Balrog'u kaçırıyorsun." Pembe pijamaları ve ezilmiş mantar şapkası da hiç yardımcı olmuyordu.

"Anlıyorum." Dumbledore içini çekti ve asasını asık suratla kemerine yerleştirdi. "Korkarım son zamanlarda hayatımda az Balrog oldu. Bugünlerde her şey, herhangi bir işin yapılmasını önlemek için umutsuzca çabalamam gereken Wizengamot toplantıları ve yabancı politikacıların kimin en inatçı aptal olabileceğini görmek için yarıştığı resmi akşam yemekleri. Ve insanlara karşı gizemli olmak, bilmeme imkân olmayan şeyleri bilmek, ancak sonradan anlaşılabilecek şifreli açıklamalar yapmak ve güçlü büyücülerin, kalıbın kahraman olmalarını sağlayan kısmını terk ettikten sonra kendilerini eğlendirdikleri diğer tüm küçük yollar. , Harry, sana vermem gereken bir şey var, babana ait bir şey."

"Öyle mi?" dedi Harry. "Tanrım, kimin aklına gelirdi ki?"

"Evet, öyle," dedi Dumbledore. "Sanırım bu biraz tahmin edilebilir, değil mi?" Yüzü ciddileşti. "Yine de..."

Dumbledore masasına geri döndü ve , bunu yaparken çekmecelerden birini çıkardı. Her iki kolunu kullanarak içeri uzandı ve hafifçe zorlayarak oldukça büyük ve

Çekmeceden çıkardığı ağır görünümlü nesneyi büyük bir gürültüyle meşe masasının üzerine bıraktı.

"Bu," dedi Dumbledore, "babanın taşıydı."

Harry ona baktı. Açık gri, renksiz, düzensiz şekilli, keskin kenarlı ve sıradan, büyük bir kayaydı. Dumbledore onu mevcut en geniş kesite oturacak şekilde yerleştirmişti, ama yine de masasının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanıyordu.

Harry başını kaldırdı. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Değil," dedi Dumbledore başını sallayarak ve çok ciddi görünerek. "Bunu James ve Lily'nin Godric's Hollow'daki evlerinin yıkıntılarından aldım, seni de orada buldum; ve o zamandan bu zamana, sana verebileceğim güne kadar sakladım."

Harry'nin dünya modeli olarak hizmet eden hipotezler karışımında, Dumbledore'un deliliği olasılık olarak hızla yükseliyordu. Ama hâlâ diğer alternatiflere ayrılan önemli miktarda olasılık *vardı*... "Bu *büyülü* bir taş mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Dumbledore. "Ama size mümkün olan en büyük titizlikle onu her zaman yanınızda taşımanızı tavsiye ederim."

. Dumbledore *muhtemelen* deliydi ama eğer *değilse* ... şey, esrarengiz yaşlı büyücünün tavsiyelerini göz ardı ederek başını derde sokmak çok *utanç* verici olurdu. Bu, En Bariz 100 Başarısızlık Modu listesinde 4. sırada olmalıydı.

Harry öne çıktı ve ellerini kayanın üzerine koydu, kayayı kesmeden kaldırabileceği bir açı bulmaya çalıştı.

kendisi. "Keseme koyayım o zaman."

Dumbledore kaşlarını çattı. "Bu senin için yeterince yakın olmayabilir. Peki ya mokeskin kesen kaybolur ya da çalınırsa?"

"Sence gittiğim her yere büyük bir taş mı taşımalıyım?"

Dumbledore Harry'ye ciddi bir bakış attı. "Bu akıllıca olabilir."

"Ah..." dedi Harry. Oldukça ağır görünüyordu. "Diğer öğrencilerin bana bu konuda sorular soracağını sanıyorum."

"Onlara bunu yapmanı benim emrettiğimi söyle," dedi Dumbledore. "Hepsi benim deli olduğumu düşündüğü için kimse bunu sorgulamayacaktır." Yüzü hâlâ son derece ciddiydi.

"Dürüst olmak gerekirse, öğrencilerinize büyük taşlar taşımalarını emrederseniz insanların neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum."

"Ah, Harry," dedi Dumbledore. Yaşlı büyücü bir eliyle odanın etrafındaki tüm gizemli aletleri içine alan bir hareket . "Gençken her şeyi bildiğimize inanırız ve bu yüzden bir şeyin açıklamasını göremiyorsak, o zaman hiçbir açıklama olmadığına inanırız. Yaşlandığımızda, biz bilmesek de tüm evrenin bir ritim ve sebeple işlediğini fark ederiz. Bize delilik olarak görünen yalnızca kendi cehaletimizdir."

"Gerçeklik her zaman yasalara uygundur," dedi Harry, "yasaları bilmesek bile."

"Kesinlikle, Harry," dedi Dumbledore. "Bunu anlamak - ve gördüğüm kadarıyla anlıyorsun - bu işin özü

bilgelik."

"Peki... tam olarak *neden* bu taşı taşımak zorundayım?"

"Aslında aklıma bir neden gelmiyor," dedi Dumbledore.

"...düşünemezsin."

Dumbledore başını salladı. "Ama aklıma bir neden gelmemesi, hiçbir neden *olmadığı* anlamına gelmez."

Aletler çalışmaya devam etti.

"Tamam," dedi Harry, "bunu söylemem gerektiğinden bile emin değilim, ama evrenin nasıl işlediğine dair itiraf ettiğimiz cehaletimizle başa çıkmanın doğru yolu bu değil."

"Öyle değil mi?" dedi yaşlı büyücü, şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Harry bu konuşmanın kendi lehine sonuçlanmayacağını hissetti, ama yine de devam etti. "Hayır. Bu safsatanın resmi bir adı olup olmadığını bile bilmiyorum, ama kendim bir tane uydurmak zorunda kalsaydım, 'hipoteze ayrıcalık tanımak' ya da onun gibi bir şey olurdu. Bunu resmi olarak nasıl ifade edebilirim... um... bir milyon kutunuz olduğunu ve kutulardan sadece birinin elmas içerdiğini varsayalım. Elmas dedektörleriyle dolu bir kutunuz var ve her bir elmas dedektörü her zaman bir elmasın varlığında devreye giriyor ve olmayan kutularda yarı yarıya devreye giriyor. Tüm kutular üzerinde yirmi dedektör çalıştırırsanız, ortalama olarak bir yanlış aday ve bir doğru aday kalırdı.
Ve sonra tek bir doğru adayla baş başa kalmadan önce bir ya da iki dedektör daha gerekecektir. Mesele şu ki, çok sayıda olası cevap olduğunda, ihtiyacınız olan kanıtların çoğu milyonlarca olasılık arasından doğru hipotezi bulmaya gider - onu

ilk etapta dikkatinizi çeker. İki ya da üç makul aday arasında karar vermek için ihtiyacınız olan kanıt miktarı kıyaslandığında çok daha azdır. Dolayısıyla, kanıt olmadan sadece ileriye atlar ve belirli bir olasılığı dikkatinizin odağına yükseltirseniz, işin çoğunu atlamış olursunuz. Örneğin, bir milyon insanın yaşadığı bir şehirde yaşıyorsunuz ve bir cinayet işleniyor ve bir dedektif şöyle diyor: "Elimizde kanıt yok, halde Mortimer Snodgrass'ın yapmış olma ihtimalini değerlendirdik mi?"

"mi?" dedi Dumbledore.

"Hayır," dedi Harry. "Ama daha sonra katilin siyah saçlı olduğu ve Mortimer'in de siyah saçlı olduğu ortaya çıktı, bu yüzden herkes, ah, Mortimer yapmış gibi görünüyor, dedi. Bu yüzden polisin Mortimer'dan şüphelenmek için elinde iyi nedenler olmadan onu *dikkatlerine sunması* Mortimer'a haksızlık. Çok sayıda olasılık olduğunda, işin çoğu sadece gerçek cevabı bulmaya - ona dikkat etmeye başlamaya gider. *Kanıta* ya da bilim adamlarının ya da mahkemelerin talep ettiği türden resmi kanıtlara ihtiyacınız yoktur, ancak bir tür *ipucuna* ihtiyacınız vardır ve bu ipucu söz konusu olasılığı diğer milyonlarca olasılıktan ayırmalıdır. Aksi takdirde doğru cevabı öylece havadan toplayamazsınız. Üzerinde düşünmeye değer bir olasılığı bile havadan toplayamazsınız. Ve babamın taşını taşımak dışında yapabileceğim milyonlarca başka şey olmalı. Evren hakkında cahil olmam, belirsizliğimin varlığında nasıl mantık yürütmem gerektiği konusunda emin olmadığım anlamına gelmez. Olasılıklarla düşünme yasaları, eski moda mantığı yöneten yasalardan daha az demir değildir ve az önce yaptığınız *şeye izin verilmez.* " Harry durakladı. "Tabii bahsetmediğin bir yoksa."

"Ah," dedi Dumbledore. Yanağına vurdu, düşünceli görünüyordu. "İlginç bir argüman, kesinlikle, ama

Sadece bir tanesi cinayeti işleyen bir milyon potansiyel katil ile pek çok olası hareket tarzının hepsi akıllıca olabilecekken, pek çok olası hareket tarzından birini seçmek arasında bir benzetme yaptığınız noktada bozuluyor mu? Babanızın taşını taşımanın mümkün olan en iyi hareket tarzı olduğunu söylemiyorum, sadece bunu yapmanın yapmamaktan daha akıllıca söylüyorum."

Dumbledore bir kez daha, daha önce eriştiği çekmeceye uzandı, bu kez içeriyi karıştırıyor gibiydi - en azından kolu hareket ediyor gibiydi. "Harry hâlâ bu hiç beklenmedik cevaba nasıl karşılık vereceğini düşünürken, Dumbledore, "Ravenclaw'larla ilgili yaygın bir yanlış kanı, bütün zeki çocukların oraya ayrıldığı ve diğer hanelere hiç yer kalmadığıdır," dedi. Öyle değil; Ravenclaw'a seçilmek, bir şeyleri bilme arzusuyla hareket ettiğinizi gösterir ki bu da zeki olmakla aynı nitelikte değildir." Büyücü çekmecenin üzerine eğilirken gülümsüyordu. "Yine *de* oldukça zeki görünüyorsun. Sıradan bir genç kahramandan çok, gizemli ve kadim bir büyücüye benziyorsun. Sanırım sana karşı yanlış bir yaklaşım sergilemiş olabilirim, Harry, ve sen çok az kişinin kavrayabileceği şeyleri anlayabilirsin. Bu yüzden cüretkâr davranıp sana *başka* bir aile yadigârı teklif edeceğim."

"Yani..." diye soluk soluğa kaldı Harry. "Babamın... *başka bir taşı mı vardı?* "

"," dedi Dumbledore, "ben hâlâ sizden daha yaşlı ve gizemliyim ve eğer yapılacak bir açıklama varsa, o zaman *ben* yapacağım, teşekkür ederim... ah, nerede o şey!" Dumbledore masanın çekmecesine daha da uzandı ve daha da uzandı. Başı, omuzları ve tüm gövdesi çekmecenin içinde kayboldu, sanki çekmece onu yiyormuş gibi sadece kalçaları ve bacakları dışarı çıkıyordu.

Harry orada ne kadar eşya olduğunu ve tüm envanterin neye merak etmekten kendini alamadı.

Sonunda Dumbledore çekmeceden kalktı, elinde araştırmasının hedefini tutuyordu ve taşı masanın üzerine koydu.

Kullanılmış, yırtık pırtık kenarlı, yıpranmış bir ders kitabıydı: Libatius Borage'ın *Orta Seviye İksir Yapımı.* Kapağında dumanı tüten bir şişe resmi vardı.

"Bu," dedi Dumbledore, "annenin beşinci sınıf İksir ders kitabıydı."

"Bunu her zaman yanımda taşıyacağım," dedi Harry.

" *Korkunç bir sır saklıyor*. Ortaya çıkması o kadar felaketle sonuçlanabilecek bir sır ki, senden yemin etmeni istemek zorundayım - ve tüm bunlar hakkında ne düşünürsen düşün, Harry, ciddi bir şekilde yemin etmeni istiyorum - asla kimseye ya da başka bir şeye söylemeyeceğine dair."

Harry annesinin beşinci sınıf ders kitabını düşündü, görünüşe göre korkunç bir sır saklıyordu.

Sorun Harry'nin tür yeminleri çok ciddiye almasıydı. Doğru türden bir kişi tarafından yapılan her yemin Bozulmaz Yemin'di.

Ve...

"Susadığımı hissediyorum," dedi Harry, "ve bu hiç de iyiye işaret değil."

Dumbledore bu şifreli ifadeyle ilgili herhangi bir soru sormayı tamamen ihmal etti. "Yemin eder misin, Harry?" dedi.

Dumbledore. Gözleri dikkatle Harry'ninkilere baktı. "Aksi takdirde sana söyleyemem."

"Evet," dedi Harry. "Yemin ederim." Ravenclaw olmanın sıkıntısı buydu işte. Böyle bir teklifi reddedemezdiniz, yoksa merakınız sizi canlı canlı yerdi ve bunu herkes biliyordu.

"Ben yemin ederim," dedi Dumbledore, "size söyleyeceklerimin gerçek olduğuna."

Dumbledore kitabı rastgele açmış gibi görünüyordu ve Harry görmek için eğildi.

"Şu notları görüyor musun?" dedi Dumbledore, neredeyse fısıltıya dönüşecek kadar alçak bir sesle, "kitabın kenarlarına yazılmış."

Harry gözlerini hafifçe kıstı. Sararmış sayfalar *kartal ihtişamı iksiri* denen bir şeyi tarif ediyor gibiydi, malzemelerin çoğu Harry*'nin* hiç tanımadığı ve adları İngilizce'den türemiş gibi görünmeyen maddelerdi. Kenarına el yazısıyla bir açıklama karalanmış, "*Acaba burada yaban mersini yerine Thestral kanı ne olurdu?*" *diyordu* ve hemen altında farklı bir el yazısıyla, "*Haftalarca hasta olur, belki de ölürdün,*" diye cevap yazıyordu.

"Onları görüyorum," dedi Harry. "Ne olmuş onlara?"

Dumbledore ikinci karalamayı işaret etti. "Bu el yazısındakiler," dedi, hâlâ o alçak sesle, "annen tarafından yazıldı. Ve *bu* el yazısındakiler de," parmağını ilk karalamayı göstermek için hareket ettirerek, "benim tarafımdan yazıldı. Ben kendimi görünmez yapar ve o uyurken yurt odasına gizlice girerdim. Lily bunları arkadaşlarından birinin yazdığını sanıyordu ve inanılmaz kavgalar ediyorlardı."

Harry'nin Hogwarts'ın Müdürünün aslında deli *olduğunu* anladığı nokta tam olarak buydu.

Dumbledore ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. "Az önce sana söylediklerimin ne anlama geldiğini anlıyor musun, Harry?"

"Ehhh..." dedi Harry. Sesi takılmış gibiydi. "Üzgünüm... Ben... pek değil..."

"Ah pekâlâ," dedi Dumbledore ve çekti. "Sanırım zekânın da bir sınırı var. Hepimiz hiçbir şey söylememişim gibi mi davranalım?"

Harry sabit bir gülümsemeyle sandalyesinden kalktı. "Elbette," dedi Harry. "Aslında saat epey geç oldu ve ben de biraz acıktım, o yüzden yemeğe gitsem iyi olacak, gerçekten," dedi ve Harry kapıya doğru bir hamle yaptı.

Kapı kolu tamamen dönmedi.

"Beni yaralıyorsun, Harry," dedi Dumbledore'un sesi, hemen arkasından gelen sessiz bir tonda. "En azından sana söylediklerimin bir güven işareti olduğunun farkında değil misin?"

Harry yavaşça arkasını döndü.

Karşısında uzun gümüş sakallı, ezilmiş dev bir mantara benzeyen şapkalı ve Muggle gözlerine üç kat parlak pembe pijama gibi görünen bir şey giyen çok güçlü ve çok çılgın bir büyücü vardı.

Arkasında şu anda çalışmıyor gibi görünen bir kapı vardı.

Dumbledore oldukça üzgün ve bitkin görünüyordu, sanki sahip olmadığı bir büyücü asasına yaslanmak ister gibiydi. "Gerçekten," dedi Dumbledore, "yüz on yıldır her seferinde aynı şeyi yapmak yerine yeni bir şey deniyorsun ve insanların hepsi kaçmaya başlıyor." Yaşlı büyücü üzüntüyle başını salladı. "Senden daha iyisini beklerdim, Harry Potter. Kendi arkadaşlarının da senin deli olduğunu düşündüklerini duydum. biliyorum. Sen de benim için aynı şeyi düşünmeyecek misin?"

"Lütfen kapıyı aç," dedi Harry, sesi titreyerek. "Sana bir daha güvenmemi istiyorsan, kapıyı aç."

Arkasından bir kapının açılma sesi geldi.

"Sana söylemeyi planladığım başka şeyler de vardı," dedi Dumbledore, "ve eğer şimdi gidersen, onların ne olduğunu bilemeyeceksin."

Harry bazen Ravenclaw olmaktan kesinlikle *nefret ediyordu*.

Harry'nin Gryffindor tarafı, onun hiçbir *öğrenciye zarar vermediğini* söyledi. *Bunu hatırlamaya devam edersen paniğe kapılmayacağından emin olabilirsin.*
İşler ilginçleşiyor diye kaçıp gitmeyeceksin, değil mi?

Müdürü öylece bırakıp gidemezsin! dedi Hufflepuff kısmı. *Ya ev puanlarını düşürmeye başlarsa? Sizden hoşlanmadığına karar verirse okul hayatınızı çok zorlaştırabilir!*

Harry'nin pek hoşlanmadığı, ama susturmayı da beceremediği bir yanı da, aynı zamanda Müdür, Baş Büyücü ve Yüce Mugwump olan bu çılgın yaşlı büyücünün birkaç arkadaşından biri olmanın potansiyel avantajlarını . Ve ne yazık ki içindeki Slytherin, insanları Karanlık Taraf'a döndürme konusunda Draco'dan çok daha iyi görünüyordu, çünkü şöyle diyordu

Zavallı adam, konuşacak birine ihtiyacı var gibi görünüyor, değil mi? Ve *böylesine güçlü bir adamın daha az erdemli birine güvenmesini istemezsiniz, değil mi?* Ve *merak ediyorum, eğer onunla arkadaş olursanız Dumbledore size ne tür inanılmaz sırlar anlatabilir* ve hatta *bahse girerim gerçekten ilginç bir kitap koleksiyonu vardır.*

Hepiniz bir *avuç delisiniz,* diye düşündü Harry tüm topluluğuna bakarak, ama kendisinin her bir parçası oybirliğiyle ona oy vermişti.

Harry döndü, açık kapıya doğru bir adım attı, uzandı ve kasten tekrar kapattı. Nasıl olsa burada kalacağı, Dumbledore'un onun hareketlerini ne olursa olsun kontrol edebileceği düşünülürse, bu maliyetsiz bir fedakârlıktı, ama belki Dumbledore'u etkileyebilirdi.

Harry arkasını döndüğünde, güçlü ve çılgın büyücünün bir kez daha gülümsediğini ve dostça göründüğünü gördü. Bu iyiydi, belki de.

"Lütfen bunu bir daha yapma," dedi Harry. "Kapana kısılmaktan hoşlanmıyorum."

"Bunun için üzgünüm, Harry," dedi Dumbledore, içten bir özür tonuyla. "Ama babanın kayasını almadan gitmene izin vermek hiç de akıllıca olmazdı."

"Elbette," dedi Harry. "Görev eşyalarını envanterime koymadan önce kapının açılmasını beklemem mantıklı değildi."

Dumbledore gülümsedi ve başını salladı.

Harry masanın yanına gitti, mokeskin kesesini kemerinin ön tarafına doladı ve biraz çaba sarf ederek taşı on bir yaşındaki kollarının arasına alıp içeri sokmayı başardı.

Aslında Genişleyen Dudak tılsımı kayayı yedikçe ağırlığın yavaşça azaldığını hissedebiliyordu ve ardından gelen geğirme oldukça gürültülüydü ve belirgin bir şekilde şikayetçi bir sese sahipti.

Annesinin beşinci sınıf İksir ders kitabı (aslında oldukça korkunç bir sır saklıyordu) kısa bir süre sonra onu takip etti.

Sonra Harry'nin içindeki Slytherin, Müdür'ün gözüne girmek için kurnazca bir öneride bulundu, ne yazık ki bu öneri Ravenclaw grubunun çoğunluğunun desteğini kazanmak için mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı.

"Ee," dedi Harry. "Hazır buralarda takılıyorken, bana ofisinizi biraz gezdirmek istemezsiniz herhalde? Bu şeylerin bazılarının ne olduğunu biraz merak ediyorum," dedi ve bu onun Eylül ayı için yetersiz bir ifadesiydi.

Dumbledore ona baktı ve sonra hafif bir sırıtışla başını salladı. "İlginiz gururumu okşadı," dedi Dumbledore, "ama korkarım söyleyecek fazla bir şey yok." Dumbledore duvara bir adım daha yaklaştı ve uyuyan bir adamın resmini işaret etti. "Bunlar Hogwarts'ın eski Müdürlerinin portreleri." Döndü ve masasını işaret etti. "Bu benim masam." Sandalyesini işaret etti. "Bu benim sandalyem -"

"Affedersiniz," dedi Harry, "aslında ben bunları merak ." Harry usulca "blorple... blorple... blorple" diye fısıldayan küçük bir küpü işaret etti.

"Şu ufak tefek şeyler mi?" dedi Dumbledore. "Müdür'ün ofisiyle birlikte geldiler ve çoğunun ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçi *bu* sekiz ibreli kadran Fransa sınırları içindeki solak cadıların hapşırma sayısını sayıyor ama bunu bulmak için ne kadar uğraştığıma inanamazsınız. Ve *bu* altın wibbler'lı olan da benim kendi icadım ve Minerva bunun ne yaradığını asla ama asla anlayamayacak."

Harry hâlâ bunu düşünürken Dumbledore şapka rafına doğru bir adım attı. "Burada elbette Seçmen Şapka var, sanırım ikiniz tanıştınız. Bana şapkanın bir daha hiçbir koşulda kafana takılmaması gerektiğini söyledi. Sen tarihte hakkında böyle söylenen on dördüncü öğrencisin, Baba Yaga bir diğeriydi ve diğer on ikisini de büyüdüğünde sana anlatacağım. Bu bir şemsiye. Bu da başka bir şemsiye." Dumbledore birkaç adım daha attı ve arkasını döndü, şimdi oldukça geniş bir şekilde gülümsüyordu. "Ve tabii ki ofisime gelen çoğu insan Fawkes'ı görmek istiyor."

Dumbledore altın platformdaki kuşun yanında duruyordu.

Harry şaşkın şaşkın yanına geldi. "Fawkes bu mu?"

"Fawkes bir anka kuşu," dedi Dumbledore. "Çok nadir, çok güçlü büyülü yaratıklar."

"Ah..." dedi Harry. Başını eğdi ve en ufak bir güç ya da zekâ belirtisi göstermeyen küçük, boncuk gibi siyah gözlere baktı.

"Ahhh..." Harry tekrar söyledi.

Kuşun şeklini tanıdığından oldukça emindi. Gözden kaçırmak oldukça zordu.

"Umm..."

Akıllıca bir şey söyle! Harry'nin zihni kendi kendine kükredi. *Orada öylece durup saçmalayan bir moron gibi konuşmayın!*

Ne demem gerekiyordu *ki?* Harry'nin zihni karşılık verdi.

Herhangi bir şey!

"Fawkes bir tavuk" dışında bir şey mi demek

istiyorsun? - Evet! Onun dışında her şey!

"Peki, anka kuşları ne tür büyüler yaparlar?"

"Gözyaşlarının iyileştirme gücü vardır," dedi Dumbledore. "Onlar ateşten yaratıklardır ve ateşin bir yerde sönüp başka bir yerde tutuşması gibi her yer arasında kolayca hareket edebilirler. Doğuştan gelen büyülerinin muazzam baskısı bedenlerini çabucak eskitir ama yine de bu dünyada var olan herhangi bir yaratık kadar ölümsüzdürler, çünkü bedenleri onları ne zaman başarısızlığa uğratsa bir ateş patlamasıyla kendilerini yok ederler ve arkalarında bir yavru ya da bazen bir yumurta bırakırlar." Dumbledore yaklaştı ve kaşlarını çatarak tavuğu inceledi. "Hımm... biraz bitkin göründüğünü söyleyebilirim."

Bu ifade Harry'nin zihninde tam olarak yer ettiğinde, tavuk çoktan yanmaya başlamıştı.

Tavuğun gagası açıldı ama solmaya ve kömürleşmeye başlamadan önce tek bir gaklamaya bile vakti olmadı. Alevler kısa, yoğun ve tamamen bağımsızdı; hiç yanık kokusu yoktu.

Ve yangın başladıktan sadece birkaç saniye sonra söndü, geride altın platformun üzerinde küçük, acınası bir kül yığını bıraktı.

"Dehşete kapılmış gibi bakma, Harry!" dedi Dumbledore. "Fawkes yaralanmadı." Dumbledore'un eli bir cebe daldı, sonra aynı el külleri karıştırdı ve küçük, sarımsı bir yumurta çıkardı. "Bakın, burada bir yumurta var!"

"Oh... vay... inanılmaz..."

Dumbledore, "Ama şimdi gerçekten işimize bakmalıyız," dedi. Yumurtayı tavuğun külleri arasında bırakarak tahtına döndü ve yerine oturdu. "Ne de olsa neredeyse akşam yemeği vakti geldi ve Zaman Döndürücülerimizi kullanmak zorunda kalmak istemeyiz."

Harry Hükümeti'nde şiddetli bir iktidar mücadelesi yaşanıyordu. Slytherin ve Hufflepuff, Hogwarts Müdürü'nün bir tavuğu ateşe verdiğini gördükten sonra taraf değiştirmişlerdi.

"Evet, bir şeyler," dedi Harry'nin dudakları. "Ve sonra akşam yemeği."

Yine saçmalayan bir moron gibi konuşuyorsun Harry'nin İç Eleştirmeni.

"Pekâlâ," dedi Dumbledore. "Korkarım bir itirafta bulunmam gerekiyor, Harry. Bir itiraf ve bir özür."

"Özür dilemek iyidir" *bu hiç mantıklı değil! Neyden bahsediyorum ben?*

Yaşlı büyücü derin bir iç çekti. "Söyleyeceklerimi anladıktan sonra hâlâ öyle düşünmeyebilirsin. Korkarım Harry, hayatın boyunca seni manipüle ettim. Ben yaptım.

Seni kötü üvey anne ve babanın himayesine veren.

"Üvey anne babam kötü değil!" diye geveledi Harry. "Benim *ailem,* Yani!"

"Öyle değiller mi?" Dumbledore şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Birazcık bile mi kötü değiller? Bu kalıba uymuyor..."

Harry'nin içindeki Slytherin zihninin ciğerlerinin en yüksek sesiyle bağırdı, *KES* SESİNİ *APTAL, SENİ ONLARDAN UZAKLAŞTIRACAK!*

"Hayır, hayır," dedi Harry, dudakları korkunç bir yüz ifadesiyle donmuştu, "sadece duygularını incitmemeye çalışıyordum, aslında çok kötüler..."

"Öyle mi?" Dumbledore öne doğru eğildi ve dikkatle ona baktı. "Ne yapıyorlar?"

Hızlı konuşun "onlar, ah, bulaşık yıkamak ve çok fazla kitap okumama izin vermiyorlar ve -"

Dumbledore tekrar arkasına yaslanarak, "Ah, iyi, bunu duyduğuma sevindim," dedi. Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "*Bunun* için özür dilerim o zaman. Nerede kalmıştım? Ah, evet. Üzülerek söylüyorum ki, Harry, başına gelen hemen her kötü şeyden ben sorumluyum. Bunun seni çok kızdıracağını biliyorum."

"Evet, çok kızgınım!" dedi Harry. "Grrr!"

Harry'nin İç Eleştirmeni derhal ona Tüm Zamanların En Kötü Oyunculuk Ödülü'nü verdi.

"Ve bilmenizi isterim ki," dedi Dumbledore, "daha sonra birimizin başına bir şey gelmesi ihtimaline karşı, mümkün olduğunca erken, gerçekten ama gerçekten üzgün olduğumu söylemek istedim. Şimdiye kadar olan ve olacak her şey için."

Yaşlı büyücünün gözlerinde nem parlıyordu.

"Ve çok kızgınım!" dedi Harry. "O kadar kızgınım ki, söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa hemen gitmek istiyorum!"

Sizi ateşe vermeden GİDİN! *diye* bağırdı Slytherin, Hufflepuff ve Gryffindor.

"Anlıyorum," dedi Dumbledore. "O halde son bir şey daha, Harry. Üçüncü kat koridorundaki yasak kapıya girmeye çalışmayacaksın. Tüm tuzaklardan geçebilmeniz mümkün değil ve bunu denerken yaralandığınızı duymak istemem. İlk kapıyı açabileceğinden bile şüpheliyim, çünkü kilitli ve sen *Alohomora* büyüsünü bilmiyorsun - "

Harry dönüp son hızla çıkışa yöneldi, kapı tokmağı elinde hoş bir şekilde döndü ve sonra spiral merdivenlerden aşağıya doğru hızla inmeye başladı, ayakları neredeyse kendi kendine tökezliyordu, bir an içinde en dipteydi ve gargoyle kenara çekiliyordu ve Harry merdiven boşluğundan bir gülle gibi fırladı.

Harry Potter.

Harry Potter'la ilgili bir şey olmalı.

Ne de olsa herkes için Perşembe günüydü ve yine de bu tür bir şey başka kimsenin başına gelmemiş gibi görünüyordu.

Harry Potter merdiven boşluğundan bir gülle gibi fırlayıp son sürat hızlanarak Müdür'ün odasına doğru giderken köşeyi dönmekte olan Minerva McGonagall'a çarptığında, Perşembe öğleden sonra saat 18:21'di.

Neyse ki ikisi de fazla yaralanmamıştı. Harry'günün biraz erken saatlerinde -yine bir süpürgenin yanına bile yaklaşmayı reddettiği günlerde- açıklandığı gibi, Quidditch'te oyuncuları yaralamak için sağlam demir Bludger'lara ihtiyaç vardı, çünkü büyücüler darbelere karşı Muggle'lardan çok daha dayanıklı olma eğilimindeydiler.

Harry ve Profesör McGonagall kendilerini yerde buldular ve McGonagall'ın taşıdığı parşömenler koridorun her tarafına saçıldı.

Korkunç, korkunç bir duraklama oldu.

Profesör McGonagall yerde, Harry'nin hemen yanında yattığı yerden, "Harry Potter," diye nefes aldı. Sesi neredeyse bir çığlığa yükselmişti. " *Müdür'ün odasında ne yapıyordun?"*

"Hiçbir şey!" diye ciyakladı Harry.

"Savunma Profesöründen mi bahsediyordunuz?"

"Hayır! Dumbledore beni oraya çağırdı ve bana bu büyük taşı verip babamın olduğunu ve onu her yere taşımam gerektiğini söyledi!"

Korkunç bir duraklama daha oldu.

"Anlıyorum," dedi Profesör McGonagall, sesi biraz daha sakindi. Ayağa kalktı, kendini fırçaladı ve dağılmış parşömenlere baktı; parşömenler düzgün bir yığın oluşturup saklanmak istercesine koridorun duvarına doğru kaçıştılar

bakışlarından. "Başınız sağ olsun Bay Potter ve sizden şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Profesör McGonagall," dedi Harry. Sesi titriyordu. Kendini yerden kaldırdı, ayağa kalktı ve onun güvenilir, *aklı başında* yüzüne baktı. "Profesör McGonagall..."

"Evet, Bay Potter?"

"Sence yapmalı mıyım?" Harry kısık bir sesle konuştu. "Babamın taşını her yere taşımalı mıyım?"

Profesör McGonagall içini çekti. "Korkarım bu sizinle Müdür arasında." Tereddüt etti. "Müdür'ü tamamen görmezden gelmenin neredeyse hiçbir zaman akıllıca olmadığını söyleyebilirim. İkileminizi duyduğuma üzüldüm Bay Potter ve her ne yapmaya karar verirseniz verin size yardımcı olabileceğim herhangi bir yol varsa -"

"Hımm," dedi Harry. "Aslında nasıl yapılacağını öğrendiğimde, taşı bir yüzüğe dönüştürüp parmağıma takabileceğimi düşünüyordum. Eğer bana bir Başkalaşım'ı nasıl sürdürebileceğimi öğretebilirsen -"

"Önce bana sorman iyi oldu," dedi Profesör McGonagall, yüzü biraz sertleşerek. "Eğer Başkalaşım'ın kontrolünü kaybedersen, tersine çevirme parmağını keser ve muhtemelen elini ikiye böler. Ve senin yaşında, bir yüzük bile büyünü ciddi bir şekilde tüketmeden süresiz olarak sürdürebilmen için çok büyük bir hedef. Ama senin için bir mücevher, *küçük* bir mücevher, derine temas edecek şekilde ayarlanmış bir yüzük dövdürebilirim ve lokum gibi güvenli bir nesneyi sürdürme alıştırması yapabilirsin. Bunu uykunda bile tam bir ay boyunca başarıyla , babanın taşını Dönüştürmene izin vereceğim..." Profesör McGonagall'ın sesi kesildi. "Müdür *gerçekten* -
"

"Evet. Ah... um..."

Profesör McGonagall içini çekti. "Bu onun için bile biraz tuhaf." Eğildi ve parşömen yığınını aldı. "Bunun için üzgünüm Bay Potter. Size güvenmediğim için tekrar özür dilerim. Ama şimdi Müdür'ü görme sırası bende."

"Ah... iyi şanslar, sanırım. Ee..."

"Teşekkür , Bay Potter." "Um..."

Profesör McGonagall çirkin yaratığa doğru yürüdü, duyulur duyulmaz bir şekilde parolayı söyledi ve döner spiral merdivenlere doğru adım attı. Gözden kaybolmaya başladı ve çirkin yaratık geri dönmeye başladı -

" *Profesör McGonagall, Müdür bir tavuğu ateşe verdi!*"

"O *ne*-"

Baskınlık Hiyerarşileri

Yeterince gelişmiş herhangi bir J. K. Rowling sihirden ayırt edilemez.

"Bu benim yapacağım türden bir şeye benziyor, değil mi?"

Cuma sabahı kahvaltı vaktiydi. Harry tostundan kocaman bir ısırık daha aldı ve sonra beynine, kahvaltısını atıştırmanın onu zindanlara daha hızlı sokmayacağını hatırlatmaya çalıştı. Her neyse, kahvaltı ile İksir'in başlaması arasında tam bir saatlik çalışma süreleri vardı.

Ama zindanlar! Hogwarts'ta! Harry'nin hayal gücü şimdiden uçurumları, dar köprüleri, meşalelerle aydınlatılmış aplikleri ve parlayan yosun parçalarını çizmeye başlamıştı. Fareler olacak mıydı? *Ejderhalar* olacak mıydı*?*

"Harry Potter," dedi arkasından gelen sessiz bir ses.

Harry omzunun üzerinden bakınca, sarı kesimli cüppesini şık bir şekilde giymiş ve biraz endişeli görünen Ernie Macmillan'ı gördü.

Ernie alçak bir sesle, "Neville seni uyarmam gerektiğini düşündü," dedi. "Sanırım haklı. Bugünkü dersimizde İksir Ustası'na dikkat edin. Yaşlı Hufflepuff'lar bize Profesör Snape'in sevmediği insanlara karşı çok kötü davranabildiğini ve Slytherin olmayan çoğu insanı sevmediğini söyledi. Eğer ona zekice bir şey söylerseniz... bu gerçekten kötü olabilir

Duyduğuma göre, senin için. Sadece başını aşağıda tut ve ona seni fark etmesi için herhangi bir sebep verme."

Harry bunu düşünürken bir duraksama oldu ve sonra kaşlarını kaldırdı. (Harry, Spock gibi tek kaşını kaldırabilmeyi dilerdi, ama bunu hiç başaramamıştı). "Teşekkürler," dedi Harry. "Beni bir sürü dertten kurtarmış olabilirsin."

Ernie başıyla onayladı ve Hufflepuff masasına geri döndü. Harry

tostunu yemeye devam etti.

Yaklaşık dört lokma sonra biri "Affedersiniz," dedi ve Harry arkasını döndüğünde biraz endişeli görünen yaşlı bir Ravenclaw gördü.

Bir süre sonra Harry üçüncü tabak kızartmasını bitiriyordu. (Kahvaltıda ağır yemeyi öğrenmişti. Sonunda Zaman Döndürücü'yü kullanmazsa öğle yemeğinde her zaman hafif yiyebilirdi). Ve arkasından "Harry?" diye bir ses daha duyuldu.

"Evet," dedi Harry yorgun bir sesle, "Profesör Snape'in dikkatini çekmemeye çalışacağım -"

"Oh, bu umutsuz bir durum," dedi

Fred. "Tamamen umutsuz," dedi

George.

"Biz de ev cinlerine sana pasta yaptırdık," dedi Fred.

"Ravenclaw adına kaybettiğiniz her puan için üzerine bir mum koyacağız," dedi George.

"Ve öğle yemeği sırasında Gryffindor masasında senin için bir parti düzenleyeceğiz," dedi Fred.

"Umarız bu sizi daha sonra neşelendirir," diye sözlerini tamamladı George.

Harry son lokmasını da yuttu ve arkasını döndü. "Pekala," dedi Harry. "Profesör Binns'ten sonra bunu sormayacaktım, gerçekten sormayacaktım, ama Profesör Snape o *kadar* kötüyse neden kovulmadı?"

"Kovulmak mı?" dedi Fred.

"Yani, mı?" dedi George.

"Evet," dedi Harry. "Kötü öğretmenlere böyle yaparsınız. Onları kovarsınız. Sonra yerine daha iyi bir öğretmen alırsınız. Burada sendika ya da kadro yok, değil mi?"

Fred ve George, tıpkı avcı-toplayıcı kabile büyüklerine kalkülüsü anlatmaya çalıştığınızda kaşlarını çatmalarına benzer bir şekilde kaşlarını çatıyorlardı.

Bir süre sonra Fred, "Bilmiyorum," dedi. "Bu konuda hiç düşünmemiştim."

"Ben öyle," dedi George.

"Evet," dedi Harry, "bunu çok duyuyorum. Öğle yemeğinde görüşürüz çocuklar ve pastanın üzerinde hiç mum yoksa beni suçlamayın."

Fred ve George, sanki Harry komik bir şey söylemiş gibi güldüler ve onu selamlayıp Gryffindor'a doğru geri döndüler.

Harry kahvaltı masasına döndü ve bir kek kaptı. Midesi zaten doluydu, ama bu sabah çok fazla kalori alacağını .

Kekini yerken, Harry güne kadar karşılaştığı en kötü öğretmeni, Tarih Profesörü Binns'i düşündü. Profesör Binns bir hayaletti. Hermione'nin hayaletler hakkında söylediklerine bakılırsa, onların tamamen kendilerinin farkında olmaları pek mümkün görünmüyordu. Hayaletler tarafından yapılan ünlü keşifler ya da hayattayken kim olurlarsa olsunlar pek orijinal çalışmalar . Hayaletler içinde bulundukları yüzyılı hatırlamakta güçlük çekerlerdi.
Hermione onların, bir büyücünün ani ölümüne eşlik eden psişik enerji patlamasıyla etraftaki maddeye kazara kazınan portreler gibi olduğunu söylemişti.

Harry standart Muggle eğitimine yaptığı başarısız girişimler sırasında bazı aptal öğretmenlerle karşılaşmıştı - babası özel öğretmen olarak yüksek lisans öğrencilerini seçerken çok daha seçiciydi elbette - ama Tarih dersi ilk kez gerçek anlamda bilinçsiz bir öğretmenle karşılaştığı dersti.

Ve belli de oluyordu. Harry beş dakika sonra pes etmiş ve bir ders kitabı okumaya başlamıştı. "Profesör Binns "in itiraz etmeyeceği belli olunca, Harry de elini çantasına atıp kulak tıkacı aldı.

Hayaletlerin maaşa ihtiyacı yok muydu? Öyle miydi? Yoksa Hogwarts'ta *ölmüş olsalar bile* birini kovmak gerçekten imkânsız mıydı*?*

Görünüşe göre Profesör Snape, Slytherinli olmayan herkese korkunç davranmaya devam ediyordu ve sözleşmesini feshetmek kimsenin aklına bile gelmemişti.

Ve Müdür bir tavuğu ateşe vermişti. "Affedersiniz,"

endişeli bir ses geldi arkasından.

Harry arkasını dönmeden, "Yemin ederim," dedi, "burası babamın Oxford hakkında söylediklerinin neredeyse yüzde sekiz buçuğu kadar kötü."

Harry taş koridorlarda tepinerek yürüdü, aynı anda hem kırgın, hem kızgın, hem de öfkeli görünüyordu.

"Zindanlar!" Harry tısladı. " *Zindanlar!* Bunlar zindan değil! Burası bir bodrum! Bir *bodrum!* "

Ravenclaw kızlarından bazıları ona tuhaf tuhaf baktı. Erkeklerin hepsi artık ona alışmıştı.

Görünüşe göre İksir sınıfının bulunduğu kata, yerin altında ve ana kaleden biraz daha soğuk olmasından daha iyi bir sebep olmaksızın "zindanlar" deniyordu.

Hogwarts'ta*! Hogwarts*'ta*!* Harry hayatı boyunca beklemişti ve şimdi *hâlâ* bekliyordu ve eğer *yeryüzünde* düzgün zindanları olan bir yer varsa, o *da* Hogwarts olmalıydı! Harry küçük bir dipsiz uçurumu görmek istiyorsa kendi şatosunu inşa etmek zorunda mı kalacaktı?

Kısa bir süre sonra asıl İksir sınıfına vardılar ve Harry oldukça neşelendi.

İksir sınıfında, dolaplar arasındaki duvar boşluğunun her santimetresini kaplayan raflarda kocaman kavanozlar içinde yüzen, korunmuş tuhaf yaratıklar vardı. Harry artık okumalarında o kadar ilerlemişti ki, Zabriskan Fontema gibi bazı yaratıkları gerçekten teşhis edebiliyordu. Gerçi elli santimetrelik örümcek bir Acromantula'*ya* benziyordu ama bir Acromantula *olamayacak* kadar küçüktü. Hermione'ye sormayı denemişti ama onun işaret ettiği yere yakın bir yere bakmakla pek ilgilenmiyor gibiydi.

Suikastçı odaya daldığında Harry gözleri ve ayakları olan büyük bir toz topuna bakıyordu.

Profesör Severus Snape'i gördüğünde Harry'nin aklından geçen ilk düşünce buydu. Adamın çocukların sıraları arasında sinsice ilerleyişinde sessiz ve ölümcül bir şey vardı. Cüppesi dağınık, saçları lekeli ve yağlıydı. Onda Lucius'u anımsatan bir şeyler vardı, ancak ikisi birbirine hiç benzemiyordu ve Lucius'un sizi kusursuz bir zarafetle öldürdüğü yerde, bu adamın sizi basitçe öldüreceği izlenimini ediniyordunuz.

"," dedi Profesör Severus Snape. "Şimdi."

Harry ve etrafta dikilip birbirleriyle konuşan birkaç çocuk sıralara doğru koşuşturdular. Harry Hermione'nin yanına oturmayı planlamıştı ama nasıl olduysa kendini Justin Finch-Fletchley'nin yanındaki en yakın boş sıraya oturmuş buldu (bu bir Çiftler oturumuydu, Ravenclaw ve Hufflepuff), bu da onu Hermione'nin iki sıra soluna yerleştirdi.

Severus öğretmen masasının arkasına oturdu ve en ufak bir geçiş ya da giriş yapmadan, "Hannah Abbott," dedi.

"İşte," dedi Hannah biraz titreyen bir sesle. "Susan Bones."

"Mevcut."

Ve bu böyle devam etti, kimse tek kelime etmeye cesaret edemedi, ta ki:

"Ah, evet. Harry Potter. Yeni *ünlümüz*. "Ünlü

burada, *efendim*."

Sınıfın yarısı irkildi ve daha zeki olanlardan bazıları aniden sınıf hala oradayken kapıdan kaçmak ister gibi göründüler.

Severus beklentili bir şekilde gülümsedi ve listesindeki bir sonraki ismi çağırdı.

Harry zihinsel bir iç geçirdi. onun bir şey yapamayacağı kadar hızlı olmuştu. Oh . Belli ki bu adam her ne sebeple olursa olsun ondan zaten hoşlanmıyordu. Harry düşününce, bu İksir profesörünün Neville ya da Hermione'yle uğraşmak yerine *onunla* uğraşması daha iyiydi. Harry kendini çok daha iyi savunabiliyordu.
Evet, muhtemelen hepsi en iyisi için.

Yoklama tam olarak yapıldığında Severus bakışlarını tüm sınıfın üzerinde gezdirdi. Gözleri yıldızsız bir gece gökyüzü kadar boştu.

"Severus, arkadaki öğrencilerin duymak için zorlandıkları kısık bir sesle, Buraya iksir yapımının incelikli bilimini ve sanatını öğrenmek için geldiniz," dedi. Burada çok az aptalca asa sallandığı için, çoğunuz bunun sihir olduğuna inanmayacaksınız. Parıldayan dumanlarıyla usulca kaynayan kazanın güzelliğini, insan damarlarında dolaşan sıvıların hassas gücünü gerçekten anlayacağınızı sanmıyorum," bu oldukça okşayıcı, böbürlenen bir tonda, "zihni büyülüyor, duyuları esir alıyor," bu gittikçe ürkütücü bir hal alıyordu. "Size şöhreti nasıl şişeleyeceğinizi, zaferi nasıl demleyeceğinizi, hatta ölümü nasıl durduracağınızı öğretebilirim - eğer genellikle öğretmek zorunda kaldığım kadar büyük bir aptal sürüsü değilseniz."

Severus bir şekilde Harry'nin yüzündeki şüpheci ifadeyi fark etmiş gibiydi, ya da en azından gözleri birden Harry'nin oturduğu yere kaydı.

"Potter!" diye tersledi İksir profesörü. "Pelin otu infüzyonuna toz haline getirilmiş asfodel kökü eklersem ne elde ederim?"

Harry gözlerini kırpıştırdı. "Bu *Sihirli Taslaklar ve İksirler'*de " dedi. "Okumayı yeni bitirdim ve pelin otu kullanılan bir şey hatırlamıyorum -"

Hermione'nin eli kalktı ve Harry ona bir bakış fırlattı, bu da Hermione'nin elini daha da yukarı kaldırmasına neden oldu.

"Tut, tut," dedi Severus ipek gibi. "Şöhretin her şey demek olmadığı ortada."

"Gerçekten mi?" Harry dedi ki. "Ama az önce bize şöhretin nasıl şişeleneceğini öğreteceğini . Tam olarak nasıl oluyor bu? İçiyorsun ve bir ünlüye mi dönüşüyorsun?"

Sınıfın dörtte üçü irkildi.

Hermione'nin eli yavaşça aşağı iniyordu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Hermione onun rakibi olabilirdi ama profesörün kasıtlı olarak onu küçük düşürmeye çalıştığı belli olduktan sonra ona ayak uyduracak türden bir kız değildi.

Harry öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Aklından geçen ilk karşılık 'Abrakadabra' oldu.

"Tekrar deneyelim," dedi Severus. "Potter, sana bana bir bezoar bulmanı söylesem nereye bakardın?"

"Bu da ders kitabında yok," dedi Harry, "ama bir Muggle kitabında trişinobezoarın insan midesinde bulunan katılaşmış bir saç kütlesi olduğunu ve Muggle'ların bunun her zehri iyileştireceğine inandıklarını okudum -"

"Yanlış," dedi Severus. "Bezoar bir keçinin midesinde bulunur, kıldan yapılmamıştır ve çoğu zehri iyileştirir ama hepsini iyileştirmez."

"Öyle olacağını *söylemedim,* bir Muggle kitabında okuduğum şeyin bu olduğunu söyledim -"

"Burada kimse senin *zavallı* Muggle kitaplarınla ilgilenmiyor. Son deneme. Keşiş kanı ile kurtboğan arasındaki fark nedir, Potter?"

İşte oldu.

"Biliyor musun," dedi Harry buz gibi bir sesle, "oldukça *etkileyici* Muggle kitaplarımdan birinde, insanların sadece kendilerinin bildiği rastgele gerçekler hakkında sorular sorarak kendilerini çok zeki göstermeyi başardıkları bir çalışmayı anlatıyorlardı. Görünüşe göre izleyiciler sadece soruyu soranların bilip cevaplayanların bilmediğini fark etmişler ve oyunun temelindeki adaletsizliği ayarlayamamışlardır. Peki Profesör, bana bir karbon atomunun en dış yörüngesinde kaç elektron olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Severus'un gülümsemesi genişledi. "Dört," dedi. "Yine de kimsenin yazmaya zahmet etmemesi gereken gereksiz bir gerçek. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Potter, asphodel ve pelin otu o kadar güçlü bir uyku iksiri yapar ki, Yaşayan Ölüm Taslağı olarak bilinir. Keşişotu ve kurtboğan *otuna* gelince, bunlar aynı bitkidir ve *Bin Sihirli* Bitki ve *Mantar*'ı okumuş olsaydınız bileceğiniz gibi akonit adıyla da *anılır.* Gelmeden önce kitabı açmana gerek yok sanıyordum, değil mi Potter? Geri kalanınız da onun kadar cahil olmamak için bunu not etmelisiniz." Severus durakladı, kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Ve bu... beş puan mı ? Hayır, Ravenclaw'dan geyik muhabbeti için on puan alalım."

Hermione, diğer birkaç kişiyle birlikte soluk soluğa kaldı.

"Profesör Severus Snape," diye ısırdı Harry. "Düşmanlığınızı kazanacak hiçbir şey yapmadığımı biliyorum. Eğer benimle bilmediğim bir sorununuz varsa, size şunu öneririm -"

"Kapa çeneni, Potter. Ravenclaw'dan on puan daha. Geri kalanınız kitaplarınızın 3. sayfasını açın."

Harry'boğazının arkasında sadece hafif, çok hafif bir yanma hissi vardı ve gözlerinde hiç nem yoktu. Eğer ağlamak bu İksir profesörünü yok etmek için etkili bir strateji değilse, o zaman ağlamanın bir anlamı yoktu.

Harry yavaşça doğruldu. Bütün kanı çekilmiş ve yerini sıvı nitrojen almış . Öfkesini tutmaya çalıştığını biliyordu ama nedenini hatırlayamıyordu.

"Harry," fısıldadı Hermione iki masa öteden telaşla, "dur, lütfen, sorun yok, saymayacağız -"

"Sınıfta mı konuşuyorsun, Granger? Üç -"

"Peki," dedi sıfır Kelvin'den daha soğuk bir ses, "tacizci bir profesöre karşı resmi bir şikâyette bulunmak için nasıl bir yol izlenir? Müdire Yardımcısıyla mı konuşulur, Yönetim Kuruluna bir mektup mu yazılır... Bu işlerin nasıl yürüdüğünü açıklamak ister misiniz?"

Sınıf tamamen donmuştu.

Severus daha da geniş bir şekilde gülümseyerek, "Bir ay göz hapsi, Potter," dedi.

"Bir öğretmen olarak otoritenizi tanımayı reddediyorum ve vereceğiniz hiçbir cezaya uymayacağım."

İnsanlar nefes almayı bıraktı.

Severus'un gülümsemesi kayboldu. "O zaman sen -" sesi kısa kesildi.

"Kovuldum mu diyecektin?" Harry ise şimdi ince ince gülümsüyordu. "Ama sonra tehdidi yerine getirebileceğinden şüphe eder ya da yerine getirirsen sonuçlarından korkar gibi göründün. Öte yandan ben, daha az tacizci profesörleri olan bir okul bulma ihtimalinden ne şüphe duyuyorum ne de korkuyorum. Ya da belki de alışkın gibi özel öğretmenler tutmalı ve tam öğrenme hızımda eğitim almalıyım. Kasamda yeterince para var. Yendiğim bir Karanlık Lord'un ödülüyle ilgili bir şey. Ama Hogwarts'ta sevdiğim öğretmenler *var*, bu yüzden senden kurtulmanın bir yolunu bulursam kolay olacağını düşünüyorum."

"Benden kurtulmak mı?" Severus şimdi de ince ince gülümseyerek, "Benden kurtulmak mı?" dedi. "Ne eğlenceli bir kibir. Bunu nasıl yapacağını sanıyorsun, Potter?"

"Anladığım kadarıyla öğrencilerden ve ailelerinden hakkınızda bir dizi şikâyet varmış," bir tahmin ama güvenli tahmin, "geriye sadece neden çoktan gitmediğiniz sorusu kalıyor. Hogwarts gerçek bir İksir profesörünü kadar mali sıkıntıda mı? Eğer öyleyse ben de katkıda bulunabilirim. Şu anki maaşınızın iki katını teklif etseler eminim daha iyi bir öğretmen sınıfı bulabilirler."

İki buz direği, dondurucu kışı sınıfın her tarafına yaydı.

"Severus yumuşak bir sesle, "Yönetim Kurulu'nun teklifinize en ufak bir sempati duymadığını göreceksiniz," dedi.

"Lucius..." dedi Harry. "*Bu* yüzden hâlâ buradasın. Belki de Lucius'la bu konuda konuşmalıyım. Sanırım benimle görüşmek istiyor. Acaba bende onun istediği bir şey var mı?"

Hermione telaşla başını salladı. Harry göz ucuyla fark etti, ama bütün dikkati Severus'un üzerindeydi.

"Sen çok aptal bir çocuksun," dedi Severus. Artık hiç gülümsemiyordu. "Lucius'un benim dostluğumdan daha fazla değer verdiği hiçbir şeye sahip değilsin. Ve eğer varsa, başka müttefiklerim de var." Sesi sertleşmişti. "Ve senin Slytherin'e seçilmemiş olma ihtimalini giderek daha da düşük buluyorum. Nasıl da benim evimin dışında kalmayı başardın? Ah, evet, çünkü Seçmen Şapka *şaka* yaptığını iddia etti . Kayıtlı tarihte ilk kez. Seçmen Şapka ile gerçekten ne hakkında konuşuyordun, Potter? İstediği bir şey mi vardı?"

Harry Severus'un soğuk bakışlarına baktı ve Seçmen Şapka'nın onu düşünürken kimsenin gözleriyle karşılaşmaması konusunda uyardığını hatırladı - Harry bakışlarını Severus'un masasına indirdi.

"Gözlerimin içine bakmakta garip bir şekilde isteksiz görünüyorsun, Potter!"

Ani bir anlayış şoku - "Demek Seçmen Şapka beni *senin* hakkında uyarıyordu!"

"Ne?" dedi Severus'un sesi, gerçekten şaşırmış gibiydi, ama elbette Harry onun yüzüne bakmadı.

Harry masasından kalktı.

"Otur Potter," dedi Potter'ın bakmadığı bir yerden gelen öfkeli bir ses.

Harry bunu duymazdan geldi ve sınıfa baktı. "Profesyonel olmayan bir öğretmenin Hogwarts'taki zamanımı mahvetmesine izin vermeye hiç niyetim yok," dedi Harry ölümcül bir sakinlikle. "Sanırım bu sınıftan ayrılacağım ve buradayken bana öğretmesi için bir öğretmen tutacağım ya da Kurul gerçekten o kadar kilitliyse, yaz boyunca öğreneceğim. Eğer içinizden biri bu adam tarafından zorbalığa uğramak istemediğine karar verirse, seanslarım size açık ."

" *, Potter!* "

Harry odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve kapı kolunu

kavradı. Dönmedi.

Harry yavaşça arkasına döndü ve kaçırmayı hatırlamadan önce Severus'un iğrenç bir şekilde gülümsediğini gördü.

"Aç şu kapıyı."

"Hayır," dedi

Severus.

"Kendimi tehdit hissetmeme neden oluyorsun," dedi Harry'ninkine hiç benzemeyen buzbir ses, "ve bu bir hata."

Severus'un sesi güldü. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun, küçük çocuk?"

Harry kapıdan uzaklaşıp arka sıraların yanında durana kadar altı uzun adım attı.

Sonra Harry kendini dikleştirdi ve sağ elini korkunç bir hareketle kaldırdı, parmakları şaklamaya hazırdı.

Neville çığlık attı ve masasının altına daldı. Diğer çocuklar geri çekildi ya da kendilerini korumak için içgüdüsel olarak kollarını kaldırdı.

" *Harry yapma!* " diye haykırdı Hermione. "Ona her ne yapacaksan, yapma!"

"Hepiniz *çıldırdınız mı?* " diye bağırdı Severus'un sesi.

Harry yavaşça elini indirdi. "Ona zarar vermeyecektim, Hermione," dedi Harry, sesi biraz daha kısıktı. "Sadece kapıyı havaya uçuracaktım."

Gerçi şimdi Harry'nin hatırladığına göre, yakılacak şeyleri Dönüştürmemeniz gerekiyordu, bu da daha sonra zamanda geri gidip Fred ya da George'un dikkatle ölçülmüş miktarda patlayıcıyı Dönüştürmesini sağlamanın aslında o kadar da iyi bir fikir olmayabileceği anlamına geliyordu.

" *Sessizlik,*" dedi Severus'un sesi.

Harry "Ne?" demeye çalıştı ama hiç ses çıkmadığını fark etti.

"Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı. Sanırım bir gün için başını yeterince belaya sokmana izin verildi, Potter. Şimdiye kadar gördüğüm en yıkıcı ve asi öğrencisin ve Ravenclaw'ın şu anda kaç puanı olduğunu hatırlamıyorum, ama eminim hepsini başarabilirim. Ravenclaw'dan on puan. Ravenclaw'dan on puan. Ravenclaw'dan on puan! Ravenclaw'dan elli puan! Şimdi oturun ve sınıfın geri kalanının dersini izleyin!"

Harry elini kesesine soktu ve 'işaretleyici' demeye çalıştı ama elbette hiçbir kelime çıkmadı. Kısa bir an için bu onu durdurdu; sonra Harry'nin aklına parmak hareketlerini kullanarak M-A-R-K-E-R diye hecelemek geldi, bu da yaradı. P-A-D ve elinde bir kâğıt vardı. Harry ilk oturduğu masaya değil, boş bir masaya doğru yürüdü ve kısa bir mesaj karaladı. Kâğıdı yırtıp attı, kâğıdı bir kenara koydu.

daha hızlı erişebilmek için cüppesinin cebine koydu ve mesajını Snape'e değil, sınıfın geri kalanına iletti.

BEN GİDİYORUM

DIŞARI ÇIKMASI

GEREKEN BAŞKA BIRI

VAR MI?

Severus soğuk bir küçümsemeyle, "Sen delisin, Potter," dedi.

Bunun dışında kimse konuşmadı.

Harry öğretmen masasına ironik bir selam verdi, duvara doğru yürüdü ve yumuşak bir hareketle bir dolap kapağını çekip açtı, içeri girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Birinin parmaklarını şıklattığı boğuk bir ses ve sonra hiçbir şey olmadı.

Sınıfta öğrenciler şaşkınlık ve korku içinde birbirlerine baktılar.

İksir Ustası'nın yüzü şimdi tamamen öfkeliydi. Korkunç adımlarla odayı geçti ve dolabın kapısını çekerek açtı.

Dolap boştu.

Bir saat önce, Harry kapalı dolabın içinden etrafı dinliyordu. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu ve risk almanın da bir anlamı yoktu.

C-L-O-A-K, parmakları .

Görünmez olduğunda, çok dikkatli ve yavaş bir şekilde dolabın kapısını açtı ve dışarı baktı. Sınıfta kimse yok gibiydi.

Kapı kilitli değildi.

Harry tehlikeli yerden çıkıp koridora girdiğinde, güvenli bir şekilde görünmez olduğunda, öfkesinin bir kısmı akıp gitti ve az önce ne yaptığını anladı.

Az önce yaptığı şeyi.

Harry'nin görünmez yüzü mutlak bir dehşet içinde donup kalmıştı.

Bir öğretmeni daha önce başardıklarından üç kat daha fazla kışkırtmıştı. Hogwarts'tan ayrılmakla tehdit etmişti ve bunu gerçekleştirmek zorunda kalabilirdi. Ravenclaw'ın sahip olduğu tüm puanları kaybetti ve sonra Zaman Döndürücü'yü kullandı...

Hayalinde, okuldan atıldıktan sonra ailesinin ona bağırdığını, Profesör McGonagall'ın onu hayal kırıklığına uğrattığını görüyordu ve bu çok acı vericiydi, buna dayanamıyordu ve *kendini kurtarmak için hiçbir yol düşünemiyordu -*

Harry'nin düşünmesine izin verdiği düşünce şuydu: Eğer sinirlenmek başını bunca belaya soktuysa, o zaman belki sinirlendiğinde bir çıkış yolu bulabilirdi, sinirlendiğinde her şey bir şekilde daha net görünüyordu.

Harry'nin düşünmesine izin vermediği düşünce ise, kızgın olmadığı takdirde bu gelecekle yüzleşemeyeceğiydi.

Bu yüzden düşüncelerini geriye attı ve o yakıcı aşağılanmayı hatırladı.

Tut, tut. Şöhretin her şey olmadığı ortada.

Ravenclaw'dan arkadan konuşma için 10 puan.

Sakinleştirici soğuk, bir kırıktan yansıyıp geri dönen bir dalga gibi damarlarında dolaştı ve Harry nefesini bıraktı.

Tamam. Şimdi aklı başında olmaya döndüm.

Aslında kızgın olmayan benliğine, bu şekilde çöktüğü ve sadece beladan kurtulmak istediği için biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Profesör Severus Snape *herkesin* sorunuydu. Normal-Harry bunu unutmuştu ve *kendini* korumanın bir yolunu arıyordu. Ve diğer kurbanların asılmasına izin mi verseydi? Asıl soru kendini nasıl koruyacağı değil, bu İksir Profesörünü nasıl yok edeceğiydi.

Yani bu benim karanlık tarafım, öyle mi? Bu biraz önyargılı bir terim, aydınlık tarafım daha bencil ve korkak görünüyor, kafası karışık ve panik içinde olmaktan bahsetmiyorum bile.

Ve şimdi net bir şekilde düşündüğüne göre, bundan sonra ne yapması gerektiği de aynı derecede açıktı. Hazırlanmak için kendine zaten fazladan bir saat vermişti ve gerekirse beş saat daha alabilirdi...

Minerva McGonagall Müdür'ün bekliyordu.

Dumbledore masasının arkasındaki yastıklı tahtında oturmuş, dört kat resmi lavanta rengi cübbesini giymişti. Minerva onun önündeki bir sandalyede, Severus da karşısındaki başka bir oturuyordu.
Üçünün karşısında boş bir tahta tabure vardı. Harry Potter'ı

bekliyorlardı.

Harry, diye düşündü Minerva umutsuzca, *hiçbir öğretmeni ısırmayacağına söz !*

Ve zihninde Harry'nin cevabını, kızgın yüzünü ve öfkeyle verdiği yanıtı çok net görebiliyordu: *Önce beni ısırmayan kimseyi ısırmayacağımı söylemiştim!*

Kapı çalındı. "İçeri gel!"

Dumbledore seslendi.

Kapı hızla açıldı ve Harry Potter içeri girdi. Minerva neredeyse yüksek sesle soludu. Çocuk soğukkanlı, derli toplu ve kendine tamamen hâkim görünüyordu.

"Good mor-" Harry'nin sesi aniden kesildi. Çenesi düştü.

Minerva Harry'nin bakışlarını takip etti ve Harry'nin, anka kuşunun altın tüneğine oturduğu yerde Fawkes'a baktığını gördü. Fawkes parlak kırmızı-altın kanatlarını bir alevin titremesi gibi çırptı ve başını eğerek çocuğa ölçülü bir selam verdi.

Harry dönüp Dumbledore'a baktı.

Dumbledore ona göz kırptı.

Minerva bir şeylerin eksik olduğunu hissetti.

Harry'nin yüzünden ani bir belirsizlik geçti. Soğukkanlılığı dalgalandı. Gözlerinde önce korku, sonra öfke belirdi, sonra çocuk tekrar sakinleşti.

Minerva'nın omurgasından aşağı bir ürperti indi. Burada doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Lütfen oturun," dedi Dumbledore. Yüzü bir kez daha ciddileşmişti.

Harry oturdu.

"Evet, Harry," dedi Dumbledore. "Profesör Snape'ten o güne dair bir rapor dinledim. Bana neler olduğunu kendi cümlelerinle anlatmak ister misin?"

Harry'nin bakışları umursamazca Severus'a kaydı. "Karmaşık bir şey değil," dedi çocuk, ince ince gülümseyerek. "Lucius'un onu senin üzerine saldığı günden beri okuldaki Slytherin olmayan herkese yaptığı gibi bana da zorbalık etmeye çalıştı. Diğer ayrıntılara gelince, onlarla ilgili olarak sizinle özel bir görüşme talep ediyorum. Bir profesörün taciz edici davranışlarını rapor eden bir öğrencinin, aynı önünde açıkça konuşması beklenemez, ne de olsa."

Minerva bu kez yüksek sesle solumaktan kendini alamadı.

Severus sadece güldü.

Ve Müdür'ün yüzü ciddileşti. "Bay Potter," dedi Müdür, "bir Hogwarts profesöründen böyle edilmez. Korkarım korkunç bir yanılgı içindesiniz. Profesör Severus Snape benim tam güvenime sahiptir ve Hogwarts'a Lucius Malfoy'un değil, benim emrimle hizmet eder."

Birkaç dakika sessizlik oldu.

Çocuk tekrar konuştuğunda sesi buz gibiydi. "Burada bir şey mi kaçırıyorum?"

"Pek çok şey var, Bay Potter," dedi Müdür. "Öncelikle, bu toplantının amacının bu sabahki olaylar nedeniyle sizi nasıl disipline edeceğimizi tartışmak olduğunu ."

"Bu adam yıllardır okulunuzda terör estiriyor. Öğrencilerle konuştum ve hikayeler topladım.

velileri ona karşı toplamak için bir gazete kampanyası için yeterli. Küçük öğrencilerden bazıları bana anlatırken ağladılar. Onları dinlerken neredeyse ben de ağlayacaktım! *Bu tacizcinin serbestçe dolaşmasına izin mi verdiniz? Bunu öğrencilerinize siz mi yaptınız? Neden?* "

Minerva boğazındaki yumruyu yuttu. Bazen bunu düşünmüştü ama nedense hiçbir zaman tam olarak -

"Bay Potter," dedi Müdür, sesi artık sertleşmişti, "bu toplantı Profesör Snape'le ilgili değil. Bu seninle ve okul disiplinini hiçe saymanla ilgili. Profesör Snape üç ay boyunca okuldan uzaklaştırılmanızın uygun olacağını söyledi, ben de kabul ettim."

"Reddedildi," dedi Harry

buz gibi bir sesle.

Minerva'nın nutku

tutulmuştu.

"Bu bir rica değil, Bay Potter," dedi Müdür. Büyücünün bakışları tüm gücüyle çocuğun üzerine çevrilmişti. "Bu sizin cezanız-"

"Bana bu adamın size emanet edilen çocuklara zarar vermesine neden izin verdiğinizi açıklayacaksınız ve eğer açıklamanız yeterli olmazsa o zaman hedefinde sizin *olduğunuz* gazete kampanyamı başlatacağım."

Minerva'nın vücudu bu darbenin gücüyle, katıksız *bir saygısızlıkla* sallandı.

Severus bile şok olmuş görünüyordu.

Dumbledore yavaşça, "Bu hiç akıllıca olmaz, Harry," dedi. "Oyun tahtasında Lucius'un karşısındaki başlıca taş benim. Senin böyle bir şey yapman onu çok güçlendirir ve senin seçtiğin tarafın bu olduğunu sanmıyorum."

Çocuk uzun bir hareketsiz kaldı.

"Bu konuşma özelleşiyor," dedi Harry. Elini Severus'a doğru salladı. "Gönder onu."

Dumbledore başını salladı. "Harry, sana Severus Snape'e güvenimin tam olduğunu söylemedim mi?"

Çocuğun yüzü bunun şokunu gösteriyordu. "Bu adamın zorbalığı seni savunmasız hale getiriyor! Sana karşı bir gazete kampanyası başlatabilecek tek kişi ben değilim! Bu çılgınlık! Bunu neden yapıyorsun?"

Dumbledore içini çekti. "Özür dilerim Harry. Şu anda duymaya hazır olmadığın şeylerle ilgili."

Çocuk gözlerini Dumbledore'a dikti. Sonra dönüp Severus'a baktı. Sonra tekrar Dumbledore'a.

"Bu delilik," dedi çocuk yavaşça. "Onu *dizginlemediniz* çünkü onun *düzenin bir parçası* olduğunu düşünüyorsunuz. Hogwarts'ın düzgün bir sihir okulu olması için kötü bir İksir Ustasına ihtiyacı var, tıpkı Tarih öğretmek için bir hayalete ihtiyacı olduğu gibi."

Dumbledore gülümseyerek, "Bu benim yapacağım türden bir şeye benziyor, değil mi?" dedi.

"Kabul edilemez," dedi Harry kesin bir ifadeyle. Bakışları artık soğuk ve karanlıktı. "Zorbalığa ya da istismara müsamaha göstermeyeceğim. Bu sorunla başa çıkmanın pek çok olası yolunu düşünmüştüm, ama bunu basitleştireceğim. Ya bu adam gider, ya da ben."

Minerva yine soluk soluğa kaldı. Severus'un gözlerinde tuhaf bir şey parıldadı.

Şimdi Dumbledore'un bakışları da soğumaya başlamıştı. "Okuldan atılma, Bay Potter, bir öğrenciye karşı kullanılabilecek son tehdittir.

Öğrenci. Öğrenciler tarafından Müdür'e karşı bir tehdit olarak kullanılması alışılmış bir şey değildir. Burası dünyanın en iyi sihir okulu ve burada eğitim almak herkese tanınan bir fırsat değil. Hogwarts'ın siz olmadan idare edemeyeceği izlenimine mi kapıldınız?"

Ve Harry orada oturmuş, ince ince gülümsüyordu.

Minerva'nın üzerine ani bir korku çöktü. Şüphesiz Harry -

"Unutuyorsun," dedi Harry, "kalıpları görebilen tek kişi sen değilsin. *Bu özelleşiyor. Şimdi gönder onu* -" Harry Severus'a tekrar bir el hareketi yaptı, sonra cümlenin ve hareketin ortasında durdu.

Minerva bunu Harry'nin yüzünde görebiliyordu, hatırladığı o anı.

Ne olsa ona söylemişti.

"Bay Potter," dedi Müdür, "Severus Snape'e bir kez daha güvenim tamdır."

"Ona sen söyledin," diye fısıldadı çocuk. "Seni aptal."

Dumbledore bu hakarete tepki vermedi. "Ona ne söyledim?"

"Karanlık Lord'un hayatta olduğunu."

" *Merlin aşkına, sen neden bahsediyorsun, Potter?* " diye haykırdı Severus şaşkınlık ve öfke dolu ses tonuyla.

Harry ona kısa bir süre baktı ve acımasızca gülümsedi. "Oh, yani biz Slytherin, o zaman," dedi Harry. "Ben de merak etmeye

başlamıştım." Ve sonra sessizlik oldu.

Sonunda Dumbledore konuştu. Sesi yumuşaktı. "Harry, ne neden ?"

"Özür dilerim Albus," diye fısıldadı Minerva.

Severus ve Dumbledore dönüp ona baktılar.

"Profesör McGonagall bana söylemedi," dedi Harry'nin sesi, eskisinden daha hızlı ve daha az sakindi. "Ben tahmin ettim. Sana söyledim, kalıpları ben de görebiliyorum. Tahmin ettim ve o da tıpkı Severus gibi tepkisini kontrol . Ama kontrolü mükemmellikten biraz uzaktı ve bunun gerçek değil, kontrol olduğunu söyleyebilirim."

"Ben de ona," dedi Minerva, sesi biraz titreyerek, "bunu sadece senin, benim ve Severus'un bildiğini söyledim."

"Bunu, konuşmazsa yapmakla tehdit ettiğim gibi, etrafta dolaşıp sorular sormamı engellemek için bir taviz olarak yaptı," dedi Harry. Çocuk kısa bir süre kıkırdadı. "Gerçekten de birinizi yalnız yakalayıp bana her şeyi anlattığını söylemeliydim, bakalım ağzından bir şey kaçıracak mısın? Muhtemelen işe yaramazdı ama denemeye değerdi." Çocuk tekrar gülümsedi. "Tehdit hâlâ masada ve bir noktada *tam olarak* bilgilendirilmeyi bekliyorum."

Severus ona tamamen küçümseyen bir bakış atıyordu. Minerva çenesini kaldırdı ve buna katlandı. Bunu hak ettiğini biliyordu.

Dumbledore yastıklı tahtında arkasına yaslandı. Gözleri, Minerva'nın kardeşinin öldüğü günden beri ondan gördüğü her şey kadar soğuktu. "Ve eğer isteklerine uymazsak bizi Voldemort'a terk etmekle tehdit ediyorsun."

Harry'nin sesi jilet gibi keskindi. "Üzülerek belirtmek isterim ki evrenin merkezi siz değilsiniz. Seni tehdit etmiyorum.

büyülü Britanya'yı terk etmek. *Seni* terk etmekle tehdit ediyorum. Ben uysal küçük bir Frodo değilim. Bu *benim* maceram ve eğer katılmak istiyorsan *benim* kurallarıma göre oynayacaksın."

Dumbledore'un yüzü hâlâ soğuktu. "Kahraman olmaya uygunluğunuzdan şüphe etmeye başlıyorum, Bay Potter."

Harry'nin karşılık veren bakışları da aynı derecede buz gibiydi. "Gandalf'ım olmaya uygunluğunuzdan şüphe etmeye başlıyorum, *Mr Dumbledore*. Boromir en azından makul bir hataydı. Bu *Nazgul*'un Yoldaşlığımda ne işi var?"

Minerva tamamen kaybolmuştu. Bunu takip edip etmediğini anlamak için Severus'a baktı ve Severus'un yüzünü Harry'nin görüş alanından çevirip gülümsediğini gördü.

"Sanırım," dedi Dumbledore yavaşça, "sizin bakış açınızdan bu makul bir soru. Peki Bay Potter, Profesör Snape bundan böyle sizi rahat bırakacaksa, bu konu son kez mi gündeme gelecek, yoksa sizi her hafta yeni bir taleple burada mı bulacağım?"

"*Beni* yalnız mı bırakacaksın?" Harry'nin sesi öfkeliydi. "Onun tek kurbanı ben değilim, hele en savunmasızı hiç değilim! *Çocukların ne kadar savunmasız olduğunu unuttun mu? Ne kadar incindiklerini?* Bundan böyle Severus Hogwarts'taki *her* öğrenciye uygun ve profesyonel bir nezaketle davranacak, yoksa başka bir İksir Ustası ya da başka bir kahraman bulursunuz!"

Dumbledore gülmeye başladı. Sanki Harry az önce onun önünde komik bir dans sergilemiş gibi, dolu dolu, sıcak, esprili bir kahkaha.

Minerva kıpırdamaya cesaret edemedi. Gözleri çakmak çakmak oldu ve Severus'un da aynı şekilde hareketsiz olduğunu gördü.

Harry'nin yüzü daha da soğuklaştı. "Bunun bir şaka olduğunu düşünüyorsanız beni yanıltıyorsunuz, Müdür Bey. Bu bir rica değil. Bu senin cezan."

"Bay Potter -" Minerva söyledi. Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Bunun gitmesine izin veremezdi.

Harry ona susturma hareketi yaptı ve Dumbledore'la konuşmaya devam etti. "Ve eğer bu sana kabalık gibi geliyorsa," dedi Harry, sesi şimdi biraz daha az sertti, "bana söylediğinde de daha az kabalık gibi gelmiyordu. Sen bir çocuk yerine gerçek bir insan olarak gördüğün birine böyle bir şey söylemezdin ve ben de sana, senin bana davrandığın gibi nezaketle davranacağım -"

"Ah, gerçekten de, eğer bir ceza varsa, bu benim cezam! *Tabii ki* burada kendini kurtarmak için değil, öğrenci arkadaşlarını kurtarmak için bana şantaj yapıyorsun! Başka türlüsünü nasıl düşünebilirdim ki!" Dumbledore şimdi daha da çok gülüyordu. Yumruğunu masaya üç kez vurdu.

Harry'nin bakışları belirsizleşti. Yüzü ona doğru döndü, ilk kez ona hitap ediyordu. "Affedersiniz," dedi Harry. Sesi dalgalanıyor gibiydi. "İlaçlarını falan mı alması gerekiyor?"

"Ah..." Minerva'nın ne söyleyebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Pekâlâ," dedi Dumbledore. Gözlerinde oluşan yaşları sildi. "Affedersiniz. Böldüğüm için özür dilerim. Lütfen şantaja devam edin."

Harry ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Şimdi biraz dengesiz görünüyordu. "Ah... o da öğrencilerinin zihinlerini okumayı bırakacak."

"Minerva," dedi Severus, sesi ölümcüldü, "sen -" "Seçmen

Şapka beni uyarmıştı," dedi Harry.

" *Ne?*"

"Başka bir şey söyleyemem. Neyse, sanırım bu . Benden bu kadar."

Sessizlik.

"Şimdi ne olacak?" Minerva, başka kimsenin bir şey söylemeyeceği belli olunca, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi ne olacak?" Dumbledore yankıladı. "Neden, şimdi kahraman kazanıyor tabii ki."

" *Ne?*" dedi Severus, Minerva ve Harry.

Dumbledore mutlu bir şekilde gülümseyerek, "Bizi köşeye sıkıştırmış gibi görünüyor," dedi. "Ama Hogwarts'ın kötü bir İksir Ustası'na ihtiyacı var, yoksa gerçek bir sihir okulu olmazdı, değil mi? Peki Profesör Snape'in sadece beşinci sınıf ve üstü öğrencilere karşı kötü davranmasına ne dersiniz?"

" *Ne?*" dedi üçü de tekrar.

"Eğer endişelendiğin en savunmasız kurbanlarsa. Belki de haklısın, Harry. Belki de on yıllar boyunca çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşumdur. Öyleyse uzlaşalım. Severus Slytherin'e adaletsizce puan vermeye ve evine gevşek disiplin uygulamaya devam edecek ve Slytherinli olmayan beşinci sınıf ve üstü öğrencilere korkunç davranacak. Diğerleri için korkutucu olacak ama kötü davranmayacak. Sadece bir öğrencinin güvenliği gerektirdiğinde zihin okuyacağına söz verecek. Hogwarts'ın kötü İksirleri olacak

Efendim, sizin de belirttiğiniz gibi en savunmasız kurbanlar güvende olacak."

Minerva McGonagall hayatında hiç olmadığı kadar şaşırmıştı. Ne tür bir ifade takınması gerektiğine karar verememiş gibi yüzü tamamen nötr kalan Severus'a kararsızca baktı.

"Sanırım bu kabul edilebilir," dedi Harry. Sesi biraz tuhaf çıkmıştı.

"Ciddi olamazsın," dedi Severus, sesi de yüzü gibi ifadesizdi.

Minerva yavaşça, "Ben buna çok taraftarım," dedi. O kadar destekliyordu ki, kalbi cüppesinin altında çılgınca çarpıyordu. "Ama öğrencilere ne söyleyebiliriz ki? Severus... herkese kötü davranırken bunu sorgulamamış olabilirler ama -"

"Harry diğer öğrencilere Severus'un korkunç bir sırrını keşfettiğini ve biraz şantaj yaptığını söyleyebilir," dedi Dumbledore. "Ne de doğru; Severus'un zihin okuduğunu keşfetti ve bize kesinlikle şantaj yaptı."

"Bu delilik!" diye patladı Severus. "Bwah

ha ha!" dedi Dumbledore.

"Ah..." dedi Harry kararsızca. "Ve eğer biri bana neden beşinci yıl ve üzeri sınıfların kazıklandığını sorarsa? Öfkeli oldukları için onları suçlayamam ve o kısım tam olarak benim fikrim değildi -"

"Onlara," dedi Dumbledore, "uzlaşmayı önerenin sen olmadığını, ancak bu kadarını yapabildiğini söyle. Ve sonra başka bir şey söylemeyi reddet. Bu da doğru. Bunun bir sanatı var, pratik yaptıkça öğreneceksin."

Harry yavaşça başını salladı. "Peki Ravenclaw'dan aldığı puanlar?"

"Geri verilmemeliler." Bunu

söyleyen Minerva'ydı.

Harry ona baktı.

"Özür dilerim Bay Potter," dedi. Üzgündü ama yapılması gerekiyordu. "Yaramazlığınızın bazı sonuçları olmalı yoksa bu okul yerle bir olacak."

Harry omuz silkti. "Kabul edilebilir," dedi açıkça. "Ama gelecekte Severus benden puan alarak Ev bağlantılarıma saldırmayacak ya da değerli zamanımı gözaltılarla boşa harcamayacak. Davranışlarımın düzeltilmesi gerektiğini hissederse, endişelerini Profesör McGonagall'a iletebilir."

"Harry," dedi Minerva, "okul disiplinine boyun eğmeye devam edecek misin, yoksa Severus gibi artık yasaların üstünde mi olacaksın?"

Harry ona baktı. Bakışlarına sıcak bir şey dokundu, kısa bir süre sonra da kayboldu. "Deli ya da şeytan olmayan her personel için sıradan bir öğrenci olmaya devam edeceğim, yeter ki öyle olanların baskısı altında kalmasınlar." Harry kısa bir süre Severus'a baktı, sonra tekrar Dumbledore'a döndü. "Minerva'yı rahat bırak, ben de onun yanında sıradan bir Hogwarts öğrencisi olayım. Özel ayrıcalıklar ya da dokunulmazlıklar olmayacak."

"Çok güzel," dedi Dumbledore içtenlikle. "Gerçek bir kahraman gibi konuştun."

"Ve" dedi, "Bay Potter bugünkü davranışları için kamuoyu önünde özür dilemelidir."

Harry ona bir bakış daha attı. Bu seferki biraz şüpheciydi.

Minerva, "Yaptıklarınız yüzünden okulun disiplini büyük yara aldı, Bay Potter," dedi. "Yeniden tesis edilmeli."

"Bence Profesör McGonagall, okul disiplini dediğiniz şeyin önemini, Tarih dersinin canlı bir öğretmen tarafından verilmesine ya da öğrencilerinize işkence etmemeye kıyasla oldukça abartıyorsunuz. Mevcut statü hiyerarşisini korumak ve kurallarını uygulamak, en olduğunuzda ve uygulamayı yaptığınızda, en altta olduğunuzdan çok daha akıllıca, ahlaki ve önemli görünüyor ve gerekirse bu konudaki araştırmalardan alıntı yapabilirim. Bu saatlerce konuşabilirim ama bu kadarla bırakıyorum."

Minerva başını salladı. "Bay Potter, disiplinin önemini küçümsüyorsunuz çünkü kendiniz buna ihtiyaç duymuyorsunuz -" Durakladı. Bu doğru çıkmamıştı ve Severus, Dumbledore ve hatta Harry bile ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı. "Öğrenmek için, demek istiyorum. Otoritenin yokluğunda her çocuk öğrenemez. Ve eğer sizin örneğinizi takip edilmesi gereken bir örnek olarak görürlerse, bundan zarar görecek olanlar diğer çocuklardır, Bay Potter."

Harry'nin dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İlk ve son çare gerçektir. Gerçek şu ki, sinirlenmemeliydim, dersi bölmemeliydim, yaptığım şeyi yapmamalıydım ve herkese kötü örnek oldum. Gerçek şu ki Severus Snape bir Hogwarts profesörüne yakışmayacak şekilde davrandı ve bundan sonra öğrencilerin incinmiş duygularına karşı daha dikkatli olacak.

dördüncü yıl ve altı. İkimiz de doğruyu söyleyebiliriz. Bununla yaşayabilirim."

"Rüyanda görürsün Potter!" diye tükürdü Severus.

"Sonuçta," dedi Harry, acımasızca gülümseyerek, "eğer öğrenciler kuralların *herkes* için olduğunu görürlerse... profesörler için de, sadece sistemden acı çekmekten başka bir şey almayan zavallı çaresiz öğrenciler değil... neden, okul disiplini üzerindeki olumlu etkileri *muazzam* olmalı. "

Kısa bir duraklama oldu ve sonra Dumbledore kıkırdadı. "Minerva senin hak ettiğinden daha haklı olduğunu düşünüyor."

Harry'nin bakışları Dumbledore'dan uzaklaşıp yere kaydı. "*Onun* aklını mı okuyorsun?"

Dumbledore, "Sağduyu çoğu zaman Legilimency ile karıştırılır," dedi. "Bu konuyu Severus'la konuşacağım ve o da özür dilemediği sürece senden özür dilenmeyecek. Ve şimdi bu meselenin en azından öğle yemeğine kadar sonuçlandığını ilan ediyorum." Durakladı. "Yine de Harry, korkarım Minerva seninle başka bir konu hakkında konuşmak istiyor. Ve bu benim üzerimdeki herhangi bir baskının sonucu değil. Minerva, rica etsem?"

Minerva sandalyesinden kalktı ve neredeyse düşüyordu. Kanında çok fazla adrenalin vardı, kalbi çok hızlı atıyordu.

"Fawkes," dedi Dumbledore, "ona eşlik et lütfen." "Ben -"

diye söze başladı.

Dumbledore ona bir bakış attı ve o da .

Anka kuşu yumuşak bir alev dili gibi odanın içinde süzüldü ve kızın omzuna kondu. Sıcaklığı cübbesinin içinde, tüm vücudunda hissetti.

"Lütfen beni takip edin Bay Potter," dedi kararlı bir sesle ve kapıdan çıktılar.

Dönen merdivenlerde durdular ve sessizce aşağı indiler.

Minerva ne diyeceğini bilemedi. Yanında duran bu kişiyi tanımıyordu.

Ve Fawkes mırıldanmaya başladı.

Melodisi bir şöminenin çıkaracağı ses gibi yumuşak ve yumuşaktı ve Minerva'nın zihnini yıkadı, dokunduğu şeyi rahatlattı, yatıştırdı, nazikleştirdi...

" *Bu da* ne*?* " Harry onun yanında fısıldadı. Sesi kararsızdı, yalpalıyor, perde değiştiriyordu.

"Anka kuşunun şarkısı," dedi Minerva, ne söylediğinin pek farkında değildi, tüm dikkati o garip, sessiz müzikteydi. "O da iyileştirir."

Harry yüzünü ondan çevirdi, ama Harry bir an için acı çeken bir şey yakaladı.

İniş çok uzun sürmüş gibiydi, ya da belki de sadece müzik çok uzun gibiydi ve bir gargoyle'un bulunduğu boşluktan dışarı adım attıklarında, Harry'nin elini sıkıca tutuyordu.

Gargoyle yerine geri adım atarken, Fawkes onun omzunu bıraktı ve Harry'nin önünde havada süzülmeye başladı.

Harry, ateşin sürekli değişen ışığıyla hipnotize olmuş biri gibi Fawkes'a baktı.

"Ne yapacağım ben, Fawkes?" diye fısıldadı Harry. "Kızgın olmasaydım onları koruyamazdım."

Anka kuşu kanatlarını çırpmaya devam etti, olduğu yerde asılı kalmaya devam etti. Kanat çırpışlarından başka ses yoktu. Sonra alevlenip sönen bir ateş gibi bir parıltı oldu ve Fawkes oldu.

İkisi de bir rüyadan uyanır gibi ya da belki yeniden uykuya dalar gibi gözlerini kırpıştırdı.

Minerva yere baktı.

Harry Potter'ın genç ve parlak yüzü ona baktı.

"Anka kuşları insan mıdır?" dedi Harry. "Yani, insan sayılabilecek kadar akıllılar mı? Nasıl yapılacağını bilseydim Fawkes'la konuşabilir miydim?"

Minerva gözlerini kırpıştırdı. Sonra tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Hayır," dedi Minerva, sesi titreyerek. "Anka kuşları güçlü büyüye sahip yaratıklardır. Bu sihir onların varlığına basit bir hayvanın sahip olamayacağı bir anlam yükler. Onlar ateş, ışık, şifa, yeniden doğuştur. Ama , hayır."

"Nereden ?"

Minerva eğildi ve ona sarıldı. Bunu yapmak istememişti ama bu konuda fazla seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

Ayağa kalktığında konuşmakta zorlandı. Ama sormak için adresi vardı. "Bugün ne oldu Harry?"

"Önemli soruların hiçbirinin cevabını ben de bilmiyorum. Bunun dışında bir süre bu hakkında düşünmemeyi tercih ederim."

Minerva tekrar onun elini tuttu ve yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdüler.

Bu sadece kısa bir yolculuktu, çünkü doğal olarak Vekil'in ofisi Müdür'ün ofisine yakındı.

Minerva masasının arkasına

oturdu. Harry onun masasının

önüne oturdu.

"Yani," diye fısıldadı Minerva. Bunu yapmamak, yapmak zorunda olan kişi olmamak ya da şu an dışında herhangi bir zaman olması için neredeyse her şeyini verebilirdi. "Okul disipliniyle ilgili bir mesele var. Sen de bundan muaf değilsin."

"Yani?" dedi Harry.

Bilmiyordu. Henüz anlamamıştı. Boğazının düğümlendiğini hissetti. Ama yapılması gereken bir iş vardı ve bundan kaçmayacaktı.

"Bay Potter," dedi Profesör McGonagall, "Zaman Döndürücünüzü görmem gerekiyor, lütfen."

Anka kuşunun tüm huzuru bir anda yüzünden kayboldu ve Minerva az önce onu bıçaklamış gibi hissetti.

" *Hayır! Hayır!* " dedi Harry. Sesi panik içindeydi. "Ona ihtiyacım var, Hogwarts'a devam edemeyeceğim, uyuyamayacağım!"

"Uyuyabileceksin," dedi. "Bakanlık Zaman Döndürücünüz için koruyucu kabuğu teslim etti. Ben de

sadece akşam 9 ile gece yarısı arasında açılması için büyüleyin."

Harry'nin yüzü buruştu. "Ama - ama ben -"

"Bay Potter, Pazartesiden bu yana Zaman Döndürücüyü kaç kez kullandınız? Kaç saat?"

"I..." Harry dedi ki. "Durun, toplayayım -" Saatine baktı.

Minerva bir üzüntü hissetti. O da öyle düşünmüştü. "O zaman günde sadece iki tane değildi. Yurt arkadaşlarınıza sorsaydım, makul bir saatte uyumak için yeterince uzun süre ayakta kalmakta zorlandığınızı ve her sabah daha erken uyandığınızı göreceğimden şüpheleniyorum. Doğru mu?"

Harry'nin yüzü bilmesi gereken her şeyi söylüyordu.

"Bay Potter," dedi nazikçe, "Zaman Döndürücüleri emanet edemeyeceğimiz öğrenciler var, çünkü onlara bağımlı hale geliyorlar. Onlara uyku döngülerini gerekli miktarda uzatan bir iksir veriyoruz, ancak Zaman Döndürücü'yü derslerine katılmaktan daha fazlası için kullanmaya başlıyorlar. Bu yüzden onları geri almalıyız. Bay Potter, Zaman Döndürücü'yü her şeye çözüm olarak kullanmaya başladınız, çoğu zaman da çok aptalca bir . Bir Remembrall'ı geri almak için kullandınız. Dışarı çıktıktan sonra geri dönüp benim ya da bir başkasının gelip kapıyı açmasını sağlamak yerine, diğer öğrencilerin görebileceği bir şekilde dolaptan kaybolup gittiniz."

Harry'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu hiç düşünmemişti.

"Ve daha da önemlisi," dedi, "Profesör Snape'in sınıfında oturmalıydın. Ve izlemeliydin. Ve dersin sonunda ayrıldım. Eğer derse girmemiş olsaydın yapacağın gibi.

bir Zaman Döndürücü'ye sahipti. Bazı öğrencilere Zaman Döndürücüler emanet edilemez, Bay Potter. Siz de onlardan birisiniz. Üzgünüm."

"Ama ona *ihtiyacım* var!" Harry ağzından kaçırdı. "Ya Slytherinler beni tehdit ederse ve kaçmak zorunda kalırsam? Bu beni *güvende* tutar -"

"Bu kaledeki her öğrenci aynı riski taşıyor ve sizi temin ederim ki hayatta kalıyorlar. Elli yıldır bu şatoda hiçbir öğrenci ölmedi. Bay Potter, Zaman Döndürücünüzü teslim edeceksiniz ve bunu şimdi yapacaksınız."

Harry'nin yüzü acıyla buruştu, ama cüppesinin altından Zaman Döndürücü'yü çıkarıp ona verdi.

Minerva masasından, Hogwarts'a gönderilmiş olan koruyucu kılıflardan birini çıkardı. Zaman Döndürücü'nün dönen kum saatinin etrafındaki kapağını yerine oturttu ve ardından büyüyü tamamlamak için asasını kapağın üzerine koydu.

" *Bu hiç adil değil!* " diye haykırdı Harry. "Bugün Hogwarts'ın yarısını Profesör Snape'ten kurtardım, bunun için cezalandırılmam doğru mu? Yüzündeki ifadeyi gördüm, yaptığı şeyden *nefret* ediyordun!"

Minerva birkaç dakika konuşmadı. Büyüleyiciydi.

Sözlerini bitirip başını kaldırdığında, yüzünün sertleştiğinin farkındaydı. Belki de yanlış bir şey yapmıştı. Ama belki de doğru olan buydu. Karşısında inatçı bir çocuk vardı ve bu evrenin bozuk olduğu anlamına gelmiyordu.

" *Adil* mi*,* Bay Potter?" diye tersledi. "Bakanlık'a Zaman Döndürücü'nün halka açık kullanımı hakkında *iki rapor sunmak* zorunda kaldım.

iki gün üst üste! Zaman Döndürücü'yü kısıtlı bir şekilde de olsa elinizde tutmanıza izin verildiği için *son derece* minnettar olun! Okul Müdürü Floo çağrısı yaparak onlara bizzat yalvardı ve eğer sen Yaşayan Çocuk olmasaydın bu bile yeterli olmazdı!"

Harry ona bön bön baktı.

Profesör McGonagall'ın kızgın yüzünü gördüğünü biliyordu.

Harry'nin gözleri yaşlarla doldu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi artık boğuk ve kırıktı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim..."

"Ben de üzgünüm Bay Potter," dedi sertçe ve yeni kısıtlanmış Zaman Döndürücü'yü ona uzattı. "Gidebilirsiniz."

Harry döndü ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak ofisten kaçtı. Harry'nin ayaklarının koridorda hızla ilerlediğini duydu, sonra kapı kapanınca ses kesildi.

"Ben de üzgünüm, Harry," diye fısıldadı sessiz odaya. "Ben de üzgünüm."

Öğle yemeğine 15 dakika var.

Kimse Harry'yle konuşmuyordu. Ravenclaw'lardan bazıları ona öfke, bazıları sempati, hatta en genç öğrencilerden birkaçı hayranlık dolu bakışlar fırlatıyordu, ama kimse onunla konuşmuyordu. Hermione bile yanına gelmeye çalışmamıştı.

Fred ve George temkinli adımlarla yaklaştılar. Hiçbir şey söylemediler. Teklif açıktı ve isteğe bağlıydı. Harry

onlara tatlı başladığında geleceğini, daha erken gelemeyeceğini söylemişti. Başlarını salladılar ve hızla uzaklaştılar.

Bunu yapan muhtemelen Harry'nin yüzündeki ifadesiz ifadeydi.

Diğerleri muhtemelen onun öfkesini ya da dehşetini kontrol ettiğini düşünüyorlardı. Flitwick'in gelip onu aldığını gördükleri için, Müdür'ün çağrıldığını .

Harry gülümsememeye çalışıyordu, çünkü gülümserse gülmeye başlayacaktı ve gülmeye başlarsa, beyaz ceketli iyi insanlar onu götürmeye gelene kadar durmayacaktı.

Çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı. Harry neredeyse Karanlık Taraf'a geçiyordu, karanlık tarafı geçmişe bakıldığında delice görünen şeyler yapmıştı, karanlık tarafı belki gerçek belki de çılgın bir Müdür'ün kaprisi olan imkansız bir zafer kazanmıştı, karanlık tarafı arkadaşlarını korumuştu. Artık bununla başa çıkamıyordu. Fawkes'ın ona tekrar şarkı söylemesine ihtiyacı vardı. Kendine gelmek için Zaman Döndürücü'yü kullanıp sessiz bir saat geçirmesi gerekiyordu ama bu artık bir seçenek değildi ve bu kayıp varlığında bir delik gibiydi ama bunu düşünemiyordu çünkü o zaman gülmeye başlayabilirdi.

Yirmi dakika. Öğle yemeği yiyecek tüm öğrenciler gelmiş, neredeyse hiçbiri ayrılmamıştı.

Bir kaşığın tıkırtısı Büyük Salon'da çınladı.

"Lütfen beni dinler misiniz?" dedi Dumbledore. "Harry Potter'ın bizimle paylaşmak istediği bir şey var."

Harry derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Herkesin ona baktığı Baş Masa'ya doğru yürüdü.

Harry döndü ve dört masaya baktı.

Gülümsememek gittikçe zorlaşıyordu, ama Harry ezberlediği kısa konuşmasını yaparken yüzünü ifadesiz tuttu.

"Gerçek kutsaldır," dedi Harry sessiz bir sesle. "En değerli eşyalarımdan biri, üzerinde 'Sesin titrese bile doğruyu söyle' yazan bir düğmedir. O halde gerçek budur. Bunu unutmayın. Bunu söylemeye zorlandığım için söylemiyorum, doğru olduğu için söylüyorum.
Profesör Snape'in dersinde yaptığım şey aptalca, aptalca, çocukça ve Hogwarts kurallarının affedilemez bir ihlaliydi. Sınıfın düzenini bozdum ve öğrenci arkadaşlarımı yeri doldurulamaz öğrenme zamanlarından mahrum bıraktım. Tüm bunlar öfkemi kontrol edemediğim için oldu. Umarım tek biriniz bile benim örneğimi takip etmezsiniz. Ben kesinlikle bir daha böyle bir şey yapmamaya çalışacağım."

Şimdi Harry'ye bakan öğrencilerin çoğunun yüzünde, şehit bir şampiyonun kaybının anıldığı bir törende görülebilecek türden ciddi, mutsuz bakışlar vardı. Gryffindor masasının genç kısımlarında bu bakış neredeyse evrenseldi.

Harry elini kaldırana kadar.

Onu yükseğe kaldırmadı. Bu önleyici görünebilirdi. Elini kesinlikle Severus'a doğru kaldırmadı. Harry sadece elini göğüs hizasına kaldırdı ve parmaklarını usulca şıklattı; bu hareket duyulmaktan görüldü. Baş Masa'dakilerin çoğunun bunu hiç görmemesi mümkündü.

Bu meydan okuma hareketi, genç öğrencilerden ve Gryffindor'lardan ani gülümsemeler, Slytherin'den soğuk ve üstün bir alay, diğerlerinden ise kaş çatmalar ve endişeli bakışlar kazandı.

Harry yüzünü ifadesiz tuttu. "Teşekkür ederim," dedi. "Hepsi bu kadar."

"Teşekkür , Bay Potter," dedi Müdür. "Ve şimdi Profesör Snape'in de bizimle paylaşacağı bir şey var."

Severus usulca Baş Masa'daki yerinden kalktı. "Dikkatimi çekti," dedi, "Bay Potter'ın mazur görülemez öfkesini kışkırtmakta kendi davranışlarımın da payı varmış ve bunu izleyen tartışmada genç ve toy insanların duygularının ne kadar kolay incinebileceğini unuttuğumu fark ettim -"

Birçok insanın aynı anda boğuk boğuk sesler çıkardığı duyuldu.

Severus sanki o duymamış gibi devam etti. "İksir sınıfı tehlikeli bir yer ve ben hâlâ sıkı bir disiplinin gerekli olduğunu düşünüyorum ama bundan dördüncü sınıf ve daha küçük yaştaki öğrencilerin duygusal kırılganlıklarının daha fazla farkında olacağım. Ravenclaw'dan aldığım puan kesintisi hâlâ geçerli, ancak Bay Potter'ın cezasını iptal edeceğim. Teşekkür ."

Gryffindor tarafından tek bir alkış sesi geldi ve Severus'un asası şimşek hızıyla elindeydi ve "*Quietus!* " diyerek saldırganı susturdu.

Severus soğuk bir tavırla, "*Bütün* derslerimde disiplin ve saygı talep etmeye devam edeceğim," dedi, "ve benimle uğraşan herkes pişman olacak."

.

"Ben de teşekkür ederim!" Müdür Dumbledore neşeyle konuştu. "Devam edin!"

Harry hâlâ ifadesiz, Ravenclaw'daki yerine doğru yürümeye başladı.

Bir konuşma patlaması oldu. Başlangıçta iki kelime açıkça tanımlanabiliyordu. İlki, "Ne oldu şimdi?" ve "Bu da ne?" gibi birçok farklı cümlenin başındaki "Ne?" idi. İkincisi ise *"Scourgify!* " ile öğrenciler yere düşen yiyecekleri ve tükürdükleri içecekleri kendilerinden, masa örtüsünden ve temizlediler.

Bazı öğrenciler açıkça ağlıyordu. Profesör Sprout da öyle.

Elli bir mum yakılmamış pastanın beklediği Gryffindor masasında Fred fısıldadı, "Sanırım bu iş bizi aşıyor, George."

Ve o günden , Hermione kime ne anlatmaya çalışırsa çalışsın, Harry Potter'ın parmaklarını şıklatarak her şeyi gerçekleştirebileceği Hogwarts'ın kabul edilmiş bir efsanesi olacaktı.

Gecikmeli Tatmin

Kan Tanrısı için kan! J. K. Rowling için kafatasları!

Draco'nun yüzünde sert bir ifade vardı ve yeşil kesimli cübbesi her nasılsa arkasındaki iki çocuğun giydiği aynı cübbeden çok daha resmi, ciddi ve bakımlı görünüyordu.

"Konuş," dedi Draco.

"Evet! Konuş!"

"Patronu duydunuz! Konuş!"

"Öte yandan siz ikiniz, *kapatın.* "

Cuma günkü derslerin son oturumu, dört Hanenin de Savunma, yani Savaş Büyüsü öğrendiği o geniş salonda başlamak üzereydi.

Derslerin son oturumu Cuma günü.

Harry bu dersin stressiz geçeceğini ve parlak Profesör Quirrell'ın Harry'yi herhangi bir şey için ayırmak için uygun bir zaman olmadığını fark edeceğini umuyordu.
Harry biraz iyileşmişti ama...

...ama her ihtimale karşı, önce biraz stres atmak en .

Harry sandalyesinde arkasına yaslandı ve Draco ile yardakçılarına büyük bir ciddiyetle baktı.

"Amacımızın ne olduğunu mu soruyorsunuz?" Harry haykırdı. "Tek kelimeyle cevap verebilirim. Bu zaferdir. Her ne pahasına olursa olsun zafer - Tüm dehşete rağmen zafer - Yol ne kadar uzun ve zorlu olursa olsun zafer, çünkü zafer olmadan -"

" *Snape hakkında konuş,*" diye tısladı Draco. " *Ne yaptın sen?* "

Harry sahte ciddiyetini sildi ve Draco'ya daha ciddi bir bakış attı.

"Sen de gördün," dedi Harry. "Herkes gördü. Parmaklarımı şıklattım."

" *Harry! Harry! Benimle dalga geçmeyi kes!* "

Yani şimdi *Harry'e* terfi etmişti. İlginç. Ve aslında Harry bunu fark etmesi ve bir şekilde karşılık vermezse kendini kötü hissetmesi gerektiğinden oldukça emindi...

Harry kulaklarını tıkadı ve kölelere anlamlı bir bakış attı.

"Konuşmayacaklar," dedi Draco.

"Draco," dedi Harry, "burada yüzde yüz dürüst olacağım ve dün Mr Goyle'un kurnazlığından etkilenmediğimi söyleyeceğim."

Bay Goyle yüzünü buruşturdu.

"Ben de öyle," dedi Draco. "Ona bu yüzden sana bir iyilik borcum olduğunu açıkladım." (Bay Goyle yine yüzünü buruşturdu.) "Ama bu tür bir hata ile patavatsızlık arasında büyük bir fark *var*. Bu gerçekten de çocukluklarından beri anlamaları için eğitildikleri bir şey."

"Pekâlâ o zaman," dedi Harry. Draco'nun varlığında arka plandaki sesler bulanıklaşmış olsa da sesini alçalttı. "Severus'un sırlarından birini çözdüm ve biraz şantaj yaptım."

Draco'nun ifadesi sertleşti. "Güzel, şimdi bana Gryffindor'daki aptallara gizlilik içinde anlatmadığın bir şey söyle, yani tüm okula yaymak *istediğin* hikâye buydu."

Harry istemsizce sırıttı ve Draco'nun bunu fark ettiğini biliyordu.

"Severus ne diyor?" Harry söyledi.

"Küçük çocukların duygularının ne kadar hassas olduğunu fark etmemiş," dedi Draco. "Slytherin'de bile! *Bana* bile*!* "

"Emin misin," dedi Harry, "Ev Başkanının bilmeni istemediği bir şeyi istediğine?"

Draco hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedi.

İlginç. "O zaman gerçekten de önce kölelerinizi göndereceksiniz, çünkü onlar hakkında inandığınız her şeye inanabileceğimden emin değilim."

Draco başını salladı. "Tamam."

Bay Crabbe ve Bay Goyle *çok* mutsuz görünüyorlardı.
"Patron -" dedi Bay Crabbe.

"Bay Potter'a sana güvenmesi için hiçbir neden vermedin," dedi Draco. "Git!"

Gittiler.

"Özellikle de," dedi Harry sesini daha da alçaltarak, "söylediklerimi Lucius'a rapor etmeyeceklerinden pek emin değilim."

"Babam bunu *yapmazdı*!" Draco gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu. "Onlar *benim!* "

"Özür dilerim Draco," dedi Harry. "Baban hakkında inandığın her şeye inanabileceğimden emin değilim. Bunun senin sırrın olduğunu ve benim sana babamı anlatmamın bunu yapmayacağını düşün."

Draco yavaşça başını salladı. "Haklısın. Özür dilerim, Harry. Senden bunu istemem yanlıştı."

Bu *terfiyi nasıl aldım? Artık benden nefret etmesi gerekmiyor mu?* Harry istismar edilebilecek bir şeye baktığı hissine kapıldı... sadece beyninin bu kadar yorgun olmamasını diledi. Normalde karmaşık bir entrika çevirmeyi çok isterdi.

"Her neyse," dedi Harry. "Takas. Ben sana dedikodusu *yapılmayan*, dedikodusu yapılmayacak, *özellikle* de babana söylenmeyecek bir söyleyeceğim, sen de karşılığında bana Slytherin'le bu konuda ne düşündüğünüzü söyleyeceksin."

"Anlaştık!"

Şimdi bunu olabildiğince muğlak hale getirmek için... ortaya çıksa bile fazla zarar vermeyecek bir şey... "Söylediklerim doğruydu. Severus'un sırlarından birini keşfettim ve biraz şantaj yaptım. Ama bu işe karışan tek kişi Severus değildi."

" *!* " dedi Draco coşkuyla.

Harry'nin midesi bulandı. Görünüşe göre çok önemli bir şey söylemişti ve nedenini bilmiyordu. Bu iyiye işaret değildi.

"Pekâlâ," dedi Draco. Şimdi kocaman sırıtıyordu. "Slytherin'deki tepkiler şöyle oldu. Önce bütün aptallar, 'Harry Potter'dan nefret ediyoruz! Hadi gidip onu !"

Harry boğuldu. "Seçmen Şapka'nın nesi var? Bu Slytherin değil, *Gryffindor* -"

"Bütün çocuklar dahi değildir," dedi Draco, ama Harry'nin fikrine özel olarak katıldığını ima edercesine kötü niyetli bir şekilde gülümsüyordu. "Ve birinin onlara bunun neden Snape'e bir iyilik olmayabileceğini açıklaması yaklaşık on beş saniye sürdü, yani iyisin. Her neyse, ondan sonra ikinci aptal dalgası geldi, 'Görünüşe göre Harry Potter da başka bir iyiliksevermiş,' diyenler."

"Ya sonra?" Harry *bunun* neden aptalca olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen gülümsedi.

"Ve sonra asıl zeki insanlar konuşmaya başladı. Snape'e baskı yapmanın bir yolunu bulduğunuz *çok* açık. Ve bu birden fazla şey olabilir... bir *sonraki* düşünce, bunun Snape'in Dumbledore üzerindeki bilinmeyen hakimiyetiyle bir ilgisi olduğu. Haksız mıyım?"

"Yorum yok," dedi Harry. En azından beyni bu kısmı doğru işliyordu. Slytherin Evi Severus'un neden kovulmadığını merak etmişti. Ve Severus'un Dumbledore'a şantaj yaptığı sonucuna varmışlardı. Bu gerçekten doğru olabilir miydi? Ama Dumbledore öyle davranmıyor gibiydi.

Draco konuşmaya devam etti. "Ve akıllı insanların dikkat çektiği bir *sonraki* şey, Snape'e Hogwarts'ın yarısını rahat bırakması için yeterince baskı yapabildiysen, bu muhtemelen istediğin takdirde ondan tamamen kurtulmak için yeterli güce sahip olduğun anlamına geliyordu. Ona yaptığınız şey bir aşağılamaydı, tıpkı onun sizi aşağılamaya çalıştığı gibi - ama bize Ev Başkanımızı bıraktınız."

Harry gülümsemesini daha da genişletti.

"Ve sonra *gerçekten* zeki insanlar," dedi Draco, yüzü artık ciddileşmişti, "gidip kendi aralarında küçük bir tartışma yaptılar, ve biri bir düşmanı ortalıkta bırakmanın çok aptalca bir şey olacağına dikkat çekti. Eğer onun Dumbledore üzerindeki etkisini kırabilseydiniz, yapılacak en bariz şey bunu yapmak olurdu. Dumbledore Snape'i Hogwarts'atar, hatta belki de öldürtür, sana *çok* minnettar olur ve Snape'in geceleri ilginç iksirlerle yurt odana gizlice girmesi konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

Harry'nin yüzü şimdi nötrdü. Bunu hiç düşünmemişti ama gerçekten düşünmeliydi. "Ve bundan şu sonuca vardınız...?"

"Snape'in ambarında Dumbledore'un bir sırrı vardı ve *sen bu sırrı öğrendin!* " Draco coşkulu görünüyordu. "Dumbledore'u tamamen yok edecek kadar güçlü olamaz, yoksa Snape şimdiye kadar onu kullanırdı. Snape, Hogwarts'ta Slytherin Evi'nin kralı olarak kalmak dışında hiçbir şey için kullanmayı reddediyor ve o zaman bile her zaman istediğini elde edemiyor, bu yüzden sınırları olmalı. Ama gerçekten iyi olmalı!
Babam *yıllardır* Snape'e söyletmeye çalışıyor*!* "

"Ve," dedi Harry, "şimdi Lucius belki ona söyleyebileceğimi düşünüyor. Zaten bir baykuş aldın mı -"

"Bu gece yapacağım," dedi Draco ve güldü. "yazacak," sesi farklı, daha resmi bir tempoya büründü, "*Sevgili oğlum: Sana Harry Potter'ın potansiyel öneminden bahsetmiştim. Senin de fark etmiş olduğun gibi, onun önemi şimdi daha büyük ve daha acil hale geldi. Eğer onunla dostluk kurabileceğiniz ya da baskı yapabileceğiniz bir nokta görürseniz, bunun peşinden gitmelisiniz ve gerekirse Malfoy'un tüm kaynakları emrinize amadedir.* "

Tanrım. "Şey," dedi Harry, "bütün o karmaşık kuramının doğru olup olmadığı konusunda yorum yapmadan, sadece henüz o kadar da iyi arkadaş olmadığımızı söylememe izin ver."

"Biliyorum," dedi Draco. Sonra yüzü *çok* ciddileşti ve sesi bulanıklığın içinde bile kısıldı. "Harry, eğer Dumbledore'un bilinmesini istemediği bir şey biliyorsan, Dumbledore'un seni kolayca öldürtebileceği hiç aklına geldi mi? Ve bu da Yaşayan Çocuk'u potansiyel bir rakip liderden değerli bir şehide dönüştürebilir."

Harry yine, "Yorum yok," dedi. Bu son kısmı o da düşünmemişti. Dumbledore'un tarzı gibi *görünmüyordu*... ama...

"Harry," dedi Draco, "belli ki *inanılmaz* bir yeteneğin var, ama hiç eğitimin ve akıl hocan yok ve bazen aptalca şeyler *yapıyorsun* ve *bunu nasıl yapacağını bilen bir danışmana gerçekten ihtiyacın* var*, yoksa canın yanacak!* " Draco'nun yüzü öfkeliydi.

"Ah," dedi Harry. "Lucius gibi bir danışman mı?"

"*Benim* gibi*!* " dedi Draco. "Sırlarını babamdan*, herkesten* saklayacağıma söz veriyorum*,* sadece ne yapmak istiyorsan bulmana yardım edeceğim!"

Vay canına.

Harry zombi-Quirrell'in kapıdan sendeleyerek girdiğini gördü.

"Ders başlamak üzere," dedi Harry. "Söylediklerini düşüneceğim, keşke senin eğitimine sahip olsaydım dediğim çok zaman oldu, sadece sana nasıl bu kadar çabuk güvenebileceğimi bilmiyorum.
-"

"Yapmamalısın," dedi Draco, "daha çok erken. Gördün mü? Beni incitse bile sana iyi tavsiyeler vereceğim. Ama belki de *acele* etmeli ve daha yakın arkadaş olmalıyız."

"Buna açığım," dedi Harry, zaten bunu nasıl kullanacağını bulmaya çalışıyordu.

Quirrell masasına doğru eğilirken Draco aceleyle, "Bir tavsiye daha," dedi, "şu anda Slytherin'deki herkes seni merak ediyor, yani eğer bize kur yapıyorsan, ki bence yapıyorsun, Slytherin'e dostluğunu gösterecek bir şey yapmalısın. *Yakında*, bugün ya da yarın gibi."

"Severus'un Slytherin'e fazladan Ev puanı vermeye devam etmesine izin vermek yeterli değil miydi?" Harry'nin bundan kendine pay için bir neden yoktu.

Draco'nun gözleri farkına vararak titredi, sonra hızla, "Aynı şey değil, inan bana, bariz bir şey olmalı. Çamur kanlı rakibin Granger'ı duvara falan it, Slytherin'deki herkes bunun ne anlama geldiğini bilir -"

"Ravenclaw'da işler böyle *yürümez*, Draco! Eğer birini duvara itmek zorunda kalıyorsan, beynin onu doğru şekilde yenemeyecek kadar *zayıf* demektir ve Ravenclaw'daki herkes *bunu bilir* -"

Harry'nin masasındaki ekran titreyerek açıldı, televizyon ve bilgisayarlar için ani bir nostalji dalgası yarattı.

"Öhöm," dedi Profesör Quirrell'in sesi, sanki ekrandan Harry'yle bizzat konuşuyormuş gibi. "Lütfen yerlerinize oturun."

Çocukların hepsi oturmuş, masalarındaki tekrarlayıcı ekranlara bakıyor ya da doğrudan Profesör Quirrell'ın daha koyu mermerden küçük kürsünün üzerindeki masasına yaslanarak durduğu büyük beyaz mermer sahneye bakıyorlardı.

"Bugün," dedi Profesör Quirrell, "size ilk savunma büyünüzü, bugünkü *Protego*'nun atası olan küçük bir kalkanı öğretmeyi planlamıştım. Ancak bir kez daha düşündüm ve son olaylar ışığında bugünkü ders planımı değiştirdim."

Profesör Quirrell'in bakışları koltuk sıralarını taradı. Harry en arka sırada oturduğu yerden irkildi. İçinden bir ses kimin çağrılmak üzere olduğunu bildiğini söylüyordu.

"Draco, Asil ve En Kadim Malfoy Hanesi'nden," dedi Profesör Quirrell.

Vay be.

"Evet, Profesör?" dedi Draco. Sesi yükselmişti, Harry'nin masasındaki tekrarlayıcı ekrandan geliyormuş gibi görünüyordu, Draco konuşurken yüzünü gösteriyordu. Sonra ekran Profesör Quirrell'a döndü, o da şöyle dedi:

"Bir sonraki Karanlık Lord olmak mı istiyorsun?"

"Bu garip bir soru Profesör," dedi Draco. "Yani, kim bunu itiraf edecek kadar aptal olabilir ki?"

Birkaç öğrenci güldü ama çok fazla değil.

"Gerçekten de öyle," dedi Profesör Quirrell. "Yani herhangi birinize sormanın bir anlamı olmasa da, sınıflarımda bir sonraki Karanlık Lord olma hevesi taşıyan bir ya da iki öğrenci olması beni hiç şaşırtmaz. Ne de olsa *ben* de genç bir Slytherin iken bir sonraki Karanlık Lord olmak istiyordum."

Bu kez kahkahalar çok daha yaygındı.

"Ne *de* olsa burası hırslıların evi," dedi Profesör Quirrell gülümseyerek. "Gerçekten hoşlandığım şeyin Savaş Büyüsü olduğunu ve gerçek tutkumun büyük bir savaş büyücüsü olmak ve bir gün Hogwarts'ta öğretmenlik yapmak olduğunu daha sonraları fark ettim. Her neyse, on üç yaşındayken Hogwarts kütüphanesinin tarihi bölümlerini *okudum*, geçmiş Karanlık Lordların hayatlarını ve kaderlerini inceledim ve bir Karanlık Lord olduğumda asla yapmayacağım tüm hataların bir listesini yaptım -"

Harry kendini durduramadan kıkırdadı.

"Evet, Bay Potter, çok eğlenceli. Peki Bay Potter, listedeki ilk maddenin ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?"

Harika. "Um... bir düşmanı Abrakadabra ile alt etmek varken asla karmaşık bir yöntem kullanmaz ?"

"*Terim*, Bay Potter, *Avada Kedavra*," Profesör Quirrell'in sesi nedense biraz keskin çıkmıştı, "ve hayır, on üç yaşındayken yaptığım listede bu *yoktu*. Tekrar tahmin etmek ister misiniz?"

"Ah... şeytani ana planınız hakkında hiç kimseye övünmüyor musunuz?"

Profesör Quirrell güldü. "Ah, *işte bu* iki numaraydı. Tanrım, Bay Potter, aynı kitapları mı okuyormuşuz?"

Daha fazla kahkaha duyuldu, alttan alta bir gerginlik vardı. Harry çenesini sıkıca kapattı ve hiçbir şey söylemedi. Bir inkâr hiçbir işe yaramayacaktı.

"Ama hayır. *İlk* madde şuydu: 'Etrafta dolaşıp güçlü ve acımasız düşmanları kışkırtmayacağım. Eğer Mornelithe Falconsbane ya da Hitler bu temel noktayı kavramış olsalardı, dünya tarihi çok farklı olurdu. Şimdi, Bay Potter - *eğer* bir şans eseri genç bir Slytherin olarak benimkine benzer bir hırs besliyorsanız - öyle bile olsa, umarım bu sizin *aptal* bir Karanlık Lord olma hırsınız değildir."

"Profesör Quirrell," dedi Harry dişlerini sıkarak, "ben bir *Ravenclaw*'ım ve aptal olmak benim hırsım değil, nokta. Bugün yaptığım şeyin aptalca olduğunu biliyorum. Ama *Karanlık* değildi*!* O kavgada ilk yumruğu atan ben değildim!"

"Siz, Bay Potter, bir aptalsınız. Ama sizin yaşınızdayken ben de öyleydim. Bu yüzden cevabınızı tahmin ettim ve bugünkü ders planını buna göre değiştirdim. Bay Gregory Goyle, öne çıkar mısınız lütfen?"

Sınıfta şaşkın bir duraklama oldu. Harry bunu beklemiyordu.

Görünüşe bakılırsa, mermer sahneye çıkıp kürsüye yaklaşırken oldukça kararsız ve endişeli görünen Bay Goyle da öyle.

Profesör Quirrell masaya yaslandığı yerden doğruldu. Birden daha güçlü göründü, elleri yumruk oldu ve kendini açıkça tanınabilir bir dövüş sanatları duruşuna getirdi.

Harry'nin gözleri bu manzara karşısında büyüdü ve Mr Goyle'un neden çağrıldığını anladı.

"Çoğu büyücü," dedi Profesör Quirrell, "bir Muggle'ın dövüş sanatları olarak adlandıracağı şeylerle pek uğraşmaz. Bir asa bir yumruktan daha güçlü değil midir? Bu tutum çok aptalca. Asalar yumrukla tutulur. Eğer büyük bir dövüş büyücüsü olmak istiyorsanız, bir Muggle'ı bile etkileyecek düzeyde dövüş sanatları öğrenmelisiniz. Şimdi bir *dojo*'da*,* bir Muggle dövüş sanatları okulunda öğrendiğim*,* hayati önemli bir tekniği göstereceğim. Şimdilik..." Profesör Quirrell birkaç adım öne çıktı, hâlâ duruşunu koruyarak Bay Goyle'un durduğu yere doğru ilerliyordu. "Bay Goyle, sizden bana saldırmanızı isteyeceğim."

"Profesör Quirrell," dedi Bay Goyle, sesi artık profesörünki kadar yükselmişti, "hangi seviyede olduğunu sorabilir miyim - "

"Altıncı *dan*. Ne sen ne de ben zarar görmeyeceğiz. Ve eğer bir açıklık görürseniz, lütfen onu kullanın."

Bay Goyle çok rahatlamış görünerek başını salladı.

"Profesör Quirrell, "Bay Goyle'un, benim ya da kendisinin zarar göreceği korkusuyla, dövüş sanatlarını kabul edilebilir düzeyde bilmeyen birine saldırmaktan korktuğunu unutmayın," dedi. Mr.
Goyle'un tavrı tamamen doğru ve bunun için üç Quirrell puanı kazandı. Şimdi, dövüşün!"

Genç çocuk yumrukları *havada* uçuşarak ileri atıldı ve Profesör her darbeyi engelleyerek geriye *doğru* dans etti, Quirrell tekme attı, Goyle engelledi, döndü ve Quirrell'ı bir bacak darbesiyle çelmelemeye çalıştı ama Quirrell bunun üstünden atladı ve her şey Harry'nin ne olup bittiğini anlayamayacağı kadar hızlı oluyordu ve sonra Goyle bacaklarını iterek sırt üstü düştü ve Quirrell aslında *havada uçuyordu* ve sonra önce omzunu yere çarptı ve yuvarlandı.

"Durun!" diye bağırdı Profesör Quirrell yerden, sesi biraz paniklemiş gibiydi. "Sen kazandın!"

Bay Goyle o kadar sert bir şekilde geri çekildi ki sendeledi ve Profesör Quirrell'a doğru hızla ilerlerken neredeyse takılıp düşüyordu. Yüzünde tam bir şok ifadesi vardı.

Profesör Quirrell sırtını dikleştirdi ve ellerini kullanmadan tuhaf bir sıçrama hareketiyle ayağa fırladı.

Sınıfta bir sessizlik vardı, tam bir kafa karışıklığından doğan bir sessizlik.

"Bay Goyle," dedi Profesör Quirrell, "hayati önem taşıyan hangi tekniği gösterdim?"

"Biri sizi fırlattığında nasıl doğru düşersiniz," dedi Bay Goyle. "Bu öğrendiğiniz ilk derslerden biridir -"

"O da var," dedi Profesör Quirrell. Bir

duraklama oldu.

Profesör Quirrell, "Gösterdiğim hayati önem taşıyan teknik," dedi, "nasıl kaybedileceğiydi. Gidebilirsiniz Bay Goyle, teşekkürler."

Mr Goyle perondan çıktı, oldukça şaşkın görünüyordu. Harry de aynı şekilde hissetti.

Profesör Quirrell masasına geri döndü ve masasına yaslanmaya devam etti. "Bazen en temel şeyleri unuturuz, çünkü onları öğrenmemizin üzerinden çok uzun zaman geçmiştir. Ben de kendi ders planımda aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Öğrencilere düşmeyi öğretmeden atmayı öğretemezsiniz.

Ve nasıl kaybedeceğini anlamıyorsan sana dövüşmeyi öğretmemeliyim."

Profesör Quirrell'in yüzü sertleşti ve Harry o gözlerde bir parça acı, bir parça keder gördüğünü sandı. "Kaybetmeyi Asya'da bir *dojoda* öğrendim, her Muggle'ın bildiği gibi, bütün iyi dövüş sanatçılarının yaşadığı yer orasıdır. Bu *dojo,* dövüşen büyücüler arasında büyülü düellolara iyi uyum sağlamasıyla ün yapmış bir stil öğretiyordu. Bu *dojonun* ustası - Muggle standartlarına göre yaşlı bir adam - bu stilin yaşayan en büyük öğretmeniydi. Elbette büyünün varlığından haberi yoktu. Orada okumak için başvurdum ve o yıl birçok aday arasından kabul edilen birkaç öğrenciden biri oldum. Birazcık özel bir etki söz konusu olmuş olabilir."

Sınıfta bazı kahkahalar vardı. Harry bunu paylaşmadı. Bu hiç de doğru değildi.

"Her halükarda. İlk dövüşlerimden birinde, özellikle aşağılayıcı bir şekilde yenildikten sonra, kontrolümü kaybettim ve antrenman partnerime saldırdım -"

Vay be.

"- neyse ki büyüm yerine yumruklarımla. Üstat, şaşırtıcı bir şekilde, beni oracıkta kovmadı. Ama bana mizacımda bir kusur olduğunu söyledi. Bunu bana açıkladı ve ben de haklı olduğunu anladım. Ve sonra nasıl kaybedeceğimi öğreneceğimi söyledi."

Profesör Quirrell'ın yüzü ifadesizdi.

"Onun kesin emirleri üzerine, *dojodaki* tüm öğrenciler girdi. Teker teker bana yaklaştılar. Kendimi savunmayacaktım. Sadece merhamet için yalvaracaktım. Teker teker bana tokat attılar, yumrukladılar ve beni yere ittiler.

Bazıları bana tükürdü. Bana kendi dillerinde korkunç isimler taktılar. Her birine 'Kaybettim' ve benzeri şeyler söylemek zorunda kaldım: 'Yalvarırım dur!' ve 'Benden daha iyi olduğunu kabul ediyorum!"

Harry bunu hayal etmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Ağırbaşlı Profesör Quirrell'ın başına böyle bir şey gelmiş olmasına imkân yoktu.

"O zamanlar bile bir Savaş Büyüsü dahisiydim. Sadece asasız büyü ile o dojodaki herkesi öldürebilirdim. Ama yapmadım. Kaybetmeyi öğrendim. Bugüne kadar hayatımın en tatsız saatlerinden biri olarak hatırlıyorum. Sekiz ay sonra o dojodan ayrıldığımda - ki bu yeterli bir süre değildi, ama harcayabileceğim tek zamandı - Üstat bana bunun neden gerekli olduğunu anladığımı umduğunu söyledi. Ben de ona bunun şimdiye kadar öğrendiğim en değerli derslerden biri olduğunu söyledim. Ki bu doğruydu ve hâlâ da doğru."

Profesör Quirrell'in yüzü acılaştı. "Bu muhteşem *dojonun* nerede olduğunu ve orada eğitim görüp göremeyeceğinizi merak ediyorsunuz. Öğrenemezsiniz. Çünkü kısa bir süre sonra, o gizli yere, o uzak dağa başka bir öğrenci adayı geldi. O-Adı-Konulmaması Gereken Kişi."

Aynı anda alınan birçok nefesin sesi duyuluyordu. Harry midesinin bulandığını hissetti. Ne olacağını biliyordu.

"Karanlıklar Lordu o okula kılık değiştirmeden, parlayan kırmızı gözleri ve her şeyiyle açık bir şekilde geldi. Öğrenciler yolunu kesmeye çalıştılar ve o sadece Görünmez oldu. Orada dehşet vardı ama disiplin de vardı ve Efendi ortaya çıktı. Ve Karanlık Lord öğretilmeyi talep etti - rica etmedi ama talep etti -."

Profesör Quirrell'in yüzü çok sertti. "Belki de Üstat, gerçek bir dövüş sanatçısının iblisleri bile yenebileceği yalanını anlatan çok fazla kitap okumuştu. Nedeni ne olursa olsun, Üstat reddetti. Karanlık Lord neden öğrencisi olamayacağını sordu. Usta ona sabrı olmadığını söylemiş ve işte o zaman Karanlık Lord dilini ."

Toplu bir nefes alış verişi oldu.

"Sonra ne olduğunu tahmin edebilirsiniz. Öğrenciler Karanlık Lord'a saldırmaya çalıştılar ve oldukları yerde sersemleyerek yere düştüler. Ve sonra..."

Profesör Quirrell'in sesi bir an için kesildi, sonra devam etti.

"Affedilemez bir Lanet vardır, Cruciatus Laneti, dayanılmaz bir acıya neden olur. Cruciatus birkaç dakikadan daha uzun sürerse kalıcı deliliğe neden olur. Karanlık Lord, Usta'nın öğrencilerini teker teker çıldırttı ve ardından Usta izlemek zorunda kalırken Öldüren Lanet ile işlerini bitirdi. Tüm öğrencileri bu şekilde öldüğünde, Üstat da onu takip etti. Bunu, Karanlık Lord'un hikayeyi anlatması için hayatta bıraktığı ve benim arkadaşım olan tek öğrenciden öğrendim..."

Profesör Quirrell arkasını döndü ve bir an sonra geri döndüğünde yine sakin ve soğukkanlı görünüyordu.

"Kara Büyücüler öfkelerine hakim olamazlar," dedi Profesör Quirrell sessizce. "Bu türün neredeyse evrensel bir kusurudur ve onlarla savaşmayı alışkanlık haline getiren herkes kısa sürede buna güvenmeyi öğrenir. Karanlık Lord'*un* o gün kazanmadığını anlayın. Amacı dövüş sanatlarını öğrenmekti ama yine de tek bir ders bile almadan ayrıldı. Karanlıklar Lordu aptalca davrandı.

bu hikayenin yeniden anlatılmasını isterdim. Bu onun gücünü değil daha ziyade istismar edilebilir bir zayıflığını gösteriyordu."

Profesör Quirrell'in bakışları sınıftaki tek bir çocuğa odaklandı.

"Harry Potter," dedi Profesör Quirrell.

"Evet," dedi Harry, sesi boğuklaşmıştı.

"Bugün *tam olarak* neyi yanlış yaptınız Bay Potter?"

Harry kusacakmış gibi hissetti. "Kendimi kaybettim."

Profesör Quirrell, "Bu tam *olarak* doğru *değil*," dedi. "Bunu daha açık bir şekilde tarif edeceğim. Baskınlık yarışması denen şeyleri yapan pek çok hayvan vardır. Birbirlerine boynuzlarıyla saldırırlar - birbirlerini yere sermeye çalışırlar, birbirlerini parçalamaya değil. Pençeleriyle dövüşürler - pençeleri kılıflıdır. Ama neden pençeleri kılıflı? Pençelerini kullansalar kazanma şansları daha yüksek olurdu değil mi? Ama o zaman düşmanları da pençelerini kınından çıkarabilir ve baskınlık yarışını bir kazanan ve bir kaybedenle çözmek yerine, her ikisi de ciddi şekilde yaralanabilir."

Profesör Quirrell'ın bakışları tekrarlayıcı ekrandan doğruca Harry'ye yönelmiş gibiydi. "Bugün gösterdiğiniz şey, Mr Potter, pençelerini kınında tutan ve sonuçları kabullenen hayvanların aksine, bir baskınlık yarışmasını nasıl kaybedeceğinizi bilmediğinizdir. Bir *Hogwarts profesörü* size meydan okuduğunda, geri adım atmadınız. Kaybedecek gibi göründüğünüzde, tehlikeye aldırmadan pençelerinizi açtınız. *Kızıştınız* ve sonra *tekrar* kızıştınız. Her şey sana karşı baskın olduğu belli olan Profesör Snape'in sana attığı bir tokatla başladı. Kaybetmek yerine tokatla karşılık verdiniz ve Ravenclaw'dan on puan kaybettiniz. Kısa süre sonra Hogwarts'tan ayrılmaktan bahsediyordunuz.

Bilinmeyen bir yöne doğru daha da tırmanmış olmanız ve sonunda bir şekilde kazanmış olmanız, bir aptal olduğunuz gerçeğini değiştirmez."

"Anlıyorum," dedi Harry. Boğazı kurumuştu. Bu çok kesindi. *Korkutucu derecede* kesindi. Profesör Quirrell bunu söylediğine göre, Harry şimdi geriye dönüp baktığında olanları *tam* olarak doğru tanımladığını görebiliyordu.
Birinin sizin hakkınızdaki modeli bu kadar iyiyse, öldürme niyetiniz gibi başka şeyler hakkında da haklı olup olmadıklarını merak etmeniz gerekirdi.

"Bir dahaki sefere, Bay Potter, kaybetmektense mücadeleyi kızıştırmayı tercih ederseniz, masaya koyduğunuz *tüm* bahisleri kaybedebilirsiniz. Bugün ne olduklarını tahmin edemiyorum. Tahmin edebileceğim şey, on House puanının kaybı için çok ama çok yüksek olduklarıdır."

Büyülü Britanya'nın kaderi gibi. Yaptığı şey .

"Tüm Hogwarts'a yardım etmeye çalıştığınızı, bunun büyük riskler almaya değer çok daha önemli bir amaç olduğunu söyleyerek itiraz edeceksiniz. Bu *bir yalan.* Eğer olsaydın -"

"Ben olsam tokadı yer, bekler ve hamlemi yapmak için mümkün olan en iyi zamanı seçerdim," dedi Harry, sesi boğuklaşarak. "Ama bu *kaybetmek* anlamına gelirdi. Benim üzerimde baskın olmasına izin vermek demekti. Karanlık Lord'un öğrenmek istediği Efendi'yle yapamayacağı şey buydu."

Profesör Quirrell başını salladı. "Görüyorum ki çok iyi anlamışsınız. Ve işte Bay Potter, bugün nasıl kaybedeceğinizi öğreneceksiniz."

"I -"

"Hiçbir itirazınızı duymayacağım Bay Potter. Hem buna ihtiyacınız olduğu hem de bunu kadar güçlü olduğunuz ortada. Sizi temin ederim ki deneyiminiz benim yaşadıklarım kadar sert olmayacak, yine de bunu genç hayatınızın en kötü on beş dakikası olarak hatırlayabilirsiniz."

Harry yutkundu. "Profesör Quirrell," dedi kısık bir sesle, "bunu başka bir zaman yapabilir miyiz?"

"Hayır," dedi Profesör Quirrell basitçe. "Hogwarts eğitimine başlayalı daha beş gün oldu ve şimdiden böyle bir şey oldu. Bugün Cuma. *Bir sonraki* savunma dersimiz Çarşamba günü. Cumartesi, Pazar, Pazartesi, Salı, Çarşamba... Hayır, bekleyecek vaktimiz yok."

Buna birkaç kahkaha atıldı ama çok azdı.

"Lütfen bunu profesörünüzün bir emri olarak kabul edin, Bay Potter. Söylemek istediğim şey, aksi takdirde size herhangi bir saldırı büyüsü öğretmeyeceğim, çünkü o zaman birini ciddi şekilde yaraladığınızı, hatta öldürdüğünüzü duyabilirim. Ne yazık ki bana parmaklarınızın zaten güçlü silahlar olduğu söylendi. Bu ders sırasında onları hiçbir zaman kırmayın."

Daha dağınık kahkahalar, oldukça gergin bir ses.

Harry ağlayacakmış gibi hissetti. "Profesör Quirrell, eğer bahsettiğiniz gibi bir şey yaparsanız, bu beni kızdıracak ve bugün gerçekten bir daha kızmamayı tercih ederim -"

"Mesele öfkelenmekten kaçınmak *değil*," dedi Profesör Quirrell, yüzü ciddi görünüyordu. "Öfke doğaldır. Öfkeliyken bile nasıl kaybedeceğini öğrenmelisin. Ya da en azından kaybetmiş gibi yap ki intikamını *planlayabilesin*. Benim gibi

bugün Bay Goyle ile yaptı, tabii aranızda onun gerçekten daha iyi *olduğunu* düşünen yoksa..."

Bay Goyle masasından, sesi biraz telaşlı çıkarak, "!" diye bağırdı. "Gerçekten kaybetmediğinizi biliyorum! Lütfen intikam planı yapmayın!"

Harry midesinin bulandığını hissetti. Profesör Quirrell onun gizemli karanlık tarafını bilmiyordu. "Profesör, bunu dersten sonra konuşmamız gerekiyor -"

Profesör Quirrell bir söz verir gibi, "Vereceğiz," dedi. "Nasıl kaybedeceğinizi öğrendikten sonra." Yüzü ciddiydi. "Sizi yaralayabilecek ya da ciddi bir acıya yol açabilecek hiçbir şeyi kullanmayacağımı söylemeye gerek bile yok. Acı, karşılık vermek ve kazanana kadar savaşı kızıştırmak yerine kaybetmenin zorluğundan kaynaklanacak."

Harry'nin nefesi kısa, panik içinde kesiliyordu. İksir sınıfından çıktıktan sonra olduğundan daha fazla korkmuştu. "Profesör Quirrell," demeyi başardı, "bu yüzden kovulmanızı istemiyorum -"

"Profesör Quirrell, "Daha sonra onlara bunun gerekli olduğunu söylerseniz, ben olmayacağım," dedi. Ve bunu yapacağınıza güveniyorum." Bir an için Profesör Quirrell'in sesi çok kuru bir hal aldı. "İnanın bana, koridorlarında daha kötülerine de tahammül ettiler.
Bu vaka, sadece bir sınıfta gerçekleştiği için istisnai olacaktır."

"Profesör Quirrell," diye fısıldadı Harry, ama sesinin hâlâ her yerde tekrarlandığını düşünüyordu, "bunu yapmazsam birine zarar verebileceğime gerçekten inanıyor musunuz?"

"Evet," dedi Profesör Quirrell basitçe.

"O zaman," dedi Harry midesi

bulanarak, "ben yaparım."

Profesör Quirrell dönüp Slytherin'lere baktı. "Öyleyse... öğretmeninizin tam onayıyla ve Snape'in hareketlerinizden sorumlu tutulamayacağı bir şekilde... içinizden biri Yaşayan Çocuk üzerindeki hâkimiyetini göstermek ister mi? Onu itip kakmak, yere yatırmak, merhametiniz için yalvarmasını dinlemek?"

Beş el havaya kalktı.

"Elini kaldıran herkes, sen tam bir aptalsın. Kaybetmiş *gibi* yapmanın hangi kısmını anlamadınız? Eğer Harry Potter bir sonraki Karanlık Lord olursa, mezun olduktan sonra peşinize düşecek ve sizi öldürecek."

Beş el aniden masalarına geri döndü.

"Almayacağım," dedi Harry, sesi oldukça zayıf çıkıyordu. "Kaybetmeyi öğrenmeme yardım edenlerden asla intikam almayacağıma yemin ederim. Profesör Quirrell... *lütfen*.. şunu keser misiniz?"

Profesör Quirrell içini çekti. "Özür dilerim Bay Potter. Karanlık Lord olmaya niyetli olsanız da da bunu eşit derecede can sıkıcı bulmanız gerektiğinin farkındayım. Ama o çocukların *da* öğrenmesi gereken önemli bir hayat dersi vardı. Özür olarak size bir Quirrell puanı vermem kabul edilebilir mi?"

"İki olsun," dedi Harry.

Şaşkın bir kahkaha akımı oldu ve gerginliğin bir kısmı yatıştı.

"Tamamdır," dedi Profesör Quirrell.

"Ve mezun olduktan sonra seni avlayacağım ve *gıdıklayacağım* sen."

Profesör Quirrell gülümsemese de daha fazla kahkaha vardı.

Harry kendini bir anakondayla güreşiyormuş gibi hissediyor, konuşmayı insanların onun bir Karanlık Lord olmadığını anlamalarını sağlayacak dar bir yola doğru zorlamaya çalışıyordu... Profesör Quirrell *neden* ondan bu kadar şüpheleniyordu?

"Profesör," dedi Draco'nun yükseltilmemiş sesi. "Aptal bir Karanlık Lord olmak da benim kendi hırsım değil."

Sınıfta şok edici bir sessizlik oldu.

Bunu yapmak zorunda değilsin! Harry neredeyse kaçıracaktı, ama tam zamanında kendini kontrol etti; Draco bunu Harry'ye olan dostluğundan dolayı yaptığının bilinmesini istemeyebilirdi... ya da dostça görünme arzusundan...

Buna dostça görünme arzusu demek Harry'*ye* kendini küçük ve kaba hissettirdi. Draco onu etkilemeyi amaçladıysa, bu mükemmel bir şekilde işe yarıyordu.

Profesör Quirrell ciddiyetle Draco'ya bakıyordu. "Kaybetmiş gibi yapamayacağınızdan mı endişeleniyorsunuz Bay Malfoy? Bay Potter'ı tanımlayan bu kusurun sizi de tanımladığından mı? *Eminim* babanız size daha iyi öğretmiştir."

"Konuşmaya gelince, belki," dedi Draco, şimdi tekrarlayıcı ekrandaydı. "Konu itilip kakılmak ve yere serilmek olduğunda değil. Tamamen sizin kadar güçlü olmak istiyorum, Profesör Quirrell."

Profesör Quirrell'in kaşları havaya kalktı ve öylece kaldı. Bir süre sonra, "Korkarım Bay Malfoy," dedi, "Bay Potter için yaptığım ve *daha sonra* ne kadar aptal oldukları söylenecek olan bazı yaşlı Slytherin'leri içeren düzenlemeler sizi kapsamayacak. Ama bu benim profesyonel

zaten çok güçlü olduğunuzu düşünüyorum. Bugün Bay Potter'ın başarısız olduğu gibi sizin de başarısız olduğunuzu duyarsam, gerekli düzenlemeleri yapacağım ve sizden ve incittiğiniz herkesten özür dileyeceğim. Ancak bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

"Anlıyorum profesör," dedi Draco.

Profesör Quirrell sınıfa göz gezdirdi. "Başka güçlü olmak isteyen var mı?"

Bazı öğrenciler endişeyle etraflarına bakındı. Bazıları, diye düşündü Harry arka sırasından, ağızlarını açıyor ama bir şey söylemiyor gibiydiler. Sonunda kimse konuşmadı.

"Draco Malfoy sizin yılınızın ordularının generallerinden biri olacak," dedi Profesör Quirrell, "eğer okul sonrası bu aktiviteye katılmaya tenezzül ederse. Ve şimdi, Bay Potter, lütfen öne çıkın."

Evet, demişti Profesör Quirrell*, herkesin , arkadaşlarının önünde olmalıydı, çünkü Snape seninle orada yüzleşmişti ve kaybetmeyi orada öğrenmeliydin.*

Şimdi birinci sınıf izliyordu. Sihirli bir sessizlik içinde ve hem Harry'den hem de profesörden müdahale etmemelerini rica ederek. Hermione'nin yüzü başka tarafa dönüktü, ama belki de İksir'de de orada olduğu için konuşmamış ya da ona anlamlı bir bakış bile atmamıştı.

Harry, bir Muggle dojo'sunda bulunabilecek türden, Profesör Quirrell'ın Harry yere itildiğinde kullanması için yere serdiği yumuşak, mavi bir minderin üzerinde durdu.

Harry onun ne yapabileceğinden korkuyordu. Eğer Profesör Quirrell onun öldürme niyeti konusunda haklıysa.

Harry'nin asası Profesör Quirrell'ın masasının üzerinde duruyordu, Harry onu koruyabilecek herhangi bir büyü bildiği için değil, aksi takdirde (Harry düşündü ki) asayı birinin göz çukuruna saplamaya çalışabilirdi. Kesesi de orada duruyordu, içinde korunmuş ama hâlâ kırılgan olma potansiyeli taşıyan Zaman Döndürücü'sü vardı.

Harry, Profesör Quirrell'a kendisine boks eldiveni dönüştürüp ellerine takması için yalvarmıştı. Profesör Quirrell ona sessiz bir anlayışla bakmış ve reddetmişti.

Gözlerine girmeyeceğim, gözlerine , gözlerine girmeyeceğim, Hogwarts'taki hayatımın sonu olur, tutuklanırım, diye kendi kendine mırıldandı Harry, bu düşünceyi beynine kazımaya çalışıyor, öldürme niyeti baskın çıkarsa orada kalacağını umuyordu.

Profesör Quirrell, farklı sınıflardan on üç yaşlı Slytherin'e eşlik ederek döndü. Harry onlardan birini, turtayla vurduğu kişi olarak tanıdı. O çatışmadan iki kişi daha oradaydı. Durmalarını, bunu gerçekten yapmamaları gerektiğini söyleyen kişi kayıptı.

Profesör Quirrell çok sert bir ses tonuyla, "Tekrar ediyorum," dedi, "Potter'a gerçekten zarar verilmeyecek. Her türlü *kaza* kasıtlı olarak değerlendirilecek. Anladınız mı?"

Yaşlı Slytherin'ler sırıtarak başlarını salladılar.

Profesör Quirrell, sadece birinci sınıfların anlayabileceği çarpık bir gülümsemeyle, "O zaman lütfen Yaşayan Çocuk'u birkaç basamak aşağı indirmekten çekinmeyin," dedi.

Bir çeşit karşılıklı rıza ile pasta hedefi grubun ön tarafındaydı.

"Potter," dedi Profesör Quirrell, "Bay Peregrine Derrick'le tanış. O senden daha iyi ve bunu sana göstermek üzere."

Derrick ileriye doğru yürüdü ve Harry'nin beyni uyumsuz bir şekilde bağırdı, kaçmamalıydı, karşılık vermemeliydi
–

Derrick, Harry'den bir kol boyu uzakta durdu.

Harry henüz kızgın değildi, sadece korkmuştu. Bu da kendisinden tam yarım metre daha uzun, kasları belirgin, sakallı ve korkunç bir beklentiyle sırıtan bir delikanlı gördüğü anlamına geliyordu.

"Sana zarar vermemesini iste," dedi Profesör Quirrell. "Belki yeterince zavallı olduğunuzu görürse, sıkıcı olduğunuza karar verir ve gider."

Onu izleyen yaşlı Slytherin'lerden kahkahalar yükseldi. "Lütfen,"

dedi Harry, sesi titreyerek, "beni incitmeyin..." Profesör Quirrell,

"Bu pek içten gelmedi," dedi.

Derrick'in gülümsemesi genişledi. Sakar embesil çok üstün görünüyordu ve...

...Harry'nin kan sıcaklığı düşüyordu... "Lütfen bana

zarar verme," diye tekrar denedi Harry.

Profesör Quirrell başını salladı. "Merlin aşkına, bunu bir hakaret gibi göstermeyi nasıl başardın, Potter?

Bay Derrick'ten bekleyebileceğiniz tek bir yanıt var."

Derrick kasıtlı olarak bir adım öne çıktı ve Harry'ye çarptı.

Harry birkaç adım geriye sendeledi ve kendini durduramadan buz gibi bir sesle doğruldu.

"Yanlış," dedi Profesör Quirrell, "yanlış, yanlış, ." "Bana

çarptın, Potter," dedi Derrick. "Özür dile." "Özür dilerim!"

"*Sesin* üzgün *gelmiyor*," dedi Derrick.

Harry'nin gözleri öfkeyle irileşti, yalvarır gibi bir ses çıkarmayı başarmıştı -

Derrick onu sertçe itti ve Harry elleri ve dizleri üzerinde mindere düştü.

Mavi kumaş Harry'nin görüşünde dalgalanıyor gibiydi, çok uzakta değildi.

Profesör Quirrell'ın bu sözde *dersi vermekteki* gerçek amacından şüphe etmeye başlamıştı.

Harry'nin kalçasına bir ayak dayandı ve bir an sonra Harry sertçe yana doğru itilerek sırt üstü yere yuvarlandı.

Derrick güldü. "Bu çok *eğlenceli,*" dedi.

Tek yapması gereken bittiğini söylemekti. Ve her şeyi Müdür'ün ofisine rapor et. Bu *Savunma Profesörünün* ve onun Hogwarts'taki talihsiz misafirliğinin sonu olacaktı.

ve... Profesör McGonagall buna kızardı ama.

(Profesör McGonagall'yüzünün bir görüntüsü gözlerinin önünden geçti, kızgın görünmüyordu, sadece üzgündü -)

"Şimdi ona senden daha iyi olduğunu söyle, Potter," dedi Profesör Quirrell'in sesi.

"Sen benden daha iyisin."

Harry kendini kaldırmaya başladı ve Derrick bir ayağını göğsüne koyup onu tekrar mindere itti.

Dünya kristal gibi şeffaflaşıyordu. Hareket hatları ve bunların sonuçları tüm açıklığıyla önünde uzanıyordu. Aptal onun karşılık vermesini beklemiyordu, kasıklarına alacağı hızlı bir darbe onu yeterince sersemletecekti -

"Tekrar dene," dedi Profesör Quirrell ve Harry ani bir hareketle yuvarlanıp ayağa fırladı ve gerçek düşmanı olan Savunma Profesörü'nün olduğu yere doğru döndü.

Profesör Quirrell, "Hiç sabrınız yok," dedi.

Harry bocaladı. Karamsarlık konusunda iyice bilenmiş olan zihni, Harry'nin dilini kopardıktan sonra ağzından kanlar akan yaşlı bir adamın resmini çizdi -

Bir an sonra Derrick Harry'yi tekrar mindere itti ve üzerine oturarak Harry'nin nefesinin neden oldu.

"Dur!" Harry çığlık attı. "Lütfen dur!"

"Daha iyi," dedi Profesör Quirrell. "Bu bile kulağa samimi geliyordu."

Öyleydi. Korkunç olan da buydu, mide bulandırıcı olan da, içtenlikle *söylenmişti*. Harry hızla nefes alıp veriyordu, korku ve soğuk öfke ikisini de içine akıtıyordu.

"Kaybet," dedi Profesör Quirrell.

"Ben, kaybettim," diye zorladı

Harry.

"Hoşuma gitti," dedi Derrick onun üstünden. "Biraz daha kaybet."

Eller Harry'yi itti ve onu yaşlı Slytherin'lerin oluşturduğu çemberde tökezleyerek, onu tekrar iten başka bir el grubuna gönderdi. Harry ağlamamaya çalışma noktasını çoktan geçmişti ve şimdi sadece düşmemeye çalışıyordu.

"Nesin sen Potter?" dedi Derrick.

"Kaybettim, pes ettim, sen kazandın, sen benden daha iyisin, lütfen dur -"

Harry'nin ayağı takıldı ve yere çakıldı, elleri kendini tam olarak yakalayamadı. Bir an için sersemledi, sonra tekrar ayağa kalkmak için mücadele etmeye başladı -

" *Yeter artık!* " dedi Profesör Quirrell'in demiri kesecek kadar keskin sesi. "Bay Potter'dan uzak durun!"

Harry yüzlerindeki şaşkın ifadeyi gördü. Kanında akıp gitmekte olan soğukluk, soğuk bir memnuniyetle gülümsedi.

Sonra Harry yığıldı.

Profesör Quirrell konuştu. Yaşlı Slytherin'lerden nefes nefese kalanlar oldu.

Profesör Quirrell, "Ve sanırım Malfoy'un soyunun da size açıklamak istediği bir şey var," diye sözlerini tamamladı.

Draco'nun sesi konuşmaya başladı. *Sesi* neredeyse Profesör Quirrell'ınki kadar keskindi, Draco'nun babasını taklit *etmek* için kullandığı temponun aynısını kazanmıştı ve *Slytherin Evi'ni tehlikeye atabileceği*, *sadece bu okulda kim bilir kaç müttefikinin* olduğu*, kurnazlığı* bir *kenara bırak, sersem haydutların uşaktan başka hiçbir işe yaramadığı* gibi şeyler söylüyordu ve Harry'nin arka beynindeki bir şey, bildiği her şeye rağmen, Draco'yu müttefik olarak belirliyordu.

Harry'nin her yeri ağrıyordu, muhtemelen yara bere içindeydi, vücudu üşüyordu, zihni tamamen tükenmişti. Fawkes'ın şarkısını düşünmeye çalıştı, ama Anka kuşu olmadan melodiyi hatırlayamadı ve hayal etmeye çalıştığında da bir kuş cıvıltısından başka bir şey düşünemedi.

Sonra Draco konuşmayı kesti ve Profesör Quirrell yaşlı Slytherinlere dağıldıklarını söyledi. Harry gözlerini açtı ve doğrulmaya çalıştı, "Durun," dedi Harry, kelimeleri zorlayarak, "onlara söylemek istediğim bir şey var -"

Profesör Quirrell giden Slytherin'lere soğuk bir ifadeyle, "Bay Potter'ı bekleyin," dedi.

Harry ayağa kalkmak için sallandı. Sınıf arkadaşlarının olduğu yöne bakmamaya dikkat ediyordu. Şu anda ona nasıl baktıklarını görmek istemiyordu. Acımalarını görmek istemiyordu.

Harry bunun yerine, hâlâ şok geçiriyor gibi görünen yaşlı Slytherin'lere baktı. Onlar da ona baktılar. Yüzlerinde dehşet vardı.

Karanlık tarafı, kontrolü ele geçirdiğinde, bu anın hayal gücüne tutunmuş ve kaybetmiş gibi davranmaya devam etmişti.

Harry, "Kimse -" dedi.

"Durun," dedi Profesör Quirrell. "Eğer düşündüğüm şey buysa, lütfen onlar gidene kadar bekleyin. Bunu daha sonra duyacaklar. Hepimizin öğrenmesi gereken dersler var, Bay Potter."

"Pekâlâ," dedi Harry.

"Sen. Git."

Yaşlı Slytherinler kaçtı ve kapı kapandı.

Harry boğuk bir sesle, "Kimse onlardan intikam almayacak," dedi. "Bu, kendini benim dostum olarak gören herkese bir ricadır. Benim öğrenmem gereken bir dersim vardı, öğrenmeme yardım ettiler, onların da öğrenmeleri gereken bir ders vardı, bitti. Eğer bu hikâyeyi anlatırsanız, o kısmı da anlattığınızdan emin olun."

Harry dönüp Profesör Quirrell'a baktı.

"Kaybettiniz," dedi Profesör Quirrell, sesi ilk kez yumuşaktıProfesörden gelmesi garipti, sanki sesinin bunu bile yapamaması gerekiyordu.

Harry kaybetmişti. Soğuk öfkenin tamamen kaybolduğu, yerini korkuya bıraktığı anlar olmuştu ve o anlarda yaşlı Slytherinlere yalvarmış ve bunda ciddi olmuştu...

Profesör Quirrell hâlâ o garip nezaketiyle, "Peki siz hâlâ hayatta mısınız?" diye sordu.

Harry başını sallamayı başardı.

Profesör Quirrell, "Tüm kaybetmeler değildir," dedi. "Uzlaşmalar ve anlaşmalı teslimiyetler vardır. Zorbaları yatıştırmanın başka yolları da var. Başkalarının sizin üzerinizde baskın olmasına izin vererek onları manipüle etmenin bir sanat biçimi vardır. Ama önce kaybetmek *düşünülebilir* olmalıdır. Nasıl kaybettiğinizi hatırlayacak mısınız?"

"Evet."

"Kaybedebilecek misin?"

"Ben... sanırım..."

"Ben de öyle düşünüyorum." Profesör Quirrell o kadar eğildi ki, ince saçları neredeyse yere değecekti. "Tebrikler Harry Potter, sen kazandın."

Tek bir kaynak yoktu, ilk hareket eden yoktu, alkışlar büyük bir gök gürültüsü gibi bir anda başladı.

Harry yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi. Sınıf arkadaşlarına bir göz atma riskini göze aldı ve yüzlerinde acıma değil, hayranlık ifadesi gördü. Alkışlar Ravenclaw, Gryffindor, Hufflepuff ve hatta Slytherin'den geliyordu, muhtemelen Draco Malfoy da alkışladığı için. Bazı öğrenciler sandalyelerinden ayağa kalkmış, Gryffindor'un yarısı da sıralarının üzerine çıkmıştı.

Harry orada öylece durdu, sallanıyor, onların saygısının üzerine çökmesine izin veriyor, kendini daha güçlü, hatta belki biraz iyileşmiş hissediyordu.

Profesör Quirrell alkışların dinmesini bekledi. Bu epey uzun sürdü.

"Şaşırdınız mı, Bay Potter?" Profesör Quirrell söyledi. Sesi eğleniyor gibiydi. "Az önce gerçek dünyanın *her zaman* en kötü kâbuslarınızdaki gibi işlemediğini öğrendiniz.

Evet, eğer tacize uğrayan zavallı isimsiz bir çocuk olsaydınız, muhtemelen daha sonra size daha az saygı duyarlardı, daha yüce tüneklerinden sizi teselli ederken bile size acırlardı. Korkarım insan doğası *böyle*. Ama *seni* zaten bir güç figürü olarak tanıyorlardı. Korkunuzla yüzleştiğinizi ve her an çekip gidebilecek olmanıza rağmen onunla yüzleşmeye devam ettiğinizi gördüler. Üzerime tükürülmesine bilerek katlandığımı söylediğimde *benim hakkımda* daha az mı düşündünüz?"

Harry boğazında bir yanma hissetti ve çılgınca kendini sıktı. Bu mucizevi saygıya, onun önünde tekrar ağlamaya başlayacak kadar güvenmiyordu.

"Sınıfımdaki *olağanüstü* başarın olağanüstü bir ödülü hak ediyor, Harry Potter. Lütfen bunu Evim adına övgülerimle kabul et ve bugünden itibaren tüm Slytherinlerin birbirine benzemediğini unutma. Slytherinler vardır, bir de Slytherinler vardır." Profesör Quirrell bunları söylerken oldukça geniş bir şekilde gülümsüyordu. "Ravenclaw'a elli bir puan."

Şok edici bir duraklama oldu ve ardından Ravenclaw öğrencileri arasında bir kargaşa başladı; ulumalar, ıslıklar ve tezahüratlar.

(Ve aynı anda Harry bunun *yanlış* bir şey olduğunu hissetti, Profesör McGonagall haklıydı, bunun sonuçları olmalıydı, bir bedeli ve ödenmesi gereken bir bedel olmalıydı, her şeyi olduğu gibi geri koyamazdınız -)

Ama Harry Ravenclaw'daki sevinçli yüzleri gördü ve hayır diyemeyeceğini anladı.

Beyni bir öneride bulundu. Bu iyi bir öneriydi. Harry beyninin onu hâlâ bir şeylerden uzak tuttuğuna inanamıyordu.

Bırakın iyi öneriler üretmeyi.

"Profesör Quirrell," dedi Harry, yanan boğazının arasından olabildiğince net bir şekilde. "Evinizin bir üyesinin olması gereken her şeye sahipsiniz ve bence Salazar Slytherin'in Hogwarts'ın kurulmasına yardım ederken aklından geçen şey siz olmalısınız. Sana ve Hanene teşekkür ederim," Draco çok hafifçe başını salladı ve parmağını kurnazca çevirerek *devam* , "ve sanırım bu Slytherin için üç tezahürat gerektiriyor. Herkes benimle mi?" Harry durakladı. *"Huzzah!* " Sadece birkaç kişi ilk denemede katılmayı başardı. " *Huzzah!* " Bu sefer Ravenclaw'ın çoğu katılmıştı. " *Huzzah!* " Ravenclaw'un neredeyse tamamı, Hufflepuff'ların bir kısmı ve Gryffindor'un yaklaşık dörtte biri.

Draco'nun eli küçük, hızlı bir başparmak dönüştü.

Slytherinlerin çoğunun yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Birkaçı Profesör Quirrell'a hayretle bakıyordu. Blaise Zabini hesapçı, meraklı bir ifadeyle Harry'ye bakıyordu.

Profesör Quirrell eğildi. "Teşekkür *ederim*, Harry Potter," dedi, hâlâ o geniş gülümsemesiyle. Sınıfa döndü. "Şimdi, ister inanın ister inanmayın, bu dersin bitmesine daha yarım saat var ve bu süre Basit Kalkan'ı tanıtmak için yeterli. Mr Potter elbette gidiyor ve hak ettiği dinlenmeye çekiliyor."

"Yapabilirim -"

"Aptal," dedi Profesör Quirrell sevgiyle. Sınıf çoktan gülmeye başlamıştı. "Sınıf arkadaşlarınız size daha sonra öğretebilir ya da gerekirse size özel ders verebilirim. Ama *şu anda* sahnenin arkasındaki soldan üçüncü kapıdan geçeceksiniz, orada bir yatak, son derece lezzetli atıştırmalıklar ve son derece hafif

Hogwarts kütüphanesinden okuma. Yanınıza başka bir şey alamazsınız, özellikle de ders kitaplarınızı. Şimdi gidin."

Harry gitti.

Bayes Teoremi

Rowling tarafından yok her şey yok edilmelidir.

Harry küçük odanın gri tavanına, oraya yerleştirilmiş portatif ama yumuşak yatağa uzandığı yerden baktı. Profesör Quirrell'ın atıştırmalıklarından epeyce yemişti - çikolata ve diğer maddelerden yapılmış, üzerine pırıl pırıl serpiştirilmiş ve minik şeker süslenmiş, oldukça pahalı görünen ve aslında oldukça lezzetli olduğunu kanıtlayan karmaşık şekerlemeler. Harry de *bu* konuda en ufak bir suçluluk hissetmemişti, *bunu hak etmişti* .

Uyumaya çalışmamıştı. Harry gözlerini kapadığında olacaklardan hoşlanmayacağını hissediyordu.

Okumaya çalışmamıştı. Odaklanamazdı.

Harry'nin beyninin koşmaya devam etmesi, ne kadar yorulursa yorulsun hiç kapanmaması ne tuhaftı. Daha da aptallaştı ama *kapanmayı* reddetti.

Ama gerçekten ve gerçekten bir zafer duygusu vardı.

Karanlık Lord-Harry karşıtı program, +1 puan bunu karşılamaya *başlamadı*. Harry Seçmen Şapka'nın *şimdi* ne diyeceğini merak ediyordu, eğer onu kafasına geçirebilseydi.

Profesör Quirrell'ın Harry'yi bir Karanlık Lord'un yolundan gitmekle suçlamasına şaşmamalı. Harry bunu çok yavaş kalmıştı, paralelliği hemen görmeliydi -

Karanlık Lord'un o gün kazanmadığını anlayın. Amacı dövüş sanatlarını öğrenmekti ama yine de tek bir ders bile almadan oradan ayrıldı.

Harry İksir dersine İksir öğrenmek niyetiyle girmişti. Tek bir ders bile almadan çıkmıştı.

Ve Profesör Quirrell duymuş, korkutucu bir kesinlikle anlamış ve uzanıp Harry'yi o yoldan, onun You- Know-Who'nun bir kopyası olmasına giden yoldan çekip çıkarmıştı.

Kapı çalındı. "Dersler bitti," dedi Profesör Quirrell'ın sessiz sesi.

Harry kapıya yaklaştı ve kendini birden gergin buldu. Sonra Profesör Quirrell'in kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duyunca gerginliği azaldı.

Bu da ne demek oluyor? Sonunda onu kovduracak şey bu mu?

Harry kapıyı açtı ve Profesör Quirrell'ın şimdi birkaç vücut boyu ötede beklediğini gördü.

Profesör Quirrell de hissediyor mu?

Artık terk edilmiş olan sahneden Profesör Quirrell'ın masasına doğru yürüdüler; Profesör Quirrell masaya yaslandı ve Harry, daha önce olduğu gibi, kürsünün önünde durdu.

"Evet," dedi Profesör Quirrell. Yüzü her zamanki ciddiyetini korusa da, nedense dostça bir ifade vardı yüzünde. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz, Bay Potter?"

Gizemli bir karanlık tarafım var. Ama Harry bunu öylece ağzından kaçıramazdı.

"Profesör Quirrell," dedi Harry, "Karanlık Lord olma çıktım mı şimdi?"

Profesör Quirrell Harry'ye baktı. "Mr Potter," dedi ciddiyetle, sadece hafif bir sırıtışla, "size bir tavsiye. Fazla mükemmel performans diye bir şey vardır. Az önce on beş dakika boyunca dövülen ve aşağılanan gerçek insanlar ayağa kalkıp düşmanlarını nezaketle affetmezler. Bu, herkesi Dark olmadığınıza *ikna* etmeye çalışırken yaptığınız türden bir şeydir, değil -"

" *Buna inanamıyorum! Olası her gözlemin teorinizi doğrulamasını sağlayamazsınız!* "

"Ve bu *biraz* fazla kızgınlıktı."

" *Seni ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?* "

"Karanlık Lord olma hevesiniz olmadığına beni ikna etmek için mi?" dedi Profesör Quirrell, artık düpedüz eğlenmiş görünüyordu. "Sanırım sağ elinizi kaldırabilirsiniz."

"Ne?" Harry boş boş konuştu. "Ama sağ elimi kaldırsam da kaldırmasam da -" Harry durdu, kendini aptal gibi hissediyordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Profesör Quirrell. "Bunu her iki şekilde de kolayca . Beni ikna etmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok çünkü yapmaya çalıştığınız şeyin tam olarak bu olduğunu bilirim. Daha da kesin konuşacak olursak, her ne kadar hiç karşılaşmamış olsam da, mükemmel derecede iyi insanların var olması pek mümkün olmasa da, birinin on beş dakika boyunca dayak yedikten sonra ayağa kalkması ve kendisine saldıranlara karşı büyük bir bağışlama duygusu hissetmesi *mümkün değildir*. Öte yandan

Küçük bir çocuğun, öğretmenini ve sınıf arkadaşlarını bir sonraki Karanlık Lord olmadığına ikna etmek için *oynayacağı rolün* bu olduğunu hayal etmesi *daha az* olasılık dışıdır. Bir eylemin önemi, o eylemin yüzeyde neye *benzediğinde* değil, o eylemi az ya da çok olası kılan zihin durumlarında yatar, Bay Potter."

Harry gözlerini kırpıştırdı. Temsiliyet sezgiselliği ile Bayesçi kanıt tanımı arasındaki ikilem az önce bir büyücü tarafından kendisine açıklanmıştı.

"Ama yine de," dedi Profesör Quirrell, "herkes arkadaşlarını etkilemek isteyebilir. Bunun Karanlık olmasına gerek yok. Bu yüzden, herhangi bir itirafta bulunmadan, Bay Potter, bana dürüstçe söyleyin. İntikam almayı yasakladığınız anda aklınızdan geçen düşünce neydi? Bu düşünce gerçek bir bağışlama dürtüsü ? Yoksa sınıf arkadaşlarınızın bu eylemi nasıl göreceğine dair bir farkındalık mıydı?"

Bazen kendi anka kuşu şarkımızı yaparız.

Ama Harry bunu yüksek sesle söylemedi. Profesör Quirrell'ın ona inanmayacağı ve böylesine açık bir yalanı söylemeye çalıştığı için muhtemelen ona daha az saygı duyacağı açıktı.

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından Profesör Quirrell memnuniyetle gülümsedi. "İster ister , Bay Potter," dedi profesör, "sırrınızı keşfettiğim için benden korkmanıza gerek yok. Size bir sonraki Karanlık Lord olmaktan vazgeçmenizi söylemeyeceğim. Eğer zamanı geri çevirebilseydim ve bir şekilde bu hırsı çocuk benliğimin zihninden silebilseydim, şimdiki zamanın benliği bu değişiklikten fayda görmezdi. Amacımın bu olduğunu düşündüğüm sürece, bu beni çalışmaya, öğrenmeye, kendimi geliştirmeye ve daha güçlü olmaya itti. Arzularımız bizi nereye götürürse götürsün onları takip ederek olmamız gereken şey haline geliriz. İşte bu içgörü

Salazar'ın. On üç yaşındayken okuduğum kitapların bulunduğu kütüphane bölümünü size göstermemi isteyin, memnuniyetle yol gösteririm."

"Tanrı aşkına," dedi Harry ve sert mermer zemine oturdu, sonra da sırt üstü yere uzanıp tavanın uzak kemerlerine baktı. Kendine zarar vermeden umutsuzluk içinde çökmeye ancak bu kadar yaklaşabilirdi.

"Hâlâ çok öfkeli," diye gözlemledi Profesör Quirrell. Harry bakmıyordu ama sesteki bastırılmış kahkahayı duyabiliyordu.

Sonra Harry fark etti.

"Aslında, sanırım burada kafanı karıştıran şeyin ne olduğunu biliyorum," dedi Harry. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Profesör Quirrell, sanırım gördüğünüz şey benim gizemli karanlık tarafım."

Bir duraklama oldu.

"Senin... karanlık

tarafın..."

Harry . Profesör Quirrell, Harry'nin yüzünde gördüğü en tuhaf ifadelerden biriyle ona bakıyordu, hele Profesör Quirrell kadar ağırbaşlı biri hiç değildi.

"Sinirlendiğimde oluyor," diye açıkladı Harry. "Kanım donuyor, her şey , her şey çok net görünüyor... Geriye dönüp baktığımda, bu bir süredir benimle - Muggle okulundaki ilk yılımda, biri teneffüste topumu almaya çalışmıştı ve ben de onu arkamdan tutup, zayıf bir nokta olduğunu okuduğum solar pleksusuna tekme atmıştım ve o günden sonra diğer çocuklar beni rahatsız etmemişti. Ve bir matematik öğretmenini ısırdım, hakimiyetimi kabul etmediğinde. Ama sadece son zamanlarda yeterince stres altında olduğum için

Bunun okul psikoloğunun söylediği gibi sadece bir öfke yönetimi sorunu değil, gerçek, bilirsiniz, gizemli bir karanlık taraf olduğunu fark ettim. Ve bu olduğunda herhangi bir süper sihirli gücüm yok, kontrol ettiğim ilk şeylerden biri buydu."

Profesör Quirrell burnunu ovuşturdu. "Bunu bir düşüneyim," dedi.

Harry tam bir dakika boyunca sessizlik içinde bekledi. Bu süreyi ayağa kalkmak için kullandı, ki bu beklediğinden daha zor oldu.

Profesör Quirrell bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi. "Sanırım beni ikna edecek bir şey söyleyebilir miydin?"

"Karanlık tarafımın aslında sadece başka bir parçam olduğunu ve cevabın asla öfkelenmemek değil, kabul ederek kontrol altında kalmayı öğrenmek olduğunu zaten tahmin etmiştim, aptal falan değilim ve bu hikayeyi nereye gittiğini bilecek kadar çok gördüm, ama bu zor ve sen bana yardım edecek kişi gibi görünüyorsun."

"Şey... evet... çok zeki olduğunuzu söylemeliyim, Bay Potter... o tarafınız, zaten tahmin ettiğiniz gibi, öldürme niyetiniz, ki dediğiniz gibi bu sizin bir parçanız..."

"Ve eğitilmesi gerekiyor," dedi Harry, kalıbı tamamlayarak.

"Ve eğitilmesi gerekiyor, evet." Profesör Quirrell'ın yüzünde hâlâ o tuhaf ifade vardı. "Bay Potter, eğer gerçekten bir sonraki Karanlık Lord olmak istemiyorsanız, Seçmen Şapka'nın sizi vazgeçmeye ikna etmeye çalıştığı, uğruna Slytherin'e seçildiğiniz hırsınız neydi?"

"*Ravenclaw*'a seçildim*!* "

"Bay Potter," dedi Profesör Quirrell, şimdi çok daha olağan görünen kuru bir gülümsemeyle, "etrafınızdaki herkesin aptal olmasına alışkın olduğunuzu biliyorum, ama lütfen beni onlardan biri sanmayın. Seçmen Şapka'nın sekiz yüz yıl sonra ilk şakasını sizin başınızın üzerindeyken yapma olasılığı düşünmeye değmeyecek kadar küçük. Sanırım parmaklarınızı şıklatıp Şapka'daki kurcalamayı önleyici büyüleri yenmek için basit ve zekice bir yol icat etmiş olmanız pek mümkün değil, ancak ben böyle bir yöntem düşünemiyorum. Ancak en olası açıklama, Dumbledore'un Şapka'nın Yaşayan Çocuk için yaptığı seçimden memnun olmadığına karar vermiş olmasıdır. Bu en ufak bir sağduyu kırıntısına sahip herkes için aşikârdır, dolayısıyla sırrınız Hogwarts'ta güvende."

Harry ağzını açtı, sonra tam bir çaresizlik duygusuyla tekrar kapattı. Profesör Quirrell yanılıyordu, ama öyle inandırıcı bir şekilde yanılıyordu ki, Harry, Profesör Quirrell'ın elindeki kanıtlar göz önüne alındığında, bunun sadece mantıklı bir yargı *olduğunu* düşünmeye başlamıştı. Bazı zamanlar vardı, asla *tahmin edilebilir* zamanlar değildi ama yine de bazen, elinize imkânsız kanıtlar geçer ve en iyi bilinebilir tahmin yanlış olurdu. Binde bir yanlış çıkan bir tıbbi testiniz olsa bile, bazen yine de yanlış çıkabilirdi.

"Söyleyeceklerimi bir daha tekrarlamamanı rica edebilir miyim?" dedi Harry.

"Kesinlikle," dedi Profesör Quirrell. "Bana sorulmuş bilin."

Harry de aptal değildi. "Evet dediğinizi düşünebilir miyim?"

"Çok iyi, Bay Potter. Gerçekten de öyle düşünebilirsiniz."

" *Profesör Quirrell* - "

Profesör Quirrell gülümseyerek, "Söyleyeceğin şeyi tekrar etmeyeceğim," dedi.

İkisi de güldü, sonra Harry tekrar ciddileşti. "Seçmen Şapka, Hufflepuff'a gitmezsem bir Karanlık Lord olacağımı düşünüyor gibiydi," dedi Harry. "Ama ben öyle olmak istemiyorum."

"Bay Potter..." dedi Profesör Quirrell. "Bunu yanlış anlamayın. Söz veriyorum, cevabınıza göre not verilmeyecek. Sadece kendi dürüst cevabınızı bilmek istiyorum. Neden olmasın?"

Harry yine o *çaresizlik* hissine kapıldı. *Karanlık Lord olmayacaksın* onun ahlak sisteminde o kadar bariz bir teoremdi ki, gerçek kanıt adımlarını tarif etmek zordu. "Hımm, insanlar zarar görür mü?"

Profesör Quirrell, "Elbette insanların canını yakmak istemişsinizdir," dedi. "Bugün o zorbaların canını yakmak istedin. Karanlık Lord olmak, canını yakmak *istediğin* insanların canının demektir."

Harry söyleyecek söz bulmakta zorlandı ve sonra bariz olanı söylemeye karar verdi. "Her şeyden önce, birini incitmek istiyor olmam bunun doğru olduğu anlamına gelmez -"

"Bir şeyi doğru yapan şey, sizin onu istemeniz değilse

nedir?" "Ah," dedi Harry, "tercih faydacılığı."

"Pardon?" dedi Profesör Quirrell.

"İyi, en çok insanın tercihlerini tatmin eden şeydir şeklindeki etik teoridir -"

"Hayır," dedi Profesör Quirrell. Parmaklarıyla burun kemiğini ovuşturdu. "Söylemeye çalıştığım şeyin tam olarak bu olduğunu sanmıyorum. Bay Potter, sonuçta insanlar ne yapmak istiyorlarsa onu yaparlar. Bazen insanlar yapmak istedikleri şeylere 'doğru' gibi isimler , ama kendi arzularımızdan *başka bir* şeyle nasıl hareket edebiliriz ki?"

"Şey, tabii ki," dedi Harry. "Beni harekete geçirecek güçten yoksun olsalardı ahlaki kaygılarla *hareket edemezdim*. Ama bu, o Slytherinlere zarar verme isteğimin beni ahlaki düşüncelerden daha *fazla* harekete geçirme gücüne sahip olduğu anlamına gelmez!"

Profesör Quirrell gözlerini kırpıştırdı.

"Harry, "Karanlık Lord olmanın bir sürü masum seyircinin de zarar görmesi anlamına geleceğini söylemeye gerek bile yok!" dedi.

"Bunun senin için ne önemi var?" Profesör Quirrell söyledi. "Onlar sizin için ne yaptı?"

Harry güldü. "Oh, *işte bu Atlas Shrugged* kadar incelikliydi. "

"Pardon?" Profesör Quirrell tekrar konuştu.

"Ailemin beni yozlaştıracağını düşündükleri için okumama izin vermedikleri bir kitaptı, tabii ki yine de okudum ve bu kadar açık tuzaklara düşeceğimi için kırıldım. Bla bla bla, üstünlük duyguma hitap ediyor, diğer insanlar beni aşağı çekmeye çalışıyor, bla bla bla."

"Yani tuzaklarımı daha az belirgin hale getirmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?" dedi Profesör Quirrell. Düşünceli bir ifadeyle parmağını yanağına vurdu. "Bunun üzerinde çalışabilirim."

İkisi de güldü.

Profesör Quirrell, "Ama şu anki soruyla devam *edersek*," dedi, "tüm bu diğer insanlar sizin için ne yaptı?"

"Diğer insanlar benim için çok şey yaptı!" dedi Harry. "Ailem öldüğünde beni yanlarına aldılar çünkü onlar *iyi insanlardı* ve bir Karanlık Lord olmak buna ihanet etmek demektir!"

Profesör Quirrell bir süre sessiz kaldı.

"İtiraf ediyorum," dedi Profesör Quirrell sessizce, "ben senin yaşındayken böyle bir düşünce aklıma bile gelmezdi."

"Özür dilerim," dedi Harry.

"Olmayın," dedi Profesör Quirrell. "Bu uzun zaman önceydi ve ben ailevi sorunlarımı kendi tatminim için çözdüm. Yani ailenizin onaylamayacağı düşüncesi sizi geri mi çekiyor? Bu, eğer bir kazada ölselerdi, seni durduracak hiçbir şeyin kalmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi Harry. "Sadece hayır. Beni koruyan onların *iyilik dürtüsüdür*. Bu dürtü sadece annemle babamda yok. Ve ihanete uğrayacak olan da bu dürtüdür."

Profesör Quirrell sonunda, "Her halükârda Bay Potter, asıl soruma yanıt vermediniz," dedi. "Hırsınız nedir?"

"Oh," dedi Harry. "Um..." Düşüncelerini düzenledi. "Evren hakkında bilinmesi gereken önemli her şeyi anlamak, bu bilgiyi her şeye kadir olmak için kullanmak ve bu gücü gerçekliği yeniden yazmak için kullanmak, çünkü şu anki işleyiş biçimine bazı itirazlarım var."

Hafif bir duraklama oldu.

"Aptalca bir soruysa bağışlayın Bay Potter," dedi Profesör Quirrell, "ama az önce Karanlık Lord olmak istediğinizi itiraf etmediğinize *emin* misiniz?"

"Bu sadece gücünü kötülük için kullanırsan geçerli," diye açıkladı Harry. "Eğer gücünü iyilik için kullanırsan, bir Işık Lordu olursun."

"Anlıyorum," dedi Profesör Quirrell. Bir parmağıyla diğer yanağına dokundu. "Sanırım bununla çalışabilirim. Ama Mr. Potter, hırsının kapsamı Salazara layık olsa da, bunu tam olarak nasıl yapmayı öneriyorsun? Birinci adım büyük bir dövüş büyücüsü mü, yoksa Konuşulamaz Başı mı, yoksa Sihir Bakanı mı, yoksa -"

"Birinci adım, bir bilim insanı olmaktır."

Profesör Quirrell Harry'ye sanki az önce 'u bir kediye dönüştürmüş gibi bakıyordu.

Profesör Quirrell bir süre sonra, "Bir bilim adamı,"

dedi. Harry başıyla onayladı.

"Bir *bilim adamı mı?* " diye tekrarladı Profesör Quirrell.

"Evet," dedi Harry. "Hedeflerime... *Bilimin* gücü sayesinde ulaşacağım*!* "

"Bir *bilim insanı!* " dedi Profesör Quirrell. Yüzünde gerçek bir öfke vardı ve sesi daha güçlü ve keskin çıkmaya başlamıştı. "Tüm öğrencilerimin en iyisi olabilirsin! Son elli yılda Hogwarts'tan çıkan en büyük savaşçı büyücü! Günlerini beyaz bir laboratuvar önlüğünün içinde farelere anlamsız şeyler yaparak harcadığını hayal edemiyorum!"

"Hey!" dedi Harry. "Bilimde bundan daha fazlası var! Fareler üzerinde deney yapmanın *yanlış* bir tarafı olduğundan değil.

Elbette. Ancak bilim, evreni anlama ve kontrol etme yoludur -"

"Aptal," dedi Profesör Quirrell, sessiz ve bir sesle. "Sen bir aptalsın, Harry Potter." Bir elini yüzünde ve eli geçtikten sonra yüzü daha sakinleşti. "Ya da daha büyük olasılıkla gerçek tutkunu henüz bulamamışsın. Bunun yerine bir Karanlık Lord olmayı denemeni şiddetle tavsiye edebilir miyim? Kamu hizmeti olarak yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Bilimi sevmiyorsun," dedi Harry yavaşça. "Neden sevmiyorum?"

"O aptal Muggle'lar bir gün hepimizi öldürecek!" Profesör Quirrell'in sesi daha da yükselmişti. "Her şeyi bitirecekler! Her şeyi bitirecekler!"

Harry burada kendini biraz kaybolmuş hissediyordu. "Burada neden bahsediyoruz, nükleer silahlardan mı?"

" *Evet*, nükleer silahlar!" Profesör Quirrell artık neredeyse bağırıyordu. "Adı Lazım Değil Olan bile bunları hiç kullanmadı, belki de bir kül yığını üzerinde hüküm sürmek istemediği için! Asla yapılmamalıydılar! Ve zamanla daha da kötüleşecek!" Profesör Quirrell masasına yaslanmak yerine dimdik ayakta duruyordu. "Açamayacağınız kapılar, kıramayacağınız mühürler var! Karışmaya karşı koyamayan aptallar daha küçük tehlikeler tarafından erkenden öldürülür ve hayatta kalanların hepsi bilir ki kendi başlarına keşfedecek zekâ ve disiplinden yoksun kimseyle paylaşmayacağınız sırlar vardır! Her güçlü büyücü bunu bilir! En korkunç Kara Büyücüler bile bunu bilir! Ve o aptal Muggle'lar bunu anlayamıyor gibi görünüyor! Nükleer silahların sırrını keşfeden hevesli küçük aptallar bunu kendilerine saklamadılar.

onların *aptal* politikacıları ve şimdi sürekli yok edilme tehdidi altında yaşamak zorundayız!"

Bu, Harry'nin büyüdüğünden çok daha farklı bir bakış açısıydı. Nükleer fizikçilerin nükleer silahların sırrını nükleer fizikçi olacak kadar zeki olmayanlardan saklamak için bir sessizlik komplosu gerektiği hiç aklına gelmemişti. Başka hiçbir şey olmasa bile bu düşünce ilgi çekiciydi. Gizli şifreleri var mıydı? Maskeleri var mıydı?

(Aslında Harry'nin bildiği kadarıyla, fizikçilerin kendilerine sakladıkları inanılmaz derecede yıkıcı sırlar *vardı* ve nükleer silahların sırrı vahşi doğaya kaçan tek sırdı. Dünya ona her halükarda aynı görünecekti).

Harry, Profesör Quirrell'a, "Bunu düşünmem gerek," dedi. "Bu benim için yeni bir fikir. Ve bilimin *gizli* sırlarından biri, birkaç nadir öğretmenden yüksek lisans öğrencilerine aktarılan, hoşuna gitmeyen bir fikir duyduğun anda yeni fikirleri tuvalete atmaktan nasıl kaçınılacağıdır."

Profesör Quirrell yine gözlerini kırpıştırdı.

"bir bilim dalı *var* mı?" dedi Harry. "Tıp, belki?"

"Uzay yolculuğu," dedi Profesör Quirrell. "Ama Muggle'lar, büyücülerin bu gezegeni havaya uçurmadan önce kaçmalarını sağlayabilecek tek proje konusunda ayak sürüyor gibi görünüyorlar."

Harry başıyla onayladı. "Ben de uzay programının büyük bir hayranıyım. En azından bu kadar ortak noktamız var."

Profesör Quirrell Harry'ye baktı. Profesörün gözlerinde bir şey parıldadı. "Bundan sonra olacaklar hakkında asla konuşmayacağınıza dair sözünüzü, vaadinizi ve yemininizi alacağım."

Harry hemen, "Sende," dedi.

Profesör Quirrell, "Yeminini tutmaya bak yoksa sonuçları hoşuna gitmeyecek," dedi. "Şimdi size değil ama sınıfa nadir ve güçlü bir büyü yapacağım. Kıpırdamadan durun ki büyü yapıldıktan sonra büyünün sınırlarına dokunmayın. Sürdürdüğüm büyüyle etkileşime girmemelisiniz. Sadece bakın. Aksi takdirde büyüyü sona erdiririm." Profesör Quirrell durakladı. "Ve düşmemeye çalışın."

Harry şaşkınlık ve beklentiyle başını salladı.

Profesör Quirrell asasını kaldırdı ve Harry'nin kulaklarının ve zihninin hiç kavrayamadığı bir şey söyledi, farkındalığı atlayan ve unutulup giden kelimeler.

Harry'nin ayaklarının etrafındaki kısa yarıçaplı mermer sabit kaldı. Zemindeki diğer tüm mermerler yok oldu, duvarlar ve tavanlar yok oldu.

Harry uçsuz bucaksız bir yıldız tarlasının ortasında, beyaz mermerden küçük bir dairenin duruyordu, korkunç derecede parlak ve sarsılmaz bir şekilde yanıyorlardı. Harry'nin tanıdığı ne Dünya, ne Ay, ne de Güneş vardı. Profesör Quirrell daha önce olduğu gibi aynı yerde, yıldız tarlasının ortasında süzülüyordu. Samanyolu zaten büyük bir ışık huzmesi olarak görülebiliyordu ve Harry'nin görüşü karanlığa alıştıkça daha da parlaklaştı.

Bu manzara Harry'nin yüreğini daha önce hiç görmediği kadar burktu.

"Biz... uzayda mıyız...?"

"Hayır," dedi Profesör Quirrell. Sesi hüzünlü ve saygılıydı. "Ama bu gerçek bir görüntü."

Harry'nin gözlerine yaşlar doldu. Onları çılgınca sildi, görüşünü bulanıklaştıran aptal bir su yüzünden bunu kaçırmayacaktı.

Yıldızlar artık Dünya'nın gece göğünde olduğu gibi dev bir kadife kubbenin içine yerleştirilmiş küçük mücevherler değildi. Burada ne yukarıda bir gökyüzü ne de etrafı çevreleyen bir küre vardı. Sadece mükemmel karanlığa karşı mükemmel ışık noktaları, içinden hayal bile bir alemin parlaklığının parladığı sayısız küçük delikten oluşan sonsuz ve boş bir boşluk vardı.

Uzayda yıldızlar korkunç, korkunç, çok *görünüyordu*. Harry

gözlerini tekrar tekrar silmeye devam etti.

"Bazen," dedi Profesör Quirrell, neredeyse hiç duyulmayacak kadar sessiz bir sesle, "bu kusurlu dünya alışılmadık derecede nefret dolu göründüğünde, uzakta, olmam gereken başka bir yer olup olmadığını merak ediyorum. O yerin ne olabileceğini hayal bile edemiyorum ve eğer hayal bile edemiyorsam, var olduğuna nasıl inanabilirim? Yine de evren çok çok geniş ve belki de yine de var olabilir? Ama yıldızlar çok çok uzakta. Yolunu bilsem bile oraya ulaşmak çok çok uzun zaman alırdı. Ve uzun, çok uzun bir süre uyusaydım ne hayal ederdim merak ediyorum..."

Kutsala saygısızlık gibi gelse de, Harry fısıldamayı başardı. "Lütfen bir süre burada kalmama izin ver."

Profesör Quirrell yıldızlara karşı desteksiz durduğu yerde başını salladı.

Üzerinde durduğunuz küçük mermer daireyi ve kendi bedeninizi unutmak ve hareketsiz ya da hareket ediyor olabilecek bir farkındalık noktası haline gelmek kolaydı. Tüm mesafeler hesaplanamazken bunu söylemenin bir yolu yoktu.

Zamanın olmadığı bir zaman vardı.

Sonra yıldızlar kayboldu ve sınıf geri döndü.

"Üzgünüm," dedi Profesör Quirrell, "ama bir misafirimiz var."

"Sorun değil," diye fısıldadı Harry. "Bu kadarı yeterliydi." O günü asla unutmayacaktı, daha önce olan önemsiz şeyler yüzünden değil. Öğrendiği son şey de olsa, o büyüyü nasıl yapacağını öğrenecekti.

Sonra sınıfın ağır meşe kapıları menteşelerinden fırladı ve tiz bir çığlık atarak mermer zeminde sekmeye başladı.

" *QUIRINUS! NE CÜRET!* "

Kadim ve güçlü bir büyücü, büyük bir gök gürültüsü bulutu gibi odaya daldı, yüzünde öylesine yakıcı bir öfke ifadesi vardı ki, az önce Harry'ye çevirdiği sert bakış hiçbir şeymiş gibi göründü.

Gördüğü en korkunç şeyden çığlık atarak isteyen parçası kaçarken, Harry'nin zihninde bir şaşkınlık oldu ve şoku kaldırabilecek bir yerine döndü.

Harry'nin yüzlerinden hiçbiri yıldızlara bakarken sözlerinin kesilmesinden memnun değildi. "Müdür Albus Percival -" Harry buzbir ses tonuyla konuşmaya başladı.

WHAM. Profesör Quirrell'eli masasına sertçe indi. "*Bay Potter!* " diye bağırdı Profesör Quirrell. "Bu *Hogwarts'ın Müdürü* ve siz de sadece bir öğrencisiniz! Ona uygun şekilde hitap edeceksin!"

Harry Profesör Quirrell'a baktı.

Profesör Quirrell Harry'ye sert sert bakıyordu. İkisi

de gülümsemedi.

Dumbledore'un uzun adımları Harry'nin kürsünün önünde, Profesör Quirrell'ın da masasının yanında durduğu yerde durdu. Müdür şok içinde ikisine de baktı.

"Özür dilerim," dedi Harry uysal bir kibarlıkla. "Müdürüm, beni korumak istediğiniz için teşekkür ederim, ama Profesör Quirrell doğru olanı yaptı."

Dumbledore'un yüz ifadesi yavaş yavaş çeliği buharlaştıracak bir ifadeden sadece öfkeli bir ifadeye dönüştü. "Öğrencilerin, bu adamın seni yaşlı Slytherinlere taciz söylediklerini duydum! Kendini savunmanı yasaklamış!"

Harry başını salladı. "Neyim olduğunu tam olarak biliyordu ve bana nasıl düzelteceğimi gösterdi."

"Harry, *sen neden ?* "

"Ona nasıl kaybedeceğini öğretiyordum," dedi Profesör Quirrell kuru bir sesle. "Bu önemli bir yaşam becerisidir."

Dumbledore'un hâlâ anlamadığı belliydi, ama sesi . "Harry..." dedi yavaşça. "Savunma Profesörü'nün şikayet etmeni engellemek için sana önerdiği herhangi bir tehdit varsa -"

Seni deli, bugünden sonra gerçekten benim -

"Müdür Bey," dedi Harry, utanmış görünmeye çalışarak, "benim sorunum tacizci profesörler hakkında sessiz kalmam değil."

Profesör Quirrell kıkırdadı. "Mükemmel değil Bay Potter, ama ilk gününüz için yeterince iyi. Müdür Bey, Ravenclaw için elli bir puanı duyacak kadar uzun kaldınız mı, yoksa ilk bölümü duyar fırlayıp gittiniz mi?"

Dumbledore'un yüzünde kısa bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi ve ardından şaşkınlık geldi. "Ravenclaw için elli bir puan mı?"

Profesör Quirrell başını salladı. "Onları beklemiyordu ama uygun göründü. Profesör McGonagall'a söyleyin, Bay Potter'ın kaybettiği puanları geri kazanmak için neler çektiğini anlatmak da onun amacına ulaşmasını sağlayacaktır. Hayır, Müdür Bey, Bay Potter bana hiçbir şey anlatmadı. Bugünkü olayların hangi kısmının onun eseri olduğunu görmek çok kolay, tıpkı son uzlaşmanın sizin öneriniz olduğunu bildiğim gibi.
Yine de Bay Potter'ın nasıl olup da hem Snape'e hem de size karşı üstünlük sağlayabildiğini ve Profesör McGonagall'ın da ona karşı üstünlük sağlayabildiğini merak ediyorum."

Harry her nasılsa yüzünü kontrol etmeyi başarmıştı. *Bu muydu*? Gerçek bir Slytherin'e aşikar mı?

Dumbledore Harry'ye yaklaştı, dikkatle inceliyordu. "Rengin biraz bozuk görünüyor, Harry," dedi yaşlı büyücü. Harry'nin yüzüne yakından baktı. "Bugün öğle yemeğinde ne yedin?"

"Ne?" dedi Harry. Harry, dedi, kafası aniden karışmıştı. Dumbledore neden kızarmış kuzu eti hakkında soru sorsun ki?

ve ince dilimlenmiş brokoli vardı.
olası neden -

Yaşlı büyücü . "Boş ver o zaman. Bence sen iyisin."

Profesör Quirrell yüksek sesle ve kasıtlı olarak öksürdü. Harry profesöre baktı ve Profesör Quirrell'ın Dumbledore'a sert sert baktığını gördü.

" *Ah-hem!* " dedi Profesör Quirrell tekrar.

Dumbledore ve Profesör Quirrell göz göze geldiler ve aralarından bir şey geçer gibi oldu.

"Eğer ona söylemezseniz," dedi Profesör Quirrell, "söyleyeceğim, bunun için beni kovsanız bile."

Dumbledore içini çekti ve Harry'ye döndü. "Zihinsel mahremiyetinizi ihlal ettiğim için özür dilerim, Mr Potter," dedi Müdür resmiyetle. "Profesör Quirrell'ın da aynı şeyi yapıp yapmadığını anlamaktan başka bir amacım yoktu."

Ne?

Kafa karışıklığı tam da Harry'nin az önce ne olduğunu anlaması için gereken süre kadar sürdü.

" *Sen - !* "

"Nazikçe, Bay Potter," dedi Profesör Quirrell. Ancak Dumbledore'a bakarken yüzü sertleşmişti.

"Legilimency bazen sağduyu ile karıştırılır," dedi Müdür. "Ama başka bir yetenekli Legilimens'in tespit edebileceği izler bırakır. tek şey buydu, Mr.

Potter, ben bakarken önemli bir şey düşünmeyeceğinden emin olmak için alakasız bir soru sordum."

" *Önce sormalıydın!* "

Profesör Quirrell başını salladı. "Hayır, Bay Potter, Müdür'ün endişeleri için bazı gerekçeleri vardı ve eğer izin isteseydi, tam da görmesini istemediğiniz şeyleri düşünürdünüz." Profesör Quirrell'in sesi daha da keskinleşti. "Ben daha çok, daha sonra ona söylemeye gerek görmediğiniz için endişeliyim Müdür Bey!"

Dumbledore, "Gelecekte onun zihinsel gizliliğini teyit etmeyi artık daha zor hale getirdiniz," dedi. Profesör Quirrell'e soğuk bir bakış attı. "Niyetiniz bu muydu acaba?"

Profesör Quirrell'in ifadesi amansızdı. "Bu okulda çok fazla Legilimens var. Bay Potter'ın Okklumans eğitimi alması konusunda ısrar ediyorum. Onun öğretmeni izin verir misiniz?"

Dumbledore hemen, "Kesinlikle hayır," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum. O halde onu benim ücretsiz hizmetimden mahrum *bıraktığınıza* göre, Bay Potter'ın lisanslı bir Okklumans eğitmeninden aldığı özel dersin ücretini ödeyeceksiniz."

Dumbledore, Profesör Quirrell'a biraz da şaşkınlıkla bakarak, "Bu tür hizmetler ucuza gelmiyor," dedi. "Bazı bağlantılarım olmasına rağmen -"

Profesör Quirrell başını sertçe salladı. "Hayır. Bay Potter Gringotts'taki hesap yöneticisinden tarafsız bir eğitmen önermesini isteyecek. Saygısızlık etmek istemem ama Müdür Dumbledore, bu sabah yaşananlardan sonra sizin ya da arkadaşlarınızın Bay Potter'ın zihnine erişmenizi protesto etmek zorundayım. Ayrıca ısrar etmek zorundayım.

eğitmenin hiçbir şey açıklamayacağına dair Bozulmaz Yemin ettiğini ve her seanstan hemen sonra Obliviate olmayı kabul ettiğini" belirtmiştir.

Dumbledore kaşlarını çatmıştı. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi bu tür hizmetler *son derece* pahalıdır ve bunları neden gerekli gördüğünüzü merak etmekten kendimi alamıyorum."

"Sorun paraysa," diye söze girdi Harry, "çabucak büyük miktarlarda para kazanmak için bazı fikirlerim var -"

"Teşekkür ederim Quirinus, bilgeliğin artık çok açık ve buna itiraz ettiğim için özür dilerim. Harry Potter için duyduğunuz endişe de sizi onurlandırıyor."

"Rica ederim," dedi Profesör Quirrell. "Umarım onu özellikle ilgi yapmaya devam edersem itiraz etmezsiniz." Profesör Quirrell'ın yüzü şimdi çok ciddi ve hareketsizdi.

Dumbledore Harry'ye baktı.

"Bu benim de dileğim," dedi Harry.

"Demek böyle ..." dedi yaşlı büyücü yavaşça. Yüzünden garip bir ifade geçti. "Harry... bu adamı öğretmenin, arkadaşın, ilk akıl hocan olarak seçersen, öyle ya da böyle onu kaybedeceğini ve onu kaybetme şeklinin onu geri almana izin verip vermeyebileceğini anlamalısın."

Bu Harry'nin aklına gelmemişti. Ama Savunma pozisyonunda bir uğursuzluk vardı... görünüşe göre onlarca yıldır mükemmel bir düzenlilikle işleyen bir uğursuzluk...

"Muhtemelen," dedi Profesör Quirrell sessizce, "ama ben hayattayken benden sonuna kadar yararlanacak."

Dumbledore iç çekti. "Sanırım bu en azından ekonomik, çünkü Savunma Profesörü olarak *zaten* bilinmeyen bir şekilde lanetlenmiş durumdasınız."

Harry, Dumbledore'un aslında neyi ima ettiğini anlayınca yüz ifadesini bastırmak için çok uğraşmak zorunda kaldı.

Dumbledore, "Madam Pince'e Bay Potter'ın Okültizm üzerine kitaplar edinmesine izin verildiğini bildireceğim," dedi.

Profesör Quirrell Harry'ye, "Kendi başına yapman gereken bir ön eğitim var," dedi. "Ve bu konuda acele etmeni öneririm."

Harry başını salladı.

"O zaman ben gideyim," dedi Dumbledore. Hem Harry'ye hem de Profesör Quirrell'a başıyla selam verdi ve biraz yavaş yürüyerek oradan ayrıldı.

"Büyüyü tekrar yapabilir misin?" Harry, Dumbledore gider gitmez söyledi.

"Bugün değil," dedi Profesör Quirrell sessizce, "korkarım yarın da olmayacak. Büyüyü yapmak benden çok şey götürüyor, ama devam ettirmek daha az, bu yüzden genellikle mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmeyi tercih ediyorum. Bu sefer bir anlık dürtüyle attım. Düşünseydim ve kesintiye uğrayabileceğimizi fark etseydim - "

Dumbledore artık Harry'nin tüm dünyada en az sevdiği kişiydi.

İkisi de iç çekti.

"Sadece bir kez görecek olsam bile," dedi Harry, "sana minnettar olmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Profesör Quirrell başını salladı.

"Pioneer programını duydun mu?" Harry söyledi. "Farklı gezegenlerin yanından geçip fotoğraf çeken sondalardı. Sondalardan ikisi kendilerini Güneş Sistemi'nin dışına ve yıldızlararası uzaya götürecek yörüngelere girdiler. Bu yüzden sondaların üzerine, üzerinde bir erkek ve bir kadın resmi olan ve galakside Güneş'imizi nerede bulabileceğimizi gösteren altın bir plaket koydular."

Profesör Quirrell bir an sessiz kaldı, sonra gülümsedi. "Söyleyin bana Bay Potter, bir Karanlık Lord olarak asla yapmayacağım şeyler listesindeki otuz yedi maddeyi bir araya getirmeyi bitirdiğimde aklımdan ne geçtiğini tahmin edebilir misiniz? Kendinizi benim yerime koyun - kendinizi benim yerimde hayal edin - ve tahmin edin."

Harry kendini Karanlık Lord olduğunda yapmaması gereken otuz yedi şeyden oluşan bir listeye bakarken hayal etti.

"*Bütün* listeyi her zaman takip etmek zorunda olsaydın, Karanlık Lord olmanın pek bir anlamı olmayacağına karar verdin," dedi Harry.

" *Kesinlikle*," dedi Profesör Quirrell. Sırıtıyordu. "Bu yüzden ikinci kuralı ihlal edeceğim - ki bu kural basitçe 'övünme' idi. - ve size yaptığım bir şeyden bahsedeceğim. Bu bilginin nasıl bir zararı olabilir anlamıyorum. Birbirimizi yeterince iyi tanıdığımızda bunu zaten anlayacağından şüpheleniyorum. Yine de. Anlatmak üzere olduğum şeyden asla bahsetmeyeceğinize dair yemin etmenizi istiyorum."

"!" Harry'nin içinde bunun *çok* kötü olacağına dair bir his vardı. Güzel.

"Uzay yolculuğu konusundaki gelişmelerden haberdar olmamı sağlayan bir Muggle bültenine aboneyim. Pioneer 10'u duymadım.

ta ki fırlatıldığını bildirene kadar. Ama Pioneer 11'in de Güneş Sistemi'nden sonsuza dek ayrılacağını öğrendiğimde," dedi Profesör Quirrell, Harry'nin ondan gördüğü en geniş sırıtışıyla, "NASA'ya gizlice girdim ve o sevimli altın plakete, normalde olduğundan çok daha uzun süre dayanmasını sağlayacak küçük bir büyü yaptım."

"Evet," dedi Profesör Quirrell, şimdi yaklaşık elli fit daha uzun duruyormuş gibi görünüyordu, "böyle tepki verebileceğinizi düşünmüştüm."

"Bay Potter?"

"...Söyleyecek bir şey bulamıyorum."

"'Sen kazandın' uygun görünüyor," dedi Profesör Quirrell.

Harry hemen, "Sen kazandın," dedi.

"Gördün mü?" dedi Profesör Quirrell. "Bunu söyleyemeseydiniz başınızın ne kadar büyük bir belaya gireceğini ancak hayal edebiliriz."

İkisi de güldü.

Harry'nin aklına başka bir düşünce geldi. "Levhaya fazladan bir bilgi eklemedin, değil mi?"

"Ekstra bilgi mi?" dedi Profesör Quirrell, sanki bu fikir daha önce hiç aklına gelmemiş ve oldukça ilgisini çekmiş gibi.

Harry'nin bunu düşünmesinin bir dakikadan az sürdüğü düşünülürse, bu Harry'yi oldukça kuşkulandırdı.

"Belki de *Yıldız Savaşları*'ndaki gibi holografik bir mesaj eklemişsinizdir*?* " dedi Harry. "Ya da... hm. Bir portre bir insan beyni kadar bilgi depoluyor gibi görünüyor... sondaya fazladan bir kütle ekleyemezdiniz, ama belki mevcut bir parçayı kendi portrenize dönüştürebilirdiniz? Ya da ölümcül bir hastalıktan ölmek üzere olan bir gönüllü bulup onu gizlice NASA'ya soktunuz ve *hayaletinin* plakta yer almasını sağlamak için bir büyü yaptınız -"

"Bay Potter," dedi Profesör Quirrell, sesi aniden keskinleşerek, "bir insanın ölümünü gerektiren bir büyü, koşullar ne olursa olsun Bakanlık tarafından kesinlikle Karanlık Sanatlar olarak sınıflandırılır. Öğrencilerin böyle şeyler hakkında konuştukları duyulmamalı."

Ve Profesör Quirrell'in bunu söyleme şekliyle ilgili şaşırtıcı olan şey, makul inkar edilebilirliği ne kadar mükemmel bir şekilde koruduğuydu. Bu tür şeyleri tartışmak istemeyen ve öğrencilerin bunlardan uzak durması gerektiğini düşünen biri için tam da uygun bir tonda söylenmişti. Harry açıkçası Profesör Quirrell'ın bu konuda konuşmak için Harry zihnini korumayı öğrenene kadar bekleyip beklemediğini bilmiyordu.

"Anladım," dedi Harry. "Bu fikir hakkında başka kimseyle konuşmayacağım."

Profesör Quirrell, "Lütfen bu konuda ağzınızı sıkı tutun, Bay Potter," dedi. "Hayatımı kamuoyunun dikkatini çekmeden sürdürmeyi tercih ederim. Hogwarts'ta Savunma dersi verme zamanımın geldiğine karar verene kadar gazetelerde Quirinus Quirrell hakkında hiçbir şey bulamazsınız."

Bu biraz üzücü göründü, ama Harry anladı. Sonra Harry bunun ne anlama geldiğini anladı. "Peki, başka kimsenin bilmediği ne kadar harika yaptın?"

"Oh, biraz," dedi Profesör Quirrell. "Ama sanırım bugünlük bu kadar yeter Bay Potter, itiraf etmeliyim ki kendimi biraz yorgun hissediyorum -"

"Anlıyorum. Ve *teşekkür . Her şey* için."

Profesör Quirrell başını salladı ama masasına daha sert yaslanmıştı.

Harry hızla oradan ayrıldı.

Rasyonelleştirme

Rowling, Rowling'in işini yapan kişidir.

Hermione Granger kötüleştiğinden endişelenmişti.

İyi ve Kötü arasındaki farkı kavramak genellikle kolaydı, diğer insanların neden bu kadar zorlandığını hiç anlamamıştı. Hogwarts'ta "İyi" Profesör Flitwick, Profesör McGonagall ve Profesör Sprout'tu. "Kötü" ise Profesör Snape, Profesör Quirrell ve Draco Malfoy'du.
Harry Potter... sadece bakarak anlayamayacağınız olağandışı durumlardan biriydi. Hâlâ onun nereye ait olduğunu çalışıyordu.

Ama söz konusu *kendisi* olduğunda...

Hermione Harry Potter'ı ezerken *çok eğleniyordu*.

Aldıkları her derste ondan daha başarılı olmuştu. (Beden eğitimi dersi gibi olan süpürgeye binme hariç, sayılmazdı.) İlk haftalarının neredeyse her günü *gerçek* House puanları almıştı, garip kahramanca şeyler için değil, büyüleri çabucak öğrenmek ve diğer öğrencilere yardım etmek gibi *akıllıca* şeyler için. Bu tür Ev puanlarının daha iyi olduğunu biliyordu ve en iyi yanı da Harry Potter'ın da bunu bilmesiydi. Her *gerçek* bir Ev puanı kazandığında bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

Eğer İyi olsaydınız, kazanmaktan bu kadar keyif almamanız gerekirdi.

Her şey tren yolculuğunun yapıldığı gün başlamıştı, ancak kasırganın etkisini göstermesi biraz zaman almıştı. Ta ki

O gecenin ilerleyen saatlerinde Hermione, o çocuğun kendisini ezip geçmesine *ne kadar* izin verdiğini anlamaya başlamıştı.

Harry Potter'la tanışmadan önce ezmek istediği kimse olmamıştı. Eğer biri sınıfta onun kadar başarılı değilse, ona yardım etmek onun göreviydi, yüzüne vurmak değil. İyi olmanın anlamı buydu.

Ve şimdi.

...şimdi kazanıyordu, Harry Potter her yeni House puanı aldığında irkiliyordu ve bu *çok* eğlenceliydi, ailesi onu uyuşturucuya karşı uyarmıştı ve bunun ondan daha *eğlenceli* olduğundan şüpheleniyordu.

Bir şeyi doğru yaptığında öğretmenlerinin ona gülümsemesini her zaman sevmişti. Mükemmel bir şekilde cevaplanmış bir testin üzerindeki uzun onay işaretlerini görmek her zaman hoşuna gitmişti. Ama şimdi sınıfta başarılı olduğu zaman tesadüfen etrafına bakıyor ve Harry Potter'ın dişlerini gıcırdattığını görüyordu ve bu onda Disney filmlerindeki gibi şarkı söyleme isteği uyandırıyordu.

Bu kötüydü, değil mi?

Hermione onun kötüleştiğinden endişelenmişti.

Ve sonra aklına tüm korkularını silip süpüren bir düşünce geldi.

O ve Harry romantik bir ilişkiye giriyorlardı! Tabii ya! Bir erkek ve bir kız sürekli kavga etmeye başladığında bunun ne anlama geldiğini herkes bilirdi. Birbirlerine *kur yapıyorlardı*! *Bunda* kötü bir şey yoktu.

Sadece okuldaki en ünlü öğrenciyi, kitaplarda yer alan ve kitaplar gibi *konuşan* birini dövmekten hoşlanıyor olamazdı,

Karanlık Lord'u bir şekilde alt eden ve hatta *Profesör Snape*'i üzgün küçük bir böcek gibi *ezen* çocuk, Profesör Quirrell'in deyimiyle, Ravenclaw birinci sınıftaki Hermione Granger hariç diğer herkesin üzerinde baskın olan ve süpürge sürme dışındaki tüm derslerinde Yaşayan Çocuk'u tamamen ezen çocuk.

Çünkü bu kötü olurdu.

Hayır. Romantizmdi. Hepsi buydu. *Bu* yüzden kavga ediyorlardı.

Hermione bunu Harry'*nin bütün okulun* bildiği kitap okuma yarışmasını kaybedeceği bugüne kadar çözdüğü için memnundu ve bunun taşkın sevinciyle *dans* etmeye başlamak istiyordu.

Cumartesi günü saat 14:45'ti ve Harry Potter'ın Bathilda Bagshot'ın *A History of Magic* kitabının yarısını okuması kalmıştı ve saat 14:47'ye doğru korkunç bir yavaşlıkla ilerlerken cep saatine bakıyordu.

Ve tüm Ravenclaw ortak salonu izliyordu.

Sadece birinci sınıflar değildi, haber süt gibi yayılmıştı ve Ravenclaw'ın yarısı odaya doluşmuş, koltuklara sıkışmış, kitaplıklara yaslanmış ve sandalyelerin kollarına oturmuştu. Hogwarts'ın Baş Kızı da dahil olmak üzere altı başkanın hepsi oradaydı. Yeterince oksijen olması için birinin Hava-Tazeleme Büyüsü yapması gerekmişti. Konuşma gürültüsü yerini fısıltılara bırakmış ve şimdi de tam bir sessizliğe gömülmüştü.

14:46.

Gerilim dayanılmazdı. Eğer başka biri olsaydı, başka *biri* olsaydı, yenilgisi kaçınılmaz olurdu.

Sonuç.

Ama bu Harry Potter'dı ve önümüzdeki birkaç saniye içinde bir elini kaldırıp parmaklarını şıklatma olasılığını göz ardı edemezdiniz.

Ani bir dehşetle Harry Potter'ın tam da bunu nasıl yapabileceğini fark etti. Kitabın ikinci yarısını okumayı daha önce *bitirmiş* olması *tam da onun yapacağı* bir *şeydi*...

Hermione'nin gözleri başladı. Nefes almaya çalıştı ama bunu yapamadığını fark etti.

On saniye kalmıştı ve hala elini kaldırmamıştı. Beş

saniye kaldı.

14:47.

Harry Potter kitabına dikkatle bir kitap ayracı yerleştirdi, kapattı ve bir kenara koydu.

"Gelecek kuşakların yararı için belirtmek isterim ki," dedi Yaşayan Çocuk net bir sesle, "sadece yarım kitabım kalmıştı ve bir dizi beklenmedik gecikmeyle karşılaştım -"

" *Kaybettiniz!* " diye haykırdı Hermione. "*Kaybettin! Yarışmamızı kaybettiniz!* "

Herkes yeniden nefes almaya başladığında toplu bir nefes verme oldu.

Harry Potter ona alev alev yanan bir bakış fırlattı, ama o bembeyaz bir mutluluk halesinin içinde süzülüyordu ve hiçbir şey ona dokunamıyordu.

" *Nasıl bir hafta geçirdiğimin farkında mısın?* " dedi Harry Potter. "Daha küçük bir varlık sekiz Dr. Seuss kitabı okumakta zorlanırdı!"

" Zaman sınırını *siz* belirleyin."

Harry'nin alev alev yanan bakışı daha da alevlendi. "Tüm okulu Profesör Snape'ten kurtarmak zorunda kalacağımı ya da Savunma dersinde dayak yiyeceğimi bilmemin mantıklı bir yolu yoktu ve eğer size akşam 5 ile Perşembe günü akşam yemeği arasındaki tüm zamanı nasıl kaybettiğimi anlatsaydım deli olduğumu düşünürdünüz -"

"Görünüşe göre *birileri planlama safsatasının* kurbanı olmuş. "

Harry Potter'ın yüzünde ham bir şok ifadesi belirdi.

Hermione en masum bakışıyla, "Aklıma gelmişken, bana ödünç verdiğin ilk parti kitapları okumayı bitirdim," dedi. Birkaç tanesi de *zor* kitaplardı. Onları okumayı bitirmesinin ne kadar sürdüğünü merak etti.

"Bir gün," dedi Yaşayan Çocuk, "*Homo sapiens*'in uzak torunları geriye dönüp galaksinin tarihine baktıklarında ve her şeyin nasıl bu kadar yanlış gittiğini merak ettiklerinde, asıl hatanın birinin Hermione Granger'a okumayı öğretmesi olduğu sonucuna varacaklar."

"Ama yine de kaybediyorsun," dedi Hermione. Bir elini çenesine götürdü ve düşünceli görünüyordu. "Şimdi tam olarak ne kaybetmen gerekiyor acaba?"

" *Ne?*"

Hermione, "İddiayı kaybettiniz," diye açıkladı, "bu yüzden ceza ödemek zorundasınız."

"Bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum!"

"Gerçekten mi?" dedi Hermione Granger. Yüzüne düşünceli bir ifade yerleştirdi. Sonra, sanki bu fikir aklına yeni gelmiş gibi, "O zaman oylama yapalım. Ravenclaw'da Harry Potter'ın para ödemesi gerektiğini düşünen herkes elini kaldırsın!"

" *Ne?*" diye haykırdı Harry Potter yine.

Etrafında döndü ve kaldırılmış ellerden oluşan bir denizle çevrili olduğunu gördü.

Harry Potter *daha dikkatli* baksaydı, izleyenlerin çoğunun kız olduğunu ve odadaki hemen hemen her kadının elini kaldırdığını fark ederdi.

"Dur!" diye feryat etti Harry Potter. "Ne soracağını bilmiyorsun! Ne yaptığının *farkında* değil misin? Sana şimdi peşin bir taahhüt verdiriyor, sonra da tutarlılık baskısı yüzünden ne derse kabul etmeni sağlayacak!"

"Merak etmeyin," dedi kaymakam Penelope Clearwater. "Eğer mantıksız bir şey isterse, fikrimizi değiştirebiliriz. Değil mi millet?"

Penelope Clearwater'ın Hermione'nin planından bahsettiği tüm kızlardan hevesle başlarını sallayanlar vardı.

Sessiz bir figür, Hogwarts zindanlarının soğuk koridorlarından sessizce süzüldü. Saat 18:00'de belirli bir odada belirli biriyle buluşmak üzere hazır ve mümkünse saygı göstermek için erken gelmek en iyisiydi.

Ama eli kapı tokmağını çevirip o karanlık, sessiz, kullanılmayan sınıfın kapısını açtığında, tozlu ve eski sıraların arasında bir siluet duruyordu. Elinde küçük yeşil parlayan bir çubuk tutan siluet bırakın etrafı çubuğu tutan kişiyi bile zorlukla aydınlatan soluk bir ışık saçıyordu.

Kapı arkasından koridorun ışığı da söndü ve Draco'nun gözleri loş ışığa alışmaya başladı.

Siluet yavaşça dönüp ona baktı ve ürkütücü yeşil ışığın sadece kısmen aydınlattığı gölgeli bir yüz ortaya çıktı.

Draco bu buluşmayı şimdiden sevmişti. Soğuk yeşil ışığı koruyun, ikisini de daha uzun yapın, onlara kukuleta ve maske takın, onları bir sınıftan mezarlığa taşıyın ve babasının arkadaşlarının Ölüm Yiyenler hakkında anlattığı hikayelerin yarısının başlangıcı gibi olsun.

"Bilmeni isterim ki Draco Malfoy," dedi siluet ölümcül bir sakinlik tonuyla, "son yenilgim için seni suçlamıyorum."

Draco düşünmeden protesto etmek *için* ağzını açtı, suçlanması için hiçbir neden yoktu -

"Bunun nedeni her şeyden çok kendi aptallığımdı," diye devam etti o karanlık figür. "Yol boyunca herhangi bir adımda yapabileceğim pek çok başka şey vardı. Benden *tam olarak* yaptığım şeyi yapmamı istemediniz. Sadece yardım istedin. Bu özel yöntemi akılsızca seçen bendim. Ama gerçek şu ki, yarışmayı yarım kitap farkla kaybettim. Evcil eylemleri, istediğiniz iyilik ve evet, bu konuda kendi aptallığım, *zaman kaybetmeme* neden oldu. Bildiğinizden daha fazla zaman. Sonunda kritik olduğu kanıtlanan zaman. Gerçek şu , Draco

Malfoy, eğer o iyiliği istemeseydin, ben kazanacaktım. Ve *kaybetmezdim*.. onun yerine... *kaybederdim*."

Draco Harry'nin kaybını ve Granger'ın ondan talep ettiği cezayı çoktan duymuştu. Haber baykuşların taşıyabileceğinden daha hızlı yayılmıştı.

"Anlıyorum," dedi Draco. "Özür dilerim." Harry Potter'ın onunla arkadaş olmasını istiyorsa söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

"Anlayış ya da üzüntü istemiyorum," dedi karanlık siluet, hâlâ o ölümcül sakinliğiyle. "Ama az önce Hermione Granger'ın huzurunda, bana verilen kıyafetleri giyerek, Hogwarts'ın bana sümük gibi görünen küçük bir şelalesi gibi büyüleyici yerlerini ziyaret ederek, yolumuza Dönüştürülmüş gül yaprakları serpmek gibi yararlı faaliyetlerde ısrar eden birkaç başka kızın eşliğinde tam iki saat geçirdim. Bir randevuya çıktım, Malfoy'un torunu. *İlk* randevum. *Ve ben aradığımda iyiliği ödeyeceksin.* "

Draco ciddiyetle başını salladı. Gelmeden önce Harry'nin randevusuyla ilgili her ayrıntıyı öğrenerek akıllıca bir önlem almıştı, böylece belirlenen buluşma saatinden önce histerik kahkahalarının tamamını atabilecek ve bilincini kaybedene kadar sürekli kıkırdayarak bir *gaf* yapmayacaktı.

"Sence," dedi Draco, "Granger kızının başına üzücü bir şey gelmeli mi?"

"Slytherin'de Granger kızının *benim* olduğunu ve işlerime karışan herkesin cesedinin on iki farklı dili kapsayacak kadar geniş bir alana dağılacağını duyurun. Ve ben burada olmadığım için

Gryffindor ve ben doğrudan cepheden saldırmak yerine *kurnazlık* yaparız, ona gülümsediğimi görürlerse paniğe kapılmasınlar."

"Ya da ikinci bir randevuda görülürseniz?" Draco, sesine küçük bir şüphecilik notası girmesine izin vererek, "Ya da ikinci randevuda görülürsen," dedi.

" *İkinci bir randevu olmayacak,*" dedi yeşil ışıklı siluet, o kadar korkunç bir sesle ki, sadece bir Ölüm Yiyen'e değil, aynı zamanda Amycus Carrow'a da benziyordu, Babam ona durmasını söylemeden hemen önce, o Karanlık Lord değildi.

Elbette bu hâlâ genç bir çocuğun yüksek, kesintisiz sesiydi ve bunu *gerçek kelimelerle* birleştirdiğinizde işe yaramıyordu. Eğer Harry Potter bir gün bir sonraki Karanlık Lord olursa, Draco bu anının bir kopyasını güvenli bir yerde saklamak için bir Pensieve kullanacak ve Harry Potter ona ihanet etmeye asla cesaret edemeyecekti.

"Ama daha mutlu konulardan konuşalım," dedi yeşil gölgeli figür. "Bilgiden ve güçten konuşalım. Draco Malfoy, Bilim'den konuşalım."

"Evet," dedi Draco. "Bırak da konuşalım."

Draco o ürkütücü yeşil ışıkta kendi yüzünün ne kadarının görülebildiğini ve ne kadarının gölgede kaldığını merak etti.

Draco yüzünü ciddi tutsa da kalbinde bir gülümseme vardı.

Sonunda gerçek bir yetişkin sohbeti yapıyordu.

"Sana güç sunuyorum," dedi gölgeli figür, "ve sana bu gücü ve bedelini anlatacağım. Güç, gerçekliğin şeklini bilmekten ve böylece onun üzerinde kontrol sahibi olmaktan gelir. Anladığın şeye hükmedebilirsin ve bu da güçtür.

Ay'da yürümeye yetecek kadar. Bu gücün bedeli, Doğa'ya sorular sormayı ve çok daha zoru, Doğa'nın yanıtlarını kabul etmeyi öğrenmenizdir. Deneyler yapacak, testler uygulayacak ve neler olduğunu göreceksiniz. Ve size yanıldığınızı söylediklerinde bu sonuçların anlamını kabul etmelisiniz. Bana karşı değil ama Doğa'ya karşı *kaybetmeyi öğrenmeniz* gerekecek. Kendini gerçeklikle tartışırken bulduğunda, gerçekliğin kazanmasına izin vermek zorunda kalacaksın. Bunu acı verici bulacaksın Draco Malfoy ve bu şekilde güçlü olup olmadığını bilmiyorum. Bedelini bildiğin halde, hâlâ insan gücünü öğrenmek istiyor musun?"

Draco derin bir nefes aldı. Bunu düşünmüştü. Ve başka türlü nasıl cevap verebileceğini anlamak zordu. Harry Potter'la dostluk kurmak için her yolu denemesi söylenmişti. Bu sadece *bir öğrenmeydi,* hiçbir şey *yapmaya* söz vermiyordu. Dersleri istediği durdurabilirdi...

Bu durumun bir tuzak gibi görünmesine neden olan pek çok şey vardı ama dürüst olmak gerekirse Draco bunun nasıl gidebileceğini anlamıyordu.

Ayrıca Draco dünyayı yönetmek istiyordu. "Evet,"

dedi Draco.

"Mükemmel," dedi gölgeli figür. "*Kalabalık* bir *hafta* geçirdim ve müfredatınızı planlamak zaman alacak -"

"Slytherin'deki gücümü pekiştirmek için benim de yapmam gereken bir sürü şey var," dedi Draco, "ev ödevlerinden bahsetmiyorum bile. Belki de Ekim'de başlamalıyız?"

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi gölgeli figür, "ama söylemek istediğim, müfredatınızı planlamak için size ne öğreteceğimi bilmem gerektiği. Aklıma üç şey geliyor.

Birincisi, size insan zihnini ve beynini öğretmem. İkinci seçenek ise size fiziksel evreni, Ay'ı ziyaret etme yolunda uzanan sanatları öğretmemdir. Bunun için çok fazla sayı gerekir ama belli bir zihin için bu sayılar Bilimin öğretebileceği her şeyden güzeldir. Sayıları sever misin, Draco?"

Draco başını salladı.

"O zaman bu kadar yeter. Matematiği eninde sonunda öğreneceksiniz ama hemen değil, sanırım. Üçüncü seçenek ise sana genetiği, evrimi ve kalıtımı, senin kan dediğin şeyi öğretmem -"

"Şu," dedi Draco.

Figür başını salladı. "Ben de diyeceğini düşünmüştüm. Ama bence bu senin için en acı verici yol olacak, Draco. Ya ailen ve arkadaşların, kanı saf tutanlar bir şey söylerken deneysel testin başka bir şey söylediğini fark edersen?"

"O zaman deneysel testin *doğru* cevabı olarak göstermesini nasıl sağlayacağımı bulacağım!"

Gölgeli figür ağzı açık bir şekilde kısa bir süre öylece durunca bir duraklama oldu.

"Um," dedi gölgeli figür. "İşler pek de öyle yürümüyor. Ben de seni bu konuda uyarmaya çalışıyordum, Draco. Cevabın istediğin gibi çıkmasını *sağlayamazsın*."

"Cevabı *her zaman* kendi istediğin şekilde bulabilirsin," dedi Draco. Hocalarının ona öğrettiği ilk şey neredeyse buydu. "Bu sadece doğru argümanları bulma meselesi."

"Hayır," dedi gölgeli figür, sesi hayal kırıklığıyla yükseliyordu, "hayır, hayır, ! O zaman *yanlış cevap* alırsın ve Ay'a bu şekilde gidemezsin! Doğa bir insan değildir, onu başka bir şeye inanması için kandıramazsın, Ay'a peynirden yapıldığını söylemeye çalışırsan günlerce tartışabilirsin ve bu Ay'ı değiştirmez! Bahsettiğiniz şey rasyonalizasyondur, tıpkı bir kâğıtla başlayıp en alt satıra inmek, mürekkep kullanarak 've bu *nedenle* Ay peynirden yapılmıştır' yazmak ve sonra yukarı çıkıp yukarıda her türlü zekice argümanı yazmak gibi. Ama Ay ya peynirden yapılmıştır ya da değildir. Alt satırı yazdığınız anda, zaten doğru ya da zaten yanlıştı. Tüm kağıdın doğru sonuçla mı yoksa yanlış sonuçla mı sonuçlanacağı, alt satırı yazdığınız anda sabitlenir. İki pahalı sandık arasında seçim yapmaya çalışıyorsanız ve parlak olanı seviyorsanız, onu satın almak için *hangi* zekice argümanları bulduğunuz önemli değildir, *hangi sandığı* seçmek *için* kullandığınız *gerçek* kural 'parlak olanı seç' idi ve bu kural iyi sandıkları seçmede ne kadar etkili olursa olsun, alacağınız sandık o tür bir sandıktır. Rasyonalite sabit bir tarafı savunmak için kullanılamaz, tek olası kullanımı *hangi tarafın savunulacağına karar vermektir*. Bilim kimseyi kan bağcılarının haklı olduğuna *ikna etmek* için değildir. Bu *siyasettir!* Bilimin gücü*, tartışarak değiştirilemeyecek olan Doğa'nın gerçekte nasıl olduğunu bulmaktan* gelir*!* Bilimin yapabileceği şey bize *kanın* gerçekte *nasıl işlediğini,* büyücülerin güçlerini ebeveynlerinden nasıl miras aldıklarını ve Muggle doğumluların gerçekten daha zayıf mı yoksa daha güçlü mü olduklarını söylemektir -"

" *Daha güçlü!* " dedi Draco. Bunu anlamaya çalışıyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı, bir şekilde mantıklı olduğunu görebiliyordu ama kesinlikle daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Ve sonra Harry Potter, Draco'nun geçmesine izin veremeyeceği bir şey söyledi. "Çamur kanlıların *daha güçlü* olduğunu mu düşünüyorsun*?* "

"Hiçbir şey düşünmüyorum," dedi gölgeli figür. "Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şeye inanmıyorum. Son sözüm henüz yazılmadı. Muggleborn'ların büyü gücünü ve safkanların büyü gücünü nasıl test edeceğimi bulacağım. Testlerim bana Muggleborn'ların daha zayıf olduğunu söylerse, onların daha zayıf olduğuna inanacağım. Eğer testlerim bana Muggle doğumluların daha güçlü olduğunu söylerse, onların daha güçlü olduğuna inanacağım. Bunu ve diğer gerçekleri , bir miktar güç kazanacağım -"

"Ve söylediğin her şeye inanmamı mı bekliyorsun?" Draco öfkeyle sordu.

"Testleri *bizzat* yapmanızı bekliyorum," dedi gölgeli figür sessizce. "Bulacağın şeyden korkuyor musun?"

Draco bir süre gölgeli figüre baktı, gözleri kısılmıştı. "Güzel tuzak, Harry," dedi. "Bunu hatırlamam gerekecek, yeni bir şey."

Gölgeli figür başını salladı. "Bu bir tuzak değil, Draco. Unutma - ne bulacağımızı *bilmiyorum*. Ama evreni onunla tartışarak ya da bir dahaki sefere farklı bir cevapla gelmesini söyleyerek anlayamazsın. Bir bilim adamının cübbesini giydiğinizde tüm politikalarınızı, tartışmalarınızı, hiziplerinizi ve taraflarınızı unutmalı, zihninizin umutsuz çırpınışlarını susturmalı ve yalnızca Doğa'nın cevabını duymayı dilemelisiniz." Karanlık figür durakladı. "Çoğu insan bunu yapamaz. Bu yüzden bu zor. Sadece beyin hakkında bir şeyler öğrenmek istemediğine emin misin?"

"Ve eğer sana beyni öğrenmeyi tercih ettiğimi söylersem," dedi Draco, sesi artık sertleşmişti, "etrafta dolaşıp insanlara bulacağım şeyden korktuğumu söyleyeceksin."

"Hayır," dedi gölgeli figür. "Böyle bir şey yapmayacağım."

"Ama aynı tür testleri kendin de yapabilirsin ve yanlış cevap alırsan, sen başkasına göstermeden önce bir şey söylemek için orada olmazdım." Draco'nun sesi hâlâ sertti.

"Ben yine de önce sana sorardım, Draco," dedi gölgeli figür sessizce.

Draco durakladı. Bunu beklemiyordu, tuzağı gördüğünü sanmıştı ama... "Yapar *mıydın?* "

"Tabii ki. Kime şantaj yapacağımı ya da onlardan ne isteyeceğimizi nereden bileyim? Draco, tekrar söylüyorum, bu sana kurduğum bir tuzak değil. En azından şahsen senin için değil. Politikanız farklı olsaydı, ya test safkanların daha güçlü olduğunu gösterirse, derdim."

"Gerçekten mi?"

" *Evet! Evet!* Bilim insanı olmak için *herkesin* ödemesi gereken bedel budur!"

Draco elini kaldırdı. Düşünmesi

gerekiyordu. Gölgeli, yeşil ışıklı figür

bekledi.

Yine de düşünmesi uzun sürmedi. Bütün kafa karıştırıcı kısımları bir bırakırsanız... Harry Potter devasa bir siyasi patlamaya neden olabilecek bir şeyle uğraşmayı planlıyordu ve bunu kendi başına yapmasına izin vermek delilik olurdu. "Kan üzerinde çalışacağız," dedi Draco.

" *Mükemmel*," dedi figür ve gülümsedi. "Soruyu sormaya istekli olduğunuz için tebrikler."

"Teşekkürler," dedi Draco, sesindeki ironiyi saklamayı pek başaramamıştı.

"Hey, Ay'a gitmenin *kolay* olduğunu mu sanıyordunuz*?* Bunun sadece bazen fikrinizi değiştirmeyi ve insan kurban etmeyi gerektirmediğine şükredin!"

"İnsan kurban etmek *çok* daha kolay olurdu!"

Hafif bir duraksama oldu ve sonra figür başını salladı. "Adil nokta."

"Bak, Harry," dedi Draco pek umutlu olmadan, "fikrin Muggle'ların bildiği her şeyi alıp büyücülerin bildikleriyle birleştirmek ve her iki dünyanın da efendisi olmak olduğunu sanıyordum. Muggle'ların *zaten* bildiği şeyleri, mesela Ay'ı incelemek ve *bu* gücü kullanmak çok daha kolay olmaz mıydı?"

" *Hayır*," dedi figür başını keskin bir şekilde sallayarak, burnunun ve gözlerinin etrafında yeşil gölgeler dolaşıyordu. Sesi çok acımasız bir hal almıştı. "Eğer bilim adamının gerçekliği kabul etme sanatını öğrenemiyorsan, o zaman sana bu kabulün neyi keşfettiğini söylememeliyim. Bu, güçlü bir büyücünün sana açılmaması gereken kapıları ve kırılmaması gereken mühürleri, sen daha küçük tehlikeleri atlatarak zekânı ve disiplinini kanıtlamadan önce söylemesine benzer."

Draco'nun omurgasından aşağı bir ürperti indi ve istemsizce ürperdi. Loş ışıkta bile görülebildiğini biliyordu. "," dedi Draco. "Anlıyorum." Babası bunu ona birçok kez söylemişti. Daha güçlü bir büyücü size bilmeye hazır olmadığınızı söylediğinde, yaşamak istiyorsanız daha fazla kurcalamamalıydınız.

Figür başını eğdi. "Gerçekten de öyle. Ama anlamanız gereken başka bir şey daha var. Muggle olan ilk bilim adamları sizin geleneklerinizden yoksundu. Başlangıçta tehlikeli bilgi kavramını anlayamadılar ve bilinen her şeyin özgürce konuşulması gerektiğini düşündüler. Araştırmaları tehlikeli hale geldiğinde, politikacılarına gizli kalması gereken şeyleri söylediler - Öyle bakma Draco, bu basit bir aptallık değildi. En başta sırrı ortaya çıkaracak kadar zeki olmaları gerekiyordu. Ama onlar Muggle'dı, ilk kez *gerçekten* tehlikeli bir şey buluyorlardı ve *işe* gizlilik geleneğiyle *başlamamışlardı*. Bir savaş sürüyordu ve bir tarafın bilim adamları, konuşmazlarsa *düşman* ülkenin bilim adamlarının önce *kendi* politikacılarına anlatacağından endişe ediyorlardı..." Ses belirgin bir şekilde kesildi. "Dünyayı yok etmediler. Ama çok yakındı. Ve *biz* bu hatayı tekrarlamayacağız."

"Doğru," dedi Draco, sesi artık çok kararlıydı. "Yapmayacağız. Biz büyücüyüz ve bilim okumak bizi Muggle yapmaz."

"Dediğiniz gibi," dedi yeşil ışıklı siluet. "*Kendi* kuracağız, büyülü bir Bilim ve bu Bilim en başından beri daha akıllı geleneklere sahip olacak." Ses sertleşti. "Sizinle paylaştığım bilgi, gerçeği kabul etme disiplinleriyle birlikte öğretilecek, bu bilginin seviyesi bu disiplinlerdeki ilerlemenize bağlı olacak ve bu bilgiyi bu disiplinleri öğrenmemiş başka hiç kimseyle paylaşmayacaksınız. Bunu kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedi Draco. Ne yapmalıydı, hayır mı demeliydi?

"Güzel. Ve kendin için keşfettiklerini, diğer bilim insanlarının da keşfetmeye hazır olduğunu düşünmediğin sürece kendine saklayacaksın.

Biliyorum. Kendi aramızda paylaştığımız şeyleri, dünyanın bilmesinin güvenli olduğuna karar vermedikçe dünyaya söylemeyeceğiz.
Ve kendi politikalarımız ve bağlılıklarımız ne olursa olsun, ne tür bir savaş olursa olsun, tehlikeli büyüleri açığa çıkaran ya da tehlikeli silahlar veren herkesi cezalandıracağız. Bugünden itibaren büyücüler arasındaki gelenek ve bilim yasası bu olacaktır. Bu konuda anlaştık mı?"

"Evet," dedi Draco. Aslında bu kulağa oldukça çekici gelmeye başlamıştı. Ölüm Yiyenler herkesten daha korkunç olarak iktidarı ele geçirmeye çalışmışlardı ve aslında henüz kazanamamışlardı. Belki de bunun yerine sırları kullanarak yönetmeyi denemenin zamanı gelmişti. "Ve grubumuz mümkün olduğunca uzun süre gizli kalacak ve içindeki herkes kurallarımızı kabul etmek zorunda."

"Tabii ki. Kesinlikle."

Çok kısa bir duraklama oldu.

"Daha iyi cüppelere ihtiyacımız olacak," dedi gölgeli figür, "kukuletalı ve benzeri -"

"Ben de *tam* bunu *düşünüyordum*," dedi Draco. "Tamamen yeni cübbelere ihtiyacımız yok, sadece için kapüşonlu pelerinlere ihtiyacımız var. Slytherin'de bir arkadaşım var, senin ölçülerini alır -"

"Ona ne *için* olduğunu söyleme yine de -

" "Ben *aptal* değilim*!* "

"Ve şimdilik maske yok, sadece sen ve ben varken olmaz -" dedi gölgeli figür.

"Doğru ya! Ama daha sonra tüm hizmetkarlarımızın sahip olduğu bir tür özel işarete sahip olmalıyız, Bilim İşareti, sağ kollarında Ay'ı yiyen bir yılan gibi -"

"Buna doktora deniyor ve bu insanlarımızı tanımlamayı çok kolay hale getirmez mi?"

"Ha?"

"Yani, ya birisi 'tamam, şimdi herkes cübbesini sağ kolunun üzerine çeksin' derse ve bizim adamımız da 'hop, pardon, casusmuşum gibi görünüyor' ?"

"Söylediklerimi unut," dedi Draco*,* ter aniden tüm vücuduna yayılmıştı. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı, *hızlıca*.
- "Peki biz kendimize ne diyoruz? Bilim Yiyenler mi?"

"Hayır," dedi gölgeli figür yavaşça. "Bu kulağa doğru gelmiyor..."

Draco cüppeli kolunu alnına silerek nem taneciklerini temizledi. Karanlık Lord ne *düşünüyordu acaba?* Babam Karanlık Lord'un *zeki* olduğunu söylemişti*!*

"Buldum!" dedi gölgeli figür aniden. "Henüz anlamayacaksın, ama inan bana, uyuyor."

Şu anda Draco, konuyu değiştirdiği sürece 'Malfoy Munchers'ı kabul edebilirdi. "Ne oldu?"

Ve Hogwarts'ın zindanlarında kullanılmayan bir sınıftaki tozlu sıraların arasında duran Harry Potter'yeşil ışıklı silueti kollarını dramatik bir şekilde açarak, "Bu gün.. *Bayes Komplosu*'nun şafağı olacak." dedi.

Sessiz bir figür Hogwarts koridorlarında yorgun adımlarla Ravenclaw'a doğru ilerliyordu.

Harry, Draco ile buluştuktan sonra doğruca yemeğe gitmiş ve yemekte ancak boğulacak kadar kalmıştı.

yatağa gitmeden önce birkaç yudum hızlı yemek.

Saat henüz 19:00 bile değildi, ama Harry için yatma vakti çoktan geçmişti. *Dün* gece Zaman Döndürücü'yü Cumartesi günü kitap okuma yarışması bitene kadar kullanamayacağını fark etmişti. Ama yine de Zaman Döndürücü'yü *Cuma* gecesi kullanabilir ve bu şekilde zaman kazanabilirdi. Bu yüzden Harry Cuma günü koruyucu kabuğun açıldığı akşam 9'a kadar uyanık kalmak için kendini zorlamış, sonra da Zaman Döndürücü'de kalan dört saati kullanarak akşam 5'e dönmüş ve uykuya dalmıştı. Cumartesi sabahı planladığı gibi saat iki civarında uyanmış ve sonraki on iki saat boyunca hiç durmadan okumuştu... ama yine de yeterli olmamıştı. Ve şimdi Harry önümüzdeki birkaç gün boyunca, uyku döngüsü tekrar yakalanıncaya kadar oldukça erken yatacaktı.

Kapıdaki portre Harry'ye on bir yaşındakiler için hazırlanmış aptalca bir bilmece sordu, o da kelimeleri aklından bile geçirmeden cevapladı ve sonra Harry sendeleyerek yatakhanedeki odasına çıktı, pijamalarını giydi ve yatağa yığıldı.

Ve yastığının oldukça topaklı göründüğünü fark etti.

Harry inledi. İsteksizce doğruldu, yatakta iki büklüm oldu ve yastığını kaldırdı.

Bunun sonucunda bir not, iki altın Galleon ve bir kitap ortaya çıktı.
Occlumency: Gizli Sanat.

Harry notu aldı ve okudu:

Tanrım, başını çok çabuk belaya sokuyorsun. Baban seninle boy ölçüşemezdi.

Güçlü bir düşman edindiniz. Snape tüm Slytherin Hanesi'nin sadakatine, hayranlığına ve korkusuna hükmediyor. Sen

İster dost kisvesi altında gelsinler, ister korkutucu olsunlar artık o Ev'in hiçbir üyesine güvenemezsiniz.

Şu andan itibaren Snape'in gözlerine bakmamalısın. O bir Legilimens ve göz göze gelirseniz zihninizi okuyabilir. Kendini korumayı öğrenmene yardımcı olabilecek bir kitap ekledim, ancak bir öğretmen olmadan bu konuda bir yere kadar ilerleyebilirsin. Yine de en azından izinsiz girişleri fark etmeyi umabilirsin.

Okklumentlik çalışmak için fazladan zaman bulabilmeniz amacıyla, birinci sınıf Sihir Tarihi dersinin cevap kağıtları ve ödevlerinin fiyatı olan 2 Galleonu ekte gönderiyorum (Profesör Binns öldüğünden beri her yıl aynı testleri ve aynı ödevleri veriyor). Yeni arkadaşlarınız Weasley ikizleri size bir kopya satabilir. Elinizdeyken yakalanmamanız gerektiğini söylemeye gerek yok.

Profesör Quirrell hakkında çok az şey biliyorum. O bir Slytherin ve bir Savunma Profesörü ve bu ona karşı iki işaret.
Size vereceği her tavsiyeyi dikkatle değerlendirin ve bilinmesini istemediğiniz hiçbir şeyi ona söylemeyin.

Dumbledore sadece deli numarası yapıyor. Son derece zekidir ve eğer dolaplara girmeye ve ortadan kaybolmaya devam ederseniz, eğer henüz yapmadıysa, görünmezlik pelerinine sahip olduğunuzu kesinlikle anlayacaktır. Mümkün olduğunca ondan kaçının, ondan kaçamadığınız her an Görünmezlik Pelerini'ni güvenli bir yere (kesenize DEĞİL) saklayın ve onun yanında çok dikkatli adımlar atın.

Lütfen gelecekte daha dikkatli ol, Harry Potter.

- Noel Baba

Harry nota baktı.

Oldukça iyi bir tavsiye gibi görünüyordu. Elbette Harry'ye profesör diye ölü bir maymun verseler bile Tarih dersinde kopya çekmeyecekti. Ama Severus'un Legilimency'si... bu notu gönderen her kimse, pek çok önemli, gizli şey biliyordu ve Harry'ye bunları anlatmaya istekliydi. Not hâlâ onu Dumbledore'un Pelerin'i çalmaması konusunda uyarıyordu ama bu noktada Harry'nin bunun kötüye işaret olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu, sadece anlaşılabilir bir hata da olabilirdi.

Hogwarts'ın içinde bir tür entrika dönüyor gibiydi. Belki de Harry, Dumbledore ile notu gönderen arasındaki *hikâyeleri karşılaştırırsa*, doğru olabilecek *birleşik* bir resim çıkarabilirdi? *İkisi* de bir konuda hemfikirse, o zaman...

...her neyse...

Harry her şeyi kesesine doldurdu ve Sessiz'in sesini açıp örtüyü başına çekti ve öldü.

Pazar sabahıydı ve Harry Büyük Salon'da krep yiyordu, hızlı hızlı ısırıyor, birkaç saniyede bir endişeyle saatine bakıyordu.

Saat 08:02'ydi ve tam iki saat *bir* dakika sonra, Weasley'leri görüp Platform Dokuz ve Üç Çeyrek'e geçtiğinden bu yana *tam bir hafta* geçmiş olacaktı.

Ve aklına bir düşünce gelmişti. Harry bunun evren hakkında düşünmek için geçerli bir yol olup olmadığını bilmiyordu, artık hiçbir şey bilmiyordu, ama *mümkün görünüyordu...*

Bu...

Geçen hafta başına yeterince ilginç şey gelmemişti.

Harry kahvaltısını bitirince doğruca odasına çıkıp sandığının en alt katına saklanmayı ve saat 10:03'e kadar kimseyle konuşmamayı planladı.

İşte o zaman Harry, Weasley ikizlerinin kendisine doğru yürüdüğünü gördü. İçlerinden biri arkasına gizlenmiş bir şey taşıyordu.

Çığlık atıp . Çığlık atıp kaçmalı.

Bu her neyse... çok iyi ...

...büyük final...

Gerçekten çığlık atıp .

Harry, evrenin *nasıl olsa* gelip onu alacağını düşünerek, çatal ve bıçağıyla krepi dilimlemeye devam etti. Enerjisini toplayamıyordu. Acı gerçek buydu. Harry artık insanların kaçmaktan yorulduklarında, kaderden kaçmaya çalışmaktan yorulduklarında nasıl hissettiklerini biliyordu ve sadece yere düşüp en karanlık uçurumun korkunç bir şekilde çıldırmış ve dokunaçlı iblislerinin onları tarifsiz kaderlerine sürüklemesine izin verdiler.

Weasley ikizleri yaklaştı. Ve daha

da yaklaştı.

Harry bir ısırık daha krep yedi.

Weasley ikizleri parlak bir şekilde sırıtarak geldiler.

Harry donuk bir sesle, "Merhaba Fred," dedi. İkizlerden biri başını salladı. "Merhaba George." Diğer ikiz de başını salladı.

"Sesin yorgun geliyor," dedi

George. "Neşelenmelisin," dedi

Fred. "Bak sana ne aldık!"

Ve George, Fred'in arkasından on iki yanan

mumu olan bir pasta aldı.

Ravenclaw masası onlara bakarken bir duraklama oldu.

"Bu doğru değil," dedi biri. "Harry Potter Temmuz ayının otuz birinde doğdu-"

" *O GELİYOR*" dedi tüm konuşmaları buzdan bir kılıç gibi kesen kocaman, içi boş bir ses. "*BU DÜNYAYI PARÇALARA AYIRACAK OLAN* -"

Dumbledore tahtından doğruca Baş Masa'nın üzerine koşmuş ve o korkunç sözleri söyleyen kadını yakalamış, Fawkes bir anda ortaya çıkmış ve üçü de bir anda yok olmuştu.

Şok edici bir duraklama oldu.

...ve ardından kafalar Harry Potter'a doğru döndü. Harry yorgun

bir sesle, "Ben ," dedi.

"Bu bir *kehanetti!* " diye tısladı masadan biri. "Ve bahse girerim *seninle* ilgilidir*!* "

Harry iç çekti.

Oturduğu yerden ayağa , *sesini* yükseltti ve başlayan konuşmaların üzerine yüksek sesle dedi

Benimle ilgili değil! Besbelli! Buraya gelmiyorum, zaten buradayım! "

Harry tekrar yerine oturdu.

Ona bakan insanlar tekrar arkalarını döndüler. Masadaki başka

biri, "O zaman kiminle ilgili?" diye sordu.

Ve Harry donuk, kurşuni bir hisle kimin *olmadığını* fark etti. zaten Hogwarts'ta.

Çılgınca bir tahmin diyebilirsiniz, ama Harry ölümsüz Karanlık Lord'un bugünlerde ortaya çıkacağını hissediyordu.

Konuşma onun etrafında devam etti. "*Neyi*

parçalamaktan bahsetmiyorum *bile?* "

"Müdür onu yakalamadan hemen önce Trelawney'nin 'S' ile başlayan şeyler söylediğini duyduğumu sandım."

"Ruh gibi mi? Güneş gibi mi?"

"Eğer birisi Güneş'i parçalayacaksa başımız *gerçekten* belada demektir!"

Bu Harry'ye pek olası görünmüyordu, tabii dünyada David Criswell'in yıldız kaldırma hakkındaki fikirlerini duymuş korkunç şeyler yoksa.

"Yani," dedi Harry yorgun bir ses tonuyla, "bu her Pazar kahvaltısında oluyor, öyle mi?"

"Hayır," dedi yedinci sınıfta olduğu tahmin edilen bir öğrenci, kaşlarını çatarak. "Öyle değil."

Harry omuz silkti. "Her neyse. Doğum günü pastası isteyen var mı?"

"Ama bugün senin doğum günün *değil* ki!" dedi geçen sefer itiraz eden öğrenci.

Bu Fred ve George'un gülmeye başlamasının işaretiydi elbette.

Harry bile yorgun bir gülümsemeyi başardı.

İlk dilim kendisine servis , Harry, "Ben bir *gerçekten uzun bir hafta*"

Harry ise kimsenin girmemesi için sürgüyle kapatılmış ve kilitlenmiş sandığının mağara katında oturmuş, başına bir battaniye örtmüş, haftanın bitmesini bekliyordu.

10:03, ama emin olmak için...

10:04 ve ilk hafta tamamlandı.

Harry rahat bir nefes aldı ve battaniyeyi yavaşça başından çekti.

Birkaç dakika sonra, yatakhanesinin parlak güneşli havasına çıkmıştı.

Kısa bir süre sonra Ravenclaw ortak salonundaydı. Birkaç kişi ona baktı ama kimse bir şey söylemedi ya da onunla konuşmaya çalışmadı.

Harry güzel, geniş bir yazı masası buldu, rahat bir sandalye çekti ve oturdu. Çantasından bir kâğıt ve bir kalem çıkardı.

Annem ve babam Harry'ye, evden ayrılma ve ailesinden uzaklaşma konusundaki hevesini anladıklarını, ancak hayatta olduğunu, zarar görmediğini ve hapiste olmadığını bilmeleri için onlara her *hafta mutlaka* yazması gerektiğini kesin bir dille söylemişlerdi.

Harry boş kağıda baktı. *Bir bakalım...*

Ailesini tren istasyonunda bıraktıktan sonra...

...Darth Vader tarafından yetiştirilen bir çocukla tanışmış, Hogwarts'ın en kötü şöhretli üç şakacısıyla arkadaş olmuş, Hermione'yle tanışmış, sonra da Seçmen Şapka Olayı olmuştu... Pazartesi uyku bozukluğunu tedavi etmesi için bir zaman makinesi verilmiş, bilinmeyen bir hayırseverden efsanevi bir görünmezlik pelerini almış, biri parmağını kırmakla tehdit eden beş korkutucu büyük oğlanı alt ederek yedi Hufflepuff'ı kurtarmış, gizemli bir karanlık tarafı olduğunu fark etmiş, Charms dersinde *Frigideiro* yapmayı öğrenmiş ve Hermione ile rekabetine başlamıştı... Salı günü, iyi biri olan Profesör Aurora Sinistra tarafından verilen Astronomi ve şeytan çıkarılıp yerine bir teyp konulması gereken bir hayalet tarafından verilen Sihir Tarihi dersleriyle tanışmıştı... Çarşamba, Sınıftaki En Tehlikeli Öğrenci ilan edilmişti. Perşembe, perşembeyi düşünmeyelim bile. Cuma, İksir Sınıfındaki Olay, ardından Müdür'e şantaj yapması, ardından Savunma Profesörünün onu sınıfta dövdürmesi, ardından Savunma Profesörünün hala yürüyen en harika insan olduğunun ortaya çıkması...
Cumartesi günü bir iddiayı kaybetmiş, ilk randevusuna çıkmış ve Draco'yu kurtarmaya başlamıştı... ve sonra bu sabah Profesör Trelawney'nin duyulmamış kehaneti, ölümsüz bir Karanlık Lord'un Hogwarts'a saldırmak üzere olduğunu gösteriyor olabilirdi ya da olmayabilirdi.

Harry zihinsel olarak malzemesini düzenledi ve yazmaya başladı.

Sevgili anne ve babam:

Hogwarts çok eğlenceli. Charms dersinde Termodinamiğin İkinci Yasası'nın nasıl ihlal edileceğini öğrendim ve Hermione Granger adında daha hızlı okuyan bir kızla tanıştım.

burada bıraksam iyi

olacak. Seni seven oğlun,

Harry James Potter-Evans-Verres.

Bilimsel Yöntem

Bir yerde, bir zamanda, bir şeyler farklı olmuş olmalı.

PETUNIA EVANS, Oxford'da Biyokimya Profesörü olan Michael Verres ile evlendi.

HARRY JAMES POTTER-EVANS-VERRES ağzına kadar kitapla dolu bir evde büyüdü. Bir keresinde logaritmanın ne olduğunu bilmeyen bir matematik öğretmenini ısırmıştı. *Godel, Escher, Bach* ve *Judgment Under Uncertainty: Heuristics* and *Biases kitaplarını* ve *The Feynman Lectures on Physics'*in birinci cildini okumuş. Ve onunla tanışan herkesin korktuğunun , bir sonraki Karanlık Lord olmak istemiyor. Bundan daha iyi yetiştirildi. Büyünün kanunlarını keşfetmek ve bir tanrı olmak istiyor.

HERMIONE GRANGER süpürge sürme hariç her derste ondan daha başarılı.

DRACO MALFOY, tam da beklediğiniz gibi bir
Darth Vader'ın şefkatli babası olsaydı, on bir yaşındaki bir çocuğun nasıl olacağını.

PROFESÖR QUIRRELL hayatı boyunca hayalini kurduğu Karanlık Sanatlara Karşı Savunma ya da onun tercih adıyla Savaş Büyüsü dersini veriyor. Öğrencilerinin hepsi Savunma Profesörü'nün bu sefer neyi yanlış yapacağını merak ediyor.

DUMBLEDORE ya delirmiş ya da bir tavuğu ateşe vermeyi de içeren çok daha derin bir oyun oynuyor.

BAŞMÜDÜR YARDIMCISI MINERVA MCGONAGALL'ın
özel bir yere gidin ve bir süre çığlık atın. Sunuyorum:

HARRY POTTER VE RASYONALİTE YÖNTEMLERİ

Bunun nereye gittiğini tahmin edemezsin.

Bazı notlar:

Bu hikayedeki karakterlerin görüşleri yazarın görüşleri olmak zorunda değildir. Harry'nin düşündükleri *genellikle* takip edilmesi gereken iyi bir modeldir, özellikle de Harry belirli bir ilkeyi desteklemek için bilimsel çalışmalardan nasıl alıntı yapabileceğini düşünüyorsa. Ancak Harry'nin yaptığı ya da düşündüğü her şey iyi bir fikir değildir. Bu bir hikaye olarak işe yaramaz. Ve daha az sıcak karakterlerin bazen verecek değerli dersleri olabilir, ancak bu dersler tehlikeli bir şekilde iki ucu keskin de olabilir.

HPMOR DOT COM'u ziyaret , bir noktada bunu yapmayı unutmayın; aksi takdirde hayran sanatını, Harry'nin bildiği her şeyi nasıl öğreneceğinizi ve daha fazlasını kaçıracaksınız.

Eğer bu kurgudan sadece keyif almadıysanız, aynı zamanda bir şeyler de öğrendiyseniz, lütfen blog yazmayı ya da tweet atmayı düşünün. Böyle bir çalışma ancak onu okuyan insanlar kadar işe yarar.

Ve şimdi, normal programınıza geri dönün...

Stratejinin anahtarı J. K. Rowling'e giden yolu seçmek değil, *tüm* yolların J. K. Rowling'e çıkmasını sağlayacak şekilde seçim yapmaktır.

Ravenclaw yatakhanesinin yakınında ama içinde olmayan küçük bir çalışma odası, Hogwarts'ın kullanılmayan pek çok odasından biri. Yerler gri taş, duvarlar kırmızı tuğla, tavan koyu lekeli ahşap, odanın dört duvarına yerleştirilmiş dört adet parlayan cam küre. Kalın siyah mermer ayaklar üzerine geniş bir siyah mermer levhaya benzeyen, ancak çok hafif olduğu kanıtlanmış (hem ağırlık hem de kütle) ve gerektiğinde kaldırılıp hareket ettirilmesi zor olmayan dairesel bir masa. İlk başta uygunsuz yerlerde yere kilitlenmiş gibi görünen, ancak ikisi de sonunda keşfettikleri üzere, oturmak üzereymişsiniz gibi bir duruşla eğildiğiniz anda durduğunuz yere doğru kayan rahat minderli iki sandalye.

Ayrıca odanın etrafında uçan çok sayıda yarasa varmış gibi görünüyordu.

Geleceğin tarihçilerinin bir gün kaydedeceği üzere -eğer bu proje gerçekten bir şey ifade edecekse- büyünün bilimsel olarak incelenmeye başlandığı yer, Hogwarts'ın birinci sınıfında okuyan iki genç öğrenciydi.

Harry James Potter-Evans-Verres, teorisyen.

Ve Hermione Jean Granger, deneyci ve denek.

Harry artık derslerinde daha başarılıydı, en azından ilginç bulduğu derslerde. Daha çok kitap okuyordu, hem de on bir yaşındakiler için olanlardan değil. Her gün fazladan bir saatinde tekrar tekrar Biçim Değiştirme alıştırmaları yapıyor, diğer saatini de Okklumensi'ye başlamak için kullanıyordu. Değerli dersleri *ciddiye* alıyor*,* sadece her gün ödevlerini teslim etmekle kalmıyor, boş zamanlarını gerekenden daha fazlasını öğrenmek, verilen ders kitaplarının ötesinde başka kitaplar okumak ve bu konuda uzmanlaşmak için kullanıyordu

ve sadece birkaç test cevabı ezberlemek değil, başarılı olmak. Ravenclaw dışında bunu pek göremezdiniz. Ve şimdi Ravenclaw *içinde* bile, geriye kalan tek rakipleri Padma Patil (ailesi İngilizce konuşulmayan bir kültürden geliyordu ve bu nedenle onu gerçek bir çalışma ahlakıyla yetiştirmişti), Anthony Goldstein (Nobel Ödüllerinin %25'ini kazanan belirli küçük bir etnik gruptan) ve tabii ki, yavru köpek sürüsü arasında gezinen bir Titan gibi herkesin üzerinde yürüyen Hermione Granger'dı.

Bu özel deneyi gerçekleştirmek için deneğin kendi başına, yardım ya da düzeltme olmadan on altı yeni büyü öğrenmesi gerekiyordu. Bu da deneğin Hermione olduğu anlamına geliyordu. Dönem.

Bu noktada, odanın etrafında uçan yarasaların parlamadığını belirtmek gerekir.

Harry bunun ne anlama geldiğini kabullenmekte zorlanıyordu. "

Oogely boogely! " dedi Hermione tekrar.

Hermione'nin asasının ucunda yine bir yarasanın ani, geçişsiz görüntüsü vardı. Bir an, boş hava. Sonraki an, yarasa. Göründüğü anda kanatları çoktan hareket etmiş gibiydi.

Ve *hala parlamıyordu.*

"Artık durabilir miyim?" dedi Hermione.

"Emin misin," dedi Harry boğazına tıkanmış gibi görünen bir sesle, "belki biraz daha pratik yaparsan parıldamasını sağlayamazsın?" Önceden yazdığı deney prosedürünü ihlal ediyordu, bu bir günahtı ve aldığı sonuçları beğenmediği için ihlal ediyordu, bu da *ölümcül* bir .

Bunun için bilim cehennemi, ama de önemli görünmüyordu.

"Bu sefer neyi değiştirdin?" Hermione biraz bezgin bir sesle, "Bu sefer neyi değiştirdin?" diye sordu.

"*Oo, eh* ve *ee* seslerinin süreleri. 3'e 2'ye 2 olması gerekiyordu, 3'e 1'e 1 değil."

" *Oogely boogely!* " dedi Hermione.

Yarasa tek kanadıyla cisimleşti ve acınası bir şekilde yere doğru dönerek gri taşın üzerinde bir daire çizdi.

"Şimdi gerçekte ne kadar?" dedi

Hermione. "3'e 2'ye 1."

" *Oogely boogely!* "

Bu sefer yarasanın hiç kanadı yoktu ve ölü bir fare gibi düşüverdi.

"3'e 1'e 2."

Ve yarasa ortaya çıktı ve bir anda tavana doğru uçtu, sağlıklıydı ve parlak bir yeşil renkte parlıyordu.

Hermione memnuniyetle başını salladı. "Tamam, sırada ne

var?" Uzun bir duraklama oldu.

" *Ciddi misin? Gerçekten de oo, eh* ve *ee* seslerinin süresi 3'e 1'*e* 2 oranında olacak şekilde *Oogely boogely* demek zorundasınız, yoksa yarasa parlamaz mı? *Neden? Neden? Neden mi? Kutsal olan her şey aşkına, neden?* "

"Neden olmasın?"

" *AAAAAAAAARRRRRRGHHHH!* "

Thud. Thud. Thud.

Harry bir süre büyünün doğası üzerine düşünmüş, sonra da büyücülerin büyü hakkında inandıkları hemen her şeyin yanlış olduğu varsayımına dayanan bir dizi deney tasarlamıştı.

Bir şeyi havaya kaldırmak için tam olarak doğru şekilde 'Wingardium Leviosa' demeniz gerekemezdi, çünkü hadi ama, 'Wingardium Leviosa' mı? Evren 'Wingardium Leviosa'yı tam olarak doğru şekilde söyleyip söylemediğinizi kontrol edecek ve aksi takdirde tüy kalemini mıydı?

Hayır. Ciddi olarak düşündüğünüzde kesinlikle hayır. Birisi, büyük olasılıkla gerçek bir okul öncesi çocuğu, ama her halükarda 'Wingardium Leviosa'nın kulağa uçar gibi geldiğini düşünen İngilizce konuşan bir büyü kullanıcısı, büyüyü ilk kez yaparken bu kelimeleri söylemişti. Sonra da herkese bunun gerekli olduğunu söylemiş.

Ama (Harry bunun olması gerekmediğini düşünmüştü), bu evrenin içinde değil, *senin içinde* vardı.

Bilim insanları arasında anlatılan eski bir hikâye vardı; Blondlot ve N-Işınlarının hikâyesi.

X-Işınlarının keşfinden kısa bir süre sonra, radyo dalgalarının hızını ilk ölçen ve ışık hızında yayıldıklarını gösteren Prosper-Rene Blondlot adlı ünlü bir Fransız fizikçi, ekranda belli belirsiz bir parlamaya neden olan şaşırtıcı yeni bir fenomenin, N-Işınlarının keşfedildiğini duyurmuştu. Görmek için çok bakmanız gerekiyordu ama oradaydı. N-Işınlarının her türlü

ilginç özellikleri vardı. Alüminyum tarafından bükülüyorlardı ve bir alüminyum prizma tarafından işlenmiş bir kadmiyum sülfür ipliğine çarpacak şekilde odaklanabiliyorlardı, bu da karanlıkta belli belirsiz parlıyordu...

Kısa süre içinde, özellikle Fransa'da düzinelerce başka bilim adamı Blondlot'un sonuçlarını doğruladı.

Ancak İngiltere ve Almanya'da bu zayıf parıltıyı görebildiklerinden tam olarak emin olmadıklarını söyleyen başka bilim insanları da vardı.

Blondlot muhtemelen makineleri yanlış kurduklarını söylemişti.

Bir gün Blondlot N-Işınları ile ilgili bir gösteri yapmıştı. Işıklar ve Blondlot manipülasyonlarını gerçekleştirirken asistanı aydınlanmayı ve kararmayı durdurmuştu.

Normal bir gösteri olmuş, tüm sonuçlar beklendiği gibi gitmişti.

Robert Wood adında Amerikalı bir bilim adamı Blondlot'un mekanizmasının merkezindeki alüminyum prizmayı sessizce çalmış olsa da.

Ve bu N-Rays'in sonu oldu.

Gerçeklik, demişti Philip K. Dick bir keresinde*, ona inanmayı bıraktığınızda yok olmayan şeydir.*

Blondlot'un günahı geçmişe bakıldığında çok açıktı. Asistanına ne yaptığını söylememeliydi. Blondlot*,* asistanın ne denendiğini ya da ne zaman denendiğini bilmediğinden emin olmalıydı.

ekranın parlaklığını tanımlar. Bu kadar basit olabilirdi.

Günümüzde buna "körleştirme" deniyor ve modern bilim insanlarının kanıksadığı şeylerden . İnsanların kafalarına kırmızı copla vurulduğunda yeşil copla vurulana kıyasla daha öfkeli olup olmadıklarını görmek için bir psikoloji deneyi yapıyorsanız, deneklere kendiniz bakıp ne kadar "öfkeli" olduklarına karar veremezdiniz. Kafalarına copla vurulduktan sonra fotoğraflarını çekiyor ve fotoğrafları, hangi renk vurulduklarını bilmeden, her bir kişinin ne kadar kızgın göründüğünü 1 ila 10 arasında derecelendiren bir puanlama paneline gönderiyordunuz. Aslında değerlendiricilere deneyin ne hakkında olduğunu söylemek için iyi bir neden yoktu. Deneklere kırmızı coplarla vurulduklarında daha öfkeli olmaları gerektiğini *düşündüğünüzü kesinlikle söylemezdiniz*. Onlara sadece 20 pound teklif , onları bir test odasına çeker, elbette renkleri rastgele belirlenmiş bir copla vurur ve fotoğrafını çekersiniz. Aslında copla vurma ve fotoğraf çekme işlemi, hipotezden haberdar olmayan bir asistan tarafından yapılacaktır, bu nedenle asistan beklenti içinde görünemeyecek, daha sert vuramayacak ya da fotoğrafı doğru zamanda çekemeyecektir.

Blondlot, 1991 yılında deneysel tasarımla ilgili birinci sınıf bir lisans dersinde başarısız bir not ve muhtemelen T.A.'dan alaycı kahkahalar alacak türden bir hatayla itibarını yerle bir etmişti.

Ancak bu biraz daha uzun zaman önce, 1904'te ve bu nedenle Robert Wood'un bariz alternatif hipotezi formüle etmesi ve bunu nasıl test edeceğini bulması aylar sürmüştü ve düzinelerce başka bilim insanı buna kapılmıştı.

Bilimin başlamasından iki yüzyıldan fazla bir süre sonra. Bilim tarihinin bu kadar geç bir döneminde, bu hala açık değildi.

Bu da, bilimin pek bilinmediği küçük büyücülük dünyasında, modern bir bilim insanının kontrol etmeyi düşüneceği ilk, en basit, en bariz şeyi kimsenin denememiş olmasını *tamamen* makul kılıyordu.

Kitaplar, bir büyü yapmak için *tam olarak doğru* yapmanız gereken her şeyle ilgili karmaşık talimatlarla doluydu. Ve Harry, bu talimatlara uyma, onları doğru uygulayıp uygulamadığınızı kontrol etme sürecinin muhtemelen bir işe *yaradığını* varsaymıştı. *Sizi büyüye konsantre olmaya zorluyordu*. Sadece asanızı sallayıp dilek dilemeniz söylense muhtemelen bu kadar işe *yaramazdı*. Ve bir kez büyünün belirli bir şekilde çalışması gerektiğine inandığınızda, bir kez o şekilde uyguladığınızda, *başka bir* şekilde çalışabileceğine kendinizi ikna edemeyebilirsiniz...

...eğer basit ama yanlış olanı yaptıysanız ve alternatif formları *kendiniz* test etmeye çalıştıysanız.

Peki ya orijinal büyünün nasıl bir şey olduğunu *bilmiyorsanız*?

Hermioneye Hogwarts kütüphanesindeki aptalca şaka büyüleri kitabından alınmış, henüz çalışmadığı büyülerin bir listesini verseniz ve bu büyülerin bazılarında doğru ve orijinal talimatlar varken, diğerlerinde bir hareket, bir kelime değiştirilmiş olsa? Talimatları sabit tutsanız ama kırmızı bir solucan yaratması gereken büyünün mavi bir solucan yaratması gerektiğini söyleseniz?

Bu durumda, ortaya çıktı ki.

...Harry burada elde ettiği sonuçlara inanmakta güçlük çekiyordu...

...Hermione'ye "Oogely boogely" demesini söyleseydiniz, doğru oran olan 3'e 1'e 2 yerine, sesli harf süreleri 3'e 1'e 1 oranında olsaydı, yine alırdınız ama artık parlamazdı.

İnanç burada *önemsiz* değildi. *Sadece* sözlerin ve asa hareketlerinin önemli olduğundan değil.

Hermione'ye bir büyünün ne yapması gerektiği konusunda tamamen yanlış bilgi verirseniz, büyü çalışmayı durdururdu.

Ona büyünün ne yapması gerektiğini hiç söylemezseniz, büyü çalışmayı durduracaktır.

Eğer büyünün ne yapması gerektiğini çok muğlak bir şekilde biliyorsa ya da sadece kısmen yanılıyorsa, o zaman büyü ona söylendiği gibi değil, kitapta tarif edildiği gibi çalışacaktı.

Harry şu anda kelimenin tam anlamıyla kafasını tuğla duvara vuruyordu. Sertçe değil. Değerli beynine zarar vermek istemiyordu. Ama hüsranı için bir çıkış yolu bulamazsa, kendiliğinden alacaktı.

Thud. Thud. Thud.

Görünüşe göre evren *gerçekten* de 'Wingardium Leviosa' demenizi istiyordu ve bunu tam olarak şeklinde söylemenizi istiyordu ve telaffuzun nasıl olması gerektiğini düşündüğünüzü, yerçekimi hakkında ne hissettiğinizi önemsediğinden daha fazla önemsemiyordu.

NEDEN?

İşin en kötü yanı da Hermione'nin yüzündeki kendini beğenmiş, eğlenen ifadeydi.

Hermione, nedeni söylenmeden Harry'nin talimatlarını itaatkâr bir şekilde yerine getirmekten hoşlanmıyordu.

Harry ona neyi test ettiklerini açıklamıştı. Harry neden test

ettiklerini açıklamıştı.

Harry neden onlardan önce hiçbir büyücünün bunu denemediğini açıklamıştı.

Harry aslında tahmininden oldukça emin olduğunu açıklamıştı.

Çünkü, demişti Harry, evrenin gerçekten de 'Wingardium Leviosa' demenizi istemesine *imkân yoktu*.

Hermione kitaplarının böyle söylemediğini belirtmişti. Hermione, Harry' on bir yaşında ve Hogwarts eğitimine başlayalı bir aydan biraz fazla olmuşken gerçekten de kendisiyle aynı fikirde olmayan dünyadaki tüm diğer büyücülerden daha zeki olduğunu düşünüp düşünmediğini sormuştu.

Harry tam olarak şu söylemişti:

"Tabii ki."

Harry şimdi tam önündeki kırmızı tuğlaya bakıyor ve uzun süreli hafıza oluşumunu engelleyecek ve bunu daha sonra hatırlamasını önleyecek bir beyin sarsıntısı geçirmek için kafasını ne kadar sert vurması gerektiğini düşünüyordu. Hermione gülmüyordu ama onun *gülme niyetinin* arkasından yayıldığını *hissedebiliyordu*, teninde korkunç bir baskı gibi, bir seri katil tarafından takip edildiğinizi bilmek gibi ama *daha kötüsü*.

"Söyle," dedi Harry.

"," dedi Hermione Granger'ın nazik sesi. "Hoş görünmüyordu."

"Şu işi bir an bitirelim," dedi Harry.

"Tamam! Bana temel bilim yapmanın ne kadar zor olduğu ve bu problem üzerinde *otuz beş yıl* boyunca çalışmamız gerekebileceği hakkında *uzun* bir yaptın ve sonra gidip birlikte çalıştığımız ilk saat içinde sihir tarihindeki en büyük keşfi yapmamızı bekledin. Sadece umut etmediniz, gerçekten beklediniz. Sen aptalsın."

"Teşekkür . Şimdi -"

"Bana verdiğiniz tüm kitapları okudum ama buna ne diyeceğimi hâlâ bilmiyorum. Aşırı güven mi? Planlama yanılgısı mı? Süper kandırılmış Wobegon Gölü etkisi mi? Senin adını vermeleri gerekecek. Harry Bias."

"*!* "

"Ama *çok* şirin. Tam erkeklere göre bir şey."

" *Geber.* "

"Ah, çok romantik şeyler söylüyorsun."

Thud. Thud. Thud.

"Peki sırada ne var?" dedi Hermione.

Harry başını tuğlalara yasladı. Alnını vurduğu yer acımaya başlamıştı. "Hiçbir şey. Geri dönüp farklı deneyler tasarlamam gerekiyor."

Harry geçen ay boyunca, onlar için Aralık ayına kadar sürecek bir deney planını dikkatle .

Eğer *ilk test* temel önermeyi yanlışlamamış olsaydı, *harika* bir deneyler dizisi olurdu.

Harry bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu.

"Kendimi düzeltmeme izin verin," dedi Harry. "Yeni *bir* deney tasarlamam gerekiyor. Bulduğumuzda sana haber veririm, onu yaparız, sonra da bir sonrakini tasarlarım. Kulağa nasıl geliyor?"

"*Birileri çok fazla çaba* harcamış gibi görünüyor."

Thud. Ow. Bunu planladığından biraz daha sert yapmıştı.

"Ee," dedi Hermione. Sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve yüzündeki kendini beğenmiş ifade geri gelmişti. "Bugün ne keşfettik?"

"Harry dişlerini sıkarak, "Ne olup bittiğine dair hiçbir fikrinizin olmadığı, gerçekten kafa karıştırıcı bir sorun üzerinde gerçekten temel bir araştırma yapmak söz konusu olduğunda, bilimsel metodoloji kitaplarımın bir halta yaramadığını keşfettim," dedi

"Dilinize dikkat edin Bay Potter! Bazılarımız masum genç kızlarız!"

"Güzel. Ama kitaplarım bir *sazan* değerinde olsaydı, ki bu kötü bir şey değil bir balık , bana şu önemli tavsiyeyi verirlerdi: Kafa karıştırıcı bir sorun olduğunda ve yeni başlıyorsanız ve yanlışlanabilir bir hipoteziniz varsa, gidip test edin. Temel bir kontrol yapmanın basit, kolay bir yolunu bulun ve hemen yapın. Bir hibe teklifinin bir fon kuruluşuna etkileyici görünmesini sağlayacak ayrıntılı bir deney süreci tasarlama konusunda endişelenmeyin . Sadece, büyük miktarda çaba harcamaya başlamadan önce fikirlerinizin yanlış olup olmadığını mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kontrol edin. Bu bir ahlak dersi için kulağa nasıl geliyor?"

"Mmm... tamam," dedi Hermione. "Ama ben de şöyle bir şey umuyordum: 'Hermione'nin kitapları değersiz değil. Sihir hakkında çok daha fazla şey bilen bilge yaşlı büyücüler tarafından yazıldılar. Hermione'nin kitaplarının söylediklerine dikkat etmeliyim. Bu kıssadan hisseyi de alabilir miyiz?"

Harry'nin çenesi herhangi bir kelime çıkaramayacak kadar sıkılmış gibiydi, o yüzden sadece başını salladı.

"Harika!" dedi Hermione. "Bu deneyi sevdim. Çok şey öğrendik ve sadece bir saat kadar sürdü."

"AAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHH!"

Slytherin'in zindanlarında.

Kullanılmayan bir sınıf ürkütücü yeşil bir ışıkla aydınlandı, bu kez çok daha parlaktı ve geçici bir büyüye sahip küçük bir kristal küreden geliyordu, ancak yine de ürkütücü yeşil ışık tozlu sıralardan garip gölgeler saçıyordu.

Gri pelerinli (maskesiz), çocuk boyunda iki figür sessizce içeri girdi ve aynı masanın karşısındaki iki sandalyeye oturdu.

Bayesian Komplosu'nun ikinci toplantısıydı.

Draco Malfoy bunu dört gözle beklemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Harry Potter'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, uygun ruh hali konusunda herhangi bir şüphesi yok gibiydi.

Harry Potter birini öldürmeye hazırmış gibi görünüyordu.

"Hermione Granger," dedi Harry Potter, tam Draco ağzını açarken. "*Hiç sorma*."

Başka bir randevuya gitmiş olamaz, değil mi? diye düşündü Draco, ama bu hiç mantıklı değildi.

"Harry," dedi Draco, "üzgünüm ama yine de sormak zorundayım, çamur kanlı kıza doğum günü için *gerçekten* pahalı bir mokeskin kese sipariş ettin mi?"

"Evet, öyle yaptım. Nedenini çoktan anladınız elbette."

Draco hayal kırıklığıyla uzanıp parmaklarını saçlarında gezdirdi, cüppesi elinin arkasını okşuyordu. Nedeninden pek emin değildi ama şimdi bunu söyleyemiyordu. Ve Slytherin onun Harry Potter'a kur yaptığını *biliyordu*, Savunma dersinde bunu yeterince belli etmişti. "Harry," dedi Draco, "insanlar seninle arkadaş olduğumu biliyor, Komplo'yu bilmiyorlar tabii, ama arkadaş olduğumuzu biliyorlar ve sen böyle şeyler yaptığında bu *beni* kötü gösteriyor."

Harry Potter'ın yüzü gerildi. "Slytherin'de gerçekten sevmediğin insanlara karşı iyi davranma kavramını anlayamayan herkes öğütülüp evcil yılanlara yem edilmeli."

"Slytherin'de bunu *yapmayan* pek çok insan var," dedi Draco, sesi ciddiydi. "Çoğu insan aptaldır ve zaten onların önünde iyi görünmen gerekir." Harry Potter hayatta bir yere varmak istiyorsa bunu anlamak zorundaydı.

"Başkalarının ne düşündüğünü neden umursuyorsun? Gerçekten *de* hayatını, yaptığın her şeyi Slytherin'deki en aptallara açıklamak zorunda kalarak ve *onların seni* yargılamasına izin vererek *mi* geçireceksin? Üzgünüm Draco, ama kurnaz planlarımı en aptal Slytherinlerin anlayabileceği seviyeye indirmeyeceğim,

sırf sizi kötü gösterecek diye. Arkadaşlığınız bile buna değmez. *Hayatın tüm eğlencesini kaçırır.* Bana hiç Slytherin'den biri nefes alamayacak kadar aptalca davrandığında aynı şeyi düşünmediğini söyle; onlara boyun eğmek bir Malfoy'un onuruna yakışmaz."

Draco gerçekten yapmamıştı. Asla. Aptallara pandik atmak nefes almak gibiydi, düşünmeden yapıyordunuz.

"Harry," dedi Draco sonunda. "Nasıl göründüğüne aldırmadan her istediğini yapmak akıllıca değil. *Karanlık Lord* nasıl göründüğü konusunda endişeliydi! Korkulan ve nefret edilen biriydi ve ne tür bir korku ve nefret yaratmak istediğini *çok* iyi biliyordu. *Herkes* diğer insanların ne düşündüğü konusunda endişelenmeli."

Pelerinli figür omuz silkti. "Belki. Hatırlat da bir ara sana Asch'in Uyum Deneyi diye bir şeyden bahsedeyim, oldukça eğlenceli bulabilirsin. Şimdilik, diğer insanların ne düşündüğünü soğukkanlı bir hesaplama meselesi olarak değil, *gerçekten önemsediğiniz* için *içgüdüsel* olarak endişelenmenin tehlikeli olduğunu belirtmekle yetineceğim. Hatırlayın, benden büyük Slytherin'ler tarafından on beş dakika boyunca dövüldüm ve zorbalığa maruz kaldım ve sonrasında ayağa kalkıp onları nezaketle affettim. Tıpkı iyi ve erdemli Yaşayan Çocuk'un yapması gerektiği gibi. Ama *soğukkanlı* , Draco, *evcil bir yılanım olmadığı* için Slytherin'deki en aptallara *ihtiyacım olmadığını* söylüyor. Bu yüzden Hermione Granger'la düellomu nasıl yönettiğim konusunda ne düşündüklerini umursamam için bir neden yok."

Draco hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıkmadı. "O sadece bir çamur kan," dedi Draco, bağırmak yerine sesini sakin tutarak. "Eğer ondan hoşlanmıyorsan, onu merdivenlerden aşağı it."

"Ravenclaw bilirdi -"

"Pansy Parkinson onu merdivenlerden aşağı itsin! Onu manipüle etmenize bile gerek yok, ona bir Orak verin, o da yapsın!"

" *Ben* bilirim! Hermione beni kitap okuma yarışmasında yendi, benden daha iyi notlar alıyor, onu *beynimle* yenmeliyim yoksa sayılmaz!"

" *O sadece bir çamur kan! Neden ona bu kadar saygı duyuyorsun?* "

" *O Ravenclawlar arasında bir güç! Slytherin'deki güçsüz bir salağın ne düşündüğünü neden umursuyorsun?* "

" *Buna politika denir! Ve eğer çalamazsanız, güce sahip olamazsınız!* "

" *Ay'da yürümek güçtür! Büyük bir büyücü olmak güçtür! Hayatımın geri kalanını moronlara pandik atarak geçirmemi gerektirmeyen güç türleri de var!* "

Her ikisi de durdu ve neredeyse mükemmel bir uyum içinde, kendilerini sakinleştirmek için derin nefesler almaya başladılar.

Harry Potter birkaç dakika sonra alnındaki teri silerek, "Özür dilerim," dedi. "Üzgünüm, Draco. Çok fazla politik gücün var ve bunu elinde tutmak senin için mantıklı. Slytherin'in ne düşündüğünü hesaplıyor olmalısın. Bu önemli bir oyun ve bunu aşağılamamalıydım. Ama sırf benimle ilişki kurarak kötü görünmemek için Ravenclaw'daki oyunumun seviyesini düşürmemi isteyemezsin. Slytherin'e benim arkadaşımmış davranırken dişlerini sıktığını söyle."

Draco'nun Slytherin'e söylediği tam olarak buydu ve hâlâ bunun doğru olup olmadığından emin değildi.

"Her neyse," dedi Draco. "İmajınızdan bahsetmişken. Korkarım bazı kötü haberlerim var. Rita Skeeter ilgili bazı hikâyeler duymuş ve sorular sormaya başlamış."

Harry Potter kaşlarını kaldırdı. "Kim?"

"*Daily Prophet* için yazıyor*,*" dedi Draco. Endişesini sesinden uzak tutmaya çalıştı. *Gelecek* Postası babamın en önemli araçlarından biriydi, onu bir büyücü değneği gibi kullanırdı. "İnsanların gerçekten dikkat ettiği gazete o. Rita Skeeter ünlüler hakkında yazıyor ve kendi , kalemini onların aşırı şişirilmiş itibarlarını delmek için kullanıyor. Hakkınızda dedikodu bulamazsa, kendi dedikodusunu uydurur."

"*Anlıyorum,*" dedi Harry Potter. Yeşil ışıklı yüzü pelerinin altından çok düşünceli görünüyordu.

Draco bir sonraki söyleyeceğini söylemeden önce tereddüt etti. Şimdiye kadar birileri Harry Potter'a kur yaptığını kesinlikle babama bildirmişti ve babam Draco'nun eve bu konuda mektup yazmadığını da biliyordu ve babam Draco'nun aslında bunu bir sır olarak saklayabileceğini düşünmediğini anlıyordu, bu da Draco'nun şu anda kendi oyununu oynadığını ama yine de babamın tarafında olduğunu gösteren açık bir mesajdı, çünkü Draco baştan çıkarılmış olsaydı yanlış raporlar gönderiyor olurdu.

Babam muhtemelen Draco'nun bir sonraki söyleyeceği şeyi tahmin etmişti.

Babamla gerçek bir oyun oynamak oldukça sinir bozucu bir duyguydu. Aynı tarafta olsalar bile. Bir yandan heyecan vericiydi ama Draco aynı zamanda

Sonunda babamın oyunu daha iyi oynadığı ortaya çıkacaktı. Başka türlü mümkün değildi.

"Harry," dedi Draco sonunda. "Bu bir öneri değil. Bu benim tavsiyem değil. Sadece olduğu gibi. Babam o makaleyi neredeyse kesinlikle iptal edebilir. Ama bu sana pahalıya patlar."

Babası Draco'nun Harry Potter'a tam olarak bunu söylemesini bekliyordu, ama bu Draco'nun yüksek sesle söyleyeceği bir şey değildi. Harry Potter bunu kendi başına çözecekti, ya da çözmeyecekti.

Ama bunun yerine Harry Potter başını salladı, pelerininin altından gülümsedi. "Rita Skeeter'ı bastırmaya çalışmak gibi bir niyetim yok."

Draco sesindeki kuşkuyu bastırmaya bile çalışmadı. "Bana *gazetelerin* senin hakkında ne yazdığını umursamadığını söyleyemezsin!"

"Düşündüğünüzden daha az umurumda," dedi Harry Potter. "Ama Skeeter gibilerle başa çıkmak için kendi yöntemlerim var. Lucius'un yardımına ihtiyacım yok."

Durduramadan Draconun yüzüne endişeli bir ifade geldi. Harry Potter bir sonraki adımda her ne yapacaksa, bu babasının beklemediği bir şey olacaktı ve Draco bunun nereye konusunda çok gergindi.

Draco pelerinin altından saçlarının terlediğini de fark etti. Daha önce bunlardan birini hiç giymemişti ve Ölüm Yiyenler'in pelerinlerinde muhtemelen Soğutma Büyüsü gibi şeyler olduğunu fark etmemişti.

Harry Potter tekrar alnındaki teri sildi, yüzünü buruşturdu, asasını çıkardı, yukarı doğru doğrulttu, derin bir nefes aldı ve " *Frigideiro!* "

Birkaç dakika sonra Draco soğuk hava akımını hissetti.

" *Frigideiro! Frigideiro! Frigideiro! Frigideiro! Frigideiro!* "

Sonra Harry Potter, eli biraz titriyor gibi görünse de asayı indirdi ve cüppesinin içine geri koydu.

Bütün oda hissedilir derecede daha serin görünüyordu. Draco bunu da yapabilirdi ama yine de fena değildi.

"Yani," dedi Draco. "Bilim. Bana kanı anlatacaksın."

"Kan hakkında bir şeyler *öğreneceğiz*," dedi Harry Potter. "Deneyler yaparak."

"," dedi Draco. "Ne tür deneyler?"

Harry Potter pelerininin altından hınzırca gülümseyerek, "Sen söyle," dedi.

Draco Sokratik Yöntem diye bir şey duymuştu; soru sorarak öğretme yöntemiydi (adını gerçek bir Muggle olamayacak kadar zeki olan ve bu yüzden de kılık değiştirmiş bir safkan büyücü olan eski bir filozoftan almıştı). Öğretmenlerinden biri Sokratik öğretimi çok kullanmıştı. Can sıkıcı ama etkiliydi.

Bir de Potter Yöntemi vardı ki o da çılgıncaydı.

Dürüst olmak gerekirse Draco, Harry Potter'ın Sokratik Yöntem'i ilk kez denediğini ve pek de işe yaramadığını kabul etmek zorundaydı.

Harry Potter, Draco'nun bu işi nasıl yapacağını sormuştu.
kan saflığı çürüterek büyücülerin

Muggleborns ve Squibs ile melezlendikleri için sekiz yüzyıl önce yaptıkları harika şeyleri şimdi yapabiliyorlardı.

Draco, Harry Potter'ın orada oturup bunun bir tuzak olmadığını nasıl iddia edebildiğini anlamadığını söylemişti.

Harry Potter yine de yüzünü ekşitmeden, bir tuzak olsaydı, öğütülüp evcil yılanlara yedirilecek kadar acınacak derecede açık olması gerekirdi, ama bu bir tuzak *değildi*, bu sadece bilim adamlarının işleyişinin bir kuralıydı, kendi teorilerinizi çürütmeye çalışmak zorundaydınız ve dürüst bir çaba gösterip başarısız olursanız, bu zaferdi.

Draco bir düellodan sağ çıkmanın yolunun kendi ayağına Avada Kedavra atıp ıskalamak olduğunu söyleyerek bunun ne kadar aptalca olduğunu göstermeye çalışmıştı.

Harry Potter *başını* salladı.

Draco başını salladı.

Harry Potter daha sonra bilim adamlarının hangisinin kazanacağını görmek için fikirlerin savaşmasını izledikleri fikrini ortaya atmıştı ve *bir rakip olmadan savaşamazdınız*, bu yüzden Draco'nun kan saflığı hipotezinin kazanabilmesi için savaşacak rakipler bulması gerekiyordu, Harry Potter bunu oldukça tatsız bir bakışla söylemiş olsa da Draco bunu biraz daha iyi anlıyordu. Mesela, eğer kan saflığı dünyanın gerçekte olduğu gibiyse, o zaman gökyüzünün mavi olması ve eğer başka bir teori doğruysa, gökyüzünün yeşil olması gerekirdi; ve henüz kimse gökyüzünü görmemişti; ve sonra dışarı çıkıp baktınız ve kan safçıları kazandı; ve bu arka arkaya altı kez olduktan sonra, insanlar eğilimi fark etmeye başlayacaklardı.

Harry Potter daha sonra Draco'nun icat ettiği tüm rakiplerin çok zayıf olduğunu, bu yüzden kan saflığının onları yenmek için kredi alamayacağını, çünkü savaşın yeterince etkileyici olmayacağını iddia etmeye devam etmişti. Draco bunu da anlamıştı. *Büyücüler zayıfladı çünkü ev elfleri sihrimizi çalıyor* lafı ona da pek etkileyici gelmemişti.

(Gerçi Harry Potter bunun en azından test edilebilir olduğunu, ev cinlerinin zaman içinde güçlenip güçlenmediğini kontrol edebileceklerini, hatta ev artan gücünü temsil eden bir resimle büyücülerin azalan gücünü temsil eden başka bir resim çizebileceklerini ve eğer iki resim eşleşirse bunun ev cinlerini işaret edeceğini söylemişti, hepsi o kadar ciddi tonlarda söylenmişti ki Draco kendini toparlamadan önce Veritaserum altında Dobby'ye birkaç sivri soru sorma dürtüsü hissetmişti).

Harry Potter sonunda Draco'nun savaşı düzeltemeyeceğini, bilim adamlarının aptal olmadığını, savaşı düzeltirsen bunun *apaçık* olacağını, *gerçek* bir *savaş* olması gerektiğini, her ikisi de *gerçekten* doğru olabilecek iki farklı teori arasında, sadece *doğru* hipotezin *kazanacağı* bir testle, aslında hangi hipotezin doğru olduğuna bağlı olarak farklı şekillerde ortaya çıkacak bir şey olması gerektiğini ve tam olarak ne olduğundan emin olmak için izleyen deneyimli bilim adamları olacağını söylemişti. Harry Potter kendisinin sadece *kanın gerçekten nasıl çalıştığını* bilmek istediğini ve bunun için de kan saflığının *gerçekten kazandığını* görmesi gerektiğini iddia etmişti ve Draco *onu* sadece yıkılmak için orada duran teorilerle kandırmayacaktı.

Meseleyi anlamış olsa bile Draco, Harry Potter'ın deyimiyle, büyücülerin güçlerinin azaldığı fikrine "makul alternatifler" icat çünkü

kanlarını çamurla karıştırıyorlardı. Bu çok açık bir şekilde doğruydu.

Harry Potter o zaman oldukça sinirli bir şekilde, Draco'nun farklı bakış açılarını değerlendirmede *gerçekten* bu kadar kötü olduğunu hayal edemediğini, kan saflığının düşmanları gibi davranan ve kendi taraflarına karşı Draco'nun sunduğundan çok daha makul argümanlar ortaya atan Ölüm Yiyenler olduğunu söylemişti. Eğer Draco Dumbledore'un grubunun bir üyesi gibi davranmaya çalışsaydı ve ev elfi hipotezini ortaya atsaydı, kimseyi bir saniye bile kandıramazdı.

Draco bunun doğru bir nokta olduğunu kabul

etmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden Potter

Yöntemi.

"Lütfen, Dr. Malfoy," diye sızlandı Harry Potter, "neden ödevimi kabul etmiyorsunuz?"

Draco'nun anlaması için Harry Potter'ın "sadece bir bilim adamı gibi davranıyormuş gibi yap" cümlesini üç kez tekrarlaması gerekmişti.

O anda Draco Harry Potter'ın beyninde derin bir sorun olduğunu anlamıştı ve onun üzerinde Legilimency'yi deneyen biri muhtemelen bir daha asla geri çıkamayacaktı.

Harry Potter daha sonra daha fazla ve önemli ayrıntılara girmişti: Draco, düşmanı Dr. Potter'ın "Sihirli Yeteneklerin Kalıtsallığı Üzerine" adlı makalesini reddetmek isteyen bilimsel bir derginin editörü Dr. Malfoy gibi davranan bir Ölüm Yiyen gibi davranacaktı ve Ölüm Yiyen gerçek bir bilim adamının yapacağı gibi davranmazsa, bir Ölüm Yiyen olduğu ortaya çıkacak ve idam edilecekti, Dr. Malfoy da kendi rakipleri tarafından izleniyordu ve reddetmiş gibi *görünmesi* gerekiyordu.

Dr. Potter'ın makalesini tarafsız bilimsel nedenlerle yayınlamazsa dergi editörlüğü görevini kaybedecektir.

Seçmen Şapka'nın St. Mungo'da deliler gibi ağlamıyor olması bir mucizeydi.

Bu *aynı* zamanda Draco'dan rol yapmasını istediği en karmaşık şeydi ve bu meydan okumayı reddetmesi mümkün değildi.

Şu anda, Harry Potter'ın gibi, havaya giriyorlardı.

"Korkarım Dr. Potter, bunu yanlış renk mürekkeple yazmışsınız," dedi Draco. "Sıradaki!"

Dr. Potter'ın yüzü çaresizlik içinde buruşmak için mükemmel bir iş çıkarmıştı ve Draco, Ölüm Yiyen sadece Dr. Malfoy gibi davranıyor olsa da, Dr. Malfoy'un neşesini hissetmekten kendini alamadı.

Bu kısım *eğlenceliydi.* Bunu bütün gün yapabilirdi.

Dr. Potter sandalyeden kalktı, dehşet içinde yere yığıldı ve sendeleyerek uzaklaştı, Draco'ya başıyla onay veren Harry Potter'a döndü ve sonra tekrar Dr. Potter'a döndü, şimdi hevesli bir gülümsemeyle yaklaşıyordu.

Dr. Potter oturdu ve Dr. Malfoy'a üzerinde bir şeyler yazılı olan bir parşömen verdi:

Büyü Yeteneğinin Kalıtılabilirliği Üzerine

Dr. H. J. Potter-Evans-Verres, Yeterince Gelişmiş Bilim Enstitüsü

Benim gözlemim:

Bugünün sihirbazları bu kadar etkileyici şeyler yapamazlar.

büyücülerin 800 yıl önce yaptıklarını.

Benim sonucum:

Wizardkind karışarak zayıfladı

Muggleborns ve Squibs ile kanları.

"Dr. Malfoy," dedi Dr. Potter umutlu bir bakışla, "Acaba *Journal* of *Irreproducible Results*, 'Sihir Yeteneğinin Kalıtılabilirliği Üzerine' başlıklı makalemi yayınlamak için değerlendirebilir mi?"

Draco parşömene baktı, olası retleri düşünürken gülümsedi. Eğer bir profesör olsaydı, makaleyi çok kısa olduğu gerekçesiyle reddederdi.

"Çok uzun, Dr. Potter," dedi Dr. Malfoy.

Bir an için Dr. Potter'ın yüzünde gerçek bir inanmazlık ifadesi belirdi.

"Ah..." dedi Dr. Potter. "Gözlemler ve sonuçlar için ayrı satırlardan kurtulsam ve sadece *bu nedenle* bir satır koysam nasıl olur"

"O zaman çok kısa olacak.

Sıradaki!" Dr. Potter çekip gitti.

"Pekala," dedi Harry Potter, "bu işte *çok* iyi olmaya başladın. İki kez daha alıştırma yapacaksın, sonra üçüncüsü gerçek olacak, arada kesinti yok, doğrudan adresine gireceğim ve bu sefer makaleyi gerçek içeriğine göre reddedeceksin, unutma, bilimsel rakiplerin seni izliyor."

Dr. Potter'ın bir sonraki makalesi her yönden mükemmeldi, türünün tek örneğiydi ama ne yazık ki Dr. Malfoy'un dergisi E harfiyle ilgili sorun yaşadığı için reddedilmek zorunda kaldı. Potter o sözcükler olmadan yeniden yazmayı teklif etti ve Dr. Malfoy bunun aslında daha çok sesli harflerle ilgili bir sorun olduğunu açıkladı.

Ondan sonraki gazete Salı günü olduğu için reddedildi.

Aslında cumartesiydi.

Dr. Potter bunu belirtmeye çalıştı ve "Sıradaki!" cevabını aldı.

(Draco, Snape'in öğrencilere kötü davranmasına izin veren bir pozisyon elde etmek için Dumbledore üzerindeki nüfuzunu neden kullandığını anlamaya başlamıştı).

Ve sonra -

Dr. Potter yüzünde üstün bir sırıtışla yaklaşıyordu.

Dr. Potter kendinden emin bir şekilde, "Bu benim son makalem, *Sihir Yeteneğinin Kalıtılabilirliği Üzerine*," dedi ve parşömeni uzattı. "Derginizin bunu yayınlamasına izin vermeye karar verdim ve hızlı bir şekilde yayınlayabilmeniz için yönergelerinize mükemmel bir şekilde uygun olarak hazırladım."

Ölüm Yiyen, görevi tamamlandıktan sonra Dr. Potter'ı bulup öldürmeye karar verdi. Dr. Malfoy, rakipleri izlediği için yüzünde kibar bir gülümseme tuttu ve şöyle dedi...

(Dr. Potter sabırsızlıkla ona bakarken duraklama uzar).

... "Şuna bir bakayım, lütfen."

Dr. Malfoy parşömeni aldı ve dikkatle inceledi.

Ölüm Yiyen gerçek bir bilim adamı olmadığı için gerilmeye başlamıştı ve Draco da Harry Potter gibi nasıl konuşacağını hatırlamaya çalışıyordu.

"Sizin, ah, gözleminiz için bunun dışında başka olası açıklamaları da göz önünde bulundurmanız gerekiyor -"

"Gerçekten mi?" diye araya girdi Dr. Potter. "Tam olarak ne gibi? *Ev cinleri sihrimizi mi çalıyor?* Verilerim tek bir olası sonuca izin veriyor, Dr. Malfoy. Başka hiçbir makul hipotez yok."

Draco öfkeyle beynine düşünme emri vermeye çalışıyordu, Dumbledore'un hizbinin bir üyesi gibi davransaydı ne *derdi*, büyücülüğün düşüşünün açıklamasının ne olduğunu iddia ediyorlardı, Draco bunu gerçekten sorma zahmetine hiç girmemişti...

"Verilerimi açıklamak için başka bir yol bulamıyorsanız, makalemi yayınlamanız gerekecek, *Dr. Malfoy.* "

Bunu yapan Dr. Potter'ın yüzündeki alaycı ifadeydi.

"Öyle mi?" diye tersledi Dr. Malfoy. "Büyünün kendisinin kaybolmadığını nereden biliyorsunuz?"

Zaman durdu.

Draco ve Harry Potter dehşet içinde birbirlerine baktılar.

Sonra Harry Potter, eğer Muggle'lar tarafından yetiştirildiyseniz muhtemelen son derece kötü bir kelime olan bir şey söyledi. *"Bunu ben düşünmemiştim!* " dedi Harry Potter. "Ve düşünmeliydim de. Büyü oluyor. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!* "

Harry Potter'ın sesindeki telaş bulaşıcıydı. Hiç düşünmeden Draco'nun eli cüppesine gitti ve

asasına sarıldı. Malfoy Hanesi'nin *güvende* olduğunu sanıyordu*,* sadece kan bağlarını dört kuşak geriye götürebilen ailelerle evlendiğiniz sürece *güvende* olmanız gerekiyordu*,* büyünün sonunu durdurmak için kimsenin yapabileceği bir şey olmayabileceği daha önce hiç aklına gelmemişti*.* "Harry, ne yapacağız?" Draco'nun sesi panik içinde yükseliyordu. " *Biz ne ?* "

" *Bırak da düşüneyim!* "

Birkaç dakika sonra Harry yakındaki bir masadan, sahte kâğıdını yazmak için kullandığı tüy kalemi ve parşömen rulosunu aldı ve bir şeyler karalamaya başladı.

"Bunu ," dedi Harry, sesi gergindi, "eğer büyü dünyadan kayboluyorsa, ne kadar hızlı kaybolduğunu ve bir şeyler yapmak için ne kadar kaldığını bulacağız, sonra neden kaybolduğunu bulacağız, sonra da bu konuda bir şeyler yapacağız. Draco, büyücülük güçleri sabit bir hızla mı azalıyor, yoksa ani düşüşler mi oluyor?"

"Ben... Bilmiyorum..."

"Bana hiç kimsenin Hogwarts'ın dört kurucusuyla eşleşmediğini söylemiştiniz. Yani bu en az sekiz yüzyıldır devam ediyor, öyle mi? Beş yüzyıl önce aniden ortaya çıkan sorunlarla ilgili bir şey duyduğunu hatırlamıyor musun?"

Draco çılgınca düşünmeye çalışıyordu. "Her zaman kimsenin Merlin kadar iyi olmadığını duymuşumdur ve ondan sonra da hiç kimse Hogwarts'ın Kurucuları kadar iyi değildir."

"Pekâlâ," dedi Harry. Hâlâ bir şeyler karalıyordu. "Çünkü üç yüzyıl önce Muggle'lar büyüye inanmamaya başladılar, ben de bununla bir ilgisi olabileceğini düşündüm. Ve yaklaşık bir buçuk yüzyıl önce de Muggle'lar

sihrin etrafında çalışmayı durduran bir tür teknoloji kullanmaya başladı ve ben de bunun tam tersi olup olmayacağını merak ediyordum."

Draco sandalyesinden fırladı, o kadar öfkeliydi ki konuşmakta bile zorlanıyordu. "Bunlar *Muggle*'lar -"

" *Lanet olsun!* " diye kükredi Harry. "*Kendini* bile dinlemiyor muydun*?* Bu en az sekiz yüzyıldır devam ediyor ve Muggle'lar o zamanlar ilginç bir şey yapmıyorlardı! *Asıl gerçeği öğrenmeliyiz!* Muggle'ların bu işle bir ilgisi *olabilir* ama eğer yoksa ve sen her şeyi onların üzerine atmaya devam edersen ve bu da *gerçekte* neler olup bittiğini anlamamızı engellerse, bir gün sabah uyandığında asanın sadece bir tahta parçası olduğunu göreceksin!"

Draco'nun nefesi boğazında düğümlendi. Babası konuşmalarında sık sık *asalarımızın elimizde kırılacağını* söylerdi ama Draco bunun ne *anlama geldiğini* daha önce hiç düşünmemişti, sonuçta bu *onun* başına gelmeyecekti. Ve şimdi birdenbire çok gerçekçi görünmeye başlamıştı. *Sadece bir tahta parçası.* Draco asasını çıkarıp bir büyü yapmaya çalıştığında hiçbir şey olmadığını görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyordu...

Bu *herkesin* başına gelebilir.

Artık ne büyücüler ne de sihir olacaktı. Sadece atalarının neler yapabildiğine dair birkaç efsanesi olan Muggle'lar olacaktı. Muggle'ların bazılarına Malfoy denecekti ve isimden geriye kalan tek şey bu olacaktı.

Draco hayatında ilk kez Ölüm Yiyenler'in neden var olduğunu anladı.

Her zaman Ölüm Yiyen olmanın büyüyünce yapılan bir şey olduğunu düşünmüştü. Şimdi Draco

Anlıyordu, babasının ve arkadaşlarının bu kâbusun gerçekleşmesini engellemek için neden canlarını vermeye yemin ettiklerini biliyordu, öylece durup olanları izleyemeyeceğiniz şeyler vardı. Ama ya *yine de* olacaksa, ya tüm fedakârlıklar, Dumbledore'*a* kaybettikleri tüm arkadaşları, kaybettikleri *aileleri*, ya hepsi bir *hiç* uğruna olduysa...

"Sihir *olamaz*," dedi Draco. Sesi kırılıyordu. "Bu *adil* olmaz"

Harry karalamayı bıraktı ve başını kaldırıp baktı. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Baban sana hayatın adil olmadığını hiç söylemedi mi?"

Draco bu kelimeyi her kullandığında babam bunu söylemişti. "Ama, ama, buna inanmak çok korkunç -"

"Draco, seni Tarski Litanyası adını verdiğim bir şeyle tanıştırmama izin ver. Her kullandığınızda değişiyor. Bu şöyle olacak: *Eğer büyü dünyadan kayboluyorsa, büyünün dünyadan kaybolduğuna inanmak istiyorum. Eğer sihir dünyadan kaybolmuyorsa, sihrin dünyadan kaybolduğuna inanmak istemiyorum. İstemediğim inançlara bağlanmama izin vermeyin.* Eğer büyünün kaybolmakta olduğu bir dünyada yaşıyorsak*, buna inanmak* zorundayız*,* neyin gelmekte olduğunu bilmeliyiz ki onu durdurabilelim ya da en kötü durumda, kalan zamanımızda elimizden geleni yapmaya hazırlıklı olalım. Buna inanmamak gerçekleşmesini engellemeyecektir. O halde sormamız gereken *tek* soru büyünün *gerçekten* kaybolup kaybolmadığıdır ve eğer içinde yaşadığımız dünya buysa inanmak istediğimiz de budur. Gendlin'in Litanyası: *Doğru olan zaten*
Yani itiraf etmek durumu daha da kötüleştirmez. mı, Draco? Daha sonra sana ezberleteceğim. , aslında doğru olmayan bir şeye inanmanın iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başladığınız her an kendinize tekrarladığınız bir şeydir. İçinde

Aslında bunu hemen şimdi söylemenizi istiyorum. *Doğru olan zaten budur, bunu kabul etmek durumu daha da kötüleştirmez.* Söyle."

"Doğru olan zaten öyle," diye tekrarladı Draco, sesi titreyerek, "bunu kabul etmek durumu daha da kötüleştirmez."

"Eğer sihir kayboluyorsa, sihrin kaybolduğuna inanmak istiyorum. Eğer sihir kaybolmuyorsa, sihrin kaybolduğuna inanmak istemiyorum. Söyle."

Draco kelimeleri tekrarlarken midesi bulanıyordu.

"Güzel," dedi Harry, "unutma, böyle bir şey olmayabilir, o zaman sen de inanmak zorunda kalmazsın. *Önce* gerçekte neler olup , hangi dünyada yaşadığımızı bilmek istiyoruz." Harry işine geri döndü, biraz daha karaladı ve sonra Draco'nun görebilmesi için parşömeni çevirdi. Draco masanın üzerine eğildi ve Harry yeşil ışığı yaklaştırdı.

Gözlem:

Büyücülük artık Hogwarts'ın kurulduğu zamanki kadar güçlü değil.

Hipotezler:

1. *Büyünün kendisi kayboluyor.*

2. Büyücüler, Muggle'lar ve Squib'lerle melezleşiyor.

3. Güçlü büyüler yapma bilgisi kayboluyor.

4. Büyücüler çocukken yanlış yiyecekler yiyor ya da kan dışında başka bir şey onların daha zayıf büyümesine neden oluyor.

5. Muggle teknolojisi büyüye müdahale ediyor. (800 yıl öncesinden beri mi?)

6. Daha güçlü büyücüler daha az çocuk sahibi oluyor. (Draco= tek çocuk mu? 3 güçlü büyücünün, Quirrell / Dumbledore / Karanlık Lord, hiç çocuğu olup olmadığını kontrol edin).

Testler:

"Pekâlâ," dedi Harry. Nefes alış verişi biraz daha sakinleşmişti. "Şimdi, kafa karıştırıcı bir sorunla uğraşırken ve neler olup bittiği hakkında hiçbir fikriniz yokken, yapılacak en akıllıca şey bazı gerçekten basit testler bulmaktır, şeyler. Bu hipotezler arasında ayrım yapan hızlı testlere ihtiyacımız var. Bunlardan en az biri için diğerlerine kıyasla farklı bir yol ortaya çıkaracak gözlemler."

Draco şok içinde listeye baktı. Birdenbire sadece çocuk olan pek çok safkan tanıdığını fark etti. Kendisi, Vincent, Gregory, neredeyse *herkes.*
Herkesin bahsettiği en güçlü iki büyücü Dumbledore ve Karanlık Lord'du ve Harry'nin şüphelendiği gibi ikisinin de çocuğu yoktu...

"İki ile altıyı ayırt etmek gerçekten zor olacak," dedi Harry, "her iki durumda da kanda var, büyücülüğün düşüşünü izlemeye çalışmanız ve bunu farklı büyücülerin kaç çocuğu olduğuyla karşılaştırmanız ve Muggleborn'ların safkanlara kıyasla yeteneklerini ölçmeniz gerekir..." Harry'nin parmakları sinirli sinirli masaya vuruyordu. "Şimdilik 6'yı 2'nin yanına koyalım ve bunlara kan hipotezi diyelim. 4 olası değil çünkü o zaman büyücüler yeni yiyeceklere geçtiğinde herkes ani bir düşüş fark ederdi, 800 yıl boyunca neyin istikrarlı bir şekilde değiştiğini görmek zor. 5 de aynı sebepten dolayı olası değil, ani bir düşüş yok, Muggle'lar

800 yıl önce hiçbir şey yapmıyorlardı. 4 zaten 2'ye ve 5 de 1'e benziyor. Yani esas olarak 1, 2 ve 3'ü birbirinden ayırmaya çalışmalıyız." Harry parşömeni kendine çevirdi, o üç sayının etrafına bir elips çizdi ve geri çevirdi. "Büyü azalıyor, kan zayıflıyor, bilgi yok oluyor. Bunlardan hangisinin doğru olduğuna bağlı olarak hangi test farklı sonuç verir? Bunlardan herhangi birinin yanlış olduğu anlamına gelebilecek ne görebiliriz?"

" Bilmiyorum!" diye geveledi Draco. "Neden bana soruyorsun? Bilim adamı olan sensin!"

"Draco," dedi Harry, sesinde yalvaran bir çaresizlik vardı, "ben sadece Muggle bilim adamlarının biliyorum! Sen büyücülük dünyasında büyüdün, ben ! Büyü *hakkında* benden daha çok şey biliyorsun ve bütün bu fikri ilk sen düşündün, o yüzden bir bilim adamı gibi düşünmeye başla ve bunu çöz!"

Draco sertçe yutkundu ve kâğıda baktı.

Büyü azalıyor... Büyücüler Mugglelarla karışıyor... Bilgi kayboluyor...

"Sihir kayboluyorsa dünya neye benziyor?" dedi Harry Potter. "Sihir hakkında daha çok şey biliyorsun, tahmin eden sen olmalısın, ben değil! Bununla ilgili bir hikaye anlattığını hayal et, hikayede ne olur?"

Draco bunu hayal etti. "Eskiden işe yarayan büyüler artık işe yaramıyor." *Büyücüler uyanır ve asalarının tahta çubuklar olduğunu görürler.*

"Büyücü kanı zayıflarsa dünya neye benzer?"

"İnsanlar atalarının şeyleri yapamıyor."

"Bilgi kayboluyorsa dünya neye benziyor?"

"İnsanlar büyüyü nasıl yapacaklarını bilmiyorlar ki..." dedi Draco. Kendisine şaşırarak durdu. "Bu bir test, değil mi?"

Harry kararlı bir şekilde başını salladı. "Bu bir." *Testlerin* altındaki parşömenin üzerine yazdı*:*

A. Bildiğimiz ama yapamadığımız büyüler var mı (1 veya 2) veya kayıp büyüler artık bilinmiyor mu (3)?

Harry, "Yani bu bir yandan 1 ve 2'yi, diğer yandan da 3'ü birbirinden ayırıyor," dedi. "Şimdi 1 ile 2'yi birbirinden ayırmak için bir yol bulmalıyız. Büyü azalıyor, kan zayıflıyor, farkı nasıl anlayabiliriz?"

"Öğrenciler Hogwarts'taki ilk yıllarında ne tür Büyüler yapıyorlardı?" dedi Draco. "Eskiden çok daha güçlü Büyüler yapabiliyorlarsa, kan daha güçlüydü -"

Harry Potter başını salladı. "Ya da büyünün kendisi daha güçlüydü. *Aradaki farkı anlamanın* bir yolunu bulmalıyız. " Harry sandalyesinden kalktı, sınıfta sinirli sinirli volta atmaya başladı. "Hayır, bekle, bu hâlâ işe yarayabilir.
Farklı büyülerin farklı miktarlarda büyü enerjisi kullandığını varsayalım. O zaman ortamdaki büyü zayıflarsa, önce güçlü büyüler ölür, ama herkesin ilk yılında öğrendiği büyüler aynı kalır..." Harry'nin gergin adımları . "Bu çok iyi bir test değil, bu daha çok güçlü büyücülüğün kaybolmasına karşı tüm büyücülüğün kaybolmasıyla ilgili, birinin kanı güçlü büyüler için çok zayıf olabilir ama kolay büyüler için yeterince güçlü olabilir... Draco, *tek bir* çağ içinde daha güçlü büyücülerin, örneğin sadece bu yüzyıldaki güçlü büyücülerin, çocukken daha güçlü olup olmadıklarını biliyor musun? Eğer Karanlık Lord Soğutma Büyüsü'nü yapsaydı

"On bir yaşındayken tüm odayı dondurabilir miydi?"

Draco hatırlamaya çalışırken yüzü allak bullak oldu. "Karanlık Lord hakkında bir şey duyduğumu hatırlamıyorum ama sanırım Dumbledore beşinci sınıftaki Biçim Değiştirme O.W.L.'sinde inanılmaz bir şey yapmıştı... Sanırım diğer güçlü büyücüler de Hogwarts'ta iyiydi..."

Harry kaşlarını çattı, hâlâ volta atıyordu. "Sadece çok çalışıyor olabilirler. Yine de, birinci sınıf öğrencileri aynı büyüleri öğrendiyse ve o zaman da şimdiki kadar güçlü göründülerse, buna 1'*i* 2'ye tercih eden *zayıf* bir kanıt diyebiliriz... , bekle." Harry durduğu yerde durdu. "1 ile 2'yi ayırt edebilecek başka bir testim var. Açıklaması biraz zaman alacak, bilim adamlarının kan ve kalıtım hakkında bildiği bazı şeyleri kullanıyor, ama sorması kolay bir soru. Ve eğer benim testimle senin testini *birleştirirsek* ve ikisi de aynı şekilde çıkarsa, bu cevap için güçlü bir ipucu olur." Harry neredeyse koşarak masaya döndü, parşömeni aldı ve yazdı:

B. Eski birinci sınıf öğrencileri şimdikiyle aynı güçte, aynı büyüler mi yapıyorlardı? (1'e karşı 2 için zayıf kanıt, ancak kan sadece güçlü büyücülüğü kaybediyor da olabilir).

C. Kanla ilgili bilimsel bilgileri kullanarak 1 ve 2'yi ayırt eden ek test daha sonra açıklanacaktır.

"Tamam," dedi Harry, "en azından 1 ile 2 ve 3 arasındaki farkı anlamaya çalışabiliriz, o yüzden bununla başlayalım, yaptıktan sonra *başka* testler de bulabiliriz. Draco Malfoy ve Harry Potter'ın birlikte soru sorması biraz tuhaf görünecek, o yüzden işte benim fikrim. Hogwarts'a gidip eski portreleri bulacaksın.

ve onlara ilk yıllarında adresinde hangi büyüleri yapmayı öğrendiklerini sorun. Onlar portre, bu yüzden Draco Malfoy'un bunu yapmasında tuhaf bir şey olduğunu . Yeni portrelere ve yaşayan insanlara bildiğimiz ama büyüleri soracağım, Harry Potter tuhaf sorular sorarsa kimse olağandışı bir şey fark etmez. Ve unutulmuş büyüler hakkında karmaşık bir araştırma yapmam gerekecek, bu yüzden kendi bilimsel sorum için ihtiyacım olan verileri senin toplamanı istiyorum. Bu basit bir soru ve portreler sorarak cevabını bulabilirsin. Bunu yazmak isteyebilirsin, hazır mısın?"

Draco tekrar oturdu ve kitap çantasını karıştırarak parşömen ve tüy kalem buldu. Masanın üzerine bırakıldığında Draco başını kaldırdı, yüzü kararlıydı. "Devam et."

"Evli bir Squib çifti tanıyan portreler bul - yüzünü öyle yapma Draco, bu önemli bir bilgi. Gryffindor falan olan yeni portrelere sor. Evli bir Squib çiftini tüm çocuklarının isimlerini bilecek kadar iyi tanıyan portreler bulun. Her çocuğun adını ve o çocuğun büyücü mü, Squib mi yoksa Muggle mı olduğunu yazın. Çocuğun Squib mi yoksa Muggle mı olduğunu bilmiyorlarsa, 'büyücü değil' yazın. Çiftin sahip olduğu *her* çocuk için bunu yazın, hiçbirini dışarıda bırakmayın. Eğer portre sadece büyücü çocukların adını biliyorsa, *tüm* çocukların adını bilmiyorsa, o zaman o çifte ait *hiçbir* veriyi yazmayın. Bana sadece bir Squib çiftinin sahip olduğu tüm çocukları isim isim bilecek kadar iyi tanıyan birinden veri getirmeniz çok önemli.
Mümkünse toplamda en az kırk isim bulmaya çalışın, daha fazlası için zamanınız varsa daha da iyi olur. Hepsini aldınız mı?"

Draco yazmayı bitirdiğinde, "Tekrar et," dedi, Harry de tekrar etti.

"Anladım," dedi Draco, "ama neden -"

"Bilim adamlarının çoktan keşfettiği kanın sırlarından biriyle ilgili. Döndüğünüzde açıklayacağım. Ayrılalım ve bir saat içinde burada buluşalım, saat 6:22 olmalı. Gitmeye hazır mıyız?"

Draco kararlı bir şekilde başını salladı. Her şey çok aceleye gelmişti ama uzun zamandır nasıl acele edileceğini öğrenmişti.

"O zaman *git!* " dedi Harry Potter ve pelerinini çıkarıp kesesine soktu, kesesi onu yemeye başladı, ve kesesinin bitmesini bile beklemeden arkasını dönüp hızla sınıf kapısına doğru yürümeye başladı, bir sıraya çarptı ve telaşından neredeyse düşüyordu.

Draco kendi pelerinini çıkarıp kitap çantasına yerleştirmeyi başardığında Harry Potter gitmişti.

Draco neredeyse kapıdan dışarı koşacaktı.

İnançta İnanç

Herkes etrafına bir parça ip sarmak için bir taş ister J. K. Rowling.

"Ve sonra Janet bir Squib oldu," dedi kısa boylu altın çerçeveli şapkalı genç bir kadının portresi.

Draco bunu not etti. Sadece yirmi sekiz yaşındaydı ama geri dönüp Harry'yle buluşma vakti gelmişti.

Diğer portrelerden çeviri için yardım istemesi gerekmişti, İngilizce çok değişmişti ama en eski portreler ilk yıl büyülerini tarif etmişti ve şimdikilere çok benziyorlardı. Draco bunların yaklaşık yarısını tanımıştı ve diğer yarısı da kulağa daha güçlü gelmiyordu.

Her cevapla birlikte midesindeki bulantı da artmıştı ta ki sonunda daha fazla dayanamayıp Harry Potter'ın Squib evlilikleriyle ilgili tuhaf sorusunu başka sorana kadar. İlk beş portre kimseyi tanımıyordu ve sonunda o portrelere tanıdıklarına sormalarını istedi ve böylece gerçekten Squib'lerle arkadaş olduğunu kabul eden birkaç kişi bulmayı başardı.

(Birinci sınıf Slytherin, bir Ravenclaw ile önemli bir proje üzerinde çalıştığını ve Ravenclaw'ın ona bu bilgiye ihtiyaçları olduğunu söyleyip nedenini söylemeden kaçtığını anlatmıştı. Bu durum birçok sempatik bakışa neden olmuştu).

Hogwarts koridorlarında yürürken Draco'nun ayakları ağırlaşmıştı. Koşması gerekiyordu ama yapamıyordu.

enerjisini toplayamıyor gibiydi. Bunu bilmek istemediğini düşünmeye devam etti, bunların hiçbirine dahil olmak istemiyordu, bunun kendi sorumluluğu olmasını istemiyordu, bırak Harry Potter yapsın, büyü kayboluyorsa bırak Harry Potter halletsin...

Ama Draco bunun doğru olmadığını biliyordu.

Slytherin'in zindanları soğuk, taş duvarlar gri, Draco genellikle atmosferi severdi ama şimdi çok fazla soluyor gibiydi.

Eli kapı kolundaydı, Harry Potter çoktan içeri girmiş, pelerinini giymiş bekliyordu.

"Eski birinci sınıf büyüleri," dedi Harry Potter. "Ne buldun?"

"kullandığımız büyülerden daha güçlü değiller."

Harry Potter'ın yumruğu masaya sertçe çarptı. "Lanet . . Benim kendi denemem başarısızlıkla sonuçlandı, Draco. Merlin'in Müdahalesi diye bir şey var -"

Draco farkına vararak alnına vurdu.

"- bu da herhangi birinin kitaplardan güçlü büyüler hakkında bilgi edinmesini engelliyor, güçlü bir büyücünün notlarını bulup okusanız bile size bir anlam ifade etmeyecektir, bir canlı zihinden diğerine geçmesi gerekir. Talimatlarına sahip olup da güçlü bir büyü bulamadım. Ama bunları eski kitaplardan çıkaramıyorsanız, neden birileri çalışmayı bıraktıktan sonra ağızdan ağıza aktarmakla ki? Squib çiftleri hakkındaki verileri aldın mı?"

Draco parşömeni uzatmaya başladı -

Ama Harry Potter elini kaldırdı. "Bilim yasası, Draco. Önce ben sana teoriyi ve tahmini söylerim. Sonra sen bana verileri gösterirsin. Böylece sadece uydurmak için bir teori uydurmadığımı bilirsin; teorinin aslında verileri *önceden* tahmin ettiğini bilirsin. Zaten bunu size açıklamam gerekiyor, bu yüzden siz bana verileri göstermeden *önce* açıklamam gerekiyor. Kural bu. O yüzden pelerinini giy ve ."

Harry Potter, yüzeyine yırtık kâğıt parçaları dizilmiş bir masaya oturdu. Draco çantasından pelerinini çıkarıp üzerine geçirdi ve Harry'nin karşısına diğer tarafa oturup kâğıt parçalarına şaşkın şaşkın baktı. İki sıra halinde dizilmişlerdi ve sıralar yaklaşık yirmi parça uzunluğundaydı.

"Kanın sırrı," dedi Harry Potter, yüzünde yoğun bir ifadeyle, "deoksiribonükleik asit denen bir şeydir. Bu ismi bilim adamı olmayan birinin önünde söylemeyeceksin. Deoksiribonükleik asit, vücudunuza nasıl büyüyeceğinizi, iki bacaklı mı, iki kollu mu, kısa mı uzun mu, kahverengi gözlü mü yoksa yeşil mi olacağınızı söyleyen reçetedir. Bu maddi bir şeydir, mikroskoplarınız varsa *görebilirsiniz*, bunlar teleskop gibidir, sadece çok uzaktaki değil çok küçük şeylere bakarlar.
Ve bu tarifte, bir kopyanın bozulması ihtimaline karşı her zaman her şeyden iki kopya vardır. İki uzun kağıt parçası sırası hayal edin. Sıradaki her yerde iki kağıt parçası var ve çocuklarınız olduğunda, bedeniniz sıradaki her yerden rastgele bir kağıt parçası seçer ve annenin bedeni de aynısını yapar ve böylece çocuk da sıradaki her yerden iki kağıt parçası alır. Her şeyin iki kopyası, biri annenizden, biri babanızdan ve çocuklarınız olduğunda her yerde rastgele bir parça kağıt alırlar."

Harry konuşurken parmakları eşleştirilmiş kâğıt parçalarının üzerinde geziniyor, çiftin bir parçasını işaret ederek şöyle diyordu

"annenden", diğeri de "babandan" dediğinde. Harry rastgele bir kağıt parçası seçmekten bahsederken, eli bir Knut çıkardı ve çevirdi; Harry paraya baktı ve sonra en üstteki kağıt parçasını işaret etti. Konuşmaya hiç ara vermeden.

"Kısa ya da uzun boylu olmak gibi bir konu söz konusu olduğunda, tarifte *küçük* farklılıklar yaratan *pek* çok yer vardır. Yani uzun boylu bir baba kısa boylu bir anneyle evlenirse, çocuğa bazı kağıt parçalarında 'uzun boylu' bazı kağıt parçalarında 'kısa boylu' yazıyor ve genellikle çocuk orta boylu oluyor. Ama her zaman değil. Şans eseri, çocuk çok sayıda 'uzun' yazan kağıt alabilir ve çok fazla 'kısa' yazan kağıt almayabilir ve oldukça uzun boylu olabilir. Beş kağıtta 'uzun' yazan uzun boylu bir babanız ve beş kağıtta 'uzun' yazan uzun boylu bir anneniz olabilir ve inanılmaz bir şansla çocuk *on* kağıtta da 'uzun' yazısını alır ve *her* de uzun olur. Anlıyor musunuz? Kan mükemmel bir sıvı değildir, mükemmel karışmaz. Deoksiribonükleik asit çok sayıda küçük parçadan oluşur, tıpkı bir bardak su yerine bir bardak çakıl taşı gibi.
Bu yüzden bir çocuk her zaman tam olarak ebeveynlerin ortasında değildir."

Draco ağzı açık dinliyordu. Merlin aşkına, Muggle'lar bütün bunları nasıl anlamıştı? Tarifi görebiliyorlar mıydı?

"Şimdi," dedi Harry Potter, "tıpkı boyda olduğu gibi, tarifte de 'sihirli' veya 'sihirli değil' yazan bir kağıt parçasına sahip olabileceğiniz bir sürü küçük yer olduğunu varsayalım. Eğer üzerinde 'büyü' yazan yeterince kağıdınız varsa , eğer *çok* fazla kağıdınız varsa güçlü bir büyücüsünüzdür, eğer çok az kağıdınız varsa bir Muggle'sınızdır ve ikisinin arasında bir Squib'. Sonra, iki Squib evlendiğinde, çoğu zaman çocuklar da Squib olmalıdır, ancak arada bir bir çocuk şanslı olur ve büyünün çoğunu alır.

babasının sihirli kağıtlarını *ve* annesinin sihirli kağıtlarının çoğunu ve bir büyücü olacak kadar güçlü olmak. Ama muhtemelen çok güçlü bir büyücü değil. Eğer çok sayıda güçlü büyücüyle yola çıkarsanız ve bunlar sadece birbirleriyle evlenirlerse, güçlü kalmaya devam edeceklerdir. Ama zar zor büyülü olan Muggle doğumlularla ya da Squib'lerle evlenmeye başlarlarsa... anlıyor musunuz? Kan mükemmel bir şekilde karışmazdı, bir bardak su değil bir bardak çakıl taşı olurdu, çünkü kanı böyle çalışır. Arada sırada, şans eseri çok sayıda sihirli kâğıda sahip olan güçlü büyücüler olurdu. Ancak bunlar daha önceki en güçlü büyücüler kadar güçlü olmayacaklardır."

Draco yavaşça başını salladı. Daha önce bu şekilde açıklandığını hiç duymamıştı. Tam olarak nasıl uyduğunun şaşırtıcı bir güzelliği vardı.

" *Ama,*" dedi Harry. "Bu sadece *bir* hipotez. Bunun yerine, tarifte sizi büyücü yapan *tek* bir yer olduğunu varsayalım. Bir kâğıt parçasının üzerinde 'sihirli' ya da 'sihirli değil' yazan *tek* bir yer. Ve her şeyin iki kopyası var, her zaman. O halde sadece üç olasılık var. Her iki kopya da 'sihir' diyebilir. Bir kopya 'sihir' ve bir kopya 'sihir değil' diyebilir. Ya da her iki kopya da 'sihir değil' diyebilir. Büyücüler, Squibler ve Muggle'lar. İki kopya ile büyü yapabilir, bir kopya ile iksir veya sihirli aletler kullanmaya devam edebilir ve sıfır kopya ile büyüye doğru bakmakta bile zorlanabilirsiniz.
Muggle doğumlular aslında Muggle'lardan doğmazdı, iki Squib'den doğarlardı, her biri Muggle dünyasında büyümüş bir sihirli kopyaya sahip iki ebeveynden. Şimdi bir cadının bir Squib ile evlendiğini düşünün. Her çocuk anneden 'sihir' yazan bir kağıt alacak, her zaman, hangi parçanın rastgele seçildiği önemli değil, her ikisi de 'sihir' diyor. Ama yazı atar gibi, çocuğun yarısı babadan 'sihir' yazan bir kağıt alacak ve yarısı da

babasının "sihirli değil" yazan kağıdı. Bir cadı bir Squib'le evlendiğinde, sonuç bir sürü zayıf büyücü çocuk olmayacaktır. Çocukların yarısı anneleri kadar güçlü büyücüler ve cadılar olurken, yarısı da Squib olur. Çünkü eğer tarifte sizi büyücü yapan *tek bir* yer varsa, o zaman büyü karışabilen bir bardak çakıl taşı gibi değildir. Tek bir büyülü çakıl taşı, bir büyücü taşı gibidir."

Harry üç çift kâğıdı yan dizdi. Bir çiftin üzerine 'büyü' ve 'sihir' yazdı. Başka bir çiftte sadece üstteki kağıda 'sihir' yazdı. Üçüncü çifti ise boş bıraktı.

"Bu durumda," dedi Harry, "ya iki taşın vardır ya da yoktur. Ya bir büyücü olursun ya da olmazsın. Güçlü büyücüler daha çok çalışarak ve daha çok pratik yaparak bu hale gelirler. Ve eğer büyücüler *doğal olarak* daha az güçlüyse, büyüler kaybolduğu için değil de insanlar büyü yapamadığı ... o zaman belki de yanlış yiyecekler falan yiyorlardır. Ama eğer sekiz yüz yıl boyunca giderek kötüleştiyse, bu büyünün kendisinin dünyadan kaybolduğu anlamına gelebilir."

Harry iki çift kâğıdı daha yan dizdi ve bir tüy kalem çıkardı. Kısa süre sonra her çiftin bir kâğıdında 'büyü' yazıyordu, diğer kâğıt ise boştu.

"Bu da beni kehanete getiriyor," dedi Harry. "İki Squib evlendiğinde ne olur? Yazı turayı iki kez atın. Yazı ve tura, tura ve yazı, yazı ve tura ya da ve gelebilir. Yani zamanın dörtte birinde iki tura, dörtte birinde iki yazı, yarısında ise bir ve bir yazı gelir. İki Squib evlenirse de aynı şey olur. Çocukların dörtte biri sihirli ve büyülü olur ve büyücü olurlar. Dörtte biri büyülü ya da büyülü olmayan ve Muggle olarak ortaya çıkacaktı. Bu da

diğer yarısı da Squibs olurdu. Bu çok eski ve çok klasik bir modeldir. Unutulmayan Gregor Mendel tarafından keşfedilmiştir ve tarifin nasıl işlediğine dair ortaya çıkarılan ilk ipucudur. Kan bilimi hakkında bir şeyler bilen herkes bu kalıbı anında tanıyabilir. Bir madeni parayı kırk kez yazı tura her zaman tam olarak on çift yazı gelmesinden daha kesin olmayacaktır. Ama kırk çocuktan yedi ya da on üçü büyücüyse bu güçlü bir gösterge olacaktır. Sana test buydu.
Şimdi verilerinizi görelim."

Ve Draco daha düşünemeden Harry Potter parşömeni Draco'nun elinden aldı.

Draco'nun boğazı

kurumuştu. Yirmi sekiz

çocuk.

Tam sayıdan emin değildi ama yaklaşık dörtte birinin büyücü olduğundan emindi.

Harry Potter bir süre sonra, "Yirmi sekiz çocuktan altı büyücü," dedi. "Eh, bu kadar o zaman. Ve birinci sınıflar sekiz yüzyıl önce de aynı güç seviyesinde aynı büyüleri yapıyorlardı. Senin testin de benim testim de aynı şekilde çıktı."

Sınıfta uzun bir sessizlik oldu. "Şimdi ne

olacak?" Draco fısıldadı.

Hiç bu kadar korkmamıştı.

"Henüz kesin değil," dedi Harry Potter. "Deney başarısız oldu, hatırladın mı? Başka bir test tasarlamanı istiyorum, Draco."

"BEN, BEN..." dedi Draco. Sesi kırılıyordu. "Bunu yapamam Harry, bu benim için çok fazla."

Harry'nin bakışı sertti. "Evet yapabilirsin, çünkü yapmak zorundasın. Merlin'in Müdahalesi'ni öğrendikten sonra bunu ben de düşündüm. Draco, büyünün gücünü doğrudan gözlemlemenin bir yolu var mı? Büyücülerin kanıyla ya da öğrendiğimiz büyülerle ilgisi olmayan bir yol?"

Draco'nun zihni bomboştu.

"Büyüyü etkileyen her şey büyücüleri de etkiler," dedi Harry. "Ama o zaman büyücülerin mi yoksa büyünün mü etkilediğini anlayamayız. Sihir*,* büyücü *olmayan* neyi etkiler?"

"Büyülü yaratıklar tabii ki," dedi Draco hiç düşünmeden.

Harry Potter yavaşça gülümsedi. "Draco, bu *harika.* "

Bu, ancak Muggle'lar tarafından yetiştirilmiş olsaydınız soracağınız türden aptalca bir soru.

Sonra Draco'nun midesindeki bulantı, büyülü yaratıkların zayıflamasının ne anlama geleceğini fark *etmesiyle* daha da kötüleşti. O zaman büyüsünün zayıfladığını kesin olarak anlayacaklardı ve Draco'nun bir parçası bulacakları şeyin tam olarak bu olduğundan emindi. Bunu görmek istemiyordu, bilmek istemiyordu...

Harry Potter kapıya doğru yolu yarılamıştı bile. "*Haydi* Draco! Buradan çok uzakta olmayan bir portre var, gidip yaşlı birini getirmelerini isteyeceğiz ve hemen öğreneceğiz! Gizlenmiş durumdayız, biri bizi görürse ! Hadi gidelim!"

Bundan sonrası uzun sürmedi.

Geniş bir portreydi ama içindeki üç kişi oldukça kalabalık görünüyordu. On ikinci yüzyıldan kalma, siyah kumaşlar giymiş orta yaşlı bir adam vardı; on dördüncü yüzyıldan kalma, hüzünlü görünümlü genç bir kadınla konuşuyordu, saçları sanki statik bir büyüyle yüklenmiş gibi sürekli dağılıyordu; ve kadın on yedinci yüzyıldan kalma, altın papyonlu, ağırbaşlı, yaşlı bir adamla konuşuyordu; ve onu anlayabiliyorlardı.

Ruh Emiciler hakkında sorular

sordular. Anka kuşlarını sordular.

Ejderhalar, troller ve ev elfleri hakkında sorular sordular.

Harry kaşlarını çatmış, en çok büyüye ihtiyaç duyan yaratıkların tamamen ölüyor olabileceğine dikkat çekmiş ve bilinen en güçlü büyülü yaratıkları sormuştu.

Listede, çevirmenin Harold Shea tarafından nihayet yok edildiğini belirttiği zihin avcıları adlı bir tür Karanlık yaratık dışında yabancı bir şey yoktu ve bunlar Ruh Emiciler'in yarısı kadar bile korkutucu gelmiyordu.

Görünüşe göre büyülü yaratıklar artık hiç olmadıkları kadar güçlüydü.

Draco'nun midesindeki bulantı ve şimdi sadece kafası karışmış hissediyordu.

"Harry," dedi Draco yaşlı adam bir bakanın gözlerinin on bir gücünün listesini çevirirken, "bu ne anlama geliyor?"

Harry parmağını kaldırdı ve yaşlı adam listeyi tamamladı.

Sonra Harry tüm portrelere yardım ettikleri için teşekkür etti - Draco da hemen hemen otomatik olarak ve daha kibarca teşekkür etti - ve sınıfa geri döndüler.

Harry hipotezlerin yazılı olduğu orijinal parşömeni çıkardı ve bir şeyler karalamaya başladı.

Gözlem:

Büyücülük artık Hogwarts'ın kurulduğu zamanki kadar güçlü değil.

Hipotezler:

1 . Büyünün kendisi kayboluyor.

2 . *Büyücüler, Muggle'lar ve Squib'lerle melezleşiyor.*

3 . *Güçlü büyüler yapma bilgisi kayboluyor.*

4. Büyücüler çocukken yanlış yiyecekler yiyor ya da kan dışında başka bir şey onların daha zayıf büyümesine neden oluyor.

5. Muggle teknolojisi büyüye müdahale ediyor. (800 yıl öncesinden beri mi?)

6. Daha güçlü büyücüler daha az çocuk sahibi oluyor. (Draco= tek çocuk mu? 3 güçlü büyücünün, Quirrell / Dumbledore / Karanlık Lord, hiç çocuğu olup olmadığını kontrol edin).

Testler:

A. Bildiğimiz ama yapamadığımız büyüler var mı (1 veya 2) veya kayıp büyüler artık bilinmiyor mu (3)? Sonuç : Kesin değil

Merlin'in Müdahalesi nedeniyle. Bilinen bir yapılamaz büyü yok, ancak basitçe olabilir.

B. Eski birinci sınıf öğrencileri de şimdiki gibi aynı türde ve aynı güçte büyüler mi yapıyordu? (1'e karşı 2 için zayıf kanıt, ancak kan sadece güçlü büyücülüğü kaybediyor da olabilir). Sonuç : O zaman da şimdiki gibi aynı seviyede birinci sınıf büyüleri vardı.

C. Bilimsel kan bilgisini kullanarak 1 ve 2'yi ayırt eden ek test daha sonra açıklanacaktır. Sonuç : Tarifte sizi büyücü yapan tek bir yer var ve ya 'büyü' yazan iki kağıdınız var ya da yok.

D. Büyülü yaratıklar güçlerini kaybediyor mu? 1'i (2 veya 3)'ten ayırır. Sonuç: Büyülü yaratıklar her zamanki kadar güçlü görünüyorlar.

"A başarısız oldu," dedi Harry Potter. "B, 1 için zayıf bir kanıt 2. C, 2'yi yanlışlar. D 1'i . 4 olası değildir ve B 4'e de karşı çıkar. 5 olası değildi ve D buna karşı çıkıyor. 6, 2 ile birlikte yanlışlandı. Geriye 3 kalıyor. Merlin'in Müdahalesi olsun ya da olmasın, aslında bilinen bir büyü bulamadım. Yani hepsini , bilgi kayboluyor gibi görünüyor."

Ve tuzak .

Panik geçer geçmez, Draco büyünün yok *olmadığını* anlar anlamaz, bunu fark etmesi sadece beş saniye sürmüştü.

Draco kendini masadan itti ve öyle sert bir şekilde ayağa kalktı ki sandalyesi yerde sürtünme sesiyle kayarak devrildi.

"O zaman hepsi aptalca bir numaraydı."

Harry Potter bir süre ona baktı, hâlâ oturuyordu. Konuştuğunda sesi sessizdi. "Adil bir testti, Draco. Eğer başka bir şekilde sonuçlansaydı, kabul ederdim.
Bu asla hile yapacağım bir şey değil. Asla. Tahminlerimi yapmadan önce verilerinize bakmadım. Merlin'in Müdahalesi ilk deneyi geçersiz kıldığında size baştan söylemiştim -"

"Oh," dedi Draco, öfkesi sesine yansımaya başlamıştı, "her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmiyor muydun?"

"Senin bilmediğin bir şey bilmiyordum," dedi Harry, hâlâ sessizce . "Şüphelendiğimi kabul ediyorum. Hermione Granger çok güçlüydü, zar zor büyülü olması gerekirdi ama değildi, bir Muggle doğumlu nasıl Hogwarts'taki en iyi büyücü olabilir? Ayrıca denemelerinde de en iyi notları , tek bir neden olmadığı sürece kızın *hem büyü hem de* akademik olarak en güçlü olması çok fazla tesadüf. Hermione Granger'ın varlığı, sizi büyücü yapan tek bir şey olduğuna, ya sahip olduğunuz ya da olmadığınız bir şey olduğuna ve güç farklılıklarının ne kadar bildiğimizden ve ne kadar pratik yaptığımızdan kaynaklandığına işaret ediyordu. Ve safkanlar ve Muggle doğumlular için farklı sınıflar yoktu, vb. Eğer haklı olsaydınız dünyanın görünmesi gerektiği gibi görünmemesinin çok fazla yolu vardı. Ama Draco, ben de senin göremeyeceğin bir şey görmedim. Sana söylemediğim hiçbir test yapmadım. Hile yapmadım, Draco. Cevabı birlikte bulmamızı istedim. Ve sen söyleyene kadar büyünün dünyadan kaybolabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu benim için de korkutucu bir fikirdi."

"Her neyse," dedi Draco. Sesini kontrol etmek ve Harry'ye bağırmaya başlamamak için çok uğraşıyordu. "Sen kaçıp bunu başkalarına anlatmayacağını iddia ediyorsun."

"Önce sana danışmadan olmaz," dedi Harry. Ellerini yalvaran bir hareketle açtı. "Draco, elimden geldiğince iyi davranmaya *çalışıyorum* ama *dünya öyle değilmiş* meğer."

"Tamam. O zaman seninle işimiz bitti. Öylece çekip gideceğim ve tüm bu olanları unutacağım."

Draco boğazındaki yanma hissini, ihanete uğramışlık duygusunu hissederek arkasını döndü ve Harry Potter'dan gerçekten hoşlandığını o zaman anladı ve sınıf kapısına doğru yürürken bu düşünce onu bir an bile yavaşlatmadı.

Ve Harry Potter'ın sesi geldi, şimdi daha yüksek ve endişeliydi:

"Draco... unutamazsın. Anlamıyor musun? Bu senin fedakarlığındı."

Draco adımlarının ortasında durdu ve arkasını döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ama Draco'nun omurgasında şimdiden dondurucu bir soğukluk

vardı. Harry Potter söylemeden önce bile biliyordu.

"Bir bilim insanı olmak için. İnançlarınızdan birini sorguladınız, sadece küçük bir inancı değil, sizin için büyük önem taşıyan bir şeyi. Deneyler yaptınız, veri topladınız ve sonuç inancınızın yanlış olduğunu kanıtladı. Sonuçları gördünüz ve ne anlama geldiklerini anladınız." Harry Potter'ın sesi titriyordu. "Unutma Draco, *gerçek* bir inancı bu şekilde feda edemezsin, çünkü deneyler onu yanlışlamak yerine doğrulayacaktır. Bilim adamı olmak için yaptığın fedakarlık, büyücü kanının karışıp zayıfladığına dair *yanlış* inancındı."

" *Bu doğru değil!* " dedi Draco. "İnancımı feda etmedim. Buna hâlâ inanıyorum!" Sesi gittikçe yükseliyor ve ürperti daha da artıyordu.

Harry Potter başını salladı. Sesi fısıltıyla çıkıyordu. "Draco... Üzgünüm Draco, buna inanmıyorsun, artık değil." Harry'nin sesi tekrar yükseldi. "Bunu sana kanıtlayacağım.
Birinin size evinde bir ejderha beslediğini söylediğini hayal edin. Siz de onu görmek istediğinizi söylüyorsunuz. Görünmez bir olduğunu söylüyorlar. Tamam , hareket edişini dinleyeceksiniz. Duyulmayan bir ejderha olduğunu söylüyorlar. Havaya biraz yemeklik un atacağınızı ve ejderhanın dış hatlarını göreceğinizi söylüyorsunuz. Ejderhanın una karşı geçirgen olduğunu söylüyorlar. Ve işin ilginç , hangi deneysel sonuçları açıklamak zorunda kalacaklarını *önceden* biliyorlar. Ejderha yoksa her şeyin olduğu gibi çıkacağını *biliyorlar,* hangi bahaneleri uydurmak zorunda kalacaklarını *önceden* biliyorlar. Belki de bir ejderha olduğunu *söylüyorlar*. Belki de bir ejderha olduğuna inandıklarına inanıyorlar, buna inanç-inanç deniyor. Ama aslında buna inanmıyorlar. Neye inandığınız konusunda yanılabilirsiniz, çoğu insan bir şeye inanmakla ona inanmanın iyi olduğunu düşünmek arasında bir fark olduğunu asla fark etmez." Harry Potter masadan kalkmış ve Draco'ya doğru birkaç adım atmıştı. "Ve Draco, sen artık kan saflığına inanmıyorsun, ben de sana inanmadığını göstereceğim. Eğer kan saflığı doğruysa, o zaman Hermione Granger'ın bir anlamı yok, peki onu ne açıklayabilir? Belki o benim gibi Mugglelar tarafından büyütülmüş bir büyücü yetimidir? Granger'a gidip ailesinin fotoğraflarını görmek isteyebilirim, onlara benzeyip benzemediğini görmek için. Farklı görünmesini bekler miydin? Gidip o testi yapalım mı?"

"Onu akrabalarının yanına koyarlardı," dedi Draco, sesi titreyerek. "Yine de aynı görünecekler."

"Görüyorsunuz. Hangi deneysel sonucu bahane edeceğinizi zaten biliyorsunuz. Eğer hala kan saflığına inanıyor olsaydınız, elbette, hadi gidip bir bakalım, bahse girerim ailesine benzemeyecek, gerçek bir Muggle doğumlu olamayacak kadar güçlü derdiniz.
-"

"Onu akrabalarının yanına koyarlardı!"

"Bilim adamları birisinin bir babanın gerçek çocuğu olup olmadığından emin olmak için testler yapabilirler. Ailesine yeterince ödeme yaparsam Granger muhtemelen bunu yapacaktır. Sonuçlardan korkmazdı. Peki bu testin ne göstermesini bekliyorsun? Bana testi yapmamı söyle ve yapalım. Ama testin ne göstereceğini zaten biliyorsun. Her zaman bileceksin. Asla unutamayacaksın. Kan saflığına inanmayı *dileyebilirsin*, ama seni büyücü yapan tek bir şey olsaydı tam olarak ne olacağını her zaman *görmeyi bekleyeceksin*. O da bilim adamı olmak için yaptığın fedakarlıktı."

Draco'nun nefes alış verişi düzensizleşmişti. "*Ne yaptığının* farkında *?* " Draco ileri atıldı ve Harry'yi cüppesinin yakasından yakaladı. Sesi bir çığlığa dönüştü, kapalı sınıfta ve sessizlikte dayanılmaz derecede yüksek çıkıyordu. " *Ne yaptığının farkında mısın?* "

Harry'nin sesi titriyordu. "Bir inancın vardı. O inanç yanlıştı. Bunu görmene yardım ettim. Doğru olan zaten öyle, bunu kabul etmek durumu daha da kötüleştirmez -"

Draco'nun sağ elinin parmakları yumruk haline geldi ve o el aşağı inip durmaksızın havaya kalkarak Harry Potter'ın çenesine öyle sert bir yumruk indirdi ki vücudu önce masaya, sonra da yere çarptı.

" *Aptal!* " diye bağırdı Draco. " *Aptal! Aptal!* "

"Draco," diye fısıldadı Harry yerden, "Draco, üzgünüm, bunun aylarca süreceğini düşünmemiştim, bir bilim insanı olarak bu kadar çabuk uyanmanı beklemiyordum, seni hazırlamak, hatalı olduğunu kabul etmenin daha az acı vermesini sağlayacak teknikleri öğretmek için daha uzun zamanım olur sanmıştım -"

"Peki ya babam?" dedi Draco. Sesi öfkeyle titriyordu. "*Onu* hazırlayacak mıydın yoksa bundan sonra ne olacağını *umursamıyor* muydun?"

"*Ona* söyleyemezsin*!* " dedi Harry, sesi telaşla yükseliyordu. "O bir bilim adamı değil! Söz vermiştin, Draco!"

Bir an için babamın bilmediği düşüncesi rahatlatıcı geldi.

Ve sonra gerçek öfke yükselmeye başladı.

"Yani ona yalan söylememi ve hâlâ inandığımı söylememi planladın," dedi Draco, sesi titreyerek. "Ona hep yalan söylemek zorunda kalacağım ve şimdi büyüdüğümde bir Ölüm Yiyen olamayacağım ve ona neden olamayacağımı bile söyleyemeyeceğim."

"Eğer baban seni gerçekten seviyorsa," diye fısıldadı Harry yerden, "Ölüm Yiyen *olmasan* bile seni sevmeye devam edecektir ve görünüşe göre baban seni gerçekten seviyor, Draco -"

" Üvey baban bir bilim adamı," dedi Draco. Kelimeler ısıran bıçaklar gibi çıkıyordu. "Eğer bir bilim adamı olmayacak olsaydın, seni yine de severdi. Ama onun için *biraz daha az özel* olurdun."

Harry irkildi. Çocuk "Özür dilerim," der gibi ağzını açtı, sonra daha iyi düşünmüş gibi ağzını kapattı, bu ya çok akıllıcaydı ya da çok şanslıydı, çünkü Draco onu öldürmeye çalışabilirdi.

"Beni uyarmalıydın," dedi Draco. Sesi yükseldi. "
Beni uyarmalıydın! "

"Ben... ben... sana güçten her bahsettiğimde, sana fiyattan da bahsettim. kabul etmen gerektiğini söyledim. Bunun senin için en zor yol olacağını söyledim. Bilim insanı olmak için herkesin yapması gereken fedakarlık buydu. Dedim ki, ya deney bir şey söylerse ve ailen ve arkadaşların başka bir şey söylerse -"

" *Sen buna uyarı mı diyorsun?* " Draco şimdi çığlık atıyordu.
"Buna uyarı mı diyorsun? Kalıcı bir kurban gerektiren bir ayin yaparken mi? "

"BEN... BEN..." Yerdeki çocuk yutkundu. "Sanırım yeterince açık değildi. Özür dilerim. Ama gerçekle yok edilebilecek olan şey yok edilmelidir."

Ona vurmak yeterli değildi.

"Bir konuda yanılıyorsun," dedi Draco, sesi ölümcüldü. "Granger Hogwarts'taki en güçlü öğrenci değil. Sadece sınıfta en iyi notları o alıyor. Aradaki farkı öğrenmek üzeresin."

Harry'nin yüzünde ani bir şok ifadesi belirdi ve hızla ayağa kalkmaya çalıştı.

Onun için artık çok geçti. "

Expelliarmus! "

Harry'nin asası odanın öbür ucuna

uçtu. " *Gom jabbar!* "

Harry'nin sol eline mürekkep gibi bir siyahlık çarptı.

"Bu bir işkence büyüsü," dedi Draco. "İnsanlardan bilgi almak için. Onu senin üzerinde bırakacağım ve giderken kapıyı arkamdan kilitleyeceğim. Belki kilitleme büyüsünü birkaç saat sonra geçecek şekilde ayarlarım. Belki de sen burada ölene kadar etkisi geçmez. İyi eğlenceler."

Draco yavaşça geriye doğru hareket etti, asası hâlâ Harry'deydi. Draco'nun eli aşağı indi, hedefini şaşırmadan kitap çantasını aldı.

Konuşurken Harry Potter'ın yüzünden acı okunuyordu. "reşit olmayanların büyü yapmasına izin vermiyorlar, anladığım kadarıyla? Kanınız daha güçlü olduğu için değil. Zaten pratik yaptığınız için. Başlangıçta hepimiz kadar zayıftın. Tahminim yanlış mı?"

Draco'nun eli asasının üzerinde beyazlaştı ama nişanı sabit kaldı.

Harry dişlerini sıkarak, "Bil diye söylüyorum," dedi, "bana yanıldığımı söyleseydin dinlerdim. Bana yanıldığımı gösterdiğinde *sana* asla işkence etmeyeceğim. Ve *göstereceksin* de. Bir gün. Artık bir bilim adamı olarak uyandın ve gücünü kullanmayı hiç öğrenmesen bile, her zaman," Harry soluk soluğa, "inançlarını test etmenin yollarını arayacaksın -"

Draco'nun geri çekilişi şimdi daha az yumuşak, biraz daha hızlıydı ve kapıyı açmak için arkasına uzanıp sınıftan çıkarken asasını Harry'nin üzerinde tutmak için çabalaması gerekiyordu.

Sonra Draco kapıyı tekrar kapattı.

Bildiği en güçlü kilitleme büyüsünü yaptı.

Draco*, Sessizlik* büyüsünü yapmadan önce Harry'nin ilk çığlığını duyana kadar bekledi.

Ve sonra çekip gitti.

" *Aaahhhhh! Finite Incantatem! Aaaahhh!* "

Harry'nin sol eli kaynar yağ dolu bir tencereye sokulmuş ve orada bırakılmıştı. Sahip olduğu her şeyi *Finite Incantatem*'e yatırmıştı ama hâlâ işe yaramıyordu.

Bazı büyüler özel sayaçlar gerektiriyordu ya da onları geri alamıyordunuz ya da belki de sadece Draco o kadar güçlüydü.

" *Aaaaahhhh!* "

Harry'nin eli artık gerçekten acımaya ve bu da onun yaratıcı düşünme çabalarını engelliyordu.

Ama birkaç çığlık sonra Harry ne yapması gerektiğini anladı.

Ne yazık ki kesesi vücudunun ters tarafındaydı ve ona uzanmak için biraz dönmesi gerekti, özellikle de diğer kolu refleks olarak acı kaynağından kurtulmak için durdurulamaz bir çaba içinde çırpınırken. Bunu başardığında diğer kolu asasını tekrar fırlatmayı başarmıştı.

"Tıbbi kit! Tıbbi kit!"

Yerdeki yeşil ışık görülemeyecek sönüktü.

Harry ayakta duramıyordu. Emekleyemiyordu. Yerde yuvarlanarak asasının olduğunu sandığı yere gitti, ama asası orada değildi, tek eliyle kendini asasını görebileceği kadar yükseğe kaldırmayı başardı, oraya yuvarlandı, asayı aldı ve tıbbi çantanın açıldığı yere geri döndü. Ayrıca epeyce çığlık atmış ve biraz da kusmuş.

Harry'*nin Lumos*'u kullanabilmesi için sekiz deneme yapması gerekti.

Ve sonra, şey, paket tek elle açılmak üzere tasarlanmamıştı, çünkü bütün büyücüler aptaldı, işte bu yüzden. Harry dişlerini kullanmak zorundaydı ve bu yüzden sonunda Numbcloth'u sol elinin üzerine sarmayı başarması biraz zaman aldı.

Sonunda sol elindeki tüm hisler kaybolduğunda, Harry zihninin dağılmasına izin verdi ve yerde hareketsiz yatıp bir süre ağladı.

Harry'nin zihni tekrar kelimelerle düşünebilecek kadar kendine geldiğinde, sessizce kendi kendine, "*Peki,"* dedi. *Buna değer miydi?*

Harry'nin işlevsel eli yavaşça masaya uzandı. Harry

kendini ayağa kaldırdı.

Derin bir nefes aldı.

Nefes verdi.

Gülümsedi.

Pek gülümseme sayılmazdı ama yine de bir gülümsemeydi.

Teşekkürler Profesör Quirrell, siz olmadan kaybedemezdim.

Draco'yu henüz kurtaramamıştı, yakınından bile geçmemişti. Draco'nun kendisinin şimdi inandığının aksine, Draco hâlâ baştan aşağı bir Ölüm Yiyen'in çocuğuydu. Hâlâ "tecavüz "ün havalı büyük çocukların yaptığı bir şey olduğunu düşünerek büyümüş bir çocuktu. Ama bu harika bir başlangıçtı.

Harry her şeyin planlandığı gibi gittiğini iddia edemezdi. Her şey tamamen uydurulmuş gibi gitmişti. *Plan*

Harry, Draco'ya kanıtları gördüğünde inkâr etmemesi için gereken teknikleri öğrettikten sonra, Aralık ya da o civarlara kadar gerçekleşmesini istememişti.

Ama Draco'nun yüzündeki korku ifadesini görmüş, alternatif bir hipotezi ciddiye almaya başladığını fark *etmiş* ve o anı yakalamıştı. Bir gerçek merak vakası, bir gerçek aşk vakasının filmlerde sahip olduğu kurtarıcı gücün aynısına rasyonalitede sahipti.

Geçmişe bakıldığında, Harry büyü tarihindeki en önemli keşfi yapmak için kendisine saatler, on bir yaşındaki bir çocuğun gelişmemiş zihinsel engellerini aşmak içinse aylar vermişti. Bu, Harry'nin görev tamamlama sürelerini tahmin etme konusunda bir tür büyük bilişsel eksikliğe sahip olduğunu gösterebilirdi.

Harry yaptığı şey yüzünden Bilim Cehennemi'ne mi gidecekti? Harry emin değildi. Draco'nun aklını büyünün kaybolmakta olduğu ihtimaline vermesini sağlamış, deneyin ilk bakışta bu yöne işaret ediyormuş gibi görünen kısmını Draco'nun yapmasını sağlamıştı. Draco'yu büyülü yaratıkların farkına varmaya teşvik etmek için genetiği açıkladıktan sonrasını beklemişti (gerçi Harry Seçmen Şapka gibi artık kimsenin kopyalayamadığı ama işlevini sürdüren eski eserleri düşünmüştü). Ama Harry aslında hiçbir kanıtı abartmamış, hiçbir sonucun anlamını çarpıtmamıştı. Merlin'in Müdahalesi kesin olması gereken testi geçersiz kıldığında, Draco'ya bunu önceden söylemişti.

Bir de ondan *sonraki* kısım vardı.

Ama aslında Draco'ya *yalan söylememişti*. Draco buna inanmıştı ve *bu da onu doğru yapıyordu.*

Kabul etmek gerekir ki, son hiç de eğlenceli değildi.

Harry döndü ve sendeleyerek kapıya doğru

yürüdü. Draco'nun kilitleme büyüsünü test etme

zamanı gelmişti.

İlk adım basitçe kapı kolunu çevirmeye çalışmaktı. Draco blöf yapıyor olabilirdi.

Draco blöf yapmıyordu.

" *Finite Incantatem.* " Harry'nin sesi oldukça boğuk çıkmıştı ve büyünün tutmadığını hissedebiliyordu.

Harry tekrar denedi ve bu sefer doğru olduğunu hissetti. Ama kapı kolunu bir kez daha çevirmek işe yaramadığını gösterdi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Büyük silahları ortaya çıkarma zamanı. Harry derin bir nefes aldı. Bu büyü şimdiye kadar öğrendiği en güçlü büyülerden biriydi.

" *Alohomora!* "

Harry bunu söyledikten sonra biraz

sendeledi. Ve sınıfın kapısı hâlâ

açılmamıştı.

Bu Harry'yi şok etti. Harry elbette Dumbledore'un yasak koridoruna yaklaşmayı planlamıyordu. Ama büyülü kilitleri açma büyüsü yine de işe yarar bir büyü gibi görünmüştü ve Harry de bunu öğrenmişti. Dumbledore'un yasak koridoru, Draco Malfoy'un koyabileceğinden daha kötü bir güvenlik olduğunu fark etmeyecek kadar aptal insanları cezbetmek için miydi?

Korku Harry'nin sistemine yeniden girmeye başlamıştı. Tıbbi kitteki levhada, Numbcloth'un sadece otuz dakikaya kadar güvenle kullanılabileceği yazıyordu. Bundan sonra otomatik olarak çıkacak ve 24 saat boyunca tekrar kullanılamayacaktır. Şu anda

Saat 18:51'di. Beş dakika önce Numbcloth'u giymişti.

Harry bir adım geri çekildi ve kapıya baktı. Koyu meşe ağacından masif bir paneldi, sadece pirinç metal kapı tokmağıyla kesintiye uğruyordu.

Harry patlayıcı, kesici ya da parçalayıcı büyüler bilmiyordu ve patlayıcıların şekil değiştirmesi, yakılacak şeylerin şekil değiştirmesine karşı olan kuralı ihlal ederdi. Asit bir sıvıydı ve duman çıkarabilirdi...

Ancak bu*, yaratıcı* bir *düşünür* için engel değildi*.*

Harry asasını kapının pirinç menteşelerinden birine dayadı ve pamuğun herhangi bir maddesel pamuktan ayrı olarak saf bir soyutlama olarak biçimine ve aynı zamanda onu pirinç menteşe yapan desenden ayrı olarak saf maddesine odaklandı ve iki kavramı bir araya getirerek maddeye şekil verdi. Bir ay boyunca her gün bir saat Biçim Değiştirme alıştırması yapmak Harry'yi beş santimetreküplük bir nesneyi bir dakikadan kısa bir sürede Biçim Değiştirebilecek noktaya getirmişti.

İki dakika sonra menteşe hiç değişmemişti.

Draco'nun kilitleme büyüsünü kim tasarladıysa, bunu da düşünmüşlerdi. Ya da kapı Hogwarts'ın bir parçasıydı ve şatonun bağışıklığı vardı.

Bir bakışta duvarların yekpare taş olduğu görüldü. Zemin de öyle. Tavan da öyle. Sağlam bir bütün olan bir şeyin bir parçasını ayrı ayrı Dönüştüremezdiniz; Harry'nin tüm duvarı Dönüştürmeyi denemesi gerekirdi ki bu da saatler, belki de günler sürecek kesintisiz bir çaba gerektirirdi, tabii bunu yapabilseydi ve eğer duvar tüm şatonun geri kalanıyla bitişik değilse...

Harry'nin Zaman Döndürücüsü akşam 9'a kadar açılmayacaktı. Ondan sonra, kapı kilitlenmeden önce saat 6'ya geri dönebilirdi.

İşkence büyüsü ne kadar sürecek?

Harry sertçe yutkundu. Gözlerine yine yaşlar dolmaya başlamıştı.

Zeki ve yaratıcı zihni az önce Harry'nin çantasındaki alet çantasında bulunan demir testeresini kullanarak elini kesebileceği gibi dahiyane bir öneride bulunmuştu, bu canını yakacaktı, ama Draco'nun acı büyüsünden çok daha az acıtabilirdi, çünkü sinirler gitmiş olacaktı; ayrıca şifacı çantasında turnike de vardı.

Ve bu açıkça Harry'nin hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağı korkunç derecede aptalca bir fikirdi.

Ama Harry işkence altında iki saat dayanabilir miydi, bilmiyordu.

Bu sınıftan *çıkmak* istiyordu*, hemen* çıkmak istiyordu, Zaman Döndürücü'yü kullanana kadar iki saat boyunca burada çığlık atarak beklemek istemiyordu, *dışarı çıkması* ve işkence büyüsünü elinden çıkaracak birini bulması gerekiyordu...

Düşün! Harry beynine bağırdı. *Düşün! Düşün! Düşün! Düşün!*

Slytherin yatakhanesi çoğunlukla boştu. İnsanlar yemekteydi. Nedense Draco kendini pek aç hissetmiyordu.

Draco özel odasının kapısını kapattı, kilitledi, büyüyle susturdu, yatağına oturdu ve ağlamaya başladı.

Adil değildi.

Adil değildi.

Draco daha önce ilk kez gerçekten *kaybetmişti*, babası ilk kez gerçekten *kaybettiğinde* canının yanacağı konusunda onu uyarmıştı ama *o kadar çok şey* kaybetmişti ki, bu adil değildi, ilk kez kaybettiğinde *her şeyini* kaybetmesi adil değildi.

Zindanlarda bir yerde, Draco'nun gerçekten hoşlandığı bir çocuk acı içinde çığlık atıyordu. Draco daha önce hiç sevdiği birine zarar vermemişti. Bunu hak eden insanları cezalandırmanın eğlenceli olması gerekiyordu, ama bu sadece içini bulandırıyordu. Babası onu bu konuda uyarmamıştı ve Draco bunun herkesin büyüdüğünde öğrenmesi gereken zor bir ders mi olduğunu yoksa Draco'nun sadece zayıf mı olduğunu merak etti.

Draco çığlık atanın Pansy olmasını diledi. Bu daha iyi hissettirirdi.

Ve en kötüsü de Harry Potter'a zarar vermenin bir hata olabileceğini bilmekti.

Draco'nun yanında başka kim vardı? Dumbledore mu? Yaptıklarından sonra? Draco diri diri yakılmayı tercih ederdi.

Draco Harry Potter'a geri dönmek zorunda kalacaktı çünkü gidebileceği başka bir yer yoktu. Ve eğer Harry Potter onu istemediğini söylerse, Draco bir hiç olacaktı, asla bir Ölüm Yiyen olamayacak, asla Dumbledore'un grubuna katılamayacak, asla bilim öğrenemeyecek zavallı küçük bir çocuk.

Tuzak mükemmel bir şekilde kurulmuş, mükemmel bir şekilde uygulanmıştı. Babam Draco'yu Karanlık ayinlere kurban edilen şeylerin geri kazanılamayacağı konusunda defalarca uyarmıştı. Ama babam, lanetli Muggle'ların Karanlık ayinlere kurban edilenleri geri getirmeyen ayinler icat ettiklerini bilmiyordu.

asalara, bilmeden kandırılarak yaptırılabileceğiniz ritüellere ihtiyacınız vardı ve bu, bilim insanlarının bildiği ve Harry Potter'ın beraberinde getirdiği korkunç sırlardan yalnızca biriydi.

Draco o zaman daha sert ağlamaya başladı.

Bunu istememişti, *bunu istememişti* ama geri dönüşü . Artık çok geçti. O zaten bir bilim adamıydı.

Draco geri dönüp Harry Potter'ı serbest bırakması ve özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Bunun yerine Draco yatağında kaldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Harry Potter'ı çoktan incitmişti. Bu Draco'nun onu incitebileceği tek an olabilirdi ve hayatının geri kalanında bu anıya tutunmak zorunda kalacaktı.

Bırak bağırmaya devam etsin.

Harry demir testeresinden arta kalanları yere bıraktı. Pirinç menteşeler dayanıklı çıkmıştı, çizilmemişti bile ve Harry çaresizlik içinde asit ya da patlayıcı madde dönüştürmeye çalışmanın bile bu kapıyı açamayacağından şüphelenmeye başlamıştı. İyi tarafından bakarsak, bu girişim demir testeresini yok etmişti.

Saati 19:02'yi gösteriyordu, on beş dakikadan az kalmıştı ve Harry kesesinde yok edilmesi gereken başka sivri şeyler olup olmadığını hatırlamaya çalıştı ve bir kez daha gözlerinin dolduğunu hissetti. Keşke Zaman Döndürücü açıldığında geri dönüp -

İşte o zaman Harry *aptallık* ettiğini anladı.

İlk kez bir odaya kilitlenmiyordu.

Profesör McGonagall ona bunu yapmanın doğru yolunu zaten söylemişti.

...ayrıca ona Zaman Döndürücü'yü bu tür şeyler için kullanmamasını söylemişti.

Profesör McGonagall bu olayın gerçekten de özel bir istisna gerektirdiğini fark edecek miydi? Ya da Zaman Döndürücü'yü tamamen elinden alır mı?

Harry tüm eşyalarını, tüm kanıtları kesesine topladı. Bir *Scourgify* yerdeki kusmuğun icabına baktı, ama cüppesini ıslatan terin icabına bakmadı. Devrilmiş masaları devrilmiş halde bıraktı, tek elle yapmaya değecek kadar önemli değildi.

İşini bitirdiğinde Harry saatine baktı. Akşam 7:04.

Ve sonra Harry bekledi. Saniyeler geçti, yıllar gibi geldi. Saat

7:07'de kapı açıldı.

Profesör Flitwick'in şiş sakallı yüzü oldukça endişeli görünüyordu. "İyi misin, Harry?" dedi Ravenclaw'ın Ev Başkanı'nın gıcırtılı sesi. "Burada kilitli kaldığını söyleyen bir not aldım -"

Makyavelist Zeka Hipotezi

J. K. Rowling görünmeden kıvrılıyor ve saldırıyor; Orca sert ve yalın bir şekilde daire çiziyor.

Üçüncü perde:

Draco, Büyük Salon'un yakınında bulduğu küçük pencereli bir oyukta midesi çalkalanarak bekledi.

Bir bedeli olacaktı ve bu hiç de küçük olmayacaktı. Draco bunu uyanıp da kahvaltı için Büyük Salon'a girmeye cesaret edemediğini fark ettiği anda anlamıştı, çünkü orada Harry Potter'ı görebilirdi ve Draco ondan sonra ne olacağını bilmiyordu.

Ayak sesleri yaklaştı.

"," dedi Vincent'ın sesi. "Patronun bugün keyfi yerinde değil, o yüzden adımlarına dikkat etsen iyi olur."

Draco o salağın derisini canlı canlı yüzecek ve ölü bir gerbil gibi daha zeki bir hizmetçi talebiyle birlikte derisi yüzülmüş cesedi geri gönderecekti.

Bir çift ayak sesi duyuldu ve diğer çift ayak sesi yaklaştı.

Draco'nun midesindeki çalkantı daha da şiddetlendi.

Harry Potter görüş alanına girdi. Yüzü dikkatle nötrdü, ama mavi süslemeli cübbesi tuhaf bir şekilde eğri görünüyordu, sanki tam olarak doğru giyilmemiş gibiydi -

" *Elin,*" dedi Draco hiç düşünmeden. Harry sanki kendisi de

bakmak istiyormuş gibi sol kolunu kaldırdı. Eli ölü bir şey gibi

gevşekçe sarkıyordu.

"Madam Pomfrey kalıcı olmadığını söyledi," dedi Harry sessizce. "Yarın dersler başlayana kadar büyük ölçüde iyileşeceğini söyledi."

Bir an için bu haber rahatlatmıştı. Ve sonra Draco

fark etti.

"Madam Pomfrey'e gittin," diye fısıldadı Draco.

Harry Potter apaçık ortada olan bir şeyi söylüyormuş gibi, "Elbette ," dedi. "Elim çalışmıyordu."

Draco yavaş yavaş ne kadar aptalca davrandığını, azarladığı yaşlı Slytherin'lerden çok daha kötü olduğunu anlıyordu.

Bir Malfoy onlara bir şey yaptığında kimsenin yetkililere gitmeyeceğini varsaymıştı. Kimsenin Lucius Malfoy'un gözünün üzerlerinde olmasını istemeyeceğini.

Ama Harry Potter oyunun dışında kalmaya çalışan korkmuş küçük bir Hufflepuff değildi. Çoktan oynamaya başlamıştı ve babasının gözü çoktan onun üzerindeydi.

"Madam Pomfrey başka ne dedi?" dedi Draco, yüreği ağzına gelerek.

"Profesör Flitwick elime yapılan büyünün bir Karanlık işkence büyüsü olduğunu ve son derece ciddi bir iş olduğunu ve bunu kimin yaptığını söylemeyi reddetmenin kesinlikle kabul edilemez olduğunu söyledi."

Uzun bir duraklama oldu.

"Ya sonra?" Draco titreyen bir sesle konuştu.

Harry Potter hafifçe gülümsedi. "Profesör Flitwick'in çok sert görünmesine neden olan derin bir özür diledim ve sonra Profesör Flitwick'e her şeyin gerçekten de son derece ciddi, gizli, *hassas* bir iş olduğunu ve proje hakkında Müdür'ü çoktan bilgilendirdiğimi söyledim."

Draco'nun nefesi kesildi. "Hayır! Flitwick bunu öylece kabul etmez! Dumbledore'a soracaktır!"

"Gerçekten de," dedi Harry Potter. "Derhal Müdür'ün odasına götürüldüm."

Draco şimdi titriyordu. Eğer Dumbledore Harry Potter'ı isteyerek ya da istemeyerek Wizengamot'un önüne çıkarır ve Yaşayan Çocuk'un Veritaserum altında Draco'nun kendisine işkence ettiğine dair tanıklık etmesini sağlarsa... Harry Potter'ı çok fazla insan seviyordu, Babam bu oyu *kaybedebilirdi*...

Babam Dumbledore'u bunu yapmamaya ikna edebilirdi ama bu *pahalıya mal* olurdu. Hem de çok pahalıya. Artık oyunun kuralları vardı, rastgele birini tehdit edemezdiniz. Ama Draco kendi özgür iradesiyle Dumbledore'un eline düşmüştü. Ve Draco çok değerli bir rehineydi.

Gerçi Draco artık bir Ölüm Yiyen olamayacağına göre, babamın düşündüğü kadar değerli değildi.

Bu düşünce kalbini bir Kesme Büyüsü gibi parçaladı.

"Sonra ne olacak?" diye fısıldadı Draco.

"Dumbledore onun sen olduğunu hemen anladı. Birlikte çalıştığımızı biliyordu."

Olabilecek en kötü senaryo. Eğer Dumbledore bunu kimin yaptığını tahmin etmemiş , sırf öğrenmek için Legilimency'yi kullanma riskine girmeyebilirdi... ama eğer Dumbledore *biliyorsa...*

"Ve?" Draco kelimeyi zorla çıkardı.

"Biraz sohbet ettik."

"Ve?"

Harry Potter sırıttı. "Ben de hiçbir şey yapmamasının onun yararına olacağını açıkladım."

Draco'nun zihni bir tuğla duvara çarpıp dağıldı. Sadece aptal gibi ağzı bir karış açık Harry Potter'a baktı.

Draco'nun hatırlaması o kadar uzun sürdü.

Harry Dumbledore'un gizemli sırrını biliyordu, Snape'in onu tutmak için kullandığı sırrı.

Draco şimdi görebiliyordu. Dumbledore, Harry'ye bunun ne kadar ciddi bir mesele olduğunu anlatırken sert görünüyor, hevesini gizliyordu.

Ve Harry kibarca Dumbledore'a, kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa çenesini kapalı tutmasını söyledi.

Babam Draco'yu böyle insanlara karşı uyarmıştı, sizi mahvedebilecek ve yine de o kadar sevimli olabilecek insanlara karşı.

"Sonra," dedi Harry, "Müdür, Profesör Flitwick'e bunun gerçekten de gizli ve hassas bir mesele olduğunu, kendisine zaten bildirildiğini ve şu anda bu konuyu açmanın bana ya da başkasına bir yararı olacağını düşünmediğini söyledi. Profesör Flitwick, Müdür'ün her zamanki komplolarının çok ileri gittiği hakkında bir şeyler söylemeye başladı ve o noktada araya girip bunun *kendi* fikrim olduğunu ve Müdür'ün beni zorladığı bir şey olmadığını açıklamak zorunda kaldım, bu yüzden Profesör Flitwick döndü ve *bana* ders vermeye başladı ve Müdür *onun* sözünü kesti ve Yaşayan Çocuk olarak garip ve tehlikeli maceralar yaşamaya mahkum olduğumu, bu yüzden kazara olmalarını beklemek yerine bilerek onlara girersem daha güvende olacağımı söyledi, İşte o zaman Profesör Flitwick küçük ellerini havaya kaldırdı ve ikimize de tiz bir sesle birlikte ne pişirdiğimizi umursamadığını ama Ravenclaw Evi'nde olduğum sürece bunun bir daha asla yaşanmaması gerektiğini, aksi takdirde beni dışarı attıracağını ve Gryffindor'a gidebileceğimi, tüm bu Dumbledoring'in ait olduğu yere gidebileceğimi haykırmaya başladı -"

Harry, Draco'nun ondan nefret etmesini *çok* zorlaştırıyordu.

"Her neyse," dedi Harry, "Ravenclaw'dan atılmak istemedim, bu yüzden Profesör Flitwick'e bir daha böyle bir şey olmayacağına, olursa da bunu kimin yaptığını söyleyeceğime söz verdim."

Harry'nin gözleri soğuk olmalıydı. Ama değildi. Sesi ölümcül bir tehdit olmalıydı. Ama değildi.

Ve Draco apaçık olması gereken soruyu gördü ve bu havayı bir anda yok etti.

"Neden... ?"

Harry pencereye, oyuğa vuran küçük güneş ışığına doğru yürüdü ve başını dışarıya, Hogwarts'ın yeşil arazisine doğru çevirdi. Parlaklık onun üzerinde, cüppesinde, yüzünde parlıyordu.

"Neden yapmadım?" Harry söyledi. Sesi takıldı. "Sanırım sana kızamadığım için. Önce seni inciteceğimi biliyordum. Buna adil bile diyemeyeceğim, çünkü benim sana yaptığım senin bana yaptığından daha kötüydü."

Başka bir tuğla duvara çarpmak gibiydi. Harry arkaik Yunanca konuşuyor olabilirdi, Draco'nun onu anladığı .

Draco'nun zihni bir şeyler aradı ama . Bu ifade Harry'nin çıkarına olmayan bir tavizdi. Harry'nin Draco üzerinde gücü varken onu daha sadık bir hizmetkâr yapmak için söylemesi gereken şey bile değildi. Bunun için Harry'nin Draco'yu ne kadar incittiğini değil, ne kadar nazik olduğunu vurgulaması gerekiyordu.

"Öyle bile olsa," dedi Harry, şimdi sesi daha alçak, neredeyse fısıltı gibiydi, "lütfen bunu bir daha yapma Draco. Canımı yaktı ve seni ikinci kez affedebileceğimden emin değilim. Bunu isteyebileceğimden de emin değilim."

Draco .

Harry onunla *arkadaş* olmaya mı çalışıyordu?

Harry Potter'ın yaptıklarından sonra bunun hâlâ mümkün olduğuna inanacak kadar aptal olmasına imkân yoktu.

Draco'nun Harry'ye yapmaya çalıştığı gibi, birinin dostu ve müttefiki olabilirdiniz ya da hayatını mahvedip ona başka seçenek bırakmayabilirdiniz. İkisi birden olmaz.

Ama sonra Draco Harry'nin başka ne yapmaya çalışıyor *olabileceğini* anlamadı.

O anda Draco'nun aklına garip bir düşünce geldi, Harry'nin dün sürekli bahsettiği bir şeydi bu.

Düşüncem şuydu: *Test edin.*

Artık bir bilim adamı olarak uyandın, demişti Harry *ve gücünü asla öğrenemesen bile, her zaman inançlarını test etmenin yollarını arayacaksın...* Acı dolu soluklarla söylenen bu uğursuz sözler Draco'nun zihninde dönüp duruyordu.

Eğer Harry yanlışlıkla birini incitmiş pişman bir arkadaş gibi davranıyorsa...

"Bana yaptığın şeyi sen *planladın*!" Draco sesine bir suçlama notası eklemeyi başararak konuştu. "Bunu sinirlendiğin için yapmadın, için yaptın!"

Aptal, derdi Harry Potter*, tabii ki planladım ve artık benimsin -*

Harry tekrar Draco'ya döndü. "Dün olanlar plan *değildi*," dedi Harry*,* sesi boğazında düğümlenmiş gibiydi. "*Plan* şuydu: Sana gerçeği bilmenin neden her zaman daha iyi olduğunu öğretecektim, sonra birlikte kan hakkındaki gerçeği keşfetmeye çalışacaktık ve cevap her neyse onu kabul edecektik. Dün ben... işleri aceleye getirdim."

"Gerçeği bilmek her zaman daha iyidir," dedi Draco soğuk bir sesle. "Sanki bana bir *iyilik* yaptın*.* "

Harry başını ve Draco'nun aklını tamamen başından alarak, "Ya Lucius da benimle aynı fikri ortaya atarsa?

sorun daha güçlü büyücülerin daha az çocuk sahibi olması mı? En güçlü safkanlara daha fazla çocuk sahibi olmaları için para ödeyecek bir program başlatabilir. Aslında, kan saflığı doğru *olsaydı*, Lucius'un yapması *gereken* de tam olarak buydu - sorunu *kendi* tarafında, bir şeyleri hemen gerçekleştirebileceği yerde ele almak. Şu anda Draco, Lucius'un bu çabayı boşa harcamasını engellemeye çalışacak tek dostu sensin, çünkü gerçekleri bilen ve gerçek sonuçları tahmin edebilen tek kişi sensin."

Draco'nun aklına Harry Potter'ın o kadar tuhaf bir yerde yetiştirildiği düşüncesi geldi ki, artık bir büyücüden ziyade sihirli bir yaratıktı. Draco Harry'nin bundan sonra ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını tahmin edemiyordu.

" *Neden?* " dedi Draco. Acıyı ve ihaneti sesine yansıtmak hiç de zor değildi. "Bunu bana neden *yaptın*? Planın *neydi*?"

"Şey," dedi Harry, "sen Lucius'un varisisin ve ister inan ister , Dumbledore benim ona ait olduğumu düşünüyor. Yani büyüyüp onların savaşlarında birbirimizle savaşabiliriz. Ya da başka bir şey yapabiliriz."

Draco'nun aklı yavaş yavaş buna yattı. "Aralarında sonuna kadar sürecek bir kavgayı kışkırtmak, sonra da ikisi de bitkin düştükten sonra gücü ele geçirmek istiyorsun." Draco göğsünde soğuk bir dehşet hissetti. Kendisi için ne pahasına olursa olsun bunu durdurmaya çalışmalıydı -

Ama Harry başını salladı. "Yukarıdaki yıldızlar,

hayır! " "Hayır...?"

"Bunu ne sen kabul edersin ne de ben," dedi Harry. "Bu *bizim* dünyamız, onu bozmak istemeyiz. Ama diyelim ki Lucius Komplo'nun senin aracın olduğunu düşündü

Dumbledore Komplo'nun benim aracım olduğunu düşünüyordu ve ben onun tarafındaydım, Lucius senin beni dönüştürdüğünü düşünüyordu ve Dumbledore Komplo'nun benim olduğuna inanıyordu, Dumbledore benim seni dönüştürdüğümü düşünüyordu ve Lucius Komplo'nun senin olduğuna inanıyordu ve bu yüzden ikisi de bize yardım etti ama sadece diğerinin fark etmeyeceği şekillerde."

Draco'nun nutku tutulmuş numarası yapmasına gerek yoktu.

Babası bir keresinde onu, adını ve yüzünü bildiği herkesi öldürebilen eski bir yüzüğü kullanarak dünyayı kötülükten arındırmaya çalışan ve gerçek gizlemek için kılık değiştiren Lawliet adında bir kötü adam olan başka bir inanılmaz zeki Slytherin'in karşı çıktığı *Light* adındaki inanılmaz zeki Slytherin'i anlatan Light*'ın Trajedisi* adlı bir oyuna götürmüştü; Draco tüm doğru yerlerde, özellikle de ortalarda bağırmış ve alkışlamıştı; sonra oyun hüzünlü şekilde sona ermiş, Draco büyük bir hayal kırıklığına uğramış ve babası nazikçe 'Trajedi' kelimesinin tam da başlıkta yer aldığını belirtmişti.

Daha sonra babam Draco'ya neden bu oyunu izlemeye gittiklerini anlayıp anlamadığını sordu.

Draco bunun ona büyüdüğünde Light ve Lawliet kadar kurnaz olmayı öğretmek için olduğunu söylemişti.

Babası Draco'nun daha fazla yanılamayacağını söylemiş ve Lawliet'in yüzünü zekice gizlemiş olmasına rağmen Light*'a adını* söylemesi için iyi bir neden olmadığını belirtmişti. Draco gözleri daha da onu dinlerken babam oyunun neredeyse her bölümünü yıkmaya devam etti. Ve babam bu tür oyunların *her zaman* gerçekçi olmadığını söyleyerek bitirmişti, çünkü eğer oyun yazarı onun kadar zeki birinin neler yapabileceğini bilseydi

Aslında Light'ın yapacağı şey, oyun yazarının sadece oyun yazmak yerine dünyayı ele geçirmeye çalışması olurdu.

İşte o zaman babam Draco'ya Üç Kuralı'ndan bahsetmişti, yani üçten fazla farklı şeyin gerçekleşmesini gerektiren herhangi bir olay örgüsünün gerçek hayatta asla işe yaramayacağını söylemişti.

Babam *ayrıca* sadece bir aptalın *olabildiğince karmaşık* bir komployа kalkışacağını, gerçek sınırın iki olduğunu açıklamıştı.

Draco, Harry'nin ana planının devasa boyutlardaki işe yaramazlığını anlatacak kelime bile bulamıyordu.

Ancak bu, herhangi bir akıl hocanız yoksa, zeki olduğunuzu düşünüyorsanız ve oyun izleyerek olay örgüsünü öğrendiyseniz yapacağınız türden bir hataydı.

"Peki," dedi Harry, "plan hakkında ne düşünüyorsun?"

"Zekice..." Draco yavaşça söyledi. *Zekice! diye* bağırmak ve hayretle soluk soluğa kalmak fazla şüpheli görünebilirdi. "Harry, bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Harry.

"Granger'a neden pahalı bir kese aldın?"

Harry hemen, "diye," dedi. "Yine de önümüzdeki birkaç ay boyunca yapacağım küçük ricaları reddederse kendini garip hissedeceğini umuyorum."

Ve işte o zaman Draco Harry'nin *aslında*
Onun arkadaşı olmaya çalışıyordum.

Harry'nin Granger'a karşı yaptığı hamle zekiceydi, hatta belki de dahiceydi. Düşmanının senden şüphelenmemesini sağla *ve* onları dostça bir şekilde borcuna sok, böylece *sadece onlara sorarak* manevra yapabilirsin. Draco bunu başaramazdı, hedefi çok şüpheli olurdu, ama Yaşayan Çocuk *başarabilirdi*. Yani Harry'nin planının ilk adımı düşmanına pahalı bir hediye vermekti, Draco bunu düşünemezdi, ama *işe yarayabilirdi...*

Harry'nin düşmanı olsaydınız, planlarını ilk başta anlamak zor olabilirdi, hatta aptalca bile olabilirlerdi, ama bir kez anladığınızda mantığı *mantıklı* gelirdi, size zarar vermeye çalıştığını anlardınız.

Harry'nin şu anda Draco'ya karşı olan davranışları mantıklı.

Çünkü eğer Harry'nin , o zaman Muggle'lar tarafından yetiştirildiği o yabancı, anlaşılmaz şekilde seninle arkadaş olmaya çalıştı, bu senin tüm hayatını mahvetmek anlamına gelse bile.

Sessizlik uzadı.

"Dostluğumuzu fena halde suistimal ettiğimi biliyorum," dedi Harry sonunda. "Ama lütfen anla, Draco, sonuçta ben sadece ikimizin birlikte gerçeği bulmasını istedim. Bu senin affedebileceğin bir şey mi?"

İki yolu olan bir çatal, ama Draco fikrini değiştirirse daha sonra geri dönebileceği tek bir yol...

"Sanırım ne yapmaya çalıştığını anlıyorum," diye yalan söyledi Draco, "yani evet."

Harry'nin gözleri parladı. "Bunu duyduğuma sevindim, Draco," dedi usulca.

İki öğrenci o oyukta duruyordu, Harry hâlâ tek başına güneş ışığına dalmış, Draco ise gölgede.

Ve Draco dehşet ve umutsuzlukla fark etti ki, Harry'nin arkadaşı olmak gerçekten korkunç bir kader olsa da, Harry'nin artık Draco'yu tehdit etmek için o kadar çok farklı yolu vardı ki, onun düşmanı olmak daha da *kötü* olacaktı.

Muhteme

len. Belki.

Daha sonra her zaman düşman olmaya geçebilirdi...

Mahvolmuştu.

"Yani," dedi Draco. "Şimdi ne

yapacağız?" "Gelecek Cumartesi

tekrar mı çalışacağız?"

"Sonuncusu gibi gitmese iyi olur -"

"Merak etme, olmayacak," dedi Harry. "*Böyle* birkaç cumartesi daha *benden* önde olurdun. "

Harry güldü. Draco gülmedi.

"Ah, gitmeden önce," dedi Harry ve mahcup mahcup sırıttı. "Kötü bir zaman olduğunu biliyorum, ama aslında senden bir konuda tavsiye isteyecektim."

"Tamam," dedi Draco, son söylediği söz yüzünden hâlâ biraz dikkati dağılmıştı.

Harry'nin gözleri büyüdü. "Granger için o keseyi satın almak Gringotts kasamdan çalmayı başardığım altının çoğunu tüketti -"

Ne?

"- ve kasanın anahtarı McGonagall'da ya da Dumbledore'da olabilir. Ben de tam biraz para gerektirecek bir komplo kurmak üzereydim, o yüzden nasıl erişebileceğimi biliyor musunuz diye merak ediyordum."

"Sana borç veririm," dedi Draco'nun ağzı varoluşsal bir refleksle.

Harry şaşırmış görünüyordu, ama memnun bir şekilde. "Draco, bunu yapmak zorunda değilsin -"

"Ne kadar?"

Harry miktarı söyleyince Draco yüzündeki şok ifadesine engel olamadı. Babasının Draco'verdiği harcama parasının neredeyse tamamı buydu, Draco'ya sadece birkaç Galleon kalacaktı -

Sonra Draco zihinsel olarak kendini tekmeledi. Tek yapması gereken babasına yazıp paranın *Harry Potter'a borç vermeyi* başardığı için gittiğini açıklamaktı, *o* zaman babası ona altın mürekkeple yazılmış özel bir tebrik notu, yemesi iki hafta sürecek dev bir Çikolatalı Kurbağa ve Harry Potter'ın başka bir borca ihtiyacı olursa diye on kat fazla Galleon gönderecekti.

"Bu kadarı çok fazla, değil mi?" dedi Harry. "Özür dilerim, sormamalıydım -"

"Affedersiniz, ben bir Malfoy'um, biliyorsunuz," dedi Draco. "Sadece bu kadar çok *istemene* şaşırdım."

"Merak etme," dedi Harry Potter neşeyle. "Ailenin çıkarlarını tehdit eden bir şey değil, sadece ben kötüyüm."

Draco başını salladı. "Sorun değil o zaman. Hemen gidip almak ister misin?"

"Elbette," dedi Harry.

Oyuktan çıkıp zindanlara doğru ilerlemeye başladıklarında Draco sormadan edemedi, "Peki bunun hangi arsa için olduğunu söyleyebilir misin?"

"Rita Skeeter."

Draco kendi kendine çok kötü sözler düşündü ama hayır demek için çok geçti.

Zindanlara vardıklarında Draco düşüncelerini yeniden toparlamaya başlamıştı.

Harry Potter'dan nefret etmekte zorlanıyordu. Harry dostça davranmaya çalışıyordu, sadece delirmişti.

Ve bu Draco'nun intikamını durdurmayacak, hatta yavaşlatmayacaktı bile.

Draco etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına baktıktan sonra, "Evet," dedi. Elbette ikisinin de sesi bulanık çıkacaktı ama yine de emin olmaktan zarar gelmezdi. "Düşünüyordum da. Komplo'ya yeni elemanlar getirdiğimizde, bizim eşit olduğumuzu *düşünmeleri* gerekecek. Aksi takdirde içlerinden *birinin* komployu babama ifşa etmesi yeterli olur. Bunu çoktan çözdün, değil mi?"

"Doğal olarak," dedi Harry.

" Eşit olacak mıyız?" dedi Draco.

"Korkarım hayır," dedi Harry. Nazik görünmeye çalıştığı açıktı, ayrıca içindeki küçümsemeyi bastırmaya çalıştığı ve pek de başarılı olamadığı da açıktı. "Üzgünüm Draco, ama şu anda *Bayesian Conspiracy*'deki *Bayesian* kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun . Başka birini önce aylarca çalışman gerekecek, sırf *iyi bir görüntü* verebilmek için ."

"Çünkü yeterince bilim bilmiyorum," dedi Draco, sesini dikkatle nötr tutarak.

Harry bunun üzerine başını salladı. "Sorun senin deoksiribonükleik asit gibi belirli bilimsel konularda cahil olman değil. *Bu* benimle eşit olmanı engellemez. Sorun, rasyonalite yöntemleri, tüm bu keşiflerin ilk nasıl yapıldığının ardındaki *daha derin* gizli bilgiler konusunda eğitim almamış olman. Size bunları öğretmeye *çalışacağım* ama öğrenmesi çok daha zor. Dün yaptıklarımızı düşün, Draco. Evet, işin bir kısmını sen yaptın. Ama kontrol sadece bendeydi. Bazı soruları sen cevapladın. ben sordum. İtmeye yardım ettin. Direksiyonu tek başıma kullandım. Ve Draco, rasyonellik yöntemleri olmadan Komplo'yu gitmesi gereken yere yönlendirmen mümkün değil."

"Anlıyorum," dedi Draco, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Harry'nin sesi kendini daha da yumuşatmaya çalıştı. "İnsanlarla ilgili konularda senin uzmanlığına saygı duymaya çalışacağım, Draco. Ama benim uzmanlığıma da saygı duymalısın ve Komplo'yu yönetme konusunda benimle eşit olmana *imkân* yok. Sadece *bir gündür* bilim adamısın, deoksiribonükleik asit hakkında *tek* bir sır biliyorsun ve rasyonalite yöntemlerinin hiçbiri konusunda eğitimli değilsin."

"Anlıyorum," dedi Draco.

Ve yaptı da.

İnsan işi, demişti Harry. Komplo'nun kontrolünü ele geçirmek muhtemelen zor bile olmazdı. Ve sonrasında, emin olmak için Harry Potter'ı öldürecekti -

Draco'nun içinde dün gece Harry'nin çığlık attığını bildiğinde ne kadar kötü hissettiğine dair bir anı canlandı.

Draco birkaç kötü kelime daha düşündü.

İyi. Harry'yi öldürmeyecekti. Harry Muggle'lar tarafından yetiştirilmişti, deli olması onun suçu değildi.

Bunun yerine Harry yaşayacaktı, sırf Draco ona her şeyin Harry'nin iyiliği için olduğunu, gerçekten minnettar olması gerektiğini söyleyebilsin diye -

Ve Draco ani bir şaşkınlık seğirmesiyle bunun aslında Harry'nin kendi iyiliği için *olduğunu* fark etti. Eğer Harry Dumbledore'u ve babamı aptal yerine koyma planını uygulamaya kalkarsa *ölecekti.*

Bu onu *mükemmel* yaptı.

Draco Harry'nin tüm hayallerini elinden alacaktı, tıpkı Harry'nin ona yaptığı gibi.

Draco Harry'ye bunun kendi iyiliği için olduğunu söyleyecekti ve bu kesinlikle doğru olacaktı.

Draco Komplo'yu ve bilimin gücünü büyücülük dünyasını arındırmak için kullanacaktı ve babam onunla bir Ölüm Yiyen olmuş kadar gurur .

Harry Potter'ın şeytani planları engellenecek ve doğrunun güçleri galip gelecekti.

Mükemmel intikam.

Tabii...

Harry ona *sadece bir bilim adamı gibi davranmasını* söylemişti.

Draco'nun Harry'nin zihninde tam olarak neyin yanlış gittiğini tarif edecek kelimeleri yoktu.

(Draco *özyineleme derinliği* terimini hiç duymadığı için)

- Ama ne tür bir komploya işaret ettiğini tahmin edebiliyordu.

...eğer tüm bunlar Harry'nin Draco'*dan* yapmasını *istediği* ve Draco'nun *da* bunu bozmaya çalışarak *tam olarak içinde yer al*acağı daha *büyük* bir planın parçası değilse, Harry planının işe yaramaz olduğunu bile *biliyor* olabilirdi, Draco'yu planını bozması için kandırmaktan *başka bir* amacı olmayabilirdi -

Hayır. O yol *delilikti*. Bir sınırı olmalıydı. Karanlıklar Lordu'nun kendisi *bu kadar* dolambaçlı değildi. Bu tür şeyler gerçek hayatta olmazdı, sadece babamın aptal gargoylelerle ilgili aptal masallarında olurdu ve kahramanlar onu durdurmaya çalıştıklarında hep planlarını ilerletirlerdi.

Draco'nun yanında Harry yüzünde bir gülümsemeyle yürüyor, insan zekasının evrimsel kökenlerini düşünüyordu.

Başlangıçta, insanlar evrimin nasıl işlediğini tam olarak anlamadan önce, *insan zekasının daha iyi aletler icat edebilmemiz için evrimleştiği* gibi çılgınca fikirlere kapılmışlardı.

Bunun çılgınca olmasının nedeni, kabilede sadece bir kişinin bir alet icat etmesi ve sonra herkesin onu kullanması ve diğer kabilelere yayılması ve yüz yıl sonra torunları tarafından hala kullanılıyor olmasıydı. Bu bilimsel ilerleme açısından harikaydı, ancak evrimsel açıdan, bir şeyi icat eden kişinin çok *fazla* uygunluk *avantajına* sahip olmadığı ve herkesten *çok* daha *fazla* çocuğa sahip olmadığı anlamına geliyordu. Yalnızca *göreceli* uygunluk avantajları popülasyondaki bir genin göreceli frekansını artırabilir ve bazı yalnız mutasyonları evrensel olduğu ve herkesin sahip olduğu noktaya getirebilir. Ve parlak icatlar, bir mutasyonu teşvik etmek için gereken tutarlı seçilim baskısını sağlayacak kadar yaygın değildi. Silahları, tankları ve nükleer silahlarıyla insanlara baktığınızda ve onları şempanzelerle karşılaştırdığınızda, teknolojiyi üretecek zekanın orada olduğunu görmek doğal bir tahmindi. Doğal bir tahmin ama yanlış.

İnsanlar evrimin nasıl işlediğini tam *olarak* anlamadan önce, *iklimin değiştiği, kabilelerin göç etmek zorunda kaldığı ve tüm bu yeni sorunları çözmek için insanların daha zeki olması gerektiği* gibi çılgınca fikirler üretiyorlardı.

Ancak insanların beyin büyüklüğü bir şempanzenin dört katıdır. Bir insanın metabolik enerjisinin %20'si beyni beslemeye gidiyordu. İnsanlar diğer tüm türlerden *gülünç derecede* daha zekiydi. Böyle bir şey olmadı çünkü çevre sorunlarının zorluğunu biraz artırdı. O zaman organizmalar bunları çözmek için biraz daha akıllanırdı. Bu devasa büyüklükteki beyne sahip olmak için bir tür *kaçak* evrimsel süreç, sınır tanımadan zorlayan ve zorlayan bir şey gerekiyordu.

Ve bugünün bilim insanları bu kaçak evrimsel sürecin ne olduğu konusunda oldukça iyi bir tahmine sahipti.

Harry bir zamanlar *Şempanze Politikası* adlı ünlü bir kitap okumuştu. Kitapta, Luit adlı yetişkin bir şempanzenin, Nikkie adlı genç ve yeni olgunlaşmış bir şempanzenin yardımıyla, yaşlanan alfa Yeroen'e nasıl karşı koyduğu . Nikkie, Luit ve Yeroen arasındaki kavgalara doğrudan müdahale etmemiş, ancak Yeroen'in kabiledeki diğer destekçilerinin yardıma gelmesini engellemiş, Luit ve Yeroen arasında bir çatışma çıktığında onların dikkatini dağıtmıştı. Zamanla Luit kazanmış ve Nikkie'nin ikinci en güçlü olduğu yeni alfa olmuştu...

...ancak Nikkie'nin mağlup Yeroen ile ittifak kurması, Luit'i devirmesi ve yeni alfa olması çok uzun sürmedi.

Milyonlarca yıldır *birbirini* alt etmeye çalışan hominidlerin - sınırı olmayan bir evrimsel silahlanma yarışı - zihinsel kapasiteyi artırma yolunda nelere yol açtığını gerçekten takdir etmenizi sağladı.

Çünkü, bilirsiniz, bir insan bunun kesinlikle görürdü.

Harry'nin Draco yürüyor, intikamını düşünürken gülümsemesini bastırıyordu.

Bir gün, belki yıllar sonra ama bir gün, Harry Potter bir Malfoy'u hafife almanın ne demek olduğunu öğrenecekti.

Draco tek bir günde bir bilim adamı olarak uyanmıştı. Harry bunun aylarca gerçekleşmemesi gerektiğini söylemişti.

Ama tabii ki bir Malfoy olsaydınız, Malfoy olmayanlardan daha güçlü bir bilim insanı olurdunuz.

Böylece Draco, Harry Potter'ın tüm akılcılık yöntemlerini öğrenecek ve sonra zamanı geldiğinde -

Çözüm Önerileri Üzerinde Durun

Yeni bir hayat aramaya ve J. K. Rowling'e!

Not: Bu hikayedeki bilim genellikle tamamen doğru olduğu için, Bölüm 22-25'te Harry'nin birçok olasılığı gözden kaçırdığına dair bir uyarı ekliyorum, bunlardan en önemlisi çok sayıda büyülü gen olması ama hepsinin tek bir kromozomda olması (bu doğal olarak olmaz, ancak kromozom tasarlanmış olabilir). Bu durumda kalıtım kalıbı Mendelci olacaktır, ancak büyülü kromozom büyülü olmayan homoloğu ile kromozomal çaprazlama yoluyla yine de bozulabilir. (Harry bilim tarihi kitaplarında Mendel ve kromozomlar hakkında bir şeyler okumuştu, ama kromozomal çaprazlama hakkında bilgi sahibi olacak kadar gerçek genetik okumamıştı. Hey, o daha on bir yaşında). Bununla birlikte, modern bir bilim dergisi seçecek daha *çok* şey bulacak olsa da, Harry'nin güçlü kanıt olarak sunduğu her şey aslında güçlü kanıttır - diğer olasılıklar olasılık *dışıdır* .

İkinci perde:

(Güneş, yukarıdaki büyülü gökyüzü tavanından Büyük Salon'a pırıl pırıl parlıyor, öğrencileri çıplak gökyüzünün altında oturur gibi aydınlatıyor, tabaklarından ve kaselerinden ışıltılar saçıyor, gece uykusuyla tazelenmiş bir şekilde Pazar günü için yaptıkları planlara hazırlanmak üzere kahvaltılarını içlerine çekiyorlardı).

Evet. Seni büyücü yapan tek bir şey vardı.

Düşündüğünüzde bu şaşırtıcı değildi. DNA'nın çoğunlukla yaptığı şey ribozomlara amino asitleri nasıl zincirleyeceklerini söylemekti.

asitleri bir araya getirerek proteinlere dönüştürüyordu. Geleneksel fizik amino asitleri tanımlamakta oldukça yetenekli görünüyordu ve ne kadar çok amino asidi bir araya getirirseniz getirin, geleneksel fizik bundan asla ve asla sihir elde edemeyeceğinizi söylüyordu.

Yine de sihir kalıtsal gibi görünüyordu, DNA'yı takip ediyordu.

O zaman bunun nedeni muhtemelen DNA'nın büyülü olmayan amino asitleri büyülü proteinler halinde bir araya getirmesi *değildi*.

Aksine, anahtar DNA dizisi kendi başına size sihrinizi vermemiştir.

Büyü başka bir yerden geldi.

(Ravenclaw masasında, sağ eli otomatik olarak önündeki her neyse ondan önemsiz bir yiyeceği ağzına götürürken boşluğa bakan bir çocuk vardı. Muhtemelen onun yerine bir toprak yığını koyabilirdiniz ve o bunu fark etmezdi).

Ve her nedense Sihrin Kaynağı, diğer her yönden sıradan maymun soyundan gelen insanlar arasında belirli bir DNA işaretine dikkat ediyordu.

(Aslında boşluğa bakan pek çok kız ve erkek vardı. Ne de olsa *Ravenclaw* masasıydı).

Aynı sonuca götüren başka mantık hatları da vardı. *Karmaşık* mekanizmalar, eşeyli üreyen bir tür içinde her zaman evrenseldi. Eğer B geni A genine bağlıysa, B'nin uygunluk avantajı sağlayacak kadar sık yararlı olabilmesi için A'nın kendi başına yararlı olması ve gen havuzunda kendi başına neredeyse evrensel hale gelmesi gerekir. Sonra B evrensel olduğunda, 'ye dayanan bir A* varyantı, sonra A* ve B'ye dayanan bir C, sonra C'ye dayanan B* varyantı elde edersiniz, ta ki tüm makine parçalanana kadar.

tek bir parçayı çıkardı. Ancak tüm bunlar *aşamalı olarak* gerçekleşmek zorundaydı - evrim asla ileriye bakmazdı, evrim asla A'nın daha sonra evrensel hale gelmesine *hazırlık* olarak B'yi teşvik etmeye başlamazdı. Evrim, hangi organizmalar gerçekten de en çok çocuğa sahipse, onların genlerinin bir sonraki nesilde daha sık olacağı şeklindeki basit tarihsel gerçekti. Dolayısıyla, karmaşık bir makinenin her bir parçasının, makinedeki diğer parçaların onun varlığına bağlı olarak evrimleşmesinden önce neredeyse evrensel hale gelmesi gerekiyordu.

Dolayısıyla*, karmaşık, birbirine bağlı* makineler, yaşamı yönlendiren güçlü sofistike protein makineleri*,* cinsel olarak üreyen bir tür içinde her zaman *evrenseldi* - daha fazla karmaşıklık yavaşça ortaya çıktıkça*,* herhangi bir zamanda seçilmekte olan küçük bir avuç bağımlı *olmayan varyant* dışında. Tüm insanların aynı temel beyin tasarımına, aynı duygulara ve bu duygulara bağlı aynı yüz ifadelerine sahip olmasının nedeni buydu; bu adaptasyonlar karmaşıktı, bu yüzden evrensel olmak zorundaydılar.

Eğer büyü bir şey olsaydı, bir sürü gerekli geni olan büyük ve karmaşık bir adaptasyon olsaydı, o zaman bir büyücünün bir Muggle ile çiftleşmesi, bu parçaların sadece yarısına sahip bir çocukla sonuçlanırdı ve makinenin yarısı pek bir işe yaramazdı. Ve böylece hiç Muggle doğumu olmazdı. Tüm parçalar tek tek Muggle gen havuzuna girmiş olsa bile, bir büyücüyü oluşturmak için asla tek bir yerde yeniden birleşemezlerdi.

Beynin sofistike büyülü bölümlerine giden evrimsel bir yola rastlayan genetik olarak izole edilmiş bir insan vadisi yoktu. Büyücüler Muggle'larla çiftleşseydi, bu karmaşık genetik mekanizma asla Muggle doğumlularda yeniden bir araya gelmezdi.

Yani genleriniz sizi nasıl bir büyücü yaptıysa, bu karmaşık makinelerin planlarını içererek *olmadı*.

Harry'nin Mendel kalıbının orada olacağını tahmin etmesinin bir başka nedeni de buydu. Eğer büyülü genler karmaşık değilse, neden birden fazla olsun ki?

Yine de büyünün kendisi oldukça karmaşık görünüyordu. Bir kapı kilitleme büyüsü kapının açılmasını engeller *ve* menteşeleri Dönüştürmenizi *ve Finite Incantatem* ve *Alohomora*'ya direnmenizi önler. Hepsi aynı yöne işaret eden pek çok unsur: buna hedef odaklılık ya da daha basit bir dille amaçlılık diyebilirsiniz.

Amaca yönelik karmaşıklığın bilinen sadece iki nedeni vardı. Kelebekler gibi şeyleri üreten doğal seçilim. Ve araba gibi şeyleri üreten akıllı mühendislik.

Büyü kendi kendini kopyalayarak var olan bir şeye benzemiyordu. Büyüler kasıtlı olarak karmaşıktı, ama bir kelebek gibi, kendi kopyalarını yapmak amacıyla karmaşık değildi. Büyüler, tıpkı bir araba gibi, kullanıcılarına hizmet etmek amacıyla karmaşıklaştırılmıştı.

O halde akıllı bir mühendis Sihir Kaynağı'nı yaratmış ve ona belirli bir DNA işaretine dikkat etmesini söylemişti.

Akla gelen bir sonraki düşünce bunun "Atlantis" ile bir ilgisi olduğuydu.

Harry bunu daha önce Hermione'ye sormuştu - Hogwarts treninde, Draco'nun söylediğini duyduktan sonra - ve Hermione'nin bildiği kadarıyla kelimenin kendisinden başka bir şey bilinmiyordu.

Saf bir efsane olabilirdi. Ancak büyü kullanan bir medeniyetin, özellikle de Merlin'in Müdahalesi'*nden önceki* bir medeniyetin kendini havaya uçurmayı başarmış olması da yeterince akla yatkındı.

Mantık çizgisi devam ediyordu: Atlantis izole bir uygarlıktı ve bir şekilde Sihrin Kaynağı'nı ortaya çıkarmış ve ona sadece Atlantis genetik işaretine, Atlantis kanına sahip insanlara hizmet etmesini söylemişti.

Ve benzer bir mantıkla: Bir büyücünün söylediği sözler, asa hareketleri, bunlar büyü etkilerini sıfırdan oluşturacak kadar karmaşık değildi - insan DNA'sının üç milyar baz çiftinin aslında sıfırdan bir insan vücudu oluşturacak kadar karmaşık *olduğu* gibi, bilgisayar programlarının binlerce bayt veri kapladığı gibi değil.

Yani kelimeler ve asa hareketleri sadece tetikleyicilerdi, gizli ve daha karmaşık bir makinede çekilen kollardı. Düğmeler, planlar değil.

Ve tıpkı bir bilgisayar programının tek bir yazım hatası yaptığınızda derlenmemesi gibi, Büyü Kaynağı da büyülerinizi tam doğru şekilde yapmadığınız sürece size yanıt vermeyecektir.

Mantık zinciri amansızdı.

Ve kaçınılmaz olarak tek bir nihai sonuca doğru götürdü.

Binlerce yıl önce, büyücülerin kadim ataları, Sihrin Kaynağı'na sadece şöyle dediğinizde bir şeyleri havaya kaldırmasını söylemişti...

"Wingardium Leviosa.

Harry kahvaltı masasına çöktü, alnını yorgunlukla sağ eline dayadı.

Yapay Zekanın şafak günlerinden bir hikaye vardı - henüz yeni başladıkları ve hiçbir

Bir profesör, yüksek lisans öğrencilerinden birini bilgisayarla görme problemini çözmesi için görevlendirmişti.

Harry o yüksek lisans öğrencisinin neler hissetmiş olabileceğini anlamaya başlamıştı.

Bu biraz zaman alabilir.

Bir düğmeye basmak gibiyse, Alohomora büyüsünü yapmak neden daha fazla çaba gerektiriyordu?

Kim *Avada Kedavra* için sadece nefret kullanılarak yapılabilecek bir büyü yapacak kadar aptaldı?

Sözsüz Başkalaşım neden form kavramı ile materyal kavramı arasında tam bir zihinsel ayrım yapmanızı gerektirdi?

Harry Hogwarts'tan mezun olduğunda bu sorunla işi bitmemiş olabilirdi. *Otuz yaşına* geldiğinde hâlâ bu sorun üzerinde çalışıyor olabilirdi. Hermione haklıydı, Harry bunu daha önce içgüdüsel düzeyde fark etmemişti. Az önce kararlılıkla ilgili ilham verici bir konuşma yapmıştı.

Harry'nin zihni kısa bir süre, sorunu hiçbir zaman çözemeyebileceğini içgüdüsel olarak kabul edip etmemeyi düşündü, sonra bunun işleri çok ileri götürmek olacağına karar verdi.

Ayrıca, ilk birkaç on yıl içinde ölümsüzlüğe kadar ulaşabildiği sürece, iyi olacaktı.

Karanlık Lord hangi yöntemi kullanmıştı? Düşünüyorum da, Karanlık Lord'un ilk bedeninin ölümünden bir şekilde kurtulmayı başarmış olması, büyülü Britanya'yı ele geçirmeye çalışmış olmasından neredeyse *sonsuz* derecede daha önemliydi -

"Affedersiniz," dedi arkasından gelen beklenmedik bir ses. "Müsait olduğunuzda, Bay Malfoy sizinle görüşmek istiyor."

Harry kahvaltılık gevreğinde boğulmadı. yerine arkasını döndü ve Mr Crabbe'i gördü.

"Affedersiniz," dedi Harry. "'Patron sizinle konuşmak istiyor' mu demek istediniz?"

Bay Crabbe pek mutlu görünmüyordu. "Bay Malfoy bana düzgün konuşmamı söyledi."

"Seni duyamıyorum," dedi Harry. " adresini düzgün konuşmuyorsun." Küçük mavi kristal kar tanelerinden oluşan kâsesine döndü ve kasten bir kaşık daha yedi.

"Patron sizinle konuşmak istiyor," diye tehditkâr bir ses geldi arkasından. "Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız onu görmeye gelseniz iyi olur."

İşte. *Şimdi* her şey plana göre gidiyordu.

Birinci perde:

"Bir *sebep mi?* " dedi yaşlı büyücü. Yüzündeki öfkeyi dizginledi. Önündeki çocuk kurban olmuştu ve 'un daha fazla korkutulmasına kesinlikle gerek yoktu. "Bunu mazur gösterecek *hiçbir şey yok* -"

"Ona yaptığım şey daha kötüydü."

Yaşlı büyücü ani bir dehşetle kaskatı kesildi. "Harry, *ne yaptın sen?* "

"Draco'yu, kan saflığına olan inancını feda eden bir ayine katılması için kandırdığıma inanması için kandırdım. Bu da bir Ölüm Yiyen olamayacağı anlamına geliyordu. Her şeyini kaybetmişti, Müdür Bey."

Ofiste uzun bir sessizlik vardı, bu sessizlik sadece küçük puf sesleri ve ıslık sesleriyle bozuluyordu, bu da yeterince zaman geçtikten sonra sessizlik gibi görünmeye başlamıştı.

"Aman *Tanrım*," dedi yaşlı büyücü, "kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben *de* senin Malfoy'un varisini, mesela *ona gerçek bir dostluk ve nezaket göstererek* kurtarmaya çalışacağını düşünüyordum"

" *Ha!* Evet, sanki *bu* işe yarardı."

Yaşlı büyücü iç çekti. Bu iş çok ileri gidiyordu. "Söyle bana, Harry. Birini yalanlar ve hilelerle kurtarmaya *tutarsız* bir yanı olduğu hiç aklına geldi mi?"

"Bunu doğrudan yalan söylemeden yaptım ve burada Draco Malfoy'dan bahsettiğimize göre, sanırım aradığınız kelime *uyumlu*" Çocuk oldukça beğenmiş görünüyordu.

Yaşlı büyücü çaresizlik içinde başını salladı. "Ve *bu* da kahraman. Hepimiz mahvolduk."

---

5. perde:

Bir çocuğun asası dışında ışıklandırılmamış, kaba taştan uzun, dar tünel kilometrelerce uzanıyor gibiydi.

Bunun nedeni basitti: uzanıyordu.

Saat sabahın üçüydü ve Fred ile George gizli geçitten aşağıya doğru uzun bir yola çıkıyorlardı.

Hogwarts'taki tek gözlü bir cadı heykelinden, Hogsmeade'deki Honeydukes şekerleme dükkanının mahzenine kadar.

"Nasıl ?" dedi Fred alçak bir sesle.

(Dinleyen biri olduğundan değil, ama gizli bir geçitten geçerken normal bir sesle konuşmanın tuhaf bir yanı vardı).

"bozuk," dedi George. "İkisi de,

ya da -"

"Aralıklı olan kendini tekrar düzeltti. Diğeri her zamanki gibi."

Harita olağanüstü güçlü bir eserdi ve okul arazisindeki her bilinçli varlığı gerçek zamanlı olarak ismiyle takip edebiliyordu. Neredeyse kesin olarak, Hogwarts'ın ilk yükselişi sırasında yaratılmıştı. Hataların ortaya çıkmaya başlaması hiç *de iyi değildi*. Eğer bozulursa, Dumbledore dışında kimsenin tamir edememe ihtimali vardı.

Ve Weasley ikizleri haritayı Dumbledore'a teslim edecek değillerdi. Bu, Çapulcular'a, yani *Hogwarts güvenlik sisteminin bir* parçasını, muhtemelen bizzat Salazar Slytherin tarafından taklit edilmiş bir şeyi çalmayı ve bunu *öğrenci şakaları için bir araca* dönüştürmeyi başaran dört meçhule affedilmez bir hakaret olurdu.

Bazıları bunu saygısızlık olarak değerlendirmiş

olabilir. Bazıları bunu suç olarak görebilirdi.

Weasley ikizleri, Godric Gryffindor buralarda olup bunu görseydi, onaylayacağına kesinlikle inanıyorlardı.

Kardeşler çoğunlukla sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Weasley ikizleri yeni şakalar düşündüklerinde ya da biri diğerinin bilmediği bir şey bildiğinde birbirleriyle konuşurlardı. Bunun dışında pek bir anlamı yoktu. Zaten aynı bilgileri biliyorlarsa, aynı şeyleri düşünme ve aynı kararları verme eğiliminde olurlardı.

(Eskiden ne zaman sihirli tek yumurta ikizleri doğsa, doğumdan sonra birini öldürmek âdetti).

Zamanla Fred ve George, fıçılar ve garip malzemelerle dolu raflarla dolu tozlu bir mahzene tırmandılar.

Fred ve George beklediler. Başka bir şey yapmak kibarlık olmazdı.

Çok geçmeden siyah pijamalı, zayıf, yaşlı bir adam esneye esneye mahzene inen merdivenlerden indi. "Merhaba çocuklar," dedi Ambrosius Flume. "Bu gece sizi beklemiyordum. Stoklar tükendi mi?"

Fred ve George, Fred'in konuşmasına karar verdiler.

"Pek sayılmaz Bay Flume," dedi Fred. "Bize çok daha ilginç bir konuda yardımcı olabileceğinizi umuyorduk."

"Şimdi, çocuklar," dedi Flume, sert bir sesle, "Umarım beni sırf size başınızı gerçekten belaya sokabilecek hiçbir mal satmadığımı tekrar söyleyebilmek için . En azından on altı yaşına gelene kadar -"

George cüppesinden bir şey çıkardı ve hiç konuşmadan Flume'a uzattı. "Bunu gördün mü?" dedi Fred.

Flume, *Daily Prophet*'in dünkü sayısına baktı ve kaşlarını çatarak başını salladı. Gazetenin manşetinde "SIRADAKİ KARANLIK RAB" yazıyordu ve bir öğrencinin kamerasının yakalamayı başardığı genç bir çocuğun alışılmadık derecede soğuk ve acımasız bir ifadeye sahip olduğunu gösteriyordu.

"Buna inanamıyorum Malfoy," diye tersledi Flume. "Daha on bir yaşındayken çocuğun peşinden gidiyorsun! Bu adam öğütülmeli ve çikolata yapımında kullanılmalı!"

Fred ve George hep birlikte gözlerini kırpıştırdılar. Rita Skeeter'ın arkasında *Malfoy* mu vardı? Harry Potter onları bu konuda uyarmamıştı... bu da kesinlikle Harry'nin bilmediği anlamına geliyordu. Bilseydi onları asla buraya getirmezdi...

Fred ve George bakıştılar. Şey, Harry
iş bitene kadar bilmem gerekiyordu.

"Bay Flume," dedi Fred sessizce, "Yaşayan Çocuk'un yardımınıza ihtiyacı var."

Flume ikisine de baktı.

Sonra bir iç çekişle nefesini bıraktı.

"," dedi Flume, "ne istiyorsun?"

---

6. perde:

Rita Skeeter lezzetli bir ava odaklandığında, evrenin geri kalanını oluşturan koşuşturan karıncaları fark etme eğiliminde değildi, bu yüzden yoluna çıkan kel genç adama neredeyse çarpıyordu.

"Bayan Skeeter," dedi adam, yüzü bu kadar genç görünen biri için sesi oldukça sert ve soğuk çıkıyordu. "Fantezi

burada sana rastlamak."

"Çekil yolumdan, ahbap!" diye tersledi Rita ve onun etrafından dolaşmaya çalıştı.

Yolundaki adam bu harekete o kadar mükemmel bir şekilde ayak uydurdu ki, sanki ikisi de hiç hareket etmemiş, cadde etraflarında yer değiştirirken öylece durmuş gibiydiler.

Rita'nın gözleri kısıldı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ne kadar aptalca," dedi adam kuru bir sesle. "Harry Potter'ı bir sonraki Karanlık Lord olması için eğiten kılık değiştirmiş Ölüm Yiyen'in yüzünü ezberlemek akıllıca olurdu. Ne de olsa," dedi ince bir gülümsemeyle, "bu kesinlikle sokakta karşılaşmak istemeyeceğin birine benziyor, özellikle de gazetede onun hakkında bir haber yaptıktan sonra."

Rita'nın göndermeyi anlaması bir an sürdü. *Bu* Quirinus Quirrell miydi? Aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlı görünüyordu; yüzü sert ve küçümseyici duruşundan kurtulursa otuzlu yaşlarının sonundaki birine ait olabilirdi. Ve saçları şimdiden dökülmeye mi başlamıştı? Bir şifacı tutamaz mıydı?

Hayır, bu önemli değildi, bir zamanı, bir yeri ve olması gereken bir böceği vardı. Az önce Madam Bones'un genç asistanlarından biriyle zaman geçirdiğine dair isimsiz bir ihbar almıştı. Doğrulamayı başarabilirse oldukça değerli bir ikramiye olacaktı, Bones vurulacaklar listesinde üst sıralardaydı. İhbarcı, Bones ve genç asistanının Mary'nin Yeri'ndeki özel bir odada öğle yemeği yiyeceklerini söylemişti, bu oda belirli amaçlar için çok popüler bir odaydı; bulduğu kadarıyla bu oda tüm dinleme cihazlarına karşı güvenliydi ama bir duvara yaslanmış güzel bir mavi böceğe karşı güvenli değildi...

"Çekilin *yolumdan!* " dedi Rita ve Quirrell'i yolundan itmeye çalıştı. Quirrell'in kolu Rita'nınkine değerek yönünü değiştirdi ve Rita itme darbesi havada asılı kalınca sendeledi.

Quirrell sol cüppesinin kolunu yukarı çekerek sol kolunu gösterdi. "Dikkat edin," dedi Quirrell, "Kara İşaret yok. Gazetenizin bir tekzip yayınlamasını istiyorum."

Rita inanılmaz bir kahkaha attı. Elbette adam gerçek bir Ölüm Yiyen değildi. Öyle olsaydı gazete bunu yayınlamazdı. "Unut , ahbap. Şimdi yürü git."

Quirrell bir ona baktı. Sonra gülümsedi.

"Bayan Skeeter," dedi Quirrell, "ikna edici olabilecek bir kaldıraç bulmayı umuyordum. Yine de sizi ezme zevkinden kendimi mahrum edemeyeceğimi anladım."

"Denendi. Şimdi yolumdan çekil, yoksa birkaç seherbaz bulup seni gazeteciliği engellemekten tutuklatırım."

Quirrell ona küçük bir selam verdikten sonra yanından geçip gitti. "Hoşça kal, Rita Skeeter," dedi arkasından gelen ses.

Rita yoluna devam ederken aklının bir köşesinde adamın uzaklaşırken ıslık çaldığını fark etti.

Sanki *bu* onu korkutacakmış gibi.

Dördüncü perde:

"Üzgünüm, beni saymayın," dedi Lee Jordan. "Ben daha çok dev örümcek tipiyim."

Yaşayan Çocuk, Kaos Düzeni için *önemli* bir işi olduğunu söylemişti, ciddi ve gizli bir şey, her zamanki şakalarından daha önemli ve zor bir şey.

Ve sonra Harry Potter ilham verici ama belirsiz bir konuşma yapmaya başladı. Fred, George ve Lee'nin *daha tuhaf* olmayı öğrenirlerse muazzam bir potansiyele sahip olacaklarını söyleyen bir konuşma. İnsanları sadece kapıların üzerine konmuş su kovalarıyla şaşırtmak yerine, hayatlarını gerçeküstü hale getirmek. (Fred ve George birbirlerine ilgiyle baktılar, bunu hiç düşünmemişlerdi.) Harry Potter, Neville'e yaptıkları - Harry'nin biraz da pişmanlıkla bahsettiği gibi, Seçmen Şapka'nın onu azarladığı- ama Neville'*in kendi akıl sağlığından şüphe* etmesine yol açmış olması gereken şakayı anımsadı. Neville için bu, aniden alternatif bir evrene taşınmak gibi bir şeydi. Herkesin Snape'in özür dilediğini gördüğünde hissettiği gibi. *Şakanın gerçek gücü* buydu.

Benimle misin? Harry Potter ağlamış ve Lee Jordan hayır cevabını vermişti.

"Bizi *de* sayın," dedi Fred ya da muhtemelen George, çünkü Godric Gryffindor'un evet diyeceğine hiç şüphe yoktu.

Lee Jordan pişman bir sırıtışla ayağa kalktı ve Kaos Düzeni'nin dört üyesinin bir araya gelip komplocu bir çember oluşturarak oturdukları ıssız ve sessiz koridoru terk etti.

Kaos Düzeni'nin üç üyesi işe koyuldu.

(*O kadar* da üzücü değildi. Fred ve George her zamanki gibi dev örümcek şakalarında Lee'yle birlikte çalışmaya devam ediyordu. Sadece Harry'yi aralarına katmak için Kaos Tarikatı demeye başlamışlardı.

Potter, Ron onlara Harry'nin tuhaf ve kötü olduğunu söyledikten sonra Fred ve George Harry'ye gerçek dostluk ve nezaket göstererek onu kurtarmaya karar vermişlerdi. Neyse ki bu artık gerekli görünmüyordu - gerçi bundan *pek* emin değillerdi...)

"Peki," dedi ikizlerden biri, "bu neyle ilgili?"

"Rita Skeeter," dedi Harry. "Onun kim olduğunu biliyor

musunuz?" Fred ve George kaşlarını çatarak başlarını

salladılar.

"Benim hakkımda sorular soruyormuş." Bu

iyi bir haber değildi.

"Senden ne yapmanı istediğimi tahmin edebilir misin?"

Fred ve George biraz şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Ona daha ilginç şekerlerimizden vermemizi mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi Harry. "Hayır, hayır, *hayır!* Bu dev örümcek düşüncesi! Hadi ama, Rita Skeeter'in *sizin hakkınızda* söylentiler aradığını duysanız ne yapardınız*?* "

Bu her şeyi açıkça ortaya koydu.

Fred ve George'un yüzlerinde yavaş yavaş sırıtmalar

başladı. "Kendimiz hakkında dedikodular başlatmak,"

diye cevap verdiler.

" *Kesinlikle,*" dedi Harry, genişçe sırıtarak. "Ama bunlar *sıradan* söylentiler . İnsanlara gazetelerin Harry Potter hakkında söylediklerine asla inanmamalarını öğretmek istiyorum, tıpkı Muggle'ların gazetelerin Elvis hakkında söylediklerine inandıkları gibi. İlk başta Rita Skeeter'ı o kadar çok söylentiyle doldurmayı düşündüm ki, neye inanacağını bilemeyecekti, ama sonra akla yatkın olanları seçecek ve

Kötü. Senden istediğim benim hakkımda sahte bir hikaye uydurman ve Rita Skeeter'ı bir şekilde buna inandırman. Ama daha sonra herkesin sahte olduğunu *anlayacağı* bir şey olmalı. Rita Skeeter ve editörlerini kandırmak ve *daha sonra* bunun sahte olduğunu kanıtlamak istiyoruz. Ve elbette - gereklilikler bunlar olduğuna göre - hikaye olabildiğince *saçma* olmalı ve yine de basılmalı. Senden ne yapmanı istediğimi anlıyor musun?"

"Tam olarak değil..." Fred ya da George yavaşça konuştu. "Siz bizden
Hikayeyi uydurmak mı?"

"Hepsini senin yapmanı istiyorum," dedi Harry Potter. "Şu anda biraz meşgulüm, ayrıca ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığını dürüstçe söyleyebilmek istiyorum. Şaşırt beni."

Bir an için Fred ve George'un yüzünde şeytani bir sırıtma belirdi.

Sonra ciddileştiler. "Ama Harry, böyle bir şeyi nasıl yapacağımızı gerçekten bilmiyoruz -"

"Öyleyse bir yolunu ," dedi Harry. "Sana güveniyorum. *Tam* bir güven değil, ama yapamıyorsan , başkasını denerim ya da kendim yaparım. Eğer gerçekten iyi bir fikrin varsa - hem saçma bir hikâye hem de Rita Skeeter ve editörlerini basmaya nasıl ikna edeceğin konusunda - o zaman devam edebilirsin ve yapabilirsin. Ama vasat bir şeyle gitmeyin. Eğer *harika* bir şey bulamazsanız, bunu söyleyin."

Fred ve George endişeli bakışlar attılar.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor," dedi George.

"Benim de aklıma gelmiyor," dedi Fred.

"Üzgünüm."

Harry onlara baktı.

Sonra Harry bir şeyleri nasıl düşündüğünü anlatmaya başladı.

İki saniyeden daha uzun sürdüğü biliniyordu, dedi Harry.

Gerçek bir saati alıp yelkovanın hareketine göre beş dakika boyunca düşünene kadar *hiçbir* soruya imkânsız demezsin, dedi Harry. Metaforik olarak beş dakika değil, fiziksel bir saate göre beş dakika.

Ve dahası, dedi Harry, sesi vurgulu ve sağ eli sertçe yere vurarak, hemen çözüm aramaya başlamadınız.

Harry daha sonra Norman Maier adında örgütsel psikolog denen biri tarafından yapılan ve iki farklı problem çözme grubundan bir üstesinden gelmelerini isteyen bir testi açıklamaya başladı.

Harry'nin söylediğine göre sorun üç çalışanın üç iş yapmasıyla ilgiliydi. Kıdemsiz çalışan sadece en kolay işi yapmak istiyordu. Kıdemli çalışan ise can sıkıntısını önlemek için işler arasında rotasyon yapmak istiyordu. Bir verimlilik uzmanı, kıdemsiz çalışana en kolay işin, kıdemli çalışana ise en zor verilmesini, böylece %20 daha verimli olunacağını önermişti.

Bir grup problem çözme grubuna "Problem mümkün olduğunca etraflıca tartışılana kadar herhangi bir çözüm önerisinde " talimatı verilmiştir.

Diğer problem çözme gruplarına hiçbir talimat verilmemişti. Ve bu insanlar doğal olanı yapmış ve bir sorunun varlığına şu önerilerde bulunarak tepki vermişlerdir

çözümler. Ve insanlar bu çözümlere bağlandılar ve onlar hakkında kavga etmeye ve özgürlüğe karşı verimliliğin göreceli önemi hakkında tartışmaya başladılar.

İlk problem çözme grubu, yani önce problemi *tartışmaları* ve *sonra* çözmeleri için talimatları verilenler, uzman verilerinin %19'luk bir iyileşme sağlayacağını söylediği, kıdemsiz çalışanın en kolay işi yapmasına izin verme ve diğer iki kişiyi diğer iki iş arasında rotasyona tabi tutma çözümüne ulaşma olasılığı çok daha yüksekti.

Çözüm arayarak işe *başlamak* işleri *tamamen çığırından .* Yemeğe tatlıyla başlamak gibi, sadece *kötü.*

(Harry ayrıca Robyn Dawes adında birinin, bir sorun ne kadar zorsa, insanların onu hemen çözmeye çalışma olasılığının o kadar yüksek olduğunu söylediğini aktarmıştır).

Bu yüzden Harry bu sorunu Fred ve George'a bırakacak, onlar da sorunun tüm yönlerini tartışacak ve konuyla uzaktan yakından ilgili olabileceğini düşündükleri her şey hakkında beyin fırtınası yapacaklardı. Ve bunu bitirene kadar gerçek bir çözüm bulmaya çalışmamalıydılar, tabii *ki* rastgele harika bir şey düşünmedikleri sürece, bu durumda bunu daha sonra yazmak için yazabilir ve sonra düşünmeye geri dönebilirlerdi. Ve en az bir hafta boyunca onlardan herhangi bir *şey düşünme* konusundaki sözde *başarısızlıkları* hakkında geri dönüş *duymak* istemiyordu. Bazı insanlar bir şeyler düşünmek için *on yıllarını* harcıyordu.

"Sorusu olan var mı?" dedi Harry.

Fred ve George birbirlerine baktılar.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Ben de yapamam."

Harry hafifçe öksürdü. "Bütçenizi sormadınız."

Bütçe mi? diye düşündüler.

"Sana sadece miktarı söyleyebilirdim," dedi Harry. "Ama sanırım
bu daha *ilham verici* olacak"

Harry'nin elleri cüppesinin içine daldı ve dışarı çıktı -

Fred ve George oturuyor olmalarına rağmen neredeyse düşüyorlardı.

"Harcamış olmak için harcama," dedi Harry. Önlerindeki taş zeminde kesinlikle gülünç miktarda para parıldıyordu. "Sadece harikuladelik gerektiriyorsa harcayın; harikuladelik gerektiriyorsa da harcamaktan çekinmeyin. Arta kalan bir şey olursa, daha sonra iade edin, size güveniyorum. Oh, ve ne kadar harcadığınıza bakılmaksızın, orada ne varsa yüzde onunu alırsınız
-"

"*Yapamayız!* " diye geveledi ikizlerden biri. "Bu tür şeyler için para kabul etmiyoruz!"

(İkizler hiçbir zaman yasadışı bir şey yapmak için para almadılar. Ambrosius Flume'un haberi olmadan, onun tüm mallarını yüzde sıfır kârla satıyorlardı. Fred ve George - gerekirse Veritaserum altında - vurguncu suçlular olmadıklarına, sadece kamu hizmeti verdiklerine dair ifade verebilmek istiyorlardı).

Harry kaşlarını çattı. "Ama sizden burada gerçek bir iş yapmanızı istiyorum. Bir yetişkin böyle bir şey yapmak için para alır ve bu yine de bir arkadaşa iyilik olarak sayılır. Bu tür şeyler için insanları öylece işe alamazsınız."

Fred ve George başlarını salladılar.

"Peki," dedi Harry. "Sana pahalı Noel hediyeleri alacağım ve onları bana geri vermeye yakacağım. Şimdi senin için ne kadar harcayacağımı bile *bilmiyorsun*, sadece parayı almış olsaydın daha fazla olacağını biliyorsun. Ve sana o hediyeleri *zaten* alacağım, bu yüzden bana *harika bir şey düşünemediğini söylemeden* önce *bunu bir düşün*."

Harry gülümseyerek ayağa kalktı ve Fred ile George hâlâ şaşkın şaşkın bakarken gitmek için döndü. Birkaç adım uzaklaştı ve sonra geri döndü.

"Ah, son bir şey daha," dedi Harry. "Profesör Quirrell'ı ne yaparsan yap bu işin dışında tut. O reklamdan hoşlanmaz. İnsanları Savunma Profesörü hakkında tuhaf şeylere inandırmanın herkesten daha kolay olacağını biliyorum ve yolunuza bu şekilde çıkmak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama lütfen Profesör Quirrell'ı bu işin dışında bırakın."

Harry tekrar döndü ve birkaç adım daha attı - son bir kez

arkasına baktı ve yumuşak bir sesle, "Teşekkür ," dedi. Ve

gitti.

O ayrıldıktan sonra uzun bir duraklama oldu.

"Yani," dedi biri.

"Yani," dedi diğeri.

"Savunma Profesörü reklamı sevmez, değil mi?" "Harry bizi

çok iyi tanımıyor, değil mi?"

"Hayır, ."

"Ama tabii ki onun parasını bunun için kullanmayacağız."

"Tabii ki hayır, bu doğru olmaz. Savunma Profesörünü ayrı ayrı yapacağız."

"Skeeter'a yazması için birkaç Gryffindor bulacağız ve diyeceğiz ki..."

"...bir keresinde savunma dersinde kolunu kaldırdı ve Kara İşaret'i gördüler..."

"...ve muhtemelen Harry Potter'a her türlü korkunç şeyi öğretiyordur..."

"...ve Hogwarts'ta bile herkesin hatırladığı en kötü Savunma Profesörü, sadece bize öğretmekte *başarısız* olmakla kalmıyor, her şeyi yanlış yapıyor, olması gerekenin tam tersi..."

"...Öldüren Lanet'i sadece aşk kullanarak yapabileceğinizi iddia etmesi gibi, bu da onu neredeyse işe yaramaz hale getirdi."

"Bunu sevdim."

"Teşekkürler."

"Eminim Savunma Profesörü de beğenmiştir."

"Onun bir mizah anlayışı var. Mizah anlayışı olmasaydı bize böyle bir şey söylemezdi."

"Ama Harry'nin işini gerçekten yapabilecek miyiz?"

"Harry sorunu çözmeye çalışmadan önce tartışmamızı söyledi, hadi tartışalım."

Weasley ikizleri George'un hevesli, Fred'in ise şüpheci olacağına karar verdiler.

"Her şey biraz çelişkili görünüyor," dedi Fred. "Herkesin Skeeter'a güleceği ve bunun yanlış olduğunu bileceği kadar saçma olmasını istiyor ve Skeeter'ın buna inanmasını istiyor. İkisini aynı yapamayız."

George, "Skeeter'ı ikna etmek için bazı kanıtlar uydurmamız gerekecek," dedi.

"Bu bir çözüm müydü?" dedi Fred.

Bunu düşündüler.

"Olabilir," dedi George, "ama bence hepimiz
Bu konuda *o kadar* katı

değilsiniz, değil mi?" İkizler

çaresizce omuz silkti.

"O halde sahte kanıtın Skeeter'ı ikna edecek kadar iyi olması gerekiyor," dedi Fred. "Bunu gerçekten kendi başımıza yapabilir miyiz?"

"Bunu kendi başımıza yapmak zorunda değiliz," dedi George ve para yığınını işaret etti. "Bize yardım etmesi için başkalarını işe alabiliriz."

İkizlerin yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Bu Harry'nin bütçesini oldukça hızlı tüketebilir," dedi Fred. "Bu bizim için çok para ama Flume gibi biri için çok para değil."

"Belki insanlar bunun Harry için olduğunu bilirlerse indirim yaparlar," dedi George. "Ama hepsinden önemlisi, ne yaparsak yapalım*, bunun imkansız* olması gerekiyor."

Fred gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek *imkansız?* "

"O kadar imkansız ki başımız belaya girmiyor, çünkü kimse bunu yapabileceğimize inanmıyor. O kadar imkansız ki Harry bile merak etmeye başlıyor. Gerçeküstü olmalı, insanları kendi akıl sağlığından şüphe ettirmeli, *Harry'den daha iyi* olmalı. "

Fred'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Aralarında bazen böyle şeyler olurdu ama çok sık olmazdı. "Ama neden?"

"Onlar şakaydı. *Hepsi* şakaydı. Turta bir şakaydı. Remembrall bir şakaydı. Kevin Entwhistle'ın kedisi bir şakaydı. *Snape* bir . *Biz* Hogwarts'taki en iyi şakacılarız, pes edip savaşmadan teslim mi olacağız?"

"O Yaşayan Çocuk," dedi Fred.

"Ve *biz* Weasley ikizleriyiz! Bize *meydan* okuyor. Onun yaptığını yapabileceğimizi söyledi. Ama eminim bizim *onun kadar* iyi olamayacağımızı düşünüyordur. "

"O haklı," dedi Fred, kendini oldukça gergin hissederek. Weasley ikizleri *bazen* aynı bilgilere sahip olsalar bile anlaşmazlığa düşüyorlardı, ama her anlaşmazlıklarında sanki içlerinden en az biri bir şeyleri yanlış yapıyormuş gibi doğal görünmüyordu. "*Harry Potter*'dan . O imkansızı başarabilir. Biz yapamayız."

"Evet yapabiliriz," dedi George. "Ve *daha fazla* olmalıyız ondan daha imkansız."

"Ama -" dedi Fred.

"Godric Gryffindor olsa böyle yapardı," dedi George.

Bu her şeyi çözdü ve ikizler tekrar... onlar için normal olan her neyse döndüler.

", o zaman -"

"- Bunu bir düşünelim."

Karışıklığı Fark Etmek

Yakka foob mog. Grug pubbawup zink wattoom gazork. Chumble spuzz J. K. Rowling.

Profesör Quirrell'in çalışma saatleri Perşembe günleri 11:40 ile 11:55 arasındaydı. Bu, tüm yıllardaki tüm öğrencileri için geçerliydi. Sadece kapıyı çalmak bile bir Quirrell puanına mal oluyordu ve eğer gerekçenizi zaman ayırmaya değer bulmazsa, bir elli puan daha kaybediyordunuz.

Harry kapıyı çaldı.

Bir duraklama oldu. Sonra acı bir ses, "Sanırım içeri girebilirsiniz Bay Potter," dedi.

Harry kapı tokmağına dokunamadan kapı çarparak açıldı ve tahtada, taşta ya da her ikisinde birden bir şey kırılmış gibi keskin bir çatırtıyla duvara çarptı.

Profesör Quirrell sandalyesinde arkasına yaslanmış, sırtında gümüş rünler bulunan, gece mavisi deri ciltli, eski görünümlü bir kitabı okuyordu. Gözleri sayfalardan ayrılmamıştı. "Keyfim yerinde değil Bay Potter. Ve keyfim yerinde olmadığında, etrafımda bulunulması hoş bir insan değilimdir. Kendi iyiliğiniz için işinizi çabucak halledin ve gidin."

Odadan soğuk bir ürperti sızıyordu, sanki lambaların ışık saçtığı gibi karanlık saçan ve tam olarak gölgelenmemiş bir şey içeriyormuş gibi.

Harry biraz şaşırmıştı. *Keyfi yerinde değildi*, bunu tam olarak karşılamıyor gibiydi. Profesör Quirrell'ı bu kadar rahatsız eden ne olabilirdi ki...?

Kendilerini kötü hissettiklerinde arkadaşlarını öylece bırakıp gitmezdin. Harry ihtiyatla odaya doğru ilerledi. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Profesör Quirrell hâlâ başını kitaptan kaldırmadan, "Hayır," dedi.

"Yani, aptallarla uğraşıyorsanız ve konuşacak aklı başında birini istiyorsanız..."

Şaşırtıcı derecede uzun bir duraklama oldu.

Profesör Quirrell kitabı kapadı ve kitap küçük bir fısıltı sesiyle yok oldu. Sonra başını kaldırdı ve Harry irkildi.

Profesör Quirrell, Harry'yi içeri davet eden aynı ısırgan ses tonuyla, "Sanırım bu noktada akıllıca bir sohbet *benim* için hoş olurdu," dedi. "Öyle bir şey bulmanız pek olası değil, haberiniz olsun."

Harry derin bir nefes aldı. "Söz , beni terslemene aldırmayacağım. Ne oldu?"

Odadaki soğuk daha da derinleşmiş gibiydi. "Altıncı sınıf bir Gryffindor, gelecek vaat eden öğrencilerimden biri olan altıncı sınıf bir Slytherin'e lanet okudu."

Harry yutkundu. "Ne... bir tür lanet mi?"

Profesör Quirrell'ın yüzündeki öfke artık kontrol edilemiyordu. "Neden böyle önemsiz bir soru sorma zahmetine

Bu mu, Bay Potter? Altıncı sınıf Gryffindor arkadaşımız bunun önemli olduğunu düşünmedi!"

"*Ciddi* misin sen*?* " dedi Harry kendini durduramadan. "Hayır,

bugün sebepsiz yere berbat bir ruh hali içindeyim.
Evet, ciddiyim, seni aptal! Bilmiyordu. *Gerçekten bilmiyordu.* Seherbazlar Veritaserum'la doğrulayana kadar inanmamıştım. *Hogwarts'ta altıncı yılında* ve *ne yaptığını bilmeden* yüksek seviyeli bir Karanlık lanet *yaptı.* "

"Ne yaptığı konusunda yanıldığını, bir şekilde yanlış büyü tanımını okuduğunu mu söylüyorsun?" dedi Harry.

"Tek bildiği bunun bir düşmana yönelik olması gerektiğiydi. Tüm bildiğinin bu olduğunu biliyordu."

Bu da büyüyü yapmak için yeterliydi. "Bu kadar küçük bir beyne sahip bir şeyin nasıl dik yürüyebildiğini anlamıyorum."

"Gerçekten de Bay Potter," dedi Profesör Quirrell.

Bir duraklama oldu. Profesör Quirrell öne doğru eğildi ve masasından gümüş mürekkep hokkasını aldı, elinde evirip çevirdi, bir mürekkep hokkasına ölümüne nasıl işkence edebileceğini merak ediyormuş gibi ona baktı.

"Altıncı sınıf Slytherin ciddi şekilde yaralandı mı?" dedi Harry.

"Evet."

"Altıncı sınıf Gryffindor Muggle'lar tarafından mı

yetiştirildi?" " *Evet.* "

"Zavallı çocuk bilmediği için mi Dumbledore onu okuldan atmayı reddediyor?"

Profesör Quirrell'in elleri mürekkep hokkasının üzerinde beyazlaştı. " *Bir şey mi demek istiyorsunuz Bay Potter, yoksa sadece bariz olanı mı söylüyorsunuz?* "

"Profesör Quirrell," dedi Harry ciddi bir sesle, "Hogwarts'taki tüm Muggle öğrencilerin, hiçbir büyücünün aklına gelmeyecek kadar gülünç derecede açık olan şeylerin anlatıldığı bir güvenlik dersine ihtiyacı var. Ne işe yaradıklarını bilmiyorsanız lanet yapmayın, tehlikeli bir şey keşfederseniz bunu dünyaya söylemeyin, tuvalette gözetim olmadan yüksek seviyeli iksirler hazırlamayın, neden reşit olmayanlar için büyü yasaları var, tüm temel bilgiler."

"Neden?" dedi Profesör Quirrell. "Bırakın aptallar üremeden önce ölsünler."

"Tabii onlarla birlikte birkaç altıncı sınıf Slytherin'i de kaybetmeyi sorun etmezseniz."

Mürekkep hokkası Profesör Quirrell'ın ellerinde alev aldı ve korkunç bir yavaşlıkla yandı, korkunç siyah-turuncu alevler metali yırtıyor ve ondan küçük ısırıklar alıyor gibi görünüyordu, gümüş eridikçe , sanki kaçmaya çalışıyor ve başarısız oluyordu. Sanki metal çığlık atıyormuş gibi tenekemsi bir çığlık sesi duyuldu.

Profesör Quirrell teslimiyetçi bir gülümsemeyle, "Sanırım haklısınız," dedi. "Yaşamak için fazla aptal olan Muggleborn'ların giderken yanlarında değerli kimseyi götürmemelerini sağlamak için bir ders tasarlayacağım."

Mürekkep hokkası Profesör Quirrell'in ellerinde çığlık ve yanmaya devam etti, küçük metal damlacıkları hala yanıyordu, şimdi

Sanki mürekkep hokkası ağlıyormuş gibi masaya damlıyordu.

"Kaçmıyorsun," diye gözlemledi Profesör Quirrell. Harry ağzını

açtı -

"Benden korkmadığını söyleyeceksen," dedi Profesör Quirrell, ".
"

"Sen tanıdığım en korkutucu insansın," dedi Harry, "ve bunun en önemli nedenlerinden biri de kontrolün. Kasıtlı olarak incitmeye karar vermediğin birini incittiğini duymayı hayal bile edemiyorum."

Profesör Quirrell'ın ellerindeki ateş söndü ve harap olmuş mürekkep hokkasını dikkatle masasının üzerine koydu. "Çok güzel şeyler söylüyorsunuz, Bay Potter. Dalkavukluk dersleri mi alıyordunuz? Belki de Bay Malfoy'dan?"

Harry ifadesini boş tuttu ve bunun imzalı bir itiraf da olabileceğini bir saniye geç fark etti. Profesör Quirrell yüz ifadenizin nasıl göründüğüyle ilgilenmiyordu, hangi ruh halinin bunu mümkün kıldığıyla ilgileniyordu.

"Anlıyorum," dedi Profesör Quirrell. "Bay Malfoy yararlı bir arkadaş, Bay Potter ve size öğretebileceği çok şey var, ama umarım ona çok fazla güvenmek gibi bir hata yapmamışsınızdır."

"Bilinmesinden korktuğum hiçbir şeyi bilmiyor," dedi Harry.

Profesör Quirrell hafifçe gülümseyerek, "Aferin," dedi. "Peki burada asıl işiniz neydi?"

"Sanırım Occlumency'deki ön alıştırmaları bitirdim ve öğretmen için hazırım."

Profesör Quirrell başını salladı. "Bu Pazar sizi Gringotts'a götüreceğim." Durdu, Harry'ye baktı ve gülümsedi. "İstersen bunu küçük bir gezinti bile yapabiliriz. Aklıma hoş bir fikir geldi."

Harry başını salladı, gülümseyerek karşılık verdi.

Harry ofisten çıkarken, Profesör Quirrell'ın küçük bir melodi mırıldandığını duydu.

Harry onu için memnundu.

O Pazar koridorlarda fısıldaşan çok sayıda insan var gibiydi, en azından Harry Potter yanlarından geçerken.

Ve bir sürü işaret .

Ve bir sürü kadın kıkırdaması.

Her şey kahvaltıda başlamıştı, biri Harry'ye haberleri duyup *duymadığını* sormuş, Harry de hemen araya girip, haberler Rita Skeeter tarafından yazıldıysa *duymak* istemediğini, gazetede kendisinin okumak istediğini söylemişti.

Daha sonra Hogwarts'ta pek çok öğrencinin *Gelecek* Postası'nın kopyasına sahip olmadığı ve sahiplerinden satın alınmamış kopyaların bir tür karmaşık düzen içinde elden ele dolaştığı ve şu anda kimin elinde olduğunu kimsenin bilmediği ortaya çıkmıştı...

Bu yüzden Harry bir Sessizlik Büyüsü kullanmış ve kahvaltısını yemeye devam etmişti, koltuk arkadaşlarına güvenerek çok ama çok sayıdaki soru soranı başından savmış ve kuşkuları, kahkahaları, tebrik gülümsemelerini,... görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı.

Acıyan bakışlar, korkulu bakışlar ve yeni insanlar kahvaltı için aşağı inip dinledikçe düşen tabaklar.

Harry kendini *oldukça* meraklı hissediyordu, ama ikinci ağızdan duyarak sanatını bozmak istemezdi.

Sonraki birkaç saat boyunca sandığının güvenliğinde ev ödevini yapmış, yatakhane arkadaşlarına eğer orijinal bir gazete bulurlarsa gelip onu almalarını söylemişti.

Harry sabah 10'da, Hogwarts'tan Profesör Quirrell'ın bulunduğu bir vagonla ayrıldığında hâlâ cahildi, sağ ön taraftaydı ve şu anda zombi modunda yığılıp kalmıştı. Harry çaprazlama, arabanın izin verdiği kadar uzakta, sol arkada oturuyordu. Yine de, araba yasak olmayan ormanın bir bölümünden geçen küçük bir patikadan geçerken Harry'nin içinde sürekli bir kıyamet hissi vardı. Okumak biraz zorlaşmıştı, özellikle de materyal zor olduğu için, Harry birden çocukluğundaki bilimkurgu kitaplarından birini okuyor olmayı diledi -

"Koğuşların dışındayız, Bay Potter," dedi Profesör Quirrell'ın sesi ön taraftan. "Gitme zamanı."

Profesör Quirrell arabadan dikkatle indi, inerken kendini destekledi. Harry de kendi tarafından atladı.

Harry tam oraya nasıl gideceklerini merak ediyordu ki, Profesör Quirrell "Yakala!" dedi ve ona bronz bir Knut fırlattı, Harry de hiç düşünmeden yakaladı.

Dev bir soyut kanca Harry'nin karnına takıldı ve onu sertçe, ama herhangi bir hızlanma hissi olmadan geri çekti ve bir an sonra Harry Diagon Yolu'nun ortasında duruyordu.

(*Affedersiniz, ne?* dedi beyni.)

(*Sadece ışınlandık,* diye açıkladı Harry.)

(*Atalarımızın yaşadığı ortamda böyle bir şey olmazdı,* Harrynin beyni şikayet etti ve yönünü şaşırdı).

Harry, ayakları geçmekte oldukları orman koridorunun toprağı yerine sokağın tuğlalarına alışırken sendeledi. Başı dönmeye devam ederken doğruldu, cadılarla büyücülerin koşuşturması hafifçe sallanıyormuş gibi görünüyordu ve beyni içinde bulunabileceği bir dünya bulmaya çalışırken, dükkân sahiplerinin çığlıkları kulağının dibinde hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Birkaç dakika sonra, Harry'nin birkaç adım gerisinden bir tür emme-patlama sesi geldi ve Harry dönüp baktığında Profesör Quirrell oradaydı.

"Sakıncası yoksa -" dedi Harry, Profesör Quirrell'le aynı anda, "Korkarım ben -"

Harry durdu, Profesör Quirrell .

"- gidip bir şeyleri harekete geçirmeniz gerekiyor, Bay Potter. Başınıza gelecek herhangi bir şeyden benim sorumlu olduğum bana iyice açıklandığı için, sizi -"

"Gazete bayii," dedi

Harry. "Pardon?"

"Ya da *Daily Prophet*'in bir kopyasını satın alabileceğim herhangi bir yer. Beni oraya koyun ve mutlu olayım."

Kısa bir süre sonra Harry, sessizce konuşulan, belirsiz birkaç tehdit eşliğinde bir kitapçıya teslim edildi.

Dükkân sahibinin tehditleri de *daha az* belirsizleşmişti, yüzünün buruşmasına ve gözlerinin Harry ile giriş arasında gidip gelmesine bakılırsa.

Eğer kitapçı yanarsa, Harry Profesör Quirrell dönene kadar yangının ortasında kalacaktı.

Bu arada -

Harry etrafına hızlıca bir göz attı.

Kitapçı oldukça küçük ve derme çatma görünüyordu, sadece dört sıra kitaplık görünüyordu ve Harry'*nin* gözlerinin atladığı en yakın rafta, *On Beşinci Yüzyılda Arnavutluk Katliamı* gibi korkunç başlıkları olan dar, ucuz ciltli kitaplar vardı.

Her şey sırayla. Harry satıcının tezgâhına doğru bir adım attı.

"Affedersiniz," dedi Harry, "Gelecek 'nın bir kopyası,
Lütfen."

"Beş Sickle," dedi dükkân sahibi. "Üzgünüm evlat, sadece üç tane kaldı."

Tezgâhın üzerine beş Sickle düştü. Harry onunla pazarlık ederek birkaç puan düşürebileceğini hissediyordu, ama bu noktada gerçekten umurunda değildi.

Dükkân sahibinin gözleri büyüdü ve Harry'yi ilk kez gerçekten fark ediyor gibiydi. " *Sen!* "

" *Ben!* "

"Bu *doğru mu?* Sen *gerçekten* -"

" *Kapa çeneni!* Üzgünüm, *bütün gün bunu* ikinci elden duymak yerine orijinal gazetede okumak için bekledim, bu yüzden lütfen sadece *verin*, mı?"

Dükkân sahibi bir an Harry'ye baktı, sonra hiç konuşmadan tezgâhın altına uzandı ve *Daily Prophet*'in katlanmış bir nüshasını uzattı.

Manşette şöyle yazıyordu:

HARRY POTTER GINEVRA

WEASLEY İLE GİZLİCE

NİŞANLANDI

Harry bakakaldı.

Gazeteyi tezgâhtan kaldırdı, sanki orijinal bir Escher eserini tutuyormuş gibi yumuşak ve saygılı bir şekilde ve okumak için büktü...

...Rita Skeeter'ı ikna eden kanıtlar hakkında.

...ve bazı ilginç ayrıntılar.

...ve daha fazla kanıt.

Fred ve George bunu önce kız kardeşleriyle konuşmuşlardır, değil mi? Evet, tabii ki etmişlerdi. Ginevra Weasley'nin, Harry'nin yakından bakınca kendi fotoğrafı olduğunu görebildiği şeyin üzerinde özlemle iç geçirdiği bir resim vardı. Bu sahnelenmiş olmalıydı.

Ama *nasıl olur* da*...?*

Kapı fısıldadığında Harry ucuz bir katlanır sandalyede oturmuş, gazeteyi dördüncü kez okuyordu

usulca ve Profesör Quirrell dükkâna geri geldi.

"Özür dilerim - Merlin aşkına *ne* okuyorsun?"

"Görünüşe göre," dedi Harry, sesinde hayranlık vardı, "Mr Arthur Weasley adında biri, babamın öldürdüğü bir Ölüm Yiyen tarafından Imperius Laneti'ne maruz bırakılmış, böylece Potter Hanesi'ne borçlanmış, babam da bu borcu yeni doğan Ginevra Weasley'yle evlenerek ödemesini istemişti. Buralarda insanlar gerçekten böyle şeyler yapıyor mu?"

"Bayan Skeeter, nasıl *olur* da, bu kadar aptalca bir şeye inanabilir?
-"

Ve Profesör Quirrell'in sesi .

Harry gazeteyi dik tutup açarak okuyordu, bu da Profesör Quirrell'ın durduğu yerden manşetin altındaki metni görebildiği anlamına geliyordu.

Profesör Quirrell'in yüzündeki şok ifadesi neredeyse gazetenin kendisiyle eşdeğer bir sanat eseriydi.

"Merak etme," dedi Harry neşeyle, "hepsi sahte."

Dükkânın başka bir yerinden, dükkân sahibinin nefes nefese kaldığını duydu. Bir kitap düşme sesi duyuldu.

"Bay Potter..." Profesör Quirrell yavaşça, "Bundan emin misiniz?" dedi.

"Oldukça eminim. Gidelim mi?"

Profesör Quirrell başını salladı, oldukça soyutlanmış görünüyordu ve Harry gazeteyi tekrar katlayıp kapıdan çıkarken onu takip etti.

Nedense Harry artık sokaktan gelen sesleri duymuyor gibiydi.

Profesör Quirrell konuşmadan önce otuz saniye boyunca sessizlik içinde yürüdüler. "Bayan Skeeter kısıtlı Wizengamot oturumunun orijinal tutanaklarını inceledi."

"Evet."

"*Wizengamot'un orijinal işlemleri.* "Evet."

" Bunu yapmakta zorlanırdım."

"Gerçekten mi?" dedi Harry. "Çünkü eğer şüphelerim doğruysa, bunu bir Hogwarts öğrencisi yapmış."

Profesör Quirrell kesin bir ifadeyle, "Bu imkânsızdan da öte," dedi. "Bay Potter... Üzülerek söylüyorum ki bu genç hanım sizinle evlenmeyi umuyor."

"Ama *bu* imkânsız," dedi Harry. "Douglas Adams'tan alıntılayacak olursak, imkânsız olanın çoğu zaman sadece olasılıksız olanın sahip olmadığı bir bütünlüğü vardır."

Profesör Quirrell yavaşça, "Demek anlıyorum," dedi. "Ama... hayır, Bay Potter. İmkânsız olabilir ama Wizengamot işlemlerine müdahale edildiğini *hayal edebiliyorum*. Gringotts'un Büyük Yöneticisi'nin sahte bir nişan sözleşmesine tanıklık etmek için makamının mührünü basması ve Bayan Skeeter'ın bu bizzat doğrulaması *düşünülemez*."

"Gerçekten de," dedi Harry, "Gringotts'un Büyük Müdürü'nün bu kadar çok paranın el değiştirmesine karışmasını beklersiniz. Görünüşe göre Mr Weasley çok borçluymuş ve bu yüzden

on bin Galleon ek ödeme talep etti
-"

" Bir *Weasley* için *on bin* Galleon *mu?* Bu paraya soylu bir evin kızını satın alabilirsin!"

"Affedersiniz," dedi Harry. "Bu noktada gerçekten sormak zorundayım, insanlar burada gerçekten böyle şeyler yapıyorlar mı -"

Profesör Quirrell kaşlarını çatarak, "Nadiren," dedi. "Ve sanırım Karanlık Lord gittiğinden beri hiç olmadı. Sanırım gazeteye göre baban az önce ödemiş?"

"Başka seçeneği yoktu," dedi Harry. "Kehanetin koşullarını yerine getirmek istiyorsa, yoktu."

" *Ver şunu bana*," dedi Profesör Quirrell ve gazete Harry'nin elinden o kadar hızlı fırladı ki, kâğıt kesiği oldu.

Harry parmağını emmek için otomatik olarak ağzına götürdü, kendini oldukça şok olmuş hissediyordu ve Profesör Quirrell'le tartışmak için döndü.

Profesör Quirrell sokağın ortasında kısa bir süre durdu ve görünmez bir güç gazeteyi önünde asılı tutarken gözleri hızla ileri geri gidip geliyordu.

Gazete açılıp ikinci ve üçüncü sayfalar ortaya çıkarken Harry ağzı açık, hayretle izledi. Ve çok , dört ve beş. Sanki adam ölümlüymüş gibi davranmayı bırakmıştı.

Ve rahatsız edici derecede kısa bir süre sonra, kâğıt kendini tekrar düzgünce katladı. Profesör Quirrell kâğıdı havadan alıp Harry'ye fırlattı, o da tam bir refleksle yakaladı; sonra

Profesör Quirrell yeniden yürümeye başladı ve Harry de otomatik olarak peşinden yürüdü.

"Hayır," dedi Profesör Quirrell, "o kehanet bana da pek doğru gelmedi."

Harry hâlâ sersemlemiş bir halde başını salladı.

"Sentorlar bir *Imperius* altına alınmış olabilir," Profesör Quirrell kaşlarını çatarak, "*bu* anlaşılabilir görünüyor. Büyünün yapabildiğini büyü bozabilir ve Gringotts'un Büyük Mührü'nün başka birinin eline geçmesi düşünülemez değil. Konuşulamayan, Çok Özlü İlaç ile taklit edilmiş olabilir, aynı şekilde Bavyeralı kahin de. Ve *yeterli* çabayla Wizengamot'un işlemlerine müdahale etmek mümkün olabilir. Bunun nasıl yapıldığına dair bir fikriniz var mı?"

"Elimde akla yatkın tek bir hipotez bile yok," dedi Harry. "Bunun toplam kırk Galleonluk bir bütçeyle yapıldığını biliyorum."

Profesör Quirrell kısa bir süre durdu ve Harry'ye döndü. Yüzündeki ifade artık tamamen kuşkuluydu. "Kırk Galleon, soymak istediğiniz bir eve giden yolu açması için işinin ehli bir bekçi kırıcısına ödenir! Kırk *bin* Galleon, Wizengamot'un işlemlerini kurcalamak için dünyanın en büyük profesyonel suçlularından oluşan bir ekibe ödenebilir!"

Harry çaresizce omuz silkti. "Bir dahaki sefere doğru müteahhidi bularak otuz dokuz bin dokuz yüz altmış Galleon tasarruf etmek istediğimde bunu hatırlayacağım."

"Bunu sık sık söylemem," dedi Profesör Quirrell. "Etkilendim."

"Aynı şekilde," dedi Harry.

"Peki bu inanılmaz Hogwarts öğrencisi kim?"

"Korkarım söyleyemem."

Harry'yi biraz şaşırtan bir şekilde, Profesör Quirrell buna hiç itiraz etmedi.

Gringotts binasına doğru yürüdüler, düşünüyorlardı, çünkü ikisi de en az beş dakika düşünmeden bir sorundan vazgeçecek türden insanlar değildi.

"İçimde bir his var," dedi Harry sonunda, "bu işe yanlış açıdan yaklaştığımızı düşünüyorum. Bir zamanlar fizik dersine gelen bazı öğrenciler hakkında duyduğum bir hikaye var, öğretmen onlara ateşin yanında büyük bir metal plaka göstermiş. Metal levhayı hissetmelerini istemiş ve öğrenciler ateşe yakın olan metalin daha soğuk, daha uzak olan metalin ise daha sıcak olduğunu hissetmişler. Ve dedi ki, bunun neden olduğuna dair tahmininizi yazın. Bazı öğrenciler 'metalin ısıyı nasıl ilettiğinden', bazıları da 'havanın nasıl hareket ettiğinden' diye yazdılar ve hiç kimse 'bu imkansız görünüyor' demedi ve gerçek cevap öğrenciler odaya girmeden önce öğretmenin plakayı çevirdiğiydi."

"İlginç," dedi Profesör Quirrell. "Kulağa benzer geliyor. Kıssadan hisse var mı?"

"Bir rasyonalist olarak gücünüz, kurgu karşısında kafanızın gerçeklik karşısında olduğundan daha fazla karışmasıdır," dedi Harry. "Herhangi bir sonucu açıklamakta eşit derecede iyiyseniz, sıfır bilgiye sahipsiniz demektir. Öğrenciler her şeyi açıklamak için 'ısı iletimi nedeniyle' gibi kelimeler kullanabileceklerini düşündüler, hatta metal bir plakanın ateşe yakın tarafının daha soğuk olmasını bile. Bu yüzden kafalarının ne kadar karışık olduğunu fark etmediler ve bu da yalanla kafalarının gerçekten daha fazla karışamayacağı anlamına geliyordu. Eğer

Sentorların *Imperius* Laneti altında olduğunu söylediniz ama ben hâlâ bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum. Açıklamanı dinledikten sonra bile hala kafamın karışık olduğunu fark ettim."

"Hm," dedi Profesör Quirrell.

Yollarına devam ettiler.

"Sanırım," dedi Harry, "insanları *gerçekten* alternatif evrenlere değiştirmek mümkün değildir? Mesela bu bizim Rita Skeeter değil mi, yoksa onu geçici olarak başka bir yere mi gönderdiler?"

"Eğer *bu* mümkün olsaydı," dedi Profesör Quirrell, sesi oldukça kuruydu, "hala *burada olur muydum?* "

Ve tam Gringotts binasının devasa beyaz cephesine yaklaşmışlardı ki, Profesör Quirrell şöyle dedi:

"Ah. *Elbette.* Şimdi anladım. Dur tahmin edeyim, Weasley ikizleri mi?"

" *Ne?*" dedi Harry, sesi bir oktav daha . " *Nasıl?* "

"Korkarım bunu söyleyemem."

"...Bu hiç adil *değil.*"

"Bence bu son derece adil," dedi Profesör Quirrell ve bronz kapılardan içeri girdiler.

Saat öğleden hemen önceydi ve Harry ile Profesör Quirrell, görkemli bir şekilde döşenmiş özel bir odada, geniş, uzun, düz bir masanın ayak ucunda ve başında oturuyorlardı.

Duvarlar boyunca uzanan minderli koltuklar ve sandalyeler ve her yerde asılı yumuşak perdeler.

Profesör Quirrell'ın Diagon Yolu'ndaki en iyi restoranlardan biri olarak bildiğini söylediği Mary'nin Yeri'nde öğle yemeği yemek üzereydiler, özellikle de - sesi anlamlı bir şekilde alçalmıştı - *belirli amaçlar* için.

Harry'nin o güne kadar gittiği en güzel restorandı ve Profesör Quirrell*'ın ona* yemek ısmarlaması Harry'yi gerçekten yiyip bitiriyordu.

Görevin ilk kısmı olan bir Okklumans eğitmeni bulma işi başarıyla sonuçlanmıştı. Profesör Quirrell kötü kötü gülümseyerek Griphook'a bildiğinin en iyisini tavsiye etmesini ve masrafları Dumbledore ödediği için endişelenmemesini söylemişti; goblin de karşılığında gülümsemişti. Harry de bir miktar gülümsemiş olabilirdi.

Planın ikinci kısmı tamamen başarısız olmuştu.

Harry'nin Müdür Dumbledore ya da başka bir okul yetkilisi olmadan kasasından para çıkarmasına izin verilmiyordu ve Profesör Quirrell'a kasanın anahtarı verilmemişti. Harry'nin Muggle ebeveynleri buna izin veremezdi çünkü onlar Muggle'dı ve Muggle'ların yasal statüleri çocuklarla ya da kedi yavrularıyla hemen hemen aynıydı: sevimliydiler, bu yüzden onlara herkesin içinde işkence ederseniz tutuklanabilirdiniz, ama onlar *insan* değildi . Muggle doğumluların ebeveynlerini sınırlı bir anlamda insan olarak tanımak için bazı isteksiz düzenlemeler yapılmıştı, ama Harry'nin evlat edinen ebeveynleri bu yasal kategoriye girmiyordu.

Görünüşe göre Harry büyücülük dünyasının gözünde fiilen bir yetimdi. Bu nedenle, Hogwarts Müdürü ya da onun okul sistemi *içinde atadığı* kişiler

Harry mezun olana kadar onun koruyucularıydı. Harry Dumbledore'un izni olmadan nefes alabiliyordu, ama sadece Müdür bunu özellikle yasaklamadığı sürece.

Harry daha sonra Griphook'a kasasında duran altın sikke yığınlarının ötesinde yatırımlarını nasıl çeşitlendireceğini söyleyip *söyleyemeyeceğini* sormuştu.

Griphook boş boş baktı ve 'çeşitlendirmenin' ne anlama geldiğini sordu.

Görünüşe göre bankalar yatırım yapmıyordu. Bankalar altın sikkelerinizi yıllık bir ücret karşılığında güvenli kasalarda saklıyordu.

Büyücülük dünyasında hisse senedi diye bir kavram yoktu. Ya da öz sermaye. Ya da şirketler. İşletmeler aileler tarafından kişisel kasalarından yönetilirdi.

Krediler zengin insanlar tarafından verilirdi, bankalar tarafından değil. Gerçi Gringotts bir ücret karşılığında sözleşmeye tanıklık eder ve çok daha büyük bir ücret karşılığında tahsilatını sağlardı.

İyi zenginler arkadaşlarının borç para almasına izin verir ve istedikleri zaman geri öderler. *Kötü* zenginler sizden *faiz alır.*

Kredilerde ikincil piyasa yoktu.

Kötü niyetli zenginler sizden yıllık en az %20 faiz talep ediyor.

Harry ayağa kalktı, arkasını döndü ve başını duvara yasladı.

Harry banka açmadan önce Müdür'ün iznine ihtiyacı olup olmadığını sormuştu.

Profesör Quirrell bu noktada araya girip öğle yemeği vaktinin geldiğini ve öfkeden köpüren Harry'yi hızla Gringotts'un bronz kapılarından çıkarıp Diagon Yolu'ndan geçirerek, kendileri için bir oda ayırtılmış olan Mary's Place adlı güzel bir restorana götürdü. Restoran sahibi Profesör Quirrell'ı Harry Potter'la birlikte görünce şaşırmış gibi göründü, ama hiç şikâyet etmeden onları odaya götürdü.

Ve Profesör Quirrell, Harry'nin yüzündeki ifadeden oldukça hoşlanmış gibi görünerek, hesabı kendisinin ödeyeceğini kasten açıklamıştı.

"Hayır," dedi Profesör Quirrell garsona, "menüye ihtiyacımız yok. Ben bir şişe Chianti günün spesiyalini alacağım, Bay Potter da başlangıç olarak Diracawl çorbası, ardından bir tabak Roopo topu ve tatlı olarak da pekmezli puding alacak."

Her zamankinden daha kısa olmasına rağmen hala ciddi ve resmi görünen cüppeler giymiş olan garson saygıyla eğildi ve kapıyı arkasından kapatarak ayrıldı.

Profesör Quirrell elini kapıya doğru salladı ve bir sürgü kayarak kapandı. "İç taraftaki sürgüye dikkat edin. Bu oda, Bay Potter, Mary'nin Odası olarak bilinir. Her türlü büyüye karşı dayanıklıdır ve gerçekten de türlü büyüye karşı dayanıklıdır*;* Dumbledore'un kendisi bile burada olanlardan hiçbir şey algılayamaz. Mary'nin Odası iki tür insan tarafından kullanılır. İlk gruptakiler yasadışı ilişkilere girerler. İkinci tür ise ilginç hayatlar sürer."

" *Gerçekten,*" dedi Harry.

Profesör Quirrell başını

salladı.

Harry'nin dudakları beklentiyle aralandı. "O zaman özel bir şey yapmadan burada oturup öğle yemeği yemek yazık olur."

Profesör Quirrell sırıttı, sonra asasını çıkarıp kapıya doğru salladı. "Elbette," dedi, "ilginç hayatlar süren insanlar Dallier'lerden daha *kapsamlı* önlemler alırlar. Az önce bizi içeri mühürledim. Artık bu odaya hiçbir şey girip çıkamayacak - örneğin kapının altındaki çatlaktan. Ve..."

Profesör Quirrell daha sonra Harry'nin hiçbirini tanımadığı en az dört farklı büyü söyledi.

"Bu bile *gerçekten* yeterli değil," dedi Profesör Quirrell. "Gerçekten önemli bir şey yapıyor olsaydık, bunların dışında yirmi üç kontrol daha yapmamız gerekirdi. Diyelim ki Rita Skeeter buraya geleceğimizi biliyor ya da tahmin ediyorsa, bu odada gerçek Görünmezlik Pelerini'ni takıyor olabilir. Ya da belki de küçük bir forma sahip bir Animagus olabilir. Bu tür nadir olasılıkları elemek için testler var, ancak hepsini uygulamak zor olacaktır. Yine de, size kötü alışkanlıklar kazandırmamak için bunları yine de yapmalı mıyım acaba?" Profesör Quirrell soyutlanmış bir ifadeyle parmağını yanağına vurdu.

" değil," dedi Harry, "anlıyorum ve hatırlayacağım." Yine de gerçekten önemli bir şey yapmadıkları için biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Pekâlâ," dedi Profesör Quirrell. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve genişçe gülümsedi. "Bugün oldukça iyi iş çıkardınız, Bay Potter. Temel fikir sizindi, eminim, her ne kadar uygulamayı siz devretmiş olsanız da. Bundan sonra Rita Skeeter'dan pek bir şey duyacağımızı sanmıyorum. Lucius Malfoy onun başarısızlığından memnun olmayacaktır. Eğer akıllıysa, kandırıldığını anladığı anda ülkeden kaçacaktır."

Harry'nin midesinde bir batma hissi belirmeye başladı. "Rita Skeeter'ın arkasında Lucius mu vardı?..."

"Bunu fark etmediniz mi?" dedi Profesör Quirrell.

Harry daha sonra Rita Skeeter'a ne olacağını düşünmemişti.

Hem de hiç.

de değil.

Ama işinden kovulacaktı, *tabii ki* kovulacaktı, Harry'nin bildiği kadarıyla Hogwarts'a giden çocukları olabilirdi ve şimdi daha kötüydü, çok daha kötüydü -

"Lucius onu öldürtecek mi?" Harry güçlükle duyulabilen bir sesle, "Lucius onu öldürtecek mi?" dedi. Kafasının içinde bir yerlerde Seçmen Şapka ona bağırıyordu.

Profesör Quirrell kuru bir şekilde gülümsedi. "Eğer daha önce gazetecilerle uğraşmadıysanız, şunu bilin ki biri her öldüğünde dünya biraz daha aydınlanıyor."

Harry sarsıcı bir hareketle sandalyesinden fırladı, çok geç olmadan Rita Skeeter'ı bulup onu uyarması gerekiyordu.

" *Otur*," dedi Profesör Quirrell sertçe. "*Hayır,* Lucius onu öldürmeyecek. Ama Lucius kendisine kötü hizmet edenlerin hayatını *son derece* tatsız hale getirir. Bayan Skeeter kaçacak ve hayatına yeni bir isimle yeniden başlayacak. *Oturun* Bay Potter; bu noktada yapabileceğiniz hiçbir şey yok ve öğrenmeniz gereken bir ders var."

Harry yavaşça yerine oturdu. Profesör Quirrell'ın yüzünde hayal kırıklığına uğramış, sinirli bir ifade vardı ve bu onu sözlerden daha çok durduruyordu.

"Bazen," dedi Profesör Quirrell, sesi kesilerek, "parlak Slytherin zekânın boşa harcandığından endişe ettiğim zamanlar oluyor. Benden sonra tekrar et. Rita Skeeter aşağılık, iğrenç bir kadındı."

"Rita Skeeter aşağılık, iğrenç bir kadındı," dedi Harry. Bunu söylerken rahat değildi, ama başka bir şey de yok gibiydi, hiç yoktu.

"Rita Skeeter itibarımı yok etmeye çalıştı ama ben ustaca bir plan yaptım ve önce *onun* itibarını yok ettim."

"Rita Skeeter bana meydan okudu. O oyunu kaybetti ve ben kazandım."

"Rita Skeeter gelecek planlarımın önünde bir engeldi. Bu planların başarılı olmasını istiyorsam onunla uğraşmaktan başka seçeneğim yoktu."

"Rita Skeeter benim düşmanımdı."

"Düşmanlarımı yenmeye istekli olmazsam hayatta hiçbir şey yapamam."

"Bugün düşmanlarımdan birini yendim." "Ben

iyi bir çocuğum."

"Özel bir ödülü hak ediyorum."

"Ah," dedi son birkaç satırdır yardımsever bir gülümsemeyle sırıtan Profesör Quirrell, "görüyorum ki dikkatinizi çekmeyi başarmışım."

Bu doğruydu. Ve Harry bir şeye sürükleniyormuş gibi hissetse de - hayır, bu sadece bir his değildi, sürüklenmişti - bunları söylediğini inkar edemezdi.

ve Profesör Quirrell'in gülümsemesini görmek onu daha iyi hissettirdi.

Profesör Quirrell cüppesinin içine , yavaş ve kasıtlı olarak anlamlı bir hareket yaptı ve...

...bir *kitap*.

Harry'nin daha önce gördüğü kitaplardan farklıydı, kenarları ve köşeleri gözle görülür biçimde şekilsizdi; akla gelen deyim *kaba* yontulmuştu, sanki bir kitap madeninden çıkarılmış gibiydi.

"Ne oldu?" diye nefes aldı Harry.

"Bir günlük," dedi Profesör Quirrell.

"Kimin?"

"Ünlü bir kişinin." Profesör Quirrell geniş geniş gülümsüyordu.

"Tamam..."

Profesör Quirrell'in ifadesi daha ciddi bir hal aldı. "Bay Potter, güçlü bir büyücü olmak için gereken şartlardan biri de mükemmel bir hafızaya sahip olmaktır. Bir bulmacanın anahtarı genellikle yirmi yıl önce eski bir parşömende okuduğunuz bir şey ya da sadece bir kez tanıştığınız bir adamın parmağında gördüğünüz tuhaf bir yüzüktür. Bundan bahsetmemin nedeni, sizinle tanıştıktan epey sonra bu eşyayı ve ona iliştirilmiş levhayı nasıl hatırlayabildiğimi açıklamak. Gördüğünüz gibi Bay Potter, hayatım boyunca, belki de sahip oldukları her şeyi tam olarak hak etmeyen kişiler tarafından tutulan bir dizi özel koleksiyonu inceledim -"

"Onu sen mi *çaldın*?" Harry kuşkuyla, "Çaldın," dedi.

"Bu doğru," dedi Profesör Quirrell. "Aslında çok yakın bir zamanda. Sanırım bu özel eşyayı, onu aynı derecede aşağılık arkadaşlarını nadirliğiyle etkilemekten başka bir amaç gütmeden elinde tutan aşağılık küçük adamdan çok daha fazla takdir edeceksiniz."

Harry şimdi ağzı açık kalmıştı.

"Ama eğer davranışlarımın yanlış olduğunu düşünüyorsanız, Bay Potter, sanırım özel hediyenizi kabul etmenize gerek yok. Tabii ki onu *geri* çalma zahmetine girmeyeceğim. Peki hangisi olacak?"

Profesör Quirrell kitabı bir elinden diğerine savurdu ve Harry'nin dehşet dolu bir bakışla istemsizce elini uzatmasına neden oldu.

"Oh," dedi Profesör Quirrell, "biraz sert bir muamele için endişelenmeyin. Bu günlüğü şömineye atsanız bile zarar görmeden çıkacaktır. Her halükarda, kararınızı bekliyorum."

Profesör Quirrell kitabı gelişigüzel havaya fırlattı ve sırıtarak tekrar yakaladı.

Hayır, Gryffindor ve Hufflepuff dedi.

Evet, dedi Ravenclaw. *Siz ikiniz 'kitap' kelimesinin hangi kısmını anlamadınız?*

Hırsızlık kısmı, dedi Hufflepuff.

Hadi ama, dedi Ravenclaw, *bizden cidden hayır dememizi ve hayatımızın geri kalanını bunun ne olduğunu merak ederek geçirmemizi isteyemezsiniz.*

Faydacı bir bakış açısından net bir olumlu gibi görünüyor, dedi Slytherin. *Bunu ekonomik bir işlem olarak düşünün.*

ticaretten kazanç sağlar, sadece ticaret kısmı olmadan. Ayrıca, onu biz *çalmadık ve Profesör Quirrell'de kalmasının kimseye bir faydası olmayacak.*

Seni Karanlık yapmaya çalışıyor! diye bağırdı Gryffindor ve Hufflepuff sertçe başını salladı.

Saf küçük bir çocuk olma, dedi Slytherin, *sana Slytherini öğretmeye çalışıyor.*

Evet, Ravenclaw dedi. *Kitabın asıl sahibi her kimse muhtemelen bir Ölüm Yiyen ya da öyle bir şeydi. O bize ait.*

Harry'nin ağzı açıldı, sonra o şekilde durdu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Profesör Quirrell oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. Kitabı köşesinde, bir parmağının üzerinde dengelemişti ve küçük bir melodi mırıldanırken onu dik tutuyordu.

Kapı çalındı.

Kitap Profesör Quirrell'ın cüppesinin içinde kayboldu ve o da sandalyesinden kalktı. Profesör Quirrell kapıya doğru yürümeye başladı -

- ve aniden duvara çarparak sendeledi.

"Her şey yolunda," dedi Profesör Quirrell'in sesi, aniden normalden çok daha zayıf çıkmıştı. "Oturun Bay Potter, bu sadece bir baş . ."

Harry'nin parmakları sandalyesinin kenarını kavradı, ne gerektiğinden, ne yapabileceğinden emin değildi. Harry, Profesör Quirrell'a fazla yaklaşamazdı bile, tabii o Kıyamet duygusuna karşı gelmek istemiyorsa -

Profesör Quirrell doğruldu, sonra nefesi biraz ağırlaşmış gibi görünerek kapıyı açtı.

Garson kız elinde bir tabak yemekle içeri girdi ve tabakları dağıtırken Profesör Quirrell yavaşça masaya doğru yürüdü.

Ama garson kız eğilerek dışarı çıktığında, Profesör Quirrell yeniden dik oturuyor ve gülümsüyordu.

Yine de, her neyse işte, o kısa bölüm Harry'yi kararlı kılmıştı. Hayır diyemezdi, Profesör Quirrell bu kadar zahmete girdikten sonra olmazdı.

"Evet," dedi Harry.

Profesör Quirrell uyarıcı bir parmak kaldırdı, sonra asasını tekrar çıkardı, kapıyı tekrar kilitledi ve daha önce yaptığı üç Büyüyü tekrarladı.

Sonra Profesör Quirrell kitabı cüppesinden çıkarıp Harry'ye fırlattı, o da neredeyse çorbasının içine düşürecekti.

Harry, Profesör Quirrell'a çaresiz bir öfke dolu bakış fırlattı. Büyülü olsun olmasın, kitaplarla bunu *yapmamanız* gerekiyordu.

Harry kitabı içgüdüsel bir dikkatle açtı. Sayfalar çok kalın görünüyordu, dokusu ne Muggle kâğıdına ne de büyücü parşömenine benziyordu. Ve ...

...boş mu?

"Görmem mi gerekiyor-"

Profesör Quirrell, "Başa doğru bak," dedi ve Harry (yine o çaresiz, kökleşmiş ilgiyle)

bir sayfa geriye.

Yazı belli ki elle yazılmıştı ve okunması çok zordu, ama Harry kelimelerin Latince olabileceğini düşündü.

"Bu da *ne*?" dedi Harry.

"Bu," dedi Profesör Quirrell, "Hogwarts'a hiç gelmemiş bir Muggle doğumlu'nun büyü araştırmalarının kaydı. Mektubu reddetmiş ve kendi küçük araştırmalarını yürütmüş, asa olmadan hiçbir zaman fazla ileri gidememiş. Levhadaki açıklamaya bakılırsa, sanırım onun adı sizin için benden daha fazla önem taşıyor. Bu, Harry Potter, Roger Bacon'ın günlüğü."

Harry neredeyse bayılıyordu.

Profesör Quirrell'in tökezlediği yerde, duvarın dibinde, güzel bir mavi böceğin ezilmiş kalıntıları parlıyordu.

Empati

J. K. Rowling alevler içinde kalacağınızdan %87 emin.

Roger Bacon 13. yüzyılda yaşamıştır ve bilimsel yöntemin en eski savunucularından biri olarak kabul edilmektedir. Bir bilim adamına deneysel günlüğünü vermek, bir yazara Shakespeare'in değil ama yazının icat edilmesine yardımcı olan birinin kalemini vermek gibidir.

Harry Potter'ı her gün yalvarırken göremezdiniz.

"Lütfen," *diye* sızlandı Harry Potter.

Fred ve George gülümseyerek tekrar başlarını salladılar.

Harry Potter'ın yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Ama sana Kevin Entwhistle'ın kedisiyle, Hermione'yle ve kaybolan gazozla ilgili olanı nasıl yaptığımı anlattım, Seçmen Şapka'yı, Remembrall'ı ya da Profesör Snape'i anlatamam..."

Fred ve George omuz silkip gitmek için döndüler.

Weasley ikizleri, "Eğer bir yolunu bulursan," dediler, "bize de haber vermeyi unutma."

" *Sen şeytansın! İkiniz de kötüsünüz!* "

Fred ve George boş sınıfın kapısını arkalarından sıkıca kapattılar ve Harry Potter'ın kapıların arkasını görebilme ihtimaline karşı yüzlerindeki sırıtışı bir süre daha korumaya dikkat ettiler.

Sonra bir köşeyi döndüler ve yüzleri sarktı.

"Sanırım Harry'nin tahminleri -"

"- sana bir fikir verdi mi?" dediler birbirlerine aynı anda ve sonra omuzları daha da çöktü.

En son hatırladıkları şey Flume'un onlara yardım etmeyi reddetmesiydi, ancak ondan *ne* yapmasını istediklerini hatırlayamıyorlardı...

...ancak başka bir yere bakmış ve yasadışı *bir şey* yapmalarına yardımcı olacak *birini* bulmuş olmalılar, yoksa daha sonra Obliviate olmayı kabul etmezlerdi.

Tüm bunları sadece kırk kalyonla nasıl yapabilmişlerdi?

İlk başta Harry'nin gerçekten de Ginny'yle evlenmesini *sağlayacak* kadar iyi bir kanıt uydurduklarından endişelenmişlerdi... ama anlaşılan bunu da düşünmüşlerdi. Wizengamot işlemleriyle *tekrar* oynanarak eski haline getirilmiş, sahte nişan sözleşmesi Gringotts'taki ejderha korumalı kasasından kaybolmuştu, vb. Aslında oldukça korkutucuydu. Artık çoğu insan *Gelecek* Postası'nın her şeyi anlaşılmaz nedenlerle uydurduğunu düşünüyordu ve *Quibbler* da ertesi günkü manşetiyle bıçağı iyice saplamıştı: HARRY POTTER GİZLİCE LUNA LOVEGOOD'LA NİŞANLANDI.

Her kimi tuttularsa zaman aşımı süresi dolduktan sonra onlara söyleyeceğini umuyorlardı. Ama bu arada durum berbattı, şimdiye kadarki en büyük şakalarını, belki de şaka tarihinin en büyük şakasını yapmışlardı ve *nasıl yaptıklarını hatırlayamıyorlardı*. Çılgıncaydı, *ilk* seferinde bir yol düşünebilmişlerdi, peki şimdi yaptıkları her şeyi *bildikten* sonra neden göremiyorlardı?

Tek tesellileri Harry'nin onların bilmediğini bilmemesiydi.

Bariz Weasley bağlantısına rağmen annem bile onları konuda sorgulamamıştı. Her ne yapıldıysa, bu herhangi bir Hogwarts öğrencisinin ulaşamayacağı bir şeydi... bazı söylentiler doğruysa, bunu parmak şıklatarak yapmış olabilecek *biri* hariç. *Harry* onlara Veritaserum altında sorgulandığını söylemişti... Dumbledore da oradaydı ve Seherbazlara korkutucu bakışlar atıyordu. Harry'nin şakayı kendisinin yapmadığını ya da kimseyi ortadan kaldırmadığını anlamalarına yetecek kadar soru sormuşlar, sonra da Hogwarts'tan defolup gitmişlerdi.

Fred ve George, Harry Potter'*ın yaptıkları* şaka yüzünden Seherbazlar tarafından sorgulanmasına kızıp kızmamakta tereddüt etmişlerdi, ama *Harry'*nin yüzündeki , muhtemelen aynı nedenle, her şeye değmişti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Rita Skeeter ve *Gelecek* Postası'nın editörü ortadan kaybolmuşlardı ve muhtemelen şu anda başka bir ülkedeydiler. Bu kısmı ailelerine anlatabilmeyi çok isterlerdi. Anneleri onları öldürdükten ve Ginny kalıntıları yaktıktan sonra, babaları onları tebrik ederdi, diye düşündüler.

Ama yine de her şey yolundaydı, bir gün babama söyleyeceklerdi ve bu arada...

...bu arada Dumbledore koridorda yanlarından geçerken hapşırmış ve yanlışlıkla cebinden küçük bir paket düşmüştü; içinden *inanılmaz* kalitede, birbirinin aynısı iki tek gözlük çıkmıştı. Weasley ikizleri yeni monokllerini "yasak" üçüncü kat koridorunda test etmişler, sihirli aynaya hızlı bir yolculuk yapıp geri dönmüşler ve *her şeyi* görememişlerdi

tespit ağları net bir şekilde görülebiliyordu, ancak monokllar İlk seferde gördüklerinden *çok* daha fazlasını.

Tabii ki monokllarla yakalanmamak için çok dikkatli olmaları gerekiyordu, yoksa kendilerini Müdür'ün odasında sert bir azar ve hatta okuldan atılma tehdidiyle karşı karşıya bulurlardı.

Gryffindor'a seçilen herkesin büyüyünce Profesör McGonagall olmadığını bilmek güzeldi.

Harry penceresiz, özelliksiz beyaz bir odadaydı, bir masanın önünde oturuyor, karşısında simsiyah resmi cüppeler giymiş ifadesiz bir adam duruyordu.

Oda tespit edilmeye karşı korumalıydı ve adam "Merhaba Bay Potter," demeden önce tam yirmi yedi büyü yapmıştı.

Siyahlı adamın Harry'nin zihnini okumaya çalışmak üzere olması garip bir şekilde uygundu.

"Kendini hazırla," dedi adam sessiz bir sesle.

Harry'nin Occlumency kitabına göre, bir insan zihni bir Legilimens'e yalnızca belirli *yüzeyler* boyunca maruz kalabilirdi. Yüzeylerinizi korumayı başaramazsanız, Legilimens *geçip* gider ve kendi zihninin kavrayabildiği herhangi bir parçanıza erişebilirdi...

...ki bu da çok fazla olmama eğilimindeydi. Görünüşe bakılırsa, insan zihinlerini en sığ düzey dışında herhangi bir düzeyde anlamak insanlar için zordu. Harry çok fazla bilişsel bilim bilmenin onu inanılmaz derecede güçlü bir Legilimens yapıp yapamayacağını merak etmişti, ama tekrarlanan deneyimler *sonunda* ona kendi zihninde biraz daha az heyecanlanması gerektiği dersini vermişti.

Bu tür şeyler hakkında tahminler. Sanki hiçbir bilişsel bilimci insanları bir tahmin yapacak kadar iyi anlamıyordu.

Okklumensi öğrenmek için ilk adım, kendinizi farklı bir insan olarak hayal etmek, olabildiğince derinlemesine rol yapmak, kendinizi tamamen o alternatif kişiliğe kaptırmaktı. Bunu her zaman yapmak zorunda değildiniz ama başlangıçta yüzeylerinizin nerede olduğunu bu şekilde öğreniyordunuz. Legilimens sizi okumaya çalışırdı ve yeterince dikkat ederseniz bunun gerçekleştiğini hissederdiniz, girmeye çalıştıklarını hissederdiniz. Sizin işiniz de onların her zaman gerçek kişiliğinize değil hayali kişiliğinize dokunduğundan emin olmaktı.

Bu konuda yeterince iyi olduğunuzda, çok *basit* bir insan olduğunuzu hayal edebilir, bir kaya gibi davranabilir ve tüm yüzeylerinizin olduğu yerde taklidi bırakmayı alışkanlık haline getirebilirsiniz. Bu standart bir Oklumans engeliydi. Bir kaya gibi davranmayı öğrenmek zordu ama sonrasında yapması kolaydı ve bir zihnin açıkta kalan yüzeyi iç kısmından çok daha sığdı, bu yüzden yeterince pratik yaparak bunu bir arka plan alışkanlığı olarak sürdürebilirdiniz.

Ya da *mükemmel* bir *Occlumens* olsaydınız, herhangi bir sondanın önünde yarışabilir, sorulan sorulara soruldukları kadar hızlı cevap verebilirdiniz, böylece Legilimens yüzeylerinizden girecek ve kim olduğunuzu iddia ettiğinizden ayırt edilemeyen bir zihin görecekti.

En iyi Legilimenler bile bu şekilde kandırılabilirdi. Eğer mükemmel bir Okklumen Okklumens engellerini kaldırdığını iddia ederse, yalan söyleyip anlamanın hiçbir yolu yoktu. Daha da kötüsü, mükemmel bir Occlumens ile karşı karşıya olduğunuzu bilmeyebilirsiniz. Nadir bulunurlardı, ama gerçek şu ki

var olmaları, Legilimency'ye güvenemeyeceğiniz anlamına geliyordu.
herhangi biri.

İnsanların birbirlerini ne kadar az anladıklarına, herhangi bir büyücünün zihnin yüzeyinin altında yatan derinlikleri ne kadar az kavradığına, en iyi insan telepatlarını başka biri gibi davranarak kandırabileceğinize dair üzücü bir yorumdu.

Ama o zaman insanlar ilk etapta birbirlerini sadece rol yaparak anladılar. Beyinlerindeki yüz trilyon sinapsı ayrı nesneler olarak modelleyerek insanlar hakkında tahminlerde bulunamazsınız. Dünyadaki en iyi sosyal manipülatörden size sıfırdan bir Yapay Zeka inşa etmesini isteyin, size sadece aptal aptal bakacaktır. Beyninize onlarınki gibi davranmasını söyleyerek insanları tahmin ettiniz. *Kendinizi onların yerine koydunuz* . Öfkeli bir insanın ne yapacağını bilmek istiyorsanız, kendi beyninizin öfke devresini etkinleştirdiniz ve bu devre ne çıktıysa, tahmininiz de o oldu. Öfke için sinirsel devre aslında içeride neye benziyordu? Kim bilebilirdi ki? Dünyadaki en iyi sosyal manipülatör nöronların ne *olduğunu* bilmeyebilirdi ve en iyi Legilimens de bilmeyebilirdi.

Bir Legilimens'*anlayabildiği* her şeyi bir Occlumens de *taklit* edebilirdi. Her iki durumda da aynı numaraydı - muhtemelen her iki durumda da aynı sinirsel devre tarafından uygulanıyordu, kendi beyninizi başkasınınkinin bir modeli olarak hareket edecek şekilde yeniden yapılandırmak için tek bir kontrol devresi seti.

Ve böylece telepatik saldırı ile telepatik savunma arasındaki yarışı savunma kesin bir şekilde kazanmış oldu. Aksi takdirde tüm büyülü dünya, hatta belki de tüm Dünya, çok farklı bir yer olurdu...

Harry derin bir nefes aldı ve konsantre oldu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Harry *bir kez* olsun*,* sadece *bir kez olsun,* gizemli güçler bölümünde eksik kalmamıştı.

Neredeyse bir ay çalıştıktan sonra ve gerçek bir önseziden çok bir hevesle, Harry kendini soğuk bir şekilde kızdırmaya ve sonra da kitabın Okkumans egzersizlerini tekrar denemeye karar vermişti. O noktada bu tür şeylerden umudunu büyük ölçüde kesmişti, ama yine de hızlı bir denemeye değer gibi görünüyordu -

Kitabın en zor alıştırmalarını iki saat içinde bitirmiş ve ertesi gün Profesör Quirrell'a gidip hazır olduğunu söylemişti.

Karanlık tarafının, başka insanlar gibi davranmakta çok ama *çok* iyi olduğu ortaya çıkmıştı.

Harry, tamamen karanlık tarafına geçtiği ilk andaki standart tetikleyicisini düşündü...

Severus durakladı, kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Ve bu... beş puan mı ? Hayır, Ravenclaw'dan geri sohbet için on puan alalım."

Harry'nin gülümsemesi daha da soğuklaştı ve Harry'nin zihnini okuyacağını sanan siyah cüppeli adama baktı.

Sonra Harry tamamen başka birine, duruma uygun görünen birine dönüştü.

...beyaz bir odada, penceresiz, özelliksiz, bir masanın önünde oturuyor, karşısında simsiyah resmi elbiseler giymiş ifadesiz bir adam var.

Kimball Kinnison, Galaktik Devriye'nin İkinci Aşama Lensman'ının zihnini okuyacağını sanan siyah cüppeli adama baktı.

Kimball Kinnison'ın sonuçtan emin olduğunu söylemek hafif kalırdı. Arisia'lı Mentor tarafından eğitilmişti, bu ya da başka bir evrende bilinen en güçlü zihin ve karşısında oturan büyücü tam olarak Gri Lensman'ın görmesini istediği şeyi görecekti...

...şu anda kılığına girdiği çocuğun, Harry Potter adında masum bir çocuğun zihnini.

"Hazırım," dedi Kimball Kinnison on bir yaşındaki bir tam olarak uyan gergin ses tonuyla.

" *Legilimens,*" dedi siyah cüppeli büyücü. Bir

duraklama oldu.

Siyah *cüppeli* büyücü gözlerini kırpıştırdı, sanki göz kapaklarını bile hareket ettirmeye yetecek kadar şok edici bir şey görmüş gibiydi. "Yaşayan Çocuk'un *gizemli* bir *karanlık tarafı mı* var*?*" derken sesi pek de tınısız değildi*.* "

Harry'nin yanaklarına yavaş yavaş bir sıcaklık yayıldı.

"Pekâlâ," dedi adam. Yüzü şimdi yeniden mükemmel bir sakinliğe bürünmüştü. "Affedersiniz. Bay Potter, avantajlarınızı bilmek ama bu onlara aşırı güvenmekle aynı şey değil. Gerçekten de on bir yaşında Okklumans öğrenebilirsiniz. Bu beni şaşırtıyor. Bay Dumbledore'un yine deli numarası yaptığını sanmıştım. Dissosiyatif yeteneğiniz o kadar güçlü ki, çocukluk istismarına dair başka bir işaret bulamamak beni şaşırttı ve zamanla mükemmel bir Occlumens olabilirsiniz. Ama bir şey var.

Bununla ilk denemenizde başarılı bir Okümantasyon bariyeri koymayı beklemek arasında önemli bir fark vardır. Bu çok saçma. Zihninizi okurken bir şey hissettiniz mi?"

Harry başını salladı, şimdi öfkeyle kızarıyordu.

"O zaman bir dahaki sefere daha dikkatli olun. Amaç ilk ders gününüzde mükemmel bir görüntü oluşturmak değildir. Amaç, yüzeylerinizin nerede öğrenmektir. Kendinizi hazırlayın."

Harry yine Kimball Kinnison gibi davranmaya, daha dikkatli olmaya çalıştı ama düşünceleri biraz dağınıktı ve birden düşünmemesi gereken her şeyin farkına vardı...

Oh, bu berbat olacaktı.

Harry dişlerini sıktı. En azından eğitmen daha sonra Obliviated olacaktı.

" *Legilimens.* " Bir

duraklama oldu -

...beyaz bir odada, penceresiz, özelliksiz, bir masanın önünde oturuyor, karşısında simsiyah resmi elbiseler giymiş ifadesiz bir adam var.

Dördüncü günleriydi, bir Pazar akşamıydı. Bu kadar para ödediğinizde, hafta sonu kavramını bir kenara bırakın, istediğiniz zaman seanslarınızı alabiliyordunuz.

"Merhaba Bay Potter," dedi telepat, gizlilik büyülerinin tamamını yapmış olduğu için sesi çıkmadan.

"Merhaba Bay Bester," dedi Harry bitkin bir sesle. "İlk şoku üzerimizden atalım, olur mu?"

"Beni şaşırtmayı başardın mı?" dedi adam, şimdi sesi biraz ilgili geliyordu. "Peki o zaman." Asasını doğrulttu ve Harry'nin gözlerinin içine baktı. " *Legilimens.* "

Bir duraklama oldu ve sonra siyah büyücü sanki biri ona bir sığır sopasıyla dokunmuş gibi sarsıldı.

"Karanlık Lord *yaşıyor mu?* " diye boğuldu. Gözleri birden vahşileşti. " *Dumbledore kendini görünmez yapıp kızların yurt odalarına mı giriyor?* "

Harry içini çekti ve saatine baktı. Yaklaşık üç saniye sonra...

"Ee," dedi adam. Ses tonunu tam olarak toparlayamamıştı. "Büyünün gizli kurallarını keşfedeceğine ve çok güçlü olacağına gerçekten inanıyorsun."

"Doğru," dedi Harry, hâlâ saatine bakarak. "Kendime *o kadar* güveniyorum ki."

"Merak ediyorum. Seçmen Şapka senin bir sonraki Karanlık Lord olacağını düşünüyor gibi görünüyor."

"Olmamak için çok çabaladığımı biliyorsun ve bana Okümümensi öğretmek isteyip istemediğin konusunda uzun bir tartışma yaptığımızı ve sonunda bunu yapmaya karar verdiğini gördün, bu yüzden bunu halledebilir miyiz?"

"Pekâlâ," dedi adam tam altı saniye sonra, geçen seferki gibi. "Kendini hazırla." Durakladı ve sonra sesi oldukça hüzünlüydü, "Yine *de* altın ve gümüşle ilgili o numarayı hatırlayabilmeyi isterdim."

Harry, insanları aynı başlangıç koşullarına geri döndürdüğünüzde ve aynı uyaranlara maruz bıraktığınızda insan düşüncelerinin ne kadar tekrarlanabilir olduğunu görmekten çok rahatsız oluyordu. Bu, iyi bir indirgemecinin en sahip olmaması gereken yanılsamaları ortadan kaldırıyordu.

Harry ertesi Pazartesi sabahı Herboloji dersinden çıkarken oldukça kötü bir ruh hali içindeydi.

Hermione onun yanında kaynıyordu.

Diğer çocuklar hâlâ içerideydi ve Ravenclaw'ın yılın ikinci Quidditch maçını kazanması hakkında birbirlerine heyecanla saçmaladıkları için eşyalarını toplamakta biraz yavaş davranıyorlardı.

Görünüşe göre dün gece yemekten sonra bir kız otuz dakika boyunca bir süpürgenin üzerinde uçmuş ve ardından bir tür dev sivrisinek yakalamıştı. Bu maç sırasında olanlarla ilgili başka gerçekler de vardı ama bunların konuyla ilgisi yoktu.

Harry bu heyecan verici spor etkinliğini hem Okklumans dersi hem de bir hayatı olduğu için kaçırmıştı.

Daha sonra Ravenclaw yatakhanesindeki tüm konuşmalardan kaçındı, Sessizleştirme Büyüsü ve sihirli sandıklar harika değil miydi? Kahvaltısını Gryffindor masasında yapmıştı.

Ama Harry Bitki Bilimi'nden kaçamadı ve Ravenclaw'lar dersten önce, dersten sonra ve *ders sırasında,* Harry altını değiştirmekte olduğu bebek furcot'tan başını kaldırıp bazılarının *bitkiler* hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştığını ve Snitch'lerin hiçbir şeyde yetişmediğini, bu yüzden *lütfen* Quidditch hakkında çenelerini kapatabileceklerini yüksek sesle söyleyene kadar bu konu hakkında konuştular. Orada bulunan diğer herkes ona şok olmuş bir şekilde

Alkışlamak ister gibi bakan Hermione ve Ravenclaw için ona bir puan veren Profesör Sprout hariç.

Ravenclaw için *bir* puan.

Bir nokta.

Aptal süpürgelerinin üzerinde aptal oyunlarını oynayan yedi aptal, Ravenclaw'a *yüz doksan puan* kazandırmıştı.

Görünüşe göre Quidditch *puanları doğrudan Ev puanları toplamına ekleniyordu.*

Başka bir deyişle, altın bir sivrisinek yakalamak 150 Ev puanı değerindeydi.

Harry yüz elli Ev puanı kazanmak için ne yapması gerektiğini *hayal* bile edemiyordu.

Ayrıca, *yüz elli Hufflepuff*'ı kurtarmak ya da *zaman makinelerine koruyucu kabuklar yerleştirmek kadar iyi on beş fikir* bulmak *ya da insanları öldürmek için bin beş yüz yaratıcı yol* icat *etmek* ya da *tüm yıl* boyunca Hermione Granger olmak .

Harry, aynı derecede kırgın bir havayla yanında yürüyen Hermione'ye, "Onları öldürmeliyiz," dedi.

"Kim?" dedi Hermione. "Quidditch takımı mı?"

"Quidditch'le herhangi bir şekilde ilgili olan herkesi düşünüyordum ama Ravenclaw takımı bir başlangıç olabilir, evet."

Hermione'nin dudakları onaylamaz bir şekilde büzülmüştü. "İnsan öldürmenin yanlış olduğunu biliyorsun, değil mi Harry?"

"Evet," dedi Harry.

"Tamam, sadece kontrol ediyorum," dedi Hermione. "Önce Arayıcı'yı alalım. Bazı Agatha Christie gizemleri okudum, onu trene nasıl bindirebileceğimizi biliyor musun?"

"İki öğrenci cinayet planlıyor," dedi kuru bir ses. "Ne kadar şok edici."

Yakındaki bir köşeden hafif benekli cüppeler giymiş, yağlı saçları uzun ve dağınık bir şekilde omuzlarına dökülen bir adam çıktı. Ölümcül tehlike ondan yayılıyor, koridoru yanlış karıştırılmış iksirler, kazayla düşmeler ve Seherbazların doğal nedenler olarak kabul ettiği yatakta ölen insanlarla dolduruyor gibiydi.

Harry hiç düşünmeden Hermione'nin önüne geçti.

Arkasından bir nefes sesi geldi ve bir an sonra Hermione yanından geçip Harry'*nin* önüne çıktı. "Koş, Harry!" dedi. "Çocuklar tehlikede olmak zorunda değil."

Severus Snape neşeyle gülümsedi. "Eğlenceli. Kendini Bayan Granger'la flört etmekten alıkoyabilirsen, bir rica ediyorum Potter."

Birden Hermione'nin yüzünde çok endişeli bir ifade belirdi. Harry'ye döndü ve ağzını açtı, sonra durakladı, sıkıntılı görünüyordu.

"Merak etmeyin Bayan Granger," dedi Severus'un ipeksi sesi. "Söz veriyorum, sevgilini öldürmeden geri vereceğim." Gülümsemesi

ortadan kayboldu. "Şimdi Potter ve ben gidip baş başa özel bir konuşma yapmak üzereyiz. Umarım davetli olmadığın anlaşılmıştır, ama her ihtimale karşı bunu bir Hogwarts profesörünün emri olarak kabul et. Senin gibi iyi bir küçük kızın itaatsizlik etmeyeceğinden eminim."

Ve Severus dönüp köşeden geri yürüdü. "Geliyor musun, Potter?" dedi sesi.

"Şey," dedi Harry Hermione'ye. "onu takip etsem ve *sen* de endişelenip alınmadığından emin olmak için ne söylemem gerektiğini düşünsen olur mu?"

"Hayır," dedi Hermione, sesi titreyerek. Severus'un

kahkahası köşeden yankılandı.

Harry başını eğdi. "Özür dilerim," dedi alçak sesle, "gerçekten," ve İksir Ustası'nın peşinden gitti.

"Yani," dedi Harry. Artık başka ses yoktu, ama iki çift bacak, biri uzun, diğeri kısa, rastgele bir taş koridorda ilerliyordu. İksir Ustası hızlı adımlarla yürüyordu, ama Harry'nin yetişemeyeceği hızlı değildi ve Harry'nin yön kavramını Hogwarts'a uygulayabildiği ölçüde, sık kullanılan alanlardan uzaklaşıyorlardı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Herhalde açıklayamazsınız," dedi Severus kuru bir sesle, "neden ikiniz Cho Chang'i öldürmeyi planlıyordunuz?"

"Hogwarts okul sisteminin bir yetkilisi olarak, altın bir sivrisinek yakalamanın neden yüz elli House puanına layık bir akademik başarı sayıldığını açıklayabileceğinizi sanmıyorum," dedi Harry kuru bir sesle.

Severus'un dudaklarından bir gülümseme geçti. "Hay Allah, ben de senin anlayışlı biri olduğunu sanırdım. Sınıf arkadaşlarını anlamaktan gerçekten bu kadar aciz misin Potter, yoksa onları deneyemeyecek kadar mı sevmiyorsun? Eğer Quidditch puanları Ev Kupası'na dahil edilmeseydi, o zaman Ev puanlarını umursamazdı. Bu sadece senin ve Bayan Granger gibi öğrenciler için belirsiz bir yarışma olurdu."

Şaşırtıcı derecede iyi bir cevaptı.

Ve bu şok Harry'nin zihnini tamamen uyandırdı.

Geriye dönüp baktığımızda Severus'un öğrencilerini anlaması, hem de çok iyi anlaması şaşırtıcı olmamalıydı.

Akıllarını okuyordu. Ve...

...kitapta başarılı bir Legilimens'in son derece nadir olduğu, mükemmel bir Occlumens'ten daha nadir olduğu, çünkü neredeyse hiç kimsenin yeterli zihinsel disipline sahip olmadığı yazıyordu.

Zihinsel disiplin mi?

Harry, sınıfta rutin olarak kendini kaybeden ve küçük çocuklara patlayan bir adam hakkında hikayeler toplamıştı.

...ama aynı adam, Harry Karanlık Lord'un hala hayatta olduğundan bahsettiğinde, anında ve mükemmel bir şekilde cevap vermişti
- Tamamen cahil birinin vereceği tepkiyi veriyor.

Adam Hogwarts'ta bir suikastçı havasıyla dolaşıyor, tehlike saçıyordu...

...ki bu gerçek bir suikastçının yapması gereken şey *değildi*. Gerçek suikastçılar sizi öldürene kadar uysal küçük muhasebeciler gibi görünmelidir.

Gururlu ve aristokrat Slytherin'in Ev Başkanı'ydı ve iki dakikalık bir sihirle çıkarılabilecek iksir ve malzeme parçalarının lekeleriyle dolu bir cübbe giyiyordu.

Harry onun kafasının karıştığını fark etti.

Ve *Slytherin Hanesi Başkanı hakkındaki* tehdit tahmini astronomik bir *şekilde* yükseldi.

Dumbledore Severus'un onun olduğunu düşünüyor gibiydi ve bunu yalanlayacak hiçbir şey yoktu; İksir Ustası söz verdiği gibi "korkutucu ama kötü niyetli değildi". Yani, diye düşünmüştü Harry daha önce, bu Kardeşlik işiydi. Severus zarar vermeyi planlıyor olsaydı, Harry'nin yalnız olduğu bir zamanı beklemek varken, Hermione'nin, bir tanığın önünde Harry'yi almaya gelmezdi herhalde...

Harry sessizce dudağını ısırdı.

Severus Snape, "Bir zamanlar Quidditch'e gerçekten hayran olan bir çocuk tanırdım," dedi. "Tam bir ahmağın tekiydi. Tıpkı senin ve benim beklediğimiz gibi, biz ikimiz."

"*Nedir* bu?" Harry yavaşça söyledi.

"Sabır, Potter."

Severus başını çevirdi ve suikastçı edasıyla koridorun duvarlarındaki bir açıklığa doğru süzüldü, oradan da daha küçük ve dar bir koridor çıkıyordu.

Harry onu takip etti, kaçıp gitmenin daha akıllıca olup olmayacağını düşünüyordu.

Döndüler, bir dönüş daha yaptılar ve çıkmaz bir , basit, boş bir duvara geldiler. Eğer Hogwarts gerçekten inşa edilmiş olsaydı, büyülenmiş ya da çağrılmış ya da doğmuş ya da her neyse, Harry mimara hiçbir yere gitmeyen koridorlar inşa etmesi için insanlara para ödemesi konusunda sert sözler söylerdi.

" *Quietus,*" dedi Severus ve birkaç şey söyledi.

Harry arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Severus'un yüzünü izledi.

"Gözlerimin içine mi bakıyorsun, Potter?" dedi Severus Snape. "Okklumans derslerin Legilimency'yi engelleyebilecek kadar ilerlemiş olamaz. Ama belki de onu algılayabilecek kadar ilerlemişlerdir. Aksini bilemeyeceğim için deneme riskine girmeyeceğim." Adam ince bir şekilde gülümsedi. "Sanırım aynı şey Dumbledore için de geçerli olacak.
İşte bu yüzden *şimdi* bu küçük konuşmayı

yapıyoruz." Harry'nin gözleri istemsizce büyüdü.

"," dedi Severus, gözleri parlayarak, "konuşmalarımızdan *kimseye* bahsetmeyeceğine söz vermeni istiyorum.
. Okul söz konusu olduğunda, İksir ödevinizi tartışıyoruz. Buna inanıp inanmamaları önemli değil. Dumbledore ve McGonagall'a göre ise Draco Malfoy'un bana olan güvenini sarsıyorum ve ikimiz de bu konuda daha fazla konuşmayı uygun bulmuyoruz."

Harry'nin beyni bunun sonuçlarını ve etkilerini hesaplamaya çalıştı ve takas alanı tükendi.

"Eee?" dedi İksir Ustası.

"," dedi Harry yavaşça. Bir konuşma yapıp *da* bunu kimseye söyleyememenin, bu konuşmayı yapmamaktan ve içeriğini kimseye söyleyememekten nasıl daha kısıtlayıcı olabileceğini anlamak zordu. "Söz veriyorum."

Severus dikkatle Harry'yi izliyordu. "Bir keresinde Müdür'ün odasında zorbalığa ya da kötü muameleye müsamaha göstermeyeceğini söylemiştin. Bu yüzden merak ediyorum, Harry Potter. Babana ne kadar benziyorsun?"

"Michael Verres-Evans'tan bahsetmiyorsak," dedi Harry, "cevabım James Potter hakkında çok az şey bildiğimdir."

Severus kendi kendine konuşur gibi başını salladı. "Beşinci sınıf bir Slytherin var. Lesath Lestrange adında bir çocuk. Gryffindor'lar tarafından zorbalığa uğruyor. Böyle durumlarla başa çıkma kısıtlı. Belki ona yardım edebilirsin. Eğer isterseniz. Senden iyilik istemiyorum ve sana borçlu da . Bu sadece istediğinizi yapabilmeniz için bir fırsat."

Harry Severus'a baktı, düşünüyordu.

"Bunun bir tuzak olup olmadığını mı merak ediyorsun?" dedi Severus, dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Değil. Bu bir test. Benim açımdan merak diyebilirsiniz. Ama Lesath'ın sorunları gerçek, tıpkı benim müdahale etmekte yaşadığım zorluklar gibi."

Diğer insanların sizin iyi bir adam olduğunuzu bilmesiyle ilgili sorun buydu. Bildiklerini bilseniz bile, yemi görmezden gelemezdiniz.

Ve eğer babası da öğrencileri zorbalardan korumuşsa... Harry'nin Severus'un ona neden söylediğini bilip bilmemesi önemli değildi. Bu

Yine de içi ısınıyor, gurur duyuyor ve çekip gitmesi imkânsız hale geliyordu.

"Peki," dedi Harry. "Bana Lesath'tan bahset. Neden ona zorbalık ediliyor?"

Severus'un yüzündeki belli belirsiz gülümseme kayboldu. "Sence orada
Neden Potter?"

"Belki de değildir," dedi Harry sessizce. "Ama aklıma önemsiz bir melez kızı merdivenlerden aşağı itmiş olabileceği düşüncesi geldi."

"Lesath Lestrange," dedi Severus, sesi artık soğuktu, "Karanlık Lord'un en fanatik ve kötü hizmetkârı Bellatrix Black'in oğludur. Lesath, Rabastan Lestrange'ın kabul edilmiş piçidir. Karanlık Lord'un ölümünden kısa bir süre sonra Bellatrix, Rabastan ve Rabastan'ın kardeşi Rodolphus, Alice ve Frank Longbottom'a işkence ederken yakalandılar.
Üçü de ömür boyu Azkaban'dadır. Longbottom'lar defalarca Cruciatus ile delirtildi ve St. Mungo'nun tedavi edilemez koğuşunda kalıyorlar. Bunların herhangi biri ona zorbalık yapmak için iyi bir neden mi Potter?"

"Hiçbir nedeni yok," dedi Harry, hâlâ sessizce. "Ve Lesath'ın kendisi bildiğin kadarıyla yanlış bir şey yapmadı, öyle mi?"

Severus'un dudaklarından yine belli belirsiz bir gülümseme geçti. "O da herkesten daha aziz değil. Ama hiçbir melez kızı merdivenlerden aşağı itmedi, ben hiç duymadım."

"Ya da zihninde gördü," dedi Harry.

Severus'un ifadesi soğuktu. "Onun mahremiyetini ihlal etmedim, Potter. Daha ziyade Gryffindor'ların içine baktım. O sadece onların küçük tatminleri için uygun bir hedef."

Harry'nin omurgasından aşağı soğuk bir öfke aktı ve Severus'un güvenilir bir bilgi kaynağı olmayabileceğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı

"Ve sen," dedi Harry, "Harry Potter'ın, Yaşayan Çocuk'un bir müdahalesinin etkili olabileceğini düşünüyorsun."

"Kesinlikle," dedi Severus Snape ve Harry'ye Gryffindor'ların bir sonraki küçük oyunlarını ne zaman ve nerede planlayacaklarını söyledi.

Hogwarts'ın ikinci katının ortasından kuzey-güney ekseninde uzanan bir ana koridor vardır ve bu koridorun ortasına yakın bir yerde, bir düzine adım geriye gidip dik bir açıyla dönerek L şeklini alan ve ardından bir düzine adım daha ilerleyerek üç kat yukarıdan Hogwarts'ın doğu arazisine düşen hafif çiseleyen yağmura bakan parlak, geniş bir pencerede son bulan kısa bir koridora açılan bir kapı vardır. Pencerenin yanında durduğunuzda ana koridordan hiçbir şey duyamazsınız ve koridordaki hiç kimse pencerenin yanında olup bitenleri duymaz. Eğer bunda bir tuhaflık olduğunu düşünüyorsanız, Hogwarts'ta çok uzun süre kalmamışsınız demektir.

Kırmızı cüppeli dört çocuk gülüyor ve yeşil cüppeli bir çocuk çığlık atıyor ve dört çocuk onu dışarı itmeye çalışırken elleriyle çılgınca açık pencerenin kenarlarına tutunuyor. Elbette bu sadece bir ve ayrıca o yükseklikten düşmek bir büyücüyü öldürmezdi. Hepsi iyi eğlenceler. Eğer bunda garip bir şey olduğunu düşünüyorsanız -

" *Ne yapıyorsun?* " diyor altıncı bir çocuğun sesi.

Kırmızı cüppeli dört çocuk ani bir hareketle dönmeye başlar ve yeşil cüppeli çocuk

çılgınca kendini pencereden uzaklaştırır ve yüzü gözyaşlarıyla kaplı bir şekilde yere düşer.

"Oh," diyor kırmızı cüppeli çocukların en yakışıklısı, rahatlamış bir sesle, "*sensin.* Hey, Lessy, bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Burnunu çekişini kontrol altına almaya çalışan yerdeki çocuktan herhangi bir cevap gelmez ve kırmızı süslemeli cüppeli çocuk tekme atmak için bacağını geri çeker.

" *Kesin şunu!* " diye bağırır altıncı çocuk.

Kırmızı kesimli cüppeli çocuk tekmeyi bırakırken yalpalıyor. "Um," diyor, "bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Altıncı çocuğun nefes alış verişi garip geliyor. "Lesath Lestrange," diyor, nefesi kesik kesik geliyor, "ve aileme hiçbir şey yapmadı, beş ."

Neville Longbottom karşısındaki dört devasa beşinci sınıf zorbasına baktı ve titremesini kontrol etmek için çok çaba sarf etti.

Harry Potter'a hayır demeliydi.

"Neden onu savunuyorsun?" dedi yakışıklı olan, yavaşça, ilk alınganlık ipuçlarıyla şaşırmış bir sesle. "O bir *Slytherin.* Ve bir *Lestrange.* "

"O ailesini kaybetmiş bir çocuk," dedi Neville Longbottom. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim." Bu sözlerin nereden çıktığını bilmiyordu. Kulağa çok havalı, Harry Potter'ın söyleyeceği bir şey gibi geliyordu.

Yine de titreme devam etti.

" Sen *kim olduğunu* sanıyorsun*?* " dedi yakışıklı olan, sesi kızgın çıkmaya başlayarak.

Ben Neville, Soylu ve Kadim Longbottom Hanedanı'nın son ferdiyim.

Neville söyleyemedi.

"Bence o bir *hain*," dedi diğer Gryffindor'lardan biri ve Neville'in midesinde ani bir batma hissi oluştu.

Bunu biliyordu, sadece biliyordu. Harry Potter her şeye rağmen yanılmıştı. Zorbalar sadece Neville Longbottom onlara durmalarını söyledi diye durmazlardı.

Yakışıklı olan bir adım öne çıktı ve diğer üçü de onu takip etti.

"Demek senin için durum böyle," dedi Neville, sesinin bu kadar istikrarlı olmasına şaşırarak. "Lesath Lestrange ya da Neville Longbottom olması senin için fark etmiyor."

Lesath Lestrange yerde yattığı yerden ani bir soluk verdi.

"Kötülük kötüdür," diye hırladı daha önce konuşan aynı çocuk, "ve eğer kötülükle arkadaşsan, sen de kötüsündür."

Dörtlü bir adım daha öne çıktı.

Lesath yalpalayarak ayağa kalktı. Yüzü griydi ve birkaç adım atıp duvara yaslandı ve hiçbir şey söylemedi. Gözleri koridordaki dönüşe, çıkış yoluna sabitlenmişti.

"Arkadaşlar," dedi Neville. Şimdi sesinin tonu biraz . "Evet, arkadaşlarım var. Onlardan biri de Yaşayan Çocuk."

Gryffindor'lardan birkaçı aniden endişeli göründü. Yakışıklı olan irkilmedi. "Harry Potter burada değil," dedi, sesi sertti, "ve eğer burada olsaydı, bir Longbottom'ın bir Lestrange'ı savunduğunu görmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

Gryffindor'lar bir uzun adım daha attılar ve Lesath onların arkasında, duvar boyunca sürünerek fırsatını kolladı.

Neville yutkundu ve başparmağıyla işaret parmağını birbirine bastırarak sağ elini kaldırdı.

Gözlerini kapadı, çünkü Harry Potter ona bakmayacağına dair söz verdirmişti.

Eğer bu işe yaramazsa, bir daha asla kimseye

güvenmeyecekti. Sesi şaşırtıcı derecede net çıkmıştı.

"Harry James Potter-Evans-Verres. Harry James Potter-Evans-Verres. Harry James Potter-Evans-Verres. Bana olan borcun ve gerçek adının gücüyle seni çağırıyorum, senin için yolu açıyorum, kendini benim önümde göstermen için seni çağırıyorum."

Neville parmaklarını şıklattı.

Ve sonra Neville gözlerini açtı. Lesath

Lestrange ona bakıyordu. Dört Gryffindor

ona bakıyordu.

Yakışıklı olan kıkırdamaya başladı ve bu diğer üçünü de harekete geçirdi.

"Harry Potter'ın köşeyi dönmesi falan mı gerekiyordu?" dedi yakışıklı olan. "Ah. Görünüşe göre ekilmişsin."

Yakışıklı olan Neville'e doğru tehditkâr bir adım attı.

Diğer de onu takip etti.

"Öhöm," dedi Harry Potter arkalarından, koridorun çıkmazında, kimsenin görünmeden ulaşamayacağı bir yerde, pencerenin yanındaki duvara yaslanarak.

İnsanların çığlık atmasını izlemek her zaman bu kadar iyi hissettiriyorsa, Neville insanların neden zorba olduklarını bir şekilde anlayabilirdi.

Harry Potter, Lesath Lestrange ile diğerlerinin arasına girerek ilerledi. Buz gibi bakışlarını kırmızı kesimli cüppeler içindeki oğlanların üzerinde gezdirdi ve sonra gözleri yakışıklı olana, takıldı. "Bay Carl Sloper," dedi Harry Potter. "Bu durumu tam olarak anladığıma inanıyorum. Eğer Lesath Lestrange yanlış bir anne babadan doğmak yerine kendi başına tek bir kötülük yaptıysa bile, bu gerçek *sizin tarafınızdan* bilinmiyor. Eğer bu konuda yanılıyorsam, Mr Sloper, beni hemen bilgilendirmenizi öneririm."

Neville diğer çocukların yüzlerindeki korku ve dehşeti gördü. Bunu kendisi de hissediyordu. Harry bunun bir numara olduğunu *iddia etmişti*, ama nasıl olabilirdi ki?

"Ama o bir *Lestrange*," dedi elebaşı.

"O *kaybetmiş* bir çocuk," dedi Harry Potter, sesi daha da soğuklaşarak.

Bu sefer diğer üç Gryffindor da irkildi.

"Yani," dedi Harry Potter. "Neville'in Longbottomlar adına masum bir çocuğa eziyet etmeni istemediğini gördün. Bu seni harekete geçiremedi. Sana Yaşayan Çocuk'un *da* senin hatalı olduğunu düşündüğünü, bugün yaptığının korkunç bir hata olduğunu söylesem, bu bir fark yaratır mı?"

Elebaşı Harry'ye doğru bir adım attı.

Diğerleri onu takip etmedi.

"Carl," dedi içlerinden biri yutkunarak. "Belki de gitmeliyiz."

"Senin sonraki Karanlık Lord olacağını söylüyorlar," dedi elebaşı, gözlerini Harry'ye dikerek.

Harry Potter'ın yüzünde bir sırıtış belirdi. "Ayrıca Ginevra Weasley ile gizlice nişanlandığımı ve Fransa'yı fethetmemizle ilgili bir kehanet olduğunu söylüyorlar." Gülümsemesi soldu. "Madem konuyu zorlamaya kararlısınız, Bay Carl Sloper, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmama izin verin. *Lesath'ı rahat bırakın.* Bırakmazsanız haberim olur."

"Demek Lessy sana laf attı," dedi elebaşı soğuk bir sesle.

"Tabii," dedi Harry Potter kuru bir sesle, "ayrıca bugün Charms dersinden çıktıktan sonra, kimsenin seni göremeyeceği tenha bir yerde, saçına beyaz kurdele takmış bir Hufflepuff kızıyla ne yaptığını da anlattı -"

Elebaşının çenesi şok içinde düştü.

"Eep," dedi diğer Gryffindor'lardan biri tiz bir sesle ve topuklarının üzerinde dönerek köşeye doğru koşmaya başladı. Ayak sesleri hızla uzaklaştı ve kayboldu.

Ve sonra altı tane vardı.

"Ah," dedi Harry Potter, "işte biraz zeki bir genç adam gidiyor. Geri kalanınız, başınızı belaya önce Bertram Kirke'ü örnek alsanız iyi olur."

"Bize laf atmakla mı tehdit ediyorsun?" dedi yakışıklı Gryffindor, sesi kızgın olmaya çalışıyordu ama oldukça dalgalıydı. "Laf başına kötü şeyler gelir."

Diğer iki Gryffindor yavaşça geri çekilmeye başladı.

Harry Potter gülmeye başladı. "Ah, bunu az önce söylemedin. *Gerçekten* gözümü korkutmaya mı çalışıyorsun? *Beni mi?* Şimdi dürüst ol, Peregrine Derrick'ten, Severus Snape'ten ya da Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den daha korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elebaşı bile bundan ürktü.

Harry Potter parmakları havada elini kaldırdı ve Gryffindor'ların üçü de geriye doğru sıçradı ve içlerinden biri "Yapma - !" diye bağırdı.

"Bak," dedi Harry Potter, "işte burada parmağımı şıklatıyorum ve sen bu akşam yemekte kahkahalarla anlatılacak komik bir hikâyenin parçası oluyorsun. Ama sorun şu ki, güvendiğim insanlar bana bunu yapmamamı söyleyip duruyorlar. Profesör McGonagall bana her şeyin kolayına kaçtığımı, Profesör Quirrell ise nasıl kaybedeceğimi öğrenmem gerektiğini söyledi. Kendimden büyük Slytherin'lerden dayak yediğim hikayeyi hatırlıyor musun? Bunu yapabiliriz. Bana bir süre zorbalık yapabilirsin ve ben de sana izin verebilirim. Sadece sen

Sonunda bu okuldaki pek çok arkadaşıma bu konuda hiçbir şey yapmamalarını söylediğim kısmı hatırlıyor musunuz? Bu sefer o kısmı atlayacağız. O yüzden devam edin. Zorla beni."

Harry Potter bir adım öne çıktı, kollarını davet edercesine açmıştı.

Üç Gryffindor kaçışmaya başladı ve Neville ezilmemek için hızlıca kenara çekilmek zorunda kaldı.

Ayak sesleri azalırken bir sessizlik oldu ve ardından daha fazla sessizlik.

Ve sonra üç tane vardı.

Harry Potter derin bir nefes aldı, sonra verdi. "Vay canına," dedi. "Nasılsın Neville?"

Neville'in sesi tiz bir çıktı. "Tamam,
gerçekten ."

Harry Potter'ın yüzünde bir sırıtış belirdi. "*Sen* de oldukça havalıydın, biliyorsun."

Neville, Harry Potter'ın bunu sadece kendisini iyi hissettirmek için biliyordu ama yine de göğsünde sıcak bir parıltı başladı.

Harry Lesath Lestrange'a döndü -

"İyi misin, Lestrange?" dedi Neville, Harry daha ağzını açamadan.

İşte bu, kendinizi asla söylerken bulmayı beklemediğiniz bir şeydi.

Lesath Lestrange yavaşça döndü ve Neville'e baktı, yüzü gergindi, artık ağlamıyordu, gözyaşları kururken parlıyordu.

"Nasıl olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?" dedi Lesath, sesi yüksek ve titriyordu. " *Bildiğini mi sanıyorsun?* Annemle babam *Azkaban*'da*,* bunu düşünmemeye çalışıyorum ama bana hep hatırlatıyorlar, annemin orada, soğukta ve karanlıkta Ruh Emiciler'in hayatını emmesinin *harika* olduğunu düşünüyorlar, keşke Harry Potter gibi olsaydım, en azından onun ailesi acı çekmiyor, benim ailem her zaman acı çekiyor, her günün her saniyesi, keşke senin gibi olsaydım, en azından bazen aileni görebiliyorsun, en azından seni sevdiklerini biliyorsun, eğer annem beni sevseydi Ruh Emiciler şimdiye kadar bu düşünceyi yemiş olurdu -"

Neville'in gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Bunu hiç beklemiyordu.

Lesath gözleri dehşetle dolu olan Harry Potter'a döndü.

Lesath kendini Harry Potter'ın önünde yere attı, alnını yere değdirdi ve fısıldadı, "Bana yardım et, Tanrım."

Korkunç bir sessizlik oldu. Neville söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordu ve Harry'nin yüzündeki çıplak şaşkınlıktan onun da aklına bir şey gelmediği anlaşılıyordu.

"Her şeyi yapabileceğinizi söylüyorlar, lütfen, lütfen Lordum, ailemi Azkaban'dan çıkarın, sonsuza dek sadık hizmetkârınız olacağım, hayatım da ölümüm de sizin olacak, sadece lütfen - "

"Lesath," dedi Harry, sesi kırılarak, "Lesath, yapamam, gerçekten şeyler yapamam, bunların hepsi aptalca numaralar."

"Öyle *değil!* " dedi Lesath, sesi yüksek ve çaresizdi. "Ben *gördüm* hikayeler doğru, *yapabilirsin!* "

Harry yutkundu. "Lesath, her şeyi Neville'le birlikte ayarladık, her şeyi önceden planladık, ona sor!"

Yapmışlardı ama Harry bunların hiçbirini *nasıl* yapacağını söylememişti...

Lesath yerden başını kaldırdığında yüzü korkunçtu ve sesi Neville'in kulaklarını acıtan bir çığlık şeklinde çıkıyordu. "*Seni çamur oğlu çamur! Onu dışarı çıkarabilirdin, ama yapmayacaksın! Dizlerimin üzerine çöküp sana yalvardım ama yine de yardım etmiyorsun! Bilmeliydim, sen Yaşayan Çocuk'sun, onun oraya ait olduğunu düşünüyorsun!* "

"*Yapamam!* " dedi Harry, sesi Lesath'ınki kadar çaresizdi. "Mesele benim ne istediğim değil, benim *gücüm* yok*!* "

Lesath ayağa kalktı ve Harry'nin önünde yere tükürdü, sonra da dönüp uzaklaştı. Köşeyi döndüğünde ayaklarının sesi hızlandı ve kaybolurken Neville tek bir hıçkırık duyduğunu sandı.

Ve sonra iki kişi oldu.

Neville Harry'ye baktı.

Harry Neville'e baktı.

"Vay canına," dedi Neville sessizce. "Kurtarıldığı için pek de minnettar görünmüyordu."

"Ona yardım edebileceğimi düşündü," dedi Harry, sesi boğuklaşmıştı. "Yıllar sonra ilk kez umudu vardı."

Neville yutkundu ve söyledi. "Özür dilerim." "Ne?"

dedi Harry, sesi tamamen şaşkın geliyordu.

"Bana yardım ettiğinizde size minnettar değildim."

"Daha önce söylediğin her şey tamamen doğruydu," dedi Yaşayan Çocuk.

"Hayır," dedi Neville, "öyle değildi."

Aynı anda, her biri diğerini küçümseyen kısa hüzünlü gülümsemeler verdiler.

"Bunun gerçek olmadığını biliyorum," dedi Neville, "sen burada olmasaydın hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum, ama rol yapmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Beni bırak," dedi Harry.

Harry Neville'den uzaklaşmış, pencereden dışarı, kasvetli bulutlara bakıyordu.

Neville'in aklına tamamen saçma bir düşünce geldi. "Lesath'ın ailesini Azkaban'dan çıkaramadığın için kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Hayır," dedi Harry.

Birkaç saniye . "Evet,"

dedi Harry.

"Aptalın tekisin," dedi Neville.

"Bunun farkındayım," dedi Harry.

"Senden istenen her *şeyi* yapmak zorunda mısın?"

Yaşayan Çocuk geri döndü ve tekrar Neville'e baktı. "*Yapmak mı?* Hayır. Yapmadığın için kendini suçlu mu hissediyorsun? Evet."

Neville kelime bulmakta zorlanıyordu. "Karanlık Lord öldüğünde, Bellatrix Black kelimenin tam anlamıyla tüm dünyadaki en kötü ve bu Azkaban'a gitmeden *önceydi*. Karanlık Lord'a ne olduğunu öğrenmek istediği için anneme ve babama delirene kadar işkence etti -"

"Biliyorum," dedi Harry . "Anlıyorum, ama -"

"Hayır! *!* Bunu yapmak için bir *nedeni* vardı ve ailemin ikisi de Seherbazdı! Bu onun yaptığı en kötü şey bile değil!" Neville'in sesi titriyordu.

"Öyle bile olsa," dedi Yaşayan Çocuk, gözleri uzaklara, Neville'in hayal bile edemeyeceği başka bir yere bakarken. "Herkesi kurtarmayı ve sonsuza dek mutlu yaşamalarını mümkün kılacak inanılmaz zekice bir çözüm olabilir ve eğer yeterince zeki olsaydım şimdiye kadar bunu düşünmüş olurdum -"

"Senin sorunların var," dedi Neville. "Lesath Lestrange'ın düşündüğü gibi gerektiğini düşünüyorsun."

"Evet," dedi Yaşayan Çocuk, "bu hemen hemen her şeyi açıklıyor. Ne zaman biri dua etse ve cevap veremesem, Tanrı olamadığım için kendimi suçlu hissediyorum."

Neville bunu tam olarak anlamamıştı ama... "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Harry içini çekti. "Bir sorunum olduğunu anlıyorum ve bunu çözmek için ne yapmam gerektiğini de biliyorum, tamam mı? Bunun üzerinde çalışıyorum."

Harry Neville'in gidişini izledi.

Elbette Harry çözümün ne olduğunu söylememişti.

Çözüm, belli ki, acele etmek ve Tanrı olmaktı.

Neville'in ayak sesleri uzaklaştı ve kısa süre sonra artık duyulmuyordu.

Ve sonra bir tane vardı.

"Ahem," dedi Severus Snape'sesi tam arkasından.

Harry küçük bir çığlık attı ve anında kendinden nefret etti.

Harry yavaşça arkasını döndü.

Benekli cüppeli, uzun boylu, yağlı adam Harry'nin durduğu yerde, duvara yaslanmıştı.

"Güzel bir görünmezlik pelerini, Potter," dedi İksir Ustası. "Pek çok şey açıklığa kavuştu."

Oh, lanet olsun.

"Belki de Dumbledore'un yanında çok uzun süre kaldım," dedi Severus, "ama bunun Görünmezlik Pelerini olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

Harry bir anda Görünmezlik Pelerini'ni hiç duymamış ve *tam da* Severus'un Harry'yi kadar zeki birine dönüştü.

"Oh, muhtemelen," dedi Harry. "Eğer öyleyse, bunun ne anlama geldiğinin farkındasınızdır umarım?"

Severus'un sesi küçümseyiciydi. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi Potter? Oldukça beceriksizce bir balık tutma denemesi."

(Profesör Quirrell öğle yemeğinde, Harry'nin ruh halini gizlemek için, tehlikeli bir konudan söz edildiğinde boş bir surat takınmaktan daha iyisine ihtiyacı olduğunu söylemiş ve tek seviyeli aldatmacalar, iki seviyeli aldatmacalar ve benzerlerinden söz etmişti. Yani ya Severus aslında Harry'yi tek seviyeli bir oyuncu olarak modelliyordu, bu da Severus'un kendisini iki seviyeli yapıyordu ve Harry'nin üç seviyeli hamlesi başarılı olmuştu; ya da Severus dört seviyeli bir oyuncuydu ve Harry'nin aldatmacanın başarılı olduğunu düşünmesini istiyordu. Harry gülümseyerek Profesör Quirrell'a hangi seviyede oynadığını *sormuş*, Profesör Quirrell da gülümseyerek, "*Senden bir seviye yüksekte*," diye yanıtlamıştı).

"Demek bunca zamandır izliyordun," dedi Harry. "Sanırım buna hayal kırıklığı deniyor."

İnce bir gülümseme. "Size zarar geleceğini düşünerek en ufak bir risk almak aptallık olurdu."

"Ve sen de testinin sonuçlarını ilk elden görmek istedin," dedi Harry. "Yani, babam gibi miyim?"

Adamın yüzüne garip, hüzünlü bir ifade yerleşti. "Harry Potter'a benzediğini söylemem daha doğru olur -"

Severus kısa bir süre

durdu. Harry'ye baktı.

Severus yavaşça, "Lestrange sana çamur oğlu çamur dedi," dedi. "Bu seni pek rahatsız etmemiş gibi görünüyordu."

Harry kaşlarını çattı. "Bu koşullar altında değil, hayır."

"Az önce ona yardım ettin," dedi Severus. Gözleri Harry'nin üzerindeydi. "Ve o da bunu yüzüne geri fırlattı. Bu öylece affedebileceğin bir şey değil, değil mi?"

"Oldukça üzücü bir deneyim yaşamıştı," dedi Harry. "Ve birinci sınıflar tarafından kurtarılmasının da gururuna pek yardımcı olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım affetmesi kolay oldu," dedi Severus ve sesi tuhaftı, "Lestrange senin için hiçbir şey ifade etmediğine göre. Sadece garip bir Slytherin. Eğer bir arkadaşın olsaydı, belki de söylediklerinden çok daha fazla incinirdin."

"Eğer arkadaşıysa," dedi Harry, "onu affetmek için bir neden daha var demektir."

Uzun bir sessizlik oldu. Harry havanın korkunç bir gerilimle dolduğunu hissetti, neden ya da nereden geldiğini söyleyemiyordu, sanki su yükseliyor, yükseliyor, yükseliyordu.

Sonra Severus gülümsedi, bir kez rahatlamış görünüyordu ve tüm gerginlik kayboldu.

Severus hâlâ gülümseyerek, "Sen çok bağışlayıcı bir insansın," dedi. "Sanırım bunu sana öğreten üvey baban Michael Verres-Evans'tı."

"Daha çok babamın bilimkurgu ve fantezi koleksiyonu gibi," dedi Harry. "Beşinci ebeveynim sayılır aslında. Kitaplarımdaki tüm karakterlerin hayatlarını yaşadım ve tüm kudretli bilgelikleri kafamın içinde gürlüyor. Sanırım orada bir yerlerde Lesath gibi biri vardı, ama kim olduğunu söyleyemem. Kendimi onun koymak zor değildi. Kitaplarım da bana bu konuda ne yapmam gerektiğini söylüyordu. İyi adamlar affeder."

Severus hafifçe, eğlenerek güldü. "Korkarım iyi insanların ne yaptığı hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Harry ona baktı. Aslında bu biraz üzücüydü. "İstersen sana içinde iyi insanlar olan birkaç roman ödünç verebilirim."

"Bir konuda tavsiyenizi almak istiyorum," dedi Severus, sesi rahattı. "Gryffindor'lar tarafından zorbalığa uğrayan bir başka beşinci sınıf Slytherin biliyorum. Muggle doğumlu güzel bir kıza kur yapıyordu, kız ona zorbalık yapılırken rastladı ve onu kurtarmaya çalıştı. Kıza çamur kanlı dedi ve bu onların sonu oldu. Birçok kez özür diledi ama kız onu asla affetmedi. Lestrange'a gösterdiğiniz affı ona gösterebilmek için ne söyleyebileceği ya da ne yapabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Ee," dedi Harry, "sadece bu bilgiye dayanarak, asıl sorunu olanın *o* olduğundan emin değilim. Ben olsam ona affetme yeteneği olmayan biriyle çıkmamasını söylerdim.
Diyelim ki evlendiler, o evdeki yaşamı hayal edebiliyor musunuz?"

Bir duraklama oldu.

"Ama affedebilirdi," dedi Severus sesinde bir eğlenceyle.
"Neden sonra gitti ve zorbanın kız arkadaşı oldu. Söylesene, neden zorbayı affediyor da zorbalığa uğrayanı affetmiyor?"

Harry omuz silkti. "Tahminimce, zorba *başka* birini çok kötü incitmişti ve zorbalığa uğrayan da *onu* biraz incitmişti ve bu ona bir şekilde çok daha affedilmez geliyordu. Ya da, çok ince bir nokta koymak istemiyorum, zorba yakışıklı mıydı? Ya da zengin miydi?"

Bir duraklama daha oldu.

"İkisine de evet," dedi Severus.

"Ve işte ," dedi Harry. "Kendim liseye gittiğim için değil, ama kitaplardan anladığım kadarıyla, eğer çocuk sade ya da fakirse en ufak bir hakarete öfkelenen, ama zengin ve yakışıklı bir oğlanın zorbalığını affetmek için kalbinde bir şekilde yer bulabilen bir tür genç kız var. Başka bir deyişle sığ biriydi. Her kimse, ona layık olmadığını ve bunu aşıp yoluna devam etmesi gerektiğini ve bir dahaki sefere güzel yerine derin kızlarla çıkacağını söyleyin."

Severus sessizlik içinde Harry'ye baktı, gözleri parlıyordu. Gülümseme solmuştu ve Severus'un yüzü seğirse de geri dönmedi.

Harry kendini biraz gergin hissetmeye başlamıştı. "Bu konuda hiç deneyimim olduğundan değil tabii, ama sanırım kitaplarımdaki bilge bir danışman böyle derdi."

Daha fazla sessizlik ve daha fazla parıltı vardı.

Konuyu değiştirmek için muhtemelen iyi bir zamandı.

"Ee," dedi Harry. "Testini geçtim mi, her ne ?"

"Bence," dedi Severus, "aramızda konuşma olmamalı, Potter ve sen de bundan hiç bahsetmezsen son derece akıllıca davranmış olursun."

Harry gözlerini kırpıştırdı. "Neyi yanlış yaptığımı söyleyebilir misin?"

"Beni gücendirdin," dedi Severus. "Ve artık senin kurnazlığına güvenmiyorum."

Harry Severus'a baktı, oldukça şaşırmıştı.

Severus Snape, "Ama bana iyi niyetli bir öğüt verdiniz," dedi, "ben de karşılığında size gerçek bir öğüt vereceğim." Sesi neredeyse tamamen sabitti. Ortasından sarkan devasa ağırlığa rağmen, her iki ucundan çekilen milyonlarca tonluk gerilimle neredeyse mükemmel bir şekilde yatay olarak gerilmiş bir ip gibi. "Bugün neredeyse ölüyordun, Potter. Gelecekte, ne hakkında konuştuğunuzu tam olarak bilmediğiniz sürece asla bilgeliğinizi kimseyle paylaşmayın."

Harry'nin zihni sonunda bağlantıyı kurdu.

"*Sen* o -"

Harry'nin ağzı*, neredeyse ölmek üzere* olan kısmı iki saniye geç kavradığında kapandı.

"Evet," dedi Severus, "."

Ve korkunç gerilim, okyanusun dibinde basınçlı su gibi odaya geri doldu.

Harry nefes alamıyordu.

Kaybet. Şimdi.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı Harry. "Ben-"

"Hayır," dedi Severus. Sadece o tek kelime.

Harry orada sessizce durdu, zihni çılgınca seçenekler arıyordu. Severus onunla pencere arasında duruyordu, ki bu gerçekten çok yazıktı, çünkü o yükseklikten düşmek bir büyücüyü öldürmezdi.

"Kitapların sana ihanet etti, Potter," dedi Severus, hâlâ bir milyon tonluk bir çekimle gerilmiş o sesle. "Size bilmeniz gereken tek şeyi söylemediler. Öğrenemezsin

Sevdiğiniz birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hikayelerden öğrenebilirsiniz. Bu, kendiniz hissetmeden asla anlayamayacağınız bir şeydir."

"Babam," diye fısıldadı Harry. Bu onun en iyi tahminiydi, onu kurtarabilecek tek şeydi. "Babam seni zorbalardan korumaya çalıştı."

Severus'un yüzünde korkunç bir gülümseme ve adam Harry'ye doğru ilerledi.

Ve onu geç.

Severus çıkarken arkasına bakmadan, "Hoşça kal Potter," dedi. "Bugünden sonra birbirimize söyleyecek çok az şeyimiz olacak."

Köşede adam durdu ve dönmeden son bir kez konuştu.

"Baban zorbanın tekiydi," dedi Severus Snape, "ve annenin onda ne bulduğunu bugüne kadar hiç anlamamıştım."

Gitti.

Harry döndü ve pencereye doğru yürüdü. Titreyen elleri pencerenin pervazına gitti.

İkinizin de ne hakkında konuştuğunuzu tam olarak bilmediğiniz sürece asla kimseye akıllıca tavsiyeler vermeyin. Anladım.

Harry bir süre bulutlara ve hafif çiseleyen yağmura baktı. Pencere doğu tarafına bakıyordu ve öğleden sonraydı, yani bulutların arasından güneş görünüyorsa bile Harry onu göremiyordu.

Ellerinin titremesi durmuştu, ama Harry'nin göğsünde metal bantlarla sıkıştırılıyormuş gibi gergin bir his vardı.

Yani babası bir kabadayıydı. Annesi

de sığ biriydi.

Belki de sonradan büyümüşlerdi. Profesör McGonagall gibi iyi insanlar onları çok seviyordu ve bunun *tek* nedeni kahraman şehitler olmaları olmayabilirdi.

Elbette, on bir yaşındayken ve ergenliğe girmek üzereyken ve nasıl bir ergen olacağınızı merak ederken bu yetersiz bir teselliydi.

Çok korkunç. Çok

üzücü.

Harry ne korkunç bir hayat yaşadı.

Genetik ebeveynlerinin mükemmel olmadığını öğrendiğinde, bir süre bunun için üzülmeli ve kendisi için üzülmeliydi.

Belki Lesath Lestrange'a şikayet edebilir.

Harry Ruh Emiciler hakkında bir şeyler okumuştu. Soğuk ve karanlık onları çevreliyordu ve korku, tüm mutlu düşüncelerinizi emiyorlardı ve bu yoklukta tüm kötü anılarınız yüzeye çıkıyordu.

Kendini Lesath'ın yerinde hayal edebiliyordu, ailesinin ömür boyu Azkaban'da olduğunu, kimsenin kaçamadığı o yerde olduğunu biliyordu.

Ve Lesath kendini annesinin yerinde, soğukta, karanlıkta ve korku içinde, her gün her saniye rüyalarında bile en kötü anılarıyla baş başa hayal ediyor olacaktı.

Harry bir an için kendi anne ve babasını Azkaban'da, Ruh Emiciler'in hayatlarını emdiğini, ona duydukları sevginin mutlu anılarını kuruttuklarını hayal etti. Sadece bir anlığına, hayal gücü sigortayı attırıp acil kapatma çağrısı yapmadan ve ona bunu bir daha asla hayal etmemesini söylemeden önce.

Bunu herhangi birine, hatta dünyanın en kötü ikinci insanına bile yapmak doğru muydu?

Hayır, dedi Harry'nin kitaplarının bilgeliği, *başka bir yol varsa, başka bir yol varsa hayır.*

Ve büyücü adalet sistemi hapishaneleri kadar mükemmel değilse - ki her şey düşünüldüğünde bu kulağa oldukça imkânsız geliyordu - Azkaban'da bir yerlerde tamamen masum olan bir kişi ve muhtemelen birden fazla kişi vardı.

Harry'nin boğazında bir yanma hissi vardı, gözlerinde nem toplanıyordu ve Azkaban'daki bütün mahkûmları güvenli bir yere ışınlamak, gökten ateş yağdırmak ve o korkunç yeri yerle bir etmek istiyordu. Ama yapamadı, çünkü o Tanrı değildi.

Ve Harry, Profesör Quirrell'in yıldız ışığının altında söylediklerini hatırladı: *Bazen, bu kusurlu dünya alışılmadık derecede nefret dolu göründüğünde, çok uzaklarda, olmam gereken başka bir yer olup olmadığını merak ediyorum... Ama yıldızlar çok ama çok uzakta. Ve uzun, çok uzun bir süre uyursam ne hayal edeceğimi merak ediyorum.*

Şu anda bu kusurlu dünya alışılmadık derecede nefret dolu görünüyordu.

Ve Harry, Profesör Quirrell'ın sözlerini anlayamadı, konuşan bir uzaylı ya da bir Yapay Zeka olabilirdi, Harry'den o kadar farklı çizgide inşa edilmiş bir şeydi ki, beyni bu modda çalışmaya zorlanamazdı.

Hala Azkaban gibi bir yer varken kendi gezegeninizi terk edemezdiniz.

Kalıp savaşmak zorundaydın.

İndirgemecilik

Rowling'e gidebilecek her şey Rowling'e gider.

Yine söylemeye gerek yok ama Severus Snape tarafından ifade edilen görüşler yazarın görüşleri olmayabilir.

"Tamam," dedi Harry yutkunarak. "Tamam Hermione, bu kadar yeter, durabilirsin."

Hermione'nin önündeki beyaz şeker hapı, Harry'nin hiç görmediği kadar konsantre olmasına, gözleri kapalı, alnında boncuk boncuk ter olmasına, asayı kavrayan eli titremesine rağmen hâlâ şeklini ya da rengini değiştirmemişti.

"Hermione, *dur!* Bu işe yaramayacak Hermione, henüz var olmayan şeyleri yapabileceğimizi sanmıyorum!"

Hermione'nin eli asayı kavrayışını yavaşça gevşetti.

"Hissettiğimi sandım," dedi çıplak bir fısıltıyla. "Sadece bir saniyeliğine Dönüşmeye başladığını hissettiğimi sandım."

Harry'nin boğazında bir yumru oluştu. "Muhtemelen hayal görüyordun. Çok fazla umut ediyordun."

"Muhtemelen öyleydim," dedi. Ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

Harry yavaşça mekanik kurşun kalemini eline aldı ve tüm maddelerin üzerinin çizili olduğu kâğıda uzanarak, üzerinde 'ALZHEIMER'S CURE' yazan maddeye bir çizgi çekti.

Kimseye şekil değiştirmiş bir hap veremezlerdi. Ama Biçim Değiştirme, en azından onların yapabildiği türden, hedefleri büyülemiyordu - sıradan bir süpürgeyi uçan bir süpürgeye dönüştürmüyordu. Yani Hermione bir hap yapabilseydi, bu *büyülü olmayan,* sıradan maddi nedenlerle işe yarayan bir hap olurdu. Bir Muggle bilim laboratuarı için gizlice hap yapabilir, hapları incelemelerine izin verebilir ve Biçim Değiştirme etkisi geçmeden önce tersine mühendislik yapmaya çalışabilirlerdi... her iki dünyada da kimsenin *işin* içinde sihir olduğunu bilmesine gerek kalmazdı, bu sadece bir başka bilimsel buluş olurdu...

Bu da bir büyücünün düşüneceği türden bir şey değildi. *Atomların* basit *şekillerine* o kadar saygı duymazlardı, büyülenmemiş *maddi* şeyleri güç nesneleri olarak görmezlerdi. Eğer büyülü değilse, ilginç de değildi.

Daha önce Harry *çok* gizlice - Hermione'ye bile söylememişti - Eric Drexler gibi nanoteknolojiyi Dönüştürmeyi denemişti. (Elbette bir masaüstü nano fabrikası üretmeye çalışmıştı, kendi kendini kopyalayan minik bir araya getiriciler değil, Harry deli değildi). Eğer işe yarasaydı, tek atışta .

"Bugünlük bu kadar, değil mi?" dedi Hermione. Sandalyesine yığılmış, başını arkaya yaslamıştı; yüzünden yorgunluğu okunuyordu, ki bu Hermione için pek alışılmadık bir şeydi. Sınırsızmış gibi davranmayı severdi, en azından Harry yanındayken.

"Bir tane daha," dedi Harry ihtiyatla, "ama o küçük, ayrıca işe yarayabilir. Bunu sona sakladım çünkü iyi bir notla bitirebileceğimizi umuyordum. Bu gerçek bir şey, fazerler gibi değil. Laboratuvarda çoktan yaptılar, Alzheimer tedavisi gibi değil. Ve genel bir madde, kopyalarını dönüştürmeye çalıştığın kayıp kitaplar gibi ' özgü değil.

Size göstermek için moleküler yapının bir diyagramını yaptım. Daha önce hiç yapılmadığı kadar *uzun,* tüm tüpleri aynı hizada ve uç noktaları elmasın içine gömülü bir şekilde yapmak istiyoruz." Harry bir grafik kâğıdı çıkardı.

Hermione doğrulup kağıdı aldı ve kaşlarını çatarak inceledi. "Bunların *hepsi* karbon atomu mu? Ve Harry, adı ne? Adını bilmezsem onu Dönüştüremem."

Harry yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Bu tür şeylere alışmakta hâlâ zorlanıyordu, ne *olduğunu* bildiğin bir şeyin *adının* ne olduğu önemli olmamalıydı. "Bunlara buckytube ya da karbon nanotüp deniyor. Daha bu yıl keşfedilen bir tür fulleren. Çelikten yaklaşık yüz kat daha güçlü ve altıda bir ağırlığında."

Hermione başını grafik kağıdından kaldırdı, yüzü şaşkındı. "Bu *gerçek mi?* "

"Evet," dedi Harry, "ama Muggle yöntemiyle yapmak zor. Eğer bu şeyden yeterince bulabilirsek, jeosenkron yörüngeye ya da daha yükseğe kadar bir uzay asansörü inşa edebiliriz ve delta-v açısından bu Güneş Sistemi'ndeki herhangi bir yere giden yolun yarısı demektir. Ayrıca güneş enerjisi uydularını konfeti gibi fırlatabiliriz."

Hermione yine kaşlarını çatıyordu. "Bu şey *güvenli mi?* "

"Neden olmasın anlamıyorum," dedi Harry. "Bir kova tüpü temelde dairesel bir tüpe sarılmış grafit bir levhadır ve grafit kalemlerde kullanılanla aynı şeydir -"

"Grafitin ne olduğunu *biliyorum*, Harry," dedi Hermione. Dalgın dalgın saçlarını geriye taradı, kâğıda bakarken kaşları çatıldı.

Harry cüppesinin cebine uzandı ve iki ucunda iki küçük gri plastik halkaya bağlı beyaz bir iplik çıkardı. İpliğin her iki halkayla birleştiği yere süper yapıştırıcı damlaları eklemişti, böylece bir bütün olarak Dönüştürülebilen tek bir nesne haline gelecekti. Harry doğru hatırlıyorsa, siyanoakrilat kovalent bağlarla çalışıyordu ve bu, nihayetinde tek tek küçük atomlardan oluşan bir dünyada "katı bir nesne" olmaya en yakın şeydi. "Hazır olduğunda," dedi Harry, "bunu iki katı elmas halkaya gömülü, hizalanmış bir dizi buckytube lifine dönüştürmeye çalış."

"..." Hermione yavaşça konuştu. "Harry, az önce bir şey kaçırmışım gibi hissediyorum."

Harry çaresizce omuz silkti. *Belki de sadece yorgunsundur.* Yine de bunu yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyordu.

Hermione asasını plastik bir halkaya dayadı ve bir süre öylece baktı.

Masanın üzerinde, uzun siyah bir iplikle birbirine bağlanmış, ışıltılı iki küçük elmas daire duruyordu.

"Değişti," dedi Hermione. Sesi hevesli olmaya çalışıyormuş ama enerjisi tükenmiş gibi geliyordu. "Şimdi ne olacak?"

Harry araştırma ortağının tutkusuzluğu karşısında biraz sönük hissetti ama bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı; belki aynı süreç tersine işleyerek onu neşelendirebilirdi. "Şimdi ağırlık taşıyıp taşımadığını görmek için test ediyorum."

Harry'nin daha önce elmas çubuklarla yaptığı bir deney için kurduğu bir A-çerçevesi vardı - Biçim Değiştirme'yi kullanarak kolayca katı elmas nesneler yapabilirdiniz, sadece uzun ömürlü olmazlardı. Daha önceki deneyde, Harry'nin

Uzun bir elmas çubuğu daha kısa bir elmas çubuğa dönüştürmek, büzülürken asılı duran ağır bir yükü kaldırmasına izin verirdi, yani gerilime karşı Dönüştürme yapabilir miydiniz, ki aslında yapabilirdiniz.

Harry pırıltılı elmastan bir halkayı dikkatle teçhizatın tepesindeki kalın metal kancaya geçirdi, sonra alttaki halkaya kalın bir metal askı taktı ve askıya ağırlıklar takmaya başladı.

(Harry, Weasley ikizlerinden aleti onun için Şekillendirmelerini istemiş, Weasley ikizleri de Harry'nin bunu ne tür bir şaka için isteyebileceğini anlayamamış gibi ona kuşkuyla bakmış, ama soru sormamışlardı. Ve onlara göre, Transfigürasyonları yaklaşık üç saat sürmüştü, yani Harry ve Hermione'nin hâlâ bir süreleri vardı).

Harry bir dakika kadar sonra, "Yüz kilogram," dedi. "Bu kadar ince bir çelik ipliğin bunu taşıyabileceğini sanmıyorum. Çok daha yükseğe çıkmalı, ama elimdeki tüm ağırlık bu kadar."

Bir süre daha sessizlik oldu.

Harry , masalarına geri döndü, sandalyesine oturdu ve törenle 'Buckytubes'un yanına bir onay işareti koydu. "İşte," dedi Harry. *"Bu* işe yaradı."

"Ama bu pek *işe yaramıyor*, değil mi Harry?" Hermione oturduğu yerden, başını ellerinin arasına alarak konuştu. "Yani, bunu bir bilim adamına versek bile, bizimkini inceleyerek bir sürü kova tüpü yapmayı öğrenemez."

"Belki *bir şeyler* öğrenebilirler*,*" dedi Harry. "Hermione, şuna *bak*, o küçücük iplik bütün

o ağırlıkta, hiçbir Muggle laboratuvarının yapamayacağı bir şey yaptık -"

"Ama başka herhangi bir cadı bunu başarabilirdi," dedi Hermione. Yorgunluğu artık sesine de yansıyordu. "Harry, bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"İlişkimizi mi kastediyorsun?" Harry öyle dedi. "Harika! Hadi ."

Bu onun hafifçe sırıtmasına neden oldu. "Araştırmamızı

kastediyorum." "Oh, Hermione, nasıl ?"

"Kötü olduğun zaman çok tatlı oluyorsun," dedi. "Ama Harry, bu delilik, ben on iki yaşındayım, sen on bir, daha önce kimsenin bulamadığı bir şeyi keşfedeceğimizi düşünmek *aptallık*."

"Gerçekten bir *aydan* kısa bir süre denedikten sonra büyünün sırlarını çözmekten vazgeçmemiz gerektiğini mi söylüyorsun*?* " dedi Harry, sesine meydan okuyan bir ton katmaya çalışarak. Açıkçası o da Hermione'yle aynı yorgunluğu hissediyordu. *İyi* fikirlerin hiçbiri işe yaramamıştı. Bahsetmeye değer tek bir keşif yapmıştı, Mendel kalıbı ve Draco'ya verdiği sözü bozmadan bunu Hermione'ye söyleyemezdi.

"Hayır," dedi Hermione. Genç yüzü çok ciddi ve yetişkin görünüyordu. "Şu anda büyücülerin zaten bildiği tüm büyüleri *çalışmamız* gerektiğini söylüyorum, böylece Hogwarts'tan mezun olduktan sonra bu tür şeyler yapabiliriz."

"Um..." Harry dedi ki. "Hermione, bunu söylemekten nefret ediyorum, ama araştırmayı sonraya bırakmaya karar verdiğimizi ve mezun olduktan sonra ilk denediğimiz şeyin bir Alzheimer tedavisini Dönüştürmek olduğunu ve *işe yaradığını* düşün. Hissederdik. Sanmıyorum.

aptal kelimesi nasıl hissedeceğimizi yeterince açıklar. Ya böyle başka bir şey varsa ve işe yarıyorsa?"

"Bu *hiç adil* değil, Harry!" dedi Hermione. Sesi titriyordu, sanki ağlamaktan çatlamak üzereydi. "Bunu insanlara yükleyemezsin! Böyle şeyler yapmak bizim *işimiz* değil, biz *çocuğuz!* "

Harry bir an için, biri Hermione'ye ölümsüz bir Karanlık Lord'la savaşması gerektiğini söylerse ne olacağını, Harry'nin kitaplarında okumaya asla dayanamadığı, kendine acıyan, mızmız kahramanlardan birine dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etti.

"Her neyse," dedi Hermione. Sesi titriyordu. "Bunu yapmaya devam etmek istemiyorum. Çocukların yetişkinlerin yapamayacağı şeyleri yapabileceğine inanmıyorum, bu sadece hikâyelerde olur."

Sınıfta bir sessizlik vardı.

Hermione biraz korkmuş görünmeye başlamıştı ve Harry kendi yüz ifadesinin daha da soğuduğunu biliyordu.

Aynı düşünce Harry'nin aklına daha önce gelmemiş olsaydı, bu kadar acıtmayabilirdi - otuz yaş bilimsel bir devrimci için yaşlı, yirmi yaş da doğru bir yaş olsa da, on yedi yaşında doktora yapan insanlar ve on dört yaşında büyük krallar ya da generaller olan varisler olsa da, on bir yaşında tarih kitaplarına giren kimse yoktu.

"Pekala," dedi Harry. "Bir yetişkinin bir şeyi nasıl yapacağını bul. Meydan okuman bu mu?"

"demek istemedim," dedi Hermione, sesi korkmuş bir fısıltıyla çıkıyordu.

Harry büyük bir çabayla bakışlarını Hermione'den ayırdı. "*Sana* kızgın değilim," dedi Harry. Bütün çabasına rağmen sesi soğuktu. "Ben, bilmiyorum, her şeye kızgınım. Ama kaybetmeye niyetim yok, Hermione. Kaybetmek her zaman yapılacak doğru şey değildir. Yetişkin bir büyücünün yapamayacağı bir şeyi nasıl yapacağımı bulacağım ve sonra sana geri döneceğim. Ne dersin?"

Daha fazla sessizlik oldu.

"Tamam," dedi Hermione, sesi biraz titreyerek. Sandalyesinden kalktı ve oldukları terk edilmiş sınıfın kapısına gitti. Eli kapı koluna gitti. "Biz hala arkadaşız, değil mi? Ve eğer bir şey bulamazsan -"

Sesi kesildi.

"O zaman birlikte çalışırız," dedi Harry. Sesi şimdi daha da soğuktu.

"Şimdilik hoşça kal o zaman," dedi Hermione ve hızla odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Bazen Harry karanlık bir tarafı olmasından nefret ederdi, içindeyken bile.

Ve Hermione'yle tamamen aynı şeyi, hayır, çocukların yetişkinlerin yapamadığını yapamayacağını düşünen yanı, Hermione'nin söylemeye korktuğu her şeyi söylüyordu, örneğin, "*Kendin için yakaladığın bu* çok *zor bir meydan okuma ve oğlum bu sefer yüzünde yumurta ile* ve *en azından bu şekilde başarısız olduğunu bileceksin.*

Ve kaybetmekten hoşlanmayan yanı, çok soğuk bir sesle cevap verdi: *İyi, çeneni kapatıp izleyebilirsin*.

Neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti ve Harry'nin umurunda değildi. Çantasından atıştırmalık bir şeyler çıkarma zahmetine bile girmemişti. midesi biraz açlığa dayanabilirdi.

Büyücülük dünyası küçücüktü, bilim adamları gibi düşünmüyorlardı, bilim bilmiyorlardı, büyüdükleri şeyleri sorgulamıyorlardı, zaman makinelerine koruyucu kabuklar takmamışlardı, Quidditch oynuyorlardı, büyülü Britanya'nın küçük bir Muggle şehrinden daha küçüktü, En büyük büyücülük okulu sadece on yedi yaşına kadar eğitim veriyordu, *aptal* on bir yaşında buna meydan okumuyordu, *aptal* büyücülerin ne yaptıklarını bildiklerini ve bilimsel bir polimatın görebileceği tüm düşük asılı meyveleri çoktan tükettiklerini *varsayıyordu*.

Birinci adım, Harry'nin hatırlayabildiği tüm sihirli kısıtlamaların, yapamayacağınız varsayılan her şeyin bir listesini yapmaktı.

İkinci adımda, aşağıdaki gibi görünen kısıtlamaları işaretleyin *en azından* bilimsel açıdan mantıklı.

Üçüncü Adım, bir sihirbazın bilimi bilmemesi halinde sorgulama ihtimalinin düşük olduğu kısıtlamalara öncelik verin.

Dördüncü Adım, onlara saldırmak için yollar bulun.

Hermione Ravenclaw masasında Mandy' yanına otururken hâlâ biraz titriyordu. Hermione'nin öğle yemeğinde iki meyve (domates dilimleri ve soyulmuş mandalina), üç sebze (havuç, havuç ve daha fazla), bir et (kızarmış Diricawl bagetleri, sağlıksız kaplamasını dikkatlice çıkaracaktı) ve diğer parçaları yiyerek kazanacağı küçük bir parça çikolatalı kek vardı.

İksir dersi kadar kötü olmamıştı, bazen hâlâ o dersle ilgili *kâbuslar* görüyordu. Ama bu sefer bunu *o* yapmıştı ve kendini *onun hedefi gibi hissetmişti.* Sadece bir anlığına, korkunç soğuk karanlık gözlerini kaçırıp ona kızgın olmadığını, çünkü onu korkutmak istemediğini söylemeden önce.

Ve hâlâ daha önce bir şeyi, gerçekten önemli bir şeyi kaçırmış gibi hissediyordu.

Ama Biçim Değiştirme kurallarından hiçbirini ihlal ... değil mi? Herhangi bir sıvı ya da gaz yapmamışlardı, Savunma Profesöründen emir almamışlardı...

Hap! Bu yenmesi gereken bir şeydi!

...şey, hayır, kimse *ortalıkta* duran bir hapı öylece yemezdi, aslında *işe yaramamıştı*, yarasaydı bile sadece *Sonlu Büyüler* yapabilirlerdi, ama yine de Harry'ye bunu anlatması ve Profesör McGonagall'ın önünde bundan bahsetmediklerinden emin olması gerekecekti, bir daha asla Biçim Değiştirme çalışmalarına izin verilmezse diye...

Hermione'nin midesi gerçekten bulanmaya başlamıştı. Tabağını masadan geriye itti, öğle yemeğini bu şekilde yiyemezdi.

Gözlerini kapadı ve zihinsel olarak Biçim Değiştirme kurallarını ezberden okumaya başladı.

"Hiçbir şeyi asla sıvı ya da gaza dönüştürmeyeceğim."

"Yiyeceğe benzeyen ya da insan vücuduna giren herhangi bir şeyi asla Transfigure etmeyeceğim."

Hayır, gerçekten de hapı denememeliydiler, ya da en azından *fark* etmeliydiler... Harry'nin parlak fikrine kendini o kadar kaptırmıştı ki...

Hermione'nin midesindeki hastalıklı his giderek kötüleşiyordu. Zihninde bir şeyin tanıma sınırında gezindiğini, bir algının kendini tersine çevirmek üzere olduğunu, genç bir kadının kocakarı olmak üzere olduğunu, bir vazonun iki yüze dönüşmek üzere olduğunu hissediyordu...

Ve Başkalaşım kurallarını hatırlamaya devam etti.

Harry asasının önündeki havayı bir ataça dönüştürmeye çalışmayı bıraktığında, asasının eklemleri bembeyaz olmuştu. Elbette atacı gaza dönüştürmek güvenli olmazdı, ama Harry bunun tersinin güvenli olmaması için bir neden göremiyordu. Sadece *bunun mümkün* olmaması gerekiyordu . Ama neden olmasındı? Hava da diğer her şey kadar gerçek bir maddeydi...

Belki de bu sınırlama anlamlıydı. Hava düzensizdi, tüm moleküller birbirleriyle olan ilişkilerini sürekli değiştiriyordu. Belki de maddeye yeni bir biçim empoze edemezdiniz, ta ki madde sizin ona hakim olmanıza yetecek kadar uzun hareketsiz kalana kadar, her ne kadar katılardaki atomlar da sürekli titreşiyor olsa da...

Harry başarısız oldukça, kendini daha soğuk hissettikçe, her şey daha netleşiyor gibiydi.

. Sırada liste var.

Sadece bütün nesneleri bütün olarak Dönüştürebilirdiniz. Bir kibritin *yarısını* iğneye dönüştüremezdiniz, *tamamını* dönüştürmeniz gerekirdi. Harry Draco tarafından o sınıfta kapana kıstırıldığında, bunun nedeni

Duvarların ince silindirik bir kesitini süngere dönüştürüp, delikten sığabileceği büyüklükte bir taş parçası çıkaramazdı. Sadece o küçük kesiti değiştirmek için tüm duvara ve belki de Hogwarts'ın tüm bir bölümüne yeni bir biçim vermesi gerekirdi.

Ve bu *çok saçmaydı*.

Her şey atomlardan oluşuyordu. Bir sürü küçük nokta. Bitişiklik yoktu, katılık yoktu, sadece elektromanyetik kuvvetler küçük noktaları birbirleriyle ilişkili tutuyordu...

Mandy Brocklehurst çatalını ağzına götürürken durakladı. "Huh," dedi Su Li'ye, artık boş olan karşısında , "Hermione'nin içine ne kaçtı?"

Harry silgisini öldürmek istedi.

Pembe dikdörtgen üzerindeki tek bir noktayı, lastiğin geri kalanından ayrı olarak çeliğe dönüştürmeye çalışıyordu ve silgi işbirliği yapmıyordu.

Bu kavramsal bir sınırlama olmalıydı, gerçek bir sınırlama değil. Olmak *zorundaydı*.

Nesneler atomlardan oluşuyordu ve her atom küçük, ayrı bir şeydi. Atomlar, kovalent bağlar için paylaşılan elektronların kuantum sisi ile ya da bazen iyonik bağlar veya van der Waals kuvvetleri için sadece yakın mesafelerdeki manyetizma ile bir arada tutuluyordu.

Eğer iş bu noktaya geldiyse, çekirdeklerin içindeki protonlar ve nötronlar küçük ayrı şeylerdi. Çekirdeklerin içindeki kuarklar

protonlar ve nötronlar küçük, ayrı şeylerdi! Gerçekte, yani dış dünyada, insanların katı cisimler kavramına karşılık gelen hiçbir şey *yoktu*. Her şey sadece küçük noktalardan ibaretti.

Ve serbest Biçim Değiştirme en başta tamamen zihindeydi, değil mi? Ne kelimeler, ne de jestler. Sadece saf biçim kavramı, maddeden kesinlikle ayrı tutulan, maddeye dayatılan, biçiminden ayrı düşünülen. Bu ve asa ve sizi büyücü yapan her neyse.

Büyücüler nesnelerin parçalarını dönüştüremezlerdi, sadece zihinlerinin bütün olarak algıladığı şeyleri dönüştürebilirlerdi, çünkü *iliklerine* kadar her şeyin atomlardan ibaret olduğunu *bilmiyorlardı*.

Harry elinden geldiğince bu bilgiye odaklanmıştı, silginin *sadece* bir atomlar topluluğu olduğu *gerçeğine*, her şeyin sadece atomlar topluluğu olduğu *gerçeğine* ve Dönüştürmeye çalıştığı küçük parçanın atomlarının da istediği herhangi bir topluluk kadar *geçerli* bir topluluk oluşturduğu *gerçeğine*.

Ve Harry hâlâ silginin o tek parçasını değiştirememişti, Başkalaşım hiçbir yere gitmiyordu.

Bu. Öyleydi. Gülünçtü.

Harry'nin parmak eklemleri asasının üzerinde yeniden beyazlaşıyordu. Harry
mantıklı olmayan deneysel sonuçlar almaktan *bıktım.*

Belki de zihninin bir bölümünün hâlâ nesneler açısından düşünüyor olması, Başkalaşım'ın gerçekleşmesini engelliyordu. Bir *silgi* olan bir atom koleksiyonu düşünmüştü. *Küçük* bir *yama* olan bir koleksiyon düşünmüştü.

Bir çentik atma zamanı.

Harry asasını silginin o küçük parçasına daha sert bastırdı ve bilim adamı olmayanların gerçeklik sandığı yanılsamayı, masaların ve sandalyelerin, havanın, silgilerin ve insanların dünyasını görmeye çalıştı.

Bir parkta yürüdüğünüzde, sizi çevreleyen sürükleyici dünya, kendi beyninizin içinde ateşlenen nöronların bir modeli olarak var olan bir şeydi. Parlak mavi bir gökyüzü hissi sizin üstünüzde olan bir şey değildi, görsel korteksinizde olan bir şeydi ve görsel korteksiniz beyninizin arkasındaydı. O parlak dünyanın tüm hisleri aslında kafatası dediğiniz o sessiz kemik mağarasında, yaşadığınız ve asla terk etmediğiniz yerde gerçekleşiyordu. Birine gerçekten merhaba demek istiyorsanız, *gerçek bir insana*, elini sıkmaz, kafatasına hafifçe vurur ve "Orada nasılsın?" diye sorardınız. İnsanlar böyleydi, gerçekten böyle yaşıyorlardı. Ve *içinden geçtiğinizi düşündüğünüz* parkın *resmi*, gözlerinizden ve retinanızdan gönderilen sinyalleri işlerken beyninizin içinde görselleştirilen bir şeydi.

Budistlerin düşündüğü gibi bir *yalan* değildi, Maya perdesinin arkasında korkunç derecede mistik ve beklenmedik bir şey yoktu, park yanılsamasının ötesinde yatan şey sadece *gerçek parktı*, ama hepsi hala *yanılsamaydı*.

Harry sınıfın içinde oturmuyordu. Silgiye

bakmıyordu.

Harry, Harry'nin kafatasının içindeydi.

Beyninin, retinası tarafından gönderilen sinyallerden çözdüğü işlenmiş bir resmi deneyimliyordu.

Gerçek silgi başka bir yerdeydi, resim olmayan bir yerde.

Ve gerçek silgi Harry'nin beyninde gibi değildi. Silginin *katı* bir *nesne* olduğu fikri sadece kendi beyninde, şekil ve uzay algısını işleyen parietal kortekste var olan bir şeydi. Gerçek silgi, elektromanyetik kuvvetlerle bir arada tutulan ve kovalent elektronları paylaşan bir atomlar topluluğuydu, yakınlardaki hava molekülleri ise birbirlerinden ve silgi moleküllerinden sekiyordu.

Gerçek silgi çok uzaklardaydı ve Harry kafatasının içinde ona asla tam olarak dokunamıyor, sadece onunla ilgili fikirler hayal edebiliyordu. Ama *asasının gücü* vardı*, gerçekte* bir şeyleri değiştirebilirdi, onu *sınırlayan* sadece Harry'nin kendi önyargılarıydı*.* Maya perdesinin ötesinde bir yerlerde, Harry'nin "asam" kavramının ardındaki *gerçek*, Harry'nin zihninin "silgideki bir yama" olarak düşündüğü atomlar topluluğuna dokunuyordu ve eğer bu asa Harry'nin "tüm silgi" olarak düşündüğü atomlar topluluğunu değiştirebiliyorsa, diğer topluluğu da değiştirmemesi için hiçbir neden yoktu...

Başkalaşım hâlâ .

Harry'nin dişleri birbirine kenetlendi ve bir tekme *daha* savurdu. Çentik.

Harry'nin zihnindeki silginin tek bir nesne olduğu kavramı *apaçık* bir *saçmalıktı.*

Bölgeye uymayan ve uyması *mümkün* olmayan bir haritaydı.

İnsanoğlu dünyayı katmanlı organizasyon seviyeleri kullanarak modellemiş, ülkelerin nasıl çalıştığı, insanların nasıl çalıştığı, organların nasıl çalıştığı hakkında *ayrı düşüncelere* sahip olmuştur,

Hücrelerin nasıl çalıştığını, moleküllerin nasıl çalıştığını, kuarkların nasıl çalıştığını.

Harry'nin beyni silgi hakkında düşünmeye ihtiyaç duyduğunda, "silgiler kalem izlerinden kurtulabilir" gibi silgileri yöneten kuralları düşünecekti. Ancak Harry'nin beyni daha düşük kimyasal seviyede ne olacağını tahmin etmeye ihtiyaç duyarsa, ancak o zaman Harry'nin beyni kauçuk molekülleri hakkında - sanki ayrı bir gerçekmiş gibi - düşünmeye başlardı.

Ama hepsi *zihnindeydi.*

Harry'nin zihni silgileri yöneten kurallar hakkında *ayrı inançlara* sahip olabilirdi, ama silgileri yöneten *ayrı bir fizik yasası* yoktu.

Harry'nin zihni gerçekliği çoklu organizasyon seviyeleri kullanarak, her seviye hakkında farklı inançlarla modellemişti. Ama bunların hepsi *haritadaydı,* gerçek bölge böyle değildi, *gerçekliğin kendisi* sadece *tek* bir organizasyon seviyesine sahipti, kuarklar, matematiksel olarak basit kurallara uyan birleşik düşük seviyeli bir süreçti.

Ya da en azından Harry büyüyü öğrenmeden önce buna inanıyordu, ama silgi büyülü değildi.

Ve silgi büyülü olsaydı bile *gerçekten* tek bir katı silginin *var* olabileceği fikri *imkansızdı*.
Silgi gibi şeyler gerçekliğin temel unsurları *olamazdı*, atom olamayacak kadar büyük ve karmaşıktılar, parçalardan oluşmaları gerekiyordu*. Temelde karmaşık* olan şeylere sahip olamazdınız . Harry'nin beyninin silginin tek bir nesne olduğuna dair örtük inancı sadece *yanlış değildi,* bu bir harita-bölge karmaşasıydı*,* silgi Harry'nin çok seviyeli dünya *modelinde* sadece ayrı bir kavram olarak vardı*,* tek seviyeli gerçekliğin ayrı bir unsuru olarak değil.

...Başkalaşım *hala gerçekleşmemişti.*

Harry ağır ağır nefes alıyordu, başarısız Başkalaşım neredeyse başarılı Başkalaşım kadar yorucuydu, ama şimdi pes ederse *lanet olsun.*

, siktir et bu 19. yüzyıl saçmalığını.

Gerçeklik atomlar değildi, bir dizi küçük bilardo topu değildi. Bu da başka bir yalandı. Atomların küçük noktalar olduğu düşüncesi, insanların altta yatan gerçekliğin insanlık dışı yabancı şekliyle yüzleşmek istemedikleri için sarıldıkları bir başka uygun halüsinasyondu. O halde, buna dayanarak yaptığı Dönüşüm girişimlerinin işe yaramamasına şaşmamak gerekirdi. Güç istiyorsa, insanlığını terk etmeli ve düşüncelerini kuantum mekaniğinin gerçek matematiğine uymaya zorlamalıydı.

Parçacık yoktu, sadece *çok parçacıklı* bir *konfigürasyon* uzayında *genlik bulutları* vardı ve beyninin sevgiyle bir silgi olarak hayal *ettiği* şey*,* bir dalga fonksiyonunda *çarpanlara ayrılan* devasa *faktörden* başka bir şey değildi
Eğer asası *yaklaşık olarak çarpanlara ayrılabilen bir dalga fonksiyonundaki çarpanları değiştirebiliyorsa*, Harry'nin beyninin silginin üzerinde bir madde parçası olarak gördüğü biraz *daha küçük* olan çarpanı da değiştirebilmeliydi.
-

Hermione koridorlarda hızla ilerliyordu, ayakkabıları taşa sertçe vuruyordu, nefesi kesik kesik geliyordu, adrenalinin şoku hâlâ kanında dolaşıyordu.

Genç bir kadının yaşlı bir kocakarıya dönüştüğü bir resim gibi, bardağın iki yüze dönüşmesi gibi.

Ne yapıyorlardı?

Ne yapıyorlardı?

Sınıfa geldi ve parmakları önce kapı koluna kaydı, çok terliydi, daha sert tuttu ve kapı açıldı -

- Harry'nin önündeki masanın üzerinde duran küçük pembe bir dikdörtgene baktığını gördü.

- Birkaç adım ötede, bu mesafeden neredeyse görünmeyen küçük siyah iplik tüm bu ağırlığı taşırken -

"Harry sınıftan çık!"

Harry'nin yüzünden saf bir şok geçti ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse düşüyordu, sadece masadan küçük pembe dikdörtgeni almak için durdu ve kapıdan dışarı fırladı, kadın çoktan kenara çekilmişti, asası elindeydi ve ipliği işaret ediyordu -

" *Finite Incantatem!* "

Ve Hermione kapıyı tekrar çarparak kapattı, tam o sırada içeriden düşen yüz kilogramlık metalin devasa gürültüsü geldi.

Nefes nefese kalmıştı, buraya kadar hiç durmadan koşmuştu, terden sırılsıklam olmuştu, bacakları ve kalçaları canlı alevler gibi yanıyordu, Harry'nin sorularını dünyadaki tüm Galleonlar için yanıtlayamazdı.

Hermione gözlerini kırpıştırdı ve düşmeye başladığını fark etti, Harry onu yakalamıştı ve yere oturması için yavaşça indiriyordu.

"...sağlıklı..." diye fısıldamayı başardı.

" *Ne?*" dedi Harry, onu hiç görmediği kadar solgun görünüyordu.

"...sağlıklı hissediyor musun..."

Harry soru kafasına dank edince daha da korkmuş görünmeye başladı. "Ben, ben herhangi bir belirti gösterdiğimi sanmıyorum -"

Hermione bir an için gözlerini kapadı. "Güzel," diye fısıldadı. "Nefes al."

Bu biraz zaman aldı. Harry hâlâ korkmuş görünüyordu. Bu da iyiydi, belki bu ona bir ders verirdi.

Hermione, Harry'nin ona aldığı keseye uzandı, kurumuş boğazından "su" diye fısıldadı, şişeyi çıkardı ve kocaman yudumlarla içti.

Ve sonra tekrar konuşabilmesi için bir süre daha geçmesi gerekti.

"Kuralları çiğnedik, Harry," dedi boğuk bir sesle. "Kuralları çiğnedik."

"I..." Harry yutkundu. "Hâlâ nasıl olduğunu . *düşünmek* ama -"

"Başkalaşımın güvenli olup olmadığını sordum ve *siz bana cevap verdiniz!* "

Bir duraklama oldu. "Bu

kadar mı?" Harry söyledi.

Kadın çığlık atabilirdi.

"Harry, musun?" dedi. "Küçücük liflerden yapılmış, ya *çözülürse,* kim *bilir* neler ters gidebilir*, Profesör McGonagall'*a *sormadık!* Ne yaptığımızı görmüyor musunuz? Biçim Değiştirme ile deney yapıyorduk. *Transfiguration* ile *deney* yapıyorduk*!* "

Bir duraklama daha oldu.

"Doğru..." Harry yavaşça söyledi. "Bu muhtemelen size yapmamanız gerektiğini söyleme zahmetine bile *girmedikleri* şeylerden biri, çünkü çok açık. Profesörlere danışmadan kullanılmayan bir sınıfta kendi başınıza Biçim Değiştirme için parlak yeni fikirler denemeyin."

"Bizi öldürtebilirdin, Harry!" Hermione bunun adil olmadığını biliyordu, o da hata yapmıştı, ama yine de ona kızgın hissediyordu, her zaman kendinden çok emin konuşuyordu ve bu onu düşünmeden peşinden sürüklemişti. "*Profesör McGonagall'ın mükemmel rekorunu bozabilirdik!* "

"Evet," dedi Harry, "ona bundan , olur mu?"

"Durmak zorundayız," dedi Hermione. "Bunu durdurmalıyız, yoksa canımız yanacak. Çok genciz Harry, bunu yapamayız, henüz değil."

Harry'nin yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Bu konuda biraz yanılıyorsun."

Ve küçük pembe bir dikdörtgen uzattı, üzerinde parlak metal bir yama olan kauçuk bir silgi.

Hermione şaşkınlıkla ona baktı.

"Kuantum mekaniği yeterli değildi," dedi Harry. "Almadan önce zamansız fiziğe kadar inmek zorunda kaldım. Vardı

zaman içinde herhangi bir şeyi *değiştirmek* yerine, ayrı geçmiş ve gelecek gerçeklikler arasında bir *ilişki* görmek - ama ben yaptım Hermione, nesnelerin yanılsamasının ötesini gördüm ve bahse girerim dünyada bunu başka bir büyücü yoktur. Bazı Muggleborn'lar kuantum mekaniğinin zamansız formülasyonlarını bilseler bile, bu sadece garip uzak kuantum şeyleriyle ilgili garip bir inanç olurdu, bunun *gerçek* olduğunu *görmezler*, bildikleri dünyanın sadece bir halüsinasyon olduğunu kabul etmezlerdi. Silginin değiştirmeden *bir kısmını* dönüştürdüm. "

Hermione asasını tekrar kaldırıp silgiye doğrulttu.

Bir an için Harry'nin yüzünde öfke belirdi, ama onu durdurmak için herhangi bir harekette bulunmadı.

" *Finite Incantatem*," dedi Hermione. "Tekrar denemeden önce Profesör McGonagall'a danış."

Harry başını salladı, ama yüzü hâlâ biraz gergindi. "Ve

hâlâ durmamız gerekiyor," dedi Hermione.

" *Neden?* " dedi Harry. "Bunun ne *anlama geldiğini* görmüyor musun Hermione? Büyücüler her şeyi bilmez! Sayıları çok az, hatta bilimden anlayanların sayısı daha da az, düşük asılı meyveleri tüketmediler -"

"*Güvenli* değil," dedi Hermione. "Eğer yeni şeyler bulabilirsek daha da *az* güvenli olur! *Daha çok genciz!* Şimdiden büyük bir hata yaptık, bir dahaki sefere *ölebiliriz!* "

Sonra Hermione irkildi.

Harry gözlerini ondan kaçırdı ve yavaş, derin nefesler almaya başladı.

"Lütfen bunu tek başına yapmaya çalışma, Harry," dedi Hermione, sesi titreyerek. "Lütfen."

Lütfen beni Profesör Flitwick'e söyleyip söylememeye karar vermek zorunda bırakmayın.

Uzun bir duraklama oldu.

"Demek ders çalışmamızı istiyorsun," dedi Harry. Harry'nin öfkesini sesinden uzak tutmaya çalıştığı belliydi. "Sadece ders çalışın."

Hermione bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi ama... "Mesela sen zamansız fizik okudun, değil mi?"

Harry ona baktı.

"O yaptığın şey," dedi Hermione, sesi çekingendi, "deneylerimiz yüzünden değildi, değil mi? Çok kitap okuduğun için yapabildin."

Harry ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı.

"Pekala," dedi Harry. "Şuna ne dersin? Çalışırız ve aklıma *gerçekten* denemeye değer bir şey gelirse, bir profesöre sorduktan sonra deneriz."

"Tamam," dedi Hermione. Rahatlamaktan düşmemişti, ama bunun tek nedeni zaten oturuyor olmasıydı.

"Öğle yemeği yiyelim mi?" Harry ihtiyatla konuştu.

Hermione başını salladı. Evet. Öğle yemeği kulağa hoş geliyordu. Bu sefer gerçekten.

Kendini dikkatlice taş zeminden itmeye başladı, vücudu ona bağırırken yüzünü buruşturdu.

Harry asasını ona doğrulttu ve "*Wingardium Leviosa*" dedi. "

Hermione, bacaklarındaki büyük ağırlık katlanılabilir bir seviyeye indiğinde gözlerini kırpıştırdı.

Harry'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bir şeyi tamamen havada tutmadan da kaldırabilirsin," dedi. "O deneyi hatırlıyor musun?"

Hermione hâlâ kızgın olması gerektiğini düşünmesine rağmen çaresizce gülümsedi.

Ve Harry asasını dikkatle onun üzerinde tutarken, ayaklarının üzerinde olağanüstü ve harika bir şekilde hafif hissederek Büyük Salon'a doğru yürümeye başladı.

Bunu sadece beş dakika sürdürebildi ama önemli olan düşüncesiydi.

Minerva Dumbledore'a baktı.

Dumbledore soran gözlerle ona baktı. "Bunlardan herhangi birini anladın mı?" dedi Müdür, sesi şaşkınlıkla çıkıyordu.

Minerva'nın duyduğunu hatırlayabildiği en eksiksiz ve en saçma şeydi. Bunu duyması için Müdür'ü çağırdığı için biraz utanıyordu ama kendisine açık talimatlar verilmişti.

Profesör McGonagall kibarca, "Korkarım hayır," dedi.

"Evet," dedi Dumbledore. Gümüş sakalı ondan uzaklaştı, yaşlı büyücünün parıldayan bakışları bir kez daha başka bir yere baktı

Daha fazlasını. "Diğer büyücülerin yapamadığı, bizim imkânsız olduğunu düşündüğümüz bir şeyi yapabileceğinden şüpheleniyorsun."

Üçü de Müdür'ün özel Başkalaşım çalışma odasında, Dumbledore'un Patronus'unun parlayan anka kuşunun, kendi Patronus'unun Harry'ye ulaşmasından birkaç dakika sonra ona Harry'yi getirmesini söylediği yerde duruyordu. Işık tepe pencerelerinden aşağıya süzülüyor ve dairesel odanın ortasına çizilmiş yedi köşeli büyük simya diyagramını aydınlatıyor, biraz tozlu olduğunu gösteriyor, bu da Minerva'yı üzüyordu. Biçim değiştirme araştırması Dumbledore'un en büyük zevklerinden biriydi ve son zamanlarda ne kadar sıkışık olduğunu biliyordu ama *bu* kadar sıkışık olduğunu bilmiyordu.

Ve şimdi Harry Potter Müdür'ün zamanını daha da boşa harcayacaktı. Ama bunun için *Harry'*yi kesinlikle suçlayamazdı. Ona gelip Biçim Değiştirme dersinde şu anda imkânsız olduğuna inanılan bir şeyi yapmak için bir fikri olduğunu söyleyerek doğru olanı yapmıştı ve kendisi de tam olarak kendisine söyleneni yapmıştı: Harry'ye sessiz olmasını ve Müdür'e danışana ve güvenli bir yere taşınmayı bitirene kadar onunla hiçbir şey tartışmamasını emretmişti.

Harry *özellikle* ne yapabileceğini düşündüğünü söyleyerek başlasaydı, kız hiç zahmet etmezdi.

"Bak, açıklamanın zor olduğunu biliyorum," dedi Harry, sesi biraz utanmış gibi çıkıyordu. "Sonuçta senin inandığın şeyle bilim adamlarının inandığı şey çelişiyor, hem de bilim adamlarının büyücülerden daha çok şey bilmesini beklediğim bir durumda."

Dumbledore her şeyi çok ciddiye alıyor gibi görünmeseydi, Minerva yüksek sesle iç çekecekti.

Harry'nin fikri basit bir cehaletten kaynaklanıyordu, başka bir şeyden değil. Eğer metal bir topun yarısını cama dönüştürürseniz, *topun tamamı* farklı bir Biçime sahip olurdu. Parçayı değiştirmek bütünü değiştirmek demekti ve bu da Formun tamamını kaldırıp yerine başka bir form koymak anlamına geliyordu. Bu ne *anlama gelir* ki
metal bir topun sadece yarısını dönüştürmek için mi? Metal topun *bir bütün olarak* önceki haliyle aynı Şekle sahip olduğunu, ancak topun *yarısının* artık farklı bir Şekle sahip olduğunu mu?

"Bay Potter," dedi Profesör McGonagall, "yapmak istediğiniz şey sadece imkânsız değil*, mantıksız* da. Bir şeyin yarısını değiştirirseniz, tamamını değiştirmiş olursunuz."

"Gerçekten de öyle," dedi Dumbledore. "Ama Harry bir kahraman, o yüzden mantıken imkânsız olan şeyleri yapabilir."

Minerva uzun zaman önce uyuşmuş olmasaydı gözlerini devirirdi.

"Bunun mümkün *olduğunu* varsayarsak," dedi Dumbledore, "sonuçların sıradan Biçim Değiştirme'den farklı olması için herhangi bir neden düşünebiliyor musun?"

Minerva kaşlarını çattı. Bu kavramın kelimenin tam anlamıyla hayal bile edilemeyecek bir şey olması onu biraz zorluyordu ama yine de kabul etmeye çalıştı. Metal bir topun sadece yarısına uygulanan bir Başkalaşım...

"Arayüzde garip şeyler mi oluyor?" dedi Minerva. "Ama bu, nesneyi bir bütün olarak iki farklı parçadan oluşan bir Biçime Dönüştürmekten farklı olmamalı..."

Dumbledore başını salladı. "Benim de düşüncem bu yönde. Ve Harry, eğer teorin doğruysa, yapmak istediğin şeyin tıpkı diğer Başkalaşımlar gibi, konunun tamamına değil de sadece bir kısmına uygulandığını mı ima ediyor? *Hiç* değişiklik *yok mu?* "

"Evet," dedi Harry kararlılıkla. "Bütün mesele de bu zaten."

Dumbledore tekrar ona baktı. "Minerva, bunun tehlikeli olması için herhangi bir neden düşünebiliyor musun?"

Minerva hafızasını yoklamayı bitirdikten sonra, "Hayır," dedi.

"Ben de öyle," dedi Müdür. "Pekala, o zaman, bu her bakımdan sıradan Başkalaşım'a tam olarak benzeyeceğinden ve tehlikeli olması için herhangi bir neden düşünemediğimizden, ikinci derece ihtiyatın yeterli olacağını düşünüyorum."

Minerva şaşırmıştı ama itiraz etmedi. Dumbledore onun Biçim Değiştirme konusunda açık ara kıdemlisiydi ve hiçbir zaman çok düşük bir dikkat derecesi seçmeden kelimenin tam anlamıyla binlerce yeni Biçim Değiştirme denemişti. Biçim Değiştirme'yi *savaşta* kullanmıştı ve *hâlâ hayattaydı.* Eğer Müdür ikinci derecenin yeterli olduğunu düşünüyorsa, yeterliydi.

Harry'nin kesinlikle başarısız olacağı elbette tamamen alakasızdı.

İkisi koğuşları ve tespit ağlarını kurmaya başladı. En önemli ağ, havaya Şekil Değiştirmiş madde girmediğinden emin olmak için kontrol eden ağdı.
Harry emin olmak için kendi hava kaynağı olan ayrı bir güç kabuğunun içine kapatılacaktı, sadece asasının kalkanın dışına çıkmasına izin verilecekti ve arayüz sıkı olacaktı. Hogwarts'ın içindeydiler, bu yüzden kendiliğinden yanma belirtileri gösteren herhangi bir maddeyi otomatik olarak Işınlanıp dışarı atamazlardı, ama bir tavan penceresinden neredeyse aynı hızla fırlatabilirlerdi, pencerelerin hepsi tam da bu nedenle dışa doğru katlanmıştı. Harry'nin kendisi de ilk sorun işaretinde başka bir çatı penceresinden dışarı çıkıyordu.

Harry onları çalışırken izledi, yüzü biraz korkmuş görünüyordu.

"Endişelenmeyin," dedi Profesör McGonagall koşarak yaptığı açıklamanın ortasında, "buna neredeyse kesinlikle gerek kalmayacak, Bay Potter. Eğer bir şeylerin ters gitmesini *bekleseydik* denemenize izin verilmezdi. Bu sadece daha önce kimsenin denemediği herhangi bir Başkalaşım için alınan sıradan önlemler."

Harry yutkundu ve başını salladı.

Ve birkaç dakika sonra Harry güvenlik sandalyesine bağlanmış, asasını metal bir topa dayamıştı - şu anki test puanlarına bakılırsa, otuz dakikadan kısa bir sürede Dönüşemeyeceği kadar büyük olması gereken bir top.

Bundan birkaç dakika sonra Minerva duvara yaslanmış, baygınlık geçiriyordu.

Topun üzerinde, Harry'nin asasının durduğu yerde küçük bir cam parçası vardı.

Harry *ben sana söylemiştim* demedi ama terleyen yüzündeki kendini beğenmiş ifade onun için her şeyi anlatıyordu.

Dumbledore topa analitik büyüler yapıyor, her geçen an daha da meraklanmış görünüyordu. Yüzündeki otuz yıl eriyip gitmişti.

"Büyüleyici," dedi Dumbledore. "Tam da iddia ettiği gibi. Öznenin tamamını dönüştürmeden sadece bir parçasını dönüştürmüş. Bunun gerçekten sadece kavramsal bir sınırlama olduğunu mu söylüyorsun, Harry?"

"Evet," dedi Harry, "ama derin bir tane, sadece kavramsal bir sınırlama olması gerektiğini bilmek yeterli değildi. Bunu bastırmak zorundaydım.

Zihnimin hata yapan kısmını bir kenara bırakıp bunun yerine bilim insanlarının temel gerçekliği düşünün."

"Gerçekten büyüleyici," dedi Dumbledore. "Anladığım kadarıyla başka bir büyücünün aynı şeyi yapabilmesi için aylarca çalışması gerekecek. Ve sizden başka konuları da kısmen Dönüştürmenizi isteyebilir miyim?"

"Muhtemelen evet ve elbette," dedi Harry.

Yarım saat sonra Minerva kendini aynı derecede şaşkın hissediyordu ama güvenlik oldukça rahatlamıştı.

Mantıken imkansız olması bir yana, aynıydı.

Minerva sonunda, "Sanırım bu kadarı yeterli, Müdür Bey," dedi. "Kısmi Biçim Değiştirme'nin normalden daha yorucu olduğunu sanıyorum."

"Pratik yaptıkça daha da azalıyor," dedi yorgun ve solgun çocuk, sesi kararsızdı, "ama evet, haklısın."

Harry'yi koğuşlardan çıkarma işlemi bir dakika daha sürdü, sonra Minerva ona çok daha rahat bir sandalyeye kadar eşlik etti ve Dumbledore bir dondurmalı soda çıkardı.

" *Tebrikler* Bay Potter!" dedi Profesör McGonagall ve bunda ciddiydi. Bunun işe yaramayacağına dair neredeyse her şeyine bahse girebilirdi.

"Gerçekten tebrikler," dedi Dumbledore. "Ben bile on dört yaşından önce Biçim Değiştirme alanında orijinal keşifler yapmadım. Dorotea Senjak'tan bu yana hiçbir deha bu kadar erken çiçek açmamıştı."

Harry biraz şaşırmış bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

"Yine de," dedi Dumbledore düşünceli bir sesle, "bu mutlu olayı en azından şimdilik gizli tutmanın daha akıllıca olacağını düşünüyorum. Harry, Profesör McGonagall'la konuşmadan önce fikrini başka biriyle tartıştın mı?"

Bir sessizlik oldu.

"Um..." Harry dedi ki. "Kimseyi Engizisyon'a teslim etmek istemiyorum, ama bir öğrenciye daha söyledim -"

Bu kelime Profesör McGonagall'ın dudaklarından neredeyse patlayacaktı. "*Ne?* Tanınmış bir otoriteye danışmadan önce bir *öğrenciyle* tamamen yeni bir Biçim Değiştirme formunu mu tartıştınız*?* Bunun ne kadar *sorumsuzca* bir davranış olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Özür dilerim," dedi Harry. "Fark etmemiştim."

Çocuk uygun bir şekilde korkmuş görünüyordu ve Minerva içinde bir şeylerin gevşediğini hissetti. En azından Harry ne kadar aptalca davrandığını anlamıştı.

Dumbledore ciddiyetle, "Bayan Granger'a gizlilik yemini ettirmelisiniz," dedi. "Ve bunun için çok iyi bir neden olmadıkça ve onlar da yemin etmedikçe başka kimseye söylemeyin."

"Ah... neden?" Harry söyledi.

Minerva da aynı şeyi merak ediyordu. Müdür bir kez daha onun kadar ileriyi düşünüyordu.

"Çünkü kimsenin yapabileceğine inanmayacağı bir şey yapabilirsin," dedi Dumbledore. "Tamamen beklenmedik bir şey. Bu senin kritik avantajın olabilir, Harry ve bunu korumalıyız. Lütfen bu konuda bana güven."

Profesör McGonagall başını salladı, sert yüzü içindeki şaşkınlıktan hiçbir şey göstermiyordu. "Lütfen Bay Potter," dedi.

"..." Harry yavaşça söyledi.

"Malzemelerinizi incelemeyi bitirdiğimizde," diye ekledi Dumbledore "Bayan Granger gözcülüğünüzü yaparken, camdan çeliğe ve çelikten cama kısmi *Başkalaşım* uygulayabilirsiniz. Doğal olarak, herhangi biriniz herhangi bir Biçim Değiştirme hastalığı belirtisinden şüphelenirse, derhal bir profesöre haber verin."

Harry çalışma odasından çıkmadan hemen önce, eli kapının kolundayken, çocuk geri döndü ve, "Biz buradayken, ikinizden biri Profesör Snape'te farklı bir şey fark etti mi?" diye sordu.

"Farklı mı?" dedi Müdür.

Minerva alaycı gülümsemesinin yüzüne yansımasına izin vermedi. Elbette çocuk 'kötü İksir Ustası' konusunda endişeliydi, çünkü Severus'a neden güvenilmesi gerektiğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Harry'ye Severus'un hâlâ annesine aşık olduğunu açıklamak en hafif deyimiyle tuhaf olurdu.

"Yani, son zamanlarda davranışlarında herhangi değişiklik oldu mu?" dedi Harry.

"Gördüğüm kadarıyla hayır..." dedi Müdür yavaşça. "Neden sordunuz?"

Harry başını salladı. "Bunu söyleyerek kendi gözlemlerinize halel getirmek istemem. Sadece gözünü dört , belki?"

Bu, Minerva'nın içinde Severus'a yönelik hiçbir suçlamanın yapamayacağı şekilde bir tedirginlik yarattı.

Harry ikisini de saygıyla selamladı ve yanlarından ayrıldı.

"Albus," dedi Minerva çocuk gittikten sonra, "Harry'yi ciddiye alacağını nereden *bildin*? Onun fikrinin imkânsız olduğunu düşünürdüm!"

Yaşlı büyücünün yüzü ciddileşti. "Bunun gizli kalması için de aynı sebep var, Minerva. Harry böyle bir iddiada bulunursa bana gelmeni söylememle aynı sebepten. Çünkü bu Voldemort'un bilmediği bir güç."

Kelimelerin aklımda yer etmesi birkaç saniye sürdü.

Ve sonra her hatırladığında olduğu gibi soğuk bir ürperti omurgasından aşağı indi.

Sıradan bir iş görüşmesi olarak başlamıştı, Sybill Trelawney Kehanet Profesörlüğü pozisyonu için başvurmuştu.

KARANLIK LORD'U YOK EDECEK GÜCE SAHIP OLAN KIŞI YAKLAŞIYOR,

ONA ÜÇ KEZ MEYDAN OKUYANLARA DOĞDU, YEDINCI

AY ÖLÜRKEN DOĞDU,

VE KARANLIK LORD ONU KENDINE EŞIT OLARAK

IŞARETLEYECEK, AMA KARANLIK LORDUN BILMEDIĞI BIR

GÜCE SAHIP OLACAK,

VE BIRI DIĞERININ KALINTILARI HARIÇ HEPSINI YOK ETMELIDIR,

ÇÜNKÜ BU IKI FARKLI RUH AYNI DÜNYADA VAR OLAMAZ.

O korkunç gür sesle söylenen bu korkunç sözler, kısmi Başkalaşım gibi bir şeye uymuyor gibiydi.

Minerva açıklamaya çalıştıktan sonra Dumbledore, "Belki de değildir," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, Voldemort'un hortkuluğunu nereye saklamış olursa olsun bulmaya yardımcı olacak bir şey umuyordum. Ama..." Yaşlı büyücü omuz silkti. "Kehanetler aldatıcı şeylerdir Minerva ve işi şansa bırakmamak en iyisidir. Eğer beklenmedik bir şey olursa, en küçük şey bile belirleyici olabilir."

"Peki *Severus* hakkında ne demek istedi dersin*?* " dedi Minerva.

"Bu konuda hiçbir fikrim yok," diye iç geçirdi Dumbledore. "Tabii Harry Severus'a karşı bir hamle yapmadıysa ve doğrudan bir suçlamanın göz ardı edileceği yerde açık bir sorunun ciddiye alınabileceğini düşünmediyse. Ve eğer gerçekten olan buysa, Harry doğru bir şekilde bunun böyle olduğuna güvenmeyeceğimi düşündü. İstediği gibi önyargısız bir şekilde sadece izlemeye devam edelim."

Aftermath, 1:

"Hermione?" Harry çok kısık bir sesle konuştu. "Sanırım sana çok, çok, çok büyük bir özür borçluyum."

Aftermath, 2:

Alissa Cornfoot'un gözleri, sınıfına sert bir ders veren İksir Ustası'na bakarken hafifçe parlıyordu, elinde küçük bronz bir fasulye tutuyor ve çığlık atan insan eti birikintileri hakkında bir şeyler söylüyordu. Bu yılın beri İksir dersinde dinlemekte zorlanıyordu. O

korkunç, kaba, yağlı profesörlerine bakıp duruyor ve özel cezalar hakkında hayaller kuruyordu. Muhtemelen onda gerçekten *yanlış olan* bir şeyler vardı ama bunu yapmaktan vazgeçemiyor gibiydi -

"Ow!" Alissa o zaman söyledi.

Snape az önce bronz fasulyeyi hatasız bir şekilde Alissa'nın alnına doğru fırlatmıştı.

"Bayan Cornfoot," dedi İksir Ustası, sesi kesilerek, "bu hassas bir iksir ve dikkatinizi vermezseniz sadece kendinize değil, sınıf arkadaşlarınıza da zarar verirsiniz. Dersten sonra beni görün."

Son dört kelime ona hiç yardımcı olmadı ama daha çok çabaladı ve kimseyi eritmeden günü atlatmayı başardı.

Dersten sonra Alissa masaya yaklaştı. İçinden bir ses ne olur ne olmaz diye yüzünü ekşiterek ve ellerini pişmanlıkla arkasında kavuşturarak orada durmak istiyordu ama içgüdüleri bunun *kötü bir fikir* olabileceğini söylüyordu. Bunun yerine, genç bir hanımefendiye çok yakışan bir duruşla, yüzü nötr bir şekilde orada durdu ve "Profesör?" dedi.

Snape not aldığı kâğıtlardan başını kaldırmadan, "Bayan Cornfoot," dedi, "sevginize karşılık vermiyorum, bakışlarınızı rahatsız edici bulmaya başladım ve bundan böyle gözlerinizi dizginleyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Alissa boğuk bir sesle ve Snape onu kovdu, Alissa da yanakları erimiş lav gibi alev alev yanarak sınıftan kaçtı.

Benmerkezci Önyargı

Ne yazık ki, hiç kimseye J. K. Rowling'in kim olduğu söylenemez. Onu kendiniz görmelisiniz.

Bilimsel uyarılar: Luosha, Bölüm 27'deki empati teorisinin (başkalarını taklit etmek için kendi beyninizi kullanırsınız) tam olarak bilinen bir bilimsel gerçek olmadığına dikkat çekiyor. Şimdiye kadarki kanıtlar bu yöne işaret , ancak beyin devrelerini analiz edip bunu kanıtlamadık. Benzer şekilde, kuantum mekaniğinin zamansız formülasyonları (Bölüm 28'de ima edilen) kadar zarif ki, nihai teorinin içinde zaman olduğunu görmek beni şok ederdi, ancak bunlar da henüz kanıtlanmış değil.

Son zamanlarda diğer öğrencilerin kendisi ve Harry hakkında konuştuklarını her duyduğunda Hermione'nin midesine bir ağrı saplanıyordu. Bu sabah duş kabinindeyken Morag ile Padma arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olması, bardağı taşıran son damla olmuştu.

Harry Potter'la rekabete girmenin korkunç bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Harry Potter'dan *uzak durabilseydi*, Hogwarts'ın en parlak akademik yıldızı, Ravenclaw'a herkesten fazla puan kazandıran Hermione Granger olabilirdi. Yaşayan Çocuk kadar ünlü olmazdı, ama *kendisi* için ünlü olurdu .

Oysa Yaşayan Çocuk'un akademik bir rakibi vardı ve onun adı Hermione Granger'dı.

Ve daha da kötüsü, onunla bir randevuya gitmişti.

Harry'yle bir aşk macerasına atılma fikri ilk başta cazip gelmişti. kitaplar okumuştu ve Hogwarts'ta kadın kahramanın aşık olabileceği biri varsa o da Harry Potter'dı. Zeki, komik, ünlü, bazen korkutucu...

Harry'yi onunla çıkmaya zorlamıştı. Ve şimdi de *onun*

sevgilisiydi.

Ya da daha kötüsü, akşam yemeği menüsündeki seçeneklerden biri.

O sabah duş kabinindeydi ve tam suyu açmak ki dışarıdan gelen kıkırdamaları duydu. Morag'ın o Muggle doğumlu kızın muhtemelen Ginevra Weasley'ye karşı kazanacak kadar sıkı dövüşemeyeceğinden bahsettiğini, Padma'nın da Harry Potter'ın *ikisini* de istediğine karar verebileceğini söylediğini duymuştu.

Sanki KIZLARIN yemek menüsünde seçenekleri olduğunu ve ERKEKLERİN için kavga ettiğini anlamıyorlardı.

Ama acı veren kısım bu bile değildi. Profesör McGonagall'ın sınavlarından birinden 98 puan aldığında, haber Hermione Granger'ın sınıfın en yüksek puanını almış olması değildi, haber Harry Potter'ın rakibinin ondan yedi puan fazla almış olmasıydı.

Eğer Yaşayan Çocuk'a çok yaklaşırsanız, onun hikayesinin bir parçası olursunuz.

Kendininkini almadın.

Hermione'nin aklına çekip gitmesi gerektiği düşüncesi geldi ama bu çok üzücü olurdu.

Ama Harry'nin rakibi olarak tanınmasına izin vererek yanlışlıkla verdiği şeyi *geri* almak istiyordu. Harry Potter'ın üçüncü ayağı olmak yerine yeniden ayrı bir insan olmak istiyordu, bunu istemek çok mu fazlaydı?

Bir kez içine düştüğünüzde çıkılması zor bir tuzaktı. Sınıfta ne kadar yüksek not alırsanız alın, özel bir akşam yemeği duyurusunu hak edecek bir şey yapmış olsanız bile, bu sadece Harry Potter'a tekrar rakip olduğunuz anlamına geliyordu.

Ama bir yolunu bulacağını düşündü.

Harry Potter'ın tahterevallisinin karşı ucunu itmek olarak görülmeyecek bir şey yapmak.

Zor olurdu.

Bu onun doğasına aykırı olurdu.

Çok kötü biriyle savaşmak zorunda kalacaktı.

Ve *daha* da kötü birinden yardım istemesi gerekecekti.

Hermione o korkunç kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Tereddüt

etti.

Hermione *aptalca* davrandığını fark etti ve elini biraz daha yukarı kaldırdı.

Kapıyı tekrar çalmaya çalıştı.

Eli kapıya dokunmayı başaramadı. Ve sonra

kapı yine de açıldı.

"Aman Tanrım," dedi ağında oturan örümcek. "Tek bir Quirrell puanı kaybetmek gerçekten o kadar zor muydu Bayan Granger?"

Hermione elini kaldırmış, yanakları pembeleşerek orada duruyordu. Öyle olmuştu.

Kötü Profesör Quirrell, "Pekala Bayan Granger, merhametli olacağım," dedi. "Onu çoktan kaybettiğinizi düşünün. İşte, sizden zor bir seçim aldım. Minnettar değil misiniz?"

Hermione biraz cızırtılı bir sesle, "Profesör Quirrell," demeyi başardı. "Çok fazla Quirrell puanım var, değil mi?"

"Gerçekten de var," dedi Profesör Quirrell. "Gerçi daha önce sahip olduğunuzdan bir tane daha az. Korkunç, değil mi? Düşünsene, buraya gelme nedenini beğenmezsem bir elli tane daha kaybedebilirsin. Belki de onları birer birer alırım... birer birer... birer..."

Hermione'nin yanakları daha da kızarmıştı. "Sen gerçekten kötüsün, bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Bayan Granger," dedi Profesör Quirrell ciddiyetle, "gerçekten hak edilmediği halde insanlara bu tür iltifatlar etmek tehlikeli olabilir. Övgüyü alan kişi utanabilir, hak etmediğini düşünebilir ve sizin övgünüze layık bir şey yapmak isteyebilir. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz Bayan Granger?"

Perşembe öğleden sonra öğle yemeğinden sonraydı ve Hermione ile Harry küçük bir kütüphane köşesinde oturmuş, konuşabilmek için *Quietus*'u açmışlardı. Harry yüzükoyun yere , dirseklerini yere dayamış, başını ellerinin arasına almış, ayaklarını doğru gelişigüzel sallıyordu. Hermione doldurulmuş bir

sandalyesi onun için çok büyüktü, sanki bir şeker kabuğunun ortasındaki Hermione gibiydi.

Harry ilk iş olarak kütüphanedeki bütün kitapların sadece *başlıklarını* okumalarını, sonra da Hermione'nin içindekiler bölümünü okumasını önermişti.

Hermione bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü. Bunu daha önce bir kütüphaneyle hiç yapmamıştı.

Ne yazık ki bu planda küçük bir kusur vardı. Yani,

ikisi de Ravenclaw'dı.

Hermione *Büyülü Anımsatıcılar* adlı bir kitap okuyordu.

Harry*, Şüpheci Büyücü* adında bir kitap okuyordu.

Her ikisi de bunun sadece bir kereliğine yapacakları özel bir istisna olduğunu düşünmüştü ve ikisi de ne kadar uğraşsınlar ikisinin de tüm kitap başlıklarını okumayı bitirmesinin imkânsız olduğunu henüz fark etmemişti.

Küçük köşelerindeki sessizlik iki kelimeyle bozuldu.

"," dedi Harry birden yüksek sesle, sanki sözcükler içinden sökülüp alınmış gibiydi.

Biraz daha sessizlik vardı.

Harry aynı sesle, "*Yapmadı*," dedi. Sonra

Harry'nin çaresizce kıkırdamaya başladığını

duydu. Hermione kitabından başını kaldırdı.

"," dedi, "ne *oldu*?"

"Weasley'lere aile faresini neden hiç sormadığını şimdi öğrendim," dedi Harry. "*Gerçekten* korkunç bir şey, gülmemem gerekiyor ve ben korkunç bir insanım."

"Evet," dedi Hermione kibarca, ". Bana da söyle."

"Tamam, önce arka plan. Bu kitapta Sirius Black'in komplo teorileriyle ilgili koca bir bölüm var. Kim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedi Hermione. Sirius Black bir haindi, Voldemort'un Potterlar'ın korunaklı evine girmesine izin veren, James Potter'ın arkadaşıydı.

"Black'in Azkaban'a gönderilmesiyle ilgili bir dizi *usulsüzlük* olduğu ortaya çıktı. Yargılanmadı ve Seherbazlar Black'i tutukladığında görevde olan Bakan Yardımcısı, şu anki Sihir Bakanımız olan Cornelius Fudge'dan başkası değildi."

Bu Hermione'ye de biraz şüpheli geldi ve o da bunu söyledi.

Harry yere uzanıp kitabına bakarken omuzlarını silkme hareketi yaptı. "Şüpheli şeyler her zaman olur ve eğer bir komplo teorisyeniysen her zaman *bir şeyler* bulabilirsin."

"Ama *duruşma yok mu?* " dedi Hermione.

"Karanlık Lord'un hemen sonraydı," dedi Harry, bunu söylerken sesi ciddiydi. "Ortalık inanılmaz derecede karışıktı ve Seherbazlar Black'in izini bulduklarında, babamın Peter Pettigrew adında bir arkadaşını ve on iki görgü tanığını nasıl öldürdüğünü anlatan yirmi görgü tanığıyla birlikte, ayak bileğine kadar kana bulanmış bir sokakta gülerek duruyordu. Black'in yargılanmamasını onayladığımı söylemiyorum. Ama bunlar

Burada büyücülerden bahsediyoruz, bu yüzden insanların John F. Kennedy'yi kimin vurduğunu tartışmak istediklerinde işaret ettikleri türden bir şeyden daha şüpheli değil. Her neyse, Sirius Black büyücü Lee Harvey Oswald. Onun yerine aileme kimin ihanet ettiğine dair *her* türlü komplo teorisi var ve en favorilerden biri Peter Pettigrew ve işte burada işler karışmaya başlıyor."

Hermione hayranlıkla dinledi. "Ama oradan Weasley'*lerin evcil faresine* nasıl gidiyorsun -"

"Dur bakalım," dedi Harry, "oraya geliyorum. Şimdi, Pettigrew'un ölümünden sonra onun Işık için casusluk yaptığı ortaya çıktı - çifte ajan değil, sadece gizlice dolaşıp bir şeyler biri. Gençliğinden beri bu konuda iyiydi, Hogwarts'ta bile her türlü sırrı bulma konusunda bir ünü vardı. Komplo teorisine göre Pettigrew Hogwarts'tayken kayıtsız bir Animagus oldu, etrafta koşuşturup konuşmaları dinleyebilen küçük bir şeyin Animagus'u. Asıl sorun, başarılı Animagusların nadir olması ve bunu bir genç olarak yapmanın pek olası olmaması, bu yüzden tabii ki komplo teorisi babam ve Black'in de kayıtsız Animagus olduğunu söylüyor. Ve bu komplo teorisine göre, Pettigrew on iki seyirciyi öldürdü, küçük Animagus formuna dönüştü ve kaçtı. Michael Shermer bununla ilgili dört sorun daha olduğunu söylüyor. Birincisi, Black ailem dışında evlerinin etrafındaki koğuşları nasıl aşacağını bilen tek kişiydi." ("İki, Black başlangıçta Pettigrew'dan daha olası bir şüpheliydi, Black'in Hogwarts'ta geçirdiği süre boyunca kasten bir öğrenciyi öldürtmeye çalıştığına dair bir söylenti var ve gerçekten iğrenç bir safkan aileden geliyordu, Bellatrix Black kelimenin tam anlamıyla onun kuzeniydi. Üç, Black, Pettigrew'dan yirmi kat daha dövüşçü bir büyücüydü,

O kadar zeki olmasa bile. Aralarındaki düello Profesör Quirrell ile Profesör Sprout'un düellosu gibi olurdu. Pettigrew, komplo teorisinin gerektirdiği tüm kanıtları uydurmak bir yana, muhtemelen asasını bile çekmeye fırsat bulamadı. Ve dört, Siyah sokakta durmuş *gülüyordu.* "

"Ama *fare* -" dedi Hermione.

"Doğru," dedi Harry. "Şey, uzun lafın kısası, Bill Weasley küçük kardeşi Percy'nin evcil faresinin Pettigrew'un Animagus formu olduğuna karar verdi -"

Hermione'nin çenesi düştü.

"Evet," dedi Harry, "Evil Pettigrew'un düşman bir büyücü ailesinin evcil faresi olarak hüzünlü ve kaçamak bir hayat sürmesini beklemezsin, ya Malfoylar'la birlikte olurdu ya da daha büyük olasılıkla estetik ameliyattan sonra Karayipler'e giderdi. Her neyse, Bill küçük kardeşi Percy'yi bayılttı, sersemletti ve fareyi yakaladı, tüm bu acil baykuş mesajlarını gönderdi -"

"Oh, *hayır!* " dedi Hermione, sözcükler yırtılarak.

"- ve bir şekilde Dumbledore, Sihir Bakanı ve Baş Seherbaz'ı bir araya getirmeyi başarır -"

"O *!* " dedi Hermione.

"Ve tabii ki oraya vardıklarında onun deli olduğunu düşünüyorlar, ama yine de emin olmak için farenin üzerinde *Veritas Oculum*'u kullanıyorlar ve ne keşfediyorlar?"

Ölebilirdi. "Bir sıçan."

"Bir kurabiye kazandın! Böylece zavallı Bill Weasley'i St. Mungo'ya sürüklediler ve bunun oldukça standart bir şizofrenik mola olduğu ortaya çıktı, bu sadece bazı insanların başına geliyor, özellikle de üniversite çağındaki genç erkeklerin. Adam doksan yedi yaşında olduğuna, öldüğüne ve tren istasyonu aracılığıyla zamanda geri giderek genç haline döndüğüne inanıyordu. Antipsikotiklere çok iyi yanıt verdi ve normale döndü ve şimdi her şey yolunda, insanların artık Sirius Black komplo teorileri hakkında çok fazla konuşmaması ve Weasley'lere aile faresini hiç sormamanız dışında."

Hermione çaresizce kıkırdıyordu. Bu gerçekten korkunçtu ve gülmemesi gerekiyordu ve o korkunç bir insandı.

"Anlamadığım şey" dedi Harry, kıkırdamaları dindikten sonra, "Black'*in* olabildiğince hızlı kaçmak yerine *neden* Pettigrew'un peşine düştüğü. Seherbazların peşine düşeceğini biliyor olmalıydı. Acaba onu Azkaban'a götürmeden önce Black'ten bunun nedenini öğrenebildiler mi? İşte bu yüzden suçlu olduğu kesin olan insanlar hâlâ hukuk sisteminden geçip yargılanabiliyor."

Hermione buna katılmak zorundaydı.

Çok geçmeden Harry kitabını bitirmişti, Hermione ise kendi kitabının yarısındaydı - onunki Harry'ninkinden çok daha zor bir kitaptı, ama yine de bu konuda utanıyordu. Sonra *Sihirli Anımsatıcılar*'ı rafa geri koymak ve kendini oradan uzaklaştırmak zorunda kaldı, çünkü Hogwarts'taki en korkunç ders olan BROOMSTICK RIDING'le yüzleşme vakti gelmişti.

Harry, kendi dersi bir buçuk saat sonra olmasına rağmen, bir savaşçı gibi onun peşinden

kendi cenazesine giden hüzünlü küçük pervaneli bir uçağa eşlik eden jet.

Çocuk sessiz ve sempatik bir sesle ona veda etti ve Doom'un çimenli tarlalarına doğru yürüdü.

Ve bir sürü çığlık atma ve neredeyse düşme ve ölümle korkunç fırçalamalar ve tamamen *yanlış yerde* zemin ve gözlerine giren güneş ve Morag'ın onu vızıldaması ve Mandy'nin düşerse onu yakalamak için her zaman yeterince yakın olduğu konusunda kurnaz davrandığını düşünmesi ve diğer öğrencilerin ikisine de güldüğünü biliyordu ama Mandy'ye hiçbir şey çünkü aslında ölmek istemiyordu.

On milyon yıl sonra ders sona erdi ve gelecek Perşembe gününe kadar ait olduğu yere geri döndü.
Bazen hep Perşembe olduğuna dair kâbuslar görüyordu.

Büyüdüklerinde her yere Apparate, Floo ya da portkey ile gidecekken *neden* herkesin bunu öğrenmek zorunda olduğu Hermione için tam bir muammaydı. Aslında kimsenin bir yetişkin olarak süpürgeye binmeye ihtiyacı yoktu, bu beden eğitiminde yakan top oynamaya zorlanmak gibi bir şeydi.

En azından Harry bu işte iyi olduğu için utanma nezaketini göstermişti.

Birkaç saat sonraydı ve Hannah, Susan, Leanne ve Megan ile birlikte Hufflepuff çalışma salonundaydı.
Bir öğretmene göre şaşırtıcı derecede çekingen olan Profesör Flitwick, Ravenclaw olmamalarına rağmen bu dördüne Charms ödevlerinde bir süreliğine yardım edip edemeyeceğini sormuştu ve Hermione o kadar gurur duymuştu ki neredeyse *patlayacaktı*.

Hermione bir parça parşömen aldı, üzerine biraz mürekkep döktü, dört parçaya böldü, buruşturdu ve parçaları masanın üzerine fırlattı.

Sadece buruşturarak da alabilirdi, ama tüm bunları yapmak onu daha çok çöp gibi yapıyordu ve bu, biri ilk kez İmha Büyüsü'nü uygularken yardımcı oluyordu.

Hermione kulaklarını ve gözlerini keskinleştirdi ve "Tamam, dene bakalım," dedi.

" *Everto.* "

" *Everto.* "

" *Everto.* "

" *Everto.* "

Hermione bütün sorunları tam olarak kavradığını sanmıyordu. "Hepiniz tekrar deneyebilir misiniz?"

Bir saat sonra Hermione şu sonuca varmıştı: (1) Leanne ve Megan biraz dikkatsizdi ama onlardan bir şeyi çalışmaya devam etmelerini isterseniz yaparlardı, (2) Hannah ve Susan, onlara sürekli *yavaşlamalarını*, *rahatlamalarını* ve çok *çalışmak* yerine bir şeyler düşünmelerini söylemeniz gereken noktaya odaklanmış ve azimliydiler - bu ikisinin yakında *onun* olacağını düşünmek tuhaftı - ve (3) Hufflepuff'lara yardım etmeyi seviyordu, tüm çalışma salonunun çok neşeli bir atmosferi vardı.

Akşam yemeği için ayrıldığında, Yaşayan Çocuk'u kendisine eşlik etmek için beklerken kitap okurken buldu. Bu onu hem gururlandırdı hem de biraz endişelendirdi çünkü Harry ondan başka *kimseyle* konuşuyor gibi görünmüyordu.

"Hufflepuff'ta Metamorfmagus olan bir kız olduğunu biliyor muydun?" dedi Hermione Büyük Salon'a doğru giderlerken. "Saçlarını gerçekten kızıl yapıyor, Weasley kırmızısı değil Stopign kırmızısı gibi ve üzerine sıcak çay döktüğünde, tekrar kontrol altına alana kadar siyah saçlı bir çocuğa dönüşüyor."

"Gerçekten mi? Harika," dedi Harry, sesi biraz dalgın geliyordu. "Hermione, kontrol etmek için soruyorum, yarın Profesör Quirrell'ın ordularına kaydolmak için son gün, biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Hermione. "Kötü Profesör Quirrell'ın orduları." Sesi biraz kızgındı, ama Harry nedenini bilmiyordu elbette.

"Hermione," dedi Harry, sesi kızgındı, "o kötü değil. O biraz Karanlık ve çokça Slytherin. Bu *kötü* olmakla aynı şey değil."

Harry Potter'ın her şey için çok fazla kelimesi vardı, bu onun sorunuydu. Evreni İyi ve Kötü olarak ikiye ayırsa daha iyi olurdu. "Profesör Quirrell tüm sınıfın önünde beni çağırdı ve *birini vurmamı* söyledi*!* "

"Haklıydı," dedi Harry, yüzü ayıktı. "Üzgünüm Hermione, ama haklıydı. *Beni* vurmalıydın*,* umurumda olmazdı. Gerçek büyüler kullanarak gerçek rakiplere karşı pratik yapamazsan Savaş Büyüsü'nü öğrenemezsin. Ve şimdi antrenmanlarda iyi , değil mi?"

Hermione sadece on iki yaşındaydı ve bu yüzden biliyordu, ama bunu kelimelere dökemiyor, Harry'yi ikna etmek için söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Profesör Quirrell genç bir kızı almış ve herkesin önünde o kızı çağırıp ateş açmasını emretmişti

bir sınıf arkadaşını tahrik etmeden.

Profesör Quirrell'in bunu öğrenmesi gerektiği konusunda haklı olup olmaması *önemli* değildi.

Profesör McGonagall bunu asla yapmazdı. Profesör Flitwick

bunu asla yapmazdı.

Belki Profesör Snape bile bunu yapmazdı. Profesör Quirrell

şeytandı.

Ama kelimeleri bulamıyordu ve Harry'nin ona asla inanmayacağını biliyordu.

"Hermione, benden büyük öğrencilerle konuştum," dedi Harry. "Profesör Quirrell, Hogwarts'taki yedi yıl boyunca alacağımız *tek* yetkin Savunma Profesörü olabilir. Başka her şeyi daha sonra öğrenebiliriz. Savunma eğitimi almak istiyorsak, bunu *bu yıl* yapmak zorundayız. Müfredat dışı şeylere kaydolan öğrenciler, Bakanlığın birinci sınıfların öğrenmesi gerektiğini düşündüğü şeylerin çok ötesinde büyük miktarda şey öğrenecekler - Patronus Büyüsü'nü öğreneceğimizi biliyor muydunuz? *Ocak* ayında *mı?* "

"*Patronus Büyüsü mü?* " dedi Hermione, sesi şaşkınlıkla yükselmişti.

Kitapları bunun bilinen en parlak büyülerden biri olduğunu, en karanlık yaratıklara karşı saf olumlu duygularla kullanılan bir silah olduğunu söylüyordu. Kötü Profesör Quirrell'in öğretmesini ya da öğretilmesini sağlamasını bekleyeceği bir şey değildi, çünkü Hermione onun bu büyüyü kendi başına yapabileceğini düşünemiyordu.

"Evet," dedi Harry. "Öğrenciler Patronus Büyüsünü genellikle beşinci yıllarına kadar ya da daha sonra öğrenirler! Ama Profesör

Quirrell, Bakanlık programlarının konuşan Flobberworms tarafından hazırlandığını ve Patronus Büyüsü yapabilmenin büyü gücünden çok duygulara bağlı olduğunu söylüyor. Profesör Quirrell çoğu öğrencinin *çok* daha azını yaptığını düşündüğünü ve bu yıl bunu kanıtlayacağını söylüyor."

Profesör Quirrell'dan bahsederken Harry'nin sesinde her zamanki huşu dolu tapınma tonu vardı ve Hermione dişlerini sıkıp yürümeye devam etti.

"Aslında çoktan kaydoldum," dedi Hermione, sesi biraz kısıktı. "Bu sabah yaptım. Her şey için, aynen dediğin gibi."

Bir peni için, bir pound için girmek olağan bir ifadeydi.

Ayrıca, *kaybetmek* istemiyordu ve kazanmak istiyorsa öğrenmek zorundaydı.

"Demek orduda yer alacaksın, öyle mi?" Harry'nin sesi birden coşkulu çıkmaya başladı. "Bu harika, Hermione! Asker listemi çoktan aldım, ama eminim Profesör Quirrell bir tane daha eklememe ya da takas yapmama izin verecektir -"

"Ordunuza katılmayacağım." Hermione'nin sesi keskindi. Bunun makul bir varsayım olduğunu biliyordu ama *yine* de onu rahatsız ediyordu.

Harry gözlerini kırpıştırdı. "Draco Malfoy'un değil elbette. Yani üçüncü orduda mı olmak istiyorsun? Generalin kim *olduğunu* henüz bilmediğimiz halde mi?" Harry'nin sesi şaşırmış ve biraz da incinmiş gibiydi, onu suçlayamazdı, tabii ki , çünkü aslında hepsi onun suçuydu. "Ama neden benimki değil?"

"Bunu bir düşün," diye tersledi Hermione, "belki bir yolunu bulursun!"

Adımlarını hızlandırdı ve Harry'nin ağzını açık bıraktı.

"Profesör Quirrell," dedi Draco en resmi sesiyle, "Hermione Granger'ı üçüncü general olarak atamanızı protesto etmek zorundayım."

"Öyle mi?" dedi Profesör Quirrell, sandalyesinde rahat bir tavırla arkasına yaslanarak. "Protestonuzu yapın Bay Malfoy."

"Granger bu pozisyon için uygun değil," dedi Draco.

Profesör Quirrell düşünceli bir ifadeyle parmağını yanağına vurdu. "Neden evet, evet öyle. Başka itirazınız var mı?"

"Profesör Quirrell," dedi Harry Potter yanında, "Bayan Granger'ın pek çok olağanüstü akademik yeteneğine ve derslerinizde haklı olarak kazandığı Quirrell puanlarına saygısızlık etmek istemem ama kişiliği askeri komuta için uygun değil."

Harry ona Profesör Quirrell'ın ofisine kadar eşlik etmeyi kabul ettiğinde Draco rahatlamıştı. Bu *sadece* Harry'nin Profesör Quirrell söz konusu olduğunda devasa, bariz bir öğretmen hayvanı olmasından kaynaklanmıyordu. Draco aynı zamanda Harry'nin Granger'la gerçekten arkadaş olmasından da endişelenmeye başlamıştı, bir süre geçmişti ve Harry *hâlâ* harekete geçmemişti... ama bu daha da iyiydi.

"Bay Potter'a katılıyorum," dedi Draco. "Onu general olarak atamak işi bir komediye dönüştürür."

"Ağır konuştun," dedi Harry, "ama Mr Malfoy'la aynı fikirde olmamak için kendimi zor tutuyorum. Açık konuşmak gerekirse, Profesör Quirrell, Hermione Granger'ın bir kase yaş üzüm kadar öldürme niyeti var."

"Bu," dedi Profesör Quirrell yumuşak bir sesle, "benim de fark edemeyeceğim bir şey değil. Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsunuz."

Bir şey söyleme sırası Draco'daydı, ama konuşma birden hıçkırıklara boğuldu. Bu cevap Harry'yle buraya gelmeden önce beyin fırtınası yaptıkları olasılıklar arasında yoktu. Öğretmen senin bildiğin her şeyi bildiğini ve yine de bariz bir hata yapacağını söyledikten sonra ne dedin?

Sessizlik uzadı.

"Bu bir tür komplo mu?" Harry yavaşça söyledi.

"Yaptığım her şey bir tür komplo olmak zorunda mı?" dedi Profesör Quirrell. "Sırf kaos olsun diye kaos yaratamaz mıyım hiç?"

Draco neredeyse boğuluyordu.

"Savaş Büyüsü sınıfında değil," dedi Harry sakin bir kesinlikle. "Başka yerlerde belki, ama orada değil."

Profesör Quirrell yavaşça kaşlarını kaldırdı.

Harry sabit bir şekilde ona baktı.

Draco ürperdi.

"Peki o zaman," dedi Profesör Quirrell. "İkiniz de çok basit bir soruyu düşünmemiş gibisiniz. Bayan Granger'ın yerine kimi atayabilirim?"

"Blaise Zabini," dedi Draco tereddüt etmeden.

"Başka bir öneriniz var mı?" dedi Profesör Quirrell, sesi oldukça eğlenmiş geliyordu.

Anthony Goldstein ve Ernie Macmillan, diye düşündü, Draco'nun sağduyusu devreye girip ne kadar agresif düello yaparlarsa yapsınlar çamur kanlıları ve Hufflepuff'ları dışlamadan önce. Bunun yerine Draco sadece, "Zabini'nin nesi var?" dedi.

"*Anlıyorum*..." Harry yavaşça söyledi.

"*Bilmiyorum,*" dedi Draco. "Neden Zabini değil?"

Profesör Quirrell Draco'ya baktı. "Çünkü Bay Malfoy, ne kadar , size ya da Bay Potter'a asla yetişemeyecek."

Bunun şoku Draco'yu sersemletti. "*Granger*'a inanamazsın gidiyor -"

"Onun üzerine kumar oynuyor," dedi Harry sessizce. "Bu garanti değil. İhtimaller iyi bile değil. Muhtemelen bizimle asla iyi bir dövüş yapamayacak, yapsa bile öğrenmesi aylar sürebilir. Ama bizim sınıfta bizi yenebilecek kadar gelişme şansı olan tek kişi o."

Draco'nun elleri kıpırdadı ama yumruk haline gelmedi. Destekçiniz gibi görünüp sonra geri çekilmek klasik bir baltalama *taktiğiydi*, yani Harry Potter Granger'la birlikteydi *ve bu* da -

"Ama Profesör," diye devam etti Harry yumuşak bir sesle, "Hermione'nin bir ordunun komutanı olarak *mutsuz* olacağından endişeleniyorum. Şu anda onun arkadaşı olarak konuşuyorum, Profesör Quirrell. Rekabet Draco ve benim için iyi olabilir, ama ondan yapmasını istediğin şey *onun* için iyi değil*!* "

Boş .

Profesör Quirrell kuru bir sesle, "Hermione Granger'la arkadaşlığınız sizi onurlandırıyor," dedi. "Özellikle de Draco Malfoy'la aynı anda arkadaş olabildiğin . Bu büyük bir başarı."

Harry birden biraz gergin göründü, yani muhtemelen çok *daha* gergin hissediyordu ve Draco sessizce kendi kendine yemin etti. Elbette Harry Profesör Quirrell'ı kandıramayacaktı.

Profesör Quirrell, "Ve Bayan Granger'ın dostça ilginizden memnun kalacağından şüpheliyim," dedi. "benden o istedi Bay Potter, ben istemedim."

Harry bir an sessiz kaldı. Sonra Draco*'ya* özür ve uyarı karışımı bir bakış fırlatıp aynı anda*, "Üzgünüm, elimden geleni yaptım, daha fazla zorlamasak iyi olur,*" dedi.

"Perişan olmasına gelince," diye devam etti Profesör Quirrell, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti, "konumunun zorluklarıyla ikinizin de sandığından çok daha kolay başa çıkacağından ve sandığınızdan çok daha kısa sürede iyi bir mücadele vereceğinden şüpheleniyorum."

Harry ve Draco dehşet içinde soluk soluğa kaldılar.

"Ona *öğüt* vermeyeceksin, değil mi?" dedi Draco, tamamen dehşete düşmüş bir halde.

"*Seninle* dövüşmek için kaydolmadım ben*!* " dedi Harry.

Profesör Quirrell'in dudaklarında beliren gülümseme daha da genişledi. "Aslına bakarsanız, Bayan Granger'ın ilk savaşlarıyla ilgili birkaç öneride bulunmayı teklif *etmiştim*."

" *Profesör Quirrell!* " dedi Harry.

"Merak etmeyin," dedi Profesör Quirrell. "Beni geri çevirdi. Tam da beklediğim gibi."

Draco'nun gözleri kısıldı.

"Aman Tanrım, Bay Potter," dedi Profesör Quirrell, "kimse size bakmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?"

"Ona gizlice *başka bir* şekilde yardım etmeyeceksin, değil mi?" dedi Harry.

"Ben bunu yapar mıydım?" dedi Profesör

Quirrell. "Evet," dedi Draco ve Harry aynı anda.

"Güven eksikliğiniz beni yaraladı. O halde, General Granger'a de bilmediği hiçbir şekilde yardım etmeyeceğime söz veriyorum. Şimdi ikinize de askeri işlerinizle ilgilenmenizi öneriyorum. Kasım yaklaşıyor, hem de hızla."

Draco, Profesör Quirrell'ın ofisinden çıkarken kapı arkalarından tamamen kapanmadan önce imaları gördü.

Harry bir keresinde "insanlarla ilgili şeyler "den

küçümseyerek söz etmişti. Ve şimdi Draco'nun tek

umudu buydu.

Bırak fark etmesin, bırak fark etmesin...

"Önce Granger kızına saldırmalı ve onu yolumuzdan çekmeliyiz," dedi Draco. "Onu ezdikten sonra, dikkatimiz dağılmadan kendi yarışmamızı yapabiliriz."

Harry yumuşak bir sesle, "Bu ona pek adil görünmüyor, değil mi?" dedi.

"*Sana* ki?" dedi Draco. "O senin rakibin, değil mi?" Sonra sesinde tam da doğru şüphe notasıyla, "Bunca zaman rakibi olduktan sonra ondan *gerçekten* hoşlanmaya başladığını söyleme bana..."

"Kurucular yasaklıyor," dedi Harry. "Ne diyebilirim ki, Draco? Benim sadece doğal bir adalet duygum var. Granger'da da var, biliyorsun. İyilik ve kötülük konusunda çok sağlam bir kavrayışı var ve muhtemelen önce kötülüğe saldıracak. 'Malfoy' gibi bir isme sahip olmak sadece bunu istemektir, biliyorsun."

LANET OLSUN!

"Harry," dedi Draco, sesi yaralı ve belki biraz da üstün geliyordu, "bana karşı *adil* bir şekilde dövüşmek istemiyor musun?"

"Yani Granger'ı yenerek güçlerinin bir kısmını kaybettikten sonra sana saldırmak yerine mi?" dedi Harry. "Ah, bilemiyorum. Belki sadece kazanmaktan sıkıldıktan sonra şu 'adil' şeyi denerim."

"Belki *sana* saldırır," dedi Draco. "*Sen* onun rakibisin."

"Ama ben onun *dostça* rakibiyim," dedi Harry şeytani bir sırıtışla. "Ona güzel bir doğum günü hediyesi falan aldım. Dost rakibini sabote edemezsin."

"Peki ya *arkadaşının* adil bir dövüş şansını sabote etmeye ne demeli?" dedi Draco öfkeyle. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

"Başka türlü ifade edeyim," dedi Harry. " *Granger* dost bir rakibi sabote etmez. Ama bunun nedeni onun bir kase yaş üzüm kadar öldürme niyeti olması. *Sen* . *Kesinlikle* yapardın. Ve tahmin et ne oldu, ben de yapardım."

LANET OLSUN!

Eğer bu bir oyun olsaydı, dramatik bir müzik olurdu.

Yeşil süslemeli cübbesi ve mükemmel taranmış beyaz-sarı saçlarıyla kusursuz bir şekilde giyinen kahraman, kötü adamla karşı karşıya geldi.

Kötü adam, dişleri açıkça görülebilen ve yanaklarına dökülen kestane rengi bukleleriyle basit bir tahta sandalyede arkasına yaslanmış, kahramana bakıyordu.

Günlerden 30 Ekim Çarşamba'ydı ve ilk savaş Pazar günü yapılacaktı.

Draco General Granger'ın ofisinde duruyordu, küçük bir sınıf büyüklüğünde bir oda. (Her generalin ofisinin *neden* bu kadar büyük olduğundan Draco pek emin değildi. Bir sandalye ve bir masa onun işine yarayabilirdi. Generallerin neden ofise ihtiyaç duyduklarını bile bilmiyordu, askerleri onu nerede bulacaklarını biliyorlardı. Tabii Profesör Quirrell büyük ofisleri onlar için bir statü göstergesi olarak kasten ayarlamadıysa, ki bu durumda Draco'nun işine gelirdi).

Granger odanın tek sandalyesine taht gibi oturmuştu, kapının açıldığı yerden ofisin diğer ucuna kadar. Aralarında, odanın ortasında boylu boyunca uzanan uzun, dikdörtgen bir masa ve köşelere serpiştirilmiş dört küçük yuvarlak masa vardı ama sadece tek bir sandalye vardı, tam karşı uçta. Odanın bir duvarı boyunca pencereler vardı ve bir güneş ışığı huzmesi Granger'ın saçlarının tepesine parlayan bir taç gibi dokunuyordu.

Draco yavaşça ileri doğru yürüyebilseydi iyi olurdu. Ama önlerinde bir masa vardı ve Draco onun etrafından çaprazlamasına dolaşmak zorundaydı ve bunu dramatik ve ağırbaşlı bir şekilde yapmanın iyi bir yolu yoktu. Bu kasıtlı mıydı? Babası olsaydı, kesinlikle öyle olurdu; ama bu Granger'dı, yani kesinlikle değildi.

Oturabileceği hiçbir yer yoktu ve Granger da ayağa kalkmamıştı.

Draco öfkesini tamamen uzak tuttu.

"Pekâlâ, Bay Draco Malfoy," dedi Granger, adam karşısında durduğunda, "benimle görüşme talebinde bulundunuz ve ben de bunu kabul etme nezaketini gösterdim. Talebiniz neydi?"

Benimle Malfoy Malikanesi'ni ziyarete gelin, babam ve ben size bazı ilginç büyüler göstermek istiyoruz.

"Rakibin Potter bana bir teklifle geldi," dedi Draco yüzüne ciddi bir ifade takınarak. "Bana yenilmeyi umursamıyor ama sen kazanırsan küçük düşecek. Bu yüzden benimle birleşip seni hemen yok etmek istiyor, sadece ilk savaşımızda değil, . Eğer bunu yapmazsam, Potter ilk hamle olarak sana topyekûn bir saldırı başlatırken benim geri çekilmemi ya da seni taciz etmemi istiyor."

Granger şaşırmış görünerek, "Anlıyorum," dedi. "Ve ona karşı bana yardım etmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Elbette," dedi Draco yumuşak bir sesle. "Sana yapmak istediği şeyin adil olduğunu düşünmüyordum."

"Çok naziksiniz Bay Malfoy," dedi Granger. "Sizinle daha önce nasıl konuştuğum için özür dilerim. Arkadaş olmalıyız.
Sana Drakey diyebilir miyim?"

Draco'nun kafasında alarm zilleri çalmaya başlamıştı ama bunu kastetmiş *olma ihtimali* vardı...

"Elbette," dedi Draco, "eğer sana Hermy

diyebilirsem." Draco onun yüz ifadesinin titrediğini

gördüğünden emindi.

"Her neyse," dedi Draco, "ikimiz birden saldırıp onu edersek Potter'ın işine yarar diye düşünüyordum."

"Ama bu Bay Potter'a haksızlık olur, değil mi?" dedi Granger.

"Bence bu çok adil olurdu," dedi Draco. "Bunu önce sana yapmayı planlıyordu."

Granger ona, Malfoy yerine Hufflepuff olsaydı muhtemelen gözünü korkutabilecek sert bir bakış atıyordu. "Benim oldukça aptal olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi Bay Malfoy?"

Draco sevimli bir şekilde gülümsedi. "Hayır, Bayan Granger, ama en azından *bir kontrol edeyim* dedim. Peki, ne istiyorsunuz?"

"Bana *rüşvet* mi teklif ediyorsun?" dedi Granger.

"Elbette," dedi Draco. "Sana bir Galleon verip yılın geri kalanında benim yerime Potter'ı dövmeni sağlayabilir miyim?"

"Hayır," dedi Granger, "ama bana on Galleon teklif edebilir ve sadece sana değil, ikinize de eşit şekilde saldırmamı sağlayabilirsin."

"On Galleon çok para," dedi Draco temkinli bir sesle.

"Malfoyların fakir olduğunu bilmiyordum," dedi Granger.

Draco gözlerini Granger'a dikti.

Bu konuda garip bir hisse kapılmaya başlamıştı.

Bu özel cevap bu kızdan gelmemeliydi gibi görünüyordu.

"Şey," dedi Draco, "para harcayarak zengin olunmaz, biliyorsun."

"Dişçinin ne olduğunu biliyor musunuz bilmiyorum Bay Malfoy, ama benim ailem *dişçidir* ve on Galleon'dan az olan hiçbir şey benim için zaman harcamaya değmez."

"Üç Galleon," dedi Draco, her şeyden çok bir sonda gibi.

"Hayır," dedi Granger. "Eğer eşit bir dövüş istiyorsan, bir Malfoy'un eşit bir dövüşü on Galleon'dan daha az istediğine inanmıyorum."

Draco bu konuda *çok* tuhaf şeyler hissetmeye başlamıştı.

"Hayır," dedi Draco.

"Hayır mı?" dedi Granger. "Bu sınırlı süreli bir teklif Bay Malfoy. Bütün bir yıl boyunca Yaşayan Çocuk tarafından sefilce ezilmeyi göze almak istediğinize emin misiniz? Bu Malfoy Hanesi için oldukça utanç verici olurdu, değil mi?"

Çok ikna edici ve reddedilmesi zor bir argümandı, ancak kalbiniz size bunun bir tuzak olduğunu söylediğinde para harcayarak zengin olamazdınız.

"Hayır," dedi Draco.

"Pazar günü görüşürüz," dedi Granger.

Draco arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden ofisten çıktı.

Bu *doğru değildi...*

"Hermione," dedi Harry sabırla, "birbirimize karşı komplo kuruyor olmamız gerekiyordu. Bana ihanet bile edebilirsin ve bunun savaş alanı dışında hiçbir anlamı olmaz."

Hermione başını salladı. "Bu hiç hoş olmaz, Harry."

Harry içini çekti. "Bence bu işin ruhuna hiç girmiyorsun."

Hoş olmazdı. Bunu gerçekten söylemişti. Hermione, Harry'nin onun hakkında düşündükleri karşısında aşağılansa mı, yoksa *gerçekten* de o kadar iyi biri gibi görünüp görünmediği konusunda endişelense mi bilemedi.

Muhtemelen konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti.

"Neyse, yarın için özel bir şey yapıyor musun?" dedi Hermione. "Bu -"

Farkına vardığında sesi aniden kesildi.

"Evet, Hermione," dedi Harry biraz gergin bir sesle, "bugün günlerden ne?"

Araya girelim:

Bir zamanlar 31 Ekim büyülü Britanya'da Cadılar Bayramı olarak adlandırılırdı.

Şimdi Harry Potter Günü'ydü.

Harry tüm teklifleri geri çevirmişti, hatta Bakan Fudge'dan gelen, gelecekte siyasi iyilikler için iyi olabilecek ve *gerçekten* dişlerini sıkıp kabul etmesi gereken teklifi bile. Ama Harry için 31 Ekim her zaman Karanlık Lord Ailemi Öldürdü Günü olarak kalacaktı. Bir yerlerde sessiz, ağırbaşlı bir anma töreni olmalıydı ve eğer varsa, o davet edilmemişti.

Hogwarts kutlama için bir gün izin aldı. Slytherinler bile kendi yatakhaneleri dışında siyah giymeye cesaret edemiyordu. Orada

özel etkinlikler ve özel yiyecekler vardı ve öğretmenler koridorlarda koşanlara başka bir yönden bakıyorlardı. Ne de olsa onuncu yıldönümüydü.

Harry günü, başkalarının keyfini kaçırmamak sandığında, yemek yerine çerez yiyerek, hüzünlü bilimkurgu kitaplarından bazılarını okuyarak (fantezi yok) ve annesiyle babasına her zaman gönderdiklerinden çok daha uzun bir mektup yazarak geçirdi.

Gruplar Halinde Çalışma, Pt 1

J. K. Rowling Eğer bir adam sizi rahatsız etmeye çalışırsa, mavi düşünebilir, ikiye kadar sayabilir ve kırmızı bir ayakkabı arayabilirsiniz.

Günlerden 3 Kasım Pazar'dı ve çok yakında okul yıllarının üç büyük gücü, Harry Potter, Draco Malfoy ve Hermione Granger, üstünlük mücadelesine başlayacaklardı.

(Harry, Yaşayan Çocuk'un sadece yarışmaya katılarak üstünlükten üç eşit rakipten birine indirilmesine biraz sinirlenmişti, ama yakında geri alacağını umuyordu).

Savaş alanı ağaçlarla dolu, Yasak olmayan bir ormanın bir bölümüydü, çünkü Profesör Quirrell tüm düşman kuvvetlerini görebilmenin ilk savaşınız için bile çok sıkıcı olduğunu düşünüyordu.

Birinci sınıf ordusunda yer almayan tüm öğrenciler yakınlarda kamp kurmuş, Profesör Quirrell'*ın* kurduğu ekranlardan olanları izliyorlardı. Dördüncü sınıftaki üç Gryffindor hariç, onlar şu anda hastaydı ve Madam Pomfrey tarafından şifacı yataklarına kapatılmışlardı. Bunun dışında herkes oradaydı.

Öğrenciler sıradan okul cüppelerini değil, Profesör Quirrell'in bir yerlerden temin ettiği ve herkese uyacak miktarda ve çeşitte tedarik ettiği Muggle kamuflaj üniformalarını giymişlerdi. Öğrenciler lekeler ve yırtıklar konusunda endişelenmezdi, Büyüler bunun . Ama Profesör Quirrell'in de açıkladığı gibi

Şaşkın büyücü doğumlular, güzel ve ağırbaşlı giysiler ormanda saklanmak ya da ağaçların etrafından dolaşmak için etkili değildi.

Ve her üniformanın göğsünde, ordunuzun adını ve amblemini taşıyan bir yama. *Küçük* bir yama. Eğer askerlerinizin birbirlerini uzaktan tanıyabilmeleri için renkli kurdeleler takmalarını ve düşmanın kurdeleleri ele geçirme riskini göze almalarını istiyorsanız bu tamamen size bağlıydı.

Harry, Ejderha Ordusu adını almaya çalışmıştı.

Draco çılgına dönmüş ve bunun herkesin kafasını tamamen karıştıracağını söylemişti.

Profesör Quirrell, Draco'nun isterse bu isim üzerinde hak iddia edebileceğine karar vermişti.

Yani şimdi Harry Ejderha Ordusu'yla

savaşıyordu. Bu muhtemelen iyiye işaret

değildi.

Draco amblemleri için, çok bariz olan ateş püsküren ejderha başı yerine, sadece ateşi seçmişti. Zarif, abartısız, ölümcül: *Biz geçtikten sonra geriye kalan şey bu.* Tam Malfoy'a göre.

Harry, 501. Geçici Tabur ve Harry'nin Kıyamet Minyonları gibi alternatif seçenekleri düşündükten sonra, ordusunun Kaos Lejyonu gibi basit ve asil bir isimle anılmasına karar vermişti.

İşaretleri, parmakları kopmaya hazır bir eldi. Bunun iyiye

işaret olmadığı konusunda *herkes* hemfikirdi.

Harry, Hermione'ye, emrinde çalışan genç oğlanların onun bir kadın olmasından dolayı muhtemelen gergin olduklarını içtenlikle söylemişti.

ve onlara sertliği konusunda güven verecek ve ordusunun bir parçası olmaktan gurur duymalarını sağlayacak, Kan Komandoları gibi korkutucu bir şey seçmesi gerektiğini söyledi.

Hermione ordusuna Günışığı Alayı adını vermişti. Nişanları

gülen bir yüzdü.

Ve on dakika içinde savaşa gireceklerdi.

Harry, başlangıç yerleri olan aydınlık orman açıklığında duruyordu; bilinmeyen bir amaçla temizlenmiş eski ve çürümüş ağaç kütüklerinin bulunduğu açık bir alan, savrulmuş yapraklar ve yaz sıcağının testinden geçememiş çimenlerin kurumuş gri kalıntılarıyla kaplı bir zemin ve yukarıdan pırıl pırıl parlayan güneş.

Etrafında Profesör Quirrell'in görevlendirdiği yirmi üç asker vardı. Elbette Gryffindor'un neredeyse tamamı, Slytherin'in yarısından fazlası, Hufflepuff'ın yarısından azı ve bir avuç Ravenclaw kaydolmuştu. Harry'nin ordusunda kendisi dışında on iki Gryffindor, altı Slytherin, dört Hufflepuff ve bir Ravenclaw vardı... üniformalara bakarak bunu söylemenin bir yolu yoktu. Kırmızı yok, yeşil yok, sarı yok, mavi yok. Sadece Muggle kamuflaj desenleri ve göğsünde parmaklarını şıklatmaya hazır bir el aygıtı olan bir yama vardı.

Harry yirmi üç askerine baktı, hepsi aynı üniformayı giyiyordu ve tek bir yama dışında grup kimliğine dair hiçbir işaret yoktu.

Ve Harry gülümsedi, çünkü Profesör Quirrell'ın ana planının bu kısmının neyle ilgili olduğunu anlamıştı; ve Harry de *kendi* amaçları için bundan sonuna kadar yararlanıyordu.

Sosyal psikolojide Robbers Cave deneyi olarak adlandırılan efsanevi bir olay vardı. Bu deney, İkinci Dünya Savaşı'nın şaşkınlık dolu sonrasında, gruplar arasındaki çatışmaların nedenlerini ve çözüm yollarını araştırmak kurulmuştu. Bilim insanları, 22 farklı okuldan 22 erkek çocuk için bir yaz kampı kurmuş ve hepsini orta sınıf ailelerden seçmişlerdi. Deneyin ilk aşaması, gruplar arasında bir çatışma *başlatmak* için nelerin gerekli olduğunu araştırmayı amaçlıyordu. 22 çocuk 11'er kişilik iki gruba ayrılmıştı -

- ve bu oldukça yeterliydi.

Düşmanlık, iki grup birbirlerinin devlet parkındaki varlıklarından haberdar oldukları andan itibaren başlamış, ilk karşılaşmada hakaretler savrulmuştu. Kendilerine Kartallar ve Çıngıraklılar adını vermişler (parkta sadece kendilerinin olduğunu düşündüklerinde kendilerine isim bulmaya ihtiyaç duymamışlardı) ve birbirlerine zıt grup stereotipleri geliştirmeye başlamışlardı: Çıngıraklılar kendilerini kaba-saba ve ağır küfürler eden kişiler olarak görürken, Kartallar da buna uygun olarak kendilerini dürüst ve namuslu kişiler olarak görmeye karar vermişlerdi.

Deneyin diğer kısmı ise grup çatışmalarının nasıl çözüleceğini test etmekti. Çocukları havai fişekleri izlemek için bir araya getirmek hiç işe yaramamıştı. Sadece birbirlerine bağırmışlar ve ayrı kalmışlardı. İşe yarayan şey, onları parkta vandallar olabileceği konusunda uyarmak ve iki grubun parkın su sistemindeki bir arızayı çözmek için birlikte çalışması gerektiğiydi. Ortak bir görev, ortak bir düşman.

Harry, Profesör Quirrell'ın her yıl *üç* ordu yaratmayı seçerken bu prensibi çok iyi anladığından şüpheleniyordu.

Üç ordu.

Dört değil.

Ve kesinlikle evlere göre ayrılmamıştı... Draco'ya Bay Crabbe ve Bay Goyle dışında hiçbir Slytherin atanmamıştı.

Bu gibi şeyler Harry'ye, Profesör Quirrell'ın etkilenmiş Karanlık havasına ve İyi ile Kötü arasındaki çatışmada tarafsızmış gibi davranmasına rağmen, gizliden gizliye İyi'yi desteklediği konusunda güven veriyordu, ama Harry bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezdi.

Ve Harry, Profesör Quirrell'ın grup kimliğini *kendi yöntemiyle* tanımlama planından sonuna kadar yararlanmaya karar vermişti.

Rattlers, Eagles'la tanıştıktan sonra kendilerini sert ve haşin olarak görmeye başlamış ve buna uygun davranmışlardı.

Kartallar kendilerini iyi ve düzgün olarak görüyorlardı.

Ve o aydınlık orman açıklığında, yaşlı ve çürümeye yüz tutmuş ağaç kütüklerinin etrafına dağılmış, yukarıdan pırıl pırıl parlayan güneşin altında General Potter ve yirmi üç askeri hiçbir düzene benzemeyen bir şekilde dizilmişlerdi. Bazı askerler ayakta duruyor, bazıları oturuyor, bazıları da sırf farklı olmak için tek ayakları üzerinde duruyordu.

Ne de olsa *Kaos* Lejyonu'ydu.

Ve eğer düzgün küçük sıralar halinde durmak için bir *neden* yoksa, demişti Harry küçümseyerek, düzgün küçük sıralar olmayacaktı.

Harry orduyu her biri 4 askerden oluşan 6 takıma ayırmıştı, her takıma bir Takım Önericisi komuta ediyordu. Tüm birlikler, o anda iyi fikir gibi görünse bile, kendilerine verilen tüm emirlere itaatsizlik etme konusunda kesin emir altındaydı, buna bu emir de dahildi... Harry veya Manga Önericisi emrin başına "Merlin diyor ki" eklemediği sürece, bu durumda gerçekten itaat etmeniz gerekiyordu.

Kaos Lejyonu'nun başlıca saldırısı bölünmek ve birden fazla yönden koşmak, rastgele vektörler değiştirmek ve onaylanmış uyku büyüsünü büyülü gücü yeniden oluşturabildiğiniz kadar hızlı bir şekilde ateşlemekti. Ve düşmanın dikkatini dağıtmak ya da kafasını karıştırmak için bir şans görürseniz, bunu değerlendirirdiniz.

Hızlı. Yaratıcı. Tahmin edilemez. Homojen olmayan. Sadece emirlere uymayın, *şu anda* yaptığınız şeyin mantıklı olup olmadığını düşünün.

Harry bunun askeri verimliliğin en iyisi olduğundan iddia ettiği kadar emin değildi... ama bazı öğrencilerin *kendileri hakkındaki düşüncelerini* değiştirmek için eline altın bir fırsat geçmişti ve o da bunu kullanmak niyetindeydi.

Harry'nin saatine göre savaşa beş dakika vardı.

General Potter hava kuvvetlerinin gergin bir şekilde beklediği yere doğru yürüdü (yürüdü değil), süpürge sopaları çoktan ellerinde sıkıca tutulmuştu.

"Tüm kanatlar rapor versin," dedi General Potter. Cumartesi günü yaptıkları tek eğitim seansında bunun provasını yapmışlardı.

"Kızıl Lider beklemede," dedi Seamus Finnigan, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kırmızı Beş beklemede," dedi Dean Thomas, hayatı boyunca bunu söylemek için beklemişti.

"Yeşil Lider beklemede," dedi Theodore Nott oldukça sert bir şekilde.

"Green Forty-One beklemede," dedi Tracey Davis.

General Potter, "Zili duyduğumuz anda havada olmanızı istiyorum," dedi. "Çatışmaya girmeyin, tekrar ediyorum, çatışmaya girmeyin. Ateş altındaysanız kaçın." (Elbette uyku büyülerini süpürgelere yöneltmiyordunuz; isabet ettiği her şeye geçici bir kırmızı parlaklık veren bir büyü ateşliyordunuz. Eğer süpürgeyi ya da sürücüsünü vurursanız, savaş dışı kalırlardı). "Kırmızı Lider ve Kırmızı Beşli, Malfoy'un ordusuna doğru olabildiğince hızlı uçun, onları görmeye devam ederken olabildiğince yüksekte kalın, ne yaptıklarından emin olduğunuz anda geri dönün. Yeşil Lider, aynısını Granger'ın ordusu için de yap. Yeşil Kırk Bir, üzerimizden uç ve yaklaşan süpürgeleri ya da askerleri izle, ateş etme yetkisi sadece ve sadece sende. Ve unutmayın, bunların hiçbiri için 'Merlin diyor' demedim, ama bilgiye gerçekten ihtiyacımız *var*. Kaos için!"

"Kaos için!" diye yankılandı dördü de farklı derecelerde coşkuyla.

Harry, Hermione'nin Draco'ya hemen bir saldırı başlatmasını bekliyordu, bu durumda birliklerini mevzilendirip destek vermeye başlayacaktı, ama ancak ciddi kayıplar verip biraz hasar yarattıktan sonra. Mümkünse bunu kahramanca bir kurtarma olarak gösterecekti, ne de olsa Günışığı'nın Kaos'un arkadaşları olmadığını düşünmesi iyi olmazdı.

Ama her ihtimale *karşı*... işte bu yüzden Kaos Lejyonu, Yeşil Lider rapor kadar yerinde kalacaktı.

Draco'nun hamleleri kendi çıkarları doğrultusunda olacaktı. Tahmin edilebileceği gibi Hermione'ye karşı savunmak için ordusunu hazırlayacaktı; Harry'nin hakkında yalan söylediğini, o savaş bitene kadar saldırmayı beklediğini fark edebilir ya da etmeyebilirdi. Harry'nin

yine de Ejderha Ordusu'na iki süpürge sopası koydu, her ihtimale *karşı* bir şeyler yapıyorlardı ve her ihtimale karşı Draco ya da Bay Goyle ya da Bay Crabbe gökyüzünden bir süpürge sopası fırlatacak kadar iyiydi.

Ama General Granger'ın ne yapacağı belli olmazdı ve Harry onun nasıl ettiğini öğrenmeden kıpırdayamazdı.

Ormanın kalbinde, yapraklı gölgelikler yükseklerde salınırken yerde dans eden gölge desenleriyle, General Malfoy ağaçların nispeten daha seyrek olduğu bir yerde durdu ve sakin bir memnuniyetle birliklerini izledi. Her biri üçer askerden oluşan altı birlik, Gregory'nin atandığı dört kişilik Hava Birliği ve kendisi ile Vincent'tan oluşan Komuta Birliği. Bir önceki Cumartesi günü sadece kısa bir süre talim yapmışlardı ama Draco temel bilgileri anlatmayı başardığından emindi. Arkadaşlarınızla birlikte kalın, onların arkasını kollayın ve onların da sizinkini kollayacağına güvenin. Tek bir vücut olarak hareket edin. Emirlere itaat et ve korku gösterme. Nişan al, ateş et, hareket et, tekrar nişan al, tekrar ateş et.

Altı birlik Draco'nun etrafında bir savunma çemberi oluşturmuş, dikkatle ormanın içine bakıyorlardı. Sırt sırta durmuşlar, saldırmaları gerekene kadar asalarını aşağıya doğru tutmuşlardı.

Draco'nun babasının teftişleri sırasında eğitimlerini izlediği Seherbaz birimlerine oldukça benziyorlardı.

Kaos ve Günışığı onlara neyin çarptığını anlayamayacaktı.

"Dikkat," dedi General Malfoy.

Altı birim açılıp Draco'ya doğru döndü; süpürge sürücülerinin yüzleri ellerinde süpürgeleriyle durdukları yerden döndü.

Draco, ilk savaşlarını kazanana kadar, Gryffindor'lar ve Hufflepuff'ların bir Malfoy'u selamlamaya daha istekli olacakları zamana kadar selam talep etme konusunda beklemeye karar vermişti.

Ama askerleri zaten yeterince dik duruyordu, özellikle de Gryffindor'lar, Draco gecikmesine gerek olup olmadığını merak etti. Gregory sessizce dinlemiş ve Draco'nun Savunma dersinde Harry Potter'ın yanında durmaya gönüllü olmasının, Profesör Quirrell'ın Harry'ye nasıl kaybedeceğini öğrettiği o zaman, Draco'yu kabul edilebilir bir komutan olarak işaretlediğini rapor etmişti. En azından onun ordusuna atanmışsanız. Draco'nun ordusundaki Gryffindor'lar ev arkadaşlarına*, "Bütün Slytherin*'ler *aynı* değildir*; bir Slytherin vardır, bir de Slytherin vardır,*" diyorlardı.

Draco bunun ne kadar *kolay olduğunu* görünce açıkçası *hayrete düşmüştü*. Draco ilk başta kendisine hiç Slytherin verilmemesine itiraz etmişti ama Profesör Quirrell ona, ülkenin siyasi kontrolünü tamamen ele geçiren ilk Malfoy olmak istiyorsa, nüfusun diğer dörtte üçünü nasıl yöneteceğini öğrenmesi gerektiğini söylemişti. İşte bu gibi şeyler Draco'ya, Profesör Quirrell'in iyi adamlara karşı söylediğinden çok daha fazla sempati beslediği konusunda güven veriyordu.

Asıl savaş kolay olmayacaktı, özellikle de Granger önce Ejderhalar'a saldırırsa. Draco tüm güçlerini Granger'a karşı hemen önleyici bir saldırıya geçirip geçirmeme konusunda tereddüt etmiş, ama (1) Harry'nin Granger'ın ne yapabileceği konusunda onu tamamen yanlış yönlendirdiğinden ve (2) Harry'nin savaşa katılmak için Granger'ın saldırısından sonrasını beklemek konusunda onu yanlış yönlendirdiğinden endişelenmişti.

Gerçi Ejderha Ordusu'nun gizli bir silahı vardı, hem de üç tane; iki ordu birden saldırsa bile kazanmak için yeterli olabilirdi...

Vakit neredeyse gelmişti ve bu da Draco'nun besteleyip ezberlediği savaş öncesi konuşmasının zamanının geldiği anlamına geliyordu.

"Savaş başlamak üzere," dedi Draco. Sesi sakin ve kesindi. "Benim, Bay Crabbe ve Bay Goyle'un size gösterdiği her şeyi hatırlayın. Bir ordu disiplinli ve ölümcül olduğu için kazanır. General Potter ve Kaos Lejyonu disiplinli olmayacak. Granger ve Günışığı Alayı ölümcül olmayacak. Biz disiplinliyiz, ölümcülüz, biz Ejderhalarız. Savaş başlamak üzere ve biz onu kazanmak üzereyiz."

(General Potter tarafından Kaos Lejyonu'na, ilk savaşlarından hemen önce, 3 Kasım 1991 tarihinde, saat :56'da yapılan geçici konuşma:)

Askerlerim, size yalan , bugünkü durumumuz çok vahim. Ejderha Ordusu hiç savaş kaybetmedi. Ve Hermione Granger... çok iyi bir hafızaya sahiptir. Gerçek şu ki, çoğunuz muhtemelen öleceksiniz. Ve hayatta kalanlar ölüleri kıskanacak. Ama bunu kazanmak zorundayız. Bunu kazanmalıyız ki bir gün çocuklarımız tekrar çikolatanın tadına varabilsin. Burada her şey tehlikede. Gerçekten her şey. Eğer kaybedersek, tüm evren bir ampul gibi yanıp söner. Ve şimdi fark ediyorum ki çoğunuz ampulün ne olduğunu bilmiyorsunuz. Benden söylemesi, kötü bir şey.
Ama eğer ölmemiz gerekiyorsa, kahramanlar gibi savaşarak ölelim ki karanlık yaklaştığında *en azından eğlendiğimizi* düşünebilelim. Ölmekten korkuyor musun? Ben , biliyorum. Sanki biri gömleğime dondurma pompalıyormuş gibi korkunun soğuk ürpertisini hissedebiliyorum. Ama biliyorum ki tarih bizi izliyor. Üniformalarımızı giydiğimizde bizi izliyordu. Muhtemelen fotoğraflarımızı çekiyordu. Ve tarih, askerlerim, galipler tarafından yazılır. Eğer bunu kazanırsak, kendi tarihimizi yazabiliriz. İçinde Hogwarts'ın olduğu bir tarih.

dört hain ev elfi tarafından kuruldu. Doğru olmasa bile herkese bu tarihi okutabiliriz ve eğer doğru cevap vermezlerse... dersten kalırlar. Bunun için ölmeye değmez mi? Hayır, buna cevap verme. Bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir. Hiçbirimiz neden burada olduğumuzu bilmiyoruz. Hiçbirimiz neden savaştığımızı bilmiyoruz. Bu gizemli ormanda, bu üniformalar içinde uyandık ve isimlerimizi ve anılarımızı geri almanın zaferden başka bir yolu olmadığını biliyorduk. diğer ordulardaki öğrenciler de tıpkı bizim gibiler. Ölmek istemiyorlar. Geriye kalan tek arkadaşları olan birbirlerini korumak için savaşıyorlar. Savaşıyorlar çünkü şu anda hatırlayamasalar bile onları özleyecek aileleri olduğunu biliyorlar. Hatta dünyayı kurtarmak için bile savaşıyor olabilirler. Ama bizim savaşmak için onlardan daha iyi bir nedenimiz var. Biz savaşırız çünkü bundan hoşlanırız. Uzay ve Zaman'ın ötesinden gelen devasa canavarları eğlendirmek için savaşırız. Savaşırız çünkü biz Kaos'uz. Yakında son savaş başlayacak, bu yüzden şimdi söylememe izin verin, çünkü daha sonra fırsat bulamayacağım, kısa bir süre de olsa komutanınız olmak bir onurdu. Teşekkür , hepinize teşekkür ederim. Ve unutmayın, amacınız sadece düşmanı kesmek değil, onları korkutmaktır.

Büyük bir gong sesi ormanda yankılandı. Ve

Günışığı Alayı yürümeye başladı.

Harry ve kalan diğer on dokuz asker hava savaşçılarının rapor vermesini beklerken tansiyon yükseldikçe yükseldi. Uzun sürmeyecekti, süpürgeler hızlıydı ve ormandaki mesafeler de fazla değildi -

Draco'nun kampı yönünden iki süpürge hızla yaklaştı ve tüm askerler gerildi. Onlar

Bugünün koduyla manevralar yapmak
dost süpürge sopası.

" *Dağılın ve ateş edin!* " diye kükredi General Potter ve sonra eylemi sözlere uydurarak son hızla orman örtüsüne doğru koşmaya ; sonra Harry ağaçların arasına girer girmez geri döndü, asasını kaldırdı, gökyüzünde süpürgeyi aramaya çalıştı -

"Temiz!" diye bağırdı bir ses. "Geri dönüyorlar!"

Harry zihinsel bir omuz silkme hareketi yaptı. Draco'nun bu bilgiyi edinmesini engellemenin bir yolu yoktu ve sadece hareketsiz durduklarını öğrenecekti.

Ve Kaotikler yavaşça ormandan çıktılar -

"Süpürge sopası Granger yönünden yaklaşıyor!" diye bağırdı başka bir ses. "Sanırım bu Yeşil Lider, daldı ve yuvarlandı!"

Birkaç dakika sonra Theodore Nott gökyüzünden dalışa geçti ve askerlerin ortasında durdu.

"Granger güçlerini ikiye böldü!" diye bağırdı Nott süpürgesinin üzerinde süzülürken. Üniformasında ter lekeleri vardı ve sesindeki tüm çekingenlik kaybolmuştu. "Her iki orduya da saldırıyor! Her kuvveti iki süpürge koruyor, beni yarı yola kadar takip ettiler!"

Ordusunu böldü, dünyada ne -

Ateşi küçük bir kuvvet üzerinde yoğunlaştıran büyük bir kuvvet, karşılığında fazla hasar almadan o kuvveti hızla tüketebilir. Eğer yirmi asker on askerle karşı karşıya gelirse, yirmi uyku büyüsü on askeri hedef alacak ve diğer tarafa sadece on uyku büyüsü gidecektir.

ilk uyku büyüsü hedefini vurduğunda, küçük kuvvet kendileriyle birlikte indirmeyi başarabileceğinden çok daha fazla insan kaybedecekti. *Ayrıntılı olarak yenilmek,* kuvvetlerinizi bu şekilde böldüğünüzde olan şey için kullanılan askeri terimdi. Hermione ne düşünüyor olabilirdi *ki*?

Sonra Harry fark etti.

Adil davranıyor.

Savunma sınıfında uzun bir yıl olacaktı.

"Pekâlâ," dedi Harry yüksek sesle, böylece ordu da duyabilecekti. "Kırmızı Kanat rapor verene kadar bekleyeceğiz, sonra da gidip biraz Güneş Işığı toplayacağız."

Draco el ilanlarını sakin bir yüz ifadesiyle dinliyor, tüm şokunu içine atıyordu. Granger ne düşünüyor olabilirdi ki?

Sonra Draco fark etti.

Bu bir hile.

Günışığı'nın iki gücünden biri yön değiştirecek ve her ikisi de... kimde birleşecekti?

Neville Longbottom ormanın içinden yaklaşan Güneşli kuvvete doğru yürüyor, arada gökyüzüne bakarak süpürgeleri arıyordu. Yanında takım arkadaşları, Gryffindor'dan Melvin Coote ve Lavender Brown ile Slytherin'den Allen Flint yürüyordu. Allen Flint onların Takım Önericisiydi, gerçi Harry önce Neville'e özel olarak, isterse bu pozisyonun kendisine ait olduğunu söylemişti.

Harry, Neville'e özel olarak, "Biliyor musun Neville, kafanda yaşayan ama korktuğun için hiçbir şey yapmana izin verilmeyen hayali Neville kadar harika olmak istiyorsan, Profesör Quirrell'ın ordularına yazılmalısın," diye başlayan pek çok şey söylemişti.

Neville artık Yaşayan Çocuk'un zihin okuyabildiğinden *emindi*. Harry Potter'ın bunu bilmesinin başka bir yolu yoktu. Neville bu konuda *kimseyle* konuşmamış ya da herhangi bir işaret vermemişti; *diğer* insanlar da böyle değildi, Neville'ın fark ettiği kadarıyla.

Ve Harry'nin sözü gerçekleşmişti, bu Savunma dersindeki idmandan farklı hissettiriyordu. Neville idmanın kendisiyle ilgili her şeyi düzelteceğini ummuştu, ama pek de öyle olmamıştı. Sınıfta Profesör Quirrell hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak için izlerken başka bir öğrenciye birkaç büyü fırlatabilse bile, *izin verildiğinde* ve herkes bunu *beklediğinde* ve yapmazsa ona komik komik bakacaklarında kaçıp karşılık verebilse bile, bunların hiçbiri kendini savunabilmekle aynı şey değildi.

Ama bir *ordunun* parçası olmak...

Yoldaşlarıyla birlikte ormanda ilerlerken Neville'in içinde garip bir şeyler kıpırdanıyordu, üniformalarının üzerinde kopmaya hazır parmaklardan oluşan bir amblem vardı.

İsterse yürümesine izin veriliyordu ama o sadece istiyordu.

Yanında Melvin, Lavender ve Allen da yürümek istiyor gibiydiler.

Ve Neville usulca Kaos Şarkısı'nı söylemeye başladı.

Melodi, bir Muggle'ın John Williams'ın "Darth Vader'ın Teması" olarak da bilinen İmparatorluk Marşı olarak tanımlayabileceği bir şeydi ve Harry'nin eklediği sözleri hatırlamak kolaydı.

Doom doom doom

Doom doom doom

DOOM doom DOOM

Doom doom doom-doom-doom doom Doom

doom-doom-doom doom doom doom doom

doom doom doom, doom doom doom.

İkinci sıraya gelindiğinde diğerleri de katılmıştı ve çok geçmeden ormanın yakınlarından aynı yumuşak ilahiler duyulmaya başlandı.

Ve Neville, Kaos Lejyoneri arkadaşlarıyla birlikte yürüdü,

Kalbinde garip duygular kıpırdanıyor,

hayal gücü gerçeğe dönüşüyordu,

Dudaklarından korkunç bir kıyamet şarkısı dökülürken.

Harry ormanın dört bir yanına dağılmış cesetlere baktı.
İçinden bir şeyler biraz midesini bulandırdı ve kendine sadece uyuduklarını hatırlatmak zorunda kaldı. Ölenler arasında kızlar da vardı ve bu her nasılsa durumu daha da kötüleştiriyordu.

Hermione'nin önünde bundan bahsetmezse Seherbazlar onun cesedini *küçük* bir çaydanlığın içine tıkılmış halde bulacaklardı.

Günışığı ordusunun yarısı tüm Kaos'a karşı fazla bir mücadele vermemişti. Yerdeki dokuz asker, yüzlerini ve göğüslerini korumak için kaldırdıkları Basit Kalkanlar ve dairesel ekranlarla anlamsızca çığlık atarak koşmuştu. Ama aynı anda hem ateş edip hem de kalkanı tutamazdınız ve Harry'nin askerleri sadece bacakları hedef almıştı. "*Somnium!*" çığlıkları havayı doldurur doldurmaz, Sünnilerin biri hariç hepsi yere yığılmıştı. " çığlıkları havayı doldurur doldurmaz devrilmişti. Sonuncusu kalkanını bırakmış ve ikinci uyku büyüsü dalgasına maruz kalmadan önce Harry'nin askerlerinden birini indirmeyi başarmıştı (Uyku Büyüsü birden fazla vuruş için güvenliydi).
İki Güneşli süpürgeyi alt etmek çok daha zordu ve karadan açılan ateşle auralanmadan önce üç Kaotik'i öldürmüşlerdi.

Hermione ölenler arasında değildi. Draco onu yakalamış olmalıydı ve bu Harry'yi tamamen anlaşılmaz bir düzeyde *kızdırıyordu*, Hermione'ye karşı korumacı mı hissediyordu, yoksa bunu yapan kendisi olmadığı için aldatılmış mıydı, ya da belki *ikisi birden.*

"," dedi Harry sesini yükselterek. "Herkes bir konuda açık olsun, bu gerçek bir savaş değildi. Bu General Granger'ın ilk savaşında yaptığı bir hataydı.
Bugünkü asıl dövüş Ejderha Ordusu ile ve böyle bir şey olmayacak. Çok daha eğlenceli olacak. Hadi gidelim."

Gökyüzünden bir süpürge düştü, dehşet verici bir hızla yaklaştı ve kendi etrafında dönerek öyle bir yavaşladı ki neredeyse havanın protesto çığlıklarını duyabilirdiniz ve Draco'nun tam yanında durdu.

Tehlikeli bir gösteriş değildi. Gregory Goyle sadece o kadar iyi ve zaman kaybetmedi.

"Potter geliyor," dedi Gregory, her zamanki sahte çekingenliğinden eser kalmadan. "Süpürgelerinin dördü de hâlâ ellerinde, onları dışarı çıkarmamı ister misin?"

"Hayır," dedi Draco sertçe. "Ordularının üzerinde savaşmak onlara çok fazla avantaj sağlar, sana yerden ateş açarlar ve sen bile hepsinden kaçamayabilirsin. Kuvvetler çatışmaya girene kadar bekleyin."

Draco on iki Güneş ışığına karşılık dört Ejderha kaybetmişti. Görünüşe bakılırsa General Granger gerçekten de o kadar aptalmış ama saldırganlar arasında olmadığı için Draco'nun onunla alay etme ya da Merlin adına ne düşündüğünü sorma şansı olmamıştı.

Asıl savaşın Harry Potter'la olacağını hepsi biliyordu.

"Kendinizi hazırlayın!" diye kükredi Draco askerlerine. "Arkadaşlarınızla bir arada kalın, birlik olarak hareket edin, düşman menzile girer girmez ateş edin!"

Kaosa karşı disiplin.

Çok fazla kavga olmamalı.

Adrenalin Neville'in kanına pompalandıkça pompalanıyordu, ta ki zorlukla nefes alabildiğini hissedene kadar.

"Yaklaşıyoruz," dedi General Potter, ancak tüm orduya ulaşabilecek kadar yüksek bir sesle. "Dağılma zamanı."

Neville'in yoldaşları ondan uzaklaştı. Hâlâ birbirlerini destekliyorlardı ama bir araya gelirseniz düşman

sizi vurması çok daha kolay olur; yoldaşlarınızdan birine ateş ıskalayıp sizi vurabilir. Dağılır ve olabildiğince hızlı hareket ederseniz vurulmanız çok daha zor olur.

General Potter'ın eğitimleri sırasında yaptığı ilk şey, her iki taraf da hızlı koşarken ya da ikisi de hareketsiz durup nişan almak için zaman ayırırken ya da biri hareket ederken diğeri hareketsiz dururken birbirlerine ateş etmelerini sağlamaktı - Uyku Büyüsü'nün ters tılsımı basitti, ancak gerçek savaşlar sırasında kullanmanıza izin verilmiyordu. General Potter olan biten her şeyi dikkatle kaydetmiş, bazı hesaplamalar ve şifrelemeler yapmış ve sonra da dikkatle nişan almak için yavaşlamaya değil, vurulmamak için hızlı hareket etmeye odaklanmalarının daha mantıklı olduğunu açıklamıştı.

Yoldaşlarıyla yan yana yürüyememek Neville'i hâlâ biraz rahatsız ediyordu ama öğrendikleri korkunç savaş çığlıkları kafasının içinde gürlemeye başlamıştı ve bu pek çok şeyi telafi ediyordu.

Neville bu kez sesinin kesinlikle gıcırdamayacağına dair kendi kendine sessizce yemin etti.

"Kalkanlar yukarı," dedi General Potter, "ön saptırıcılara güç verin."

" *Contego,*" diye mırıldandı ordu ve dairesel ekranlar başlarının ve göğüslerinin önünde canlandı.

Neville'in ağzı keskin bir tatla doldu. General Potter neredeyse menzile girmemiş olsalardı onlara kalkan kullanmalarını emretmezdi. Neville ağaçların sık perdeleri arasından ilerleyen Ejderhaların üniformalı şekillerini görebiliyordu ve Ejderhalar da onları görüyor olmalıydı -

" *Saldırın!* "Uzaktan bir çığlık geldi, Draco Malfoy'un sesiydi ve General Potter böğürdü, *"Hücum* -"

Neville'in kanındaki tüm adrenalin serbest kaldı ve bacakları devreye girerek onu daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı, doğrudan düşmana doğru uçurdu, bakmaya gerek duymadan tüm yoldaşlarının da aynı şeyi yaptığını biliyordu.

" *Kan Tanrısı için kan!* " diye bağırdı Neville. " *Kafatası tahtı için kafatasları! Ia! Shub-Niggurath! Düşmanın kapısı yan tarafta!* "

Bir uyku büyüsü Neville'in kalkanına çarparak kendini boşa harcadığında sessiz bir darbe oldu. Başka büyüler yapıldıysa da isabet etmemişti.

Neville, Neville'in tanımadığı iki Gryffindor'un yanında duran Wayne Hopkins'in yüzündeki kısa süreli korku ifadesini gördü ve sonra -

- Neville Basit Kalkan'ı bıraktı ve Wayne'e ateş etti -

- özledim -

- hızla koşan bacakları düşman grubunun yanından diğer üç Ejderhaya doğru ilerledi, asaları ona doğru geliyordu, ağızları açıktı -

- Neville hiç düşünmeden ormanın zeminine daldı, tam o sırada üç ses *"Somnium!" diye* bağırdı. "

Yuvarlanırken sert taşlar ve sert dallar Neville'e batıyordu, süpürgesinden düşmek kadar kötü değildi ama yine de yere oldukça sert çarpmıştı ve sonra Neville ani bir içgörüyle hareketsiz yatıp gözlerini kapattı.

"Kesin şunu!" diye bağırdı bir ses. "Bizi vurmayın, biz Ejderhayız!"

Neville muhteşem bir memnuniyetle, tam bir grup ona ateş ederken iki Ejderha grubunun arasına girmeyi başardığını fark etti. Harry bunun düşmanı ateş etmekten korkutmak için bir taktik olduğundan bahsetmişti, ama görünüşe göre bundan biraz daha fazla işe yarıyordu.

Ve sadece bu da değil, Ejderhalar onu *yakaladıklarına* inanıyorlardı, çünkü Neville'in tam ateş ettikleri sırada düştüğünü görmüşlerdi.

Neville içinden yirmiye kadar saydı, sonra gözlerini bir aralık açtı.

Üç Ejderha ona çok yakındı, kafaları hızla dönüyor *"Somnium!* " ve *"Kafatası tahtı için kafatasları!* " çığlıkları etraflarındaki havayı dolduruyordu. Üçünün de Basit Kalkanları artık hazırdı.

Neville'in asası hâlâ elindeydi ve onu bir çocuğun botlarına doğrultup *"Somnium*" diye fısıldaması fazla çaba gerektirmedi. "

Neville çocuğun yere düştüğünü duyunca hızla gözlerini kapadı ve elini gevşetti.

" *Nereden geldi bu?* " diye bağırdı Justin Finch-Fletchley'nin sesi ve Neville yapraklı orman zemininde hışırtılar duydu, sanki iki Ejderha bir düşman aramak için etrafta dönüyordu.

" *Reform safları!* " diye bağırdı Malfoy'un sesi. " *Bana, herkese, sizi dağıtmalarına izin vermeyin!* "

Neville'kulakları, iki Ejderhanın kaçarken yüzükoyun yatan bedeninin üzerinden atladıklarını duydu.

Neville gözlerini açtı, kendini biraz acıyla ayağa kaldırdı ve asasını doğrultup General Potter'ın hepsine öğrettiği yeni büyüyü söyledi. Düşmanı şaşırtmak için gerçek illüzyon büyüleri yapamıyorlardı ama bu yaşta bile yapabilirlerdi -

" *Ventriliquo,*" diye fısıldadı Neville*,* asasını Justin ve diğer çocuğun bir tarafına doğrultarak ve sonra bağırdı, "*Cthulhu ve zafer için!* "

Justin ve diğer çocuk aniden durdular, kalkanlarını Neville'in savaş çığlığını attığı yere doğru çevirdiler ve o anda birden fazla "*Somnium!* " çığlıkları havayı doldurdu ve diğer çocuk Neville nişan almayı bitirmeden yere düştü.

" *Sonuncusu benim!* " diye bağırdı Neville ve sonra, yaşlı Hufflepuff'lar onu yola getirene kadar kendisine kötü davranan Justin'e doğru koşmaya başladı. Neville'in etrafı yoldaşları tarafından sarılmıştı *ve bu* da demek oluyordu ki -

" *Özel saldırı, Kaotik Sıçrama!* " diye uludu Neville koşarken ve vücudunun hafiflediğini hissetti, sonra iki kez daha hafifledi, yoldaşları asalarını ona doğru çevirip sessizce Hover Büyüsü yaparken ve Neville sol elini kaldırıp parmaklarını şıklattı ve sonra bacaklarını kullanarak yerden olabildiğince sert şekilde itti ve havada *süzüldü*.
Neville diğer çocuğun kalkanının *üzerinden* geçip asasını altından geçen forma doğrultarak "*Somnium!" diye* bağırdığında Justin'in yüzünü tam bir şok kapladı. "

Çünkü öyle hissetmişti, nedeni buydu.

Neville ayaklarını tam olarak döndüremedi ve yere inerken yere çakıldı ama diğer üç Kaos Lejyonerinden ikisi asalarını onun üzerinde tutmayı başarmıştı ve çok sert bir darbe almadı.

Ve Neville nefes nefese ayağa kalktı. Hareket etmesi gerektiğini biliyordu, insanlar her yerde "Somnium!" diye bağırıyordu -

" *Ben Neville'im, Longbottom'ın son evladı!* " diye haykırdı Neville gökyüzüne, asasını sanki mavi gökyüzüne meydan okurcasına yukarı doğru tutuyordu ve o günden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. " *Kaos Neville! İstersen yüzleş benimle-*"

(Neville daha sonra uyandığında, kendisine Ejderha Ordusu'nun bunu karşı saldırı için bir işaret olarak aldığı söylendi).

Harry'nin yanındaki kız, kendisine doğru gelen kurşunu yiyerek yere yığıldı ve Harry, Mr Goyle'un süpürgesi yanlarından geçip havayı öyle sert bir şekilde keserken uzaktan gelen kahkahasını duyabildi ki, onun ardından paramparça olmalıydı.

" *Luminos!* " diye bağırdı Harry'nin yanındaki çocuklardan biri, daha önce bunu yapmak için yeterince hızlı bir şekilde büyü gücünü yeniden oluşturamamıştı ve Mr Goyle hiç duraksamadan atlattı.

Kaos'un şu anda sadece altı askeri kalmıştı ve Ejderha Ordusu'nun iki askeri vardı ve tek sorun, bu askerlerden birinin yenilmez olması ve diğerinin sadece kalkanının içinde onu korumak için üç asker kullanmasıydı.

Bay Goyle'a diğer tüm Ejderhaların toplamından daha fazla asker kaybetmişlerdi, havada *o* kadar hızlı salınıyor ve kaçıyordu ki kimse onu vuramıyordu ve *bunu yaparken insanları* .

Harry, Mr Goyle'u durdurmak için her türlü yolu düşünmüştü ama hiçbiri *güvenli* değildi, onu yavaşlatmak için Hover Büyüsü'nü kullanmak bile (sürekli bir ışındı ve nişan almak çok daha kolaydı) güvenli olmayacaktı çünkü süpürgeden düşebilirdi, önüne bir şeyler fırlatmak da güvenli olmayacaktı,

Harry'nin kanı donarken bunu hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu.

Bu bir oyun. Onu öldürmeye *çalışmıyorsun. Bir oyun için tüm gelecek planlarını çöpe atma.*

Harry düzeni görebiliyordu, Mr Goyle'un nasıl dokunduğunu görebiliyordu, Mr Goyle'un kaçamayacağı bir atış ağı oluşturmak için nasıl ve ne zaman ateş etmeleri gerektiğini görebiliyordu, ama bunu askerlerine yeterince hızlı açıklayamamıştı, atışlarını yeterince iyi koordine edememişlerdi ve şimdi bunu yapacak yeterince adamları kalmamıştı -

Kaybetmeyi reddediyorum, bu şekilde değil, tüm ordumu bir askere değil!

Mr Goyle'un süpürgesi şeyin dönebileceğinden daha hızlı döndü ve Harry ile hayatta kalan askerlerine doğru eğilmeye başladı, yanındaki çocuğun gerildiğini, kendini generalinin önüne atmaya hazırlandığını hissedebiliyordu.

VAY ANASINI.

Harry'nin asası kalktı, Mr Goyle'a odaklandı, Harry'nin zihni deseni gözünde canlandırdı ve Harry'nin dudakları açıldı ve sesi çığlık attı -

" *Luminos luminos luminos luminos luminos luminos luminos luminos luminos luminos -"*

Harry gözlerini yeniden açtığında, kendini rahat bir pozisyonda, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş, asasını düşmüş bir kahraman gibi tutarken buldu.

Harry yavaşça doğrulup oturdu. *Büyüsü* ağrıyordu, garip bir histi ama tamamen nahoş bir his değildi, tıpkı ağır fiziksel egzersizlerin ardından gelen yanma ve uyuşukluk gibi.

"General uyandı!" diye bağırdı bir ses ve Harry gözlerini kırpıştırıp o yöne odaklandı.

Askerlerinden dördü asalarını parıldayan prizmatik bir yarımkürede tutuyordu ve Harry savaşın bitmediğini fark etti. Doğru... Uyku Büyüsü'yle vurulmamıştı, sadece kendini tüketmişti, yani uyandığında hâlâ oyunun içindeydi.

Harry, bir çocuk oyunu yüzünden sihrini bilinçsizce kullanmaması konusunda birinden ya da bir başkasından azar işiteceğinden şüpheleniyordu. Ama kendini kaybettiğinde Mr Goyle'a zarar vermemişti ve önemli olan da buydu.

Sonra Harry'nin aklında başka bir ima belirdi ve sol elinin serçe parmağındaki çelik yüzüğe baktı, küçük elmasın yerinde olmadığını ve düştüğü yerin yakınında yerde bir lokum olduğunu görünce neredeyse yüksek sesle küfredecekti.

O Başkalaşım'ı on yedi gün boyunca sürdürmüştü ve şimdi baştan başlaması gerekecekti.

Daha kötüsü de olabilirdi. Bunu on dört gün sonra, Profesör McGonagall babasının taşına şekil vermesini onayladıktan *sonra da* yapabilirdi. Bu kolay yoldan öğrenmek için çok iyi bir dersti.

Kendime not: Büyüyü tamamen tüketmeden önce daima yüzüğü parmağınızdan çıkarın.

Harry kendini yukarı ve oldukça zorlandı. Sihrini kullanmak kaslarını yormuyordu, ama ağaçların etrafından dolaşmak kesinlikle yoruyordu.

Draco Malfoy'un bulunduğu yanardöner yarımküreye doğru sendeleyerek ilerledi, asasını kalkanı korumak için havada tutuyor ve Harry'ye soğuk bir şekilde gülümsüyordu.

"Beşinci asker nerede?" dedi Harry.

"Şey..." dedi Harry'nin şu anda adını hatırlayamadığı bir çocuk. "Kalkana bir Uyku Hex'i ateşledim ve sekip Lavender'a isabet etti, yani açı doğru olmamalıydı ama oldu..."

Draco kalkanın içinde sırıtıyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedi Harry, doğrudan Draco'nun gözlerinin içine bakarak, "o küçük düzgün üçlüler profesyonel büyülü ordular tarafından kullanılan düzen mi? Kendi elleri sabitse hareketli hedefleri kolayca vurabilen ve bir arada kaldıkları sürece savunma güçlerini birleştirebilen eğitimli askerlerden mi oluşuyor? *Sizin* askerlerinizin aksine mi?"

Draco'nun yüzündeki gülümseme kaybolmuştu, artık sert ve acımasızdı.

"Biliyor musun," dedi Harry hafifçe, diğerlerinin aralarında geçen gerçek mesajı anlamayacağını bilerek, "bu sadece örnek aldığın kişilerin yaptığını gördüğün her şeyi sorgulaman, neden yapıldığını ve senin de yapmanın mantıklı olup olmadığını sorman gerektiğini gösteriyor. Bu tavsiyeyi gerçek hayata uygulamayı unutmayın, bu arada. Ve yavaş hareket eden kümelenmiş hedefler için teşekkürler."

Çünkü Draco bu dersi çoktan almıştı ve Harry'nin kuşkusundan dolayı bu dersi dikkate almamıştı.

sadakatini safkan geleneğinden daha da uzaklaştırmaya çalışıyordu. Elbette Harry *de öyleydi.* Ama bu örnek, gelecek cumartesi günü, otoriteyi sorgulamanın gerçek hayat için sadece pratik bir teknik olduğunu iddia etmek için mükemmel bir bahane olacaktı. Harry ayrıca hızın önemiyle ilgili fikirlerinin gerçekten *doğru* olup olmadığını kontrol etmek için önce bireylerle*,* sonra da gruplarla yaptığı deneylerden bahsedecek*,* Draco'nun bu yöntemleri günlük pratikte uygulamak için her zaman gözünü dört gerektiğini vurgulayacaktı.

"*Henüz* kazanmadınız*,* General Potter!" diye hırladı Draco. "Belki de zamanımız tükenecek ve Profesör Quirrell berabere bitti diyecek."

Haklı ve endişe verici bir nokta. Savaş ancak Profesör Quirrell kendi kişisel yargısına göre, gerçek dünya standartlarına göre bir ordunun kazandığına karar verdiğinde sona ermişti. Profesör Quirrell*, resmi* bir zafer koşulu olmadığını, çünkü o zaman Harry'nin kurallarla nasıl oynanacağını bulacağını açıklamıştı. Harry bunun adil bir polis olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ve Harry, Profesör Quirrell'ı bir son vermediği için suçlayamazdı, çünkü Ejderha Ordusu'nun son askerinin Kaos Lejyonu'ndan hayatta kalan beş kişiyi de yok etmesi akla yatkındı.

"Pekâlâ," dedi Harry. "General Malfoy'un kalkan büyüsü hakkında bir şey bilen var mı?"

Draco'nun kalkanının standart *Protego*'nun bir versiyonu olduğu anlaşıldı; bu kalkanın çeşitli dezavantajları vardı ve en önemlisi de kalkanın büyücüyle birlikte hareket edememesiydi.

İyi tarafı -ya da Harry'nin bakış açısına göre kötü tarafı- öğrenmesi daha kolay, kullanması daha kolay ve çok daha kolay olmasıydı.

uzun devam ettirmek için.

Kalkanı yıkmak için saldırı büyüleriyle onu dövmeleri gerekecekti.

Ve Draco görünüşe göre büyülerin yansıma açısı üzerinde bir miktar kontrol uygulayabiliyordu.

Harry'nin aklına Wingardium Leviosa'yı kullanarak Draco baskıya dayanamayana kadar kalkanın üzerine ağır taşlar yığabilecekleri geldi... ama sonra taşlar düşüp Draco'ya çarpabilirdi ve düşman generali gerçekten yaralamak bugünün hedefleri arasında değildi.

"Peki," dedi Harry. "Özel kalkan delme büyüleri diye bir şey var mı?"

Vardı.

Harry askerlerinden onları tanıyan olup

olmadığını sordu. Kimse tanımıyordu.

Draco kalkanının içinde yine sırıtıyordu.

Harry, bir tür saldırı büyüsü olup olmadığını sordu. zıplamazdı.

Görünüşe göre yıldırımlar genellikle kalkanlardan sekmek yerine kalkanlar tarafından emiliyordu.

...Kimse yıldırımla ilgili herhangi bir büyünün nasıl yapılacağını bilmiyordu.

Draco kıs kıs güldü.

Harry iç çekti.

Asasını kasıtlı olarak yere bıraktı.

Harry sesinde biraz bıkkınlıkla, gizemli kalacak bir yöntem kullanarak kalkanı kendisinin indireceğini ve kalkan iner inmez herkesin Draco'ya ateş edeceğini açıkladı.

Kaos Lejyonerleri gergin görünüyordu.

Draco sakin görünüyordu, yani kontrollüydü.

Harry'nin kesesinden ince, katlanmış bir battaniye

çıktı.

Harry parıldayan kalkanın yanına oturdu ve ne yaptığını kimse görmesin diye battaniyeyi başının üzerine çekti - Draco hariç tabii.

Harry'nin çantasından bir araba aküsü ve bir dizi aktarma kablosu çıktı.

...Muggle dünyasından ayrılıp yeni bir sihir araştırmaları çağını başlatmak üzereyken, yanına elektrik üretmenin herhangi bir yolunu almamış gibi değildi.

Kısa bir süre sonra Kaos Lejyonerleri parmak sesi ve ardından battaniyenin altından gelen bir çatırtı duydular. Kalkan daha parlak bir şekilde parlamaya başladı ve Harry'nin sesi, "Lütfen dikkatinizi dağıtmayın, gözünüz General Malfoy'da olsun," dedi.

Draco'nun yüzündeki gerginlik öfke kızgınlık ve hayal kırıklığıyla birlikte kendini gösteriyordu.

Harry ona gülümseyerek*, "Sonra konuşuruz,"* dedi.

İşte o ormandan yeşil bir enerji spirali fırlayıp Draco'nun kalkanına çarptı, kalkan keskin cam parçalarının birbirine sürtünmesi gibi bir çığlık attı ve Draco sendeledi.

Harry ani bir panikle akünün kablolarını çıkarıp keseye soktu, sonra akünün kendisini keseye soktu, sonra da battaniyeyi yırtıp asasını kaptı ve ayağa kalktı.

Tüm askerleri hâlâ oradaydı ve çılgınca etrafa bakıyorlardı.

" *Contego,*" dedi Harry ve askerleri de onu takip etti, ama Harry kalkanın hangi yönü göstermesi gerektiğini bile bilmiyordu. "Bunun nereden geldiğini gören oldu mu?" Sarsılmış kafalar. "Ve General Malfoy, General Granger'ı yakaladıysanız bana söyler misiniz?"

"Neden evet," dedi Draco sert bir sesle, "."

Oh, olsun.

Harry'nin zihni hesaplamaya başladı, Draco kalkanın içindeydi, Draco artık bir dereceye kadar yıpranmıştı, Harry de yıpranmıştı, Hermione ormanda, kim bilir nerede, Harry ve diğer dört Kaotik kalmıştı...

"Biliyor musunuz, General Granger," dedi Harry yüksek sesle, "saldırmak için ben General Malfoy'la dövüşene kadar beklemeliydiniz. Hayatta kalanların *hepsini* yakalayabilirdiniz."

Bir yerden bir kızın tiz kahkahası geldi. Harry dondu kaldı.

O Hermione değildi.

İşte o zaman etraflarından gelen korkunç, ürkütücü, neşeli ilahiler yükselmeye başladı.

" *Korkma, üzülme,*

Sadece kötü olursanız canınızı yakarız... "

" *Granger hile yaptı!* " diye haykırdı Draco kalkanın içinden. "Askerlerini uyandırdı! Profesör Quirrell neden -"

"Dur tahmin edeyim," dedi Harry, midesinde hastalık çalkalanmaya başlamıştı bile. Kaybetmekten gerçekten nefret ediyordu. "Çok kolay bir savaştı, değil mi? Sinek gibi düştüler mi?"

"Evet," dedi Draco. "İlk atışta hepsini hakladık -"

Draco'dan Kaos Lejyonerlerine doğru dehşete düşmüş bir farkındalık bakışı yayıldı.

"Hayır," dedi Harry, "."

Ağaçların arasından kamufle olmuş formlar beliriyordu.

"Müttefikler mi?" Harry söyledi.

"Müttefikler," dedi Draco.

"Güzel," dedi General Granger'ın sesi ve yeşil bir enerji sarmalı ormandan fırlayıp Draco'nun kalkanını paramparça etti.

General Granger savaş alanını kesin bir memnuniyet duygusuyla inceledi. Dokuz Günışığı Askeri kalmıştı ama bu sayı düşman kuvvetlerinden hayatta kalan son askerle başa çıkmak için muhtemelen yeterliydi, özellikle de Parvati ve

Anthony ve Ernie çoktan asalarını General Potter'ın üzerine tutmuşlardı, ki Potter onun canlı (yani bilinçli) olarak götürülmesini emretmişti.

Kötü bir şeydi, biliyordu ama *gerçekten* çok sevinmek istiyordu.

"Bir numara , değil mi?" dedi Harry, sesindeki gerginlik belli oluyordu. "Bir numara olmalı. Öylece mükemmel bir generale dönüşemezsin. Her şeyin üstüne bir de bu eklenemez. Sen o Slytherin değilsin! Ürkütücü şiirler yazmıyorsun! *Kimse her şeyde o kadar iyi değildir!* "

General Granger etrafındaki Günışığı Askerleri'ne baktı ve sonra Harry'ye döndü. Muhtemelen herkes bunu dışarıdaki ekranlardan izliyordu.

General Granger da "Yeterince çalışırsam her şeyi yapabilirim" dedi.

"Oh şimdi bu-" "

Somnium. "

Harry cümlenin ortasında yere yığıldı.

Profesör Quirrell'ın her yerden ve hiçbir yerden geliyormuş gibi görünen devasa sesi, "GÜNIŞIĞI KAZANIR," diye mırıldandı.

"Nezaket zafer kazandı!" diye bağırdı General Granger.

" *Yaşasın!* " diye bağırdı Günışığı Askerleri. Gryffindor çocukları bile bunu gururla söylediler.

General Granger, "Peki bugünkü savaştan çıkarılacak ders nedir?" diye sordu.

" *Yeterince çalışırsak her şeyi yapabiliriz!* "

Ve Günışığı Alayı'ndan sağ kalanlar zafer alanına doğru yürürken marşlarını da söylüyorlardı:

Korkmayın, üzülmeyin, Sadece kötü

olursanız *canınızı* yakarız, Ve sizi

gerçek bir eve göndeririz, Size göz

kulak olacak yeni arkadaşlarla, Onlara

Granger'ın Günışığı Alayı tarafından

gönderildiğinizi söylemeyi unutmayın!

Gruplar Halinde Çalışma, Pt 2

Sonrası:

Harry generalin ofisinde bir ileri bir geri volta atıyordu, volta atmak için harika bir odaydı, söyleyebildiği kadarıyla başka bir kullanım alanı yoktu.

Nasıl?

Nasıl?

Hermione o savaşı kazanmamalıydı! İlk denemesinde değil, doğası gereği hiç de şiddet yanlısı değilken değil, her şeyin üzerine otomatik olarak büyük bir askeri komutan olmak *onun* için bile çok fazlaydı .

Bu taktiği bir askeri tarih kitabında mı okumuştu? Ama bu sadece tek bir taktik değildi, kuvvetlerini herhangi bir geri çekilmeyi engellemek için mükemmel bir şekilde konumlandırmıştı, birlikleri onunkilerden *ya da* Draco'nunkilerden daha iyi koordine edilmişti...

Profesör Quirrell ona yardım etmeyeceğine dair verdiği sözü tutmamış mıydı? Ona General Tacticus'un günlüğünü mı vermişti?

Harry burada bir şeyi, gerçekten önemli bir şeyi kaçırıyordu ve zihni daireler çizip duruyordu, ama hâlâ çözemiyordu.

Sonunda Harry iç çekti. Bu konuda hiçbir yere varamıyordu ve bir sonraki savaştan önce gidip Hermione'den ya da birinden Kırma Alıştırması Hex'ini öğrenmesi gerekiyordu - Profesör Quirrell Harry'ye açıklamıştı, sesi eğleniyordu ama

"Sana verdiklerim dışında sihirli eşya yok," şeklindeki keskin uyarı, ne kadar *sihirli olmasa* da Muggle teknolojisini de içeriyordu. Ayrıca Harry'nin bir dahaki sefere Mr Goyle'u nasıl alt edeceğini de bulması gerekiyordu...

Eğer bir generalseniz, savaşlar Quirrell için çok fazla puan demekti ve Harry, Profesör Quirrell'ın Noel dileğini kazanmak istiyorsa bir an önce harekete geçmeliydi.

Draco Malfoy, Slytherindeki özel odasında, masasının önündeki duvar sanki dünyanın en büyüleyici yüzeyiymiş gibi boşluğa bakıyordu.

Nasıl?

Nasıl?

Geriye dönüp baktığımızda, kurnazca bir plan olduğu çok açıktı ama Granger'ın kurnaz olmaması *gerekiyordu*!
Basit Vuruş Büyüsü kullanamayacak kadar Hufflepuff'lıydı!
Profesör Quirrell söz vermesine rağmen ona danışmanlık mı yapıyordu, yoksa...

Ve sonra Draco sonunda çok daha önce yapması gereken şeyi yaptı.

Granger'la ilk karşılaşmasından sonra yapması gereken şeyi.

Harry Potter ona ne yapmasını *söylemiş*, onu ne yapması gerektiği konusunda *eğitmişti* ama Harry aynı zamanda Draco'yu beyninin bu yöntemlerin gerçek hayatta da geçerli olduğunu *anlamasının* zaman alacağı konusunda uyarmıştı ve Draco bugüne kadar bunu *anlamamıştı*. Harry'nin ona daha önce *söylediği* şeyleri *uygulasaydı*, yaptığı hataların her birini önleyebilirdi -

Draco yüksek sesle, "Kafamın karıştığını fark ettim," dedi.

Bir rasyonalist olarak gücünüz, kurgu karşısında gerçeklerden daha fazla kafanızın karışması...

Draco'nun kafası karışmıştı.

Dolayısıyla, inandığı bir şey kurguydu. Granger tüm

bunları yapamamalıydı. Bu yüzden, muhtemelen

yapmamıştır.

General Granger'a ikinizin de bilmediği hiçbir şekilde yardım etmeyeceğime söz veriyorum.

Draco aniden dehşete düşerek kâğıtları önünden süpürdü ve onu bulana kadar masasının üzerindeki dağınıklığı karıştırdı.

Ve işte .

Üç ordunun her birine tahsis edilen insan ve teçhizat listesinde.

Lanet olsun Profesör Quirrell!

Draco okumuştu ama hala *görmemişti* -

Öğleden sonra güneşi Günışığı Alayı'nın ofisine doluyor, sandalyesinde oturan General Granger'ı altın bir aura ile parlıyormuş gibi aydınlatıyordu.

"Sizce Malfoy'un bunu anlaması ne kadar sürer?" dedi General Granger.

"Uzun sürmez," dedi Albay Blaise Zabini. "Çoktan anlamış olabilir. Potter'ın bunu ne kadar sürer?"

"Sonsuza dek," dedi General Granger, "Malfoy ona söylemediği ya da kendi askerlerinden biri fark etmediği sürece. Harry Potter böyle düşünmez."

"Gerçekten mi?" dedi Kaptan Ernie Macmillan, Kaptan Ron Weasley tarafından satrançta ezildiği köşe masalarından birinden başını kaldırarak. (Malfoy gittikten sonra diğer tüm sandalyeleri geri getirmişlerdi elbette.) "Yani bana biraz açık görünüyor. Kim bütün fikirleri kendi başına bulmaya çalışır ki?"

"Harry," dedi Hermione, tam da Zabini'nin "Malfoy," dediği anda.

"Malfoy herkesten çok daha iyi olduğunu düşünüyor," dedi Zabini.

"Ve Harry... diğer insanların çoğunu böyle *görmez*," dedi Hermione.

Aslında bu biraz üzücüydü. Harry çok ama çok yalnız büyümüştü. Sadece dahilerin var olmaya hakkı olduğunu düşündüğü kelimelerle etrafta dolaşmıyordu. Sadece Hermione'nin ordusunda Hermione'den başka kimsenin iyi fikirleri olabileceği aklına gelmezdi.

"Her neyse," dedi Hermione. "Kaptan Goldstein ve Weasley, bir sonraki savaşımız için stratejik fikirler düşünmekle görevlisiniz. Kaptanlar Macmillan ve Susan -pardon, Macmillan ve Bones demek istedim- kullanabileceğimiz taktikler bulmaya çalışın, ayrıca denememiz gerektiğini düşündüğünüz herhangi bir eğitim. Oh, ve için tebrikler Yüzbaşı Goldstein, bence bu *birlik ruhu* için büyük bir artı oldu"

"Ne yapıyorsun?" dedi Susan. "Ya Albay Zabini?"

Hermione sandalyesinden kalkıp gerindi. "Ben Harry Potter'ın ne düşündüğünü anlamaya çalışacağım, Albay Zabini de Draco Malfoy'un ne yapabileceğini anlamaya çalışacak ve bir şeyler bulduktan sonra ikimiz de tekrar size katılacağız. Ben düşünürken yürüyeceğim. Zabini, sen de gelmek ister misin?"

Zabini sert bir sesle, "Evet, General," dedi.

Bunu bir emir olarak söylememişti. Hermione kendi kendine biraz iç . Buna biraz zaman alacaktı ve Zabini'nin ilk fikri kesinlikle işe yaramış olsa da, Profesör Quirrell'ın tırnak içinde olumlu ve olumsuz teşviklerin karışımının, hainlere ilk kez izin verileceği Aralık ayına kadar Slytherin'i tamamen kendi tarafında tutmaya yeteceğinden *pek* emin değildi...

Profesör Quirrell'in Noel dileğiyle ne yapacağına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu. Belki de zamanı Mandy'ye bir şey isteyip istemediğini soracaktı.

Ara Sınav: Kişisel Finansal Yönetim

"Ama Müdür Bey," diye karşı çıktı Harry, çaresizliğinin bir kısmı sesine sızmıştı, "tüm varlığımı altın paralarla dolu, çeşitlendirilmemiş bir kasada bırakmak - bu çılgınlık Müdür Bey! Bu, ne bileyim, tanınmış bir otoriteye danışmadan Biçim Değiştirme deneyleri yapmak gibi bir şey! Bunu parayla yapamazsınız!"

Yaşlı büyücünün çizgili yüzünden -yeşil ve kırmızı kumaştan arabaların andıran bayram şapkasının altından- Harry'ye ciddi, hüzünlü bir bakış fırladı.

"Özür dilerim Harry," dedi Dumbledore, "gerçekten özür dilerim, ama kendi mali durumunu kontrol etmene izin vermek sana çok fazla hareket özgürlüğü verir."

Harry'nin ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Kelimenin tam anlamıyla nutku tutulmuştu.

"Noel hediyeleri için beş Galleon çekmene izin veriyorum," dedi Dumbledore, "bu senin yaşındaki bir çocuğun harcayabileceğinden daha fazla, ama bence bir tehdit oluşturmuyor -"

" *Bunu söylediğine inanamıyorum!* " Kelimeler Harry'nin ağzından fırladı. "Bu kadar manipülatif olduğunu *kabul* ediyor musun?"

"Manipülatif mi?" dedi yaşlı büyücü hafifçe gülümseyerek. "Hayır, eğer itiraf etmeseydim ya da görünenin ardında daha derin bir nedenim olsaydı manipülatif olurdu. Bu oldukça açık, Harry. Sen henüz bu oyunu oynamaya hazır değilsin.

ve oyun tahtasını altüst etmek için binlerce Galleon vermenize izin vermek aptallık olur."

Diagon Yolu'nun parlak koşuşturması Noel yaklaşırken yüz kat artmış ve iki katına çıkmıştı; tüm dükkânlar sanki sezonun ruhu kontrolden çıkmak ve tüm bölgeyi neşeli bir tatil kraterine çevirmek üzereymiş gibi parıldayan ve ışıldayan parlak büyülerle kaplanmıştı. Sokaklar şenlikli ve *gürültülü* giysiler içindeki cadılar ve büyücülerle öylesine doluydu ki, gözleriniz de kulaklarınız kadar şiddetli bir saldırıya uğruyordu; ve alışveriş yapanların şaşırtıcı çeşitliliğinden Diagon Yolu'nun uluslararası bir cazibe merkezi olduğu anlaşılıyordu.
Havlu mumyalar gibi dev kumaşlara sarılmış cadılar, resmi silindir şapkalar ve banyo cübbeleri giymiş büyücüler ve neredeyse dükkanların kendisi kadar parlak ışıklarla süslenmiş, ebeveynleri onları el ele bu sihirli harikalar diyarında gezdirirken ve gönüllerince çığlık atmalarına izin verirken, henüz yürümeye yeni başlamış küçük çocuklar vardı. Neşeli olmanın tam mevsimiydi.

Ve tüm bu ışık ve neşenin ortasında, en karanlık gecenin bir notası; tüm bu ezilmenin ortasında bile birkaç değerli adım mesafeyi temizleyen soğuk, karanlık bir atmosfer.

"Hayır," dedi Profesör Quirrell, sanki sadece tadı korkunç değil, aynı zamanda ahlaki açıdan da iğrenç bir yemeği ısırmış gibi, yüzünde korkunç bir tiksinti ifadesiyle. Bu, sıradan bir insanın etli böreği ısırdıktan sonra çürümüş olduğunu ve kedi yavrularından yapıldığını fark ettiğinde yüzünde oluşabilecek türden bir acımasız yüz ifadesiydi.

"Ah*hadi* ama," dedi Harry. "*Bazı* fikirlerin olmalı."

"Bay Potter," dedi Profesör Quirrell, dudakları ince bir çizgi halinde, "bu yolculukta sizin yetişkin vasiniz olarak hareket etmeyi kabul ettim. Hediye seçiminiz konusunda size danışmanlık yapmayı kabul etmedim. Ben Noel kutlamam, Bay Potter."

"Newtonmas'a ne dersin?" Harry parlak bir sesle söyledi. "Isaac Newton, sayabileceğim diğer bazı tarihi figürlerin aksine, aslında 25 Aralık'ta doğdu."

Bu Profesör Quirrell'i etkilemeyi başaramadı.

"Bak," dedi Harry, "üzgünüm ama Fred ve George için özel *bir şey* yapmam gerekiyor ve seçeneklerim hakkında hiçbir fikrim yok."

Profesör Quirrell düşünceli bir mırıldanma sesi çıkardı. "En sevmedikleri aile üyelerini sorabilir ve sonra bir suikastçı kiralayabilirsiniz. Sürgündeki belli bir hükümetten oldukça yetenekli birini tanıyorum ve birden fazla Weasley için size indirim yapabilir."

" *Bu* Noel," dedi Harry, sesini alçaltarak, "arkadaşlarınıza.. *ölüm* hediyesini verin."

Bu Profesör Quirrell'ı gülümsetti. Gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı.

"Eh," dedi Harry, "en azından onlara evcil bir fare almayı önermedin -" Harry'nin ağzı bir anda kapandı ve daha ağzından çıkar çıkmaz pişmanlık duymaya başladı.

"Pardon?" dedi Profesör Quirrell.

"Hiç," dedi Harry hemen, "uzun, aptalca bir hikâye." Ve bunu anlatmak bir şekilde yanlış geliyordu, belki de Harry, Profesör Quirrell'ın, Bill'in

Weasley iyileşmemiş ve her şey eski haline dönmemişti.

Peki Profesör Quirrell neredeydi de bu hikâyeyi hiç duymamıştı? Harry büyülü Britanya'daki herkesin bildiği izlenimini edinmişti.

"Bak," dedi Harry, "*bana olan sadakatlerini sağlamlaştırmaya* çalışıyorum, anlıyor musun? Weasley ikizlerini kölelerim mi yapacağım? Eskilerin dediği gibi: Dost bir kez kullanıp kişi değildir, dost tekrar tekrar kullandığın kişidir. Fred ve George, Hogwarts'ta sahip olduğum en yararlı iki arkadaşım Profesör Quirrell ve onları tekrar tekrar kullanmayı planlıyorum. O yüzden Slytherin olmama yardım eder ve onlara minnettar kalacakları bir şey önerirseniz..." Harry'nin sesi davetkâr bir şekilde kesildi.

Sadece bu şeyleri doğru şekilde sunmanız gerekiyordu.

Profesör Quirrell tekrar konuşana kadar epey bir yol yürüdüler, sesinden neredeyse damlıyordu. "Weasley ikizleri ikinci el asa kullanıyorlar, Bay Potter. Yaptıkları her Büyüsü'nde sizin cömertliğinizi hatırlayacaklardır."

Harry istemsiz bir heyecanla ellerini birbirine vurdu. Parayı Ollivander'ın hesabına yatır ve Mr.
Ollivander parayı asla geri ödemeyecekti - hayır, daha da iyisi, Weasley ikizleri bir sonraki okul yılı başlamadan önce ortaya çıkmazlarsa parayı Lucius Malfoy'a gönderecekti. "Bu *harika*, Profesör!"

Profesör Quirrell bu iltifatı takdir etmiş gibi görünmüyordu. "Sanırım *bu* ruh haliyle Noel'e tahammül edebilirim, Bay Potter, ama çok az." Sonra hafifçe gülümsedi. "Tabii ki bu size on dört Galleon'a mal olacak ve sizin sadece beş Galleon'unuz var."

" *Beş* Galleon," dedi Harry öfkeyle burnunu çekerek. "Müdür uğraştığını sanıyor acaba?"

"Sanırım," dedi Profesör Quirrell, "yaratıcılığınızı para bulma işine yöneltmenizin sonuçlarından korkmak aklına gelmedi. Yine de bunu açık bir tehdit haline getirmek yerine kaybetmekle akıllıca davrandınız. Merakımdan soruyorum Bay Potter, siz çocukça bir öfkeyle beş Galleon değerinde Knut sayarken ben can sıkıntısıyla arkamı dönüp gitmeseydim ne yapacaktınız?"

"En kolay yol Draco Malfoy'dan borç para almak olurdu," dedi Harry.

Profesör Quirrell kısa bir süre kıkırdadı. "Ciddiyim, Bay Potter."

Not edildi. "Muhtemelen birkaç ünlünün karşısına çıkardım. Sırf para harcamak için ekonomik olarak yıkıcı bir şeye başvurmazdım." Harry kontrol etmişti ve tatil için eve gittiğinde uyku döngüsünün dönmeye başlamaması için Zaman Döndürücü'yü tutmasına izin verilecekti. Ama birilerinin sihirli günlük tüccarlara göz kulak olması *da* mümkündü. Altın ve gümüş hilesi için Muggle tarafının çalışması ve tohum finansmanı gerekecekti ve goblinler ilk döngüden sonra şüphelenebilirdi. Ve gerçek bir banka kurmak da *çok fazla* iş demekti... Harry hızlı, kesin *ve* güvenli para kazanma yöntemlerini *tam* olarak çözememişti, bu yüzden Profesör Quirrell'ın kolayca kandırılabildiği ortaya çıkınca çok sevinmişti.

Profesör Quirrell, "Umarım o beş Galleon yetecek kadardır, çünkü onları çok dikkatli saymışsınız," dedi. "Kandırıldığımı anladıktan sonra Müdür'ün kasa anahtarınızı bana ikinci kez emanet etmeye bu kadar hevesli olacağından şüpheliyim."

Harry derin bir minnettarlıkla, "Eminim elinden geleni yapmışsındır," dedi.

"Tüm bu Knutları saklamak için güvenli bir yer bulma konusunda yardıma ihtiyacınız var mı Bay Potter?"

"Sayılır," dedi Harry. "Bildiğiniz iyi yatırım fırsatları var mı, Profesör Quirrell?"

Ve ikisi, kendi küçük sessizlik ve yalnızlık alanlarında, parlak ve hareketli kalabalığın içinden geçerek yürüdüler; dikkatle bakarsanız, gittikleri yerde yapraklı dalların solduğunu, çiçeklerin solduğunu ve neşeli ziller çalan çocuk oyuncaklarının daha alçak ve daha uğursuz notalara dönüştüğünü görürdünüz.

Harry fark etti, ama bir şey söylemedi, sadece kendi kendine gülümsedi.

Herkesin kendine göre bir bayram kutlama şekli vardı ve Grinch de Noel kadar Noel'in bir parçasıydı.

Koordinasyon Problemleri, Pt 1

Uyumayı seçene kadar kendi kendime tekrar tekrar okuyorum: Her şey J. K. Rowling'e bağlanıyor.

Bu bölümde kullanılan karar teorisi versiyonu akademik olarak baskın olan versiyon *değildir. (*Diğerlerinin yanı sıra*)* Gary Drescher, Wei Dai, Vladimir Nesov ve benim tarafımdan geliştirilmekte olan "zamansız karar teorisi" adı verilen *bir* dayanmaktadır.

Dehşet verici olan ise her şeyin ne kadar hızlı kontrolden çıktığıydı.

"Albus," dedi Minerva, ikisi Büyük Salon'a girerken sesindeki endişeyi saklamaya bile çalışmadan, "bir şeyler yapılmalı."

Yuletide öncesi Hogwarts'taki atmosfer genellikle parlak ve neşeliydi. Bir Slytherin ve bir Gryffindor'un Yule düğünü, Hogwarts'ın kendisi kadar eski bir gelenek olan ve Muggle ülkelerine bile yayılan, Hane'leri ve bağlılıkları aşan bir dostluğun sembolü haline geldiğinden, Büyük Salon çoktan yeşil ve kırmızı renklerle süslenmişti.

Şimdi yemek yiyen öğrenciler omuzlarının üzerinden endişeyle bakıyor, diğer masalara sert bakışlar gönderiyor ya da bazı masalarda hararetle tartışıyorlardı. Ortamı *gergin* olarak tanımlayabilirdiniz belki ama Minerva'nın aklına gelen ifadesi *beşinci derece ihtiyatlıydı.*

Dört eve bölünmüş bir okulu ele alalım.

Şimdi her yıla savaşta olan üç ordu ekleyin.

Ejderha, Günışığı ve Kaos taraftarlığı birinci sınıfların ötesine yayılmıştı; ordusu olmayanların ordusu haline gelmişlerdi. Öğrenciler ateş, gülümseme ya da havaya kalkmış el işaretli kolluklar takıyor ve koridorlarda birbirlerine büyü yapıyorlardı. Üç birinci sınıf generali de onlara durmalarını söylemişti - hatta Draco Malfoy bile onu dinlemiş ve sonra acımasızca başını sallamıştı - ama sözde takipçileri onları dinlememişti.

Dumbledore mesafeli bir bakışla masalara baktı. "*Her şehirde,*" dedi yaşlı büyücü usulca, "*halk uzun zamandır Mavi ve Yeşil gruplar olarak ikiye bölünmüştür... Ve kendilerini ne uğruna tehlikeye attıklarını bilmeden rakiplerine karşı savaşırlar... Böylece içlerinde hemcinslerine karşı hiçbir nedeni olmayan bir düşmanlık büyüyor ve bu düşmanlık hiçbir zaman sona ermiyor ya da yok olmuyor, çünkü ne evlilik ne akrabalık ne de dostluk bağlarına yer veriyor ve bu renkler konusunda farklı olanlar kardeş ya da başka bir akraba olsalar bile durum aynı. Ben kendi adıma buna ruh hastalığı dışında bir şey diyemiyorum...* "

"Özür dilerim," dedi Minerva, "ben -"

"Procopius," dedi Dumbledore. "Roma İmparatorluğu'nda savaş arabası yarışlarını çok ciddiye alırlardı. Evet Minerva, bir şeyler yapılması gerektiğine katılıyorum."

Minerva sesini daha da alçaltarak, "Yakında," dedi. "Albus, bence bu iş Cumartesi gününden önce bitmeli."

Pazar günü, öğrencilerin çoğu tatili aileleriyle geçirmek üzere Hogwarts'tan ayrılacaktı; Cumartesi günü ise üç birinci sınıf ordusunun son savaşı vardı.

Profesör Quirrell'in üç kez lanetlenmiş Noel dileğinin ödüllendirilmesi.

Dumbledore ona baktı ve ciddiyetle inceledi. "Patlama olacak ve birileri yaralanacak diye korkuyorsunuz."

Minerva başını salladı.

"Ve Profesör Quirrell suçlanacak."

Minerva tekrar başını salladı, yüzü gergindi. Savunma Profesörlerinin kovulma yöntemlerini çoktan öğrenmişti. "Albus," dedi Minerva, "Profesör Quirrell'ı şimdi kaybedemeyiz, *!* Ocak ayına kadar kalırsa beşinci sınıflarımız OWL'lerini geçecek, Mart ayına kadar kalırsa yedinci sınıflarımız NEWT'lerini geçecek, yılların ihmalini aylar içinde telafi ediyor, bütün bir nesil Karanlık Lord'un lanetine rağmen kendilerini savunabilecek şekilde büyüyecek - savaşı durdurmalısın Albus! Orduları hemen yasakla!"

Dumbledore, Quirrell'in çorbasına salyalarını akıttığı Baş Masa'ya doğru bakarak, "Savunma Profesörü'nün bunu hoş karşılayacağından emin değilim," dedi. "Ordularına çok bağlı görünüyordu, gerçi kabul ettiğimde her yıl dört tane olacağını düşünmüştüm." Yaşlı büyücü iç çekti. "Zeki bir adam, muhtemelen iyi niyetli; ama korkarım yeterince zeki değil. Ve orduları yasaklamak da patlamayı tetikleyebilir."

"Ama o zaman Albus, ne *yapacaksın?* "

Yaşlı büyücü ona iyi niyetli bir gülümsemeyle baktı. "Elbette komplo kuracağım. Hogwarts'ta yeni moda bu."

Ve Minerva'nın daha fazla bir şey söyleyemeyeceği kadar Baş Masa'ya yaklaşmışlardı.

Dehşet verici olan ise her şeyin ne kadar hızlı kontrolden çıktığıydı.

Aralık ayındaki ilk savaş... karışık geçmişti ya da Draco öyle duymuştu.

İkinci savaş *dengesiz* geçmişti.

Ve üçü birlikte bunu durdurmak için yaptıkları son umutsuz girişimde başarılı olamazlarsa, bir sonraki *daha kötü* olacaktı.

"Profesör Quirrell, bu delilik," dedi Draco kesin bir ifadeyle. "Bu artık Slytherin değil, bu sadece... . " Draco ne diyeceğini şaşırmıştı. Ellerini çaresizce salladı. "Bütün bunlar gerçek bir plan yapman mümkün değil. Son savaşta askerlerimden biri intihar numarası yaptı. Komplo kurmaya çalışan *Hufflepuff*'larımız var ve yapabileceklerini sanıyorlar ama yapamıyorlar. Olaylar artık rastgele gelişiyor, kimin daha zeki olduğu ya da hangi ordunun daha iyi savaştığıyla bir ilgisi yok, bu..." Bunu tarif bile edemiyordu.

"Bay Malfoy'a katılıyorum," dedi Granger, bu sözleri söylediğini duymayı hiç beklemeyen birinin ses tonuyla. "Hainlere izin vermek işe yaramıyor, Profesör Quirrell."

Draco ordusunda kendisi dışında kimsenin komplo kurmasını yasaklamayı denemişti ama bu sadece komploları yeraltına itmişti, *diğer* ordulardaki askerler komplo kurarken kimse dışarıda kalmak istemiyordu. Son savaşlarını sefil bir şekilde kaybettikten sonra, sonunda pes etmiş ve emrini geri almıştı; ama o zamana kadar askerleri

herhangi bir merkezi koordinasyon olmaksızın kendi kişisel planlarını harekete geçirmeye başlamıştı.

Tüm planları ya da askerlerinin planları olduğunu iddia ettikleri şeyleri öğrendikten sonra Draco son savaşı kazanmak için bir plan çizmeye çalışmıştı. Doğru gitmesi için üç farklı şeyden çok daha fazlası gerekmişti ve Draco kâğıt üzerinde *Incendio*'yu, külleri yok etmek için de *Everto*'yu kullanmıştı, çünkü eğer babam bunu görseydi evlatlıktan reddedilirdi.

Profesör Quirrell'ın göz kapakları yarı kapalı, çenesi ellerinin üzerinde, masasının üzerinde öne doğru eğilmişti. "Ya siz Bay Potter?" dedi Savunma Profesörü. "Siz de aynı fikirde misiniz?"

"Tek yapmamız gereken Franz Ferdinand'ı vurmak ve Birinci Dünya Savaşı'nı başlatabiliriz," dedi Harry. "Tam bir kaosa dönüştü. Ben buna varım."

" *Harry!* " dedi Draco büyük bir şok içinde.

Bunu Granger'la aynı anda ve aynı öfke söylediğini bir saniye sonrasına kadar fark etmedi bile.

Granger ona şaşkın bir bakış fırlattı ve Draco dikkatle yüzünü nötr tuttu. Oops.

"Bu doğru!" dedi Harry. "Size ihanet ediyorum! İkinize de! Yine! Ha ha!"

Profesör Quirrell ince ince gülümsüyordu, ama gözleri hâlâ yarı kapalıydı. "Peki neden Bay Potter?"

"Çünkü bu kaosla Bayan Granger ya da Bay Malfoy'dan daha iyi başa çıkabileceğimi düşünüyorum," dedi hain. "Bizim savaşımız sıfır-

toplam oyun ve mutlak anlamda kolay ya da zor olması önemli değil, sadece kimin daha iyi ya da daha kötü yaptığı önemli."

Harry Potter çok hızlı öğreniyordu.

Profesör Quirrell'in gözleri önce Draco'ya, sonra da Granger'a bakmak için kapaklarının altından kaydı. "Doğrusu Bay Malfoy, Bayan Granger, bu büyük fiyaskoyu doruk noktasına ulaşmadan durdurursam kendimle yaşayamam. Askerlerinizden biri dörtlü ajan bile oldu."

" *Dörtlü mü?* " dedi Granger. "Ama savaşta sadece üç taraf var!"

"Evet," dedi Profesör Quirrell, "siz de öyle düşünürsünüz, değil mi? Tarihte hiç dörtlü ajan ya da gerçek ve sahte hainlerin bu kadar yüksek oranda olduğu bir ordu olduğundan emin değilim. Yeni diyarlar keşfediyoruz Bayan Granger ve artık geri dönemeyiz."

Draco dişleri birbirine çarparak Savunma Profesörünün odasından çıktı, Granger ise onun yanında daha da sinirli görünüyordu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum, Harry!" dedi Granger.

"Özür dilerim," dedi Harry, sesi hiç de özür diler gibi değildi, dudakları neşeli bir şeytani gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Unutma Hermione, bu sadece bir oyun ve neden sadece bizim gibi generaller entrika çevirsin ? Ayrıca, siz ikiniz bu konuda ne yapacaksınız? Bana karşı birlik mi olacaksınız?"

Draco kendi yüzünün de Granger'ınki kadar gergin olduğunu bilerek Granger'la bakıştı. Harry giderek daha açık bir şekilde ve böbürlenerek Draco'nun bir melez kızla ortak bir neden bulmayı reddetmesine güveniyordu ve Draco bunun kendisine karşı kullanılmasından bıkmaya başlamıştı. Eğer bu

daha fazla dayanırsa, sırf Harry Potter'ı ezmek için Granger'la ittifak yapacak ve bir çamur kanlının oğlunun *bundan* ne kadar hoşlanacağını görecekti.

Dehşet verici olan ise her şeyin ne kadar hızlı kontrolden çıktığıydı.

Hermione Zabini'nin kendisine verdiği parşömene baktı, kendini tamamen çaresiz hissediyordu.

İsimler ve isimleri diğer isimlere bağlayan çizgiler vardı ve bazı çizgiler farklı renklerdeydi ..

"Söyleyin bana," dedi General Granger, "ordumda casus *olmayan* kimse var mı?"

İkisi ofiste değil, terk edilmiş başka bir sınıftaydı ve yalnızdılar; çünkü Albay Zabini, yüzbaşılardan en az birinin hain olduğunun artık neredeyse kesin olduğunu söylemişti. Muhtemelen Yüzbaşı Goldstein, ama Zabini bundan emin değildi.

Sorusu genç Slytherin'in yüzünde ironik bir gülümsemeye yol açmıştı. Blaise Zabini ona karşı her zaman biraz küçümseyici bir tavır takınmıştı ama ondan aktif olarak hoşlanmıyor gibi görünmüyordu; Draco Malfoy'a karşı beslediği alay ya da Harry Potter'a karşı geliştirdiği kızgınlık gibi bir şey değildi bu. Başta Zabini'nin ona ihanet edeceğinden endişelenmişti ama çocuk diğer iki generalin de kendisinden daha iyi olmadığını göstermeye can atıyor gibiydi ve Hermione, Zabini'nin onu *başkasına* satmaktan muhtemelen mutlu olacağını ama Malfoy ya da Harry'nin kazanmasına asla izin vermeyeceğini düşündü.

"Askerlerinizin çoğunun hâlâ size sadık olduğuna eminim," dedi Zabini. "Sadece kimse eğlencenin dışında kalmak istemiyor." Slytherin'in yüzündeki küçümseyici ifade bunu açıkça gösteriyordu

komplo kurmayı ciddiye almayan insanlar hakkında ne düşündüğünü sordu. "Yani çifte ajan olabileceklerini düşünüyorlar ve bize ihanet ediyormuş gibi yaparken gizlice bizim tarafımız için çalışıyorlar."

Hermione dikkatle, "Ve bu *diğer* ordularda casusumuz olmak istediğini söyleyen herkes için de geçerli," dedi.

Genç Slytherin omuz silkti. "Sanırım hangilerinin gerçekten Malfoy'u satmak istediğini söylemekte iyi iş çıkardım, *kimsenin* Potter'ı size satmak istediğinden emin değilim. Ama Nott'un Potter'ı Malfoy'a satacağı kesin ve Entwhistle'ın ona sözde Malfoy adına yaklaşmasını sağladığıma ve Entwhistle gerçekten bize rapor verdiğine göre, bu neredeyse -"

Hermione bir an için gözlerini kapadı. "Kaybedeceğiz, değil mi?"

"Bak," dedi Zabini sabırla, "Quirrell puanlarında şu anda öndesin. Sadece bu son savaşı *tamamen* kaybetmememiz gerekiyor ve Noel dileğini kazanmak için yeterli Quirrell puanına sahip olacaksın."

Profesör Quirrell, final savaşının resmi bir puanlama sistemine göre yapılacağını duyurmuştu; daha sonra suçlamalardan kaçınmak için bunu yapmasını istemişti. Her birini vurduğunuzda, ordunuzun generali iki Quirrell puanı kazanıyordu. Savaş alanında bir gong çalacak (henüz nerede savaşacaklarını bilmiyorlardı, ama Hermione yine Günışığı'nın olduğu ormanda savaşmayı umuyordu) ve gongun sesi hangi ordunun puan kazandığını gösterecekti. Ve eğer biri vurulmuş numarası yaparsa, gong yine de ve daha sonra, belirli bir süre geçmeden, geri çekilmeyi selamlamak için çift gong çalacaktı. Ve eğer bir ordunun adını söyleyip "Güneş için!" ya da "Kaos için!" ya da "Ejderha için!" diye bağırırsanız, o orduya olan bağlılığınızı değiştirirdi...

Hermione bile *bu* kurallar dizisindeki kusuru görebilmişti. Ama Profesör Quirrell, eğer başlangıçta Günışığı'na atanmışsanız, kimsenin sizi Günışığı adına vuramayacağını - daha doğrusu vurabileceğini, ama sonra Günışığı'nın üçlü bir gongla sembolize tek bir Quirrell puanı kaybettiğini duyurmaya devam etmişti. Bu, puan için kendi askerlerinizi vurmanızı engelliyor ve düşman sizi yakalamadan önce intihar etme cesaretinizi kırıyordu, ancak kalırsanız yine de casusları vurabiliyordunuz.

Şu anda Hermione'nin iki yüz kırk dört, Malfoy'un iki yüz on dokuz ve Harry'nin iki yüz yirmi bir Quirrell puanı vardı; ve her orduda yirmi dört asker vardı.

"O yüzden dikkatli dövüşelim," dedi Hermione, "ve çok kötü kaybetmemeye çalışalım."

"Hayır," dedi Zabini. Genç Slytherin'in yüzü artık ciddiydi. "Sorun şu ki, Malfoy da Potter da kazanmanın tek yolunun birleşip bizi ezmek, sonra da kendi başlarına savaşmak olduğunu biliyorlar. O yüzden bence şöyle yapmalıyız -"

Hermione sınıftan bir halde çıktı. Zabini'nin planı bariz bir plan değildi, garip, karmaşık ve katmanlıydı ve Zabini'nin değil, Harry'nin bulmasını bekleyeceği türden bir şeydi. Böyle bir planı *anlayabilmesi* bile ona yanlış geliyordu. Genç kızlar planları anlayamamalıydı. Şapka onun planları anlayabildiğini görseydi, onu Slytherin'e ayırırdı...

Müthiş olan şey, bunu kasıtlı olarak yapmaya başladığında kaosu ne kadar hızlı tırmandırabildiğiydi.

Harry ofisinde oturuyordu; ona ev elflerinden mobilya sipariş etme yetkisi verilmişti, yüzden bir

Taht, siyah ve kızıl desenli perdeler. Gölgeyle karışmış kan gibi kızıl bir ışık yere dökülüyordu.

Harry'nin içinden bir ses sonunda eve döndüğünü söylüyordu.

Önünde Kaos'un dört Teğmeni, en güvendiği yardakçıları duruyordu ve içlerinden biri haindi.

Bu. Hayat böyle olmalıydı. "Toplandık,"

dedi Harry.

"Bırakın Kaos hüküm sürsün," diye koro halinde dört

teğmenine seslendi. Harry, "Hovercraft'ım

yılanbalıklarıyla dolu," dedi.

Dört teğmeni koro halinde "Bu plağı almayacağım, çizik" diye bağırdı.

"Borogroves'un her yeri mimsy idi."

"Ve mome raths outgrabe!"

Formaliteler bu şekilde sona erdi.

"Karışıklık nasıl gidiyor?" Harry, İmparator Palpatine gibi kuru bir fısıltıyla konuştu.

"İyi gidiyor General Kaos," dedi Neville askeri konularda her zaman kullandığı ses tonuyla, kadar derindi ki çocuk sık sık durup öksürmek zorunda kalıyordu. Kaotik Teğmen, Hufflepuff Evi'nin sarısıyla süslenmiş siyah okul cüppesini özenle giymişti ve saçları ciddi bir delikanlı için olağan bir görünümde ayrılmış ve taranmıştı. Harry bu uyumsuzluğu denedikleri tüm pelerinlerden daha çok sevmişti. "Lejyonerlerimiz dün akşamdan beri beş yeni komploya başladılar."

Harry kötü kötü gülümsedi. "Bunlardan herhangi birinin işe yarama şansı var mı?"

Kaos'tan Neville, "Hiç sanmıyorum," dedi. "İşte rapor."

"Mükemmel," dedi Harry ve Neville'in elinden parşömeni alırken tüyler ürpertici bir kahkaha attı, sanki tozdan boğuluyormuş gibi bir ses çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Böylece toplam altmışa ulaşmıştı.

Bırak Draco bunu halletmeye *çalışsın*. Bırakın

denesin. Ve Blaise Zabini'ye gelince.

Harry yine güldü ve bu kez şeytani bir ses çıkarmak için çaba harcamadı bile. Personel toplantıları için birinin evcil hayvanı Kneazlei ödünç almaya gerçekten ihtiyacı vardı, böylece bunu yaparken okşayacak bir kedisi olacaktı.

"Lejyon artık komplo kurmayı bırakabilir mi?" dedi Kaos'tan Finnigan. "Yani, zaten yeterince entrikamız yok mu-"

"Hayır," dedi Harry kesin bir ifadeyle. "*Asla* yeterince komplo kuramayız."

Profesör Quirrell mükemmel bir şekilde ifade etmişti. Sınırları belki de hiç zorlanmadıkları kadar zorluyorlardı ve Harry şimdi geri dönseydi kendisiyle yaşayamazdı.

Kapı çalındı.

"Bu Ejderha Generali olacak," dedi Harry, şeytani bir önseziyle gülümseyerek. "Tam da beklediğim gibi geldi. Onu içeri alın ve siz de dışarı çıkın."

Ve Kaos'un dört teğmeni ayaklarını sürüyerek dışarı çıktılar, düşman general Harry'nin odasına girerken Draco'ya karanlık bakışlar fırlattılar.

Gizli sığınak.

bunu yapmasına izin verilmezse, Harry sonsuza dek on bir yaşında kalacaktı.

Güneş kırmızı perdelerin arasından süzülüyor, Harry Potter'ın altın ve gümüş parıltılarla kapladığı ve ısrarla tahtım dediği yetişkin boy minderli sandalyesinin arkasından yerde dans eden kan ışınları gönderiyordu.

(Draco, Harry Potter dünyayı ele geçirmeden onu devirmeye karar vermekle doğru şeyi yaptığından çok daha emin hissetmeye başlamıştı. Draco onun yönetimi altında yaşamanın nasıl bir şey olacağını *hayal* bile *edemiyordu*).

Harry Potter soğuk bir fısıltıyla, "İyi akşamlar Ejderha General," dedi. "Tam da beklediğim gibi geldiniz."

Draco ile Harry'nin buluşma saatini önceden kararlaştırmış oldukları düşünülürse, bu şaşırtıcı değildi.

Ayrıca akşam da değildi ama Draco artık bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu.

"General Potter," dedi Draco elinden geldiğince vakur bir sesle, "Profesör Quirrell'in dileğini kazanabilmemiz için iki ordumuzun birlikte çalışması gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Yesss," diye tısladı Harry, sanki çocuk onun bir Parselmouth olduğunu düşünüyordu. "Günışığı'nı yok etmek için işbirliği yapmalıyız ve ancak ondan sonra savaşmalıyız. Ancak birimiz diğerine önce ihanet ederse, o kişi daha sonraki savaşta avantaj elde edebilir. Ve tüm bunları bilen Günışığı Generali, her birimizi diğerinin Günışığı'nı ele geçirdiğini düşünerek kandırmaya çalışacaktır.

onlara ihanet etti. Ve bunu bilen sen ve ben, diğerine ihanet etmek ve bunu Granger'ın oyunu gibi göstermek isteyeceğiz. Ve Granger da *bunu* biliyor."

Draco başını salladı. Bu çok açıktı. "Ve... ikimiz de *sadece* kazanmak istiyoruz ve eğer hata yaparsak ikimizi de cezalandıracak başka kimse yok..."

"Kesinlikle," dedi Harry Potter, yüzü artık ciddileşmişti. "*Gerçek* bir Tutsak İkilemi'yle karşı karşıyayız."

Harry'nin öğretilerine göre Mahkumun İkilemi şöyle işliyordu: İki mahkum ayrı hücrelere kapatılmıştı.
Her iki mahkum aleyhinde de kanıt vardı, ama sadece küçük , her birinin iki yıl hapis cezası almasına yetecek kadar. Her mahkum diğerine ihanet etmeyi, mahkemede onun aleyhine tanıklık etmeyi seçebilirdi; bu kendi hapis cezasından bir yıl eksiltirken diğerininkine iki yıl eklerdi. Ya da bir mahkum sessiz kalarak *işbirliği yapabilir.* Yani her iki mahkum da iltica eder ve her biri diğeri aleyhine tanıklık ederse, her biri üç yıl hapis yatacak; her ikisi de işbirliği yapar veya sessiz kalırsa, her biri iki yıl hapis yatacak; ancak biri iltica eder ve diğeri işbirliği yaparsa, iltica eden tek bir yıl, işbirliği yapan ise dört yıl hapis yatacak.

Ve her iki mahkum da diğerinin seçimini bilmeden karar vermek zorundaydı ve ikisine de daha sonra kararlarını değiştirme şansı verilmeyecekti.

Draco, eğer bu iki mahkûm Büyücülük Savaşı sırasında Ölüm Yiyenler'den olsalardı, Karanlık Lord'un hainleri öldürmüş olacağını gözlemlemişti.

Harry başını salladı ve bunun Tutsak İkilemi'ni çözmenin *bir* yolu olduğunu söyledi - ve aslında her iki Ölüm Yiyen de tam olarak bu nedenle bir Karanlık Lord olmasını *istiyordu.*

(Draco Harry'den durmasını ve devam etmeden önce bunu bir süre izin vermesini istemişti. Bu, babam ve arkadaşlarının neden onlara karşı genellikle iyi davranmayan bir Karanlık Lord'un emrinde hizmet etmeyi kabul ettiklerine dair *pek çok şeyi* açıklıyordu...)

Aslında, demişti Harry, insanların hükümetleri olmasının nedeni aşağı yukarı buydu - başkasından çalarsan daha iyi durumda olabilirsin, tıpkı Mahkûmun İkilemi'nde her mahkûmun iltica ederse ayrı ayrı daha iyi durumda olacağı gibi. Ancak *herkes* böyle düşünseydi, ülke kaosa sürüklenir ve herkes daha kötü durumda olurdu, tıpkı iki mahkumun da iltica etmesi durumunda olacağı gibi. Bu yüzden insanlar kendilerini hükümetlerin yönetmesine izin verdiler, tıpkı Ölüm Yiyenlerin kendilerini Karanlık Lord'un yönetmesine izin verdikleri gibi.

(Draco Harry'den yine durmasını istemişti. Draco her zaman hırslı büyücülerin yönetmek istedikleri için kendilerini iktidara getirdiklerini, insanların da korkak küçük Hufflepuff'lar oldukları için yönetilmelerine izin verdiklerini düşünmüştü. Ve düşününce bu hâlâ doğru görünüyordu; ama Harry'nin bakış açısı yanlış olsa bile etkileyiciydi).

Ama, diye devam etmişti Harry daha sonra, üçüncü bir tarafın sizi cezalandırmasından korkmak, Mahkûmun İkilemi'nde işbirliği yapmak için *tek* olası neden değildi.

Diyelim ki, demişti Harry, oyunu sihirli bir şekilde üretilmiş, kendinizin birebir kopyasına karşı oynuyorsunuz.

Draco, iki Draco olsaydı elbette hiçbirinin diğerinin başına kötü bir şey gelmesini istemeyeceğini söylemişti, hiçbir Malfoy'un kendisinin bir hain olarak tanınmasına izin vermeyeceğinden bahsetmemişti bile.

Harry tekrar başını salladı ve bunun Tutsak İkilemi'nin *bir başka* çözümü olduğunu söyledi - insanlar birbirlerini önemsedikleri için ya da

onur duyguları ya da itibarlarını korumak istedikleri için. Aslında, demişti Harry, *gerçek* bir Tutsak İkilemi kurgulamak oldukça zordu - gerçek hayatta insanlar genellikle diğer kişiyi, onurunu, itibarını ya da bir Karanlık Lord'un cezasını ya da hapis cezaları dışında *bir şeyi* önemserdi. Ama kopyanın *tamamen* bencil birine ait olduğunu varsayalım -

(Pansy Parkinson kullandıkları örnekti)

- Böylece her Pansy sadece *kendisine* ne olduğunu önemsiyor, diğer Pansy'ye ne olduğunu önemsemiyordu.

Pansy'nin tek bu olduğuna göre... ve ortada Karanlık Lord olmadığına göre... ve Pansy itibarı için endişelenmediğine göre... ve Pansy'nin ya onur duygusu yoktu ya da kendini diğer mahkûma karşı sorumlu hissetmiyordu... *o zaman* Pansy için mantıklı olan işbirliği yapmak ya da kaçmak mıydı?

Bazı insanlar, demişti Harry, Pansy'nin kopyasına karşı iltica etmesinin en mantıklı şey olduğunu iddia ediyorlardı, ama Harry ve Douglas Hofstadter adında biri bu insanların yanıldığını düşünüyordu. Çünkü, demişti Harry, eğer Pansy - rastgele değil, ona *mantıklı* görünen nedenlerle- iltica ederse, o zaman diğer Pansy de aynı şekilde düşünecekti. İki aynı kopya farklı şeylere karar veremezdi. Yani Pansy, her iki Pansy'nin de işbirliği yaptığı bir dünya ile her iki Pansy'nin de iltica ettiği bir dünya arasında seçim yapmak zorundaydı ve her iki kopyanın da işbirliği yapması onun için daha iyiydi. Ve eğer Harry Tutsağın İkilemi'nde 'rasyonel' insanların iltica *ettiğini* düşünseydi, o zaman bu tür bir 'rasyonelliği' yaymak için hiçbir şey yapmazdı, çünkü asyonel' insanlarla dolu bir ülke veya bir komplo kaosa dönüşürdü. *Düşmanlarınıza* 'rasyonalite' hakkında bilgi verirsiniz.

O zaman kulağa mantıklı *gelmişti* ama *şimdi* Draco'nun aklına düşünce geliyordu...

" Draco, "Mahkûmun İkilemi'nin rasyonel çözümünün işbirliği yapmak olduğunu söyledin. Ama tabii ki buna inanmamı istiyorsun, değil mi?" Ve eğer Draco işbirliği yapmak için kandırılırsa, Harry sadece*, Ha ha, sana yine ihanet ettim!* diyecek ve sonrasında ona gülecekti.

Harry ciddiyetle, "Ben olsam derslerini taklit etmezdim," dedi. "Ama hatırlatmalıyım Draco, sana otomatik olarak işbirliği yapman gerektiğini söylemedim. Bunun gibi *gerçek* İkilemi'nde değil. Söylediğim şey, seçim yaparken sadece kendin için seçim *ya da* herkes için seçim yapıyormuşsun gibi düşünmemen gerektiğiydi. Size *yeterince* benzeyen ve muhtemelen aynı nedenlerle sizinle aynı şeyi yapacak olan tüm insanlar için seçim yapıyormuş gibi düşünmelisiniz. Ayrıca sizi doğru tahmin edebilecek kadar iyi tanıyan herkesin yaptığı tahminleri de seçmelisiniz ki başkalarının sizin hakkınızda yaptığı doğru tahminler yüzünden rasyonel olduğunuza pişman olmayın - bir noktada Newcomb Problemi'ni açıklamamı hatırlatın. Yani ikimizin de sorması gereken soru şu Draco: Ne olursa muhtemelen *aynı şeyi* yapacak, kararlarımızı çoğunlukla aynı şekilde verecek kadar birbirimize benziyor muyuz? Yoksa birbirimizi tahmin edebilecek kadar iyi tanıyor muyuz, yani *ben* senin işbirliği yapıp yapmayacağını tahmin edebiliyorum ve *sen* de benim senin yapacağını tahmin ettiğim şeyi yapmaya karar verdiğimi tahmin edebiliyorsun, çünkü benim bu kararı verdiğimi tahmin edebileceğini biliyorum?"

...ve Draco bunun *yarısını* anlamak için bile zorlandığına göre, cevabın açıkça 'Hayır' olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

"Evet," dedi Draco.

Bir duraklama oldu.

"Anlıyorum," dedi Harry, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Oh, pekala. Sanırım başka bir yol bulmamız gerekecek, o zaman."

Draco bunun işe yarayacağını düşünmemişti.

Draco ve Harry bu konu hakkında ileri geri konuştular. İkisi de savaş alanında yaptıklarının gerçek hayatta tutulmamış sözler olarak sayılmayacağı konusunda çok önceden anlaşmışlardı - gerçi Draco Harry'nin Profesör Quirrell'in ofisinde yaptıklarına biraz kızmıştı ve bunu dile getirmişti.

Ama ikisi de onur ya da dostluğa güvenemiyorsa, Granger'ın onları çalışabileceği her şeye rağmen ordularının Günışığı'nı yenmek için nasıl birlikte çalışacağı sorusu ortaya çıkıyordu. Profesör Quirrell'in kuralları, Günışığı'nın diğer ordunun askerlerini öldürmesine izin cazip kılmıyordu - bu sadece kendi geçmeniz gereken çıtayı yükseltiyordu - ama her iki tarafı da tek bir ordu gibi davranmak yerine öldürme çalmaya ya da savaşın karmaşası sırasında diğer tarafın askerlerinden bazılarını vurmaya teşvik ediyordu...

Hermione nereye gittiğine pek bakmadan Ravenclaw'a doğru yürüyordu, aklı savaş, ihanet ve yaşına uygun olmayan diğer kavramlarla meşguldü ve bir köşeyi dönüp doğruca bir yetişkine çarptı.

"Özür dilerim," dedi otomatik olarak ve sonra hiç düşünmeden, *"Eeeeek!* "

"Endişelenmeyin Bayan Granger," dedi HOGWARTS BAŞMÜDÜRÜ'nün parıldayan gözlerinin altındaki ve gümüş sakalının üstündeki neşeli gülümseme. "Tamamen affedildiniz."

Bakışları çaresizce dünyanın en güçlü büyücüsünün nazik yüzüne kilitlenmişti, aynı zamanda Baş , aynı zamanda Yüce Mugwump, yıllar önce Karanlık Lord'la savaşmanın stresinden delirmişti ve boğazı küçük utanç verici gıcırtılar çıkarmaya devam ederken aklına birbiri ardına gelen sayısız başka gerçek.

"Aslında Bayan Granger," dedi Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore, "karşılaşmamız büyük şans. Ben de tam şimdi üçünüzün ne dilemeyi düşündüğünüzü merak ediyordum..."

Cumartesi günü aydınlık ve açık bir havada, öğrenciler sanki ilk bağıran patlamaya neden olacakmış gibi kısık sesle konuşarak gün ağardı.

Draco yine Hogwarts'ın üst katlarında dövüşeceklerini ummuştu. Profesör Quirrell gerçek dövüşlerin ormanlardan çok şehirlerde yapıldığını ve okul odaları ile koridorlarda yapılan dövüşlerin bunu taklit etmesi gerekiyordu, izin verilen alanları işaretlemek için kurdeleler vardı. Ejderha Ordusu bu başarılı olmuştu.

Bunun yerine, tam da Draco'nun korktuğu gibi, Profesör Quirrell bu savaş için *özel* bir şey bulmuştu.

Savaş alanı Hogwarts Gölü'ydü. Ve

kayıklarla da değil.

Suyun altında savaşıyorlardı.

Dev Mürekkep Balığı geçici olarak felç ; grindylows'u uzak tutmak için büyüler yapılmıştı; Prof.

Quirrell gidip deniz halkıyla konuşmuş ve tüm askerlere nefes almalarını, net görmelerini, birbirleriyle konuşmalarını ve bacaklarını tekmeleyerek hızlı bir yürüyüş kadar hızlı olmayan bir şekilde yüzmelerini sağlayan *su altı* iksirleri verilmişti.

Savaş alanının ortasında küçük bir su altı ayı gibi parlayan devasa bir gümüş küre asılıydı. İlk başta yön duygusu sağlamaya yardımcı olurdu. Savaş devam ettikçe ay yavaş yavaş tutulmaya başlayacak ve tamamen karardığında, henüz bitmemişse savaş sona erecekti.

Suda savaş. Bir çevreyi savunamazdınız, saldırganlar size her yönden ve iksirle bile gölün karanlığında çok uzağı göremezdiniz.

Ve eğer aksiyondan çok uzaklaşırsanız, bir süre sonra parlamaya başlayacak ve avlanmanız kolay olacaktı - normalde bir ordu savaşmak yerine dağılıp kaçarsa, Profesör Quirrell onları yenilmiş ilan ederdi; ama bugün bir puan sistemi üzerinde çalışıyorlardı. Elbette suikastçıyı oynamak istiyorsanız, parlamaya başlamadan *önce* hala biraz vardı.

Ejderha Ordusu oyunun başında suda alçalmıştı; yukarıda ve uzakta, uzaktaki sualtı ayı parlıyordu. Bulanık su çoğunlukla *Lumos* Charms tarafından aydınlatılıyordu, ancak askerleri manevralara başlar başlamaz ışıkları söndürüyorlardı. Siz onları görmeden düşmanın sizi görmesine izin vermenin bir anlamı yoktu.

Draco bacaklarını birkaç kez tekmeleyerek, askerlerinin suda asılı durduğu yere bakabileceği daha yüksek bir konuma .

Konuşmalar Draco'nun buzgibi bakışları altında neredeyse bir anda kesildi, askerleri ona memnuniyetle baktı

korku ve endişe ifadeleri.

"Beni çok dikkatli dinleyin," dedi General Malfoy. Sesi biraz daha alçak, biraz kabarcıklı, *libsten to me vebwy caerbfully* çıktı ama ses net bir şekilde yayıldı. "Bunu kazanmamızın tek bir yolu var. Kaos'la birlikte Günışığı'nın üzerine yürümeli ve Günışığı'nı yenmeliyiz. *Sonra* Potter'la savaşır ve kazanırız. Bunun olması gerekiyor, anladın mı? Başka ne olursa olsun, bu kısım bu şekilde gerçekleşmek *zorunda* -"

Draco da Harry'yle birlikte planı açıkladı.

Askerler arasında şaşkın bakışlar vardı.

"- ve eğer planlarınızdan herhangi biri buna engel olursa," diye bitirdi Draco, "biz sudan çıktıktan sonra, sizi *ateşe* veririm."

Gergin bir "evet" korosu vardı.

"Ve gizli emirleri olan herkes, bunları *harfiyen* yerine getirdiğinden emin olsun," dedi Draco.

Askerlerinin yaklaşık yarısı *açıkça başını salladı* ve Draco iktidara geldikten sonra onları ölüm için işaretledi.

Elbette tüm özel emirler sahteydi, örneğin bir Ejderha'ya başka bir Ejderha'ya sahte bir hainlik görevi teklif etmesi ve ikinci Ejderha'ya ilk tarafından söylenen her şeyi rapor etmesinin söylenmesi gibi.
Draco her Ejderha'ya tüm savaşın bu tek şeye bağlı olabileceğini ve bunun daha önce yaptıkları planlardan daha önemli olduğunu anlamalarını umduğunu söylemişti. Şansları yaver giderse bu tüm aptalları mutlu edecek ve raporlar talimatlarla uyuşmazsa belki birkaç casusu da ortaya çıkaracaktı.

Draco'nun Kaos'a karşı kazanmak için yaptığı gerçek plan... yaktığından daha basitti ama yine de babamın hoşuna gitmeyecekti. Yine de denemesine rağmen, Draco daha iyi bir şey düşünememişti. Harry Potter dışında kimseye karşı işe yaraması mümkün olmayan bir komploydu bu.
Aslında haine göre bu aslında Harry'nin planıydı, gerçi Draco bunu kendisine söylenmeden tahmin etmişti. Draco ve hain sadece biraz değiştirmişlerdi...

Harry derin bir nefes aldı, suyun ciğerlerinde zararsızca şırıldadığını hissetti.

Ormanda kavga etmişlerdi ve bunu söylemeye fırsat bulamamıştı.

Hogwarts koridorlarında kavga etmişlerdi ve bunu söylemeye fırsat bulamamıştı.

Havada savaşmışlardı, her askere süpürge verilmişti ve bunu söylemek hala mantıklı gelmiyordu.

Harry bu sözleri bir daha asla söyleyemeyeceğini düşünmüştü, hem de bu sözlerin gerçek olması için yeterince gençken...

Kaos Lejyonerleri şaşkınlıkla Harry'ye bakıyorlardı, generalleri ayakları yüzeyin uzaktaki ışığına, başı ise karanlık derinliklere doğru bakacak şekilde yüzüyordu.

" *Neden baş aşağı duruyorsunuz?* " diye ordusuna bağıran genç komutan, yerçekiminin ayrıcalıklı yönelimini terk ettikten sonra nasıl savaşılacağını anlatmaya başladı.

İçi boş, gümbür gümbür bir çan sesi suda yankılandı ve hemen ardından Zabini, Anthony ve diğer beş asker

aşağıya, gölün bulanık derinliklerine doğru atladı. Gruptaki tek Gryffindor olan Parvati Patil bir an için başını arkaya çevirdi ve dalarken hepsine neşeli bir el salladı; bir süre sonra Scott ve Matt de aynısını yaptı. Diğerleri sadece battı ve gözden kayboldu.

General Granger onların gidişini izlerken boğazındaki yumruyu yuttu. Mümkün olduğunca çok düşman askerini yanlarında götürmeye çalışmak yerine ordusunu bölerek her şeyi riske atıyordu.

Zabini'nin ona söylediğine göre, zafer kazanacaklarını düşünmelerini sağlayacak bir planları olmadan hiçbir ordu harekete geçmezdi. Günışığı sadece kendi kazanmayı planlayamazdı, diğer iki ordunun da çok geç olana kadar kazanacaklarını *düşünmelerini* sağlamak zorundaydı.

Ernie ve Ron hâlâ şoktaymış gibi görünüyorlardı. Susan hesapçı bir bakışla kaybolan askerlerin ardından bakıyordu. Ordusundan geriye kalanlar şaşkın şaşkın bakıyorlardı, hepsi gölün güneşli yüzeyinin hemen altında sürüklenirken üniformalarının üzerinde ışık izleri beliriyordu.

" *Şimdi* ne olacak?" dedi Ron.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi Hermione, tüm askerlerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Ağzı suyla doluyken konuşmak garip geliyordu, sanki yemek masasında korkunç bir kabalık yapıyormuş ve ağzından salyalar akacakmış gibi hissediyordu. "Burada kalan hepimiz zaplanacağız ama Ejderha ve Kaos bize karşı birleştiği için bu zaten olacaktı. olduğunca çoğunu yanımıza almalıyız."

"Bir planım var," dedi Günışığı Askerlerinden biri... Hannah, sesini tanımak biraz zor olmuştu.

İlk önce. "Her şey çok karışık ama Ejderha ve Kaos'u birbirleriyle savaşmaya nasıl ikna edebileceğimizi biliyorum"

"Benim de!" dedi Fay. "Benim de bir planım var! Bak, Neville Longbottom gizlice bizim tarafımızda -"

" Neville'le mi konuşuyordun?" dedi Ernie. "Bu doğru değil, *Ben* -"

Daphne Greengrass ve Zabini'yle gitmeyen birkaç Slytherin daha, bir askerden diğerine, "Hayır, durun, Longbottom'ı yakalayan bendim," çığlıkları yükselirken çaresizce kıkırdıyorlardı.

Hermione yorgun bir ifadeyle hepsine baktı.

Her şey yatıştığında Hermione, "Tamam," dedi, "herkes anladı mı? Bütün komplolarınız Kaos Lejyonu tarafından kurgulandı, ya da belki bazıları Ejderha tarafından. Harry ya da Malfoy'a *gerçekten* ihanet etmek isteyen biri doğruca bana ya da Zabini'ye gitti, size değil. Devam edin ve tüm gizli planlarınızla ilgili notları karşılaştırın, kendiniz de göreceksiniz." Komplo kurmakta Zabini kadar iyi olmayabilirdi, ama tüm subaylarının ona ne söylediğini her zaman anlayabilirdi, Profesör Quirrell'ın onu general yapmasının nedeni de buydu. "O yüzden diğer ordular buraya geldiğinde komplo kurmaya çalışmayın. Sadece savaşın, tamam mı? Lütfen?"

"Ama," dedi Ernie yüzünde şok ifadesiyle, "Neville *Hufflepuff!* Bize *yalan* söylediğini mi söylüyorsun?"

Daphne o kadar sert ve çaresizce ki, nefes alışları onu suyun içinde baş aşağı çevirmişti.

"Longbottom'ın *ne olduğundan* emin değilim," dedi Ron karanlık bir sesle, "ama artık Hufflepuff olduğunu sanmıyorum. *Harry Potter* onu ele geçirdiğine göre artık değil."

"Biliyor musun," dedi Susan, "bunu ona ben *sordum* ve Neville bana onun bir Kaos Hufflepuff'ı olduğunu söyledi."

" *Her neyse*," dedi Hermione yüksek bir sesle. "Zabini casus olduğunu düşündüğümüz herkesi yanına aldı, yani ordumuzda artık birbirimizi bu kadar sıkı izlemeyi bırakabiliriz, umarım."

" *Anthony* bir casus muydu?" diye bağırdı Ron.

" *Parvati* bir casus muydu?" diye soluk soluğa kaldı Hannah.

"Parvati tam bir casustu," dedi Daphne. "Casus ayakkabı mağazasından alışveriş yapıyor ve casus ruju ve bir gün iyi bir casus kocayla evlenecek ve bir sürü küçük casusu olacak."

Sonra bir gong sesi suda yankılandı ve Günışığı'nın az önce iki sayı attığını gösterdi.

Bunu kısa bir süre sonra Dragon'un tek bir puan kaybetmesinin üçlü gongu izledi.

Hainlerin generalleri öldürmesine izin verilmiyordu, hele Aralık ayındaki ilk savaşta üç generalin de ilk dakikada vurulduğu felaketten sonra. Ama biraz şansla.

"Ah," dedi Hermione. "Görünüşe göre Bay Crabbe biraz kestiriyor."

İki balık sürüsü gibi, ordular yüzerek ilerledi.

Neville Longbottom ayaklarını yavaş ve ölçülü hareketlerle tekmeliyordu. Dalış, her zaman hangi yönde hareket ediyorsan o yöne doğru dalış. Düşmana en küçük profili göstermek, onlara başınızı ya da ayaklarınızı göstermek istiyordunuz.

Yani her zaman aşağı doğru ve baş *aşağı* dalıyordunuz ve düşman her zaman *aşağıdaydı*.

Ordudaki her Kaos Lejyoneri gibi Neville'in kafası da yüzerken sürekli dönüyor, yukarıya, aşağıya, etrafına, her tarafa bakıyordu. Sadece Günışığı Askerlerini değil, bir Kaos Lejyonerinin asasını çekip onlara ihanet etmek üzere olduğuna dair herhangi bir işaret olup olmadığını da izliyordu. Genelde hainler harekete geçmek için savaşın karmaşasını beklerdi ama o erken gong sesi hepsini tetikte tutmuştu.

...gerçek şu ki, Neville bu konuda üzgün hissediyordu. Kasım ayında birleşik bir ordunun askeriydi, hepsi bir araya gelip birbirlerine yardım ediyordu ve şimdi hepsi ilk ihanet işaretleri için sürekli birbirlerini izliyorlardı. General Kaos için daha eğlenceli olabilirdi ama Neville için o kadar da eğlenceli değildi.

Eskiden 'yukarı' olarak bilinen yön, yüzeye ve Güneş'e yaklaştıkça giderek daha parlak hale geliyordu.

"Asalar dışarı," dedi General Kaos.

Neville'in ekibi asalarını çekip dümdüz düşmana doğru tutarken, kafaları etrafı daha hızlı tarıyordu. Eğer Güneşli hainler varsa, saldırma zamanları yaklaşıyordu.

Diğer balık sürüsü Dragon Army de aynı şeyi yapıyordu.

" *Şimdi!* " diye bağırdı Ejderha General'in uzaktan gelen sesi.

" *Şimdi!* " diye bağırdı General Kaos.

" Günışığı *için!" diye* bağırdı her iki ordudaki tüm askerler ve aşağıya doğru hücum ettiler.

" *Ne?*" dedi Minerva istemsizce, gölün yanındaki ekranları izlerken, bir çığlık başka birçok yerde yankılandı; tüm Hogwarts ilk savaşı gibi bu savaşı da izliyordu.

Profesör Quirrell kuru kuru gülüyordu. "Sizi uyarmıştım Müdür Bey. Bay Potter'ın istismar etmediği kuralların olması mümkün değil."

Kırk yedi asker kendi on yedi askerine saldırırken, Hermione'nin zihni uzun ve değerli saniyeler boyunca bomboş kaldı.

Neden?

Sonra her şey yerine oturdu.

Aslen Günışığı'ndan olan bir asker, Günışığı adına ağlayan biri tarafından her vurulduğunda, bir Quirrell puanı kaybediyordu. Herhangi bir ordu tarafından iki Günışığı Askeri vurulduğunda, *her iki* düşman ordu da onu geçmeye iki puan daha yaklaşacaktı, aynı kazanç sadece *paylaşılacaktı*. Ve eğer biri Günışığı adına *olmayan* başka bir askeri vurursa, o gong karışıklık içinde kaybolmayacaktı...

Hermione birden, Zabini'nin Günışığı'na saldırırken diğer iki ordu arasında sorun çıkarma planını uygulamamış olmasına çok sevindi.

Yine de, şansınızın kapandığını, umudunuzun elinizden alındığını hissetmek cesaret kırıcıydı.

Hermione'nin askerlerinin çoğu hâlâ şaşkın ama bazılarının yüzünde anladıkça dehşete kapıldıkları bir ifade vardı.

"Her şey yolunda," dedi Susan Bones kararlılıkla. Kafalar Günışığı Kaptanına bakmak için döndü. "Bizim işimiz aynı, olabildiğince çoğunu yanımıza almak. Ve unutmayın, Zabini bütün casusları götürdü! *Onlar* gibi dört açmak zorunda değiliz!" Kız meydan okurcasına gülümsüyor ve diğer askerlerin çoğundan, hatta Hermione'nin kendisinden bile cevap niteliğinde gülümsemeler gelmesine neden oluyordu. "Kasım ayında olduğu gibi olabilir. Sadece başımızı dik tutmalı, gelenin en iyisini yapmalı ve birbirimize güvenmeliyiz -"

Daphne onu vurdu.

" *Kan tanrısı için kan!* " diye haykırdı Kaos'lu Neville, ancak su altında olduğu için daha çok "Blubbled glub için blubbled!" gibi çıktı.

Kaptan Weasley döndü ve asasını Neville'e doğru kaldırıp ateş etti. Ama Neville ona doğru yüzüyordu, asası dümdüz ileriye dönüktü ve bu da Basit Kalkan'ın Neville'ın tüm profilini koruyabileceği anlamına geliyordu; şimdi onu biri vuracak olsa, bu Güneşli Ron olmayacaktı.

Kaptan Weasley'nin yüzünde kararlı bir ifade ve kalkan suda görünmese de *Contego* kelimesini söyleyerek Neville'e doğru ok *gibi* fırladı.

İki düşman şampiyon yaydan fırlayan oklar gibi birbirlerine doğru fırladılar ve her biri diğerini ortadan ikiye bölmeyi hedefledi. Daha önce pek çok kez düello etmişlerdi ama bu sefer hepsinin bedelini ödeyeceklerdi.

(Uzakta, göl kenarında yüzlerce nefes tutuldu.) "*Gökkuşakları*

ve tek boynuzlu atlar! " diye kükredi Günışığı Kaptanı. " *Bin*

yavrusu olan Kara Keçi! "

" *Ödevinizi yapın!* "

İki şampiyon yaklaştıkça yaklaştı, ikisi de yön değiştirmek istemiyordu, ilk dönen kişi savunmasız bir bordür sunacak ve vurulacaktı, ancak ikisi de cesaretini kaybetmezse birbirlerine çarpacaklardı...

Düşman onu karşılamak için yükselirken, çekiç örsle buluşmak için alçalırken, ikisinin de ayrılmak istemediği bir yolda dümdüz aşağı düşüyordu...

" *Özel saldırı, Kaotik Twist!* "

Neville, Hover Büyüsü onu yakaladığında Kaptan Weasley'nin yüzündeki dehşet ifadesini gördü. Savaş başlamadan önce test etmişlerdi ve tam da Harry'nin şüphelendiği gibi, *Wingardium Leviosa* herkes suyun altında yüzmeye başladığında yepyeni bir silah haline gelmişti.

" *Lanet olsun sana, Longbottom!* " diye haykırdı Ron Weasley, *"Aptal özel saldırıların olmadan hiç dövüşemez misin* - "

O sırada Günışığı Kaptanı yan dönmüştü ve Neville onu bacağından vurdu.

"Ben adil dövüşmem," dedi Neville uyuyan forma, "Harry Potter gibi dövüşürüm."

Granger: 237 / Malfoy: 217 / Potter: 220

Hermione'yi her vurmak zorunda kaldığında hâlâ canı yanıyordu. Harry onun uyuyan yüzünde beliren huzur ifadesine bakmaya dayanamıyordu, güneş ışığının kıvrımları kamuflaj üniformasının ve kestane rengi saçlarının üzerinde gezinirken kolları amaçsızca sallanıyordu.

Ve eğer Harry onu vuran kişi olmaktan kaçmaya çalışsaydı... Draco bunun ne anlama geldiğini bilmekle kalmaz, *Hermione* de gücenirdi.

Ölmedi, dedi Harry tekmeleyen ayakları onu iterken beynine, *sadece dinleniyor. APTAL.*

Emin misin? dedi beyni. *Ya eski bir Hermione ise? Geri dönüp kontrol edebilir miyiz?*

Harry kısaca arkasına baktı.

Bak, o iyi, ağzından baloncuklar çıkıyor. Son nefesini veriyor

olabilir.

Sessiz ol. Neden bu kadar paranoyak ve korumacı davranıyorsun ki?

Hayatımız boyunca sahip olduğumuz ilk gerçek arkadaş mı? Hey, evcil taşımıza ne olduğunu hatırlıyor musun?

değersiz moloz yığını hakkında ÇENENİ KAPATIR MISIN, bırakın duyarlı olmayı canlı bile değildi, bu şimdiye kadarki en acınası çocukluk travması gibi -

İki ordu hızla ayrılarak bir kez daha iki balık sürüsü haline geldi.

General Granger on yedi puan kaybetmiş ve beraberinde üç Kaotik ve iki Ejderha götürmüştü; bir Kaotik ve iki Ejderha da hain olarak vurulmuştu. Yani net yedi puan kaybetmişti, Harry bir, Draco iki puan kaybetmişti; bu da Günışığı'nın Ejderha'ya yirmi puan, Kaos'a da on yedi puan fark attığını gösteriyordu. Kalan yirmi Ejderhanın hepsini yok etselerdi Kaos yine de kolayca kazanabilirdi.

Tabii ki joker, geriye kalan yedi Günışığı Askeri.

...eğer onlara böyle diyebilirseniz.

İki sürü yan yana huzursuzca yüzüyor, her iki ordudaki askerler de gerçek bağlılıklarını bildirmek ve saldırmak için emir bekliyordu...

Harry yüksek sesle, "Onları alan herkes," dedi, "Birden Üçe kadar olan Özel Emirleri hatırlasın. Ve unutmayın, Merlin Üç Diyor. Kabul etmeyin."

Ordunun güvenilir üçte ikisi başını sallamadı, diğer üçte biri ise şaşkın şaşkın baktı.

Özel Emir Bir: Bu savaşta herhangi bir parola söylemeye çalışmayın, komutan tarafından özel olarak onaylanmayan herhangi bir komplo için çaba harcamayın; sadece yüzün, kalkan kullanın ve ateş edin.

Hermione ve Draco Aralık ayı boyunca kendi başlarına komplo kurmaktan vazgeçmeleri için askerleriyle mücadele etmişlerdi. Harry son iki savaş boyunca askerlerini kışkırtmış ve komplolarını desteklemişti... aynı zamanda *ileride* bir noktada onlardan bir iki komployu askıya almalarını isteyebileceğini söylemiş, onlar da bunu hemen kabul etmişlerdi. Şimdi, bu kritik savaşta, itaat etmekten mutluydular.

Harry, ne Hermione'nin ne de Draco'nun bu emri başarıyla veremeyeceğinden emindi. Bu, askerlerinizin sizi komplolarında bir müttefik olarak görmeleri ile sizi onların eğlenmesini istemeyen mızıkçı bir ihtiyar olarak görmeleri arasındaki farktı. Düzenin dayatılması kaosun tırmanmasına eşitti ve bu tersine de işliyordu...

"İşte " diye bağırdı biri ve işaret etti.

Gölün derinliklerinden unutulmuş olanlar, son savaştan vazgeçmiş olanlar, kayıp yedi Günışığı Askeri ortaya çıktı; korkakların parlak aurasıyla parlıyorlardı, şimdi savaşa döndüklerinde soluyorlardı.

İki balık sürüsü tedirgin bir şekilde değneklerini göstererek bocaladı.

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı Harry ve benzer bir haykırış General Malfoy'dan da geldi.

Bir an nefesler tutuldu.

Ardından yedi Günışığı Askeri yüzerek Ejderha Ordusu'na katıldı.

Ejderha Ordusu'ndan muzaffer bir tezahürat geldi.

Kaos Lejyonu'nun üçte birinden dehşet çığlıkları yükseldi.

Diğer üçte ikisinden bazıları gülümsedi, ama gülümsememeleri .

Harry gülümsemiyordu.

Oh, bu kesinlikle işe yaramayacak...

Ama Harry'nin aklına daha iyi bir şey gelmemişti.

"Özel Emir İki ve Üç hâlâ geçerli!" diye bağırdı Harry. "Savaşın!"

" *Kaos Lejyonu için!* " diye kükredi yirmi Kaotik Lejyoner.

" *Ejderha Ordusu için!* " diye kükredi yirmi Ejder Savaşçısı ve yedi Günışığı Askeri.

Ve tüm hainler saldırmaya hazırlanırken Kaotikler doğruca aşağıya daldı.

Granger: 237 / Malfoy: 220 / Potter: 226

Draco'nun kafası çılgınca sağa sola dönerek neler olduğunu tartmaya çalıştı; daha büyük güçlerine rağmen bir şekilde *inisiyatifi kaybetmişti*. Dört küçük Kaotik kuvvet, dört büyük Ejderha kuvveti tarafından *takip* ama Draco'nun kuvvetleri bir çatışmaya zorlamaya çalışan kuvvetler olduğu için, bu Kaos'un *kaçtığı* yeri *takip* etmeleri gerektiği anlamına geliyordu ve bir şekilde bu, Ejderha'nın açıkta kalan taraflarına ateş edecek Kaotik kuvvet konsantrasyonları üretiyordu -

Yine oluyordu*!*

" *Prismatis!* " diye bağırdı Draco, asasını kaldırdı ve suyun içinden bile görülebilen o kalkan, Draco'yu ve yanındaki diğer beş Ejderhayı yanlarından yüzerek geçerken üzerlerine ateş açmaya başlayan Kaotik güçten koruyacak kadar geniş, pırıl pırıl, çok renkli, düz bir duvar oluşturdu ve diğer beş Ejderhanın dikkatlerini kovaladıkları Kaotik güce geri çevirmelerini sağladı -

Uyku büyüsü üstüne uyku büyüsü Draco'nun Prizmatik Duvarı'na çarptığında gergin bir an yaşandı ve Draco Merlin'e bu dört Kaotik'ten hiçbirinin Kırma Matkabı Hex'ini öğrenmemiş olmasını umuyordu -

Sonra bir Ejderha zaferinin çanı duyuldu ve Kaotik güç baş aşağı dönüp yüzerek uzaklaşmaya başladı; elleri hafifçe titreyen Draco Prizmatik Duvar'ı bırakıp asasını indirdi.

Suda savaşmak süpürge sopaları üzerinde savaşmaktan bile daha yorucuydu.

" *Takip etmeyin!* " Draco takip etmeye başladıklarında askerlerine bağırdı, sonra, "*Sonorus! REFORM BANA!* "

Ejderha kuvvetleri Draco'ya doğru yaklaşmaya başladı ve Kaotik kuvvetler dönerek anında Ejderhaları *takip* etmeye başladı - Draco Kaotik bir zaferin çan sesini duyduğunda yüksek sesle yemin etti, birileri Basit Kalkanlarını doğru yönlendirmemişti - ve sonra Ejderha kuvvetleri birbirlerinin destek menziline girdi ve Kaotikler karanlık mesafeye doğru geri çekildi.

Her nasılsa, sayısal üstünlüklerine rağmen, Ejderhalar Kaotiklere üç kez gol atmış, Kaotikler de onlara dört kez golle karşılık vermişti ve bir Ejderha casusunun idam edildiğini duymuştu. Ya Harry Potter'ın aklına çok hızlı bir şekilde çok iyi fikirler gelmişti ya da akıl almaz bir nedenden ötürü su altında nasıl savaşılacağı üzerinde çoktan çalışmıştı. Bu işe yaramıyordu ve Draco'nun bazı şeyleri yeniden düşünmesi gerekiyordu.

Görünüşe göre herkes yüzerken nişan almakta da zorlanıyordu, savaş zamanın çağrılmasına yetecek kadar uzun sürebilirdi... uzaktaki sualtı ayı şimdi sadece yarısı doluydu, bu iyi değildi... işleri *hızlı bir* şekilde yeniden düşünmek zorundaydı...

"Ne oldu?" dedi Padma Patil, kuvvetiyle birlikte Draco'ya doğru yüzerken.

Padma onun ikinci adamıydı; zeki ve güçlüydü, daha da iyisi Granger'dan nefret ediyor ve Harry'yi rakibi olarak görüyordu, bu da onu *güvenilir* kılıyordu. Padma'yla çalışmak, Ravenclaw'un Slytherin'in kardeşi olduğuna dair eski atasözünün doğruluğunu anlamasını sağlıyordu; babası ona müstakbel eşi için uygun bir ev olduğunu söylediğinde Draco şaşırmıştı, ama şimdi anlamını görüyordu.

"Hepimiz burada olana kadar bekle," dedi Draco. Gerçek şu ki, biraz soluklanmaya ihtiyacı vardı. General *ve* en güçlü büyücü olmanın sorunu buydu, sürekli büyü kullanmak zorundaydınız.

Sırada Zabini vardı, iki Sünni ve dört Ejderha'dan oluşan bir kuvvete komuta ediyordu, içlerinden biri Gregory'ydi ve Zabini'ye göz kulak oluyordu. Draco Zabini'ye güvenmiyordu. Ve ne Draco ne de Zabini Sünniler'e herhangi bir birliğin çoğunluğunu oluşturacak kadar güveniyordu; ya doğrudan Draco'ya ya da Ejderhalar'ın her iki güç de tükendikten sonra ihanete uğrayacağı vaadiyle kandırılan Granger'a sadık olmaları gerekiyordu, tıpkı Harry'nin daha çok güvendiği Kaotiklerin sahte Uyku Büyüleriyle ateş edip daha sonra Kaos'u destekleyecekleri vaadiyle Sünniler'e ateş etmemeleri için kandırılmaları gerektiği gibi; Ama bazı Sünnilerin Kaos'a sadık *olması* ve gerçek Uyku Büyüsü ateşlememesi mümkündü ve bu yüzden Ejderha sayısal avantajlarının onlara kazandırması gerektiği şekilde ...

Yaklaşan bir sonraki birlik tükenmişti, elleri boş yüzen diğer iki askerin üzerinde asa tutan üç asker vardı.

Draco dişlerini sıktı. Daha fazla hain sorunu. En azından hainleri *cezalandırmanın* bir yolunu bulması için Profesör Quirrell'*la* konuşması gerekiyordu, bu gibi koşullar *gerçekçi* değildi, gerçek hayatta hainlerinizi işkence ederek öldürürdünüz.

"General Malfoy!" diye bağırdı sorunlu birliğin komutanı, Terry adında bir Ravenclaw çocuğu. "Ne yapacağımızı bilmiyoruz - Cesi Bogdan'ı vurdu, ama Cesi Kellah'ın ona Bogdan'ın Specter'ı vurduğunu söylediğini söylüyor -"

"Ben *!* " dedi Kellah.

"Evet *yaptın!* " diye bağırdı Cesi. "General Malfoy, *o* bir casus, geri dönmeliydim-"

" *Somnium,*" dedi Draco.

Dragon'un bir puan kaybettiğine dair üçlü zil sesi duyuldu ve ardından Kellah'ın gevşek vücudu suda yüzmeye başladı.

Draco bu noktada 'tekrarlama' kelimesini duymuştu ve bir Harry Potter olay örgüsünü gördüğünde tanıyordu.

(Ne yazık ki Draco otoimmün bozuklukları duymamıştı ve akıllı bir virüsün, vücudun kendi bağışıklık sistemine güvenmemesini sağlamak için otoimmün bozukluk belirtileri yaratarak saldırıya başlayacağı düşüncesi aklına gelmemişti...)

" *Genel emir!* " dedi Draco sesini yükselterek. "Ben, Gregory, Padma ve Terry dışında kimse casusları vurmayacak. Şüpheli bir şey gören *olursa bizden* birine gelsin. "

Ve sonra -

Sunshine'ın iki sayı atması için zil çaldı.

" *Ne?*" dedi Draco ve Zabini aynı anda; başlarını çevirdiler. Kimse vurulmamış gibi görünüyordu ve tüm Günışığı askerleri oradaydı hesaba katılmıştı. (Padma'nın ekibinden hâlâ bilinmeyen bir hain tarafından vurulan Parvati hariç; ve tabii ki Padma Parvati'yi numara yapıyor olabilir diye tekrar vurmuştu, yani o değildi...)

"Kaos'ta Güneşli bir hain mi?" dedi Zabini, sesi şaşkındı. "Ama benim bildiklerimin hepsinin saldırması gerekiyordu.

Kaos'un Sunshine'a saldırısı sırasında -"

"Hayır!" dedi Padma ani bir farkındalık tonuyla. "Bu *Kaos* bir casusu infaz ediyor!"

" *Ne?*" dedi Zabini. "Ama neden -"

Ve Draco anladı. *Lanet olsun!* "Çünkü Potter Günışığı'nı ne kadar yendiği için güvende olduğunu düşünüyor ama *bizi* ne kadar yendiği için değil*!* O yüzden bir haini idam ettiğinde tek bir puan bile kaybetmek istemiyor! *Genel emir!* Eğer bir haini infaz etmeniz gerekiyorsa, önce Günışığı'nı arayın! Ve sonrasında Ejderha'ya geri dönmeyi unutmayın -"

Granger: 253 / Malfoy: 252 / Potter: 252

Longbottom'ın vücudu suyun içinde düzensiz bir şekilde sürükleniyordu, kolları ve bacakları dağılmıştı. Draco sonunda bir vuruş sonra emin olmak için hepsi ona bir *kez daha* ateş etmişti.

Yakınlarda, uzaklarda bir yerde, hilalin son parçası da yavaş yavaş küçülürken, Prizmatik Küre tarafından korunan Harry Potter hepsine acımasızca bakıyordu. Longbottom bir askeri daha vurmayı başarabilseydi (Draco Harry'nin düşündüğünü biliyordu), iki Kaotik biraz daha dayanabilseydi, *kazanabilirlerdi* ...

Draco güçlerini toparlayıp tekrar saldırıya geçtikten sonra, Günışığı adına yapılan savaş ve casusların infazı Günışığı'nı hem Ejderha'nın hem de Kaos'un tam bir puan önünde bırakmıştı. Harry bunu yapmaya başladığında, Draco'nun da onu takip etmekten başka çaresi kalmamıştı.

Ama şimdi General Kaos'un sayısı üçe birdi, Ejderha Ordusu'ndan sağ kalanlar ve kalan son Sunny haini de yanlarındaydı: Draco, Padma ve Zabini.

Ve aptal olmayan Draco, Longbottom Gregory'yi vurup sırayla Draco'ya düştükten sonra Padma'ya Zabini'nin asasını almasını emretmişti. Çocuk ona aşağılayıcı bir bakış atmış, Draco'ya bunun için ona borçlu olduğunu söylemiş ve asayı .

Geriye Draco ve Padma'nın General Kaos'u alt etmesi kalıyordu.

"Sanırım teslim olmak istemezsin?" dedi Draco, Harry Potter'a yönelttiği herhangi bir gülümseme kadar kötücül bir şekilde gülümseyerek.

"Teslim olmadan önce uyuyun!" diye bağırdı General Kaos.

"Bil diye ," dedi Draco, "Zabini aslında
Gryffindor zorbalarından kurtarabileceğin bir ablan *var.* Ama Zabini'nin Granger gibi Muggle doğumluları onaylamayan bir annesi var ve ona birkaç not yazdım ve Zabini'ye birkaç iyilik önerdim - babamı ilgilendiren bir şey değil, sadece okulda yapabileceğim şeyler. Bu arada, Zabini'nin annesi de Yaşayan Çocuk'u onaylamıyor. Hâlâ Zabini'nin gerçekten senin tarafında olduğunu düşünüyorsan diye."

Harry'nin yüzü daha da .

Draco asasını kaldırdı ve ritmik bir şekilde nefes almaya başladı, Kırıcı Matkap Hex'i için güç topluyordu. Granger'ın Prizmatik Küresi neredeyse Draco'nunki kadar güçlüydü ve Harry'ninki de pek zayıf sayılmazdı, bu ikisi *zamanı* nereden buluyordu*?*

" *Lagann!* " konuştu Draco, varını yoğunu ortaya koyarak ve yeşil spiral parladı ve Harry'nin kalkanı paramparça oldu ve hemen hemen aynı anda -

" *Somnium!* " dedi Padma.

Granger: 253 / Malfoy: 252 / Potter: 254

Harry uzun bir rahatlama nefesi verdi, sadece Prizmatik Küre'yi artık tutmak zorunda olmadığı için değil. Asasını indirirken elleri titriyordu.

"Biliyor musun," dedi Harry, "bir an için çok endişelendim."

Özel Emir İki: Eğer Güneşli bir hain size gerçekten ateş etmiyor gibi görünüyorsa, ara sıra vurulmuş numarası yapınEjderhaları hedef almayı Güneşlilere tercih edin ama Ejderhaları vuramıyorsanız Güneşlileri vurmaya devam edin.

Özel Emir 3: Merlin, Blaise Zabini'ye ya da Patil ikizlerinden birine ateş etmeyin diyor.

Parvati Patil, geniş bir sırıtışla üniformasının amblemindeki Dönüştürülmüş armasını çıkardı ve suyun içinde yüzmeye bıraktı.

"Kaos için Gryffindorlar," dedi ve Zabini'ye asasını geri verdi.

Harry, "*Çok* teşekkür ederim," dedi ve Gryffindor'lu kızın önünde saygıyla eğildi. "*Size* de teşekkür ederim," diyerek Zabini'yi selamladı. "Biliyor musun, bana o planla geldiğinde çok zeki misin yoksa deli misin diye merak etmiştim, ama ikisinin de sende olduğuna karar verdim. Ve bu arada," dedi Harry, şimdi Draco'nun bedenine hitap edecekmiş gibi dönerek, "Zabini'nin bir kuzeni var -"

" *Somnium*," dedi Zabini'nin sesi.

Granger: 255 / Malfoy: 252 / Potter: 254

Ve Harry Potter'ın bedeni süzülerek uzaklaştı, yüzündeki şok ve dehşet ifadesi hızla gevşeyerek uykuya daldı.

"Bir daha düşündüm de," dedi Parvati neşeyle, "Günışığı için Gryffindors olsun."

Gülmeye başladı, hayatında hiç olmadığı kadar heyecanlıydı, *sonunda* ikiz kardeşine suikast düzenleyecek ve onun yerine geçecekti ve bunu *ezelden* beri yapmak istiyordu ve bu *mükemmeldi*, her şey *mükemmeldi* -

- Sonra Zabini'nin ona doğru dönerken asası bir şimşek hareketiyle döndü.

"Bekle!" dedi Zabini. "Ateş etmeyin, direnmeyin. Bu bir emirdir."

" *Ne?*" dedi Parvati.

"Üzgünüm," dedi Zabini, pek de içtenlikle özür dileyen bir ifadeyle, "ama senin Günışığı için olduğundan tam olarak *emin* olamıyorum. Bu yüzden seni vurmama izin vermeni emrediyorum."

" *Durun!* " dedi Parvati. "Kaos'un sadece bir puan önündeyiz! Eğer beni şimdi vurursan -"

"Seni Ejderha adına vuracağım, tabii ki," dedi Zabini, şimdi sesi biraz daha üstün çıkıyordu. "*Onları* bunu yapmaları için kandırmış olmamız, bizim için işe yaramayacağı anlamına gelmez."

Parvati gözlerini kısarak ona baktı. "General Malfoy annenizin Hermione'den hoşlanmadığını söyledi."

"Sanırım," dedi Zabini, hâlâ o üstün sırıtışıyla. "Ama bazılarımız bir ebeveyni kızdırmaya Draco Malfoy'dan daha istekliyiz."

"Ve Harry Potter bir kuzenin olduğunu

söyledi -" "Hayır," dedi Zabini.

Parvati ona baktı, düşünmeye çalıştı ama komplo kurmakta pek iyi değildi; Zabini planın Kaos ve Ejderha'nın puanlarını gizlice mümkün olduğunca eşit tutmak olduğunu söylemişti, böylece tek bir puan bile kaybetmek yerine hainlerini idam etmek için Günışığı'nın adını kullanacaklardı ve bu *işe* yaramıştı... ama... bir şeyleri kaçırdığını hissediyordu, o bir Slytherin değildi...

"Neden *seni* Ejderha adına vurmuyorum?" dedi Parvati.

"Çünkü ben senden üstünüm," dedi

Zabini. Parvati bu konuda kötü şeyler

hissediyordu. Uzun bir süre ona baktı.

Ve sonra -

" *Somni-* " demeye başladı ve sonra *Dragon için* söylemediğini fark etti ve çılgınca sözünü kesti -

---

Granger: 255 / Malfoy: 254 / Potter: 254

"Hey ," dedi Blaise Zabini'nin ekranlardaki yüzü, oldukça eğlenmiş görünüyordu, "sanırım her şey bana bağlı."

Göl kenarındaki tüm insanlar nefeslerini tutuyordu.

Sunshine, Dragon ve Chaos'un tam bir puan önündeydi.

Blaise Zabini Ejderha ya da Kaos adına kendini vurabilir ya da her şeyi olduğu gibi bırakabilirdi.

Bir dizi çan sesi zamanın son dakikasına girildiğini gösteriyordu.

Ve Slytherin garip, çarpık bir gülümsemeyle asasıyla oynuyordu, koyu renkli tahta karanlık suda zar zor görünüyordu.

"Biliyorsun," dedi Blaise Zabini'nin sesi, kelimeleri bir süredir prova eden birinin tonuyla, "bu sadece bir oyun, gerçekten. Ve oyunların *eğlenceli* olması gerekir. Canım ne isterse onu yapsam nasıl olur?"

Koordinasyon Problemleri, Bölüm 2

Minerva ve Dumbledore birlikte, Quirrell'ın şimdi yavaşça ilerlediği büyük sahneyi yaratmak için yeteneklerini birleştirmişlerdi; özünde sağlam bir ahşaptı, ama dış yüzeyleri platin kakmalı mermer parıltısıyla parlıyor ve her renginden mücevherlerle süsleniyordu. Ne kendisi ne de Müdür Hogwarts'kurucularından biriydi ama büyünün sadece birkaç saat sürmesi gerekiyordu. Minerva normalde, büyük Dönüşümler için kendini yorma fırsatı bulduğu birkaç durumdan keyif alırdı; sanat ve zenginlik yanılsaması için birçok küçük fırsatın tadını çıkarmalıydı; ama bu sefer kendi mezarını kazıyormuş gibi korkunç bir hisle işi yapmıştı.

Ama Minerva şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. Patlamanın gerçekleşebileceği kısa bir an olmuştu; ama Dumbledore çoktan ayağa kalkmış ve içtenlikle alkışlıyordu ve kimse Müdür'ün önünde isyan edecek kadar aptal olmadığını kanıtlamıştı.

Ve patlayıcı ruh hali, belki de şu ifadeyle tanımlanabilecek kolektif bir duyguya dönüşerek hızla kayboldu: *Bizi rahat bırakın!*

Blaise Zabini Günışığı adına kendini vurmuştu ve final skoru 254'e 254 olmuştu.

Sahnenin arkasında, yukarı çıkmayı bekleyen üç çocuk öfke ve hayal kırıklığı içinde birbirlerine bakıyorlardı. Gölden çıkarıldıkları için hâlâ nemli olmaları ve Isınma Tılsımları'nın da pek işe yaramıyor gibi görünmesi işe yaramadı.

Aralık ayının keskin havasını telafi etmeye yetecek kadar ya da belki de sadece ruh halleriydi.

"İşte bu *kadar*" dedi Granger. "*Yetti* artık! Artık hain yok!"

"Size tamamen katılıyorum Bayan Granger," dedi Draco buz gibi bir sesle. "Yeter artık, yeter."

"Peki *siz* ikiniz bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye tersledi Harry Potter. "Profesör Quirrell casusları yasaklamayacağını söyledi zaten!"

"Onun *için* onları yasaklayacağız," dedi Draco acımasızca. Bu sözleri söylerken ne demek istediğini bile anlamamıştı ama konuşma eylemi bir planı kristalleştirmiş gibiydi -

---

Sahne gerçekten de iyi yapılmıştı, en azından geçici bir yapı için; yapımcılar kendi zenginlik illüzyonlarından etkilenme tuzağına düşmemişlerdi ve mimari ve görsel stil hakkında bir şeyler biliyorlardı. Draco'nun durduğu yerden, durması gereken bariz yerden, izleyen öğrenciler onu zümrütlerin soluk ışıltısıyla halelenmiş olarak göreceklerdi; ve Draco'nun ona kurnazca işaret ettiği yerde duran Granger da Ravenclaw'ın safiriyle halelenmiş olacaktı. Harry Potter'a gelince, Draco şu anda ona bakmıyordu.

Profesör Quirrell... uyanmıştı ya da her ne yaptıysa; ve tüm mücevherlerden arındırılmış platin bir podyuma yaslanmıştı. Savunma Profesörü, Hogwarts'ın tüm öğrencileri izleyip beklerken, üç generalin dileklerini yazdıkları üç parşömeni içeren üç zarfı dikkatle istifliyor ve kareliyordu.

Sonunda Profesör Quirrell başını kaldırıp zarflara baktı. "Pekala," dedi Savunma Profesörü. "Bu çok rahatsız edici."

Kalabalıktan keskin bir tonla hafif bir kahkaha yükseldi.

"Sanırım hepiniz ne yapacağımı merak ediyorsunuz?" dedi Profesör Quirrell. "Bunun için hiçbir şey yok; adil olanı yapmak zorundayım. Gerçi önce yapmak istediğim küçük bir konuşma vardı ama ondan da önce, bana öyle geliyor ki Mr. Malfoy ve Bayan Granger'ın paylaşmak istedikleri bir şey var."

Draco gözlerini kırpıştırdı, sonra Granger'la hızlı bakıştılar - bakabilir *miyim? - evet, devam et -* ve Draco sesini yükseltti.

"General Granger ve ben," dedi Draco en resmi sesiyle, sesinin yükseldiğini ve duyulduğunu bilerek, "artık hiçbir hainin yardımını kabul etmeyeceğimizi söylemek istiyoruz. Ve eğer herhangi bir savaşta Potter'ın ordularımızdan herhangi birinden hainleri kabul ettiğini görürsek, onu ezmek için güçlerimizi birleştireceğiz."

Ve Draco Yaşayan Çocuk'a kin dolu bir bakış fırlattı. *Al , General Kaos!*

"General Malfoya tamamen katılıyorum," dedi yanında duran Granger, yüksek sesi net ve güçlüydü. "İkimiz de hainleri kullanmayacağız ve eğer General Potter kullanırsa, onu savaş alanından sileceğiz."

İzleyen öğrencilerden bir şaşkınlık sesi yükseldi.

"Çok iyi," dedi Savunma Profesörü gülümseyerek. "İkinizin de yeterince uzun sürdü ama yine de bunu diğer generallerden önce düşündüğünüz için tebrik edilmelisiniz."

Bunu anlamak biraz zaman aldı.

"Gelecekte, Bay Malfoy, Bayan Granger, ofisime herhangi bir taleple gelmeden önce, bunu benim yardımım olmadan gerçekleştirmenin bir yolu olup olmadığını düşünün. Bu olayda Quirrell puanlarını düşmeyeceğim, ama bir dahaki sefere tam elli puan kaybetmeyi bekleyebilirsiniz." Profesör Quirrell eğlenen bir sırıtış takındı. "Peki siz bu konuda ne söyleyeceksiniz, Bay Potter?"

Harry Potter'ın bakışları önce Granger'a, sonra da Draco'ya kaydı. Yüzü sakin görünüyordu; gerçi Draco *kontrollü* demenin daha doğru olacağından emindi.

Sonunda Harry Potter konuştu, sesi düzdü. "Kaos Lejyonu hâlâ hainleri kabul etmekten mutluluk duyuyor. Savaş alanında görüşürüz."

Draco yaşadığı şokun kendi yüzünden de belli olduğunu biliyordu; izleyen öğrencilerden şaşkın mırıltılar geliyordu ve Draco ön sıraya baktığında Harry'nin Kaotiklerinin bile şaşırmış göründüğünü gördü.

Granger'ın yüzü öfkeliydi ve giderek daha da öfkeleniyordu. "Bay Potter," dedi keskin bir ses tonuyla, sanki bir öğretmenmiş gibi, "iğrenç olmaya *mı çalışıyorsunuz*?"

Harry Potter sakince, "Kesinlikle hayır," dedi. "Bunu sana her yaptırmayacağım. Beni bir kez yenersen, hep yenilmiş kalırım. Ama tehditler her zaman yeterli değildir, Günışığı Generali. Benden size katılmamı istemediniz, sadece kendi iradenizi dayatmaya çalıştınız; ve bazen iradenizi dayatmak için düşmanı gerçekten yenmeniz gerekir. Hogwarts'ın en parlak akademik yıldızı Hermione Granger ile Asil ve En Kadim Malfoy Hanesi'nin soyundan gelen Lucius'un oğlu Draco'nun ortak düşmanları Harry Potter'ı yenmek için birlikte çalışabileceklerinden şüpheliyim." Eğlenen bir gülümseme geçti

Harry Potter'ın yüzü. "Belki de Draco'nun Zabini'yle denediğini yapıp Lucius Malfoy'a bir mektup yazarım, bakalım *o* bu konuda ne düşünecek."

" *Harry!* " diye soluk soluğa bağırdı Granger, kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu ve seyircilerden de soluklar yükseldi.

Draco içinden fışkıran öfkeyi kontrol etti. Harry'nin bunu herkesin içinde söylemesi *aptalca* bir hareketti. Harry bunu basitçe *yapsaydı* işe yarayabilirdi, Draco bunu düşünmemişti bile, ama *şimdi* babam bunu yaparsa Harry'nin ekmeğine yağ sürüyormuş gibi görünecekti -

"Babam Lord Malfoy'un *senin* tarafından bu kadar kolay manipüle edilebileceğini düşünüyorsan," dedi Draco soğuk bir sesle, "seni bir sürpriz , Harry Potter."

Ve Draco kelimeler ağzından çıkmayı bitirdiğinde *kendi babasını* köşeye sıkıştırdığını fark etti, hem de hiç istemeden. Babası muhtemelen bundan hiç hoşlanmayacaktı, en ufak bir şekilde bile, ama şimdi bunu söylemesi imkansızdı... Draco bunun için özür dilemek zorunda kalacaktı, dürüst bir kazaydı ama bunu yapmış olduğunu düşünmek garipti.

"O zaman devam et ve kötü General Kaos'u yen," dedi Harry, hâlâ eğlenmiş görünüyordu. "İkinizin de ordusuna karşı kazanamam - eğer *gerçekten* birlikte çalışırsanız. Ama acaba o zamana kadar sizi ayırabilir miyim?"

"Yapmayacaksınız ve biz de sizi *ezeceğiz*!" dedi Draco

Malfoy. Yanında oturan Hermione Granger da başıyla

onayladı.

Profesör Quirrell, şaşkınlık dolu sessizlik bir süre devam ettikten sonra, "Pekala," dedi. "Bu konuşmanın bu şekilde geçmesini beklemiyordum." Savunma Profesörü

yüzünde oldukça meraklı bir ifade vardı. "Doğrusu Bay Potter, hemen ve gülümseyerek kabul etmenizi, sonra da vereceğim dersi çoktan çözdüğünüzü ama başkaları için bozmamaya karar verdiğinizi söylemenizi bekliyordum. Aslında konuşmamı buna göre planlamıştım, Mr. Potter."

Harry Potter omuz silkti. "Bunun için üzgünüm," dedi ve başka bir şey söylemedi.

"Merak etmeyin," dedi Profesör Quirrell. "Bu da işe yarayacaktır."

Profesör Quirrell üç çocuktan uzaklaşıp kürsüde doğruldu ve izleyen kalabalığa hitap etti; alışılagelmiş tarafsız eğlence havası düşen bir maske gibi kayboldu ve tekrar konuştuğunda sesi eskisinden daha yüksek çıkıyordu.

"Harry Potter olmasaydı," dedi Profesör Quirrell, sesi Aralık ayı kadar keskin ve soğuktu, "Kim-Olduğunu-Bilirsin kazanırdı."

Sessizlik anlık ve tamdı.

"Hiç kuşkunuz olmasın," dedi Profesör Quirrell. "Karanlık Lord kazanıyordu. Onunla yüzleşmeye cesaret eden Seherbazların sayısı giderek , ona karşı çıkan kanunsuzlar avlanıyordu. Bir Karanlık Lord ve belki de elli Ölüm Yiyen, binlerce kişilik bir ülkeye karşı *kazanıyordu*. Bu saçmalığın da ötesinde! Bu beceriksizliği işaretleyebileceğim kadar düşük notlar yok!"

Müdür Dumbledore'un yüzünde kaş çatma, dinleyicilerin yüzünde ise şaşkınlık vardı ve mutlak sessizlik devam etti.

"Nasıl şimdi anlıyor musun? Bugün gördünüz. Hainlere izin verdim ve generallere onları dizginlemek için hiçbir imkân tanımadım. Sonucu gördünüz. Savaş alanında kalan son asker kendini vurana kadar akıllıca komplolar ve zekice ihanetler! Bu üç ordunun da kendi içinde birlik olmuş *herhangi bir* dış düşman tarafından yenilgiye uğratılabileceğinden şüphe ."

Profesör Quirrell kürsüde öne doğru eğildi, sesi şimdi acımasız bir yoğunlukla doluydu. Sağ elini uzattı, parmakları açık ve yayılmıştı. "Bölünme zayıflıktır," dedi Savunma Profesörü. Eli sıkı bir yumruk haline geldi. "Birlik güçtür. Karanlık Lord diğer çılgınlıkları ne olursa olsun bunu çok iyi anladı; ve bu anlayışı onu tarihteki en korkunç Karanlık Lord yapan basit icadı yaratmak için *kullandı*. Ailen bir Karanlık Lord'la karşılaştı. Ve sadakatlerini ihlal ölümle cezalandırılacağını, herhangi bir gevşeklik ya da beceriksizliğin acıyla cezalandırılacağını bilen, mükemmel bir şekilde birleşmiş elli Ölüm Yiyen. Mührünü aldıktan sonra hiçbiri Karanlık Lord'un elinden kaçamazdı. Ve Ölüm Yiyenler o korkunç Mührü almayı kabul ettiler çünkü onu aldıklarında bölünmüş bir ülkeye karşı *birleşmiş* olacaklarını biliyorlardı. Bir Karanlık Lord ve elli Ölüm Yiyen, Karanlık İşaret'in gücüyle koca bir ülkeyi yenebilirdi."

Profesör Quirrell'in sesi kasvetli ve sertti. "Ailen de aynı şekilde karşılık verebilirdi. Ama yapmadılar. Yermy Wibble adında bir adam ulusa askere alma çağrısında bulundu, ancak Britanya İşareti'ni önerecek kadar ileri görüşlü değildi. Yermy Wibble kendisine ne olacağını biliyordu; ölümünün başkalarına ilham vereceğini umuyordu. Bu yüzden Karanlıklar Lordu iyi bir önlem olarak ailesini aldı. Onların boş derileri korkudan başka bir şey uyandırmadı ve kimse bir daha konuşmaya cesaret edemedi. Aileniz de aşağılık korkaklıklarının sonuçlarıyla yüzleşecekti, eğer

bir yaşındaki bir çocuk tarafından kurtarılıyor." Profesör Quirrell'in yüzünde tam bir küçümseme ifadesi vardı. "Bir dram yazarı buna *dei ex machina* derdi, çünkü kurtuluşlarını hak edecek hiçbir şey yapmadılar. İsmi Lazım Değil kazanmayı hak etmemiş olabilir ama hiç şüpheniz olmasın, anne babanız kaybetmeyi hak etti."

Savunma Profesörünün sesi demir gibi çınladı. "Ve şunu bilin: ebeveynleriniz hiçbir şey öğrenmedi! Ulus hâlâ parçalanmış ve zayıf! Grindelwald ile You-Know-Who arasında kaç on yıl geçti? Bir sonraki tehdidi kendi yaşamlarınızda görmeyeceğinizi mi sanıyorsunuz? Bugün önünüze serilen sonuçları bu kadar net bir şekilde görmüşken, ebeveynlerinizin aptallıklarını tekrarlayacak *mısınız*? Karanlık gün geldiğinde ebeveynlerinizin ne yapacağını size söyleyebilirim! Nasıl bir ders size söyleyebilirim! Korkaklar gibi saklanmayı ve Harry Potter'ın onları kurtarmasını beklerken hiçbir şey yapmamayı öğrendiler!"

Müdür Dumbledore'un gözlerinde şaşkın bir ifade vardı; diğer öğrenciler de şaşkınlık, öfke ve huşu içinde Savunma Profesörlerine bakıyorlardı.

Profesör Quirrell'in gözleri de artık sesi kadar soğuktu. "Bunu bir kenara yazın ve iyi yazın. Adı Lazım Değil, bu ülkeye hükmetmek, onu sonsuza dek zalim pençesinde tutmak istiyordu. Ama en azından *yaşayan* bir ülkeye hükmetmek istiyordu, bir kül yığınına değil! Dünyayı büyük bir cenaze ateşine çevirmek isteyen çılgın Karanlık Lordlar da oldu! Bütün bir ülkenin diğerine karşı yürüdüğü savaşlar oldu! Aileniz, bu ülkeyi canlı ele geçirmeyi düşünen yarım yüze karşı neredeyse kaybediyordu! Kendilerinden çok daha kalabalık bir düşman tarafından, yok edilmelerinden başka hiçbir şeyi umursamayan bir düşman tarafından ne kadar çabuk ezilirlerdi? Bunu önceden haber veriyorum: Bir sonraki tehdit ortaya çıktığında, Lucius Malfoy onu takip etmenizi ya da yok olmanızı isteyecek,

Tek umudunuz onun acımasızlığına ve gücüne güvenmek olacak. Ve Lucius Malfoy'un kendisi de buna inanacak olsa da, bu bir yalan . Çünkü Karanlık Lord öldüğünde, Lucius Malfoy Ölüm Yiyenleri birleştirmedi, bir anda paramparça oldular, kırbaçlanmış köpekler gibi kaçtılar ve birbirlerine ihanet ettiler! Lucius Malfoy gerçek bir Lord olacak kadar güçlü değil, Karanlık ya da başka türlü."

Draco Malfoy'un yumrukları bembeyaz sıkılmıştı, gözlerinde yaşlar, öfke ve dayanılmaz bir utanç vardı.

"Hayır," dedi Profesör Quirrell, "sizi kurtaranın Lucius Malfoy olacağını sanmıyorum. Ve kendi konuştuğumu düşünmeyin, zaman bunun böyle olmadığını yeterince açık bir şekilde gösterecek. Size bir tavsiyede bulunmuyorum, öğrencilerim. Ama diyorum ki, bütün bir ülke Karanlık Lord kadar güçlü ama onurlu ve saf bir lider bulup onun Mührünü alsa, o zaman herhangi bir Karanlık Lord'u bir böcek gibi ezebilir ve bölünmüş büyülü dünyamızın geri kalanı onları tehdit edemez. Ve eğer daha büyük bir düşman bizi yok etme savaşına girerse o zaman sadece birleşik bir sihirli dünya hayatta kalabilir."

Çoğunluğu Muggleborn'lardan olmak üzere soluklar kesildi; yeşil kesimli cüppeler içindeki öğrenciler sadece şaşkın görünüyordu. Şimdi yumrukları sıkılı ve titreyen Harry Potter'dı; yanındaki Hermione Granger ise kızgın ve dehşete kapılmıştı.

Müdür oturduğu yerden kalktı, yüzü artık sertti, henüz bir şey söylemedi; ama emir açıktı.

"*Hangi* tehdidin geleceğini söyleyemem," dedi Profesör Quirrell. "Ama hayatınız boyunca barış içinde yaşayamayacaksınız, eğer dünyanın geçmiş tarihi geleceği için bir rehber niteliği taşıyorsa. Ve eğer bugün üç ordunun yaptığını gelecekte de yaparsanız, eğer küçük çekişmelerinizi bir kenara bırakıp

Tek bir liderin Mührü'ne sahipseniz, o zaman Karanlık Lord'un sizi yönetmek için yaşamış dileyebilir ve Harry Potter'ın doğduğu güne pişmanlık duyabilirsiniz -"

" *Yeter!* " diye bağırdı Albus Dumbledore. Bir

sessizlik oldu.

Profesör Quirrell yavaşça başını çevirip Albus Dumbledore'un büyücülüğünün öfkesiyle durduğu yere baktı; gözleri buluştu ve kıpırdamaya cesaret edemeden dinleyen tüm öğrencilerin üzerine sessiz bir stres ağırlık gibi çöktü.

"Siz de bu ülkede başarısız oldunuz," dedi Profesör Quirrell. "Ve tehlikeyi siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz."

Albus Dumbledore tehlikeli bir şekilde yükselen sesiyle, "Bu tür konuşmalar öğrencilerin kulaklarına göre değildir," dedi. "Profesörlerin ağzı için de değil!"

Sonra Profesör Quirrell kuru bir sesle konuştu: "Karanlık Lord ayağa kalkarken yetişkinlerin kulakları için pek çok konuşma yapıldı. Yetişkinler de alkışladılar, tezahürat yaptılar ve günlerinin tadını çıkararak evlerine . Ama ben size itaat edeceğim Müdür Bey ve eğer hoşunuza gitmiyorsa başka konuşma yapmayacağım. Benim dersim basit. Hainler konusunda hiçbir şey yapmamaya devam edeceğim ve öğrencilerin bu konuda profesörlerin onları kurtarmasını beklemeden kendi başlarına neler yapabileceklerini göreceğiz."

Sonra Profesör Quirrell öğrencilerine döndü ve ağzı alaycı bir sırıtışla yukarı kıvrıldı; bu sırıtış bulutları dağıtmak için üfleyen bir tanrı gibi korkunç baskıyı dağıtıyor gibiydi. "Ama lütfen şu ana kadarki hainlere karşı nazik olun," dedi Profesör Quirrell. "Onlar sadece eğleniyorlardı."

İlk başta gergin olsa da kahkahalar yükseldi ve sonra Profesör Quirrell alaycı bir şekilde gülümseyerek orada dururken ve gerginliğin bir kısmı kendini serbest bırakırken, kahkahalar artıyor gibiydi.

Profesör Quirrell üçünün dileklerini yazdıkları zarfları açmaya hazırlanırken Draco'nun aklında hâlâ binlerce soru ve korku sersemliği dönüyordu.

Ayda seyahat eden Muggle'ların büyücülüğün yavaş yavaş gerilemesinden daha büyük bir tehdit olduğu ya da babamın onları durduramayacak kadar zayıf olduğunu kanıtladığı Draco'nun aklına daha önce hiç gelmemişti.

Ve daha da tuhafı, bariz bir ima: Profesör Quirrell *Harry'*nin bunu yapabileceğine inanıyordu. Savunma Profesörü herhangi bir tavsiyede bulunmadığını iddia ediyordu, ama konuşmasında defalarca Harry Potter'dan bahsetmişti; diğerleri de Draco'yla aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

Çok gülünçtü. Doldurulmuş bir sandalyeyi simle kaplayan ve ona taht diyen çocuk -

Snape'le yüzleşen ve kazanan çocuk, diye fısıldadı hain bir ses, *o çocuk büyüyüp hükmedecek kadar güçlü, hepimizi kurtaracak kadar güçlü bir Lord olabilirdi -*

Harry Muggle'lar tarafından *yetiştirilmişti*! Kendisi de neredeyse bir melezdi, evlatlık ailesine karşı savaşmazdı -

Onların sanatlarını, sırlarını ve yöntemlerini biliyor; Muggle'ların tüm bilimini alabilir ve büyücüler olarak kendi gücümüzün yanı sıra onlara karşı kullanabilir.

Ama ya reddederse? Ya çok zayıfsa?

O *zaman*, dedi iç ses, *sen olmak zorundasın, değil mi Draco Malfoy?*

Ve sonra Profesör Quirrell ilk zarfı açtığında kalabalıktan yeni bir sessizlik yükseldi.

"Bay Malfoy," dedi Profesör Quirrell, "dileğiniz... Slytherin'in Ev Kupası'nı kazanması."

İzleyiciler arasında şaşkın bir duraklama oldu.

"Evet Profesör," dedi Draco net bir sesle, sesinin bir kez daha yükseltildiğinin farkındaydı. "Eğer bunu yapamıyorsanız, o zaman Slytherin için başka bir şey -"

Profesör Quirrell, "Ev puanlarını adaletsizce vermeyeceğim," dedi. Düşünceli görünerek bir yanağına dokundu. "Bu da dileğinizi ilginç olacak kadar zorlaştırıyor. Bunun nedeni hakkında bir şey söylemek ister misiniz, Bay Malfoy?"

Draco Savunma Profesörüne döndü, platin ve zümrütten oluşan fonun üzerinden kalabalığa baktı. Slytherin'in tamamı Ejderha Ordusu'nu desteklememişti; Yaşayan Çocuk'u, hatta Granger'ı destekleyerek memnuniyetsizliklerini dile getiren Malfoy karşıtı gruplar vardı ve bu gruplar Zabini'nin yaptıklarından büyük cesaret alacaklardı. Onlara Slytherin'in Malfoy, Malfoy'un da Slytherin demek olduğunu hatırlatması gerekiyordu -

"Hayır," dedi Draco. "Slytherin, anlayacaklardır."

Seyircilerden, özellikle de Slytherin'den, hatta biraz önce kendilerini Malfoy karşıtı olarak tanımlayan bazı öğrencilerden kahkahalar yükseldi.

Dalkavukluk güzel bir şeydi.

Draco tekrar Profesör Quirrell'a bakmak için döndü ve Granger'ın yüzünde utanmış bir ifade görünce şaşırdı.

"Ve Bayan Granger için..." dedi Profesör Quirrell. Yırtılan bir zarfın sesi duyuldu. "Dileğiniz...
Ravenclaw Ev Kupası'nı kazanacak mı?"

Seyircilerden hatırı sayılır bir kahkaha yükseldi, Draco'dan da bir kıkırdama geldi. Granger'ın bu oyunu oynadığını hiç düşünmemişti.

"Şey, şey," dedi Granger, sanki ezberlediği bir konuşmayı aniden tökezliyormuş gibi bir sesle, "Şunu demek istemiştim..." Derin bir nefes aldı. "Ordumda her Haneden asker vardı ve hiçbirini küçümsemek istemem. Ama yine de Evlerin de bir önemi olmalı. Aynı evden öğrencilerin sırf farklı ordularda oldukları için birbirlerine büyü yapmaları üzücüydü.
İnsanlar kendi hanelerinde kim varsa ona güvenebilmelidir. Godric Gryffindor, Salazar Slytherin, Rowena Ravenclaw ve Helga Hufflepuff'ın Hogwarts'ın dört Hanesini yaratmasının nedeni de budur. Ben Günışığı'nın Generaliyim, ama ondan da önce Ravenclaw'dan Hermione Granger'ım ve sekiz yüz yıllık bir Ev'in parçası olmaktan gurur duyuyorum."

"İyi dediniz Bayan Granger!" dedi Dumbledore'un gür sesi.

Harry Potter kaşlarını çatıyordu ve Draco'nun farkına vardığı bir şey onu gıdıkladı.

"İlginç bir düşünce Bayan Granger," dedi Profesör Quirrell. "Ama bir Slytherin'in Ravenclaw'da ya da bir Gryffindor'un Hufflepuff'ta arkadaşlarının olmasının iyi olduğu zamanlar vardır. Elbette en iyisi senin

hem evinizdeki arkadaşlarınıza hem de ordunuzdaki arkadaşlarınıza güveniyor musunuz?"

Granger'ın gözleri kısa bir süreliğine izleyen öğrenci ve öğretmenlere kaydı ve hiçbir şey söylemedi.

Profesör Quirrell kendi kendine konuşur gibi başını salladı, sonra tekrar kürsüye döndü ve son zarfı alıp yırtarak açtı. Savunma Profesörü parşömeni uzatırken Draco'nun yanındaki Harry Potter gözle görülür bir şekilde gerildi. "Ve Bay Potter'ın dileği -"

Profesör Quirrell parşömene bakarken bir duraklama oldu.

Sonra, Profesör Quirrell'in yüzünde herhangi bir ifade değişikliği olmadan, parşömen yaprağı alev aldı ve kısa, yoğun bir ateşle yandı, geriye sadece elinden aşağıya serpilen siyah tozlar kaldı.

Profesör Quirrell, "Lütfen kendinizi mümkün olanla sınırlayın, Bay Potter," dedi, sesi gerçekten de çok kuru geliyordu.

Uzun bir duraklama oldu; Draco'nun yanında duran Harry oldukça sarsılmış görünüyordu.

Merlin adına istedi?

"Umarım," dedi Profesör Quirrell, "bunu yerine getiremezsem başka bir dilek hazırlamışsınızdır."

Bir duraklama daha oldu.

Harry derin bir nefes aldı. "Yapmadım," dedi, "ama şimdiden başka bir tane düşündüm." Harry Potter dönüp dinleyicilere baktı ve konuşurken sesi sertleşti. "İnsanlar hainlerden korkar, çünkü hain doğrudan zarar verir.

vurdukları askerler ya da anlattıkları sırlar. Ama bu tehlikenin sadece bir kısmı. İnsanların hainlerden *korktukları* için yaptıkları şeyler de onlara pahalıya mal olur. Bugün Sunshine ve Dragon'a karşı bu stratejiyi kullandım. Hainlerime mümkün olduğunca çok doğrudan zarar vermelerini söylemedim. Onlara en çok güvensizlik ve kafa karışıklığı yaratacak şekilde hareket etmelerini ve generallerin bunu tekrar yapmalarını engellemek için en maliyetli şeyleri yapmalarını söyledim. Sadece birkaç hain ve onlara karşı çıkan koca bir ülke olduğunda, birkaç hainin yaptıklarının koca bir ülkenin onları durdurmak için yaptıklarından daha az zarar verici olabileceği, tedavinin hastalıktan daha kötü olabileceği akla yatkındır -"

"Bay Potter," dedi Savunma Profesörü, sesi aniden kesilerek, "tarihten çıkardığımız ders, yanıldığınızdır. Ailenizin nesli kendilerini birleştirmek için çok az şey yaptı, çok fazla değil! Bu ülke neredeyse düşüyordu, Bay Potter, ama siz bunu görmek için orada değildiniz. Ravenclaw'daki yurt arkadaşlarınıza Karanlık Lord yüzünden kaçının ailesini kaybettiğini sormanızı öneririm. Ya da daha bilgeyseniz, sormayın! Bir dileğiniz var *mı* Bay Potter?"

"yoksa," dedi Albus Dumbledore'un yumuşak sesi, "Yaşayan Çocuk'un söyleyeceklerini dinlemek isterim. Savaşları durdurma konusunda ikimizden de daha tecrübeli."

Birkaç kişi güldü ama çok fazla değil.

Harry Potter'ın bakışları Dumbledore'a kaydı ve o da bir an düşündü. "Yanıldığınızı söylemiyorum, Profesör Quirrell. Son savaşta insanlar birlikte hareket etmedi ve koca bir ülke neredeyse birkaç düzine saldırganın eline düşüyordu ve evet, bu acınası bir durumdu. Ve eğer bir dahaki sefere aynı hatayı yaparsak, evet, bu daha da acınası olacak. Ama asla aynı savaşta iki kez savaşmazsınız. Ve sorun şu ki,

Düşmanın *da* akıllı olmasına izin verilir. Bölünmüşseniz bir yönden savunmasızsınızdır; ancak birleşmeye çalıştığınızda başka risklerle ve başka maliyetlerle karşı karşıya kalırsınız ve düşman bunlardan da yararlanmaya çalışacaktır. Oyunun sadece bir seviyesinde düşünmeyi bırakamazsınız."

Savunma Profesörünün kuru sesi, "Basitliğin de övülecek çok yanı var, Bay Potter," dedi. "Umarım bugün, halkınızı birleştirip düşmanınıza saldırmaktan daha karmaşık stratejilerin tehlikeleri hakkında bir şeyler öğrenmişsinizdir. Ve eğer tüm bunlar bir şekilde dileğinizle bağlantılı değilse, oldukça sinirleneceğim."

"Evet," dedi Harry Potter, "birlik olmanın bedelini sembolize edecek bir dilek bulmak oldukça zordu. Ama birlikte hareket etme sorunu sadece savaşlar için değil, hayatımız boyunca, her gün çözmek zorunda olduğumuz bir şey. Eğer herkes aynı kuralları kullanarak koordine oluyorsa ve bu kurallar aptalcaysa, o zaman *bir* kişi farklı bir şey yapmaya karar verirse kuralları çiğnemiş olur. Ama *herkes* farklı bir şey yapmaya karar verirse, yapabilir. Herkesin birlikte hareket etmesi gerekliliği tamamen aynı sorun. Ancak sesini çıkaran *ilk* kişi, kalabalığa karşı geliyormuş gibi görünür. Ve eğer önemli olan tek şeyin insanların her zaman birlik içinde olması gerektiğini düşünürseniz, kurallar ne kadar aptalca olursa olsun oyunu asla değiştiremezsiniz. Bu yüzden benim kendi dileğim, insanlar yanlış yönde birleştiğinde neler olduğunu sembolize etmek için, Hogwarts'ta Quidditch'i Snitch olmadan oynamamızdır."

" *NE?*" Draco'nun çenesi düşerken kalabalıktan yüzlerce ses çığlık attı.

"Snitch bütün oyunu mahvediyor," dedi Harry Potter. "Diğer oyuncuların yaptığı her şey önemsiz kalıyor. Sadece bir saat satın almak çok daha mantıklı olurdu.

Sadece onunla büyüdüğünüz için fark etmediğiniz, insanların sadece herkes yaptığı için yaptığı o inanılmaz aptalca şeylerden biri -"

Ancak o noktada Harry Potter'ın sesi artık duyulamıyordu, çünkü isyan başlamıştı.

İsyan yaklaşık on beş saniye sonra, Hogwarts'ın en yüksek kulesinden çıkan devasa bir ateş püskürmesinin ardından yüzlerce gök gürültüsünün sesiyle sona erdi. Draco, Dumbledore'un bunu *yapabildiğini* bilmiyordu.

Öğrenciler yine çok dikkatli ve sessiz bir şekilde yerlerine oturdular.

Profesör Quirrell durmaksızın gülüyordu. "olsun Bay Potter. İsteğiniz yerine getirilecek." Savunma Profesörü kasıtlı olarak durakladı. "Elbette, sadece *bir* sözü verdim.
Ve üçünüzün alacağı tek şey bu."

Draco daha önce bu sözleri yarı yarıya beklemişti ama şimdi yine de şok olmuştu; Draco Granger'la hızlı hızlı bakıştı, bariz müttefikler olabilirlerdi ama istekleri tam tersiydi -

"Yani," dedi Harry, "hepimiz bir dilek üzerinde anlaşmak zorunda mıyız?"

Profesör Quirrell, "Oh, bunu istemek çok fazla olur," dedi. "Üçünüzün ortak bir düşmanı yok, değil mi?"

Ve kısa bir an için, Draco'nun hayal görmüş olabileceğini düşündürecek kadar hızlı bir şekilde, Savunma Profesörünün gözleri Dumbledore'a doğru kaydı.

"Hayır," dedi Profesör Quirrell, "tek bir planla üç dileği yerine getireceğim demek istiyorum."

Şaşkın bir sessizlik oldu.

Harry, Draco'nun yanından, "Bunu yapamazsın," dedi. "Bunu *ben* bile yapamam. Bu iki dilek karşılıklı olarak birbiriyle uyumsuz. Bu *mantıken imkânsız* -" ve sonra Harry sözünü kesti.

Profesör Quirrell kısa ve kuru bir gülümsemeyle, "Bana ne yapamayacağımı söylemek için birkaç yaş fazla gençsiniz, Bay Potter," dedi.

Sonra Savunma Profesörü izleyen öğrencilere döndü. "Doğrusu, bu günkü dersi öğrenme yeteneğinize hiç güvenmiyorum. Evlerinize gidin ve hala hayattayken ailelerinizle ya da onlardan geriye kalanlarla geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın. Benim ailem Karanlık Lord'un elinde çoktan öldü. Dersler yeniden başladığında hepinizle görüşeceğim."

Profesör Quirrell çoktan sahneden inmek için dönmüşken, Draco ortaya çıkan suskun sessizlikte Savunma Profesörünün sesinin artık yükselmeden, sessizce, "Ama sizinle, Bay Potter, şimdi konuşmak istiyorum," dediğini duydu.

Koordinasyon Problemleri, Pt 3

Savunma Profesörünün ofisine gitmişlerdi ve Profesör Quirrell sandalyesinde arkasına yaslanıp konuşmadan önce kapıyı mühürlemişti.

Savunma Profesörünün sesi çok sakindi ve bu Harry'nin sinirini Profesör Quirrell'ın bağırmasından çok daha fazla bozdu.

"Profesör Quirrell sessizce, "Genç olduğunuz gerçeğini göz önünde bulundurmaya çalışıyorum," dedi. Ben de aynı yaşlardayken oldukça sıra dışı bir aptaldım. Yetişkin üslubuyla konuşuyor ve yetişkin oyunlarına ve bazen sizin sadece bir işgüzar olduğunuzu unutuyorum. Umarım, Bay Potter, çocukça işgüzarlığınız sizi öldürmemiş, ülkenizi mahvetmemiş ve bir sonraki savaşı kaybettirmemiştir."

Harry için nefesini kontrol etmek çok zordu. "Profesör Quirrell, söylemek istediğimden çok daha azını söyledim, ama bir şeyler söylemem gerekiyordu. Önerileriniz, son yüzyıldaki Muggle tarihi hakkında en ufak bir bilgisi olan herkes için son derece endişe verici. Çok kötü insanlar olan İtalyan faşistleri, isimlerini birlikten kuvvet doğacağı fikrini sembolize etmek için birbirine bağlanmış bir çubuk demeti *olan fasces't*en almışlardır."

Profesör Quirrell, "Demek iğrenç İtalyan faşistleri, birliğin bölünmekten daha güçlü olduğuna inanıyorlardı," dedi. Sesine keskinlik gelmeye başlamıştı. "Belki de gökyüzünün mavi olduğuna da inanıyorlardı ve kafanıza taş atmama politikasını savunuyorlardı."

Tersine çevrilmiş aptallık zeka değildir; dünyanın en aptal insanı güneşin parladığını söyleyebilir, ama bu dışarıyı karanlık yapmaz... "Tamam, haklısınız, bu bir ad hominem argümanıydı, faşistler söyledi yanlış değil. Ama Profesör Quirrell, bir ülkedeki herkesin bir diktatörün mührünü almasını sağlayamazsınız! Bu tek bir hata noktası olur!
Bak, şöyle söyleyeyim. Düşmanın Mark'ı kontrol eden kişiyi Imperius yaptığını varsayalım -"

"Güçlü büyücüleri Imperius yapmak o kadar kolay değildir," dedi Profesör Quirrell kuru bir sesle. "Ve eğer değerli bir lider bulamazsanız, her durumda mahkûm olursunuz. Ama değerli liderler var; asıl mesele insanların onları takip edip etmeyeceği."

Harry hayal kırıklığıyla ellerini saçlarında gezdirdi. Bir ara verip Profesör Quirrell*'a Üçüncü Reich'ın Yükselişi* ve *Çöküşü'nü* okutmak ve sonra konuşmaya yeniden başlamak istedi. "Demokrasinin diktatörlükten daha iyi bir yönetim biçimi olduğunu söylesem -"

"Anlıyorum," dedi Profesör Quirrell. Gözleri kısa bir süre kapandı, sonra açıldı. "Bay Potter, Quidditch'in aptallığı sizin için şeffaf çünkü bu oyuna saygı duyarak büyümediniz. Seçimleri hiç duymamış olsaydınız, Bay Potter, ve sadece *orada* ne *olduğunu görseydiniz*, gördükleriniz sizi memnun etmezdi.
Seçilmiş Sihir Bakanımıza bakın. Ulusumuzun en bilgesi, en güçlüsü, en büyüğü mü? Hayır; o Lucius Malfoy'un bedelsiz sahibi olduğu bir soytarı. Büyücüler sandık başına gitti ve Lucius Malfoy'un da kontrol ettiği *Daily Prophet*'ın tek ciddi aday olduklarına karar vermesinin ardından büyük ve eğlenceli bir yarışta birbirleriyle rekabet eden Cornelius Fudge ve Tania Leach arasında seçim yaptı. Cornelius Fudge'ın gerçekten de ülkemizin sunabileceği en iyi lider olarak seçildiği, kimsenin yüzüne bakarak söyleyebileceği bir iddia değildir. Bu hiç de

Duyduğum ve gördüğüm kadarıyla Muggle dünyasında durum farklı; okuduğum son Muggle gazetesinde bir önceki Birleşik Devletler Başkanı'nın emekli bir sinema oyuncusu olduğundan bahsediliyordu. Eğer seçimlerle büyümemiş olsaydınız, Mr. Potter, bunlar senin için Quidditch kadar aptalca olurdu."

Harry ağzı bir karış açık, kelimeler bulmakta zorlanarak oturdu. "Seçimlerin amacı en iyi lideri seçmek değil, politikacıların seçmenleri korkutarak diktatörlerin yaptığı gibi tamamen kötüleşmelerini engellemektir -"

"Son savaş, Bay Potter, Karanlık Lord ile Dumbledore arasında yapıldı. Ve Dumbledore savaşı kaybeden kusurlu bir lider olsa da, o dönemde seçilen Sihir Bakanlarından *herhangi* birinin Dumbledore'un yerini alabileceğini öne sürmek *saçmalıktır*! Güç, güçlü büyücülerden ve onların takipçilerinden gelir, seçimlerden ve onların seçtiği aptallardan değil. Büyülü Britanya'nın yakın tarihinin dersi budur; ve bir sonraki savaşın size farklı bir ders vereceğinden şüpheliyim. *Eğer* hayatta kalırsanız Bay Potter, ki çocukluğunuzun coşkulu yanılsamalarını terk etmediğiniz sürece bunu yapamayacaksınız!"

"Eğer savunduğun hareket tarzında hiçbir tehlike olmadığını düşünüyorsan," dedi Harry ve her şeye rağmen sesi giderek keskinleşiyordu, "o zaman bu da çocukça bir heves."

Harry acımasızca Profesör Quirrell'ın gözlerinin içine baktı, o da gözlerini kırpmadan karşılık verdi.

"Bu tür tehlikeler," dedi Profesör Quirrell soğuk sesle, "konuşmalarda değil, bunun gibi ofislerde tartışılmalıdır. Cornelius Fudge'ı seçen aptallar karmaşıklık ve ihtiyatla ilgilenmiyorlar. Onlara coşkulu bir tezahürattan daha incelikli bir şey sunarsanız, başınıza geleceklerle yüzleşirsiniz.

yalnız savaş. *Bu*, Bay Potter, Draco Malfoy'un sekiz yaşındayken bile yapmayacağı çocukça bir hataydı. Sessiz kalmanız ve *önce bana danışmanız*, endişelerinizi kalabalığın önünde dile getirmemeniz gerektiği *sizin* için bile açık olmalıydı!"

"Albus Dumbledore'un dostu değilim," dedi Harry, sesini Profesör Quirrell'inkine uydurmak için soğuk bir sesle. "Ama o çocuk değil ve endişelerimin çocukça olduğunu ya da bunları dile getirmek için beklemem gerektiğini düşünüyor gibi görünmüyordu."

"Oh," dedi Profesör Quirrell, "demek artık ipuçlarını Müdür'den alıyorsun, öyle mi?" ve masasının arkasından ayağa kalktı.

Blaise ofise giderken köşeyi döndüğünde, Profesör Quirrell'ın çoktan duvara yaslanmış olduğunu gördü.

"Blaise Zabini," dedi Savunma Profesörü doğrulurken; gözleri yüzünün içinde kara taşlar gibi dikilmişti ve sesi Blaise'in omurgasında bir korku ürpertisi yarattı.

Bana karşı hiçbir şey yapamaz, bunu unutmamalıyım -

"Sanırım," dedi Profesör Quirrell, net ve soğuk bir sesle, "patronunuzun adını zaten tahmin etmiştim. Ama bunu kendi ağzınızdan ve sizi satın alan fiyatı da söylemek isterim."

Blaise cüppesinin altında terlediğini ve alnındaki nemin şimdiden belli olduğunu biliyordu. "Üç generalden de daha iyi olduğumu göstermek için bir şansım vardı ve bunu kullandım. Şu anda benden nefret eden çok insan var, ama aynı zamanda

Beni bunun için sevecek bir sürü Slytherin var. Benim -"

"Bugünkü savaşın planını siz yapmadınız Bay Zabini. Kimin yaptığını söyleyin."

Blaise zorlukla yutkundu. "Şey... Yani, bu durumda... o zaman kimin yaptığını zaten biliyorsun, değil mi? O kadar deli olan tek kişi Dumbledore. Ve eğer bir şey yapmaya kalkarsan beni korur."

"Aynen öyle. Bana fiyatını söyle." Savunma Profesörünün gözleri hâlâ sertti.

"Kuzenim Kimberly," dedi Blaise, tekrar yutkunarak ve sesini kontrol etmeye çalışarak. "O gerçek ve gerçekten zorbalığa uğruyor, Potter bunu kontrol etti, aptal değildi. Sadece Dumbledore zorbaları bunu yapmaya ittiğini söyledi, sadece plan için, ve eğer *onun için* çalışırsam daha sonra iyi olacaktı, ama Potter'la gidersem, Kimberly'*nin* başına daha fazla bela gelebilirdi!"

Profesör Quirrell uzun bir süre sessiz kaldı.

"Anlıyorum," dedi Profesör Quirrell, sesi şimdi çok daha yumuşaktı. "Bay Zabini, böyle bir olay tekrar yaşanırsa, doğrudan benimle temasa geçebilirsiniz. Arkadaşlarımı korumak için kendi yöntemlerim var. Şimdi, son bir soru: Elinize aldığınız tüm güçle bile, kravat takmaya zorlamak zor olurdu. Dumbledore size aksi takdirde kimin kazanması gerektiği konusunda talimat verdi mi?"

"Günışığı," dedi Blaise.

Profesör Quirrell başını salladı. "Düşündüğüm gibi." Savunma Profesörü içini çekti. "Gelecekteki kariyerinizde, Bay Zabini, ben

Bu kadar karmaşık planları denemeyi önermiyorum. Başarısız olma eğilimleri var."

"Aslında bunu Müdür'e de söyledim," dedi Blaise, "o da aynı anda birden fazla olay örgüsünün olmasının bu yüzden önemli olduğunu söyledi."

Profesör Quirrell yorgun bir elini alnına götürdü. "Karanlık Lord'*un onunla* dövüşmekten delirmemiş olması bir mucize. Müdürle görüşmenize devam edebilirsiniz, Bay Zabini. Bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğim ama Müdür bir şekilde konuştuğumuzu öğrenirse, size gelen korumayı sağlama teklifimi unutmayın. Gidebilirsiniz."

Blaise başka bir şey söylemesini beklemeden arkasını döndü ve kaçtı.

Profesör Quirrell bir süre bekledi ve sonra, "Devam edin, Bay Potter," dedi.

Harry Görünmezlik Pelerini'ni başından yırttı ve kesesine soktu. O kadar büyük bir öfkeyle titriyordu ki güçlükle konuşabiliyordu. "*Ne yaptı? Ne* yaptı*?* "

Profesör Quirrell yumuşak bir sesle, "Bunu kendiniz çıkarmanız gerekirdi, Bay Potter," dedi. "Ağaçların örttüğü ormanı görebilene kadar görüşünüzü bulanıklaştırmayı öğrenmelisiniz. Hakkınızdaki hikâyeleri duyan ve sizin gizemli Yaşayan Çocuk olduğunuzu bilmeyen herhangi biri, görünmezlik pelerinine sahip olduğunuzu kolayca anlayabilir. Bu olaylardan geri çekilin, ayrıntılarını bulanıklaştırın ve ne gözlemleriz? Öğrenciler arasında büyük bir rekabet vardı ve yarışmaları mükemmel bir beraberlikle sonuçlandı. Bu tür şeyler sadece hikayelerde olur Bay Potter ve bu okulda hikayelerle düşünen tek bir kişi var. Garip ve karmaşık bir olay örgüsü vardı.

karşılaştığınız genç Slytherin'in karakterine uymuyor. Ama bu okulda bu kadar ayrıntılı planlar yapan biri var ve onun adı Zabini değil. Ve sizi dörtlü bir ajan olduğu konusunda uyarmıştım; Zabini'nin en azından üçlü bir ajan olduğunu biliyordunuz ve o olma ihtimalinin yüksek olduğunu tahmin etmeliydiniz. Hayır, savaşın geçersiz olduğunu ilan etmeyeceğim. Üçünüz de testi geçemediniz ve ortak düşmanınıza karşı kaybettiniz."

Harry bu noktada sınavları umursamıyordu. "Dumbledore *kuzenini tehdit* ederek Zabini*'ye şantaj mı yaptı?* Sırf savaşımız berabere bitsin mi? *Neden?* "

Profesör Quirrell neşesiz bir kahkaha attı. "Belki de Müdür bu rekabetin evcil kahramanı için iyi olduğunu düşündü ve devam etmesini istedi. Daha büyük bir iyilik için, anlıyorsunuz ya. Ya da belki de sadece delirmişti. Görüyorsunuz Bay Potter, herkes Dumbledore'un deliliğinin bir maske olduğunu, deli taklidi yapan aklı başında biri olduğunu biliyor. Bu zekice kavrayışla gurur duyuyorlar ve gizli açıklamayı bildikleri için aramayı bırakıyorlar. Maskenin arkasında bir maske olabileceği, deli gibi davranan bir akıllının *da* deli gibi davranabileceği akıllarına gelmiyor. Ve korkarım ki Bay Potter, başka bir yerde acil bir işim var ve ayrılmak zorundayım; ama savaşırken Albus Dumbledore'dan ders almamanızı şiddetle tavsiye ederim. Görüşmek üzere, Bay Potter."

Savunma Profesörü biraz alaycı bir tavırla başını eğdi ve sonra Zabini'nin kaçtığı yöne doğru yürüdü, Harry ise hâlâ ağzı açık şaşkın şaşkın duruyordu.

Sonrası: Harry Potter.

Harry ağır ağır Ravenclaw yatakhanesine doğru ilerledi, gözleri duvarları, resimleri ya da diğer öğrencileri görmüyordu; yavaşlamadan, hızlanmadan ya da bastığı yeri fark etmeden merdivenlerden ve rampalardan indi.

Profesör Quirrell'in gidişinden sonra, Dumbledore'un bu işe karıştığına dair tek bilgi kaynağının (a) Blaise Zabini olduğunu anlaması bir dakikadan fazla sürmüştü, ki ona tekrar güvenmesi için tam bir aptal olması gerekirdi ve (b) Profesör Quirrell, Dumbledore'un tarzında bir komployu kolayca ve ayrıca küçük bir öğrenci rekabetinin iyi bir şey olduğunu düşünebilirdi; ve geri adım atıp ayrıntıları bulanıklaştırırsanız, ülkeyi büyülü bir diktatörlüğe dönüştürmeyi teklif etmişti.

Ayrıca Zabini'nin arkasındaki kişinin Dumbledore *olması* ve Profesör Quirrell'ın içtenlikle Karanlık İşaret'le aynı şekilde savaşmaya ve acınası olarak gördüğü bir performansın tekrarlanmasını önlemeye çalışması da mümkündü. Herkes saklanmış, korkmuş, ateş hattının dışında kalmaya çalışarak Harry'nin onları kurtarmasını beklerken, Harry'nin Karanlık Lord'la tek başına savaşmak zorunda kalmamasını sağlamaya çalışıyordu.

Ama gerçek şuydu. Şey...

Harry'nin bununla bir sorunu yoktu.

Bunun, kahramanları küskün ve acılı yapması türden bir şey olduğunu biliyordu.

Canı cehenneme. Harry, Yaşayan Çocuk Karanlık Lord'u tek , artı ya da eksi az sayıda yoldaşıyla alt ederken, diğer herkesin *tehlikeden uzak durmasından* yanaydı. Eğer Karanlık Lord'la bir sonraki çatışma

Karanlık Lord, pek çok insanın öldüğü ve bütün bir ülkenin karıştığı İkinci Büyücülük Savaşı noktasına geldiyse, bu Harry'nin *çoktan başarısız* olduğu anlamına gelirdi .

Ve daha sonra büyücülerle Muggle'lar arasında bir savaş çıkarsa, kimin kazandığı önemli değildi, Harry işin o gelmesine izin vererek zaten başarısız olmuş olacaktı. Ayrıca, gizlilik kaçınılmaz olarak bozulduğunda toplumların barışçıl bir şekilde bütünleşemeyeceğini kim söylemişti? (Gerçi Harry zihninde Profesör Quirrell'in kuru sesini duyabiliyordu, ona aptal olup olmadığını soruyor ve tüm o bariz şeyleri söylüyordu...) Ve eğer büyücüler ve Muggle'lar barış içinde yaşayamıyorsa, Harry büyü ve bilimi birleştirir ve savaş çıkmasına izin vermek yerine tüm büyücüleri Mars'a ya da başka bir yere nasıl tahliye edeceğini bulurdu.

Çünkü eğer iş bir imha savaşına varırsa.

Profesör Quirrell'in fark etmediği şey buydu, genç generaline sormayı unuttuğu en önemli soru buydu.

Harry'nin, Karanlık Lord'a karşı savaşında ona *ne* kadar yardımcı olacak olursa olsun, bir Işık İşareti'ni onaylamaya ikna edilmeye hiç niyeti olmamasının gerçek nedeni buydu.

Bir Karanlık Lord ve elli İşaretli takipçisi tüm büyülü Britanya için tehlike arz ediyordu.

Eğer tüm Britanya güçlü bir liderin işaretini alırsa, tüm sihirli dünya için bir tehlike olurlar.

Ve eğer tüm büyücülük dünyası tek bir Mühür alırsa, insanlığın geri kalanı için tehlike oluştururlar.

Dünyada kaç büyücü olduğunu kimse tam olarak bilmiyordu. Hermione'yle birlikte birkaç hesap yapmış ve

bir milyon gibi kabaca bir sayıya ulaştılar. Ama altı

milyar Muggle vardı.

Eğer iş son bir savaşa kalırsa.

Profesör Quirrell Harry'ye hangi tarafı koruyacağını sormayı unutmuştu.

Dışa doğru uzanan, yukarı bakan, kaderinin yıldızları kavramak olduğunu bilen bilimsel bir uygarlık.

Ve bilgi kayboldukça yavaş yavaş yok olan, hala Muggle'ları tam olarak insan olarak görmeyen bir soylu tarafından yönetilen büyülü bir medeniyet.

Bu son derece üzücü bir duyguydu ama içinde şüphe barındıran bir duygu da değildi.

Sonrası: Blaise Zabini.

Blaise koridorlarda dikkatli, kendi kendine dayattığı bir yavaşlıkla yürüyordu, sakinleşmeye çalışırken kalbi çılgınca atıyordu.

"Öhöm," dedi kuru, fısıltılı bir ses o geçerken gölgeli bir oyuktan.

Blaise sıçradı ama çığlık atmadı.

Yavaşça döndü.

O küçük, gölgeli köşede o kadar geniş ve kabarık siyah bir pelerin vardı ki, altındaki figürün kadın mı erkek mi olduğunu anlamak mümkün değildi; pelerinin üzerinde geniş kenarlı siyah bir şapka vardı ve siyah bir sis

altında toplanır ve altında yatan kişinin ya da her neyse onun yüzünü gizler.

"Rapor verin," diye fısıldadı Bay Şapka ve Pelerin.

"Bana ne söylediysen onu söyledim," dedi Blaise. Artık kimseye yalan söylemediği için sesi biraz daha sakindi. "Ve Profesör Quirrell tam da senin beklediğin gibi tepki verdi."

Geniş siyah şapka, sanki altındaki kafa başını sallamış gibi eğilip doğruldu. "Mükemmel," dedi tanımlanamayan fısıltı. "Sana söz verdiğim ödül baykuşla annene doğru yola çıktı bile."

Blaise tereddüt etti ama merakı onu bitiriyordu. "Şimdi neden Profesör Quirrell ile Dumbledore arasında sorun yaratmak istediğini sorabilir miyim?" Müdür'ün Blaise'in bildiği Gryffindor zorbalarıyla hiçbir ilgisi yoktu ve Müdür, Kimberly'ye yardım etmenin yanı sıra, ödevleri için boş parşömenler teslim etse bile Profesör Binns'in ona Sihir Tarihi dersinden mükemmel not vermesini teklif etmişti, ama yine de derse katılması ve onları teslim ediyormuş gibi yapması gerekecekti. Aslında Blaise üç generale de bedavaya ihanet ederdi, kuzenini de boş ver, ama bunu söylemeye gerek görmemişti.

Geniş siyah şapkası, alaycı bir bakış fırlatmak istercesine tarafa doğru eğildi. "Söylesene dostum Blaise, defalarca ihanet eden hainlerin genellikle kötü sonla karşılaştığı hiç aklına geldi mi ?"

"Hayır," dedi Blaise, şapkanın altındaki siyah sisin içine bakarak. "Herkes Hogwarts'ta öğrencilerin başına *gerçekten* kötü bir şey gelmediğini bilir."

Bay Şapka ve Pelerin fısıltıyla kıkırdadı. "Gerçekten de," dedi fısıltı. "Bir öğrencinin öldürülmesiyle elli yıl

Salazar Slytherin canavarını kadim koğuşlara Müdür'ün kendisinden daha yüksek bir seviyede kilitlemiş olacağından, bu durum kuralı kanıtlayan bir istisnadır."

Blaise kara sise baktı, şimdi biraz huzursuz hissetmeye başlamıştı. Ama ona alarm vermeden önemli bir şey yapmak için bir Hogwarts profesörünün olması gerekirdi.
Quirrell ve Snape böyle bir şey yapabilecek tek profesörlerdi ve Quirrell *kendini* kandırmayı umursamazdı ve Snape de kendi Slytherinlerinden birine zarar vermezdi... değil mi?

"Hayır, dostum Blaise," diye fısıldadı kara sis, "ben sadece sana yetişkin hayatında asla böyle bir şeye kalkışmamanı tavsiye etmek istemiştim. Bu kadar çok ihanet kesinlikle en az bir intikama yol açacaktır."

"*Annem* hiç intikam almadı," dedi Blaise gururla. "*Yedi* kocayla evlenmesine ve her biri gizemli bir şekilde ölüp ona bir sürü para bırakmasına rağmen."

"Gerçekten mi?" dedi fısıltı. "İlk altısının başına gelenleri duyduktan sonra yedincisini kendisiyle evlenmeye nasıl ikna etti?"

"Bunu anneme sordum," dedi Blaise, "yeterince büyüyene kadar bilemeyeceğimi söyledi, ben de ona kaç yaşının yeterince büyük olduğunu sordum, o da ondan daha büyük olduğunu söyledi."

Yine fısıltılı bir kıkırdama. "Öyleyse dostum Blaise, annenin izinden gittiğin için seni tebrik ederim. Git ve eğer bu konuda bir şey söylemezsen, bir daha karşılaşmayacağız."

Blaise tedirgin bir şekilde geri çekildi, arkasını dönmek için garip bir isteksizlik hissediyordu.

Şapka eğildi. "Oh, hadi ama, küçük Slytherin. Eğer gerçekten Harry Potter ya da Draco Malfoy'a denk olsaydın, imalı tehditlerimin Albus'un önünde sessiz kalmanı sağlamak için olduğunu çoktan anlamış olurdun. Zarar vermek niyetinde olsaydım, ima etmezdim; hiçbir şey söylemeseydim, *o zaman* endişelenmen gerekirdi."

Blaise kendini biraz aşağılanmış hissederek doğruldu ve Bay Şapka ile Pelerin'e başıyla selam verdi; sonra kararlı bir şekilde dönüp Müdür'le buluşacağı yere doğru yürüdü.

Sonuna kadar *başka* birinin ortaya çıkmasını ve ona Bay Şapka ve Pelerin'i satma şansı vermesini umuyordu.

Ama annem *aynı anda* yedi farklı kocaya ihanet etmemişti. *Bu* açıdan baktığınızda, yine de ondan daha iyi durumdaydı.

Ve Blaise Zabini beşli ajan olmaktan memnun bir şekilde gülümseyerek Müdür'ün odasına doğru yürümeye devam etti.

Çocuk bir an tökezledi, ama sonra doğruldu ve garip yönelim bozukluğu hissinden kurtuldu.

Ve Blaise Zabini gülümseyerek Müdür'ün odasına doğru yürümeye devam etti, dörtlü ajan olmaktan memnundu.

Sonrası: Hermione Granger.

Haberci, yalnız kalana kadar ona yaklaşmadı.

Hermione tam da bazen düşünmek için saklandığı kızlar tuvaletinden çıkıyordu ki birdenbire parlak bir kedi fırladı ve "Bayan Granger?" dedi.

Kedinin Profesör McGonagall'ın sesiyle konuştuğunu fark etmeden önce küçük bir çığlık attı.

Yine de korkmamıştı, sadece irkilmişti; kedi parlak, parlak ve güzeldi, ay rengi güneş ışığı gibi beyaz gümüş bir parıltıyla parlıyordu ve korkmuş olmayı hayal bile edemezdi.

"Nesin sen?" dedi Hermione.

Kedi hâlâ Profesör'ün sesiyle, "Bu McGonagall'dan bir mesaj," dedi. "Ofisime gelip bundan kimseye bahsetmez misin?"

"geliyorum," dedi Hermione, hâlâ şaşkındı ve kedi gözden kayboldu; sadece gözden kaybolmadı, bir şekilde uzaklaştı; ya da gözleri kaybolduğunu görse de zihni böyle söylüyordu.

Hermione en sevdiği profesörün ofisine vardığında, zihni spekülasyonlarla çalkalanıyordu. Biçim Değiştirme notlarında bir sorun mu vardı? Ama o zaman Profesör McGonagall neden kimseye söylememesini istemişti? Muhtemelen Harry'nin kısmi Biçim Değiştirme alıştırması yapmasıyla ilgiliydi...

Hermione masanın önüne oturduğunda Profesör McGonagall'ın yüzü sert değil endişeli görünüyordu - gözlerinin Profesör McGonagall'ın ödevlerinin bulunduğu bölmelere gitmesini engellemeye çalışıyordu, yetişkinlerin okulu ayakta tutmak için ne tür işler yapmak zorunda olduklarını ve kendisinden yardım alıp alamayacaklarını hep merak etmişti...

"Bayan Granger," dedi Profesör McGonagall, "Müdürün sizden bu dileği tutmanızı istediğini zaten bildiğimi söyleyerek başlayayım -"

Hermione irkilerek, "Sana mı söyledi?" diye geveledi. Müdür başka kimsenin bilmemesi gerektiğini söylemişti!

Profesör McGonagall durdu, Hermione'ye baktı ve hüzünlü bir kahkaha attı. "Bay Potter'ın sizi çok fazla bozmadığını görmek güzel. Bayan Granger, ben biliyorum dedim diye hiçbir şeyi *kabul etmemeniz* gerekiyor. Aslında Müdür bana söylemedi, ben onu çok iyi tanıyorum."

Hermione şimdi öfkeyle kızarıyordu.

"Sorun değil Bayan Granger!" dedi Profesör McGonagall telaşla. "Birinci sınıfta bir Ravenclaw'sınız, kimse sizden Slytherin olmanızı beklemiyor."

Bu *gerçekten* acıttı.

"Peki," dedi Hermione biraz sert bir sesle, "Harry Potter'dan Slytherin dersleri isteyeceğim o zaman."

"İstediğim bu *değildi*..." dedi Profesör McGonagall ve sesi kesildi"Bayan Granger, bu konuda endişeliyim *çünkü* genç Ravenclaw kızları Slytherin olmak zorunda olmamalı! Eğer Okul Müdürü sizden içinize sinmeyen bir şeye dahil olmanızı isterse, Bayan Granger, hayır demekte bir sakınca yoktur. Ve eğer kendinizi baskı altında hissediyorsanız, lütfen Müdür'e benim de orada olmamı istediğinizi ya da önce bana sormak istediğinizi söyleyin."

Hermione'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Müdür yanlış şeyler mi yapıyor?"

Profesör McGonagall bunun üzerine biraz üzgün görünüyordu. "Bilerek değil Bayan Granger, ama sanırım... şey, Müdür'ün bazen çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamakta zorlandığı muhtemelen doğrudur. O çocukken bile, ben

Üç Gryffindor'a yetecek kadar cesareti olan, zeki ve güçlü bir zihni ve kalbi olduğundan emindi.
Bazen Müdür genç öğrencilerinden çok fazla şey istiyor Bayan Granger ya da onları incitmemek için yeterince dikkatli davranmıyor. O iyi bir adam ama bazen entrikaları çok ileri gidebiliyor."

"Ama öğrencilerin güçlü ve cesur olması *iyidir*," dedi Hermione. "Bu yüzden benim için Gryffindor'u önerdin, değil mi?"

Profesör McGonagall alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Belki de sizi kendi evim için isteyerek bencillik ediyordum. Seçmen Şapka size teklifte bulundu mu - hayır, sormamalıydım."

"Bana Slytherin dışında her yere gidebileceğimi söyledi," dedi Hermione. *Neredeyse* neden Slytherin için yeterince iyi olmadığını soracaktı ki kendini durdurmayı başardı... "Demek cesurum Profesör!"

Profesör McGonagall masasının üzerinde öne doğru eğildi. Endişesi yüzünden okunuyordu artık. "Bayan Granger, bu cesaretle ilgili değil, genç kızlar için neyin sağlıklı olduğuyla ilgili! Müdür sizi entrikalarının içine çekiyor, Harry Potter sırlarını saklamanız için size veriyor ve şimdi de Draco Malfoy'la ittifak yapıyorsunuz! Ve ben annene Hogwarts'ta güvende olacağına dair söz verdim!"

Hermione buna ne diyeceğini bilemiyordu. Ama aklına Profesör McGonagall'ın, Ravenclaw'da bir kız yerine Gryffindor'da bir erkek olsaydı onu uyarmayabileceği düşüncesi ve *bu da*... "İyi olmaya çalışacağım," dedi, "ve kimsenin bana aksini söylemesine izin vermeyeceğim."

Profesör McGonagall ellerini gözlerinin üzerine bastırdı. Ellerini çektiğinde, çizgili yüzü çok yaşlı görünüyordu.

"Evet," dedi fısıltıyla, "Evimde iyi iş çıkarırdın. Kendinize dikkat edin Bayan Granger ve dikkatli olun. Ve eğer herhangi bir konuda endişelenir ya da rahatsız olursanız, lütfen hemen bana gelin. Sizi daha fazla tutmayacağım."

Aftermath, Draco Malfoy:

İkisi de o Cumartesi günü karmaşık bir şey yapmak istemiyordu, hele de daha önceki savaştan sonra. Draco kullanılmayan sınıfta oturmuş, *Düşünen Fizik* adlı kitabı okumaya çalışıyordu. Draco'nun hayatında okuduğu en büyüleyici şeylerden biriydi, azından anlayabildiği kısımları, en azından kitaplarını gözünün önünden ayırmayı reddeden *lanetli aptal çenesini kapatıp* Draco'nun *konsantre* olmasına izin verdiğinde -

"Hermione Granger bir *muuudbloood*," diye şarkı söyledi Harry Potter yakındaki bir masada oturmuş, kendi kitabının çok daha gelişmişini okurken.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi Draco sayfalardan başını kaldırmadan sakince. "İşe yaramayacak. Hâlâ birlik olup seni eziyoruz."

"Bir *Maaaalfoy* bir *muuudbloood* ile çalışıyor, babanın tüm *arkadaşları* ne düşünecek -"

"Malfoyların *senin* kadar kolay manipüle edilemeyeceğini düşünecekler.
inanıyor gibisin, *Potter!* "

Savunma Profesörü Dumbledore'dan daha deliydi, dünyanın gelecekteki hiçbir kurtarıcısı hiçbir yaşta bu kadar *çocuksu* ve *haysiyetsiz* olamazdı.

"Hey, Draco, gerçekten ne berbat olacak biliyor musun? *Sen* Hermione Granger'ın büyülü bir kitabın iki kopyasına sahip olduğunu biliyorum.

alel, tıpkı senin gibi ve tıpkı benim gibi, ama Slytherin'deki tüm sınıf arkadaşların bunu bilmiyor ve *senin* de bunu *açıklamana* izin yok -"

Draco'nun parmakları kitabı kavradıkları yerde beyazlaşıyordu. Dayak yemek ve üzerine tükürülmek bu kadar kendini kontrol etmeyi gerektiremezdi ve eğer Harry'ye hemen karşılık vermezse suçlayıcı bir şey yapacaktı -

"Peki ilk seferinde ne dilemiştin?" dedi Draco.

Harry bir şey söylemeyince Draco başını kaldırıp kitabına baktı ve Harry'nin yüzündeki üzgün ifadeden kötü niyetli bir memnuniyet duydu.

"Hımm," dedi Harry. "Bunu bana pek çok kişi sordu, ama Profesör Quirrell'ın bu konuda konuşmamı isteyeceğini sanmıyorum."

Draco kendi yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi. "Bu konuyu *benimle* konuşabilirsin. Bana anlattığın diğer sırlarla karşılaştırıldığında muhtemelen önemli değildir ve arkadaşlar başka ne içindir ki?" *Bu doğru, ben senin arkadaşınım! Suçlu hisset!*

"O kadar da ilginç değildi," dedi Harry belli ki yapay bir hafiflikle. "*Keşke Profesör Quirrell gelecek yıl Savaş Büyüsü dersini tekrar verse.* "

Harry içini çekti ve tekrar kitabına baktı.

Birkaç saniye sonra da, "Baban muhtemelen bu Noel'de sana çok kızacak ama ona çamur kanlı kıza ihanet edip ordusunu yok edeceğine dair söz verirsen her şey yoluna girecek ve Noel hediyelerini almaya devam edeceksin," dedi.

Belki Granger'la birlikte Profesör Quirrell'dan daha kibarca rica eder ve Quirrell puanlarının bir kısmını kullanırlarsa, ikisinin General Kaos'u uyutmaktan daha ilginç bir şey yapmalarına izin verilebilirdi.

Statü Farklılıkları

Dokuz ve Üç Çeyrek Peronu'ndan çıkıp Dünya'nın geri kalanına, Harry'nin bir zamanlar tek gerçek dünya olduğunu düşündüğü dünyaya girmek işte böyle bir duyguydu. İnsanlar büyücülerin ve cadıların daha ağırbaşlı cüppeleri yerine gündelik gömlekler ve pantolonlar giymişlerdi. Bankların etrafında oraya buraya saçılmış çöp parçaları. Havada unutulmuş bir koku, yanmış benzin dumanı, çiğ ve keskin. King's Cross tren istasyonunun ambiyansı, Hogwarts ya da Diagon Yolu'ndan daha az parlak ve neşeliydi; insanlar daha küçük, daha korkmuş ve muhtemelen sorunlarını savaşacakları karanlık bir büyücüyle takas etmeye hevesli görünüyorlardı.
Harry pislikler için *Scourgify*, çöpler için *Everto* büyüsünü yapmak istedi, eğer büyüyü bilseydi, havayı solumak zorunda kalmamak için bir Bubble-Head Büyüsü de yapabilirdi. Ama bu yerde asasını kullanamazdı...

Harry, Birinci Dünya ülkesinden Üçüncü Dünya ülkesine gitmek böyle bir şey olmalı, diye düşündü.

Harry'nin terk ettiği Zeroth Dünyası'ydı, Temizleme Büyüsü'nün ve ev elflerinin büyücülük dünyası; şifacı sanatları ve kendi büyünüzle, yaşlılık sizi gerçekten yakalamaya başlamadan önce yüz yetmişe ulaşabileceğiniz bir yer.

Ve Harry'nin geçici olarak döndüğü, büyülü olmayan Londra, Muggle Dünyası. Teknoloji büyücülüğün yaşam kalitesini bir adım öteye taşımadıkça ya da dünyada daha derin bir şeyler değişmedikçe, annemle babam hayatlarının geri kalanını burada geçireceklerdi.

Harry hiç düşünmeden başını çevirdi ve gözleri arkasına kayarak, hiçbir Muggle tarafından fark edilmeden peşinden koşan tahta sandığı gördü; pençeli dokunaçlar, evet, bütün bunları sadece hayal etmediğine dair hızlı bir onay sunuyordu.

Bir de göğsündeki sıkışma hissinin başka bir nedeni vardı.

Ailesi bilmiyordu. *Hiçbir şey*

bilmiyorlardı. Bilmiyorlardı.

"Harry?" diye seslendi, pürüzsüz ve lekesiz teniyle otuz üç epey genç gösteren ince, sarışın bir kadın; Harry irkilerek bunun büyü *olduğunu* anladı, daha önce işaretlerini bilmiyordu ama şimdi görebiliyordu. Ve ne tür bir iksir bu kadar uzun sürdüyse, çok tehlikeli olmalıydı, çünkü çoğu cadı kendilerine bunu yapmazdı, o kadar çaresiz değillerdi...

Harry'nin gözlerinde su toplanıyordu.

" *Harry?* " diye bağırdı yaşlı görünümlü, göbeği karnında toplanmış, koyu gri-yeşil gömleğinin üzerine siyah bir yelek giymiş, gösterişli bir akademik dikkatsizlik içinde, gittiği her yerde profesör olacak, o genden sıfır yerine iki kopya ile doğmuş kuşağının en parlak büyücülerinden biri olacağı kesin olan bir adam...

Harry elini kaldırdı ve onlara el salladı. Konuşamıyordu. Hiç konuşamıyordu.

Profesör Michael Verres-Evans bu kadar hızlı yürüyordu ve Bayan Petunia Evans-Verres de daha hızlı yürümek niyetinde değildi.

Babasının yüzündeki gülümseme çok geniş değildi, ama zaten babası hiçbir zaman büyük gülümsemelere alışık değildi; en azından Harry'hiç görmediği kadar genişti, yeni bir burs geldiğinde ya da öğrencilerinden biri işe girdiğinde daha genişti, ve bundan daha geniş bir gülümseme isteyemezdiniz.

Annem gözlerini kırpıştırıyordu ve gülümsemeye çalışıyordu ama pek de iyi bir iş çıkaramıyordu.

"Demek öyle!" dedi babası koşar adımlarla gelirken. "Henüz devrim niteliğinde bir keşif yapmadın mı?"

Tabii ki babam şaka yaptığını düşündü.

Ailesi ona inanmadığında, *başka* hiç kimse ona inanmadığında, Harry'nin Müdür Dumbledore ve Profesör Quirrell gibi insanlar tarafından ciddiye alınmanın nasıl bir his olduğunu *bilmediği* zamanlarda bu kadar acımamıştı.

İşte o zaman Harry, Yaşayan Çocuk'un sadece büyülü Britanya'da var olduğunu, Muggle Londra'sında böyle biri olmadığını, sadece Noel için evine giden on bir yaşında sevimli bir çocuk olduğunu anladı.

"Affedersiniz," dedi Harry, sesi titreyerek, "şimdi yıkılıp ağlayacağım, bu okulda yanlış bir şey olduğu anlamına gelmez."

Harry ilerlemeye başladı ve sonra durdu, babasına sarılmakla annesine sarılmak arasında kaldı.

ikisinin de kendini küçümsenmiş hissetmesini ya da Harry'nin onları diğerinden daha çok sevdiğini düşünmesini istemiyordu -

"Sen," dedi babası, "çok aptal bir çocuksun, Bay Verres," ve Harry'yi nazikçe omuzlarından tutup, diz çökmüş, gözyaşları yanaklarına süzülmeye başlamış olan annesinin kollarına itti.

"Merhaba anne," dedi Harry sesi titreyerek, "geri döndüm." Ve gürültülü mekanik seslerin ve yanık benzin kokusunun ortasında ona sarıldı; Harry ağlamaya başladı, çünkü hiçbir şeyin, en azından kendisinin geri dönemeyeceğini biliyordu.

Oxford adlı üniversite kentine giden Noel trafiğini aşıp, ailelerinin yağmuru kitaplarından uzak tutmak için kullandıkları küçük, köhne görünümlü eski evin garaj yoluna park ettiklerinde gökyüzü tamamen kararmış, yıldızlar ortaya çıkmaya başlamıştı.

Ön kapıya giden kısa kaldırım boyunca yürürken, küçük, loş elektrik lambaları (gün boyunca güneş enerjisiyle kendilerini şarj etmek zorunda oldukları için loş) tutan bir dizi saksının yanından geçtiler ve onlar geçerken ışıklar yandı. İşin zor kısmı, su geçirmez ve doğru mesafede tetiklenen hareket sensörleri bulmaktı...

Hogwarts'ta bunun gibi gerçek meşaleler vardı.

Sonra ön kapı açıldı ve Harry gözlerini kırpıştırarak oturma odasına girdi.

Duvardaki her santimlik alan bir kitaplıkla kaplıdır. Her kitaplıkta neredeyse tavana kadar uzanan altı raf var. Bazı kitap rafları ağzına kadar ciltli kitaplarla dolu:

Fen, matematik, tarih ve diğer her şey. Diğer raflarda iki kat ciltsiz bilim kurgu var, kitapların arka katmanı eski kağıt mendil kutularına veya ikiye dörde dayanmış, böylece arka katmanı öndeki kitapların üzerinde görebiliyorsunuz. Yine de yetmiyor. Kitaplar masaların ve kanepelerin üzerine taşıyor ve pencerelerin altında küçük yığınlar oluşturuyor...

Verres'in tıpkı bıraktığı gibiydi, sadece daha fazla kitap vardı, o da bıraktığı gibiydi.

Ve Noel Arifesi'nden sadece iki gün önce çıplak ve süslenmemiş bir Noel ağacı... Bu Harry'yi kısa bir süreliğine şaşırttı, sonra göğsünde sıcak bir duygu filizlendi, tabii ki anne babasının *beklemiş* olduğunu fark etti.

"Kitaplıklara yer açmak için odanızdaki yatağı kaldırdık," dedi babası. "Sandığında uyuyabilirsin, değil mi?"

" Bagajımda uyuyabilirsin," dedi Harry.

"Aklıma gelmişken," dedi babası. "Uyku döngünle ilgili ne yaptılar?"

"Sihir," dedi Harry, babam şaka *yapmıyorsa* diye yatak odasına açılan kapıya doğru bir hamle yaparak.

"Bu bir açıklama değil!" dedi Profesör Verres-Evans, tam Harry, "*Kitaplıklarımdaki tüm açık alanı mı kullandın?*" diye bağırdığı sırada. "

Harry 23 Aralık'ı sadece Dönüştürülemeyen Muggle eşyaları almak için alışveriş yaparak geçirmişti; babası meşguldü ve Harry'nin yürümesi ya da otobüse binmesi gerektiğini söylemişti, bu da Harry'nin işine gelmişti. Bazıları

Nalburdaki insanlar Harry'ye sorgulayan bakışlar atmışlardı, ama o masum bir sesle babasının yakınlarda alışveriş yaptığını, çok meşgul olduğunu ve kendisini bir şeyler almaya gönderdiğini söylemişti (dikkatle yazılmış, yetişkin görünümlü, yarı okunaksız bir el yazısıyla yazılmış bir liste tutuyordu); ve sonuçta para paraydı.

Noel ağacını hep birlikte süslemişlerdi ve Harry ağacın tepesine dans eden minik bir peri koymuştu (Gambol & Japes'ten iki Sickles, beş Knuts).

Gringotts kolayca Galleon'ları kâğıt paraya çevirmişti, ama daha büyük miktarlarda altını, numaralandırılmış bir İsviçre banka hesabında vergiden muaf, şüphe uyandırmayan Muggle parasına çevirmenin basit bir yolu yok gibi görünüyordu. Bu durum Harry'nin kendi çaldığı paranın çoğunu %60 uluslararası endeks fonları ve %40 Berkshire Hathaway'den oluşan mantıklı bir karışıma dönüştürme planını suya düşürmüştü. Şimdilik, Harry gece geç saatlerde gizlice dışarı çıkıp, görünmez olup, Zaman Döndürücü'yü kullanarak ve arka bahçeye yüz altın Galleon gömerek varlıklarını biraz daha çeşitlendirmişti. Zaten bunu *her* zaman yapmak istemişti.

24 Aralık'ın bir kısmı Profesör'le birlikte Harry'nin kitaplarını okuyarak ve sorular sorarak geçmişti. Babasının önerdiği deneylerin çoğu pratik değildi, en azından şimdilik; geriye kalanların çoğunu Harry zaten yapmıştı. ("Evet baba, Hermione'ye değiştirilmiş bir telaffuz verildiğinde ve o bunun değiştirilip değiştirilmediğini bilmediğinde ne olduğunu kontrol ettim, bu yaptığım ilk deneydi baba!")

Harry'nin babası, *Sihirli Dama ve İksir'd*en başını şaşkın bir *tiksinti* ifadesiyle sorduğu son soru, büyücüyseniz bunların bir anlamı olup olmadığıydı; Harry *de* hayır diye yanıtlamıştı.

Bunun üzerine babası büyünün bilim dışı olduğunu ilan etmişti.

Harry *gerçekliğin* bir bölümüne işaret edip bunu bilim dışı olarak niteleme fikri karşısında hâlâ biraz şaşkındı. Babası onun sezgileriyle evren arasındaki çatışmanın evrende bir sorun olduğu anlamına geldiğini düşünüyor gibiydi.

(Sonra yine, kuantum mekaniğinin normal ve kendilerinin tuhaf olduğunu düşünmek yerine, kuantum mekaniğinin tuhaf olduğunu düşünen pek çok fizikçi vardı).

Harry annesine evlerinde bulundurmak için aldığı şifacı çantasını göstermişti, ama iksirlerin çoğu babamda işe yaramayacaktı. Annesi kiti öyle bir incelemişti ki Harry, annesinin kız kardeşinin Büyükbaba Edwin ve Büyükanne Elaine için böyle bir şey alıp almadığını sormuştu. Annesi hâlâ cevap vermeyince, Harry aceleyle, bunu hiç düşünmemiş olabileceğini söyledi. Ve sonunda odadan kaçıp gitmişti.

Lily Evans muhtemelen bunu düşünmemişti, üzücü olan da buydu. Harry diğer insanların acı konuları düşünmeme eğilimi olduğunu biliyordu, tıpkı ellerini kızgın sobanın üzerine kasten koymama eğilimleri olduğu gibi; ve Harry çoğu Muggle doğanın, zaten birinci yüzyıllarına ulaşmadan ölecek olan ailelerini düşünmeme eğilimini hızla edindiklerinden şüphelenmeye başlamıştı.

Harry'nin buna izin vermeye hiç niyeti yoktu elbette.

Ve 24 Aralık günü geç saatlerde Noel arifesi yemeği için yola çıkmışlardı.

Ev çok büyüktü, Hogwarts standartlarına göre değil ama babanız Oxford'da yaşamaya çalışan seçkin bir profesörse alabileceğiniz standartlara göre kesinlikle çok büyüktü. Batan güneşte parıldayan iki katlı tuğla, pencere üstüne pencere ve camın gitmesi gerekenden çok daha yükseğe çıkan uzun bir pencere, bu kocaman bir oturma odası olacaktı...

Harry derin bir nefes aldı ve kapının zilini çaldı. Uzaktan

bir "Tatlım, bakabilir misin?" duyuldu.

Bunu yavaş adımlarla yaklaşan bir patırtı izledi.

Sonra kapı açıldı ve şişman, pembe yanaklı, seyrelmiş saçlı, mavi düğmeli gömleğinin dikişleri hafifçe zorlanan güler yüzlü bir adam çıktı.

"Dr. Granger?" Harry'nin babası, Harry daha konuşamadan hızlı hızlı konuştu. "Ben Michael, bu Petunia ve oğlumuz Harry. Yiyecekler büyülü sandıkta," dedi ve babası arkasından belli belirsiz bir işaret yaptı - sandığın olduğu yöne doğru değil.

"Evet, lütfen, içeri buyurun," dedi Leo Granger. Bir adım öne çıkıp Profesör'ün uzattığı elindeki şarap şişesini aldı ve mırıldanarak "Teşekkür ederim," dedikten sonra geri çekilip oturma odasına doğru el salladı. "Oturun.
Ve," başını Harry'ye doğru çevirerek, "bütün oyuncaklar aşağıda, bodrumda, eminim Herm birazdan aşağıda olur, sağınızdaki ilk kapı," dedi ve bir koridoru işaret etti.

Harry bir an için ona baktı, anne babasının içeri girmesini engellediğinin farkındaydı.

Harry parlak, tiz bir sesle, gözlerini kocaman açarak, "Oyuncaklar mı?" dedi. "Oyuncaklara bayılırım!"

Arkasından annesinden bir nefes sesi geldi ve Harry eve doğru adım attı, yürürken ayağını çok sert basmamaya çalışıyordu.

Oturma odası dışarıdan göründüğü kadar büyüktü; devasa bir avizenin sarktığı devasa tonozlu bir tavan ve kapıdan içeri sokmak için cinayet işlemiş olması gereken bir Noel ağacı vardı. Ağacın alt katları kırmızı, yeşil ve altının düzgün desenleriyle, yeni keşfedilen mavi ve bronz serpintileriyle özenle ve dikkatle süslenmişti; yalnızca bir yetişkinin ulaşabileceği yükseklikler dikkatsizce, rastgele ışık dizileri ve cicili bicili çelenklerle örtülmüştü. Bir koridor, mutfak dolaplarında son bulana kadar uzanıyor ve cilalı metal korkuluklu ahşap merdivenler ikinci kata doğru yükseliyordu.

"Tanrım!" Harry dedi ki. "Burası büyük bir ev! Umarım burada kaybolmam!"

Dr. Roberta Granger akşam yemeği yaklaşırken kendini oldukça gergin hissediyordu. Ortak projeye kendi katkıları olan hindi ve rosto fırında pişmeye devam ediyordu; diğer yemekler Harry adında bir çocuğu evlat edinmiş olan misafirleri Verres ailesi tarafından getirilecekti. Büyücülük dünyasında Yaşayan Çocuk olarak biliniyordu. Ve aynı zamanda Hermione'nin şimdiye kadar "sevimli" dediği ya da fark ettiği tek çocuktu.

Verreseler, Hermione'nin Harry'nin yaş grubunda, oğullarının varlığını herhangi bir şekilde kabul ettiği tek çocuk olduğunu söylemişlerdi.

Biraz aceleci davranmış olabilirler; ancak her iki çiftin de birkaç yıl sonra düğün çanlarının çalabileceğine dair gizli bir şüphe vardı.

Noel gününü her zamanki gibi kocasının ailesiyle geçirirken, Noel arifesini de kızlarının müstakbel kayınvalidesiyle tanışarak geçirmeye karar vermişlerdi.

Hindiyi kızartmanın tam ortasındayken kapı çaldı ve sesini yükselterek "*Tatlım, bakabilir misin?*" bağırdı. "

Bir sandalyenin ve içindekinin kısa süreli iniltisi duyuldu ve ardından kocasının ağır ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı.

"Dr. Granger?" dedi yaşlı bir adamın canlı sesi. "Ben Michael, bu Petunia ve oğlumuz Harry. Yiyecekler sihirli sandığın içinde."

"Evet, lütfen, içeri buyurun," dedi kocası, ardından bir çeşit hediyenin kabul edildiğini gösteren mırıltılı bir "Teşekkür ederim" ve "Oturun," dedi. Sonra Leo'nun sesi yapay bir coşku tonuna dönüştü ve "Ve tüm oyuncaklar aşağıda bodrumda, Herm'in birazdan aşağıda eminim, sağınızdaki ilk kapı." dedi.

Kısa bir duraklama oldu.

Sonra genç bir çocuğun parlak sesi, "Oyuncaklar mı? Oyuncaklara bayılırım!"

Eve giren ayak sesleri duyuldu ve ardından aynı parlak ses, "Tanrım! Bu büyük bir ev! Umarım burada kaybolmam!"

Roberta gülümseyerek fırını kapattı. Hermione'nin mektuplarında anlatılanlar onu biraz endişelendirmişti.

Gerçi kızı Harry Potterın *tehlikeli* olduğuna dair hiçbir şey söylememişti; Diagon Yolu'na yaptıkları gezi sırasında Roberta'nın sözde Hermione için aldığı kitaplarda yazan karanlık ipuçlarına hiç benzemiyordu. Kızı pek şey söylememişti, sadece Harry'nin bir kitaptan fırlamış gibi konuştuğunu ve Hermione'nin sırf sınıfta onun önüne geçebilmek için hayatında hiç olmadığı kadar çok çalıştığını söylemişti. Ama bakılırsa, Harry Potter on bir yaşında sıradan bir çocuktu.

Tam kızı merdivenlerden hiç de güvenli görünmeyen bir hızla takırdayarak inerken ön kapıya vardı, Hermione cadıların düşmeye karşı daha dayanıklı olduğunu iddia etmişti ama Roberta buna inandığından pek emin değildi.

Roberta, her ikisi de oldukça gergin görünen Profesör ve Bayan Verres'i ilk kez gördüğünde, alnında efsanevi yara izi olan çocuk kızına döndü ve şimdi daha alçak bir sesle, "Bu en güzel akşamda tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Granger," dedi. Elini geriye doğru uzattı, sanki ailesini gümüş bir tepside sunuyormuş gibi. "Size babam Profesör Michael Verres-Evans ve annem Bayan Petunia Evans-Verres'i takdim ediyorum."

Roberta'nın ağzı bir karış açık kalmışken, çocuk anne babasına döndü ve yine o parlak sesiyle, "Anne, baba, bu Hermione! Gerçekten çok zeki!"

" *Harry!* " diye tısladı kızı. "Kes şunu!"

Çocuk Hermione'ye bakmak için tekrar döndü. "Korkarım Bayan Granger," dedi çocuk ciddi bir sesle, "siz ve ben bodrumun labirentimsi girintilerine sürgün edildik. Onları yetişkin sohbetleriyle baş başa bırakalım, kuşkusuz bu sohbetler bizim çocuksu zekâmızın çok üstünde olacaktır.

Humean projektivizminin Transfiguration'a etkileri üzerine devam eden tartışmamıza devam edin."

"İzninizle, lütfen," dedi kızı çok sert bir ses tonuyla ve çocuğu sol kolundan tutup koridora sürükledi - Roberta yanından geçerken onları izlemek için çaresizce döndü, çocuk ona neşeli bir el salladı - ve sonra Hermione çocuğu bodrum girişine çekti ve kapıyı arkasından çarptı.

"Ben, ah, ben özür dilerim..." dedi Bayan Verres titreyen bir sesle.

"Özür dilerim," dedi Profesör sevgiyle gülümseyerek, "Harry bu tür konularda biraz alıngan olabiliyor. Ama konuşmalarıyla ilgilenmediğimiz konusunda haklı olduğunu sanıyorum."

Tehlikeli biri mi? Roberta sormak istedi ama sessizliğini korudu ve daha ince sorular düşünmeye çalıştı. kocası sanki gördüklerini korkutucu değil de komik bulmuş gibi kıkırdıyordu.

Tarihteki en korkunç Karanlık Lord o çocuğu öldürmeye çalışmış ve cesedinin yanmış kabuğu beşiğin yanında bulunmuştu.

Müstakbel damadı.

Roberta kızını büyücülüğe teslim etme konusunda giderek daha fazla endişeleniyordu - özellikle de kitapları okuyup tarihleri bir araya getirdikten ve büyücü annesinin, babasının her zaman iddia ettiği gibi onu doğururken ölmediğini, muhtemelen Grindelwald'ın terörünün zirvesinde öldürüldüğünü fark ettikten sonra. Ama Profesör McGonagall ilk ziyaretinden sonra "Bayan Granger'ın nasıl olduğunu görmek" için başka ziyaretler de yapmıştı ve Roberta elinde olmadan şunu düşündü

Eğer Hermione ailesinin cadılık kariyeri konusunda sorun çıkardığını söyleseydi, onları *düzeltmek* için bir şeyler yapılırdı...

Roberta yüzüne en iyi gülümsemesini yerleştirdi ve Noel neşesi yaymak için elinden geleni yaptı.

Yemek masası altı kişinin - dört kişi ve iki çocuk - gerçekten ihtiyaç duyduğundan çok daha uzundu, ancak tamamı ince beyaz keten bir masa örtüsüyle kaplanmıştı ve tabaklar gereksiz yere süslü servis tabaklarına aktarılmıştı, en azından gerçek gümüş yerine paslanmaz çelikten yapılmışlardı.

Harry hindiye konsantre olmakta biraz zorlanıyordu.

Konuşma doğal olarak Hogwarts'a dönmüştü ve Harry'ye öyle geliyordu ki, anne babası Hermione'nin Harry'nin okul hayatı hakkında Harry'nin onlara anlattığından daha fazlasını söylemesini bekliyorlardı. Hermione de ya bunun farkındaydı ya da sorun yaratabilecek her şeyden otomatik olarak uzak duruyordu.

Yani *Harry* iyiydi.

Ama yazık ki Harry, ailesine Hermione hakkında *kendi* ailesine anlatmadığı bir sürü şey söylemek gibi bir hata yapmıştı.

Okul sonrası etkinliklerinde bir ordunun generali olması gibi.

Hermione'nin annesi çok telaşlı görünüyordu ve Harry hemen araya girip tüm büyülerin sersemletici olduğunu, Profesör Quirrell'in her zaman izlediğini ve sihirli iyileştirmenin varlığının şu anlama geldiğini açıklamak için elinden geleni yaptı

pek çok şey göründüğünden çok daha az tehlikeliydi, bu noktada Hermione onu masanın altından sertçe tekmelemişti. Neyse ki Harry'nin bazı konularda kendisinden daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı babası kesin bir profesör otoritesiyle hiç endişelenmediğini, çünkü tehlikeli bir şeyse çocukların bunu yapmasına izin verilmesini hayal bile edemediğini açıkladı.

Yine de Harry'nin akşam yemeğinin tadını çıkarmakta zorlanmasının nedeni bu değildi.

...kendiniz için üzülmenin sorunu, daha kötü durumda olan başka birini bulmanın hiç zaman almamasıydı.

Dr. Leo Granger bir noktada, Hermione'den hoşlanıyor gibi görünen o iyi öğretmenin, Profesör McGonagall'ın, ona okulda çok puan verip vermediğini sormuştu.

Hermione içten bir gülümsemeyle evet demişti.

Harry, Profesör McGonagall'*ın* hiçbir Hogwarts öğrencisine iltimas geçmeyeceğini, Hermione'nin de *bir* sürü puan aldığını, çünkü *her birini tek tek* hak ettiğini buz gibi *bir* sesle söylemekten kendini alıkoymayı biraz çabayla başarmıştı.

Başka bir noktada Leo Granger masadakilere Hermione'nin çok zeki olduğunu ve cadı meselesi olmasaydı tıp fakültesine gidip diş hekimi olabileceğini söylemişti.

Hermione yine gülümsedi ve hızlı bir bakış Harry'nin Hermione'nin de *uluslararası* üne sahip bir *bilim adamı* olabileceğini söylemesini ve Granger'ların *kızları* yerine *oğulları* olsaydı bu düşüncenin akıllarına gelip gelmeyeceğini sormasını engelledi.

çocuklarının kendilerinden daha iyi olması için her iki şekilde de kabul edilemez.

Ama Harry hızla kaynama noktasına ulaşıyordu.

Ve kendi babasının Harry'nin bir dahi olarak gelişimini desteklemek için her *zaman* elinden geleni yapmış, onu her *zaman* daha yükseğe ulaşması için cesaretlendirmiş ve bir dahi çocuk henüz çocuk olsa bile, başarılarının hiçbirini küçümsememiş olduğu gerçeğini daha *çok* takdir etmeye başlamıştı. Annem Vernon Dursley'yle evlenseydi, Harry böyle bir evde mi yaşayacaktı?

Harry yine de elinden geleni yapıyordu.

Profesör Michael Verres-Evans, "Ve gerçekten de süpürgeye binme ve Biçim Değiştirme hariç *tüm* derslerinde seni yeniyor mu?" dedi.

"Evet," dedi Harry zoraki bir sakinlikle, Noel Arifesi hindisinden bir ısırık daha koparırken. "Çoğunda ." Harry'nin bunu itiraf etmekte daha isteksiz olacağı başka koşullar da vardı, bu yüzden şimdiye kadar babasına söylemeye fırsat bulamamıştı.

"Hermione okulda her zaman oldukça başarılı olmuştur," dedi Dr. Leo Granger memnun bir ses tonuyla.

Profesör Michael Verres-Evans, "Harry ulusal düzeyde yarışıyor!" dedi.

"Canım!" dedi Petunia.

Hermione kıkırdıyordu ve bu Harry'nin onun durumu hakkında daha iyi hissetmesini sağlamıyordu. Hermione'nin *canı sıkılmış* gibi görünmüyordu ve *bu* da *Harry'*nin *canını sıkıyordu*.

"Ona yenilmekten utanmıyorum, baba," dedi Harry. Şu anda utanmıyordu. "Dersin ilk gününden önce bütün ders kitaplarını ezberlediğinden bahsetmiş miydim? Ve evet, onu test ettim."

"Bu onun için *olağan bir* şey mi?" Profesör Verres-Evans Granger'lara şöyle dedi.

"Evet, Hermione her zaman bir şeyler ezberler," dedi Dr. Roberta Granger neşeli bir gülümsemeyle. "Yemek kitaplarımdaki tüm tarifleri ezbere biliyor. Ne zaman yemek yapsam onu özlüyorum."

Babasının yüzündeki ifadeye bakılırsa, Harry'nin hissettiklerinin en azından bir kısmını babası da hissediyordu.

"Merak etme baba," dedi Harry, "şimdi alabileceği bütün ileri düzey dersleri alıyor. Hogwarts'taki öğretmenleri onun zeki olduğunu biliyor, *ailesinin aksine!* "

Son üç kelimede sesi yükselmişti ve bütün yüzler ona bakarken ve Hermione tekrar tekmelerken bile, Harry her şeyi berbat biliyordu, ama bu çok fazlaydı, çok fazla.

"Elbette onun zeki olduğunu biliyoruz," dedi Leo Granger, yemek masalarında sesini yükseltme cüretini gösteren çocuğa gücenmiş gibi bakmaya başlamıştı.

"En ufak bir fikrin bile yok," dedi Harry, sesine buzlar sızmaya başlamıştı. "Çok kitap okuduğunu ve bunun sevimli olduğunu düşünüyorsun, değil mi? mükemmel olduğunu görüyorsun ve derslerinde başarılı olmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorsun. Kızınız kendi neslinin en yetenekli cadısı ve Hogwarts'ın en parlak yıldızı ve bir gün, Dr. ve Dr. Granger, tarihin sizi hatırlamasının tek nedeni onun ebeveynleri olmanız olacak!"

Oturduğu yerden sakince kalkıp masanın etrafında dolaşan Hermione, Harry'nin gömleğini omzundan tutup onu sandalyesinden çekmek için o anı seçti. Harry çekilmesine izin verdi, ama Hermione onu sürükleyerek götürürken sesini daha da yükselterek, "Bin yıl sonra Hermione Granger'ın anne babasının dişçi olması, dişçiliği hatırlayanların tek nedeni olacak!" dedi.

Roberta genç yüzünde sabırlı bir ifadeyle kızının az önce Yaşayan Çocuk'u sürükleyerek odadan çıkardığı yere baktı.

Profesör Verres eğlenen bir gülümsemeyle, "Çok özür dilerim," dedi. "Ama lütfen endişelenmeyin, Harry hep konuşur. Zaten evli bir çift gibi değiller mi?"

Korkutucu *olan, öyle olmalarıydı.*

Harry, Hermione'den oldukça sert bir azar işitmeyi bekliyordu.

Ama Hermione onları bodrum girişine çekip kapıyı arkalarından kapattıktan sonra arkasını döndü.

- ve Harry'nin anlayabildiği kadarıyla gerçekten gülümsüyordu.

"Lütfen yapma, Harry," dedi yumuşak bir sesle. "Çok nazik olmana rağmen. Her şey yolunda."

Harry sadece ona baktı. "Buna nasıl dayanabiliyorsun?" dedi. Sesini alçak tutmak zorundaydı, ailelerinin duymasını istemiyorlardı, ama sesi yükselmese de tizleşti. " *Buna nasıl dayanabiliyorsun?* "

Hermione omuz silkti ve "Ebeveynler böyle *olmalı diye* mi?" dedi.

"Hayır," dedi Harry, sesi alçak ve yoğundu, "değil, babam beni asla aşağılamaz - yani, aşağılıyor ama asla böyle değil -"

Hermione tek bir parmağını kaldırdı ve Harry onun sözcükleri arayışını izleyerek bekledi. "Harry..." demesi biraz zaman aldıProfesör McGonagall ve Profesör Flitwick beni seviyor, çünkü ben kuşağımın en yetenekli cadısıyım ve Hogwarts'ın en parlak yıldızıyım. Ve annemle babam bunu bilmiyor, sen de onlara asla söyleyemeyeceksin, ama yine de beni seviyorlar. Bu da Hogwarts' ve evde her şeyin olması gerektiği gibi olduğu anlamına geliyor. Ve onlar *benim* ailem olduğu için, Bay Potter, tartışmaya hakkınız yok." Yine o yemek zamanındaki gizemli gülümsemesini takınmış, Harry'ye sevgiyle bakıyordu. "Anlaşıldı *mı*, Mr Potter?"

Harry sıkıca başını salladı.

"Güzel," dedi Hermione ve eğilip onu yanağından öptü.

Konuşma henüz yeni başlamıştı ki, uzaktan gelen tiz bir çığlık onlara doğru süzüldü,

" *Hey! Öpüşmek yok!* "

İki baba kahkahalara boğulurken, iki anne de aynı korku dolu bakışlarla sandalyelerinden kalkıp bodruma doğru koşmaya başladılar.

Çocuklar geri getirildiğinde, Hermione buzbir ses tonuyla Harry'yi asla öpmeyeceğini söylüyordu

ve Harry öfkeli bir sesle, onun deneyecek kadar yaklaşmasına izin vermeden önce Güneş'in yanıp kül olacağını .

Bu da her şeyin olması gerektiği gibi olduğu anlamına geliyordu ve hepsi Noel yemeklerini bitirmek için tekrar oturdular.

Ara: Sınırı Aşmak

Neredeyse gece yarısıydı.

Geç saatlere kadar ayakta kalmak Harry için yeterince basitti. Sadece Zaman Döndürücü'yü kullanmamıştı. Harry, Noel Arifesi Noel Günü'ne dönüştüğünde uyanık olduğundan emin olmak için uyku döngüsünü zamanlama geleneğini takip etti; çünkü hiçbir zaman Noel Baba'ya inanacak kadar genç olmasa da, bir zamanlar şüphe edecek kadar gençti.

Gece evinize giren ve size hediyeler getiren gizemli bir figür olsaydı ne güzel olurdu...

O anda Harry'nin omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Korkunç bir şeyin yaklaştığına dair bir ima. Sürünen

bir dehşet.

Bir kıyamet duygusu.

Harry yatakta dimdik oturdu.

Pencereye baktı.

" *Profesör Quirrell?* " Harry çok sessiz bir şekilde çığlık attı.

Profesör Quirrell hafif bir kaldırma hareketi yaptı ve Harry'nin penceresi çerçevesinin içine katlanır gibi oldu. Bir anda soğuk bir kış rüzgârı, siyah ve yıldızların arasında, gri gece bulutlarıyla beneklenmiş bir gökyüzünden birkaç kar tanesiyle birlikte boşluktan odanın içine doğru esti.

Savunma Profesörü normal bir sesle, "Korkmayın Bay Potter," dedi. "Anne ve babanızı uykuya daldırdım; ben gidene kadar uyanmayacaklar."

"Kimsenin nerede olduğumu bilmemesi gerekiyor!" dedi Harry, çığlığını hâlâ sessiz tutarak. "Baykuşların bile postalarımı Hogwarts'a götürmesi gerekiyor, buraya değil!" Harry bunu isteyerek kabul etmişti; bir Ölüm Yiyen'in ona sihirle tetiklenen bir el bombası göndererek her an tüm savaşı kazanabilmesi aptalca olurdu.

Profesör Quirrell pencerenin ötesindeki arka bahçede durduğu yerden sırıtıyordu. "Oh, endişelenmemeliyim, Mr. Potter. Tılsımların yerinin tespit edilmesine karşı çok iyi korunuyorsunuz ve hiçbir saf kanlı telefon rehberine başvurmayı düşünmez." Sırıtışı daha da genişledi. "Ve Müdür'ün bu evin etrafına koyduğu koruma duvarlarını aşmak için epey çaba sarf etmen gerekti - tabii adresini bilen biri dışarıda bekleyip bir sonraki ayrılışında sana saldırabilirdi."

Harry bir süre Profesör Quirrell'a baktı. "Nesin sen burada *ne yapıyorsun*?" Harry sonunda konuştu.

Profesör Quirrell'in yüzündeki gülümseme kayboldu. Savunma Profesörü sessizce, "Özür dilemeye geldim, Bay Potter," dedi. "Sizinle bu kadar sert konuşmamalıydım -"

"Yapma," dedi Harry. Pijamasının etrafına sardığı battaniyeye baktı. "Yapma işte."

"Sizi bu kadar mı kırdım?" dedi Profesör Quirrell'in sessiz sesi.

"Hayır," dedi Harry. "Ama özür dilersen dileyeceksin."

"Anlıyorum," dedi Profesör Quirrell ve bir anda sesi sertleşti. "O halde size eşit davranacaksam, Mr.
Potter, dost Slytherin'ler arasında geçerli olan görgü kurallarını ciddi biçimde ihlal ettiğini söylemeliyim. Eğer şu anda birine karşı oyun oynamıyorsan, planlarına bu şekilde karışmamalısın, onlara sormadan olmaz. Çünkü ne gerçek planlarının ne de kaybedebilecekleri risklerin ne olduğunu bilemezsiniz. Bu sizi onların düşmanı olarak gösterir, Bay Potter."

"Özür dilerim," dedi Harry, Profesör Quirrell'ın kullandığı aynı sessiz tonda.

"Özür kabul edildi," dedi Profesör Quirrell.

"Ama," dedi Harry, hâlâ sessizce, "seninle bir noktada politika hakkında daha fazla konuşmalıyız."

Profesör Quirrell içini çekti. "Küçümsemeden hoşlanmadığınızı biliyorum Bay Potter -"

Bu biraz yetersiz bir ifadeydi.

"Profesör Quirrell, "Ama bunu açıkça belirtmezsem daha da küçümseyici olur," dedi. Bazı hayat tecrübeleriniz eksik, Bay Potter."

Harry sakince, "Peki yeterli hayat tecrübesi olan herkes seninle aynı fikirde mi?" dedi.

"Quidditch oynayan biri için hayat tecrübesi ne işe yarar ki?" dedi Profesör Quirrell ve omuz silkti. "Bence zamanla fikrini değiştireceksin, duyduğun her güven seni hayal kırıklığına uğrattıktan ve alaycı biri haline geldikten sonra."

Savunma Profesörü bunu sanki dünyanın en sıradan ifadesiymiş gibi söyledi, siyah çerçeveye karşı

Bir iki küçük kar tanesi ısıran kış havasında yanından geçip giderken yıldızları ve bulutlarla benekli gökyüzünü seyrediyordu.

"Bu bana bir şey hatırlattı," dedi Harry. "Mutlu Noeller."

"Sanırım," dedi Profesör Quirrell. "Sonuçta, eğer bu bir özür *değilse*, o zaman bir Noel hediyesi olmalı. Hatta şimdiye kadar verdiğim ilk hediye."

Harry, Roger Bacon'ın deneysel günlüğünü okuyabilmek için henüz Latince öğrenmeye bile başlamamıştı ve sormak için ağzını açmaya cesaret edemiyordu.

"Kışlık paltonuzu giyin," dedi Profesör Quirrell, "ya da varsa ısıtıcı iksirinizi alın ve benimle dışarıda, yıldızların altında buluşun. Bakalım bu sefer biraz daha uzun süre dayanabilecek miyim?"

Harry'nin sözleri sindirmesi bir an aldı, sonra da palto dolabına doğru koşmaya başladı.

Profesör Quirrell yıldız ışığı büyüsünü bir saatten fazla sürdürdü, ama Savunma Profesörü'nün yüzü gerildi ve bir süre sonra oturmak zorunda kaldı. Harry sadece bir kez itiraz etti ve susturuldu.

Dünyevi dönüşlerin hiçbir anlam ifade etmediği o zamansız boşlukta, sonsuza dek sürecek tek gerçek Sessiz Gece'de Noel Arifesi'nden Noel Günü'ne uzanan sınırı geçtiler.

Ve söz verildiği gibi, Harry'nin anne babası, Harry güvenle odasına dönene ve Savunma Profesörü gidene kadar mışıl mışıl uyudular.

Kardinal Günahı

Parlak güneş, parlak hava, parlak öğrenciler ve parlak ebeveynleri, Platform 9.75'in asfalt zeminini temizliyor, kış güneşi 5 Ocak 1992 sabahı saat 9:45'te gökyüzünde alçakta asılı duruyordu. Bazı küçük öğrenciler atkı ve eldiven takmışlardı ama çoğu cüppelerini giymişti; ne de olsa onlar büyücüydü.

Harry iniş platformundan uzaklaştıktan sonra atkısını ve paltosunu çıkardı, sandığının bir bölmesini açtı ve kışlık eşyalarını yerleştirdi.

Uzun bir süre orada durup Ocak havasının kendisini ısırmasına izin verdi, sadece nasıl bir şey olduğunu görmek için.

Harry büyücü cüppesini çıkarıp omuz silkti.

Ve sonunda Harry asasını çekti; daha yeni vedalaştığı babasını, sorunlarını geride bıraktığı dünyayı düşünmeden edemedi...

Harry kaçınılmaz *olan* için garip bir suçluluk duygusuyla, "*Termos*," dedi. "

İçinden bir sıcaklık aktı. Ve Yaşayan

Çocuk geri dönmüştü.

Harry esnedi ve gerindi, tatilinin sonunda kendini her şeyden çok uyuşuk hissediyordu. Bu sabah ders kitaplarını ya da ciddi bir bilimkurgu kitabını okuyacak gibi hissetmiyordu; ihtiyacı olan şey dikkatini meşgul edecek tamamen anlamsız bir şeydi...

Eğer dört Knut'u vermeye razı olursa, bunu elde etmek zor olmaz.

Ayrıca, *Daily Prophet* yozlaşmışsa ve *Quibbler* tek rakip gazeteyse, orada bastırılmış bazı gerçek haberler olabilir.

Harry, *Quibbler*'ın daha önce gördüğü manşeti geçip geçemeyeceğini merak ederek geçen seferki gazete bayisine geri döndü.

Harry yaklaşırken satıcı gülümsemeye başladı, sonra yara izini gören adamın yüzü birden değişti.

" *Harry Potter mı?* " diye haykırdı satıcı.

"Hayır, Bay Durian," dedi Harry, gözleri kısa süre adamın isim etiketine kaydı, "sadece harika bir taklit -"

Ve sonra Harry'nin sesi boğazında düğümlendi, *çünkü Quibbler*'ın üst katını gördü.

SULU KAHIN SIRLARI DÖKÜYOR:

KARANLIK LORD GERI DÖNECEK,

Harry bir an için yüzünü tutmaya çalıştı, sonra şok olmamanın da bir anlamda aynı derecede açıklayıcı olabileceğini fark etti -

"Affedersiniz," dedi Harry. Sesi biraz telaşlı çıkmıştı ve bunun çok mu açıklayıcı olduğunu, yoksa hiçbir şey bilmese normal tepkisinin ne olacağını bile bilmiyordu. Slytherinlerin çevresinde çok fazla zaman geçirmişti, sıradan insanlardan nasıl sır saklanacağını unutuyordu.

Dört Knut tezgâha vurdu. "*Quibbler*'ın bir kopyası, Lütfen."

Satıcı aceleyle ellerini sallayarak, "Oh, endişelenmeyin Bay Potter!" dedi. "Boş verin, sadece -"

Havada uçan bir gazete Harry'nin parmaklarına çarptı ve onu açtı.

SULU KAHIN SIRLARI DÖKÜYOR:

KARANLIK LORD GERİ

DÖNÜYOR, DRACO

MALFOY İLE EVLENİYOR

"Bedava," dedi satıcı, "*sizin* için, yani -" "Hayır," dedi

Harry, "zaten bir tane alacaktım." Satıcı paraları aldı

ve Harry okumaya devam etti.

"Tanrım," dedi Harry yarım dakika sonra, "bir kahine altı kadeh viski içiriyorsun ve o da her *türlü* gizli şeyi ortaya döküyor. Yani, Sirius Black ile Peter Pettigrew'un gizlice aynı kişi olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

"Ben değil," dedi satıcı.

"İkisinin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı bile var, bu yüzden gizlice aynı kişi olduğunu biliyoruz."

"Evet," dedi satıcı. "Oldukça zekice bir kılık değiştirme, değil

mi?" "Ve gizlice altmış beş yaşındayım."

"Bunun yarısı kadar bile görünmüyorsun," dedi satıcı .

"Ve ben Hermione Granger, Bellatrix Black, Luna Lovegood ve evet, Draco Malfoy ile nişanlıyım..."

"İlginç bir düğün olacak," dedi satıcı.

Harry gazeteden başını kaldırdı ve hoş bir sesle, "Biliyor musun, ilk başta Luna Lovegood'un deli olduğunu duymuştum ve gerçekten öyle mi, yoksa sadece bir şeyler uydurup kendi kendine kıkırdıyor mu diye merak etmiştim.
Sonra ikinci *Quibbler* başlığımı okuduğumda, onun deli olamayacağına karar verdim, yani, bu şeyleri *kolay* olamaz, bunu *kazara* yapamazsınız . Ve *şimdi* ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bence her şeye rağmen deli olmalı. Sıradan insanlar bir şeyler uydurmaya çalıştığında, ortaya *böyle* bir şey çıkmaz. Bir şeyler uydurmaya başladığınızda ortaya çıkan şeyin *bu* olması için kafanızın içinde bir şeylerin gerçekten ters gitmesi gerekir!"

Satıcı Harry'ye baktı.

"Cidden," dedi Harry. "Bu şeyleri kim *okuyor*?" "Sen,"

dedi satıcı.

Harry gazetesini okumak için uzaklaştı.

Bu trene binmeye hazırlandığı *ilk* seferde Draco'yla birlikte oturduğu yakın masaya oturmadı. Bu, tarihin tekerrür istemek gibi görünüyordu.

Sadece Hogwarts'taki ilk haftasının, *Quibbler*'a bakılırsa, elli dört yıl uzunluğunda olması değildi. Harry'nin naçizane görüşüne göre, hayatının yeni bir karmaşıklığa *ihtiyacı yoktu.*

Böylece Harry başka bir yerde, ana kalabalıktan ve ara sıra çıkan boğuk seslerden uzakta küçük bir demir sandalye buldu.

Ebeveynler çocuklarıyla birlikte içeri girdiler ve oturup *Quibbler*'ı okuyarak gizlenmiş bir haber olup olmadığını gördüler.

Ve bariz çılgınlıkların yanı sıra (eğer *bunlardan* herhangi biri gerçekse Tanrı hepsinin yardımcısı olsun) epeyce küçümseyici romantik dedikodu vardı; ama doğru olsaydı gerçekten o kadar *önemli* olacak hiçbir şey yoktu.

Harry tam da Bakanlığın tüm evlilikleri yasaklamak için önerdiği evlilik yasasını okuyordu ki -

"Harry Potter," dedi ipeksi bir ses ve Harry'nin kanında bir adrenalin şoku yarattı.

Harry başını kaldırdı.

"Lucius Malfoy," dedi Harry, sesi yorgun çıkıyordu. Bir dahaki sefere akıllıca olanı yapacak ve King's Cross'un Muggle bölümünde saat 10:55'e kadar dışarıda bekleyecekti.

Lucius nazikçe başını eğdi ve uzun beyaz saçları omuzlarına döküldü. Adam hâlâ aynı bastonu taşıyordu, sapı gümüş bir yılan başıyla siyah lake kaplıydı ve *tutuşundaki* bir şey sessizce *bunun ölümcül güce sahip bir silah olduğunu* söylüyordu, *ben güçsüzüm ve buna yaslanıyorum* değil. Yüzü ifadesizdi.

iki adam vardı, gözleri sürekli etrafı tarıyordu, asaları çoktan ellerindeydi. İkisi dört bacaklı ve dört kollu tek bir organizma gibi hareket kıdemli Crabbe ve Goyle, Harry hangisinin hangisi olduğunu tahmin edebileceğini düşündü, ama sonra bunun pek de önemi kalmadı. Onlar sadece Lucius'un uzantılarıydı, sanki sol ayağının en sağındaki iki parmağıymışlar gibi .

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Potter," dedi yumuşak, ipeksi ses. "Ama baykuşlarımın hiçbirine cevap vermediniz; ve bu, sizinle tanışmak için tek fırsatım olabilir diye düşündüm."

"Baykuşlarınızdan hiçbirini almadım," dedi Harry sakince. "Sanırım Dumbledore onları engelledi. Ama alsaydım bile Draco'nun aracılığı dışında onlara cevap vermezdim. Draco'nun bilgisi olmadan seninle doğrudan ilgilenmem dostluğumuza tecavüz olur."

Lütfen , lütfen ...

Gri gözler ona doğru parıldadı. "Bu senin pozun mu o zaman..." dedi kıdemli Malfoy. "Pekâlâ. Biraz oyun oynayacağım. Yakın arkadaşın, oğlumu o kızla herkesin önünde ittifak kurmaya ikna etmekteki amacın neydi?"

"Ah," dedi Harry hafifçe, "bu çok açık, değil mi? Draco'nun Granger'la çalışması, Muggle doğumluların insan olduğunu anlamasını sağlayacak. Bwa. Ha. Ha."

Lucius'un dudaklarında ince bir gülümseme izi belirdi. "Evet, bu Dumbledore'un planlarından birine benziyor. Ama *öyle değil.* ."

"Gerçekten de öyle," dedi Harry. "Bu Draco'yla oynadığım oyunun parçası, Dumbledore'un işi değil, söyleyeceklerim bu kadar."

"Oyun oynamayı bırakalım," dedi kıdemli Malfoy, gri gözleri aniden sertleşerek. "Eğer şüphelerim doğruysa, Dumbledore'un emirlerini yerine getirmeniz çok zor, *Bay Potter.* "

Hafif bir duraklama oldu.

"Yani biliyorsun," dedi Harry, sesi soğuktu. "Söyle bana. Tam olarak hangi noktada farkına vardın?"

"Profesör Quirrell'in küçük konuşmasına verdiğiniz yanıtı okuduğumda," dedi beyaz saçlı adam ve acımasızca kıkırdadı. "İlk başta kafam karıştı, çünkü kendi çıkarınıza uygun görünmüyordu; kimin çıkarına hizmet edildiğini anlamam günlerimi aldı ve sonunda her şey netleşti. Ayrıca açılardan olmasa da bazı açılardan zayıf olduğunuz da ortada."

"Çok akıllıca," dedi Harry, hâlâ soğukkanlıydı. "Ama belki de benim çıkarlarımı yanlış anlıyorsun."

"Belki de öyle." İpeksi sesine bir parça çelik karıştı. "Gerçekten de korktuğum şey tam olarak bu. Tahmin edemediğim bir amaçla oğlumla garip oyunlar oynuyorsun. Bu dostça bir davranış değil ve benden endişelenmemi *bekleyemezsiniz*!"

Lucius şimdi iki eliyle bastonuna dayanıyordu, iki eli de bembeyazdı ve korumaları aniden gerilmişti.

Harry'nin içindeki bazı içgüdüler korkusunu göstermenin, Lucius'un gözünün korkabileceğini görmesine izin vermenin çok kötü bir fikir olacağını söylüyordu. Zaten halka açık bir tren istasyonundaydılar -

"Harry sesine çelik gibi bir hava katarak, "Draco'ya zarar vermekten fayda sağlayabileceğimi düşünmeni ilginç buluyorum," dedi. Ama bunun konuyla ilgisi yok, Lucius. *O* benim arkadaşım ve ben arkadaşlarıma ihanet etmem."

" *Ne?*" diye fısıldadı Lucius. Yüzünde tam bir şok ifadesi vardı.

Sonra -

"Bölük," dedi kölelerden biri ve Harry sesten bunun kıdemli Crabbe olması gerektiğini düşündü.

Lucius doğruldu ve döndü, sonra da onaylamadığını belli eden bir tıslama çıkardı.

Neville yaklaşıyordu, korkmuş ama kararlı görünüyordu, arkasında hiç de korkmuş görünmeyen uzun boylu bir kadın vardı.

"Madam Longbottom," dedi Lucius buz gibi bir sesle.

"Mr. Malfoy," diye karşılık verdi kadın aynı soğukkanlılıkla. "Harry Potter'ımızı rahatsız mı ediyorsunuz?"

Lucius'tan gelen kahkaha sesi garip bir şekilde acı gibiydi. "Hiç . Onu benden korumaya mı geldin?" Beyaz saçlı başını Neville'e doğru kaydırdı. "Ve bu da Bay Potter'ın sadık teğmeni, Longbottom'ın son veliahtı, Neville, kendi kendine Kaos'u ilan eden. Dünya ne kadar da garip dönüyor. Bazen her şeyin delice olduğunu düşünüyorum."

Harry buna ne diyeceğini bilemiyordu, Neville ise şaşkın ve korkmuş görünüyordu.

Madam Longbottom, "Deli olanın dünya olduğundan şüpheliyim," dedi. Sesi kibirli bir ton aldı. "Kötü bir ruh hali içinde görünüyorsunuz Bay Malfoy. Sevgili Profesör Quirrell'ın konuşması size birkaç müttefik kaybettirdi mi?"

"Yeteneklerimle ilgili yeterince zekice bir iftiraydı," dedi Lucius soğuk bir sesle, "ama sadece benim gerçekten bir Ölüm Yiyen olduğuma inanan aptallar üzerinde etkili olabilir."

" *Ne?*" diye geveledi Neville.

"*Imperius*'un emrindeydim, genç adam," dedi Lucius, sesi artık yorgun çıkıyordu. "Karanlık Lord, Malfoy Hanesi'nin desteği olmadan safkan aileler arasında adam toplamaya başlayamazdı. Ben karşı çıktım ve o da benden emin oldu.

Kendi Ölüm Yiyenleri daha sonrasına kadar bunu bilmiyordu, bu yüzden taşıdığım sahte İşaret; gerçi gerçekten rıza göstermediğim için beni bağlamıyor. Bazı Ölüm Yiyenler hâlâ onların arasında en önde olduğuma inanıyor ve bu ulusun huzuru için, onları kontrol altında tutmak amacıyla buna inanmalarına izin verdim. Ama kendi seçtiğim o talihsiz maceracıyı destekleyecek kadar aptal değildim -"

Madam Longbottom, "Onu görmezden gel," dedi, talimat Neville'e olduğu kadar Harry'ye de yönelikti. "Veritaserum altında vereceğiniz ifadeden korktuğu için hayatının geri kalanını rol yaparak geçirmek zorunda." Kötü niyetli bir memnuniyetle söyledi.

Lucius ona umursamaz bir tavırla sırtını döndü ve tekrar Harry'yle yüzleşti. "Bu cadalozun gitmesini rica edecek misiniz *Bay Potter?* "

Harry kuru bir sesle, "," dedi. "Malfoy Hanesi'nin kendi yaşımda olan kısmıyla uğraşmayı tercih ederim."

Sonra uzun bir duraklama oldu. Gri gözler onu aradı.

"Elbette..." dedi Lucius yavaşça. "Şimdi kendimi aptal gibi

hissediyorum.
Bunca zamandır ne konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davranıyordun."

Harry bakışları karşıladı ve hiçbir şey söylemedi.

Lucius bastonunu birkaç santimetre kaldırdı ve sertçe yere vurdu.

Dünya soluk bir pus içinde kayboldu, tüm sesler kesildi, evrende Harry, Lucius Malfoy ve yılan başlı bastondan başka bir şey yoktu.

"Oğlum benim kalbim," dedi kıdemli Malfoy, "bu dünyada elimde kalan son değerli şey ve şunu söylüyorum

Size dostluk ruhuyla : Eğer oğluma bir zarar gelirse, hayatımı intikam almaya adarım. Ama oğluma zarar gelmediği sürece, çabalarınızda size bol şans diliyorum. Benden başka bir şey istemediğin gibi, ben de senden başka bir şey istemeyeceğim."

Sonra soluk sis kayboldu ve öfkeli Madam Longbottom'ın kıdemli Crabbe tarafından ilerlemesinin engellendiğini gösterdi; asası şimdi onun elindeydi.

" ne *cüret*!" diye tısladı.

Lucius'un koyu renk cüppesi ve beyaz saçları etrafında dönerken kıdemli Goyle'a döndü. "Malfoy Malikânesi'ne dönüyoruz."

Üç kez Görünüş patlaması oldu ve gittiler. Bunu bir sessizlik

izledi.

"Aman *Tanrım*," dedi Madam Longbottom. "Bu da neydi şimdi?"

Harry çaresizce omuz silkti. Sonra Neville'e baktı. Neville'in

alnında ter vardı.

"Çok teşekkür ederim Neville," dedi Harry. "Yardımın çok makbule geçti, Neville. Ve şimdi, Neville, bence oturmalısın."

"Evet, General," dedi Neville ve Harry'nin yanındaki diğer sandalyelerden birine gelmek yerine, yarı çökmüş bir halde kaldırıma oturdu.

"Torunumda pek çok değişiklik yapmışsınız," dedi Madam Longbottom. "Bazılarını onaylıyorum ama onaylamıyorum."

"Hangisinin hangisi olduğunu gösteren listeyi bana gönder," dedi Harry. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Neville inledi ama bir şey söylemedi.

Madam Longbottom kıkırdadı. "Alacağım genç adam, teşekkür ." Sesi alçaldı. "Bay Potter... Profesör Quirrell tarafından yapılan konuşma ulusumuzun uzun zamandır duymaya ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Bu konudaki yorumunuz için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Harry yumuşak bir sesle, "Fikrinizi dikkate alacağım," dedi.

Madam Longbottom, "Umarım öyledir," dedi ve torununa döndü. "Hâlâ yapmam gereken -"

"Gitmende bir sakınca yok büyükanne," dedi Neville. "Bu sefer tek başıma iyi olacağım."

"*işte bunu* " dedi ve bir sabun köpüğü gibi patlayıp kayboldu.

İki çocuk bir süre sessizce oturdu.

Önce Neville konuştu, sesi yorgun çıkıyordu. "Onun onayladığı tüm değişiklikleri düzeltmeye çalışacaksın, değil mi?"

"Hepsi değil," dedi Harry masumca. "Sadece seni ayartmadığımdan emin olmak istiyorum."

Draco *çok* endişeli görünüyordu. Draco'nun Harry'nin sandığına inmeleri ve sadece sesi bulanıklaştıran bir bariyer değil, gerçek bir Susturma Büyüsü kullanmaları konusunda ısrar etmesine rağmen Harry'nin kafası sürekli sağa sola gidip geliyordu.

" Babama *ne* dedin?" diye patladı Draco, Susturma Büyüsü yapılıp Platform 9 3/4'ün sesleri kaybolduğu anda.

"Ben... bak, seni bırakmadan önce *sana* ne dediğini söyleyebilir misin?" dedi Harry.

"Beni tehdit ediyor gibi görünüyorsan bunu ona hemen söylemem gerektiğini," dedi Draco. "*Sana* tehdit oluşturabilecek bir şey yapıyorsam bunu ona hemen söylemem gerektiğini*!* Babam senin *tehlikeli* olduğunu düşünüyor, Harry, bugün ona her ne söylediysen bu onu *korkuttu*! *Babamı korkutmak iyi bir fikir değil!* "

Oh, lanet olsun...

" *Ne* hakkında konuştunuz?" diye sordu Draco.

Harry sandığının dibinde duran küçük katlanır sandalyede yorgunca arkasına yaslandı. "Biliyor musun Draco, rasyonelliğin temel sorusu 'Neyi bildiğimi sanıyorum ve bunu nasıl bildiğimi sanıyorum' olduğu gibi, bunun tam tersi olan bir düşünme biçimi, büyük bir günah da var.
Antik Yunan filozofları gibi. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri yoktu, bu yüzden etrafta 'Her şey sudur' ya da 'Her şey ateştir' gibi şeyler söyleyip duruyorlardı ve kendilerine asla 'Bir dakika, her şey su *olsa* bile, bunu nasıl *bilebilirim*? Kendilerine, bu olasılığı hayal edebileceğiniz *diğer* tüm olasılıklardan ayıran kanıtlara sahip olup olmadıklarını sormadılar, teori doğru *olmasaydı* karşılaşma ihtimallerinin çok düşük olacağı kanıtlara -"

" *Harry*," dedi Draco, sesi gerilmişti, "*Babamla ne konuştunuz?* "

"Aslında bilmiyorum," dedi Harry, "bu yüzden bir şeyler uydurmamam çok önemli -"

Harry daha önce Draco'nun dehşet içinde bu kadar yüksek perdeden çığlık attığını hiç duymamıştı.

Bilge Gibi Davranmak, Bölüm 1

Düdük. Tik. Bzzzt. Ding. Glorp. Pop. Splat. Chime. Toot. Puff. Tinkle. Kabarcık. Bip. Güm. Crackle. Whoosh. Hiss. Pffft. Whirr.

Profesör Flitwick o Pazartesi günü Charms dersinde Harry'ye sessizce katlanmış bir parşömen uzatmıştı ve notta Harry'nin Müdür'ü uygun olduğu bir zamanda ve kimsenin, özellikle de Draco Malfoy ya da Profesör Quirrell'ın fark etmeyeceği bir şekilde ziyaret etmesi gerektiği yazılıydı. Gargoyle için tek seferlik parolası "gıcık ossifrage" olacaktı. Bu parolaya, Profesör Flitwick'in kendisine sert bir şekilde baktığı, gözlerinin ara sıra kırpıştığı, son derece sanatsal bir mürekkep çizimi eşlik ediyordu; notun altında ise üç kez altı çizilmiş olarak, BAŞINIZI DERDE ibaresi yer alıyordu.

Böylece Harry Biçim Değiştirme dersini bitirmiş, Hermione'yle çalışmış, akşam yemeğini yemiş, teğmenleriyle konuşmuş ve sonunda, saat dokuzu vurduğunda, kendini görünmez kılıp saat altıya geri dönmüş ve yorgun argın çirkin heykele, dönen sarmal merdivenlere, tahta kapıya, ufak tefek şeylerle dolu odaya ve Müdür'ün gümüş sakallı figürüne doğru ilerlemişti.

Bu kez Dumbledore oldukça ciddi görünüyordu, her zamanki gülümsemesi yoktu ve her zamankinden daha koyu ve ağırbaşlı bir mor pijama giymişti.

"Geldiğin için teşekkürler Harry," dedi Müdür. Yaşlı büyücü tahtından kalktı, odayı ve garip cihazları yavaşça gözden geçirmeye başladı. "Önce, sen

Lucius Malfoy ile dünkü karşılaşmanızın notları yanınızda mı?"

"Notlar mı?" diye geveledi Harry.

" Mutlaka yazmışsındır..." dedi yaşlı büyücü ve sesi kesildi.

Harry kendini oldukça utanmış hissetti. Evet, eğer anlamadığınız önemli ipuçlarıyla dolu gizemli bir konuşmayı el yordamıyla geçtiyseniz, yapılacak *en bariz* şey hemen ardından, hafızanız silinmeden önce her şeyi yazmak olurdu, böylece daha sonra anlamaya çalışabilirdiniz.

"," dedi Müdür, "ezberden o zaman."

Harry elinden geldiğince utangaç bir şekilde ezberden okudu ve neredeyse yarısına gelmişti ki, muhtemelen deli olan Müdür'e her şeyi anlatmanın akıllıca olmadığını fark etti, en azından önce düşünmeden, ama sonra Lucius *kesinlikle* kötü bir adamdı ve Dumbledore'un rakibiydi, bu yüzden ona söylemek muhtemelen iyi bir fikirdi ve Harry zaten konuşmaya başlamıştı ve şimdi bir şeyleri hesaplamaya çalışmak için çok geçti...

Harry hatıralarını dürüstçe tamamladı.

Harry konuşmaya devam ettikçe Dumbledoreun yüzü daha mesafeli bir hal almıştı ve sonunda yüzünde eskiden kalma bir ifade, havada bir sertlik vardı.

"Pekâlâ," dedi Dumbledore. "O halde Malfoy'un varisinin zarar *görmemesi* için elinizden gelenin en iyisini yapmanızı öneririm. Ben de aynısını yapacağım." Müdür kaşlarını çatmış, parmakları *Leliel* yazılı bir levhanın mürekkep gibi siyah yüzeyinde sessizce ilerliyordu. "Ve ben

bence *her şeyden* kaçınmak sizin için son derece akıllıca olacaktır.
bundan böyle Lord Malfoy'la etkileşimde bulunmayacağım."

" Ondan bana gelen baykuşları mı engelledin?" dedi Harry.

Müdür uzun bir süre Harry'ye baktı, sonra isteksizce başını salladı.

Nedense Harry kendini olması gerektiği kadar öfkeli hissetmiyordu. Belki de Harry şu anda Müdür'ün bakış açısına sempati duymayı çok kolay buluyordu. Harry bile Dumbledore'un neden Lucius Malfoy'la etkileşime girmesini istemediğini anlayabiliyordu; bu *kötü* bir şey gibi görünmüyordu.

Müdürün Zabini'ye şantaj yapması gibi değil... bunun için ellerinde sadece Zabini'nin sözü vardı ve Zabini de hiç güvenilmez biriydi, aslında Zabini'*nin* neden Profesör Quirrell'dan en çok sempati göreceği hikayeyi anlatmadığını anlamak zordu...

"İtiraz etmek yerine, senin açını anladığımı söylesem," dedi Harry, "sen de baykuşlarımı yakalamaya devam etsen, ama kimden olduğunu bana söylesen nasıl olur?"

"Korkarım sana gelen pek çok baykuşun yolunu kestim," dedi Dumbledore ağırbaşlı bir sesle. "Sen ünlü birisin Harry ve ben onları geri çevirmesem, bazıları bu ülkenin çok dışından olmak üzere günde düzinelerce mektup alacaksın."

" *Bu*," dedi Harry, şimdi biraz öfke hissetmeye başlamıştı, "biraz fazla ileri gitmek gibi görünüyor -"

"O mektupların çoğu," dedi yaşlı büyücü sessizce, "sizden veremeyeceğiniz şeyler istiyor . Elbette onları okumadım, sadece gönderenlerine teslim edilmeden geri gönderdim. Ama biliyorum, çünkü ben de onları alıyorum. Ve sen

Harry, her sabah kahvaltıdan önce kalbinin altı kez kırılması için çok gençsin."

Harry ayakkabılarına baktı. Mektupları okuyup kendi kendine karar vermek için ısrar etmeliydi, ama... içinde sağduyunun küçük bir sesi vardı ve şu anda çok yüksek sesle bağırıyordu.

"Teşekkür ," diye mırıldandı Harry.

"Seni buraya çağırmamın bir diğer nedeni de," dedi yaşlı büyücü, "senin eşsiz dehana danışmak istememdi."

"Biçim değiştirme mi?" dedi Harry, şaşırmış ve gururu okşanmıştı.

"Hayır, *o* eşsiz dahi değil," dedi Dumbledore. "Söyle bana Harry, eğer bir Ruh Emici'nin Hogwarts arazisine girmesine izin verilseydi ne gibi kötülükler yapabilirdin?"

Profesör Quirrell'in, öğrencilerinin Patronus Büyüsü'nün sözcüklerini ve hareketlerini öğrendikten sonra yeteneklerini gerçek bir Ruh Emici'ye karşı test etmelerini istediği, daha doğrusu talep ettiği ortaya çıktı.

"Profesör Quirrell Patronus Büyüsü'nü kendisi yapamıyor," dedi Dumbledore, aygıtların arasında yavaş adımlarla ilerlerken. "Bu asla iyiye işaret değil. Ama sonra, öğrenmek isteyen her öğrenciye Patronus Büyüsü'nü öğretmek için dışarıdan eğitmenler getirilmesini talep ederken bu gerçeği bana *gönüllü olarak* söyledi; eğer ben yapmazsam masrafları kendisi ödemeyi teklif etti. Bu beni çok etkiledi. Ama şimdi bir Ruh Emici getirmekte ısrar ediyor -"

"Müdür Bey," dedi Harry sessizce, "Profesör Quirrell gerçekçi ateş testlerine çok inanıyor.

savaş koşulları. Gerçek bir Ruh Emici getirmek istemesi *tamamen* onun karakterine uygun."

Şimdi Müdür Harry'ye tuhaf tuhaf bakıyordu. "*Karakter olarak mı?* " dedi yaşlı büyücü.

"Yani," dedi Harry, "bu Profesör Quirrell'ın genellikle davranış biçimiyle tamamen tutarlı..." Harry sözünü yarıda kesti. Neden o şekilde söylemişti ki?

Müdür başını salladı. "Demek siz de benimle aynı şeyi düşünüyorsunuz; bunun bir bahane olduğunu. Kesinlikle çok *makul* bir bahane; çok daha fazla. Çoğu zaman, görünüşte Patronus Büyüsü yapamayan büyücüler, gerçek bir Ruh Emici'nin varlığında başarılı olurlar ve tek bir ışık titreşiminden tamamen bedensel bir Patronus'a dönüşürler. Bunun kimse bilmiyor; ama öyle."

Harry kaşlarını çattı. "O zaman neden şüphelendiğini gerçekten anlamıyorum -"

Müdür çaresizlik içindeymiş gibi ellerini iki yana açtı. "Harry, *Savunma Profesörü* benden tüm yaratıkların en karanlığını Hogwarts'ın kapılarından geçirmemi istedi. Şüpheli olmalıyım." Müdür iç çekti. "Yine de Ruh Emici muazzam bir kafesin içinde korunacak, kollanacak, ben de her an onu izlemek için orada olacağım - ne kötülük yapılabileceğini düşünemiyorum. Ama belki de sadece bunu göremiyorumdur. Bu yüzden sizden rica ediyorum."

Harry ağzı açık bir şekilde Müdür'e baktı. O kadar şaşırmıştı ki, gururunun okşandığını bile hissedemiyordu.

" *Ben mi?*" dedi Harry.

"Evet," dedi Dumbledore hafifçe gülümseyerek. "Düşmanlarımı önceden tahmin etmek, kötü zihinlerini kuşatmak ve şeytani düşüncelerini öngörmek için elimden geleni yapıyorum. Ama bir Hufflepuff'ın kemiklerini silah olarak keskinleştirmeyi asla hayal edemezdim."

Harry bunu *hiç* miydi?

"Müdürüm," dedi Harry bıkkınlıkla, "kulağa hoş gelmediğini biliyorum, ama ciddiyim: Ben kötü değilim, sadece çok yaratıcıyım -"

"Ben senin kötü olduğunu söylemedim," dedi Dumbledore ciddiyetle. "Kötülüğü anlamanın olmak olduğunu söyleyenler var; ama onlar sadece bilge davranıyorlar. Daha ziyade, sevgiyi bilmeyen, sevgiyi hayal etmeye cesaret edemeyen ve kötülük olmaktan çıkmadan sevgiyi asla anlayamayacak olan kötülüktür. Ve sanıyorum ki sen, Karanlık Büyücüler'in zihinlerine girmenin yolunu benden daha iyi hayal , hem de hâlâ sevgiyi bilerek. Öyleyse, Harry." Müdür'ün gözleri dikkatle bakıyordu. "Profesör Quirrell'ın yerinde olsaydın, bir Ruh Emici'nin Hogwarts arazisine girmesine izin vermem için beni kandırdıktan sonra ne gibi kötülükler yapabilirdin?"

"*Dur* bakalım," dedi Harry ve şaşkın bir halde Müdür'ün masasının önündeki sandalyeye doğru ilerleyip oturdu. Bu kez tahta tabure değil, geniş ve rahat bir sandalyeydi ve Harry içine gömülürken kendini sarılmış hissediyordu.

Dumbledore ondan Profesör Quirrell'ı alt etmesini istiyordu.

Birinci nokta: Harry, Profesör Quirrell'ı Dumbledore'dan daha çok seviyordu.

İkinci nokta: Hipotez, Savunma Profesörünün kötü bir şey yapmayı planladığıydı ve bu subjektif

Harry'nin bunu önlemek için Müdür'e yardım etmesi *gerekirdi*.

Üçüncü nokta.

"Müdürüm," dedi Harry, "Profesör Quirrell bir şeyler çeviriyorsa, onu alt edebileceğimden emin değilim. çok daha tecrübeli."

Yaşlı büyücü başını salladı, gülümsemesine rağmen bir şekilde çok ciddi görünmeyi başarıyordu. "Kendini hafife alıyorsun."

Harry'ye ilk kez biri *böyle* bir şey söylemişti.

"Hatırlıyorum," diye devam etti yaşlı büyücü, "tam da bu ofiste, Slytherin Hanesi Başkanı'yla yüzleşirken soğuk ve kontrollü, sınıf arkadaşlarını korumak için kendi Müdürüne şantaj yapan genç bir adam. Ve ben bu genç adamın Profesör Quirrell'den, Lucius Malfoy'dan daha kurnaz olduğuna, büyüyünce Voldemort'un kendisine denk olacağına inanıyorum. Danışmak istediğim kişi o."

Harry bu isimle içinden geçen ürpertiyi bastırdı ve düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak Müdür'e baktı.

Ne kadarını biliyor?

Müdür, Harry'yi gizemli karanlık tarafının pençesinde görmüştü, hem de Harry'nin hiç olmadığı kadar derin bir şekilde. Harry, geçmişteki halinin daha yaşlı Slytherin'lerle yüzleşmesini, alnında yara izi olan ve diğerleri gibi davranmayan çocuğu, görünmez bir şekilde Zamana Dönüşmüş olarak izlemenin nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyordu. *Tabii ki* Müdür, odasındaki çocukta bir tuhaflık olduğunu fark edecekti...

Ve Dumbledore, evcil kahramanının, kaderindeki düşmanı olan Karanlık Lord'a denk bir kurnazlığa sahip olduğu sonucuna varmıştı.

Karanlık Lord'un tüm hizmetkârlarının sol kollarına açıkça görülebilen bir Karanlık İşaret koyduğu ve öğrenmek istediği dövüş sanatını öğreten manastırın tamamını katlettiği düşünülürse, pek de fazla bir şey istemiyordu.

Profesör Quirrell ile boy ölçüşecek kadar kurnazlık *tamamen* farklı bir sorun düzeni.

Ama Müdür'ün Harry soğuk ve karanlık bir tavır takınıp kulağa etkileyici bir kurnazlık gibi gelen bir cevap verene kadar tatmin olmayacağı da açıktı... Profesör Quirrell'ın Savunma dersine engel olmasa iyi olurdu.

Ve tabii ki Harry karanlık tarafına geçecek ve her ihtimale karşı dürüst olmak için o yönden de düşünecekti.

"Bana Ruh Emici'nin nasıl ve nasıl korunacağını anlat," dedi Harry.

Dumbledoreun kaşları bir an için kalktı ve sonra yaşlı büyücü konuşmaya başladı.

Ruh Emici, her üçü de Müdür tarafından şahsen tanınan ve her üçü de cismani Patronus Büyüsü yapabilen bir Seherbaz üçlüsü tarafından Hogwarts arazisine nakledilecekti. Onları arazinin kenarında Dumbledore karşılayacak ve Ruh Emici'yi Hogwarts koğuşlarından geçirecekti -

Harry geçiş izninin kalıcı mı yoksa geçici mi olduğunu, yani birinin ertesi gün aynı Ruh Emici'yi tekrar getirip getiremeyeceğini sordu.

Geçiş izni geçiciydi (Müdür onaylayan bir baş hareketiyle cevap verdi) ve açıklama devam etti: Okulun

Ruh Emici, Dönüştürülmüş değil, gerçek dövme titanyum çubuklardan oluşan bir kafesin içinde olacaktı; Ruh Emici'nin varlığı zamanla bu metali aşındırıp toza dönüştürecekti ama bu bir günde olmayacaktı.

Sıralarını bekleyen öğrenciler Ruh Emici'nin oldukça gerisinde, her an üç Seherbaz'dan ikisi tarafından tutulan iki cismani Patronus'un arkasında dururlardı. Dumbledore, Ruh Emici'nin kafesinin yanında Patronus'uyla birlikte beklerdi. Tek bir öğrenci Ruh Emici'ye yaklaşır, Dumbledore onun Patronus'unu etkisiz hale getirir, öğrenci kendi Patronus Büyüsü'nü yapmaya çalışır ve başarısız olursa, öğrenci kalıcı bir zarar görmeden Dumbledore Patronus'unu geri getirirdi. Eski düello şampiyonu Profesör Flitwick de öğrenciler yakındayken güvenlik marjını artırmak için orada bulunurdu.

"Neden Ruh Emici'nin yanında sadece *sen* bekliyorsun?" dedi Harry. "Yani, sen bir Seherbaz olması gerekmez miydi?"

Müdür başını salladı. "Patronus'umu her hale getirdiğimde Ruh Emici'ye tekrar tekrar maruz kalmaya dayanamadılar."

Ve eğer Dumbledore'un Patronus'u herhangi bir nedenle başarısız olursa, öğrencilerden biri hâlâ Ruh Emici'nin yakınındayken, üçüncü Seherbaz başka bir bedensel Patronus yaratır ve onu öğrenciye kalkan olarak gönderirdi...

Harry dürttü, dürttü ama güvenlikte bir açık göremedi.

Harry derin bir nefes aldı, sandalyeye daha da gömüldü, gözlerini kapadı ve hatırladı:

"Ve bu da... beş puan mı olacak? Hayır, Ravenclaw'dan geri sohbet için on puan alalım."

Soğuk artık daha yavaş, daha isteksizce geliyordu, Harry son zamanlarda karanlık tarafını pek kullanmıyordu...

Harry, kanı ölümcül bir kristal berraklığına yaklaşacak kadar soğumadan önce, İksir dersinin tamamını zihninden geçirmek zorunda kaldı.

Ve sonra Ruh Emici'yi düşündü. Ve her

şey apaçık ortadaydı.

"Ruh Emici bir dikkat dağıtıcı," dedi Harry. Dumbledore'un istediği ve beklediği şey bu olduğu için, sesindeki soğukluk açıktı. "Büyük, göze çarpan bir tehdit, ama sonuçta basit ve kolay. Yani tüm dikkatiniz Ruh Emici'ye odaklanmışken, asıl komplo başka bir yerde gerçekleşiyor olacak."

Dumbledore an Harry'ye baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Evet..." dedi Müdür. "Ve eğer Profesör Quirrell kötü bir niyet taşıyorsa, bunun neye dikkat dağıtabileceğini bildiğime inanıyorum... teşekkür ederim, Harry."

Müdür hâlâ Harry'ye bakıyordu, o yaşlı gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

" *Ne?*" dedi Harry biraz kızgınlıkla, soğuğun etkisi hâlâ kanında devam ediyordu.

"O genç adama bir sorum daha var," dedi Müdür. "Uzun zamandır kendi kendime merak ettiğim ama bir türlü anlayamadığım bir şey bu. *Neden?* " Sesinde bir parça acı vardı. "Neden bir insan kendini bile bile bir canavara dönüştürür? Neden kötülük uğruna yapar?
Neden Voldemort?"

Vızıltı, bzzzt, tik; ding, puff, splat...

Harry şaşkınlıkla Müdür'e baktı.

"*Ben* nereden bileyim?" dedi Harry. "Kahraman olduğum için Karanlık Lord'u sihirli bir şekilde anlamam falan mı gerekiyor?"

" *Evet!* " dedi Dumbledore. "Benim en büyük düşmanım Grindelwald'dı ve *onu* gerçekten çok iyi anlıyordum. Grindelwald benim karanlık aynamdı, iyi bir insan olduğuma ve dolayısıyla her zaman haklı olduğuma inanmanın cazibesine kapılsaydım, kolayca olabileceğim adamdı. *Daha büyük iyilik için*, bu onun sloganıydı; ve yaralı bir hayvan gibi tüm Avrupa'yı parçalasa bile buna gerçekten inanıyordu. Ve sonunda onu yendim. Ama ondan sonra Britanya'da koruduğum her şeyi yok etmek için Voldemort geldi." Dumbledore'un sesindeki acı yüzüne yansımıştı. "Grindelwald'ınkinden çok daha kötü eylemlerde bulundu, dehşet uğruna dehşet. Onu için her şeyimi feda ettim ve hâlâ *nedenini* anlamıyorum*! Neden* Harry? Bunu neden yaptı? O asla benim değil, senin kaderindeki düşmandı, bu yüzden herhangi bir tahminin varsa Harry, lütfen söyle bana! *Neden?* "

Harry ellerine baktı. Gerçek şu ki, Harry Karanlık Lord hakkında henüz bir şey ve şu anda da en ufak bir fikri yoktu. Ve bu, Müdür'ün duymak istediği bir cevap gibi görünmüyordu. "Belki de çok fazla Karanlık ritüel? Başlangıçta sadece bir tane yapacağını düşündü, ama bu onun iyi tarafının bir kısmını feda etti ve bu onu diğer Karanlık ritüelleri gerçekleştirme konusunda daha az isteksiz hale getirdi, böylece muazzam derecede güçlü bir canavar olana kadar olumlu bir geri bildirim döngüsü içinde giderek daha fazla ritüel yaptı -"

"Hayır!" Şimdi Müdür'ün sesi acı içindeydi. "Buna inanamıyorum, Harry! Bundan daha fazlası olmalı!"

Neden olsun ki*?* diye düşündü Harry, ama söylemedi, çünkü Müdür'ün evrenin bir hikâye olduğunu, bir olay örgüsü bulunduğunu ve aynı derecede büyük, önemli nedenler dışında büyük trajedilerin yaşanmasına izin verilmediğini düşündüğü açıktı. "Özür dilerim Müdür Bey. Karanlık Lord bana pek de karanlık bir ayna gibi görünmüyor, hem de hiç. Yermy Wibble'ın ailesinin derilerini bir haber odasının duvarına çivilemenin en ufak bir cazibesi bile yok."

"Paylaşacak bilgeliğin *yok* mu?" dedi Dumbledore. Yaşlı büyücünün sesinde yalvarma vardı, neredeyse yalvarıyordu.

Kötülük olur, düşündü Harry, *kötü olmamak dışında bize bir şey ifade etmez ya da öğretmez. Karanlık Lord muhtemelen sadece kime zarar verdiğini umursamayan bencil bir piçti ya da aptalca önlenebilir hatalar yapan bir aptaldı ve bunlar çığ gibi büyüyordu. Bu dünyanın kötülüklerinin ardında bir kader yok; Hitler'in istediği gibi mimarlık okuluna girmesine izin verilseydi, tüm Avrupa tarihi farklı olurdu; korkunç şeylerin sadece iyi nedenlerle olmasına izin verilen bir tür evrende yaşasaydık, bunlar en başta olmazdı.*

Ve belli ki bunların hiçbiri Müdür'ün duymak istediği şeyler değildi.

Yaşlı büyücü hâlâ donmuş bir duman pufuna benzeyen şeyin üstünden Harry'ye bakıyordu, o yaşlı, bekleyen gözlerde acı dolu bir çaresizlik vardı.

Bilge görünmek zor değildi. Aslında zeki olmaktan çok daha , çünkü söylemek zorunda değildiniz.

şaşırtıcı bir şey ya da yeni bir içgörü bulamazsınız. Sadece beyninizin kalıp eşleştirme yazılımının daha önce depoladığınız Derin Bilgeliği kullanarak klişeyi tamamlamasına izin verirsiniz.

"Müdürüm," dedi Harry ciddiyetle, "kendimi düşmanlarımla tanımlamak ."

Her nasılsa, tüm o vınlama ve tıkırtıların ortasında bile bir tür sessizlik vardı.

Bu, Harry'nin amaçladığından biraz daha Derin Bilgece olmuştu.

"Çok bilge olabilirsin, Harry..." dedi Müdür yavaşça. "Keşke... keşke arkadaşlarım tarafından ." Sesindeki acı daha da derinleşmişti.

Harry'nin zihni aceleyle, darbenin istenmeyen gücünü yumuşatacak, Derin Bilgece söylenebilecek başka bir şey aradı.

"Belki de," dedi Harry daha yumuşak bir sesle, "Gryffindor'u Gryffindor yapan düşmandır, tıpkı Hufflepuff'ı dost, Slytherin'i hırs yapan gibi. Bildiğim şey varsa, o da her zaman, her kuşakta, bilim adamını yapan şeyin bulmaca olduğudur."

"Evimi mahkûm ettiğin kader çok korkunç, Harry," dedi Müdür. Sesinde hâlâ acı vardı. "Madem bunu söylüyorsun, ben de düşmanlarım tarafından yaratıldığımı düşünüyorum."

Harry kucağında duran kendi ellerine baktı. Belki de henüz öndeyken çenesini kapatmalıydı.

Dumbledore sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi daha yumuşak bir sesle, "Ama sorumu yanıtladınız," dedi. "Bunun bir Slytherin anahtarı olacağını anlamalıydım. Hırsı uğruna, hepsi hırsı uğruna; ve *bunu* biliyorum, ama *nedenini* değil..." Dumbledore bir süre hiçliğe baktı; sonra doğruldu ve gözleri yeniden Harry'ye odaklanır gibi oldu.

"Ve sen, Harry," dedi Müdür, "kendine *bilim adamı mı diyorsun?* " Sesinde şaşkınlık ve hafif bir onaylamama vardı.

"Bilimi sevmiyor musun?" dedi Harry biraz bezgin bir ifadeyle. Dumbledore'un Muggle şeylerinden daha hoşlanacağını ummuştu.

Dumbledore kaşlarını çatarak, "Sanırım asası olmayanlar için yararlı," dedi. "Ama kendini tanımlamak için tuhaf bir şey gibi görünüyor. Bilim sevgi kadar önemli mi? Nezaket kadar? Arkadaşlık kadar? Minerva McGonagall'ı sevmenizi sağlayan şey bilim mi? Hermione Granger'a değer vermenizi sağlayan bilim mi? Draco Malfoy'un kalbini ısıtmaya çalıştığında başvuracağın şey bilim mi olacak?"

Üzücü olan şu ki, muhtemelen az önce inanılmaz derecede akıllıca bir argüman dile getirdiğinizi düşünüyorsunuz.

Şimdi, bu cevap nasıl ifade edilirdi ki, aynı zamanda kulağa inanılmaz derecede akıllıca gelsin...

"Sen Ravenclaw değilsin," dedi Harry sakin bir vakarla, "bu yüzden gerçeğe saygı duymanın ve hayatın boyunca onu aramanın da bir lütuf olabileceği aklına gelmemiş olabilir."

Müdür'ün kaşları kalktı. Ve sonra içini çekti. "Nasıl oldu da bu kadar gençken bu kadar bilge oldun...?" Bunu söylerken yaşlı büyücünün sesi üzgün geliyordu. "Belki senin için değerli olduğunu kanıtlar."

Sadece kendilerinden aşırı derecede etkilenen eski büyücüleri etkilemek için, diye düşündü Harry. Aslında Dumbledore'un saflığı onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı; Harry *yalan* söylemiş değildi, ama Dumbledore, Harry'nin Richard Feynman'ın bilgeliğiyle yaptığı gibi basit bir İngilizceyle ifade etmek yerine, kulağa çok derin gelen şeyleri ifade etme *yeteneğinden* fazlasıyla etkilenmiş görünüyordu...

"Sevgi bilgelikten daha önemlidir," dedi Harry, sırf Dumbledore'un hiçbir ayrıntılı analiz yapmadan, sadece kalıp eşleştirmeyle tamamlanan kör edici derecede bariz klişelere tahammülünün sınırlarını test etmek için.

Müdür ciddiyetle başını salladı ve, "Gerçekten de," dedi.

Harry sandalyeden kalktı ve kollarını uzattı.
O zaman gidip Karanlık Lord'u yenmeme yardımcı olacak bir şeyi sevsem iyi olacak. Bir dahaki sefere benden tavsiye istediğinde sana sarılacağım.

"Bugün bana çok yardımcı oldun, Harry," dedi Müdür. "Bu yüzden o genç adamdan isteyeceğim son bir şey var."

Harika.

"Söyle bana Harry," dedi Müdür (şimdi sesi sadece şaşkınlık dolu çıkıyordu, ama gözlerinde hâlâ acı vardı), "Kara Büyücüler ölümden neden bu kadar çok korkarlar?"

"Ee," dedi Harry, "üzgünüm, bu konuda Karanlık Büyücüler'i desteklemem gerekiyor."

Vın, tıs, çın; glorp, pop, bubble -

" *Ne?*" dedi Dumbledore.

"Ölüm kötüdür," dedi Harry, açık bir iletişim uğruna bilgeliği bir kenara bırakarak. "Çok kötü. Son derece kötü. Ölümden korkmak, zehirli dişleri olan kocaman bir korkmak gibidir. Bu aslında çok mantıklı ve aslında psikolojik bir sorununuz olduğunu göstermiyor."

Müdür sanki bir kediye dönüşmüş ona bakıyordu.

"Tamam," dedi Harry, "şöyle söyleyeyim. Ölmek mi *istiyorsun*? Eğer öyleyse, intiharı önleme hattı diye bir Muggle şeyi var -"

"Zamanı geldiğinde," dedi yaşlı büyücü sessizce. "Daha önce değil. Ne o günü aceleye getirmeye çalışırım ne de o gün geldiğinde onu reddetmeye."

Harry kaşlarını sertçe çattı. "Yaşamak için çok güçlü bir isteğiniz varmış gibi görünmüyor, Müdür Bey!"

"Harry..." Yaşlı büyücünün sesi biraz çaresiz çıkmaya başlamıştı; gümüş rengi sakalının fark edilmeden kristal camdan bir akvaryum balığı kâsesinin içine sürüklendiği ve yavaş yavaş kıllara doğru süzülen yeşilimsi bir renk aldığı bir noktaya doğru ilerliyordu. "Sanırım kendimi yeterince açık ifade edemedim.
Kara Büyücüler yaşamaya hevesli değildir. *Ölümden korkarlar.* Güneşin ışığına doğru uzanmazlar, ama gecenin gelişinden kaçarak, ay ve yıldızların olmadığı, kendi yaptıkları sonsuz karanlık mağaralara giderler. Arzu ettikleri şey yaşam değil, *ölümsüzlüktür;* ve bunu elde etmek için o kadar hırslıdırlar ki, ruhlarını bile feda edebilirler! *Sonsuza dek* yaşamak istiyor musun, Harry?"

"Evet, sen de öyle," dedi Harry. "Bir gün daha yaşamak istiyorum. Yarın yine bir gün daha yaşamak isteyeceğim. Bu nedenle sonsuza dek yaşamak istiyorum, pozitif tamsayılar üzerinde tümevarım yoluyla kanıt. Ölmek istemiyorsanız, sonsuza kadar yaşamak istiyorsunuz demektir. Sonsuza kadar yaşamak istemiyorsanız, ölmek istiyorsunuz demektir. Ya birini ya da diğerini yapmak zorundasınız. Buradan , değil mi?"

İki kültür, uçsuz bucaksız bir anlaşılmazlık boşluğunda birbirlerine baktılar.

"Yüz on yıl yaşadım," dedi yaşlı büyücü sessizce (sakalını kâseden çıkarıp rengini sallamak için sallayarak). "Keşke hiç görmeseydim ya da yapmasaydım dediğim pek çok şey gördüm ve yaptım. Yine de hayatta olduğum için pişman değilim, çünkü öğrencilerimin büyümesini izlemek beni yormaya başlamayan bir keyif.
Ama olacak kadar uzun yaşamak istemezdim! Sonsuzlukla ne *yapmak* isterdin, Harry?"

Harry derin bir nefes aldı. "Dünyadaki tüm ilginç insanlarla tanışmak, tüm iyi kitapları okumak ve sonra daha da iyi bir şeyler yazmak, ilk torunumun onuncu doğum günü partisini Ay'da kutlamak, ilk büyük büyük torunumun yüzüncü doğum günü partisini Satürn'ün Halkaları'nın etrafında kutlamak, Doğanın en derin ve nihai kurallarını öğrenmek, bilincin doğasını anlamak, herhangi bir şeyin neden var olduğunu bulmak, diğer yıldızları ziyaret etmek, Uzaylıları keşfetmek, uzaylılar yaratmak, her şeyi keşfettikten sonra Samanyolu'nun diğer tarafındaki bir parti için herkesle buluşmak, Eski Dünya'da doğan diğer herkesle buluşup Güneş'in nihayet sönmesini izlemek ve eskiden bu evrenden negentropi tükenmeden kaçmanın bir yolunu bulmak konusunda endişelenirdim ama şimdi sözde fizik yasalarının sadece isteğe bağlı kurallar olduğunu keşfettiğim için çok daha umutluyum."

"Bundan pek bir şey anlamadım," dedi Dumbledore. "Ama sormak zorundayım, bunlar gerçekten bu kadar umutsuzca arzuladığın şeyler mi, yoksa ölümden kaçarken yorulmamayı hayal etmek için mi bunları hayal ediyorsun?"

Harry kararlı bir şekilde, "Hayat, ölmeden önce işaretleyeceğin şeylerin sınırlı bir listesi değildir," dedi. "Hayat , sadece yaşamaya devam edersin. Eğer bunları yapmıyorsam, daha iyi bir şey bulduğum içindir."

Dumbledore iç çekti. Parmakları bir saate vurdu; dokundukça rakamlar anlaşılmaz bir yazıya dönüştü ve ibreler kısa süreliğine farklı konumlarda göründü. Yaşlı büyücü, "Olası bir durumda yüz elliye kadar kalmama izin verilirse," dedi, "sorun edeceğimi sanmıyorum. Ama iki yüz yıl iyi bir şey için tamamen fazla olur."

"Evet, şey," dedi Harry, annesiyle babasını ve Harry bu konuda bir şey yapmazsa *onlara* biçilen ömrü düşününce sesi biraz kurudu, "insanların dört yüz yıl yaşamaya alışkın olduğu bir kültürden geliyor olsaydınız, iki yüz yaşında ölmenin, mesela *seksen* yaşında ölmek kadar trajik bir şekilde erken görüneceğinden şüpheleniyorum Müdür Bey." Harry'nin sesi son kelimede sertleşti.

"Belki de," dedi yaşlı büyücü huzurla. "Ne dostlarımdan önce ölmek isterdim ne de onlar sonra yaşamak. En zor zaman, en sevdiklerinin senden önce öldüğü, ama uğruna kalman gereken başkalarının hâlâ hayatta olduğu zamandır..." Dumbledore'un gözleri Harry'ye sabitlenmişti, ve giderek hüzünleniyordu. "Zamanım geldiğinde benim için çok fazla yas tutma Harry; bir sonraki büyük maceramızda uzun zamandır özlediklerimle birlikte olacağım."

"Ah!" dedi Harry aniden farkına vararak. "Sen bir şeye inanıyorsun
ölümden sonraki yaşam. Büyücülerin dini olmadığı izlenimine kapılmıştım?"

Düt. Bip. Thud.

" *Buna nasıl inanmazsınız?* " dedi Müdür, tamamen şaşkına bir halde. *"Harry, sen bir büyücüsün! Hayaletleri gördün!* "

"Hayaletler," dedi Harry, sesi düzleşmişti. "Portreler gibi şeylerden mi bahsediyorsun, bir büyücünün şiddetli ölümüne eşlik eden büyü patlamasıyla kazara çevredeki materyale etki eden, farkındalığı ya da yaşamı olmayan, depolanmış anılar ve davranışlar -"

"Bu teoriyi duymuştum," dedi Müdür, sesi keskinleşerek, "alaycılığı bilgelikle karıştıran, başkalarına tepeden bakmanın kendilerini yüceltmek olduğunu düşünen büyücüler tarafından tekrarlanıyor. Bu yüz on yıldır duyduğum en aptalca fikirlerden biri! *Evet*, hayaletler öğrenmez ya da büyümez, çünkü *ait oldukları yer burası değildir!* Ruhlar ilerlemek içindir, *burada* onlar için bir hayat kalmamıştır*!* Peki ya hayaletler değilse, o zaman Peçe ne olacak? Diriliş Taşı ne olacak?"

Harry sesini sakin tutmaya çalışarak, "," dedi, "kanıtlarınızı dinleyeceğim, çünkü *bir bilim adamı böyle yapar.* Ama önce Müdür Bey, size küçük bir hikâye anlatmama izin verin." Harry'nin sesi titriyordu. "Biliyorsunuz, buraya geldiğimde, King's Cross'tan gelen trenden indiğimde, dün ama Eylül ayında, o zaman trenden indiğimde, Müdür Bey, hiç hayalet görmemiştim. Hayalet *beklemiyordum*. Bu yüzden onları gördüğümde, Müdür Bey, gerçekten aptalca bir şey yaptım. *Sonuçlara atladım.* Ölümden sonra bir yaşam olduğunu düşündüm.

gerçekten öldüğünü, insan türünün şimdiye kadar kaybettiği herkesin gerçekten iyi olduğunu düşündüm, büyücülerin ölmüş insanlarla konuşabileceğini, onları çağırmak için doğru büyünün yeterli olduğunu, büyücülerin bunu *yapabileceğini* düşündüm, benim için ölen anne ve babamla tanışabileceğimi, onlara fedakarlıklarını duyduğumu ve onlara annem ve babam demeye başladığımı söyleyebileceğimi düşündüm -"

"Harry," diye fısıldadı Dumbledore. Yaşlı büyücünün gözlerinde su parıldıyordu. Ofise doğru bir adım daha yaklaştı -

"Ve *sonra*," diye tükürdü Harry, sesine tamamen öfke gelmişti, böyle olduğu için evrene ve bu kadar aptal olduğu için kendisine duyduğu soğuk öfke, "Hermione'ye sordum, o da bunların sadece *artçı imgeler* olduğunu, bir büyücünün ölümüyle şatonun taşlarına kazındığını söyledi, Hiroşima'nın duvarlarında kalan siluetler gibi. Ve bunu bilmeliydim! Sormama bile gerek kalmadan bilmeliydim! Buna otuz saniye bile inanmamalıydım! Çünkü eğer insanların ruhları olsaydı beyin hasarı diye bir şey olmazdı, eğer ruhunuz tüm beyniniz gittikten sonra da konuşmaya devam edebiliyorsa, sol beyin yarımküresindeki hasar konuşma yeteneğinizi nasıl ortadan kaldırabilirdi? Ve Profesör McGonagall, bana annemle babamın nasıl öldüğünü anlattığında, sanki başka bir ülkeye uzun bir yolculuğa çıkmışlar, yelkenli gemilerin olduğu günlerde Avustralya'ya göç etmişler gibi davranmadı, eğer insanlar ölümün sadece başka bir yere gitmek olduğunu *gerçekten* bilselerdi, kendilerini avutmak için bir şeyler uydurmak yerine öbür dünyaya dair sağlam kanıtları olsaydı, bu *her şeyi* değiştirirdi, herkesin savaşta birini kaybetmiş olması *önemli olmazdı*, biraz üzücü olurdu ama *korkunç olmazdı!* Büyücülük dünyasındaki insanların davranmadığını zaten görmüştüm! Yani daha iyi bilmeliydim!
İşte o zaman ailemin gerçekten öldüğünü ve sonsuza dek yok olduğunu, onlardan geriye hiçbir şey kalmadığını anladım.

Onlarla asla tanışma şansım olmayacaktı ve diğer çocuklar *hayaletlerden korktuğum* için ağladığımı düşünüyorlardı."

Yaşlı büyücünün yüzü dehşete kapılmıştı, konuşmak için ağzını açtı -

"Öyleyse söyleyin Müdür Bey! Bana kanıtlardan bahset! Ama *sakın* en ufak bir şeyi bile abartayım deme, çünkü bana bir kez daha boş yere umut verirsen ve daha sonra yalan söylediğini ya da bazı şeyleri birazcık esnettiğini öğrenirsem, seni asla affetmem! *Peçe nedir?* "

Harry uzanıp yanaklarını silerken, ofisin cam eşyaları son çığlığı yüzünden titremeyi bıraktı.

"Peçe," dedi yaşlı büyücü, sesi hafifçe titreyerek "Gizemler Dairesi'nde muhafaza edilen büyük bir taş kemerdir; ölüler diyarına açılan bir kapıdır."

"Peki bunu kim nereden biliyor?" dedi Harry. "Bana neye inandığınızı değil, ne *gördüğünüzü* söyleyin*!* "

Dünyalar arasındaki bariyerin fiziksel tezahürü büyük bir taş kemerdi, eski ve uzun ve keskin bir noktaya geliyordu, taşların arasına bir su havuzunun yüzeyi gibi yırtık siyah bir peçe gerilmişti; ruhların sürekli ve tek yönlü geçişinden her zaman dalgalanıyordu. Perdenin yanında durursanız ölülerin seslerini duyabilirdiniz, her zaman fısıltılarla seslenirlerdi, ancak anlamanın yanlış tarafında, kalıp duymaya çalışırsanız, iletişim kurmaya çalıştıkça daha yüksek sesle ve daha çok sayıda; ve eğer çok uzun süre dinlerseniz, onlarla buluşmaya giderdiniz ve Perdeye dokunduğunuz anda emilirdiniz ve bir daha asla haber alınamazdı.

"Bu kulağa *ilginç* bir sahtekârlık gibi bile gelmiyor," dedi Harry, artık onu umutlandıracak ya da umutları kırıldığı için kızdıracak hiçbir şey olmadığı için sesi daha sakindi. "Birisi taş bir kemer inşa etmiş, arasına dokunduğu her şeyi yok eden küçük, siyah bir dalgalanma yüzeyi yapmış ve bunu insanlara fısıldayıp onları hipnotize edecek şekilde büyülemiş."

"Harry..." dedi Müdür, oldukça endişeli görünmeye başlamıştı. "Sana gerçeği söyleyebilirim, ama duymayı reddedersen..."

Ayrıca ilginç değil. "Diriliş Taşı nedir?"

"Sana söylemezdim," dedi Müdür yavaşça, "ama bu inançsızlığın sana neler yapabileceğinden korkuyorum... o yüzden dinle Harry, lütfen dinle..."

Diriltme Taşı, Harry'nin pelerininin akrabası olan üç efsanevi Ölüm Yadigârı'ndan biriydi. Diriltme Taşı ruhları ölümden geri çağırabilirdi - onları oldukları gibi olmasa da yaşayanların dünyasına geri getirebilirdi.
Cadmus Peverell, kaybettiği sevgilisini ölümden geri çağırmak için taşı kullandı, ama onun kalbi yaşayanların dünyasında değil, ölülerin yanında kaldı. Zamanla bu onu delirtti ve onunla bir kez daha gerçekten birlikte olabilmek için kendini öldürdü...

Harry tüm nezaketiyle elini kaldırdı. "Evet?"

dedi Müdür isteksizce.

"Diriltme Taşı'nın *gerçekten* ölüleri geri çağırıp çağırmadığını ya da sadece kullanıcının zihninden bir görüntü yansıtıp yansıtmadığını anlamak için yapılacak bariz test, cevabını *sizin* bilmediğiniz ama ölü kişinin *bileceği* ve bu dünyada kesinlikle doğrulanabilecek bir soru sormaktır. Örneğin, geri çağır -"

Sonra Harry durakladı, çünkü bu kez dilinin bir adım önünde düşünmeyi başarmıştı, aklına gelen ilk ismi ve testi söylemeyecek kadar hızlıydı.

"...ölmüş karına, kayıp küpesini nereye bıraktığını falan sor," diye bitirdi Harry. "Bunun gibi testler yapan oldu mu?"

"Diriltme Taşı yüzyıllardır kayıp, Harry," dedi Müdür sessizce.

Harry omuz silkti. "Ben bir bilim adamıyım ve her zaman ikna olmaya hazırım. Eğer Diriltme Taşı'nın ölüleri geri çağırdığına *gerçekten* inanıyorsan, o zaman böyle bir testin başarılı olacağına da inanıyor olmalısın, değil mi? Diriltme Taşı'nı nerede bulabileceğimiz hakkında bir şey biliyor musun? Oldukça gizemli koşullar altında zaten *bir* Ölümcül Cadılar Bayramı geçirdim ve ikimiz de bu tür şeylerde dünyanın ritminin nasıl işlediğini biliyoruz."

Dumbledore gözlerini Harry'ye dikti.

Harry eşit bir şekilde Müdür'e baktı.

Yaşlı büyücü elini alnına götürdü ve "Bu delilik," diye mırıldandı.

(Harry bir şekilde kendini gülmekten alıkoymayı başardı.)

Dumbledore Harry'ye kesesinden Görünmezlik Pelerini'ni çıkarmasını söyledi; Müdür'ün talimatıyla Harry kukuletanın içine ve arkasına baktı, ta ki gümüşi ağın üzerine kurumuş kan gibi soluk bir kırmızıyla belli belirsiz çizilmiş Ölüm Yadigarları'nın sembolünü görene kadar: bir üçgen, içine bir daire çizilmişti ve ikisini ayıran bir çizgi vardı.

Harry kibarca, "Teşekkür ," dedi. "Bu şekilde işaretlenmiş bir taşa göz kulak olacağımdan eminim. Elinizde başka kanıt var mı?"

Dumbledore kendi içinde bir mücadele veriyor gibiydi. "Harry," dedi yaşlı büyücü, sesi yükseliyordu, "bu yürüdüğün tehlikeli bir yol, bunu söyleyerek doğru bir şey yaptığımdan emin değilim, ama seni bu yoldan çevirmeliyim! Harry, *Voldemort ölümden nasıl kurtulabildi? bir ruhu olmasaydı, bedenini ne yapardı?* "

İşte o zaman Harry, Profesör McGonagall'a Karanlık Lord'un hâlâ hayatta olduğunu ilk söyleyen tek bir kişi olduğunu fark etti; o da tımarhane gibi bir okulun, dünyanın klişelerle döndüğünü düşünen çılgın müdürüydü.

"İyi soru," dedi Harry, nasıl devam edeceğini kendi içinde tartıştıktan sonra. "Belki de Diriltme Taşı'nın gücünü kopyalamanın bir yolunu bulmuştur, ama onu önceden beyin durumunun *tam* bir kopyasıyla yüklemiştir. Ya da bunun gibi bir şey." Harry birden emin olmaktan uzaklaştı *gerçekten olmuş* bir şey için bir açıklama bulmaya çalışıyordu . "Aslında, Karanlık Lord'un nasıl hayatta kaldığı ve onu öldürmek için neler gerekebileceği hakkında bildiğin her şeyi bana anlatabilir misin?" *Eğer hala Quibbler manşetlerinden daha fazlası olarak varsa.*

"Beni kandıramazsın, Harry," dedi yaşlı büyücü; yüzü artık yaşlı görünüyordu ve yıllardan daha fazla çizgilerle kaplıydı. "Bu soruyu gerçekten neden sorduğunu biliyorum. Hayır, aklını okumuyorum, okumama da gerek yok, tereddütün seni ele veriyor! Karanlık Lord'un ölümsüzlüğünün sırrını kendin için kullanmak istiyorsun!"

"Yanlış! Karanlık Lord'un ölümsüzlüğünün sırrını *herkes* için kullanmak istiyorum*!* "

Tick, crackle, fzzzt...

Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore orada durmuş, ağzı bir karış açık, Harry'ye bakıyordu.

(Harry daha gün bitmeden birinin aklını başından almayı başardığı için Pazartesi günü için kendine bir çetele notu verdi).

"diye söylüyorum," dedi Harry, "*herkes* derken sadece büyücüleri değil, bütün Muggle'ları da kastediyorum."

"Hayır," dedi yaşlı büyücü başını sallayarak. Sesi yükseldi. "Hayır, , hayır! *Bu çılgınlık!* "

"Bwa ha ha!" dedi Harry.

Yaşlı büyücünün yüzü öfke ve endişeyle gerilmişti. "Voldemort sırrını öğrendiği kitabı çaldı; aramaya gittiğimde kitap orada değildi. Ama şu kadarını biliyorum ve size şu kadarını söyleyeceğim: Ölümsüzlüğü korkunç ve karanlık bir ritüelden doğdu, sürahi siyahından daha siyah! Ve Myrtle, zavallı tatlı Myrtle, bunun için öldü; ölümsüzlüğü fedakarlık gerektirdi, *cinayet* gerektirdi - "

"*Açıkçası*, insanları öldürmeyi gerektiren bir ölümsüzlük yöntemini yaygınlaştırmayacağım! Bu *tüm amacımızı* boşa çıkarır*!* "

Şaşkın bir duraklama oldu.

Yaşlı büyücünün yüzü yavaş yavaş öfkesinden sıyrıldı ama endişe hâlâ oradaydı. "Hiçbir ritüele ihtiyaç duymazsın

insan kurbanı."

"Beni ne sanıyorsunuz bilmiyorum, *Müdür Bey*," dedi Harry soğuk bir sesle, kendi öfkesi de yükselmişti, "ama insanların *yaşamasını* isteyen kişinin *ben* olduğumu unutmayalım*!* Herkesi *kurtarmak* isteyen benim! Ölümün harika olduğunu ve herkesin ölmesi gerektiğini düşünen *sizsiniz*!"

"Ne yapacağımı şaşırdım, Harry," dedi yaşlı büyücü. Ayakları bir kez daha garip ofisinde dolaşmaya başladı. "Ne diyeceğimi ." Alevler içinde bir el tutuyormuş görünen kristal bir küreyi eline aldı, üzgün bir ifadeyle içine baktı. "Sadece sizin tarafınızdan çok yanlış anlaşıldığımı... Herkesin ölmesini *istemiyorum*, Harry!"

"Sen sadece kimsenin ölümsüz olmasını istemiyorsun," dedi Harry hatırı sayılır bir ironiyle. Görünüşe göre, *Tüm x* gibi temel mantıksal totolojiler *Die(x)= Not Exist x: Ölmez(x) gibi temel* mantıksal totolojiler dünyanın en güçlü büyücüsünün muhakeme yeteneğinin ötesindeydi.

Yaşlı büyücü başını salladı. "Eskisinden daha az korkuyorum, ama senin için hâlâ çok endişeleniyorum, Harry," dedi sessizce. Zamanla biraz yıpranmış, ama hâlâ güçlü olan eli kristal sıkıca yerine yerleştirdi. "Çünkü ölüm korkusu acı bir şeydir, insanları çarpıtan ve çarpıklaştıran bir ruh hastalığıdır. Voldemort bu kasvetli yola giren tek Karanlık Büyücü değil, ama korkarım o bu yolu kendisinden öncekilerden ileri götürdü."

"Ve sen ölümden korkmadığını mı *sanıyorsun*?" Harry sesindeki kuşkuyu gizlemeye bile çalışmadan, "Ölümden korkmadığını mı sanıyorsun?" dedi.

Yaşlı büyücünün yüzü huzur doluydu. "Mükemmel değilim Harry, ama sanırım ölümümü kendimin bir parçası olarak kabul ettim."

"Hı hı," dedi Harry. "Bak, *bilişsel uyumsuzluk* denen bir şey var, ya da daha sade bir dille, *ekşi üzüm.* Eğer insanların kafasına ayda kez cop vurulsaydı ve kimse bu konuda bir şey yapamasaydı, çok geçmeden, senin deyiminle, kafasına ayda bir kez cop vurulmasının her türlü *şaşırtıcı yararını* bulan, *bilge* geçinen bir sürü filozof ortaya çıkardı. Mesela sizi daha sert yapıyor ya da cop yemediğiniz günlerde sizi daha mutlu ediyor. Ama dayak yemeyen birine gidip bu *muhteşem avantajlar* karşılığında *işe başlamak* isteyip istemediğini sorsanız, hayır diyecektir. Ve eğer ölmek zorunda olmasaydınız, kimsenin ölümü duymadığı bir yerden gelmiş olsaydınız ve size insanların kırışıp yaşlanmasının ve sonunda var olmalarının sona ermesinin *harika bir fikir* olacağını söyleseydim, beni hemen bir akıl hastanesine götürürdünüz! Öyleyse neden herhangi biri ölümün *iyi* bir şey olduğu gibi aptalca bir düşünceyi düşünsün ki? Çünkü ondan korkuyorsunuz, çünkü *gerçekten* ölmek istemiyorsunuz ve bu düşünce içinizi o kadar acıtıyor ki, onu rasyonalize etmek, acıyı uyuşturmak için bir şeyler yapmak zorundasınız, böylece onu düşünmek zorunda kalmayacaksınız -"

"Hayır, Harry," dedi yaşlı büyücü. Yüzü nazikti, eli, parmakları karıştırdıkça küçük müzikal çan sesleri çıkaran ışıklı bir su havuzunda ilerliyordu. "Yine de nasıl böyle düşündüğünü anlayabiliyorum."

"Karanlık Büyücü'yü anlamak istiyor musun?" Harry, dedi, sesi artık sert ve acımasızdı. "O zaman ölümden değil, ölüm *korkusundan* kaçan, bu korkuyu o kadar dayanılmaz bulan ki, Ölüm'ü bir dost gibi kucaklayıp ona sokulacak, geceyle bir olmaya çalışacak, böylece kendini uçurumun efendisi sanacak olan parçana bak. Tüm kötülüklerin en korkunç olanını aldınız ve ona iyi dediniz!
Sadece hafif bir bükülme ile aynı parçanız

masumları öldürün ve buna dostluk deyin. Eğer ölüme yaşamdan daha iyi diyebiliyorsanız, o zaman ahlaki pusulanızı istediğiniz *yere* çevirebilirsiniz - "

"Sanırım," dedi Dumbledore, küçük çan sesleri eşliğinde elinden su damlacıklarını silkeleyerek, "henüz kendiniz bir Kara Büyücü olmadan, Kara Büyücüleri *çok* iyi anlıyorsunuz." Bunu büyük bir ciddiyetle ve suçlamadan söylemişti. "Ama korkarım *beni* anlamanız çok eksik." Yaşlı büyücü şimdi gülümsüyordu ve sesinde hafif bir kahkaha vardı.

Harry olduğundan daha soğuk davranmamaya çalışıyordu; bir yerlerden zihnine Dumbledore'un küçümsemesine ve bilge yaşlı aptalların tartışma yerine kullandığı tüm kahkahalara karşı alev alev yanan bir öfke akıyordu. "Komik ki, Draco Malfoy'un konuşulması imkânsız biri olacağını sanmıştım, oysa çocuksu masumiyetiyle senden yüz kat daha güçlüymüş."

Yaşlı büyücünün yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi Harry, sesini ısırarak, "Draco'*nun kendi inançlarını ciddiye alması* ve sözlerimi nazik bir üstünlükle gülümseyerek *pencereden atmak* yerine *işleme koyması*. Sen o kadar yaşlı ve bilgesin ki söylediğim hiçbir şeyi *fark edemiyorsun* bile! Anlamak değil, *fark etmek!* "

"Seni dinledim, Harry," dedi Dumbledore, şimdi daha ciddi görünüyordu, "ama dinlemek her zaman aynı fikirde olmak demek değildir.
Anlaşmazlıklar bir yana, anlamadığımı düşündüğünüz şey nedir?"

Eğer öbür dünyaya gerçekten *inanıyor olsaydınız, St. Mungo'ya gider ve Neville'in ebeveynleri Alice ve Frank'i öldürürdünüz.*

Longbottom, böylece burada hasarlı halleriyle oyalanmalarına izin vermek yerine bir sonraki büyük maceralarına *devam* -

Harry bunu yüksek sesle söylememek için kendini *zor* tuttu.

"Pekâlâ," dedi Harry soğuk bir sesle. "O zaman asıl soruna cevap vereyim. Kara Büyücülerin ölümden neden korktuğunu sormuştunuz. Ruhlara *gerçekten* inandığınızı varsayın Müdür Bey. Herkesin istediği zaman ruhların varlığını doğrulayabildiğini, kimsenin cenazelerde ağlamadığını çünkü sevdiklerinin hâlâ hayatta olduğunu bildiklerini farz *edin*. Şimdi bir ruhu *yok etmeyi* hayal edebiliyor musunuz? Bir sonraki büyük macerasına çıkmak için geriye hiçbir şey kalmasın diye onu paramparça ettiğinizi? Bunun ne kadar korkunç bir şey olacağını, evren tarihinde işlenmiş en kötü suç olacağını ve bir kez bile gerçekleşmemesi için her şeyi yapacağınızı hayal edebiliyor musunuz? Çünkü Ölüm gerçekte budur - bir ruhun yok edilmesi!"

Yaşlı büyücü gözlerinde hüzünlü bir ifadeyle ona bakıyordu. "Sanırım şimdi anlıyorum," dedi sessizce.

"Öyle mi?" dedi Harry. "Neyi anladın?"

"Voldemort," dedi yaşlı büyücü. "Sonunda onu şimdi anlıyorum. Çünkü dünyanın gerçekten böyle olduğuna inanmak için, adalet olmadığına, özünde karanlıkla örülü olduğuna inanman gerekir. Sana neden bir canavara dönüştüğünü sordum ve sen hiçbir sebep gösteremedin. Ve eğer *ona* sorabilseydim, sanırım cevabı şu olurdu: "Neden olmasın?"

Orada durmuş birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı; cübbesini giymiş yaşlı büyücü ve alnında şimşek izi olan genç çocuk.

"Söyle bana Harry," dedi yaşlı büyücü, "bir canavara mı dönüşeceksin?"

"Hayır," dedi çocuk, sesinde demir gibi bir kesinlik

vardı. "Neden olmasın?" dedi yaşlı büyücü.

Genç çocuk dimdik durdu, çenesini yukarı kaldırdı ve gururla şöyle dedi: "Doğa kanunlarında adalet yoktur, Müdür Bey, hareket denklemlerinde adalet için bir terim yoktur. Evren ne kötü ne de iyidir, sadece umurunda değildir. Yıldızlar, Güneş ya da gökyüzü umurunda değil. Ama umursamak zorunda değiller! *Biz* ! Dünyada ışık *var* ve o *biziz!* "

"Sana ne olacağını merak ediyorum, Harry," dedi yaşlı büyücü. Sesi yumuşaktı, içinde garip bir merak ve pişmanlık vardı. "Sadece bunu görmek için bile yaşamayı dilememe yetiyor."

Çocuk ağır bir alaycılıkla onu selamladı ve oradan ayrıldı; meşe kapı arkasından gümbürtüyle kapandı.

Bilge Gibi Davranmak, Bölüm 2

Harry çay fincanını Profesör Quirrell'ın üç kez göstermesi gereken şekilde tutarak küçük, dikkatli bir yudum aldı. Profesör Quirrell, Mary'nin Odası'nın merkezini oluşturan uzun, geniş masanın ta öbür ucunda, kendi fincanından bir yudum aldı ve bunu çok daha doğal ve zarif gösterdi. Çayın kendisi Harry'nin adını bile telaffuz edemediği bir şeydi, ya da en azından Harry ne zaman Çince kelimeleri tekrarlamaya çalışsa, Profesör Quirrell onu düzeltiyordu, ta ki Harry sonunda pes edene kadar.

Harry geçen sefer faturasına bir göz atmak için manevra yapmıştı ve Profesör Quirrell bundan kurtulmasına izin vermişti.

Önce bir Komed-Çay içme dürtüsü hissetti.

Bunu hesaba katmış olsalar *bile*, Harry yine de şoktan donakalmıştı.

Ve tadı hâlâ ona çay gibi geliyordu.

Harry'nin zihninde, Profesör Quirrell'ın bunu *bildiğine* ve *sırf onunla uğraşmak için* Harry'nin değerini bilemeyeceği, gülünç derecede pahalı çayları kasten aldığına dair sessiz, rahatsız edici bir şüphe vardı. Profesör Quirrell*'ın kendisi de* bundan pek hoşlanmıyor olabilirdi. Belki de bu çayı aslında *kimse* sevmiyordu ve tek amacı gülünç derecede pahalı olması ve kurbanın kendini değersiz hissetmesiydi. Hatta belki de gerçekten sıradan bir çaydı, sadece siz onu belirli bir kodla istediniz ve onlar da faturaya sahte devasa bir fiyat koydular...

Profesör Quirrell'in yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Profesör Quirrell, "Hayır," dedi, "bunu ona söylememeliydiniz.

Lord Malfoy'la konuşmanız hakkında Müdür Bey. Lütfen bir dahaki sefere daha hızlı düşünmeye çalışın Bay Potter."

"Özür dilerim, Profesör Quirrell," dedi Harry uysalca. "Hâlâ anlamıyorum." Harry'nin Profesör Quirrell'ın huzurunda kurnazlık taslayan bir sahtekâr gibi hissettiği zamanlar olmuştu.

"Lord Malfoy Albus Dumbledore'un rakibidir," dedi Profesör Quirrell. "En azından şu an için. Tüm Britanya onların satranç tahtası, tüm büyücüler de taşları. Bir düşünün: Lord Malfoy, Bay Malfoy'a zarar gelirse her şeyi bir kenara bırakıp oyunu terk etmekle ve sizden intikam almakla tehdit etti. Bu durumda, Bay Potter...?"

Harry'nin bunu anlaması daha uzun saniyeler aldı, ama Profesör Quirrell'ın daha fazla ipucu vermeyeceği açıktı, Harry de bunu istemiyordu.

Sonra Harry'nin aklı nihayet bağlantıyı kurdu ve kaşlarını çattı. "Dumbledore Draco'yu öldürüyor, *ben* yapmışım gibi gösteriyor ve Lucius bana için Dumbledore'a karşı oynadığı oyunu feda mı ediyor? Bu... Müdür'ün *tarzı* gibi görünmüyor, Profesör Quirrell..." Harry'nin aklına Draco'nun benzer bir uyarısı geldi, o da Harry'ye aynı şeyi söyletmişti.

Profesör Quirrell omuz silkti ve çayını yudumladı.

Harry kendi çayını yudumladı ve sessizce oturdu. Masanın üzerine serilen masa örtüsü çok huzurlu bir desene sahipti, ilk başta düz bir kumaş gibi görünüyordu, ama yeterince uzun süre bakarsanız ya da yeterince sessiz kalırsanız, üzerinde parıldayan belli belirsiz bir çiçek izi görmeye başlıyordunuz; odanın perdeleri de aynı şekilde desenlerini değiştirmişlerdi ve sanki sessiz bir esintide parıldıyor gibiydiler. Profesör Quirrell o Cumartesi günü düşünceli bir ruh hali içindeydi, Harry de öyle,

Görünüşe göre Mary'nin Odası da bunu fark etmeyi ihmal etmemişti.

"Profesör Quirrell," dedi Harry birden, "ölümden sonra yaşam var mı?"

Harry soruyu dikkatle seçmişti. "*Ölümden sonra yaşama inanıyor musunuz?"* değil, "*Ölümden sonra yaşam var mı?"* diye sormuştu. İnsanların *gerçekten* inandıkları şeyler onlara hiç de *inanç* gibi görünmüyordu. İnsanlar, "Gökyüzünün mavi olduğuna kesinlikle inanıyorum!" demiyorlardı. Sadece "gökyüzü mavidir" diyorlardı. Dünyaya dair gerçek içsel haritanız size sadece dünyanın nasıl *olduğunu* hissettiriyordu...

Savunma Profesörü cevap vermeden önce fincanını tekrar dudaklarına götürdü. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Eğer varsa, Bay Potter," dedi Profesör Quirrell, "o zaman pek çok büyücü ölümsüzlük arayışlarında büyük bir çabayı boşa harcamış demektir."

"Bu aslında bir cevap değil," diye gözlemledi Harry. Profesör Quirrell'la konuşurken bu tür şeyleri fark etmeyi artık öğrenmişti.

Profesör Quirrell çay fincanını küçük, tiz bir sesle tabağına bıraktı. "O büyücülerden bazıları oldukça zekiydi, Bay Potter, bu yüzden ölümden sonraki yaşamın varlığının açık olmadığını düşünebilirsiniz. Bu konuyu ben de araştırdım. Umut ve korkunun üretmesi beklenen türden pek çok iddia ortaya atıldı. şüphe duyulmayan bu raporlar arasında, sadece büyücülüğün sonucu olamayacak hiçbir şey yoktur. Ölülerle iletişim kurduğu söylenen bazı cihazlar var, ancak bunların sadece zihinden bir görüntü yansıttığından şüpheleniyorum; sonuç hafızadan ayırt edilemez gibi görünüyor çünkü *o* hafızadır. Sözde ruhlar hayattayken bildikleri hiçbir sırrı anlatmazlar, anlatamazlar da.

ölümden sonra öğrendikleri, kullanıcısı tarafından bilinmeyen -"

"İşte bu yüzden Diriltme Taşı dünyadaki en değerli büyülü eser değil," dedi Harry.

"Kesinlikle," dedi Profesör Quirrell, "yine de deneme şansına hayır demezdim." Dudaklarında kuru, ince bir gülümseme vardı; gözlerinde ise daha soğuk, daha mesafeli bir şey. "Sanırım Dumbledore'la da bu konuda konuştunuz."

Harry başını salladı.

Perdeler belli belirsiz mavi desene bürünüyordu ve masa örtüsünün üzerinde özenle işlenmiş kar tanelerinin belli belirsiz izleri belirmeye başlamıştı. Profesör Quirrell'in sesi çok sakindi. "Müdür çok ikna edici olabiliyor, Bay Potter. Umarım sizi ikna etmemiştir."

" Kesinlikle hayır," dedi Harry. "Beni bir saniye bile kandıramadı."

Profesör Quirrell hâlâ o sakin ses tonuyla, "Umarım değildir," dedi. "Müdür'ün size ölümün bir sonraki büyük macera olduğunu söyleyerek hayatınızı aptalca bir komplo uğruna heba etmeye ikna ettiğini öğrenirsem çok üzülürüm."

"Aslında Müdür'ün buna kendisinin de inandığını sanmıyorum," dedi Harry. Kendi çayını tekrar yudumladı. "Bana sonsuzlukla ne yapabileceğimi sordu, sıkıcı olduğuna dair her zamanki lafı etti ve bununla kendi ölümsüz bir ruha sahip olma iddiası arasında bir çelişki görmüyor gibiydi. Aslında, ölümsüz bir ruha sahip olduğunu iddia etmeden önce bana ölümsüzlüğü istemenin ne kadar korkunç bir şey olduğu hakkında uzun bir nutuk çekmişti. Kafasının içinde neler olup bittiğini tam gözümde canlandıramıyorum, ama *gerçekten*

öbür dünyada sonsuza kadar devam edeceğine dair zihinsel bir modeli vardı..."

Odanın sıcaklığı düşüyor gibiydi.

"Masanın diğer ucundan gelen buz gibi bir ses, "Dumbledore'un söylediklerine gerçekten inanmadığını anlıyorsunuz," dedi. Prensiplerinden ödün vermiş değil. Başından beri onlara hiç sahip olmadı. Hâlâ alaycı olmaya başlamadınız mı, Bay Potter?"

Harry gözlerini çay fincanına dikmişti. "Biraz," dedi Harry muhtemelen ultra yüksek kaliteli, belki de gülünç derecede pahalı Çin çayına. "İnsanların kafasında yanlış giden her neyse... kesinlikle biraz *hayal kırıklığına*

"Evet," dedi o buz gibi ses. "Ben de bunu sinir bozucu buluyorum."

"İnsanların bunu yapmamasını sağlamanın bir yolu var mı?" dedi Harry çay fincanına.

"Gerçekten de sorunu çözen faydalı bir büyü var."

Harry bunun üzerine umutla başını kaldırdı ve Savunma Profesörünün yüzünde soğuk, soğuk bir gülümseme gördü.

Sonra Harry . "Yani, Avada Kedavra *dışında*." Savunma

Profesörü güldü. Harry gülmedi.

"Neyse," dedi Harry aceleyle, "Dumbledore'un önünde Diriltme Taşı'yla ilgili bariz fikri öne sürmeyecek kadar hızlı düşündüm. Sen hiç çizgi, daire, üçgen içinde bir taş gördün mü?"

Sıradan Profesör Quirrell geri döndüğünde ölümcül soğuk geri çekilmiş, kendi içine katlanmış gibiydi. Profesör Quirrell bir süre sonra yüzünde düşünceli bir ifadeyle, "Hatırladığım kadarıyla hayır," dedi. "Diriltme Taşı bu mu?"

Harry çay fincanını kenara bıraktı, sonra tabağının üzerine pelerininin içinde gördüğü sembolü çizdi. Harry kendi asasını çıkarıp Hover Büyüsü yapamadan, fincan tabağı masanın üzerinden Profesör Quirrell'a doğru süzülmeye başladı. Harry o asasız şeyleri öğrenmeyi çok istiyordu, ama görünüşe bakılırsa, bu onun şu anki müfredatının çok üstündeydi.

Profesör Quirrell bir an Harry'nin çay tabağını inceledi, sonra başını salladı; bir an sonra çay tabağı süzülerek Harry'ye geri döndü.

Harry çay fincanını tabağına geri koydu, bunu yaparken dalgın dalgın çizdiği sembolün kaybolduğunu fark etti. "Eğer bu sembolü taşıyan bir taş görürsen," dedi Harry, "ve öbür dünyayla konuşursa, bana haber ver. Merlin'e ya da Atlantis'te yaşamış olan herhangi birine birkaç sorum var."

"Oldukça," dedi Profesör Quirrell. Sonra Savunma Profesörü çay fincanını tekrar kaldırdı ve son kalanını da bitirmek istercesine fincanı geri devirdi. "Bu arada Bay Potter, korkarım bugünkü Diagon Yolu ziyaretimizi kısa kesmek zorundayız. Öyle olacağını umuyordum - ama boş verin. Bu öğleden sonra yapmam gereken başka bir şey daha var."

Harry başını salladı ve çayını bitirdi, sonra Profesör Quirrell'la aynı anda yerinden kalktı.

"Son bir soru," dedi Harry, Profesör Quirrell'ın paltosu askılıktan kalkıp Savunma Profesörüne doğru süzülürken. "Dünyada büyü serbest ve ben artık tahminlerime eskisi kadar güvenmiyorum. Bu yüzden senin

kendi en iyi *tahmininizle* ve herhangi bir hüsnükuruntu olmaksızın
ölümden sonra yaşam olduğuna inanıyor musun?"

"Öyle olsaydı, Bay Potter," dedi Profesör Quirrell ceketini silkerken, "hâlâ *burada olur muydum?* "

Önden Geçersiz Kılma

Isıran Ocak rüzgârı, Hogwarts şatosunun maddi sınırlarını çizen geniş, boş taş duvarların etrafında uğulduyor, kapalı pencerelerin ve taş kulelerin yanından geçerken garip ses tonlarıyla fısıldıyor ve ıslık çalıyordu. En son yağan kar büyük ölçüde eriyip gitmişti ama ara sıra erimiş ve yeniden donmuş buz parçaları hâlâ taş yüzeye yapışmış ve güneş ışığını yansıtıyordu. Uzaktan bakıldığında, Hogwarts yüzlerce göz kırpıyormuş gibi görünüyor olmalıydı.

Ani bir rüzgâr Draco'nun irkilmesine ve imkânsız bir şekilde bedenini buz gibi ve buz gibi kokan taşa daha da yaklaştırmaya çalışmasına neden oldu. Tamamen anlamsız bir içgüdü, Hogwarts'ın dış duvarından uçmak üzere olduğuna ve bunu önlemenin en iyi yolunun çaresiz bir refleksle sarsılmak ve muhtemelen kusmak olduğuna ikna olmuş gibiydi.

Draco altındaki altı katlık boş havayı düşünmemek için kendini zor tutuyor, onun yerine Harry Potter'ı nasıl öldüreceğine odaklanıyordu.

"Biliyor musunuz Mr Malfoy," dedi yanındaki genç kız konuşur gibi bir sesle, "eğer bir kahin bana bir gün parmak uçlarımdan bir kalenin kenarına tutunup aşağıya bakmamaya çalışacağımı ya da annemin beni görürse ne kadar yüksek sesle çığlık atacağını düşüneceğimi söyleseydi, bunun Harry Potter'ın suçu olması *dışında* nasıl olacağı hakkında *hiçbir* fikrim olmazdı."

Daha önce:

İki müttefik general Longbottom'ın cesedinin üzerinden birlikte geçtiler, botları neredeyse mükemmel bir şekilde yere çarptı

Senkron.

Artık Harry'yle aralarında sadece tek bir asker vardı, Samuel Clamons adında bir Slytherin çocuğu; eli Prizmatik Duvar'ı ayakta tutmak için yukarı doğru tuttuğu asasının etrafında bembeyaz sıkılmıştı. Çocuğun nefes alış verişi hızlanmıştı, ama yüzünde, koridorun çıkmazında, açık bir pencerenin yanında, Prizmatik Duvar'ın arkasında duran ve ellerini gizemli bir şekilde arkasında tutan generali Harry Potter'ın gözlerini aydınlatan aynı soğuk kararlılık vardı.

Düşman sayıca ikiye bir üstün olduğu için savaş gülünç derecede zor geçmişti. Kolay olmalıydı, Ejderha Ordusu ve Günışığı Alayı tatbikatlarda kolayca kaynaşmış, birbirlerini çok iyi tanıyacak kadar uzun savaşmışlardı.
Moraller yüksekti, her iki ordu da bu kez sadece kendileri için değil, hainlerden arınmış bir dünya için savaştıklarının farkındaydı. Her iki generalin şaşkın protestolarına rağmen, birleşik ordunun askerleri kendilerini Dramione'nin Sungon Argiment'i olarak adlandırmakta ısrar etmiş ve alevler içinde gülümseyen bir yüzün yer aldığı amblemleri için yamalar üretmişlerdi.

Ama Harry'nin askerlerinin hepsi kendi rütbelerini karartmıştı - boya gibi görünmüyordu, daha çok üniformalarının o kısmını *yakmışlardı* - ve Hogwarts'ın üst katları boyunca umutsuz bir öfkeyle savaşmışlardı. Draco'nun Harry'de bazen gördüğü soğuk öfke askerlerine de geçmiş gibiydi ve sanki oyun değilmiş gibi dövüşmüşlerdi. Ve Harry tüm hile çantasını boşaltmıştı, zeminlerde ve merdivenlerde küçük metal toplar vardı (Granger onları "bilyalı rulmanlar" olarak tanımlamıştı), temizlenene kadar geçilmez hale getiriyorlardı, sadece Harry'nin ordusu çoktan

koordineli Hover Charms uyguladılar ve kendi yaptıkları engellerin *üzerinden* kendi insanlarını uçurabildiler...

Oyuna dışarıdan cihaz getiremiyordunuz, ancak güvenli olduğu sürece oyun *sırasında* istediğiniz her şeyi aktarabiliyordunuz. Ve bilim insanları tarafından yetiştirilmiş, bilyalı rulmanlar, kaykaylar ve bungee kordonları gibi şeyleri bilen bir çocukla savaşırken bu adil değildi.

Ve iş bu noktaya gelmişti.

Müttefik kuvvetlerden sağ kalanlar Harry Potter'ın ordusundan geriye kalanları çıkmaz bir koridorda sıkıştırmıştı.

Weasley ve Vincent aynı anda Longbottom'a saldırmış, sanki saatlerce değil de haftalarca çalışmış gibi birlikte hareket etmişlerdi ve Longbottom bir şekilde kendisi düşmeden önce *ikisine* de büyü yapmayı başarmıştı.

Ve şimdi Draco, Granger, Padma, Samuel ve Harry vardı ve Samuel'in görünüşüne bakılırsa Prizmatik Duvar'ı daha fazla dayanamayacaktı.

Draco asasını çoktan Harry'ye doğrultmuş, Prizmatik Duvar'ın yıkılmasını bekliyordu; o zamana kadar bir Kırma Matkabı Hex'ini boşa harcamaya gerek yoktu. Padma kendi asasını Samuel'e doğrulttu, Granger da kendi asasını Harry'ye...

Harry asasını doğrultmak yerine hâlâ ellerini arkasına saklıyor ve buzdan oyulmuş gibi görünen bir yüzle onlara bakıyordu.

Blöf olabilir. Muhtemelen değildi. Kısa,

gergin bir sessizlik oldu.

Ve sonra Harry konuştu.

"Artık kötü adam benim," dedi genç çocuk soğuk bir sesle, "ve eğer kötü adamların işinin bu kadar kolay biteceğini düşünüyorsan, bir daha düşünsen iyi edersin. Ciddi bir şekilde dövüşürken beni yenersen, yenilmiş olarak kalırım; ama kaybedersen, bunu bir dahaki sefere tekrar yaparız."

Çocuk ellerini öne doğru uzattı ve Draco Harry'nin parmak uçlarında tuhaf grimsi bir malzeme olan garip eldivenler giydiğini ve eldivenleri bileklerine sıkıca tutturan tokalar olduğunu gördü.

Draco'nun yanındaki Günışığı Generali dehşet içinde nefesini tuttu ve Draco nedenini bile sormadan bir Kırıcı Matkap Hex'i ateşledi.

Samuel sendeledi, sendelerken bir çığlık attı ama Duvar'ı elinde tutuyordu; Padma ya da Granger şimdi ateş ederse kendi güçlerini o kadar kötü tüketeceklerdi ki kaybedebilirlerdi.

" *Harry!* " diye bağırdı Granger. *"Ciddi olamazsın!* " Harry

çoktan harekete geçmişti.

Ve açık pencereden dışarı çıkarken soğuk sesi, "Cesaretin varsa takip et," dedi.

Buzrüzgâr uğulduyordu.

Draco'nun kolları şimdiden yorgun hissetmeye başlamıştı.

...Dün Harry, Granger'a giymekte olduğu eldivenlerin 'geko setae' denilen bir şey kullanılarak nasıl Transfigüre edileceğini ve Transfigüre edilmiş yamaların nasıl yapıştırılacağını dikkatlice göstermişti.

Harry ve Granger masum bir çocuk oyunuyla duvarlara ve tavana tırmanmayı denemişlerdi.

Ve yine dün Harry, Granger'a "her ihtimale karşı" kesesinde taşıması için tam iki doz Tüy Düşüren İksir vermişti.

Zaten Padma da onları takip etmezdi. *O*
deli değildi.

Draco sağ elini dikkatle çözdü, uzatabildiği kadar uzattı ve tekrar taşın üzerine vurdu. Granger da aynısını yaptı.

Tüy Düşüren İksiri çoktan yutmuşlardı. Oyun kurallarının sınırlarını aşıyordu ama içlerinden biri gerçekten düşmediği sürece iksir aktif hale *gelmeyecekti* ve düşmedikleri sürece de iksiri .

Profesör Quirrell onları izliyordu.

İkisi *de mükemmel, tamamen, tamamen güvendeydi.*

Öte yandan Harry Potter ölecekti.

"Harry'nin bunu neden yaptığını merak ediyorum," dedi General Granger düşünceli bir ses tonuyla, bir elinin parmak uçlarını yapışkan bir ses çıkararak yavaşça duvardan sıyırırken. Elini kaldırır kaldırmaz tekrar yere bıraktı. "Bunu ona, onu öldürdükten sonra sormam gerekecek."

İkisinin bu kadar çok ortak noktası olması şaşırtıcıydı.

Draco şu anda pek konuşmak istemiyordu ama dişlerini sıkarak, "İntikam olabilir.

Randevu için."

"Gerçekten mi?" dedi Granger. "Bunca

zaman sonra." Çubuk. Plop.

"Ne kadar tatlı biri," dedi Granger.

Çubuk. Plop.

"Sanırım ona teşekkür etmek için gerçekten romantik bir yol bulacağım," dedi Granger.

Sopa. Plop.

"*Seninle* ne alıp veremediği var*?* " dedi

Granger. Sopa. Plop.

Buzrüzgâr uğulduyordu.

Ayaklarınızın altında yeniden toprak olmasının daha güvenli hissettireceği düşünülebilirdi.

Ancak bu zemin, üzerinde taş duvarlardan çok daha fazla buz bulunan, kaba çıtalarla döşenmiş eğimli bir çatıysa ve siz de üzerinde yüksek bir hızla koşuyorsanız...

O zaman *fena halde* olursunuz*.*

" *Luminos!* " diye bağırdı Draco.

" *Luminos!* " diye bağırdı

Granger. " *Luminos!* " diye

bağırdı Draco.

" *Luminos!* " diye bağırdı Granger.

Uzaktaki figür koşarken kaçıyor ve çırpınıyordu ve tek bir atış bile isabet etmedi, ama kazanıyorlardı.

Granger'ın ayağı kayana kadar.

Geriye dönüp baktığımızda, gerçek hayatta buzlu eğimli çatılarda yüksek hızda koşamayacağınız kaçınılmazdı.

Ve kaçınılmaz olarak, en ufak bir düşünce olmadan gerçekleştiği için, Draco döndü ve Granger'ın sağ kolunu *yakaladı ve* onu *yakaladı*, ancak o çoktan dengesini kaybetmişti, düşüyordu ve Draco'yu da kendisiyle birlikte çekiyordu, her çok hızlı oldu -

Sert ve acı verici bir darbe oldu, sadece Draco'nun ağırlığı değil, Granger'ın ağırlığının bir kısmı da çatıya çarptı ve eğer kenara biraz daha yaklaşabilseydi başarabilirlerdi, ama bunun yerine vücudu tekrar eğildi ve bacakları kaydı ve diğer eli çılgınca kavradı...

İşte Draco bu şekilde Granger'ın kolunu beyaz bir tutuşla kavrarken, Granger'ın diğer eli çatının kenarını çılgınca sıkıyor ve Draco'nun ayakkabılarının parmakları çatıdaki kiremitlerden birinin kenarına saplanıyordu.

" *Hermione!* " Harry'nin sesi uzaktan çığlık atıyordu.

"Draco," diye fısıldadı Granger'ın sesi ve Draco yere baktı.

Bu bir hata olabilirdi. Altında çok fazla hava vardı, havadan başka bir şey yoktu, Hogwarts'ın ana taş duvarından çıkıntı yapan bir çatının kenarındaydılar.

"Gelip bana yardım edecek," fısıldadı kız, "ama önce ikimizi de *Luminos*'a götürecek, bunu yapmamasına imkân yok. Gitmeme izin vermelisin."

Dünyadaki en kolay şey olmalıydı.

O sadece bir çamur kanlıydı, sadece bir *çamur kanlıydı, sadece bir çamur kanlıydı!*

Zarar bile görmezdi*!*

...Draco'nun beyni şu anda Draco'nun ona söylediği hiçbir şeyi dinlemiyordu.

"Yap şunu," diye fısıldadı Hermione Granger, gözleri korkudan eser kalmadan parlıyordu, "yap şunu Draco, yap şunu, onu kendin yenebilirsin *Draco*'yu *kazanmalıyız!* "

Birinin koşma sesi geliyordu ve yaklaşıyordu.

Oh, mantıklı ol...

Draco'nun kafasının içindeki ses, Harry Potter'ın ders vermesine çok benziyordu.

... beyninizin hayatınızı yönetmesine izin mi vereceksiniz?

Aftermath, 1:

Millicent Bulstrode, Slytherin kızlarının ortak salonunda (Hogwarts Gölü'nün altından geçen zindanlarda, her pencerenin önünden balıkların yüzdüğü ve isterseniz uzanabileceğiniz koltukların bulunduğu rahat ve serin bir yer) hikâyeyi anlatırken Daphne Greengrass'ın sessiz kalması biraz çaba gerektiriyordu. Çoğunlukla, Daphne'nin

Millicent'ın tüm *iyileştirmeleri* olmadan da zaten mükemmel bir hikayeydi.

Flora ve Hestia Carrow, "Sonra ne olacak?" diye nefes nefese kaldılar.

"General Granger ona baktı," dedi Millicent dramatik bir şekilde, "ve 'Draco! Beni bırakmalısın! Benim için endişelenme Draco, söz veriyorum iyi olacağım! Peki sence Malfoy sonra ne yaptı?"

"Asla' dedi," diye bağırdı Charlotte Wiland, "ve daha da sıkı tutundu!"

Pansy Parkinson hariç dinleyen tüm kızlar başlarını salladı.

"Hayır!" dedi Millicent. "Onu düşürdü. Sonra ayağa fırladı ve General Potter'ı vurdu. Son."

Şaşkın bir duraklama oldu.

"Bunu *yapamazsın*!" dedi Charlotte.

"O bir *melez*," dedi Pansy, kafası karışmış bir sesle. "O bir *Tabii ki* !"

"O zaman Malfoy onu en başta yakalamamalıydı!" dedi Charlotte. "Ama onu bir kez yakaladığında, dayanmak *zorundaydı*! *Özellikle* de yaklaşan kesin kıyamet karşısında!" Daphne'nin yanında oturan Tracey Davis başıyla onaylıyordu.

"Nedenini anlamıyorum," dedi Pansy.

"Çünkü zerre kadar romantizm yok," dedi Tracey. "Ayrıca, kızları öylece bırakıp gidemezsin. Bir kızı bırakacak erkek... *herkesi* bırakır. *Seni* de bırakır, Pansy."

"Ne demek *beni bırakacaksın?* " dedi Pansy.

Daphne daha fazla dayanamadı. "Biliyor musun," dedi Daphne karanlık bir sesle, "bir gün bizim masada kahvaltı ediyorsun ve bir de bakıyorsun ki Malfoy *seni bırakıyor* ve sen Hogwarts'ın tepesinden aşağı düşüyorsun! İşte bu!"

"Evet!" dedi Charlotte. "O bir cadı damlacığı!"

"Atlantis'in neden düştüğünü biliyor musun?" dedi Tracey. "Çünkü Malfoy gibi biri onu *düşürdü*, işte bu yüzden!"

Daphne sesini alçalttı. "Aslında... ya Hermione'nin, yani General Granger'ın ayağının kaymasına neden olan kişi Malfoy'sa? Ya tüm Muggleborn'ların tökezleyip düşmesini istiyorsa?"

"Yani - ?" diye nefes nefese kaldı Tracey.

"Bu doğru!" Daphne dramatik bir şekilde şöyle dedi. "Ya Malfoy -
Slipperin'in varisi mi? "

"Bir sonraki Damla Lordu!" dedi Tracey.

Bu, kimsenin kendine saklayamayacağı kadar iyi bir cümleydi, bu yüzden akşam karanlığında Hogwarts*'ın* her yerindeydi ve ertesi sabah *Quibbler*'ın manşetiydi.

Aftermath, 2:

Hermione o akşam her zamanki sınıflarına güzel ve erken gittiğinden emin oldu, böylece Harry oraya vardığında tek , bir sandalyede huzur içinde kitap okuyor olacaktı.

Eğer bir kapının özür dileyerek gıcırdayarak bir yolu varsa, o da kapının gıcırdayarak açılmasıydı.

"Hımm," dedi Harry Potter'ın sesi.

Hermione okumaya devam etti.

"Biraz üzgünüm, *gerçekten* çatıdan düşmeni falan istememiştim..."

Aslında oldukça eğlenceli bir deneyim olmuştu.

"Ben, ah... Özür dileme konusunda pek tecrübem yok, istersen dizlerimin üzerine çökerim ya da sana pahalı bir şey alırım, *Hermione bunun için senden nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum, ne yapabilirim?* "

Sessizce kitabı okumaya devam etti.

Harry'*nin* nasıl özür dileyebileceği konusunda da bir fikri yoktu.

Şu anda sadece kitabını bir süre daha okumaya devam ederse ne olacağına dair garip bir merak hissediyordu.

Cesaret

" *Romantik mi?* " dedi Hermione. "İkisi *de erkek!* "

"Vay canına," dedi Daphne, sesi biraz şaşırmış gibi çıkıyordu. "Yani Muggle'lar bundan gerçekten nefret mi ediyor? Bunun sadece Ölüm Yiyenler'in bir şey olduğunu sanıyordum."

"Hayır," dedi Hermione'nin tanımadığı daha yaşlı bir Slytherin kızı, "bu doğru, gizlice evlenmek ve eğer fark edilirlerse birlikte kazığa bağlanıp yakılıyorlar. Ve eğer bunun romantik olduğunu düşünen bir kızsan, seni de yakarlar."

"Bu doğru olamaz!" diye itiraz etti bir Gryffindor kızı, Hermione hâlâ buna ne diyeceğini düşünürken. "Hiç Muggle kızı *!* "

Hermione sessizce okumaya etti, Harry Potter da özür dilemeye çalıştı ve çok geçmeden Harry'nin, muhtemelen hayatında ilk kez, can sıkıcı bir şey yaptığını fark ettiğini ve Harry'nin, kesinlikle hayatında ilk kez, onu bir arkadaş olarak kaybetmekten korktuğunu anladı; ve Hermione kendini (a) suçlu hissetmeye başladı ve
(b) Harry'nin giderek umutsuzlaşan tekliflerinin gittiği yön konusunda endişeliydi. Ama ne tür bir özrün uygun olacağı konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu, bu yüzden Ravenclaw kızlarının bunu oylaması gerektiğini söylemişti - ve bu sefer sonucu kendisi belirlemeyecekti, gerçi bu kısımdan bahsetmemişti - Harry de hemen kabul etmişti.

Ertesi gün, neredeyse on üç yaşın üzerindeki her Ravenclaw kızı Draco'nun Harry'yi bırakması yönünde oy kullanmıştı.

Hermione bu kadar basit olduğu için biraz hayal kırıklığına uğramıştı, ama adil olduğu da açıktı.

Ancak şu anda, kalenin büyük kapılarının hemen dışında, Hogwarts'ın kadın nüfusunun yarısının ortasında duran Hermione, burada anlamadığı ve general arkadaşlarından hiçbirinin duymamasını umduğu *şeyler* olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Oradan ayrıntıları göremiyordunuz, sadece bekleyen kadın yüzleri denizinin genel gerçeğini görebiliyordunuz.

"Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi Draco, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

Harry okumaması gereken pek çok kitap okumuştu, birkaç *Quibbler* manşetinden bahsetmiyorum bile.

"Yaşayan Çocuk Draco Malfoy'u hamile mi bıraktı?" dedi Harry.

"Tamam, bunun ne hakkında olduğunu biliyorsun," dedi Draco. "Muggle'ların bundan nefret ettiğini sanıyordum?"

"Sadece aptal olanlar," dedi Harry. "Ama biz biraz *genç değil miyiz?* "

"*Onlar* için çok genç değil," dedi Draco. Adam homurdandı. "

Kızlar! " Sessizce çatının kenarına doğru yürüdüler.

"Yani bunu senden intikam almak için yapıyorum," dedi Draco, "ama bunu neden yapıyorsun?"

Harry'nin zihni yıldırım gibi bir hesaplama yaptı, faktörleri tarttı, çok erken olup olmadığını...

"Dürüstçe mi?" dedi Harry. "Çünkü onun buzlu duvarlara tırmanmasını istemiştim, ama aşağı düşmesini istememiştim.

çatı. Ve bu konuda kendimi çok kötü hissettim. Yani, sanırım bir süre sonra onu dostça rakibim olarak görmeye başladım. Yani bu ondan gerçek bir özür, bir komplo ya da başka bir şey değil."

Bir duraklama oldu.

Sonra -

"Evet," dedi Draco. "Anlıyorum."

Harry gülümsemedi. Bu, hayatının en zor gülümsememesiydi belki de.

Draco çatının kenarına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmak kazayla yapmaktan çok daha zor olacak, değil mi?"

Harry'nin diğer eli refleks olarak dehşete kapılmış bir halde tavanı tuttu, parmakları soğuk taşta bembeyaz kesilmişti.

Tüy Düşüren İksiri içtiğinizi bilinçli zihninizle bilebilirdiniz. Bunu bilinçsiz zihninizle bilmek ise tamamen başka bir konuydu.

Harry'nin Hermione için olabileceğini düşündüğü kadar korkutucuydu, ki bu da adaletti.

"Draco," dedi Harry, sesini kontrol etmek kolay değildi ama Ravenclaw kızları onlara bir senaryo vermişti, "Beni bırakmalısın!"

"Tamam!" dedi Draco ve Harry'nin kolunu bıraktı.

Harry'nin diğer eli kenarı tırmaladı ve sonra, herhangi bir karar , parmakları başarısız oldu ve Harry düştü.

Harry'nin midesinin boğazına kaçmaya çalıştığı kısa bir an oldu ve vücudu bunu yapmanın hiçbir yolu yokken umutsuzca kendini yönlendirmeye çalıştı.

Harry kısa bir an Tüy Düşüren İksir'in etkisini gösterdiğini, onu yavaşlatmaya başladığını hissetti, bir tür yalpalama, yastıklama hissi.

Sonra bir şey Harry'*yi çekti* ve Harry tekrar *yerçekiminden daha hızlı* bir şekilde aşağıya doğru hızlandı.

Harry'nin ağzı çoktan açılmış ve çığlık atmaya başlamıştı, beyninin bir kısmı yapabileceği yaratıcı bir şey düşünmeye çalışırken, beyninin bir kısmı yaratıcı olmak için ne kadar zamanı kaldığını hesaplamaya çalıştı ve beyninin küçük bir kısmı da yere düşmeden önce kalan zaman hesabını bile bitiremeyeceğini fark etti.

Harry umutsuzca aşırı solumasını kontrol etmeye çalışıyordu ve şimdi yerde yığınlar halinde yatan kızların ve birbirlerinin çığlıklarını duymak ona yardımcı olmuyordu.

"Aman Tanrım," dedi Harry'yi kollarında tutan, eski görünümlü giysileri ve belli belirsiz yara izleri olan yabancı adam. "Bir gün tekrar karşılaşabileceğimizi hayal ettiğim onca yol varken, bunun senin gökyüzünden düşmen olmasını beklemiyordum."

Harry son gördüğü şeyi, düşen cesedi hatırladı ve soluk soluğa, "Profesör... Quirrell..."

Harry'yi tutan yabancı adam, "Birkaç saat sonra iyi olacak," dedi. "Sadece çok yorgun. Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim... sana uğursuzluk getireni yakaladığından emin olmak için *iki yüz öğrenciyi* devirmiş olmalı..."

Adam yavaşça Harry'yi yere yatırdı ve bu sırada ona destek oldu.

Harry dikkatle dengesini sağladı ve adama başıyla işaret etti.

Adam bıraktı ve Harry hemen yere düştü.

Adam onun tekrar ayağa kalkmasına yardım etti. Başını sürekli o yöne çevirerek, Harry ile yerden kalkmaya çalışan kızların arasında durmaya özen gösterdi.

"Harry," dedi adam sessizce ve çok ciddi bir şekilde, "bu kızlardan hangisinin seni öldürmek istemiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Cinayet değil," dedi gergin bir ses. "Sadece aptallık."

Bu sefer neredeyse yere düşecek gibi olan, yüzünde tam bir şok ifadesi olan yabancı bir adamdı.

Profesör Quirrell çimenlerin üzerine düştüğü yerden kalkmıştı bile.

"Aman Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı adam. "Olmamalısın -"

"Bay Lupin, endişeleriniz yersiz. Hiçbir büyücü, ne kadar güçlü olursa olsun, böyle bir Büyüyü sadece gücüyle yapamaz. Bunu *verimli olarak* yapmalısınız. "

Profesör Quirrell yine de ayağa kalkmadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Harry. Sonra yanında duran adama da, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne oldu?" dedi adam.

Profesör Quirrell, "Bunu ben de tahmin etmeliydim," dedi, sesi onaylamaz bir tizlikteydi. "Birkaç kız Bay Potter'ı kendi özel kollarına çağırmaya çalıştı.
Sanırım bireysel olarak hepsi de nazik davrandıklarını düşünüyorlardı."

"Bunu bir hazırlık dersi olarak düşünün Bay Potter," dedi Profesör Quirrell. "Bu küçük olaya birden fazla yetişkinin tanık olması ve ikimizin de asalarını çıkarması konusunda ısrar etmemiş olsaydım, Bay Lupin daha sonra düşüşünüzü yavaşlatmak için müsait olmayacaktı ve siz de ağır yaralanacaktınız."

" *Efendim!* " dedi adam - görünüşe göre Bay Lupin.
"Çocuğa böyle şeyler söylememelisiniz!"

"Kim -" Harry söylemeye başladı.

"Benden başka izlemeye müsait olan tek kişi," dedi Profesör Quirrell. "Sizi, öğrencilere Patronus Büyüsü konusunda eğitim vermek üzere geçici olarak burada bulunan Remus Lupin ile tanıştırıyorum. Gerçi bana ikinizin daha önce tanıştığınız söylendi."

Harry şaşkınlıkla adamı inceledi. O hafif yaralı yüzü, o tuhaf, nazik gülümsemeyi hatırlaması gerekirdi.

"Nerede tanışmıştık?" dedi Harry.

"Godric's Hollow'da," dedi adam. "Birkaç bezini değiştirmiştim."

Mr Lupin'in geçici ofisi küçük bir taş odaydı ve içinde küçük bir tahta masa vardı.

Mr Lupin'in taburenin, tıpkı masasının önündeki gibi küçük bir tabure olduğu anlaşılıyordu. Harry, Bay Lupin'in Hogwarts'ta uzun süre kalmayacağını ya da bu ofisi fazla kullanmayacağını tahmin etmiş, bu yüzden de ev cinlerine zahmet etmemelerini söylemişti. Ev cinlerini rahatsız etmemeye çalışması bir insan hakkında bir şeyler söylüyordu. Özellikle de Hufflepuff'a ayrıldığını, çünkü Harry'nin bildiği kadarıyla, Hermione'nin Hufflepuff'tan olmayan ve ev cinlerini rahatsız etmekten endişe eden tek kişi olduğunu söylüyordu. (Harry onun endişelerini oldukça aptalca buluyordu. Ev cinlerini her kim yarattıysa, tarif edilemeyecek kadar kötü biriydi elbette; ama bu Hermione'nin *şu anda*, zevk almak üzere şekillendirilmiş canlıları angarya işlerden mahrum bırakarak doğru şeyi yaptığı anlamına gelmiyordu).

"Lütfen otur, Harry," dedi adam sessizce. Resmi cüppesi düşük kaliteliydi, tam olarak yırtık pırtık değildi, ama zamanın geçmesiyle basit Onarma Büyüsü'nün düzeltemeyeceği şekilde yıpranmıştı; akla gelen kelime perişandı. Ve buna rağmen, her nasılsa, onda güzel ve pahalı cüppelerle elde edilemeyecek, güzel cüppelere yakışmayacak, eski püskülere özgü bir asalet vardı. Harry alçakgönüllülük diye bir şey *duymuştu*, ama gerçeğini daha önce hiç görmemişti - sadece bunun tarzlarının bir parçası olduğunu düşünen ve fark edilmesini isteyen insanların tatmin olmuş alçakgönüllülüğünü.

Harry, Mr Lupin'in kısa masasının önündeki küçük tahta tabureye oturdu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi adam.

"Hayır, beni kurtardığın için teşekkür *ederim*," dedi Harry. "Yapılması imkânsız bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Adam tereddüt eder gibiydi. "Harry, sana... kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette sorabilirsin," dedi Harry. "Benim de sana soracak bir sürü sorum var."

Mr Lupin başını salladı. "Harry, üvey ebeveynlerin sana iyi davranıyor mu?"

"Annemle *babam*," dedi Harry. "Dört tane var. Michael, James, Petunia ve Lily."

"Ah," dedi Bay Lupin. Ve sonra tekrar "Ah". Gözlerini kırpıştırıyor gibiydi. "Ben... bunu duyduğuma sevindim, Harry, Dumbledore hiçbirimize nerede olduğunu söylemezdi... Senin kötü üvey ebeveynlere sahip olman gerektiğini düşünmesinden korktum... "

Harry, Dumbledore'la ilk karşılaşmasını düşününce, Mr Lupin'in endişesinin yersiz olduğundan emin değildi, ama her şey yeterince iyi sonuçlanmıştı, o yüzden bir şey söylemedi. "Peki ya benim..." Harry onları daha yükseğe çıkarmayacak ya da daha alçaltmayacak bir sözcük aradı... "*Diğer* aileler? Her şeyi bilmek istiyorum."

"Zor bir emir," dedi Bay Lupin. Bir elini alnına sildi. "Pekala, en başından başlayalım. Sen doğduğunda James o kadar mutlu olmuştu ki bir hafta boyunca asası altın renginde parlamadan ona dokunamamıştı. Ondan sonra bile ne zaman seni kucağına alsa ya da Lily'nin seni kucağına aldığını görse, ya da sadece seni düşünse, yine aynı şey oluyordu -"

Harry arada bir saatine bakıyor ve bir otuz dakika daha geçtiğini görüyordu. Remus'un akşam yemeğini kaçırmasına neden olduğu için kendini biraz kötü hissediyordu, özellikle de Harry

Kendisi daha sonra akşam 7'ye düşecekti ama bu ikisini de durdurmaya yetmedi.

Sonunda Harry kritik soruyu soracak kadar cesaretini topladı, Remus ise James'in Quidditch'inin harikaları hakkında Harry'nin daha doğrudan ezecek cesareti bulamadığı uzun bir konuşmanın ortasındaydı.

"Ve işte o zaman," dedi Remus, gözleri ışıl ışıl parlayarak, "James *ekstra geri dönüşlü üçlü* bir *ters Mulhanney Dalışı yaptı!* Bütün kalabalık çılgına döndü, hatta bazı Hufflepuff'lar bile tezahürat yapıyordu -"

Sanırım orada olman gerekiyordu, diye düşündü Harry - orada olmanın herhangi bir yardımı dokunacağından değil - ve "Bay Lupin?" dedi.

Harry'nin sesindeki bir şey adama ulaşmış olmalıydı, çünkü cümlesinin ortasında durdu.

"Babam bir kabadayı mıydı?" dedi Harry.

Remus uzun bir süre Harry'ye baktı. "Kısa bir süre için," dedi Remus. "Çok geçmeden büyüdü. Bunu nereden duydun?"

Harry cevap vermedi, şüpheleri dağıtacak doğru bir şey söylemeye çalışıyordu ama yeterince hızlı düşünemiyordu.

"Boş ver," dedi Remus ve içini çekti. "Kim olduğunu tahmin edebiliyorum." Belli belirsiz yara izi olan yüzü onaylamaz bir ifadeyle kıstırılmıştı. "Söylenecek ne şey var -"

"Babamın hafifletici sebepleri var mıydı?" Harry söyledi. "Kötü bir ev hayatı ya da onun gibi bir şey? Yoksa sadece... doğuştan kötü biri miydi?" *Soğuk mu?*

Remus'un eli saçlarını geriye savurdu, Harry'nin ondan gördüğü ilk gergin hareketti bu. "Harry," dedi Remus, "babanı genç bir çocukken yaptıklarıyla yargılayamazsın!"

" *Ben* genç bir çocuğum," dedi Harry, "ve *kendimi*

yargılıyorum. " Remus bunun üzerine gözlerini iki kez

kırpıştırdı.

"*Nedenini* bilmek istiyorum," dedi Harry. "*Anlamak* istiyorum, çünkü bana bunun hiçbir mazereti yokmuş gibi geliyor!" Sesi biraz titriyordu. "Lütfen bana bunu neden yaptığına dair bildiğin her şeyi anlat, kulağa hoş gelmese bile." *Böylece ben de aynı tuzağa düşmeyeyim, her ne ise.*

"Gryffindor'da olsaydın yapacağın şey buydu," dedi Remus yavaşça, isteksizce. "Ve... O zamanlar öyle düşünmüyordum, tam tersi olduğunu sanıyordum ama... *James'i* bu işe bulaştıran *Black* olabilir, gerçekten... Black herkese Slytherin'e karşı olduğunu göstermeyi o kadar çok istiyordu ki, hepimiz kanın kader olmadığına inanmak istiyorduk -"

"Hayır, Harry," dedi Remus. "Black'in neden kaçmak yerine Peter'ın peşinden gittiğini bilmiyorum. Sanki Black o gün trajedi olsun diye trajedi yaratıyordu." Adamın sesi kararsızdı. "Hiçbir ipucu, hiçbir uyarı yoktu, hepimiz düşündük - onun olacağını düşünmek -" Remus'un sesi kesildi.

Harry ağlıyordu, elinde değildi, bunu Remus'tan duymak kendi hissettiklerinden daha çok acı veriyordu. Harry hatırlamadığı, sadece hikâyelerden iki anne babasını kaybetmişti. Remus Lupin yirmi dört saatten kısa bir süre içinde en iyi dört arkadaşını da kaybetmişti; son kalan Peter Pettigrew'un kaybı içinse hiçbir neden yoktu.

"Bazen onu Azkaban'da düşünmek hâlâ acı veriyor," diye bitirdi Remus, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Ölüm Yiyenler'in ziyaretçi kabul etmemesine seviniyorum, Harry. Bu, gitmediğim için utanmam gerekmediği anlamına geliyor."

Harry konuşabilmek için birkaç kez sertçe yutkunmak zorunda kaldı. "Bana Peter Pettigrew'dan bahsedebilir misiniz? Babamın arkadaşıydı ve öyle görünüyor ki - bilmeliyim, hatırlamalıyım -"

Remus başını salladı, şimdi kendi gözlerinde de su parlıyordu. "Bence Harry, eğer Peter bu şekilde biteceğini bilseydi -" adamın sesi boğuldu. "Peter Karanlık Lord'dan hepimizden daha çok korkuyordu ve bu şekilde biteceğini bilseydi, yapacağını sanmıyorum. Ama Peter *riski* biliyordu Harry, riskin gerçek olduğunu, *olabileceğini* biliyordu, yine de James ve Lily'nin yanında kaldı.
Hogwarts boyunca Peter'ın neden Slytherin'e ya da Ravenclaw'a sıralanmadığını merak ederdim, çünkü Peter sırlara bayılırdı, onlara karşı koyamazdı, insanlar hakkında gizli kalmasını istedikleri şeyleri öğrenirdi -" Remus'un yüzünden kısa bir alaycı bakış geçti. "Ama o sırları *kullanmadı*, Harry. Sadece bilmek istedi.
Sonra Karanlık Lord'un gölgesi her şeyin üzerine düştü ve Peter, James ve Lily'nin yanında durup yeteneklerini iyi bir şekilde kullandı ve ben de Şapka'nın onu neden Gryffindor'a gönderdiğini anladım." Remus'un sesi şimdi sert ve gururluydu. "Godric gibi bir kahramansan, insanların Gryffindor'luların olması gerektiğini düşündüğü gibi cesur ve güçlüysen arkadaşlarının yanında durmak *kolaydır*. Ama Peter hepimizden daha çok korktuysa, bu onu aynı zamanda en cesur kişi yapmaz mı?"

"Öyle," dedi Harry. Kendi sesi neredeyse konuşamayacağı kadar kısılmıştı. "Mr Lupin, eğer vaktiniz varsa, Peter'ı dinlemesi gerektiğini düşündüğüm biri daha var.

Pettigrew'un hikayesi, Neville Longbottom adında Hufflepuff birinci sınıf öğrencisi."

"Alice ve Frank'in oğlu," dedi Remus, sesi hüzünlüydü. "Anlıyorum. Mutlu bir hikâye değil Harry, ama ona yardımcı olacağını düşünüyorsan tekrar anlatabilirim."

Harry başını salladı.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Black'in Peter Pettigrew'la yarım kalmış bir işi var mıydı?" Harry söyledi. "Öldürme meselesi bile, Bay Pettigrew'u aramasına neden olacak *herhangi* bir *şey*? Bay Pettigrew'un bildiği, Black'in kendisinin de bilmek istediği ya da saklamak için onu öldürmek istediği bir sır gibi?"

Remus'un gözlerinde bir şeyler titreşti ama yaşlı adam başını salladı ve "Pek sayılmaz," dedi.

"Demek ki bir şey *var*," dedi Harry.

Tuzlu ve biberli bıyığının altında yine o alaycı gülümseme belirdi. "Gördüğüm kadarıyla sende de biraz Peter var. Ama bu önemli değil, Harry."

"Ben bir Ravenclaw'ım, sırların cazibesine karşı koymamam *gerekir*. Ve," dedi Harry daha ciddi bir sesle, "eğer Black'in yakalanmasına değecekse, bunun önemli olabileceğini düşünmeden edemiyorum."

Remus oldukça rahatsız görünüyordu. "Sanırım büyüdüğünde sana anlatabilirim, ama gerçekten, Harry, önemli *değil*! Sadece okul günlerimizden bir şey."

Harry onu uyaran şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu; Remus'un sesindeki gerginlik tonuyla ya da adamın

Harry'nin sezgilerindeki ani sıçramayı tetikleyen.

"Aslında," dedi Harry, "sanırım bunu zaten tahmin etmiştim, üzgünüm."

Remus kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" Sesi biraz şüpheci çıkmıştı.

"sevgiliydi, değil mi?" Garip bir

duraklama oldu.

Remus yavaş ve ciddi bir şekilde başını salladı.

"Bir kez," dedi Remus. "Uzun zaman önce. Sonu büyük bir trajediyle biten üzücü bir olay, ya da biz gençken hepimize öyle gelmişti." Mutsuz şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ama Black'in Peter'ı öldürdüğü güne kadar bunun çoktan bittiğini ve yetişkin dostluğunun altına gömüldüğünü sanıyordum."

Hümanizm, Bölüm 1

Ocak ayının nazik güneşi Hogwarts'ın dışındaki soğuk tarlalarda parlıyordu.

Bazı öğrenciler için bu bir çalışma saatiydi, diğerleri ise dersten çıkarılmıştı. Bunun için kayıt yaptıran birinci sınıflar belli bir büyü üzerinde çalışıyorlardı; bu büyüyü herhangi bir sınıfın sınırları içinde değil, açık havada, parlak güneşin ve masmavi gökyüzünün altında öğrenmek daha avantajlıydı. Kurabiye ve limonatanın da yardımcı olduğu düşünülüyordu.

Büyünün ilk hareketleri karmaşık ve kesindi; asanızı bir, iki, üç ve dört kez tam olarak doğru göreceli açılarda küçük eğimlerle salladınız, işaret parmağınızı ve başparmağınızı tam olarak doğru mesafelerde kaydırdınız...

Bakanlık bunun, beşinci yılından önce herhangi birine büyüyü öğretmeye çalışmanın boşuna olduğu anlamına düşünüyordu. Daha küçük çocukların büyüyü öğrendiği bilinen birkaç vaka olmuştu ve bu "dahi" olarak reddedilmişti.

Bunu söylemenin pek kibar bir yolu olmayabilirdi ama Harry, Profesör Quirrell'ın neden Bakanlık Müfredat Komitesi'nin çöplük olarak kullanılmasının büyücülüğe daha büyük fayda sağlayacağını iddia ettiğini anlamaya başlamıştı.

Yani jestler karmaşık ve narindi. Bu, on bir yaşındayken öğrenmenize engel değildi. Sadece daha dikkatli olmanız ve her bir parçayı normalden çok daha uzun süre çalışmanız gerektiği anlamına geliyordu, hepsi bu.

Sadece yaşça büyük öğrenciler tarafından öğrenilebilen çoğu tılsım böyleydi çünkü genç bir öğrencinin yapabileceğinden daha fazla büyü gücü gerektiriyordu. Ama Patronus Büyüsü öyle *değildi*, çok fazla büyü gerektirdiği için zor değildi, sadece büyüden daha *fazlasını* gerektirdiği için zordu.

Kalbinizde sakladığınız sıcak, mutlu duyguları, sevgi dolu anıları, sıradan büyüler için ihtiyaç duymadığınız farklı bir gücü aldı.

Harry asasını bir, iki, üç ve dört kez salladı, parmaklarını tam olarak doğru mesafelerde kaydırdı...

"Okulda iyi şanslar, Harry. Sana yeterince kitap aldığımı düşünüyor musun?"

"Asla yeterince kitabınız olamaz... ama kesinlikle denediniz, gerçekten, gerçekten, gerçekten iyi bir denemeydi..."

Harry ilk kez hatırladığında ve büyüyü yapmaya çalıştığında gözleri .

Harry asasını yukarı kaldırıp salladı, kesin olması gerekmeyen, sadece cesur ve meydan okuyan bir hareketti bu.

" *Expecto Patronum!* " diye bağırdı

Harry. Hiçbir şey olmadı.

Tek bir ışık titremesi bile yok.

Harry başını kaldırdığında, Remus Lupin hâlâ asayı inceliyordu, hafif yaralı yüzünde oldukça sıkıntılı bir ifade vardı.

Sonunda Remus başını salladı. "Özür dilerim Harry," dedi adam sessizce. "Asa çalışman tamamen doğruydu."

Başka hiçbir yerde de en ufak bir ışık titreşimi yoktu, çünkü Patronus Büyüsü yapıyor olması gereken diğer bütün birinci sınıflar göz Harry'ye bakıyorlardı.

Gözyaşları Harry'nin gözlerine geri dönmekle tehdit ediyordu ve bunlar mutluluk gözyaşları değildi. Onca şey arasında, şey arasında, Harry bunu hiç beklemiyordu.

Yeterince mutlu olmadığınızı öğrenmenin korkunç derecede aşağılayıcı bir yanı vardı.

Anthony Goldstein'ın içinde Harry'nin sahip olmadığı, Anthony'nin asasının o parlak ışıkla parlamasını sağlayan şey neydi?

Anthony kendi babasını daha mı çok seviyordu?

"Bunu yapmak için hangi düşünceyi kullandın?" dedi Remus.

"Babam," dedi Harry, sesi titreyerek. "Hogwarts'a gelmeden önce ondan bana birkaç kitap almasını istemiştim, o da aldı, pahalıydılar ve sonra bana yeterli olup olmadıklarını sordu -"

Harry Verres ailesinin sloganını açıklamaya çalışmadı.

"Farklı bir düşünce denemeden önce biraz dinlen, Harry," dedi Remus. Yerde oturmuş, hayal kırıklığına uğramış, utanmış ya da pişmanlık duyan başka öğrencilerin olduğu yeri işaret etti. "Yeterince minnettar olmadığın için utanç duyarken Patronus Büyüsü yapamazsın." Mr'da nazik bir şefkat vardı.

Lupin'in sesi ve Harry bir an için bir şeye vurmak istedi.

Bunun yerine Harry arkasını döndü ve diğer başarısızların oturduğu yere doğru yürüdü. Asa çalışmaları da mükemmel ilan edilen ve şimdi daha mutlu düşünceler arıyor olmaları gereken diğer öğrenciler; görünüşe bakılırsa pek ilerleme kaydedemiyorlardı. Koyu maviyle süslenmiş birçok cüppe, bir avuç kırmızı ve hâlâ ağlayan yalnız bir Hufflepuff kızı vardı. Slytherinler gelme zahmetine bile katlanmamıştı, sadece Daphne Greengrass ve Tracey Davis hâlâ jestleri anlamaya çalışıyordu.

Harry kışın soğuk ölü çimenlerine, başarısızlığı onu en çok şaşırtan öğrencinin yanına çöktü.

"Demek sen de yapamadın," dedi Hermione. Önce alandan kaçmıştı ama geri dönmüştü ve ağladığını görmek için kızarmış gözlerine yakından bakmanız gerekiyordu.

"Ben," dedi Harry, "eğer başarısız olmasaydın muhtemelen kendimi çok daha kötü hissederdim, sen tanıdığım en iyi insansın Hermione, ve eğer *sen* de yapamıyorsan, bu benim hala iyi olabileceğim anlamına gelir..."

"Gryffindor'a gitmeliydim," diye fısıldadı Hermione. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ama gözlerini silmedi.

Oğlan ve kız birlikte yürüdüler, kesinlikle el ele tutuşmuyorlardı ama her biri diğerinin varlığından bir tür güç alıyordu, Hogwarts'ın büyük kapılarına yaklaşan koridorda yürürken sınıf arkadaşlarının fısıltılarını duymazdan gelmelerini sağlayan bir şeydi bu.

Harry ne kadar mutlu olursa olsun Patronus Büyüsü'nü yapamamıştı. İnsanlar buna hiç şaşırmamıştı, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Hermione de yapamamıştı. İnsanlar buna *çok* şaşırmıştı ve Harry onun da kendisiyle aynı yan bakışlara maruz başladığını görmüştü. Başarısız olan diğer Ravenclaw'lar o bakışlara maruz kalmamıştı. Ama Hermione Günışığı Generali'ydi ve hayranları ona sanki bir şekilde onları hayal kırıklığına uğratmış, hiç vermediği bir söze ihanet etmiş gibi .

İkisi de kütüphaneye Patronus Büyüsü'nü araştırmaya gitmişlerdi, bu Hermione'nin sıkıntıyla başa çıkma yöntemiydi, bazen Harry'nin de olduğu gibi. Çalışmak, öğrenmek, *nedenini* anlamaya çalışmak...

Kitaplar, Müdür'ün Harry'ye söylediklerini doğrulamıştı; genellikle Patronus Büyüsü'nü pratikte yapamayan büyücüler, gerçek bir Ruh Emici'nin varlığında bunu yapabiliyor, başarısızlıktan tamamen bedensel bir Patronus'a kadar ilerleyebiliyorlardı. Tüm mantığa meydan okuyordu, Ruh Emici'nin korku aurası mutlu bir düşünceyi kullanmayı *zorlaştırmalıydı*; ama durum böyleydi.

Yani ikisi de son bir kez deneyecekti, ikisinin de son bir kez denememesi mümkün değildi.

Ruh Emici'nin Hogwarts'a geldiği gündü.

Harry daha önce, babasının taşını genellikle serçe yüzüğün üzerinde durduğu yerden küçük bir elmas şeklinde çıkarmış ve kocaman gri taşı tekrar kesesine yerleştirmişti. Tüm yaratıkların en karanlığıyla karşılaştığında Harrynin büyüsünün tamamen başarısız olma ihtimaline karşı.

Harry şimdiden karamsar hissetmeye başlamıştı ve henüz bir Ruh Emici'nin önünde bile değildi.

Harry fısıltıyla, "Bahse girerim sen yapabiliyorsun, ama ben ," dedi. "Bahse girerim olan budur."

"Bana yanlış geldi," dedi Hermione, sesi onunkinden bile daha kısıktı. "Bu sabah denedim ve fark ettim. Sonunda sallama hareketini yaparken, daha kelimeleri söylemeden önce bile yanlış olduğunu hissettim."

Harry hiçbir şey söylemedi. Başından beri o da aynı şeyi hissetmişti, ama bunu kendine itiraf edebilmesi için beş farklı mutlu düşünceyle beş deneme daha yapması gerekmişti. Asasını her sallamaya çalıştığında içi boşmuş gibi geliyordu; öğrenmeye çalıştığı büyü ona uymuyordu.

"Bu bizim Karanlık Büyücü olacağımız anlamına gelmez," dedi Harry. "Patronus Büyüsü yapamayan pek çok insan Karanlık Büyücü değil. Godric Gryffindor bir Karanlık Büyücü değildi..."

Godric Karanlık Lordları yenmiş, sıradan insanları Soylu Hanelerden ve Muggle'ları büyücülerden korumak için savaşmıştı. Pek çok iyi ve doğru dostu vardı ve bunların yarısından fazlasını iyi bir amaç uğruna kaybetmemişti. Masumları savunmak için kurduğu ordularda yaralıların çığlıklarını dinlemişti; genç ve cesur büyücüler onun çağrılarına kulak vermiş ve daha sonra onları gömmüştü. Sonunda, büyücülüğü yaşlılığında onu başarısızlığa uğratmaya başladığında, Hogwarts'ı çıplak zeminden yükseltmek için çağının en güçlü diğer üç büyücüsünü bir araya getirmişti; Godric'in adına savaşla ilgili olmayan tek büyük başarı, ne kadar adil olursa olsun herhangi bir savaş. Hogwarts'ın ilk öğretmenleri Godric değil Salazar'dı.

Savaş Büyüsü dersi. Godric, Hogwarts'taki ilk Herboloji dersini, yani yeşillik yetiştirme büyüsünü vermişti.

Son gününe kadar Patronus Büyüsü'nü asla yapamamıştı.

Godric Gryffindor iyi bir adamdı ama mutlu bir adam değildi.

Harry endişeye inanmazdı, mızmız kahramanları okumaya katlanamazdı, dünyadaki bir milyar insanın onunla yer değiştirmek için her şeyini verebileceğini biliyordu ve...

Ölüm döşeğindeyken Godric Helga'ya (çünkü Salazar onu terk etmişti ve Rowena daha önce vefat etmişti) bunların hiçbirinden pişman olmadığını söylemişti ve öğrencilerini onun izinden gitmemeleri konusunda uyarmıyordu, kimse kimseye onun izinden gitmemesini söylediğini söyleyemezdi. Eğer *kendisi* için doğru olan buysa, Hogwarts'taki en genç öğrenci bile olsa kimseye yanlış seçim yapmasını söyleyemezdi. Yine de onun izinden gidenlerin, Gryffindor'un kendi hanesine kendisinden daha mutlu olmalarında bir sakınca olmadığını söylediğini hatırlayacaklarını umuyordu. Kırmızı ve altın bundan böyle parlak ve sıcak renkler olacaktı.

Ve Helga ona ağlayarak, Müdire olduğunda bunu sağlayacağına dair söz vermişti.

Bunun üzerine Godric öldü ve arkasında hayalet bırakmadı; Harry kitabı Hermione'ye geri itti ve ağladığını görmesin diye biraz uzaklaştı.

"Patronus Büyüsü" gibi masum bir başlığı olan bir kitabın Yapabilen ve Yapamayan Büyücüler" gibi masum bir başlığa sahip bir kitabın Harry'nin okuduğu en hüzünlü kitap olacağını düşünemezdiniz.

Harry.

Harry bunu istemedi. O

kitapta olmak.

Harry bunu istemedi.

Okulun geri kalanı *Patronus*'un *olmamasının kötü insan* anlamına geldiğini düşünüyor gibiydi. Her nasılsa Godric Gryffindor'un da Patronus Büyüsü yapamadığı gerçeği tekrarlanmıyor gibiydi. Belki de insanlar onun son arzusuna saygı göstermek için bu konuda konuşmuyorlardı, Fred ve George muhtemelen bilmiyorlardı ve Harry de kesinlikle onlara söylemeyecekti. Ya da belki de diğer başarısızlıklar daha az utanç verici olduğu için, gurur ve statü kaybı daha az olduğu için, mutsuz olmak yerine Karanlık olarak düşünülmek için bundan bahsetmediler.

Harry yanındaki Hermione'nin gözlerini gördü ve da kitapları seven Rowena Ravenclaw'ı düşünüp düşünmediğini merak etti.

"Tamam," diye fısıldadı Harry. "Daha mutlu düşünceler. Eğer tam bedensel bir Patronus'a geçersen, hayvanının ne olacağını düşünüyorsun?"

Hermione hemen, "Bir su samuru," dedi.

"Bir *su samuru mu?* " Harry kuşkuyla fısıldadı.

"Evet, bir su samuru," dedi Hermione. "Peki ya seninki?"

"Alaca doğan," dedi Harry tereddüt etmeden. "Saatte üç yüz kilometreden daha hızlı dalabilir, yaşayan en hızlı canlıdır." Alaca doğan ezelden beri Harry'nin en sevdiği hayvandı. Harry bir gün Animagus olmaya kararlıydı, sırf

ve kendi kanatlarının gücüyle uçabilir ve aşağıdaki toprakları daha keskin gözlerle görebilir... "Ama neden bir *su samuru?* "

Hermione gülümsedi ama bir şey söylemedi. Ve

Hogwarts'ın devasa kapıları açıldı.

Çocuklar bir süre yasak ormana doğru giden patikada yürüdüler ve ormanın içinden geçerek devam ettiler. Güneş ufuk çizgisine yaklaşıyordu, gölgeler uzundu, güneş ışığı kış ağaçlarının çıplak dalları arasından süzülüyordu; çünkü o gün Ocak ayıydı ve birinci sınıflar en son öğreneceklerdi.

Sonra yol saptı ve yeni bir yön aldı ve hepsi uzakta ormanı, ormandaki açıklığı ve birkaç küçük kar kalıntısının beyazlattığı sararmış kuru otları gördüler.

İnsan figürleri o mesafede hâlâ küçüktü. Seherbazların Patronus'larından gelen iki loş beyaz ışık noktası ve Müdür'ünkinden gelen daha parlak gümüş ışık noktası, bir şeyin yanında...

Harry gözlerini kıstı. Bir

şey...

Bu tamamen Harry'nin hayal gücünden kaynaklanıyor olmalıydı, çünkü bir Ruh Emici'nin üç cismani Patronusun ötesine geçmesinin hiçbir yolu olmamalıydı, ama zihnini okşayan bir boşluk dokunuşu hissettiğini düşündü, Okültizm engellerine hiç saygı duymadan doğrudan kendisinin yumuşak iç merkezine doğru fırçalıyordu.

Seamus Finnigan solmuş ve karla beneklenmiş çimenlerin üzerinde dolaşan öğrencilerin arasına katıldığında kül rengi olmuş ve titriyordu. Seamus'un Patronus Büyüsü başarılı olmuştu ama Okul Müdürü'nün kendi Patronus'unu yok ettiği anla, Ruh Emici'nin korkusuyla kalkanınız olmadan yüzleştiğiniz, kendi Patronus'unuzu yapmanız gereken an arasında hâlâ o aralık vardı.

Beş adımda yirmi saniyeye kadar maruz kalmak, direnci zayıf ve beyni henüz olgunlaşmakta olan on bir yaşındaki bir büyücü için bile kesinlikle güvenliydi. Ruh Emici'nin gücünün insanları ne kadar etkilediği konusunda çok fazla farklılık vardı, bu da tam olarak anlaşılamayan bir başka şeydi; ama yirmi saniye kesinlikle güvenliydi.

Beş adımda kırk saniye Ruh Emici'*ye* maruz kalmak, sadece en hassas deneklerde kalıcı hasara neden olmak için yeterli olabilirdi.

Hogwarts standartlarına göre bile sert bir eğitimdi, bir hipogrifin üzerinde uçmayı öğrenmenin yolu bir hipogrifin üzerine atılıp yola koyulmanızın söylenmesiydi. Harry aşırı korumacılığın hayranı değildi ve Hogwarts'taki dördüncü sınıf öğrencisi ile on dört yaşındaki bir Muggle arasındaki olgunluk farkına bakarsanız, Muggle'ların çocuklarını boğduğu açıktı... ama Harry bile bunun zorlama olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Her acı sonradan iyileştirilemezdi.

Ancak bu koşullar altında büyüyü yapamazsanız, kendinizi savunmak için Patronus Büyüsü'ne güvenemeyeceğiniz anlamına gelirdi; aşırı güven büyücüler için Muggle'lardan bile daha tehlikeliydi. Ruh Emiciler sadece mutlu düşüncelerinizi değil, büyünüzü ve fiziksel canlılığınızı da tüketebilirdi, bu da çok uzun süre beklerseniz ya da Ruh Emici menziline girene kadar yaklaşan korkuyu fark edemezseniz Işınlanarak uzaklaşamayacağınız anlamına geliyordu.

Saldırı. (Harry okurken, bazı kitaplarda Ruh Emici'nin Öpücüğü*'nün insanın ruhunu yediğini* ve kurbanları içine soktuğu kalıcı akılsız komanın sebebinin de bu olduğunu dehşetle keşfetmişti. Ve *buna inanan* büyücüler Ruh Emici'*nin* Öpücüğü'*nü suçluları infaz* etmek için kasten kullanmışlardı. Suçlu denilen bazılarının masum olduğu kesindi, ve öyle olmasalar bile, *ruhlarını yok etmek?* Harry ruhlara inansaydı... boşluğa düşerdi, buna uygun bir yanıt bulamadı).

Müdür güvenliği ciddiye alıyordu ve nöbet tutan üç Seherbaz da öyle. Liderleri, asasını elinden hiç bırakmayan, Asyalı görünümlü, asık suratlı ama ciddi bir adam olan Seherbaz Komodo'ydu. Patronusu, ay ışığından bir orangutan, Ruh Emici ile sıralarını bekleyen birinci sınıflar arasında ileri bir geri gidip geliyordu; orangutanın yanında, delici bakışları, at kuyruğu şeklinde uzun siyah saçları ve uzun örgülü keçi sakalı olan Seherbaz Butnaru'nun parlak beyaz panteri hareket ediyordu. Bu iki Seherbaz ve onların iki Patronus'u Ruh Emici'yi izliyordu. Öğrencilerin karşı tarafında, uzun boylu, zayıf, soluk benizli ve tıraşsız Seherbaz Goryanof oturuyordu; bir şey söylemeden ya da asa kullanmadan, kendi yarattığı bir sandalyede arkasına yaslanmış, dalgın bir poker suratı takınarak tüm sahneyi tarıyordu. Profesör Quirrell birinci sınıflar denemelerine başladıktan kısa bir süre sonra ortaya çıkmıştı ve gözleri Harry'den hiç ayrılmıyordu. Şampiyon bir düellocu olan ufak tefek Profesör Flitwick dalgın dalgın asasıyla oynuyordu; yüzünü kaplayan kocaman kabarık sakalının içinden dışarı bakan gözleri ise Profesör Quirrell'a odaklanmıştı.

Harry'nin hayal gücünden olsa gerek, Profesör Quirrell, Müdür'ün Patronus'u bir sonraki öğrenciyi sınamak için her göz kırpışında hafifçe irkiliyor gibiydi.

Belki de Profesör Quirrell da Harry'yle aynı plasebo etkisini, zihnini okşayan o boşluk dalgasını hayal ediyordu.

"Anthony Goldstein," diye seslendi Müdür'ün sesi.

Harry sessizce Seamus'a doğru yürüdü, Anthony parlayan gümüş anka kuşuna ve... yırtık pırtık pelerinin altındaki her neyse ona yaklaşmaya başlamıştı bile.

"Ne gördün?" Harry kısık bir sesle Seamus'a sordu.

Harry bilgi toplamaya çalıştığında pek çok öğrenci ona cevap vermemişti, ama Seamus Kaos'un Finnigan'ıydı, Harry'nin teğmenlerinden biriydi. Belki bu adil değildi, ama...

"Ölü," dedi Seamus fısıltıyla, "grimsi ve sümüksü... ölü ve bir süre suda kalmış... "

Harry başıyla onayladı. "Pek çok insan böyle görüyor," dedi Harry. Sahte de olsa kendine güveni vardı, çünkü Seamus'un buna ihtiyacı vardı. "Git biraz çikolata ye, kendini daha iyi hissedeceksin."

Seamus başını salladı ve tökezleyerek şifalı tatlıların olduğu masaya doğru yürüdü.

" *Expecto Patronum!* " diye bağırdı genç bir çocuk sesi.

Sonra seherbazlardan bile şok sesleri yükseldi. Harry dönüp

baktı -

Anthony Goldstein ile kafes arasında parlak gümüş bir kuş duruyordu. Kuş başını kaldırdı ve bir çığlık attı, çığlığı da gümüş rengindeydi, metal kadar parlak, sert ve güzeldi.

Harry'nin aklının *bir köşesi, eğer bu bir alaca doğansa, onu uykusunda boğacağım,* diyordu.

Kapa çeneni, dedi Harry düşünceye*, bizim bir Karanlık Büyücü olmamızı mı istiyorsun?*

Ne anlamı var ki? Sonunda sen de öyle olacaksın.

Bu... Harry'nin normalde düşüneceği bir şey değildi...

Bu bir plasebo etkisi, dedi Harry kendi kendine tekrar. *Ruh Emici aslında üç Patronus aracılığıyla bana ulaşamaz, ben sadece nasıl olduğunu düşündüğümü hayal ediyorum. Ruh Emici'yle gerçekten karşılaştığımda, tamamen farklı hissedeceğim ve o zaman daha önce sadece aptallık ettiğimi anlayacağım.*

O anda Harry'nin omurgasından hafif bir ürperti geçti, çünkü evet, tamamen farklı olacağını ve olumlu yönde olmayacağını hissediyordu.

Alev alev yanan gümüş anka kuşu Müdür'ün asasıyla yeniden canlandı, küçük kuş yok oldu ve Anthony Goldstein geri dönmeye başladı.

Müdür bir sonraki ismi çağırmak yerine Anthony ile birlikte geliyordu, Patronus Ruh Emici'yi korumak için arkada bekliyordu.

Harry Hermione'nin durduğu yere, parlayan panterin hemen arkasına baktı. Sıra Hermione'ye gelecekti, ama görünüşe göre ertelenmişti.

Stresli görünüyordu.

Daha önce Harry'den kibarca, lütfen onu rahatlatmaya çalışmaktan vazgeçmesini istemişti.

Dumbledore Anthony'yi diğerlerine doğru götürürken hafifçe gülümsüyordu; sadece hafifçe gülümsüyordu, çünkü Müdür çok ama çok yorgun görünüyordu.

"İnanılmaz," dedi Dumbledore, her zamanki gürlüğünden çok daha zayıf çıkan bir sesle. "Daha ilk yılında bedensel bir Patronus. Ve diğer genç öğrenciler arasında şaşırtıcı sayıda başarı. Quirinus, haklılığını kanıtladığını kabul etmeliyim."

Profesör Quirrell başını eğdi. "Sanırım yeterince basit bir tahmin. Bir Ruh Emici korku yoluyla saldırır ve çocuklar daha az korkar."

" *Daha az* mı korkuyorsun?" dedi Seherbaz Goryanof oturduğu yerden.

"Ben de öyle dedim," dedi Dumbledore. "Ve Profesör Quirrell yetişkinlerin korkacak daha az şeyi değil, daha fazla cesareti olduğuna dikkat çekti; itiraf etmeliyim ki bu düşünce daha önce hiç aklıma gelmemişti."

Profesör Quirrell kuru bir sesle, "*Tam olarak* böyle ifade etmemiştim," dedi, "ama iş görür. Peki ya anlaşmamızın geri kalanı, Müdür Bey?"

"Dediğiniz gibi," dedi Dumbledore isteksizce. "İtiraf etmeliyim ki bu bahsi kaybetmeyi beklemiyordum Quirinus, ama sen bilgeliğini kanıtladın."

Bütün öğrenciler şaşkın şaşkın onlara bakıyordu; kafese ve çürümeye yüz tutmuş uzun cüppelere doğru bakan Hermione ve kendini paranoyak hissettiğini hayal ettiği için herkesi izleyen Harry hariç.

Profesör Quirrell, başka yorumlara meydan vermeyen bir tonda, "Öldüren Laneti öğrenmek isteyen öğrencilere öğretme iznim var. Bu da onları

Karanlık Büyücülerden ve diğer zararlılardan oldukça güvenlidirler ve başka türlü ölümcül büyüleri bilmeyeceklerini düşünmek aptallıktır." Profesör Quirrell durakladı, gözleri kısıldı. "Müdür Bey, iyi görünmediğinizi saygıyla gözlemliyorum. Günün geri kalan görevini Profesör Flitwick'e bırakmanızı öneririm."

Dumbledore başını salladı. "Bugünlük işimiz neredeyse bitti, Quirinus. Ben bitiririm."

Hermione Anthony'ye yaklaşmıştı. "Yüzbaşı Goldstein," dedi ve sesi biraz titreyerek, "bana herhangi bir tavsiyede bulunabilir misiniz?"

"Korkma," dedi Anthony kararlılıkla. "Sana düşündürmeye çalıştığı hiçbir şeyi düşünme. Önündeki asayı sadece korkuya karşı bir kalkan olarak tutmuyorsun, korkuyu uzaklaştırmak için asanı *sallıyorsun*, mutlu bir düşünceyi bu şekilde somut bir şeye dönüştürüyorsun..." Anthony çaresizce omuz silkti. "Yani, bunların hepsini daha önce *duymuştum*, ama..."

Diğer öğrenciler de kendi sorularıyla Anthony'nin etrafında toplanmaya başlamıştı.

"Bayan Granger?" dedi Müdür. Sesi nazik ya da zayıflamış olabilirdi.

Hermione omuzlarını dikleştirdi ve onu takip etti. "Pelerinin

altında ne gördün?" Harry Anthony'ye söyledi.

Anthony şaşırmış bir halde Harry'ye baktı ve sonra cevap verdi, "Ölü olan çok uzun bir adam, yani ölü şeklinde ve ölü renginde... onu görmek canımı yaktı ve Ruh Emici'nin beni yakalamaya çalıştığını anladım."

Harry tekrar Hermione'nin kafes ve pelerinle yüzleştiği yere baktı.

Hermione asasını kaldırarak ilk hareketleri yapmak için pozisyon aldı.

Müdür'ün anka kuşu göz kırparak gözden kayboldu. Ve

Hermione küçük, acınası bir çığlık attı, irkildi -

- bir adım geri çekildi, Harry onun asasının hareket ettiğini görebiliyordu, sonra asasını salladı ve "Expecto Patronum!" dedi.

Hiçbir şey olmadı.

Hermione döndü ve

koşmaya başladı.

" *Expecto Patronum!* " dedi Müdür'ün derin sesi ve gümüş anka kuşu yeniden canlandı.

Genç kız tökezledi ve koşmaya devam etti, boğazından garip sesler gelmeye başlamıştı.

" *Hermione!* " Susan bağırdı, Hannah, Daphne ve Ernie de ona doğru koşmaya başladılar; her zaman bir adım sonrasını düşünen Harry kendi topuğunun üzerinde dönüp çikolataların olduğu masaya doğru koşarken bile.

Harry çikolatayı Hermione'nin ağzına tıktıktan, Hermione de çiğneyip yuttuktan sonra bile hâlâ büyük nefesler alıp veriyor, ağlıyordu, gözleri hâlâ odaklanmamış gibiydi.

Kalıcı olarak bunamış olamaz, diye düşündü Harry umutsuzca, karmaşa, korkunç korku ve ölümcül öfke birbirinin etrafında dönmeye başlamıştı.

Olamaz, bırakın kırk saniyeyi, on saniye bile açıkta kalmadı.

Ama *geçici olarak* Ruh Emici olabilirdi, Harry'nin o anda fark ettiği gibi, yeterince hassas olursanız bir Ruh Emici tarafından on saniye içinde *geçici olarak* yaralanamayacağınıza dair bir kural yoktu.

Sonra Hermione'nin gözleri odaklanır gibi oldu, etrafına bakındı ve Hermione'nin üzerine yerleşti.

"Harry," diye soludu ve diğer öğrenciler sessizliğe gömüldü. "Harry, yapma. *Yapma!* "

Harry birden ne yapmaması gerektiğini sormaya korktu, en kötü anılarında mıydı, yoksa şimdi uyanıkken yeniden yaşadığı bir uyku kâbusunda mı?

" *Sakın yanına yaklaşma!"* dedi Hermione. Eli uzandı ve Harry'yi cüppesinin yakasından yakaladı. "Ona yaklaşmamalısın, Harry! *Benimle konuştu Harry, seni tanıyor, burada olduğunu biliyor!* "

"Ne -" Harry, dedi ve sonra sorduğu için kendine lanet etti.

" *Ruh Emici!* " dedi Hermione. Sesi bir çığlığa dönüştü. " *Profesör Quirrell seni yemesini istiyor!* "

Ani sessizlikte Profesör Quirrell birkaç adım öne çıktı; ama daha fazla yaklaşmadı (ne de Harry oradaydı). "Bayan Granger," dedi, sesi ciddiydi, "bence biraz daha çikolata almalısınız."

" *Profesör Flitwick, Harry'nin denemesine izin vermeyin, onu geri gönderin!* "

O sırada Müdür gelmişti ve Profesör Flitwick'le birbirlerine endişeli bakışlarla bakıyorlardı.

"Ruh Emici'nin konuştuğunu duymadım," dedi Müdür. "Yine de..."

"Sadece sor," dedi Profesör Quirrell, sesi biraz yorgun geliyordu.

"Ruh Emici Harry'ye *nasıl* ulaşacağını söyledi mi?" dedi Müdür.

"Önce en lezzetli yerlerini," dedi Hermione, "o - o yerdi -"

Hermione gözlerini kırpıştırdı. Gözlerine biraz akıl sağlığı geri gelmiş gibiydi.

Sonra ağlamaya başladı.

"Çok cesurdun Hermione Granger," dedi Müdür. Sesi nazikti ve açıkça duyulabiliyordu. "Anladığımdan çok daha cesurdun. kaçmalıydınız, dayanmayıp Büyünüzü tamamlamaya çalışmamalıydınız. Daha büyük ve daha güçlü olduğunuzda Bayan Granger, tekrar deneyeceğinizi ve başaracağınızı biliyorum."

Hermione soluk soluğa, "Özür dilerim," dedi, "özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim... Üzgünüm Harry, sana ne gördüğümü söyleyemem, ona bakmadım, bakmaya cesaret edemedim, asla görülemeyecek kadar korkunç olduğunu biliyordum..."

Harry olmalıydı, ama elleri çikolata gibi olduğu için tereddüt etti; sonra Ernie ve Susan geldi, Hermione'yi çimenlerin üzerine düştüğü yerden kaldırıp atıştırmalık masasına doğru götürdüler.

Beş kalıp çikolatadan sonra Hermione yine iyi görünüyordu ve Profesör Quirrell'ın yanına gidip ondan özür diledi; ama gözleri hep Harry'nin üzerindeydi, ne zaman ona baksa. Ona doğru adım atmıştı.

Sadece bir kez ve uzaklaştığında durdu. Gözleri sessizce özür dilemiş ve onu rahat bırakması sessizce yalvarmıştı.

Neville Longbottom ölü ve yarı çözünmüş bir şey görmüştü, yüzü ezilmiş bir sünger gibi sızıyor ve akıyordu.

Bu, şimdiye kadar kimsenin gördüğünü tarif ettiği en kötü şeydi. Neville daha önce asasından küçük bir ışık titreşimi çıkarabilmişti ama kendi Patronus Büyüsü'nü yapmaya çalışmak yerine akıllıca ve büyük bir soğukkanlılıkla dönüp kaçmıştı.

(Okul Müdürü diğer öğrencilere hiçbir şey söylememiş, kimseye daha az cesur olmalarını söylememişti; ama Profesör Quirrell sakince, uyarıldıktan *sonra* hata yaparsanız, işte o zaman cehaletin aptallığa dönüştüğünü gözlemlemişti).

"Profesör Quirrell?" Harry alçak bir sesle, Savunma Profesörüne cesaret edebildiği kadar yaklaşarak konuştu. "Ne gördüğünüzde -"

"Hiç sorma." Sesi çok düzdü.

Harry saygıyla başını salladı. "Sorabilir miyim, Müdür'e söylediğiniz *ilk* cümle neydi?"

Kuru kuru. "En kötü anılarımız biz yaşlandıkça daha da kötüleşebilir."

"Ah," dedi Harry. "Mantıklı."

Sonra Harry'ye bakan Profesör Quirrell'in gözlerinde tuhaf bir şey parladı. "Profesör Quirrell, "Bu denemenizde başarılı olacağınızı umalım, Bay Potter," dedi. Çünkü

Eğer bunu yaparsanız, Müdür size Patronus kullanarak taklit edilemeyen veya engellenemeyen mesajlar gönderme numarasını öğretebilir ve bunun askeri önemini abartmak imkansızdır. Kaos Lejyonu ve bir gün tüm ülke için muazzam bir avantaj olacaktır. Ama eğer başaramazsanız, Bay Potter... bunu anlayışla karşılarım."

Morag MacDougal titrek bir sesle, "Ah!" dedi ve Dumbledore Patronus'unu yeniden yarattı.

Parvati Patil, Dumbledore'un anka kuşundan daha büyük ama onun kadar parlak olmayan, kaplan şeklinde cismani bir Patronus üretmişti. Anthony'nin yaptığı zamanki gibi bir şok olmasa da, tüm izleyicilerden büyük bir alkış kopmuştu.

Ve sonra sıra Harry'ye geldi.

Müdür Harry Potter'ın adını söyledi ve Harry korktu.

Harry biliyordu, başarısız olacağını biliyordu ve bunun canını yakacağını da biliyordu.

Ama yine de denemek zorundaydı; çünkü bazen, bir Ruh Emici'nin huzurunda, bir büyücü bir ışık parıltısından tamamen bedensel bir Patronus'a dönüşüyordu ve kimse nedenini anlamıyordu.

Ve Harry kendini Ruh Emicilerden koruyamıyorsa, yaklaştıklarını fark edebilmeli, onları zihninde hissedebilmeli ve çok geç olmadan kaçabilmeliydi.

En kötü anım nedir...?

Harry, Müdür'ün ona endişeli ya da umutlu bir bakış atmasını ya da derin bir bilgelikle öğüt vermesini bekliyordu, ama Albus Dumbledore bunun yerine onu sadece sessiz bir sakinlikle izledi.

Başarısız olacağımı düşünüyor, ama bunu söyleyerek beni sabote etmeyecek, diye düşündü Harry, *eğer söyleyecek gerçek cesaretlendirici sözleri olsaydı, onları söylerdi...*

Kafes yaklaştı. Çoktan kararmıştı ama paslanıp yok olmamıştı, henüz değil.

Pelerin yaklaştı. Çözülüyordu ve yamasız deliklerle doluydu; Seherbaz Goryanof'un söylediğine göre o sabah yeniydi.

"Müdür Bey?" dedi Harry. "Ne görüyorsun?"

Müdür'ün sesi de sakindi. "Ruh Emiciler korku yaratıklarıdır ve Ruh Emici'ye duyduğunuz korku azaldıkça, şeklinin korkunçluğu da azalır. Uzun boylu, zayıf, çıplak bir adam görüyorum. Çürümüyor. bakmak sadece biraz acı veriyor. Hepsi bu. Sen ne görüyorsun, Harry?"

...Harry pelerinin altını göremiyordu.

Ya da bu doğru değildi, zihni pelerinin altında ne olduğunu görmeyi *reddediyordu*...

Hayır, zihni pelerinin altındaki *yanlış* şeyi görmeye çalışıyordu, Harry bunu hissedebiliyordu, gözleri bir hatayı zorlamaya çalışıyordu. Ama Harry kendini o küçük kafa karışıklığı hissini fark etmeye, bir şeyler otomatik olarak ürkmeye alıştırmak için elinden geleni ; zihni pelerinin altında ne olduğuna dair bir yalan uydurmaya her kalkıştığında, bu refleks onu durduracak kadar hızlıydı.

Harry pelerinin altına baktı ve gördü...

Açık bir soru. Harry zihninin yanlış bir şey görmesine izin vermiyordu ve bu yüzden hiçbir şey görmüyordu, sanki görsel korteksinin o sinyali alan kısmı varlığını yitiriyordu. Pelerinin altında kör bir nokta vardı. Harry orada ne olduğunu bilemezdi.

Sadece çürüyen bir mumyadan çok daha kötüydü.

Pelerinin altındaki görülemeyen dehşet artık çok yakındaydı, ama ay ışığının parlayan kuşu, beyaz anka kuşu henüz aralarında duruyordu.

Harry diğer bazı öğrenciler gibi kaçmak . Patronus Büyüleriyle şansları yaver gitmeyenlerin yarısı bugün okula hiç gelmemişti. Kalanlardan yarısı, Müdür daha kendi Patronus'unu etkisiz hale getirmeden kaçmıştı ve kimse tek kelime etmemişti. Terry kendi denemesinden önce dönüp geri gittiğinde küçük bir kahkaha kopmuştu; daha önce giden Susan Hannah ise herkese için bağırmışlardı.

Ama Harry Yaşayan Çocuk'tu ve denemeden pes ettiği görülürse büyük saygı kaybederdi...

Gurur ve roller, pelerinin altında yatan şeyin varlığında azalıyor ve yok oluyor gibiydi.

Neden hala buradayım?

Harry'nin ayaklarını yerinde tutan, başkalarının onun korkak olduğunu düşünmesinden duyduğu utanç değildi.

Asasını getiren şey itibarını onarma umudu değildi.

Parmaklarını ilk pozisyona getiren şey Patronus Büyüsü'nde sihir olarak ustalaşma arzusu değildi.

Bu başka bir şeydi, pelerinin altında yatan her neyse ona karşı çıkması gereken bir şeydi, bu gerçek karanlıktı ve Harry onu geri püskürtecek gücün kendi içinde olup olmadığını bulmak zorundaydı.

Harry son bir kez babasıyla yaptığı kitap alışverişini düşünmeye çalışmayı planlamıştı, ama son anda, Ruh Emici'yle yüzleşirken, aklına daha önce denemediği farklı bir anı geldi; sıradan bir şekilde sıcak ve mutlu olmayan, ama bir şekilde daha doğru hissettiren bir düşünce.

Ve Harry yıldızları hatırladı, Sessiz Gece'de korkunç derecede parlak ve sarsılmaz bir şekilde yandıklarını hatırladı; bu görüntünün onu doldurmasına, tüm zihnini kaplayan bir Okültizm bariyeri gibi her yerini doldurmasına izin verdi, bir kez daha boşluğun bedensiz farkındalığı haline geldi.

Parlak gümüş ışıltılı anka kuşu yok oldu.

Ve Ruh Emici, Tanrı'nın yumruğu gibi zihnine çarptı.

KORKU / SOĞUK / KARANLIK

İki gücün kafa kafaya çarpıştığı bir an oldu, Harry'nin parmakları otomatikleşene kadar alıştırma yaptığı asa hareketlerine başlarken bile, yıldızların aydınlattığı huzurlu anı korkuya karşı kendini korudu. Sıcak ve mutlu değillerdi, kusursuz karanlığın içinde parlayan ışık noktaları; ama bu Ruh Emici'nin kolayca delip bir görüntüydü. Çünkü sessiz ve yanan yıldızlar engin ve korkusuzdu; soğuk ve karanlıkta parlamak onların doğal haliydi.

Ama o karşı konulmaz güce direnmeye çalışan kımıldamaz cisimde bir kusur, bir çatlak, bir fay hattı vardı. Harry Ruh Emici'ye ondan beslenmeye çalıştığı için bir öfke duydu ve bu ıslak buzda kaymak gibiydi. Harry'nin zihni yanlara doğru kaymaya başladı, acıya, kara öfkeye, ölümcül nefrete -

Harry'nin asası son bir hamleyle havaya .

Yanlış hissettirdi.

"Expecto Patronum," diye konuştu sesi, kelimelerin içi boş ve anlamsızdı.

Ve Harry karanlık tarafına düştü, karanlık tarafına düştü, her zamankinden daha hızlı ve daha derine, kayma hızlandıkça, Ruh Emici açıkta kalan ve savunmasız kısımlara yapışıp onlardan beslendikçe, ışığı yiyip bitirdikçe aşağıya doğru düştü. Solmakta olan bir refleks ısınmak için çabaladı, ama Hermione'nin ya da anne ve babasının bir görüntüsü aklına geldiğinde bile, Ruh Emici onu , ona yerde ölü yatan Hermione'yi, anne ve babasının cesetlerini gösterdi ve sonra bu bile emildi.

Boşluğun içine bir anı, en kötü anı, sinirsel kalıpların hala var olmaması gereken çok uzun zaman önce unutulmuş bir şey yükseldi.

"Lily, Harry'yi al ve git! Bu o!" diye bağırdı bir erkek sesi. "Git! Koş! Ben onu oyalarım!"

Ve Harry karanlık tarafının boş derinliklerinde James Potter'ın ne kadar gülünç bir şekilde kendine aşırı güvendiğini düşünmeden edemiyordu. Lord Voldemort'u durdurmak mı? Neyle?

Sonra diğer ses konuştu, çaydanlık tıslaması gibi tizdi ve Harry'nin bütün sinirlerine kuru buz serpilmiş gibiydi,

Sıvı helyum sıcaklığına kadar soğutulmuş ve her tarafına serilmiş bir metal markası gibi. Ve ses dedi ki:

"Avadakedavra."

(Vücudu kasılmaya ve düşmeye başladığında asa çocuğun sinirli parmaklarından uçtu, Müdür'ün gözleri kendi Patronus Büyüsü'ne başlarken alarmla açıldı).

"Harry olmaz, olmaz, lütfen olmasın!" bağırdı kadının sesi.

Harry'den geriye ne kaldıysa, kalbinin ölü boşluğunda, içindeki tüm ışık çekilmiş halde dinledi ve kibarca sordu diye Lord Voldemort'un duracağını mı düşündüğünü merak etti.

"Kenara çekil kadın!" dedi yakıcı soğuğun tiz sesi. "Senin için gelmedim, sadece çocuk için geldim."

"Harry olmaz! Lütfen... merhamet et... merhamet et..."

Lily Potter, diye düşündü Harry, ne tür insanların Karanlık Lord olduğunu anlamıyor gibiydi; ve eğer çocuğunun hayatını kurtarmak için düşünebildiği en iyi strateji buysa, bu onun bir anne olarak son başarısızlığıydı.

"Sana kaçman için bu nadir şansı veriyorum," dedi tiz ses. "Ama sana boyun eğdirmek için kendimi zorlamayacağım ve burada ölmen çocuğunu kurtarmayacak. Çekil kenara, aptal kadın, eğer içinde akıl varsa!"

"Harry olmaz, lütfen hayır, al beni, onun yerine öldür beni!"

Harry olan boş şey, Lily Potter'ın Lord Voldemort'un evet diyeceğini, onu öldüreceğini ve sonra oğlunu sağ salim bırakarak gideceğini gerçekten hayal edip etmediğini merak ediyordu.

"Pekâlâ," dedi ölümün sesi, şimdi soğuk bir şekilde eğleniyordu, "pazarlığı kabul ediyorum. Sen öleceksin ve çocuk yaşayacak. Şimdi asanı bırak ki seni öldürebileyim."

Korkunç bir sessizlik oldu.

Lord Voldemort gülmeye başladı, korkunç, aşağılayıcı bir kahkaha.

Ve sonunda Lily Potter'ın sesi umutsuz bir nefretle haykırdı: "Avada ke-"

Önce ölümcül ses bitirdi, lanet hızlı ve kesindi. "Avadakedavra."

Kör edici bir yeşil parıltı Lily Potter'ın sonunu getirdi.

Ve beşikteki çocuk bunu gördü, gözler, o iki kıpkırmızı göz, kıpkırmızı parlıyor, minyatür güneşler gibi ışıldıyor, Harry'nin tüm görüşünü dolduruyor, onunkilere kilitleniyordu -

---

Diğer çocuklar Harry Potter'ın düştüğünü gördüler, Harry Potter'ın çığlığını duydular, kulaklarını bıçak gibi delen ince, tiz bir çığlıktı bu.

Müdür "*Expecto Patronum!" diye* bağırdığında parlak gümüş bir parıltı oldu. " diye bağırdı ve alev alev yanan anka kuşu yeniden var oldu.

Ama Harry Potter'ın korkunç çığlığı devam etti ve devam etti, hatta Müdür çocuğu kucağına alıp Ruh Emici'den uzaklaştırırken bile, Neville Longbottom ve Profesör Flitwick aynı anda çikolataya uzanırken bile ve -

Hermione bunu biliyordu, gördüğü gibi biliyordu, kabusunun gerçek olduğunu biliyordu, gerçek oluyordu, bir şekilde gerçek oluyordu.

"Ona çikolata getirin!" diye seslendi Profesör Quirrell, anlamsız bir şekilde, çünkü Profesör Flitwick'in minik formu, Müdür'ün öğrencilere doğru koştuğu yere doğru gülle atmaya başlamıştı bile.

Hermione başka ne yapmak istediğini bilmese de kendisi de ilerliyordu.

" *Patronus'ları atın!* " diye bağırdı Müdür, Harry'yi Seherbazların arkasına getirirken. *"Yapabilen herkes! Onları Harry ile Ruh Emici'nin arasına sokun! Hala ondan besleniyor!* "

Bir anlık donmuş bir dehşet vardı.

" *Expecto Patronum!* " diye bağırdı Profesör Flitwick ve Seherbaz Goryanof, sonra Anthony Goldstein, ama ilk seferinde başaramadı, sonra Parvati Patil, o da başardı, sonra Anthony tekrar denedi ve gümüş kuşu kanatlarını açıp Ruh Emici'ye doğru çığlık attı, Dekan Thomas kelimeleri ateşten harflerle yazılmış gibi kükredi ve asası yüksek beyaz bir ayı doğurdu; Harry ile Ruh Emici arasında sekiz tane alev alev yanan Patronus sıralanmıştı ve Harry, Müdür onu kuru otların üzerine yatırırken çığlık çığlığa bağırmaya devam etti.

Hermione bir Patronus Büyüsü yapamadı, bu yüzden Harry'nin yattığı yere doğru koştu. Zihninde bir şey ne kadar zaman geçtiğini tahmin etmeye çalıştı. Yirmi saniye miydi? Daha fazla mı?

Albus Dumbledore'un yüzünde korkunç bir acı ve şaşkınlık vardı. Uzun siyah asası elindeydi,

ama hiç büyü konuşmadı, sadece Harry'nin sarsılan bedenine dehşet içinde baktı -

Hermione ne yapacağını bilmiyordu, ne yapacağını bilmiyordu, neler olduğunu anlamıyordu ve dünyanın en güçlü büyücüsü de aynı derecede görünüyordu.

" *Anka kuşunu kullan!* " diye bağırdı Profesör Quirrell. *"Onu Ruh Emici'den uzağa götürün!* "

Müdür tek kelime etmeden Harry'yi kucağına aldı ve aniden ortaya çıkan Fawkes'la birlikte ateş parçasının içinde kayboldu; Müdür'ün Patronus'u da Ruh Emici'yi koruduğu yerden göz kırparak çıktı.

Korku, kafa karışıklığı ve ani gevezelik.

"Bay Potter iyileşmeli," dedi Profesör Quirrell, sesini yükselterek ama tonu yine sakindi, "Sanırım yirmi saniyeden biraz fazlaydı."

Sonra alev alev yanan beyaz anka kuşu tekrar belirdi, sanki başka bir yerden önlerinde uçuyormuş gibi, Hermione Granger'a ay ışığından yaratık geldi ve Albus Dumbledore'un sesiyle ona haykırdı:

" *Hala ondan besleniyor, burada bile! Nasıl besleniyor? Eğer biliyorsan, Hermione Granger, bana söylemelisin! Söyle bana!* "

Kıdemli Seherbaz dönüp ona baktı, pek çok öğrenci de öyle. Profesör Flitwick dönmedi, şimdi asasını boş olduğu belli olan ellerini uzatan Profesör Quirrell'e doğrultmuştu.

Saniyeler sayılmadan geçip gitti.

Hatırlayamıyordu, kabusu net olarak hatırlayamıyordu, bunun mümkün olabileceğini neden düşündüğünü, neden korktuğunu hatırlayamıyordu -

Hermione o zaman ne yapması gerektiğini anladı ve bu hayatının en zor kararıydı.

Ya Harry'nin başına gelenler onun da başına gelseydi?

Tüm uzuvları ölüm kadar soğuktu, görüşü kararmıştı, korku her şeyi bastırıyordu; Harry'nin öldüğünü, annesiyle babasının öldüğünü, tüm arkadaşlarının öldüğünü, herkesin öldüğünü görmüştü, böylece sonunda öldüğünde yalnız kalacaktı. Kimseyle konuşmadığı gizli kâbusu buydu, Ruh Emici'ye onun üzerindeki gücünü veren de buydu, en yalnız şey yalnız ölmekti.

O yere tekrar gitmek istemiyordu, o, o, o sonsuza kadar orada kalmak istemiyordu -

Gryffindor için yeterince cesaretin *var*, dedi Seçmen Şapka'nın sakin sesi hafızasında, *ama sana verdiğim herhangi bir evde doğru olanı yapacaksın. Öğreneceksin, arkadaşlarının yanında duracaksın, hangi evi seçersen seç. O yüzden korkma Hermione Granger, sadece nereye ait olduğuna karar ver...*

Karar vermek için zaman yoktu, Harry ölüyordu.

"Şimdi hatırlayamıyorum," dedi Hermione, sesi çatlayarak, "ama , Ruh Emici'nin önüne tekrar gideceğim..."

Ruh Emici'ye doğru koşmaya başladı.

"Bayan Granger!" diye ciyakladı Profesör Flitwick, ama onu durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı, sadece asasını

Profesör Quirrell.

" *Herkes!* " diye bağırdı Seherbaz Komodo askeri bir komut sesiyle. " *Patronuslarınızı onun yolundan çekin!* "

" *FLITWICK!* " diye kükredi Profesör Quirrell. *"POTTER'IN ASASINI ÇAĞIR!* "

Hermione anladığında bile, Profesör Flitwick çoktan *"Accio!" diye* bağırmaya başlamıştı. " diye bağırıyordu ve Hermione odun çubuğunun Ruh Emici'nin kafesine neredeyse değecek şekilde yattığı yerden havalandığını gördü.

Gözleri açıldı, ölü ve boştu.

" *Harry!* " diye haykırdı renksiz dünyadan bir ses. " *Harry! Konuş benimle!* "

Albus Dumbledore'un yüzü, uzaktaki mermer tavan tarafından işgal edilmiş olan görüş alanına doğru eğildi.

"Sinir bozucusun," dedi boş ses. "Ölmelisin."

Hümanizm, Bölüm 2

"Fawkes," dedi Albus Dumbledore, sesi çatlayarak, "ona yardım edin, lütfen -"

Kırmızı-altın renginde parlak bir yaratık görüş alanına girerek şaşkınca aşağı baktı ve mırıldanmaya başladı.

Anlamsız cıvıltılar boşluğa doğru kayıyordu, tutunabilecekleri hiçbir şey yoktu.

"Gürültü yapıyorsun," dedi ses, "ölmelisin."

"Çikolata," dedi Albus Dumbledore, "senin çikolataya ve arkadaşlarına ihtiyacın var - ama seni geri götürmeye cesaret edemem -"

Sonra parlayan bir kuzgun geldi ve Profesör Flitwick'in sesiyle konuştu; bunun üzerine Albus Dumbledore ani bir kavrayışla nefesini tuttu ve kendi aptallığına yüksek sesle küfretti.

Boş şey buna güldü, çünkü eğlenme kapasitesini korumuştu.

Ve bir an sonra hepsi bir başka ateş parıltısı içinde yok oldular.

Flitwick'in kuzgununun başka bir yere uçmasıyla Albus Dumbledore'un kucağında Harry'yle kırmızı ve altın rengi bir ateşin içinde yeniden ortaya çıkması arasında sadece bir an vardı; ama Hermione nasıl olduysa bu süre içinde ellerini çikolatayla doldurmayı başarmıştı bile.

Hermione daha oraya varmadan çikolata masadan fırlamış ve doğruca Harry'nin ağzına girmişti, Hermione'nin zihninin küçük bir kısmı bunun haksızlık olduğunu söylüyordu, Hermione bunu *onun* için yapma şansına sahipti -

Harry çikolatayı tekrar tükürdü.

"buradan," dedi o kadar boş bir ses ki soğuk bile değildi.

Her şey donmuş gibiydi, Harry'ye doğru ilerleyen herkes durdu, tüm hareketler o iki ölü kelimenin şokuyla kırıldı.

Sonra: "Hayır," dedi Albus Dumbledore, "yapmayacağım," ve zaman yeniden başladı, bir parça çikolata daha masadan fırlayıp Harry'nin ağzına girerken bile.

Hermione artık Harry'nin yüz ifadesinin daha da nefret dolu bir hal aldığını, ağzının mekanik, doğal olmayan bir ritimle çiğnediğini görebilecek kadar yakındı.

Müdür'ün sesi demir gibi acımasızdı. "Filius, Minerva'yı ara, ona gelmesi gerektiğini söyle."

Profesör Flitwick gümüş kuzgununa fısıldadı ve kuzgun havaya uçup gözden kayboldu.

Harry'nin ağzına bir parça çikolata daha süzüldü ve mekanik çiğneme devam etti.

Müdür'ün Harry'yi acımasız gözlerle izlediği yerin etrafında daha çok öğrenci toplanmıştı: Neville, Seamus, Dean, Lavender, Ernie, Terry, Anthony, hiçbiri Hermione'nin yaklaştığı kadar yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"Ne ?" dedi Dean titreyen bir sesle.

Profesör Quirrell'in kuru sesi, "Geri çekilin ona biraz daha yer açın," dedi.

"Hayır!" diye araya girdi Müdür. "Bırakın etrafı arkadaşlarıyla çevrili olsun."

Harry çikolatasını yuttu ve o boş sesiyle, "Aptallar. Ölmeliler *mmmppphhh*" dedi ağzına bir parça çikolata daha girerken.

Hermione onların yüzlerindeki şok ifadesini gördü.

"değil, değil mi?" Seamus bunu yalvarır gibi söyledi.

"Anlamıyorsun," dedi Hermione, sesi kırılarak, "o *Harry değil* -" ve daha fazla bir şey söylemeden sustu, ama bu kadarını söylemek zorundaydı.

Yüzündeki ifadeden Neville'in anladığını, diğerlerinin anlamadığını gördü. Harry gerçekten hiç böyle bir şey düşünmemiş olsaydı, bir Ruh Emici'ye bir dakikadan az bir süre maruz kalmak ona bunu söyletmezdi. Muhtemelen onlar da böyle düşünüyordu.

Bir dakikadan az bir süre Ruh Emici'ye maruz kalmak, içinizde hiç yoktan yepyeni bir kötü insan yaratamaz.

Ama o kişi *zaten oradaysa* -

Müdür biliyor mu?

Hermione başını kaldırıp Müdür'e baktı ve Albus Dumbledore'un *kendisine* baktığını ve mavi gözlerinin aniden delici bir hal aldığını gördü.

Aklına kelimeler geldi.

Bundan bahsetme, dedi Dumbledore'un vasiyeti ona.

Biliyorsun, diye düşündü Hermione. *Onun karanlık tarafı hakkında.*

Biliyorum. Ama bu onun bile ötesinde. Kaybolduğu yerde Fawkes'ın şarkısı ona ulaşamaz.

Ne yapabiliriz -

Bir *planım var,* müdürü gönderdim. *Sabır.*

Bu düşüncenin tonunda Hermione'yi tedirgin eden bir şey vardı. *Ne tür bir plan?*

Bilmeseniz daha iyi olur, Müdür gönderdi.

Hermione şimdi *gerçekten* gerilmeye başlamıştı. Müdür'ün Harry'nin karanlık tarafı hakkında ne *kadar* şey bildiğini bilmiyordu.

Haklısın, Müdür gönderdi. *Size söylemek üzereyim; tepki vermemek için kendinizi çelikleştirin. Hazır mısınız? Güzel. Profesör McGonagall'a Öldürme Laneti yapar gibi yapacağım - TEPKİ VERME, Hermione!*

İşe yaradı. Müdür gerçekten delirmişti! O Harry'yi karanlık yanından çıkaramazdı, Harry *tamamen çıldırır,* Müdür'ü *öldürürdü* -

Ama bu gerçek karanlık değil, Albus Dumbledore*'u* gönderdi. *Bu koruyuculuk, bu sevgi. O zaman Fawkes ona ulaşabilecek. Ve Harry Minerva'nın her şeye rağmen hayatta olduğunu gördüğünde, ona tamamen geri dönecek.*

Bu düşünce Hermione'nin aklına geldi -

Bunun işe yarayacağından şüpheliyim, Müdür'ü gönderdim *ve denerseniz tepki verme şeklini beğenmeyebilirsiniz. Ama isterseniz deneyebilirsiniz.*

Bunu gerçekten ciddiye almamıştı! Çok -

Sonra gözleri hareket etti, Müdür'le bakışlarını ayırdı, ağzındaki çikolatayı çiğneyip yutmaya devam ederken boş ve küçümseyen gözlerle etrafına bakan çocuğa gitti. Kalbi burkuldu ve aniden pek çok şeyin önemi kalmadı, sadece bir şans vardı.

Çikolatayı çiğnemek ve yutmak için bir dürtü vardı. Zorlamaya verilen yanıt öldürmekti.

İnsanlar etrafta toplanmış ve bakıyorlardı. Bu sinir bozucuydu. Rahatsızlığa verilen yanıt öldürmekti.

Diğer insanlar arka planda konuşuyorlardı. Bu küstahlıktı. Küstahlığa verilecek yanıt acı vermekti ama hiçbiri işe yaramadığı için onları öldürmek daha kolay olacaktı.

Tüm bu insanları öldürmek zor olacaktı. Ama birçoğu güçlü olan Quirrell'a güvenmiyordu. Tam olarak doğru tetikleyiciyi bulmak hepsinin birbirini öldürmesine neden olabilirdi.

Sonra bir kişi görüş alanına doğru eğildi ve tamamen garip bir şey yaptı, yabancı bir düşünce tarzına ait bir şey, bunun için herhangi bir yerde saklanan tek bir yanıt vardı -

---

Etrafındaki solumaları duydu ama önemli değildi, gözlerinden yaşlar süzülürken çikolata lekeli dudaklarındaki öpücüğü sürdürdü.

Harry'kolları onu itti ve dudakları, *"Sana söyledim, öpüşmek yok!"* diye bağırdı. "

"Sanırım şimdi iyileşecek," dedi Müdür, Fawkes ona mırıldanırken Harry'nin hıçkırıklar içinde ağladığı yere bakarak. "Çok iyi iş çıkardınız, Bayan Granger. Biliyor musunuz, ben bile bunun gerçekten işe yarayacağını beklemezdim."

Anka kuşunun şarkısı onun için değildi, Hermione biliyordu, ama yine de onunla yatışabilirdi, buna ihtiyacı vardı, çünkü hayatı resmen sona ermişti.

Hümanizm, Bölüm 3

Fawkes'ın şarkısı yavaşça sessizliğe gömüldü.

Harry kışın kavurduğu çimenlerin üzerinde yattığı yerden doğruldu, Fawkes hâlâ omzuna tünemişti.

her yerden nefes alış verişleri geliyordu.

"Harry," dedi Seamus titrek bir sesle, "iyi misin?"

Anka kuşunun huzuru hâlâ içindeydi ve Fawkes'ın tünediği yerden sıcaklık yayılıyordu. İçine yayılan sıcaklık ve anka kuşunun varlığında hâlâ canlı olan şarkının anısı. gelen korkunç şeyler, içinden geçen korkunç düşünceler vardı. Ruh Emici'nin onu kirletmesine rağmen, imkânsız bir anıyı yeniden kazanmıştı. Zihninde garip bir kelime yankılanmaya devam ediyordu. Anka kuşu batan güneşin altında hâlâ kırmızı ve altın renginde parlarken, tüm bunları daha sonraya erteleyebilirdi.

Fawkes ona gakladı.

"Yapmam gereken bir şey mi?" Harry Fawkes'a söyledi. "Ne?"

Fawkes başını Ruh Emici'ye doğru salladı.

Harry hâlâ kafesinde duran, gözle görülemeyen dehşete baktı, sonra şaşkınlıkla Anka Kuşu'na döndü.

"Bay Potter?" dedi Minerva McGonagall'ın sesi arkasından. "İyi misiniz?"

Harry ayağa kalktı ve döndü.

Minerva McGonagall ona bakıyor ve çok endişeli görünüyordu; yanındaki Albus Dumbledore onu dikkatle inceliyordu; Filius Flitwick son derece rahatlamış görünüyordu; ve tüm öğrenciler sadece bakıyordu.

Harry sakince, "Sanırım öyle, Profesör McGonagall," dedi. Neredeyse *Minerva* diyecekti ki, kendini tutmayı başardı. Fawkes omzundayken, en azından, Harry iyiydi; Fawkes gittikten sonra birazdan yere yığılabilirdi, ama nedense bu gibi düşünceler önemli görünmüyordu. "Sanırım ben iyiyim."

Bir tezahürat, rahatlama iç çekişi ya da başka bir şey olmalıydı ama kimse ne diyeceğini bilmiyor gibiydi, hiç kimse.

Anka kuşunun huzuru devam ediyordu.

Harry geri döndü. "Hermione?" dedi.

Kalbinde en ufak bir romantizm kırıntısı olan herkes nefesini tuttu.

Harry sessizce, "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi, "nasıl özür dileyeceğimi de bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, eğer yaptığımın doğru olup olmadığını merak ediyorsan, doğru olduğunu söyleyebilirim."

Oğlan ve kız birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Üzgünüm," dedi Harry. "Bundan sonra ne olacağı hakkında. Yapabileceğim bir şey varsa -"

Hermione, "Hayır," diye karşılık verdi. "Yok. Yine de sorun değil." Sonra Harry'ye döndü ve uzaklaştı,

Hogwarts'ın kapılarına giden yola doğru.

Birkaç kız Harry'ye şaşkın şaşkın baktıktan sonra onu takip etti. Onlar giderken, heyecanlı soruların başladığını duyabiliyordunuz.

Harry onlar giderken onlara baktı, sonra dönüp diğer öğrencilere baktı. Onu yerde çığlık atarken görmüşlerdi ve...

Fawkes kısa bir süreliğine onun yanağına sokuldu.

...ve bu onlara bir gün, Yaşayan Çocuk'un da incinebileceğini, perişan olabileceğini anlamalarına yardımcı olacaktı. Böylece kendileri de yaralanıp perişan olduklarında, Harry'yi yerde kıvranırken gördüklerini hatırlayacaklar ve kendi acı ve sıkıntılarının hiçbir zaman bir şey olamayacakları anlamına gelmediğini bileceklerdi. Müdür diğer öğrencilerin kalıp izlemesine izin verirken bunu hesaplamış mıydı?

Harry'nin gözleri neredeyse dalgın dalgın uzun, yırtık pırtık pelerine döndü ve ne farkında olmadan, "Böyle bir şeyin gerekir," dedi.

"Ah," dedi kuru, kesin bir ses. "Bunu söyleyebileceğinizi düşünmüştüm. Size bunu söylediğim için çok üzgünüm Bay Potter, Ruh Emiciler öldürülemez. Pek çok kişi denedi."

"Gerçekten mi?" Harry hâlâ dalgın dalgın, "Gerçekten mi?" dedi. "Ne denediler?"

"Son derece tehlikeli ve yıkıcı bir büyü var," dedi Profesör Quirrell, "burada adını vermeyeceğim; lanetli bir ateş büyüsü. Seçmen Şapka gibi eski bir aleti yok etmek için kullanacağınız bir büyü. Ruh Emiciler üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Onlar ölümsüzdür."

"Onlar ölümsüz değil," dedi Müdür. Sözleri yumuşak, bakışları keskin. "Sonsuz yaşama sahip değiller.
Onlar dünyada yaralar ve bir yaraya saldırmak sadece onu büyütür."

"Hm," dedi Harry. "Diyelim ki onu Güneş'e fırlattın? Yok olur muydu?"

" *Güneşe mi atalım?* " diye ciyakladı Profesör Flitwick, bayılacakmış gibi görünüyordu.

Profesör Quirrell kuru bir sesle, "Pek olası görünmüyor, Bay Potter," dedi. "Ne de olsa Güneş çok büyük; Ruh Emici'nin onun üzerinde fazla bir etkisi olacağından şüpheliyim. Ama bu denemek istediğim bir test değil, Bay Potter, her ihtimale karşı."

"Anlıyorum," dedi Harry.

Fawkes son bir kez daha gakladı, kanatlarını Harry'nin başının etrafına doladı ve sonra kendini Harry'nin üzerinden fırlattı. Doğruca Ruh Emici'ye doğru fırladı ve alanda yankılanan büyük, delici bir meydan okuma çığlığı attı. Ve kimse buna tepki veremeden, bir ateş parıltısı oldu ve Fawkes yok oldu.

Huzur biraz azaldı. Sıcaklık

biraz azaldı.

Harry derin bir nefes aldı, sonra tekrar verdi.

"Evet," dedi Harry. "Hâlâ hayattayım."

Yine o sessizlik, yine tezahüratın yokluğu; kimse nasıl karşılık vereceğini bilmiyor gibiydi -

Profesör Quirrell sanki başka bir olasılığı reddetmek istercesine kararlı bir ifadeyle, "Tamamen iyileştiğinizi bilmek güzel, Bay Potter," dedi. "Sanırım sırada Bayan Ransom vardı?"

Bu, Profesör Quirrell'in haklı, diğer herkesin haksız olduğu bir tartışma başlattı. Savunma Profesörü, ilgili herkesin anlaşılabilir duygularına rağmen, benzer bir talihsizliğin başka herhangi bir öğrencinin başına gelme olasılığının sonsuza yakın olduğunu belirtti; artık asalarla talihsizliklerden kaçınmayı bildikleri için daha da fazla. Ve bu arada, cismani bir Patronus Büyüsü yapmak için kendi en iyi şanslarını kullanmaları ya da kaçabilmek için bir Ruh Emici'nin nasıl hissettiğini öğrenmeleri ve kendi savunmasızlık derecelerini keşfetmeleri gereken başka öğrenciler de vardı...

Sonunda Dean Thomas ve Gryffindor'dan Ron Weasley'nin Ruh Emici'nin yanına gitmek isteyen tek kişiler olduğu ortaya çıktı ve bu da tartışmayı basitleştirdi.

Harry Ruh Emici'ye doğru baktı. Sözcük zihninde tekrar yankılandı.

Pekala, diye düşündü Harry kendi kendine, *eğer Ruh Emici bir bilmeceyse, cevabı nedir?*

Ve işte böyle, her şey apaçık ortadaydı.

Harry kararmış, hafifçe aşınmış kafese baktı. Uzun,

yırtık pırtık pelerinin altında neyin yattığını gördü.

Bu kadardı o zaman.

Profesör McGonagall geldi ve Harry'yle konuştu. En kötüsünü görmemişti, bu yüzden sadece hafif bir parıltı vardı.

gözlerine su kaçtı. Harry onunla daha sonra ve bir süredir ertelediği bir soruyu gerektiğini, ama meşgulse bunun hemen şimdi olmasına gerek olmadığını söyledi. Kızın yüzünde önemli bir şeyden uzaklaştığını gösteren bir vardı; Harry de bunu ona gözlemledi ve gittiği için kendini suçlu hissetmesine gerek olmadığını söyledi. Bu ona biraz sert bir bakış kazandırdı, ama sonra aceleyle gitti, daha sonra konuşacaklarına dair bir söz vererek.

Dekan Thomas, Ruh Emici'nin varlığına rağmen beyaz ayısını tekrar kullandı ve Ron Weasley parlak sisten yeterli bir kalkan oluşturdu. Bu da diğer herkes için günü sona erdirdi ve Profesör Flitwick öğrencileri Hogwarts'a geri götürmeye başladı. Harry'nin geride kalmak istediği anlaşılınca, Profesör Flitwick ona şaşkınlıkla baktı; de Dumbledore'a anlamlı anlamlı . Harry, Profesör Flitwick'in bundan ne anlam çıkardığını bilmiyordu, ama sert bir uyarı bakışından sonra, Ev Başkanı oradan ayrıldı.

Böylece geriye sadece Harry, Profesör Quirrell, Müdür Dumbledore ve Seherbaz üçlüsü kaldı.

Önce üçlüden kurtulmak daha iyi olurdu, ama Harry bunu yapmanın iyi bir yolunu bulamadı.

"," dedi Seherbaz Komodo, "onu geri götürelim."

"Affedersiniz," dedi Harry. "Ruh Emici'yi bir kez daha denemek istiyorum."

Harry'nin isteği, *"Sen tamamen delisin*" türünden bir muhalefetle karşılaştı, ama bunu gerçekten yüksek sesle söyleyen sadece Seherbaz Butnaru oldu.

"Fawkes yapmamı söyledi," dedi Harry.

Bu, Dumbledore'un yüzünde yarattığı şok ifadesine rağmen, tüm muhalefetin üstesinden gelemedi. Tartışma devam etti ve Anka Kuşu'nun kalan huzurunun kenarlarını aşındırmaya başladı, bu da Harry'yi biraz da olsa kızdırdı.

"Bak," dedi Harry, "daha önce neyi yanlış yaptığımı bildiğimden oldukça eminim. Farklı bir tür sıcak ve mutlu düşünce kullanmak zorunda olan bir tür insan var. Bırak da deneyeyim, tamam mı?"

Bu da ikna edici olmamıştır.

"Bence," dedi Profesör Quirrell sonunda, Harry'ye kısık gözlerle bakarak, "eğer bunu gözetim altında yapmasına izin vermezsek, bir noktada gizlice kaçıp kendi başına bir Ruh Emici arayabilir. Sizi haksız yere mi suçluyorum, Mr Potter?"

Bunun üzerine dehşet içinde bir duraksama oldu. Elindeki kozu oynamak için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

Harry, "Müdür'ün kendi Patronus'unu havada tutması benim için sorun değil," dedi. *Patronus olsun ya da , yine de bir Ruh Emici'nin huzurunda olacağım.*

Profesör Quirrell bile şaşırmış görünüyordu, ama Müdür sonunda kabul etti, çünkü Harry'nin dört Patronus'tan zarar görmesi mümkün görünmüyordu.

Eğer Ruh Emici bir Patronus'unuza ulaşamasaydı, Albus Dumbledore, bakması acı veren çıplak bir adam görmezdiniz...

Harry belli nedenlerden dolayı bunu yüksek sesle

söylemedi. Ve Ruh Emici'ye doğru yürümeye

başladılar.

"Müdürüm," dedi Harry, "diyelim ki Ravenclaw kapısı size bu bilmeceyi sordu: Bir Ruh Emici'nin merkezinde ne yatar? Ne derdiniz?"

"Korku," dedi Müdür.

Yeterince basit bir hataydı. Ruh Emici yaklaştı ve bir korku kapladı. Korku canınızı yaktı, korkunun sizi zayıflattığını hissettiniz, korkunun istediniz.

Sorunun korku olduğunu düşünmek doğaldı.

Böylece Ruh Emici'nin saf korku yaratığı olduğu, korkunun kendisinden başka korkulacak bir şey olmadığı, eğer korkmazsanız Ruh Emici'nin size zarar veremeyeceği sonucuna varmışlardı...

Ama...

Bir Ruh Emici'nin merkezinde ne yatar?

Korku.

Zihnin görmeyi reddettiği kadar korkunç olan şey nedir?

Korku.

Öldürülmesi imkansız olan

nedir? Korku.

...düşününce pek uymadı.

Yine de insanların neden ilk cevabın ötesine bakmakta isteksiz oldukları yeterince açıktı.

İnsanlar korkuyu *anladı.*

İnsanlar korku konusunda ne *yapmaları* gerektiğini biliyorlardı.

Dolayısıyla, bir Ruh Emici ile karşı karşıya kaldığınızda, "Ya korku asıl sorun değil de sadece bir yan etkiyse?" diye sormak pek de rahatlatıcı olmayacaktır.

Ruh Emici'nin dört Patronus tarafından korunan kafesine çok yaklaşmışlardı ki, üç Seherbaz ve Profesör Quirrell'dan keskin nefes alışlar geldi.
Herkesin yüzü Ruh Emici'ye dönmüş, onu dinliyormuş gibi görünüyordu; Seherbaz Goryanof'un yüzünde dehşet vardı.

Sonra Profesör Quirrell başını kaldırdı, yüzü sertleşmişti ve Ruh Emici'ye doğru tükürdü.

"Sanırım avının elinden alınmasından hoşlanmadı," dedi Dumbledore sessizce. "Pekâlâ. Eğer gerekli olursa, Quirinus, Hogwarts'ta senin için her zaman bir sığınak olacaktır."

"Ne yazıyordu?" dedi Harry. Herkes

ona bakmak için başını çevirdi.

"Duymadın mı...?" Dumbledore öyle dedi.

Harry başını salladı.

"Bana," dedi Profesör Quirrell, "beni tanıdığını ve nereye saklanmaya çalışırsam çalışayım bir gün beni avlayacağını söyledi." Yüzü kaskatı kesilmişti, hiç korktuğu belli olmuyordu.

"Ah," dedi Harry. "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim, Profesör Quirrell." *Ruh Emiciler aslında konuşamaz ya da düşünemez; sahip oldukları yapı sizin kendi zihninizden ve beklentilerinizden ödünç alınmıştır...*

Şimdi herkes ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Seherbazlar gergin bir şekilde birbirlerine, Ruh Emici'ye ve Harry'ye bakıyorlardı.

Ve Ruh Emici'nin kafesinin tam önünde durdular.

"Onlar dünyada yaralar," dedi Harry. "Bu sadece çılgınca bir tahmin, ama bunu söyleyenin Godric Gryffindor olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet..." dedi Dumbledore. "Nereden biliyorsun?"

Harry*, en iyi akılcıların Ravenclaw'a seçildiği ve diğer hanelere hiç kimse kalmadığı yaygın bir yanılgıdır, diye* düşündü*. Öyle değil; Ravenclaw'a seçilmek, en güçlü erdeminizin merak, merak etme ve gerçek cevabı bilme arzusu olduğunu gösterir. Ve bir rasyonalistin ihtiyacı olan* tek *erdem bu değildir. Bazen bir sorun üzerinde çok çalışmanız ve bir süre ona bağlı kalmanız gerekir. Bazen öğrenmek için zekice bir plana ihtiyacınız vardır. Ve bazen bir cevabı görmek için her şeyden çok ihtiyacınız olan şey, onunla yüzleşme cesaretidir...*

Harry'nin bakışları pelerinin altında yatan şeye gitti, çürüyen bir mumyadan çok daha kötü bir dehşetti bu. Rowena Ravenclaw da biliyor olabilirdi, çünkü bir kez bilmece olarak gördüğünüzde yeterince açık bir bilmeceydi.

Patronusların neden hayvan olduğu da açıktı. Hayvanlar bilmiyordu ve bu yüzden korkudan korunuyorlardı.

Ama Harry biliyordu, her zaman da bilecekti ve asla unutamayacaktı. Kendisine gerçekle gözünü kırpmadan yüzleşmeyi öğretmeye çalışmıştı ve Harry henüz bu sanatta ustalaşmamış olsa da, yine de zihnine o oluklar kazınmıştı, acı veren düşünceden uzaklaşmak yerine ona *doğru* bakma refleksini öğrenmişti. Harry başka bir şeyle ilgili sıcak, mutlu düşünceler düşünerek asla unutamazdı ve bu yüzden büyü onun için işe yaramamıştı.

Harry de sıcak ve mutlu bir düşünceye *kapılırdı*.
başka bir şey hakkında.

Harry, Profesör Flitwick'in kendisine geri verdiği asasını çıkardı, ayaklarını Patronus Büyüsü için başlangıç duruşuna getirdi.

Harry zihninde, anka kuşunun huzurunun son kalıntılarını da bir kenara bıraktı, sakinliği, rüya gibi hali bir kenara bıraktı, onun yerine Fawkes'ın delici çığlığını hatırladı ve kendini savaş için uyandırdı. Uyanması için içindeki tüm parçaları ve unsurları çağırdı. Son sıcak ve mutlu düşünce için kendini doğru zihin yapısına sokmak üzere Patronus Büyüsü'nün çekebileceği tüm gücü içinde topladı; tüm parlak şeyleri hatırladı.

Babasının ona aldığı kitaplar.

Harry ona bir anneler günü kartı hazırladığında annemin gülümsemesi... Garajdan aldığı yarım kilo yedek elektronik parçayla ışıklar yakıp küçük melodi çaldığı, yapımı üç gün süren özenli bir şeydi bu.

Profesör McGonagall ona ailesinin onu koruyarak öldüğünü söyledi. Öldükleri gibi.

Hermione'nin ona ayak uydurduğunu ve hatta daha hızlı koştuğunu fark ederek, gerçek rakipler ve arkadaşlar olabileceklerini anladı.

Draco'yu karanlıktan çıkarıp yavaşça ışığa doğru ilerlemesini izliyordu.

Neville, Seamus, Lavender, Dean ve onu örnek alan diğer herkes, Hogwarts'ı tehdit eden bir şey olursa korumak için savaşacağı herkes.

Hayatı yaşamaya değer kılan her şey.

Asası Patronus Büyüsü için başlangıç pozisyonuna yükseldi.

Harry yıldızları düşündü, Patronus olmadan bile Ruh Emici'yi neredeyse durdurmuş olan görüntüyü. Ama sefer, Harry eksik malzemeyi de eklemişti, gerçekten hiç görmemişti ama resimlerini ve videolarını görmüştü. Dünya, uzayda, siyah boşluğun ve parlak ışık noktalarının arasında asılı dururken yansıyan güneş ışığıyla mavi ve beyaz parlıyordu. Oraya, o görüntünün içine aitti, çünkü diğer her şeye anlamını veren oydu. Dünya yıldızları anlamlı kılan, onları kontrolsüz füzyon reaksiyonlarından daha fazlası yapan şeydi, çünkü bir gün galaksiyi kolonileştirecek ve gece gökyüzünün vaadini yerine getirecek olan Dünya'ydı.

Hâlâ Ruh Emiciler, çocuklarının , yıldızdan yıldıza koşan insanoğlunun uzak torunları tarafından rahatsız edilirler miydi? Hayır. Elbette olmayacaktı. Ruh Emiciler sadece küçük baş belalarıydı, bu sözün ışığında hiçliğe dönüşüyorlardı; öldürülemez değillerdi, yenilmez değillerdi, yakınından bile geçmiyorlardı. Dünya'da, bir gün hatırlanacağı üzere Kadim Dünya'da doğan şanslı ya da şanssız azınlıktan biriyseniz, küçük sıkıntılara katlanmak zorundaydınız. Bu da hayatta olmanın ne anlama geldiğinin bir parçasıydı, eğer bir avuç duyarlı insandan biriyseniz

Her şeyin başlangıcında, zeki yaşam henüz tam olarak güçlenmeden önce doğan varlıklar. Çok daha büyük bir gelecek, burada, şimdi, şafağın ilk günlerinde, hala savaşılacak çok fazla karanlık ve Ruh Emiciler gibi geçici baş belaları varken ne yaptığınıza bağlıydı.

Annem ve babam, Hermione'nin arkadaşlığı ve Draco'nun yolculuğu, Neville ve Seamus, Lavender ve Dean, mavi gökyüzü ve parlak Güneş ve tüm parlak şeyler, Dünya, yıldızlar, vaatler, insanlığın olduğu ve olacağı her şey...

Harry'nin parmakları asanın üzerinde başlangıçtaki yerlerine doğru hareket etti; artık doğru türden sıcak ve mutlu düşünceler düşünmeye hazırdı.

Ve Harry'nin gözleri doğrudan o yırtık pırtık pelerinin altında yatan şeye, Ruh Emici olarak adlandırılan şeye baktı. Boşluğa, boşluğa, evrendeki deliğe, rengin ve uzayın yokluğuna, sıcaklığın dünyadan dışarı aktığı açık kanala.

Yaydığı korku tüm mutlu düşüncelerinizi çaldı, yakınlığı gücünüzü ve kuvvetinizi tüketti, öpücüğü olduğunuz her şeyi yok edecekti.

Artık seni tanıyorum, diye düşündü Harry, asası bir, iki, üç ve dört kez *seğirirken*, parmakları tam doğru mesafelerde kayarken, *doğanı anlıyorum, sen Ölüm'ü simgeliyorsun, bir büyü yasası aracılığıyla Ölüm'ün dünyaya düşürdüğü bir gölgesin.*

Ve ölüm asla benimseyeceğim bir şey değil.

Bu sadece insan türünün henüz aşamadığı çocukça bir şeydir.

Ve bir gün. Bunu

atlatacağız.

Ve insanlar artık veda etmek zorunda kalmayacak...

Asa havaya kalktı ve Ruh Emici'ye doğru yöneldi.

"EXPECTO PATRONUM!"

Düşünce ondan bir barajın yıkılması gibi patladı, kolundan asasına doğru aktı ve asasından alev alev yanan beyaz bir ışık olarak fışkırdı. Işık cisimleşti, şekil ve madde aldı.

İki kolu, iki bacağı ve başı olan, dik duran bir figür; hayvan *Homo sapiens*, insan şekli.

Harry tüm gücünü büyüsüne akıttıkça daha da parlaklaşıyor, akkor bir ışıkla gün batımından daha parlak bir şekilde parlıyordu, Seherbazlar ve Profesör Quirrell şok içinde gözlerini koruyorlardı.

Ve bir gün insanlığın torunları yıldızdan yıldıza yayıldıklarında, çocuklarına dayanabilecekleri yaşa gelene kadar Kadim Dünya'nın tarihini anlatmayacaklar; ve öğrendiklerinde Ölüm diye bir şeyin bir zamanlar var olduğunu duyduklarında ağlayacaklar!

Bir insan figürü şimdi öğle güneşinden daha parlaktı, o kadar parlaktı ki Harry onun sıcaklığını teninde hissedebiliyordu; ve Harry Ölüm'ün gölgesine tüm meydan okumasını gönderdi, o parlak şekli daha da parlak ve daha da parlak hale getirmek için içindeki tüm taşkınları açtı.

Yenilmez değilsiniz ve bir gün insan türü sizin sonunuzu getirecek.

Eğer yapabilirsem, aklın, büyünün ve bilimin gücüyle seni bitireceğim.

Kazanma şansım varken Ölüm'den korkup sinmeyeceğim.

Ölümün bana dokunmasına izin vermeyeceğim, sevdiklerime dokunmasına izin vermeyeceğim.

Ve ben seni bitirmeden sen beni bitirsen bile,

yerime bir başkası geçecek ve bir başkası,

Ta ki dünyadaki yara iyileşene kadar...

Harry asasını indirdi ve parlak insan figürü gözden kayboldu.

Yavaşça nefes verdi.

Bir rüyadan uyanır gibi, uykudan sonra gözlerini açar gibi, Harry'nin bakışları kafesten uzaklaştı, etrafına baktı ve herkesin ona baktığını gördü.

Albus Dumbledore ona bakıyordu.

Profesör Quirrell ona bakıyordu.

Seherbaz üçlüsü ona bakıyordu.

Hepsi bir Ruh Emici'yi yok ettiğini görmüş gibi bakıyordu.

Yırtık pırtık pelerin kafesin içinde bomboş duruyordu.

Hümanizm, Bölüm 4

Güneşin son ucu ufkun altına , kızıl ışık ağaçların tepelerinden kayboluyor, sadece mavi gökyüzü kıştan kurumuş ve kar lekeli çimenlerin üzerinde, zemininde boş ve yırtık pırtık bir pelerin bulunan boş bir kafesin yanında duran altı kişiyi aydınlatıyordu.

Harry kendini yeniden *normal* hissetti. Sane-ish. Büyü o günü ve verdiği hasarı geri almamıştı, yaraları hiç olmamış gibi yapmamıştı, ama acıları... sarılmış, iyileştirilmişti? Bunu tarif etmek zordu.

Dumbledore da tamamen iyileşmemiş olsa da daha sağlıklı görünüyordu. Yaşlı büyücünün başı bir an için döndü, Profesör Quirrell'la göz göze geldi, sonra tekrar Harry'ye baktı. "Harry," dedi Dumbledore, "yorgunluktan bayılmak ve muhtemelen ölmek üzere misin?"

"Hayır, garip bir şekilde," dedi Harry. "Bu benden bir şeyler aldı, ama düşündüğümden çok daha az." *Ya da belki bir şeyler almanın yanı sıra bir şeyler de verdi...* "Dürüst olmak gerekirse, şu anda bedenimin gümbür gümbür yere çarpmasını bekliyordum."

Vücudun yere vuruşundan çıkan gürültülü bir ses vardı.

Dumbledore, şimdi üç Seherbaz'ın baygın hallerinin üstünde ve arkasında duran Profesör Quirrell'a, "Bununla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, Quirinus," dedi. "İtiraf etmeliyim ki kendimi hâlâ biraz hissediyorum. Yine de Hafıza Büyüsü'nü kendim halledeceğim."

Profesör Quirrell başını eğdi ve sonra Harry'ye baktı. Profesör Quirrell, "Merlin'in kendisinin bunu yapamadığına dair bir sürü gereksiz kuşkuyu bir kenara bırakıyorum," dedi, "ve benzeri şeyleri. Doğrudan önemli soruyu sormaya geçelim. *O* tatlı sürünen yılanlar da neydi *öyle?* "

"Patronus Büyüsü," dedi Harry. "Sürüm 2.0."

Dumbledore, "Seni yeniden her zamanki gibi gördüğüme sevindim," dedi. "Ama bana o sıcak ve mutlu düşüncenin tam olarak ne olduğunu söyleyene kadar *hiçbir yere* gitmiyorsun, genç Ravenclaw."

"Hm..." dedi Harry. Düşünceli bir parmağını yanağına . "Acaba yapmalı mıyım?"

Profesör Quirrell aniden sırıttı.

"Lütfen?" dedi Müdür. "Üstüne şeker koyarak lütfen?"

Harry bir dürtü hissetti ve onunla gitmeye karar verdi. Tehlikeliydi ama zamanın sonuna kadar daha iyi bir fırsat olmayabilirdi.

"Üç soda," dedi Harry , sonra Savunma Profesörüne ve Hogwarts Müdürüne baktı. "Beyler," dedi Harry, "bu gazozları Hogwarts'a girdiğim gün, Platform Dokuz ve Üç Çeyrek'e ilk ziyaretimde almıştım. Onları özel günler için saklıyordum; doğru zamanda içilmelerini sağlamak için üzerlerinde küçük bir büyü var. Bu son stok ama bundan daha iyi bir fırsat olacağını sanmıyorum. Gidelim mi?"

Dumbledore Harry'den bir soda kutusu aldı, Harry de Profesör Quirrell'a bir kutu daha fırlattı. İki yaşlı adam da kutunun üzerinde aynı tılsımları mırıldandılar ve sonuç karşısında kısa bir süre kaşlarını çattılar. Harry ise sadece kapağını açıp içti.

Savunma Profesörü ve Hogwarts Müdürü de kibarca aynı yolu izledi.

Harry, "Ölümü mutlak reddedişimi doğal düzen olarak düşündüm," dedi.

Bir Patronus Büyüsü yapmak için gereken doğru türden sıcak bir his olmayabilirdi, ama yine de Harry'nin En İyi 10'una girecekti.

Savunma Profesörü ve Müdür'den aldığı bakışlar Harry'yi kısa bir süreliğine tedirgin etti, çünkü dökülen Komed-Çay yok olup gitmişti; ama sonra ikisi de birbirlerine baktılar ve anlaşılan ikisi de Harry'ye diğerinin yanında gerçekten kötü bir şey yapamayacaklarına karar verdiler.

"Bay Potter," dedi Profesör Quirrell, "*ben* bile işlerin böyle yürümemesi gerektiğini biliyorum."

"Gerçekten de öyle," dedi Dumbledore. "Açıkla."

Harry ağzını açtı, sonra farkına varınca hızla ağzını tekrar kapattı. Godric kimseye söylememişti, bilseydi Rowena da söylemezdi; bunu anlayıp da çenesini kapalı tutan pek çok büyücü olabilirdi. Yapmaya çalıştığınız şeyin bu olduğunu biliyorsanız unutamazdınız; bir kez *nasıl* çalıştığını anladığınızda, Patronus Büyüsü'nün hayvan formu bir daha asla işinize yaramazdı - ve çoğu büyücü Ruh Emicilere saldırıp onları yok edecek doğru terbiyeye sahip değildi -

"Şey, bunun için üzgünüm," dedi Harry. "Ama şu anda fark ettim ki, sen bazı şeyleri kendi başına çözene kadar açıklama yapmak son *derece* kötü bir fikir olacak."

"Gerçek bu mu, Harry?" Dumbledore yavaşça konuştu. "Yoksa sadece bilge gibi mi davranıyorsun?"

" *Müdür Bey!* " dedi Profesör Quirrell, sesi gerçekten şok olmuş gibi çıkıyordu. "Bay Potter size bu büyünün, onu yapamayanlarla konuşulmaması gerektiğini söyledi! Böyle konularda bir büyücüye baskı yapamazsınız!"

"Eğer sana söyleseydim -" Harry başladı.

"Hayır," dedi Profesör Quirrell, sesi oldukça sert çıkıyordu. "Bize *nedenini* söylemiyorsunuz Bay Potter, sadece bilmememiz gerektiğini söylüyorsunuz. Eğer bir ipucu bulmak istiyorsanız, bunu dikkatlice, boş bir zamanınızda yapın, konuşmanın ortasında değil."

Harry başını salladı.

"Ama," dedi Müdür. "Ama, ama Bakanlığa ne diyeceğim? Bir Ruh Emici'yi öylece *kaybedemezsiniz*!"

"Onlara yediğimi söyle," dedi Profesör Quirrell, Harry'nin düşünmeden dudaklarına götürdüğü gazozda boğulmasına neden olarak. "Benim için sakıncası yok. Geri dönelim mi, Mr. Potter?"

İkisi Hogwarts'a giden toprak yolda yürümeye başladılar ve arkalarında Albus Dumbledore'u boş kafese bakarken ve uyuyan üç Seherbaz'ı Hafıza Büyüsü'nü beklerken bıraktılar.

Aftermath, Harry Potter ve Profesör Quirrell:

Profesör Quirrell konuşmadan önce bir süre yürüdüler ve o arka plandaki tüm gürültü sessizliğe gömüldü.

"Bir şeyleri öldürmekte son derece iyisin öğrencim," dedi Profesör Quirrell.

Harry içtenlikle, "Teşekkür ," dedi.

"Burnumu sokmuyorum," dedi Profesör Quirrell, "ama sır konusunda güvenmediğiniz kişinin *sadece* Müdür olması ihtimaline karşı...?"

Harry bunu düşündü. Profesör Quirrell zaten hayvan Patronus Büyüsü yapamıyordu.

Ama bir sırrı söylemeden edemezdiniz ve Harry bunu dünyaya açıklamadan önce en azından bir süre *düşünmesi* gerektiğini anlayacak kadar hızlı öğrenen biriydi.

Harry başını salladı ve Profesör Quirrell başıyla onayladı.

"Meraktan soruyorum, Profesör Quirrell," dedi Harry, "Ruh Emici'yi Hogwarts'a getirmeniz şeytani bir planın parçası olsaydı, amacı ne olurdu?"

Profesör Quirrell hiç tereddüt etmeden, "Dumbledore zayıflamışken ona suikast düzenleyin," dedi. "Hm. Müdür benden şüphelendiğini mi söyledi?"

Harry bir cevap düşünmeye çalışırken bir an hiçbir şey söylemedi, sonra zaten verdiğini fark edince vazgeçti.

"İlginç..." Profesör Quirrell dedi ki. "Bay Potter, bugün bir komplo *olması* ihtimal dışı değil.
Asan Ruh Emici'nin kafesine bu kadar yaklaştı.

bir kaza olabilir. Ya da Seherbazlardan biri bir etki yaratmak için Imperiused, Confunded ya da Legilimized edilmiş olabilir. Flitwick ve ben, sizin hesabınıza göre, şüpheli olarak dışlanmamalıyız. Profesör Snape'in bugün tüm derslerini iptal ettiğini ve kendisini Hayal Kırıklığına uğratacak kadar güçlü olduğunu düşünüyorum; Seherbazlar erken saatlerde tespit tılsımları kullandılar, ancak bunları sizin sıranızdan hemen önce tekrarlamadılar. Ama en kolayı, Mr.
Potter, bu eylem Dumbledore'un kendisi tarafından planlanmış olabilir; ve eğer planladıysa, neden, şüphelerinizi başka bir yere çekmek için önceden adımlar atmış da olabilir."

Birkaç adım daha yürüdüler. "Ama

neden ki?" dedi Harry.

Savunma Profesörü bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bay Potter, Müdür'ün kişiliğini araştırmak için ne gibi adımlar attınız?" diye sordu.

"Çok değil," dedi Harry. Bunu daha yeni fark etmişti. "Yeterince değil."

"O halde," dedi Profesör Quirrell, "bir adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi sadece arkadaşlarına sorarak öğrenemeyeceğinizi gözlemleyeceğim."

Şimdi Hogwarts'a giden hafif bozuk toprak yolda sessizce birkaç adım yürüme sırası Harry'deydi. Bundan daha iyisini çoktan öğrenmiş olması gerekirdi.
Teyit önyargısı teknik bir terimdi; diğer şeylerin yanı sıra, bilgi kaynaklarınızı seçerken, mevcut görüşlerinizle aynı fikirde olan bilgi kaynaklarını seçme yönünde kayda değer bir eğilim olduğu anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Harry. "Aslında... Bunu daha önce , değil mi? *Her şey* için teşekkür ederim. Eğer başka bir Ruh Emici

tehdit eden ya da hafifçe rahatsız eden bir şey olursa bana haber verin, ben de onu Bay Işıltılı Kişi'yle tanıştırayım. Ruh Emicilerin arkadaşlarımı hafifçe rahatsız etmesinden hoşlanmıyorum."

Bu, Profesör Quirrell'in ona anlamsız bir bakış atmasına neden oldu. "Ruh Emici'yi beni tehdit ettiği için mi yok ettiniz?"

"Şey," dedi Harry, " önce karar vermiştim ama evet, bu tek başına yeterli bir neden olurdu."

"Anlıyorum," dedi Profesör Quirrell. "Peki Ruh Emici'yi yok etmek için yaptığınız büyü işe yaramasaydı, bana yönelik tehdit konusunda ne yapacaktınız?"

"B Planı," dedi Harry. "Ruh Emici'yi erime noktası yüksek, yoğun bir metalle, muhtemelen tungstenle kaplamak, aktif bir yanardağın içine atmak ve Dünya'nın mantosunun içine düşmesini ummak.
Ah, tüm gezegen yüzeyinin altında erimiş lavlarla dolu -"

"Evet," dedi Profesör Quirrell. "Biliyorum." Savunma Profesörünün yüzünde çok tuhaf bir gülümseme vardı. "Her şey bir yana, bunu gerçekten de benim düşünmem gerekirdi. Söyleyin bana Bay Potter, eğer bir şeyi bir daha kimsenin bulamayacağı bir yerde kaybetmek isteseydiniz, onu nereye koyardınız?"

Harry bu soruyu düşündü. "Sanırım bunu sormamalıyım. "Kaybedilmesi gereken *ne* buldun?"

Profesör Quirrell, Harry'nin beklediği gibi, "Oldukça," dedi ve sonra, "Belki büyüdüğünde sana anlatırlar," dedi.

"Şey," dedi Harry, "onu gezegenin erimiş çekirdeğine sokmaya çalışmanın yanı sıra, rastgele seçilmiş bir yerde yerin bir kilometre altındaki sert kayaya gömebilirsiniz -

Bunu körü körüne yapmanın bir yolu varsa belki ışınlayabilir ya da bir delik açıp daha sonra deliği onarabilirsiniz; önemli olan oraya giden herhangi bir iz bırakmamak olacaktır, böylece Dünya'nın kabuğunda bir yerde sadece isimsiz bir metreküp olacaktır. Gezegendeki en derin okyanus olan Mariana Çukuru'na bırakabilirsiniz - ya da daha az belirgin olması için rastgele başka bir okyanus çukuru seçebilirsiniz. Eğer onu yüzer ve görünmez hale getirebilirseniz, o zaman stratosfere atabilirsiniz. Ya da ideal olarak, tespit edilmeye karşı bir pelerin ve onu Güneş Sistemi'nin dışına çıkaracak rastgele dalgalanan bir hızlanma faktörü ile uzaya fırlatırsınız. Ve elbette sonrasında kendinizi yok ederdiniz, böylece siz bile tam olarak nerede olduğunu bilemezdiniz."

Savunma Profesörü gülüyordu ve sesi gülüşünden bile daha tuhaftı.

"Profesör Quirrell?" Harry söyledi.

"Hepsi de mükemmel öneriler," dedi Profesör Quirrell. "Ama söyleyin bana Bay Potter, neden tam olarak bu beşi?"

"Ha?" dedi Harry. "Onlar sadece bariz fikirler gibi göründü ."

"Öyle mi?" dedi Profesör Quirrell. "Ama ilginç bir düzen var, görüyorsunuz. Bir bilmeceye benzediği söylenebilir. İtiraf etmeliyim ki Bay Potter, iniş çıkışları olsa da, genel olarak şaşırtıcı derecede iyi bir gün geçirdik."

Ve Hogwarts'ın kapılarına giden yolda, birbirlerinden epeyce uzakta yürümeye devam ettiler; Harry hiç düşünmeden, Savunma Profesörü'nden, nedense şu anda alışılmadık derecede güçlü görünen o kıyamet duygusunu tetiklemeyecek kadar uzakta durdu.

Aftermath, Daphne Greengrass:

Hermione hiçbir soruya cevap vermeyi reddetti ve Slytherin zindanlarına giden ayrımı geçer geçmez Daphne ve Tracey hemen yola koyuldular, olabildiğince hızlı yürüyorlardı. Hogwarts'ta dedikodular hızlı yayılırdı, bu yüzden hikâyeyi herkese ilk anlatan olmak istiyorlarsa zindanlara gitmeleri gerekiyordu.

"Unutma," dedi Daphne, "biz içeri girer girmez öpücük meselesini ağzından kaçırma, tamam mı? Tüm hikâyeyi sırayla anlatırsak daha iyi olur."

Tracey heyecanla başını salladı.

Slytherin ortak salonuna girdikleri anda Tracey Davis derin bir nefes aldı ve şöyle bağırdı*: "Herkes!*
Harry Potter Patronus Büyüsünü yapamadı ve Ruh Emici onu neredeyse yiyordu ve Profesör Quirrell onu kurtardı ama sonra Granger onu bir öpücükle geri getirene kadar Potter tamamen kötüydü! Bu kesinlikle gerçek aşk! "

Daphne, bunun bir tür hikâye anlatma emri olduğunu .

Haber beklenen tepkiyi yaratmadı. Kızların çoğu şöyle bir göz gezdirdikten sonra koltuklarından kalkmadı ya da erkekler sandalyelerinde okumaya devam etti.

"Evet," dedi Pansy ekĢiyerek, Gregory'nin ayaklarını kucağına almıĢ, arkasına yaslanmıĢ, boyama kitabı gibi görünen bir Ģeyi okuyordu, "Millicent bize söyledi zaten."

Nasıl -

"Neden onu önce *sen* öpmedin Tracey?" dedi Flora ve Hestia Carrow kendi sandalyelerinden. "Şimdi Potter

bir çamur kanlı kızla evlen! Önce onu öpmüş olsaydın, onun gerçek aşkı olabilir ve zengin bir Soylular Evi'ne girebilirdin!"

Tracey'nin yüzünde şaşkın bir farkındalık ifadesi vardı.

" *Ne?*" diye haykırdı Daphne. "Aşk işlemez!"

Millicent, pencereden Hogwarts Gölü'nün girdaplı sularına bakarken, bir tür Büyü uyguladığı yerden, "Elbette öyle," dedi. "İlk öpücük prensi alır."

" *Bu onların ilk öpücüğü değildi!* " diye bağırdı Daphne. "Hermione *zaten* onun gerçek aşkıydı! Bu yüzden onu geri getirebilirdi!" Sonra Daphne az önce ne söylediğini fark etti ve içten içe , ama ne demişler, dili kulağa uydurmak gerekiyordu.

"Dur, dur, dur, ne?" dedi Gregory, ayaklarını Pansy'nin kucağından sallayarak. "Bu da ne? Bayan Bulstrode o kısmı anlatmadı."

Diğer herkes de artık Daphne'ye bakıyordu.

"Ah, evet," dedi Daphne, "Harry onu itti ve 'Sana söyledim, öpüşmek yok!' diye bağırdı. Sonra Harry ölüyormuş gibi çığlık attı ve Fawkes ona şarkı söylemeye başladı - aslında hangisinin önce olduğundan emin değilim -"

"Bu *bana* gerçek aşk gibi gelmiyor," dedi Carrow ikizleri. "Kulağa *yanlış kişi* onu öpmüş gibi geliyor."

"*Benim* olmam gerekiyordu," diye fısıldadı Tracey. Yüzü hâlâ şaşkındı. "Onun gerçek aşkı olmam gerekiyordu.
Harry Potter *benim* generalimdi. Onun için Granger'la savaşmalıydım -"

Daphne öfkeyle Tracey'e döndü. "*Sen mi?* Harry'yi Hermione'den uzaklaştırmak mı?"

"Evet!" dedi Tracey. "Ben!"

"Sen delisin," dedi Daphne inançla. "Onu ilk sen öpmüş *olsaydın* bile, bu seni ne yapardı biliyor musun? İkinci Perde'nin sonunda ölen küçük, üzgün aşık kız."

" *Onu geri al!* " diye bağırdı Tracey.

Bu arada Gregory odayı geçip Vincent'ın ödevini yaptığı yere gelmişti. "Bay Crabbe," dedi Gregory alçak sesle, "sanırım Bay Malfoy'un bunu bilmesi gerekiyor."

Aftermath, Hermione Granger:

Hermione balmumuyla mühürlenmiş kâğıda baktı; kâğıdın yüzeyinde sadece *42* sayısı yazılıydı.

Patronus Büyüsü'nü neden yapamadığımızı buldum Hermione, bunun yeterince mutlu olmamamızla bir ilgisi yok. Ama sana söyleyemem. Müdür'e bile söyleyemem. Şimdilik kısmi Değiştirme'den bile daha gizli olması gerekiyor. Ama Ruh Emicilerle savaşmanız gerekirse, sır burada şifreli olarak yazıyor, böylece birisi bunun Ruh Emiciler ve Patronus Büyüsü hakkında olduğunu bilmiyorsa, ne anlama geldiğini de bilemeyecek...

Harry'ye onun , ailesinin öldüğünü, tüm arkadaşlarının öldüğünü, herkesin gördüğünü anlatmıştı. Ona yalnız ölmekten korktuğunu söylememişti, nedense bu hâlâ çok acı vericiydi.

Harry ona anne babasının ölümünü hatırladığını ve bunun komik olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Ruh Emici'nin seni götürdüğü yerde hiç ışık yok, Hermione. Sıcaklık yok. Şefkat yok. Mutluluğu bile anlayamayacağın bir yer. Acı ve korku var ve bunlar seni hala yönlendirebilir. Nefret edebilir ve nefret ettiğin şeyi yok etmekten zevk alabilirsin. Diğer insanların acı çektiğini gördüğünüzde gülebilirsiniz. Ama asla mutlu olamazsınız, artık orada olmayan şeyin ne olduğunu bile hatırlayamazsınız... Beni kurtardığını açıklamamın bir yolu olduğunu sanmıyorum. Genelde insanların başını belaya sokmaktan utanırım, insanların benim için fedakârlık yapmasına katlanamam, ama bu kez şunu söyleyeceğim: Beni öpmenin bedeli ne olursa olsun, bunun doğru şey olduğundan bir an bile şüphe etme.

Hermione Ruh Emici'nin ona ne kadar *az* dokunduğunu, onu içine çektiği karanlığın ne kadar küçük ve sığ olduğunu fark etmemişti.

Herkesin öldüğünü görmüştü ve bu hala canını yakabiliyordu.

Hermione iyi bir kızın yapması gerektiği gibi kâğıdı çantasına geri koydu.

Yine de okumayı çok istemişti. Ruh

Emicilerden korkuyordu.

Aftermath, Minerva McGonagall:

Donup kaldığını hissetti; bu kadar şaşırmamalıydı, Harry'yüzleşmek bu kadar zor olmamalıydı, ama sonra... Genç delikanlıyı

önünde herhangi bir belirtisi aradı ve bulamadı. Ama böylesine kaygı verici bir soruyu sorarkenki sakinliğinde son derece endişe verici bir şey vardı. "Bay Potter, Müdür'ün izni olmadan böyle konularda konuşmam mümkün değil!"

Ofisteki çocuk bunu yüz ifadesini değiştirmeden kabul etti. Harry Potter sakince, "Bu konuda Müdür'ü rahatsız etmemeyi tercih ederim," dedi. "Aslında onu rahatsız etmemekte *ısrar ediyorum* ve siz de konuşmamızın gizli kalacağına söz vermiştiniz. O yüzden şöyle söyleyeyim. Aslında bir kehanet olduğunu biliyorum. Bunu ilk olarak Profesör Trelawney'den duyanın sen olduğunu biliyorum. Kehanetin James ve Lily'nin çocuğunu Karanlık Lord için tehlikeli biri olarak tanımladığını biliyorum.
Ve ben kim olduğumu biliyorum, aslında artık herkes benim kim olduğumu biliyor, bu yüzden bana sadece bunu söylerseniz yeni ya da tehlikeli bir şey açıklamış olmazsınız: *Beni,* James ve Lily'nin çocuğu olarak tanımlayan *ifade tam olarak* neydi?"

Trelawney'nin içi boş sesi zihninde yankılandı - ONA

BİR KEZ KARŞI *GELENLER İÇİN DOĞDU, Y*EDİNCİ AY

ÖLÜRKEN DOĞDU...

"Harry," dedi Profesör McGonagall, "sana bir şey söylemem mümkün değil.
Bu!" Harry'nin bu kadar çok şey bilmesi onu iliklerine kadar ürpertmişti, Harry'nin nasıl öğrendiğini hayal bile edemiyordu -

Çocuk ona tuhaf, kederli gözlerle baktı. "Müdür'ün izni olmadan hapşıramaz mısınız, Profesör McGonagall? Size söz veriyorum, sormak için iyi bir nedenim var ve soruyu gizli tutmak için de iyi bir nedenim var."

"Lütfen yapma, Harry," diye fısıldadı.

"Pekala," dedi Harry. "Basit bir soru. Lütfen. Potter ailesinden *ismen* bahsediliyor muydu*?* Kehanet tam anlamıyla 'Potter' mı diyor?"

Bir süre Harry'ye baktı. Bunun kritik bir nokta olduğunu, bu isteği ne kolayca reddedebileceğini ne de kolayca kabul edebileceğini neden ya da nereden hissettiğini söyleyemezdi -

"Hayır," dedi sonunda. "Lütfen Harry, daha fazla sorma."

Çocuk gülümsedi, biraz üzgün görünüyordu ve "Teşekkür ederim Minerva. Sen iyi ve doğru bir kadınsın."

Kızın ağzı hâlâ şaşkınlıktan açıkken Harry Potter kalkıp ofisten çıktı; kız ancak o zaman Harry'nin onun reddini bir cevap, hem de gerçek bir cevap olarak kabul ettiğini anladı.

Harry kapıyı kapattı.

Mantık kendini elmas gibi garip bir berraklıkla göstermişti. Harry bunun Fawkes şarkı söylerken mi, yoksa daha önce mi aklına geldiğini bilemiyordu.

Lord Voldemort James Potter'ı öldürmüştü. Lily Potter'ın hayatını bağışlamayı tercih etmişti. Bu nedenle, tek amacı bebeklik çağındaki çocuklarını öldürmek olan saldırısına devam etmişti.

Kara Lordlar genellikle küçük çocuklardan korkmazlardı.

Yani Harry Potter'ın Lord Voldemort için tehlikeli olduğuna dair bir kehanet ve Lord Voldemort bu kehaneti biliyordu.

"Sana kaçman için bu nadir şansı veriyorum. Ama sana boyun eğdirmek için kendimi zorlamayacağım ve burada ölmen seni kurtarmayacak.

Çocuğunuz. Çekil kenara, aptal kadın, eğer içinde birazcık akıl varsa!"

Ona bu şansı vermek bir heves miydi? Ama o zaman Lord Voldemort onu ikna etmeye çalışmazdı. Kehanet Lord Voldemort'u Lily Potter'ı öldürmemesi konusunda uyarmış mıydı? O zaman Lord Voldemort ona boyun eğdirmek için kendini sıkıntıya sokardı. Lord Voldemort'un Lily Potter'*ı* öldürmeme yönünde *hafif* bir eğilimi vardı. Bu tercih bir hevesten daha güçlüydü ama bir uyarı kadar güçlü değildi.

Diyelim ki Lord Voldemort'un daha önemsiz bir müttefik ya da hizmetkâr olarak gördüğü, yararlı ama vazgeçilmez olmayan biri, Lily'nin hayatını bağışlaması için Karanlık Lord'a yalvarmıştı. Lily'nin ama James'in değil.

Bu kişi Lord Voldemort'un Potter'ların evine saldıracağını biliyordu. Hem kehaneti hem de Karanlık Lord'un bunu bildiği gerçeğini biliyordu. Aksi takdirde Lily'nin hayatı için yalvarmazdı.

Profesör McGonagall'a göre, kendisi dışında kehaneti bilen diğer iki kişi Albus Dumbledore ve Severus Snape'ti.

Severus Snape, Lily'yi Lily Potter olmadan önce sevmiş ve James'ten nefret etmişti.

O zaman Severus kehaneti öğrenmiş ve Karanlık Lord'a anlatmıştı. Bunu yapmıştı çünkü kehanet Potter'ları isimleriyle tarif etmemişti. Bu bir bilmeceydi ve Severus bu bilmeceyi çok geç çözmüştü.

Ama eğer Severus kehaneti *ilk* duyan ve bunu Karanlık Lord'a söylemeye karar veren kişiyse, neden Dumbledore'a ya da Profesör McGonagall'a da söylemiş olsun ki?

Bu yüzden ilk önce Dumbledore ya da Profesör McGonagall duymuştu.

Hogwarts'ın Müdürünün, Biçim Değiştirme Profesörüne son derece hassas ve önemli bir kehanetten bahsetmek için açık bir nedeni yoktu. Ama Biçim Değiştirme Profesörünün Müdüre söylemek için her türlü nedeni vardı.

O halde bunu ilk duyanın Profesör McGonagall olması muhtemel görünüyordu.

Önceki olasılıklara göre bu kişi Hogwarts'ın yerleşik kahini Profesör Trelawney'di. Kahinler nadir bulunurdu, bu yüzden Profesör McGonagall'ın hayatı boyunca bir kahinin yanında geçirdiği saniyeleri saysanız, bu kahin saniyelerinin çoğu Trelawney saniyeleri olurdu.

Profesör McGonagall Dumbledore'a söylemişti ve izin almadan başka kimseye kehanetten bahsetmeyecekti.

Dolayısıyla, Severus Snape'in bir şekilde kehaneti öğrenmesini sağlayan kişi Albus Dumbledore'du. Ve Dumbledore'un kendisi de bilmeceyi başarıyla çözmüştü, yoksa bir zamanlar Lily'yi seven *Severus*'u aracı olarak seçmezdi.

Dumbledore, Lord Voldemort'un kehaneti duymasını, onu ölüme sürüklemek umuduyla kasten ayarlamıştı. Belki de Dumbledore Severus'un kehanetin sadece *bir* kısmını öğrenmesini ayarlamıştı ya da Severus'un masum kaldığı başka kehanetler de vardı... Dumbledore bir şekilde Potterlar'a yapılacak ani bir saldırının Lord Voldemort'un *derhal* yenilmesine yol açacağını biliyordu, ancak Lord Voldemort'un kendisi buna inanmamıştı. Ya da belki de bu sadece Dumbledore'un deliliğinin, tuhaf hoşlanmasının şanslı bir sonucuydu...

Severus daha sonra Dumbledore'a hizmet etmeye başlamıştı; belki de Dumbledore yenilgilerindeki rolünü açıklarsa Ölüm Yiyenler Severus'a iyi gözle bakmayacaktı.

Dumbledore Harry'nin annesinin canının bağışlanmasını sağlamaya çalışmıştı. Ama planının bu kısmı başarısız olmuştu. Ve James Potter'ı bile bile ölüme mahkum etmişti.

Harry'nin ailesinin ölümünden Dumbledore sorumluydu. *Eğer* tüm mantık zinciri doğruysa. Harry, Büyücülük Savaşı'nı başarıyla sona erdirmenin hafifletici nedenler arasında sayılmadığını söyleyemezdi. Ama nedense bu *onu* hâlâ... *çok rahatsız ediyordu*.

Ve Draco Malfoy'a bu savaşın *diğer* tarafının Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore'un karakteri hakkında ne söyleyeceğini sormanın zamanı gelmişti de geçiyordu bile.

Kişilik Kuramı

Her komploda kurbanın şüphelenmeye başladığı bir nokta ; geriye dönüp baktığında olayların tek bir yöne işaret ettiğini görür. Ve bu noktaya gelindiğinde, diye açıklamıştı Peder, kaybetme ihtimali o kadar dayanılmaz görünebilir ve kandırıldıklarını itiraf etmek o kadar aşağılayıcı gelebilir ki, kurban yine de komployu inkar eder ve oyun uzun süre devam edebilir.

Babam Draco'yu bunu bir daha yapmaması için uyarmıştı.

Ama önce, Draco izleyip ağlarken Bay Avery'nin Draco'dan çaldığı bütün kurabiyeleri yemesine izin verdi. Babasının birkaç saat önce ona verdiği bütün o güzel kurabiye kavanozunu, çünkü Draco sonuncusuna kadar hepsini Bay Avery'ye kaptırmıştı.

Gregory ona Öpücük'ten söz ettiğinde Draco'nun midesinin hissettiği duygu tanıdıktı.

Bazen geriye dönüp baktığınızda bazı şeyler görürsünüz.

(Işıksız bir sınıfta - son birkaç aydır hafta kullanıldığı için artık *kullanılmıyor* denemezdi - bir çocuk kapüşonlu bir örtüye bürünmüş, önündeki sıranın üzerinde ışıksız bir kristal küreyle oturuyordu. Sessizlik içinde düşünüyor, karanlıkta düşünüyor, ışığın içeri girmesi için bir kapının açılmasını bekliyordu).

Harry, Granger'ı iterek uzaklaştırdı ve *"Sana söyledim, öpüşmek yok!*" dedi.

Harry muhtemelen şöyle bir şey söylerdi: "*Geçen sefer beni kızdırmak için yaptı, tıpkı beni o randevuya götürdüğü gibi.*

Ama doğrulanmış hikâye, Granger'ın Harry'ye yardım etmek için Ruh Emici'yle tekrar yüzleşmeye razı olmasıydı; Ruh Emme'nin derinliklerinde kaybolmuşken onu ağlayarak öpmüş ve öpücüğü onu geri getirmişti.

Bu kulağa rekabet gibi gelmiyordu, dostça bir rekabet bile olsa.

Bu, genellikle oyunlarda bile görmediğiniz türden bir arkadaşlığa benziyordu.

O zaman Harry neden arkadaşını Hogwarts'ın buz gibi duvarlarına tırmandırmıştı?

Harry Potter arkadaşlarına böyle şeyler yaptığı için mi?

Babası Draco'ya, tuhaf bir komployu anlamak için bir tekniğin, *sonunda* ne olduğuna bakmak, bunun *amaçlanan* sonuç olduğunu varsaymak ve kimin yararlandığını sormak olduğunu söylemişti.

Draco ve Granger'ın Harry Potter'la birlikte dövüşmesinin sonucunda olan şey... Draco'nun Granger'a karşı çok daha dostça hissetmeye başlamasıydı.

Malfoy'un soyunun bir çamur kanlı cadıyla arkadaş olması kimin işine yaradı?

Tam olarak bu tür bir komployla ünlü olan kim yararlandı?

Harry Potter'ın iplerini elinde tutan kim olabilir?

Dumbledore.

Ve eğer bu doğruysa, Draco babama gidip her şeyi anlatmak *zorunda* kalacaktı, sonrasında ne olursa olsun

Draco bundan sonra ne olacağını hayal bile edemiyordu, hayal etmenin ötesinde korkunçtu. Bu da her şeyin göründüğü gibi olmadığına dair son umut kırıntısına umutsuzca tutunmak istemesine neden oluyordu...

...Draco bunu da Bay Avery'nin dersinden hatırlıyordu.

Draco henüz Harry'yle yüzleşmeyi planlamamıştı. Hâlâ deneysel bir test düşünmeye çalışıyordu, Harry'nin anlamayacağı ve numara yapmayacağı bir şey. Ama sonra Vincent, Harry'nin bu hafta Cumartesi yerine Cuma günü buluşmak istediği mesajını getirdi.

Ve işte Draco karanlık bir sınıfta, sırasının üzerinde ışıksız bir kristal küreyle bekliyordu.

Dakikalar geçti. Ayak

sesleri yaklaştı.

Kapı hafifçe gıcırdayarak sınıfa doğru açıldı ve Harry Potter'ın kendi kapüşonunu ve pelerinini giydiği ortaya çıktı; Harry karanlık sınıfa doğru bir adım attı ve sağlam kapı hafif bir tıkırtıyla arkasından kapandı.

Draco kristal küreye dokundu ve sınıf parlak yeşil bir ışıkla aydınlandı. Yeşil ışık sıraların gölgelerini yere yansıttı ve kavisli sandalye arkalıklarından ona doğru parladı; fotonlar, geliş açısı yansıma açısına eşit olacak şekilde ahşaptan yansıyordu.

En azından öğrendiklerinin çoğunun yalan olma ihtimali yoktu.

Harry ışık yandığında irkildi, bir an duraksadı, sonra yeniden yaklaşmaya başladı. "Merhaba Draco," dedi Harry.

dedi sessizce, Draco'nun masasına geldiğinde kapüşonunu geri çekerek. "Geldiğin için teşekkür ederim, her zamanki zamanımız olmadığını biliyorum.
-"

"ederim," dedi Draco kesin bir ifadeyle.

Harry sandalyelerden birini Draco'nun masasına doğru sürükledi, ayakları yerde hafif bir gıcırtı sesi çıkarıyordu. Sandalyeyi ters tarafa bakacak şekilde çevirdi ve kollarını sandalyenin arkasına kavuşturarak üzerine oturdu. Çocuğun yüzü dalgındı, kaşları çatıktı, ciddiydi, Harry Potter için bile çok yetişkin görünüyordu.

"Sana sormam gereken önemli bir soru var," dedi Harry, "ama ondan önce yapmamızı istediğim başka bir şey var."

Draco hiçbir şey söylemedi, belli bir yorgunluk hissediyordu. Bir yanı her şeyin bir an bitmesini istiyordu.

"Söyle bana, Draco," dedi Harry. "Muggle'lar öldüklerinde neden arkalarında hiç hayalet bırakmazlar?"

"Çünkü Muggle'ların ruhu yok, belli ki," dedi Draco. Bunu söyleyene kadar Harry'nin politikasıyla çelişebileceğini fark etmemişti bile, sonra da umursamadı. Ayrıca, bu çok açıktı.

Harry'nin yüzünde hiç şaşkınlık ifadesi yoktu. "Önemli sormadan önce, Patronus Büyüsü'nü öğrenip öğrenemeyeceğini görmek istiyorum."

Bir an için bu katıksız mantıksızlık Draco'yu afallattı. Tahmin edilmesi ya da anlaşılması imkânsız Harry Potter. Draco'nun Harry'nin bir taktik olarak kasıtlı olarak bu kadar kafa karıştırıcı olup olmadığını merak ettiği zamanlar oldu.

Sonra Draco anladı ve tek bir öfkeli hareketle kendini masasından kaldırıp uzaklaştırdı. İşte bu kadar. Her bitmişti. "*Dumbledore'un* hizmetkârları gibi," diye tükürdü.

"Salazar Slytherin gibi," dedi Harry kararlılıkla.

Draco kapıya doğru attığı ilk adımın ortasında neredeyse kendi ayağına takılıyordu.

Draco yavaşça Harry'ye doğru döndü.

"Bunu nereden çıkardın bilmiyorum," dedi Draco, "ama bu yanlış, Patronus Büyüsü'nün bir Gryffindor büyüsü olduğunu herkes bilir -"

"Salazar Slytherin bedensel bir Patronus Büyüsü yapabilir," dedi Harry. Harry'nin eli cüppesinin içine daldı, başlığı yeşil üzerine beyaz olarak yazılmış, bu yüzden yeşil ışıkta okunması neredeyse imkânsız olan bir kitap çıkardı; ama eski görünüyordu. "Bunu daha önce Patronus Büyüsü'nü araştırırken keşfetmiştim. Belki bana inanmazsın diye orijinal referansı buldum ve kitabı kütüphaneden kontrol ettim. Bu kitabın yazarı da Salazar'ın Patronus yapabilmesinde olağandışı bir şey olduğunu düşünmüyor; Slytherinlerin bunu yapamayacağı inancı yeni olmalı. Ve tarihi bir not olarak, kitap yanımda olmasa da, Godric Gryffindor asla yapamadı."

Draco altı kez Harry'nin blöfünü görmeyi denedikten sonra, birbiri ardına gelen altı saçma olayda, Harry'nin kitaplarda yazılanlar hakkında yalan *söylemediğini* fark etmişti.
Yine de Harry'nin elleri kitabı açıp bir kitap ayracının olduğu yere koyduğunda Draco eğilip Harry'nin parmağının işaret ettiği yeri inceledi.

Sonra Ravenclaw'ın ateşleri Lord Foul'un ordusunun sol kanadını örten karanlığın üzerine düşerek onu parçaladı ve Lord Gryffindor'un doğru söylediği ortaya çıktı; hepsinin hissettiği korkunun kaynağı doğal değildi, mağlupların ruhlarına söz verilmiş olan üç düzine Ruh Emici'den geliyordu. Bir anda Leydi Hufflepuff ve Lord Slytherin Patronuslarını, devasa kızgın bir porsuk ve parlak gümüş bir yılanı ortaya çıkardılar ve savunmacılar başlarını kaldırarak gölge kalpleri. Leydi Ravenclaw gülerek Lord Foul'un büyük bir aptal olduğunu, çünkü artık kendi ordusunun korkuya maruz ama Hogwarts'ın savunucularının kalmayacağını söyledi. Lord Slytherin ise, "O aptal değil, o kadarını biliyorum," dedi. Yanındaki Gryffindor Lordu ise kaşlarını çatarak savaş alanını inceliyordu...

Draco tekrar yukarı baktı. "Ne olmuş yani?"

Harry kitabı kapatıp kesesine koydu. "Kaos ve Günışığı'nın her ikisinde de bedensel Patronus Büyüsü yapabilen askerler var. Bedensel Patronuslar mesaj iletmek için kullanılabilir. Eğer bu büyüyü öğrenemezsen, Ejderha Ordusu askeri açıdan ciddi bir dezavantaj yaşayacak -"

Draco şu anda bunu umursamıyordu ve Harry'ye de öyle söyledi. Sesi muhtemelen gerekenden daha keskindi.

Harry gözünü kırpmadı. "O zaman, süpürge derslerimizin ilk gününde bir isyan çıkmasını önlediğim bana borçlu olduğun iyiliği istiyorum. Sana Patronus Büyüsü'nü öğretmeye çalışacağım ve bu iyiliğime karşılık, onu öğrenmek ve yapmak için elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyorum. Bunu yapacağına Malfoy Hanesi'nin onuru adına güveniyorum."

Draco yine o kesin yorgunluğu hissetti. Harry başka bir zaman sormuş olsaydı, bu iyiliğe adil bir karşılık olurdu.

aslında bir Gryffindor büyüsü olmadığı düşünülürse. Ama... "

Neden? " dedi Draco.

"Salazar Slytherin'in yapabildiği bu şeyi senin de yapıp yapamayacağını öğrenmek için," dedi Harry sert bir sesle. "Bu deneysel bir test ve sen yapana kadar ne anlama geldiğini sana söylemeyeceğim. Söyleyecek misin?"

...Harry Potter'dan ayrılma zamanı geldiyse, bu iyiliği zararsız bir şey için boşaltmak muhtemelen iyi bir fikirdi. "Pekâlâ."

Harry cüppesinden bir asa çıkardı ve kürenin koydu. "Patronus Büyüsü'nü öğrenmek için pek de iyi bir renk değil," dedi Harry. "Öldüren Lanet'tam gölgesi olan yeşil ışık, yani. Ama gümüş de bir Slytherin rengi, değil mi? *Dulak.* " Işık söndü ve Harry Sürekli Işık büyüsünün ilk iki cümlesini fısıldayarak o kısmını yeniden yaptı, gerçi ikisi de büyünün tamamını tek başlarına yapamazlardı. Sonra Harry küreye tekrar dokundu ve oda gümüş bir ışıltıyla aydınlandı, parlak ama yine de yumuşak ve nazikti. Renk masalara, sandalyelere ve Harry'nin siyah saçlarının altındaki hafif terli yüzüne geri döndü.

Draco'nun imayı anlaması o kadar uzun sürdü. "Son görüşmemizden bu yana bir Öldürme *Laneti* mi gördün? Ne zaman - nasıl -"

"Patronus Büyüsü'nü yap," dedi Harry, her zamankinden daha ciddi görünerek, "ben de sana söyleyeyim."

Draco ellerini gözlerine bastırarak gümüş ışığı kapattı. "Biliyor musun, gerçekten *de normal* bir olay örgüsü için fazla *tuhaf* olduğunu unutmamalıyım!"

Kendi kendine karanlığın içinde, Harry'nin kıs kıs güldüğünü duydu.

Harry, Draco'nun büyünün öğrenilmesi zor kısmı olan ön hareketlerin son çalışmasını bitirmesini dikkatle izledi; son sallama ve telaffuzun kesin olması gerekmiyordu. Harry'nin görebildiği kadarıyla son üç deneme de mükemmeldi. Harry ayrıca Draco'nun dirseğinin açısı ya da ayağının baktığı yön gibi Mr Lupin'in söylemediği şeyleri ayarlamak için garip bir dürtü hissetmişti; bu tamamen kendi hayal gücü olabilirdi ve muhtemelen de öyleydi, ama Harry her ihtimale karşı bunu yapmaya karar vermişti.

"," dedi Harry . Göğsünde konuşmasını biraz zorlaştıran bir gerginlik vardı. "Şimdi burada bir Ruh Emici yok, ama sorun değil. İhtiyacımız olmayacak. Draco, baban tren istasyonunda benimle konuştuğunda, dünyada onun için en değerli olan tek şeyin sen olduğunu söyledi ve eğer sana bir zarar gelirse benden intikam almak için diğer tüm planlarını bir kenara atmakla tehdit etti."

"O... ne?" Draco'nun sesinde bir tutukluk vardı ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "*Bunu* bana neden söylüyorsun*?* "

"Neden söylemeyeyim ki?" Harry yüz ifadesinin değişmesine izin vermedi, ama Draco'nun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu; Harry'nin Draco'yu babasından ayırmak için planlar yaptığını ve onları birbirine yaklaştıracak hiçbir şey söylememesi gerektiğini. "Senin için her zaman en önemli olan tek bir kişi vardı ve Patronus Büyüsü'nü yapmanı sağlayacak sıcak ve mutlu düşüncenin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Bunu bana okulun ilk gününden önce tren istasyonunda söylemiştin. Bir keresinde süpürgeden düşüp kaburgalarını kırmıştın. Daha çok acımıştı.

Şimdiye kadar hissettiğiniz her şeyden daha fazla korktunuz ve öleceğinizi düşündünüz. Bu korkunun, önünüzde duran, yırtık pırtık siyah bir pelerin giymiş, suda kalmış ölü bir şey gibi görünen bir Ruh Emici'den geldiğini varsayın. Sonra Patronus Büyüsü'nü yapın ve Ruh Emici'yi uzaklaştırmak için asayı salladığınızda, korkmamanız için babanızın elinizi nasıl tuttuğunu düşünün; sonra sizi ne kadar sevdiğini ve sizin de onu ne kadar sevdiğinizi düşünün ve *Expecto Patronum* derken tüm bunları sesinize yansıtın. Malfoy Hanesi'nin onuru için, sadece bana bir iyilik sözü verdiğin için değil. O gün tren istasyonunda Lucius'un iyi bir baba olduğunu söylerken bana yalan söylemediğini göster.
Salazar Slytherin'in abileceğini göster bana."

Harry geriye, Draco'nun arkasına, Draco'nun görüş alanının dışına doğru adım attı, böylece Draco sadece kullanılmayan sınıfın önündeki tozlu eski öğretmen masasına ve kara tahtaya bakıyordu.

Draco arkasına bir bakış attı, yüzünde hâlâ o tuhaf ifade vardı, sonra yüzünü dönüp ileriye baktı. Harry nefes verişini, nefes alışını gördü. Asa bir, iki, üç ve dört kez seğirdi. Draco'nun parmakları asa boyunca kayıyordu, tam olarak doğru mesafelerde -

Draco asasını indirdi.

"Bu çok -" Draco, "Sen izlerken bunu doğru *düşünemiyorum* -" dedi.

Harry arkasını döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Bir dakika içinde geri döneceğim," dedi Harry. "Sen sadece mutlu düşüncene tutun, Patronus kalacak."

Draco'nun arkasından kapının tekrar açılma sesi geldi.

Draco Harry'nin sınıfa giren ayak seslerini duydu, ama dönüp bakmadı.

Harry de bir şey söylemedi. Sessizlik uzadı. Sonunda -

"Bu da ne *demek oluyor?* " dedi Draco. Sesi biraz dalgalandı.

"Bu babanı sevdiğin anlamına geliyor," dedi Harry'nin sesi. Draco da tam olarak bunu düşünüyordu ve Harry'nin önünde ağlamamaya çalışıyordu. Bu çok doğruydu, çok doğruydu -

Draco'nun önünde, yerde, Draco'nun tanıdığı bir yılanın parlayan şekli duruyordu; bir Mavi Krait, Lord Abraxas Malfoy'un uzak diyarlara yaptığı bir ziyaretten sonra malikânelerine getirdiği bir yılandı ve babam o zamandan beri ophidiarium'da bir Mavi Krait besliyordu. Mavi Krait'in özelliği ısırığının fazla acıtmamasıydı. Babam bunu söylemiş ve Draco'ya, kim izlerse izlesin yılanı sevmesine *asla* izin verilmeyeceğini söylemişti. Zehir sinirlerinizi o kadar hızlı öldürüyordu ki zehir yayılırken acı hissetmeye vaktiniz olmuyordu. İyileştirme Büyüsü kullandıktan sonra bile ölebilirdiniz. Diğer yılanları yerdi. Herhangi bir yaratığın olabileceği kadar Slytherin'di.

Bu yüzden babamın bastonunun sapına bir Mavi Krait kafası işlenmişti.

Parlak yılan, yine gümüş olan dilini çıkardı ve bir şekilde, herhangi bir sürüngenin yapması gerekenden daha sıcak bir şekilde *gülümsüyor* gibiydi.

Ve sonra Draco fark etti -

"Ama," dedi Draco, hâlâ ışıl ışıl parlayan yılana bakarak, "Patronus Büyüsü yapamazsın." Draco büyüyü kendisi de yaptığına göre, bunun neden önemli olduğunu anlamıştı. Dumbledore gibi kötü olabilir ve yine de Patronus Büyüsü yapabilirdiniz, yeter ki içinizde parlak *bir şeyler* kalmış olsun. Ama eğer Harry Potter'ın içinde böyle parlayan tek bir düşünce bile yoksa -

"Patronus Büyüsü sandığından daha karmaşık, Draco," dedi Harry ciddi bir sesle. "Onu yapamayan herkes kötü ya da mutsuz değildir. Ama her neyse, ben yapabiliyorum. Ruh Emici'yle ilk karşılaşmamda neyi yanlış yaptığımı fark ettikten sonra ikinci denememde başardım. Ama hayatım bazen biraz tuhaflaşıyor ve Patronus'um da tuhaf çıktı, şimdilik bunu bir sır olarak saklıyorum -"

"Buna öylece *inanmam* mı gerekiyor?"

"Bana inanmıyorsan Profesör Quirrell'a sorabilirsin," dedi Harry. "Ona Harry Potter'ın cismani bir Patronus yapıp yapamayacağını sor ve sormanı benim söylediğimi söyle. İsteğin benden geldiğini bilirbaşka kimse bilmez."

Şimdi de Draco, *Profesör Quirrell'a mı* güvenecekti*?* Yine de, Harry'yi tanıdığım kadarıyla, bu doğru olabilirdi; ve Profesör Quirrell önemsiz nedenlerle yalan söylemezdi.

Parlayan yılan sanki orada olmayan bir av arıyormuş gibi başını ileri geri çevirdi ve sonra dinlenmek istercesine bir daire şeklinde kıvrıldı.

"Merak ediyorum," dedi Harry usulca, "Slytherin'ler Patronus Büyüsü'nü öğrenmeye çalışmayı ne zaman, hangi yıl, hangi kuşakta bıraktılar? İnsanlar, Slytherin'lerin kendileri, kurnaz ve hırslı olmanın soğuk olmakla aynı şey olduğunu düşünmeye ne zaman başladılar?

ve mutsuz. Ve eğer Salazar öğrencilerinin artık Patronus Büyüsü'nü öğrenmeye bile zahmet etmediklerini bilseydi, acaba hiç doğmamış olmayı diler miydi? Slytherin'in Evi'nde her şey nasıl ters gitti merak ediyorum."

Parlayan yaratık göz kırparak söndü, Draco'nun içinde yükselen kargaşa Büyüyü sürdürmeyi imkansız hale getiriyordu. Draco Harry'ye döndü, asasını kaldırmamak için kendini kontrol etmek zorundaydı. "Slytherin Evi *ya da* Salazar Slytherin hakkında ne biliyorsun? *Sen* asla benim seçilmedin, bu hakkı sana kim veriyor?"

İşte o zaman Draco *sonunda* farkına vardı.

" *Slytherin'e seçildin!* " dedi Draco. ", ve sonra sen, sen bir şekilde, *parmaklarını şıklattın* - " Draco bir keresinde babasına başka bir eve seçilmenin daha akıllıca olup olmayacağını sormuştu, böylece herkes ona güvenecekti ve babası gülümseyerek Draco'nun yaşındayken kendisinin de bunu düşündüğünü söylemişti, ama Seçmen Şapka'yı kandırmanın bir yolu yoktu...

...*Harry Potter* ortaya çıkana kadar değil.

*Harry'*nin bir *an* için bile olsa
Ravenclaw?

"İlginç bir hipotez," dedi Harry eşitlikçi bir tavırla. "Biliyor musun, Hogwarts'ta bu tür bir teori ortaya atan ikinci kişi sensin? En azından bunu yüzüme karşı söyleyen ikinci kişisin -"

"Snape," dedi Draco kesin bir ifadeyle. Evin reisi aptal değildi.

"Profesör Quirrell, *elbette*," dedi Harry. "Gerçi düşündüm de, Severus bana onun evinin dışında kalmayı nasıl başardığımı ve Seçmen Şapka'nın istediği bir şeye sahip olup olmadığımı sormuştu. Sanırım üç numara olduğunu söyleyebilirsin. Ama Profesör Quirrell'in teorisi sizinkinden biraz farklıydı. Bunu tekrarlamayacağınıza söz verir misiniz?"

Draco hiç düşünmeden başını salladı. Ne yapmalıydı, hayır mı demeliydi?

"Profesör Quirrell, Dumbledore'un Şapka'nın Yaşayan Çocuk için yaptığı seçimden memnun olmadığını düşünüyordu."

Ve Harry bunu söylediği anda Draco bunun doğru olduğunu *biliyordu*, *çok açıktı*. Dumbledore kimi kandırdığını sanıyordu ki?

...Snape ve Quirrell dışında Hogwarts'taki diğer herkes bir yana, Harry buna *kendisi* bile inanabilirdi...

Draco sersemlemiş halde masasına geri döndü ve hafifçe acıtacak kadar sert bir şekilde oturdu. Bu tür şeyler Harry'yle yaklaşık ayda bir oluyordu ve Ocak ayında henüz olmamıştı, yani zamanı gelmişti.

Kendini Ravenclaw olarak gören ya da görmeyen Slytherin arkadaşı, daha önce kullandığı sandalyeye tekrar oturdu, şimdi çaprazlama oturuyor ve dikkatle Draco'ya bakıyordu.

Draco anda *ne* yapması gerektiğini bilmiyordu, kayıp Slytherinli çocuğu, hayır, aslında bir Ravenclaw *olmadığına* ikna etmeye mi çalışmalıydı... yoksa Harry'nin Dumbledore'la işbirliği yapıp yapmadığını mı anlamaya çalışmalıydı, gerçi bu birden daha az olası göründü... ama o zaman Harry *neden* Granger ve onunla ilgili her şeyi ayarlamıştı...

Harry'nin normal bir olay örgüsü için fazla tuhaf olduğunu gerçekten hatırlamalıydı.

"Harry," dedi Draco. "Beni ve General Sunshine'ı sırf sana karşı birlikte çalışalım diye kasten mi düşman ettin?"

Harry hiç tereddüt etmeden başını salladı, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş ve utanılacak bir şey değilmiş gibi.

"Eldivenler ve Hogwarts'ın duvarlarına tırmanmamızla ilgili her şeyin *tek amacı* Granger'la birbirimize daha dostça yaklaşmamızı sağlamaktı. Ve hatta ondan önce. Bunu çok uzun planlıyordun. *En başından* beri."

Yine başını

salladı.

"*WHYYYY?*"

Harry'nin kaşları bir an için kalktı, Draco'nun kapalı sınıfta kendi kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesle bağırmasına gösterdiği tek tepkiydi bu. Harry Potter NEDEN, NEDEN, NEDEN böyle bir şey *yapmıştı*...

Sonra Harry, "Böylece Slytherin'ler Patronus Büyüsü'nü tekrar yapabilecekler," dedi.

" *Bu... hiç... mantıklı değil... MANTIKLI DEĞIL!* " Draco sesinin kontrolünü kaybettiğinin farkındaydı ama kendini durdurabilecek gibi görünmüyordu. " *Bunun Granger ile ne ilgisi var?* "

"Desenler," dedi Harry. Yüzü şimdi çok ciddi ve çok vakurdu. "Squib çiftlerinden doğan çocukların dörtte birinin büyücü olması gibi. Neye bilseydiniz, anında tanıyabileceğiniz basit, kusursuz bir örüntü;

Gerçi bilmeseniz bunun bir ipucu olduğunu bile fark etmezdiniz. Slytherin Evi'ndeki zehir, Muggle dünyasında daha önce görülmüş bir şey. Bu *önceden* yapılmış bir tahmin Draco, okuldaki ilk günümüzden önce King's Cross İstasyonu'ndaki konuşmanı dinleyerek bunu senin için yazabilirdim. Babanızın siyasi mitinglerinde takılan, Malfoy 'nde asla akşam yemeğine davet edilmeyecek safkan ailelerden, gerçekten acınası türden bazı insanları tarif etmeme izin verin. Onlarla hiç tanışmadığımı göz önünde bulundurarak, sadece Slytherin Hanesi'ne neler olduğunu görerek bir tahminde bulunuyorum -"

Ve Harry Potter, Draco'nun etrafta bir Legilimens olsa kendi kendine *düşünmeye* cesaret edemeyeceği, hakaretten de *öte*, duysalar Harry'yi öldürecekleri bir sakinlikle Parkinson'ları, Montague'leri ve Boles'leri anlatmaya devam etti...

"Özetle," diye bitirdi Harry, "kendilerinin hiçbir gücü yok. Kendilerine ait bir servetleri yok. Nefret edecekleri Muggleborn'lar olmasaydı, *istediklerini* söyledikleri gibi tüm Muggleborn'lar yok olsaydı, bir sabah uyandıklarında ellerinde *hiçbir şey olmadığını görürlerdi.* Ama safkanların üstün olduğunu söyleyebildikleri sürece, kendilerini üstün hissedebilirler, üst sınıfın bir parçası gibi hissedebilirler. Babanız onları yemeğe davet etmeyi aklından bile geçirmese de, kasalarında bir tane bile Galleon olmasa da, OWL'lerinde Hogwarts'taki en kötü Muggleborn'dan daha kötü olsalar da. Artık Patronus Büyüsü bile. Onlar için her şey Muggleborns'un suçu, kendi başarısızlıkları için kendilerinden başka birini suçluyorlar ve bu onları daha da zayıflatıyor. İşte Slytherin Evi *böyle* acınası bir hale geliyor ve sorunun kaynağı da Muggleborn'lardan nefret etmek."

"Salazar Slytherin'in kendisi çamur kanlıların kovulması gerektiğini söyledi! Kanımızı zayıflatıyorlarmış -" Draco'nun sesi bir haykırışa dönüşmüştü.

" *Salazar basit bir gerçek olarak hatalıydı!* Bunu *biliyorsun* Draco! Ve bu *nefret* tüm Haneni zehirliyor, bir düşünceyle Patronus Büyüsü yapamazsın!"

"O zaman *Salazar Slytherin* neden Patronus Büyüsü yapabildi?"

Harry alnındaki teri siliyordu. "Çünkü o zamandan bu zamana her şey *değişti*! Dinle Draco, üç yüz yıl önce Salazar kadar bilim adamları bulabilirdin, onlar da sana diğer bazı Muggle'ların ten renkleri yüzünden aşağı olduklarını söyleyebilirlerdi -"

" *Ten rengi?* " dedi Draco.

"Biliyorum, kan saflığı gibi önemli bir şey yerine ten rengi, saçma değil mi? Ama sonra dünyada bir şeyler değişti ve *şimdi* hala ten renginin önemli olması gerektiğini düşünen büyük bilim insanları bulamazsınız, sadece size tarif ettiğim gibi ezik insanlar. Salazar Slytherin bu hatayı herkes yaparken yaptı, çünkü buna inanarak büyüdü, *nefret edecek birini aradığı* için değil. Çevrelerindeki herkesten daha iyi olan birkaç kişi vardı ve *onlar* son derece iyiydiler. Ama herkesin düşündüğünü kabul edenler son derece kötü değildi. Üzücü gerçek şu ki, çoğu insan ahlaki bir meseleyi başkası ona işaret etmedikçe fark etmez; ve bir kez Salazar'ın Godric'le tanıştığı geldiklerinde, fikirlerini değiştirme yeteneklerini . Ancak *o zaman* Hogwarts inşa edildi ve

Hogwarts, Godric'in ısrar ettiği gibi Muggleborn'lara kabul mektupları göndermeye başladı ve giderek daha fazla insan Muggleborn'ların farklı olmadığını fark etmeye başladı. Artık bu herkesin düşünmeden inandığı bir şey değil, büyük bir siyasi mesele. Ve *doğru* cevap, Muggleborn'ların safkanlardan daha zayıf olmadığıdır. Yani *şimdi* Salazar'ın bir zamanlar inandığı şeyin tarafını tutanlar ya sizin gibi çok kapalı safkan ortamlarında büyümüş insanlar ya *da* kendilerini üstün hissedecekleri birine ihtiyaç duyacak kadar zavallı, nefret etmeyi seven insanlar."

"Bu... bu kulağa doğru gelmiyor..." Draco'nun sesi dedi. Kulakları onu dinledi ve söyleyecek daha iyi bir şey bulamamasına şaşırdı.

"Öyle değil mi? Draco, Hermione Granger'ın hiçbir sorunu olmadığını artık *biliyorsun*. Duyduğuma göre onu çatıdan atarken sorun yaşamışsın. Tüy Düşüren İksir aldığını bildiğin halde, güvende olduğunu bildiğin halde. Ne tür bir insan onu *öldürmek* ister sanıyorsun, kendilerine yaptığı herhangi bir yanlış için değil, sadece Muggle doğumlu olduğu için? O sadece genç bir kız olmasına rağmen, isteseler onlara ödevlerinde bir saniyede yardım edebilecek biri olmasına rağmen," Harry'nin sesi kesildi, "nasıl bir insan onun *ölmesini* ister*?* "

Baba -

Draco ikiye bölünmüş gibi hissetti, görme sorunu yaşıyor *gibiydi, Granger* bir melez, *ölmeli* ve çatıda elinden sarkan *bir* kız, çift görmek, çift görmek gibi -

"Ve Hermione Granger'ın ölmesini istemeyen hiç kimse, *bunu* isteyen insanlarla takılmak istemeyecektir*!*

İnsanlar Slytherin'in artık sadece bu *olduğunu* sanıyor, akıllıca planlar yapmıyor, yüceliğe ulaşmaya çalışmıyor, sadece Muggleborn'lardan nefret ediyor! Morag'a Padma'ya neden Slytherin'e gitmediğini sorması için bir Sickle verdim, ikimiz de biliyoruz ki o seçeneği aldı. Morag bana Padma' ona sadece *bir bakış attığını* ve Pansy Parkinson olmadığını söylediğini anlattı. Anlıyor musunuz? Birden fazla evin erdemlerine sahip *en iyi* öğrenciler, *seçenekleri olan* öğrenciler, *Slytherin dışında herhangi bir* yeri düşünerek Şapka'nın altına giriyorlar ve Padma gibi biri Ravenclaw'a gidiyor.
Ve... Bence Seçmen Şapka Seçme'de dengeyi korumaya çalışıyor, bu yüzden Slytherin'in saflarını tüm nefretten tiksinmeyen biriyle dolduruyor. Yani Padma Patil yerine, Slytherin Pansy Parkinson'ı alıyor. Çok kurnaz ve hırslı biri değil, ama Slytherin'in şeyi umursamayacak türden biri. Ve ne kadar çok Padma Ravenclaw'a ve ne kadar çok Hercai Menekşe Slytherin'e , süreç o kadar hızlanıyor. *Slytherin Evi'ni yok ediyor, Draco!* "

Korkunç bir gerçeklik payı *vardı*, Padma Slytherin'e aitti... ve onun yerine Slytherin Pansy'yi aldı... Babam Parkinsonlar gibi daha küçük aileleri bir araya getirdi çünkü onlar uygun destek kaynaklarıydı, ama Slytherin'in adını onlarla ilişkilendirmenin *sonuçlarını* fark etmemişti...

"Yapamam -" Draco, "Benden ne *istiyorsun*?" dedi ama ne yapamayacağından bile emin değildi.

"Slytherin Evi'ni nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum," dedi Harry yavaşça. "Ama bunun sonunda senin ve benim yapmak zorunda kalacağımız bir şey olduğunu biliyorum. Bilimin Muggle dünyasının üzerine doğması yüzyıllar aldı, yavaş yavaş oldu, ama bilim güçlendikçe, bu tür nefret de o kadar geri çekildi." Harry'nin sesi artık sessizdi. "Neden olduğunu tam olarak bilmiyorum ama tarihsel olarak böyle oldu. Bir zamanlar

Gerçi bilimde Patronus Büyüsü'nün parıltısı gibi bir şey var, her türlü karanlığı ve çılgınlığı geri çekiyor, hemen değil ama bilim nereye giderse onu takip ediyor gibi görünüyor. Aydınlanma, Muggle dünyasında böyle adlandırılırdı. Sanırım gerçeği aramakla bir ilgisi var... büyüdüğünüzde inandığınız şeylerden vazgeçebilmekle... *mantıklı* düşünmekle, derisinin rengi farklı olduğu için birinden nefret etmek için bir *neden* olmadığını fark etmekle, tıpkı Hermione Granger'dan nefret etmek için bir neden olmadığı gibi... ya da belki benim bile anlamadığım bir şey vardır. Ama Aydınlanma artık ikimizin de ait olduğu bir şey. Slytherin Evi'ni düzeltmek yapmamız gereken şeylerden sadece biri."

"Bırak da düşüneyim," dedi Draco, sesi bir tür vıraklamayla çıkıyordu, "lütfen," ve başını ellerinin arasına alıp düşündü.

Draco bir süre düşündü, avuçlarını gözlerine kapatarak dünyayı, kendisinin ve Harry'nin nefes alış verişlerinden başka hiçbir sesi duymadı. Harry'nin söylediklerinin tüm ikna edici makullüğü, içerdiği bariz doğruluk payları; ve buna karşı, *gerçekte* neler olup bittiğine dair bariz, mükemmel ve tamamen bariz hipotez...

Bir süre sonra Draco nihayet başını kaldırdı.

"Kulağa doğru geliyor," dedi Draco sessizce.

Harry'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Yani," diye devam etti Draco, "beni Dumbledore'a götürüp bunu resmileştireceğin yer burası mı?"

Bunu söylerken sesini çok rahat tuttu.

"Ah, evet," dedi Harry. "Ben de sana bunu soracaktım aslında -"

Draco'nun kanı damarlarında dondu, kaskatı kesildi ve paramparça oldu -

"Profesör Quirrell bana düşünmemi sağlayan bir şey söyledi ve bu soruya nasıl cevap verirsen ver, sana daha önce sormadığım için zaten aptalım. Gryffindor'daki herkes Dumbledore'un bir aziz olduğunu düşünüyor, Hufflepuff'lar onun deli olduğunu düşünüyor, Ravenclaw'lar onun sadece deli numarası yaptığını anladıkları için kendileriyle gurur duyuyorlar, ama Slytherin'den kimseye sormadım. Böyle bir hata yapmamam gerektiğini bilmem gerekirdi. Ama *sen* bile Dumbledore'un Slytherin Evi'ni düzeltmek için komplo kurabileceğini düşünüyorsan, sanırım önemli bir şey kaçırmamışım."

"Biliyor musun," dedi Draco, sesi her şeye rağmen oldukça sakindi, "ne zaman böyle şeyleri sırf beni kızdırmak için mi yaptığını merak etsem, kendime bunun kazara olması gerektiğini söylüyorum, *kimse* kulaklarından kan gelene kadar uğraşsa bile böyle bir şeyi bilerek yapamaz. Şimdi seni boğmamamın tek nedeni de bu."

"Ha?"

Sonra da *kendini* boğacaktı, çünkü Harry Muggle'larla büyümüştü ve Dumbledore onu Slytherin'den Ravenclaw'a sorunsuzca geçirmişti, bu yüzden Harry'*nin* hiçbir şey bilmemesi gayet akla yatkındı ve Draco *ona söylemeyi* hiç düşünmemişti.

Ya da Harry Draco'nun Dumbledore'a bu kadar kolay katılmayacağını tahmin etmişti ve bu da Dumbledore'un planının bir sonraki adımıydı...

Ama Harry *gerçekten* Dumbledore*'u* , onu uyarmak *her şeyden* öncelikli olmalıydı.

"," dedi Draco, düşüncelerini toparlama fırsatı bulduktan sonra. "Nereden bilmiyorum, o yüzden bir yerden başlay." Draco derin bir nefes aldı. Bu biraz zaman alacaktı. "Dumbledore küçük kız kardeşini öldürdü ve kardeşi ona karşı tanıklık etmediği için bu yanına kâr kaldı -"

Harry giderek artan bir endişe ve dehşetle dinledi. Harry, hikayenin kan saflığı tarafını bir tuz tanesi ile almaya hazır olduğunu düşünmüştü. Sorun şuydu ki, muazzam miktarda tuz ekledikten sonra bile, *yine* de kulağa hoş gelmiyordu.

Dumbledore'un babası çocuklar üzerinde Affedilmez Lanetler kullanmaktan hüküm giymiş ve Azkaban'da ölmüştü. Bu Dumbledore'un günahı değildi, ama kamuya açık bir kayıt meselesi olacaktı. Harry bu kısmı kontrol edebilir ve bütün bunların kan bağnazları tarafından uydurulup uydurulmadığını görebilirdi.

Dumbledore'un annesi, Seherbazların cinayet olduğuna karar verdiği küçük kız kardeşinin ölümünden kısa bir süre önce gizemli bir şekilde ölmüştü. İddiaya göre kız kardeşi Muggle'lar tarafından vahşice öldürülmüş ve ondan sonra bir daha hiç konuşmamıştı; Draco'nun dikkatini bu kulağa oldukça başarısız bir Obliviation gibi geliyordu.

Harry'nin ilk birkaç kesintisinden sonra Draco genel prensibi kavramış gibiydi ve şimdi önce gözlemlerini, sonra da çıkarımlarını sunuyordu.

"- yani benim sözüme inanmak zorunda değilsin," dedi Draco, "onu *görebiliyorsun*, değil mi? Slytherin'deki herkes yapabilir. Dumbledore Grindelwald'la düello yapmak için tam olarak

Grindelwald Avrupa'nın çoğunu mahvettikten ve tarihteki en korkunç Karanlık Büyücü olarak ün yaptıktan *sonra* ve Grindelwald Muggle piyonlarından aldığı altın ve kan kurbanlarını kaybedip yokuş aşağı gitmeye başlamak üzereyken, Dumbledore için en iyi görüneceği an. Eğer Dumbledore gerçekten iddia ettiği gibi asil bir büyücü olsaydı, Grindelwald'la bundan çok daha önce savaşırdı. Dumbledore muhtemelen Avrupa'nın mahvolmasını *istiyordu*, bu muhtemelen birlikte yaptıkları planın bir parçasıydı, Grindelwald'a sadece kuklası onu *hayal kırıklığına* uğrattıktan sonra saldırdı. Ve o büyük gösterişli düello gerçek değildi, iki büyücünün biri yorgunluktan düşene kadar yirmi saat boyunca dövüşecek kadar birbirlerine denk olmalarının imkânı yok, o sadece Dumbledore'un daha görkemli görünmesi için yaptığı bir şeydi." Burada Draco'nun sesi daha öfkeli çıkmaya başladı. "Ve bu da Dumbledore*'u Wizengamot'un Baş Büyücüsü* yaptı*!* Merlin'in Kırılmamış Soyu, bin beş yüz yıl sonra bozuldu! Ve *sonra* bunun üzerine Yüce Mugwump oldu ve *zaten* yenilmez bir kale olarak kullanmak için Hogwarts*'*a sahipti - Müdür, Baş Büyücü ve Yüce Mugwump, normal bir insan bunların hepsini aynı anda yapmaya *çalışmaz, Dumbledore'un dünyayı ele geçirmeye çalıştığını nasıl kimse göremez?* "

Harry, "Dur," dedi ve düşünmek için gözlerini kapadı.

Stalin'in Rusya'sında Batı hakkında duyduklarınızdan daha kötü değildi ve bunların hiçbiri doğru olmazdı. Yine de kan bağnazları tamamen uydurma şeylerle kurtulamazlardı... yoksa kurtulurlar mıydı? The *Daily Prophet* bir şeyler konusunda belirgin bir eğilim *göstermişti*... ama yine de, Weasley nişanı konusunda fazla ileri gittiklerinde, bunun üzerine çağrılmışlar ve utanmışlardı...

Harry gözlerini açtı ve Draco'nun sabit, bekleyen bakışlarla onu izlediğini gördü.

"Yani bana Dumbledore'a katılma zamanının gelip gelmediğini sorduğunda, bu sadece bir testti."

Draco başını salladı.

"Ve ondan önce, kulağa doğru geldiğini söylediğinde -"

"Kulağa doğru geliyor," dedi Draco. "Ama sana güvenebilir miyim bilmiyorum. Sizi *test* etmemden şikâyet edecek misiniz, Mr.
Potter mı? Seni *kandırdığımı* mı söyleyeceksin? *Seni yönlendirdiğimi mi?* "

Harry uslu bir çocuk gibi gülümsemesi gerektiğini biliyordu, ama , bu çok büyük bir hayal kırıklığıydı.

Harry onun yerine, "Haklısın, adil, şikâyet edemem," dedi. "Peki ya Adı Lazım Değil Olan? Söylendiği kadar kötü değil mi?"

Draco bunun üzerine acı acı baktı. "Yani tüm bunların babamın tarafını iyi, Dumbledore'un tarafını kötü göstermek için olduğunu ve sırf babam söyledi diye hepsine kendim inandığımı düşünüyorsun."

"Düşündüğüm bir olasılık," dedi Harry sakin bir sesle.

Draco'nun sesi alçak ve yoğundu. "*Biliyorlardı*. Babam biliyordu, arkadaşları biliyordu. Karanlık Lord'un kötü olduğunu biliyorlardı. *Ama Dumbledore'a karşı herkesin tek şansı oydu!* Her yerde onunla savaşabilecek kadar güçlü olan tek büyücü! Diğer Ölüm Yiyenler'den bazıları da gerçekten kötüydü, Bellatrix Black gibi - Babam öyle biri değildi - ama Babam ve arkadaşları bunu yapmak *zorundaydı*, Harry, yapmak *zorundaydılar*,

Dumbledore her şeyi ele geçiriyordu, Karanlık Lord herkesin elinde kalan tek umuttu!"

Draco sert gözlerle Harry'ye bakıyordu. Harry bakışlarına karşılık verdi, düşünmeye çalışıyordu. Hiç kimse kendini kendi hikâyesinin kötü adamı olarak görmemişti - belki Lord Voldemort görmüştü, belki Bellatrix , ama Draco kesinlikle görmemişti. Ölüm Yiyenler'in kötü adamlar olması söz konusu değildi. Asıl soru onların kötü adam olup olmadıklarıydı; hikayede *bir* kötü adam mı yoksa *iki* kötü adam mı olduğuydu...

"İkna olmadın," dedi Draco. Endişeli ve biraz da kızgın görünüyordu. Bu Harry'yi şaşırtmamıştı. Draco'nun kendisinin de bütün bunlara inandığından emindi.

" İkna olmalı mıyım?" Harry söyledi. Gözlerini kaçırmadı. "Sırf sen inanıyorsun diye mi? Şu anda inancın benim için güçlü bir kanıt olacak kadar güçlü bir rasyonalist , çünkü doğru olmasaydı buna inanman pek olası olmazdı? Seninle tanıştığımda bu kadar güçlü değildin. Bana söylediğin her şeyi, bir bilim insanı olarak uyandıktan sonra yeniden düşündün mü, yoksa bu sadece inanarak büyüdüğün bir şey mi? Gözlerimin içine bakıp Malfoy Hanesi'nin onuru üzerine yemin edebilir misin ki, söylediklerinin içinde tek bir yanlış varsa, Dumbledore'u biraz daha kötü göstermek için eklenmiş tek bir şey varsa, bunu fark ederdin?"

Draco ağzını açmaya başladı ve Harry, "Yapma. Malfoy Hanesi'nin onurunu lekeleme. Henüz o kadar güçlü değilsin ve bunu bilmelisin. Dinle Draco, ben de bazı endişe verici şeyler fark etmeye başladım. Ama *kesin bir* şey yok, *kesin* bir şey yok, hepsi sadece çıkarımlar, hipotezler ve güvenilmez tanıklar... Ve sizin hikayenizde de kesin bir şey yok. Dumbledore'un yıllar önce Grindelwald'la savaşmamak için başka iyi bir nedeni olabilirdi - yine de bunun oldukça iyi bir bahane olması gerekirdi,

Özellikle de işin Muggle tarafında olanları düşününce... ama yine de. Dumbledore'un yaptığı *kesin olarak* kötü bir şey var mı, merak etmeme gerek yok?"

Draco'nun nefes alış verişi sertleşmişti. "," dedi Draco düzensiz bir sesle, "sana Dumbledore'un ne yaptığını anlatacağım." Draco'nun cüppesinden bir asa çıktı ve Draco "Quietus" dedi, sonra tekrar "Quietus", ama ikinci kez telaffuzu yanlış yaptı ve sonunda Harry kendi asasını çıkardı ve yaptı.

"Orada," dedi Draco boğuk bir sesle, "bir zamanlar orada, bir kız vardı, adı Narcissa'ydı ve Slytherin'e seçilen en güzel, en zeki, en kurnaz kızdı ve babam onu *sevdi* ve evlendiler ve o bir Ölüm Yiyen değildi, *bir* savaşçı değildi, *tek yaptığı babamı sevmekti* - " Draco orada durdu, çünkü ağlıyordu.

Harry midesinin bulandığını hissetti. Draco bir kez bile *annesinden* bahsetmemişti, bunu daha önce fark etmeliydi. "O... bir lanetin yoluna mı çıktı?"

Draco'nun sesi bir çığlık halinde çıktı. " *Dumbledore onu kendi yatak odasında yakarak öldürdü!* "

Yumuşak gümüş ışıkla dolu bir sınıfta, bir çocuk hıçkıra hıçkıra ağlayan ve cübbesinin kollarıyla çılgınca gözlerini silen başka bir çocuğa bakıyor.

Harry için dengede kalmak, yargılamaktan kaçınmak zordu, çok duygusaldı, ya Draco'ya sempati duyarak kendi gözlerinden yaşlar akıtmak ya da bunun doğru olmadığını *bilmek* isteyen bir şey vardı...

Dumbledore onu kendi yatak odasında yakarak öldürdü!

Bu...

...Dumbledore'un tarzı gibi gelmedi...

...ancak tüm bu 'stil' kavramının güvenilirliğini merak etmeye başlamadan önce bu düşünceyi sadece birçok kez düşünebilirsiniz.

"acımış olmalı," dedi Draco, sesi titreyerek, "Babam bu konuda hiç konuşmuyor, onun önünde hiç konuşmuyorsun, ama Bay Macnair bana yatak odasının her yerinde yanık izleri olduğunu söyledi, Dumbledore *onu diri diri yakarken* annem nasıl çırpınmış olmalı. Bu Dumbledore'un Malfoy Hanesi'ne *olan* borcudur ve *bunun için onun canını alacağız!* "

"Draco," dedi Harry, sesinin kısılmasına izin verdi, sakin görünmek *yanlış* olurdu, "özür dilerim, sorduğum için çok özür dilerim, ama bilmek zorundayım, Dumble olduğunu nereden biliyorsun-"

"Dumbledore yaptığını *söyledi*, babama bunun bir *uyarı* olduğunu söyledi*!* Ve babam bir Occlumens olduğu için Veritaserum altında tanıklık edemedi, Dumbledore'u mahkemeye bile çıkaramadı, Dumbledore herkesin önünde her şeyi inkâr ettikten sonra babamın kendi müttefikleri ona inanmadı, ama biz biliyoruz, Ölüm Yiyenler biliyor, babamın konuda yalan söylemek için hiçbir nedeni olmaz, babam *doğru kişiden* intikam almamızı isterdi, bunu göremiyor musun Harry?" Draco'nun sesi vahşiydi.

Tabii Lucius bunu kendisi yapmadıysa ve Dumbledore'u suçlamayı daha uygun bulmadıysa.

Yine de... bu *Lucius'un* tarzı gibi görünmüyordu. Ve eğer Narcissa'yı öldürmüş *olsaydı*, Dumbledore'un peşine düşerek siyasi sermayesini ve güvenilirliğini kaybetmek yerine suçu daha kolay bir kurbanın üzerine atmak daha akıllıca olurdu...

Zamanla Draco ağlamayı bıraktı ve Harry'ye baktı. "*Eee?* " dedi Draco, sesi kelimeleri tükürmek istermiş gibi çıkıyordu. "Bu *kötülük* sizin için yeterli mi Bay Potter?"

Harry kollarını sandalyesinin arkasına dayadığı yere baktı. Draco'nun gözlerine daha fazla bakamadı, gözlerindeki acı çok çiğdi. "Bunu duymayı beklemiyordum," dedi Harry usulca. "Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"*Bilmiyor musun?* " Draco'nun sesi bir çığlığa dönüştü ve aniden masasından kalktı.

"Karanlık Lord'un annemle babamı öldürdüğünü hatırladım," dedi Harry. "Ruh Emici'nin önüne ilk kez çıktığımda hatırladığım şey buydu, en kötü anım. Çok uzun zaman önce olmasına rağmen. Öldüklerini duydum. Annem Karanlık Lord'a beni öldürmemesi için yalvardı, *Harry'yi değil, lütfen hayır, beni al, onun yerine beni öldür!* Böyle demişti. Karanlık Lord onunla alay etti ve güldü. Sonra, hatırlıyorum, yeşil ışık parladı -"

Harry başını kaldırıp Draco'ya baktı.

"Yani savaşabilirdik," dedi Harry, "aynı savaşı sürdürmeye devam edebilirdik. Bana annemin ölmesinin doğru olduğunu söyleyebilirsin, çünkü o bir Ölüm Yiyen'i öldüren James'in karısıydı. Ama *senin* annenin ölmesi kötü, çünkü *o* masumdu. Ben de sana annenin ölmesinin doğru olduğunu, Dumbledore'un onu kendi yatak odasında diri diri yakmak için bir *nedeni* gerektiğini, ama *benim* annemin ölmesinin kötü olduğunu söyleyebilirim. Ama biliyorsun Draco, her iki durumda da önyargılı davrandığımız *açık* değil mi? Çünkü masum insanları öldürmenin yanlış olduğunu söyleyen kural, benim annem için açılıp senin annen için kapanamaz ve senin annen için açılıp benim annem için kapanamaz. Eğer bana Lily'nin Amerika'nın düşmanı olduğunu söylerseniz.

Ölüm Yiyenler ve düşmanlarınızı öldürmek doğrudur, o zaman aynı kural Dumbledore'un Narcissa'yı öldürmekte haklı olduğunu söyler, çünkü *o onun* düşmanıydı." Harry'nin sesi boğuklaştı. "Yani eğer ikimiz konuda anlaşacaksak, o da ikisinin de ölümünün doğru olmadığı ve artık *kimsenin* annesinin ölmemesi gerektiği olacak."

Draco'nun içinde kaynayan öfke o kadar büyüktü ki kendini odadan hışımla çıkmaktan zor alıkoyabildi; onu durduran tek şey kritik bir anın farkına varması ve küçük bir dostluk kalıntısı, küçük bir sempati parıltısıydı, çünkü Harry'nin anne *ve* babasının Karanlık Lord'un eliyle öldüğünü unutmuştu, *unutmuştu*.

Sessizlik uzadı.

"Konuşabilirsin," dedi Harry, "Draco, konuş benimle, kızmayacağım - Narcissa'nın ölümünün Lily'nin ölümünden çok daha kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Bu karşılaştırmayı yapmamın bile yanlış olduğunu mu?"

"Sanırım ben de aptalmışım," dedi Draco. "Bunca zaman, bunca zaman aileni öldürdükleri için Ölüm Yiyenler'den nefret etmen gerektiğini unutmuşum, Dumbledore'dan nefret ettiğim gibi Ölüm Yiyenler'den de ediyorsun." Ve Harry hiçbir şey söylememiş, Draco Ölüm Yiyenler hakkında konuştuğunda hiç tepki vermemiş, bunu *saklamıştı* - Draco bir aptaldı.

"Hayır," dedi Harry. "Öyle değil - öyle değil, Draco, ben, ben sana nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum, böyle bir düşüncenin," Harry'nin sesi boğuldu, "Patronus Büyüsü yapmak için onu asla kullanamazdın..."

Draco kalbinde ani bir burkulma hissetti, istemiyordu ama bunu hissetti. "Öylece unutacakmış gibi mi yapıyorsun?

Kendi ailen mi? Annemi unutmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Yani sen ve ben düşman olmak zorundayız, öyle mi?" Şimdi Harry'nin sesi de aynı ölçüde hırçınlaşıyordu. "*Birbirimize* düşman olmamızı gerektirecek ne yaptık ki? Bu şekilde kapana kısılmayı reddediyorum! Adalet ikimizin *de birbirimize* saldırması anlamına gelemez, bu hiç mantıklı değil!" Harry durdu, derin bir nefes aldı, parmaklarını saçlarının kasıtlı dağınıklığında gezdirdi - parmakları terli çıkmıştı, Draco bunu görebiliyordu. "Draco, dinle, sen ve ben her konuda anlaşmayı bekleyemeyiz. Bu yüzden senden Karanlık Lord'un annemi öldürmekle *hata* ettiğini söylemeni istemeyeceğim, sadece bunun... *üzücü* olduğunu söyleyeceğim. Bunun *gerekli* olup olmadığını, *haklı* olup olmadığını konuşmayacağız. Sizden sadece bunun üzücü , annemin hayatının da değerli olduğunu söylemenizi isteyeceğim, şimdilik sadece bunu söyleyeceksiniz. Ben de Narcissa'nın ölmesinin üzücü olduğunu söyleyeceğim, çünkü onun hayatı da değerliydi. Her konuda hemfikir olmayı bekleyemeyiz, ama her hayatın değerli olduğunu, *birinin* ölmesinin üzücü olduğunu söyleyerek başlarsak, o zaman bir gün tanışacağımızı biliyorum. Söylemeni istediğim şey bu. Kimin haklı olduğunu değil. Kimin haksız olduğunu değil. Sadece annen öldüğünde üzücü olduğunu, benim annem öldüğünde de üzücü olduğunu, Hermione Granger öldüğünde de üzücü olacağını, her hayatın değerli olduğunu, bunda anlaşıp gerisini şimdilik bırakabilir miyiz, sadece anlaşsak yeter mi? Yapabilir miyiz, Draco? Bu daha çok... birinin Patronus Büyüsü yapmak için kullanabileceği bir düşünce gibi görünüyor."

Harry'nin gözlerinde yaşlar vardı.

Ve Draco yine sinirlenmeye başlamıştı. "Dumbledore annemi *öldürdü*, bunun *üzücü* olduğunu söylemek yeterli değil*!* Ne yapmanız gerektiğini *düşündüğünüzü* anlamıyorum ama Malfoylar intikam almak *zorunda*!" Ailenin intikamını almak değil

zayıflığın, onursuzluğun ötesine geçtiysen, *var olmasan* da olur.

"Buna itirazım yok," dedi Harry . "Ama Lily Potter'ın ölümünün üzücü olduğunu söyleyecek misin? Sadece bunu söyleyecek misin?"

"Bu..." Draco yine kelime bulmakta zorlanıyordu. "Biliyorum, nasıl hissettiğini biliyorum, ama görmüyor musun Harry, Lily Potter'ın ölümünün *üzücü* olduğunu söylesem bile bu *zaten* Ölüm Yiyenler'e karşı gelmek olur!"

"Draco, Ölüm Yiyenler'in bazı yanıldığını söyleyebilmelisin! Buna mecbursun, aksi takdirde bir bilim insanı olarak ilerleyemezsin, önünde bir engel, karşı çıkamayacağın bir otorite olur. Her değişiklik bir gelişme değildir, ama her gelişme bir değişikliktir, *farklı* yapmayı başaramadığın sürece hiçbir şeyi *daha iyi yapamazsın*, *diğer insanlardan daha* iyisini *yapmana izin vermelisin!* Babandan bile, Draco, ondan bile. Babanın yaptığı bir şeyi gösterip hatalı olduğunu söyleyebilmelisin çünkü o *mükemmel* değildi ve bunu söyleyemezsen daha iyisini yapamazsın."

Babası onu Hogwarts'a gitmeden önce bir ay boyunca her gece uyumadan önce bu hedefe sahip insanlar olacağı konusunda uyarmıştı.

"Beni babamdan koparmaya çalışıyorsun."

"Bir parçanı koparmaya çalışıyorum," dedi Harry. "Babanın yanlış yaptığı bazı şeyleri düzeltmene izin vermeye çalışıyorum. *Daha iyisini yapmana* izin vermeye çalışıyorum. Ama... *Patronus'unu* kırmaya çalışmak değil*!* " Harry'nin sesi yumuşadı. "Öyle parlak bir şeyi kırmak istemem. Kim bilir, Slytherin Evi'ni onarmak için *ona* da ihtiyacım olabilir..."

Draco'yu etkilemeye başlamıştı, mesele de buydu, her şeye rağmen onu etkilemeye başlamıştı, Harry'nin *yanındayken* çok dikkatli olmak gerekiyordu, çünkü *bile* argümanları kulağa çok inandırıcı *geliyordu.* "Ve kabul etmediğin şey, Dumbledore'un sana Lord Malfoy'un oğlunu ondan alarak ailenin intikamını alabileceğini söylediği -"

" *Hayır*, hayır. O kısmı yanlış." Harry derin bir nefes aldı. "Hogwarts'a gelmeden üç gün öncesine kadar ne Dumbledore'un kim olduğunu, ne Karanlık Lord'un kim olduğunu, ne Ölüm Yiyenler'in kim olduğunu, ne de annemle babamın nasıl öldüğünü biliyordum. Seninle giysi dükkanında ilk karşılaştığımız gün, işte o gün öğrendim. Ve Dumbledore Muggle bilimini *sevmiyor* bile, ya da sevmediğini söylüyor, bir keresinde onu bu konuda sorgulama şansım oldu. Senin aracılığınla Ölüm Yiyenler'den intikam alma düşüncesi şimdiye kadar *bir kez* bile aklımdan geçmedi. Seninle giysi dükkanında tanıştığımda Malfoyların kim olduğunu bilmiyordum ama sonra senden *hoşlandım*."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Keşke sana güvenebilseydim," dedi Draco. Sesi titriyordu. "Doğruyu söylediğini bilebilseydim, her şey çok daha kolay olurdu -"

Ve sonra birden Draco'nun aklına geldi.

Harry Potter'ın Slytherin Evi'ni düzeltmek istediğine, annesinin ölümüne üzüldüğüne dair söylediği her şeyde gerçekten ciddi olup olmadığını bilmenin yolu.

Bu yasadışı olurdu ve bunu babasının yardımı olmadan yapmak zorunda olduğu için *tehlikeli* olurdu, Harry Potter'a *yardım* etmesi için bile güvenemezdi, ama...

"Pekâlâ," dedi Draco. "Kesin bir deney yapmayı düşündüm."

"Ne oldu?"

"Sana bir damla Veritaserum vermek istiyorum," dedi Draco. "Sadece bir damla, böylece yalan söyleyemezsin, ama seni herhangi bir şeye cevap vermeye zorlayacak kadar değil. Nereden bilmiyorum ama güvenli olduğundan *emin* olacağım -"

"Hımm," dedi Harry. Yüzünde çaresiz bir ifade vardı. "Draco, şey -"

"Sakın söyleme," dedi Draco. Sesi sert ve sakindi. "Eğer hayır dersen, bu benim deneysel sonucum olur."

"Draco, ben bir Occlumens'im -"

"*AH, BU TAM BIR YALAN.*"

"Bay Bester tarafından eğitildim. Profesör Quirrell ayarladı. Bak Draco, eğer bulabilirsen bir damla Veritaserum *alırım*, sadece seni *uyarıyorum*, ben bir Okklumen'im. Mükemmel bir Okklumen değilim ama Bay Bester tam bir blok oluşturduğumu ve muhtemelen Veritaserum'u yenebileceğimi söyledi."

" *Hogwarts'taki ilk yılın! Bu çılgınlık!* "

"Güvenebileceğin bir Legilimens tanıyor musun? Göstermekten mutluluk duyarım - bak Draco, üzgünüm ama sana *söylemiş* olmam bir şey ifade etmiyor mu? Bunu yapmana izin verebilirdim, biliyorsun."

" *NEDEN? Neden hep , Harry? İmkansız olsa bile neden her şeyi berbat etmek Ve gülümsemeyi kes, bu hiç komik değil!* "

"Özür dilerim, dilerim, komik olmadığını *biliyorum*, ben -"

Draco'nun kendini kontrol altına alması biraz zaman aldı.

Ama Harry haklıydı. Harry, Draco'nun Veritaserum'u uygulamasına izin verebilirdi. *Eğer* gerçekten bir Occlumens ise... Draco Legilimency'yi denemek için kime sorabileceğini bilmiyordu, ama en azından Profesör Quirrell'a bunun doğru olup olmadığını sorabilirdi... Draco *Profesör Quirrell'a* güvenebilir miydi*?* Belki de Profesör Quirrell Harry'nin istediği her şeyi söyleyecekti.

Sonra Draco Harry'nin Profesör Quirrell'a sormasını söylediği diğer şeyi hatırladı ve aklına farklı bir test geldi.

"*Biliyorsun*," dedi Draco. "Slytherin Evi'ndeki zehrin Muggleborn'lardan nefret etmek olduğunu kabul edip Lily Potter'ın ölümünün üzücü olduğunu söylersem bunun bana neye mal olacağını *biliyorsun*. Ve bu *senin planının bir parçası*, sakın bana öyle olmadığını söyleme."

Harry hiçbir şey söylemedi, bu onun için akıllıcaydı.

"senden istediğim bir şey var," dedi Draco. "Ve ondan önce, denemek istediğim deneysel bir test -"

Draco portrelerin onları yönlendirdiği kapıyı iterek açtı ve bu seferki doğru kapıydı. Önlerinde gece gökyüzüne karşı duran taştan küçük, boş bir yer vardı. Harry'yi düşürdüğü gibi bir çatı değil, yerden çok yüksekte, küçük ve düzgün bir avlu. Düzgün parmaklıklar, taş zemine kusursuzca akan özenle işlenmiş taş izler... Hogwarts'ın yaratılmasında bu kadar çok *sanat* eseri *kullanılmış* olması Draco'yu her düşündüğünde hâlâ dehşete düşürüyordu. Hepsini bir kerede yapmanın bir yolu olmalıydı, kimse bu kadar çok şeyi parça parça detaylandıramazdı, şato *değişmişti*

ve her yeni parça böyleydi. Bu solmakta olan günlerin büyücülüğünün o kadar ötesindeydi ki, Hogwarts'ın kendisinde kanıtı görmeselerdi kimse buna inanmazdı.

Bulutsuz ve soğuk bir kış gecesi gökyüzü; Ocak ayının son günlerinde, öğrencilerin sokağa çıkma yasağından çok önce hava karardı.

Temiz havada yıldızlar pırıl pırıl parlıyor.

Harry yıldızların altında olmanın ona yardımcı olacağını söylemişti.

Draco asasıyla göğsüne dokundu, parmaklarını pratik bir hareketle kaydırdı ve "*Termos*," dedi. " Kalbinden başlayarak içine bir sıcaklık yayıldı; rüzgâr yüzünde esmeye devam ediyordu ama artık üşümüyordu.

" *Termos*," dedi Harry'sesi arkasında.

Birlikte parmaklıklara giderek çok aşağıdaki yere baktılar. Draco dışarıdan görülebilen kulelerden birinde olup olmadıklarını anlamaya çalıştı ve şu anda Hogwarts'ın dışarıdan nasıl göründüğünü tam olarak hayal edemediğini fark etti. Ama aşağıdaki yer hep aynıydı; Yasak Orman'ı belli belirsiz bir taslak olarak görebiliyor, ay ışığının Hogwarts Gölü'nden parladığını fark edebiliyordu.

"Biliyor musun," dedi Harry sessizce, kollarını Draco'nunkilerin yanındaki korkuluklara dayamış olan yanından, "Muggle'ların gerçekten yanlış anladığı şeylerden biri de geceleri bütün ışıklarını söndürmemeleri. Her ay bir saatliğine bile değil, yılda bir kez on beş dakikalığına bile değil. Fotonlar atmosferde dağılır ve en parlak yıldızlar hariç hepsini siler ve herhangi bir şehirden uzaklaşmadığınız sürece gece gökyüzü hiç de aynı görünmez. Hogwarts'ın üzerindeki gökyüzüne bir kez baktığınızda, göremeyeceğiniz bir Muggle şehrinde yaşadığınızı hayal etmek zor

yıldızları. Hogwarts'ın üzerindeki gece gökyüzünü gördükten sonra tüm hayatını Muggle şehirlerinde geçirmek istemeyeceğin kesin."

Draco Harry'ye baktı ve Harry'nin Samanyolu'nun karanlığa yay çizdiği yere bakmak için boynunu büktüğünü gördü.

"Tabii," diye devam etti Harry, sesi hâlâ kısıktı, "*Dünya'*dan da yıldızları doğru dürüst göremezsin, hava hep engel olur. Gerçeği görmek istiyorsan başka bir yerden bakmalısın, yıldızlar gerçek benlikleri gibi sert ve parlak yanıyorlar. Hiç kendini gece gökyüzüne fırlatabilmeyi diledin mi, Draco, ve bizimkinden başka Güneşlerin etrafında görülecek ne var diye bakmaya gittin mi? Eğer sihrinin gücünün bir sınırı olmasaydı, yapabileceğin şeylerden biri de bu mu olurdu?"

Bir sessizlik oldu ve sonra Draco cevap vermesinin beklendiğini fark etti. "Bunu daha önce düşünmemiştim," dedi Draco. Bilinçli bir karar vermeden sesi Harry'ninki kadar yumuşak ve kısık çıkmıştı. "Gerçekten birinin bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"O kadar kolay olacağını sanmıyorum," dedi Harry. "Ama bütün hayatımı Dünya'da geçirmek istemediğimi biliyorum."

Draco bazı Muggle'ların büyü bile kullanmadan çoktan gittiğini bilmeseydi, bu gülünecek bir şey olurdu.

"Sınavını geçmek için," dedi Harry, "*benim* için ne anlama geldiğini söylemem gerekecek, o düşünceyi, tamamını, sana daha önce açıklamaya çalıştığım kısa versiyonunu değil. Ama bunun aynı fikir olduğunu görebiliyor olmalısın, sadece daha genel. Düşüncenin *benim* versiyonu, Draco, biz gittiğimizde

orada başka insanlar bulabiliriz. Ve eğer öyleyse, kesinlikle bizim gibi görünmeyeceklerdir. Orada kristalden yetişen şeyler ya da titreşen büyük olabilir... ya da şimdi de, sihirden yapılmış olabilirler. Peki tüm bu tuhaflıklara rağmen, bir *insanı* nasıl tanırsınız*?* Şeklinden, kaç kolu ya da bacağı olduğundan değil. Etten mi, kristalden mi yoksa hayal bile edemeyeceğim bir maddeden mi bakarak da değil. Onları *zihinlerinden* insan olarak tanımak zorundasınız. Ve onların zihinleri bile bizimkiler gibi çalışmaz. Ama yaşayan, düşünen, kendini bilen ve ölmek istemeyen her şey üzücüdür Draco, o kişinin ölmek zorunda kalması üzücüdür, çünkü ölmek istemez. olabileceklerle, yaşamış tüm insanlarla karşılaştırıldığında, hepimiz kardeş gibiyiz, bizi birbirinden ayırmak bile zor . Dışarıda *bizimle* tanışanlar, İngiliz ya da Fransız görmezler, farkı anlayamazlar, sadece bir insan görürler. İnsanlar sevebilir, nefret edebilir, gülebilir ve ağlayabilir; ve *onlar* için, için, bu hepimizi aynı kabuktaki bezelyeler kadar benzer yapacaktır. Yine de farklı olacaklardı. *Gerçekten* farklı. Ama bu ne bizi ne de onları durdurur, eğer ikimiz de birlikte arkadaş olmak istersek."

Harry asasını kaldırınca Draco dönüp söz verdiği gibi başka tarafa, kapının bulunduğu taş zemine ve taş duvara baktı. Çünkü Draco bakmamaya ve Harry'nin söylediklerinden kimseye bahsetmemeye söz vermişti, hatta bu gece burada olanlarla ilgili hiçbir şey söylemeyecekti, ama bunun neden bu kadar gizli kalması gerektiğini bilmiyordu.

"Bir hayalim var," dedi Harry'nin sesi, "bir gün duyarlı varlıklar renklerine, şekillerine, hangi maddeden yapıldıklarına ya da ebeveynlerinin kim olduklarına göre değil, zihinlerinin desenlerine göre değerlendirilecekler. Çünkü bir gün kristal şeylerle anlaşabilirsek, anlaşamamak ne kadar aptalca olur

Bizim gibi şekillenen, bizim gibi düşünen ve bize bir iki yarısı kadar benzeyen Muggle doğumlularla birlikte mi? Kristal şeyler aradaki farkı bile anlayamaz. Slytherin Evi'ni zehirleyen nefretin bizimle birlikte yıldızlara gitmeye değeceğini hayal etmek ne kadar imkânsız? Her hayat değerlidir, düşünen, kendini bilen ve ölmek istemeyen her şey. Lily Potter'ın hayatı değerliydi, Narcissa Malfoy'un hayatı değerliydi, onlar için artık çok geç olsa da öldüklerinde üzüldüm. Ama hala uğruna savaşılacak başka hayatlar var. Senin hayatın, benim hayatım, Hermione Granger'ın hayatı, Dünya'nın tüm hayatları ve ötesindeki tüm hayatlar, savunulacak ve korunacak, *EXPECTO PATRONUM!* "

Ve ışık vardı.

O ışıkta her şey gümüşe dönüyordu, taş zemin, taş duvar, kapı, parmaklıklar, sadece yansımada o kadar göz kamaştırıcıydı ki onları bile zorlukla görebiliyordunuz, hava bile parlıyor gibiydi ve ışık daha parlak, daha parlak ve daha parlak hale geldi -

Işık sona erdiğinde Draco'nun eli bir mendil çıkarmak için otomatik olarak cüppesine gitti ve ancak o zaman ağladığını fark etti.

"İşte deney sonucunuz," dedi Harry'nin sesi . "Bu düşüncemde gerçekten ciddiydim."

Draco yavaşça asasını indirmiş olan Harry'ye döndü.

"Bu, bu bir numara olmalı, değil mi?" dedi Draco. Bu şoklara daha fazla dayanamazdı. "Patronus'un - o kadar da parlak olamaz -" Yine de Patronus ışığıydı, bir kez neye baktığınızı bildiğinizde, onu başka bir şeyle karıştıramazdınız.

"Bu Patronus Büyüsü'nün *gerçek* biçimiydi," dedi Harry. "Kendi içinde bir engel olmadan tüm gücünü Patronus'a vermeni sağlayan bir şey. Ve sen sormadan söyleyeyim, bunu Dumbledore'dan öğrenmedim. O bu sırrı bilmiyor, bilseydi de gerçek şeklini veremezdi. Bulmacayı kendim çözdüm. Ve bir kez anladığımda, bu büyünün konuşulmaması gerektiğini biliyordum. Senin iyiliğin için, senin sınavını üstlendim; ama bundan bahsetmemelisin, Draco."

Draco daha fazlasını bilmiyordu, gerçek gücün nerede yattığını ya da her şeyin doğrusunu bilmiyordu. Çifte görüş, çifte görüş. Draco Harry'nin ideallerine zayıflık demek istiyordu, Hufflepuff aptallığı, hükümdarların halkı yatıştırmak için söylediği ve Harry'nin kendisi için inanacak kadar aptal olduğu türden bir yalan, ciddiye alınan ve çılgınca yüksekliklere çıkarılan, yıldızların kendisine yansıtılan aptallık -

Güzel ve gizli, gizemli ve parlak bir şey -

"Ben," diye fısıldadı Draco, "bir gün böyle bir Patronus yapabilecek miyim?"

"Her zaman gerçeği aramaya devam edersen," dedi Harry, "ve onları bulduğunda sıcak düşünceleri reddetmezsen, eminim . Bence bir insan yeterince uzun süre devam ederse her yere ulaşabilir, yıldızlara bile."

Draco mendiliyle tekrar gözlerini sildi.

"İçeri geri dönmeliyiz," dedi Draco kararsız bir sesle, "biri görmüş olabilir, tüm o ışık -"

Harry başını sallayıp kapıya doğru ilerledi, Draco da onu takip etmeden önce son bir kez gökyüzüne baktı.

Yaşayan Çocuk kimdi, zaten bir Occlumens'ti ve Patronus Büyüsü'nün gerçek halini yapabiliyor ve başka garip şeyler de yapabiliyordu? Harry'nin Patronus'u neydi, neden görünmeden kalmalıydı?

Draco bu soruların hiçbirini sormadı, çünkü Harry *cevap verebilirdi* ve Draco bugün daha fazla şoka dayanamazdı. *Dayanamazdı*. Bir şok daha yaşarsa kafası omuzlarından düşecek ve Hogwarts koridorlarında zıplayarak, zıplayarak, zıplayarak gidecekti.

Draco'nun isteği üzerine sınıfa kadar gitmek yerine küçük bir girmişlerdi; Draco bunu daha fazla erteleyemeyecek kadar gergin hissediyordu.

Draco bir sessizlik bariyeri oluşturdu ve sonra sessiz bir soruyla Harry'ye baktı.

"Bunu düşünüyordum," dedi Harry. "Bunu yapacağım, ama beş şartım var -"

" *Beş mi?* "

"Evet, beş. Bak Draco, böyle bir söz bir şekilde fena halde ters gitmek için *yalvarıyor, biliyorsun* bu bir oyun olsaydı ters giderdi -"

"Ama değil!" dedi Draco. "Annemi Dumbledore öldürdü. O bir şeytan. Karmaşık olması gerekmeyen şu konuştuğunuz şeylerden biri."

"Draco," dedi Harry, sesine dikkat ederek, "tek *bildiğim, senin Lucius'un, Dumbledore'un* Narcissa'yı onun öldürdüğünü söylediğini söylediğin. Buna sorgusuz sualsiz inanmam için sana, Lucius*'a ve* Dumbledore*'a* güvenmem gerekiyor. Dediğim gibi, bazı koşullar var. Birincisi, herhangi bir noktada

Eğer artık iyi bir fikir gibi görünmüyorsa, beni yeminimden vazgeçirebilirsiniz. Elbette bu sizin tarafınızdan kasıtlı olarak verilmiş bir karar olmalı, bir ifade hilesi falan değil."

"Tamam," dedi Draco. Bu kulağa yeterince güvenli geliyordu.

"İkinci koşul, Narcissa'yı gerçekten kim öldürdüyse bir rasyonalist olarak elimden gelen en dürüst kararlılıkla onu düşman olarak kabul edeceğime söz veriyorum. Bu ister Dumbledore olsun, ister başka biri. Ve size söz ki, bir rasyonalist olarak elimden gelenin en iyisini yapacağım ve bu yargıyı basit bir gerçek meselesi olarak dürüst tutacağım. Anlaştık mı?"

"Bundan hoşlanmadım," dedi Draco. Hoşlanmamıştı, bütün mesele Harry'nin asla Dumbledore'la gitmemesini sağlamaktı. Yine de Harry dürüstse Dumbledore'u çok geçmeden yakalayacaktı, dürüst değilse de sözünü çoktan ... "Ama kabul ediyorum."

"Üçüncü şart Narcissa'nın *diri diri yakılmış* olması. Eğer hikayenin bu kısmı biraz daha kötü görünsün diye abartılmış bir şey çıkarsa, o zaman sözü yerine getirip getirmeyeceğime kendim karar veririm. İyi insanlar bazen öldürmek zorunda kalırlar. Ama asla insanlara işkence ederek öldürmezler. Narcissa *diri diri yakıldığı* için bunu yapanın kötü olduğunu biliyorum."

Draco öfkesini zar zor tuttu.

"Dördüncü koşul, eğer Narcissa kendi ellerini kirletir ve diyelim ki birinin çocuğunu *çarmıha gererek* delirtirse ve o kişi de intikam için Narcissa'yı yakarsa, anlaşma yine bozulabilir. Çünkü o zaman onu yakmaları yine de yanlıştı, onu acı çektirmeden öldürmeleri gerekirdi; ama *b*u sizin de söylediğiniz gibi Lucius'un hiçbir şey yapmayan aşkı olmasıyla aynı şekilde *kötü* değildi. Beşinci koşul ise Narcissa'yı öldüren her kimse bunu yapması için bir şekilde kandırılmış olması,

O zaman benim düşmanım onları kandıran kişidir, kandırılan kişi değil."

"Bütün bunlar *gerçekten* bu işten sıyrılmayı planlıyormuşsun gibi geliyor.
-"

"Draco, iyi bir insanı düşman olarak kabul etmem, ne senin için ne de başkası için. Onların hatalı olduğuna gerçekten inanmam gerek. Ama düşündüm ve bana öyle geliyor ki, eğer Narcissa kendi elleriyle kötülük yapmadıysa, sadece Lucius'a aşık olduysa ve onun karısı olarak kalmayı seçtiyse, o zaman onu kendi yatak odasında diri diri yakan iyi biri olamaz. Ve siz beni bu sözümden kasten muaf tutmadığınız sürece, ister Dumbledore ister başka biri olsun, buna kim sebep olduysa onu düşmanım olarak kabul edeceğime söz veriyorum.
Umarım bu bir oyun olsaydı olacağı gibi ters gitmezdi."

"Mutlu değilim," dedi Draco. "Ama tamam. Sen annemin katilini düşmanın olarak kabul edeceğine söz ver, ben de -"

Harry yüzünde sabırlı bir ifadeyle beklerken Draco sesini yeniden çıkarmaya çalışıyordu.

"Slytherin Evi'nin Muggle doğumlulardan nefret etmesi sorununu çözmene yardım edeceğim," diye fısıldayarak bitirdi Draco. "Ve Lily Potter'ın ölümünün üzücü olduğunu söyleyeceğim."

"Öyle olsun," dedi Harry.

Ve iş bitti.

Draco aranın biraz daha genişlediğini biliyordu. Hayır, biraz değil, *çok.* Uzaklara sürükleniyormuş, kayboluyormuş, kıyıdan gittikçe uzaklaşıyormuş, evden gittikçe uzaklaşıyormuş gibi bir his vardı...

"Affedersiniz," dedi Draco. Harry'den uzaklaştı ve sonra kendini sakinleştirmeye çalıştı, bu testi yapmak zorundaydı ve gerginlik ya da utanç yüzünden başarısız olmak istemiyordu.

Draco asasını Patronus Büyüsü için başlangıç pozisyonuna kaldırdı.

Süpürgesinden düşüşünü, acıyı, korkuyu hatırladı, bunun pelerinli, suda kalmış ölü bir şeye benzeyen uzun bir figürden geldiğini hayal etti.

Sonra Draco gözlerini kapadı, babasının onun küçük, soğuk ellerini kendi sıcak gücüyle tuttuğunu daha iyi hatırlamak için.

Korkma oğlum, ben buradayım.

Asa korkuyu uzaklaştırmak için geniş bir salınımla havaya kalktı ve Draco asanın gücüne şaşırdı; o anda *babasının* kaybolmadığını, asla kaybolmayacağını, Draco'ya ne olursa olsun her zaman orada ve güçlü olacağını hatırladı ve sesi haykırdı, *"Expecto Patronum!"*

Draco gözlerini açtı.

Parlayan bir yılan ona baktı, eskisinden daha az parlak değildi.

Arkasında, *Harry'*nin rahatlamış gibi bir nefes verdiğini duydu.

Draco gözlerini beyaz ışığa dikti. Görünüşe göre 'u tamamen kaybetmemişti.

Bir süre sonra Harry, "Bu bana bir şey hatırlattı," dedi. "Bir Patronus'u nasıl kullanacağımıza dair hipotezimi test edebilir miyiz?

mesajlar?"

"Beni şaşırtacak mı?" dedi Draco. "Bugün daha fazla sürpriz istemiyorum."

Harry bu fikrin o kadar da garip olmadığını iddia etmişti ve Draco'yu herhangi bir şekilde nasıl şok edebileceğini anlamamıştı, bu da Draco'nun nedense daha da gergin hissetmesine neden olmuştu, ama Draco acil durumlarda mesaj göndermenin bir yolunu bulmanın ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordu.

İşin püf noktası -ya da Harry'nin varsayımına göre- iyi haberi yaymak, Patronus Büyüsü'nü yapmak için kullandığınız mutlu düşüncenin doğruluğunu alıcının bilmesini istemekti. Ancak alıcıya bunu kelimelerle söylemek yerine, Patronus'un kendisi mesajdı. Bunu görmelerini isteyerek, Patronus onlara gidecekti.

"Harry'ye söyle," dedi Draco ışık saçan yılana, Harry odanın diğer tarafında sadece birkaç adım ötede duruyor olmasına rağmen, "yeşil maymuna dikkat etsin," bu Draco'nun bir zamanlar izlediği bir oyundan bir işaretti.

Ve sonra, tıpkı King's Cross istasyonunda olduğu gibi, Draco Harry'nin babasının onu her zaman önemsediğini bilmesini istedi; ama bu sefer bunu kelimelerle söylemeye çalışmıyor, mutlu düşüncenin kendisiyle söylemek istiyordu.

Parlak yılan odanın içinde sürünerek ilerledi, taşın kendisinden çok havada sürünüyormuş gibi görünüyordu; o kısa mesafeyi kat ettikten sonra Harry'ye ulaştı -

- ve Harry'ye, Draco'nun kendisinin de muhtemelen başkalarına böyle geldiğini fark ettiği garip bir sesle, "Yeşil maymuna dikkat et," dedi.

" *Hssssss ssss sshsshssss*," dedi Harry.

Yılan yerde sürünerek Draco'ya doğru geri döndü.

"Harry mesajın alındığını ve onaylandığını söylüyor," dedi parlayan Mavi Krait, Draco'nun sesiyle.

"Huh," dedi Harry. "Patronuslarla konuşmak tuhaf hissettiriyor."

"Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi Slytherin'in Varisi.

Sonrası:

Harry gözlerini Draco'ya dikti.

"Sadece *büyülü* yılanları kastediyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," dedi Draco. Oldukça solgun görünüyordu ve hâlâ kekeliyordu, ama en azından daha önce çıkardığı tutarsız sesleri kesmişti. "Sen bir Parselmouth'sun, Parseltongue konuşabilirsin, bu tüm yılanların dilidir her yerde. Herhangi bir yılan konuştuğunda onu anlayabilirsin ve onlar da sen onlarla konuştuğunda seni anlayabilir... Harry, Ravenclaw'a seçildiğine inanıyor olamazsın! *Sen Slytherin'in varisisin!* "

"YILANLAR HISSEDEBILIR MI?"

Faydacı Öncelikler

Cumartesi günüydü, Şubat ayının ilk sabahıydı ve Ravenclaw masasında, sebze dolu bir kahvaltı tabağı taşıyan bir çocuk endişeyle porsiyonlarında en ufak bir et izi olup olmadığını kontrol ediyordu.

Bu aşırı bir tepki olabilirdi. Yaşadığı şoku atlattıktan sonra Harry'nin sağduyusu uyanmış ve "Parseltongue "un muhtemelen yılanları kontrol etmek için kullanılan dilsel bir kullanıcı arayüzü olduğunu varsaymıştı...

...ne *de* olsa yılanlar insan seviyesinde zeki olamazdı, şimdiye kadar *birileri* fark ederdi. Harry'nin şimdiye kadar dil yeteneğine sahip olduğunu duyduğu en küçük beyinli yaratıklar, Irene Pepperberg' öğrettiği Afrika gri papağanlarıydı. Ve bu, karmaşık zina oyunları oynayan ve diğer papağanları model almaya ihtiyaç duyan bir türde yapılandırılmamış bir ön dildi. Draco'nun hatırlayabildiği kadarıyla, yılanlar Parselmouth'larla normal insan diline benzeyen bir dilde konuşuyordu - yani tam gelişmiş özyinelemeli sözdizimsel dilbilgisi. Büyük beyinleri ve güçlü sosyal seçilim baskılarıyla hominidlerin evrimleşmesi *zaman* almıştı. Harry'nin duyduğuna göre, yılanların pek bir toplumu yoktu.
Ve tüm dünyada binlerce farklı yılan türü varken, nasıl olur da hepsi sözde dilleri olan "Parseltongue "un *aynı* versiyonunu kullanabilir?

Elbette bunların hepsi Harry'nin inancını tamamen yitirmeye başladığı sağduyudan ibaretti.

Ama Harry bir noktada televizyonda yılanların tısladığını duyduğundan emindi - ne de olsa bunun nasıl bir ses olduğunu biliyordu.

Bir yerlerde - ve *bu* ona dil gibi gelmemişti, ki bu ona çok daha güven verici gelmişti...

...ilk başta. Sorun şu ki Draco, Parselmouth'ların yılanları uzun ve karmaşık görevlere gönderebildiğini de iddia etmişti. Ve eğer bu doğruysa, Parselmouth'ların yılanlarla konuşarak onları *sürekli zeki hale getirmeleri* gerekiyordu. En kötü senaryoda bu, Harry'nin Seçmen Şapka'ya yanlışlıkla yaptığı gibi, yılanı kendi bilincine sahip hale getirecekti.

Harry *bu* hipotezi öne sürdüğünde Draco bir hikaye hatırladığını iddia etmişti - Harry Cthulhu'ya bu hikayenin sadece bir peri masalı olmasını umuyordu, öyle bir tınısı vardı, ama bir hikaye *vardı* - Salazar Slytherinin cesur bir genç engereği *diğer yılanlardan bilgi toplamak* için bir göreve göndermesiyle ilgili.

Eğer bir Parselmouth' konuştuğu herhangi bir yılan konuşarak kendini fark etmesini sağlayacağız,

sonra... Sonra...

Harry üstel ilerlemenin nasıl işleyeceğini gayet iyi bildiği halde zihninin neden "o zaman... o zaman..." dediğini bile bilmiyordu, aklını başından alan sadece bunun ahlaki dehşetiydi.

Peki ya birisi ineklerle konuşmak için böyle bir büyü icat etseydi?

Ya Poultrymouths olsaydı? Ya da bu

konuda.

Harry tam bir çatal dolusu havuç ağzına girmek üzereyken ani bir farkındalıkla donakaldı.

Bu doğru olamazdı, olamazdı, kesinlikle hiçbir büyücü BUNU yapacak kadar aptal olamazdı...

Ve Harry korkunç bir batma hissiyle, *elbette* bu kadar aptal olabileceklerini biliyordu. Salazar Slytherin muhtemelen yılan zekâsının ahlaki sonuçlarını bir saniye bile düşünmemişti, tıpkı *Muggleborn*'ların kişilik haklarını hak edecek kadar zeki olduklarının Salazar'ın aklına hiç gelmediği gibi. Çoğu insan, bir başkası işaret etmediği sürece ahlaki sorunları hiç görmezdi...

"Harry?" dedi Terry yanından, sorduğuna pişman olacağından korkuyormuş gibi bir sesle. "Neden çatalına öyle bakıyorsun?"

"Büyünün yasadışı olması gerektiğini düşünmeye başlıyorum," dedi Harry. "Bu arada, bitkilerle konuşabilen büyücüler hakkında hiç hikâye duydun mu?"

Terry bir şey duymamıştı.

Harry'nin sorduğu yedinci yıl Ravenclaw'ları da öyle.

Ve şimdi Harry yerine dönmüştü, ama henüz oturmamıştı, sebze tabağına kederli bir ifadeyle bakıyordu. başlamıştı ve günün ilerleyen saatlerinde Mary'nin Yeri'ni ziyaret edip inanılmaz lezzetli yemeklerinden birini yiyecekti... Harry, dünkü yeme alışkanlıklarına geri dönüp bu işi bitirmeyi şiddetle arzuluyordu.

Bir şeyler yemelisin, dedi içindeki Slytherin. *Ve birisinin kümes hayvanlarına hapşırması bitkilere hapşırmasından çok daha olası değildi, bu yüzden*

Her halükarda duyarlılığı şüpheli yiyecekler yiyorsunuz, neden kızarmış lezzetli Diracawl dilimlerini yemiyorsunuz?

Bunun geçerli bir faydacı mantık olduğundan pek emin değilim.

Faydacı mantık mı istiyorsunuz? Bir porsiyon faydacı mantık : Olası bir ihtimalde bile moron tavuklara bilinç kazandırmayı başardıysa, bu gerçeği keşfetmek ve bu konuda bir şeyler yapmak için en iyi şansa sahip olan sizin *araştırmanızdır. Eğer diyetinizle çalışmanızı biraz daha hızlı tamamlayabiliyorsanız, mantığa aykırı gibi görünse de, en fazla sayıda muhtemelen bilinçli kim bilir neyi kurtarmak için yapabileceğiniz* en iyi *şey, çılgın tahminlerle zaman kaybetmemektir akıllı olabileceği hakkında. Tabağınıza ne aldığınızdan bağımsız olarak, ev cinleri yemeği zaten hazırlamamış değil.*

Harry bir an için bunu düşündü. Bu oldukça baştan çıkarıcı bir mantık yürütmeydi -

Güzel! dedi Slytherin. *Yapılacak en ahlaki şeyin, kendi rahatınız için, korkunç iştahlarınızı doyurmak için, dişlerinizle parçalamaktan aldığınız hastalıklı zevk için duyarlı varlıkların hayatlarını feda etmek olduğunu artık anladığınıza sevindim -*

Ne? Harry öfkeyle düşündü. *Sen hangi* taraftasın*? Burada mı?*

İçindeki Slytherin'in zihinsel sesi acımasızdı. *Sen de bir gün sonun etleri haklı çıkardığı doktrinini benimseyeceksin.* Bunu bazı zihinsel kıs kıs gülüşler izledi.

Harry bitkilerin de duyguları olabileceği konusunda endişelenmeye başladığından beri, Ravenclaw olmayan bileşenleri onun ahlaki uyarısını ciddiye almakta zorlanıyordu. Hufflepuff, Harry her düşünmeye çalıştığında *Yamyamlık! diye* bağırıyordu.

Gryffindor herhangi yiyecek maddesini yerken çığlık attığını hayal ederdi, mesela bir sandviç olsa bile -

Yamyamlık!

AIIIEEEE BENİ YEME -

Çığlıklara aldırmayın, yine de yiyin! Daha yüksek hedefler uğruna etik değerlerinizden ödün vermek için güvenli bir yerdir, herkes sandviç yemenin sorun olmadığını düşünür, bu yüzden siz de
küçük bir olasılıkla ilgili her zamanki rasyonalizasyonunuzu kullanamazsınız
yakalanırsanız büyük bir dezavantajın -

Harry zihinsel bir iç geçirdi ve, *"Duyarlı olup olmadığımız konusunda yeterince araştırma yapmamış dev canavarlar tarafından* yenmemize *ses çıkarmadığın sürece sorun yok," diye* düşündü.

Benim için *sorun yok,* dedi Slytherin. *Diğer herkes sorun yok mu?* (İçsel zihinsel baş sallamalar.) *Harika, artık kızarmış Diracawl dilimlerine geri dönebilir miyiz?*

Neyin bilinçli olup olmadığı konusunda biraz daha araştırma yapana kadar olmaz. Şimdi kapa çeneni. Ve Harry çok cazip sebzelerle dolu tabağına sertçe sırtını dönerek kütüphaneye doğru yöneldi -

Sadece öğrencileri yiyin, dedi Hufflepuff. *Duyarlı olup* olmadıkları *konusunda hiç şüphe yok.*

İstediğini , dedi Gryffindor. *Bahse girerim genç olanlar en lezzetlileridir.*

Harry, Ruh Emici'nin hayali kişiliklerine bir şekilde zarar verip vermediğini merak etmeye başlamıştı.

" *Dürüst olmak* gerekirse," dedi Hermione. Bakışları Hogwarts kütüphanesindeki Bitkibilim raflarını tararken genç kızın sesi biraz sert çıkmıştı. Harry ona kahvaltısını bitirdikten kütüphaneye gelip gelemeyeceğini soran bir mesaj bırakmıştı, ama Harry günün konusunu açtığında Hermione biraz şaşkın görünüyordu. "Senin sorunun ne biliyor musun, Harry? Senin önceliklerin yok. Aklına bir fikir geliyor ve hemen onun peşinden koşuyorsun."

"Öncelikler konusunda *harika* bir anlayışım var," dedi Harry. Elini uzatıp Casey McNamara*'nın Vegetable Cunning* kitabını aldı ve başlangıç sayfalarını çevirip içindekiler bölümünü aramaya başladı. "İşte bu yüzden havuçlarımı yemeden *önce* bitkilerin konuşup konuşamadığını öğrenmek istiyorum."

"Sence de ikimizin daha fazla
önemli şeyler var mı?"

Tıpkı Draco gibi konuşuyorsun, diye düşündü Harry, ama elbette yüksek sesle söylemedi. Yüksek sesle, "Bitkilerin bilinçli olmasından daha önemli ne olabilir *ki*?" dedi.

Harry'nin gözleri içindekiler tablosunda gezinirken, yanından hamile bir sessizlik geldi. Gerçekten de Bitki Dili'yle ilgili bir bölüm vardı ve Harry'nin kalbi küt küt atmaya başladı; sonra elleri sayfaları hızla çevirmeye başladı, uygun sayfa numarasına yöneldi.

"Öyle günler oluyor ki," dedi Hermione Granger, "o kafanın içinde neler döndüğünü gerçekten ama gerçekten hiç bilmiyorum."

"Bakın, bu bir çoğalma meselesi, tamam mı? Dünyada bir *sürü* bitki var, eğer bilinçli *değillerse* o zaman önemli değiller, ama eğer bitkiler insansa o zaman dünyadaki tüm insanlardan daha fazla ahlaki ağırlığa sahipler.

birlikte. Elbette beyniniz bunu sezgisel düzeyde fark etmez, ancak bunun nedeni beynin çoğalamamasıdır. Kanadalı üç ayrı hane halkına iki bin, yirmi bin ya da iki yüz bin kuşu petrol havuzlarında ölmekten kurtarmak için ne kadar ödeyeceklerini sorarsanız, üç grup sırasıyla yetmiş sekiz, seksen sekiz ve seksen dolar ödemeye hazır olduklarını söyleyecektir. Başka bir deyişle, hiçbir fark yok. Buna kapsam duyarsızlığı deniyor. Beyniniz bir petrol havuzunda çırpınan tek bir kuşu hayal eder ve bu görüntü ödeme isteğinizi belirleyen bir miktar duygu yaratır. Ancak hiç kimse herhangi bir şeyin iki bin tanesini bile gözünde canlandıramaz, bu yüzden *miktar* doğrudan pencereden dışarı atılır. Şimdi bu önyargıyı *yüz trilyon* duyarlı çimen yaprağına göre *düzeltmeye* çalışın ve bunun tüm insan türünü düşündüğümüzden binlerce kat daha önemli fark edeceksiniz... oh teşekkürler Azathoth, sadece mandrakların konuşabildiğini ve normal insan dilini yüksek sesle konuştuklarını söylüyor, *herhangi bir* bitkiyle konuşmak için kullanabileceğiniz bir büyü olduğundan değil -"

"Ron dün sabah kahvaltıda bana geldi," dedi Hermione. Şimdi sesi biraz sessiz, biraz üzgün, hatta belki biraz korkmuş gibiydi. "Seni öptüğümü görünce çok şaşırdığını söyledi. Cinnet geçirirken söylediklerin bana içinde ne kadar kötülük sakladığını göstermeliymiş. Ve eğer bir Karanlık Büyücü'nün takipçisi olacaksam, o zaman artık ordumda olmak istediğinden emin olmadığını söyledi."

Harry'nin elleri sayfaları çevirmeyi bırakmıştı. göre Harry'nin beyni, tüm soyut bilgisine rağmen, kapsamı gerçek bir duygusal düzeyde takdir etmekten hâlâ acizdi, çünkü az önce dikkatini, konuşurken bile acı çekiyor ya da ölüyor olabilecek trilyonlarca muhtemelen duyarlı çimen yaprağından zorla uzaklaştırmış ve

daha yakın ve daha sevgili olan tek bir insanın hayatı.

"Ron dünyanın en büyük ," dedi Harry. "Bunu yakın zamanda gazetede yayınlamayacaklar, çünkü bu bir haber değil. Peki onu kovduktan sonra kaç kolunu ve bacağını kırdın?"

"Ona öyle olmadığını söylemeye çalıştım," diye devam etti Hermione aynı sessiz sesle. "Ona *senin* öyle olmadığını ve de öyle olmadığını söylemeye çalıştım, ama bu onu da... daha da öyle biri haline getirdi."

"Şey, evet," dedi Harry. Kaptan Weasley'ye karşı daha öfkeli hissetmemesine şaşırmıştı, ama Hermione için duyduğu endişe şimdilik bunun önüne geçiyor gibiydi. "İnsanlara karşı kendini böyle haklı çıkarmaya çalıştıkça, onların seni sorgulamaya *hakları* olduğunu kabul etmiş oluyorsun. Bu, onların senin sorgulayıcın olabileceğini düşündüğünü gösterir ve birine senin üzerinde bu tür bir güç verdiğinde, daha da fazla zorlarlar." Draco Malfoy'un Harry'ye verdiği derslerden biri de buydu ve Harry bunun aslında çok akıllıca olduğunu düşünmüştü: Kendilerini savunmaya *çalışan* insanlar en ufak noktalarda bile sorgulanır ve sorgucularını asla tatmin edemezlerdi; ama ünlü biri olduğunuzu ve toplumsal kuralların üstünde olduğunuzu baştan açıkça belirtirseniz, insanların zihinleri çoğu ihlali takip etmekle uğraşmazdı. "Bu yüzden Ravenclaw masasında otururken Ron yanıma gelip senden uzak durmamı söylediğinde, elimi yere doğru uzatıp, 'Elimi ne kadar yüksekte tuttuğumu görüyor musun? Benimle konuşabilmen için zekânın en az bu kadar yüksek olması gerekir. Sonra beni, tırnak içinde, seni karanlığa çekmekle suçladı, tırnak içinde, ben de dudaklarımı büzdüm ve *schluuuuurp* yaptım ve ondan sonra ağzı hala o konuşma seslerini çıkarıyordu, ben de bir Sessizleştirme Büyüsü yaptım. Bir daha bana ders vermeye kalkışacağını sanmıyorum."

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," dedi Hermione, sesi gergindi, "ben de onu azarlamak *istiyordum*, ama keşke yapmasaydın, bu *benim* için işleri daha da zorlaştıracak, Harry!"

Harry başını tekrar *Sebze Kurnazlığı*'ndan kaldırdı, bu gidişle hiç kitap okuyamayacaktı; Hermione'nin hâlâ elindeki kitabı okuduğunu, ona bakmadığını gördü. O izlerken bile elleri bir sayfa daha çeviriyordu.

"Bence kendini savunmaya çalışarak yanlış yaklaşım sergiliyorsun," dedi Harry. "Gerçekten düşünüyorum. Sen olduğun kişisin. Kimi seçersen onunla arkadaşsın. Seni sorgulayan herkese defolup söyle."

Hermione sadece başını salladı ve başka bir sayfa çevirdi.

"İkinci seçenek," dedi Harry. "Fred ve George'a git ve asi kardeşleriyle biraz konuşmalarını söyle, *o* ikisi gerçekten iyi çocuklar -"

Hermione neredeyse fısıltıyla, "Sadece Ron değil," dedi. "Pek çok insan söylüyor, Harry. Mandy bile bakmadığımı sandığında bana endişeli bakışlar atıyor. Komik değil mi? Profesör Quirrell'in *seni* karanlığa çekmesinden endişelenip duruyorum ve şimdi insanlar da tıpkı benim seni uyarmaya çalıştığım gibi beni uyarıyor."

"Şey, *evet*," dedi Harry. "Bu seni Profesör Quirrell ve benim hakkımda biraz rahatlatmadı mı?"

"Tek kelimeyle," dedi Hermione, "hayır."

Hermione'nin bir sayfa daha çevirmesine yetecek kadar uzun süren bir sessizlik oldu ve sonra sesi, bu kez gerçek bir fısıltıyla, "Ve Padma etrafta dolaşıp herkese

"Patronus Büyüsü'nü yapamadığıma göre, sadece iyi biri gibi davranıyor olmalıyım..."

"Padma kendini *denemedi* bile!" dedi Harry öfkeyle. "Sadece rol yapan bir Kara Cadı *olsaydın*, herkesin önünde denemezdin, seni *aptal* mı sanıyorlar*?* "

Hermione biraz gülümsedi ve gözlerini birkaç kez kırpıştırdı.

"Hey, *gerçekten* kötü olmak konusunda endişelenmem gerekiyor. *Burada* en kötü senaryo, insanların sizin gerçekte olduğunuzdan daha kötü olduğunuzu düşünmesi. Bu seni öldürecek mi? Yani, *o kadar* kötü mü?"

Genç kız başını salladı, yüzü kapalıydı.

"Bak Hermione... eğer başkalarının ne düşündüğü konusunda bu kadar endişeleniyorsan, başkaları seni tam olarak senin kendini hayal ettiğin gibi hayal etmediğinde mutsuz oluyorsan, bu *zaten* kendini hep mutsuz olmaya mahkum etmek demektir. Hiç kimse bizi kendimizi düşündüğümüz gibi düşünmez."

Hermione üzgün, yumuşak bir sesle, "Sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi. "Bunun senin anlayabileceğin bir şey olduğundan emin değilim, Harry. Aklıma gelen tek şey, senin kötü olduğunu düşünseydim ne hissederdin?"

"Um..." Harry gözünde canlandırdı. "Evet, bu acıtabilir. Hem de çok. Ama sen bu tür şeyleri akıllıca düşünen iyi bir insansın, üzerimdeki bu gücü *hak ettin*, yanlış yaptığımı düşünürsen bunun bir *anlamı* olur. Senin dışında fikrini aynı şekilde önemseyeceğim başka bir öğrenci düşünemiyorum -"

"Bu şekilde yaşayabilirsin," diye fısıldadı Hermione Granger. "Yaşayamam."

Kız sessizlik içinde üç sayfa daha okumuştu ve Harry gözlerini kendi kitabına çevirmiş, dikkatini yeniden toplamaya çalışıyordu ki Hermione sonunda kısık bir sesle, "Patronus Büyüsü'nü nasıl yapacağımı bilmemem gerektiğinden gerçekten emin misin?" dedi.

"I..." Harry boğazındaki ani yumruyu yutmak zorunda kaldı. Birden Patronus Büyüsü'nün kendisinde neden işe yaramadığını bilmediğini, Draco'ya gösteremediğini, sadece bir nedeni olduğunu söylediğini, başka bir şey söylemediğini gördü. "Hermione, senin Patronus'un da aynı ışıkla parlayacaktı ama *normal* olmayacaktı, insanların Patronus'ların görünmesi gerektiğini düşündüğü gibi görünmeyecekti, onu gören herkes garip bir şeyler anlayacaktı. Sana sırrı söylesem bile, yüzlerini diğer tarafa çevirip sadece ışığı görmelerini sağlamadığın sürece kimseye *gösteremezdin* ve... ve her sırrın en önemli kısmı, bir sırrın var olduğu bilgisidir, sadece bir ya da iki arkadaşına gösterebilirdin, eğer onlara gizlilik yemini ettirirsen..." Harry'nin sesi çaresizce kesildi.

"Ben alırım." Sesi hâlâ kısıktı.

Sırrı orada, kütüphanede ağzımdan kaçırmamak çok zordu.

"Ben, yapmamalıyım, *gerçekten* yapmamalıyım, bu *tehlikeli* Hermione, bu sır ortaya çıkarsa çok zarar verebilir! İki kişi öldüyse üç kişi sır saklayabilir sözünü duymadın mı? Sadece en yakın arkadaşlarınıza herkese söylemekle aynı şey olduğunu, çünkü sadece onlara güvenmediğinizi, onların güvendiği herkese güvendiğinizi mi? Bu çok önemli, çok fazla

Bu, birisinin okuldaki itibarını düzeltmek uğruna verilmesi gereken bir karar değil!"

"Tamam," dedi Hermione. Kitabı kapatıp rafa geri koydu. "Şu anda konsantre olamıyorum Harry, üzgünüm."

"Eğer yapabileceğim başka *bir şey*

varsa -" "Herkese karşı daha nazik ol."

Kız yığınlardan çıkarken arkasına bakmadı, bu iyi bir şey olabilirdi çünkü çocuk olduğu yerde donmuş, kıpırdamadan duruyordu.

Bir süre sonra çocuk sayfaları tekrar çevirmeye başladı.

Önceki Bilgiler

Yasak olmayan ormanın kenarındaki küçük bir açıklıkta, bir yönde Hogwarts'ın kapılarına kadar uzanan, diğer yönde ise uzaklara giden toprak bir patikanın yanında bir çocuk beklemektedir. Yakınlarda bir araba var ve çocuk arabadan oldukça uzakta durmuş gözlerini arabadan ayırmadan ona bakıyor.

Uzakta, toprak patika boyunca bir figür yaklaşıyor: Profesör cübbesi giymiş bir adam, omuzları çökük bir şekilde ağır ağır yürüyor, resmi ayakkabıları yürüdükçe küçük toz bulutları kaldırıyor.

Yarım dakika sonra, çocuk gözetimine geri dönmeden önce hızlıca bir bakış daha atar; ve bu bakış adamın omuzlarının dikleştiğini, yüzünün gevşemediğini ve ayakkabılarının artık havada en ufak bir toz izi bırakmadan toprağın üzerinde hafifçe yürüdüğünü gösterir.

"Merhaba Profesör Quirrell," dedi Harry, gözlerinin tekrar arabalarının yönünden ayrılmasına izin vermeden.

"Selamlar," dedi Profesör Quirrell'in sakin sesi. "Mesafenizi koruyor gibi görünüyorsunuz Bay Potter. Herhalde aracımızda bir tuhaflık görmüyorsunuzdur?"

"Tuhaf mı?" Harry yineledi. "Neden hayır, tuhaf bir şey gördüğümü söyleyemem. Her şeyden çift sayıda var gibi görünüyor. Dört koltuk, dört tekerlek, iki büyük iskelet kanatlı at..."

Deriyle kaplanmış bir kafatası dönüp ona baktı ve o siyah kavernöz ağzında, sanki ondan en az onun kadar hoşlandığını belirtmek istercesine, sert ve beyaz dişleri parladı.

Ondandı. Diğer siyah, derimsi at iskeleti başını inler gibi salladı ama ses çıkmadı.

Profesör Quirrell, arabanın ön sırasına tırmanıp mümkün olduğunca sağ tarafa otururken, "Onlar Thestrals ve arabayı her zaman onlar çekmiştir," dedi. "Sadece ölümü görmüş ve idrak etmiş olanlar tarafından görülebilirler, çoğu hayvan yırtıcısına karşı faydalı bir savunma. Hm. Sanırım Ruh Emici'nin önüne ilk kez çıktığında, en kötü anın, Adı Lazım Değil ile karşılaştığın gece oldu?"

Harry acımasızca başını salladı. Yanlış nedenlerle de olsa, doğru tahmindi. *Ölümü görenler...*

"İlginç bir şey hatırladınız mı, bu vesileyle?"

"Evet," dedi Harry, "yaptım," sadece bu kadar, daha fazlası değil, çünkü henüz suçlama yapmaya hazır değildi.

Savunma Profesörü o kuru gülümsemelerinden birini takındı ve sabırsız bir parmakla işaret etti.

Harry mesafeyi kapattı ve yüzünü buruşturarak arabaya bindi. Ruh Emici'nin geldiği günden sonra kıyamet duygusu iyice güçlenmişti, gerçi o günden önce de yavaş yavaş zayıflıyordu. Arabanın Profesör Quirrell'la arasında bıraktığı en büyük mesafe artık ona yeterince uzak gelmiyordu.

Sonra iskelet atlar tırısa kalktı ve araba onları Hogwarts'ın dış sınırlarına doğru götürmek üzere harekete geçti. O sırada Profesör Quirrell tekrar zombi moduna geçti ve kıyamet duygusu geri çekildi, ama yine de Harry'nin algılarının kenarında, göz ardı edilemez bir şekilde asılı duruyordu...

Araba ilerledikçe orman kayarak geçiyor, ağaçlar süpürgelere, hatta arabalara kıyasla buz gibi görünen bir hızla geçip gidiyordu. Harry, bu kadar yavaş seyahat etmenin tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir yanı var, diye düşündü. Bu kesinlikle, gevşek ağzından çıkan ve cüppesinin üzerinde biriken küçük bir salya akıntısıyla yere yığılmış olan Savunma Profesörünü rahatlatmıştı.

Harry öğle yemeğinde ne yiyebileceğine hâlâ karar verememişti.

Kütüphanede yaptığı araştırmalar büyücülerin büyülü olmayan bitkilerle konuştuğuna dair bir işarete rastlamamıştı. Ya da Paul Breedlove'un *Spell* and *Speak* adlı kitabında Uçan Sincapların Hanımı adında bir büyücü kadının muhtemelen efsanevi hikâyesi anlatılmış olmasına rağmen, yılanlar dışında büyülü olmayan başka bir hayvanla da.

Harry'nin yapmak *istediği* şey Profesör Quirrell'a sormaktı. Sorun Profesör Quirrell'ın *çok zeki* olmasıydı . Draco'nun söylediklerine bakılırsa, Slytherin'in Varisi meselesi büyük bir bombaydı ve Harry başka kimsenin bilmesini istediğinden emin değildi. Ve Harry Parseltongue'u sorduğu anda, Profesör Quirrell o soluk mavi gözleriyle ona bakıp, "Anlıyorum, Mr Potter, demek Mr Malfoy'a Patronus Büyüsü'nü öğrettiniz ve yanlışlıkla yılanıyla konuştunuz," diyecekti.

Gerçek açıklamayı bir hipotez olarak saptamak için yeterli kanıt olmaması bir yana, önceden olasılık dışı olma yükünün üstesinden gelmesi bile *önemli* değildir. Savunma Profesörü her *nasılsa* bunu bir şekilde çıkaracaktı . Harry'nin Profesör Quirrell'ın anlattığından çok daha fazla arka plan bilgisine sahip olduğundan şüphelendiği zamanlar oldu, öngörüleri çok iyiydi. Bazen *nedenleri* yanlış olsa bile şaşırtıcı çıkarımlarını doğru yapıyordu. Sorun şu ki, Harry Profesör Quirrell'ın nasıl olup da

tahmin ettiği şeylerin yarısı hakkında fazladan bir ipucu sokuşturabilirdi. Harry *bir kez olsun* Profesör Quirrell'ın söylediği bir şeyden *onu* tamamen hazırlıksız yakalayacak inanılmaz bir çıkarım yapmak isterdi.

Profesör Quirrell garsona, "Ben bir kâse soya soslu yeşil mercimek çorbası alacağım," dedi. "Bay Potter için de bir tabak Tenorman'ın aile acısı."

Harry ani bir dehşetle tereddüt etti. Şimdilik vejetaryen yemeklerle *yetinmeye* karar vermişti ama *siparişleri* Profesör Quirrell'*in* verdiğini düşünürken unutmuştu - ve şimdi itiraz ederse garip olacaktı -

Garson kız onları selamladı ve gitmek için döndü -

"Affedersiniz, bunun içinde yılan ya da uçan sincap eti var mı?"

Garson kız gözünü bile kırpmadı, sadece Harry'ye döndü, başını salladı, tekrar kibarca eğildi ve kapıya doğru yürümeye devam etti.

(Harry'nin diğer parçaları ona kıs kıs gülüyordu. Gryffindor birazcık sosyal rahatsızlığın *Yamyamlığa* başvurması için nasıl yeterli olduğu hakkında alaycı yorumlar yapıyordu*!* (Hufflepuff bağırdı) ve Slytherin Profesör Quirrell'la ilişkisini sürdürmek gibi önemli hedefler söz konusu olduğunda Harry'nin ahlak anlayışının esnek olmasının ne kadar güzel olduğunu).

Garson kız kapıyı arkasından kapattıktan sonra, Profesör Quirrell elini sallayarak kilit çubuğunu eve doğru kaydırdı, mahremiyeti sağlamak için her zamanki dört Büyüyü söyledi ve sonra, "İlginç bir soru, Bay Potter. Neden sorduğunuzu merak ediyorum?"

Harry yüzünü sabit tuttu. "Daha önce Patronus Büyüsü hakkında bazı gerçeklere bakıyordum," dedi. *"The Patronus Charm'*a göre: *Yapabilen* ve *Yapamayan Büyücüler'*e göre, Godric yapamazken Salazar yapabiliyormuş. Şaşırdım *ve Gücün Dört Yaşamı*'ndaki referansa baktım. *Sonra da* Salazar Slytherin'in sözde yılanlarla konuşabildiğini keşfettim." (Zamansal sıralama nedensellikle aynı şey değildi, Profesör Quirrell bunu gözden kaçırdıysa bu Harry'nin suçu değildi). "Biraz daha araştırınca, uçan sincaplarla konuşabilen bir ana tanrıça tipiyle ilgili eski bir hikâyeye rastladım. Konuşabilen bir şeyi yeme ihtimali beni biraz endişelendirdi."

Ve Harry suyundan gelişigüzel bir yudum aldı -

- tam da Profesör Quirrell'in, "Bay Potter, sizin de bir Parselmouth olduğunuzu tahmin etmekte haksız mıyım?" dediği sırada.

Harry öksürmeyi bitirdiğinde su bardağını masaya geri koydu, bakışlarını Profesör Quirrell'ın gözlerinin içine bakmak yerine çenesine sabitledi ve, "Demek Okkumans engellerimi aşarak Legilimency yapabiliyorsun," dedi.

Profesör Quirrell kocaman sırıtıyordu. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum Bay Potter, ama hayır."

"Buna artık inanmıyorum," dedi Harry. "Artık bunu yutmuyorum," dedi Harry.
Bu kanıtlara dayanarak bu sonuca vardınız."

"Elbette hayır," dedi Profesör Quirrell sakin bir sesle. "Zaten bu soruyu size bugün sormayı planlamıştım ve sadece uygun bir anı seçtim. Aslında Aralık ayından beri şüpheleniyordum -"

" *Aralık mı?* " dedi Harry. "*Dün* öğrendim*!* "

"Demek Seçmen Şapka'nın size gönderdiği mesajın Parseltongue olduğunu fark etmediniz?"

Savunma Profesörü ikinci seferde de tam zamanını tutturmuştu, tam Harry ilk öksürük krizinden sonra boğazını temizlemek için bir yudum su içerken.

Harry şu ana kadar fark etmemişti. Tabii ki Profesör Quirrell söylediği anda anlamıştı. Doğru, Profesör McGonagall ona herkesin görebileceği yerlerde yılanlarla konuşmamasını bile *söylemişti*, ama o Hogwarts'ta yılana benzeyen herhangi bir heykelle ya da mimari yapıyla konuşurken görülmemesini kastettiğini sanmıştı. Çifte şeffaflık yanılsaması, onu anladığını düşünmüştü, o onu anladığını düşünmüştü - ama *nasıl* -

"Yani," dedi Harry, "Seçmen Şapka'ya ne olduğunu öğrenmek için ilk Savunma dersimde bana Legilimency yaptın -"

"O zaman Aralık ayında öğrenmezdim." Profesör Quirell gülümseyerek arkasına yaslandı. "Bu sizin kendi başınıza çözebileceğiniz bir bulmaca değil Bay Potter, o yüzden cevabı ben açıklayacağım. Kış tatili sırasında, Müdür'ün Hogwarts'ta Anahtar ve Yer Bekçisi olarak tanıdığınız ve 1943'te Abigail Myrtle'ı öldürmekle suçlanan Bay Rubeus Hagrid'in davasını incelemek için kapalı bir yargı paneli talebinde bulunduğu konusunda uyarıldım."

"Ah, tabii," dedi Harry, "bu da benim bir Parselmouth olduğumu *apaçık ortaya* koyuyor. Profesör, ne tatlı sürünen yılanlar -"

"Bu cinayetin *diğer* şüphelisi ise Slytherin'in Sırlar Odası'nın efsanevi sakini Slytherin'in Canavarı'ydı. İşte bu yüzden bazı kaynaklar beni bu konuda uyardı ve bu olay benim dikkatimi yeterince çekti.

davanın ayrıntılarını öğrenmek için rüşvet parası. Aslında Bay Potter, Bay Hagrid masum. Gülünç derecede açık bir şekilde masum. Grindelwald'ın Neville Chamberlain'i İtirafı'nın Amanda Knox'un üzerine yıkılmasından bu yana büyülü İngiliz hukuk sistemi tarafından mahkum edilen en bariz masum görgü tanığıdır. Müdür Dippet, bir öğrenci kuklasını Bay Hagrid'i suçlamaya teşvik etti çünkü Dippet'in Bayan Myrtle'ın ölümünün suçunu üstlenecek bir günah keçisine ihtiyacı vardı ve muhteşem adalet sistemimiz bunun Bay Hagrid'in suçlanmasını gerektirecek kadar makul olduğuna karar verdi. Hagrid'in kovulması ve asasının kırılması. Şu anki Müdürümüzün tek yapması gereken, davanın yeniden görülmesine yetecek kadar önemli yeni bir kanıt sunmaktır; Dippet yerine Dumbledore baskı yaparsa, sonuç kaçınılmaz olur. Lucius Malfoy'un Bay Hagrid'in haklı çıkmasından korkmak için özel bir nedeni yok; bu nedenle Lucius Malfoy sadece Dumbledore'a maliyet yüklemek için bunu masrafsız bir şekilde yapabildiği ölçüde direnecektir ve Dumbledore açıkça davayı ne olursa olsun sürdürmeye isteklidir."

Profesör Quirrell suyundan bir yudum aldı. "Ama konuyu dağıtıyorum. Müdür'ün sunmayı vaat ettiği yeni kanıt, Seçmen Şapka üzerinde daha önce tespit edilmemiş bir büyüyü sergilemektir; Müdür'ün iddiasına göre bu büyü, sadece Parselmouth olan Slytherin'lere yanıt verdiğini bizzat tespit etmiştir. Müdür ayrıca bu durumun, Sırlar Odası'nın gerçekten de 1943'te açıldığı yorumunu desteklediğini, yani bilinen bir Parselmouth olan Adı Lazım Değil'in Hogwarts'a gitmesi için yaklaşık olarak doğru zaman dilimi olduğunu savunmaktadır. Bu oldukça tartışmalı bir mantıktır, ancak bir yargı heyeti, eğer bunu söylerken yüzlerini dik tutmayı başarabilirlerse, Bay Hagrid'in suçluluğunu şüpheye düşürecek kadar davayı değiştirdiğine karar verebilir. Ve şimdi kilit soruya geliyoruz: Müdür Seçmen Şapka'daki bu gizli büyüyü *nasıl* keşfetti?"

Profesör Quirrell şimdi ince ince gülümsüyordu. "Diyelim ki bu yılki öğrenciler arasında bir Parselmouth, yani potansiyel bir Slytherin varisi var. Kabul etmelisiniz ki Bay Potter, sıra dışı insanlar düşünüldüğünde siz bir olasılık olarak öne çıkıyorsunuz. Ve eğer kendime hangi yeni Slytherin'in zihinsel mahremiyetinin Okul Müdürü tarafından, özellikle de Seçme Sınavı anılarının peşine düşülerek ihlal edilmesinin daha muhtemel olduğunu soracak olursamsiz da fazla öne çıkarsınız." Gülümsemesi kayboldu. "Gördüğünüz gibi Bay Potter, zihninizi işgal eden ben *değilim*, yine de sizden özür dilemenizi istemeyeceğim. Dumbledore'un zihinsel mahremiyetinize saygı duyduğuna dair itirazlarına inanmış olmanız sizin suçunuz değil."

Harry yüzünü ifadesiz tutarak, "İçten özürlerimi sunarım," dedi. Alnını kaplayan ter gibi, sert kontrolü de başlı başına bir itiraftı; ama Savunma Profesörü'nün bundan bir kanıt çıkaracağını sanmıyordu. Profesör Quirrell sadece Harry'nin Slytherin'in Varisi olarak keşfedildiği için gergin olduğunu düşünecekti. Profesör Quirrell'in Harry'nin Slytherin'in sırrına kasten ihanet ettiğini anlamasından korkmaktan ziyade... ki bu da artık pek akıllıca bir hareket gibi görünmüyordu.

"Evet, Bay Potter. Sırlar Odası'nı bulma konusunda bir gelişme var mı?"

Hayır, diye düşündü Harry. Ama korumak için, saklayacak bir şeyiniz olmadığında bile bazen sorulardan kaçmak gibi genel bir politikaya ihtiyacınız vardı... "Kusura bakmayın ama Profesör Quirrell, eğer böyle bir ilerleme kaydetmiş olsaydım, bunu size söylemem gerektiği bana *pek* açık gelmiyor."

Profesör Quirrell kendi su bardağından bir yudum daha aldı. "Peki o zaman Bay Potter, size bildiklerimi ya da şüphelendiklerimi özgürce anlatacağım. Öncelikle, Sırlar Odası'nın gerçek olduğuna inanıyorum, tıpkı

Slytherin'in Canavarı. Bayan Myrtle'ın ölümü, koğuşların Müdür'ü anında uyarması gerektiği halde, ölümünden saatler sonrasına kadar fark edilmemiştir. Dolayısıyla cinayeti ya Müdür Dippet tarafından işlendi ki bu pek olası değil, ya da Salazar Slytherin'in Müdür'ün kendisinden daha yüksek bir seviyede koğuşlarına bağladığı bir varlık tarafından. İkinci olarak, popüler efsanenin aksine, Slytherin'in Canavarı'nın amacının Hogwarts'ı Muggleborn'lardan temizlemek *olmadığından* şüpheleniyorum. Slytherin'in Canavarı Hogwarts'ın Müdürünü ve tüm öğretmenleri yenecek kadar güçlü olmadıkça, zorla zafer kazanamazdı. Gizlilik içinde işlenen çok sayıda cinayet, 1943'te neredeyse gerçekleştiği gibi okulun kapatılmasıyla ya da yeni koğuşların yerleştirilmesiyle sonuçlanacaktı. Öyleyse neden Slytherin Canavarı, Bay Potter? Hangi gerçek amaca hizmet ediyor?"

"Ah..." Harry bakışlarını su bardağına dikti ve düşünmeye çalıştı. "Oda'ya giren ve oraya ait olmayan herkesi öldürmek için -"

"Salazar'ın odasına yerleştirebileceği en iyi korumaları bir büyücü ekibini yenecek kadar güçlü bir canavar mı? Pek olası değil."

Harry şimdi kendini biraz baskı altında hissediyordu. "Adı Sırlar Odası, yani belki *de* Canavar'ın bir sırrı vardır, ya da bir sırdır?" Aslına , Sırlar Odası'nda ne tür sırlar vardı ki? Harry bu konuda pek araştırma yapmamıştı, çünkü kısmen kimsenin bir şey bilmediği izlenimini edinmişti -

Profesör Quirrell gülümsüyordu. "Neden sırrı yazmıyorsunuz?"

"Ahhh..." dedi Harry. "Çünkü eğer Canavar Parseltongue konuşuyorsa, bu sadece gerçek bir

Slytherin soyundan gelenler sırrı duyabilir mi?"

"Oda'daki koğuşları Parseltongue'de söylenen bir cümleye göre ayarlamak yeterince kolay. Slytherin Canavarı'nı yaratmak için neden bu kadar zahmete girildi? Yüzyıllarca ömrü olan bir yaratık yaratmak kolay olmasa gerek. Gelin Bay Potter, bu çok açık olmalı; yaşayan bir zihinden diğerine anlatılabilen ama asla yazıya dökülmeyen sırlar nelerdir?"

Harry o zaman gördü, bir adrenalin patlamasıyla kalbi hızla çarpmaya başladı, nefesi hızlandı. " *Oh.* "

Salazar Slytherin gerçekten de çok kurnazdı. Merlin'in Kararnamesi'ni atlatmanın bir yolunu bulacak kadar kurnaz.

Güçlü büyüler kitaplar ya da hayaletler aracılığıyla aktarılamazdı, ancak yeterince iyi bir hafızaya sahip, yeterince uzun ömürlü ve bilinçli bir yaratık yaratabilirseniz -

"Bana öyle geliyor ki," dedi Profesör Quirrell, "Adı Lazım Değil, güce tırmanışına Slytherin Canavarı'ndan aldığı sırlarla başladı. Salazar'ın kayıp bilgisi, Kim-Olduğunu-Bilirsin'in olağanüstü güçlü büyücülüğünün kaynağıdır. Sırlar Odası'na ve Bay Hagrid vakasına olan ilgimin nedeni de bu."

"*Anlıyorum*," dedi Harry. Ve eğer *o*, Harry, Salazar'ın Sırlar Odası'nı bulabilirse... o zaman Lord Voldemort'un elde ettiği tüm kayıp bilgiler de *onun* olacaktı.

Evet. Hikaye *tam* da böyle gitmeliydi.

Harry'nin üstün zekasını, bazı orijinal büyü araştırmalarını ve birkaç Muggle roketatarını da eklersek, ortaya çıkan dövüş tamamen tek taraflı olacaktı, ki Harry de tam olarak bunu istiyordu.

Harry şimdi sırıtıyordu, çok şeytani bir sırıtış. *Yeni önceliği: Hogwarts'ta uzaktan yılana benzeyen her şeyi bulun ve onunla konuşmayı deneyin. Daha önce denediğiniz her şeyden başlayarak, ama bu sefer İngilizce yerine Parseltongue kullandığınızdan emin olun - Draco'nun sizi Slytherin yatakhanelerine almasını sağlayın -*

"Fazla heyecanlanmayın Bay Potter," dedi Profesör Quirrell. Artık kendi yüzü de ifadesizleşmişti. "Düşünmeye *devam* etmelisiniz. Karanlık Lord'un Slytherin Canavarı'na veda sözleri neydi?"

" *Ne?*" dedi Harry. "Bunu ikimizden biri nasıl bilebilir ki?"

"Sahneyi gözünüzde canlandırın Bay Potter. Hayal gücünüzün ayrıntıları doldurmasına izin verin. Slytherin'in Canavarı - muhtemelen büyük bir yılan, bu yüzden onunla sadece bir Parselmouth konuşabilir - sahip olduğu tüm bilgileri Adlandırılmaması Gereken Kişi'ye aktarmayı bitirdi. Ona Salazar'ın son duasını iletir ve Salazar'ın soyundan gelecek bir sonraki kişi onu açacak kadar kurnaz olduğunu kanıtlayana kadar Sırlar Odası'nın artık kapalı kalması gerektiği konusunda uyarır. Ve Karanlık Lord olacak olan başını sallar ve ona şöyle der -"

"Avada Kedavra," dedi Harry, birden midesinin bulandığını hissederek.

"Kural On İki," dedi Profesör Quirrell sessizce. "Gücünün kaynağını asla bir başkasının bulabileceği bir yerde bırakma."

Harry'nin bakışları, siyah çiçekler ve gölgelerden oluşan kederli bir desenle süslenmiş masa örtüsüne kaydı.
Nedense bu... hayal edilemeyecek kadar üzücü görünüyordu, Slytherin'in büyük yılanı sadece Lord Voldemort'a yardım etmek istemişti ve Lord Voldemort sadece... bu konuda dayanılmaz derecede üzücü bir şey vardı, ne tür bir

Bir insan kendisine dostluktan başka bir şey sunmayan bir varlığa bunu *yapabilir* miydi? "Sence Karanlıklar Lordu -"

"Evet," dedi Profesör Quirrell kesin bir ifadeyle. "O-Olmaması Gereken Kişi arkasında epeyce ceset bıraktı, Bay Potter; bunu atladığından şüpheliyim. Eğer orada taşınabilecek herhangi bir eser kalmış olsaydı, Karanlık Lord onları da beraberinde götürürdü. Sırlar Odası'nda hâlâ görülmeye değer bir şey olabilir ve onu bulmakla Slytherin'in gerçek varisi olduğunu kanıtlayabilirsin. Ama umutlarınızı fazla yükseltmeyin. Bulacağınız tek şeyin Slytherin Canavarı'nın mezarında sessizce dinlenen kalıntıları olacağından şüpheleniyorum."

Bir süre sessizlik içinde oturdular.

"Yanılıyor olabilirim," dedi Profesör Quirrell. "Sonuçta bu sadece bir tahmin. Ama büyük bir hayal kırıklığına uğramamanız için sizi uyarmak istedim, Bay Potter."

Harry kısaca başını salladı.

Profesör Quirrell, "İnsan küçüklüğünde kazandığı zaferden pişmanlık bile duyabilir," dedi. Gülümsemesi çarpıtılmıştı. "Eğer Kim-Olduğunu-Bilirsin yaşasaydı, bir Slytherin Varisi'nden diğerine mirasınız olacak bazı bilgileri size öğretmesi için onu ikna edebilirdiniz." Gülümseme daha da büküldü, sanki öncül göz önüne alındığında bile bariz imkânsızlıkla alay eder gibiydi.

Harry hafif bir ürperti ve öfkeyle, *öyle ya da böyle mirasımı Karanlık Lord'un zihninden çıkarmayı unutma*, diye düşündü.

Bir sessizlik daha oldu. Profesör Quirrell sanki bir şey sormasını bekliyormuş gibi Harry'ye bakıyordu.

"Peki," dedi Harry, "konu açılmışken, tüm bu Parselmouth işinin aslında nasıl olduğunu düşündüğünü sorabilir miyim?"

O sırada kapı çalındı. Profesör Quirrell uyarıcı bir parmak kaldırdı, sonra da el sallayarak kapıyı açtı. Garson kız içeri girdi, sanki tüm topluluk bir hiçmiş gibi (ki aslında muhtemelen öyleydi) yemeklerin bulunduğu kocaman bir tabağı dengeliyordu. Profesör Quirrell'a bir kase yeşil çorba ve her zamanki Chianti'sinden bir bardak verdi; Harry'nin önüne de ağır görünümlü bir sosa bulanmış küçük et şeritlerinden oluşan bir tabak her zamanki pekmezli sodasından bir bardak koydu. Sonra selam verdi, bunu göstermelik bir teşekkürden çok içten bir saygı gibi göstermeyi başardı ve gitti.

O gittiğinde, Profesör Quirrell tekrar sessizlik için parmağını kaldırdı ve asasını çekti.

Sonra Profesör Quirrell Harry'nin tanıdığı bir dizi büyüyü yapmaya başladı ve Harry'nin keskin bir nefes almasına neden oldu. Mr. Bester'ın kullandığı seri ve sıralamaydı bu, gerçekten büyük önem taşıyan herhangi bir şeyi tartışmadan önce yapacağınız yirmi yedi büyünün tam setiydi.

Eğer Sırlar Odası tartışması önemli sayılmasaydı -

Profesör Quirrell işini bitirdiğinde - *otuz* büyü yapmıştı, bunlardan üçünü Harry daha önce - Savunma Profesörü, "Artık bir süreliğine rahatsız edilmeyeceğiz," dedi. Bir sır tutabilir misiniz, Mr Potter?"

Harry başını salladı.

"Ciddi bir sır, Bay Potter," dedi Profesör Quirrell. Gözleri niyetli, yüzü ciddiydi. "Öyle bir sır ki

potansiyel olarak beni Azkaban'a gönderir. Cevap vermeden önce bunu bir düşünün."

Harry bir an için, giderek artan sır koleksiyonu düşünüldüğünde, bu sorunun neden zor olduğunu anlamadı bile. Sonra -

Eğer bu sır Profesör Quirrell'i Azkaban'a gönderebiliyorsa, onun yasadışı bir şey yaptığı anlamına gelir...

Harry'nin beyni birkaç hesaplama yaptı. Sır ne olursa olsun, Profesör Quirrell yasadışı eyleminin Harry'nin gözünde kötü bir şekilde yansıyacağını düşünmüyordu. Bunu duymamaktan elde edilecek bir avantaj . Ve eğer Profesör Quirrell'la ilgili yanlış bir şeyi ortaya çıkardıysa, kimseye söylemeyeceğine söz vermiş olsa bile, bunu bilmek Harry'nin yararınaydı.

"Otoriteye hiçbir zaman çok fazla saygı duymadım," dedi Harry. "Yasal ve hükümet otoritesi de dahil. Sırrınızı saklayacağım."

Harry bu ifşanın Profesör Quirrell için yaratacağı tehlikeye değip değmeyeceğini sorma zahmetine girmedi. Savunma Profesörü aptal değildi.

Profesör Quirrell, "O halde gerçekten Salazar'ın soyundan gelip gelmediğinizi test etmeliyim," dedi ve sandalyesinden kalktı. Harry, hesaplamadan çok refleks ve içgüdüyle hareket ederek, kendi sandalyesinden de kalktı.

Bir bulanıklık, bir kayma, ani bir hareket oldu.

Harry panikle geriye doğru sıçrayışını yarıda , kollarını savurarak düşmemeye çalıştı, çılgınca bir adrenalin fışkırıyordu.

Odanın diğer ucunda bir metre yüksekliğinde bir yılan sallanıyordu, parlak yeşil ve karmaşık bir şekilde beyaz ve mavi şeritlerle süslenmişti. Harry onu tanıyacak kadar yılanbilim bilmiyordu, ama 'parlak renkli' kelimesinin 'zehirli' anlamına geldiğini biliyordu.

Hogwarts'ın Savunma Profesörü zehirli bir yılana dönüştükten sonra, ironik bir şekilde, sürekli kıyamet hissi azalmıştı.

Harry zorlukla yutkundu ve, "Selamlar - ah, hssss, hayır, ah, *selamlar*. "

" *Sso,* " diye tısladı yılan. " *, duyuyorum. Konuşuyorum, duyuyor musun?* "

" *Evet, duydum,*" diye tısladı Harry. " *Sen bir Animaguss musun?* "

" *Belli ki,*" diye tısladı yılan. " *Otuz yedi hükümdar, otuz dört numara: Animaguss ol. Eğer yapabiliyorsa, aklı başında herkes yapar. Thuss, çok nadir.* " Yılanın gözleri koyu çukurların içine yerleşmiş düz yüzeyler, koyu gri alanların içinde keskin siyah göz bebekleriydi. *"Bu konuşmanın en güvenli yolu. Görüyor musun? Başkaları bizi anlamıyor.* "

" *Yılan Animagi olsalar bile mi?* "

" *Sslytherin'in varisi istemedikçe olmaz.* " Yılan, Harry'nin beyninin alaycı kahkahalar olarak çevirdiği bir dizi kısa tıslama çıkardı. "*Sslytherin aptal değil. Ssnake Animaguss, Parsselmouth'la aynı değil. Sscheme'de büyük bir kusur olurdu.* "

Bu kesinlikle Parseltongue'un kişisel büyü olduğunu, yılanların öğrenilebilir bir dili olan bilinçli varlıklar olmadığını savunuyordu.

" *Ben kayıtlı değilim,*" diye tısladı yılan. Gözlerinin karanlık çukurları Harry'ye baktı. *"Animaguss kayıt altına alınmalı. Cezası iki yıl hapis. Sırrımı saklayacak mısın, evlat?* "

" *Evet,*" diye tısladı Harry. " *Asla sözünden dönmez.* "

Yılan şok geçirmiş gibi hareketsiz durur gibi oldu ve sonra tekrar sallanmaya başladı. " *Yedi gün sonra buraya geliyoruz. Görünmeden geçmek için pelerin getirin, zamanda ilerlemek için kum saati getirin -* "

" *Biliyor musun?* " diye tısladı Harry şok içinde. "*Nasıl -*"

Yine alaycı kahkaha olarak tercüme edilen kısa hızlı tıslamalar dizisi. "*Sen benim ilk sınıfıma geldin, hala diğer sınıflardayken, düşmanı turta ile vurdun, iki hafıza topu -* "

" *Boş ver,*" diye tısladı Harry. *"Aptalca bir soru, senin zeki olduğunu unutmuşum.* "

" *Unutmak aptalca* bir *şey,*" dedi yılan, ama tıslama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

" *Kum saati kısıtlı,*" dedi Harry. " *Dokuzuncu saate kadar kullanamazsınız.* "

Yılan başını yılansı bir şekilde salladı. *"Birçok kısıtlama var. Sadece sizin kullanımınıza kilitli, çalınamaz. Başka insanları taşıyamaz. Ama kesede taşınan yılanla birlikte gideceğini sanıyorum. Kum saatlerini kabuğun içinde, koğuşları rahatsız etmeden, kabuğun çevirirken hareketsiz tutmanın mümkün olduğunu düşünün. Yedi gün içinde test edeceğiz. Bunun ötesindeki planlardan bahsetmeyeceğiz. Kimseye bir şey söylemeyeceksin. Hiçbir beklenti belirtisi göstermeyin, hiç. Anladınız mı?* "

Harry başını salladı.

" *Ansswer in sspeech.* " "

Evet. "

" *Dediğimi yapacak mısın?* "

" *Evet. Ama,"* Harry, zihninin tereddütlü bir 'Ahhh'ı yılan diline nasıl çevirdiğini gösteren titrek bir *sesle*, "*Bu her neyse onu yapacağıma söz vermiyorum, sen -*"

Yılan, Harry'nin zihninin sert bir bakış olarak tercüme ettiği bir ürperti geçirdi. "*Tabii ki hayır. Bir sonraki toplantıda ayrıntıları tartışacağız.* "

Bulanıklık ve hareket tersine döndü ve Profesör Quirrell bir kez daha orada duruyordu. Bir an için Savunma Profesörü de yılanın sallandığı gibi sallanır gibi oldu ve gözleri soğuk ve düz göründü; sonra omuzları dikleşti ve bir kez insan oldu.

Ve kıyamet havası geri dönmüştü.

Profesör Quirrell'ın sandalyesi onun için geri çekildi ve o da sandalyeye oturdu. Profesör Quirrell kaşığını eline alırken, "Bunun ziyan olmasına izin vermenin bir anlamı yok," dedi, "yine de şu anda canlı bir fareyi tercih ederim. Gördüğünüz gibi insan zihnini giydiği bedenden asla tam olarak ayıramıyor..."

Harry yavaşça yerine oturdu ve yemeye başladı.

Profesör Quirrell bir süre sonra, "Demek Salazar soyu 'le birlikte ölmemiş," dedi. "Öyle görünüyor ki

İyi öğrencilerimiz arasında sizin Dark olduğunuz söylentileri yayılmaya başladı bile; bunu bilselerdi ne düşünürlerdi merak "

"Ya da bir Ruh Emici yok ettiğimi bilselerdi," dedi Harry ve omuz silkti. "Bir dahaki sefere ilginç bir şey yaptığımda bütün bu yaygaranın sona ereceğini düşünüyorum. Yine de Hermione'nin başı dertte, ona bir önerin olup olmadığını merak ediyordum."

Savunma Profesörü birkaç kaşık çorbayı sessizce içtikten sonra tekrar konuştuğunda sesi garip bir şekilde düzdü. "O kızı gerçekten önemsiyorsun."

Harry sessizce, "Evet," dedi.

"Sanırım bu yüzden seni Ruh Dönmesi'nden çıkarabildi?"

"Aşağı yukarı," dedi Harry. İfade bir bakıma doğruydu, ama tam olarak değil; bunamış benliğinin umurunda olmadığından değil, kafası karıştığından.

"Gençken benim böyle arkadaşlarım yoktu." Hâlâ aynı duygusuz ses. "Acaba yalnız olsaydın ne olurdu?"

Harry kendini durduramadan ürperdi. "Ona

minnettar hissediyor olmalısın."

Harry sadece başını salladı. Tam olarak değil, ama doğru.

"O zaman ben de senin yaşındayken şöyle bir şey yapabilirdim, eğer bunu yapabileceğim biri olsaydı -"

Benmerkezcilik

Padma Patil yemeğini biraz geç bitirmiş, saat yedi buçuğa yaklaşmıştı ve şimdi Ravenclaw yatakhanesine ve çalışma odalarına gitmek üzere Büyük Salon'dan hızlı adımlarla çıkıyordu. Dedikodu yapmak eğlenceliydi ve Granger'ın itibarını yerle bir etmek daha eğlenceliydi ama dikkatini okul ödevlerinden uzaklaştırabilirdi. Ertesi Herboloji dersine yetiştirmesi gereken, *lomillialor* ağacı hakkındaki on santimlik makaleyi ertelemişti ve bu gece bitirmesi gerekiyordu.

Uzun, kıvrımlı, dar bir taş koridordan geçerken fısıltı geldi, sanki tam arkasından geliyordu.

" *Padma Patil...* "

Şimşek gibi hızla döndü, asasını cüppesinin cebinden çıkarıp eline aldı bile, Harry Potter *ona* gizlice yaklaşıp bu kadar kolay korkutabileceğini düşündüyse -

Orada kimse yoktu.

Padma anında döndü ve diğer yöne baktı, eğer bu bir Vantrilokluk Büyüsü olsaydı -

Orada da kimse yoktu.

Fısıltılı iç çekiş tekrar geldi, yumuşak ve tehlikeliydi, hafif bir tıslama tınısı vardı.

" *Padma Patil, Slytherin kızı.* "

"Harry Potter, Slytherinli çocuk," dedi yüksek sesle.

Potter ve Kaos Lejyonu'yla defalarca savaşmıştı ve bunu bir şekilde Harry Potter'ın yaptığını biliyordu...

...Vantrilokluk Büyüsü sadece görüş alanında olmasına ve dolambaçlı koridorda hem ileri hem de geri doğru en yakın dönemeci rahatlıkla görebilmesine rağmen orada kimse yoktu...

...önemli değildi. Düşmanını tanıyordu.

Şimdi yanından fısıltılı bir kıkırdama geliyordu ve o da dönüp asasını fısıltıya doğrultarak "*Luminos!" diye* bağırdı. "

Kırmızı ışık huzmesi fırlayıp duvara çarptı ve kısa sürede solan kızıl bir parıltıyla aydınlandı.

Gerçekten işe yaramasını beklemiyordu. Harry Potter'ın görünmez olması *mümkün* değildi, gerçekten görünmez olamazdı, bu çoğu *yetişkinin* yapamayacağı bir sihirdi ve onun hakkındaki hikâyelerin onda dokuzuna asla inanmamıştı.

Fısıltılı ses tekrar güldü, şimdi onun diğer tarafındaydı.

"Harry Potter uçurumun kenarında duruyor," diye fısıldadı ses, şimdi kulağına çok yakın geliyordu, "o sallanıyor, ama sen, sen çoktan düşüyorsun, Slytherin kızı..."

"Şapka *benim* adımı hiç Slytherin olarak söylemedi, Potter!" Arkasını kollamak zorunda kalmamak için duvara yaslandı ve asasını saldırı pozisyonunda kaldırdı.

Yine yumuşak bir kahkaha. "Harry Potter son yarım saattir Ravenclaw ortak salonunda, Kevin Entwhistle ve Michael Corner'ın İksir provalarına yardım ediyor.

Tarifler. Ama bunun bir önemi yok. Sana bir uyarıda bulunmak için buradayım Padma Patil ve eğer bunu görmezden gelmeyi seçersen, bu senin bileceğin bir iş."

"Peki," dedi soğuk bir sesle. "Devam et ve beni uyar Potter, senden korkmuyorum."

"Slytherin bir zamanlar harika bir Evdi," dedi fısıltı; sesi şimdi daha hüzünlüydü. "Slytherin bir zamanlar seçmekten gurur duyacağın bir Evdi, Padma Patil. Ama bir şeyler ters gitti, bir şeyler bozuldu; Slytherin Evi'nde neyin ters gittiğini biliyor musun, Padma Patil?"

"Hayır, umurumda da değil!"

"Ama umursamalısın," dedi fısıltı, şimdi neredeyse duvara yaslanmış duran başının hemen arkasından geliyor gibiydi. "Çünkü sen hâlâ Seçmen Şapka'nın o seçimi sunduğu kızsın. Ravenclaw'u seçmenin Pansy Parkinson olmadığın ve ne yaparsan yap asla Pansy Parkinson olamayacağın anlamına mı geldiğini sanıyorsun?"

Her şeye rağmen, şimdi, küçük korku ürpertileri omurgasından yayılıyor ve teninin üzerinde dolaşıyordu. Harry Potter'ın gizli bir Legilimens olduğuna dair hikâyeleri o da duymuştu. Ama yine de dimdik durdu ve sesine tüm ısırganlığını katarak, "Slytherinler güç elde etmek için Karanlık'a gitti, tıpkı *senin* yaptığın gibi, Potter. Ve *ben* gitmeyeceğim, asla."

"Ama masum bir kız hakkında kötü söylentiler yayacaksın," diye fısıldadı ses, "kendi hırslarına ulaşmana yardımcı olmayacak olsa da ve kızın gücenebilecek güçlü müttefikleri olduğunu düşünmeden. Bu eski günlerin gururlu Slytherin'i değil, Padma Patil, bu

Salazar'ın gururu, Slytherin'in çürümüş hali, Padma Parkinson, Padma Malfoy değil..."

Hayatında hiç olmadığı kadar ürkmeye başlamıştı ve bunun *gerçekten* bir hayalet olabileceği ihtimali aklına gelmeye başlamıştı. Hayaletlerin kendilerini bu şekilde gizleyebildiklerini hiç duymamıştı ama belki de bunu genellikle yapmıyorlardı - çoğu hayaletin bu kadar *ürkütücü* olmadığından bahsetmeye *gerek* yok, sonuçta onlar sadece ölü insanlardı - "*Kimsin* sen? Kanlı Baron mu?"

"Harry Potter zorbalığa uğrayıp dövüldüğünde," diye fısıldadı ses, "tüm müttefiklerine intikam almaktan kaçınmalarını emretti; bunu hatırlıyor musun Padma Patil? Çünkü Harry Potter bocalıyor, ama henüz kaybetmiş değil; mücadele ediyor, tehlikede olduğunu biliyor. Ama Hermione Granger kendi müttefiklerinden böyle bir talepte bulunmadı. Harry Potter şu anda sana kızgın Padma Patil, kendi adına olabileceğinden çok daha fazla kızgın... ve onun kendi müttefikleri var."

İçinden bir ürperti geçti, bunun görünür olduğunu biliyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

"Oh, korkma," diye nefes aldı ses. "Sana zarar vermeyeceğim. Gördüğün gibi Padma Patil, Hermione Granger gerçekten masum. Uçurumun kenarında durmuyor, düşmüyor. Müttefiklerinden sana zarar vermekten kaçınmalarını istemedi, çünkü bu düşünce aklına bir olasılık olarak bile gelmedi. Ve Harry Potter çok iyi biliyor ki, Hermione Granger'ın hatırı için seni ya da incinmene neden olursa, Hermione Granger onunla bir daha asla konuşmaz, ta ki Güneş batana ve son yıldız gökyüzünde sönene kadar." Sesi şimdi çok üzgündü. "O gerçekten çok iyi kalpli bir kız, benim olmak isteyebileceğim gibi bir insan..."

"Granger Patronus Büyüsü yapamaz!" dedi Padma. "Eğer gerçekten de göründüğü kadar iyi biri olsaydı -"

"Patronus Büyüsü yapabilir *misin* Padma Patil? Bunu denemeye bile cesaret edemedin, sonucun ne korktun."

"Bu *doğru* değil*!* Zamanım yoktu, hepsi bu!"

Fısıltı devam etti. "Ama Hermione Granger arkadaşlarının önünde açıkça denedi ve büyüsü başarısız olduğunda şaşırdı ve dehşete düştü. Çünkü Patronus Büyüsü'nün çok az kişinin bildiği sırları var ve belki de artık benden başka kimse bilmiyor." Yumuşak, fısıltılı bir kıkırdama. "Işığının ortaya çıkmasını engelleyen şeyin onun ruhundaki bir leke olmadığı bilinsin. Hermione Granger, bu salonları büyüten Godric Gryffindor'un asla yapamadığı aynı nedenden dolayı Patronus Büyüsü yapamaz."

Koridor gittikçe soğuyordu, bundan emindi, sanki biri Üşütme Büyüsü kullanıyormuş gibi.

"Ve Hermione Granger'ın tek müttefiki Harry Potter değil." Şimdi bu fısıltıda kuru bir eğlence tonu vardı, ona aniden ve korkutucu bir şekilde Profesör Quirrell'ı hatırlattı. "Filius Flitwick ve Minerva McGonagall'ın ona oldukça düşkün olduğuna inanıyorum. O ikisi Hermione Granger'a ne yaptığını öğrenirlerse, sana daha az düşkün olabilecekleri aklına geldi mi? Açıkça müdahale etmeyebilirler belki; ama sana Ev Puanı vermekte biraz daha yavaş davranabilirler, fırsatları sana doğru yönlendirmekte biraz daha yavaş olabilirler -"

"Potter bana laf mı *attı*?"

Hayalet gibi bir kıkırdama, kuru bir heh-heh-heh. "O ikisinin aptal, sağır ve kör olduğunu mu düşünüyorsun?" Daha üzgün bir fısıltıyla, "Hermione Granger'ın onlar için değerli olmadığını mı düşünüyorsun?

onun acı çektiğini görmeyecekler mi? Bir zamanlar seni sevmiş olabilirler, onların parlak genç Padma Patil'i, ama sen bunu bir kenara atıyorsun..."

Padma'nın boğazı kurumuştu. Bunu hiç düşünmemişti, hem de hiç.

"Şimdi yürüdüğün bu yolda kaç kişinin seninle ilgileneceğini merak ediyorum Padma Patil. Kendini kız kardeşinden daha da uzaklaştırmak için bu kadarına değer mi? Parvati'nin ışığının gölgesi olmaya? En derin korkun her zaman onunla uyum içinde olmaktı, onunla *tekrar* uyum içinde olmak diyebilirim; ama kendini daha da farklı kılmak için masum bir kıza zarar vermeye değer mi? *Kötü* ikiz olmak zorunda mısın Padma Patil, peşinden koşacak başka bir iyilik bulamıyor musun?"

Kalbi göğsüne çarpıyordu. Bu konuyu daha önce hiç *kimseyle* konuşmamıştı.

"Öğrencilerin birbirlerine nasıl zorbalık ettiklerini hep merak etmişimdir," diye iç geçirdi ses. "Çocukların hayatı kendileri için nasıl zorlaştırdıklarını, okullarını kendi elleriyle bile nasıl hapishaneye çevirdiklerini. Neden insanlar kendi hayatlarını bu kadar tatsız hale getirirler? Sana cevabın bir kısmını verebilirim Padma Patil. Çünkü insanlar acıya neden olmadan önce durup düşünmezler, kendilerinin de incinebileceğini, kendi yanlışlarından acı çekebileceklerini hayal etmezler. Ama acı çekeceksiniz, evet Padma Patil, acı çekeceksiniz, eğer bu yolda kalırsanız. Şimdi Hermione Granger'a çektirdiğin yalnızlık acısını başkalarının korku ve güvensizliğinin acısını çekeceksin. Sadece senin için hak edilmiş olacak."

Asası elinde titriyordu.

"Ravenclaw'a gittiğinde tarafını seçmedin, kızım. Hayatını yaşama şekline, diğer insanlara ve kendine yaptıklarına göre tarafını seçtin. Başkalarının hayatını aydınlatacak mısın, yoksa karartacak mısın? Aydınlık ve Karanlık arasındaki seçim budur, Seçmen Şapka'nın haykırdığı herhangi bir kelime değil. Ve işin zor kısmı, Padma Patil, 'Aydınlık' demek değil, zor kısmı hangisinin hangisi olduğuna karar vermek ve yanlış yola girdiğinizde bunu kendinize itiraf etmektir."

Bir sessizlik oldu. Bir süre böyle devam etti ve Padma kovulduğunu anladı.

Padma asasını cebine geri koymaya çalışırken neredeyse düşürüyordu. Duvardan uzaklaşmak için bir adım attığında neredeyse düşüyordu ve gitmek için döndü -

"Aydınlık ve Karanlık arasında her zaman doğru seçim yapmadım," dedi fısıltı, şimdi yüksek sesle ve sertçe doğrudan kulağına. "Bilgeliğimi son söz olarak kabul etme kızım, sorgulamaktan korkma, çünkü denemiş olsam da bazen başarısız oldum, ah, evet, başarısız oldum. Ama gerçek bir masuma zarar veriyorsun ve bunu yaparak hiçbir ulaşamayacaksın, bu herhangi bir kurnaz plan için değil. Sadece size verdiği zevk uğruna acı çektiriyorsunuz. Aydınlık ve Karanlık arasında her zaman doğru seçim yapmadım, ama karanlık için kesin olarak bildiğim bir şey var. Masum bir kıza zarar veriyorsun ve sadece müttefiklerinin sana karşı hareket etmesine tahammül edemeyecek kadar nazik olduğu için intikamdan kaçıyorsun. Bunun için seni incitemem, o yüzden sadece buna saygı duyamayacağımı bil. Slytherin'e layık değilsin; git ve Herboloji ödevini yap, Ravenclaw kızı!"

Son fısıltı, neredeyse bir yılan gibi ses çıkaran daha yüksek bir tıslamayla çıktı ve Padma kaçtı, sanki Lethifoldlar onu kovalıyormuş gibi koridorlarda kaçtı, koridorlarda koşmakla ilgili kurallara aldırmadan koştu, hatta

kendisine şaşkınlıkla bakan diğer öğrencileri geçtikten sonra durmadı, nabzı ensesinde atarak Ravenclaw yatakhanelerine kadar koştu, kapı ona "Güneş neden gece değil de gündüz parlıyor?" sordu ve cevabını tutarlı hale getirebilmesi için üç deneme yapması gerekti, sonra kapı açıldı ve gördü -

- Kimi genç, kimi yaşlı birkaç kız ve erkek ona bakıyordu ve beşgen masanın bir köşesinde Harry Potter, Michael Corner ve Kevin Entwhistle ders kitaplarından başlarını kaldırmış bakıyorlardı.

"Yüce Merlin!" diye haykırdı Penelope Clearwater, koltuğundan . "Sana ne oldu, Padma?"

"Ben," diye kekeledi, "Ben, ben - bir hayalet - duydum."

"Kanlı Baron değildi, değil mi?" dedi Clearwater. Asasını çekti ve bir an sonra elinde bir fincan tutuyordu ve bir *Aguamenti* sonra fincan suyla doldu. "Al, iç bunu, otur -"

Padma beşgen masaya doğru adım atmaya başlamıştı bile. Harry Potter'a baktı, o da sakin, ciddi ve biraz da üzgün bakışlarıyla ona bakıyordu.

" Bunu *sen* yaptın!" Padma dedi ki. "Nasıl - - bu ne cüret!"

Ravenclaw yatakhanesinde ani bir sessizlik oldu.

Harry sadece ona baktı.

"Size yardımcı olabileceğim bir var mı?" diye sordu.

"İnkâr etme," dedi Padma, sesi titreyerek, "o hayaleti üzerime *saldın*, *dedi* -"

"Ciddiyim," dedi Harry. "Sana yardım edebilir miyim? Sana yiyecek bir şeyler getireyim, gazoz alayım, ödevine yardım edeyim ya da buna benzer bir şey?"

Herkes bakıyordu.

"Neden?" Padma söyledi. Söyleyecek başka bir şey bulamıyordu, anlamıyordu.

"Çünkü bazılarımız uçurumun kenarında duruyor," dedi Harry. "Ve aradaki fark, başkaları için yaptıklarınızdır. Sana konuda yardım etmeme izin verir misin Padma, lütfen?"

Ona baktı ve o anda, onun da kendisi gibi kendi uyarısını aldığını anladı.

"Ben..." dedi. "*Lomillialor* üzerine altı inç yazmam gerekiyor -"

Harry, "Yurt odama gidip Bitki Bilimi eşyalarımı alayım," dedi. Beşgen masadan kalktı, Entwhistle ve Corner'a baktı. "Üzgünüm çocuklar, sonra görüşürüz."

Harry Potter merdivenlere doğru yürürken hiçbir şey söylemediler, sadece yurt odasındaki diğer herkesle birlikte baktılar.

Ve tam başlarken, "Ve *o* konuşmak istemediği sürece kimse onu sorularla rahatsız etmeyecek, umarım herkes *bunu anlamıştır?* "

"Anladım," dedi birinci sınıfların çoğu ve bazı büyük öğrenciler, birkaçının sesi oldukça korkmuş geliyordu.

Ve Harry Potter'la *lomillialor* odunu dışında pek çok şey hakkında konuştu - hatta tekrar

Parvati'yle olan uyumundan daha önce hiç *kimseye* bahsetmemişti ama Harry'nin hayalet müttefiki bunu zaten biliyordu. Ve Harry elini kesesine atıp bazı *tuhaf* kitaplar çıkarmış, bunları tamamen gizli kalması koşuluyla ona ödünç vermiş, eğer bu kitapları anlayabilirse düşünce yapısının bir daha asla Parvati'yle uyuma giremeyecek kadar değişeceğini söylemişti...

Saat dokuzda, Harry gitmesi gerektiğini söylediğinde, kompozisyonun sadece yarısı bitmişti.

Harry çıkarken durup ona baktığında ve Slytherin'e layık olduğunu düşündüğünü söylediğinde, az önce ona ne söylendiğini ve kimin söylediğini anlamadan önce bir dakika boyunca kendini iyi hissetti.

Padma o sabah kahvaltıya indiğinde Mandy'nin onu gördüğünü ve Ravenclaw masasında yanında oturan kıza bir şeyler fısıldadığını gördü.

Kızın banktan kalkıp kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

Padma dün gece o kızın diğer yatakhanede kalmasına sevinmişti; ama şimdi düşününce bu daha kötüydü, şimdi *herkesin* önünde yapmak zorundaydı.

Ama Padma terliyor olsa da ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kız yaklaştı - "Özür

dilerim."

"Ne?" dedi Padma. Bu *onun* cümlesiydi.

"Özür dilerim," diye tekrarladı Hermione Granger. Sesi herkesin duyabileceği kadar yüksekti. "Ben... Harry'den bunu yapmasını ben istemedim ve öğrendiğimde ona çok kızdım ve bunu bir daha *kimseye* yapmayacağına dair söz verdirdim ve bir hafta boyunca onunla konuşmayacağım... *Gerçekten* çok üzgünüm, Bayan Patil."

Hermione Granger'ın sırtı kaskatı kesilmişti, yüzü kaskatı kesilmişti, yüzündeki ter görülebiliyordu.

"Um," dedi Padma. Artık kendi düşünceleri de karmakarışıktı...

Padma'nın bakışları Ravenclaw masasına kaydı, orada bir çocuk ellerini kucağında kenetlemiş, gergin gözlerle onları izliyordu.

Daha önce:

"Sana *daha nazik* olmanı söylemiştim*!* " diye haykırdı Hermione.

Harry terlemeye başlamıştı. Hermione'nin ona bağırdığını daha önce hiç duymamıştı ve boş sınıfta oldukça gürültülüydü.

"Ben - ama - ama ben iyiydim!" Harry itiraz etti. "Onu neredeyse *kurtardım*, Padma yanlış bir yola girmişti ve ben onu bu yoldan döndürdüm! Muhtemelen daha mutlu olması için tüm hayatını değiştirdim! Ayrıca, Profesör Quirrell'ın yapmamı önerdiği şeyin *orijinal* versiyonunu duymalıydın -" Harry o anda ne söylediğini fark etti ve ağzını bir saniye geç kapattı.

Hermione kestane rengi buklelerini tuttu, Harry'nin daha önce ondan görmediği bir hareketti bu. "Ne yapmamı söyledi? Onu *öldürmemi* mi?"

Savunma Profesörü, Harry'ye kendi sınıfı içindeki ve dışındaki tüm kilit nüfuzlu öğrencileri tespit etmesini ve tüm Hogwarts dedikodu değirmeninin kontrolünü ele geçirmeye çalışmasını önermiş, bunun Hogwarts'a giden her gerçek Slytherin için genel olarak yararlı ve eğlenceli bir meydan okuma olduğunu belirtmişti.

" bir şey yok," dedi Harry çabucak, "sadece genel bir şekilde söylentiler yayan insanlar üzerinde etkili olmam gerektiğini söyledi ve *ben de* bunun *güzel* bir versiyonunun Padma'yı tehdit etmeye çalışmak yerine yaptığı şeyin anlamı ve eylemlerinin olası sonuçları hakkında doğrudan bilgilendirmek olacağına karar verdim -"

" *Sen buna birini tehdit etmemek mi diyorsun?* "
Hermione'nin elleri şimdi saçlarını çekiyordu.

"Um..." Harry dedi ki. "Sanırım kendini *biraz* tehdit altında hissetmiş olabilir, ama Hermione, insanlar yanlarına kâr kalacağını düşündükleri her şeyi yaparlar, kendilerine zarar vermiyorsa başkalarına ne kadar zarar verdiğini umursamazlar, Padma senin hakkında yalanlar yaymanın *hiçbir* sonucu olmayacağını düşünüyorsa *elbette* bunu yapmaya devam edecektir -"

"Ve sen de bunun hiçbir sonucu olmayacağını düşünüyorsun. yaptın mı?"

Harry'nin midesi aniden bulandı.

Hermione'nin yüzünde Harry'nin hayatında gördüğü en kızgın ifade vardı. "Sence diğer öğrenciler şimdi senin hakkında ne düşünüyor, Harry? *Benim hakkımda?* Eğer Harry Hermione hakkında hoşlanmazsa, hayaletleri üzerine salacaksın, böyle mi düşünmelerini istiyorsun?"

Harry ağzını açtı ve hiçbir kelime çıkmadı, sadece... aslında bu şekilde düşünmemişti...

Hermione kitaplarını masadan almak için uzandı ve onları yere çarptı. "Seninle bir hafta boyunca konuşmayacağım ve herkese seninle bir hafta boyunca konuşmayacağımı ve *nedenini* söyleyeceğim ve *belki* bu az önce yaptığın şeyin bir kısmını geri alır. Ve o haftadan sonra ne yapacağıma karar vereceğim, sanırım "

" *Hermione!* " Harry'nin kendi sesi bir çaresizlik çığlığına dönüştü. " *Yardım etmeye çalışıyordum!* "

Kız geri döndü ve sınıf kapısını açarken ona baktı.

"Harry," dedi ve sesi öfkesinin altında biraz titredi, "Profesör Quirrell seni karanlığın içine çekiyor, gerçekten öyle, ciddiyim, Harry."

"Bu... o değildi, yapmamı söylediği şey bu değildi, bu sadece *bendim* -"

Hermione'nin sesi artık neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Bir gün onunla yemeğe çıkacaksın ve karanlık tarafın geri gelecek, hatta belki de hiç geri gelmeyeceksin."

"Sana söz veriyorum," dedi Harry, "öğle yemeğinden döneceğim."

Bunu söylerken düşünmüyordu bile.

Hermione arkasını dönüp dışarı çıktı kapıyı arkasından çarptı.

Harry'nin İç Eleştirmeni, *dramatik ironi yasalarına başvurmanın bir yolu, moron,* diye gözlemledi. *Şimdi bu Cumartesi öleceksin, son sözlerin 'Özür dilerim Hermione' olacak ve*

Yaptığı son şeyin kapıyı çarpmak olmasından her zaman pişmanlık duyacak.

Oh, kapa .

Padma kahvaltıda Hermione'yle oturup diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle hayaletin ona duyması gereken önemli şeyler söylediğini ve Harry Potter'ın bunu yapmakta haklı olduğunu söylediğinde, sonrasında daha az korkanlar olduğu gibi daha çok korkanlar da oldu.

Ve daha sonra insanlar Hermione hakkında daha az kötü şey söylediler, en azından ilk yıl, en azından Harry Potter'ın duyabileceği yerlerde.

Profesör Flitwick Harry'ye Padma'ya olanlardan kendisinin sorumlu olup olmadığını sorduğunda, Harry evet deyince, Profesör Flitwick ona iki gün ceza alacağını söyledi. Sadece bir hayalet olsa ve Padma yaralanmamış olsa bile, yine de bu bir Ravenclaw öğrencisi için kabul edilebilir bir davranış değildi. Harry başını salladı ve Profesör'ün bunu neden yapmak zorunda kaldığını anladığını ve itiraz etmeyeceğini söyledi; ama bunun Padma'yı değiştirmiş gibi göründüğünü düşünürsek, Profesör Flitwick gerçekten de yanlış bir şey yaptığını mı düşünüyordu? Profesör Flitwick durakladı, sanki gerçekten düşünmüş gibiydi, sonra da Harry'ye ciddi bir sesle, diğer öğrencilerle normal bir şekilde nasıl ilişki kuracağını öğrenmesi gerektiğini söyledi.

Ve Harry bunun Profesör Quirrell'ın ona asla vermeyeceği bir tavsiye olduğunu düşünmeden edemedi.

Harry, bunu Profesör Quirrell'in yöntemiyle, normal *Slytherin* yöntemiyle, Padma'yı ve *Slytherin*'leri bir araya getirmek için olumlu ve olumsuz teşviklerin bir karışımıyla yapsaydı

diğer dedikodu tacirleri onun açık kontrolü altında olsaydı, Padma bundan bahsetmezdi ve Hermione bunu asla öğrenemezdi...

...bu durumda Padma kurtarılamazdı, yanlış yolda kalmaya devam ederdi ve sonunda kendisi de bunun acısını çekerdi. Harry, Zamana Dönüşmüş ve görünmezken ve Vantrilokluk Büyüsü'nü kullanırken Padma'ya herhangi bir şekilde *yalan* söylemiş gibi değildi.

Harry hâlâ doğru şeyi mi, yoksa doğru bir şeyi mi yaptığından emin değildi ve Hermione de onunla konuşmamaktan vazgeçmemişti - gerçi Padma'yla çok konuşuyordu. Tek başına çalışmaya geri dönmek Harry'nin beklediğinden daha çok canını yakmıştı; sanki beyni uzun zamandır geliştirdiği yalnız kalma becerisini çoktan unutmaya başlamıştı.

Cumartesi günü Profesör Quirrell'la yiyeceğimiz öğle yemeğine kadar geçen günler çok ama çok yavaş geçiyor gibiydi.

Başlık Redakte Edildi, Bölüm 1

Cumartesi.

Harry Cuma gecesi uykuya dalmakta güçlük çekmişti, bunun olabileceğini tahmin etmişti, bu yüzden de önceden bir uyku iksiri almaya karar vermişti; gergin olduğunu belli etmemek için de iksiri birkaç ay önce Fred ve George'dan almaya karar vermişti. *(Hazırlıklı olun, bu izci çocuklarının ...)*

Böylece Harry tamamen dinlenmişti ve kesesinde neredeyse sahip olduğu ve ihtiyaç duyabileceği her şey vardı.
Harry aslında kesenin hacim sınırlamasına takılmıştı; büyük bir yılanı saklaması gerekeceğini ve kim bilir başka neleri saklaması gerekebileceğini göz önünde bulundurarak, araba aküsü gibi bazı hantal eşyaları çıkarmıştı. Artık araba aküsü büyüklüğünde bir şeyi dört dakika içinde Dönüştürebilecek noktaya gelmişti, yani çok büyük bir kayıp sayılmazdı.

Harry acil durum fişeklerini, oksiasetilen kaynak torçunu ve yakıt tankını saklamıştı, çünkü yakılacak şeyleri öylece Transfigure edemezdiniz.

(Hazırlıklı olun, hayat boyunca ilerlerken...)

Mary'nin Yeri.

Garson kız siparişlerini alıp onları selamladıktan ve odadan çıktıktan sonra Profesör Quirrell sadece dört Büyü yaptı ve sonra büyük bir önemi olan hiçbir şey hakkında konuşmadılar, sadece Profesör Quirrell'in Karanlık Lord'un Savunma pozisyonu üzerindeki lanetinin nasıl olduğuna dair karmaşık tezi hakkında konuştular.

düellonun düşüşüne yol açtığını ve bunun büyülü Britanya'daki sosyal gelenekleri nasıl değiştirdiğini anlattı. Harry dinledi, başını salladı ve akıllıca şeyler söyledi, bir yandan da kalbinin atışını kontrol etmeye çalışıyordu.

Sonra garson kız yemeklerini getirerek tekrar içeri girdi ve bu kez, garson kız gittikten bir dakika sonra, Profesör Quirrell kapının kapanıp kilitlenmesini işaret etti ve yirmi dokuz güvenlik büyüsü söylemeye başladı; Mr Bester'ın sıralamasında yer alanlardan biri bu kez dışarıda kalmıştı, bu da Harry'yi biraz şaşırtmıştı.

Profesör Quirrell Büyüsünü bitirdi -

- sandalyesinden kalktı -

- mavi ve beyaz şeritli yeşil bir yılana dönüştü.

- "*Aç mısın evlat? Karnınızı çabuk doyurun, hem güce hem de zamana ihtiyacımız olacak.* "

Harry'nin gözleri biraz irileşmişti ama, "*Kahvaltıda iyi yedim,*" diye tısladı ve sonra hızla eriştеleri ağzına atmaya başladı.

Yılan düz gözleriyle bir onu izledi ve sonra tısladı, "*Burada açıklama yapmak istemiyorum. İlk önce başka bir yerde olmayı tercih edin. Odadan ayrıldığımıza dair bir işaret vermeden, hizmet almadan ayrılmamız gerekiyor.* "

" *Böylece kimse bizi izleyemez,*" diye tısladı Harry.

" *Evet. Benden bu kadar mı korkuyorsun, evlat? Cevap vermeden önce düşün. Senden önemli bir isteğim olacak, bu da gerektiriyor; ne olursa olsun hayır diyorsan, şimdi de hayır de.* "

Harry bakışlarını yılanın yassı gözlerinden ayırıp tekrar soslu eriştesine baktı ve düşünürken bir lokma daha, sonra bir tane daha yedi.

Savunma Profesörü... en hafif deyimiyle belirsiz bir figürdü; Harry onun bazı hedeflerini çözdüğünü düşünüyordu, ama diğerleri gizemini koruyordu.

Ama Profesör Quirrell, Harry'yi çağıranları durdurmak için iki yüz kızı yere sermişti. Profesör Quirrell, Ruh Emici'nin Harry'nin asası aracılığıyla kanını emdiğini anlamıştı. Savunma Profesörü iki haftalık bir süre içinde Harry'nin hayatını iki kez kurtarmıştı.

Bu da Savunma Profesörünün Harry'*yi sonraya* sakladığı anlamına gelebilirdi, yani gizli amaçları vardı. Gerçekten de, art niyet olduğu *kesindi*. Profesör Quirrell bunu bir hevesle yapmıyordu. Ama Profesör Quirrell Harry'ye Okklumans öğrettiğini de görmüştü, Harry'ye nasıl kaybedeceğini de öğretmişti... Savunma Profesörü Harry Potter'dan bir şekilde yararlanmak istiyorsa, bu zayıflamış değil, güçlenmiş bir Harry Potter gerektiren bir kullanımdı. Bir arkadaş tarafından kullanılmanın anlamı buydu, sizi zayıflatmak yerine güçlendirmek isterlerdi.

Ve Savunma Profesörü'nde bazen soğuk bir hava, sesinde acılık ya da bakışlarında boşluk varsa, Profesör Quirrell'ın bunu görmesine izin verdiği tek kişi Harry'ydi.

Harry, Profesör Quirrell'la hissettiği akrabalık duygusunu kelimelerle nasıl tarif edeceğini tam olarak bilmiyordu, Savunma Profesörünün Harry'nin büyücülük dünyasında tanıştığı tek *net düşünen* kişi olduğunu söylemek dışında. Er ya da geç herkes Quidditch oynamaya, zaman makinelerine koruyucu kabuklar koymamaya ya da

Ölüm onların dostuydu. Niyetlerinin ne kadar iyi olduğunun bir önemi yoktu. Er ya da geç, genellikle de daha erken, beyinlerinin derinliklerinde bir şeylerin karıştığını gösterirlerdi. Profesör Quirrell hariç herkes. Büyücülük dünyasında ikisinin yalnız olması, borçlu olunan herhangi bir şeyin, hatta kişisel hoşlanmanın ötesine geçen bir bağdı. Ve eğer Savunma Profesörü zaman zaman biraz korkutucu ya da biraz Karanlık göründüyse, bu bazı insanların Harry hakkında söyledikleriyle aynıydı.

" *Sana güvenmiyorum*," diye tısladı Harry.

Ve yılan planın ilk aşamasını açıkladı.

Harry erişteden son bir çatal dolusu aldı, çiğnedi. Yanında, Profesör Quirrell, şimdi yeniden insan kılığına girmiş, sanki özel bir şey gibi sakin sakin çorbasını içiyordu.

Sonra Harry yutkundu ve aynı anda sandalyesinden kalktı, kalbinin göğsünde hızla çarpmaya başladığını hissediyordu. Aldıkları güvenlik önlemleri kelimenin tam anlamıyla olabilecek en sıkı önlemlerdi...

"Test etmeye hazır mısınız, Bay Potter?" Profesör Quirrell sakince konuştu.

Bu bir test *değildi*, ama Profesör Quirrell bunu yüksek sesle, insan diliyle, hatta Profesör Quirrell'in daha fazla Büyüyle güvence altına aldığı sınıra kadar taranmış bu odada bile söylemezdi.

Harry elinden geldiğince rahat bir tavırla, "Evet," dedi.

Birinci adım.

Harry kesesine "Pelerin" dedi, Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı sonra keseyi kemerinden çıkarıp masanın diğer tarafına doğru fırlattı.

Savunma Profesörü oturduğu yerden kalktı, asasını çekti, eğildi ve asasını keseye dokundurarak sessiz bir büyü mırıldandı. Yeni büyüler, Profesör Quirrell'in yılan formunda keseye tek başına girip tek başına çıkabilmesini ve kesenin içindeyken dışarıda neler olup bittiğini duyabilmesini sağlayacaktı.

İkinci adım.

Profesör Quirrell kesenin yanında eğildiği yerden kalkıp asasını yerine koyarken, asası Harry'ye doğru yöneldi ve Harry'nin göğsünde, Zaman Döndürücü'nün yattığı yerin yakınında kısa bir sürünme hissi oldu, sanki ürpertici bir şey ona dokunmadan çok yakınından geçmiş gibiydi.

Üçüncü adım.

Savunma Profesörü tekrar bir yılana dönüştü ve kıyamet hissi azaldı; yılan keseye doğru ve içine girdi, kesenin ağzı yeşil şekli kabul etmek için açıldı ve ağız kuyruğun arkasında tekrar kapandığında, kıyamet hissi daha da azaldı.

Dördüncü adım.

Harry asasını çekti, bunu yaparken hareketsiz durmaya dikkat ediyordu, böylece Zaman Döndürücü, Profesör Quirrell'ın kum saatini kabuğun içine sabitlediği yerden hareket etmeyecekti. Harry, *"Wingardium Leviosa,"* diye mırıldandı ve kese ona doğru süzülmeye başladı.

Yavaşça, yavaşça, Profesör Quirrell'ın söylediği gibi, kese Harry'ye doğru süzülmeye başladı, Harry kesenin açıldığına dair bir işaret olup olmadığını anlamak için tetikte bekledi, bu durumda Harry Hover Büyüsü'nü kullanarak keseyi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kendisinden uzaklaştıracaktı.

Kese Harry'nin bir metre yakınına geldiğinde, kıyamet duygusu geri geldi.

Harry keseyi kemerine yeniden taktığında, kıyamet duygusu her zamankinden daha güçlüydü, ama yine de bunaltıcı değildi; katlanılabilirdi.

Profesör Quirrell'ın Animagus formu Harry'nin kalçasında duran kesenin geniş alanında yatarken bile.

Beşinci adım.

Harry asasını kınına soktu. Diğer eli hâlâ Görünmezlik Pelerini'ni tutuyordu ve Harry pelerini üzerine çekti.

Altıncı adım.

Ve böylece, Profesör Quirrell'ın şahsen ve daha da güvenli hale getirdiği, olası her türlü büyüye karşı korunaklı o odada, Harry ancak gerçek Görünmezlik Pelerini'ni giydikten *sonra* gömleğinin altına uzanıp Zaman Döndürücü'nün dış kabuğunu bir kez büktü.

Zaman Döndürücü'nün iç kum saati sabit ve hareketsiz kaldı, ayar onun etrafında döndü -

Yiyecekler masadan kayboldu, sandalyeler yerlerine geri sıçradı, kapı hızla açıldı.

Mary'nin Odası olması gerektiği gibi terk edilmişti, çünkü Profesör Quirrell daha önce sahte bir isimle Mary'nin Yeri'yle irtibata geçerek odanın bu saatte müsait olup olmayacağını sormuştu - rezervasyon yaptırmak ya da iptal edilmiş bir rezervasyonu not etmek için değil, sadece bilgi almak için.

Yedinci adım.

Görünmezlik Pelerini'nin altında kalan Harry açık kapıdan çıktı. Mary'nin Yeri'nin fayans döşeli koridorlarından geçerek, yeni gelenleri karşılayan, sahibi Jake tarafından işletilen, iyi stoklanmış bara gitti. Barda sadece birkaç kişi vardı, sabah öğle yemeğinden önceydi ve Harry birkaç dakika boyunca kapının yanında görünmez bir şekilde beklemek zorunda kaldı, sohbetin mırıltısını ve alkolün şırıltısını dinledi, sonra kapı açılıp iri yarı, güler yüzlü bir İrlandalı içeri girdi ve Harry onun ardından sessizce dışarı süzüldü.

Sekizinci adım.

Harry bir süre yürüdü. Diagon Yolu'ndan daha küçük bir ara sokağa saptığında Mary'nin Yeri'nden epey uzaklaşmıştı; bu sokağın sonunda, pencereleri karanlığa büyülenmiş, karanlık bir dükkân vardı.

Dokuzuncu adım.

"Kılıç balığı kavun dostum," diye parolayı kilide söyledi Harry ve kilit tık diye açıldı.

Dükkanın içi de karanlıktı, açık kapıdan gelen ışık kısa bir süreliğine aydınlatarak geniş ve boş bir odayı gösteriyordu. Savunma Profesörüne göre, bir zamanlar burada faaliyet gösteren mobilya dükkânı birkaç ay önce iflas etmişti ve dükkâna el konulmuştu ama henüz yeniden satılmamıştı. Duvarlar sade bir beyaza boyanmıştı, ahşap zemin çizik ve cilasızdı, tek bir kapalı kapı

Arka duvar; bir zamanlar burası bir sergi salonuydu, ama şimdi hiçbir şey göstermiyor.

Kapı Harry'nin arkasından tıkırdayarak kapandı ve ardından zifiri karanlık çöktü.

Onuncu adım.

Harry asasını çıkardı ve "*Lumos*" diyerek odayı beyaz bir ışıkla aydınlattı; kemerinden kesesini çıkardı (parmaklarıyla kavrarken kıyamet duygusu biraz daha keskinleşti) ve hafifçe odanın diğer tarafına fırlattı (kıyamet duygusu neredeyse tamamen kayboldu). Ve sonra Görünmezlik Pelerini'ni çıkarmaya başladı, sesi tıslarken bile, *"Tamamdır*. "

Onbirinci adım.

Keseden yeşil bir baş çıktı ve kısa bir süre sonra yılan sürünerek dışarı çıkarken onu bir metre uzunluğunda yeşil bir gövde izledi. Bir an sonra yılan Profesör Quirrell'a dönüştü.

On ikinci adım.

Savunma Profesörü otuz Büyüyü ezbere okurken Harry sessizce bekledi.

Profesör Quirrell sözlerini bitirdiğinde sakince, "Pekâlâ," dedi. "Şu anda hâlâ bizi izleyen biri varsa, her halükârda sonumuz geldi demektir, bu yüzden açıkça ve insan formunda konuşacağım.
Korkarım Parseltongue bana pek uymuyor, çünkü ne Salazar'ın soyundan geliyorum ne de gerçek bir yılanım."

Harry başını salladı.

"Evet, Bay Potter," dedi Profesör Quirrell. Bakışları niyetliydi, soluk mavi gözleri koyu renkti ve gelen beyaz ışıkta gölgelenmişti

Harry'nin asasından. "Yalnızız ve ve sana sormam gereken önemli bir soru var."

"Devam et," dedi Harry, kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Büyülü Britanya hükümeti hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Harry'nin beklediği tam olarak bu değildi, ama yeterince yakındı, bu yüzden Harry, "Sınırlı bilgime dayanarak, hem Bakanlığın hem de Wizengamot'un aptal, yozlaşmış ve kötü göründüğünü söyleyebilirim," dedi.

"Doğru," dedi Profesör Quirrell. "Neden sorduğumu anlıyor musunuz?"

Harry derin bir nefes aldı ve Profesör Quirrell'ın gözlerinin içine baktı. Harry sonunda, yetersiz kanıtlardan şaşırtıcı çıkarımlar yapmanın yolunun cevabı önceden bilmek olduğunu anlamıştı ve bu cevabı tam bir hafta önce tahmin etmişti. Sadece ufak bir düzeltme gerekiyordu...

"Beni sizin gibi ilginç insanlarla dolu gizli bir örgüte katılmaya davet etmek üzeresiniz," dedi Harry, "amaçları büyülü Britanya hükümetini reforme etmek ya da devirmek olan bir örgüte ve evet, ben de ."

Hafif bir duraklama oldu.

Profesör Quirrell, "Korkarım bu konuşmayı yönlendirmek istediğim yer tam olarak burası değil," dedi. Dudaklarının kenarları hafifçe seğiriyordu. "Ben sadece son derece haince ve yasadışı bir şey yapmak için sizden yardım istemeyi planlıyordum."

Kahretsin, diye düşündü Harry. Yine *de*, Profesör Quirrell o... " et."

"önce," dedi Profesör Quirrell. Sesinde artık hiç ciddiyet yoktu. " Bu tür isteklere açık mısınız, Bay Potter? Tekrar söylüyorum, eğer ne olursa olsun hayır diyecekseniz, şimdi hayır demelisiniz. Merakınız sizi başka türlü davranmaya itiyorsa, bastırın."

"Haince ve yasadışı olması beni rahatsız etmiyor," dedi Harry. "Riskler beni rahatsız eder ve risklerin orantılı olması gerekir, ama *senin* anlamsızca risk aldığını düşünemiyorum."

Profesör Quirrell başını salladı. "Yapmam. Bu, sizinle olan dostluğumu ve Hogwarts'taki öğretmenlik pozisyonuma duyulan güveni korkunç bir şekilde kötüye kullanmak olur -"

"Bu kısmı atlayabilirsin," dedi Harry.

Dudakları tekrar kıpırdadı ve sonra düzleşti. "O zaman bunu atlayacağım. Bay Potter, bazen gerçeklerle yalan söylemeyi bir oyun haline getiriyorsunuz, anlamlarınızı için kelimelerle oynuyorsunuz. Ben de bunu eğlenceli bulurum. Ama size bugün ne yapacağımızı umduğumu *söylersem*, Mr. Potter, bu konuda *yalan söyleyeceksin*. İster düşman ister en yakın arkadaşın olsun, bunu soran herkese tereddüt etmeden, kelime oyunu yapmadan ya da ima etmeden doğrudan yalan söyleyeceksin. Malfoy'a, Granger'a ve McGonagall'a yalan söyleyeceksin. Her zaman ve hiç tereddüt etmeden, hiçbir şey bilmeseydiniz nasıl konuşacaksanız öyle konuşacaksınız, onurunuzu hiç düşünmeden. Bu da böyle olmalı."

Sonra bir süre sessizlik oldu.

Bu, Harry'nin ruhunun bir kısmıyla ölçülen bir bedeldi.

"Henüz bana söylemeden..." dedi Harry. "İhtiyacın çaresiz olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Yardımınıza çok ihtiyacı olan biri var," dedi Profesör Quirrell basitçe, "ve ona sizden başka yardım edebilecek kimse yok."

sessizlik daha oldu ama uzun sürmedi.

"," dedi Harry . "Bana görevden bahset."

Savunma Profesörü'nün koyu renk cüppesi, siluetinin Harry'nin asasının beyaz ışığını engellemesiyle duvardaki gölgede bulanıklaşıyor gibiydi. "Sıradan bir Patronus Büyüsü, Mr Potter, Ruh Emici'nin korkusunu yok eder. Ama Ruh Emiciler yine de sizi onun içinden görürler, orada olduğunuzu bilirler. Sadece sizin Patronus Büyünüz değil. Onları kör ediyor, ya da kör etmekten fazlasını yapıyor. Pelerinin altında gördüğüm şey, sen onu öldürürken bize doğru bakmıyordu bile; sanki ölürken bile varlığımızı unutmuş gibiydi."

Harry başını salladı. Bir Ruh Emici'yle antropomorfizmin ötesinde, gerçek varlığı düzeyinde yüzleştiğinizde bu şaşırtıcı değildi. Ölüm son düşman olabilirdi, ama hissedebilen bir düşman değildi. İnsanlık çiçek hastalığını yok ettiğinde, çiçek hastalığı karşılık vermemişti.

"Bay Potter, Gringotts'un merkez şubesi goblinlerin bildiği her türlü yüksek ve alçak büyüyle korunuyor. Yine de o kasalar başarıyla soyuldu; çünkü büyücülüğün yapabildiğini büyücülük geri alabilir. Ve yine de hiç kimse Azkaban'dan kaçamadı. Hiç kimse. Her büyü için bir karşı büyü, her koğuş için bir bypass vardır. Nasıl olur da hiç kimse Azkaban'dan kurtarılamaz?"

"Çünkü Azkaban'da yenilmez bir şey var," dedi Harry. "O kadar korkunç bir şey ki, kimse onu yenemez."

Mükemmel güvenliklerinin kilit taşı buydu, öyle olmalıydı, insani hiçbir şey olmamalıydı. Azkaban'ı koruyan Ölüm'dü.

"Ruh Emiciler yemeklerinin ellerinden alınmasından hoşlanmazlar," dedi Profesör Quirrell. Sesine soğukluk girmişti artık. "Biri denerse biliyorlar. Orada yüzden fazla Ruh Emici var ve muhafızlarla da konuşuyorlar. Bu kadar basit, Bay Potter. Eğer güçlü bir büyücüyseniz Azkaban'a girmek de çıkmak da zor değil. Ruh Emicilere ait olan herhangi bir şeyi dışarı çıkarmaya çalışmadığınız sürece."

"Ama Ruh Emiciler yenilmez *değil*," dedi Harry. Bu düşünceyle tam o anda Patronus Büyüsü yapabilirdi. "Öyle olduklarına asla inanma."

Profesör Quirrell'in sesi çok sessizdi. "Ruh Emici'nin karşısına ilk kez çıktığında, başarısız olduğunda nasıl hissettiğini hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Ve sonra midesinde ani bir bulantıyla, Harry bunun nereye gittiğini biliyordu; bunu daha önce görmeliydi.

Profesör Quirrell, "Azkaban'da masum bir insan var," dedi.

Harry başını salladı, boğazında bir yanma hissi vardı, ama ağlamadı.

"Sözünü ettiğim kişi Imperius Laneti altında değildi," dedi Savunma Profesörü, koyu renk cübbesi daha büyük bir gölgeye karşı siluet oluşturuyordu. "Eğer işkence, Legilimency ve bahsetmeyeceğim ritüeller için vaktiniz varsa, iradeleri kırmanın Imperius'tan daha emin yolları vardır. I

Bunu nereden bildiğimi, nasıl bildiğimi size söyleyemem, size ima bile edemem, bana güvenmeniz gerekecek. Ama Azkaban'da bir kez bile Karanlık Lord'a hizmet etmeyi seçmemiş, yıllarını hayal edilebilecek en korkunç soğuk ve karanlıkta tek başına acı çekerek geçirmiş ve bunun tek bir dakikasını bile hak etmemiş bir kişi var."

Harry bunu bir anda sezdi, ağzı neredeyse düşüncelerinin önüne geçmişti.

Hiçbir ipucu, hiçbir uyarı yoktu, hepimiz düşündük ki -

"Black adında biri," dedi Harry.

Sessizlik vardı. Soluk mavi gözler ona bakarken sessizlik.

Bir süre sonra Profesör Quirrell, "Pekâlâ," dedi. "Görevi kabul edene kadar sana ismi söylememem buraya kadarmış. Aklımı okuyup okumadığınızı sorardım ama bu kesinlikle mümkün değil."

Harry hiçbir şey söylemedi, ama modern demokrasinin süreçlerine inanıyorsanız, bu yeterince basitti. Azkaban'da masum olduğu en açık olan kişi, yargılanmamış olan kişiydi -

Profesör Quirrell, "*Kesinlikle* etkilendim, Bay Potter," dedi. Yüzü . "Ama bu ciddi bir mesele ve eğer başkalarının da aynı çıkarımı yapabilmesinin bir yolu varsa, bunu bilmem *gerek*. Öyleyse söyleyin bana, Bay Potter. Merlin, Atlantis ve yıldızlar arasındaki boşluk adına, Bellatrix'ten bahsettiğimi nasıl tahmin ettiniz?"

Stanford Hapishane Deneyi, Bölüm 2

Harry'damarlarında adrenalin dolaşmaya, kalbi o karanlık ve iflas etmiş dükkânda göğsüne çarpmaya başlamıştı bile. Profesör Quirrell açıklamasını bitirmişti ve Harry bir elinde anahtar olacak küçük bir tahta dal tutuyordu. İşte bu, Harry'nin rolünü oynamaya başladığı gün ve andı.
İlk gerçek macerası, delinecek bir zindan, meydan okunacak şeytani bir hükümet, kurtarılacak zor durumdaki bir bakire. Harry'nin daha fazla korkması, daha isteksiz olması gerekirdi, ama bunun yerine sadece kitaplarında okuduğu insanlar olmaya başlamanın zamanının geldiğini ve geçtiğini hissetti; her zaman olması gerektiğini bildiği şeye, bir kahramana doğru yolculuğuna başlamak için. Kimball Kinnison'a, Kaptan Picard'*a*, Thundera'lı Liono'ya ve kesinlikle Raistlin Majere'e giden yolda ilk adımı atmak. Harry'nin beyninin sabahları izlediği çizgi filmlerden bildiği kadarıyla, büyüdüğünüzde inanılmaz güçler kazanmanız ve evreni kurtarmanız gerekiyordu, Harry'nin beyni yetişkinlerin yaptıklarını gördüğü ve olgunlaşma süreci için rol modeli olarak benimsediği şey buydu ve Harry büyümeye başlamayı çok istiyordu.

Ve eğer hikayenin kurgusu kahramanın ilk macerasının sonucunda masumiyetinin bir kısmını kaybetmesini gerektiriyorsa; o zaman şimdilik, en azından hala masum olan bu anda, bu acıyı deneyimlemesinin zamanı gelmiş ve geçmiş gibi görünüyordu. Kendisine küçük gelen kıyafetleri üzerinden atmak gibi; ya da Super Mario Brothersın 3. dünya 2. seviyesinde on bir yıl boyunca takılı kaldıktan sonra nihayet oyunun bir sonraki aşamasına geçmek gibi.

Harry daha sonra bu kadar hevesli hissetmeyeceğinden şüphelenecek kadar çok roman okumuştu, bu yüzden sürdüğü sürece tadını çıkarıyordu.

Harry'nin yakınındaki bir şey kaybolurken bir patlama sesi duyuldu ve sonra kahramanca düşünmek için daha fazla zaman kalmadı.

Harry'nin eli küçük tahta dalı kırdı.

Portkey devreye girerken bir kanca Harry'nin karnını hareketsizce çekti, Hogwarts arazisi ile Diagon Yolu arasındaki daha küçük taşıma araçlarına kıyasla bu sefer çok daha sert bir çekme hissi vardı.

- ve onu büyük bir gök gürültüsünün ortasına ve soğuk bir yağmur yüzüne çarptı, su Harry'nin gözlüklerini kapladı ve onu bir anda kör , çok aşağıdaki azgın okyanus dalgalarına doğru düşmeye başlarken bile dünyayı bir bulanıklığa dönüştürdü.

Boş Kuzey Denizi'nin çok çok yukarısına varmıştı.

Patlayan fırtınanın şoku neredeyse Harry'nin Profesör Quirrell'ın ona verdiği süpürgeyi bırakmasına neden oluyordu ki bu iyi bir fikir değildi. Harry'nin aklını başına toplayıp süpürgesini kolay bir hamleyle geri getirmesi neredeyse tam bir saniye sürdü.

"Buradayım," dedi tanıdık olmayan bir ses, tepesindeki boş hava parçasından; alçak ve çakıllı, Profesör Quirrell'ın kendisini ve süpürgesini Hayal Kırıklığına uğratmadan önce Polijüjleyerek dönüştürdüğü solgun, sırık sakallı adamın sesiydi bu.

Harry Görünmezlik Pelerini'nin altından, "Buradayım," dedi. Kendisi Çok Özlü İlaç kullanmamıştı. Farklı bir bedene bürünmek sihrini engelliyordu ve Harry'nin tüm küçük sihirlerine ihtiyacı olabilirdi.

Bu yüzden plan, Harry'nin Çokbüyücü yerine neredeyse her zaman görünmez kalmasını gerektiriyordu.

(İkisi de diğerinin adını söylememişti. Kuzey Denizi'ndeki isimsiz bir su parçasının üzerinde görünmez bir şekilde gezinirken bile, yasadışı bir görev sırasında hiçbir noktada isimlerinizi kullanmadınız. Basitçe . Bu aptalca olurdu.)

Etrafında yağmur ve rüzgâr uğuldarken, Harry bir eliyle süpürgeyi dikkatle tutarken, diğer eliyle de aynı dikkatle asasını kaldırdı ve gözlüklerini Imperviused etti.

Sonra, camlar temizlenince, Harry etrafına bakındı.

Etrafı rüzgâr ve yağmurla çevriliydi, şanslıysa hava beş santigrat derece olabilirdi; Şubat ayında dışarıda olduğu için zaten üzerinde bir Isınma Büyüsü vardı, ama bu soğuk damlacıklara dayanamıyordu. Kardan da beter olan yağmur, açıkta kalan her yüzeyi ıslatıyordu. Görünmezlik Pelerini görünmez yapıyordu ama hepinizi *kaplamıyordu* ve bu da hepinizi yağmurdan korumadığı anlamına geliyordu. Harry'nin yüzü suyun tüm gücüne maruz kalmıştı ve su doğrudan boynuna girip gömleğinin içine, kollarına, pantolonunun paçalarına ve ayakkabılarına kadar işliyordu, su her kumaş parçasını içeri sızmak için bir yol olarak kullanıyordu.

"Bu taraftan," dedi Çokbüyülü ses ve Harry'nin süpürgesinin önünde yeşil bir ışık kıvılcımı yandı, sonra da Harry'ye başka her yön gibi gelen bir yöne doğru uzaklaştı.

Kör edici yağmurda Harry onu takip etti. Bazen onu, o küçük yeşil kıvılcımı kaybediyordu ve her Harry sesleniyor, kıvılcım birkaç saniye sonra yeniden önünde beliriyordu.

Harry kıvılcımı takip etme numarasını yakaladığında, kıvılcım hızlandı ve Harry süpürgesini yüksek vitese takıp onu takip etti. Yağmur onu daha sert savurdu, Harry'nin yüzüne bir av tüfeği saçması isabet ettiğinde hissettiğini hayal ettiği gibi hissetti, ama gözlükleri açık kaldı ve gözlerini korudu.

Sadece birkaç dakika sonra, süpürgenin son hızıyla giderken, Harry yağmurun arasından, suların çok ötesinde yükselen kocaman bir gölge gördü.

Ve Ölüm'ün beklediği yerden yayılan uzak, boş bir boşluk yankısı hissetti, Harry'nin zihnini yıkadı ve taşa çarpan bir dalga gibi ayrıldı. Harry bu kez düşmanını tanıyordu ve iradesi çelikten ve tamamen ışıktan ibaretti.

"Ruh Emicileri şimdiden hissedebiliyorum," dedi Çokbüyülü Quirrell'in tok sesi. "Bunu beklemiyordum, bu kadar erken değil."

"Yıldızları düşün," dedi Harry, uzaklardan bir gök gürültüsünün ardından. "İçindeki öfkeye, olumsuz hiçbir şeye izin verme, sadece yıldızları düşün, kendini unutmanın ve uzayda bedensiz bir şekilde düşmenin nasıl bir his olduğunu düşün. Bu düşünceye tüm zihninizi kaplayan bir Okklumans bariyeri gibi tutunun. Ruh Emiciler bunu aşmakta biraz zorlanacaktır."

Bir an sessizlik oldu, sonra "İlginç" dedi.

Yeşil kıvılcım yükseldi ve Harry süpürgesini takip etmek için hafifçe yukarı doğru eğdi, onları bir sis setine doğru yönlendirirken bile, bir bulut suların üzerinde alçakta geziniyordu.

Kısa süre sonra, çok aşağıda beliren üç taraflı devasa metal binanın üzerinde ve hafif eğik bir şekilde süzülüyorlardı. Çelik üçgenin içi boştu, katı değildi, üç kalın katı duvardan oluşan ve merkezi olmayan bir binaydı. Nöbetçi Seherbazlar binanın en üst katında ve güney tarafında kalıyordu,

Profesör Quirrell, Patronus Büyüleriyle korunduklarını söylemişti. Azkaban'ın yasal girişi binanın güneybatı köşesindeki çatıdaydı. Tabii ki ikisi bunu kullanmayacaktı. Bunun yerine binanın kuzey köşesinin hemen altından geçen bir koridoru kullanacaklardı. Profesör Quirrell önce aşağı inecek ve kuzey ucunda çatıda ve bir delik açacak, geride boşluğu kapatacak bir illüzyon bırakacaktı.

Mahkûmlar binanın yan tarafında suçlarına karşılık gelen katlarda tutuluyordu. Ve en altta, Azkaban'ın en merkezinde ve derinliğinde, yüzden fazla Ruh Emici'nin bulunduğu bir yuva yer alıyordu. Ruh Emicilere doğrudan maruz kalan madde çamur ve hiçliğe dönüştüğünden, seviyeyi korumak için ara sıra içine toprak atılıyordu...

"Bir dakika bekle," dedi kaba ses, "beni hızla takip et ve dikkatle geç."

Harry alçak sesle, "Anladım," dedi.

Kıvılcım söndü ve Harry saymaya başladı, *bin, iki bin, üç bin...*

...altmış bir bin, ve Harry daldı, dalarken rüzgar etrafında çığlıklar atıyordu, aşağıya, devasa metal yapıya doğru, Ölüm'ün gölgelerinin onu beklediğini hissedebildiği yere doğru, metal yapı büyüdükçe ışığı emiyor ve boşluğu yayıyordu.
Güneybatı köşesindeki tek bir yükseltilmiş kutu benzeri yapı dışında, bu gri şekil düz ve özelliksiz görünüyordu. Kuzey köşesi bomboştu ve Profesör Quirrell'ın deliği görülemiyordu.

Harry kuzey köşesine yaklaşırken keskin bir şekilde geri çekildi, kendine daha fazla güvenlik payı bıraktı.

Uçuş derslerinde rahatsız oluyordu ama çok fazla değil. Durur durmaz süpürgesini tekrar yavaşça indirmeye başladı, kuzey köşesinin ucundaki sağlam çatıya benzeyen şeye doğru.

Görünmezken hayali çatıdan inmek tuhaf bir deneyimdi ve sonra Harry kendini loş turuncu bir ışıkla aydınlanan metal bir koridorda buldu - Harry irkilerek baktıktan sonra bunun eski moda bir gaz lambasından geldiğini fark etti...

Çünkü Ruh Emiciler'in varlığında büyü bir süre sonra etkisini yitirir, tükenirdi.

Harry süpürgesinden indi.

Boşluğun çekimi şimdi daha güçlüydü, Harry'ye dokunmadan etrafından ayrılıp akıyordu. Uzaktaydılar ama çoktular, dünyadaki yaralar; Harry gözleri kapalı olsa bile onları işaret edebilirdi.

" *Casst your Patronuss*," diye tısladı yerden bir yılan, loş turuncu ışıkta yeşilden çok renksiz görünüyordu.

Stres notası Parseltongue'de bile göze çarpıyordu. Harry şaşırdı; Profesör Quirrell, Animagus formundaki Animagi'lerin Ruh Emicilere karşı çok daha az savunmasız olduğunu söylemişti. (Harry, Patronusların hayvan olmalarıyla aynı nedenden dolayı, diye düşündü.) Eğer Profesör Quirrell'ın başı yılan formundayken bu kadar dertteyse, büyüsünü kullanmasına izin veren insan formundayken ona neler oluyordu...?

Harry'nin asası elinde yükselmeye başlamıştı

bile. Bu bir başlangıç olacaktı.

Sadece bir kişi bile olsa, karanlıktan kurtarabileceği sadece bir kişi, Azkaban'ın tüm mahkûmlarını güvenli bir yere ışınlayacak ve üçgen cehennemi yerle bir edecek kadar güçlü olmasa bile...

Yine de bu bir başlangıçtı, Harry'nin hayatında başarmak istediği her şey için bir peşinattı. Artık beklemek yok, umut etmek yok, sadece söz vermek yok, her şey burada başlayacaktı. Burada ve *şimdi.*

Harry'nin asası Ruh Emicilerin çok aşağıda beklediği yeri işaret etmek için aşağı indi.

" *Expecto Patronum!* "

Parlayan insansı figür alev alev parladı. Daha önce olduğu gibi güneş gibi parlak bir şey değildi... muhtemelen Harry hücrelerindeki *diğer* mahkûmları, kurtarmak için burada *olmadığı* mahkûmları düşünmekten kendini alıkoyamadığı içindi.

Yine de en iyisi bu olabilirdi. Harry'nin bu Patronus'u bir süre daha devam ettirmesi gerekecekti ve bu kadar parlak olmaması daha iyi olabilirdi.

Patronus bu düşünceyle biraz daha karardı; sonra Harry ona biraz daha az güç vermeye çalıştıkça yine karardı, sonunda parlak insansı figür en parlak hayvan Patronus'undan sadece biraz daha parlak parlıyordu ve Harry onu tamamen kaybetme riski olmadan daha fazla karartamayacağını hissetti.

Ve sonra, "*Kararlı,*" diye tısladı Harry ve süpürgesini kesesine sokmaya başladı. Asası elinde kaldı ve Patronus'undan gelen hafif kayıpların yerini ondan gelen hafif, sürdürülebilir bir akış aldı.

Yılan bulanıklaşarak, bir elinde Profesör Quirrell'ın asasını, diğer elinde de bir süpürge sopası tutan sırık gibi, solgun bir adam şekline büründü. Sırık gibi adam kendine geldiğinde sendeledi ve bir an için duvara yaslandı.

"Aferin, belki biraz yavaş olsa da," diye mırıldandı çakıllı ses. Profesör Quirrellın kuruluğu sese ve gür sakallı yüzdeki ciddi ifadeye uymasa da sesteydi. "Şu anda onları hiç hissedemiyorum."

Bir an sonra süpürge sopası adamın cüppesinin içine girdi ve kayboldu. Sonra adamın asası kafasına vurdu ve yumurta kabuğunun çatlaması gibi bir sesle bir kez daha kayboldu.

Havada soluk yeşil bir kıvılcım parladı ve Harry, hâlâ Görünmezlik Pelerini'yle örtülü olduğu halde, onu takip etti.

Eğer dışarıdan izliyor olsaydınız, havasında sürüklenen küçük yeşil bir kıvılcım ve onun ardından yürüyen parlak gümüş bir insansıdan başka bir şey göremezdiniz.

Aşağı indiler, aşağı indiler, aşağı indiler, gaz lambalarının ve ara sıra devasa metal kapıların yanından geçerek, mutlak bir sessizlik içinde Azkaban'a indiler. Profesör Quirrell yakınlarda olup bitenleri duyabileceği bir tür bariyer kurmuştu, ama hiçbir ses dışarı çıkamıyor, hiçbir ses Harry'ye ulaşamıyordu.

Harry zihninin bu sessizliğin *nedenini* merak etmesini ya da zihninin cevabı vermesini engelleyememişti. Cevabı zaten biliyordu ve bu da onu boş yere düşünmemeye itmişti.

O devasa metal kapıların ardında bir yerlerde insanlar çığlık atıyordu.

Harry onu her düşündüğünde gümüş insansı figür bir parlayıp bir sönerek dalgalanıyordu.

Harry'ye kendisine bir Baloncuk-Kafa Büyüsü yapması söylenmişti. Bir şey koklamasını engellemek için.

Harry'nin de bildiği gibi, bütün o coşku ve kahramanlık çoktan geçip gitmişti, kendi standartlarına göre bile uzun sürmemişti, o metal kapılardan birini ilk geçtiklerinde süreç kendi kendini tamamlamıştı. Her metal kapı kocaman bir kilitle kilitlenmişti, birinci sınıf bir Hogwarts öğrencisini bile durduramayacak, basit, büyülü olmayan metalden bir kilitti bu - tabii hâlâ bir asanız varsa, hâlâ büyünüz , ki mahkûmların yoktu. Profesör Quirrell, bu metal kapıların tek tek hücrelerin kapıları olmadığını, her birinin bir grup hücrenin bulunduğu bir koridora açıldığını söylemişti. Her nasılsa bu biraz yardımcı oldu, her kapının doğrudan arkasında bekleyen bir mahkuma karşılık geldiğini düşünmemek. Bunun yerine birden fazla mahkum olabilirdi, bu da duygusal etkiyi azaltırdı; tıpkı insanların bir çocuğun hayatını kurtarmak için belirli bir miktar para gerektiği söylendiğinde, aynı miktarın sekiz çocuğu kurtarmak için gerekli olduğu söylendiğinde daha *fazla* katkıda bulunduklarını gösteren çalışma gibi...

Harry bunu düşünmemeyi giderek daha zor buluyordu ve her düşündüğünde Patronus'unun ışığı dalgalanıyordu.

Geçidin sola döndüğü yere, üçgen binanın köşesine geldiler. Bir kez daha inen metal basamaklar, bir merdiven daha vardı; bir kez daha aşağı indiler.

Sıradan katiller en alçak hücrelere konulmuyordu. Her zaman gidebileceğiniz daha aşağı bir yer, korkmanız gereken daha da kötü bir ceza vardı. Zaten ne kadar alçalmış olursanız olun, daha da kötüsünü yaparsanız büyülü Britanya hükümetinin size karşı bir tehdidi vardı.

Ama Bellatrix Black, Lord Voldemort'un kendisi dışında herkesten daha fazla korku uyandıran Ölüm Yiyen'di, efendisine kesinlikle sadık, güzel ve ölümcül bir büyücüydü; eğer böyle bir şey mümkünse, sanki efendisini geçmeye çalışıyormuş gibi, You-Know-Who'dan bile daha sadist ve kötüydü...

...dünyanın onun hakkında bildiği, dünyanın onun hakkında inandığı şey buydu.

Ama ondan önce, Profesör Quirrell Harry'ye, Karanlık Lord'un en korkunç hizmetkârının ortaya çıkışından önce, Slytherin'de sessiz, çoğunlukla kendine saklayan, kimseye zarar vermeyen bir kız olduğunu söylemişti. Daha sonra onun hakkında uydurma hikayeler anlatılmış, anılar geçmişe bakıldığında değişmişti (Harry bu konudaki araştırmaları iyi biliyordu). Ama o zamanlar, hâlâ okula devam ederken, Hogwarts'taki en yetenekli cadı nazik bir kız olarak biliniyordu (Profesör Quirrell öyle demişti). Ölüm Yiyenler'e katıldığında birkaç arkadaşı şaşırmış, o hüzünlü, kederli gülümsemesinin ardında bu kadar çok karanlık saklamasına ise daha çok şaşırmıştı.

Bellatrix bir zamanlar buydu, kendi neslinin en umut verici cadısıydı, Karanlık Lord onu çalıp kırmadan, paramparça etmeden ve yeniden şekillendirmeden, onu kendisine daha derin bir düzeyde ve herhangi bir Imperius'tan daha karanlık sanatlarla bağlamadan önce.

Bellatrix on yıl boyunca Karanlık Lord'a hizmet etmiş, onun emrettiği kişileri öldürmüş, işkence etmesini emrettiği kişilere işkence etmişti.

Ve sonra Karanlık Lord sonunda yenilmişti. Ve

Bellatrix'in kâbusu devam etti.

Bellatrix'in içinde bir yerlerde hâlâ çığlık atan, bunca zamandır çığlık atan bir şey olabilirdi, bir psikiyatrik Şifacının geri getirebileceği bir şey; ya da olmayabilirdi, Profesör Quirrell'in bunu bilmesine imkân yoktu. Ama her iki durumda , onlar...

...en azından onu Azkaban'dan çıkarabilirlerdi...

Bellatrix Black Azkaban'ın en alt katına konulmuştu.

Harry onun hücresine vardıklarında ne göreceğini hayal etmekte zorlanıyordu. Bellatrix başlangıçta ölümden neredeyse hiç korkmuyor olmalıydı, tabii hâlâ hayattaysa.

Bir kat daha merdiven inerek Ölüm ve Bellatrix'e biraz daha yaklaştılar, Harry'nin duyabildiği tek ses görünmez ayakkabılarının şakırtısıydı. Gaz gelen loş turuncu ışık, havada süzülen belli belirsiz yeşil kıvılcım, zaman zaman dalgalanan gümüş ışığıyla takip eden parlayan figür.

Birçok kez indikten sonra, merdivenlerle bitmeyen bir koridora ve son bir metal kapıya geldiler ve yeşil kıvılcım kapının önünde durdu.

Azkaban'ın derinliklerine kadar hiçbir şey indiklerinde Harry'nin kalbi biraz sakinleşmişti. Fakat

Şimdi bir kez daha göğsünü dövüyordu. Dibe vurmuşlardı ve Ölüm'ün gölgeleri çok yakınındaydı.

Profesör Quirrell yolu açarken kilitten yumuşak bir metal tıkırtı geldi.

Harry derin bir nefes aldı ve Profesör Quirrell'ın ona söylediği her şeyi hatırladı. İşin zor kısmı sadece Bellatrix Black'in kendisini kandıracak kadar doğru bir kişilik taklidi yapmak değil, aynı Patronus'unu devam ettirmek olacaktı...

Yeşil kıvılcım söndü ve bir an sonra artık görünmez olmayan bir metre yüksekliğinde bir yılan ortaya çıktı.

Metal kapı yavaşça gıcırdayarak hareket etti, Harry görünmez eliyle itti, bir aralık açtı ve içeri baktı.

Sert bir taşla sonlanan düz bir koridor gördü. Orada Harry'nin Patronus'undan sızan ışıktan başka ışık yoktu. Bu da koridora yerleştirilmiş sekiz hücrenin dış parmaklıklarını görmesine yetecek kadar parlaktı, ama içlerini göremedi; daha da önemlisi, koridorun içinde kimseyi göremedi.

" *Ben hiçbir şey görmüyorum,*" diye tısladı Harry.

Yılan ileriye doğru fırladı, zeminde hızla kıvrıldı. Bir dakika

sonra -

" *O yalnız,*" diye tısladı yılan.

Kal, diye düşündü Harry, kapının hemen bir yanında, sanki onu koruyormuş gibi duran Patronus'una;

Sonra Harry kapıyı iterek biraz daha açtı ve içeri girdi.

Harry'nin baktığı ilk hücrede kurumuş bir ceset vardı, derisi grileşmiş ve benek benek olmuştu, eti yer yer aşınarak altındaki kemiği ortaya çıkarmıştı, gözleri yoktu -

Harry gözlerini kapadı. Bunu hâlâ yapabilirdi, hâlâ görünmezdi, gözlerini kapatarak hiçbir şeye ihanet etmiyordu.

Bunu zaten biliyordu, Biçim Değiştirme kitabının altıncı sayfasında okumuştu, hapis cezanız bitene kadar Azkaban'da kalıyordunuz. Eğer süreniz dolmadan ölürseniz, cesedinizi serbest bırakana kadar sizi orada tutuyorlardı. Eğer süreniz ömür boyu ise, hücreye ihtiyaç duyulana kadar cesedi hücrede bırakıyorlardı ve bu noktada cesedinizi Ruh Emici'lerin çukuruna atıyorlardı. Ama yine de o cesedin orada öylece *bırakılmış* bir *insan* olduğunu görmek şok ediciydi -

Odadaki ışık dalgalandı.

Sakin ol, diye düşündü Harry içinden. Eğer o Patronus üzücü düşünceler düşünürken sönerse, bu Profesör Quirrell için hiç iyi olmazdı. Ruh Emicilere bu kadar yaklaşmışken Savunma Profesörü olduğu yerde ölebilirdi. *Sabit,*
Harry James Potter-Evans-Verres, sabit!

Harry bu düşünceyle gözlerini tekrar açtı, kaybedecek zaman yoktu.

Baktığı ikinci hücrede sadece bir iskelet vardı. Üçüncü hücrenin

parmaklıklarının ardında ise Bellatrix Black'i gördü.

Harry'nin içindeki değerli ve yeri doldurulamaz bir şey kuru ot gibi soldu.

Kadının bir iskelet olmadığını, kafasının bir kafatası olmadığını söyleyebilirdiniz, çünkü karanlıkta tek başına beklerken ne kadar beyaz ve solgun olursa olsun, deri dokusu hala kemik dokusundan farklıydı. Ya onu fazla beslemiyorlardı ya da yediği şeyler Ölüm'ün gölgesini ondan çekip alıyordu; çünkü gözleri kapaklarının altında küçülmüş, dudakları dişlerinin üzerine kapanamayacak kadar büzüşmüş görünüyordu.
Hapishanede giydiği siyah giysilerin rengi solmuş gibiydi, sanki Ruh Emiciler onu da kurutmuştu. Bu giysilerin cüretkâr olması gerekiyordu ama şimdi bir iskeletin üzerinde gevşek bir şekilde duruyorlar ve buruşmuş deriyi ortaya çıkarıyorlardı.

Onu kurtarmak için buradayım, onu kurtarmak için , onu kurtarmak için *buradayım,* diye düşündü Harry kendi kendine, umutsuzca, Okklument gibi bir çabayla tekrar tekrar, Patronus'unun dışarı çıkmamasını, kalıp *Bellatrix'i Ruh Emicilerden korumasını* dileyerek -

Harry kalbinde, özünde, tüm acıma ve merhametini, onu karanlıktan kurtarma isteğini tuttu; açık kapıdan içeri giren gümüş parıltı, o düşünürken bile aydınlandı.

Ve başka bir yerinde, sanki zihninin başka bir bölümünün bir alışkanlığı fazla dikkat etmeden yerine getirmesine izin veriyordu...

Harry'nin yüzüne, kapüşonun altından görünmeyen soğuk bir ifade geldi.

"Merhaba sevgili Bella," dedi soğuk bir fısıltı. "Beni özledin mi?"

Stanford Hapishane Deneyi, Bölüm 3

Bir kadın cesedi gözlerini açtı ve donuk, çökük gözbebekleri hiçbir şeye bakmadı.

"Deli," diye mırıldandı Bellatrix çatlak bir sesle, " göre küçük Bella deliriyor..."

Profesör Quirrell, Harry'ye Bellatrix'in huzurunda nasıl davranması gerektiğini, zihninde nasıl bir rol yapması gerektiğini sakin ve kesin bir dille anlatmıştı.

Bellatrix'i kendinize aşık etmeyi, onu hizmetinize bağlamayı uygun ya da belki de sadece eğlenceli buldunuz.

Profesör Quirrell, bu aşkın Azkaban'da da devam edeceğini, çünkü Bellatrix için bunun mutlu bir düşünce olmayacağını söylemişti.

Sizi tamamen, bütün varlığıyla seviyor. Siz onun sevgisine karşılık vermiyorsunuz ama onu yararlı görüyorsunuz. O bunu biliyor.

O sahip olduğunuz en ölümcül silahtı ve siz ona sevgili Bella'mız diyordunuz.

Harry bunu Karanlık Lord'un anne babasını öldürdüğü geceden hatırlıyordu: soğuk bir eğlence, aşağılayıcı bir kahkaha, ölümcül bir nefretin tiz sesi. Karanlık Lord'un ne söyleyeceğini tahmin etmek hiç de zor değildi.

"Umarım deli *değilsindir*, Bella'cığım," dedi soğuk bir fısıltıyla. "Kızgınlık yararlı değildir."

Bellatrix'in gözleri titredi, boş havaya odaklanmaya çalıştı.

"Aman... Lordum... Seni bekledim ama gelmedin. Seni aradım ama bulamadım... yaşıyorsun..." Bütün sözleri alçak sesle mırıldandı, içinde bir duygu olup olmadığını Harry anlayamadı.

" *Ona yüzünü göster,*" diye tısladı Harry'nin ayaklarının

dibindeki yılan. Harry Görünmezlik Pelerini'nin başlığını geri attı.

Harry'nin yüz ifadelerini kontrol ettiği parçası Bella'ya en ufak bir acıma belirtisi olmadan, sadece soğukkanlı, sakin bir ilgiyle baktı. (Harry özünde*, seni kurtaracağım, ne olursa olsun seni kurtaracağım,* diye düşündü*...*)

"Yara izi..." diye mırıldandı Bellatrix. "O çocuk..."

Harry'nin sesi, "Demek hâlâ öyle düşünüyorlar," dedi ve ince bir kahkaha attı. "Beni yanlış yerde aradın, Bella'cığım."

(Harry, Karanlık Lord rolünü neden Profesör Quirrell'ın oynayamayacağını sormuş, Profesör Quirrell da Harry'nin, Adı Lazım Değil'in gölgesi tarafından ele geçirilmesi için makul bir neden olmadığını belirtmişti).

Bellatrix'in gözleri Harry'de sabit kaldı, tek kelime etmedi.

"Parsselt dilinde bir *şeyler söyle," diye* tısladı yılan.

Harry'nin yüzü, ona hitap ettiğini belli etmek için yılana döndü ve tısladı, "*Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz dokuz on.* "

Bir duraklama oldu.

"Karanlıktan korkmayanlar..." diye mırıldandı Bellatrix.

Yılan tısladı, "*Onun tarafından tüketilecek.* "

"Onun tarafından tüketilecek," diye fısıldadı soğuk ses. Harry, Profesör Quirrell'ın bu şifreyi nasıl bulduğunu düşünmek bile istemiyordu. Yine de bunu düşünen beyni, bunun muhtemelen bir Ölüm Yiyen, sessiz ve ıssız bir yer ve biraz da kurşun boru Legilimency gerektirdiğini öne sürdü.

"Asanız," diye mırıldandı Bellatrix, "Potter'ların evinden aldım ve sakladım, lordum... babanızın mezarının sağındaki mezar taşının altına... şimdi beni öldürecek misiniz, eğer benden tek istediğiniz buysa... Sanırım her zaman beni öldürenin sen olmasını istemiş olmalıyım... ama şimdi hatırlayamıyorum, mutlu bir düşünce olmalıydı..."

Harry'nin kalbi içinde burkuldu, bu dayanılmazdı ve - ve ağlayamadı, Patronus'unun solmasına izin veremedi -

Harry'nin yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi ve sesi keskinleşti, "Bu kadar aptallık yeter. Ruh Emiciler'in arkadaşlığını tercih etmiyorsan, benimle geleceksin, Bella'cığım."

Bellatrix'in yüzü kısa bir şaşkınlıkla seğirdi, büzülmüş uzuvlar kıpırdamadı.

" *Onu yüzdürmen gerekecek,*" diye tısladı Harry yılana. " *Artık kaçmayı düşünemiyor.* "

" *Evet,*" diye tısladı yılan, "*ama onu hafife alma, o savaşçıların en ölümcülüydü.* " Yeşil kafa uyarırcasına eğildi. *"Benden korkman akıllıca olur evlat,*

Açlıktan ölsem ve onda dokuzu ölse bile; ona karşı dikkatli ol, iddianda en ufak bir kusura izin verme. "

Yeşil yılan usulca kapıdan dışarı süzüldü.

Ve kısa bir süre sonra, solgun tenli ve sakallı yüzünde korku dolu bir ifade olan bir adam elinde asasıyla odaya girdi.

"Lordum?" dedi uşak tereddütle.

"Sana söyleneni yap," diye fısıldadı Karanlıklar Lordu, bir çocuğun bedeninden daha da korkunç gelen o soğuk sesiyle. "Ve Patronus'unun bocalamasına izin verme.
Unutmayın, eğer geri dönmezsem sizin için hiçbir ödül olmayacak ve ailenizin ölmesine izin verilmesi çok uzun zaman alacak."

Bu korkunç sözleri söyledikten sonra Karanlık Lord görünmezlik pelerinini başına geçirdi ve ortadan kayboldu.

Korkak hizmetçi Bellatrix'in kafesinin kapısını açtı ve cüppesinden çıkardığı küçük bir iğneyle insan iskeletini dürttü. Çıkan tek damla kırmızı kan kısa sürede küçük bir bebeğe emdirildi, bebek yere yatırıldı ve hizmetçi fısıltıyla ilahi söylemeye başladı.

Çok geçmeden başka bir canlı iskelet yerde hareketsiz yatıyordu. Ardından hizmetçi bir an tereddüt eder gibi oldu, ta ki boş havadan sabırsız bir emir tıslayana kadar.
Sonra hizmetçi asasını Bellatrix'e doğrultup bir kelime söyledi ve yatakta yatan canlı iskelet çıplaktı yerde yatan iskelet ise solmuş elbisesiyle giyinmişti.

Hizmetçi, cesedin üzerinde duran elbiseden küçük bir kumaş parçası kopardı ve korkmuş adam kendi elbisesinin içinden, içinde küçük bir şişe bulunan boş bir cam şişe çıkardı.

Altın rengi sıvının izleri içine yapışmıştı. Bu matara bir köşeye gizlenmiş, üzerine bir etek şeridi serilmiş, solmuş kumaş neredeyse gri metal duvarla karışmıştı.

Hizmetkâr asasını bir kez daha sallayarak yatakta yatan insan iskeletini havaya kaldırdı ve hemen hemen aynı hareketle ona yeni siyah cüppeler giydirdi. Sıradan görünümlü bir şişe çikolatalı süt eline tutuşturuldu ve soğuk bir fısıltı Bellatrix'e şişeyi kavrayıp içmeye emretti, Bellatrix de öyle yaptı, yüzü hâlâ şaşkın görünüyordu.

Sonra hizmetçi Bellatrix'i görünmez yaptı ve kendisini de görünmez yaptı ve gittiler. Kapı arkalarından kapandı ve kilitlenirken tıkırdadı, koridor bir kez daha karanlığa gömüldü, bir hücrenin köşesine gizlenmiş küçük bir şişe ve yerde yatan taze bir ceset dışında değişmemişti.

Daha önce, terk edilmiş dükkânda, Profesör Quirrell Harry'ye mükemmel bir suç işleyeceklerini söylemişti.

Harry düşünmeden, "Kusursuz suç diye bir şey yoktur," atasözünü tekrarlamaya başlamıştı ki, saniyenin üçte ikisi kadar düşündü, daha akıllıca bir atasözü hatırladı ve cümlenin ortasında çenesini kapattı.

Ne bildiğinizi sanıyorsunuz ve bunu nasıl bildiğinizi sanıyorsunuz?

Eğer mükemmel bir suç işlemiş , kimse bunu asla öğrenemezdi - öyleyse mükemmel suçlar olmadığını kim nereden *bilebilirdi*?

Ve olaya bu şekilde baktığınızda, mükemmel suçların muhtemelen *her zaman* ve adli tabibin bunu doğal nedenlerle ölüm olarak kaydettiğini ya da gazetenin dükkanın hiçbir zaman çok karlı olmadığını ve sonunda iflas ettiğini bildirdiğini fark ettiniz...

Bellatrix Black'in cesedi ertesi sabah hücresinde, (herkesin bildiği gibi) hiç kimsenin kaçamadığı Azkaban hapishanesinde ölü bulunduğunda, kimse otopsi yapma zahmetine girmedi. Kimse bu konuda iki kez düşünmedi. Sadece koridoru kilitleyip gittiler ve *Daily Prophet* bunu ertesi gün ölüm ilanı sütununda bildirdi...

...Profesör Quirrell'ın planladığı mükemmel suç buydu.

Ve bunu eden Profesör Quirrell değildi.

Stanford Hapishane Deneyi, Bölüm 4

Soluk yeşil bir kıvılcım ilerleyerek hızı ayarladı ve arkasında parlak gümüş bir figür takip etti, diğer tüm varlıklar görünmezdi. Beş ayaklı koridoru geçmişler, beş kez sağa dönmüşler ve beş kat merdiven çıkmışlardı; Bellatrix ikinci şişe çikolatalı sütünü bitirdiğinde, yemesi için ona katı çikolata çubukları verilmişti.

Üçüncü çikolatayı yedikten sonra Bellatrix'in boğazından garip sesler gelmeye başladı.

Harry'nin sesleri anlaması, işlemesi bir an aldı, daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu; ritmi bozulmuştu, neredeyse tanınmaz haldeydi, Bellatrix'in ağladığını fark etmesi de o kadar uzun sürdü.

Bellatrix Black ağlıyordu, Karanlık Lord'un en korkunç silahı ağlıyordu, görünmezdi ama duyabiliyordunuz, şu anda bile bastırmaya çalıştığı küçük acınası sesler.

"Gerçek mi?" dedi Bellatrix. Sesine tonalite geri gelmişti, artık ölü bir mırıltı değildi, sonunda soruyu oluşturmak için yükseldi. "Gerçek mi?"

Evet, Harry'nin Karanlık Lord'u taklit ettiği kısmı düşündüm, *şimdi sessiz ol* -

O kelimeleri dudaklarından geçiremiyordu, yapamıyordu işte.

"Bir gün bana geleceğini biliyordum," dedi Bellatrix'in sesi titreyerek ve çatallaşarak, sessiz hıçkırıklar için nefes alırken, "hayatta olduğunu ve bana geleceğini biliyordum.

beni - Tanrım..." uzun bir soluk alıp verme oldu, "ve hatta - sen geldiğinde - beni hala sevmeyeceğini - asla - beni asla geri sevmeyeceğini - bu yüzden - sevgimi benden - alamayacaklarını - hatırlayamasam da - diğer pek çok şeyi hatırlayamasam da - neyi unuttuğumu bilmesem de - ama seni ne kadar sevdiğimi hatırlıyorum, Tanrım -"

Harry'nin kalbine bir bıçak saplandı, daha önce hiç bu kadar korkunç bir şey duymamıştı, Karanlık Lord'un peşine düşüp onu sırf bu yüzden öldürmek istedi...

"Bana hâlâ ihtiyacınız var mı Lordum?"

"Hayır," tısladı Harry'nin sesi, o hiç düşünmeden, otomatik olarak işliyor gibiydi, "Azkaban'a bir hevesle girdim. Tabii ki sana ihtiyacım var! Aptalca sorular sorma."

"Ama - ben güçsüzüm," dedi Bellatrix'in sesi ve hıçkırıklarla dolu bir ses çıktı, Azkaban'ın koridorlarında çok yüksek geliyordu, "Sizin için öldüremem Lordum, üzgünüm, hepsini yediler, beni yediler, savaşamayacak kadar güçsüzüm, şimdi size ne faydam var -"

Harry'nin beyni umutsuzca onu rahatlatacak bir şeyler aradı, hem de tek bir şefkat sözcüğü bile etmeyen bir Karanlık Lord'un dudaklarından.

"Çirkin," dedi Bellatrix. Sesi bu kelimeyi tabutundaki son çivi, son çaresizlikmiş gibi söylüyordu. "Çirkinim, bunu da yediler, artık güzel değilim, beni hizmetkârların için bir ödül olarak bile kullanamayacaksın - Lestrange'lar bile artık bana zarar vermek istemeyecek -"

Parlak gümüş figür yürümeyi bıraktı.

Çünkü Harry yürümeyi bırakmıştı.

Karanlık Lord, o... Harry'nin benliğinin yumuşak ve savunmasız kısmı inanmaz bir dehşetle çığlık atıyor, daha soğuk ve sert bir kısmı kalıbı tamamlarken bile gerçeği reddetmeye, anlamayı reddetmeye çalışıyordu: *Ona her itaat ettiği gibi, bu konuda da itaat etti.*

Yeşil kıvılcım aceleyle sallandı, ileri atıldı. Gümüş

insansı yerinde kaldı.

Bellatrix daha sert hıçkırıyordu.

"Ben, ben, ben artık yararlı olamam..."

Dev eller Harry'nin göğsünü sıkıyor, onu bir bez gibi sıkıyor, kalbini ezmeye çalışıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Bellatrix, "sadece öldür beni..." Bunu söyledikten sonra sesi sakinleşmiş gibiydi. "Lütfen Lordum, öldür beni, işine yaramayacaksam yaşamak için bir nedenim yok... Sadece durmasını istiyorum... lütfen son bir kez canımı yak, Tanrım, ben durana kadar canımı yak... Seni seviyorum..."

Bu Harry'nin o güne kadar duyduğu en üzücü şeydi.

Harry'nin Patronus'unun parlak gümüş şekli titredi - Dalgalandı

-

Aydınlatılmış -

Harry'nin içinde yükselen öfke, bunu yapan Karanlık Lord'a karşı duyduğu öfke, Ruh Emicilere, Azkaban'a, böyle bir dehşete izin veren dünyaya karşı duyduğu öfke, hepsi doğrudan kolundan akıyor gibiydi

ve engellemenin hiçbir yolu olmaksızın asasına girdi, durmasını istemeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

"Lordum!" diye fısıldadı Profesör Quirrell'ın kılık değiştirmiş sesi. "Büyüm kontrolden çıkıyor! Bana yardım edin, Lordum!"

Patronus daha parlak, daha parlak ve daha parlak, Harry'nin bir Ruh Emici'yi yok ettiği günden daha hızlı parlıyordu.

"Lordum!" dedi siluet dehşet dolu bir fısıltıyla. "Yardım edin bana! Herkes bunu hissedecek, Lordum!"

Herkes bunu hissedecek, diye düşündü Harry. Hayalinde bunu net bir şekilde canlandırabiliyordu, hücrelerindeki mahkûmlar soğuk ve karanlık kaybolup yerini iyileştirici ışığa bırakırken kıpırdanıyorlardı.

Açıkta kalan her yüzey şimdi yansımaların içinde beyaz bir güneş gibi yanıyordu, Bellatrix'in iskeletinin ve solgun adamın silueti şimdi alevlerin içinde açıkça görülebiliyordu, Hayal Kırıklığı büyüleri bu olağanüstü parlaklığa ayak uyduramıyordu; sadece Ölüm Yadigarları'ndan çıkan Görünmezlik Pelerini buna dayanabiliyordu.

"Lordum! *Bunu durdurmalısınız!* "

Ama Harry artık durmasını isteyemezdi, artık durmasını istemiyordu. Bunu hissedebiliyordu, Azkaban'daki yaşam *kıvılcımlarının* giderek daha fazlası Patronus'u tarafından korunuyordu*, güneş ışığının yayılan kanatları gibi açıldıkça, hava*
Harry bunu düşünürken ne yapması gerektiğini biliyordu.

" *Lütfen, Lordum!* "

Kelimeler duyulmadı.

Ondan uzaktaydılar, Ruh Emiciler çukurlarındaydı, ama Harry ışık yeterince parlarsa bu mesafeden bile yok edilebileceklerini biliyordu, kendini tutmayı bırakırsa Ölüm'ün kendisiyle yüzleşemeyeceğini biliyordu, bu yüzden içindeki tüm kapıları açtı ve büyüsünün kuyularını ruhunun en derin yerlerine, tüm benliğine batırdı.
Zihnini ve tüm iradesini ve kesinlikle her şeyini büyüye teslim etti -

Ve Güneş'in iç kısmında, sadece biraz daha sönük bir gölge ilerleyerek yalvaran bir el uzattı.

YANLIŞ

YAPMA

Ani kıyamet duygusu Harry'nin çelik kararlılığıyla çarpıştı, korku ve belirsizlik parlak amaca karşı mücadele ediyordu, bundan başka hiçbir şey ona ulaşamazdı. Siluet bir adım daha attı ve bir adım daha, kıyamet duygusu korkunç bir felaket noktasına yükseldi; Harry soğuk suyun içinde bunu gördü, yaptığı şeyin sonuçlarını, tehlikeyi ve tuzağı fark etti.

Eğer dışarıdan izliyor olsaydınız, Güneş'in içinin aydınlanıp karardığını görürdünüz...

Aydınlatmak ve karartmak...

...ve sonunda zifiri karanlık gibi görünen sıradan ay ışığında kayboldu, kayboldu, kayboldu.

Ay ışığının karanlığında, ellerini yalvarırcasına uzatmış solgun bir adam ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle yerde yatan bir kadın iskeleti duruyordu.

Ve Harry, hâlâ görünmez, dizlerinin üzerine çökmüştü. Büyük tehlike geçmişti ve Harry şimdi sadece yıkılmamaya, büyüyü daha düşük seviyede tutmaya çalışıyordu. Bir şeyi tüketmişti, umarım bir şey kaybetmemişti - Patronus Büyüsü'nü besleyenin sadece büyü olmadığını bilmeliydi, hatırlamalıydı -

"Teşekkür Lordum," diye fısıldadı solgun adam.

"Aptal," dedi Karanlık Lordu gibi davranan bir çocuğun sert sesi. "Duygularını kontrol edemezsen büyünün ölümcül olabileceği konusunda seni uyarmadım mı?"

Profesör Quirrell'in gözleri elbette açılmadı.

Karanlık Lord'un hizmetkârı titrek bir sesle, "Evet Lordum, anlıyorum," dedi ve Bellatrix'e döndü.

Yaşlı bir Muggle kadını gibi yavaşça kendini yerden kaldırmaya başlamıştı bile. "Ne komik," diye fısıldadı Bellatrix, "neredeyse bir Patronus Büyüsü tarafından öldürülüyordun..." borularından toz üflüyormuş gibi ses çıkaran bir kıkırdama. "Lordum seni yerinde dondursaydı ve benim de bıçaklarım olsaydı, belki seni cezalandırabilirdim... belki de her şeye rağmen işe yarayabilirim?
Oh, şimdi biraz daha iyi hissediyorum, ne kadar garip..."

"Harry soğuk bir sesle, "Ben sana konuşma izni verene kadar sessiz ol, sevgili Bella," dedi.

Cevap gelmedi, bu da itaat anlamına geliyordu.

Hizmetkâr insan iskeletini havaya kaldırdı ve onu bir kez daha görünmez yaptı, kısa bir süre sonra da başka bir yumurta çatlama sesiyle birlikte kendi kayboldu.

Azkaban'ın koridorlarından geçtiler.

Ve Harry, onlar geçerken mahkûmların hücrelerinde kıpır kıpır olduklarını, bir anlığına da olsa azaldığını, hatta belki ışığının yanlarından geçerken küçük bir şifa dokunuşu hissettiklerini, sonra soğuk ve karanlık tekrar tekrar yere yığıldıklarını biliyordu.

Harry bunu düşünmemek için kendini zor tutuyordu.

Aksi takdirde Patronus'u Azkaban'daki tüm Ruh Emicileri yakıp yok edene kadar parlayacak ve bu mesafeden bile onları yok edebilecek kadar parlak olacaktı...

Aksi takdirde Patronus'u Azkaban'daki her Ruh Emici'yi kül edene kadar cilalanacak ve Harry'nin tüm hayatını yakıt olarak alacaktı.

Azkaban'ın tepesindeki Seherbaz odasında, bir Seherbaz üçlüsü koğuşta horluyor, bir Seherbaz üçlüsü dinlenme odasında dinleniyor ve bir Seherbaz üçlüsü de komuta odasında nöbet tutuyordu. Komuta odası basit ama büyüktü; arkada üç seherbazın oturduğu üç sandalye vardı, asaları her zaman ellerinin altındaydı ve Ruh Emicilerin korkusundan korunmak için parlak beyaz formları açık pencerenin önünde volta atıyordu.

Üçü genellikle arka tarafta oturur, poker oynar ve pencereden dışarı bakmazlardı. Orada biraz gökyüzü görebiliyordunuz elbette, hatta her gün bir iki saat güneş bile görebiliyordunuz ama o pencere aynı zamanda cehennemin orta çukuruna da bakıyordu.

Bir Ruh Emici gelip seninle konuşmak isterse diye.

Eğer bakmakla yükümlü olduğu bir ailesi olmasaydı, Seherbaz Li'nin üç kat maaş alsın ya da almasın burada görev yapmayı kabul etmesine imkân yoktu. (Gerçek adı Xiaoguang'dı ama herkes ona Mike ; çocuklarına da

Su ve Kao, umarım bu onlara daha iyi hizmet eder). Paranın yanı sıra tek tesellisi, en azından arkadaşlarının mükemmel bir Dragon Poker oyunu oynamış olmasıydı. Gerçi bu noktada oynamamak zor olurdu.

Bu onların 5.366. oyunuydu ve Li'nin elinde muhtemelen 5300'lerdeki en iyi eli vardı. Şubat ayında bir Cumartesi günüydü ve üç oyuncu vardı, bu da iki, üç veya yedi hariç herhangi bir açık kartın rengini değiştirmesine izin veriyordu; ve bu, Unicorn'lar, Ejderhalar ve yedililerle bir Corps-a-Corps inşa etmesine izin vermek için yeterliydi...

Karşısındaki masada oturan Gerard McCusker, masa kartlarından başını kaldırıp pencerenin olduğu yöne doğru .

Li'nin midesine şaşırtıcı bir hızla batma hissi geldi.

Kupa yedilisi bir Ruh Emici Değiştiricisi tarafından vurulup altıya dönüşürse, doğrudan iki çifte düşecekti ve McCusker bunu yenebilirdi -

"Mike," dedi McCusker, "Patronus'unun nesi var?" Li

başını çevirdi ve baktı.

Yumuşak gümüş porsuğu çukuru gözlemekten vazgeçmiş, sadece kendisinin görebildiği bir şeye bakıyordu.

Bir an sonra Bahry'nin ay ışığıyla aydınlanmış ördeği ve McCusker'ın parlak karıncayiyeni de aynı yöne bakarak onu takip etti.

Hepsi bakıştılar ve sonra iç çektiler.

"Ben onlara söylerim," dedi Bahry. Protokol, görevde olmayan ama uyumayan üç Seherbaz'ın anormal bir şeyi araştırmak üzere gönderilmesini gerektiriyordu. "yoksa birini görevden alıp C spiralini alabilirim."

Li, McCusker'la bakıştı ve ikisi de başını salladı. Eğer güçlü bir büyücü tutacak kadar varlıklı ve Patronus Büyüsü yapabilecek birini işe alacak kadar iyi niyetliyseniz, Azkaban'a girmek o kadar da zor değildi. Azkaban'da arkadaşları olan insanlar bunu yapar, birine yarım günlük Patronus zamanı, kabuslar yerine gerçek rüyalar görme şansı vermek için içeri girerlerdi. Hücrelerine saklamaları için bir miktar çikolata bırakırlardı, böylece cezaları boyunca yaşama şansları artardı. Ve nöbetçi Seherbazlar... Yakalansanız bile, doğru rüşvet karşılığında Seherbazları muhtemelen bunu görmezden gelmeye ikna edebilirsiniz.

Li'ye göre doğru rüşvet iki Knut ve bir gümüş Orak arasında değişiyordu. Bu yerden nefret ediyordu.

Ama Tek El Bahry'nin bir karısı vardı ve karısının şifacı faturaları vardı ve eğer Azkaban'a girebilecek birini tutmayı göze alabiliyorsanız, o zaman Bahry'nin kalan avucunu oldukça sert bir şekilde yağlamayı göze alabilirdiniz, eğer sizi yakalayan oysa.

Sözlü olmayan bir anlaşmayla, hiçbiri ilk teklif eden olarak bir şey ele vermedi, üçü de poker ellerini ilk bitiren oldu. Hiçbir Ruh Emici ortaya çıkmadığı için Li kazandı. Ve o zamana kadar Patronuslar bakmayı bırakıp normal devriyelerine geri dönmüşlerdi, yani muhtemelen bir şey yoktu ama prosedür prosedürdü.

Li potu topladıktan sonra Bahry hepsine resmi bir selam verdi ve masadan kalktı. Yaşlı adamın uzun beyaz bukleleri süslü kırmızı cüppesine, cüppesi de komuta odasının metal zeminine sürtünürken, Bahry daha önce görevde olmayan Seherbazlara açılan ayırıcı kapıdan geçti.

Li Hufflepuff'a seçilmişti ve bazen bu tür işlerden biraz midesi bulanıyordu. Ama Bahry onlara tüm resimleri göstermişti ve bir adamın zavallı hasta karısı için elinden geleni yapmasına izin vermeliydiniz, özellikle de emekliliğine sadece yedi ay kalmışken.

Soluk yeşil kıvılcım metal koridorlarda süzülüyor ve şimdi biraz daha sönük görünen gümüş insansı da onu takip ediyordu. Parlak şekil bazen, özellikle de devasa metal kapılardan birini geçtiklerinde parlıyordu, ama her zaman tekrar sönüyordu.

Sadece gözler görünmeyen diğerlerini göremezdi: on bir yaşındaki Yaşayan Çocuk, Bellatrix Black olan yaşayan iskelet ve Hogwarts'ın Çokbüyülü Savunma Profesörü, hepsi birlikte Azkaban'da yolculuk ediyorlardı. Eğer bu bir şakanın başlangıcıysa, Harry son noktayı bilmiyordu.

Dört kat daha çıkmışlardı ki, Savunma Profesörünün sert sesi basitçe ve vurgu yapmadan, "Seherbaz geliyor," dedi.

Harry'nin anlaması, adrenalinin kanına pompalanması ve Profesör Quirrell'ın onunla daha önce konuşup bu durumda ne yapmasını söylediğini hatırlaması çok uzun sürdü, belki bir saniye,

Sonra Harry topuğunun üzerinde döndü ve geldikleri yöne doğru uçtu.

Harry merdivenlere ulaştı ve çılgınca kendini üstten üçüncü basamağa bıraktı, soğuk metal pelerininin ve cüppesinin içinde bile sertliğini hissettiriyordu. Başını yukarı kaldırıp merdivenin kenarından bakmaya çalıştığında Profesör Quirrell'ı göremedi; bu da Harry'nin herhangi bir ateş hattının dışında olduğu anlamına geliyordu.

Parlayan Patronus'u da onu takip etti ve hemen altındaki basamağa, onun yanına ; çünkü onun da görülmemesi gerekiyordu.

Rüzgâr ya da vınlama gibi hafif bir ses duyuldu ve ardından Bellatrix'in görünmez bedeninin daha aşağıdaki bir merdivende durduğu duyuldu.

"," dedi soğuk, yüksek bir fısıltı, "sessiz kal." Durgunluk

ve sessizlik vardı.

Harry asasını hemen üstündeki metal basamağın kenarına dayadı. Başka biri olsaydı cebinden bir Knut çıkarması... ya da cüppesinden bir parça kumaş koparması... ya da tırnaklarından birini ısırması... ya da görebileceği kadar büyük ve asasına dokunduğu sürece tek bir yerde ve yönde kalabilecek kadar sağlam bir kaya parçası bulması gerekirdi. Ama Harry'nin yüce kısmi Biçim Değiştirme gücü sayesinde buna gerek yoktu; işlemin bu aşamasını atlayabilir ve elinin altındaki herhangi bir malzemeyi kullanabilirdi.

Otuz saniye sonra Harry kavisli bir aynanın gururlu yeni sahibiydi ve...

" *Wingardium Leviosa*," diye fısıldadı Harry elinden geldiğince sessizce.

...onu basamakların hemen üzerinde havaya kaldırıyor ve o kavisli yüzeyden Profesör Quirrell'in görünmez bir şekilde beklediği neredeyse tüm koridoru izliyordu.

Harry uzaktan ayak seslerini duydu.

Ve kırmızı cüppeli bir kişinin (aynada görmek biraz zordu) merdivenlerden inip boş görünen koridora girdiğini gördü; yanında Harry'nin tam olarak küçük bir Patronus hayvanı vardı.

Seherbaz mavi bir ışıltıyla korunuyordu, ayrıntıları görmek zordu ama Harry o kadarını görebiliyordu, Seherbaz'ın kalkanları çoktan kaldırılmış ve güçlendirilmişti.

Kahretsin, diye düşündü Harry. Savunma Profesörü'ne göre, düellonun temel sanatı, bir yandan karşındakinin sana fırlatabileceği her şeyi engelleyecek savunmalar kurmaya çalışırken, bir yandan da onun mevcut savunmalarını aşacak şekilde saldırmaya çalışmaktan ibaretti. Ve 'a göre herhangi bir gerçek dövüşü kazanmanın en kolay yolu - Profesör Quirrell bunu defalarca söylemişti - düşmanı daha kalkanını kaldırmadan vurmaktı, ya arkadan ya da zamanında kaçamayacakları ya da karşı koyamayacakları kadar yakın mesafeden.

Gerçi Profesör Quirrell yine de arkadan bir atış yapabilir, eğer -

Ama Seherbaz koridorda üç adım attıktan sonra durdu.

"Güzel Hayal Kırıklığı," dedi Harry'nin tanımadığı sert bir erkek sesi. "Şimdi göster kendini, yoksa *gerçekten*

sorun."

O zaman solgun, sakallı adamın şekli görünür hale geldi.

"Ve sen de Patronus'la," dedi sert ses. "Sen de dışarı çık. *Şimdi.* "

"Akıllıca olmaz," dedi solgun adamın çakıllı sesi. Bu ses artık Karanlık Lord'un hizmetkârının dehşete kapılmış sesi değildi; birdenbire işinin ehli bir suçlunun profesyonel gözdağı haline gelmişti. "Arkamda kimin olduğunu görmek istemezsin. İnan bana, istemezsin. Arkanı dönüp beş yüz Galleon, peşin para. kariyerin için büyük sorun."

Uzun bir duraklama oldu.

"Bak, her kimsen," dedi sert ses. "Bu işlerin nasıl yürüdüğü konusunda kafan karışmış gibi görünüyor. Arkanızdaki Lucius Malfoy da olsa, Albus Dumbledore da olsa umurumda değil. *Hepiniz* dışarı çıkın, hepinizi tarayacağım ve *sonra* bunun size ne kadara mal olacağını konuşacağız -"

"İki bin Galleon, son teklif," dedi çakıllı ses, alttan alta uyarıcı bir tonla. "Bu ücretin on katı ve senin bir yılda kazandığından daha fazla. Ve inan bana, eğer görmemen gereken bir şey görürsen, bunu almadığına pişman olacaksın -"

"Kapa çeneni!" dedi sert bir ses. "Ben seni düşürmeden önce o asayı düşürmek için tam beş saniyen var. Beş, dört -"

Ne yapıyorsunuz, Profesör Quirrell? Harry çılgınca düşündü. *Önce saldırın! En azından bir kalkan yap!*

"- üç, iki, bir! *Stupefy!* "

Bahry bakakaldı, diken diken oldu.

Adamın asası o kadar hızlı hareket etmişti ki sanki bir anda yerine oturmuştu ve Bahry'nin sersemleticisi şu anda asanın ucunda parıldıyordu, engellenmemiş, karşı konulmamış, saptırılmamış, bala konmuş bir sinek gibi *yakalanmıştı*.

"Teklifim beş yüz Galleon'a düştü," dedi adam daha soğuk, daha resmi bir sesle. Kuru bir şekilde gülümsedi ve bu gülümseme sakallı yüzünde yanlış görünüyordu. "Ve bir Hafıza Büyüsü kabul etmeniz gerekecek."

Bahry kendi sersemleticisinin geri geçememesi için kalkanlarındaki harmonikleri çoktan değiştirmiş, asasını çoktan savunma pozisyonuna getirmiş, sertleştirilmiş yapay elini engellenebilecek her şeyi engelleyecek pozisyona getirmiş ve kalkanlarına daha fazla katman eklemek için sözsüz büyüler düşünmeye başlamıştı bile -

Adam Bahry'ye bakmıyordu. Onun yerine Bahry'nin asasının ucunda hâlâ sallanmakta olan sersemleticisini merakla dürtüyor, kırmızı kıvılcımlar çıkarıyor ve parmaklarıyla onları uzaklaştırıyor, büyüyü bir çocuğun çubuk yapbozu gibi yavaşça parçalarına ayırıyordu.

Adam kendi kalkanlarını kaldırmamıştı.

"Söylesene," dedi adam kaba boğazına pek de uymayan ilgisiz bir sesle -Bahry bir başkasının vücudunun içinden bu kadar hassas bir büyü yapılabileceğini düşünseydi buna Polyjuice derdi- "son savaşta ne yaptın? Kendini tehlikeye mi attın, yoksa beladan uzak mı durdun?"

"Zarar yolu," dedi Bahry. , neredeyse tam yüz yıldır görevde olan bir Seherbazın demir gibi sakinliğini koruyordu, yedi

Zorunlu emekliliğe aylar kala Deli-Göz Moody bunu daha sert bir şekilde söyleyemezdi.

"Ölüm Yiyenlerle dövüştün mü?"

Şimdi Bahry'nin yüzünü acımasız bir gülümseme süslüyordu. "Aynı anda iki tane." You-Know-Who'nun karanlık efendileri tarafından bizzat eğitilmiş iki savaşçı suikastçısı. Tek başına Bahry'ye karşı iki Ölüm Yiyen. Bu Bahry'nin hayatındaki en zorlu dövüş olmuştu ama o yılmamış ve sadece sol elini kaybederek oradan ayrılmıştı.

"Onları sen mi öldürdün?" Adamın sesi boş yere meraklı geliyordu ve asasının ucunda hâlâ tutsak olan çok azalmış sersemletici cisimden ateş iplikleri çıkarmaya devam etti, parmakları şimdi Bahry'nin kendi büyüsünden küçük desenler örüyor ve sonra onları dağıtmak için fiske vuruyordu.

Bahry'nin cübbesinin altından teri fışkırdı. Metal eli aşağı doğru hareket etti ve kemerinden aynayı çıkardı - "Bahry'den Mike'a, desteğe ihtiyacım var!"

Bir duraklama ve sessizlik oldu.

"Bahry'den Mike'a!"

Ayna elinde donuk ve cansız bir şekilde duruyordu. Bahry yavaşça kemerine geri taktı.

"Ciddi bir rakiple ciddi bir dövüş yapmayalı epey zaman oldu," dedi adam, hâlâ Bahry'ye bakmadan. "Beni çok fazla hayal kırıklığına uğratmamaya çalış. Hazır olduğun zaman saldırabilirsin. Ya da beş yüz Galleon'u alıp gidebilirsin."

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Bahry asasını aşağı doğru indirirken hava metalin camı kesmesi gibi çığlık attı.

Harry zar zor görebiliyordu, ışıklar ve flaşlar arasında hiçbir şey seçemiyordu, aynasının kavisi mükemmeldi (bu taktiği daha önce Kaos Lejyonu'nda uygulamışlardı) ama sahne hâlâ çok küçüktü ve Harry bir metre öteden izlese bile anlayamayacağı hissine kapıldı, her şey çok *hızlı* oluyordu, kırmızı patlamalar mavi kalkanlardan sapıyor, yeşil ışık çubukları birbirine çarpıyordu, Gölgemsi şekiller bir görünüp bir kayboluyordu, kimin ne yaptığını bile anlayamıyordu, sadece Seherbaz büyü üstüne büyü bağırıp çılgınca kaçarken Profesör Quirrell'in Çokbüyülü şekli bir yerde durup asasını sallayarak çoğunlukla sessizce, ama arada sırada tüm aynayı beyazlatacak ve Seherbaz'ın sendeleyerek geri çekilirken kalkanının yarısının yırtıldığını gösterecek şekilde tanınmaz dillerde kelimeler telaffuz ediyordu.

Harry en güçlü yedinci sınıf öğrencileri arasında yapılan gösteri düellolarını görmüştü, ama bu o kadar seviyedeydi ki, Harry'nin zihni uyuşmuş gibi hissetti. Seherbaz'a karşı yarım dakika dayanabilecek tek bir yedinci sınıf öğrencisi bile yoktu, üç yedinci sınıf ordusu bir araya gelse Savunma Profesörü'nün tırnağı bile olamazdı...

Seherbaz yere düşmüştü, bir dizi ve bir eliyle kendini destekliyor, diğer eliyle çılgınca hareketler yapıyor ve ağzından umutsuz sözler çıkıyordu, Harry'nin tanıdığı birkaç büyünün hepsi kalkan büyüleriydi, bir gölge sürüsü Seherbaz'ın etrafında bir jilet kasırgası gibi dönüyordu.

Ve Harry, Profesör Quirrell'ın Çokbüyülü formunun asasını kasıtlı olarak Seherbaz'ın diz çöküp savaşının son anlarını geçirdiği yere doğrulttuğunu gördü.

"Teslim ol," dedi çakıllı bir ses. Seherbaz

ağza alınmayacak bir şeyler tükürdü.

"Bu durumda," dedi ses, "*Avada* -"

Zaman çok yavaş ilerliyor gibiydi, sanki *Ke, Da* ve *Vra* hecelerini tek tek duymak için zaman vardı, Seherbaz'ın kendini umutsuzca kenara atmaya başlamasını izlemek için zaman vardı; ve her şey çok yavaş gerçekleşiyor olsa *da,* bir şekilde hiçbir şey *yapacak* zaman yoktu, Harry'nin dudaklarını açıp *HAYIR* diye bağırması için zaman yoktu, hareket etmek için zaman yoktu, hatta belki düşünmek için bile zaman yoktu.

Sadece masum bir adamın ölmemesi için umutsuz bir dilek için zaman -

Ve Seherbaz'ın önünde parlayan gümüş bir figür duruyordu.

Yeşil ışık eve vurmadan önce orada sadece bir saniye durdu.

Bahry kurtulup kurtulamayacağını bilmeden çılgınca sağa sola dönüyordu -

Gözleri rakibine ve onun hızla yaklaşan ölümüne odaklanmıştı, bu yüzden Bahry parlak siluetin ana hatlarını sadece kısa bir süre görebildi, Patronus şimdiye kadar gördüklerinin hepsinden daha parlaktı, yeşil ve gümüş ışık çarpışmadan ve her iki ışık da yok olmadan önce imkansız şekli tanıyacak kadar kısa bir süre görebildi, *her iki* ışık da yok oldu, *Öldüren Lanet engellendi* ve sonra Bahry'nin kulakları delindi.

korkunç rakibinin çığlık attığını, çığlık attığını, çığlık attığını, başını tuttuğunu ve çığlık attığını, Bahry'nin düşmeye başladığını gördü -

Bahry kendi çılgınca hamlesiyle yere düştü ve çıkık sol omzu ile kırık kaburgası protesto çığlıkları attı. Bahry acıyı görmezden geldi, dizlerinin üzerine çökmeyi başardı rakibini sersemletmek için asasını kaldırdı ne olduğunu anlamadı ama bunun tek şansı olduğunu .

" *Stupefy!* "

Kırmızı ok adamın yere düşen bedenine doğru fırladı ve havada parçalanarak dağıldı - üstelik herhangi bir kalkan tarafından değil. Bahry bunu *görebiliyordu*, düşmüş ve çığlık atan rakibini çevreleyen havadaki dalgalanmayı.

Bahry bunu derisinde ölümcül bir baskı gibi hissedebiliyordu, büyünün akışı korkunç bir kırılma noktasına doğru ilerliyor, ilerliyor ve ilerliyordu. İçgüdüleri patlama olmadan önce kaçması için haykırıyordu, bu ne bir büyü ne de bir lanetti, bu çılgınca bir büyücülüktü, ama Bahry ayağa kalkmayı bile bitiremeden -

Adam asasını kendinden uzağa fırlattı (asasını fırlattı!) ve bir saniye sonra formu bulanıklaştı tamamen yok oldu.

Yeşil bir yılan yerde hareketsiz yatıyordu, Bahry'nin bir sonraki sersemletme büyüsü tam bir refleksle ateşlenip direnç göstermeden onu vurmadan önce bile kıpırdamamıştı.

Korkunç akış ve basınç dağılmaya başladığında, vahşi büyücülük geri çekildiğinde, Bahry'nin sersemlemiş zihni çığlığın devam ettiğini fark etti. Sadece sesi farklıydı,

Bir sonraki alt kata inen merdivenlerden gelen küçük bir çocuğun çığlığı gibiydi.

Bu çığlık da kesildi ve ardından Bahry'nin çılgınca nefes alıp verişi dışında sessizlik oldu.

Düşünceleri yavaştı, kafası karışıktı, darmadağınıktı. Rakibi *delicesine* güçlüydü, bu bir düello değildi, stajyer Seherbaz olarak ilk yılında Madam Tarma'yla dövüşmeye çalışması gibiydi. Ölüm Yiyenler onda biri kadar bile iyi değildi, Deli-Göz Moody o kadar iyi değildi... ve Merlin'in topları adına kim, ne, nasıl bir *Öldüren Lanet'i* engellemişti*?*

Bahry asasını kaburgasına bastırmak, iyileştirme büyüsünü mırıldanmak ve sonra tekrar omzuna bastırmak için gerekli enerjiyi toplamayı başardı. Bu ondan olması gerekenden çok daha fazlasını aldı, çok daha fazlasını aldı, büyüsü tamamen tükenmek üzereydi; küçük kesikleri ve çürükleri için, hatta kalkanından geriye kalan kırıntıları güçlendirmek için bile hiçbir şeyi kalmamıştı. Patronus'unun sönmesine izin vermemek için tek yapabildiği buydu.

Bahry derin, ağır bir nefes aldı, konuşmadan önce nefesini olabildiğince sabitledi.

"Sen," dedi Bahry. "Her . Dışarı çık."

Bir sessizlik oldu ve Bahry'nin aklına her kimse bilincini kaybetmiş olabileceği geldi. Az önce ne olduğunu anlamamıştı ama çığlığı duymuştu...

Bunu test etmenin bir yolu vardı.

"Dışarı çık," dedi Bahry, sesini sertleştirerek, "yoksa alan etkili lanetler kullanmaya başlarım." Denese bile muhtemelen bir tanesini bile başaramazdı.

"Bekle," dedi bir çocuk sesi, *genç* bir çocuğun sesi, yüksek, ince ve dalgalıydı, sanki biri yorgunluğunu ya da gözyaşlarını tutuyormuş gibi. Ses şimdi daha geliyor gibiydi. "Lütfen bekleyin. Ben - dışarı çıkıyorum -"

"Bırak şu görünmezliği," diye homurdandı Bahry. Hayal kırıklığını önleyici büyülerle uğraşamayacak kadar yorgundu.

Bir an sonra, açılmakta olan görünmezlik pelerininin içinden genç bir çocuğun yüzü çıktı ve Bahry siyah saçları, yeşil gözleri, gözlükleri ve kızgın kırmızı şimşek izini gördü.

Eğer yirmi yıldan daha az tecrübeye sahip olsaydı gözlerini kırpabilirdi. Bunun yerine, muhtemelen Yaşayan Çocuk'un önünde söylememesi gereken bir şeyi tükürdü.

"O, o," dedi çocuğun titrek sesi, genç yüzü korkmuş ve bitkin görünüyordu ve gözyaşları hala yanaklarından süzülüyordu, "Patronus'umu kullanmam için beni kaçırdı... yapmazsam beni öldüreceğini söyledi... sadece seni öldürmesine izin veremezdim..."

Bahry'nin aklı hâlâ karışıktı ama her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı.

Harry Potter, Öldüren Lanet'ten kurtulan tek büyücü. Bahry yeşil ölümden kurtulabilirdi, bunu kesinlikle denemişti ama konu Wizengamot'un önüne gelirse, bunun Soylu bir Haneye hayat borcu olduğuna karar verirlerdi.

Bahry çok daha yumuşak bir hırıltıyla, "Anlıyorum," dedi. Çocuğa doğru yürümeye başladı. "Evlat, yaşadıkların için üzgünüm ama pelerini ve asanı bırakmanı istiyorum."

Harry Potter'ın geri kalanı görünmezlikten çıktı, terden sırılsıklam olmuş mavi kesimli Hogwarts cüppesi ve on bir inçlik çobanpüskülü asasını parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sert tutan sağ eli görünüyordu.

Bahry, "Asan," diye tekrarladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı on bir yaşındaki çocuk, "işte," ve asayı Bahry'ye doğru uzattı.

Bahry az önce hayatını kurtaran travma geçirmiş çocuğa hırlamaktan kendini zor alıkoydu. Bunun yerine iç çekerek bu dürtüyü bastırdı ve asayı almak için elini uzattı. "Bak evlat, bir asayı ona doğrultmaman gerekiyor -"

Çocuk "*Somnium*" diye fısıldadığı sırada asanın ucu Bahry'nin elinin altında hafifçe büküldü.

Harry Seherbaz'ın buruşmuş bedenine baktı, zafer duygusu yoktu, sadece ezici bir çaresizlik duygusu vardı.

(O zaman bile çok geç olmayabilirdi.)

Harry dönüp yeşil yılanın hareketsiz yattığı yere baktı.

" *Öğretmen mi?* " diye tısladı Harry. "*Arkadaşım mı? Lütfen, yaşıyor musunuz?* " Harry'nin kalbini korkunç bir korku kapladı; o anda Savunma Profesörünün bir polis memurunu öldürmeye çalıştığını gördüğünü tamamen unutmuştu.

Harry asasını yılana doğrulttu ve beyni ona yetişip çığlık atmadan önce dudaklarından *İnservate* sözcüğü çıkmaya başladı bile.

Profesör Quirrell üzerinde büyü kullanmaya cesaret edemedi.

Harry bunu hissetmişti, beyni ikiye bölünmek üzereymiş gibi kafasında yanan, yırtılan acıyı. Hissetmişti, kendi büyüsüyle Profesör Quirrell'ın büyüsü eşleşmiş ve bir kıyametin gerçekleşmesine karşı uyum sağlamıştı. Harry ve Profesör Quirrell birbirlerine çok yaklaşırlarsa, birbirlerine *büyü* yaparlarsa ya da *büyüleri* birbirine değerse, büyüleri kontrolden çıkıp yankılanırsa olacak olan gizemli korkunç şey buydu -

Harry yılana baktı, nefes alıp almadığını anlayamıyordu.

(Son saniyeler gitti.)

Yaşayan Çocuk'u gören, bilen Seherbaz'a bakmak için döndü.

Felaketin tüm büyüklüğü Harry'nin üzerine binlerce yüz tonluk ağırlık gibi çökmüştü, Seherbaz'ı sersemletmeyi başarmıştı ama artık yapacak bir şey kalmamıştı, toparlanmanın bir yolu yoktu, görev başarısız olmuştu, her şey başarısız olmuştu, *o da* başarısız olmuştu.

Şok olmuş, dehşete düşmüş, umutsuzluğa kapılmıştı, *bunu düşünmedi*, bariz olanı görmedi, umutsuz duyguların nereden geldiğini hatırlamadı, Gerçek Patronus Büyüsü'nü yeniden yapması gerektiğini fark etmedi.

(Ve artık çok geçti.)

Seherbaz Li ve Seherbaz McCusker masanın etrafındaki sandalyelerini yeniden düzenledikleri için ikisi de onu aynı anda görmüştü; çıplak, iskelet gibi ince dehşet dışarıda gezinmek üzere yükseliyordu

Pencereyi gördüklerinde başları başlamıştı bile.

İkisi de sesi duydu, sanki uzun zaman önce ölmüş bir ceset konuşmuş ve bu kelimeler yaşlanıp ölmüştü.

Ruh Emici'nin konuşması kulaklarını tırmaladı: "Bellatrix Black hücresinden çıktı."

Bir anlık dehşet dolu bir sessizlik oldu ve sonra Li sandalyesinden fırlayarak Bakanlık'tan takviye çağırmak için iletişim cihazına yöneldi, McCusker aynasını kapıp çılgınca devriyeye çıkan üç Seherbazı kaldırmaya çalışırken bile.

Stanford Hapishane Deneyi, Bölüm 5

Loş gaz aydınlattığı yaralı ve yıkık bir koridorda, bir çocuk bir elini uzatmış, öğretmeninin cesedi olan hareketsiz yılana doğru yavaşça ilerliyordu.

Harry yılanın vücudundan sadece bir metre uzaktaydı, onu ilk hissettiğinde, algısının sınırında gıdıklanıyordu.

Çok zayıf bir şekilde, bir kıyamet hissi... O

zaman Profesör Quirrell yaşıyordu.

Bu düşünce hiçbir sevinç hissi uyandırmadı, sadece bir tür boş umutsuzluk yarattı.

Harry yine de yakında yakalanacaktı ve ne kadar açıklamaya çalışırsa çalışsın, yine de iyi görünmeyecekti. Kimse ona bir daha güvenmeyecekti, onun bir sonraki Karanlık Lord olduğunu düşüneceklerdi, Lord Voldemort'la savaşma zamanı geldiğinde ona yardım etmeyeceklerdi, Hermione ondan vazgeçecekti, muhtemelen Dumbledore bile başka bir kahraman arayacaktı...

...belki de onu evine, ailesinin yanına gönderirlerdi.

Başarısız olmuştu.

Harry sersemlettiği polis memurunun buruşmuş bedenine, küçük kesik ve yarıklardan akan ve çoktan kurumuş olan kana, karmaşık işlemeli kırmızı cüppesindeki yanık yerlere baktı.

Aptallık etmişti. Polis memurunu şaşkına çevirmemeliydi, Profesör Quirrell tarafından kaçırıldığına dair ilk hikayesinde *kalmalıydı*...

Çok geç olmayabilir, fısıldadı içinden bir ses. *Hâlâ hatanı düzeltme şansın olabilir. Seherbaz seni gördü, onu sersemlettiğini hatırlıyor... ama eğer o ölmüş olsaydı, eğer Profesör Quirrell ölmüş olsaydı, eğer Bellatrix ölmüş olsaydı, hikayeni yalanlayacak kimse olmazdı.*

Harry'nin eli yavaşça başladı, asasını polis memuruna doğrulttu ve -

Harry'nin eli durdu.

Bir şekilde kendine özgü olmayan bir şekilde davrandığını hissediyordu. Sanki unuttuğu bir şey vardı, önemli bir şey, ama tam olarak ne olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Oh. Bu doğru. İnsan hayatının değerine inanan biriydi.

Bu düşünceye bir şaşkınlık duygusu eşlik , diğer insanların hayatlarının *neden* değerli göründüğünü tam olarak hatırlayamıyordu...

Pekala, dedi mantıklı yanı, *o zamandan bu zamana fikrim neden değişti?*

Çünkü o Azkaban'daydı.

Ve Patronus Büyüsü'nü yeniden yapmayı unutmuştu.

Herhangi bir şey yapmak, her nasılsa, muazzam bir çaba gibi görünüyordu, sanki eylem düşüncesinin kendisi kaldırılamayacak kadar ağır bir yüktü; ancak

Patronus Büyüsü sayesinde Ruh Emicilerden hâlâ korkabiliyordu. Ve mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamasa da, bunun o olmadığını biliyordu.

Harry'nin eli asasını önünde tutmak için kalktı, parmakları başlangıç pozisyonlarını aldı.

Ve sonra Harry durakladı.

Mutlu düşüncesi olarak ne kullandığını... tam olarak hatırlayamıyordu.

Bu garipti, çok önemli bir şeydi, gerçekten hatırlayabilmeliydi... ölümle ilgili bir şey miydi? Ama bu mutlu değildi.

Vücudu titriyordu, Azkaban daha önce hiç bu kadar soğuk gelmemişti ve o düşünürken bile daha da soğuyor gibiydi. Onun için artık çok geçti, çoktan batmıştı, artık Patronus Büyüsü'nü asla yapamayacaktı -

*Bu doğru bir tahminden ziyade Ruh Emici'*nin *konuşması olabilir*, kendisinin mantıklı kısmını gözlemlemiş, harekete geçirmek için enerji gerektirmeyen saf reflekse kodlanmış alışkanlıklar. *Ruh Emicilerin korkusunu bilişsel bir önyargı olarak düşünün ve diğer bilişsel önyargıların üstesinden geldiğiniz gibi bunun da üstesinden gelmeye çalışın. Umutsuz hisleriniz durumun gerçekten umutsuz olduğunu göstermeyebilir. Sadece Ruh Emicilerin varlığına işaret ediyor olabilir. Artık tüm olumsuz duygular ve kötümser tahminler, geçerliliği kanıtlanana kadar şüpheli ve yanlış olarak kabul edilmelidir.*

(Eğer çocuğu düşünürken izliyor olsaydınız, gözlüklerinin ve şimşek izinin altındaki yüzünde uzak, soyut, şaşkın bir çatık kaşın hareket ettiğini görürdünüz. Onun

Patronus Büyüsü için el başlangıç pozisyonunda kaldı ve hareket etmedi).

Ruh Emicilerin varlığı, mutluluğu işleyen parçanıza müdahale eder. Eğer mutlu düşüncenizi mutluluk anahtarıyla anımsama yoluyla geri getiremiyorsanız, belki de bunun yerine başka bir yolla hafızanıza ulaşabilirsiniz. En son ne zaman biriyle Patronus Büyüsü hakkında konuştunuz?

Harry bunu da hatırlayamıyor gibiydi.

Ezici bir umutsuzluk dalgası üzerine çöktü ve mantıklı kısmı tarafından güvenilmez, dışsal, Harry olmayan olarak reddedildi, donuk ağırlık hala onu bastırıyordu ama zihni düşünmeye devam etti, düşünmek fazla çaba gerektirmiyordu...

En son ne zaman Ruh Emiciler hakkında biriyle konuştun?

Profesör Quirrell, Harry'nin Ruh Emicilerin varlığını hissedebildiğini söylemişti ve Harry de Profesör Quirrell'a... Profesör Quirrell'a söylemişti.

...yıldızların anısına tutunmak, uzayda bedensiz bir şekilde düşmek, tüm zihnini kaplayan bir Occlumency bariyeri gibi.

Yılın ikinci Savunma dersinde, Cuma günü, Profesör Quirrell ona yıldızları göstermişti ve yine Noel'de.

Onları, kusursuz karanlığa karşı beyazın yakıcı noktalarını hatırlamak fazla çaba gerektirmedi.

Harry Samanyolu'nun büyük bulutlu görüntüsünü hatırladı.

Harry huzuru hatırladı.

Uzuvlarının kenarlarındaki soğukluğun bir kısmı geri çekiliyor gibiydi.

Patronus Büyüsü'nü ilk yaptığı gün yüksek sesle söylediği sözler vardı, hisleri uzak görünse de zihni sesleri ve konuşmayı hatırlayabiliyordu...

... Doğal düzen olarak ölümü mutlak reddedişimi düşündüm.

Gerçek Patronus Büyüsü'nü insan hayatının değerini düşünerek yapıyorsunuz.

...Ama hala hayatta olan ve uğruna savaşılacak başka hayatlar da var. Senin hayatın, benim hayatım, Hermione Granger'ın hayatı, Dünya'daki tüm hayatlar ve ötesindeki tüm hayatlar savunulmalı ve korunmalı.

Sonra herkesi öldürme fikri... bu onun gerçek benliği değildi, bu Ruh Emme'nin konuşmasıydı...

Umutsuzluk Ruh Emiciler'in etkisiydi.

Hayatın olduğu yerde umut da vardır. Seherbaz hâlâ hayatta. Profesör Quirrell hâlâ hayatta. Bellatrix hâlâ hayatta. Ben hâlâ hayattayım. Henüz kimse ölmedi.

Harry Dünya'yı şimdi yıldız tarlasının ortasında, mavi-beyaz bir küre olarak hayal edebiliyordu.

...ve onlara izin vermeyeceğim!

"Expecto Patronum!"

Kelimeler biraz duraksayarak çıktı ve insan şekli tekrar ortaya çıktığında ilk başta loştu, güneş ışığı yerine ay ışığı, gümüş yerine beyazdı.

Ama Harry bilinçli bir ritimle nefes verdikçe, yavaş yavaş güçlendi. Işığın zihnindeki karanlığı geri çekmesine izin verdi. Neredeyse unuttuğu şeyleri hatırlıyor ve onları tekrar Patronus Büyüsü'ne kanalize ediyordu.

Işık bir kez daha gümüş gibi parlayıp koridoru gaz lambalarından daha parlak bir şekilde aydınlattığında ve soğuğu tamamen yok ettiğinde bile, Harry'nin uzuvları hâlâ titriyordu. Bu çok yakındı.

Harry derin bir nefes aldı. Pekâlâ. Artık düşünceleri Ruh Emiciler tarafından yapay olarak karartılmadığına göre, durumu yeniden gözden geçirmenin zamanı gelmişti.

Harry durumu gözden geçirdi.

...hala oldukça umutsuz görünüyordu, aslında.

Eskisi gibi ezici bir umutsuzluk değildi, ama Harry yine de en hafif tabirle yalpaladığını hissediyordu. Karanlık tarafa cesaret edemiyordu ve karanlık tarafı bu seviyedeki bir sorunun üstesinden gelebilme yeteneğine sahipti. Profesör Quirrell'i kaybettiği, Azkaban'ın derinliklerinde mahsur kaldığı ve bir polis memuru tarafından görüldüğü için pes etme fikrine küçümseyerek gülecek olan karanlık tarafıydı. Sıradan Harry'nin böyle bir şeyi kabullenmesi mümkün değildi.

Ama yine de ilerlemeye devam etmekten başka bir seçenek yoktu. Gerçekten kaybetmeden önce pes etmekten daha anlamsız bir şey olamazdı.

Harry etrafına bakındı.

Loş gaz lambaları, kenarları, zemini ve tavanı yer yer kesilmiş, oyulmuş ve erimiş gri metalden bir koridoru aydınlatıyor, bakmak isteyen herkese burada bir savaş olduğunu söylüyordu.

Profesör Quirrell onu kolayca tamir , eğer...

O zaman ihanet duygusu Harry'yi tüm gücüyle çarptı.

Neden... neden... neden...

Çünkü o bir şeytan, dedi Gryffindor ve Hufflepuff sessizce ve üzgün bir şekilde. *Size söylemiştik.*

Hayır! diye düşündü Harry umutsuzca*. Hayır, bu mantıklı değil, mükemmel bir suç işleyecektik, Seherbaz Obliviated olabilirdi, koridor onarılabilirdi, çok geç değildi ama ölseydi çok geç olacaktı!*

Ama Profesör Quirrell aslında hiçbir zaman mükemmel bir *suç işlemeyi planlamamıştı,* dedi Slytherin'in acımasız sesi. *Suçun fark edilmesini* istiyordu*. Herkesin, birinin bir Seherbazı öldürdüğünü ve Bellatrix Black'i Azkaban'dan kaçırdığını bilmesini istiyordu. Sana karşı şantaj olarak kullanmak için bir tür kanıt, senin bu işe karıştığını ortaya çıkaracak kanıt hazırlayacaktı; ve sen de sonsuza dek ona bağlanacaktın.*

Harry'nin Patronus'u neredeyse .

Hayır... Harry düşündü.

Evet, dedi diğer üç parçası üzgün bir şekilde.

Hayır. Hâlâ mantıklı gelmiyor. Profesör Quirrell, bir Seherbaz'ı öldürdüğünü gördüğüm anda ona karşı döneceğimi bilmeliydi. Gidip Dumbledore'a itiraf edebileceğimi ve kandırıldığım gerçeğini savunabileceğimi de. Ve... şantaj açısından, benim isteğim dışında bir Seherbazı öldürmesi, Bellatrix'i benim gönüllü yardımımla Azkaban'dan kaçırmaya gerçekten o kadar *çok şey katıyor mu? Temel suça karıştığıma dair kanıtları saklamak, ama yine de geldiğince müttefikimmiş gibi davranmak, şantajı sadece gerekli olduğunda kullanmak üzere saklamak daha kurnazca olurdu...*

Mantığa büründürme, dedi Slytherin. *O zaman Profesör Quirrell bunu neden yaptı?*

Ve Harry bir parça çaresizlikle düşündü - bunu düşünürken bile, kısmen gerçekliği reddetme arzusuyla motive olduğunu ve tekniğin bu şekilde kullanılmaması gerektiğini biliyordu - *kafamın karıştığını fark ettim.*

İçsel bir sessizlik vardı. Kendisinin hiçbir parçasının buna ekleyecek bir şeyi yok gibiydi.

Ve Harry, orta derecede umutsuz görünen durumu değerlendirmeye devam etti.

Harry'nin Bellatrix'in kötü olma olasılığını yeniden değerlendirmesi gerekiyor muydu?

...görevle ilgili bir anlamda değil. Bellatrix'in şu anda kötü olduğu kesindi. İşkence, Legilimency ve tarifsiz ritüellerle bu hale getirilmiş bir masum olup olmadığı ya da bunu kendi iradesiyle seçip seçmediği, mevcut durumla pek ilgili değildi. Önemli olan, Bellatrix'in Harry'nin Karanlık Lord olduğunu düşünmesine rağmen, ona itaat edeceğiydi.

O zaman bu bir kaynaktı. Ama Bellatrix açlıktan ölmüştü ve onda dokuzu ölüydü.

'Oh, şimdi biraz daha iyi hissediyorum, ne kadar garip...'

Bellatrix bunu, Harry'nin Patronus'u kontrolden çıktıktan sonra paramparça olmuş sesiyle söylemişti.

Harry düşündü ve bunu *neden* düşündüğünü tam olarak söyleyemedi, sadece kendi zihni bir şeyler uyduruyor olabilirdi, ama... Ruh Emiciler'in uzun zaman önce senden aldığı şeyin sonsuza dek kaybolmuş olması muhtemel görünüyordu. Ama Ruh Emicilerin *son zamanlarda* sizden aldıklarını Gerçek Patronus Büyüsü geri verebilirdi. Bir fincanı boşaltmakla, kullanılmayan fincanın olması arasındaki fark gibi. halde Bellatrix sadece son hafta içinde kaybettiklerini geri almış olabilir. Mutlu anıları değil, onlar yıllar önce yenmişti. Ama son bir hafta içinde ondan çekilen güç ve sihir her neyse, onu yeniden kazanmış olabilirdi. Bir hafta dinlenmeye eşdeğer, büyüsünü yeniden oluşturmak için bir hafta...

Harry, Profesör Quirrell'ın yılan biçimine baktı.

...belki bir *Innervate* için yeterli.

Eğer Profesör Quirrell'ı uyandırmak gerçekten *de* akıllıca bir şeyse.

O zaman Harry'ye umutsuzluğun bir kısmı geri geldi. Profesör Quirrell'a güvenemezdi, az önce olanlardan sonra onu diriltmenin akıllıca olacağına inanamazdı.

Sakin ol, diye düşündü Harry kendi kendine ve Seherbaz'ın buruşmuş haline baktı.

Bellatrix bir Hafıza Büyüsü'nü *de* idare edebilir.

Bu birinci adım olabilirdi zaten. Bu herkesi Azkaban'dan sağ salim çıkarmak sayılmazdı ve Seherbazlar daha sonra garip bir şeyler anlayacaklardı, Bellatrix'in cesedinden şüphelenip otopsi yapabilirlerdi. Ama bu da bir adımdı.

...ve Azkaban'dan çıkmak o kadar zor olur muydu? Azkaban'ın tepesine yeterince çabuk ulaşabilirlerse, Seherbaz rapor vermeden önce, kimse onun kaybolduğunu fark etmeden önce, Profesör Quirrell'ın açtığı delikten uçarak çıkabilirler ve Azkaban'dan yeterince uzaklaşıp Harry'nin elindeki portkey'i çalıştırabilirlerdi. (Hem Profesör Quirrell'ın hem de Harry'nin portkeyleri vardı ve ikisi de iki insanı, artı ya da eksi bir yılanı taşıyabilecek kadar güçlüydü. Mary'nin Odası'ndan iki kat gizlenerek ayrılmalarında olduğu gibi, Profesör Quirrell planlarına Harry'yi bile etkileyecek kadar güvenlik payı koymuştu).

Bellatrix, Harry'nin dokunmaya ya da havaya kaldırmaya cesaret edemediği Profesör Quirrell'ın yılan formunu taşıyabiliyordu.

Harry döndü ve Bellatrix'in merdivenlerde beklediği yere doğru hızla yürüdü. Moralinin biraz düzeldiğini hissedebiliyordu. İyi bir plan gibi görünmeye başlamıştı ve bunu yapmak için kaybedecek zamanı yoktu.

Portkey onları Bellatrix'i psikiyatrik şifacıya teslim etmeleri gereken yere götürdükten sonra Profesör Quirrell'la ya da Bellatrix'le ne yapacaklardı... Harry bunu yol boyunca düşünebilirdi. Harry'nin muhtemelen şifacıyı bir şeyler yapması için kandırması gerekecekti - ki bu da müthiş bir kandırma gerektirecekti ve Harry ne yapılmasını *istediğinden* bile emin değildi - ama Bellatrix'le birlikte *hemen* harekete geçmeleri gerekiyordu.

Harry'nin gördüğü asıl sorun, tüm süreci hayalinde hızla ilerletirken, çatıya ulaştıklarında ortaya çıkacaktı. Profesör Quirrell'in görünmez bir şekilde etrafta dolaşması ve ziyaretçileri Azkaban'ın hava ortamında fark eden monitörleri Konfund ederek, birkaç dakika boyunca tekrar eden bir sahne döngüsü görmelerine neden olması gerekiyordu. Profesör Quirrell, Harry'nin Patronus'unu etkisiz hale getiremeyeceğini söylemişti; Patronus'u *kapatırlarsa*, Ruh Emiciler Bellatrix'in kayıp olduğunu fark edecek ve Seherbazları uyaracaklardı...

Harry'nin düşünce treni tökezledi.

Öyle zamanlar oldu ki, 'Ah, kahretsin' demek yeterli .

Li'nin elleri adrenaline rağmen emindi, Azkaban'ı Sihirli Yasaları Uygulama Dairesi'nin iç kısmındaki iyi korunan bir odaya bağlayan Kaybolan Dolap'ın parmaklıklarını açarken. (Elbette tek yönlü bir Kaybolma Dolabı. Koğuşlar Azkaban'a birkaç hızlı *girişe* izin veriyordu, hepsi de oldukça kısıtlıydı ve hızlı çıkış *yoktu*).

Li iyice geri çekildi, asasını Kabine'ye doğrulttu, "*Harmonia Nectere Passus*" büyüsünü söyledi ve bir saniye bile geçmeden -

Dolabın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve odaya iri yapılı, kare çeneli, kırlaşmış saçları kafasına yakın kesilmiş bir cadı girdi. Takı ya da başka bir gibi rütbe işareti de takmıyordu, sadece sıradan bir Seherbaz cübbesini kendine yakıştırmıştı: Müdür Amelia Bones, Sihirli Kolluk Kuvvetleri Dairesi'nin başı ve DMLE'de Deli-Göz Moody'yi bir savaşta alt edebilecek tek cadı olduğu söyleniyor.

adil bir dövüştü (ikisi de adil dövüşecek türden değildi). Li, Amelia'nın DMLE sınırları içinde Apparate olabileceğine dair söylentiler duymuştu ve tür söylentilere yol açan türden bir şeydi, elli saniye önce alarmı aramıştı.

"Havaya çıkın, hemen!" Amelia omzunun üzerinden, polis süpürgeleriyle arkasından gelen kadın Seherbaz üçlüsüne bağırdı, hepsi orada sıkışmış, Li'nin Kabin'i çalıştırmasını bekliyor olmalıydı. "Buranın havadan daha fazla görüntülenmesini istiyorum! Ve Hayal Kırıklığı Önleyici Büyülerinize devam ettiğinizden emin olun!" Sonra başını ona doğru çevirdi. "Rapor ver, Seherbaz Li! İçeri nasıl girdiklerini biliyor muyuz?"

Ellerinde süpürge sopaları olan bir başka Seherbaz üçlüsü Kaybolan Dolap'ta belirdi ve Li konuşmaya başladığında bile onların ardından dışarı çıktı.

Onları tam üç Hit Büyücüsü takip ediyordu.

Sonra başka bir Hit Wizards üçlüsü.

Sonra başka bir süpürge takımı.

Harry oraya vardığında Bellatrix Black'in bir deri bir kemik kalmış hali merdivenlerde hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı ve Harry soğuk, yüksek bir fısıltıyla uyanık olup olmadığını sorduğunda yanıt alamadı.

Kısa bir panik seğirmesi, Profesör Quirrell'ın onu bayıltarak Karanlık Lord'un zavallı hizmetkârının birdenbire azılı bir suçluya, sonra da uzman bir savaş büyücüsüne dönüştüğünü duymasını engellediği düşüncesiyle bastırıldı. Bu iyiydi, çünkü Harry'nin 'Expecto Patronum' diyen sesini duyamayacaktı.

Harry Pelerin'in başlığını geri çekti, asasını Bellatrix'e doğrulttu ve elinden geldiğince nazikçe fısıldadı, "*İnservate.* "

Bellatrix'in vücudunun hafifçe sarsılmasına bakılırsa, Harry yeterince nazik davranmayı başaramadığını düşünüyordu.

Çökmüş kara gözler açıldı.

Harry soğuk ve yüksek sesiyle, "Bella'cığım," dedi, "korkarım bir sorunla karşı karşıyayız. Küçük büyüler yapabilecek kadar iyileştin mi?"

Bir duraklama oldu ve sonra Bellatrix'in solgun başı başını salladı.

Harry kuru bir sesle, "Çok iyi," dedi. "Senden yardımsız yürümeni istemeyeceğim, Bella'cığım, ama korkarım yürümek zorundasın." Asasını ona doğrulttu. " *Wingardium Leviosa.* "

Harry güç akışını bir süreliğine dayanabileceği bir seviyeye indirdi ve hâlâ muhtemelen kızın şu anki vücut ağırlığının üçte ikisini kaldırıyordu. Kız... zayıftı.

Bellatrix Black yavaşça, sanki yıllar sonra ilk kez ayağa kalkıyormuş gibi kendini itti.

Amelia görev odasına girdi, Seherbaz Li ve gümüş porsuğu da onu takip ediyordu. Alarmı duyar duymaz Zaman Döndürücü'sünü döndürmüş ve ardından bir saat boyunca güçlerini giriş için hazırlamıştı. Azkaban'ın içinde zamanı *döndüremezdiniz*, Azkaban'ın geleceği geçmişiyle etkileşime giremezdi, bu yüzden DMLE mesajı almadan önce varamamıştı, ama zamanında varmış olmalıydı...

Gözleri doğrudan, görüş penceresinin ötesinde yüzen, pelerini çıkarılmış ve çok ölü görünen cesede gitti.

"Bellatrix Black nerede?" Amelia korkunun yaratığı karşısında hiç korkmadığını göstererek sordu.

Ceset dudaklarını ayırıp, "*Bilmiyorum*," diye mırıldanırken, kendi kanı bile bir anlığına . "

Harry, artık bir kez daha tamamen görünmez olan Bellatrix'in yavaşça eğilip Profesör Quirrell'ın asasını (Harry dokunmaya cesaret edemedi) almasını ve yavaşça yeniden doğrulmasını izledi.

Sonra Bellatrix asasını yılana doğrulttu ve sesi hâlâ fısıltı gibi olsa da net bir şekilde, "*İçine* çek,dedi. "

Yılan .

"Tekrar deneyeyim mi Lordum?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Harry. İçindeki hastalık hissini yuttu. Harry Ruh Emicilerin şimdiye kadar Seherbazları alarma geçirmiş fark ettikten sonra, canı cehenneme deyip Profesör Quirrell'ı canlandırmaya karar vermişti. Yüksek, soğuk sesi hiç bozulmadan devam etti, "Bir Hafıza Büyüsü yapabileceğini düşünüyor musun, sevgili Bella?"

Bellatrix durakladı ve sonra tereddütle, "Sanırım öyle, Lordum," dedi.

"O Seherbaz'ın hafızasındaki son yarım saati de yok et," diye emretti Harry. Bunun için herhangi bir gerekçe sunmak isteyip istemediğini, Bellatrix neden sadece onu öldürmediklerini sorarsa ne diyeceğini biraz düşündü, bu durumda Harry farklı bir güç grubu gibi davrandıklarını açıklayacak ve sonra ona çenesini kapamasını söyleyecekti -

Ama Bellatrix asasını Seherbaz'a doğrulttu, bir süre sessizce durdu ve sonunda fısıldadı, "*Obliviate.* "

Sonra sallandı ama düşmedi.

Harry, "Çok iyi, sevgili Bella," dedi ve ince ince kıkırdadı. "Ve senden o yılanı taşımanı isteyeceğim."

Kadın yine hiçbir şey söylemedi, hiçbir açıklama talep etmedi, Harry'nin ya da görünüşte görünmez olan Patronus büyücüsünün bunu neden yapamadığını sormadı. Sadece sendeleyerek uzun yılanın yattığı yere gitti, yavaşça eğildi, onu aldı ve omzuna attı.

(Harry'nin küçük bir parçası, emirleri sorgusuz sualsiz yerine getiren bir dalkavuğa sahip olmanın çok *rahatlatıcı* olduğunu gözlemledi ve hatta Bellatrix gibi bir dalkavuğa sahip olmaya tamamen alışabileceğini düşünecek kadar ileri gitti, ta ki bu zihin kırıntısı ölümcül derecede gücenmiş kalanı tarafından sessizliğe gömülene kadar).

Çocuk kölesine "Takip et," diye emretti ve yürümeye başladı.

Görev odası kalabalıklaşmaya başlamıştı, neredeyse nefes alamayacak kadar kalabalıktı, yine de Amelia'nın etrafında hâlâ yer vardı; nefes almanız Müdür Bones'u sıkıştırmanız gerektiği anlamına geliyorsa, nefes almamak daha iyiydi.

Amelia, Ora'nın Seherbaz McCusker'ın aynasıyla oynadığı yere baktı. "Uzman Weinbach," diye bağırarak genç cadının hareketlenmesine neden oldu. "Tek El'in aynasından bir yanıt var mı?"

"Yok," dedi Ora endişeyle, "bu... Yani sıkışmış olmalı, ölü değil, dikkatlice sıkışmış olmalı çünkü ayarlanmadı

ama hat o kadar boş ki ayna da kırılmış olabilir..."

Amelia yüz ifadesinin değişmesine izin vermedi, ancak zaten Tek El'in yasını tutan yanı biraz daha üzüldü ve çok daha fazla kızdı. Yedi ay, tam bir yüzyıl hizmet verdikten sonra emekli olmasına yedi ay kalmıştı. Onu çok uzun zaman önce hevesli genç bir Seherbaz olarak hatırlıyordu ve tüm kariyeri boyunca DMLE'ye mükemmel bir sadakatle hizmet etmişti, en azından gerçekten önemli bir şey söz konusu olduğunda...

Birileri bunun için *yanabilir*.

Ruh Emici hâlâ pencerenin dışında geziniyor, işe yaramaz korku gölgesini operasyonlarının üzerine düşürüyordu; yaratığın tek yapabildiği, "Bellatrix Black kaçtı mı?", "Onu neden bulamıyorsunuz?" ve "Nasıl saklanıyor?" gibi sorular sorulduğunda bilgisizliğini kusmak ya da hiç cevap vermemekti. Amelia suçluların çoktan gittiğinden endişelenmeye başlamıştı ki -

"C spiralinin üzerindeki çatıda bir delik bulduk!" diye bağırdı birisi kapı aralığından. "Hâlâ açık, koğuş çevreleri hâlâ aktif!"

Amelia'nın dudakları, yemek için çenesini açan bir kurt gibi gülümseyerek aralandı.

Bellatrix Black hâlâ Azkaban'daydı.

Ve Azkaban'da, Bellatrix Black sonsuza dek kalacaktı.

Ruh Emici'yi görmezden gelerek pencereye doğru bir adım attı ve devriye gezen süpürgeleri kendi gözleriyle kontrol etmek için gökyüzüne baktı. Buradan gökyüzünün tamamını göremiyordu ama on süpürgenin gittiğini gördü.

Bir devriye düzeninde geçmişti ve bu zaten herhangi birini yakalamak için yeterli , ancak yapabildiği her süpürgeyi havaya kaldırmaya niyetliydi. Seherbazları şu anda piyasadaki en hızlı yarış süpürgesi olan Nimbus 2000 ile donatılmıştı; adamları için başarısız *kovalamaca* yoktu.

Amelia pencereden arkasını döndü ve kaşlarını çattı. Oda gülünç derecede kalabalıklaşıyordu ve bu insanların üçte ikisinin burada olması gerekmiyordu, sadece hareketin merkezine yakın olmak istiyorlardı. Amelia'nın tahammül edemediği bir şey varsa, o da ihtiyaç duyulanlar yerine kendi istediklerini yapan insanlardı.

"Pekâlâ, hepiniz!" Amelia onlara bağırdı. "Burada oyalanmayı bırakın ve her spiralin en üst katını emniyete almaya başlayın! Bu doğru," dedi şaşkın bakışlar arasında, "üçünü de!
girmek için zeminden ya da tavandan tünel açabilirler, eğer bunu ! Onları yakalayana kadar seviye seviye aşağı iniyoruz! Ben C spiralini alacağım, Scrimgeour, sen B'desin..." Durakladı, sonra Deli-Göz'ün geçen yıl emekli olduğunu hatırladı, kim olabilirdi ki... "Shacklebolt, sen A spiralindesin, en güçlü diğer savaşçıları yanına al! Geçtiğiniz her hücreyi kontrol edin, battaniyelerin altına bakın, her koridorda tüm tespit büyüsünü yapın! Suçlular yakalanana kadar kimse Azkaban'dan ayrılmayacak, hiç kimse! Ve..." Sesi kesilince insanlar şaşkınlıkla Amelia'ya baktı.

Suçlular Ruh Emicilerin Bellatrix Black'i bulmasını engelleyecek bir yol bulmuşlardı.

Bu *imkansız olmalıydı.*

Bunu düşünmek kanını dondurdu. Sanki...

Amelia derin bir nefes aldı ve çelik gibi sesle bir kez daha konuştu. "Ve onları yakaladığınızda, kanlı yapın

Gerçek suçluların onlar olduğundan emin olun, Polyjuice almaya zorlanan kendi insanlarımız değil. Garip davranan olursa, Imperius Laneti için kontrol edin. Birbirinizi her zaman gözünüzün önünde tutun. Yüzünü tanımadığınız Seherbaz üniformalı bir kişinin dost canlısı olduğunu düşünmeyin." İletişim uzmanına döndü. "Süpürgelere söyle. Süpürgelerden biri sebepsiz yere havalanırsa, *yarısı* onun *peşine* düşerken diğerleri devriye gezmeye devam etsin. Ve değiştirilebilir her şeyin harmoniğini değiştirin, anahtarlarımızı çalmış olabilirler." Sonra odanın geri kalanına döndü. "Tehdit edecek bir aileleri kalmadığı sürece hiçbir Seherbaz şüpheden uzak değildir."

Yaşlıların yüzlerindeki soğuk ifadeyi gördü, bazı genç Seherbazların irkildiğini gördü ve anladıklarını biliyordu.

Ama emin olmak için yüksek sesle söyledi.

"Bugün eski Büyücülük Savaşı'nı veriyoruz millet. Kim Olduğunu Bilirsin'in ölmüş olması Ölüm Yiyenler'in onun numaralarını unuttuğu anlamına gelmiyor. Şimdi *git!* "

Harry gaz lambasıyla aydınlatılmış gri koridorda sessizce yürüdü, Bellatrix'in ve onları takip eden gümüş şeklin yanında görünmüyordu, daha iyi bir plan düşünmeye çalışıyordu.

İlk başta, Seherbazların muhtemelen zaten bildiklerini ve dahası Profesör Quirrell'ın uyanmadığını fark ettiğinde...

Düşünceleri orada bir anlığına donup *kalmıştı*.

Ve sonra, mümkün olduğunca fazla zaman kazanmak için kendisini ve Bellatrix'i aşağıya doğru indirirken bile donup kaldı; Seherbazlar, diye düşündü Harry, tepeden başlayacaklardı

ve seviye seviye aşağı iniyorlardı. Seherbazlar yavaş ve güvenli hareket etmeyi göze alabilirlerdi; avlarının hiçbir çıkış yolu olmadığını biliyorlardı.

Harry hiçbir çıkış yolu düşünemiyordu.

Ta *ki* Harry kendi kendine*, bu sadece bir savaş oyunuysa, General Kaos ne yapardı?*

Bunun üzerine hemen bir cevap geldi.

Sonra Harry düşündü*, ama madem* bu kadar *kolaydı, neden daha önce kimse Azkaban'dan kaçamadı?*

Ve olası sorunu fark ettikten sonra: *Peki, General Kaos bu konuda ne yapacaktı*?

Bunun üzerine General Kaos ilk planında bir değişiklik yaptı.

Bu...

Bu Harry'nin şimdiye kadar gördüğü en çılgınca *Gryffindor* şeyiydi.

Şimdi *daha iyi* bir plan düşünmeye çalışıyordu ve pek şansı yoktu.

Seçici seçici seçici, dedi Gryffindor. *Bir dakika önce planımız* yok *diye kim şikayet ediyordu? Bir şeyler bulduğumuza sevinmelisin, Bay Şimdi Mahvolduk.*

"Lordum," diye fısıldadı Bellatrix, bir sonraki merdivenden aşağı inerken, "hücreme geri mi dönüyorum Lordum?"

Harry'nin beyninin dikkati dağılmıştı, bu yüzden kelimeleri algılaması o kadar uzun sürdü ve sonra bir an daha

Bellatrix konuşmaya devam ederken dehşet içindeydi.

"Ben... lütfen, Lordum, ölmeyi tercih ederim," dedi sesi. Ve sonra, daha küçük bir sesle, zar zor duyulan bir fısıltıyla, "ama benden isterseniz geri dönerim Lordum..."

Harry'nin sesi otomatik olarak, "Hücrene geri dönmüyoruz," diye tısladı. Hissettiklerinin hiçbirinin yüzüne ulaşmasına izin vermedi.

Hufflepuff dedi. *Cidden az önce 'Benim için çalışmalısın, sana minnettar olurum' diye mi düşündün?*

Bir taş böyle bir sadakate karşılık verir, diye düşündü Harry. *Bunu yanlışlıkla yapıyor olsam bile, yardım edemem ama -*

O, Karanlık Lord'un sadık katili ve işkencecisi ve sadık olmasının sözde nedeni, masum bir kızın parçalara ayrılması ve onu yapmak için hammadde olarak kullanılması, dedi Hufflepuff. *Unuttun mu?*

Biri bana bu kadar sadakat gösterirse, yanlışlıkla bile olsa, bir parçam yardım edemez ama bir şeyler hisseder. Karanlık Lord... şeytan *yeterince güçlü bir kelime gibi görünmüyor,* boş *olmalı... onun sadakatini takdir etmemek için, yapay ya da değil.*

Harry'nin iyi yanlarının buna söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Ve

Harry o zaman duydu.

Sesi zayıftı ve ileriye doğru attıkları her adımda daha da yükseliyordu.

Bir kadın sesi, uzak, belirsiz.

Kulakları otomatik olarak kelimeleri seçebilmek için gerildi.

"...lütfen yapma..."

"...demek istemedim..."

"...ölme..."

Sonra beyni *kimi* duyduğunu anladı ve neredeyse aynı anda *ne* duyduğunu da çözdü.

Çünkü Profesör Quirrell artık sessizliği korumak için orada değildi ve Azkaban aslında sessiz değildi.

Kadının sesi soluk, tekrarlıyor:

"Hayır, demek istemedim, lütfen

ölme!" "Hayır, demek istemedim, lütfen

ölme!"

Harry'nin attığı her adımda ses daha da yükseliyordu, artık kelimelerdeki duyguyu duyabiliyordu, dehşeti, pişmanlığı, çaresizliği...

"Hayır, demek istemedim, lütfen ölme!"

...kadının en kötü anısı, tekrar tekrar prova yapmak...

"Hayır, demek istemedim, lütfen ölme!"

...onu Azkaban'a gönderen cinayet... "Hayır, öyle

demek istemedim, lütfen ölme!"

...Ruh Emiciler tarafından, öldürdüğü kişinin sonsuz bir ölümle ölmesini ve ölmesini ve ölmesini izlemeye mahkum yer

tekrar eden bir döngü. Sesinde kalan yaşam miktarına bakılırsa, yakın zamanda Azkaban'a konmuş olmalı.

O zaman Harry'nin aklına, Profesör Quirrell'ın o kapılardan geçtiği, o sesleri duyduğu ve en ufak bir rahatsızlık belirtisi vermediği düşüncesi geldi; Harry'nin kendi dudakları Bellatrix'in huzurunda sessiz kalmasaydı, içindeki bir şey çığlık çığlığa bağırırken, soluğu düzenli olmasaydı, Harry bunu kötülüğün kesin bir kanıtı olarak adlandırabilirdi.

Patronus parladı, kontrolden çıkmamıştı ama Harry'nin ileriye doğru attığı her adımda parlıyordu.

Harry ve Bellatrix merdivenlerden inerken hava daha da aydınlandı, Bellatrix tökezledi ve Harry, Bellatrix'in boynuna dolanmış yılana bu kadar yakın olmanın verdiği kıyamet hissine göğüs gererek, Pelerin'in dışında kalan sol kolunu ona uzattı.
Yüzünde şaşkın bir vardı ama kabul etti ve hiçbir şey söylemedi.

Bellatrix'e yardım edebilmek Harry'ye yardımcı olmuştu, ama yeterince yardımcı olmamıştı.

O katın koridorunun ortasındaki devasa metal kapıyı gördüğünde değil.

Yaklaştıklarında ve kadının sesi sustuğunda değil, çünkü artık yanında bir Patronus vardı ve artık en kötü anısını yeniden yaşamıyordu.

Güzel, dedi bir ses. *Bu birinci adımdı.*

Harry'nin adımları onu kaçınılmaz olarak metal kapıya doğru götürdü.

Ve...

Şimdi kapıyı aç -

...Harry yürümeye devam etti...

Ne sanıyorsun sen? Geri dön ve onu oradan çıkar!

...yürümeye devam etti...

Kurtarın onu! Ne yapıyorsun? Acı çekiyor, onu kurtarmalısın!

Harry'nin taşıdığı portkey iki insanı taşıyabilirdi, sadece iki, artı ya da eksi bir yılan. Profesör Quirrell'ın anahtarı da ellerinde olsaydı... ama *yoktu*, Profesör Quirrell'ın insan formu onu taşıyordu, onu almanın hiçbir yolu yoktu... Harry bugün sadece bir kişiyi kurtarabilirdi ve Azkaban'ın en alt katında, en çok ihtiyacı olan tek bir kişi vardı...

"GİTME!" Ses, metal kapının arkasından çığlık halinde geldi. "Hayır, , hayır, gitme, götürme, götürme -"

Koridorda bir ışık vardı ve gittikçe parlıyordu.

"Lütfen," diye hıçkırdı kadının sesi, "lütfen, çocuklarımın isimlerini artık hatırlayamıyorum -"

"Bella," dedi Harry'nin sesi, her nasılsa sesini soğuk bir fısıltıda tutarak, "bununla ilgilenmeliyim," Hover Büyüsü azaldı ve Bella itaatkâr bir şekilde otururken bile kapandı, iskelet formu aydınlanan havaya karşı karanlıktı.

Öleceğim, diye düşündü Harry.

Hava aydınlanmaya devam etti.

Ne de olsa Harry'nin öleceği *kesin* değildi.

Bu sadece bir ölüm olasılığıydı ve bazı şeyler ölme olasılığına değmez miydi?

Hava aydınlanmaya devam ediyor, büyük Patronus onun etrafında şekillenmeye başlıyor, Harry'nin hayatı ateşi beslemeye giderken parlak insan şekli yanan havanın içinde belirsizleşiyordu.

Ruh Emicileri yok , yaşasam bile bunu yapanın ben olduğumu bilecekler... Desteğimi kaybederim, savaşı kaybederim.

Öyle mi? dedi onu teşvik iç ses. *Azkaban'daki tüm Ruh Emicileri yok ettikten sonra mı? Bunun senin bir Işık Lordu olduğunu kanıtlayacağını düşünüyorum, o yüzden KURTARIN ONU KURTARIN ONU KURTARMAK ZORUNDASINIZ -*

İnsansı şekil artık ayrı bir varlık olarak görülemiyordu.

Koridor görünmüyordu.

Harry'nin kendi bedeni Pelerin'in içinde görünmezdi.

Gümüş ışığın sonsuz genişliği içinde sadece bedensiz bir bakış açısı vardı.

Harry yaşamın onu terk ettiğini, büyüyü körüklediğini hissedebiliyordu; çok uzaklarda, Ölüm'ün gölgelerinin yıpranmaya başladığını hissedebiliyordu.

Hayatımda bundan daha fazlasını başarmak istiyordum. Karanlık Lord'la savaşacaktım, büyücülük ve Muggle dünyalarını birleştirecektim...

Ona yardım etmesi için yalvaran bir kadınla karşılaştırıldığında, yüce hedefler çok uzak, çok soyut görünüyordu, Harry'nin bu tek şeyden, şimdi ve burada yapabileceği bu tek şeyden daha önemli bir şey yapacağı *kesin* değildi.

Harry son nefesi olabileceğini düşündü:

Başka Ruh Emiciler var, muhtemelen başka Azkabanlar da... eğer bunu yapacaksam, merkez çukura daha yakınken yapmalıyım, bu şekilde hayatımdan daha azını alırım, bu da diğer Ruh Emicileri yok etmek için hayatta kalma olasılığımı artırır... bunun yapılacak en uygun şey olduğunu varsaysak bile, bunu yapmak için doğru bir zaman ve yer varsa, bu şimdi ve burada değil, ŞİMDİ VE DEĞİL!

Ne? dedi öfkeyle diğer parçası, var olmayan bir karşı argüman ararken -

Harry tartışılmaz tek bir gerçeğe, en uygun yerde olmadıklarına, zamanın şu *an* olamayacağına odaklanırken, ışık yavaşça söndü...

Işık yavaş yavaş .

Harry'nin hayatının bir kısmı ona geri aktı.

Bir kısmı radyasyon olarak kaybolmuştu.

Ama Harrynin ayakta durmaya ve gümüş insan şeklini parlak tutmaya yetecek kadar büyüsü kalmıştı; asasını kaldırıp sesi "Wingardium Leviosa" diye fısıldadığında, büyü itaatkâr bir şekilde içinden aktı ve Bellatrix'in ayağa kalkmasına yardım etti (Çünkü harcadığı kendi büyüsü değildi, Patronus Büyüsü'nü ateşleyen hiçbir zaman kendi büyüsü olmamıştı).

Yemin ederim, diye düşündü Harry, Bellatrix'in huzurunda olabildiğince düzenli nefes alıp verirken, gözyaşları görünmez yanaklarından süzülürken, *hayatım, büyüm ve bir rasyonalist olarak sanatım üzerine yemin ederim, kutsal saydığım her şey ve tüm mutlu anılarım üzerine yemin ederim, bir gün bu yere son vereceğime yemin ederim, lütfen, lütfen affedileyim...*

Ve bir katilin sesi çığlık atıp birinin geri dönüp onu kurtarması için yalvarırken ikisi birlikte yürümeye devam ettiler.

Daha fazla zaman olmalıydı, Harry'nin kendinden bir parçayı feda etmesi için bir tören yapılmalıydı, ama Bellatrix yanındaydı ve bu yüzden Harry hiç duraklamadan, hiçbir şey söylemeden, düzenli nefes alarak yürümeye etmek zorunda kaldı.

Böylece Harry kendisinden bir parçayı geride bırakarak yoluna devam etti. Bu yerde ve zamanda sonsuza dek yaşayacaktı, biliyordu. Harry bir gün diğer Gerçek Patronus büyücüleriyle birlikte geri gelip buradaki bütün Ruh Emicileri yok ettikten sonra bile. Üçgen şeklindeki binayı eritip adayı denizin üzerinden akıp gideceği kadar alçaltarak yaksa ve böyle bir yerin bir zamanlar var olduğuna dair hiçbir iz bırakmasa bile. O zaman bile geri alamazdı.

Işıltılı yaratık sürüsü aşağıya bakmayı bıraktı ve hiçbir şey olmamış gibi metal koridorda devriye gezmeye başladı.

"Tıpkı geçen seferki gibi mi?" Müdür Bones, Seherbaz Li'ye doğru ters ters bakınca genç Seherbaz, "Evet ," diye cevap verdi.

Müdür, Ruh Emicilerin hedeflerini bulup bulamadıklarını öğrenmek için bir sorgu daha gönderdi ve birkaç saniye sonra olumsuz bir cevap duyunca şaşırmadı.

Emmeline Vance bağlılıkları arasında sıkışmış hissediyordu.

Emmeline artık Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın bir üyesi değildi, son savaşın bitiminden sonra dağılmışlardı. Ve savaş sırasında, Müdür Crouch'un onların kayıt dışı savaşını sessizce onayladığını biliyordu, hepsi biliyordu.

Yönetmen Bones, Crouch değildi.

Ama şimdi bir Ölüm Yiyen olan ve Ölüm Yiyenler tarafından kurtarıldığı kesin olan Bellatrix Black'in peşindeydiler. Patronusları garip davranıyordu - tüm parlak yaratıklar durup aşağıya doğru bakıyorlardı, sonra efendilerini izlemeye geri dönüyorlardı. Ruh Emiciler de hedeflerini bulamıyordu.

Ona öyle geliyordu ki, Albus Dumbledore'a danışmak için son derece uygun bir zamandı.

Müdür Bones'a Dumbledore'la temasa geçmelerini mi *önermeliydi*? Ama Müdür Bones onunla çoktan iletişime geçmediyse...

Emmeline bir süre, muhtemelen çok uzun bir süre tereddüt etti ve sonunda karar verdi. *Canı cehenneme*, diye düşündü. *Hepimiz aynı taraftayız, Müdür Bones'un hoşuna gitse de gitmese de birlikte hareket etmeliyiz.*

Bir düşünceyle gümüş serçesi omzunda kanat çırptı.

Emmeline neredeyse dudaklarını kıpırdatmadan, usulca, "Arkamızı korumak için arkamıza geç," diye mırıldandı, "kimse sana doğrudan bakmayana kadar bekle, sonra Albus Dumbledore'a git. Eğer henüz yalnız değilse, kalana kadar bekle. Ve ona şunu söyle: Bellatrix Black Azkaban'dan kaçıyor ve Ruh Emiciler onu bulamıyor."

TSPE, Kısıtlı Optimizasyon, Pt 6

Sessiz, neyse ki sessizdi, bir alt kattaki metal kapı. Ya orada kimse yoktu, ya da sessizce acı çekiyorlardı, belki çığlık atıyorlardı ama sesleri çoktan kesilmişti, ya da karanlıkta kendi kendilerine sessizce mırıldanıyorlardı...

Bunu yapabileceğimden emin değilim, diye düşündü Harry ve bu umutsuz düşünce için Ruh Emicileri de suçlayamazdı. Daha aşağıda olmak daha iyi, daha güvenli olurdu, planının uygulanması zaman alacaktı ve Seherbazlar muhtemelen çoktan aşağıya inmeye başlamışlardı. Ama Harry sessiz kalarak ve nefes alışını tamamen düzenli tutarak o metal kapılardan daha fazla geçmek zorunda kalırsa delirebilirdi; her birinde kendinden bir parça bırakmak zorunda kalırsa, yakında ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı -

Ay ışığıyla aydınlanmış parlak bir kedi sıçradı ve Harry'nin Patronus'unun önüne kondu. Harry neredeyse çığlık atacaktı, ki bu Bellatrix'le olan imajına yardımcı olmazdı.

"Harry!" dedi Profesör McGonagall'ın sesi, Harry'nin ondan hiç duymadığı kadar telaşlıydı. "Neredesin? İyi misin? Bu benim Patronus'um, cevap ver!"

Harry sarsıcı bir çabayla zihnini temizledi, boğazını yeniden düzenledi, sakinleşmeye zorladı, Okültizm bariyeri gibi farklı bir kişiliğe büründü. Bu birkaç saniye sürdü ve Profesör McGonagall'ın iletişim gecikmesi sayesinde bir sorun fark etmemesini cehennem gibi umdu, tıpkı Patronusların çevrelerini rapor etmemesini cehennem gibi umduğu gibi.

Genç bir çocuğun masum sesi, "Mary'nin Yeri'ndeyim Profesör, Diagon Yolu'nda. Aslında tuvalete gidiyorum. Ne oldu?"

Kedi sıçrayarak uzaklaştı ve Bellatrix hafifçe kıkırdamaya başladı, tozlu, minnettar bir kahkaha, ama Harry'den gelen bir tıslamayla aniden kesti kendini.

Bir süre sonra kedi geri döndü ve Profesör McGonagall'ın sesiyle, "Şimdi seni almaya geliyorum. *Hiçbir yere* gitme, Savunma Profesörünün yanında değilsen ona geri dönme, kimseye bir şey söyleme, çabuk orada olacağım!"

Ve parlak kedi bulanıklaşarak ilerledi ve gözden kayboldu.

Harry saatine bakıp zamanı not etti, böylece herkesi buradan çıkardıktan ve Profesör Quirrell Zaman Döndürücü'yü tekrar sabitledikten sonra geri dönüp uygun zamanda Mary'nin Yeri'nin tuvaletinde olabilecekti.

Beyninin problem çözen kısmı, *bir problemin* gerçekten *imkansız* hale gelmeden *önce ona ne kadar kısıtlama ekleyebileceğinin bir sınırı* olduğunu söyledi, *biliyor ?*

Bunun bir önemi olmamalıydı ve gerçekten de yoktu, Azkaban'daki tek bir mahkûmun çektiği acıyla kıyaslanamazdı ama Harry yine de planının, Mary'nin Yeri'nden hiç ayrılmamış gibi alınmasıyla ve Savunma Profesörünün her türlü suçtan tamamen masum görünmesiyle sonuçlanmaması halinde, Profesör McGonagall'*ın onu öldüreceğinin* farkında olduğunu hissetti.

Ekipleri C spiralinden bir ısırık daha yemeye hazırlanırken, kalkanları ve taramaları ortadan kaldırmadan önce

Amelia parmaklarını kalçasına vuruyor ve bariz bir uzmana danışması gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Keşke öyle olmasaydı -

Amelia tanıdık ateş sesini duydu ve döndüğünde ne göreceğini biliyordu.

Seherbazlarının üçte biri etraflarında dönüyor ve asalarını yarım ay gözlüklü, uzun gümüş sakallı, tam ortalarında beliren, omzunda parlak kırmızı-altın bir anka kuşu olan yaşlı büyücüye doğrultuyordu.

"Ateşi kesin!" Çok özlü madde yüzün taklit edilmesini kolaylaştırıyordu ama Anka kuşu yolculuğunu taklit etmek daha zor olacaktı - koğuşlar Azkaban'a hızlı giriş yollarından biri olarak buna izin veriyordu ama hızlı çıkış yolu yoktu.

Yaşlı cadı ve yaşlı büyücü uzun bir süre birbirlerine baktılar.

(Amelia aklının bir köşesinde, haberi hangi seherbazının gönderdiğini merak etti, yanında Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın birkaç eski üyesi vardı; aklının bir köşesinde, Emmeline'in serçesinin ya da Andy'nin kedisinin parlak yaratıklar sürüsünde kaybolduğunu görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı, ama bunun nafile olduğunu biliyordu. Kendi insanlarından biri bile olmayabilirdi, çünkü yaşlı işgüzar çoğu zaman hiç bilmediği şeyleri bilirdi).

Albus Dumbledore nazik bir hareketle başını Amelia'ya doğru eğdi. "Umarım burada hoş karşılanmıyorumdur," dedi büyücü sakince. "Hepimiz aynı taraftayız, değil mi?"

"Duruma göre değişir," dedi Amelia sert bir sesle. "Suçluları yakalamamıza yardım etmek için mi yoksa onları eylemlerinin sonuçlarından korumak için mi buradasınız?" *Durdurmaya mı çalışacaksın*

Kardeşimin katilinin hak ettiği öpücüğü almasını mı engelleyeceksin, yaşlı işgüzar? Amelia'nın duyduğuna göre, Dumbledore savaşın sonlarına doğru, çoğunlukla Deli-Göz'ün durmadan dırdır etmesi yüzünden ; ama Voldemort'un cesedi bulunur bulunmaz aptalca merhametine geri dönmüştü.

Yaşlı büyücü konuşurken, parlayan hayvanların yansımaları olan bir düzine küçük beyaz ve gümüş nokta, yarım ay gözlüklerinden parıldıyordu. "Bellatrix Black'in serbest kalmasını senden bile daha az isterim," dedi yaşlı büyücü. "Bu hapishaneden canlı çıkmamalı, Amelia."

Amelia şaşkınlığını ifade etmek için bile olsa tekrar konuşamadan, yaşlı büyücü uzun siyah asasıyla bir yaptı ve belki de diğer tüm Patronus'ların toplamından daha parlak olan, parlayan gümüş bir Anka kuşu ortaya çıktı. Bu büyünün sözsüz yapıldığını ilk kez görüyordu. "Tüm Seherbazlarınıza Patronus Büyüsü'nü on saniyeliğine iptal etmelerini emredin," dedi yaşlı büyücü. "Karanlığın bulamadığını ışık bulabilir."

Amelia, Dumbledore'un isteğinin yerine getirilmesi için aynaları aracılığıyla tüm Seherbazları bilgilendirecek olan iletişim subayına emri verdi.

Bu birkaç dakika sürdü ve Amelia kendi düşüncelerini tartmaya çalışırken hiçbir seherbazın konuşmaya cesaret edemediği korkunç bir sessizlik dönemi başladı. *Bu hapishaneden canlı çıkmamalıydı...* Albus Dumbledore güçlü bir nedeni olmadan Bartemius Crouch'a dönüşmezdi. Eğer ona *nedenini* söylemek isteseydi, söylerdi; ama bu kesinlikle olumlu bir işaret değildi.

Yine de bu işte birlikte çalışabileceklerini bilmek güzeldi.

"Şimdi," dedi bir aynalar korosu ve parlayan gümüş anka kuşu hariç tüm Patronus Tılsımları göz kırparak söndü.

"Hâlâ başka bir Patronus var mı?" dedi yaşlı büyücü parlak yaratığa açıkça.

Parlak yaratık başını eğerek selam verdi. "Onu

bulabilir misin?"

Gümüş kafa tekrar başını salladı.

"Gidip tekrar gelirse onu hatırlayacak mısın?" Alev alev

yanan Anka kuşu son bir kez başını salladı.

Dumbledore, "," dedi.

Bir an sonra tüm aynalar, "Bitti," dedi ve Amelia asasını kaldırıp kendi Patronus'unu yeniden yapmaya başladı. (Gerçi yüzünde kurt gibi bir gülümseme varken, Bellatrix Black'in yaklaşan kaderi üzerinde düşünmek yerine Susan'ın onu ilk kez yanağından öptüğü anı düşünmek için biraz daha konsantre olması gerekiyordu. O diğer öpücük gerçekten de mutlu bir düşünceydi ama Patronus Büyüsü için pek de doğru bir düşünce değildi).

Daha koridorun sonuna bile gelmemişlerdi ki Harry'nin Patronus'u elini kaldırdı, kibarca, sanki bir sınıftaymış gibi.

Harry çabucak düşündü. Asıl soru nasıl yapacağıydı - hayır, bu da belliydi.

"Öyle görünüyor ki," dedi Harry soğuk ve eğlenen bir sesle, "birisi bu Patronus'a mesajını iletmesi için talimat vermiş.

sadece benim için." Kıkırdadı. "Peki o zaman. Affedersin, sevgili Bella. *Quietus.* "

Gümüş insansı hemen Harry'nin kendi sesiyle, "Bu Patronus'u arayan başka bir daha var," dedi.

" *Ne?*" dedi Harry. Ve sonra, ne olduğunu düşünmek için duraksamadan, "Onu engelleyebilir misin? Seni bulmasını engelleyebilir misin?"

Gümüş insansı başını salladı.

Amelia ve diğer Seherbazlar Patronus Büyüsü'nü yeniden yapmayı bitirir bitirmez -

Alev alev yanan gümüş anka kuşu uçtu ve gerçek kırmızı-altın anka kuşu onu takip etti ve yaşlı büyücü uzun asasını aşağı doğru tutarak sakince ikisinin peşinden yürüdü.

Bölgelerinin etrafındaki kalkanlar yaşlı büyücünün etrafından su gibi ayrıldı ve neredeyse hiç dalgalanmadan arkasından kapandı.

" *Albus!* " diye bağırdı Amelia. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ama o zaten biliyordu.

"Beni takip etmeyin," dedi yaşlı büyücünün sesi sertçe. "Kendimi koruyabilirim, başkalarını koruyamam."

Amelia'nın onun ardından haykırdığı lanet kendi seherbazlarını bile ürküttü.

Bu hiç adil değil, hiç adil değil, hiç adil değil! Gerçekten imkansız hale gelmeden önce bir probleme ne kadar kısıtlama ekleyebileceğinizin bir sınırı vardır!

Harry işe yaramaz düşünceleri engelledi, hissettiği yorgunluğu görmezden geldi ve zihnini yeni gerekliliklerle yüzleşmeye zorladı, *hızlı* düşünmek zorundaydı, adrenalini umutsuzluğa harcamak yerine mantık zincirlerini hızlı ve tereddütsüz bir şekilde takip etmek için kullanmalıydı.

Görevin başarılı olması için,

(1) Harry'nin Patronus'unu yok etmesi gerekecekti.

(2) Bellatrix'in, Patronus yok edildikten sonra Ruh Emicilerden saklanması gerekiyordu.

(3) Harry'nin, Patronus'u yok edildikten sonra Ruh Emiciler'e direnmesi gerekiyordu.

Eğer bunu çözersem, dedi Harry'nin beyni, *sonrasında bir kurabiye istiyorum ve eğer problemi bundan daha zor hale getirirsen, yani en ufak bir zorluktan bahsediyorum, kafatasından çıkıp Tahiti'ye gidiyorum.*

Harry ve beyni sorunu düşündü.

Azkaban, Ruh Emicilerin bakışlarından kaçmanın imkânsızlığına güvenerek yüzyıllardır yenilmezliğini korumuştu. Yani Harry Bellatrix'i Ruh Emicilerden saklamanın *başka bir* yolunu bulduysa, bu ya bilimsel bilgisine ya da Ruh Emicilerin Ölüm olduğunun farkına varmasına dayanacaktı.

Harry'nin beyni, Ruh Emicilerin Bellatrix'i görmesini engellemenin en bariz yolunun onun varlığını sona erdirmek, yani onu öldürmek olduğunu düşündü.

Harry beynini kutunun dışında düşündüğü için tebrik etti ve aramaya devam etmesini söyledi.

Onu öldürün ve sonra geri getirin, bir sonraki öneri geldi. *Bellatrix'i beyin aktivitesinin durduğu noktaya kadar soğutmak için Frigideiro kullanın, ardından Termos kullanarak onu ısıtın, tıpkı çok soğuk suya düşen insanların yarım saat sonra fark edilir bir beyin hasarı olmadan başarılı bir şekilde canlandırılabilmesi gibi.*

Harry bunu düşündü. Bellatrix güçten düşmüş haliyle hayatta kalamayabilirdi. *Ve* bu Ölüm'ün onu görmesini engellemeyebilirdi. *Ve* soğuk, baygın bir Bellatrix'i çok uzağa taşımakta zorlanabilirdi. *Ve* Harry tam olarak hangi vücut sıcaklığının ölümcül olmayıp geçici olarak beyin felci yarattığına dair araştırmayı hatırlayamıyordu

Bu da iyi bir ezber bozan fikirdi, ama Harry beynine düşünmeye devam etmesini söyledi...

...ölümden saklanmanın yolları...

Harry'nin yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi. Bir yerlerde bununla ilgili bir şeyler duymuştu.

Profesör Quirrell, *güçlü bir büyücü olmak için gereken şartlardan birinin mükemmel bir hafıza olduğunu* söylemişti. *Bir bulmacanın anahtarı genellikle yirmi yıl önce eski bir parşömende okuduğunuz bir şey ya da sadece bir kez tanıştığınız bir adamın parmağında gördüğünüz tuhaf bir yüzüktür...*

Harry elinden geldiğince odaklandı ama hatırlayamadı, dilinin ucundaydı ama hatırlayamıyordu; bu yüzden bilinçaltına hatırlamaya çalışmasına devam etmesini söyledi ve dikkatini sorunun diğer yarısına yeniden verdi.

Patronus Büyüsü olmadan kendimi Ruh Emicilerden nasıl koruyabilirim?

Müdür, birkaç adım ötedeki bir Ruh Emici'ye bütün bir gün boyunca defalarca maruz kalmış ve bundan sadece yorgun görünerek çıkmıştı.
Müdür bunu nasıl yapmıştı? Harry de yapabilir miydi?

Rastgele genetik bir şey de olabilirdi, bu durumda Harry'nin işi bitmişti. Ama sorunun çözülebilir *olduğunu* varsayarsak.

O zaman bariz cevap, Dumbledore'un ölümden korkmadığıydı.

Dumbledore *gerçekten* ölümden korkmuyordu. Dumbledore dürüstçe, gerçekten ölümün bir sonraki büyük macera olduğuna inanıyordu. Buna özünde inanıyordu, sadece bilişsel uyumsuzluğu bastırmak için kullanılan uygun kelimeler olarak değil, sadece bilge gibi davranarak değil. Dumbledore ölümün doğal ve normatif bir düzen olduğuna karar vermişti ve içinde kalan küçük korku her ne ise, Ruh Emici'nin onu bu küçük kusurdan kurtarması uzun zaman ve tekrarlanan maruziyetler almıştı.

Bu yol Harry'ye kapalıydı.

Sonra Harry tersini düşündü, bariz ters soruyu:

Neden ortalamadan çok daha savunmasızım? Diğer öğrenciler Ruh Emici'yle karşılaştıklarında düşmediler.

Harry Ölüm'ü yok etmek, eğer yapabilirse onu sona erdirmek istiyordu. Yapabilirse sonsuza dek yaşamak istiyordu; buna dair umudu vardı, Ölüm düşüncesi ona umutsuzluk ya da kaçınılmazlık hissi vermiyordu. Kendi hayatına körü körüne bağlı değildi;

Gerçekten de tüm hayatını başkalarını Ölüm'den korumak uğruna tüketmemek için çaba sarf etmesi gerekmişti. Ölüm'ün gölgeleri Harry'nin üzerinde neden böyle bir güce sahipti? Kendisinin bu kadar korkacağını düşünemezdi.

Başından beri mantık yürüten Harry miydi? Harry'nin Dumbledore'u suçladığı gibi, ölümden kendi düşüncelerini çarpıtacak kadar korkan kimdi?

Harry bunu düşündü, irkilmemek için kendini zor tuttu. Rahatsız hissetti, ama...

Ama...

Ancak rahatsız edici düşünceler her zaman *doğru* değildi ve bu da kulağa tam olarak gelmiyordu. Sanki bir gerçeklik vardı ama hipotezin söylediği *yerde* saklanmıyordu...

İşte o zaman Harry fark etti.

Oh, şimdi anlıyorum.

Korkan kişi...

Harry karanlık tarafına ölüm hakkında ne düşündüğünü sordu.

Ve Harry'nin Patronus'u dalgalandı, karardı, neredeyse o anda sönecekti, çünkü o çaresiz, hıçkıran, çığlık atan dehşet, ölmemek için her şeyi yapabilecek, ölmemek için her şeyi bir kenara atabilecek, o mutlak dehşetin varlığında doğru düşünemeyen ya da doğru hissedemeyen, yokluğun uçurumuna Güneş'e bakabildiğinden daha fazla bakamayan, tek istediği karanlık bir köşe saklanmak ve bir daha düşünmek zorunda kalmamak olan o kör, dehşete kapılmış şey -

Gümüş figür ay ışığında kararmış, sönmekte olan bir mum gibi titriyordu.

Her şey yolunda, diye düşündü Harry*, her şey yolunda.*

Kendisini karanlık tarafını kollarında korkmuş bir çocuk gibi kucaklarken hayal etti.

Dehşete kapılmak doğru ve yerindedir, çünkü ölüm korkunçtur. Dehşetinizi saklamak zorunda değilsiniz, bundan utanmak zorunda değilsiniz, bunu bir onur nişanı olarak takabilirsiniz, açıkça Güneş'te.

Kendini ikiye bölünmüş hissetmek tuhaftı, düşüncelerinin izi rahatlık veriyordu, düşüncelerinin izi karanlık tarafının sıradan Harry'nin düşüncelerinin yabancılığı anlayışsızlığını takip ediyordu; karanlık tarafının kendi ölüm korkusuyla ilişkilendirdiği tüm şeyler arasında, bulabileceğini hiç beklemediği ya da hayal etmediği tek şey kabul, övgü ve yardımdı...

Yalnız savaşmak zorunda değilsin, dedi Harry sessizce karanlık tarafına. *Geri kalan yanım bu konuda sana destek olacak. Kendimin ölmesine izin vermeyeceğim, arkadaşlarımın da ölmesine izin vermeyeceğim. Ne sen, ne ben, ne Hermione, ne annem, ne babam, ne Neville, ne Draco, ne de başka biri... Bu bir koruma arzusu...* O korkmuş çocuğa sığınak sağlamak için yaydığı Patronus'un kanatları gibi güneş ışığından kanatlar hayal etti.

Patronus tekrar parladı, dünya Harry'nin etrafında mı dönüyordu yoksa dönen kendi zihni miydi?

Elimi tut, diye düşündü Harry ve hayalinde canlandırdı, *benimle gel ve bu işi birlikte yapalım...*

Harry'nin zihninde bir kıpırdanma oldu, sanki beyni bir adım sola gitmiş ya da evren bir adım sağa gitmiş gibiydi.

Sağa.

Ve Azkaban'ın aydınlık bir koridorunda, loş gaz lambaları, insan şeklindeki bir Patronus'un sabit ve sarsılmaz ışığıyla gölgede kalırken, görünmez bir çocuk yüzünde garip, küçük bir gülümsemeyle duruyordu ve sadece hafifçe titriyordu.

Harry bir şekilde, Ruh Emicilere karşı direncini artırmanın ötesinde, önemli bir şey yaptığını biliyordu.

Ve bundan daha fazlasını *hatırlamıştı*. Ölüm'ü antropomorfik bir figür olarak düşünmek ironik bir işe yaramıştı. Şimdi Harry bunu hatırlayabiliyordu, birini Ölümün bakışlarından sakladığı söylenen şeyi...

Azkaban'ın bir koridorunda, bir büyücünün adımları aniden durdu; çünkü ona rehberlik eden parlak gümüş renkli şey havada durmuş, sıkıntıyla kanatlarını çırpıyordu. Parlak beyaz anka kuşu başını iki yana salladı, kafası karışmış gibi bir öne bir arkaya baktı; sonra efendisine döndü ve özür dilercesine başını salladı.

Yaşlı büyücü başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve geldiği yöne doğru yürüdü.

Harry dimdik durdu, korkunun ve çevresini sardığını hissediyordu. Kıpırtısız taşına sürekli çarpan boşluk dalgaları küçük bir parçasını biraz aşındırmış olabilirdi, ama uzuvları soğuk değildi ve büyüsü onunla birlikteydi. Zamanla bu dalgalar onu aşındırıp tüketebilir, korkusunu savaş için enerji toplamak için kullanmak yerine Ölüm'ün önünde hâlâ sinmiş olan küçük bir parçasından içeri sızabilirdi. Ama bu kıyamet zaman alacaktı, Ölüm'ün gölgeleri çok uzaktaydı ve

Onu umursamadan. İçindeki kusur, çatlak, fay hattı onarılmıştı ve yıldızlar zihninde ışıl ışıl parlıyordu, engin ve korkusuz, soğuk ve karanlığın ortasında pırıl pırıl.

Başka birinin gözüne, çocuğun loş metal koridorda tek başına durduğu ve yüzünde tuhaf bir gülümseme olduğu görünebilirdi.

Çünkü Bellatrix Black ve omuzlarına dolanmış yılan, üç Ölüm Yadigârı'ndan biri olan ve kullanıcısını Ölüm'ün bakışlarından sakladığı söylenen Görünmezlik Pelerini tarafından gizlenmişti. Cevabı kaybolmuş olan ve Harry'nin yeniden bulduğu bilmece.

Ve Harry artık Pelerin'in gizleyiciliğinin, Hayal Kırıklığı'nın şeffaflığından çok daha fazlası olduğunu, Pelerin'in sizi sadece görünmez değil, Thestrallar gibi görünmez de kıldığını biliyordu. Harry ayrıca, Pelerin'in içine Ölüm Yadigarları'nın sembolünü çizen, Ölüm'ün gücünün bir kısmını Pelerin'e bağlayan ve Pelerin'in Ruh Emicilerle kendi seviyelerinde yüzleşip onları engellemesini sağlayan şeyin Thestral kanı olduğunu da biliyordu. Bu bir tahmin gibi gelmişti ama yine de kesin bir tahmindi, bilgi ona bilmeceyi çözdüğü anda gelmişti.

Bellatrix Pelerin'in içinde hâlâ şeffaftı, ama Harry için artık saklı değildi, onun orada olduğunu biliyordu, bir Thestral kadar aşikârdı. Çünkü Harry Pelerini'ni sadece ödünç almıştı, vermemişti; Potter soyundan gelen Ölümcül Kutsama'yı kavramış ve ustalaşmıştı.

Harry doğrudan görünmez kadına baktı ve, "Ruh Emiciler sana ulaşabilir mi, Bella?" dedi.

Kadın yumuşak ve meraklı bir sesle, "Hayır," dedi. Sonra, "Ama Lordum... *siz*..."

"Aptalca bir şey söylersen, bu beni kızdırır," dedi Harry soğuk bir sesle. "Yoksa kendimi senin için feda edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır Lordum," diye yanıtladı Karanlık Lord'un hizmetkârı, sesi şaşkın ve belki de dehşete kapılmış gibi çıkıyordu.

Harry'nin soğuk fısıltısı, "Takip edin," dedi.

Ve aşağıya doğru yolculuklarına devam ettiler, Karanlık Lord kesesine uzanıp bir kurabiye aldı ve yedi. Bellatrix sorsaydı, Harry bunun çikolata için olduğunu söylerdi, ama Bellatrix sormadı.

Yaşlı büyücü seherbazların arasına geri döndü, gümüş ve kırmızı-altın anka kuşları da arkasından geliyordu.

" *Sen* - " Amelia bağırmaya başladı.

"Patronus'larını kovdular," dedi Dumbledore. Yaşlı büyücü sesini yükseltmiş gibi görünmüyordu ama sakin sözleri bir şekilde onunkilerin önüne geçti. "Onları şimdi bulamam."

Amelia dişlerini gıcırdattı ve bir dizi sert açıklamayı bir kenara bırakıp iletişim subayına döndü. "Görev odasına Ruh Emicilere Bellatrix Black'i hissedip hissedemediklerini *tekrar* sormalarını söyle."

İletişim uzmanı bir süre aynasıyla konuştu ve birkaç saniye sonra şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. "Hayır
-"

Amelia zihninde çoktan şiddetle küfretmeye başlamıştı.

"- ama alt katlarda mahkum olmayan başka birini görebilirler."

"İyi!" diye tersledi Amelia. "Ruh Emici'ye söyle, kendi türünden bir düzine kişi Azkaban'a girip o her kimse ve yakalamaya yetkili! Ve eğer Bellatrix Black'i görürlerse, onu derhal Öpsünler!"

Amelia dönüp Dumbledore'a dik dik baktı, tartışmaya cüret ediyordu; ama yaşlı büyücü ona sadece biraz hüzünle baktı ve sustu.

Seherbaz McCusker pencerenin dışına sürüklenen cesetle konuşmasını bitirdi ve Müdür'ün emirlerini iletti.

Ceset ona neredeyse kollarını bacaklarını çözecek ölümcül bir gülümseme verdi ve sonra aşağı doğru süzüldü.

Kısa bir süre sonra, bir düzine Ruh Emici Azkaban'ın orta çukurunda sürüklendikleri yerden kalktı ve dışarıya, üzerlerinde yükselen devasa metal yapının duvarlarına doğru yöneldi.

Azkaban'ın tabanına açılan deliklerden giren yaratıkların en karanlığı dehşet yürüyüşüne başladı.

TSPE, Kısıtlı Biliş, Bölüm 7

Harry, gizemli karanlık tarafıyla bir füzyona ulaştığını ve onun hiçbir dezavantajı olmadan tüm faydalarından yararlanabileceğini, soğuk ya da öfkeli olmasına gerek kalmadan kristal berraklığını ve yılmaz iradesini istediği zaman çağırabileceğini *ummuştu*.

Bir kez daha, ne kadar ilerleme kaydettiğini gözünde fazla büyütmüştü. *Bir şeyler* olmuştu, ama Harry'nin hâlâ gizemli bir karanlık tarafı vardı, hâlâ ondan ayrıydı ve sıradan benliği hâlâ domine edilebilir durumdaydı. Ve karanlık tarafının ölüm korkusu üzerinde yaptığı onarım çalışmalarına rağmen, Azkaban'da korumasızken karanlık tarafına geçmeye cesaret edemiyordu, bu kaderi çok fazla kışkırtmak .

Bu çok talihsiz bir durumdu, çünkü biraz *eş* değiştirmeme *özelliği şu anda çok işe yarayabilirdi.*

Bunu daha da zorlaştıran şey ise duvara yaslanamaması, gözyaşlarına boğulamaması, hatta bir iç çekememesiydi. Sevgili Bella'sı onu izliyordu ve bu Karanlık Lord'unun yapacağı türden bir şey değildi.

"Lordum -" Bellatrix söyledi. Alçak sesi gergindi. "Ruh Emiciler - geliyorlar - onları hissedebiliyorum Lordum -"

"Teşekkür Bella," dedi kuru bir ses, "bunu zaten biliyorum."

Harry dünyadaki boşlukları Ölümcül Hokkabazlık'ı taktığı zamanki gibi hissedemiyordu, ama boş çekimin şiddetinin arttığını hissedebiliyordu. İlk başta bunu bir merdiven boşluğundan inmenin sonucu sanmıştı, ta ki

ve Bellatrix inişi bitirmişlerdi ve çekim artmaya devam ediyordu. Sonra Ruh Emiciler spiral boyunca uzaklaştıkça azaldı, sonra bir kat daha yukarı çıktıklarında arttı... Artık Azkaban'ın içinde Ruh Emiciler vardı ve onun için geliyorlardı. Elbette geliyorlardı. Harry şu anda direniyor olabilirdi, ama *saklanmamıştı.*

Yeni şart, dedi Harry beynine. *Ruh Emicileri yenmek için Patronus Büyümü çağırmayan bir yol bul. Alternatif olarak, birini Ruh Emicilerden saklamak için Görünmezlik Pelerini dışında başka bir yol daha bul -*

Bırakıyorum, dedi beyni. *Gülünç derecede aşırı kısıtlı problemlerinizi çözmek için kendinize başka bir bilgisayar alt tabakası bulun.*

Ciddiyim, diye düşündü Harry.

Ben de öyle, dedi beyni. *Patronus Büyüsü'nü yap ve Seherbazların seni bulmasını bekle. Mantıklı ol. Bitti artık.*

Vazgeç.

Düşündüğü gibi, emici boşluk onu daha çok çekiyor gibiydi; Harry ne olduğunu anladı, yıldızlara daha yoğun bir şekilde odaklandı, zihnini umutsuzluktan uzaklaştırdı -

Bilirsiniz, onun mantıklı tarafını gözlemledim*, zihninizi Ruh Emicilere açacağı için* herhangi bir *olumsuz düşünce düşünmenize izin ,* bu *da bilişsel bir önyargıdır, gerçekten pes etme zamanının* gelip *gelmediğini nasıl anlarsınız?*

Aşağıdan çaresiz bir hıçkırık çığlığı yükseldi, "hayır" ve "uzak" gibi kelimeler birbirine karıştı. Mahkumlar biliyordu, mahkumlar bunu hissedebiliyordu.

Ruh Emiciler geliyordu.

"Lordum, siz - benim için kendinizi riske atmamalısınız - Pelerininizi geri alın -"

"Sessiz ol, aptal," diye tısladı öfkeli bir ses. "Seni kurban etmeye karar verdiğimde bunu sana söyleyeceğim."

Haklı bir noktaya değindi, dedi Slytherin. *Onun için kendini riske* atmamalısın*, onun hayatının seninki kadar değerli olmasına imkân yok.*

Harry bir an için kendini kurtarmak için Bellatrix'i feda etmeyi düşündü.

Ve o anda, loş turuncu gaz ışığının bir kısmı koridordan kaçar gibi oldu, Harry'nin parmak uçlarına soğuk bir dokunuş geldi. Ve o anda, Bellatrix'i Ölüm'ün gölgelerine bırakmayı düşünmenin onu bir kez daha savunmasız bırakacağını biliyordu. Bu kararı verdiği anda bile Patronus Büyüsü'nü yapamaz hale gelebilirdi, çünkü daha önce onu kurtarmış olan düşünceden vazgeçmiş olacaktı.

Harry'nin aklına, Patronus Büyüsü'nü yapamasa bile, daha sonra Bellatrix'ten Pelerin'i alabileceği geldi; sonra düşüncelerini bu seçenekten uzaklaştırmak, yapmama kararına sıkıca odaklanmak zorunda kaldı, yoksa durduğu yerde düşebilirdi. Çünkü etrafında dönen boşluk girdabı artık ölümcül derecede güçlüydü; *yukarıdan* çığlıklar geliyordu ve aşağıdaki çığlıklar durmuştu.

Bu çok *saçma,* dedi mantıksal tarafı. *Rasyonel aktörler bu tür sansürlü bir akıl yürütme sürecine katlanmak zorunda kalmamalı, tüm teoremler nasıl düşündüğünüzün gerçek eylemleriniz dışında gerçekliği etkilemediğini varsayıyor,*

Bu yüzden düşüncelerinizin Ruh Emicilerle nasıl etkileşime girdiği konusunda endişelenmeden en uygun algoritmayı seçmekte özgürsünüz -

---

Bu gerçekten aptalca bir fikir, dedi Gryffindor. *Ben bile bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorum ve ben senin Gryffindor tarafındayım. Cidden orada öylece durup -*

"Bir çözüm bulduk!" diye bağırdı Ora, sihirli aynasını zafer kazanmış gibi havaya kaldırarak. "İç duvarın dışındaki Ruh Emici yedinci seviyeyi işaret etti, C spirali, işte "

Seherbazları beklenti içinde ona bakıyorlardı.

"Hayır," dedi Amelia düz bir sesle. "Onlardan orada. Ruh Emiciler hâlâ Bellatrix Black'i bulamadılar. Oraya koşup bu karmaşada onun geçmesine izin vermeyeceğiz ve pusuya düşürülmek için kuvvetlerimizi bölmeyeceğiz. Dikkatli hareket ettiğimiz sürece kaybetmeyiz. Scrimgeour ve Shacklebolt'a söyle, daha önce olduğu gibi seviye seviye aşağı inmeye devam etsinler -"

Yaşlı büyücü çoktan ilerlemeye başlamıştı. Amelia sefer ona küfretme zahmetine bile girmedi, çünkü bir kez daha özenle inşa edilmiş kalkanları su gibi yarılmış ve onun ardından hafifçe dalgalanmıştı.

Harry koridorun başında, yukarı çıkan merdivenlerin hemen bekledi. Bellatrix ve yılan onun arkasındaydı, Harry'nin ustalaştığı Ölümcül Hokkabazlık tarafından gizlenmişlerdi; Harry zihnini ve büyüsünü serbest bırakmak için Hover Büyüsü'nü geri çektiğinden, göremese de, bir deri bir kemik kalmış büyücünün merdivenlerde arkasına yaslanmış oturduğunu biliyordu.

Harry'nin gözleri koridorun en ucuna, aşağıya inen merdivenlerin yanına sabitlenmişti. Artık zihninde değil, gerçekte, koridordaki ışık azalmış, sıcaklık düşmüştü. Korku, kasırga rüzgârlarının kamçıladığı bir deniz gibi üzerinde ve çevresinde gürlüyordu ve emici boşluk, yaklaşan bir kara deliğe doğru uluyan bir çekime dönüşmüştü.

En uçtaki merdivenlerden yukarı, ölmekte olan havanın içinden süzülerek, dünyadaki boşluklar, yokluklar, yaralar geliyordu.

Ve Harry onların durmasını bekledi.

Harry toplayabildiği tüm irade ve *odaklanmayla onların durmasını bekledi*.

Durmalarını bekliyordum.

Duracaklarına inandım.

...fikir buydu zaten...

Harry bu tehlikeli düşünceyi susturdu ve *Ruh Emicilerin durmasını bekledi.* Kendilerine ait bir zekaları yoktu, sadece dünyadaki yaralardı, biçimleri ve yapıları başkalarının beklentilerinden ödünç alınmıştı.
İnsanlar *Ruh Emiciler'in* pazarlık *yapacağına inandıkları* için onlarla *pazarlık* yapabilmiş, işbirliği karşılığında onlara kurban önerebilmişlerdi. Yani Harry boşlukların dönüp gideceğine yeterince inanırsa, onlar da dönüp gideceklerdi.

Ama dünyadaki yaralar gelmeye devam etti, girdap gibi dönen korku artık katı bir şey gibi görünüyordu, maddeyi olduğu kadar zihni de, maddeyi olduğu kadar ruhu da parçalayan boşluk, sen

dünyasındaki delikler geçtikçe metalin kararmaya başladığını görebiliyordu.

Arkasından, Bellatrix'ten küçük bir ses geldi, ama sessiz kalması emredildiği için tek kelime etmedi.

Onları yaratıklar olarak düşünmeyin, psikosensitif nesneler olarak düşünün, kendimi kontrol kontrol edilebilirler -

Sorun, kendini o kadar kolay kontrol edememesi, bir irade eylemiyle kendini mavinin yeşil olduğuna inandıramamasıydı. Kendini bir şeye inandırmanın ne kadar mantıksız olduğuna dair tüm o düşünceleri bastıramıyordu. Eğer yaptığınızın bu olduğunu *biliyorsanız*, kendinizi bir şeye inandırmak ne kadar *imkânsızdı*. Harry'nin kendi kendini kandırmaya karşı verdiği tüm eğitim, *bu eşsiz özel durumda ne kadar zararlı olursa olsun* kapanmayı reddediyordu -

Ölüm'ün gölgeleri koridorun yarısını geçince Harry elini kaldırdı, parmaklarını iki yana açarak sert ve kendinden emin bir sesle, "Dur," dedi.

Ölüm'ün gölgeleri durdu.

Harry'nin arkasında, Bellatrix sanki içinden sökülüp atılıyormuş gibi boğuk bir nefes verdi.

Harry ona, *Ruh Emicilerin söylediklerini tekrarla* anlamına gelen, önceden *hazırladığı bir* işaret *yaptı.*

"Diyorlar ki," dedi Bellatrix, sesi titriyordu, "dediler ki, 'Bellatrix Black bize söz verdi. Bize onun nerede saklandığını söyle ve canını bağışlayalım."

"Bellatrix mi?" Harry sesini eğlenmiş gibi çıkararak, "Bellatrix mi?" dedi. "Bir süre önce kaçtı."

Bir an sonra Harry, Bellatrix'in en üst seviyedeki seherbazlar arasında olduğunu söylemesi gerektiğini fark etti, bu daha fazla kafa karışıklığına neden olabilirdi.

Hayır, Ruh Emicileri kandırılabilir olarak düşünmek yanlıştı, onlar sadece *birer şeydi,* sadece *beklentiler* tarafından kontrol ediliyorlardı -

"Bellatrix çatlak bir sesle, "Yalan söylediğini bildiklerini söylüyorlar," dedi.

Boşluklar tekrar ilerlemeye başladı.

Onun beklentileri benimkilerden daha sağlam; farkında olmadan onları kontrol ediyor -

" koyma," dedi Harry, asasını doğrultarak. "Ben, ben sizi

seviyorum, elveda Lordum -"

" *Somnium.* "

Garip bir şekilde, o korkunç sözleri duymak, Bellatrix'in hatasını anlamak yardımcı olmuştu; Harry'ye neden savaştığını hatırlatmıştı.

"Dur," dedi Harry tekrar. Bellatrix uyuyordu; şimdi sadece kendi iradesi, daha doğrusu kendi beklentileri o yok oluş alanlarını kontrol etmeliydi -

Ama süzülerek ilerlemeye devam ettiler ve Harry önceki deneyimin kendine güvenini zedelediğini, yüzden onları durduramayacağını düşünmekten kendini alamadı,

daha da fazla şüphe duyuyordu - hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı, önce bir kafeste sadece bir Ruh Emici'yi kontrol etme alıştırması yapmalıydı -

Harry ile ölümün gölgeleri arasında artık sadece çeyrek koridor vardı, boş rüzgârlar o kadar güçlüydü ki Harry kendi çatlaklarında başlayan erozyonu hissedebiliyordu.

Ve Harry'nin aklına, belki de yanıldığı, belki de Ruh Emiciler'in kendi arzuları ve planlama yetenekleri olduğu düşüncesi geldi. Ya da belki de sadece kendilerine en yakın olanlar değil, *herkesin* nasıl çalıştıklarını düşündükleri tarafından kontrol ediliyorlardı. Ve her iki durumda da -

Harry asasını Patronus Büyüsü için başlangıç pozisyonuna getirdi ve konuştu.

"İçinizden biri Hogwarts'a gitti ve geri dönmedi. Artık ; o Ölüm öldü."

Ruh Emiciler durdu, dünyadaki bir düzine yara hareketsiz dururken, boşluk hiçbir yere gitmeyen ölümcül bir rüzgâr gibi etraflarında çığlık attı.

"Dönün ve gidin ve bundan kimseye bahsetmeyin, küçük gölgeler, yoksa sizi de yok ederim."

Harry'nin Patronus Büyüsü için başlangıç pozisyonuna kaydı ve kendini yapmaya hazırladı; zihninde Dünya yıldızların arasında parlıyordu, gündüz tarafı yansıyan güneş ışığıyla parlak ve mavi, gece tarafı ise insan şehirlerinin ışığıyla parıldıyordu. Harry blöf yapmıyordu, düşünceleriyle hileli bir şey yapmaya çalışmıyordu. Ölüm'ün gölgeleri ilerleyecek ve yok edilecekti, ya da gideceklerdi, her ikisine de eşit derecede hazırdı...

Ve boşluklar geldikleri kadar yumuşak bir şekilde geri çekildiler; kat ettikleri her metreyle birlikte hiçlik rüzgârları azaldı ve merdivenlerden aşağıya doğru kayarak uzaklaştılar.

Gerçekten kendi sözde zekâları var mıydı, yoksa Harry sonunda onların gitmesini *beklemeyi* başarmış mıydı... bunu Harry bilmiyordu.

Ama gitmişlerdi.

Harry bir için merdivenlerde baygın yatan Bellatrix'in yanına oturdu ve onun gibi yığılıp kaldı, bir an için gözlerini kapattı, sadece bir an için, Azkaban'da uyumayı kesinlikle planlamıyordu, ama o anı yaşaması gerekiyordu. Seherbazlar hâlâ merdivenlerden yavaşça iniyor olacaklardı, Harry öyle umuyordu, bu yüzden dinlenmek için beş dakika ayırmanın zararı olmazdı. Harry düşüncelerini olumlu, neşeli tutmaya dikkat ediyordu*, "Burada güzel bir yenilenme dinlenmesi yapacağım, sonra kendimi daha iyi hissedeceğim*," yerine, Ruh Emiciler henüz çok uzaklaşmadığı için*, duygusal ve fiziksel yorgunluktan çökeceğim,*" diyordu.

Ve bu arada, Harry beynine *kovulduğunu* söyledi.

"Onu buldum!" diye bağırdı yaşlı büyücünün sesi.

Kim? diye düşündü Amelia, Dumbledore'un kucağında bir şeyle görünce -

- asla görmeyi beklemeyeceği bir manzara, bir kişi -

- Yırtık kırmızı cüppeli bir adam, küçük bir savaşta savaşmış gibi yanmış görünüyordu, birçok kesikte kan kurumuştu. Gözleri açıktı,

Yaşayan tek elinde tuttuğu çikolatayı çiğniyordu.

Bahry Tek El *yaşıyordu.*

Bir sevinç çığlığı yükseldi, Seherbazları asalarını indirdi, bazıları ileri atılmaya başladı bile.

" *Tetikte olun!* " diye bağırdı Amelia. "İkisini de Polyjuice için kontrol edin - Bahry'yi küçük Animagi veya tuzaklar için tarayın -"

" *Sinirsel. Wingardium Leviosa.* "

Bir duraklama oldu. Harry, tam olarak de, görünmez kadının kendini ayağa kaldırdığını ve başını çevirip etrafına baktığını hissetti. "Ben... yaşıyorum...?"

Harry'nin içinden hayır demek geldi, sırf onun bundan ne çıkaracağını görmek için. Onun yerine, "Aptalca sorular sorma," diye tısladı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Bellatrix.

Karanlık Lord vahşi, tiz bir kahkaha attı ve "Ruh Emicileri korkutup kaçırdım, sevgili Bella," dedi.

Bir duraklama oldu. Harry Bellatrix'in yüzünü görebilmeyi diledi; yanlış bir şey mi söylemişti?

Bir süre sonra titrek bir sesle, "Acaba Lordum, yeni halinizle benimle ilgilenmeye başlamış olabilir misiniz?" diye sordu.

Harry soğuk bir sesle, "Hayır," dedi ve ondan uzaklaşıp (asasını ondan ayırmadan) yürümeye başladı. "Ve beni bir daha gücendirmemeye dikkat et, yoksa seni terk ederim.

burada, işe yarar ya da yaramaz. Şimdi ya takip et ya da geride kal; yapacak işlerim var."

Harry arkasından gelen soluk soluğa seslere kulak asmadan ilerledi; Bellatrix'in onu takip ettiğini biliyordu.

...çünkü bu kadının ihtiyacı olan son şey, psikiyatrik şifacı onu programlamaya başlamadan önce düşünmeye başlaması gereken en son şey, Karanlık Lordunun onu sevebileceğine inanmaktı.

Yaşlı büyücü gümüş sakalını düşünceli bir şekilde düzeltti ve Seherbaz Bahry'nin iki güçlü Seherbaz tarafından odadan çıkarıldığı yere baktı.

"Bunu anlıyor musun, Amelia?"

"Hayır," dedi basitçe. Henüz anlayamadıkları bir tuzaktan şüpheleniyordu, bu yüzden Seherbaz Bahry ana grubun dışında tutulacak ve korunacaktı.

"Belki de," dedi yaşlı büyücü uzun uzun, "içlerinden hangisi Patronus Büyüsü yapabiliyorsa, basit bir rehineden fazlasıdır. Bu işe kandırılmış biri olabilir mi? Nedeni ne olursa olsun, Seherbazınızı canlı bıraktılar; onları bulduğumuzda ölümcül lanetleri ilk kullanan biz olmayalım -"

"Anlıyorum," dedi yaşlı cadı ani bir farkındalıkla, "planları buydu. Onu Oblive etmek ve canlı bırakmak onlara hiçbir şeye mal olmuyor ve *bizi* tereddütte bırakıyor -" Amelia kararlı bir şekilde başını salladı ve halkına, "Daha önce olduğu gibi devam ediyoruz," dedi.

Yaşlı büyücü iç çekti. "Ruh Emicilerden haber var mı?" "Eğer

sana söylersem," diye tersledi Amelia, "yine kaçacak mısın?"

"Sana hiçbir maliyeti yok Amelia," dedi yaşlı büyücü sessizce, "ve kendi halkından birini savaştan kurtarabilir."

İntikam alma şansım dışında bana hiçbir şeye mal olmaz -

Ama bu diğeriyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, sinir bozucu yaşlı büyücü sonunda genellikle haklıydı, onu bu kadar sinir bozucu yapan şeylerden biri de buydu.

"Ruh Emiciler gördüklerini söyledikleri diğer kişiyle ilgili soruları yanıtlamayı bıraktılar," dedi Amelia ona, "nedenini ya da nerede olduğunu da söylemeyecekler."

Dumbledore omzunda asılı duran ve ışığı bütün koridoru aydınlatan gümüş anka kuşuna döndü ve cevap olarak sessiz bir kafa sallayışı aldı. "Ben de onları algılayamıyorum," dedi Dumbledore. Sonra omuz silkti. "Sanırım bütün spirali baştan aşağı dolaşıp bir şey bakacağım, değil mi?"

Amelia en ufak bir fark yaratacağını düşünseydi, ona bunu yapmamasını emrederdi.

"Albus," dedi Amelia yaşlı büyücü ayrılmak için dönerken, "sen bile tuzağa düşebilirsin."

"Saçmalama canım," dedi yaşlı büyücü neşeyle, bir kez daha yürürken, tanımlanamayan koyu gri ağaçtan yapılmış on beş santimlik asasını öğüt verir gibi sallayarak, "Ben yenilmezim."

Bir duraklama oldu.

("Bunu gerçekten söylemedi -" diye fısıldadı en yeni Seherbaz, Noelle Curry adında henüz genç bir bayan, üçlünün kıdemli üyesi Seherbaz Brooks'a. " mi dedi?")

("Yaptıkları yanına kâr kalabilir," diye fısıldadı Isabel ona, "o *Dumbledore,* artık Kader bile onu ciddiye almıyor.")

"İşte bu yüzden," dedi Amelia ağır bir sesle, genç seherbazların yararına, "zorunlu olmadıkça onu hiçbir konuda aramayız."

Harry hücrenin yatağı olarak kullanılan sert bankta kıpırdamadan yatıyor, bir battaniye çekmiş, korkunun geri gelmesini beklerken olabildiğince hareketsiz . Yaklaşan bir Patronus vardı, hem de güçlü Patronus. Bellatrix bir Ölümcül Kutsama tarafından gizlenmişti, hiçbir kolay Büyü bunu aşamazdı; ama Harry Seherbazların kendisini tespit etmek için başka hangi sanatları kullanabileceğini bilmiyordu ve ona sorarak cehaletini açığa vurmaya cesaret edemedi. Böylece Harry sert bir yatakta, kapısı kilitli bir hücrede yattı, güçlü metal kapı arkasından kilitlenmişti, mutlak karanlıkta, üzerine ince bir battaniye çekilmişti, her kim olursa olsun içeri bakmayacağını ya da baksa bile çok yakından bakmayacağını umuyordu
-

Bu Harry'nin etkileyebileceği bir nokta değildi, gerçekten de kaderinin bu kısmı tamamen Gizli Değişkenler'in elindeydi. Zihninin büyük bir kısmı yapmakta olduğu Başkalaşım'a odaklanmıştı.

Sessizliği dinleyen Harry, hızlı ayak seslerinin yaklaştığını duydu; kapısının önünde durdular ve sonra -

- ilerlemeye devam etti.

Çok geçmeden korku geri

döndü.

Harry kendi rahatlamasını fark etmesine izin vermediği gibi, korkusunu da fark etmesine izin vermedi. İçinde tutuyordu

Zihni araba aküsünden daha büyük bir Muggle aygıtının biçimine büründü ve bu biçimi yavaşça bir buz küpünün maddesine uyguladı (Harry bunu *Frigideiro*'yu kullanarak çantasındaki bir şişeden su üzerinde dondurmuştu). Bir şeyleri yakmak için Biçim Değiştirmemeniz gerekiyordu, ama orijinal maddenin su olması ve hava kaynaklarını korumak için yapılan Baloncuk-Kafa Büyüsü sayesinde Harry bunun kendisini ya da bir başkasını hasta etmeyeceğini umuyordu.

Şimdi tek sorun, Seherbazlar bu hücre bloğunu detaylı bir şekilde kontrol etmeden önce Harry'nin bu Başkalaşım'ı ve ondan sonra yapacağı kısmi Başkalaşım'ı bitirmesi için yeterli zaman olup olmayacağıydı -

---

Yaşlı büyücü eli boş döndüğünde Amelia bile endişelenmeye başlamıştı. O ve diğer iki Seherbaz ekibi, tavanı keserek atlayabilecekleri herhangi bir boşluğa izin vermemek için eşzamanlı olarak üç spiralden aşağıya doğru yolun üçte birini ve henüz herhangi bir işaret bulamamışlardı.

"Rapor vermenizi isteyebilir miyim?" Amelia, sesini gerginlikten uzak tutarak konuştu.

"Önce yukarıdan aşağıya doğru basit bir yürüyüş," dedi yaşlı büyücü. Kaşlarını çatmış, yüzünü her zamankinden fazla buruşturmuştu. "Bellatrix'in hücresini inceledim ve onun yerine bırakılmış bir ölü bebek buldum. Sanırım bu kaçışın fark edilmemesi gerekiyordu. Köşede, bir bez parçasının altında saklı bir şey var; seherbazlarınızın incelemesi için onu bozulmadan bıraktım. Dönüş yolunda her kapıyı açtım ve hücrelerin içine baktım. Hayal kırıklığına uğramış hiçbir şey görmedim, sadece mahkûmlar vardı."

Kırmızı-altın anka kuşundan gelen bir çığlıkla bölündüler ve tüm Seherbazları bu çığlıktan irkildi. İçinde bir kınama ve neredeyse Amelia'nın koridordan koşarak çıkmasına neden olacak kadar acil bir talep vardı.

"- oldukça üzücü bir durumda," dedi Dumbledore sessizce. Yarım ay gözlüklerinin altındaki mavi gözleri bir an için çok soğuktu. "Herhangi biriniz bana yaptıklarının sonuçlarından bahsedecek mi?"

" *Ben* yapmadım -" Amelia başladı.

"Biliyorum," dedi yaşlı büyücü. "Özür dilerim, Amelia." İç çekti. "Daha yeni bazılarına baktığımda sihirlerinin kırıntıları kalmıştı, ama yenmemiş bir güç ; en güçlüsünün sadece birinci sınıftaki bir çocuk kadar sihri kalmıştı. Fawkes'ın birçok kez sıkıntı içinde çığlık attığını duydum ama asla meydan okumadı. Görünüşe göre aramanıza devam etmeniz gerekecek; benim bakışlarımdan kaçacak kadar iyi saklanabiliyorlar."

Harry ilk Biçim Değiştirme dersini bitirdiğinde doğrulup üzerini örten battaniyeyi çekti, hızlı bir *Lumos* büyüsü yaptı, saatine baktı ve neredeyse bir saat otuz dakika geçtiğini görünce şok oldu. Birinin kapıyı açıp sonra tekrar kapatmasından bu yana ne kadar zaman geçmişti - Harry o yöne bakmıyordu elbette - Harry bunu tahmin edemiyordu.

"Lordum...?" diye fısıldadı Bellatrix'in sesi, yumuşak ve çok çekingendi.

"Şimdi konuşabilirsin," dedi Harry. Çalışırken ona sessiz kalmasını söylemişti.

"Bize bakan Dumbledore'du."

Dur.

Harry tarafsız bir tavırla, "İlginç," dedi. Bunu o sırada fark etmediğine sevinmişti. *Kulağa oldukça yakın* bir *tıraş* gibi geliyordu.

Harry kesesine bir kelime söyledi ve bir saatlik emeğinin ürünüyle eşleştireceği büyülü aleti çıkarmaya başladıSonra, o çıkarıldığında, başka bir kelime endüstriyel güçte bir yapıştırıcı tüpü getirdi; kullanmadan önce, Harry kendisine ve Bellatrix'e Baloncuk-Kafa Büyüsü yaptı ve Bellatrix'in de yılana aynı Büyüyü yapmasını sağladı, böylece kapalı hücredeki yapıştırıcı dumanı onlara zarar vermeyecekti.

Yapıştırıcı sertleşmeye başlayıp teknolojiyi büyüye bağladığında, Harry onu yatağın üzerine bıraktı ve yere oturup bir sonraki Biçim Değiştirme denemesine başlamadan önce bir süre büyüsünü ve iradesini dinlendirdi.

"Lordum..." Bellatrix tereddütle konuştu.

"Evet?" dedi kuru ses.

"Yaptığın bu cihaz nedir?"

Harry hızla düşündü. Yönlendirici sorular kisvesi altında planlarını onunla kontrol etmek için iyi bir fırsat gibi görünüyordu.

"Bir düşün, sevgili Bella," dedi Harry yumuşak bir sesle. "Güçlü bir büyücü için Azkaban'ın duvarlarını aşmak ne kadar zor olabilir ki?"

Bir duraklama oldu ve sonra Bellatrix'in sesi yavaş ve şaşkın bir şekilde geldi: "Hiç de zor değil, Lordum...?"

"Gerçekten de," dedi Bella'nın ustasının kuru ve yüksek sesi. "Diyelim ki biri bunu yaptı ve bir süpürge sopasıyla delikten uçtu ve yükselip uzaklaştı. O zaman Azkaban'dan bir mahkûmu kurtarmak kolay olurdu, değil mi?"

"Ama Lordum..." dedi Bella. "Seherbazlar - onların kendi süpürgeleri var Lordum, hızlı olanlardan -"

Harry dinledi, düşündüğü gibiydi. Karanlık Lord yine yumuşak bir Sokratik sorgulama tonuyla cevap verdi ve Bellatrix Harry'nin beklemediği bir soru daha sordu, ama Harry'nin kendi karşı sorusu bunun sonunda önemli olmayacağını gösterdi. Bellatrix'in son sorusuna yanıt olarak Karanlık Lord sadece gülümsedi ve işine devam etme zamanının geldiğini söyledi.

Sonra Harry hücrenin zemininden kalktı, hücrelerin en ucuna gitti ve asasını duvarın sert yüzeyine dokundurdu - Azkaban'ın , onları Ruh Emici çukuruna doğrudan maruz kalmaktan ayıran katı metale.

Ve Harry kısmi bir Biçim Değiştirme'ye başladı.

Harry bu büyünün daha hızlı olacağını umuyordu. Saatlerce ve saatlerce bu eşsiz büyüyü çalışmıştı, bu da onu rutin hale getirmişti, onun için sıradan Biçim Değiştirme'den çok daha zor değildi. Değiştirdiği şeklin toplam hacmi o kadar da fazla değildi, Dönüşen şekil uzun, geniş ve uzun olabilirdi, ama çok inceydi. Harry yarım milimetrenin yeterli olacağını düşünmüştü, mükemmel pürüzsüzlük göz alındığında...

Hapishane yatağı olarak kullanılan uzun bankta, Harry'nin Dönüştürülmüş teknolojik aleti ve yapıştırıcının kuruması için eşleştirilmiş sihirli nesneyi bıraktığı yerde, Muggle eserinin üzerinde altın harflerle yazılmış minik harfler parlıyordu. Harry gerçekten de

Orada olmalarını *planlamıştı* ama zihninin bir köşesinde dolaşmaya devam etmişlerdi ve bu yüzden de Şekil Değiştirmiş formun bir parçası haline gelmiş gibiydiler.

Harry'nin bu teknolojik yaratıcılık zaferini kullanmadan önce söyleyebileceği pek çok farklı şey vardı. Şu ya da bu anlamda uygun olabilecek pek çok şey. Ya da en azından Bellatrix orada olmasaydı Harry'nin *,* söyleyebileceği şeyler.

Ama söylenecek tek bir şey vardı, Harry'nin sadece bir kez söyleme şansı bulacağı ve muhtemelen bir daha asla söyleme şansı bulamayacağı bir şey. (Ya da söyleyemezse *düşünecekti*.) Gerçek filmi izlememişti, ama bir ön gösterimini görmüştü ve nedense bu cümle aklına takılmıştı.

Muggle cihazının üzerindeki küçük altın harflerde şöyle yazıyordu,

, sizi ilkel mankafalar! !

TSPE, Kısıtlı Biliş, Bölüm 8

A/N: Harry'nin gördüğüne benzeyen *Army of Darkness* filminin fragmanı YouTube'da THV1KkPXIxQ.

Modern zamanların bir adamı tarafından Orta Çağ'dan gelen dinleyicilere söylenen anahtar alıntı aşağıdaki gibidir:

"Pekala sizi ilkel mankafalar! Dinleyin! Bunu görüyor musunuz? Bu... benim *bomstick'*im*!* "

Mutlak karanlıkta, bir çocuk Azkaban'ın sert metal duvarına dayamış, dünyada sadece üç kişinin mümkün olduğuna inanabileceği ve kendisinden başka kimsenin kullanamayacağı bir sihir deniyordu.

Elbette güçlü bir büyücü bir hareket ve bir kelimeyle duvarı saniyeler içinde kesebilirdi.

Ortalama bir yetişkin için bu birkaç dakikalık bir iş olabilirdi ve sonrasında yorgun düşerlerdi.

Ama Hogwarts birinci sınıf öğrencisi olarak aynı amaca ulaşmak için *verimli* olmanız gerekiyordu.

Neyse - aslında şans değil, şansın bununla bir ilgisi yoktu - Harry *bilinçli* bir şekilde her gün fazladan bir saat Biçim Değiştirme çalışmıştı, öyle ki o derste Hermione'nin bile önüne geçmişti; düşüncelerinin gerçek evreni hafife almaya başladığı noktaya kadar kısmi Biçim Değiştirme çalışmıştı, öyle ki sadece

Zamansız kuantum doğasını akılda tutmak için biraz daha fazla çaba sarf etti, hatta Form kavramı ile töz kavramı arasında sağlam bir zihinsel ayrımı korudu.

Ve bu sanatın rutin hale gelmesiyle ilgili *sorun*.

...Harry bunu yaparken başka şeyler de düşünebiliyordu.

Her nasılsa düşünceleri oraya gitmemeyi, bariz olanla yüzleşmemeyi başarmıştı, *ta ki sadece birkaç dakika içinde bunu gerçekten yapma* ihtimaliyle karşı karşıya kalana kadar.

Harry'nin yapmak üzere olduğu şey.

...tehlikeliydi.

Gerçekten

tehlikeliydi.

Birisi-gerçekten-öldürülebilir-tehlikeli.

Patronus Büyüsü olmadan on iki Ruh Emici'yle yüzleşmek *korkutucuydu,* ama sadece korkutucuydu. Harry Patronus Büyüsü'nü *yapabilirdi*, bunu yapamama tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşündüğü anda, direncinin kırılmaya başladığını hissettiği anda yapabilirdi. Ve bu işe yaramamış olsa bile... öyle bile olsa, Ruh Emicilere buldukları herkesi Öpmeleri talimatı , başarısızlık *ölümcül olmamalıydı*.

Bu farklıydı.

Dönüştürülmüş Muggle cihazı patlayıp onları öldürebilir.

Teknoloji ve büyü arasındaki arayüz herhangi bir şekilde başarısız olabilir ve onları öldürebilir.

Seherbazlar şanslı bir atış yapabilir.

Sadece, şey...

Cidden tehlikeli.

Harry, zihninin kendisini bunun güvenli olduğuna inandırmaya çalıştığını fark etti.

Ve elbette, her şey işe *yarayabilir*, ama...

Ama rasyonalistlerin kendilerini şeylere ikna etmelerine asla izin verilmediğini bir kenara bıraksak bile, Harry ölme olasılığının yüzde yirmiden az olduğunu tahmin etmek için kendini ikna etmesinin mümkün olmadığını biliyordu.

Kaybet, dedi Hufflepuff.

Kaybet , dedi Profesör Quirrell'in zihnindeki sesi.

Kaybet, dedi Hermione'nin, Profesör McGonagall'ın, Profesör Flitwick'in, Neville Longbottom'ın ve aslında Fred ve George dışında Harry'tanıdığı herkesin zihinsel modeli.

Gidip Dumbledore'u bulmalı ve teslim olmalıydı. Yapmalıydı, gerçekten yapmalıydı, bu noktada yapılacak tek *mantıklı* şey buydu.

Ve eğer görevde sadece Harry olsaydı, tehlikede olan sadece kendi hayatı olsaydı, yapardı; kesinlikle yapardı.

Neredeyse gerçekleştirmekte olduğu kısmi Başkalaşım üzerindeki konsantrasyonunu kaybetmesine neden olan kısım, onu Ruh Emicilere açmakla tehdit eden kısım...

...Profesör Quirrell'dı, hâlâ , hâlâ bir yılandı.

Profesör Quirrell kaçıştaki rolü nedeniyle Azkaban'a giderse ölürdü. Muhtemelen bir hafta bile dayanamazdı. O kadar hassastı.

Bu kadar basitti.

Eğer Harry burada

kaybederse.

Profesör Quirrell'i kaybetti.

Muhtemelen kötü biri *olsa da,* dedi Hufflepuff'ın sessizce. *Öyle olsa bile mi?*

Bu Harry'nin bilinçli olarak verdiği bir karar değildi. Sadece bunu yapamazdı. Kaybetmek Ev puanları içindi, *insanlar* için değil.

*Eğer kendi hayatınızın Azkaban'*daki *tüm mahkumları korumak için yüzde seksen ölme ihtimalini göze almayacak kadar değerli olduğunu düşünüyorsanız,* Slytherin tarafının gözlemine *göre*, *Bellatrix ve Profesör Quirrell'i kurtarmak için hayatınızı yüzde yirmi riske atmayı haklı çıkarmanın hiçbir yolu yoktur. Matematik tutmuyor, burada sonuçlara tutarlı faydalar atayamazsınız.*

Mantıklı tarafı, tartışmayı Slytherin'in kazandığını fark etti.

Harry Formu aklında tuttu, büyüyü yapmaya devam etti. Biçim Değiştirme'yi *bitirdiğinde* görevi her zaman iptal edebilirdi, zaten harcadığı çabayı kaybetmek istemiyordu.

Sonra Harry'nin aklına, büyüyü sürdürmeyi, Ruh Emicilere karşı direncini korumayı birdenbire çok zorlaştıran başka bir şey geldi.

Ya portkey bizi Profesör Quirrell'in söylediği yere götürmezse?

Geriye dönüp baktığında, bunu düşündüğü an çok açıktı.

Planlanan kaçış tamamen doğru gitse bile, Muggle cihazı çalışsa, patlamasa ve eşleştirilen sihirli eşyayla kötü bir etkileşime girmese bile, Seherbazlar şanslı bir atış yapmasa bile, Harry Azkaban'dan portkey'i kullanabilecek kadar uzaklaşsa bile...

..sonunda bir psikiyatrik şifacı olmayabilir.

Bu, Harry'nin Profesör Quirrell'a güvendiği zaman inandığı bir şeydi ve Profesör Quirrell'a artık emin olduktan sonra bunu yeniden değerlendirmeyi unutmuştu.

Bunu yapamazsın, dedi Hufflepuff. *Bu noktada sadece aptallıktan bahsediyoruz.*

Soğuk odaya yayılmış gibiydi, ama Harry Ruh Emicilere karşı direnci azalsa da Başkalaşım'ı sürdürmeye devam etti.

Profesör Quirrell'i kaybedemem.

Bir polis memurunu öldürmeye çalıştı, dedi Hufflepuff. *O anda onu zaten kaybettiniz. Bellatrix muhtemelen herkesin düşündüğü . Pelerinini geri al, Dumbledore'u bul ve ona kandırıldığını söyle.*

Hayır, diye düşündü Harry umutsuzca*, Profesör Quirrell'le konuşmadan olmaz, bir açıklaması olabilir, bilmiyorum, belki de Patronus'umdan o kadar uzakta duruyordu ki Ruh Emiciler onu yakaladı... Ben bilmiyorum.*

Bunu neden yaptığına dair hiçbir hipotez mantıklı gelmiyor. Ben sadece...

Harry korkuya karşı direncini tamamen kırmadan önce zihnini bu düşünce zincirinden uzaklaştırdı, çünkü Ölüm'e karşı kararlı bir şekilde dururken Profesör Quirrell'ı Ruh Emicilere yem etmeyi düşünemezdi, bu bilişsel bir imkânsızlıktı.

Muhakemeniz yapay olarak bozulmuş, mantıklı kısmını sakince gözlemleyin, *düzeltmenin bir yolunu bulun.*

, alternatifler üretelim, diye düşündü Harry. *Seçmeyelim, tartmayalım, kesinlikle taahhütte bulunmayalım... sadece orijinal planın dışında başka neler yapabileceğimi düşünelim.*

Ve Harry duvardaki deliği açmaya devam etti. İki metre çapında ve yarım milimetre kalınlığında, duvar boyunca uzanan ince silindirik bir metal kabuk üzerinde kısmi Biçim Değiştirme kullanıyordu. Bu yarım milimetre kalınlığındaki metali motor yağına dönüştürüyordu. Motor yağı bir sıvıydı ve buharlaşabilecekleri için sıvıları Dönüştürmemeliydiniz, ama o, Bellatrix ve yılanın hepsinde Baloncuk-Kafa Büyüsü vardı. Ve Harry hemen ardından yağa Sonlu büyüsü yaparak kendi Biçim Değiştirme büyüsünü etkisiz hale getirecekti...

...ayrılmış ve yağlanmış metal parçası duvardan çıkıp hücrelerinin zeminine kayar kaymaz, Başkalaşım tamamlandıktan sonra yerçekimi onu içeri çekecek şekilde eğmişti.

Eğer Harry ve Bellatrix süpürgesiyle duvardaki delikten çıkmasaydı...

Harry'nin beyni, duvardaki deliğin üzerine bir yüzey örtüsü Şekillendirmeyi deneyebileceğini ve böylece

Harry teslim olurken, Bellatrix ve Profesör Quirrell Pelerin'i takarak . Profesör Quirrell sonunda uyanacak ve Bellatrix'le birlikte Azkaban'dan kendi başlarına nasıl çıkacaklarını bulmaya çalışacaklardı.

Her şeyden önce aptalca bir fikirdi ve ikincisi, hücrenin zemininde hala büyük bir metal parçası olacaktı, bu da onu ele verecekti.

Ve sonra Harry'nin beyni bariz olanı gördü.

Bırak Bellatrix ve Profesör Quirrell senin icat ettiğin kaçış yolunu kullansın. Sen geride kal ve teslim ol.

Bellatrix ve Profesör Quirrell hayatları tehlikede olan kişilerdi.

Risk aldıkları için kaybetmiyorlar, kazanıyorlardı.

Ve Harry'nin onlarla gitmesi için hiçbir neden, aklı başında hiçbir neden yoktu.

Bunu düşünürken Harry'nin üzerine bir sükûnet çöktü, zihninin sınırlarında dolaşan soğuk ve karanlık geri çekildi. Evet, işte buydu, kutunun dışındaki yaratıcı yol buydu, gizli üçüncü alternatif buydu. Geriye dönüp baktığında ikilemin yanlışlığı apaçık ortadaydı. Harry teslim olursa, Bellatrix ve Profesör Quirrell'ı teslim etmek zorunda kalmayacaktı. Bellatrix ve Profesör Quirrell tehlikeli bir kaçış yolunu seçerlerse, Harry'nin onlarla gitmesine gerek yoktu.

Bellatrix'e anıyı silmesini emrederse, Harry'nin kandırıldığını itiraf etmenin utancıyla yüzleşmesine bile gerek kalmayacaktı. Harry'nin kendisi de dahil olmak üzere herkes onun kaçırıldığını düşünecekti. Kuşkusuz, Karanlıklar Lordu'nun Harry'den bunu istemesi için makul bir neden yoktu.

Ama Harry gülümseyip Bellatrix'e bilmesine izin verilmediğini söyleyebilirdi, o kadar...

Seherbaz ekibi, diğer iki sarmaldaki iki ekip gibi Azkaban'ın dörtte üçüne ulaşmıştı. Amelia şimdiden gergin hissediyordu, suçluların en alttan ikinci katta saklandığına dair bahse girmiş olsa da, bir yanı Dumbledore'un o katı daha dikkatli kontrol etmeyi düşünmüş olmasını diliyor, bir yanı da bunu yapmadığına seviniyordu.

Sonra uzaktan bir ses geldi, çok uzaktan gelen küçük bir 'tın' gibi. Mesela en alttan ikinci kattan gelen çok yüksek bir ses gibi.

Amelia kendini durdurmayı başaramadan önce Dumbledore'a baktı.

Yaşlı büyücü omuz silkti, ona küçük bir gülümseme verdi, "Madem sordun Amelia," dedi ve yine gitti.

" *Finite Incantatem*," dedi Harry yerdeki dev metal parçasını kaplayan yağa. Konuştuğunu zor duyuyordu, katı metalin duvardan kayıp düşerken çıkardığı devasa gümbürtü yüzünden kulakları hâlâ çınlıyordu. (Geriye dönüp baktığında bir Susturma Büyüsü yapmalıydı, ama bu gürültünün katı metal zemine yayılmasını engelleyemezdi). Sonra Harry tekrar söyledi, duvardaki iki metrelik deliği kaplayan yağa "*Finite Incantatem*" dedi, etkisini geniş bir alana yaydı; Harry'nin iptal ettiği kendi büyüsüydü, bu da büyüyü neredeyse zahmetsiz hale getiriyordu. Harry şimdi biraz yorgun hissediyordu, ama bu ihtiyaç duyacağı son büyü kullanımıydı. Bunu yapmasına bile *gerek kalmamıştı*,

gerçekten, ama Harry Dönüşüm geçirmiş sıvıyı ortalıkta bırakmak istemiyordu ve kısmi Dönüşüm'ün sırrına da ihanet etmek istemiyordu.

Özgürlüğe giden o iki metrelik delik çok *davetkâr* görünüyordu.

Dışarıdan gelen ışık... tam olarak yüzünde parlayan Güneş değildi ama Azkaban'ın içindeki her şeyden daha parlaktı.

Harry, Bellatrix ve yılanla birlikte süpürgeye atlayıp gitmek istiyordu. Sağ salim çıkma *ihtimalleri* vardı. Ve eğer sağ salim çıkarlarsa ve Harry de onlarla gelirse, o zaman Profesör Quirrell'la birlikte zamanda geriye gidip tamamen masum görünebilir, her şey normale dönebilirdi.

Eğer Harry geride kalır ve teslim olursa... o zaman herkes Harry'nin rehine olduğunu, asa noktasında Profesör McGonagall'ın Patronus'una yalan söylediğini bile... Harry'nin kendisi paçayı sıyırsa bile.

Savunma Profesörünün Hogwarts'ta ders vermeye etmesi pek olası değildi.

Profesör Quirrell, okul yılının Şubat ayında kariyerinin mukadder sonuna ulaşmış olacaktı.

Ve evet, Profesör McGonagall Harry'yi öldürecekti ve evet, bu yavaş ve acı verici olacaktı.

Ama geride kalmak yapılacak en mantıklı, güvenli, *aklı* başında şeydi ve Harry pişmanlıktan çok rahatlamış hissediyordu.

Harry Bellatrix'e döndü; ona son bir kez talimat vermek için ağzını açtı -

Ve bir tıslama duyuldu, zayıf bir tıslama, yavaş ve şaşkın bir tıslama ve tıslama şöyle diyordu,

"Neydi... o noisse? "

Yaşlı büyücü koridor boyunca ilerledi. Metal bir kapıya geldi ve içerideki hücrelerin boş olduğunu hafızasından bildiği için kapıyı açtı.

Büyücü yoluna devam etmeden önce yedi güçlü ve ayırt edici büyü sözü söyledi; kontrol edilecek bu kadar az hücre kaldığına göre toplamda yeterince efor sarf etmemiş olacaktı.

" *Öğretmenim,*" diye tısladı Harry. İçinde bir sürü duygu aynı anda kabarıyordu. Göremese de, Bellatrix'in omuzlarına dolanmış yeşil yılanın yavaşça başını kaldırıp etrafına baktığını biliyordu. " *Siz... iyi misiniz, öğretmenim?* "

" *Öğretmenim?* " diye zayıf, şaşkın bir tıslama geldi. *"Bu nerede?*

" *Prisson,*" diye tısladı Harry, "*can yiyenlerle olan prisson, bir kadını kurtaracaktık, sen ve ben. Sen koruyucu adamı öldürmeye çalıştın, ben senin öldürme lanetini engelledim, aramızda bir çekişme oldu... sen bilinçsizce düştün, koruyucu adamı kendim yenmek zorunda kaldım... koruyucu Büyüm bozuldu, can yiyenler koruyuculara kadının kaçtığını söyleyebildiler. Burada koruyucu tılsımımı algılayabilecek biri var, muhtemelen bir öğretmen... Bu yüzden koruyucu tılsımımı bozmak, koruyucu tılsım olmadan seni ve kadını can yiyenlerden saklamanın başka bir yolunu bulmak, koruyucu tılsım olmadan kendimi korumayı öğrenmek, koruyucu tılsım olmadan can yiyenlerden korunmak zorundaydım. koruyucu Charm, sonra sen ve kadın için yeni bir kaçış planı tasarla ve son olarak da, kadının kalın metal duvarında bir delik aç.*

Prisson'da sadece birinci sınıf öğrencisi olmama rağmen. Açıklayacak zaman yok, şimdi gitmelisin. Eğer bir daha karşılaşmazsak, öğretmenim, muhtemelen kötü biri olmanıza rağmen sizi bir süreliğine tanıdığıma memnun oldum. Bu kadarını söyleme şansına sahip olmak güzel: Güle güle. "

Harry süpürgeyi alıp Bellatrix'e uzattı ve basitçe, "Bin," dedi.

Anıları saklamaya karar vermişti. Bir kere, önemliydiler. Diğer yandan, o ve Savunma Profesörü bunu planlamaya bir hafta önce başlamışlardı ve Harry geçen haftanın tamamını yok etmek *ya da* Bellatrix'e tam olarak neyin yok edilmesi gerektiğini açıklamak niyetinde değildi. Harry muhtemelen Veritaserum'u kandırabilirdi ve eğer Dumbledore daha derin bir inceleme için Harry'Okklumans kalkanlarını indirmesinde ısrar ederse... Harry başından beri kahramanca davranmıştı.

" *Dur!* " dedi yılan. Sesi şimdi daha güçlüydü. "
Dur, dur, dur! Güle güle de ne demek? "

" *Esscape planı rissky,*" dedi Harry. "*Benim hayatım tehlikede değil, sadece senin ve onunki. Bu yüzden kalıyorum, teslim oluyorum -*"

" *Hayır! Hayır!* " dedi yılan. Tıslaması güçlüydü. " *Yapmamalısın! İzin verilmiyor!* "

Bellatrix süpürgeye bindi; Harry onun başını çevirip kendisine baktığını hissedebiliyordu (ama asla göremedi), Bellatrix tek kelime etmedi. Belki onu bekliyordu, belki de sadece emirlerini bekliyordu.

" *Artık sana güvenmiyorum,*" dedi Harry basitçe. *"Koruyucu adamı öldürmeye çalıştığından beri değil.* "

Ve yılan tısladı, "*Ben koruyucu adamı öldürmek istemedim! Sen aptal mısın, evlat? Onu öldürmek*

ssensse yap, kötü ya da hayır! "

Dünya kendi ekseni etrafında dönmeyi bıraktı, Güneş etrafındaki yörüngesinde durakladı.

Yılanın tıslaması şimdi Harry'nin insan Profesör Quirrell'dan duyduğu her şeyden daha öfkeliydi. "*Onu öldürmek mi? Onu öldürmeye çalışsaydım saniyeler içinde ölmüş olurdu, aptal çocuk, benimle boy ölçüşemezdi! Ona boyun eğdirmeye, hükmetmeye, zihnine kalkanlar indirmeye zorlamaya çalıştım, onu okumam, cevabını kimin beklediğini bilmem, hafıza büyüsü için ayrıntıları öğrenmem gerekiyordu -*"

" *Öldüren lanet!* " "

Kaçacağını biliyordum! "

" *Hayatının değeri bu kadar az mıydı? Ya kaçmadıysa?* "

" *Kendi sihriyle onu yoldan çekebilirdi, aptal çocuk!* "

Yine gezegenin dönüşündeki duraklama. Harry bunu düşünmemişti.

" " diye tısladı yılan, o kadar öfkeyle ki tıslamalar üst üste binmiş ve birbirlerinin kuyrukları üzerinde *kayıyor* gibiydi, " *zeki embesil, kurnaz aptal, eğitimsiz bir Sslytherin aptalı, senin yanlış yerleştirilmiş güvensizliğin mahvetti*
-"

" *Tartışmak için uygun bir zaman değil,*" dedi Harry hafifçe. İçinden akmaya çalışan rahatlama dalgası, artan gerilim tarafından iptal edildi. "*Kendimi can yiyenlere açmadan sana doğru düzgün kızamayacağım için. Musst russh, birileri noisse'i duymuş olabilir -*"

" *Kaçış planını açıkla,*" dedi yılan bir şekilde. "
Sswiftly! "

Harry açıkladı. Parseltongue'de Muggle teknolojisi için kelimeler yoktu, ama Harry işlevi tarif etti ve Profesör Quirrell anlamış görünüyordu.

Birkaç kısa tıslama, şaşkın bir kahkaha havlamasına eşdeğer yılansı bir ses ve sonra da komutlar geldi. "*Kadına uzaklara bakmasını söyle, sessizlik büyüsü yap, kapının dışına koruyucu tılsım koy. Kendimi dönüştüreceğim, icadınızda birkaç küçük iyileştirme yapacağım, kadına bizi koruyabilmesi için acil durum iksiri vereceğim, siz Büyüyü bozmadan önce tekrar dönüşeceğim. O zaman plan daha güvenli olacak.* "

" *Ve ben,*" diye tısladı Harry, *"kadın şifacının gerçekten bizi beklediğine inanmalı mıyım?* "

" *Usse ssensse, evlat! Sanırım ben kötüyüm. Seni burada kesinlikle planladığım şey değil. Misssion fırsat hedefidir, koruyucu büyünüzü gördükten sonra icat edildi, tüm olay fark edilmemek için tasarlandı, yemek yerinden ayrıldığında saklandı. Belli ki Persson'u şifacı davranırken göreceksiniz! Daha sonra yemek yerine geri dönün, orijinal plan bozulmadan devam etsin!* "

Harry görünmez yılana baktı.

Bir yandan, bunu böyle söylemek Harry'ye kendini aptal gibi hissettirdi.

Öte yandan, pek de güven verici değildi.

" *Peki,*" diye *tısladı* Harry, "*benim için planın nedir, tam olarak?* "

" *Zaman yok* dedin," diye tısladı yılan, *"ama ülkeyi yönetme planı senin için, belli ki genç soylu arkadaşın bile bunu şimdiye kadar anlamıştır, istersen dönüşte ona sor. Daha fazla konuşmayacağım, şimdi uçma zamanı, konuşma değil.* "

Yaşlı büyücü başka bir metal kapıya doğru uzandı, arkasından sonsuz bir mırıltı geldi, "Ciddi değilim, ciddi değilim, ciddi değilim..." Omzundaki kırmızı-altın anka kuşu çoktan aceleyle çığlık atmaya başlamıştı ve yaşlı büyücü çoktan yüzünü buruşturuyordu ki -

Bir başka çığlık koridoru deldi, anka kuşuna benziyordu ama gerçek anka kuşunun çağrısı değildi.

Büyücünün başı döndü, diğer omzundaki alev alev yanan gümüş yaratığa baktı, geçici ve ikamesi olmayan pençeler büyü-varlığını havaya fırlatırken bile.

Sahte Anka kuşu koridordan aşağı uçtu.

Yaşlı büyücü peşinden koştu, bacakları altmış yaşındaki genç bir adam gibi çalkalanıyordu.

Gerçek Anka kuşu bir, iki ve üçüncü kez çığlık atarak metal kapının önünde asılı kaldı; ve sonra, efendisinin tüm çağrılarına rağmen geri dönmeyeceğini anlayınca, isteksizce peşinden uçtu.

Profesör Quirrell bu sefer gerçek formuna bürünmüştü - Çok Özlü İlaç yeniden doz vermeden sadece bir saat dayanıyordu - ve Savunma Profesörü solgun bir halde en yakın hücrenin metal parmaklıklarına yaslanmış olsa da, Bellatrix Pelerin'i çıkarıp Harry'nin bekleyen eline itaatkâr bir şekilde yerleştirirken bile, büyüsü tek kelime etmeden asasını ele geçirecek kadar güçlüydü.

Savunma Profesörü'nün gücü geri döndüğünde, muazzam gücünün saçakları Harry'nin hafif çocuksu aurasıyla çarpışırken, kıyamet hissi bir kez daha, tüm gücüyle olmasa da, artıyordu.

Harry Muggle cihazının tanımını yüksek sesle söyledi, gözlemci büyücüye adını verdi ve sonra Harry'den gelen bir Sonlu, tüm emeğini bir buz küpüne geri çevirdi.
Profesör Quirrell, Harry'nin Biçim Değiştirdiği bir şey üzerinde büyü yapamazdı, çünkü bu, büyüleri arasında ne kadar küçük olursa olsun bir etkileşim olurdu, ama -

Üç saniye sonra, Profesör Quirrell elinde Muggle cihazının kendi Dönüştürülmüş versiyonunu tutuyordu. Tek bir kelime ve asasının bir hareketiyle büyülü eşyanın üzerindeki tutkal kalıntıları yok oldu; üç büyü daha yapıldıktan sonra, büyülü ve teknolojik olan sanki tek bir şeymiş gibi birbirine kaynaştı ve Muggle cihazına Kırılmazlık ve Kusursuz İşlev Büyüsü yapıldı.

(Harry bunu yetişkin gözetimi altında yaptığı için kendini çok daha iyi hissediyordu).

Bellatrix'e bir iksir atıldı ve Profesör Quirrell ile Harry sanki aynı sesle konuşuyormuş gibi, "İç," diye emrettiler. Bir deri bir kemik kalmış kadın hiç beklemeden iksiri dudaklarına götürmeye başlamıştı bile; çünkü bu yılan Animagus'un Karanlık Lord'un hizmetkârı, hem de güçlü ve güvenilir bir hizmetkârı olduğu herkes için aşikârdı.

Harry Görünmezlik Pelerini'nin kapüşonunu başına geçirmeyi bitirdi.

Savunma Profesörünün asasından kısa ve korkunç bir büyü fırladı, duvardaki deliği oydu, odanın ortasında duran devasa metal parçasını yaraladı; Harry

kullandığı yöntemin kimliğini ortaya çıkarabileceğini söyleyerek talep etmişti.

Harry kesesine, "Sol el eldiveni," dedi ve onu çıkarıp giydi.

Savunma Profesörü'nün bir hareketiyle Bellatrix'in omuzlarında bir koşum takımı, ellerinde daha küçük bir bez aygıt ve bileklerinde kelepçeye benzer bir şey belirdi, kadın iksiri içmeyi bitirmişti bile.

Bellatrix'in solgun yüzüne garip, sağlıksız bir renk gelmiş gibiydi, doğruldu, çökmüş gözleri daha parlak ve çok daha tehlikeli görünüyordu...

...kulaklarından küçük buharlar çıkıyordu... (Harry bu kısmı

düşünmemeye karar verdi.)

...ve Bellatrix Black güldü, sonra, Azkaban'ın küçük hapishane hücrelerinde çok yüksek sesle çınlayan ani çılgın kahkahalar.

(Çok yakında, demişti Savunma Profesörü, Bellatrix ve aldığı iksirin bedeli olarak bir süre öyle kalacaktı; ama sadece birkaç dakikalığına, bir zamanlar sahip olduğu gücün belki de yirmide birini yeniden kazanacaktı).

Savunma Profesörü asasını Bellatrix'e doğru fırlattı ve bir an sonra bulanıklaşarak yeşil bir yılana dönüştü.

Bundan bir an sonra Ruh Emiciler'in korkusu odaya geri döndü.

Bellatrix hafifçe irkildi, asayı yakaladı ve tek kelime etmeden eliyle işaret etti; yılan uçtu ve sırtındaki koşum takımına yerleştirildi.

Harry süpürgeye "Yukarı!" dedi.

Bellatrix asayı elindeki kılıfa taktı.

Harry en öndeki iki kişilik süpürgeye atladı.

Bellatrix onun arkasından geldi, Harry'nin sağ eli asasını kesesine sokarken o da bileklerindeki kelepçeye benzer aletleri alıp ellerini süpürgenin saplarına zincirledi.

Ve üçü duvardaki delikten ileriye doğru ateş etti -

- Azkaban olan devasa üçgen prizmanın iç kısmında, Ruh Emici'lerin çukurunun tam üzerinde, açık havaya çıktıklarında, mavi gökyüzü artık üzerlerinde açıkça görülebiliyordu, gün ışığını saçıyordu.

Harry süpürgeye açı verdi ve hızlanmaya başladı, yukarı ve üçgen alanın merkezine doğru. Teni ile Profesör Quirrell'ın Dönüştürdüğü şey arasında doğrudan teması önlemek için eldivenli olan sol eli, Muggle cihazının kumanda düğmesini tutuyordu.

Çok yukarılarında, uzaklardan gelen bağırışlar .

, sizi ilkel mankafalar!

Hızlı yarışan süpürgelerin üzerindeki seherbazlar gökyüzünden açılı bir şekilde onlara doğru dalışa geçtiler, ilk atışlar aşağıya doğru belli belirsiz ışık kıvılcımları parlamaya başlamıştı bile.

!

Bellatrix güçlü ve çatlak bir sesle, "Protego Maximus!" diye bağırdı ve ardından parıldayan mavi bir alan etraflarını sararken bir kahkaha attı.

Şunu görüyor musun?

Azkaban'ın ortasındaki çürüyen çukurdan, yüzden fazla Ruh Emici havaya yükseldi, bazılarına büyük bir ceset yığını, uçan bir mezarlık gibi göründü; diğerlerine, yukarı doğru kayarken dünyada büyük bir yırtık oluşturuyormuş gibi görünen bir yokluklar topluluğu gibi göründü.

Bu...

Kadim ve güçlü bir büyücünün sesi korkunç bir efsun böğürdü ve Azkaban'ın duvarındaki delikten büyük bir beyaz-altın ateş patlaması fırladı, kanatlar oluşturmaya başlamadan önce sadece bir an için şekilsizdi.

Seherbazlar da Azkaban'ın koğuşlarına yerleştirilmiş olan Anti-Yerçekimi Uğursuzluğu'nu devreye sokarak, kısa süre önce değiştirilen parolayla yapılmamış olan tüm uçan büyüleri etkisiz hale getirdiler.

Harry'nin süpürgesindeki asansör kapandı.

Yerçekimi ise açık kaldı.

Süpürgelerinin yukarı doğru yükselişi yavaşladı, yavaşlamaya başladı, düşüşe dönüşme sürecine girdi.

Benim...

Ancak süpürgeyi bir yöne doğru tutan ve yönlendirmeye izin veren büyüler, binicileri bağlı tutan ve onları ivmelenmeden bir şekilde koruyan büyüler, *bu* büyüler hala işliyordu.

BROOMSTICK!

Harry, Nimbus X200 iki kişilik süpürgesine takılı olan General Technics yapımı, *Berserker PFRC* model, N sınıfı, amonyum perklorat kompozit itici gazlı, katı yakıtlı roketin kontak düğmesine bastı.

Ve gürültü vardı.

TSPE, Curiosity, Pt 9

Süpürgeler, bir Muggle'ın Karanlık Çağlar olarak adlandırdığı dönemde, Merlin'in büyük büyük torunu olduğu iddia edilen Celestria Relevo adlı efsanevi bir cadı tarafından icat edilmişti.

Celestria Relevo ya da bu büyüleri gerçekten icat eden kişi ya da grup her kimse, Newton mekaniği hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bu nedenle süpürgeler Aristoteles fiziğine göre çalışırdı. İşaret

ettiğiniz yere giderlerdi.

Eğer dümdüz ilerlemek istiyorsanız, onları dümdüz ileriye doğru yönlendirirdiniz; yerçekiminin etkisini yok etmek için itme gücünün bir kısmını aşağıya doğru tutmak konusunda endişelenmezdiniz.

Bir süpürge sopasını çevirirseniz, yeni hızının tamamı yeni yöne doğru olur, eski momentumuna bağlı olarak yana doğru gitmez.

Süpürge sopalarının maksimum hızları vardı, maksimum ivmeleri değil. Bunun nedeni hava direnciyle ilgili bir şey değil, bir süpürge sopasının büyülerinin uygulayabileceği maksimum Aristotelesçi itici güce sahip olmasıydı.

Uçuş sınıfında en iyi notları alacak kadar becerikli olmasına rağmen Harry bunu daha önce hiç açıkça *fark etmemişti*.
Süpürgeler insan zihninin *içgüdüsel* olarak *çalışmasını beklediği* gibi o kadar çok *çalışıyordu* ki, beyni *fiziksel saçmalıklarını tamamen göz ardı* etmeyi başarmıştı.
Harry, süpürge derslerinin ilk perşembesinde

Daha ilginç görünen fenomenler, kağıda yazılmış kelimeler ve parlayan kırmızı bir top dikkatini dağıtmıştı. Böylece beyni inançsızlığını askıya almış süpürge sopalarının gerçekliğini kabul etmiş ve cevabı çok açık olan *soruyu* bir kez bile *düşünmeden* eğlenmeye devam etmişti. Üzücü bir gerçektir ki karşılaştığımız tüm olguların yalnızca çok küçük bir kısmı hakkında *düşünürüz*...

Bu, Harry James Potter-Evans-Verres'in kendi merak eksikliği yüzünden neredeyse nasıl öldürüldüğünün hikayesidir.

Çünkü roketler Aristoteles fiziğine göre çalışmıyordu.

Roketler, insan zihninin içgüdüsel olarak uçan bir şeyin çalışması gerektiğini düşündüğü gibi çalışmıyordu.

Dolayısıyla, roket destekli bir süpürge, Harry'nin çok iyi bir uçucu olduğu sihirli süpürgeler gibi hareket etmiyordu.

O sırada bunların hiçbiri Harry'nin aklından geçmemişti.

Bir kere, hayatında duyduğu en yüksek ses, kendi düşüncesini duymasını engelliyordu.

Bir başka şey de, dört yerçekimiyle yukarı doğru hızlanmak, Azkaban'ın en altından en üstüne gitmek için toplamda yaklaşık iki buçuk saniyesi olduğu anlamına geliyordu.

Ve Zaman tarihindeki *en uzun* saniyelerin iki buçuğu olsalar bile, bu fazla düşünmek için yeterli bir alan değildi.

Sadece Seherbazların küfürlerinin ışıklarının ona doğru geldiğini görecek, onlardan kaçınmak için süpürgeyi hafifçe eğecek, süpürgenin sadece

işaret ettiği yöne gitmek yerine çoğunlukla aynı ivmeyle devam etmek ve sözsüz kavramları etkinleştirmek

* *saçmalık**

ve

Newton

Bunun üzerine Harry süpürgenin açısını daha da sertleştirdi ve sonra hızla duvara yaklaşmaya başladılar, o da süpürgenin açısını diğer yöne çevirdi ve aşağıya daha fazla ışık inmeye başladı ve Ruh Emiciler bir tür beyaz kanatlı dev yaratıkla birlikte onlara doğru yavaşça kayıyorlardı.Harry süpürgesini gökyüzüne doğru geri çekti, ama şimdi hala başka bir duvara doğru kayıyordu, bu yüzden süpürgesini hafifçe eğdi ve yaklaşmayı bıraktı, ama çok yakındı, bu yüzden tekrar eğdi ve o zaman süpürgelerinin üzerindeki uzaktaki Seherbazlar hiç de uzakta değildi ve o kadına çarpacaktı, bu yüzden süpürgesini döndürdü. Süpürge sopasını ondan uzaklaştırdı ve bir anda roketinin son derece güçlü bir alev makinesi olduğunu fark etti ve saniyenin çok kısa bir bölümünde doğrudan Seherbaz'a doğrultulmuş olacaktı, bu yüzden yukarı çıkmaya devam ederken süpürge sopasını yana doğru çevirdi ve şu anda herhangi bir Seherbaz'a doğrultulmuş olup olmadığını hatırlayamıyordu ama en azından *ona* doğrultulmamıştı.

Harry başka bir Seherbaz'ı bir metre kadar farkla ıskaladı, Harry'nin daha sonra tahmin edeceği gibi, saatte 300 kilometre hızla yukarı doğru hareket eden, yana dönük bir alev silahıyla yanından hızla geçti.

Eğer kavrulmuş seherbazların çığlıkları varsa bile onları duymamıştı, ama bu bir kanıt sayılmazdı, çünkü Harry'nin o anda duyduğu tek şey son derece yüksek bir sesti.

Daha sakin olmasa da birkaç saniye sonra etrafta ne Seherbazlar, ne Ruh Emiciler, de dev kanatlı alev yaratıkları vardı ve Azkaban'ın devasa ve korkunç yapısı bu yükseklikten şaşırtıcı derecede küçük görünüyordu.

Harry süpürgeyi bulutların arasından belli belirsiz görünen Güneş'e doğrulttu, günün bu saatinde ve kış ayında gökyüzünde pek yüksek değildi ve süpürge o yöne doğru iki saniye daha hızlandı ve katı yakıtlı roket kendini yakmadan önce inanılmaz bir hız kazandı.

Ondan sonra, Harry bir kez daha düşündüğünü duyabildiğinde, sadece gülünç hızlarından kaynaklanan uğultulu rüzgâr vardı ve Harry'nin süpürgeyi kavrayan büyü destekli parmakları sadece son hızdan çok daha hızlı hareket etmenin yavaşlatıcı sürüklenmesine direniyordu, Harry'nin Newton mekaniği ve Aristoteles fiziği, süpürgeler ve roketçilik, merakın önemi ve bir daha asla bu Gryffindor gibi bir şey yapmayacağı ya da en azından Karanlık Lord'un ölümsüzlük sırrını öğrenene kadar yapmayacağı ve Profesör Quirinus'*neden* dinlediği hakkındaki bütün o şeyleri düşündüğü *zamandı, Evlat, kendi kurtuluşumu düşünmeseydim buna* kalkışmazdım" Quirrell yerine Profesör Michael "Evlat, eğer roketlerle ilgili *herhangi* bir şeyi kendi başına yapmaya kalkarsan, yani eğitimli bir profesörün gözetimi olmadan *herhangi bir şeyi* kast ediyorum, ölürsün ve bu annemi üzer" Verres-Evans.

" *NE?*" diye haykırdı Amelia aynaya bakarak.

Hava direnci onları yavaşlattığı için rüzgar katlanılabilir bir seviyeye inmişti ve Harry'ye bolca fırsat verdi

tüm beynini dolduruyormuş gibi görünen uğultu ve çınlama sesini dinlemek için.

Profesör Quirrell'ın roket egzozuna bir Sessizleştirme Büyüsü yapması gerekiyordu... görünüşe göre Sessizleştirme Büyüsü'nün yapabileceklerinin bir sınırı vardı... geriye dönüp baktığında, Harry'nin 'u Sessizleştirme Büyüsü'ne emanet etmek yerine bir çift kulak tıkacına dönüştürmesi gerekirdi, gerçi muhtemelen bu da yeterli olmazdı...

Büyülü şifa muhtemelen kalıcı işitme hasarını tedavi edecek bir şeydir.

Hayır, gerçekten, büyülü şifanın muhtemelen bunu tedavi edecek bir şeyi vardı. Madam Pomfrey'e çok daha kötü görünen yaralarla giden öğrenciler görmüştü...

Hayali bir kişiliği başka birinin kafasına nakletmenin bir yolu var mı? diye sordu Hufflepuff. *Artık seninkinde yaşamak istemiyorum.*

Harry tüm bunları aklının bir köşesine itti, şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Endişelenmesi *gereken* bir şey var mıydı -

Sonra Harry arkasına baktı, ilk kez Bellatrix'in mi yoksa Profesör Quirrell'ın mı süpürgeden uçtuğunu kontrol etmeyi hatırladı.

Ama yeşil yılan hâlâ koşum takımındaydı ve bir deri bir kemik kalmış kadın hâlâ süpürgeye tutunuyordu, yüzü hâlâ sağlıksız bir renkle doluydu ve gözleri hâlâ parlak ve tehlikeliydi. Omuzları histerik bir şekilde gülüyormuş gibi titriyordu ve dudakları bağıracakmış gibi kıpırdıyordu ama hiç ses çıkmıyordu -

Doğru ya.

Harry pelerininin kapüşonunu çıkardı, duymadığını belli etmek için kulaklarına dokundu.

Bunun üzerine Bellatrix asasını kavradı, Harry'ye doğrulttu ve aniden kulaklarındaki çınlama azaldı, onu duyabiliyordu .

Bir an sonra pişman oldu; Azkaban'a, Ruh Emiciler'e, Seherbazlar'a, Dumbledore'a, Lucius'a, Bartemy Couch'a, Zümrüdüanka Yoldaşlığı denen şeye ve Karanlık Lord'unun yoluna çıkan herkese, et cetera, haykırdığı küfürler daha genç ve daha hassas dinleyiciler için uygun değildi; ve kahkahaları yeni iyileşmiş kulaklarını acıtıyordu.

Harry sonunda, "Yeter Bella," dedi ve Bella'nın sesi anında kesildi.

Bir duraklama oldu. Harry genel prensipler gereği pelerini kafasına geri çekti ve aynı anda aşağıda teleskopları falan olabileceğini fark etti, geriye dönüp baktığında kapüşonunu bir anlığına bile olsa indirmenin inanılmaz aptalca bir hareket olduğunu düşündü, umarım tüm görev bu tek hata yüzünden başarısızlıkla sonuçlanmazdı...

Bu iş için uygun değiliz, değil mi? Slytherin*'i* gözlemledim.

Hey, diye itiraz etti Hufflepuff tamamen refleksle*, ilk seferde hiçbir şeyi mükemmel yapmayı bekleyemeyiz, muhtemelen daha fazla pratiğe ihtiyacımız var BUNU SÖYLEDİĞİMİ UNUTUN.*

Harry tekrar arkasına baktı, Bellatrix'in yüzünde şaşkın, meraklı bir ifadeyle etrafına bakınırken gördü. Başı dönüp duruyordu.

Ve sonunda Bellatrix, sesi artık daha alçak bir tonda, "Lordum, neredeyiz?" dedi.

Ne demek istiyorsun*?* Harry'nin söylemek istediği buydu, ama Karanlık Lord hiçbir şeyi anlamadığını asla kabul etmezdi, bu yüzden Harry kuru bir sesle, "Bir süpürgenin üzerindeyiz," diye cevap verdi.

Öldüğünü, buranın cennet olduğunu mu sanıyor?

Bellatrix'in elleri hâlâ süpürgeye zincirliydi, *bu* yüzden "O da ne?" dediğinde sadece bir parmağı havaya kalkıp işaret etti. "

Harry onun parmağının yönünü takip etti ve... aslında özel bir şey görmedi...

Sonra Harry fark etti. Yeterince yükseğe çıktıklarında, artık onu gizleyecek bulutlar yoktu.

"Bu Güneş, sevgili Bella."

Harry'nin yanaklarından yaşlar süzülmeye başlarken bile, Karanlık Lord'un sesi son derece sakin ve belki biraz da sabırsız çıkıyordu.

Sonsuz soğukta, zifiri karanlıkta, Güneş kesinlikle...

Mutlu bir anı... Bellatrix'in başı

dönmeye devam etti.

"Peki ya kabarık şeyler?" dedi. "Bulutlar."

Bir duraklama oldu ve sonra Bellatrix, "Ama ne var*?*
Onlar mı?"

Harry ona cevap vermedi, sesini sabit tutmasına imkân yoktu, sabit tutabilirdi de, ağlarken nefes alışını tamamen düzenli tutmak elinden gelen tek şeydi.

Bir süre sonra Bellatrix, Harry'nin neredeyse duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "Güzel..." diye nefes aldı.

Yüzü yavaşça gevşedi, rengi neredeyse geldiği kadar çabuk terk etti.

İskelet gibi bedeni süpürge sopasının üzerine yığıldı.

Ödünç aldığı asa, kıpırtısız eline bağlı kayıştan cansız bir şekilde sallanıyordu.

ŞAKA YAPIYOR OLMALISIN -

Harry'nin aklına Biber-Up iksirinin bir bedeli olduğu geldi; Profesör Quirrell, Bellatrix'in hatırı *sayılır bir süre uyuyacağını* söylemişti.

Ve aynı anda Harry'nin başka bir yanı, parlak güneş ışığında Harry'nin o güne kadar canlı olarak gördüğü her şeyden daha ölü görünen, bir deri bir kemik kalmış kadına bakarak, *onun* öldüğünü, son sözünü söylediğini, Profesör Quirrell'in dozajı yanlış değerlendirdiğini -

- ya da kendi kaçışlarını korumak için Bellatrix'i kasten kurban ettiler -

Nefes alıyor mu?

Harry onun nefes alıp almadığını göremiyordu.

Süpürgenin üzerindeyken arkaya uzanıp nabzını ölçmenin imkânı yoktu.

Harry uçan kayalara çarpmayacaklarından emin olmak için önüne baktı, süpürgeyi Güneş'e doğru yönlendirmeye devam etti, görünmez çocuk ve muhtemelen ölü kadın öğleden sonraya doğru yol alırken, parmakları tahtayı öyle sert kavrıyordu ki beyazlaştı.

Geriye uzanıp suni teneffüs yapamadı. Şifacı hiçbir şeyi

kullanamadı.

Profesör Quirrell'in onu tehlikeye atmadığına mı güveneyim?

Garipti, Profesör Quirrell'ın Seherbaz'ı öldürmek istemediğine gerçekten inansa bile (çünkü bu aptalca olurdu), Savunma Profesörü'nün güvence verdiğini düşünmek artık güven verici gelmiyordu.

Sonra Harry'nin aklına henüz kontrol etmediği geldi - Harry

arkasına baktı ve tısladı, "*Öğretmenim?* "

Yılan koşumunun içinde kıpırdamadı ve tek kelime etmedi.

...belki de gerçek bir binici olmayan yılan ivmeden korunamamıştı. Ya da belki de Ruh Emicilere kalkan olmadan o kadar yaklaşmak, Animagus formunda bir an için bile olsa, Savunma Profesörünü bayıltmıştı.

Bu iyi değildi.

Harry'ye geçiş anahtarını kullanmanın ne zaman güvenli olduğunu söyleyen Profesör Quirrell olmalıydı.

Harry süpürgeyi bembeyaz parmaklarıyla yönlendirdi ve düşündü, küçük, ölçülmemiş bir şey için çok düşündü

Bellatrix'in nefes alıp almadığı, Profesör Quirrell'in kendisinin de bir süredir nefes almıyor olabileceği bir süre.

Ve Harry, anahtarın boşa harcanması hatasından dönmek mümkün olsa da, bir beynin oksijensiz çok uzun süre kalmasına izin vermek hatasından dönmenin mümkün olmadığına karar verdi.

Böylece Harry, süpürgesini parlak mavi havada yavaşlatıp durdururken (Harry düşününce, bir portkey' Dünya'nın dönüşüne uyum sağlama yeteneğinin, genel olarak hızını yeni çevresine uydurma yeteneğini de içerip içermediğini bilmiyordu) çantasından sıradaki portkey'i aldı, portkey'i süpürgeye dokundurdu ve...

Harry durakladı, hâlâ elinde iki hafta önce kopardığı dalın eşini tutuyordu. Ani bir isteksizlik hissediyordu; beyni, tamamen sinirsel bir edimsel koşullanma süreciyle, Dal Koparmanın Kötü Bir Fikir Olduğu kuralını öğrenmiş gibiydi.

Ama bu aslında mantıklı değildi, bu yüzden Harry yine de dalı kopardı.

Yakındaki metal kapının arkasından gök gürültüsünü andıran bir patlama sesi duyuldu ve Amelia elindeki aynayı bırakıp elinde asasıyla dönmeye başladı, ardından kapı patlayarak açıldı ve Albus Dumbledore hapishane duvarındaki kocaman, dumanı tüten deliğin önünde duruyordu.

"Amelia," dedi yaşlı büyücü. Alışılagelmiş neşesinden eser yoktu, gözleri yarım ay gözlüklerinin altında safir gibi sertti. "Azkaban'dan ayrılmalıyım ve

bunu *şimdi* yapmalıyız. Korumaları aşmak için süpürgeden daha hızlı bir yol var mı?"

"Hayır -"

"O zaman en hızlı süpürgeni istiyorum, !"

Amelia'nın olmak istediği yer, Fiendfyre ya da her neyse, onun tarafından yaralanmış olan Seherbaz'ın .

Yapması gereken şey Dumbledore'un ne bildiğini öğrenmekti.

"Siz!" diye bağırdı yaşlı cadı etrafındaki ekibe. "Dibe ulaşana kadar koridorları temizlemeye devam edin, henüz hepsi kaçmamış olabilir!" Ve sonra yaşlı büyücüye, "İki süpürge. Havalandığımızda bana bilgi verebilirsin."

Bakışmalar oldu ama uzun sürmedi.

Harry'nin karnını mide bulandırıcı sertlikte bir çekiş yakaladı, onu Azkaban'a götüren çekişten çok daha sertti ve bu kez katedilen mesafe, bir anlık sessizliği duyabileceği, boşluklar arasındaki görünmez boşluğu, bir yerle diğeri arasındaki çatlağı izleyebileceği kadar büyüktü.

Azkaban'dan rüzgâr yönünde ve rüzgârdan daha hızlı bir şekilde uzaklaşırlarken, ikisinin üzerinde sadece kısa bir süre parlayan Güneş, bir yağmur bulutu tarafından hızla örtüldü.

"Arkasında kim var?" diye bağırdı Amelia kendisinden bir adım ötede uçan süpürgeye.

Dumbledore, "İki kişiden biri," diye karşılık verdi, "şu anda kim olduğunu bilmiyorum. Eğer birincisiyse, o zaman başımız belada demektir. Eğer ikincisiyse, hepimizin başı çok daha büyük belada demektir."

Amelia iç çekmek için nefes bile harcamadı. "Ne zaman öğreneceksin?"

Yaşlı büyücünün sesi sert, sessiz ve yine de bir şekilde rüzgârın üzerinde yükseliyordu. "Mükemmellik için üç şeye ihtiyaçları var, eğer bu oysa: Karanlık Lord'un en sadık hizmetkârının eti, Karanlık Lord'un en büyük düşmanının kanı ve belli bir mezara erişim. Harry Potter'ın güvende olduğunu düşünmüştüm, Azkaban'a yönelik girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı - yine de üzerine muhafızlar yerleştirdim - ama şimdi gerçekten korkuyorum. Zaman'a erişimleri var, Zaman Döndürücü'sü olan biri onlar için mesajlar gönderiyor; ve Harry Potter'ı kaçırma girişiminin birkaç saat önce gerçekleşmiş olduğundan şüpheleniyorum. İşte bu yüzden, Zaman'ın kendini düğümleyemediği Azkaban'da olduğumuz için bundan haberimiz olmadı. O geçmiş bizim kendi geleceğimizden sonra geldi, görüyorsunuz."

"Ya diğeri ise?" diye bağırdı Amelia. Duydukları zaten yeterince endişe vericiydi; kulağa Karanlık ayinlerinin en karanlığı gibi geliyordu ve merkezinde ölü Karanlık Lord'un kendisi vardı.

Yüzü şimdi daha da asık olan yaşlı büyücü hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı.

Portkey'in çekişi azaldığında, Güneş ufukta yeni yeni belirmeye başlamıştı ve gün batımından çok şafağa benziyordu; süpürgeleri, sanki biri toprağın hamurunu birkaç kez yoğurmuş ve sonra düzleştirmeyi unutmuş gibi pütürlü tepeler halinde düzenlenmiş koyu turuncu kaya ve kumdan oluşan kısa bir alanın üzerinde alçaktan süzülüyordu. Yakın mesafede, dalgalar

Süpürgenin üzerinde gezindiği zemin deniz seviyesinden en az metrelerce yüksekte olmasına rağmen, sonsuz bir su manzarası içinde yuvarlanıp gidiyordu.

Harry şafak renklerine gözlerini kırpıştırdı ve sonra anahtarın uluslararası olduğunu fark etti.

"Oy!" diye hızlı bir kadın bağırdı arkasından ve Harry bakmak için süpürgesini döndürdü. Orta yaşlı bir kadın bir elini kasıtlı bir çağırma hareketiyle ağzına götürmüş, telaşla ilerliyordu. Nazik yüz hatları, dar gözleri ve kehribar rengi teni Harry'ye yabancı bir ırkı işaret ediyordu; Harry'nin daha önce hiç görmediği tarzda, parlak mor cüppeler giymişti; dudakları tekrar açıldığında, Harry'nin pek seyahat etmediği için çıkaramadığı bir aksanla konuşuyordu. "Neredeydin sen? İki saat geciktin! Neredeyse hepinizden vazgeçiyordum... merhaba?"

Kısa bir duraklama oldu. Harry'nin düşünceleri garip bir şekilde, çok yavaş hareket ediyor gibiydi, her şey uzakta gibiydi, sanki kendisiyle dünya arasında kalın bir cam vardı ve kendisiyle duyguları arasında da başka bir kalın cam vardı, böylece görebiliyor, ama dokunamıyordu. Şafağın ışığını ve nazik cadıyı gördükten ve tüm bunların maceraya uygun bir son gibi göründüğünü düşündükten sonra aklına gelmişti.

Sonra cadı ileri atıldı ve asasını çekti; mırıldandığı bir kelime bir deri bir kemik kalmış kadını süpürgeye bağlayan kelepçeleri kopardı ve Bellatrix iskelet kolları ve solgun bacakları cansız şeyler gibi sallanırken kumlu kayanın üzerine doğru süzüldü. "Ah, Merlin," diye fısıldadı cadı, "Merlin, Merlin, Merlin..."

Endişeli görünüyor, iki camın arasında soyut, uzak bir şey olduğunu düşünüyor. *Gerçek bir şifacı böyle midir?*

ya da bir performans sergilemesi söylenen birinin söyleyeceği şey mi?

Sanki konuşan Harry değil de, başka bir cam bölmenin ardındaki başka bir parçasıymış gibi, dudaklarından bir fısıltı döküldü. "Sırtındaki yeşil yılan bir Animagus." Fısıltı yüksek değildi, soğuk değildi, sadece sessizdi. "Bilinci yerinde değil."

Cadının kafası yukarı doğru seğirdi, o sesin boş havadan konuşur gibi göründüğü yere baktı ve sonra tekrar Bellatrix'e baktı. "Siz Bay Jaffe değilsiniz."

"Bu Animagus olmalı," diye fısıldadı Harry'nin dudakları. *Ah*, diye düşündü camın arkasındaki Harry, kendi dudaklarının sesini dinleyerek, *bu mantıklı; Profesör Quirrell başka bir isim kullanmış olmalı.*

"Ne zamandan beri *o* bir - bah, unut gitsin." Cadı asasını bir an için yılanın burnuna dayadı, sonra başını sertçe salladı. "Bir günlük dinlenmenin iyileştiremeyeceği hiçbir sorunu yok. *Onun...* "

"Onu şimdi uyandırabilir misin?" diye fısıldadı Harry'nin dudakları. *Bu iyi bir fikir mi?* diye düşündü Harry, ama dudakları kesinlikle öyle düşünüyor gibiydi.

Yine keskin bir kafa sallama. "Eğer bir İnservate onun üzerinde işe yaramadıysa -" diye başladı cadı.

"Bir girişimde bulunmadım," diye fısıldadı Harry'nin

dudakları. "Ne? Neden - ah, boş ver. *Innervate.* "

Bir duraklama oldu ve sonra bir yılan yavaşça koşumundan çıktı. Yeşil kafa yavaşça yukarı çıktı, etrafına bakındı.

Bir bulanıklık sonra Profesör Quirrell ayağa kalktı ve bir an sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Cadı başını Bellatrix'ten kaldırmadan, "Uzan," dedi. "İçerideki sen misin Jeremy?"

"Evet," dedi Savunma Profesörü oldukça kısık bir sesle, düz bir kumlu turuncu kaya parçasının üzerine dikkatlice uzanırken. Bellatrix kadar solgun değildi ama yüzü loş şafak ışığında kansızdı. "Selamlar, Bayan Camblebunker."

"Sana söyledim," dedi cadı, sesinde keskinlik ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "bana Crystal de, Britanya değil ve burada senin resmiyetinden hiçbir şey almayacağız. *Ve* artık Doktor diyeceksin, Bayan değil."

"Özür dilerim, Doktor Camblebunker." Bunu kuru bir kıkırdama izledi.

Cadının gülümsemesi biraz daha genişledi, sesi biraz daha keskinleşti. "Arkadaşın kim?"

"Bilmenize gerek yok." Savunma Profesörünün yerde yatarken gözleri kapalıydı.

"Ne kadar yanlış gitti?"

Gerçekten de çok kuru bir şekilde: "Bu haberi yarın uluslararası bölümü olan herhangi bir gazetede okuyabilirsiniz."

Cadının asası Bellatrix'in vücudunun her yerini dürtüyor, oraya buraya vuruyordu. "Seni özledim Jeremy."

Savunma Profesörü biraz şaşırmış bir sesle, "Gerçekten mi?" dedi.

"Küçücük bir parça bile değil. Eğer sana borçlu olmasaydım -"

Savunma Profesörü gülmeye başladı ve sonra bu daha çok bir öksürük nöbetine dönüştü.

Harry cam duvarların arkasından dinlerken, Slytherin İç Eleştirmen'e, *"Ne düşünüyorsun?"* diye sordu. *Performans mı, gerçeklik mi?*

Söyleyemem, dedi Harry'nin İç Eleştirmeni. *Şu anda en iyi eleştirel formda değilim.*

Daha fazla bilgi toplamak için iyi bir sonda düşünen var mı? dedi Ravenclaw.

Yine süpürgenin üzerindeki boş havadan gelen o fısıltı: "Ona yapılan her şeyi geri alma şansı nedir?"

"Bir bakalım. Legilimency ve bilinmeyen Karanlık ritüeller, bunların yerleşmesi için on yıl, ardından on yıl Ruh Emici'ye maruz kalmak? *Bunu* geri almak *mı?* Sen kafayı yemişsin, Bay Her Kimsen. Asıl soru*, geriye* bir şey *kalıp kalmadığı* ve ben buna belki de üçte bir şans diyebilirim -" Cadı aniden sözünü kesti. Tekrar konuştuğunda sesi daha sessizdi. "Eğer daha önce onun arkadaşıysan... o zaman hayır, onu asla geri alamayacaksın. Bunu şimdi anlasan iyi olur."

Bunun bir performans olduğu yönünde oy kullanıyorum, dedi İç Eleştirmen. *Fırsat kolluyor olmasaydı tüm bunları bir soru karşısında ağzından kaçırmazdı.*

Ravenclaw*, "Anlaşıldı ama buna pek güvenmiyorum,*" dedi. *Kanıtları bu kadar ince bir şekilde tartmaya çalışırken şüphelerinizin algılarınızı kontrol etmesine izin vermemek çok zordur.*

"Ona hangi iksiri verdin?" dedi cadı Bellatrix'in ağzını açıp içine baktıktan sonra, asası çeşitli renklerde ışıklar saçarak yanıp sönüyordu.

Yerde yatan adam sakince, "Biber -" dedi. " *Aklını mı kaçırdın?*

"

Yine öksürüklü kahkaha.

"Şanslıysa bir hafta uyur," dedi cadı ve dilini şaklattı. "Gözlerini açtığında sana haber veririm sanırım, böylece geri gelip onu Bozulmaz Yemin'e ikna edebilirsin. Bir ay daha hareket etmeyi başarırsa beni oracıkta öldürmesini engelleyecek bir şeyin var mı?"

Gözleri hâlâ kapalı olan Savunma Profesörü cüppesinden bir kâğıt çıkardı; bir an sonra kâğıdın üzerinde küçük dumanlar eşliğinde kelimeler belirmeye başladı. Duman yükselmeyi bıraktığında, kağıt kadına doğru süzüldü.

Kadın kaşlarını kaldırarak kâğıda baktı ve alaycı bir şekilde homurdandı. "Bu işe yarasa iyi olur Jeremy, yoksa son vasiyetime göre tüm mal varlığım adresine aktarılacak ve başına ödül konacak. Lafı açılmışken -"

Savunma Profesörü tekrar cüppesinin içine uzandı ve şıngırdayan bir ses çıkaran bir çantayı cadıya fırlattı. Cadı yakaladı, tarttı ve memnun bir ses çıkardı.

Sonra ayağa kalktı ve solgun iskelet kadın onun yanında yerden süzüldü. "Ben geri dönüyorum," dedi cadı. "İşime burada başlayamam."

"Bekle," dedi Savunma Profesörü ve bir hareketle asasını Bellatrix'in elinden ve koşum takımından geri aldı. Sonra eliyle asayı Bellatrix'*e* doğru tuttu ve küçük dairesel bir hareketle birlikte sessiz bir şekilde, "*Obliviate*
."

" *İşte bu kadar*" diye tersledi cadı, "Kimse ona daha fazla zarar vermeden onu buradan götürüyorum -" Bir kolu Bellatrix Black'in kemikli formunu kucaklamak için yanına geldi, ve ikisi de Görünüş'ün gürültülü patlamasıyla ortadan kayboldular.

Ve o yumrulu yerde, geçen dalgaların nazik koşuşturması ve rüzgârının küçük bir nefesi dışında sessizlik vardı.

Bence performans bitmiş, dedi İç Eleştirmen. *Beş yıldız üzerinden iki buçuk yıldız veriyorum. Muhtemelen çok deneyimli bir aktör değil.*

Acaba gerçek bir şifacı, şifacıyı oynaması söylenen bir aktörden daha mı sahte görünür? diye düşündü Ravenclaw*.*

Bir televizyon programı izlemek gibi, karakterleriyle pek de empati kurmadığınız bir televizyon programı izlemek gibi, cam duvarların arkasından görülebilen ve hissedilebilen tek şey buydu.

Harry her nasılsa dudaklarını kıpırdatmayı başarmış, kendi sesini durgun şafak havasına göndermiş ve sonra kendi sorusunu duyunca şaşırmıştı. "Sen kaç farklı insansın ki?"

Yerde yatan solgun adam gülmedi, ama süpürgeden Harry'nin gözleri Profesör Quirrell'ın dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrıldığını, o tanıdık alaycı gülümsemenin kenarını gördü. "Saymaya üşendiğimi söyleyemem. Sen kaç kişisin?"

Bu yanıtı duymak Harry'nin içini bu kadar sarsmamalıydı ama yine de kendini -kendini- dengesiz hissetti, sanki kendi merkezi eksilmiş gibiydi.

"Affedersiniz," dedi Harry'nin sesi. Ses şimdi Harry'nin solmakta olduğunu hissettiği kadar uzak ve kopuk geliyordu. "Sanırım birkaç saniye içinde bayılacağım."

Yerde yatan adam sakin ama hızlı bir sesle, "Sana verdiğim dördüncü anahtarı kullan, yedek sığınağımız olduğunu söylediğim anahtarı," dedi. "Orası daha güvenli olacaktır. Ve pelerininizi giymeye devam edin."

Harry'nin boştaki eli kesesinden bir dal daha çıkardı ve kopardı.

Bir portkey çekişi daha oldu, dahili olarak uzun sürdü ve sonra siyah bir yerdeydi.

" *Lumos*," dedi Harry'nin dudakları, bir parçası bütünün güvenliğini gözetiyordu.

Terk edilmiş bir Muggle deposuna benzeyen bir yerin içindeydi.

Harry'nin bacakları süpürgeden çıktı, yere uzandı. Gözleri kapandı ve karanlık onu ele geçirmeden önce benliğinin bir kısmı ışığının sönmesini diledi.

"Nereye gideceksiniz?" diye bağırdı Amelia. Neredeyse koğuşların sınırına gelmişlerdi.

"Harry Potter'ı korumak için zamanda geriye gidiyoruz," dedi yaşlı büyücü ve Amelia daha dudaklarını açıp

Yardım istediğinde, koğuşların sınırını geçtiklerinde hissetti.

Bir Görünüş patlaması oldu ve büyücü ile anka kuşu, ödünç aldıkları süpürgeyi geride bırakarak ortadan kayboldular.

Stanford Hapishane Deneyi, Pt 10

"Uyan."

Harry boğucu bir solukla uyandığında gözleri fal taşı gibi açıldı, yüzükoyun yatan bedeni sarsılmaya başladı. Hiçbir rüya hatırlayamıyordu, belki de beyni rüya göremeyecek kadar yorulmuştu, sanki sadece gözlerini kapamış ve bir an sonra o kelimenin söylendiğini duymuştu.

"Uyanmalısın," dedi Quirinus Quirrell'in sesi. "Sana elimden geldiğince çok zaman verdim ama Zaman Döndürücünü en azından bir kez kullanman akıllıca olur. Birazdan dört saat geriye, Mary'nin Yeri'ne gitmemiz gerekecek ve sanki bugün ilginç hiçbir şey yapmamışız gibi görüneceğiz. O zamandan önce seninle konuşmak istedim."

Harry karanlığın ortasında yavaşça doğruldu. Vücudu ağrıyordu, hem de sadece sert betonun üzerinde yattığı yerler değil. Hafızasında görüntüler birbiri üzerine yuvarlanıyordu, bilinçsiz beyninin düzgün bir kâbusa dönüştüremeyecek kadar yorgun olduğu her şey.

Metal bir koridorda süzülen on iki korkunç boşluk, etraflarındaki metali karartıyor, ışık azalıyor ve boşluk dünyadaki tüm yaşamı emmeye çalışırken sıcaklık düşüyor -

Tebeşir beyazı deri, yağ ve kaslar kaybolduktan sonra geriye kalan kemiğin hemen üzerinde gerilmişti.

Metal bir kapı -

Bir kadın sesi -

Hayır, öyle demek istemedim, lütfen ölme -

Çocuklarımın isimlerini artık hatırlayamıyorum -

Gitmeyin, , yapmayın -

"Neydi o yer?" Harry boğuk bir sesle, boğazından çok ince bir borudan zorlanan su gibi çıkan bir sesle, karanlıkta neredeyse Bellatrix Black'in sesi kadar paramparça geliyordu, dedi. "*Neydi o yer?*
Orası hapishane değil, cehennemdi! "

"Cehennem mi?" dedi Savunma Profesörünün sakin sesi. "Hıristiyan cezalandırma fantezisini mi kastediyorsunuz? Sanırım bir benzerlik var."

"Nasıl -" Harry'nin sesi tıkanıyordu, boğazına kocaman bir şey takılmıştı. "Nasıl - nasıl yapabildiler -" *İnsanlar* orayı inşa etmişti, birileri Azkaban'ı yapmıştı, *bilerek* yapmışlardı, o kadının çocukları vardı, hatırlamayacağı çocukları, bir yargıç onun başına bunun gelmesine *karar vermişti,* birinin onu o hücreye *sürüklemesi* ve çığlık atarken kapısını kilitlemesi gerekiyordu, biri *onu* her gün besledi ve *dışarı çıkmasına izin vermeden çekip* gitti -

" *İNSANLAR BUNU NASIL YAPABILIR?* "

"Neden olmasınlar ki?" dedi Savunma Profesörü. O sırada soluk mavi bir ışık depoyu aydınlattı; yüksek, kavernöz bir beton tavan ve tozlu bir beton zemin görünüyordu; Profesör Quirrell Harry'den biraz uzakta, sırtını boyalı bir duvara yaslamış oturuyordu; soluk mavi ışık duvarları buzul yüzeyine, yerdeki tozu benekli kara çevirmişti ve adamın kendisi de bir buza dönüşmüştü

Heykel, siyah üzerinde durduğu karanlıkta örtülmüştü. "Azkaban mahkûmlarının onlara ne faydası var?"

Harry'nin ağzı hırıltıyla açıldı. Hiçbir kelime çıkmadı.

Savunma Profesörünün dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Biliyor musunuz Bay Potter, eğer Adı Lazım Değil, büyülü Britanya'yı yönetmeye gelseydi ve Azkaban gibi bir yer inşa etseydi, düşmanlarının acı çektiğini görmek hoşuna gittiği için inşa ederdi. Ve eğer bunun yerine onların acı çekmesini tatsız bulmaya başlarsa, neden, ertesi gün Azkaban'ın yıkılmasını emrederdi. Azkaban'ı yapanlara ve onu yıkmayanlara gelince, yüce vaazlar verirken ve kendilerini kötü adam olarak görmezken... şey, Bay Potter, sanırım onlarla çay içmek ya da Kim Olduğunu Bilirsiniz ile çay içmek arasında bir seçim yapsaydım, Karanlık Lord'*un* hassasiyetlerimi daha az rahatsız edeceğini düşünürdüm."

"Anlamıyorum," dedi Harry, sesi titriyordu, psikolojisiyle ilgili klasik deneyi okumuştu, sıradan üniversite öğrencileri kendilerine gardiyan rolü verilir verilmez sadist oluyorlardı; Ama şimdi anlıyordu ki, deney doğru soruyu, en önemli soruyu incelememişti, kilit insanlara bakmamışlardı, gardiyanlara değil, *diğer herkese*, "Gerçekten anlamıyorum Profesör Quirrell, insanlar buna nasıl seyirci kalabiliyor, büyülü Britanya ülkesi *bunu neden yapıyor* -" Harry'nin sesi kesildi.

Savunma Profesörü'nün gözleri soluk mavi ışıkta her zamanki gibi aynı renkte görünüyordu, çünkü bu ışık Quirinus Quirrell'in irisleriyle, o hiç çözülmeyen buz parçalarıyla renkteydi. "Politikanın gerçekleriyle ilk karşılaşmanıza hoş geldiniz Bay Potter. Azkaban'daki sefil yaratıkların herhangi bir gruba sunabileceği ne var? Kimin işine yarar

Onlara yardım etmek mi? Açıkça onların yanında yer alan bir politikacı kendisini suçlularla, zayıflıkla, insanların düşünmek istemeyeceği tatsız şeylerle ilişkilendirmiş olur. Alternatif olarak, politikacı daha uzun cezalar isteyerek gücünü ve acımasızlığını gösterebilir; güç gösterisi yapmak için altınızda ezilecek bir kurban gerekir, ne de olsa. Halk da alkışlar, çünkü kazananı desteklemek onların içgüdüsüdür." Soğuk ve alaycı bir kahkaha. "Görüyorsunuz, Mr.
Potter, hiç kimse Azkaban'a gideceğine tam olarak inanmıyor, bu yüzden bunda kendileri için bir sakınca görmüyorlar. Başkalarına çektirdiklerine gelince... Sanırım bir zamanlar size insanların bu tür şeyleri önemsediği söylenmişti? Bu bir yalan, Bay.
Potter, insanların zerre kadar umurunda değil ve eğer son derece korunaklı bir çocukluk geçirmemiş olsaydın bunu uzun zaman önce fark ederdin. Kendinizi şununla teselli edin: Azkaban'daki mahkumlar, hücrelerini Ruh Emicilere yaklaştırma sözü veren Sihir Bakanlarına oy verdiler. Kabul ediyorum, Mr.
Potter, etkili bir yönetim biçimi olarak demokrasi için çok az umut görüyorum, ancak kurbanlarını kendi yıkımlarının suç ortağı haline getirmesinin şiirselliğine hayranım."

Harry'nin son zamanlarda bütünleşmiş benliği yeniden parçalara ayrılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı, sözler bilincine çekiç darbeleri gibi iniyor, onu adım adım uçurumun kenarına sürüklüyordu; kendini kurtaracak bir şey, sözleri çürütecek zekice bir karşılık bulmaya çalışıyordu, ama bulamadı.

Savunma Profesörü Harry'yi izledi, bakışları emirden çok merakı yansıtıyordu. "Azkaban'ın nasıl kurulduğunu ve hâlâ nasıl devam ettiğini anlamak çok basit, Mr Potter. İnsanlar kendilerinin acı çekmesini ya da kazanmasını bekledikleri şeylere önem verirler; ve bunun kendilerine geri dönmesini beklemedikleri sürece, zalimliklerinin ve dikkatsizliklerinin sınırı yoktur. Bu ülkenin diğer tüm büyücüleri de farklı değildir.

Onlara hükmetmeye çalışandan, Kim Olduğunu Bilirsiniz'den daha içerideler; sadece onun gücünden ve... açık sözlülüğünden yoksunlar."

Çocuğun elleri öylesine sıkılmıştı ki tırnakları avuçlarını kesiyordu; parmakları beyaz ya da yüzü solgun olsaydı bile bunu göremezdiniz, çünkü loş mavi ışık her şeyi buza ya da gölgeye dönüştürüyordu. "Bir keresinde bir sonraki Karanlık Lord olma hırsım için beni desteklemeyi teklif etmiştiniz. Bu yüzden mi Profesör?"

Savunma Profesörü başını eğdi, dudaklarında ince bir gülümseme vardı. "Size öğretmem gereken her şeyi öğrenin Bay Potter, zamanla bu ülkeyi siz yöneteceksiniz. Eğer Azkaban'ın hâlâ hassasiyetlerinizi rencide ettiğini düşünüyorsanız, o zaman demokrasinin yarattığı hapishaneyi yıkabilirsiniz. Hoşunuza gitsin ya da , Bay Potter, bugün kendi iradenizin bu ülkenin halkının iradesiyle çatıştığını bu olduğunda başınızı eğip onların kararına boyun eğmediğinizi gördünüz. Yani onlar için, bilsinler ya da bilmesinler ve siz bunu kabul edin ya da etmeyin, onların bir sonraki Karanlık Lord'u sizsiniz."

Tek renkli ışıkta, tereddütsüz, çocuk ve Savunma Profesörü hareketsiz buzdan heykeller gibi görünüyorlardı, gözlerinin irisleri benzer renklere indirgenmişti ve bu ışıkta birbirlerine çok benziyorlardı.

Harry doğrudan o solgun gözlere baktı. Uzun zamandır bastırdığı tüm o sorular, kendine Mayıs'ın İdes'ine kadar beklettiğini söylediği sorular. Harry şimdi bunun bir yalan olduğunu, kendini kandırdığını, duyabileceklerinden korktuğu için sustuğunu biliyordu. Ve şimdi her şey bir anda dudaklarından dökülüyordu. "Sınıftaki ilk günümüzde, sınıf arkadaşlarımı benim bir katil olduğuma ikna etmeye çalıştın."

"Öylesin." Eğlenerek. "Ama eğer sorunuz neden
Bay Potter, cevabım şu ki

Belirsizlik, iktidara giden yolda büyük bir müttefiktir. Bir gün Slytherin işareti verin, ertesi gün Gryffindor işaretiyle çelişin; Slytherinlerin istediklerine inanmaları sağlanırken, Gryffindorlar da sizi desteklemek için kendilerini savunacaklardır. Belirsizlik olduğu sürece, insanlar kendi yararlarına görünen her şeye inanabilirler. Ve siz güçlü göründüğünüz sürece, kazanıyor gibi göründüğünüz sürece, içgüdüleri onlara avantajlarının sizde olduğunu söyleyecektir. Her zaman gölgede yürüyün, ışık da karanlık da sizi takip edecektir."

"Peki," dedi çocuk, sesini alçaltarak, "tüm bunlardan ne istiyorsun?"

Profesör Quirrell oturduğu yerden duvara yaslanarak yüzünü gölgede bıraktı, gözleri soluk buzdan yılan formundaki gibi karanlık çukurlara dönüştü. "Britanya'nın güçlü bir liderin yönetiminde güçlenmesini istiyorum; benim arzum bu. Nedenlerime gelince," dedi Profesör Quirrell neşesiz bir şekilde gülümseyerek, "sanırım bunlar bana ait kalacaklar."

"Senin etrafında hissettiğim kıyamet duygusu." Konu korkunç ve yasak bir şeye doğru gittikçe yaklaşırken, kelimeleri söylemek gittikçe zorlaşıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini her zaman biliyordun."

"Birkaç tahminim vardı," dedi Profesör Quirrell, ifadesi okunamaz halde. "Ve henüz tüm söylemeyeceğim. Ama size şu kadarını söyleyeyim: Biz yaklaştığımızda alevlenen *sizin* kıyametiniz olacak, benim değil."

Harry'nin beyni ilk kez duyduğu her şeye inanmak yerine bunu şüpheli bir iddia ve olası bir yalan olarak işaretlemeyi başardı. "Neden bazen bir zombiye dönüşüyorsun?"

"Kişisel nedenler," dedi Profesör Quirrell, sesinde hiç mizah yoktu.

"Bellatrix'i kurtarmak için gizli amacın neydi?"

Kısa bir sessizlik oldu, bu sırada Harry nefes alışını kontrol etmeye, sabit tutmaya çalıştı.

Sonunda Savunma Profesörü sanki hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Sizin için her şeyi açık açık söyledim, Bay Potter. Eğer o ilk açık soruyu düşünecek kadar olgun olsaydınız, cevabı çıkarmanız için gereken her şeyi size söyledim. Bellatrix Black, Karanlık Lord'un en güçlü hizmetkârıydı, sadakati en garantiliydi; Slytherin'in kayıp ilminin size ait olması gereken bir kısmının emanet edilme olasılığı en yüksek olan tek kişiydi."

Yavaş yavaş öfke Harry'nin üzerine çöktü, yavaş yavaş gazap, korkunç bir şey kanını kaynatmaya başladı, sadece birkaç dakika içinde ikisi ıssız bir depoda yalnızken gerçekten söylememesi gereken bir şey söyleyecekti -

"Ama o masumdu," dedi Savunma Profesörü. Gülümsemiyordu. "Ve tüm seçimlerinin elinden alınma derecesi, böylece *kendi* hataları için acı çekme şansı hiç olmadı... bu bana *aşırı* geldi Bay Potter. Eğer size işe yarar bir şey söylemezse -" Savunma Profesörü küçük bir omuz silkme hareketi daha yaptı. "Bugünkü çalışmamı bir kayıp olarak görmeyeceğim."

"Ne kadar ," dedi Harry soğuk bir sesle. "Yani bütün büyücüler içten içe Sen-Bilirsin-Kim gibiyse, sen bunun bir istisnası mısın?"

Savunma Profesörü'gözleri hâlâ gölgede, karanlık çukurlardaydı. "Buna bir heves diyebilirsiniz Bay Potter. Bu

Bazen bir kahraman rolü oynamak beni eğlendirirdi. Kim bilir ama Kim-Olduğunu-Bilirsin de aynı şeyi söyleyecektir."

Harry son bir kez ağzını açtı -

Ve bunu söyleyemediğini, son soruyu, son ve en önemli soruyu soramadığını, kelimeleri çıkaramadığını fark etti. Bir rasyonalist için böyle bir reddetme yasak olsa da, Tarski'nin Litanyası'nı ya da Gendlin'in Litanyası'nı okuduğu ya da gerçek tarafından yok edilebilecek her şeyin yok edilmesi gerektiğine yemin ettiği halde, o anda son sorusunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Yanlış düşündüğünü bilse de, daha iyi olması gerektiğini bilse de, yine de söyleyemedi.

"Şimdi sizden bilgi alma sırası bende." Profesör Quirrell'ın sırtı, boyalı betondan buzul duvarına yaslandığı yerden doğruldu. "Merak ediyordum da Bay Potter, beni neredeyse öldürüp ortak çabalarımızı mahvettiğiniz için söyleyecek bir şeyiniz var mı? Böyle durumlarda özür dilemenin bir saygı göstergesi olarak kabul edildiğini biliyorum. Ama siz bana bir teklifte bulunmadınız. Henüz bunu yapmadığınız için mi, Bay Potter?"

Ses tonu sakindi, sessiz kenarı o kadar ince ve keskindi ki, siz öldürüldüğünüzü fark etmeden önce sizi boydan boya keserdi.

Harry ise Savunma Profesörüne hiçbir şeyden, artık ölümden bile çekinmeyen soğuk gözlerle baktı. Artık Azkaban'da değildi, artık korkusuz olan parçasından korkmuyordu; ve Harry olan katı değerli taş, stresi karşılamak için dönmüştü, bir yönden diğerine, aydınlıktan karanlığa, sıcaktan soğuğa sorunsuzca dönüyordu.

Kendimi suçlu hissetmemi sağlamak ve beni boyun eğmem gereken bir konuma sokmak için yaptığı planlı bir oyun mu?

Gerçek duygu mu?

"Anlıyorum," dedi Profesör Quirrell. "Sanırım bu cevaplar -"

"Hayır," dedi çocuk soğukkanlı ve sakin bir sesle, "konuşmayı bu kadar kolay çerçeveleyemezsiniz Profesör. Bir polis memurunu öldürmeye çalıştığını düşündükten *sonra* seni korumak ve Azkaban'dan sağ salim çıkarmak için çok uğraştım. Buna Patronus Büyüsü olmadan on iki Ruh Emici ile yüzleşmek de dahildi. Merak ediyorum, talep ettiğinizde özür dileseydim, karşılığında teşekkür eder miydiniz? Yoksa orada talep ettiğinizin sadece saygım değil, itaatim olduğunu düşünmekte haklı mıyım?"

Bir duraklama oldu ve sonra Profesör Quirrell'ın sesi cevap olarak geldi, artık üstü örtülü olmayan bir tehlikeyle açıkça buz gibiydi. "Görünüşe göre hâlâ kaybetmeyi göze alamıyorsunuz, Bay Potter."

Karanlık, Harry'nin gözlerinden hiç irkilmeden dışarı baktı, Savunma Profesörü'nün kendisi de bu gözlerin içinde ölümlü bir şeye dönüşmüştü. "Ah, şimdi de kendi planlarını korumak için bana kaybetmiş gibi mi yapsan, öfkemin önünde kendini alçaltıyormuş gibi mi davransan diye mi düşünüyorsun? Hesaplanmış sahte bir özür düşüncesi *aklınızdan geçti mi?* Benim de, Profesör Quirrell."

Savunma Profesörü alçak sesle ve esprisiz bir şekilde güldü, yıldızlar arasındaki boşluktan daha boş, sert radyasyonla dolu herhangi bir vakum kadar tehlikeliydi. "Hayır, Bay Potter, dersinizi almadınız, hem de hiç."

"Azkaban'da birçok kez kaybetmeyi düşündüm," dedi çocuk, sesi düzdü. "Sadece pes etmem ve kendimi Seherbazlara teslim etmem gerektiğini. Kaybetmek en iyisi olurdu.

Yapılacak en mantıklı şey. Aklımda senin sesini duydum ve orada tek başıma olsaydım bunu *yapardım*. Ama *seni* kaybetmeyi kendime yediremedim."

Bir süre sessizlik oldu; sanki Savunma Profesörü bile buna ne diyeceğini tam olarak bilemiyordu.

"Merak ediyorum," dedi Profesör Quirrell sonunda. "Siz tam olarak ne için özür dilemem gerektiğini düşünüyorsunuz? Bir kavga durumunda size açık talimatlar verdim. Yerde kalacak, yoldan çekilecek ve büyü yapmayacaktınız. Bu talimatları ihlal ettiniz ve görevin sonunu getirdiniz."

"Ben bir karar vermedim," dedi çocuk sakin bir sesle, "bunda bir seçim yoktu, sadece Seherbaz'ın ölmemesini diledim ve Patronus'um da oradaydı. Bu dileğin hiç gerçekleşmemiş olması için beni bir Öldürme Laneti kullanarak blöf yapabileceğin konusunda uyarman gerekirdi. Varsayılan olarak, asanızı birine doğrultup Avada Kedavra dediğinizde, bunun onun ölmesini istediğiniz için olduğunu varsayıyorum. Affedilmez Lanet Güvenliği'nin ilk kuralının bu olması gerekmez mi?"

"Kurallar düellolar içindir," dedi Savunma Profesörü. Sesine bir miktar soğukluk geri dönmüştü. "Ve düello bir spordur, Savaş Büyüsü'nün bir dalı değil. Gerçek bir dövüşte, engellenemeyen ve atlatılması *gereken* bir lanet vazgeçilmez bir taktiktir. Bunun sizin için çok açık olduğunu düşünmüştüm ama anlaşılan zekânızı yanlış değerlendirmişim."

"Ayrıca bana ihtiyatsızca geliyor," dedi çocuk, sanki diğeri konuşmamış gibi devam ederek, "*bana* sana herhangi bir büyü yapmamın de öldürebileceğini *söylemedin*. Ya sen bir aksilik yaşasaydın ve ben bir İnsancıllaştırma ya da Hover Büyüsü deneseydim? Bu cehalete izin verdiğin için

Bu felakette tahmin edemeyeceğim bazı amaçlar da rol oynamıştır."

Bir sessizlik daha oldu. Savunma Profesörünün gözleri kısılmıştı ve yüzünde sanki tamamen yabancı bir durumla karşılaşmış gibi belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi vardı; ama adam yine de tek kelime etmedi.

"Pekâlâ," dedi çocuk. Gözleri Savunma Profesörünün gözlerinden hiç ayrılmamıştı. "Sizi incittiğim için kesinlikle pişmanım Profesör. Ama durumun size boyun eğmemi gerektirdiğini sanmıyorum. Özür kavramını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım, hele ki böyle bir durumda; eğer pişmanlığımı kabul ediyor ama boyun eğmemi kabul etmiyorsanız, bu özür dilemek sayılır mı?"

Yine o soğuk, soğuk kahkaha, yıldızların arasındaki boşluktan daha karanlık.

"Bilemem," dedi Savunma Profesörü, "ben de özür kavramını hiç anlamadım. İkimiz de bunun bir yalan olduğunu bildiğimiz için, bu numara aramızda boşuna olacak gibi görünüyor.
O halde bu konuda daha fazla konuşmayalım. Aramızdaki borçlar zamanla kapanacaktır."

Bir süre sessizlik oldu.

"Bu arada," dedi çocuk. "Hermione Granger Azkaban'ı asla inşa etmezdi, oraya kim konulacak olursa olsun. Ve bir masuma zarar vermeden önce ölürdü. Daha önce tüm büyücülerin içten içe Sen-Bilirsin-Kim gibi olduğunu söylediğin ve bu basit bir gerçek olarak yanlış olduğu için bundan bahsediyorum. Eğer stresli olmasaydım bunu daha önce fark ederdim," dedi çocuk kısa bir gülümsemeyle, "."

Savunma Profesörünün gözleri yarı kapalı, ifadesi . "İnsanların iç dünyası her zaman

Bay Potter. Belki de sadece başkalarının onu iyi bir kız olarak görmesini istiyordur. Patronus Büyüsü'nü kullanamaz -"

"Hah," dedi çocuk; gülümsemesi şimdi daha gerçek, daha sıcak görünüyordu. "O da aynı nedenden dolayı sorun yaşıyor. İçinde Ruh Emicileri yok etmeye yetecek kadar ışık olduğuna eminim. Kendi hayatı pahasına bile olsa Ruh Emicileri yok etmekten kendini *alıkoyamazdı*..." Çocuk sustu ve sonra sesi devam etti. "*Ben* o kadar iyi bir insan belki; ama onlar var ve o da onlardan biri."

Kuru kuru. "O daha genç ve nezaket gösterisinde bulunmak ona çok az şey kaybettirir."

Bunun üzerine bir duraklama oldu. Sonra çocuk dedi ki, "Profesör, sormak zorundayım, bir şeyi karanlık ve kasvetli gördüğünüzde, onu bir şekilde *iyileştirmeye* çalışmak hiç aklınıza gelmiyor mu? Mesela, evet, insanların kafasında suçlulara işkence etmenin harika bir şey olduğunu düşünmelerine neden olan korkunç bir şeyler yanlış gidiyor, ama bu onların içlerinde gerçekten kötü oldukları anlamına gelmiyor; ve belki onlara doğru şeyleri öğretirseniz, neyi yanlış yaptıklarını gösterirseniz, değiştirebilirsiniz -"

Profesör Quirrell o zaman güldü, ama önceki gibi boş boş değil. "Ah, Bay Potter, bazen ne kadar genç olduğunuzu unutuyorum. Yakında gökyüzünün rengini değiştirebilirsin." Bir kıkırdama daha, bu seferki daha soğuk. "Böyle aptalları affetmenizin ve onlar hakkında iyi düşünmenizin kolay olmasının nedeni, Bay Potter, sizin de çok fazla incinmemiş olmanızdır.
Ahmaklıklarının size pahalıya mal olduğu ilk seferden sonra sıradan aptalları daha az . Yüz yabancının acı içinde ölmesi yerine, belki de kendi cebinizden yüz Galleon gibi." Savunma Profesörü ince ince gülümsüyordu. Bir cep-

saatini cüppesinden çıkarıp ona baktı. "konuşacak başka bir şey yoksa şimdi gidelim."

"Bizi Azkaban'dan çıkarmak için yaptığım imkansız şeyler hakkında hiç sorunuz yok mu?"

"Hayır," dedi Savunma Profesörü. "Sanırım çoğunu zaten çözdüm. Geri kalanlara gelince, ister dost ister düşman olsun, hemen anlayamadığım bir insanla karşılaşmam çok nadirdir. ilgili bulmacaları zamanı geldiğinde kendim çözeceğim."

Savunma Profesörü kendini iterek ayağa kalktı, iki eliyle duvarı geriye itti ve çok yavaş olsa da yumuşak bir şekilde ayağa kalktı. Çocuk da daha az zarif bir şekilde aynı şeyi yaptı.

Ve çocuk daha önce soramadığı en korkunç soruyu ağzından kaçırdı; sanki yüksek sesle söylemek onu gerçeğe dönüştürecekmiş gibi ve sanki zaten çok açık değilmiş gibi.

"Neden ben kendi yaşımdaki diğer çocuklar gibi değilim?"

Diagon Yolu'nun ıssız bir yan yolunda, tuğla sokağın kenarlarına ve onu çevreleyen boş tuğla bina kenarlarına yapışmış yok olmamış çöp parçalarının görülebildiği, etrafa saçılmış kir ve diğer bakımsızlık belirtileriyle birlikte, eski bir büyücü ve anka kuşu var oldu.

Büyücü cüppesinin içinden kum saatine uzanmaya başlamıştı ki, alışkanlıkla, gözleri yol ile duvar arasında rastgele bir noktaya takıldı, ezberlemek için -

Yaşlı büyücü şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı; o noktada bir parşömen parçası vardı.

Albus Dumbledore öne doğru bir adım atıp buruşuk alıp açarken kaşları çatıldı.

Üzerinde tek kelime "HAYIR" yazıyordu, başka bir şey yoktu.

Büyücü yavaşça parşömenin parmaklarından dökülmesine izin verdi. Dalgın bir şekilde kaldırıma uzandı ve az önce aldığına oldukça benzeyen en yakın parşömen parçasını aldı; asasıyla dokundu ve bir an sonra aynı el yazısıyla, yani kendi el yazısıyla aynı "HAYIR" kelimesi yazılmıştı.

Yaşlı büyücü üç saat geriye, Harry Potter'ın Diagon Yolu'na ilk geldiği zamana gitmeyi planlamıştı. Aletleriyle çocuğun Hogwarts'tan ayrılışını çoktan izlemişti ve bu geri alınamazdı (kendi aletlerini kandırmak ve böylece Zaman'ı kendi görünümünü değiştirmeden kontrol etmek için yaptığı tek girişim, onu bir daha asla böyle bir hileye kalkışmamaya ikna edecek kadar felaketle sonuçlanmıştı). Varışından sonra mümkün olan ilk anda çocuğu almayı ve Hogwarts değilse bile başka bir güvenli yere götürmeyi ummuştu (çünkü aletleri çocuğun dönüşünü göstermemişti). Ama şimdi -

Yaşlı büyücü kendi kendine, "Diagon Yolu'na vardıktan hemen sonra onu alırsam bir paradoks mu olur?" diye mırıldandı. "Belki de Azkaban'ı soyma planlarını, onun buraya gelişini onaylayana kadar harekete geçirmediler... ya da... belki..."

Boyalı beton, sert zemin ve uzak tavanlar, karşı karşıya duran iki figür. Otuzlu yaşlarının sonlarında çoktan kelleşmiş bir adam şeklini alan bir varlık ve on bir yaşında bir çocuk şeklini alan başka bir zihin

Alnında bir yara iziyle. Buz ve gölge, soluk mavi ışık.

"Bilmiyorum," dedi adam.

Çocuk sadece ona baktı. Ve sonra dedi ki, "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi adam. "Hiçbir şey bilmiyorum ve hakkında konuşmayacağım. Yine de şu kadarını söyleyeyim -"

TSPE, Gizlilik ve Açıklık, Bölüm 11

Yeşil alevin içinde döndüler, Floo ağının içinde döndüler, Minerva'nın kalbi on yıl üç aydır hissetmediği bir dehşetle çarptı, uzay arasındaki koridorlar öksürdü ve onları Gringotts'un (Diagon Yolu'ndaki en güvenli Floo alıcısı, kesilmesi en zor bağlantı, Hogwarts'tan anka kuşu olmadan çıkmanın en hızlı yolu) lobisine tükürdü. Bir goblin görevli onlara doğru döndü, gözleri büyüdü, hafif saygılı bir selam vermeye başladı -

Kararlılık, Hedef, Müzakere!

Ve ikisi de Mary'nin Yeri'nin hemen arkasındaki ara sokaktaydı, asalarını çoktan çıkarmış ve kaldırmışlardı, sırt sırta dönüyorlardı- ve Severus'un dudaklarından Hayal Kırıklığını Önleme Büyüsü'nün sözleri yükselmeye başlamıştı bile.

Sokak boştu.

Severus'a bakmak için geri döndüğünde, dudakları görünmezlik sözcüklerini söylerken, asası yumurta kırar gibi bir sesle kendi kafasına inmeye başlamıştı bile; çevresinin renklerine büründü, çevresinin bir bulanıklığı haline geldi, bulanıklık hareket etti ve arkasındakiyle eşleşti ve sonra orada hiçbir şey yoktu.

Asasını indirdi ve kendi Hayal Kırıklığı'nı almak için bir adım öne çıktı -

Arkasından, bir alev patlamasının kusursuz sesi geldi.

Döndü ve Albus'gördü, uzun asasını çoktan çekmiş ve sağ eline almıştı. Gözleri, yarım daire şeklindeki gözlüklerinin altında acımasızdı ve omzundaki Fawkes ateş rengi kanatlarını uçuşa ve savaşa hazır bir şekilde açmıştı.

"Albus!" dedi. "Düşündüm ki -" Az önce onun Azkaban'a gittiğini görmüştü ve anka kuşlarının bile oradan bu kadar kolay dönemeyeceğini düşünmüştü.

Sonra fark etti.

"Kaçtı," dedi Albus. "Patronus'un ona ulaştı mı?"

Kalbindeki çarpıntı güçlendi, damarlarındaki korku katılaştı. "Burada, tuvalette olduğunu söyledi -"

"Umalım da doğru söylemiş olsun," dedi Albus, asa başının üzerine su damlıyormuş gibi bir hisle vurdu ve bir an sonra dördü (Fawkes bile görünmez hale gelmişti, ancak bazen havasında ateşe benzer bir şeyin titreştiğini görüyordunuz) restoranın önüne doğru koşuyorlardı. Albus bir şeyler fısıldarken kapının önünde durdular ve bir an sonra pencerelerden görünen müşterilerden biri yüzünde belli belirsiz bir ifadeyle ayağa kalktı ve sanki bir arkadaşını görmek için dışarıya hızlıca bakıyormuş gibi kapıyı açtı; ve , farkında olmayan müşterilerin yanından geçerek (Severus yüzlerini işaretliyordu, Minerva biliyordu ve Albus herhangi bir Hayal Kırıklığını) tuvaleti gösteren tabelaya doğru koştular -

Üzerinde tuvalet işareti bulunan eski bir ahşap kapı çarparak açıldı ve dört görünmez kurtarıcı kapıdan içeri daldı.

Küçük ama temiz ahşap oda boştu, lavaboda taze su damlacıkları görünüyordu ama Harry'den iz yoktu, sadece tuvaletin kapalı kapağında bir kâğıt kalmıştı.

Nefes alamıyordu.

Albus kâğıdı alınca kâğıt havaya kalktı ve bir an sonra Albus'a doğru fırlatıldı.

M: Şapka sana ne söylememi istedi?

"Ah," dedi Minerva şaşkınlıkla yüksek sesle, zihni soruyu yerleştirmek için bir an aldı, unutulacak türden bir şey değildi ama o *modda* düşünmüyordu, gerçekten - "Ben küstah bir gencim ve bahçesinden çıkmalıyım."

" *Eh?* " dedi Albus'un sesindeki hava, sanki o bile şok olabilirmiş gibi.

Sonra Harry Potter'kafası belirdi, tuvaletin yanında havada asılı duruyordu, yüzü soğuk ve tetikteydi, bazen gördüğü fazla yetişkin Harry'ydi, gözleri ileri geri gidip geliyordu.

"Neler oluyor -" diye başladı çocuk.

Minerva ve Fawkes'la birlikte bir kez daha görünür hale gelen Albus bir anda ilerledi, sol eli ileri uzanıp Harry'nin kafasından bir saç teli kopardı (çocuk irkilerek bir çığlık attı), Minerva saç kendi eline aldı ve bir an sonra Albus çoğunlukla görünmez olan çocuğu kollarına aldı ve kırmızı-altın rengi bir ateş parlaması oldu.

Ve Harry Potter güvendeydi.

Minerva birkaç adım öne çıktı, Albus ve Harry'nin bulunduğu duvara yaslanıp kendini toparlamaya çalıştı.

Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın dağılmasından bu yana geçen on yıl içinde bazı alışkanlıklarını kaybetmişti.

Onun yanında Severus parıldayarak görünür hale geldi. Sağ eli çoktan cüppesinden şişeyi çıkarmış, sol eli de talep için uzanmaya başlamıştı. Harry'nin saçını ona uzattı ve bir an sonra saç bitmemiş Çok Özlü İçecek şişesinin içine düştü; şişe hemen köpürüp fokurdamaya başladı ve Severus'un yem olarak rolünü oynamasını sağlayacak güce ulaştı.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedi İksir Ustası yavaşça. "Madem Zaman'ı bükecek kadar ileri gidiyordu, Müdürümüz neden Bay Potter'ı *daha önce* geri getirmedi acaba? Bunu yapmasını engelleyen hiçbir şey olmamalıydı... aslında Patronus'unuz Bay Potter'ı çoktan güvende bulmuş olmalıydı..."

Bunu düşünmemişti, aklına başka bir şey gelmişti. Bellatrix Black'in Azkaban'dan kaçmış olması kadar korkunç değildi ama yine de -

"Harry'*nin görünmezlik pelerini mi* var*?* " dedi.

İksir Ustası cevap vermedi; küçülüyordu.

Tick-snick, drip-blip, ding-ring-ting-ting

Bir süre sonra dikkatini çekmese de bu durum onu hala rahatsız ediyordu; ve eğer Müdire olursa, susturmaya niyetliydi. Hangi Hogwarts Müdürü,

Merak ediyordu, acaba ilk önce *ses* çıkaran bir cihaz yaratacak kadar düşüncesiz mıydı?

Müdür'ün ofisinde oturmuş, kendine ait, hızlıca Şekli Değiştirilmiş bir masada, Hogwarts'ın durma noktasına gelmesini engelleyen yüzlerce küçük evrak işinden bazılarını yapıyordu; kendini bu işlere kolayca kaptırabiliyordu ve bu da başka şeyler düşünmesini engelliyordu. Albus bir keresinde oldukça alaycı bir tavırla, Hogwarts'ın onun kaçınacağı bir dış kriz olduğunda daha da sorunsuz çalıştığını söylemişti...

...Albus bunu en son on yıl önce söylemişti. Yaklaşan bir ziyaretçiyi

gösteren çan sesi duyuldu. Minerva elindeki parşömeni okumaya

devam etti.

Kapı çarparak açıldı ve Severus Snape içeri doğru üç adım attı ve hiç duraksamadan, "Deli-Göz'den haber var mı?" diye sordu.

O parşömenlerini bir kenara koyup masayı dağıtırken bile Albus çoktan sandalyesinden kalkmıştı. "Moody'nin Patronus'u Azkaban'daki bana rapor veriyor," dedi Albus. "Gözü hiçbir şey görmedi; ve eğer Vance'in Gözü bir şeyi görmüyorsa, o şey demektir. Sen?"

"Kimse zorla kanımı almaya çalışmadı," dedi Severus. Yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Savunma Profesörü hariç."

" *Ne?*" dedi Minerva.

"Daha ağzımı açmadan beni sahtekâr olarak gördü ve gayet makul bir şekilde bana saldırarak Bay Potter'ın nerede olduğunu öğrenmek istedi." Başka bir

yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Severus Snape olduğumu haykırmak nedense onu rahatlatmamış gibi görünüyordu. O adamın bir Orak için beni öldüreceğine ve beş Knut para üstü vereceğine inanıyorum. İyi kalpli Profesör Quirrell'i sersemletmek zorunda kaldım, ki bu hiç de kolay olmadı, sonra da büyüye kötü tepki verdi. Doğal olarak telaşlanan 'Harry Potter' dışarı koşup sahibine haber verdi ve Savunma Profesörü Aziz Mungos'a götürüldü -"

" *St. Mungos?* "

"- ki bu da muhtemelen önce haftalardır aşırı çalıştığını söylüyordu, o kadar bitkin durumdaydı. Değerli Savunma Profesörünüz iyi Minerva, sersemletici birkaç gün izin almasını sağlayarak ona yardımcı olmuş olabilir. Daha sonra Hogwarts'a giden bir Floo teklifini reddettim ve Diagon Yolu'na geri dönüp dolaştım; ama bugün kimse Bay Potter'ın kanını istememiş gibi görünüyor."

"Savunma Profesörümüz eminim en iyi ellerde," dedi Albus. "Daha önemli konularla ilgilenmeliyiz, Minerva."

Dikkatini tekrar toparlamak için epey çaba sarf etti ama tekrar yerine oturdu, Severus da kendisine bir sandalye çekti ve üçü bir araya gelerek konseylerine başladılar.

Bu ikisiyle birlikte otururken kendini Çok Büyülü bir sahtekâr gibi hissediyordu. Savaş onun sanatı değildi, komplo kurmak da. 'u Weasley ikizlerinden bir adım önde tutmak için kendini zorlaması gerekiyordu ve bazen bunda başarısız oluyordu. Nihayetinde burada oturmasının tek nedeni kehaneti duymuş olmasıydı...

"Müdür önce, "Oldukça endişe verici bir gizemle karşı karşıyayız," diye konuştu. Aklıma bu kaçışı planlamış olabilecek sadece iki büyücü geliyor."

Minerva nefesini sertçe içine çekti. "Bir şans var
Kim Olduğunu Bilirsin *değil mi*?"

"Korkarım öyle," dedi Müdür.

Yan tarafına baktı ve Severus'un da en az kendisi kadar şaşkın göründüğünü gördü. Karanlıklar Lordu'nun yeniden dirilmemesinden mi korkuyordu? Bunun doğru olması için neredeyse her şeyini verebilirdi.

"Yani," dedi Albus ağır bir sesle. "İlk şüphelimiz Voldemort, yeniden dirildi ve kendini diriltmeye çalışıyor. Keşke okumasaydım dediğim pek çok kitabı inceledim, onun olası her dönüş yolunu aradım ve sadece üç tane bulabildim. Hayata dönmek için en güçlü yolu, Flamel'in bana Voldemort'un bile kendi başına yaratamayacağını söylediği Felsefe Taşı'ydı; bu yolla her zamankinden daha büyük ve daha korkunç bir şekilde yükselecekti. Voldemort'un Taş'ın cazibesine karşı koyabileceğini düşünmezdim, çünkü bu kadar açık bir tuzak onun zekâsına meydan okuyor. Ama ikinci yolu da neredeyse onun kadar güçlüdür: Hizmetkârının eti, isteyerek verilmiştir; düşmanının kanı, zorla alınmıştır; ve atasının kemiği, bilmeden miras bırakılmıştır.
Voldemort mükemmeliyetçidir -" Albus, başıyla onaylayan Severus'a baktı, "- ve kesinlikle en güçlü kombinasyonu arayacaktı: Bellatrix Black'in eti, Harry Potter'ın kanı ve babasının kemiği.
Voldemort'un son çaresi bir kurbanı baştan çıkarmak ve uzun bir süre boyunca onun hayatını tüketmektir; bu durumda Voldemort eski gücüne kıyasla zayıf kalacaktır. Bellatrix'i ruhen uzaklaştırma nedeni açıktır. Ve eğer onu sadece Taş'a ulaşamaması durumunda kullanmak üzere yedekte tutuyorsa, bu, o gün neden Harry'yi kaçırma girişiminde bulunulmadığını açıklar ."

Minerva tekrar Severus'a baktı, onun dikkatle ama şaşırmadan dinlediğini gördü.

"Açık *olmayan* şey," diye devam etti Müdür, "Voldemort'*un* bu kaçışı *nasıl* tasarlamış olabileceğidir. Bellatrix'in yerine bir ölüm bebeği bırakıldı, kaçışının fark edilmeden olması gerekiyordu; ve bu ters gitse bile, Ruh Emiciler ilk uyarılarından sonra onu bulamadılar.
Azkaban yüzyıllardır aşılamaz bir şekilde duruyor ve Voldemort'un bunu başarabileceği herhangi bir yöntem düşünemiyorum."

Severus ifadesiz bir sesle, "Bunun pek bir anlamı olmayabilir," dedi. "Karanlıklar Lordu'nun bizim hayal edemediğimiz şeyleri yapabilmesi için daha iyi bir hayal gücüne sahip olması gerekir."

Albus acımasızca başını salladı. "Ne yazık ki artık imkânsızlıklara gülen başka bir büyücü var. Kısa bir süre önce, Ruh Emicileri Bellatrix Black'in kaçışına karşı kör edebilecek yeni ve güçlü bir Büyü geliştiren bir büyücü. Ve başka nedenlerle de bu işe bulaşmış durumda."

Minerva'nın kalbi küt küt atıyordu, *nasıl* ya da *neden olduğunu* bilmiyordu ama *kim olduğuna* dair korkunç bir endişe duymaya başlamıştı -

Severus şaşkın bir sesle, "Kim ?" diye sordu.

Albus arkasına yaslandı ve onun korktuğu gibi ölümcül sözleri söyledi: "Harry James Potter-Evans-Verres."

" *Potter mı?* " diye sordu İksir Ustası, her zamanki sakin sesinde o güne kadar ondan duymadığı kadar büyük bir şok vardı. "Müdür Bey, bu da şakalarınızdan biri mi? Hogwarts'taki ilk yılında! Bir öfke nöbeti ve görünmezlik peleriniyle yaptığı birkaç çocukça şaka onu - "

"Şaka değil," dedi Minerva, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Harry daha şimdiden Biçim Değiştirme alanında orijinal keşifler yapıyor, Severus. Gerçi Büyüler üzerine de araştırma yaptığını bilmiyordum."

"Harry sıradan bir birinci sınıf öğrencisi değil," dedi Müdür ciddiyetle. "Karanlık Lord'un dengi olarak işaretlendi ve Karanlık Lord'un bilmediği bir güce sahip."

Severus ona bakıyordu ve bakışlarının yalvarırcasına olduğunu anlamak için onu iyi tanımak gerekirdi. "Bunu ciddiye almalı mıyım?"

Minerva sadece başını salladı.

"Bu... yeni ve güçlü büyüyü bilen *başka* biri var mı?" Severus sordu.

Müdür özür dileyerek ona baktı -

Bir şekilde biliyordu, daha o söylemeden biliyordu ve avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu.

- ve "Quirinus Quirrell" dedi.

" *Neden,*" dedi, ofisteki cihazların yarısını eritmesi gereken *bir* sesle, "*Bay Potter Savunma Profesörümüze hapishanelerden kaçmak için yaptığı yeni parlak Büyüsünden bahsetti mi?*"

Müdür yorgunluktan kırışmış bir elini aynı derecede kırışmış alnından geçirdi. "Quirinus tesadüfen oradaydı Minerva. O zaman ben bile bunda bir sakınca görmemiştim." Müdür duraksadı. "Ve Harry onun büyüsünün ikimize de açıklanamayacak kadar tehlikeli olduğunu söyledi; bugün ona tekrar sorduğumda, hâlâ açıklamadığında ısrar etti

Ne Quirinus'a ne de Savunma Profesörünün huzurunda Okklumans bariyerlerini düşürmüştü -"

"Bay Potter bir *Occlumens mi?* Ona görünmezlik pelerini verdiniz, Veritaserum'*a* karşı bağışıklığı *var ve Weasley ikizleriyle arkadaş mı?* Albus, bu okulun başına neler açtığının farkında mısın?" Sesi artık neredeyse çığlık gibiydi. "Yedinci yılına geldiğinde Hogwarts'tan geriye dumanı tüten bir delikten başka bir şey kalmayacak!"

Albus büyük minderli koltuğunda arkasına yaslandı ve gülümseyerek, "Zaman Döndürücü'yü unutma," dedi.

O zaman çığlık attı, ama sessizce.

Severus, "Ona Polyjuice yapmayı öğretmeli miyim, Müdür Bey? Bunu sadece, evcil hayvanınızın başına gelen felaketin büyüklüğünden memnun olmamanız ihtimaline karşı, eksiksiz olması için soruyorum."

"Belki gelecek yıl," dedi Albus. "Sevgili dostlarım, önümüzde duran soru Harry Potter'ın Bellatrix Black'i Azkaban'dan çıkarıp çıkarmadığı, ki bu benim hoşgörülü standartlarıma göre bile gençliğin yüksek ruh halinden daha fazlası."

"Affedersiniz Müdür Bey," dedi Severus, Albus'a o güne kadar gördüğü en kuru gülümsemelerden birini takınarak, "ama cevabın hayır olduğu konusundaki fikrimi belirteceğim. Bu Karanlık Lord'un işi, bu kadar basit."

"O zaman neden," dedi Albus ve şimdi sesinde hiç mizah yoktu, "Harry'yi Diagon Yolu'na varışından hemen sonra almayı planladığımda, bunun bir paradoksa yol açacağını fark ettim?"

Minerva sandalyesine daha da gömüldü, sol dirseğini yastıksız sert kolçağın üzerine bıraktı, başını eline yasladı ve çaresizlik içinde gözlerini kapattı.

Otuz Seherbazdan yalnızca birinin Zaman Döndürücülerle ilgili vakaları araştırabilecek nitelikte olduğu ve bu az sayıdaki Seherbazdan *zaten* deli olmayan yarısının da yakında deli olacağı şeklinde, dilden dile dolaşan bir atasözü vardı.

"Severus'un sesi, "Yani Potter'ın Diagon Yolu'ndan Azkaban'a gittiğinden ve daha sonra bizim tarafımızdan alınmak üzere Diagon Yolu'na geri döndüğünden şüpheleniyorsun -" diyordu.

"Kesinlikle," dedi Albus'un sesi. "Yine de Voldemort'un ya da hizmetkârlarının, Azkaban'a saldırmadan önce Harry'nin Diagon Yolu'na vardığından emin olmak için olmaları da mümkün. Ve kaçırılmayı tetiklemek için başarılarının mesajını geri gönderecek bir Zaman Döndürücü'ye sahip birileri vardı. Aslında, ben kendim Azkaban'a gitmeden önce sizi ve Minerva'yı kendi görevinize göndermeme neden olan şey bu olasılıktan şüphelenmemdi. O zaman kaçışlarının başarısız olacağını düşünmüştüm, ama Harry Potter'ı geri almak nihai başarısızlıklarını gözlemlemek anlamına geliyorsa, o zaman ben de onunla etkileşime girdikten sonra Azkaban'a gidemezdim, çünkü Azkaban'ın geleceği geçmişine dokunamaz. Azkaban'dayken ne senden ne Minerva'dan ne de sana ulaşmaya çalışmasını söylediğim Flitwick'ten bir haber alamadığımda, Harry Potter'la etkileşiminin Azkaban'ın geleceğiyle bir etkileşim olduğunu, yani birinin Zaman aracılığıyla mesajlar gönderdiğini anladım -"

Sonra Albus'un sesi kesildi.

"Ama Müdür Bey," dedi Severus, "Azkaban'ın geleceğinden geri döndünüz ve bizimle etkileşime geçtiniz..."

İksir Ustası'nın sesi .

"Ama Severus, senden ve Minerva'dan Harry'nin güvende olduğuna dair raporlar *almış* olsaydım, en başta zamanda geriye gidip -"

"Müdür Bey, bence bunun için diyagramlar çizmeliyiz."

"Katılıyorum Severus."

Parşömenin masaya yayılma sesi duyuldu, ardından tüy kalemler çizildi ve daha fazla tartışma oldu.

Minerva sandalyesinde oturmuş, başını ellerinin arasına almış, gözlerini kapatmıştı.

Bir keresinde, kimin Zaman Döndürücü'ye ihtiyacı olduğuna dair son derece yanlış bir kararla, Esrar Dairesi'nin kendisine mühürlediği bir Zaman Döndürücü'ye sahip olan bir suçluyla ilgili bir hikâye duymuştu; bu bilinmeyen zaman suçlusunun izini sürmekle görevlendirilmiş bir Seherbaz vardı ve ona da bir Zaman Döndürücü verilmişti; hikâye her ikisinin de St. Mungo'nun Tam Kurtarılamaz Çatlaklar koğuşunda yatmasıyla sona ermişti.

Minerva orada gözleri kapalı oturuyor, , düşünmemeye ve çıldırmamaya çalışıyordu.

Bir süre sonra, tartışma yatışmış gibi göründüğünde, yüksek sesle, "Bay Potter'ın Zaman Döndürücüsü akşam dokuzdan gece yarısına kadar olan saatlerle sınırlıdır. Kabukla oynandı mı Albus?"

"Benim en zeki Büyücülerime göre değil," dedi Albus. "Ama kabukları yeni şeyler; ve Konuşulamayanlar'ın önlemlerini yenmek ve yenilgiye dair hiçbir iz bırakmamak... imkânsız olmayabilir."

Gözlerini açtı ve Severus'la Müdür'ün, anlamaya çalışsa delireceğine hiç şüphe olmayan, karmakarışık karalamalarla kaplı bir parşömene dikkatle baktıklarını gördü.

"Herhangi bir *sonuca* vardınız *mı?* " dedi Minerva. "Ve lütfen bana bu sonuçlara nasıl ulaştığını söyleme."

Severus ve Müdür birbirlerine baktılar, sonra dönüp ona baktılar.

"Harry'nin bu işe karıştığı ya da karışmadığı; Voldemort'un bir Zaman Döndürücü'ye erişimi olduğu ya da olmadığı; ve Azkaban'da ne olmuş olursa olsun, Moody'nin benim geçmişimde göz kulak olduğu süre boyunca kimsenin Küçük Hangleton mezarlığını ziyaret etmemiş olacağı sonucuna vardık," dedi Müdür ciddiyetle.

"Kısacası," dedi Severus, "hiçbir şey bilmiyoruz sevgili Minerva; yine de en azından başka bir Zaman Döndürücü'nün bir şekilde bu işe karışmış olması *muhtemel* görünüyor. Benim kendi kuşkum Potter'ın zamanda geriye doğru mesajlar iletmesi için rüşvet aldığı, kandırıldığı ya da tehdit edildiği yönünde, hatta belki de tam da bu hapishane kaçışıyla ilgili. İpleri kimin elinde tuttuğuna dair açık bir öneride bulunmayacağım. Ancak bu akşam saat dokuzda, Potter'ın Zaman Döndürücüsünü kullanıp kullanmadığını görmek için saat üçe kadar altı saat geriye gidip gidemeyeceğini test etmeyi öneriyorum."

"Her halükârda bunu yapmak akıllıca olur," dedi Dumbledore. "Bu işi hallet Minerva ve Harry'ye daha sonra müsait bir zamanında ofisime uğramasını söyle."

"Ama hâlâ Harry'nin hapishaneden kaçma olayına doğrudan karıştığından şüpheleniyorsun, öyle mi?" dedi Minerva.

"Mümkün ama pek olası değil," dedi Severus, aynı anda Albus da "Evet," dedi.

Minerva burnunun kenarını sıktı, derin bir nefes aldı ve . "Albus, Severus, hangi olası *nedenle* Mr.
Potter böyle bir şey yapmaz!"

"Aklıma gelen bir şey yok," dedi Albus, "ama bildiğim kadarıyla Harry'nin büyüleri tek başına -"

"Dur," dedi Severus. Yüzündeki tüm ifade kayboldu. "Aklıma bir fikir geldi, kontrol etmeliyim -" İksir Ustası bir tutam Floo tozu aldı, odanın içinde şömineye doğru yürüdü - Albus aceleyle asasını şömineyi yaktı - ve sonra yeşil bir alev parıltısı ve "Slytherin Ev Başkanı ofisi" sözcükleriyle Severus gitmişti.

O ve Albus birbirlerine baktılar ikisi de omuz silkti; sonra Albus parşömeni incelemeye geri döndü.

Sadece birkaç dakika sonra Severus, üzerindeki kül izlerini temizleyerek Floo'dan geri döndü.

"Pekala," dedi İksir Ustası. Yine ifadesiz bir yüz. "Korkarım Bay Potter'ın bir nedeni var."

"Konuş!" dedi Albus.

"Lesath Lestrange'ı Slytherin ortak ders çalışırken buldum," dedi Severus. "Gözlerime bakmaya hiç de isteksiz değildi. Görünüşe göre Bay Lestrange anne babasının Azkaban'da, soğukta ve karanlıkta, Ruh Emiciler'in hayatlarını emerek her gün her saniye canlarını yaktığını düşünmekten hoşlanmıyormuş ve bunu Bay Potter'a da , onları oradan için yalvarmış. Gördüğünüz gibi, Mr.

Lestrange, Yaşayan Çocuk'un her şeyi yapabileceğini duymuştu."

O ve Albus bakışlarını değiştirdiler.

"Severus," dedi Minerva, "*kesinlikle.. Harry* bile*... bundan* daha sağduyuludur... "

Sesi .

"Bay Potter kendini Tanrı sanıyor," dedi Severus yüzünü buruşturarak, "ve Lesath Lestrange onun önünde diz çöküp içten bir dua çığlığı attı."

Minerva midesinin bulandığını hissederek Severus'a baktı. Muggle dinini öğrenmişti - Muggle doğumluların ebeveynlerini Hafıza-Zarhı'na ihtiyaç duymanın en yaygın nedeni buydu - ve Severus'un az önce ne söylediğini anlayacak kadar çok şey biliyordu.

"Her halükârda," dedi İksir Ustası. "Annesinin kaçışıyla ilgili bir şey bilip bilmediğini öğrenmek için Bay Lestrange'in içine baktım. Hiçbir şey duymamış. Ama öğrendiği anda, bundan sorumlu olan kişinin Harry Potter olduğu sonucuna varacaktır."

"Anlıyorum..." Albus yavaşça söyledi. "Teşekkür ederim Severus. Bu iyi bir haber."

" *İyi haber mi?* " Minerva .

Albus ona baktı, yüzü şimdi Severus'unki kadar ifadesizdi; kız bir şokla 'un kendi - "Bellatrix'i Azkaban'dan çıkarmak için düşünebildiğim en iyi neden," dedi Albus sessizce. "Ve eğer Harry değilse, hatırlayalım, o zaman kesinlikle Voldemort'un kendisi ilk hamlelerini yapıyor. Ama henüz bilmediğimiz ama yakında öğreneceğimiz pek çok şey varken acele karar vermeyelim."

Albus bir kez daha masasından kalktı, hâlâ yanmakta olan şömineye doğru yürüdü, bir tutam daha yeşil toz attı ve başını alevlerin arasına soktu. "Sihirli Yasalar Uygulama Dairesi," dedi, "Müdürün ofisi."

Bir süre sonra Madam Bones'un sesi net ve keskin bir şekilde duyuldu, "Ne Albus? Biraz meşgulüm."

"Amelia," dedi Albus, "senden bu konuda yaptığın keşifleri paylaşmanı rica ediyorum."

Bir duraklama oldu. "Oh," dedi Madam Bones'un soğuk sesi alev alev yanan ateşin içinden, "ve bu iki yönlü bir yol mu o zaman, Albus?"

"," dedi yaşlı büyücü sakince.

"Eğer suskunluğun yüzünden herhangi bir Seherbaz ölürse, yaşlı işgüzar, bundan seni sorumlu tutarım."

"Anlıyorum Amelia," dedi Albus, "ama gereksiz bir telaşa ve kuşkuya yol açmak istemem -"

" *Bellatrix Black Azkaban*'dan kaçtı*!* Bunun karşısında hangi telaşa ya da kuşkuya *gerek* duyacağımı sanıyorsunuz?"

"Bu sözleri hatırlamanı isteyebilirim," dedi yaşlı büyücü yeşil alevlere doğru. "Eğer korkularımın yersiz olmadığını öğrenirsem, sana söyleyeceğim. Şimdi Amelia, sana yalvarıyorum, eğer bu konuda herhangi bir şey öğrendiysen, lütfen paylaş."

Bir duraklama daha oldu ve sonra Madam Bones'un sesi, "dört saat sonrasından öğrendiğim bir bilgi var, Albus. Hâlâ istiyor musun?"

Albus durakladı -

(Minerva, onun şu andan iki saatten daha fazla geriye gitmek isteyebileceği ihtimalini tartıyordu; çünkü zamanda altı saatten daha geriye bilgi gönderemezdiniz, herhangi bir Zaman Döndürücü zinciri aracılığıyla değil)

- ve sonunda, "Evet, lütfen." dedi.

"Şansımız yaver gitti," dedi Madam Bones'un sesi, "kaçışa tanık olan Seherbazlardan biri Muggle doğumluydu ve bize Uçan-Ateş büyüsü dediğimiz büyü değil, bir Muggle eseri olabileceğini söyledi."

Karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti ve Minerva'nın midesindeki bulantı ikiye katlandı. Bir Kaos Lejyonu savaşını izleyen herkes bunun kimin elini gösterdiğini bilirdi...

Madam Bones'un sesi devam etti. "Muggle Eserlerinin Kötüye Kullanımı'ndan Arthur Weasley'i getirdik - Muggle eserleri hakkında yaşayan tüm büyücülerden daha fazla şey bilir - ve ona olay yerindeki Seherbazların açıklamalarını verdik ve o da bunu çözdü. Bu, rocker adı verilen bir Muggle eseriydi ve ona böyle diyorlar çünkü binmek için aklınızı kaçırmış olmanız gerekir. Sadece altı yıl önce sallananlardan biri , yüzlerce Muggle'ı bir anda öldürmüş ve neredeyse Ay'ı ateşe veriyormuş. Weasley, rocker'ların zıt tepki denilen özel tür bilim kullandığını söylüyor, bu yüzden plan, Azkaban çevresinde bu bilimin çalışmasını engelleyecek bir uğursuzluk geliştirmek."

"Teşekkür ederim Amelia," dedi Albus ciddiyetle. "Her şey bu kadar mı ?"

"Madam Bones'un sesi, "Altı saat öncesine ait bir şey var mı diye kontrol edeceğim," dedi.

ama sana söylemelerini sağlayacağım. Bana söylemek istediğin bir şey var mı Albus? Bu iki olasılıktan hangisi gibi görünüyor?"

"Henüz değil, Amelia," dedi Albus, "ama yakında sana bir haberim olabilir."

Daha sonra sıradan sarı alevlere dönüşen ateşten başını kaldırdı. Yaşlı büyücünün yıllarının her dakikası, doğumundan bu yana geçen her doğal saniye ve Zaman Döndürme'nin eklediği her saniye, bunların hepsi ve stres için fazladan birkaç on yıl, çizgili yüzünde görülebiliyordu.

"Severus?" dedi yaşlı büyücü. "Aslında neydi?"

"Bir roket," dedi Muggle kasabası Spinner's End'de büyümüş olan melez İksir Ustası. "En etkileyici Muggle teknolojilerinden biri."

"*Harry*'nin böyle sanatları bilmesi ne kadar olası?" dedi Minerva.

Severus, "Oh, Bay Potter gibi bir çocuk roketler hakkında *her şeyi* bilir; bu kesin, sevgili Minerva. Muggle dünyasında işlerin farklı yürüdüğünü unutmamalısın." Severus kaşlarını çattı. "Ama roketler tehlikeli ve pahalı..."

"Harry Gringotts kasasından bilinmeyen miktarda para çaldı ve sakladı, belki de binlerce Galleon," dedi Müdür ve sonra ikisinin bakışları arasında, "Planımda bu *yoktu*, ama Savunma Profesörünü Harry'nin Noel hediyeleri için beş Galleon çekmesine nezaret etmesi için göndermekle hata ettim..." Müdür omuz silkti. "Evet, katılıyorum, geriye dönüp baktığımda tamamen aptallık, devam edelim."

Minerva sessizce başını birkaç kez sandalyesinin başlığına vurdu.

"Yine de, Müdür Bey," dedi Severus. "Ölüm Yiyenler ilk savaşta Muggle eserlerini hiç kullanmadı diye bu *onun* cahil olduğu anlamına gelmez. Grindelwald'ın savaşının Muggle tarafında Britanya'ya silah olarak roketler düştü. Eğer bize söylediğiniz gibi o yılların yazlarını bir Muggle yetimhanesinde geçirdiyse, Müdür Bey... o zaman o da roketleri . Ve eğer Bay Potter'ın raporlarını ve Muggle eserlerini kullanarak yaptığı sahte savaşları dinlediyse, kesinlikle düşmanının güçlü yönlerini öğrenir ve bunları kendisi de ikiye katlamaya çalışır. O böyle düşünür; gördüğü her gücü kendine mal etmeye çalışacaktır."

Yaşlı büyücü kıpırdamadan duruyordu, tamamen hareketsizdi, sakalının kılları bile sert teller gibi yerinde donmuştu; ve Minerva'nın aklına Albus Dumbledore'un korkudan olduğu yere çakılıp kaldığı düşüncesi geldi.

"Severus," dedi Albus Dumbledore, sesi neredeyse çatlayacaktı, "ne söylediğinin farkında mısın? Eğer Harry Potter ve Voldemort savaşlarını Muggle silahlarıyla yaparlarsa, dünyada ateşten başka bir şey kalmayacak!"

" *Ne?*" dedi Minerva. Silahları duymuştu elbette ama deneyimli bir cadı için *o kadar* da tehlikeli değillerdi -

Severus, sanki o odada değilmiş gibi konuştu. "O zaman belki de Müdür Bey, Harry Potter'a tam da bu konuda kasıtlı bir uyarı gönderiyordur; Muggle silahlarıyla yapılacak herhangi bir saldırıya misliyle karşılık verileceğini söylüyordur.
Bay Potter'a savaşlarında Muggle teknolojisini kullanmayı bırakmasını emredin; bu ona mesajın alındığını gösterecek... ve daha fazla fikir vermeyecektir." Severus kaşlarını çattı.

"Gerçi, bir daha düşününce Bay Malfoy - ve tabii ki Bayan Granger - şey, teknolojiye genel bir yasak getirmek daha akıllıca görünüyor -"

Yaşlı büyücü iki elini alnına bastırdı ve dudaklarından kararsız bir ses çıktı, "Bu kaçışın arkasında Harry'nin olduğunu *ummaya* başladım... ah, Merlin hepimizi koru, ben ne yaptım, ben ne yaptım, dünyaya ne olacak?"

Severus omuz silkti. "Duyduğum söylentilere göre Müdür Bey, Muggle silahları büyücülüğün daha... *gizli* yönlerinden sadece biraz daha kötü..."

" *Daha mı kötü?* " diye soludu Minerva ve sonra ağzını zorla kapatır gibi kapattı.

Albus, "Bu solmakta olan yıllarda kalan tüm tehlikelerden daha kötü," dedi. "Atlantis'i Zaman'dan silen tehlikeden daha kötü değil."

Minerva ona baktı ve omurgası boyunca terlediğini hissetti.

Severus hâlâ Albus'a hitap ederek devam etti. "Bellatrix hariç tüm Ölüm Yiyenler ona ihanet eder, tüm destekçileri ona karşı döner, dünyanın tüm onu yok etmek için birleşirdi, eğer herhangi bir gerçekten tehlikeli güç konusunda pervasız olsaydı. O bu çok mu farklı?"

Yaşlı büyücünün yüzüne biraz hareket, biraz renk gelmişti. "Belki de değil..."

"Hem ," dedi Severus hafif küçümseyici bir gülümsemeyle, "Muggle silahlarını elde etmek o kadar kolay değil, ne bin Galleon'a ne de bin bine."

Harry savaşlarında kullandığı aletleri sadece Dönüştürmüyor mu? diye düşündü Minerva, ama sormak için ağzını açamadan -

O sırada şömine yeşil alevler içinde patladı ve Madam Bones'un yardımcısı Pius Thicknesse'nin yüzü orada belirdi. "Baş Büyücü?" dedi Thicknesse. "Size bir rapor getirdim" Thicknesse'in gözleri Minerva ve Severus'un üzerinde gezindi, "altı dakika önce."

"Altı saat ileride demek istiyorsun," dedi Albus. "Bu ikisinin bunu duyması gerekiyor; raporunuzu verin."

"Nasıl yapıldığını biliyoruz," dedi Thicknesse. "Bellatrix Black'in hücresinde, bir köşeye gizlenmiş bir iksir şişesi vardı; ve kalan sıvının izlerini test etmek bunun bir Animagus iksiri olduğunu gösteriyor."

Uzun bir duraklama oldu.

"Anlıyorum..." Albus ağır ağır konuştu.

"Pardon?" dedi Minerva. O .

Thicknesse'nin başı ona doğru döndü. "Animagi, Madam McGonagall, Animagus formları Ruh Emiciler için daha az ilgi çekicidir. Tüm mahkûmlar Azkaban'a varmadan önce test edilir ve eğer Animagi iseler Animagus formları yok edilir. Ancak iksiri alırken ve meditasyon yaparken Patronus Büyüsü ile korunan birinin Azkaban'a gittikten *sonra* bir Animagus olabileceğini düşünmemiştik -"

"Anladığım kadarıyla," dedi Severus, her zamanki alaycı tavrını takınarak, "Animagus meditasyonunun hatırı sayılır bir zaman gerektirdiğini biliyordum."

"Şey, Bay Snape," diye bağırdı Thicknesse, "kayıtlar Bellatrix Black'in Azkaban'a mahkum edilmeden ve formu yok edilmeden *önce* bir Animagus olduğunu gösteriyor; yani belki de *ikinci* meditasyonu ilki kadar uzun sürmemiştir!"

"Herhangi bir Azkaban mahkûmunun böyle bir şey yapabileceğini düşünmezdim..." dedi Albus. "Ama Bellatrix Black hapsedilmeden önce çok güçlü bir büyücüydü ve herhangi bir cadı yapabilseydi o da yapabilirdi. Azkaban bu yönteme karşı güvence altına alınabilir mi?"

"Evet," dedi Pius Thicknesse'nin kendinden emin başı. "Uzmanımız, bir Animagus meditasyonunun, deneyim ne olursa olsun, üç saatten daha kısa bir sürede gerçekleştirilebileceğinin hayal bile edilemeyeceğini söylüyor. Bundan böyle izin verilen mahkûmlara yapılacak tüm ziyaretler iki saatle sınırlandırılacak ve Ruh Emiciler, hapishane alanlarında herhangi bir Patronus Büyüsü daha uzun süre tutulursa bizi bilgilendireceklerdir."

Albus bunun üzerine mutsuz göründü ama başını salladı. "Anlıyorum. Elbette bu türden başka girişimlerde bulunulmayacak, ama yine de dikkatinizi gevşetmeyin. Amelia'ya bütün bunları anlattıktan sonra, ona bilgi vereceğimi söyle."

Pius Thicknesse'nin başı başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

"Başka girişim yok mu...?" dedi Minerva.

"Çünkü sevgili Minerva," Severus, her zamanki alaycılığını tam olarak üzerinden atamamıştı, "Karanlık Lord diğer hizmetkârlarından herhangi birini Azkaban'dan kurtarmayı planlamış olsaydı, bize nasıl yapıldığını anlatmak için iksir şişesini geride bırakmazdı." Severus kaşlarını çattı. "İtiraf ediyorum... yine de o şişenin neden orada bırakıldığını anlamıyorum."

"Bu bir çeşit mesaj..." Albus yavaşça söyledi. "Ve ne anlama geldiğini anlayamıyorum, hem de hiç..." Parmaklarını masasına vurdu.

Yaşlı büyücü uzun bir üç dakika boyunca kaşlarını çatarak hiçliğe baktı; Severus da sessizce oturdu.

Sonra Albus dehşet içinde başını salladı ve "Severus, bunu anlıyor *musun*?" dedi.

"Hayır," dedi İksir Ustası, alaycı bir gülümsemeyle, "bu bizim için muhtemelen daha iyi; bundan ne sonuç çıkaracaksak çıkaralım, planının bu kısmı başarısız oldu."

Minerva, "Artık bunun Sen-Bilirsin... Voldemort olduğundan emin misin?" dedi. "Bu zekice fikri başka bir Ölüm Yiyen düşünmüş olamaz mı?"

"Roketleri de biliyorlar mıydı?" Severus kuru bir sesle söyledi. "Diğer Ölüm Yiyenler'in Muggle Çalışmaları'na bu kadar düşkün olduklarını sanmıyorum. Bu o."

"Evet, o," dedi Albus. "Azkaban çağlar boyunca geçilmezliğini korudu, sadece sıradan bir Animagus iksirine yenik düştü. Çok zekice ve çok imkânsız, ki bu da Tom Riddle olarak bilindiği günlerden beri Voldemort'un imzasıydı. Bu imzayı taklit etmek isteyen birinin bunu yapabilmesi için Voldemort'un kendisi kadar kurnaz olması gerekir. Ve dünyada benim zekâmı kazara abartacak ve bana hiç anlayamayacağım bir mesaj bırakacak başka kimse yoktur."

"Tabii seni tam olarak ölçmediyse," dedi Severus tonunu bozmadan, "bu durumda bütün bunlar senin düşünmeni istediği şeylerdir."

Albus içini çekti. "Gerçekten de öyle. Ama beni mükemmel bir şekilde kandırmış olsa bile, en azından onun Harry Potter olmadığı sonucuna güvenebiliriz."

Bunun bir rahatlama olması gerekirdi ama yine de Minerva ürpertinin omurgasına, damarlarına, ciğerlerine ve kemiklerine yayıldığını hissetti.

Bunun gibi konuşmaları hatırlıyordu.

On yıl öncesinden böyle konuşmalar hatırlıyordu, Britanya'kanın büyük nehirler halinde aktığı, bir zamanlar sınıfta öğrettiği büyücü ve cadıların yüzlercesinin katledildiği, yanan evleri, çığlık atan çocukları ve yeşil ışık parıltılarını hatırlıyordu -

"Madam Bones'a ne söyleyeceksin?" diye fısıldadı.

Albus masasından kalktı ve odanın ortasına doğru yürüdü, eli hafifçe cihazlara dokundu, burada bir ışık aleti, orada bir ses aleti; bir eliyle gözlüklerini düzeltti, diğer eliyle uzun gümüş sakalını cüppesine doğru ortaladı ve sonra sonunda o yaşlı büyücü geri döndü ve onlarla yüzleşti.

Albus Dumbledore bütün odayı dolduran yumuşak bir sesle, "Ona hortkuluk denen ve bir ruhu ölümden yoksun bırakan Karanlık Sanat hakkında bildiklerimi anlatacağım," dedi, "ve ona hizmetkârın etiyle ne yapılabileceğini söyleyeceğim."

"Ona Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nı yeniden kurduğumu söyleyeceğim."

"Ona Voldemort'un döndüğünü söyleyeceğim."

"Ve İkinci Büyücülük Savaşı başladı."

Birkaç saat sonra.

Müdire Yardımcısının odasının duvarındaki antika eski saatin altın akrep ve yelkovanı gümüş rakamlardan oluşuyordu; üzerinde Sessizleştirici bir büyü olduğu için hareketleri boyunca sessizce tıkırdıyor ve sarsılıyordu.

Altın saat ibresi gümüş dokuz rakamına yaklaştı, altın yelkovan da aynısını yaptı; Zaman'ın birbirine bağlı iki bileşeni birbirine yaklaşıyordu, yakında aynı yerde olacak ve asla çarpışmayacaklardı.

Saat 20:43'tü ve Harry'nin Zaman Döndürücü'sünün açılacağı, akla hiçbir büyünün kandıramayacağı şekilde test edileceği zaman yaklaşıyordu, tabii eğer o büyü Zaman'ın yasalarını atlatamıyorsa. Hiçbir beden ya da ruh, hiçbir bilgi ya da madde, tek bir günde fazladan yedi saat daha uzatamazdı. O anda bir mesaj uyduracak ve Harry'ye bu mesajı altı saat geriye, saat 15:00'te Profesör Flitwick'e götürmesini söyleyecek ve Profesör Flitwick'e mesajı o saatte alıp almadığını soracaktı.

Profesör Flitwick de ona mektubun saat 15.00'te eline geçtiğini söyleyecekti.

Severus ve Albus'a bir dahaki sefere Harry'ye *biraz* daha güvenmelerini söyleyecekti.

Profesör McGonagall Patronus Büyüsü yaptı ve parlayan kedisine, "Bay Potter'a git ve ona bunu söyle: Bay Potter, lütfen bunu duyar duymaz başka hiçbir şey yapmadan ofisime gelin."

Stanford Hapishane Deneyi, Final

Minerva gözlerini saate dikti, altın akrep ve gümüş rakamlar, sarsıntılı hareket. Bunu Muggle'icat etmişti ve onlar icat edene kadar büyücüler zamanı tutmaya zahmet etmemişlerdi. Zımparalanmış bir kum saatiyle zaman tutulan çanlar, Hogwarts inşa edildiğinde sınıflara hizmet etmişti. Bu, kanı saf olanların doğru olmamasını istedikleri şeylerden biriydi ve bu nedenle Minerva bunu biliyordu.

Muggle Çalışmaları N.E.W.T. dersinden Pekiyi almıştı; ne kadar az şey bildiği düşünüldüğünde bu ona utanç verici bir not olarak görünüyordu. Daha gençken bile, sözde Muggle doğumlular büyücü doğumlulara anlatılması gerekenleri anlayamadıkları için ve aslında Yönetim Kurulu Muggle'ları hiç onaylamadığı için, bir safkan tarafından verilen bu dersin sahte olduğunu anlamıştı. Ama on yedi yaşındayken, Üstün Başarı notunun onun için önemli olan en önemli şey olduğunu hatırlamak onu üzüyordu...

Eğer Harry Potter ve Voldemort savaşlarını Muggle silahlarıyla yaparlarsa, dünyada ateşten başka bir şey kalmayacak!

Bunu hayal bile edemiyordu ve hayal edememesinin nedeni de Harry'nin You- Know-Who'yla dövüştüğünü hayal edememesiydi.

Karanlık Lord'la dört kez karşılaşmış ve üçünde Albus onu korurken, birinde de Moody yanındayken her seferinde hayatta kalmıştı. , yılana benzeyen yüzü, derisinin üzerine serpiştirilmiş soluk yeşil pulları, parlayan kırmızı gözleri, yüksek sesle gülen sesi hatırlıyordu

tısladı ve zulüm ve işkenceden başka bir şey vaat etmedi: canavar saf ve eksiksizdi.

Ve Harry Potter'ı zihninde canlandırması kolaydı; gülünç olanı ciddiye almakla ciddi olanı gülünçleştirmek arasında bocalayan genç bir çocuğun yüzündeki parlak ifade.

Ve ikisinin değnek noktasında karşı karşıya geldiğini düşünmek hayal edilemeyecek kadar acı vericiydi.

On bir yaşındaki bir çocuğa bunu yapmaya hiç ama hiç hakları yoktu. Müdürün gün onun için neye karar verdiğini biliyordu, çünkü ayarlamaları yapması söylenmişti; ve aynı yaşta kendisi olsaydı öfkelenir, çığlık atar, ağlar ve haftalarca teselli edilemezdi ve...

Albus*, onun sıradan bir birinci sınıf öğrencisi olmadığını* söylemişti. *Karanlık Lord'un dengi olarak işaretlendi ve Karanlık Lord'un bilmediği bir güce sahip.*

Sybill Trelawney'nin gırtlağından çıkan korkunç ve boş ses, gerçek ve orijinal kehanet, zihninde bir kez daha yankılandı. İçinden bir his bunun Müdür'ün düşündüğü anlama gelmediğini söylüyordu ama aradaki farkı kelimelere dökmenin bir yolu yoktu.

Ve yine de doğru görünüyordu ki, Dünya'nın tamamında bu yükü taşıyabilecek on bir yaşında bir çocuk varsa, o da şu anda ofisine yaklaşan çocuktu. Ve eğer yüzüne karşı 'zavallı Harry' gibi bir şey söylerse... bu hiç hoşuna gitmezdi.

*Şimdi ölümsüz bir Karanlık Büyücü'*yü öldürmenin *bir yolunu bulmalıyım,* demişti Harry ilk öğrendiği gün. *Keşke bunu bana alışverişe başlamadan önce söyleseydin...*

Gryffindor Hanesi'nin yeterince uzun süre başkanlığını yapmış, kahraman olmaktan kurtaramayacağınız bazı insanlar olduğunu bilecek kadar çok arkadaşının ölümünü izlemişti.

Kapı çalındı ve Profesör McGonagall, "Girin," dedi.

Harry içeri girdiğinde, yüzünde Mary'nin Yeri'nde gördüğü aynı soğuk, uyanık ifade vardı; bir an Harry'nin bütün gün aynı maskeyi, aynı benliği takıp takmadığını merak etti.

Genç çocuk masasının önündeki sandalyeye oturdu ve " olup bittiğini bana anlatmanın zamanı geldi mi?" dedi. Kelimeler nötrdü, ifadeye eşlik etmesi gereken keskinlik yoktu.

Profesör McGonagall'ın gözleri şaşkınlıkla parladı, ama o engel olamadı ve "Müdür size bir şey söylemedi mi Bay Potter?" dedi.

Çocuk başını salladı. "Sadece tehlikede olabileceğime dair bir uyarı aldığını ama artık güvende olduğumu söyledi."

Minerva onun bakışlarını karşılamakta zorlanıyordu. Bunu ona nasıl *yapabildiler*, bunu on bir yaşındaki bir çocuğa nasıl , bu savaşı, bu kaderi, bu kehaneti... ve ona *güvenmiyorlardı* bile...

Kendini doğrudan Harry'ye bakmaya zorladı ve onun yeşil gözlerinin kendisine bakarken sakin olduğunu gördü.

"Profesör McGonagall?" dedi çocuk sessizce.

"Bay Potter," dedi Profesör McGonagall, "korkarım ki açıklama yapmak bana düşmez, ama eğer bundan sonra Müdür *hala*

sana bir şey söylemezse, bana geri dönebilirsin ve ben de senin için ona bağırırım."

Çocuğun gözleri büyüdü, soğuk maske tekrar yerine oturmadan önce gerçek Harry'den bir şeyler çatlaktan göründü.

"Her halükârda," dedi Profesör McGonagall hızlıca. "Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim Bay Potter, ama sizden Zaman Döndürücünüzü kullanarak altı saat geriye, saat üçe gitmenizi ve Profesör Flitwick'e aşağıdaki mesajı vermenizi rica ediyorum: Ağaçtaki gümüş. Profesörden bu mesajı ona verdiğiniz saati not etmesini isteyin. Daha sonra Müdür sizinle uygun bir zamanda görüşmek istiyor."

Bir duraklama oldu.

Sonra çocuk, "O zaman Zaman Döndürücümü kötüye kullandığımdan şüpheleniliyor, öyle mi?" dedi.

"*Benim* tarafımdan değil*!* " dedi Profesör McGonagall aceleyle. "Verdiğimiz rahatsızlık için özür dilerim Bay Potter."

Bir duraklama daha oldu ve sonra genç çocuk omuz silkti. "Uyku düzenimle oynayacak ama sanırım yapacak bir yok. Lütfen ev cinlerine söyleyin, yarın sabah mesela saat üçte erken bir kahvaltı istersem, bunu kabul etsinler."

"Elbette, Bay Potter," dedi. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

Çocuk sandalyesinden kalktı ve ona resmi bir baş selamı verdi, sonra eli gömleğinin altından Zaman Döndürücüsünün beklediği yere giderken kapıdan sıvıştı; neredeyse *Harry!* diye seslenecekti ama sonra ne diyeceğini bilemezdi.

Onun yerine gözleri saatte, bekledi.

Harry Potter'ın zamanda geri gitmesi için ne kadar beklemesi gerekiyordu?

Aslında beklemesine hiç gerek yoktu; eğer yaptıysa, o zaman zaten olmuştu...

Minerva o zaman, gergin olduğu için geciktiğini biliyordu ve bu fark onu üzdü. Yaramazlık, evet, düşen bir kayanın tüm sağduyusu ve öngörüsüyle anlatılamaz, düşünülemez bir yaramazlık - çocuğun Şapka'yı onu ait olduğu Gryffindor'a seçmemesi için nasıl kandırdığını bilmiyordu - ama karanlık ya da zararlı hiçbir şey yoktu, asla. Bu yaramazlığın altında iyiliği Weasley ikizlerininki kadar derin ve gerçekti ama Cruciatus Laneti bile bunu ona yüksek sesle söyletemezdi.

" *Expecto Patronum*," dedi ve sonra, "Profesör Flitwick'e git ve ona şunu sorduktan sonra cevabını getir: 'Bay Potter size benden bir mesaj verdi mi, bu mesaj neydi ve ne zaman aldınız?"

Bir saat önce, Görünmezlik Pelerini'ni taktıktan sonra Zaman Döndürücü'sünün kalan son dönüşünü de kullanan Harry, kum saatini gömleğinin içine geri soktu.

Ve Slytherin zindanlarına doğru yola koyuldu, koşmasa da görünmez bacaklarının yapabildiği kadar hızlı adımlarla ilerliyordu. Neyse ki Müdire Yardımcısı'nın ofisi zaten Hogwarts'ın bir alt katındaydı...

Birkaç merdiven sonra, bir kerede üç adım değil, iki adım atarak, Harry son dönemecinde Slytherin yatakhanelerinin girişinin bulunduğu bir koridorda durdu.

Harry parşömeninden bir parça parşömen (kağıt değil) çıkardı, kesesinden bir Quotes Quill (kalem değil) aldı ve quill'e, "Bu aynen söylediğim gibi yaz: Z- P-G-B-S-Y, boşluk, F-V-Y-I-R-E-B-A-G-U-R-G-E-R-R."

Kriptografide iki tür kod vardı, küçük kardeşinizin mesajınızı okumasını engelleyen kodlar ve büyük hükümetlerin mesajınızı okumasını engelleyen kodlar ve bu ilk tür koddu, ama hiç yoktan iyiydi. Teorik olarak, zaten kimsenin okumaması gerekiyordu; ama okusalar bile, önce kriptografi yapmadıkları sürece ilginç bir şey hatırlamayacaklardı.

Harry sonra bu parşömeni parşömen bir zarfın içine koydu ve biraz yeşil balmumu eriterek zarfı mühürledi.

Prensip olarak, Harry bütün bunları saatler önce de yapabilirdi elbette, ama nedense mesajı Profesör McGonagall'ın ağzından duyana kadar beklemek zamanla oynamak gibi görünmüyordu.

Harry sonra bu zarfı, içinde başka talimatlar olan bir kâğıt ve beş gümüş Sickle bulunan başka bir zarfın içine koydu.

Dışında zaten bir isim yazılı olan zarfı kapattı, daha fazla yeşil balmumuyla mühürledi ve bu mührün içine son bir Orak bastırdı.

Sonra Harry *bu* zarfı, üzerinde büyük harflerle "Merry Tavington" yazan son zarfın içine koydu.

Ve Harry, Slytherin yatakhanelerinin kapısı olarak hizmet veren çatık kaşlı portrenin beklediği virajın arkasından baktı; ve portrenin görünmez birini görmediğini hatırlamasını istemediği için, Harry Hover Büyüsü'nü kullanarak

zarfı çatık kaşlı adama doğru uzatır ve ona doğru hafifçe vurur.

Kaşları çatık adam zarfa baktı, bir monoklün arkasından zarfa baktı ve içini çekti, arkasını dönüp Slytherin yatakhanelerinin içine doğru baktı ve "Merry Tavington'a mesaj var!" diye seslendi.

Daha sonra zarfın yere düşmesine izin verildi.

Birkaç dakika sonra portre kapısı açıldı ve Merry zarfı yerden kaptı.

Açtığında bir Orak ve Margaret Bulstrode adında bir dördüncü sınıf öğrencisine gönderilmiş bir zarf bulurdu.

(Slytherinler bu tür şeyleri her zaman yaparlardı ve bir Orak kesinlikle acele bir emir teşkil ediyordu).

Margaret zarfını açtığında, kullanılmayan bir sınıfa bırakılmak üzere bir zarfla birlikte beş Sickles bulacaktı...

... Zaman Döndürücüsünü kullanarak beş saat geriye gittikten *sonra*...

...oraya çabucak varırsa, kendisini bekleyen beş Sickle daha bulacaktı.

Ve görünmez bir Harry Potter, biri bariz testi denerse diye, saat üçten üç buçuğa kadar o sınıfta bekliyor olacaktı.

En azından Profesör Quirrell için bu çok açıktı.

Ayrıca Profesör Quirrell'e göre (a) Margaret Bulstrode'un bir Zaman Döndürücüsü vardı ve (b) o bir Zaman Döndürücü değildi.

Bunu nasıl kullandığı konusunda çok katıydı, örneğin küçük kız kardeşine gerçekten iyi dedikoduları başkaları duymadan "önce" anlatırdı.

Harry portre kapısından uzaklaşıp hâlâ görünmez olurken gerginliğin bir kısmı üzerinden akıp gitti. Bir şekilde zihni hâlâ plan hakkında endişelenmeyi başarmıştı, planın çoktan başarıya ulaştığını *bilse* bile. Şimdi geriye sadece Dumbledore'la yüzleşmesi kalmıştı, sonra da bugünlük işi bitecekti... Müdür'ün gargoyles'ine saat dokuzda gidecekti, çünkü bunu saat sekizde yapmak daha şüpheli görünecekti. Böylece Profesör McGonagall'ın "sonra" derken neyi kastettiğini yanlış anladığını iddia edebilirdi...

Profesör McGonagall'ı düşündükçe o belirsiz acı Harry'nin kalbini yeniden sıkıştırdı.

Böylece Harry, sakin bir ifade takınmış ve yorgunluğu yüzünden uzak tutmuş olan karanlık tarafına biraz daha çekildi ve yürümeye devam etti.

Bir hesaplaşma olacaktı, ama bazen bugün alabileceğiniz her şeyi borç almanız ve ödemeleri yarına bırakmanız gerekiyordu.

Sarmal merdivenler onu Dumbledore'un ofisinin son kapısı olan büyük meşe kapıya getirdiğinde, Harry'nin karanlık tarafı bile yorgunluğu hissediyordu; ama Harry artık yasal *olarak* yatma saatini dört saat geçtiği için, duygusal olmasa da fiziksel yorgunluğun bir kısmının ortaya çıkmasına izin vermek güvenliydi.

Meşe kapı açıldı -

Harry'nin gözleri zaten büyük masaya ve arkasındaki tahta odaklanmıştı; bu yüzden

tahtın boş, masanın deri ciltli tek bir cilt çorak olduğunu fark etti; sonra Harry bakışlarını kaydırdı ve büyücünün ıvır zıvır eşyalarının, bilinmeyen gizemli aletlerinin arasında durduğunu gördü. Fawkes ve Seçmen Şapka kendi tüneklerine yerleşmişlerdi, Harry'nin daha önce şömine olduğunu fark etmediği bir köşede parlak, neşeli bir alev çıtırdıyordu ve iki şemsiye ile sol ayak için üç kırmızı terlik vardı. Yaşlı büyücünün kendisi dışında her şey yerli yerinde ve alışıldık görünümündeydi, uzun boylu ve en resmi siyah cüppesini giymişti. O kişinin üzerindeki cüppeler gözlerine şok etkisi yaptı, Harry sanki babasını iş kıyafeti giyerken görmüş gibiydi.

Albus Dumbledore'un görünüşü çok eskiydi ve kederliydi.

"Merhaba Harry," dedi yaşlı büyücü.

Bir Occlumency kurgusu gibi sürdürülen alternatif bir benliğin içinden, neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan masum Harry başını soğuk bir şekilde eğdi ve "Müdür Bey. Müdire Yardımcısı McGonagall'dan şimdiye kadar haber almışsınızdır diye umuyorum, eğer sizin için de uygunsa, neler olup bittiğini *gerçekten* bilmek istiyorum."

"Evet," dedi yaşlı büyücü, "zamanı geldi, Harry Potter." Büyücü zaten dik durduğu için sırtı hafifçe doğruldu; ama bu küçük değişiklik bile büyücüyü bir karış daha uzun, daha genç olmasa da daha güçlü, tehlikeli olmasa da heybetli gösterdi, gücü bir örtü gibi üzerinde toplandı. Sonra net bir sesle konuştu: "Bugün Voldemort'a karşı savaşınız başladı."

"Ne?" dedi hiçbir şey bilmeyen dış Harry, içeriden izleyen bir şey de aynı şeyi düşünürken

Sadece çok daha fazla küfürle .

"Bellatrix Black Azkaban'dan alındı, kaçılması imkânsız bir hapishaneden kaçtı," dedi yaşlı büyücü. "Bu gördüğüm kadarıyla Voldemortun imzasını taşıyan bir başarı; ve o, onun en sadık hizmetkârı, yeni bir bedende yeniden dirilmek için elde etmesi gereken üç gereklilikten biri. Bir zamanlar yendiğin düşman on yıl sonra, önceden bildirildiği gibi geri döndü."

Harry'nin her iki tarafı da buna söyleyecek bir şey bulamadı, en azından yaşlı büyücü devam etmeden önceki birkaç saniye boyunca.

"Şimdilik senin için çok az şeyin değişmesi gerekiyor," dedi yaşlı büyücü. "Sana hizmet edecek Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nı yeniden kurmaya başladım, anlayabilecek ve anlaması gereken birkaç ruhu uyardım: Amelia Bones, Alastor Moody, Bartemius Crouch ve bazı diğerleri. Kehanetten - evet, bir kehanet var - onlara bahsetmedim ama Voldemort'un geri döndüğünü ve sizin hayati bir rol oynayacağınızı biliyorlar. Sen burada, Hogwarts'ta güçlenirken ve belki de bilgeleşirken, onlar ve ben senin savaşının daha küçük başlangıçlarında savaşacağız." Yaşlı büyücünün eli sanki yalvarır havaya kalktı. "Şimdilik senin için tek bir değişiklik var ve bunun gerekliliğini anlaman için sana yalvarıyorum. Masamın üzerindeki kitabı tanıdın mı, Harry?"

Harry'nin içindeki parça çığlık atıp kafasını hayali duvarlara vururken, Harry'nin dışındaki parça dönüp -

Oldukça uzun bir duraklama oldu.

Sonra Harry, "Bu J. J.'nin *Yüzüklerin Efendisi* kitabının bir kopyası," dedi.
R. R. Tolkien."

"O kitaptan bir alıntıyı tanıdınız," dedi Dumbledore, gözlerinde niyetli bir bakışla, "bu yüzden iyi hatırladığınızı varsayıyorum. Eğer yanılıyorsam, düzeltmeme izin verin."

Harry ona öylece baktı.

"Dumbledore, "Bu kitabın bir büyücülük savaşının gerçekçi bir tasviri olmadığını anlamak önemlidir," dedi. John Tolkien asla Voldemort'la savaşmadı. Sizin savaşınız da okuduğunuz kitaplardaki gibi olmayacak. Gerçek hayat hikâyeler gibi değildir. Anlıyor , Harry?"

Harry yavaşça evet anlamında başını salladı, sonra da hayır anlamında başını salladı.

"Özellikle," dedi Dumbledore, "Gandalf'ın ilk kitapta yaptığı çok aptalca bir şey var. Tolkien'in büyücüsü pek çok hata yapar; ama bu tek hata en affedilmez olanıdır. Bu hata şudur: Gandalf Frodo'nun Tek Yüzük'e sahip olduğundan bir an için bile olsa ilk şüphelendiğinde Frodo'yu *hemen* Ayrıkvadi'ye götürmeliydi. Eğer şüpheleri yanlış çıksaydı, o yaşlı büyücü utanabilirdi. Frodo'ya böyle bir emir vermeyi uygun bulmayabilirdi ve Frodo da büyük bir sıkıntıya düşer, başka birçok planını ve eğlencesini bir kenara bırakmak zorunda kalırdı. Ama bu küçük utanç, gariplik ve rahatsızlık, siz Minas Tirith'te eski parşömenleri okurken dokuz Nazgul Shire'a çullanıp Yüzük'ü bir anda ele geçirdiğinde, tüm savaşınızı kaybetmenizin yanında hiç kalır. Ve zarar gören sadece Frodo olmazdı; tüm Orta-Dünya köleliğe düşerdi. Eğer bu sadece bir hikâye olmasaydı, Harry, savaşı kaybederlerdi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Şey..." dedi Harry, "tam olarak değil..." Dumbledore'un bu hallerinde soğukkanlı kalmayı zorlaştıran bir şeyler vardı; karanlık tarafı tuhaflıklarla baş etmekte zorlanıyordu.

"O zaman ben açıklayayım," dedi yaşlı büyücü. Sesi sert, gözleri hüzünlüydü. "Frodo bizzat Gandalf tarafından derhal Ayrıkvadi'ye götürülmeliydi - ve Frodo asla muhafızsız Ayrıkvadi'den ayrılmamalıydı. Bree'de dehşet gecesi olmamalıydı, Barrow-downs olmamalıydı, Frodo'nun yaralandığı Weathertop olmamalıydı, Gandalf'ın aptallığı yüzünden tüm savaşı kaybedebilirlerdi! Şimdi sana ne söylediğimi anlıyor musun, Michael ve Petunia'nın oğlu?"

Ve hiçbir şey bilmeyen Harry anladı.

Ve hiçbir şey bilmeyen Harry bunun akıllıca, bilge, zeki ve aklı başında, yapılacak *en doğru* şey olduğunu gördü.

Ve hiçbir şey bilmeyen Harry, masum bir Harry'nin söyleyeceği şeyi söylerken, sessiz gözcü şaşkınlık ve ıstırap içinde çığlık *attı*.

"Yani," dedi Harry, içindeki duygular dıştaki sakinliği yakıp geçerken sesi titriyordu, "Paskalya için ailemin yanına gitmeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Onları tekrar göreceksin," dedi yaşlı büyücü hızla. "Seninle birlikte olmak için buraya gelmeleri için yalvaracağım, ziyaretleri sırasında onlara her türlü nezaketi göstereceğim. Ama Paskalya için eve gitmiyorsun, Harry. Yaz için de eve gitmiyorsun. Artık öğle yemeklerini Diagon Yolu'nda yemeyeceksin, Profesör Quirrell seni izlese bile. Kanınız, Voldemort'un eskisi kadar güçlü bir şekilde yükselmesi için gereken ikinci şart. Yani bir daha asla Hogwarts'ın koğuşlarının sınırlarını hayati bir sebep ve güçlü bir muhafız olmadan terk etmeyeceksin.

herhangi bir saldırıyı sizi güvenli bir yere götürecek kadar uzun süre savuşturmaya yetecek kadar. "

Harry'nin gözlerinin kenarlarından sular akmaya başlamıştı. "Bu bir rica mı?" dedi titreyen sesi. "Yoksa bir emir mi?"

"Üzgünüm Harry," dedi yaşlı büyücü usulca. "Ailenin bunun gerekliliğini anlayacağını umuyorum; ama anlamazlarsa... Korkarım başvuracakları bir yol yok; yasa, ne kadar yanlış olursa olsun, onları senin vasilerin olarak tanımıyor. Üzgünüm Harry, bu yüzden beni küçümsersen anlayışla karşılarım, ama bu yapılmalı."

Harry dönüp kapıya baktı, artık Dumbledore'a bakamıyordu, kendi yüzüne güvenemiyordu.

Hufflepuff zihninden*, başkalarına bedel ödetirken bile bunun kendine maliyeti* olduğunu söyledi. *Bu, Profesör Quirrell'in düşündüğü gibi, meseleye bakışınızı tümüyle değiştirecek mi?*

Masum Harry'nin maskesi otomatik olarak tam da söyleyeceği şeyi söyledi: "Ailem tehlikede mi? Buraya taşınmaları mı gerekiyor?"

"Hayır," dedi yaşlı büyücünün sesi. "Ben öyle düşünmüyorum. Ölüm Yiyenler savaşın sonlarına doğru Yoldaşlık'ın ailelerine saldırmamayı öğrendiler. Ve eğer Voldemort şimdi eski yoldaşları olmadan hareket ediyorsa, şimdilik kararları benim verdiğimi ve ailenize yönelik herhangi bir tehdit karşısında ona hiçbir şey vermeyeceğimi biliyor. Ona şantaja boyun eğmeyeceğimi öğrettim ve bu yüzden bunu denemeyecektir."

Harry arkasına döndü ve yaşlı büyücünün yüzünde, sesindeki değişime uygun bir soğukluk gördü, Dumbledore'un

Gözlüklerin ardındaki mavi gözler çelik gibi sertleşmişti, kişiye uymuyordu ama resmi siyah cübbeye uyuyordu.

"Hepsi bu mu yani?" dedi Harry titreyen sesiyle. Daha sonra bunu düşünecek, daha sonra kurnazca bir karşı önlem bulacak, daha sonra Profesör Quirrell'a Müdür'ü ikna etmenin bir yolu olup olmadığını soracaktı. Şu anda maskeyi korumak Harry'nin tüm dikkatini .

"Voldemort Azkaban'dan kaçmak için bir Muggle objesi kullandı," dedi yaşlı büyücü. "Seni izliyor ve senden bir şeyler öğreniyor, Harry Potter. Yakında Bakanlık'ta Arthur Weasley adında bir adam, Savunma Profesörü'nün savaşlarında Muggle eserlerinin kullanılmasına son verilmesine dair bir ferman yayınlayacak. Gelecekte, iyi bir fikrin olduğunda bunu kendine sakla."

Kıyaslandığında çok da önemli görünmüyordu. Harry sadece başını salladı ve tekrar, "Hepsi bu mu?" dedi.

Bir duraklama oldu.

"Lütfen," dedi yaşlı büyücü fısıltıyla. "Senden af dilemeye hakkım yok, Harry James Potter-Evans-Verres, ama lütfen, en azından nedenini anladığını söyle." Yaşlı büyücünün gözleri yaşardı.

"Anlıyorum," dedi Harry'nin dışındaki ses, "yani... Ben de bunu düşünüyordum zaten... acaba sen ve ailem yaz boyunca yetimler gibi Hogwarts'ta kalmama izin verir misiniz diye merak ediyordum, böylece buradaki kütüphaneyi okuyabilirim, zaten Hogwarts daha ilginç..."

Albus Dumbledore'un boğazından boğulurcasına bir ses geldi.

Harry tekrar kapıya doğru döndü. Zarar görmeden kaçmak değildi bu, ama kaçmaktı.

Bir adım öne çıktı.

Eli kapının koluna uzandı. Delici bir çığlık

havayı yararak -

Harry ağır çekimdeymiş gibi döndüğünde, anka kuşunun çoktan havaya fırladığını ve kendisine doğru kanatlandığını gördü.

Gerçek Harry'den, kendi suçunu bilen Harry'den bir panik parıltısı geldi, bunu düşünmemişti, tahmin etmemişti, Dumbledore'la yüzleşmeye hazırlanmıştı ama *Fawkes*'ı unutmuştu -

Anka kuşunun kanatları üç kez çırpıldı, çırpıldı ve çırpıldı, bir ateşin alevlenip sönmesi gibi, Fawkes gizemli aygıtların üzerinden Harry'nin durduğu yere doğru süzülürken süre çok yavaş geçiyor gibiydi.

Ve kırmızı-altın kuş, nazik kanat çırpışlarıyla önünde süzülüyor, havada bir mum alevi gibi sallanıyordu.

"Ne oldu, Fawkes?" dedi sahte Harry şaşkınlıkla, masum olsaydı yapacağı gibi Anka Kuşu'nun gözlerinin içine bakarak. Gerçek Harry, Profesör McGonagall'ın ona olan güvenini ifade ettiği zamanki aynı korkunç rahatsızlığı içinde hissederek, "*Bugün kötü mü oldum, Fawkes?*" diye düşündü. *Kötü olduğumu düşünmemiştim... Şimdi benden nefret mi ediyorsun? Eğer bir anka kuşunun nefret ettiği bir şeye dönüştüysem, belki de şimdi vazgeçmeliyim, şimdi her şeyden vazgeçmeli ve itiraf etmeliyim* -

Fawkes çığlık attı, Harry'nin o güne kadar duyduğu en korkunç çığlıktı, tüm cihazları titreten ve

tüm uyuyan figürler portrelerinin içinde başlar.

Harry'nin tüm savunmalarını tereyağını delip geçen kızgın bir kılıç gibi delip geçti, patlayan bir balon gibi tüm katmanlarını çökertti, en önemli şeyi hatırladığı için önceliklerini bir anda yeniden karıştırdı; Harry'nin gözlerinden yaşlar serbestçe akmaya başladı, yanaklarından aşağı süzüldü, kelimeler boğazından lav kusar gibi çıkarken sesi boğuklaştı -

"Fawkes," dedi Harry'nin sesi, "Azkaban'daki mahkumlarla ilgili bir şey yapmamı istiyor -"

"Fawkes*, hayır!* " dedi yaşlı büyücü. Dumbledore ileri atıldı ve yalvaran bir elle anka kuşuna uzandı. Yaşlı büyücünün sesi neredeyse Anka Kuşu'nun çığlığı kadar çaresizdi. "Ondan bunu isteyemezsin Fawkes, o daha bir çocuk!"

"Azkaban'a gittin," diye fısıldadı Harry, "Fawkes'ı da yanında götürdün, o gördü - sen gördün - *oradaydın*, gördün - *NEDEN BİR ŞEY YAPMADIN? NEDEN DIŞARI ÇIKMALARINA IZIN VERMEDIN?* "

Aletlerin titreşimi durduğunda Harry, Fawkes'ın kendi çığlığıyla aynı anda çığlık attığını, anka kuşunun şimdi Harry'nin yanında uçtuğunu ve Dumbledore'un yanında, kırmızı-altın kafası Harry'ninkiyle aynı hizada olduğunu fark etti.

"Sen," diye fısıldadı yaşlı büyücü, "Anka kuşunun sesini gerçekten bu kadar net duyabiliyor musun?"

Harry neredeyse konuşamayacak kadar hıçkırarak ağlıyordu, çünkü geçtiği tüm metal kapılar, duyduğu sesler, en kötü anılar, uzaklaşırken ettiği çaresiz yalvarışlar, hepsi Anka kuşunun çığlığındaki ateş gibi zihninde patlamıştı,

bütün iç siperler parçalanmıştı. Harry, Anka Kuşu'nun sesini gerçekten bu kadar net duyup duymadığını, Fawkes'ı zaten bilmeden anlayıp anlamayacağını bilmiyordu. Harry'nin tek bildiği, Profesör Quirrell'ın o günden konuşurken *asla* dile getirmemesi gerektiğini söylediği şeyleri söylemek için makul bir bahanesi olduğuydu; çünkü masum bir Harry bu kadar net duymuş *olsaydı* tam da bunu söyler, bunu yapardı. "Acı çekiyorlar - onlara yardım etmeliyiz -"

"*Yapamam!* " diye bağırdı Albus Dumbledore. "Harry, Fawkesyapamam, yapabileceğim hiçbir şey yok!"

Bir başka delici çığlık.

" *NEDEN OLMASIN? SADECE IÇERI GIR VE ONLARI DIŞARI ÇIKAR!"*

Yaşlı büyücü bakışlarını anka kuşundan ayırdı, onun yerine gözleri Harry'ninkilerle buluştu. "Harry, Fawkes'a benim için söyle! Ona bunun o kadar basit olmadığını söyle! Anka kuşları sadece hayvan değil, onlar da hayvan, Harry, anlayamazlar -"

"Ben de anlamıyorum," dedi Harry, sesi titreyerek. "*İnsanları* neden *Ruh Emicilere yem* ettiğinizi anlamıyorum! *Azkaban bir hapishane değil, bir işkence odası ve siz bu insanlara ÖLÜMÜNE işkence ediyorsunuz!* "

"Percival," dedi yaşlı büyücü kısık sesle, "Percival Dumbledore, benim öz babam, Harry, benim öz babam Azkaban'da öldü! Biliyorum, bunun bir dehşet olduğunu biliyorum! *Ama benden ne istiyorsun?* Azkaban'dan zorla kaçmamı mı? Bakanlığa karşı açık bir isyan ilan etmemi mi?"

CAW!

Bir duraklama oldu ve Harry'nin titreyen sesi, "Fawkes hükümetler hakkında hiçbir şey bilmiyor, o sadece

Mahkumları hücrelerinden çıkarmanızı istiyor ve yolunuza çıkan olursa savaşmanıza yardım edecek ve ben de öyle yapacağım Müdür Bey! Ben de seninle geleceğim ve yaklaşan her Ruh Emici'yi yok edeceğim! Siyasi sonuçları daha sonra düşünürüz, bahse girerim sen ve ben birlikte bu işten sıyrılabiliriz -"

"Harry," diye fısıldadı yaşlı büyücü, "Anka kuşları bir muharebeyi kazanmanın bir savaşı nasıl kaybettirebileceğini anlamazlar." Yaşlı büyücünün yanaklarından süzülen gözyaşları gümüş sakalına damlıyordu. "Bildikleri tek şey savaş. İyiler ama bilge değiller. Bu yüzden efendileri olarak büyücüleri seçerler."

"Ruh Emicileri onlara ulaşabileceğim bir yere getirebilir misin?" Harry'nin sesi şimdi yalvarıyordu. "Onları on beşerli gruplar halinde dışarı çıkar - sanırım bir seferde o kadarını kendime zarar vermeden yok edebilirim -"

Yaşlı büyücü başını salladı. "Birinin kaybını geçiştirmek yeterince zordu - bana bir tane daha verebilirler, ama asla iki tane değil - onlar ulusal mallar olarak kabul edilir, Harry, savaş durumunda silahlar -"

Öfke Harry'nin içinde alevlendi, ateş gibi parladı, bir anka kuşunun şimdi kendi omzuna yaslandığı yerden gelmiş olabilirdi ve kendi karanlık tarafından gelmiş olabilirdi ve iki öfke içinde karıştı, soğuk ve sıcak ve boğazından çıkan garip bir sesti, "Bana bir şey söyle. Artık onların tarafında olmadığıma karar vermem için bir hükümetin ne yapması, seçmenlerin demokrasileriyle ne yapması, bir *ülkenin insanlarının* ne yapması gerekir?"

Yaşlı büyücünün gözleri irileşti ve omzunda bir anka kuşu taşıyan çocuğa baktı. "Harry... bunlar senin

ya da Savunma Profesörünün -"

"Çünkü *bir* nokta olmalı, değil mi? Ve eğer Azkaban değilse, o zaman nerede?"

"Harry, dinle, lütfen, duy beni! Büyücüler her ayrılığa düştüklerinde bütüne karşı isyan ilan ederlerse bir arada yaşayamazlar! Her zaman *bir şeyler* olacaktır -"

" *Azkaban sadece bir şey değil! Bu şeytani!* "

"Evet, kötülük bile! Bazı kötülükler bile, Harry, çünkü büyücüler tamamen iyi değildir! Yine de barış içinde yaşamamız, kaos içinde yaşamamızdan daha iyidir; ve seninle benim Azkaban'dan zorla çıkmamız *kaosun* başlangıcı olur, bunu göremiyor musun?" Yaşlı büyücünün sesi yalvarır gibiydi. "Ve dostlarınızın iradesine, onlardan *nefret* etmeden, onları kötü ve düşman ilan etmeden, açıkça ya da gizlice karşı çıkmak mümkündür! Bu ülkenin insanlarının bunu hak ettiğini sanmıyorum, Harry! Bazıları hak etse bile - ya çocuklar, ya Hogwarts'taki öğrenciler, ya kötülerin arasına karışmış pek çok iyi insan?"

Harry omzunun üzerinden Fawkes'ın tünediği yere baktı, anka kuşunun gözlerinin ona gördü, gözleri parlamıyordu ama yine de , altın ateş denizinde kızıl alevler.

Ne düşünüyorsun, Fawkes?

"Caw?" dedi Anka kuşu.

Fawkes konuşulanları anlamadı.

Genç çocuk yaşlı büyücüye baktı ve kalın bir sesle şöyle dedi: "Belki de anka kuşları bizden daha akıllıdır, bizden daha zekidir, belki de bir gün bizi takip ederler.

onları dinleyeceğiz, bir gün anlayacağız, bir gün sadece mahkumları *hücrelerinden* çıkarın - "

Harry dönüp meşe kapıyı açtı ve merdivene adım atıp kapıyı çarptı.

Merdiven boşluğu dönmeye başladı, Harry aşağı inmeye başladı ve yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

Yolun yarısına gelene kadar farkı fark etmedi, hala içine yayılan sıcaklığı fark etti ve şunu anladı -

"Fawkes?" Harry fısıldadı.

- Anka kuşu hâlâ omzundaydı, Dumbledore'un omzunda birkaç kez gördüğü gibi oraya tünemişti.

Harry tekrar gözlerine baktı, altın ateşin içinde kırmızı alevler vardı.

"Artık benim anka kuşum değilsin... değil mi?"

Caw!

"Oh," dedi Harry, sesi biraz titreyerek, "bunu duyduğuma sevindim, Fawkes, çünkü - Müdür'ün - bunu hak ettiğini sanmıyorum -"

Harry durdu, nefes aldı.

"Bunu hak ettiğini sanmıyorum Fawkes, o doğru olanı yapmaya çalışıyordu..."

Caw!

"Ama ona kızgınsın ve bir şey anlatmaya çalışıyorsun. Anlıyorum."

Anka kuşu başını Harry'nin omzuna yasladı ve taş gargoyle Harry'nin Hogwarts koridorlarına geri dönmesine izin vermek için usulca kenara çekildi.

TSPE, Sonuçlar

Aftermath, Hermione Granger:

Harry Potter Ravenclaw ortak salonuna girdiğinde, Padma ve Mandy masanın karşısına kendi kitaplarını yığmış, o da tam kitaplarını kapatıp uykuya hazırlanmak için ödevlerini kaldırmaya başlamıştı ki, kahvaltıdan beri onu hiç görmediğini fark etti.

Bu farkındalık, çok daha ürkütücü bir farkındalık tarafından hızla ezildi.

Harry'nin omzunda altın kırmızısı kanatlı bir yaratık vardı, parlak bir ateş kuşu.

Harry üzgün, yıpranmış ve gerçekten *yorgun* görünüyordu, sanki ayakta tutan tek şey Anka Kuşu'ydu, ama yine de onda bir sıcaklık vardı, gözlerinizi şaşı yapsanız bir şekilde Müdür'e baktığınızı düşünebilirdiniz, Hermione'nin aklından geçen izlenim, hiçbir anlam ifade etmese de buydu.

Harry Potter, Ravenclaw ortak salonunda, gözlerini dikmiş bakan kızlarla dolu kanepelerin, gözlerini dikmiş bakan oğlanların oluşturduğu kart oyunu çemberlerinin yanından geçerek ona doğru ilerledi.

Teorik olarak Harry Potter'la henüz konuşmuyordu, haftası yarına kadar dolmamıştı, ama her ne oluyorsa belli ki bundan çok daha önemliydi.

"Fawkes," dedi Harry, tam ağzını açarken, "kız Hermione Granger, konuşmuyor

çünkü ben bir aptalım, ama iyi bir insanın omzunda olmak istiyorsanız o benden daha iyidir."

Harry Potter'ın sesinde çok fazla yorgunluk ve acı vardı -

Ama o daha ne yapacağını bilemeden, anka kuşu Harry'nin omzundan bir ateşin kibrit çöpünü ileri sarması gibi süzülüp ona doğru parladı; önünde uçan bir anka kuşu vardı ve ona ışık ve alevden gözlerle bakıyordu.

" *Caw?* " diye sordu anka kuşu.

Hermione ona baktı, sanki çalışmayı unuttuğu bir sınavın sorusuyla karşı karşıyaymış gibi hissediyordu, en önemli soruydu ve tüm hayatı boyunca buna çalışmamıştı, söyleyecek bir şey bulamadı.

"Ben -" dedi. "Daha on iki yaşındayım, henüz hiçbir şey *yapmadım* -"

Anka kuşu hafifçe süzüldü, bir kanat ucunun etrafında ışık ve havadan bir varlık gibi döndü ve Harry Potter'ın omzuna doğru süzüldü, orada oldukça sağlam bir şekilde yerleşti.

"Seni aptal çocuk," dedi karşısındaki Padma, gülse mi yüzünü buruştursa mı karar verememiş gibiydi, "anka kuşları ödevlerini yapan zeki kızlar için değil, beş yaşlı Slytherin kabadayısının üzerine atlayan aptallar içindir.
Gryffindor renklerinin kırmızı ve altın olmasının bir nedeni var, biliyorsun."

Ravenclaw ortak salonunda bir sürü dostça kahkaha vardı.

Hermione gülenlerden biri değildi.

Harry de öyle.

Harry bir elini yüzüne götürdü. "Hermione'ye üzgün olduğumu söyle," dedi Padma'ya, sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. "Ona anka kuşlarının hayvan *olduğunu* unuttuğumu söyle, zamanı ve planlamayı anlamıyorlar, daha sonra iyi şeyler yapacak insanları anlamıyorlar - bir insanın *olduğu* bir şey *olduğu* kavramını gerçekten anladıklarından emin değilim, tek gördükleri insanların yaptıkları. Fawkes on ikinin ne anlama geldiğini bilmiyor. Hermione'ye üzgün olduğumu söyle - yapmamalıydım - her şey ters gidiyor, değil mi?"

Harry gitmek için döndü, Anka kuşu hâlâ omzundaydı, yavaşça yatakhanesine çıkan merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Ve Hermione bunu bu şekilde bırakamazdı, bu şekilde bırakamazdı. Harry ile rekabetinden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Sadece anka kuşunun ona sırtını dönmesine izin veremezdi.

Yapmak *zorundaydı* -

Zihni, mükemmel hafızasının tamamına çılgınca bir soru yöneltti, sadece bir şey buldu -

"Harry'yi kurtarmak için Ruh Emici'nin önüne koşacaktım!" diye bağırdı kırmızı-altın kuşa biraz umutsuzca. "Yani, gerçekten de koşmaya başladım ve her şeyi yaptım!
Bu aptalca ve cesurcaydı, değil mi?"

Anka kuşu hırıltılı bir çığlıkla Harry'nin omzundan tekrar fırladı, yayılan bir alev gibi ona doğru geri döndü, bir cehennemin merkeziymiş gibi onun etrafında üç kez döndü ve anka kuşu Harry'ye geri yükselmeden önce kanadı bir an için onun yanağına değdi.

Ravenclaw ortak salonunda bir sessizlik vardı.

"Sana ," dedi Harry yüksek sesle ve sonra yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı; çok hızlı tırmanıyor gibiydi, sanki nedense ayaklarının üzerinde çok hafifti, böylece bir dakika içinde Fawkes'la birlikte gözden kayboldular.

Hermione titreyen elini Fawkes'ın kanadıyla dokunduğu yanağına götürdü, sanki o küçük deri parçası nazikçe ateşe verilmiş gibi bir sıcaklık vardı orada.

Anka kuşuyla ilgili soruyu yanıtlamıştı, ama ona sınavı kıl payı atlatmış gibi geldi, sanki 62 almıştı ve daha çok çalışsaydı 104 alabilirdi.

Eğer deneseydi.

Düşündüğünde, aslında pek de çabaladığı . Sadece ev ödevini

yapıyordu -

Kimi kurtardın?

Aftermath, Fawkes:

Çocuğun beklediği kâbuslar, çığlıklar, yalvarışlar ve boşluğun uğultulu kasırgaları, dehşetin hafızaya atılması ve belki de bu şekilde geçmişin bir parçası haline gelmesiydi.

Ve çocuk kabusların geleceğini biliyordu. Ertesi gece

geleceklerdi.

Çocuk rüya gördü ve rüyasında dünya , Hogwarts yanıyordu, evi yanıyordu, Oxford sokakları yanıyordu, hepsi parlayan ama tüketmeyen altın alevlerle yanıyordu ve yanan sokaklarda yürüyen tüm insanlar ateşten daha parlak beyaz ışıkla parlıyordu, sanki alevlerin kendileri ya da yıldızlardı.

Diğer birinci sınıf öğrencileri yatağa geldiler ve söylentisini daha önce duydukları harikayı kendileri gördüler; Harry Potter yatağında sessiz ve hareketsiz yatıyordu, yüzünde nazik bir gülümseme vardı, yastığının üzerine tünemiş kırmızı altın bir kuş onu izliyordu, parlak kanatları başının üzerine çekilmiş bir battaniye gibi üzerinde sallanıyordu.

Hesaplaşma bir gece daha ertelenmişti.

Aftermath, Draco Malfoy:

Draco cüppesini düzeltti, yeşil süslemenin düz olduğundan emin oldu. Asasını başının üzerinde salladı ve diğer çocuklar hâlâ çamurda oynarken babasının ona öğrettiği, büyücü cüppesini tek bir tüy ya da toz zerresinin bile kirletmemesini sağlayan bir Büyüyü söyledi.

Draco babasının ona gönderdiği gizemli zarfı aldı ve cüppesinin içine soktu. Gizemli not üzerinde *Incendio* ve *Everto*'yu çoktan kullanmıştı.

Sonra kahvaltıya doğru yola koyuldu; eğer , diğer herkes yemek için onun ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi görünsün diye, yemeğin ortaya çıktığı saatin tam tiktaklarına oturacaktı. Çünkü Malfoy'un soyundan geliyorsanız, kahvaltı dahil her şeyde ilk siz olurdunuz, nedeni buydu.

Vincent ve Gregory özel odasının kapısında onu bekliyorlardı, hatta ondan önce kalkmışlardı - tabii onun kadar şık giyinmemişlerdi.

Slytherin ortak salonu terk edilmişti, bu kadar erken kalkan herkes zaten doğrudan kahvaltıya gidiyordu.

Zindan koridorları kendi ayak sesleri dışında sessizdi, boştu ve yankılanıyordu.

Büyük Salon, gelenlerin nispeten az olmasına, bazı küçük çocukların ağlamasına, öğrencilerin masalar arasında ileri geri koşmasına ya da birbirlerine bağırarak ayakta durmasına, kırmızı cüppeli bir kaymakamın iki yeşil pelerinli öğrencinin önünde durup onlara bağırmasına ve Snape'in yemekhaneye doğru adım atmasına rağmen bir telaş gürültüsü içindeydi.

İnsanlar Draco'yu görünce gürültü biraz azaldı, bazı yüzler dönüp ona baktı ve sessizleşti.

Yemekler masaların üzerinde belirdi. Kimse bakmadı.

Ve Snape topuğunun üzerinde dönerek hedefini bıraktı ve doğruca Draco'ya yöneldi.

Draco'nun yüreğini bir korku düğümü kapladı, babama bir şey mi olmuştu - hayır, babam ona mutlaka söylerdi.
- Her ne , babam neden ona söylememişti?

Snape'in gözlerinin altında yorgunluk torbaları vardı, Draco ev başkanları yaklaşırken gördü, İksir Ustası hiçbir zaman şık giyinen biri olmamıştı (bu yetersiz bir ifadeydi) ama cüppesi bu sabah daha da kirli ve dağınıktı, fazladan yağla lekelenmişti.

"Duymadın mı?" diye tısladı Ev Başkanları yaklaşırken. "Tanrı aşkına, Malfoy, senin bir gazeten yok mu?

teslim edildi mi?"

"Ne , Profe-"

"Bellatrix Black Azkaban'dan alındı!"

" *Ne?*" dedi Draco şok içinde, arkasındaki Gregory gerçekten söylememesi gereken bir şey söyleyince Vincent'ın nefesi kesildi.

Snape gözlerini kısarak ona baktı, sonra aniden başını salladı. "Lucius sana hiçbir şey söylemedi o zaman. Anlıyorum." Snape homurdandı ve arkasını döndü.

"Profesör!" dedi Draco. Düşünceleri yeni yeni kafasında şekillenmeye başlamıştı, zihni çılgınca dönüyordu. "Profesör, ne yapmalıyım - babam bana talimat vermedi -"

"O zaman bunu onlara *söylemeni öneririm* Malfoy, babanın istediği gibi!" dedi Snape alaycı bir tavırla.

Draco neden rahatsız olduğunu bilmese de Vincent ve Gregory'ye baktı, tabii onlar da kendisinden daha şaşkın görünüyordu.

Draco Slytherin masasına doğru yürüdü ve hâlâ boş olan en uçtaki masaya oturdu.

Draco tabağına bir sosisli omlet koydu ve otomatik hareketlerle başladı.

Bellatrix Black Azkaban'dan alınmıştı. Bellatrix Black

Azkaban'dan mı alındı?

Draco buna ne anlam vereceğini bilmiyordu, Güneş'in sönmesi kadar beklenmedik bir şeydi - , Güneş'in altı milyar yıl sonra sönmesi beklenirdi ama bu

Yarın güneşin batması kadar beklenmedikti. Babam bunu yapmazdı, Dumbledore yapmazdı, *kimse* bunu yapmamalıydı - bu ne *anlama geliyordu* - Azkaban'da geçirdiği on yıldan sonra Bellatrix'in kime ne *faydası* olabilirdi - yeniden güçlense bile, tamamen kötü, deli ve artık ortalıkta olmayan bir Karanlık Lord'a fanatik bir şekilde bağlı olan güçlü bir büyücü ne işe yarardı?

"Hey," dedi Vincent Draco'nun yanında oturduğu yerden, "anlamıyorum patron, bunu neden yaptık?"

" *Biz* yapmadık, seni ahmak!" diye tersledi Draco. "Ah, Merlin aşkına, *sen* bile bizim yaptığımızı düşünüyorsan - baban sana hiç Bellatrix Black hakkında bir hikaye anlatmadı mı? Bir keresinde babama işkence etti, babana işkence *etti, herkese* işkence etti, Karanlık Lord bir keresinde ona *kendini* Crucio etmesini söyledi ve o da *bunu yaptı!* Halkta korku ve itaat uyandırmak için çılgınca şeyler yapmadı, çılgınca şeyler yaptı çünkü o bir deli! O bir *kaltak*!"

"Sahi mi?" dedi Draco'nun arkasından öfkeli bir ses.

Draco başını kaldırmadı. Gregory ve Vincent arkasını kolluyor olacaklardı.

"Mutlu olacağını -"

"- Bir Ölüm Yiyen'in serbest bırakıldığını duymak, Malfoy!"

Amycus Carrow her zaman *diğer* sorunlu insanlardan biri olmuştu; Babam bir keresinde Draco'ya Amycus'la aynı odada asla yalnız kalmamasını söylemişti...

Draco döndü ve Flora ile Hestia Carrow'a kendisinin Asil ve En Kadim Ev'de olduğunu ve onların olmadığını söyleyen Üç Numaralı Küçümsemesini yaptı,

önemliydi. Draco *onlara* özellikle hitap etmeye tenezzül etmeden, "Bir Ölüm Yiyenler , bir de Ölüm Yiyenler," dedi ve sonra yemeğine döndü.

Hep bir ağızdan iki öfkeli oflama sesi duyuldu ve ardından iki çift ayakkabı Slytherin masasının diğer ucuna doğru fırladı.

Birkaç dakika sonra Millicent Bulstrode gözle görülür bir şekilde nefes nefese onlara doğru koştu ve "Bay Malfoy, duydunuz mu?" dedi.

"Bellatrix Black hakkında mı?" dedi Draco. "Evet

-" "Hayır, Potter hakkında!"

"Ne?"

"Potter dün gece omzunda bir *anka* kuşuyla dolaşıyordu, on fersah çamurda sürüklenmiş gibi görünüyordu, anka kuşunun onu Bellatrix'i durdurmaya çalışmak için Azkaban'a götürdüğünü ve onunla bir düello yaptığını ve kalenin yarısını havaya uçurduklarını söylüyorlar!"

" *Ne?*" dedi Draco. "Oh, bunun hiçbir *yolu yok* -" Draco durdu.

Bunu Harry Potter hakkında birkaç kez söylemişti ve bir eğilim fark etmeye başlamıştı.

Millicent başkasına söylemek için koşarak

gitti. "*Gerçekten* düşünmüyorsun -" dedi

Gregory.

"Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyorum," dedi Draco.

Birkaç dakika sonra, Theodore Nott karşısına oturduktan ve William Rosier Carrow ikizlerinin yanına gittikten sonra, Vincent onu dürterek, "İşte," dedi.

Harry Potter Büyük Salon'a girmişti. Draco

onu yakından izledi.

Harry'nin yüzünde hiçbir endişe, şaşkınlık ya da şok ifadesi yoktu, sadece baktı...

Harry'nin Draco'nun henüz anlayamadığı bir sorunun cevabını bulmaya çalışırken takındığı aynı mesafeli, bencil bakıştı bu.

Draco aceleyle Slytherin masasının sırasından kalkarak, "Geride kal," dedi ve Harry'ye doğru son sürat yürüdü.

Harry, diğer çocuk Ravenclaw masasına doğru dönerken onun yaklaştığını fark etmiş gibiydi ve Draco -

- Harry'ye hızlıca bir bakış attı -

- Sonra da yanından geçip doğruca Büyük Salon'dan çıktı.

Bir dakika sonra Harry, Draco'nun beklediği küçük taşlık kuytunun köşesinden baktı, herkesi kandıramayabilirdi ama makul bir inkar edilebilirlik yaratabilirdi.

" *Quietus*," dedi Harry. "Draco, ne -"

Draco cüppesinin içinden zarfı çıkardı. "Sana babamdan bir mesaj getirdim."

" *Ha?* " dedi Harry ve Draco'dan zarfı alıp hiç de nazik olmayan bir şekilde yırtarak açtı ve içinden bir

parşömen yaprağını açtı ve - Harry keskin bir

nefes aldı.

Sonra Harry Draco'ya baktı.

Sonra Harry tekrar parşömene baktı. Bir duraklama

oldu.

Harry, "Lucius sana 'a verdiğim tepkiyi rapor etmeni mi söyledi?" dedi.

Draco bir an durakladı, ve sonra ağzını açtı -

"Anlıyorum," dedi Harry ve Draco kendine lanet etti, daha iyi bilmesi gerekirdi, ama karar vermek zor olmuştu. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Şaşırdığınızı," dedi Draco.

"Şaşırdım," dedi Harry düz bir sesle. "Evet. Güzel. Bunu ona söyle."

"Ne oldu?" dedi Draco. Sonra Harry'nin kafası karışmış gibi baktığını görünce, "Eğer arkamdan babamla iş çeviriyorsan -" dedi.

Ve Harry tek kelime etmeden Draco'ya kâğıdı verdi.

Şöyle yazıyordu:

Sen olduğunu biliyorum.

" *NE* - "

"Ben de *sana* bunu soracaktım," dedi Harry. "Elinizde *hiç*
"Babanın nesi var?"

Draco gözlerini Harry'ye dikti.

Sonra Draco, "Sen mi ?" dedi.

"Ne?" dedi Harry. "Hangi *olası* nedenle - *nasıl*
Ben -"

"Bunu sen mi yaptın, Harry?"

"Hayır!" dedi Harry. "Tabii ki hayır!"

Draco dikkatle dinlemişti ama herhangi bir tereddüt ya da titreme sezmemişti.

Draco başını salladı ve, "Babamın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama bu iyi *olamaz*, yani iyi olması *mümkün değil.* Ve, şey... insanlar da diyor ki..."

Ne diyorlar Draco?" dedi Harry ihtiyatla.

"Bellatrix Black'in kaçmasını engellemek için bir anka kuşu sizi *gerçekten* Azkaban'a mı götürdü -"

Sonrası: Neville Longbottom

Harry Ravenclaw masasına ilk kez oturmuştu, hızlıca bir şeyler atıştırmayı umuyordu. Gidip bir şeyler düşünmesi gerektiğini biliyordu, ama (Draco'yla karşılaştıktan sonra bile) hâlâ tutunmak istediği küçücük bir Anka huzuru kalmıştı, güzelliğinden başka bir şey güzel bir rüya; ve kendini huzurlu hissetmeyen yanı, tüm örslerin üzerine düşmeyi bitirmesini bekliyordu, böylece düşünmeye ve bir süre kendi başına kalmaya gittiğinde, tüm felaketleri bir kerede toplu olarak işleyebilecekti.

Harry'nin eli bir çatalı kavradı, bir lokma patates püresini ağzına doğru götürdü.

Ve bir çığlık duyuldu.

Arada sırada birileri haberleri duyunca bağırırdı, ama Harry'nin kulakları bunu *tanıdı* -

Harry bir anda banktan kalktı, Hufflepuff masasına doğru ilerledi, midesinin çukurunda korkunç, iğrenç bir his belirdi. Bu, suçu işlemeye karar verdiğinde düşünmediği şeylerden biriydi, çünkü Profesör Quirrell kimsenin bilmemesini planlamıştı; ve şimdi, daha sonra, Harry sadece - bunu düşünmemişti -

Bu, dedi Hufflepuff acı bir şiddetle*, senin de hatan.*

Ama Harry oraya vardığında Neville oturmuş, Snippyfig Soslu kızarmış sosis köftesi yiyordu.

Hufflepuff'lı çocuğun elleri titriyordu ama yemeği kesti ve elinden düşürmeden yedi.

"Merhaba General," dedi Neville, sesi hafifçe titreyerek. "Dün gece Bellatrix Black ile düello yaptınız mı?"

"Hayır," dedi Harry. Kendi sesi de nedense titrek çıkıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Neville. Bıçağı sosisleri tekrar keserken bir kazıma sesi duyuldu. "Onu bulup öldüreceğim, bana yardım edeceğine güvenebilir miyim?"

Neville'in etrafında toplanmış olan Hufflepuff'lardan irkilmiş soluklar geliyordu.

"Eğer peşine düşerse," dedi Harry kısık sesle, "eğer *hepsi korkunç bir hataysa, hepsi* yalansa," "*seni* hayatım pahasına da olsa savunurum," "*ne olursa olsun, yaptığım şey yüzünden* incinmene *izin vermem*," "ama onun peşinden gitmene yardım etmem, Neville, arkadaşlar arkadaşlarının intihar etmesine yardım etmez."

Neville'in çatalı ağzına doğru giderken durakladı.

Sonra Neville bir lokma yemeği ağzına attı ve tekrar çiğnedi.

Ve Neville onu yuttu.

Neville, "*Hemen şimdi* demek , Hogwarts'tan mezun olduktan sonra demek istedim," dedi.

"Neville," dedi Harry, sesini çok dikkatli bir kontrol altında tutarak, "bence sen mezun olduktan sonra bile bu *aptalca bir fikir* olabilir. Onu takip eden çok daha deneyimli seherbazlar olmalı -" *oh, dur, bu iyi değil*
-

"Onu dinle!" dedi Ernie Macmillan ve sonra Nevillee yakın duran daha yaşlı görünen bir Hufflepuff kızı, "Nevvy, lütfen, bir düşün, o haklı!" dedi.

Neville ayağa kalktı.

Neville, "Lütfen beni takip etmeyin," dedi.

Neville hepsinden uzaklaştı; Harry ve Ernie istemsizce ona doğru uzandılar ve diğer Hufflepuff'lardan bazıları da.

Neville Gryffindor masasına oturdu ve uzaktan (duymak için zorlansalar da) Neville'in, "Mezun olduktan sonra onu yakalayıp öldüreceğim," dediğini duydular,

Yardım etmek isteyen var mı?" ve en az beş ses "Evet" dedi ve sonra Ron Weasley yüksek sesle, "Sıraya girin millet, bu sabah annemden bir baykuş aldım, herkese dibs dediğini söylememi istedi" dedi ve biri "*Molly Weasley Bellatrix Black'*e karşı *mı?* Kimi kandırdığını sanıyor ki?" dedi ve Ron bir tabağa uzanıp bir çörek aldı.

Biri Harry'nin omzuna dokundu ve Harry arkasını döndüğünde tanımadığı, yeşil saçları olan yaşlı bir kız gördü; kız ona bir parşömen zarfı uzatıp hızla uzaklaştı.

Harry bir süre zarfa baktı, sonra en yakın duvara doğru yürümeye başladı. Bu çok özel bir şey değildi, ama yeterince özel olmalıydı ve Harry saklayacak çok şeyi olduğu izlenimini vermek istemiyordu.

Bu bir Slytherin Sistemi teslimatıydı, biriyle konuştuğunuzdan kimsenin haberi olmadan iletişim kurmak istediğinizde kullandığınız şeydi. Gönderici, güvenilir bir haberci olarak ün yapmış birine on Knut ile birlikte bir zarf verir; ilk kişi beş Knut alır ve zarfı diğer beş Knut ile birlikte başka bir haberciye iletir, ikinci haberci de o zarfı açar ve üzerinde isim yazılı başka bir zarf bulur ve o zarfı o kişiye teslim ederdi. Bu şekilde, mesajı ileten iki kişi *de* hem göndereni hem de alıcıyı tanımıyor, dolayısıyla bu iki tarafın temas halinde olduğunu başka kimse bilmiyordu...

Harry duvara ulaştığında zarfı cüppesinin içine koydu, kumaşın kıvrımlarının altından açtı ve içinden çıkan parşömene dikkatle bir göz attı.

Dedi ki,

Başkalaşım'ın solundaki sınıf, sabah 8'de.

- LL.

Harry ona baktı ve adının baş harfleri LL olan birini tanıyıp tanımadığını hatırlamaya çalıştı.

Zihni aradı... Aradı...

Alındı -

"*Quibbler* kızı mı?" Harry inanamayarak fısıldadı ve sonra kapattı. Daha on yaşındaydı, Hogwarts'ta bile olmamalıydı!

Sonrası: Lesath Lestrange.

Harry sabah sekizde Biçim Değiştirme'nin yanındaki kullanılmayan sınıfta durmuş bekliyordu, bir sonraki felaketle, Luna Lovegood'la karşılaşmadan önce en azından biraz yemek yemeyi başarmıştı...

Sınıfın kapısı açıldı, Harry gördü ve kendisine gerçekten *sert* bir zihinsel tekme attı.

bir şey daha vardı, bir şey daha
gerçekten sahip olmalıydım.

Büyük oğlanın yeşil süslemeli resmi cübbesi yamuk yumuktu, üzerinde küçük taze kan noktalarına benzeyen kırmızı lekeler vardı ve ağzının bir köşesi, *Episkey* veya tüm hasarı tam olarak silmeyen başka bir küçük tıbbi Büyü tarafından kesilmiş ve iyileştirilmiş bir yer gibi görünüyordu.

Lesath Lestrange'in yüzü gözyaşlarıyla doluydu, taze gözyaşları ve yarı kurumuş gözyaşları ve gözlerinde su vardı, daha da fazlasının yolda olduğunu vaat ediyordu. "*Quietus,*" dedi büyük oğlan, sonra da "*Homenum Revelio*" ve başka şeyler, Harry çılgınca ve pek şanssızca düşünürken.

Sonra Lesath asasını indirip cüppesinin içinde kılıfına soktu ve bu sefer yavaşça, resmi bir şekilde, büyük oğlan tozlu sınıf zemininde dizlerinin üzerine çöktü.

Alnı toza değene kadar başını sonuna kadar eğdi ve Harry konuşacaktı ama sesi çıkmadı.

Lesath Lestrange kırık bir sesle, "Hayatım da sizindir Lordum, ölümüm de," dedi.

"Ben," dedi Harry, boğazında kocaman bir yumru vardı ve konuşmakta zorlanıyordu, "ben -" *bununla hiçbir ilgisi yoktu*, *şu anda* söylemesi gerekirdi, ama yine de masum Harry de konuşmakta zorlanırdı -

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Lesath, "teşekkür ederim Lordum, ah, teşekkür ederim," diz çökmüş çocuktan boğuk bir hıçkırık sesi geldi, Harry'nin görebildiği tek şey başının arkasındaki saçlardı, yüzüne dair hiçbir şey yoktu. "Ben bir aptalım Lordum, nankör bir piçim, size hizmet etmeye layık değilim, kendimi yeterince alçaltamıyorum, çünkü - bana yardım ettikten sonra size bağırdım, çünkü beni reddettiğinizi düşündüm ve bu sabaha kadar Longbottom'ın önünde sizden bunu isteyecek kadar aptal olduğumu bile fark etmemiştim -"

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi Harry.

(açık bir yalan söylemek hâlâ çok zordu.)

Lesath yavaşça başını yerden kaldırdı ve Harry'ye baktı.

"Anlıyorum Lordum," dedi büyük oğlan, sesi biraz titreyerek, "kurnazlığıma güvenmiyorsunuz ve gerçekten de kendimi aptal gibi gösterdim... Sana sadece nankör olmadığımı söylemek istedim, sadece bir kişiyi kurtarmanın yeterince zor olduğunu biliyorum, şimdi uyandılar, - Baba olsun - ama nankör değilim, sana bir daha asla nankörlük etmeyeceğim. Eğer bu değersiz kuluna ihtiyacın olursa, nerede olursam olayım beni çağır, cevap vereceğim, Tanrım -"

"Ben hiçbir şekilde dahil

olmadım." (Ama her daha da

kolaylaştı.)

Lesath gözlerini Harry'ye dikti ve kararsızca, "Huzurunuzdan kovuldum mu Lordum...?" dedi.

"Ben sizin Rabbiniz değilim."

Lesath, "Evet, Lordum, anlıyorum," dedi ve kendini yerden kaldırdı, dik durup derin bir şekilde eğildi, sonra sınıf kapısını açmak için dönene kadar Harry'den uzaklaştı.

Lesath'ın eli kapı tokmağına dokunduğunda durakladı.

Harry Lesath'ın yüzünü göremiyordu, çünkü büyük sesi, "Onu kendisiyle ilgilenecek birine gönderdin mi? Beni hiç sordu mu?"

Harry sesi gayet düzgün bir şekilde, "Lütfen kes şunu. Ben hiçbir şekilde bu işe karışmadım."

Lesath'ın sesi, "Evet, Lordum, özür dilerim, Lordum," dedi ve Slytherinli çocuk kapıyı açıp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kaçarken ayakları hızlandı, ama Harry'nin onun hıçkıra hıçkıra ağladığını duyamayacağı kadar hızlı değildi.

Ağlar mıydım? diye merak etti Harry. *Hiçbir şey bilmeseydim, masum olsaydım, şu anda ağlar mıydım?*

Harry bilmiyordu, o yüzden kapıya bakmaya devam etti.

Ve onun inanılmaz derecede *patavatsız bir* parçası şöyle düşündü: *Yaşasın, bir görevi tamamladık ve bir minyon kazandık -*

Kapa çeneni. Eğer bir daha herhangi bir konuda oy kullanmak istiyorsan... kapa çeneni.

Aftermath, Amelia Bones:

"O halde hayatı tehlikede değil, kadarıyla," dedi Amelia.

Cüppesini beyaz giyen sert bakışlı, yaşlı bir adam olan şifacı (Muggle doğumlu biriydi ve Amelia'nın hiç sormadığı garip bir Muggle geleneğini onurlandırıyordu, ancak özel olarak bunun onu bir hayalete çok fazla benzettiğini düşünüyordu) başını salladı ve "Kesinlikle olmaz," dedi.

Amelia şifacının yatağında bilinçsizce yatan insan formuna baktı, yanmış ve parçalanmış eti, alçakgönüllülük uğruna onu örten ince çarşaf onun emriyle soyulmuştu.

Tamamen iyileşebilir.

İyileşmeyebilir de.

Şifacı bunu söylemek için çok erken olduğunu söylemişti.

Sonra Amelia odadaki diğer cadıya, dedektife baktı.

"Ve siz," dedi Amelia, "yanan maddenin *sudan*, muhtemelen buz formuna dönüştüğünü söylüyorsunuz."

Dedektif başını salladı ve şaşkın bir sesle, "Çok daha kötü olabilirdi, eğer -" dedi.

"Ne *kadar* da *kibarlar*," diye tükürdü ve sonra yorgun bir elini alnına bastırdı. Hayır... hayır, bu bir kibarlık olarak düşünülmüştü. Kaçışın son aşamasında kimseyi kandırmaya çalışmanın bir anlamı olmayacaktı. O halde bunu her kim yaptıysa, zararı hafifletmeye çalışıyordu - ve ateşle saldırıya uğrayanları değil, dumanı soluyan Seherbazları düşünüyorlardı. Eğer kontrol hâlâ onlarda olsaydı, hiç şüphesiz, salıncağı daha merhametli bir şekilde yönlendirirlerdi.

Ama Bellatrix Black Azkaban'dan çıkarken salıncağa tek başına binmişti, izleyen tüm Seherbazlar bu konuda hemfikirdi, Hayal Kırıklığı Önleyici Büyüler aktifti ve salıncağın üzerinde sadece bir kadın vardı, gerçi salıncağın iki üzengi takımı vardı.

Patronus Büyüsü yapabilen iyi ve masum bir insan, Bellatrix Black'i kurtarması için kandırılmıştı.

Masumun biri Bahry Tek El'dövüşmüş, deneyimli bir Seherbazı önemli bir yara almadan dikkatlice bastırmıştı.

Masumun biri, ikisinin Azkaban'dan kaçmak için bindikleri Muggle eserinin yakıtını Seherbazlarının yararlanması için donmuş sudan dönüştürmüştü.

Ve sonra Bellatrix Black için yararlılıkları sona erdi.

Tek El Bahry'ye boyun eğdirebilecek birinin bu kısmı öngörmüş olmasını beklerdiniz. Ama o zaman Patronus Büyüsü yapabilen birinin Bellatrix Black'i kurtarmaya çalışmasını beklemezdiniz.

Amelia elini gözlerine götürdü ve bir an için sessiz bir yas tutarak gözlerini kapattı. *Kim olduğunu ve Kim-Olduğunu-Bilirsin'in onları nasıl* manipüle *ettiğini merak ediyorum... onlara nasıl bir hikaye anlatılmış olabilir...*

Bir an sonrasına kadar bu düşüncenin inanmaya başladığı anlamına geldiğini fark etmemişti bile. Belki de Dumbledore'a inanmak ne kadar zor olursa olsun, o soğuk, karanlık zekânın elini tanımamak daha da zorlaşıyordu.

Aftermath, Albus Dumbledore:

Kahvaltının bitmesine sadece elli yedi saniye kalmış olabilirdi ve Zaman Döndürücü'sünü dört kez çevirmesi gerekebilirdi ama sonunda Albus Dumbledore başarmıştı.

"Müdür Bey?" diye ciyakladı Profesör Filius Flitwick'in kibar sesi, yaşlı büyücü koltuğuna doğru giderken yanından geçerken. "Bay Potter size bir mesaj bıraktı."

Yaşlı büyücü durdu. Büyücülük Profesörüne merakla baktı.

"Bay Potter uyandıktan sonra, Fawkes çığlık attıktan sonra size söylediği şeylerin ne kadar haksız olduğunu fark ettiğini söyledi. Bay Potter başka bir şey söylemediğini, sadece o kısım için özür dilediğini söyledi."

Yaşlı büyücü Charms Profesörüne bakmaya devam etti ve hala konuşmadı.

"Müdür Bey?" diye ciyakladı Filius.

"Ona teşekkür ettiğimi söyle," dedi Albus Dumbledore, "ama anka kuşlarını dinlemenin bilge yaşlı büyücüleri dinlemekten daha akıllıca olduğunu söyle," ve tüm yiyecekler ortadan kaybolmadan üç saniye önce yerine oturdu.

Aftermath, Profesör Quirrell:

"Hayır," diye tersledi Madam Pomfrey çocuğa, "onu göremezsin! Onu *rahatsız edemezsin*! Ona *en ufak bir soru bile* soramazsınız*!* En az *üç gün boyunca yatakta* dinlenecek ve *hiçbir şey yapmayacak!* "

Aftermath, Minerva McGonagall:

Birbirlerinin yanından geçtiklerinde o revire doğru gidiyordu, Harry Potter da revirden çıkıyordu.

Ona bakışı kızgın değildi. Üzgün de

değildi.

Pek şey söylemedi.

Sanki... sanki ona bakmaktan kasıtlı *olarak* kaçınmadığını belli edecek kadar uzun süre bakıyordu.

Sonra da kız ona nasıl bir karşılık vereceğini kestiremeden gözlerini kaçırdı; sanki kızın bunu da yapmasını istemiyordu.

Onun yanından geçerken hiçbir şey söylemedi. O da

bir şey söylemedi.

Söyleyecek ne olabilir ki?

Aftermath, Fred ve George Weasley:

Köşeyi dönüp Dumbledore'u gördüklerinde gerçekten de yüksek sesle bağırdılar.

Mesele Müdür'ün bir anda ortaya çıkıp sert bir ifadeyle onlara bakması değildi. Dumbledore *bunu* hep yapardı.

Ama büyücü resmi siyah cüppeler giymiş, *çok* eski ve *çok* güçlü görünüyordu ve ikisine de KESKİN BİR BAKIŞ atıyordu.

"Fred ve George Weasley!" dedi Dumbledore güçlü bir sesle.

"Emredersiniz, Müdür Bey!" diyerek ayağa kalktılar ve ona eski fotoğraflarda gördükleri keskin bir asker selamı verdiler.

"Beni iyi dinleyin! Siz Harry Potter'ın arkadaşlarısınız, öyle mi?"

"Evet, Müdür Bey!"

"Harry Potter tehlikede. Hogwarts'ın koğuşlarının ötesine geçmemeli. Beni dinleyin Weasley oğulları, dinleyin: Benim de en az sizin kadar Gryffindor olduğumu, benim de kurallardan daha üstün kurallar olduğunu bildiğimi biliyorsunuz. Ama bu, Fred ve George, bu tek şey çok büyük önem taşıyor, bu kez küçük ya da büyük hiçbir istisna olmamalı.

Harika! Harry'*nin* Hogwarts'tan ayrılmasına yardım edersen *ölebilir!* Seni bir göreve mi gönderiyor, gidebilirsin, senden ona bir şeyler getirmeni mi istiyor, yardım edebilirsin, ama eğer senden kendisini Hogwarts'tan kaçırmanı isterse, bunu *reddetmelisin!* Anladın mı?"

"Evet, Müdür Bey!" Gerçekten de hiç düşünmeden söylediler ve sonra birbirlerine kararsız bakışlar fırlattılar
-

Müdürün parlak mavi gözleri onlara dikilmişti. "Hayır. Düşünmeden olmaz. Harry senden onu dışarı çıkarmanı isterse reddetmelisin, ona yolu söylemeni isterse reddetmelisin. Senden onu bana ihbar etmeni istemeyeceğim, çünkü bunu asla yapmayacağını biliyorum. Ama benim adıma ona yalvarın, eğer çok önemliyse *bana gelsin*, *ben* de yürürken onu koruyayım. Fred, George, dostluğunuzu bu kadar zorladığım için üzgünüm ama bu onun *hayatı.* "

İkisi uzun bir süre birbirlerine baktılar, iletişim kurmadılar, sadece aynı anda aynı şeyleri düşündüler.

Tekrar Dumbledore'a baktılar.

İsmi söylerken içlerinden bir ürperti geçiyordu: "Bellatrix Black."

"Müdür, "En azından o kadar kötü olduğunu varsayabilirsiniz," dedi.

"Tamam -"

"- Anladım."

Aftermath, Alastor Moody ve Severus Snape:

Alastor Moody gözünü kaybettiğinde, Moody'nin kendisini kayıtsız bir kurt adam olarak ihbar etmekten kaçındığı için Moody'nin ortalamadan biraz daha az güvendiği, çok bilgili bir Ravenclaw olan Samuel H. Lyall'ın hizmetlerine el koymuş ve Lyall'a bilinen tüm büyülü gözlerin ve bunların yerlerine dair bilinen tüm ipuçlarının bir listesini için para vermişti.

Moody listeyi geri aldığında, çoğunu okuma zahmetine ; çünkü listenin en başında, Hogwarts'tan önceki bir çağdan kalma Vance'in Gözü vardı ve şu anda Britanya'da ya da saçma kurallar konusunda endişelenmesi gereken başka bir yerde olmayan, unutulmuş küçük bir cehennem yöneten güçlü bir Karanlık Büyücü'nün elindeydi.

Alastor Moody sol ayağını bu şekilde kaybetmiş, Vance'in Gözü'nü bu şekilde elde etmiş ve Urulat'ın ezilen ruhları, başka bir Karanlık Büyücü güç boşluğuna yerleşmeden önce yaklaşık iki haftalık bir süre için özgürlüğüne kavuşmuştu.

Daha sonra Vance'in Sol Ayağı'nın peşine düşmeyi düşünmüştü ama bunun *tam da onların beklediği şey* olacağını fark edince *vazgeçmişti.*

Şimdi Deli-Göz Moody yavaşça dönüyor, sürekli dönüyor, Küçük Hangleton mezarlığını inceliyordu. Burası çok daha kasvetli olmalıydı, ama gün ışığında, Muggle'ların parmaklık yerine kullandıkları kırılgan, kolayca tırmanılabilir metalden yapılmış zincirlerle sınırlandırılmış, sıradan mezar taşlarıyla işaretlenmiş çimenlik bir yerden başka bir şey gibi görünmüyordu. (Moody, Muggle'ların bu konuda ne düşündüklerini anlayamıyordu, koruyucuları varmış gibi mi *davranıyorlardı*, yoksa ne, Muggle suçlularının bu numaraya saygı duyup duymadıklarını sormamaya karar vermişti).

Moody'nin mezarlığı incelemek için dönmesine *gerek yoktu.*

Vance'Gözü, nereye dönük olursa olsun, etrafındaki her yönde dünyanın tüm küresini görüyordu.

Ama Severus Snape gibi eski bir Ölüm Yiyen'in bunu bilmesine izin vermek için özel bir neden yoktu.

Bazen insanlar Moody'e 'paranoyak' derdi.

Moody her zaman onlara Karanlık Büyücüleri avlayarak yüz yıl hayatta kalmalarını ve sonra bu konuda ona geri dönmelerini söylerdi.

Deli-Göz Moody bir keresinde, geriye dönüp baktığında, şimdi makul bir ihtiyat seviyesine ulaşmasının ne kadar sürdüğünü hesaplamıştı - *şanslı* olmak yerine *iyi* olmak için ne kadar deneyim kazanması gerektiğini tartmıştı - ve çoğu insanın oraya ulaşamadan öldüğünden şüphelenmeye başlamıştı. Moody bir keresinde bu düşüncesini Lyall'a açmış, o da biraz şifreleme ve hesaplama yaparak tipik bir Kara Büyücü avcısının 'paranoyak' olma yolunda ortalama sekiz buçuk kez öleceğini söylemişti. Lyall'ın yalan söylemediğini varsayarsak, bu çok şeyi açıklıyordu.

Dün Albus Dumbledore, Deli-Göz Moody'ye Karanlık Lord'un bedeninin ölümünden kurtulmak için tarifsiz karanlık sanatlar kullandığını ve şimdi uyanık ve dışarıda olduğunu, gücünü yeniden kazanmak ve Büyücülük Savaşı'na başlamak istediğini söylemişti.

Başka biri kuşkuyla tepki verebilirdi.

"Bana bu diriliş olayından hiç bahsetmediğinize inanamıyorum," dedi Deli-Göz Moody büyük bir sertlikle. "Öldürdüğüm her Kara Büyücü'nün atasının mezarını açmamın ne kadar zaman alacağının farkında mısınız?

bir hortkuluk yapacak kadar zeki olabilir miydi? Bunu *şimdi* yapmıyorsun, değil mi?"

Severus Snape sakince, "Bunu her yıl yeniden dozluyorum," dedi ve adamın yedi şişe olduğunu *iddia ettiği* üçüncü şişenin kapağını açıp asasını üzerinde sallamaya başladı. "Bulabildiğimiz diğer ata mezarları sadece uzun ömürlü maddelerle zehirlendi, çünkü bazılarımızın sizden daha az boş zamanı var."

Moody sıvının şişeden çıkıp kaybolmasını ve kemiklerin içinde, bir zamanlar iliğin olduğu yerde belirmesini izledi. "Ama sizce kemikleri yok etmek yerine tuzak kurmak için çaba harcamaya değer mi?"

Snape dördüncü şişenin kapağını açarken kuru bir sesle, "Bunun tıkandığını fark ederse başka yaşam yolları da var," dedi. "Ve siz sormadan söyleyeyim, bu orijinal mezar olmalı, ilk gömüldüğü yer, kemik ayin sırasında çıkarıldı, daha önce değil. Dolayısıyla onu daha önce geri almış olamaz; ve ayrıca daha zayıf bir atanın iskeletini ikame etmenin bir anlamı yok. Tüm gücünü kaybettiğini fark edecektir."

"Bu tuzaktan başka kimin haberi var?" Moody sordu. "Sen. Ben.

Müdür. Başka kimse bilmiyor."

Moody homurdandı. "Pfah. Albus Amelia'ya, Bartemius'a ve McGonagall denen kadına diriliş ayininden bahsetti mi?"

"Evet -"

"Voldie, Albus'un diriliş ritüelini bildiğini ve *onlara* söylediğini öğrenirse, Voldie Albus'un *bana* söylediğini anlayacaktır ve Voldie bunu benim düşüneceğimi *biliyor*." Moody salladı

tiksintiyle başını salladı. "Voldie'nin hayata dönebileceği diğer yollar neler?"

Snape'in eli beşinci şişenin üzerinde durdu (elbette hepsi Hayal Kırıklığı'ydı, tüm operasyon Hayal Kırıklığı'ydı, ama bu Moody için hiçbir şey ifade etmiyordu, sadece Göz'ünün görüşünde sizi saklanmaya çalışıyor olarak işaretliyordu) ve eski Ölüm Yiyen, "Bilmene gerek yok," dedi.

"Öğreniyorsun evlat," dedi Moody hafif bir onaylamayla. "Şişelerin içinde ne var?"

Snape beşinci şişeyi açtı, asasıyla işaret ederek maddenin mezara doğru akmaya başlamasını sağladı ve "Bu mu? LSD adında bir Muggle uyuşturucusu. Dünkü bir konuşma aklıma Muggle şeylerini getirdi ve LSD en ilginç seçenek gibi göründü, bu yüzden biraz almak için acele ettim. Eğer diriliş iksirine katılırsa, etkilerinin kalıcı olacağından şüpheleniyorum."

"Ne işe yarıyor?" dedi Moody.

Snape, "Etkilerinin onu kullanmayan birine tarif edilmesinin imkânsız olduğu söylenir," dedi, "ve ben onu kullanmadım."

Snape altıncı şişeyi açarken Moody başıyla onayladı. "Peki ya bu?"

"Aşk iksiri."

"Aşk iksiri mi? " dedi Moody.

"Standart türden değil. Verdandi adında dayanılmaz derecede tatlı bir Veela kadınıyla çift yönlü bir bağı tetiklemesi amaçlanıyor, Müdür birbirlerini gerçekten severlerse onu bile kurtarabileceğini umuyor."

" *Gah!* " dedi Moody. "O lanet olası duygusal aptal -"

"Katılıyorum," dedi Severus Snape sakince, dikkati işine odaklanmıştı.

"Bana en azından içinde biraz Malaclaw zehri olduğunu söyle."

"İkinci şişe."

"Iocane tozu."

"Ya on dördüncü ya da on beşinci şişe."

"Bahl'ın Sersemletmesi," dedi Moody, Slytherin eğilimli insanlar üzerinde ilginç yan etkileri olan son derece bağımlılık yapıcı bir uyuşturucunun adını vererek; Moody bir keresinde bağımlı bir Karanlık Büyücünün bir tam olarak belirli bir portkey'e elini koymasını sağlamak için gülünç uzunluklara gittiğini görmüştü, bunun yerine birinin hedefe bir sonraki ziyaretinde tuzağa düşmüş bir Knut atmasını sağlamıştı; Bağımlı kişi tüm bu çabayı gösterdikten sonra, *aynı* anahtara *ikinci* bir *Portus* yerleştirmek için *daha fazla* çaba sarf etmiş ve bu *da* ikinci bir dokunuşla kurbanı güvenli bir yere geri götürmüştür. Moody, uyuşturucuyu hesaba katsa bile, ikinci Portus'u attığı sırada adamın aklından neler geçmiş olabileceğini bugün bile hayal edemiyordu.

"Onuncu şişe," dedi Snape.

"Basilisk zehri," diye önerdi Moody.

" *Ne?*" diye tükürdü Snape. "Yılan zehri diriliş iksirinin olumlu bir bileşenidir! Kemiği ve diğer tüm maddeleri eriteceğinden bahsetmiyorum bile! Hem nereden bulacağız ki -"

"Sakin ol evlat, sadece sana güvenilebilir mi diye kontrol ediyordum."

Deli-Göz Moody (gizliden gizliye gereksiz olan) yavaş dönüşüne devam ederek mezarlığı inceliyor, İksir Ustası da dökmeye devam ediyordu.

"Dur ," dedi Moody aniden. "*Buranın* gerçekten nerede olduğunu nereden biliyorsun -"

Snape kuru bir sesle, "Çünkü kolayca yerinden oynatılabilen mezar taşında 'Tom Riddle' yazıyor," dedi. "Ve az önce Müdür'den on Sickle kazandım, beşinci şişeden önce bunu düşüneceğine bahse girmiştim. Sürekli tetikte olmak buraya kadarmış."

Bir duraklama oldu.

"Albus'un farkına varması ne kadar sürdü-"

"Ayini öğrendikten üç yıl sonra," dedi Snape, her zamanki tonuna pek benzemeyen bir sesle. "Geriye dönüp baktığımızda, size daha önce danışmalıydık."

Snape dokuzuncu şişenin kapağını açtı.

"Diğer tüm mezarları da uzun süre kalıcı maddelerle zehirledik," dedi eski Ölüm Yiyen. "Doğru mezarlıkta olmamız mümkün. Ailesini katlederken bu kadar ilerisini planlamamış olabilir ve mezarın yerini değiştiremez -"

"Gerçek yer artık mezarlığa benzemiyor," dedi Moody kesin bir ifadeyle. "*Diğer* tüm mezarları buraya taşıdı ve Muggle'ları Hafıza-Zehirledi. Bellatrix Black'e bile ayin başlamadan hemen öncesine kadar bu konuda hiçbir şey söylenmedi. Artık onun dışında *kimse* gerçek yeri bilmiyor."

Nafile çalışmalarına devam ettiler.

Aftermath, Blaise Zabini:

Slytherin ortak salonu tam ve kesin olarak yeniden askerileştirilmiş bir bölge olarak tanımlanabilirdi; portre deliğinden adımınızı attığınız anda odanın sol yarısının sağ yarısıyla Kesinlikle Konuşmadığını ve tam tersi olduğunu görürdünüz. *Taraf tutmama* seçeneğinizin *olmadığı* çok açıktı, kimseye açıklanmasına gerek yoktu .

Odanın tam ortasındaki bir masada tek oturan Blaise Zabini, ödevini yaparken sırıtıyordu. Artık bir ünü vardı ve bunu korumak istiyordu.

Aftermath, Daphne Greengrass ve Tracey Davis: "Bugün

ilginç bir şey yapıyor musun?" dedi Tracey. "Hayır," dedi

Daphne.

Aftermath, Harry Potter:

Hogwarts'ta yeterince yükseğe çıkarsanız, etrafta pek fazla insan görmezdiniz; sadece koridorlar, pencereler, merdivenler ve ara sıra portreler ve ara sıra da küçük bir çocuğa benzeyen tüylü bir yaratığın tuhaf, yassı bir mızrak tutan bronz heykeli gibi ilginç bir manzara...

Hogwarts'ta yeterince yükseğe çıkarsanız, etrafta pek fazla insan göremezdiniz, bu da Harry'nin işine geliyordu.

Kapana kısılmak için çok daha kötü yerler de vardı, diye düşündü Harry. Aslında, keşfedilecek yerlerin hiç tükenmeyeceği, ilginç insanlar, ilginç kitaplar ve Muggle bilimi tarafından bilinmeyen inanılmaz derecede önemli bilgilerle dolu, sürekli değişen fraktal bir yapıya sahip eski bir şatodan daha *iyi bir* yerde kapana kısılmış olmak herhalde düşünülemezdi.

Harry'ye ayrılamayacağı söylenmemiş olsaydı, muhtemelen Hogwarts'ta daha fazla zaman geçirme şansına atlar, bunu elde etmek için komplolar kurar ve işbirlikleri yapardı.
Hogwarts kelimenin tam anlamıyla en *uygun* yerdi, belki tüm olasılık alemlerinde değil, ama kesinlikle gerçek Dünya gezegeninde, Maksimum Eğlence Yeriydi.

Harry'ye ayrılmasına izin verilmediği söylendiği anda, şato ve arazisi nasıl bu kadar küçük, bu kadar sınırlayıcı görünebilmiş, dünyanın geri kalanı nasıl bu kadar ilginç ve önemli hale gelebilmişti? Burada *aylar* geçirmişti ve *o zaman bile* klostrofobik hissetmemişti.

Bu konudaki araştırmaları biliyorsunuz, kendisinin *bir* kısmını gözlemledi*, bu sadece standart kıtlık etkileri, tıpkı bir ilçenin fosfatlı deterjanları yasakladığı anda, daha önce hiç umursamayan insanların büyük miktarda fosfatlı deterjan satın almak için bir sonraki ilçeye gittiği ve anketlerinin fosfatlı deterjanları şu şekilde değerlendirdiklerini gösterdiği gibi daha nazik, daha etkili ve hatta daha kolay dökülen... ve eğer iki yaşındaki çocuklara açıkta duran bir oyuncak ile etrafından dolaşabilecekleri bir bariyerle korunan bir oyuncak arasında seçim yapma şansı verirseniz, açıktaki oyuncağı görmezden gelip bariyerin arkasındakine yöneleceklerdir... satışçılar, müşteriye sadece mevcut olmayabileceğini söyleyerek bir şeyler satabileceklerini bilirler... hepsi Cialdini'nin kitabındaydı* Etki*, şu anda hissettiğiniz her şey, izin verilmeyen tarafta çimenler her zaman daha yeşildir.*

Harry'ye ayrılamayacağı söylenmemiş olsaydı, muhtemelen yaz boyunca Hogwarts'ta kalma fırsatını kaçırmazdı.

...ama hayatının geri kalanında değil.

sorun da buydu.

Yenmesi gereken bir Karanlık Lord Voldemort'un hâlâ *var* olup olmadığını kim bilebilirdi?

Adı Lazım Değil'in, muhtemelen -sadece- deliymiş gibi davranan yaşlı bir büyücünün hayal gücü dışında hâlâ var olup olmadığını kim bilebilirdi?

Lord Voldemort'un cesedi cayır cayır yanmış halde bulunmuştu, ruh diye bir şey olamazdı. Lord Voldemort nasıl hâlâ hayatta olabilirdi? Dumbledore onun hayatta olduğunu nereden *biliyordu*?

Ve eğer bir Karanlık Lord olmasaydı, Harry onu yenemezdi, ve sonsuza dek Hogwarts'ta kapana kısılırdı.

...belki de yedinci sınıftan mezun sonra, altı yıl dört ay üç hafta sonra yasal olarak kaçmasına izin verilecekti. Zamanın uzunluğuna göre *o kadar da* uzun değildi, sadece protonların bozunmasına yetecek kadar uzun görünüyordu.

Sadece bu değildi.

konusu olan *sadece* Harry'nin özgürlüğü değildi.

Hogwarts'ın Müdürü, Wizengamot'un Baş Büyücüsü, Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'nun Yüce Mugwump'ı sessizce alarm veriyordu.

Yanlış alarm.

*Harry'*nin tetiklediği yanlış bir alarm.

Biliyor musun, dedi yeteneklerini geliştiren parçası*, bir zamanlar her farklı mesleğin mükemmel olmak için nasıl farklı bir yolu olduğunu, mükemmel bir öğretmenin mükemmel bir tesisatçı gibi olmadığını; ama hepsinin aptal olmamak için belirli ortak yöntemleri olduğunu ve bu tekniklerin en önemlilerinden birinin BÜYÜK hatalara dönüşmeden önce küçük hatalarınla yüzleşmek olduğunu düşünmedin mi?*

...aslında bu zaten BÜYÜK bir hata olarak nitelendirilebilirdi...

Mesele şu ki, dedi iç monitörü, *her geçen dakika daha da kötüye gidiyor*. *Casusların insanları dönüştürme yöntemi, küçük bir günah işlemelerini sağlamak, sonra bu küçük günahı kullanarak daha büyük bir için şantaj yapmak, sonra da bu günahı kullanarak daha büyük şeyler yaptırmak ve şantajcının ruhlarına sahip olmaktır.*

Bir zamanlar şantaja maruz kalan kişinin, tüm yolu öngörebilseydi, ilk adımda yumruğu yemeye karar vereceğini, ilk günahı ifşa etmenin darbesini alacağını düşünmediniz mi? Birisi size küçük bir şeyi gizlemek için büyük bir şey yapmanız için şantaj yapmaya kalkarsa, bunu yapacağınıza karar vermediniz mi? Buradaki benzerliği görüyor musun, Harry James Potter-Evans- Verres?

Ama *az* değildi, zaten *az* değildi, Harry'ye çok kızgın olan çok güçlü insanlar olacaktı*,* sadece yanlış alarm için değil*, Bellatrix'i Azkaban'dan kurtardığı* için de*,* eğer Karanlık Lord gerçekten varsa ve daha sonra onun peşine düşerse*,* bu savaş çoktan kaybedilmiş olabilirdi -

Dürüstlüğünüz, mantığınız ve öngörünüzle bu işi daha da çığ gibi büyümeden durdurmanızdan etkilenmeyeceklerini mi sanıyorsunuz?

Harry aslında böyle düşünmüyordu; ve bir an düşündükten sonra, hangi parçasıyla konuşuyorsa, bunun saçma bir iyimserlik olduğu konusunda hemfikir olmak zorunda kaldı.

Dolaşan ayakları onu açık bir pencerenin yanına götürdü ve Harry oraya gidip kollarını pencerenin pervazına dayadı ve Hogwarts'ın arazisine baktı.

Kahverengi olan çorak ağaçlar, sarı olan ölü otlar, buz rengi olan donmuş dereler ve akarsulardı... hangi okul yetkilisi buraya "Yasak Orman" adını verdiyse gerçekten de pazarlamadan anlamamıştı, bu isim sadece oraya gitme isteğini daha da artırıyordu. Güneş gökyüzünde batıyordu, çünkü Harry birkaç saattir düşünüyordu, çoğunlukla aynı düşünceleri tekrar tekrar düşünüyordu, ama her seferinde önemli farklılıklar vardı, sanki düşünceleri daireler çizmiyor, bir spirale tırmanıyor ya da iniyordu.

Azkaban'la ilgili her şeyi atlattığına hala inanamıyordu - Patronus'unu tüm hayatını almadan önce kapatmıştı, bir Seherbazı sersemletmişti, Bella'yı Ruh Emicilerden nasıl saklayacağını bulmuştu, on iki Ruh Emici'yüzleşmiş ve onları korkutup kaçırmıştı,
Roket destekli süpürgeye bindi - *tüm* bunları *bir kez bile "Bunu yapmak zorundayım... çünkü..."* diye düşünerek kendini toparlamadan *yaptı. Hermione'ye öğle yemeğinden döneceğime söz vermiştim!* Geri dönülmez bir şekilde kaçırılmış bir fırsat gibi hissetti; sanki bu sefer yanlış yaptıktan sonra, bir dahaki sefere ne tür bir zorlukla karşılaşırsa karşılaşsın ya da ne söz versin asla *doğru* yapamayacaktı. Çünkü o zaman *ilk* seferde kaçırdığı fırsatı telafi etmek için beceriksizce ve kasıtlı olarak yapıyor olacaktı.

Hermione'ye verdiği sözü hatırlasaydı yapabileceği kahramanca açıklamaları yapmak yerine. Sanki tek bir yanlış dönüş geri dönülmezmiş, sadece tek bir şansın varmış, ilk denemede doğru yapmak zorundaymışsın gibi...

Hermione'ye *daha önce* verdiği sözü hatırlamalıydı.
Azkaban'a gitmek.

Neden yine bunu yapmaya karar vermişti?

Benim hipotezime göre sen aptalsın, dedi Hufflepuff.

Bu yararlı bir hata analizi değil, diye düşündü Harry.

Biraz daha ayrıntı isterseniz, dedi Hufflepuff*, Hogwarts Savunma Profesörü Bellatrix Black'i Azkaban'dan çıkaralım!"* dedi *ve siz de Tamam!" dediniz.*

, bu adil değil -

Hey, dedi Hufflepuff, *buraya kadar çıktıktan ve ağaçlar birbirine karıştıktan sonra ormanın şeklini nasıl görebildiğini fark ettin mi?*

Bunu neden yapmıştı...?

Herhangi bir maliyet-fayda hesabı yüzünden değil, bu kesin. Bir kâğıt çıkarıp beklenen faydaları hesaplamaya başlayamayacak kadar utanmıştı, hayır derse ya da zor durumdaki bir bakireye yardım etmekte tereddüt ederse Profesör Quirrell'in ona saygı duymayı bırakacağından endişe ediyordu.

İçinde bir yerlerde, gizemli öğretmeniniz size ilk görevi, ilk şansı, macera çağrısını teklif ettiğinde ve siz *hayır* dediğinizde, gizemli öğretmeninizin tiksintiyle sizden uzaklaştığını ve bir daha asla kahraman olma şansınız olmadığını düşünmüştü...

...evet, buydu. Geriye dönüp baktığında, bu olmuştu. Gitmiş ve hayatının bir olay örgüsü olduğunu düşünmeye başlamıştı ve burada, mesela *Bellatrix Black'i Azkaban'dan kaçırma* teklifinin aksine, olay örgüsü vardı. Kararın verildiği o anın gerçek ve asıl nedeni buydu, beyni 'hayır' dediği anlatıyı uyumsuz olarak algılamıştı.
Ve düşündüğünüzde, bu karar vermek için mantıklı bir yol değildi. Profesör Quirrell'in, Bellatrix ölmeden ve geri dönülmez bir şekilde unutulmadan önce, Slytherin'in kayıp ilminin son kalıntılarını elde etme art niyeti, kıyaslandığında etkileyici derecede aklı başında görünüyordu; o zamanlar küçük bir risk olarak görünen şeyle orantılı bir fayda.

Adil görünmüyordu, rasyonalitesini bir saniyenin çok küçük bir bölümünde, beyninin 'evet' argümanlarını 'hayır' argümanlarından daha rahat bulmaya karar vermesi için gereken bir saniyenin çok küçük bir bölümünde kaybetmesi adil görünmüyordu.

Harry yükseklerden, tek tek ağaçların birbirine karışacağı kadar yükseklerden ormana baktı.

Harry itiraf edip itibarını sonsuza dek mahvetmek, herkesin ona kızmasına neden olmak ve belki de daha sonra Karanlık Lord tarafından öldürülmek istemiyordu. Bununla yüzleşmektense altı yıl boyunca Hogwarts'ta kapana kısılmayı tercih ederdi. Böyle hissediyordu. Ve bu yüzden tek bir belirleyici faktöre, Harry itiraf ederse Profesör Quirrell'ın Azkaban'a gideceği ve orada öleceği faktörüne tutunabilmek aslında yardımcı oldu, rahatlattı.

(Harry'nin nefes alışında bir tutukluk, bir kesiklik, bir kekeleme)

Bu şekilde ifade ederseniz... neden, bir korkak yerine bir kahraman gibi bile davranabilirsiniz.

Harry gözlerini Yasak Orman'dan kaldırdı, berrak mavi yasak gökyüzüne baktı.

Cam bölmelerden dışarı, büyük parlak yanan şeye, kabarık şeylere, içine gömüldükleri gizemli sonsuz maviye, o garip yeni bilinmeyen yere baktı.

Bu... aslında yardımcı oldu, de çok yardımcı oldu, kendi sorunlarının Azkaban'da olmanın yanında hiçbir şey olduğunu düşünmek. Dünyada *gerçekten* başı dertte olan insanlar vardı ve Harry Potter onlardan biri değildi.

Azkaban konusunda ne yapacaktı?

Büyülü Britanya konusunda ne yapacaktı?

...şimdi hangi taraftaydı?

Günün aydınlığında, Albus Dumbledore'un söylediği her şey *kulağa* Profesör Quirrell'dan çok daha akıllıca *geliyordu*. Daha iyi ve daha parlak, daha ahlaki, daha *uygun,* doğru olsaydı güzel olmaz mıydı*?* Ve unutulmaması gereken şey, Dumbledore'un kulağa hoş geldiği için bazı şeylere inandığı, ama *aklı başında olanın* Profesör Quirrell olduğuydu.

(Profesör Quirrell'i her düşündüğünde nefes alış verişinde yine bir tutukluk).

Ama bir şeyin kulağa hoş gelmesi, onu
yanlış da değil.

Savunma Profesörünün akıl sağlığında bir kusur varsa, o da hayata bakış açısının *çok olumsuz olmasıydı*.

Gerçekten mi? diye sordu Harry'nin bir parçası, insanların çok fazla insan olduğuna dair on sekiz milyon deney sonucu okumuştu.

iyimser ve aşırı özgüvenli. *Profesör Quirrell çok mu kötümser? O kadar kötümser ki beklentileri rutin olarak gerçeğin* altında mı kalıyor*? Onu doldurup bir müzeye koyun, o eşsizdir. Hanginiz mükemmel suçu planladı ve* sonra *mükemmel suçun gitmesi* ihtimaline *karşı kıçını* kurtaracak *tüm hata paylarını ve geri dönüşleri koydu? , adı Harry Potter değildi.*

Ama "kötümser" Profesör Quirrell'ın sorununu tanımlamak için doğru kelime değildi - eğer gerçekten bir sorunsa ve deneyimin üstün bilgeliği değilse. Ama Harry'ye göre Profesör Quirrell sürekli olarak her şeyi olabilecek en kötü şekilde yorumluyordu. Profesör Quirrell'a %90'ı dolu bir bardak verseniz, size %10'luk boş kısmın kimsenin suyu *gerçekten* önemsemediğini kanıtladığını söylerdi.

Harry şimdi düşününce, çok iyi bir benzetmeydi. Büyülü Britanya'nın tamamı Azkaban gibi değildi, o bardağın yarısından fazlası doluydu...

Harry parlak mavi gökyüzüne baktı.

...yine de, analojiyi *takip* edersek, eğer Azkaban varsa, o zaman belki de %90 iyi kısmın başka nedenlerle orada olduğunu, Profesör Quirrell'in dediği gibi insanların *nezaket gösterisi yapmaya* çalıştığını kanıtladı. Çünkü gerçekten iyi kalpli olsalardı Azkaban'ı yapmazlar, yıkmak için kaleye saldırırlardı... değil mi?

Harry parlak mavi gökyüzüne baktı. Eğer bir rasyonalist olmak istiyorsanız, insan doğasındaki kusurlar üzerine bir sürü makale okumanız gerekiyordu ve bu kusurların bazıları masum mantık hatalarıydı, bazıları ise çok daha karanlık görünüyordu.

Harry parlak mavi gökyüzüne baktı ve Milgram deneyini .

Stanley Milgram bunu İkinci Dünya Savaşı'nın nedenlerini araştırmak, Alman vatandaşlarının neden Hitler'e itaat ettiğini anlamaya çalışmak için yapmıştı.

Bu yüzden*, itaati* araştırmak için bir deney tasarladı*;* Almanların, herhangi bir nedenle, otorite figürlerinden gelen zararlı emirlere *itaat* etmeye daha yatkın olup olmadıklarını görmek için.

Önce deneyinin pilot versiyonunu kontrol amaçlı olarak Amerikalı denekler üzerinde uyguladı.

Ve daha sonra Almanya'da denemeye zahmet etmedi.

Deneysel aparat: Üzerinde '15 volt'tan başlayıp '450 volt'a kadar uzanan etiketler bulunan ve her bir dört anahtar grubu için etiketlerin yer aldığı, yatay bir çizgi halinde yerleştirilmiş 30 anahtar serisi. İlk dört grup 'Hafif Şok', altıncı grup 'Aşırı Yoğunlukta Şok', yedinci grup ehlike: Şiddetli Şok' ve kalan son iki şalter sadece 'XXX' olarak etiketlenmiştir.

Ve gerçek deneklere tıpkı onlar gibi biri gibi görünen bir aktör, deneycinin bir sırdaşı: öğrenme üzerine bir deneyde katılımcılar için aynı ilana cevap vermiş ve (hileli) bir piyangoyu kaybetmiş ve elektrotlarla birlikte bir sandalyeye bağlanmış biri. Gerçek deneklere elektrotların işe yaradığını görmeleri için hafif bir şok verilmişti.

Gerçek deneğe, deneyin cezanın öğrenme ve hafıza üzerindeki etkileri üzerine olduğu ve testin bir kısmının cezayı ne tür bir kişinin verdiğinin bir fark yaratıp yaratmadığını görmek olduğu söylenmişti; sandalyeye bağlanan kişi kelime çiftleri kümelerini ezberlemeye çalışacak ve 'öğrenen' her seferinde bir yanlış yapacaktı,

'öğretmen' art arda daha güçlü bir şok uygulayacaktı.

300 volt seviyesinde, aktör cevapları söylemeye çalışmayı bırakacak ve duvara tekme atmaya başlayacak, ardından deneyci deneklere cevap vermeyenleri yanlış cevap olarak kabul etmelerini ve devam etmelerini söyleyecektir.

315 volt seviyesinde duvara vurma tekrarlanacaktır.

Ondan sonra hiçbir şey duyulmayacaktı.

Denek itiraz ederse ya da bir düğmeye basmayı reddederse, gri bir laboratuvar önlüğü giymiş olan deneyci önce "Lütfen devam edin", sonra "Deney devam etmenizi gerektiriyor", sonra "Devam etmeniz kesinlikle şart", sonra da "Başka seçeneğiniz yok, devam *etmelisiniz*" diyordu. Dördüncü prod hala işe yaramazsa, deney orada dururdu.

Deneyi gerçekleştirmeden önce Milgram deney düzeneğini tarif etmiş ve ardından on dört psikoloji son sınıf öğrencisine deneklerin yüzde kaçının 450 volt seviyesine kadar çıkacağını düşündüklerini, kurban yanıt vermeyi bıraktıktan sonra deneklerin yüzde kaçının XXX işaretli iki düğmeden sonuncusuna basacağını sormuştu.

En kötümser cevap %3 olmuştur. Gerçek sayı 40

kişiden 26'sı olmuştur.

Denekler terlemiş, inlemiş, kekelemiş, sinirli bir şekilde gülmüş, dudaklarını ısırmış ve tırnaklarını etlerine geçirmişlerdir. Ancak deneycinin yönlendirmesiyle, çoğu, doğru olduğuna inandıkları şeyi uygulamaya devam etmişlerdir.

acı verici, tehlikeli, muhtemelen ölümcül elektrik şokları. Sonuna kadar.

Harry zihninde Profesör Quirrell'in güldüğünü duyabiliyordu; Savunma Profesörü'nün sesi şöyle bir şey söylüyordu: *Mr Potter, ben bile bu kadar alaycı ; insanların para ve güç için en değer verdikleri ilkelere ihanet edebileceklerini biliyordum, ama sert bir bakışın da yeterli olduğunu fark etmemiştim.*

Profesyonel bir evrimsel psikolog değilseniz, evrimsel psikoloji hakkında tahmin yürütmeye çalışmak tehlikeliydi; ama Harry Milgram deneyini okuduğunda, atalarının ortamında buna benzer durumların muhtemelen pek çok kez ortaya çıktığını ve Otorite'ye itaatsizlik etmeye çalışan potansiyel ataların çoğunun öldüğünü düşünmüştü. Ya da en azından kendileri için itaatkârlardan daha az başarılı olmuşlardı. İnsanlar kendilerini iyi ve ahlaklı sanıyorlardı ama iş başa düşünce beyinlerinde bir şalter attı ve Otoriteye kahramanca karşı gelmek birdenbire sandıklarından çok daha zor oldu. Bunu yapabilseniz bile, kolay olmayacaktı, zahmetsiz bir kahramanlık gösterisi olmayacaktı. Titreyecek, sesiniz , korkacaktınız; o zaman bile Otoriteye karşı gelebilecek miydiniz?

Harry gözlerini kırpıştırdı, çünkü beyni Milgram'ın deneyiyle Hermione'nin Savunma dersinin ilk gününde yaptığı şey arasında bağlantı kurmuştu: Otorite ona bir öğrenciyi vurması gerektiğini söylediğinde bile Hermione titremiş ve korkmuştu, ama yine de reddetmişti. Harry bunun kendi gözlerinin önünde gerçekleştiğini görmüştü ve şu ana kadar bu bağlantıyı kuramamıştı...

Harry kızıllaşan ufka baktı, Güneş alçalıyordu, gökyüzü soluyor, kararıyordu, çoğu hâlâ mavi olsa bile, yakında geceye dönecekti. Güneş'in günbatımının altın ve kırmızı renkleri ona Fawkes'ı hatırlattı; Harry bir an için, bir anka kuşu olmak ve dikkate alınmadan bağırıp çağırmak üzücü bir şey mi diye düşündü.

Ama Fawkes asla pes etmeyecekti, ne kadar çok ölürse ölsün her zaman yeniden doğacaktı, çünkü Fawkes bir ışık ve ateş varlığıydı ve Azkaban'dan umudunu kesmek Azkaban'ın kendisi kadar karanlığa da aitti.

Eğer size bir bardağın yarısı boş yarısı dolu olarak verildiyse, o zaman gerçeklik böyleydi, gerçek buydu ve öyleydi; ama yine de bu konuda nasıl hissedeceğinize dair bir seçeneğiniz vardı; ister boş olan yarısı için umutsuzluğa kapılır ister orada bulunan su için sevinirdiniz.

Milgram testinin başka varyasyonlarını da denemiştir.

On sekizinci deneyde, deneğin sandalyeye bağlanmış kurbana test kelimelerini söylemesi ve cevapları kaydetmesi gerekiyordu, bu sırada *başka* biri düğmelere basıyordu. Aynı görünür acı, aynı çılgınca vuruş ve ardından gelen sessizlikti; ama düğmeye basan *siz değildiniz*. *Siz* sadece olanları izliyor ve işkence gören kişiye soruları okuyordunuz.

40 denekten 37'si bu deneye katılımlarını sonuna kadar sürdürmüştür, 450 voltluk uç 'XXX' olarak işaretlenmiştir.

Ve eğer Profesör Quirrell olsaydınız, bu konuda alaycı hissetmeye karar verebilirdiniz.

Ancak 40 denekten 3'ü sonuna kadar *reddetmiştir*.

Hermiones.

Dünyada, Savunma Profesörü emretse bile bir öğrenci arkadaşına Basit Vuruşlu Hex ateşlemeyecek insanlar vardı. Holokost sırasında Çingeneleri, Yahudileri ve homoseksüelleri çatı katlarında barındıran ve bazen bu uğurda hayatlarını kaybedenler.

Ve bu insanlar insanlıktan başka bir türden miydi? Kafalarında daha az ölümlülerin sahip olmadığı fazladan bir dişli, fazladan bir sinirsel devre parçası mı vardı? Ama bu pek olası değildi, çünkü eşeyli üremenin mantığına göre, eğer evrensel değillerse, karmaşık makinelerin genleri tamir edilemeyecek şekilde bozulurdu.

Hermione hangi parçalardan oluşmuşsa, herkesin içinde bir yerlerde aynı parçalar vardı...

...şey, bu güzel bir düşünceydi ama *tam olarak* doğru değildi, gerçek beyin hasarı diye bir şey vardı, insanlar genlerini *kaybedebilir* ve karmaşık makine çalışmayı durdurabilirdi, sosyopatlar ve psikopatlar vardı, umursayacak donanımdan yoksun insanlar. Belki Lord Voldemort böyle doğmuştu, belki de iyiliği biliyordu ama yine de kötülüğü seçmişti; bu noktada bunun en ufak bir önemi yoktu. Ama nüfusun büyük bir *çoğunluğu* Hermione ve Holokost direnişçilerinin yaptığını yapmayı öğrenebilmeliydi.

Milgram deneyine tabi tutulan, titreyen, terleyen ve adresindeki 'XXX' işaretli düğmelere basana kadar sinirle gülen insanların birçoğu daha sonra Milgram'a kendileri hakkında öğrendikleri için teşekkür etmek üzere mektup yazmıştı.
Bu da hikayenin bir parçasıydı, o efsanevi deneyin efsanesiydi.

Güneş artık neredeyse ufkun altına batmıştı, son bir altın ucu uzaktaki ağaçların tepelerinden görünüyordu.

Harry ona baktı, Güneş'in o ucuna, gözlüklerinin UV ışınlarına karşı dayanıklı olması gerekiyordu, bu yüzden gözlerine zarar vermeden doğrudan ona bakabilmeliydi.

Harry doğrudan ona baktı, Işığın örtülmemiş, engellenmemiş ve gizlenmemiş o küçük parçasına, 40 parçadan sadece 3'ü bile, diğer 37 parça orada bir yerdeydi. Bardağın dolu %7,5'lik kısmı, insanların içlerindeki bu önemseme gücü çok sık yenilgiye uğratılsa bile suyu gerçekten önemsediklerini kanıtlıyordu. Eğer insanlar gerçekten umursamasaydı, bardak gerçekten boş olurdu. Eğer herkes içten içe You-Know-Who gibi, gizliden gizliye akıllıca bencil olsaydı, Holokost'a karşı direnen hiç kimse olmazdı.

Harry hayatının geri kalanının ikinci gününde gün batımına baktı ve taraf değiştirdiğini anladı.

Çünkü artık buna inanamıyordu, gerçekten inanamıyordu, Azkaban'a gittikten sonra değil. Kırk kişiden 37'sinin onun yapması için oy vereceği şeyi yapamazdı. Herkesin içinde Hermione olmak için gerekenler olabilirdi ve bir gün öğrenebilirlerdi; ama o *gün şimdi* değildi, burada değildi, bugün değildi, gerçek dünyada değildi. Eğer 40 kişiden 3'ünün tarafındaysanız, o zaman politik bir çoğunluk değildiniz ve Profesör Quirrell , Harry bu olduğunda başını eğmeyecekti.

Bunda bir tür korkunç uygunluk vardı. Azkaban'a gidip de önemli bir konuda fikrinizi değiştirmeden geri dönmemelisiniz.

Peki Profesör Quirrell haklı mı? diye sordu Slytherin. *İyi ya da kötü olmasını bir kenara bırakırsak, o* haklı mı? *Sen, onlara göre,*

bilsinler ya da , bir sonraki Lordları mı? Karanlık kısmını atlayalım, yine alaycı davranıyor. Ama niyetin artık hükmetmek mi? Söylemeliyim ki, bu beni *bile geriyor.*

Güç konusunda sana güvenilebileceğini düşünüyor musun? dedi Gryffindor. *Güç isteyen insanların ona sahip olmaması gerektiğine dair bir kural yok mu? Belki de onun yerine Hermione'yi hükümdar yapmalıyız.*

Bir toplumu yönetmeye ve üç hafta içinde tam bir kaosa sürüklememeye uygun düşünüyor musun? dedi Hufflepuff. *Başbakan seçildiğini duysa annemin ne kadar yüksek sesle çığlık atacağını hayal et, şimdi kendine sor, bu konuda yanıldığına emin misin?*

Aslında, dedi Ravenclaw, *tüm bu siyasi şeylerin kulağa son derece sıkıcı geldiğini belirtmek zorundayım. Seçim işlerini Draco'ya bırakıp bilimle uğraşmaya ne dersiniz? Aslında bu konuda ve bunun da insanlık durumunu iyileştirdiği biliniyor.*

Yavaş , diye düşündü Harry bileşenlerine *bakarken*, *her şeye hemen şimdi karar vermek zorunda değiliz. Bir çözüme ulaşmadan önce sorunu olabildiğince derinlemesine düşünmemize izin var.*

Güneş'in son parçası da ufkun altına battı.

Tuhaftı, kim olduğunuzu, hangi tarafta olduğunuzu tam olarak bilmeme hissi, kadar önemli bir konuda *henüz karar vermemiş* olmak, içinde alışılmadık bir özgürlük hissi vardı...

Ve bu ona Profesör Quirrell'in son sorusuna söylediği şeyi hatırlattı, bu da ona Profesör Quirrell'i hatırlattı, bu da nefes almasını bir kez daha zorlaştırdı, başladı

Harry'nin boğazındaki o yanma hissi, düşüncelerini bir kez tırmanma sarmalının o döngüsüne gönderdi.

Şimdi Profesör Quirrell'ı her düşündüğünde neden bu kadar üzülüyordu? Harry kendini tanımaya alışkındı ve neden bu kadar üzgün hissettiğini bilmiyordu...

Profesör Quirrell'i sonsuza dek kaybetmiş, Azkaban'da kaybetmiş gibi . Sanki Savunma Profesörü Ruh Emiciler tarafından yenmiş, boş boşluklarda tüketilmiş gibi.

Onu kaybettim! Onu neden kaybettim? Avada Kedavra dediği için ve aslında birkaç saat boyunca görememiş olsam da mükemmel bir nedeni olduğu için mi? Neden her şey eskisi gibi olamıyor?

Ama o zaman Avada Kedavra *olmamıştı*. Akıl yürütmelerden, irkilmelerden ve bazı şeyleri dikkatle düşünmemekten oluşan bir yapının geri dönülmez bir şekilde çökmesinde bunun da payı olabilirdi. Ama Avada Kedavra olmamıştı, Harry'nin gördüğü rahatsız edici şey olmamıştı.

Ben ne gördüm...?

Harry solmakta olan gökyüzüne baktı.

Profesör Quirrell'in Seherbaz'la yüzleşirken azılı bir suçluya dönüştüğünü görmüştü ve kişiliklerindeki belirgin değişim zahmetsiz ve eksiksiz olmuştu.

Başka bir kadın Savunma Profesörünü 'Jeremy Jaffe' olarak tanıyordu.

Sen kaç farklı ki? Sayma zahmetine girdiğimi

söyleyemem.

İnsan merak etmeden duramıyor.

...acaba 'Profesör Quirrell' listedeki bir başka isim miydi, tahmin edilemeyen bir amaca hizmet etmek için *dönüştürülmüş*, uydurulmuş bir kişi daha mıydı?

Harry artık Profesör Quirrell'la her konuştuğunda, bunun bir maske olup olmadığını ve maskenin ardında hangi güdünün yattığını hep merak edecekti. Her kuru gülümsemede, Harry dudaklardaki kolları neyin çektiğini görmeye çalışacaktı.

Fazla Slytherinleşirsem, diğer insanlar benim hakkımda böyle mi düşünmeye başlayacak? Eğer çok fazla entrika çevirirsem, bir daha asla kimseye gülümseyemeyecek miyim, onlar gerçekten ne demek istediğimi merak etmeden?

Belki de dış görünüşe olan güveni yeniden tesis etmenin ve normal bir insan ilişkisini yeniden mümkün kılmanın bir yolu vardı, ama Harry bunun ne olabileceğini düşünemiyordu.

Harry Profesör Quirrell'i bu şekilde kaybetmişti, kişiyi değil ama... bağlantıyı...

Neden bu kadar acıttı? Neden

şimdi bu kadar yalnız hissettirdi?

Güvenilecek ve dost olunacak başka insanlar, belki de daha iyi insanlar vardı. Profesör McGonagall, Profesör Flitwick, Hermione, Draco, anne ve babasından bahsetmiyorum bile, Harry *yalnız değildi...*

Sadece...

Anladıkça Harry'nin boğazında bir boğulma hissi büyüdü.

Sadece Profesör McGonagall, Profesör Flitwick, Hermione, Draco, hepsi bazen Harry'nin şeyleri biliyorlardı, ama...

Kendi güç alanı *içinde* Harry' üstün değillerdi; sahip oldukları deha onunkine benzemiyordu ve onun dehası da onlarınki gibi değildi; onlara akranları olarak bakabilirdi, ama *üstleri* olarak bakamazdı.

Hiçbiri olmamıştı, hiçbiri olamazdı. Harry'nin akıl hocası.

Profesör Quirrell o . Harry'nin kaybettiği kişiydi.

Ve ilk akıl hocasını kaybetme şekli Harry'nin onu geri kazanmasına izin verebilir ya da vermeyebilirdi. Belki bir gün Profesör Quirrell'ın tüm gizli amaçlarını öğrenecek ve aralarındaki şüpheler ortadan kalkacaktı; ama bu mümkün görünse bile, pek olası görünmüyordu.

Hogwarts'ın dışında bir rüzgâr çıktı, boş ağaçları eğdi, kalbi hâlâ donmamış gölü dalgalandırdı, yarı donmuş dünyaya bakan pencerenin önünden geçerken fısıltılı bir ses çıkardı ve Harry'nin düşünceleri bir süreliğine dışarıya kaydı.

Sonra tekrar içe, spiralin bir sonraki adımına döndü.

Neden benim yaşımdaki diğer çocuklardan farklıyım?

Profesör Quirrell'in buna cevabı bir kaçamaksa, o zaman çok iyi hesaplanmış bir kaçamaktı. Yeterince derin ve karmaşıktı.

Yani, daha azı tarafından yönlendirilemeyen bir Ravenclaw için tuzak olarak hizmet etmek. Ya da belki Profesör Quirrell cevabında dürüsttü. O dudaklardaki kolu hangi güdünün çekmiş olabileceğini kim bilebilirdi?

Şu kadarını söyleyeyim, Bay Potter: Siz zaten bir Occlumens'siniz ve bence çok geçmeden mükemmel bir Occlumens olacaksınız. Kimlik, bizim gibi diğer insanlar için ne anlama geliyorsa o anlama gelmez. Hayal edebildiğimiz herkes olabiliriz; ve sizin gerçek farkınız, Bay Potter, alışılmadık derecede iyi bir hayal gücüne sahip olmanız. Bir oyun yazarı karakterlerini içermelidir, onları zihninde canlandırabilmek için onlardan daha büyük olmalıdır. Bir aktör, casus ya da politikacı için kendi çapının sınırı, kim olduğunun sınırıdır. Olduğu gibi davranabileceği, maske olarak takabileceği yüzün sınırı. Ama sizin ve benim gibi, hayal edebildiğimiz herkes için, gerçekte olabiliriz*, taklitte değil. Siz kendinizi bir çocuk olarak hayal ederken, Bay Potter, siz bir çocuktunuz. Yine de destekleyebileceğiniz başka varoluşlar var, daha büyük Eğer isteseydiniz, var olurdunuz. Sizin yaşınızdaki diğer çocuklar küçük ve kısıtlıyken, siz neden bu kadar özgür ve çevrenizde bu kadar büyüksünüz? Neden bir oyun yazarının çocuğunun yaratabileceğinden daha yetişkin bir benlik hayal edebiliyor ve* olabiliyorsunuz*? Bunu bilmiyorum ve bilmemeliyim de. ne tahmin ettiğimi söyleyebilirim. Ama sahip olduğunuz şey, Bay Potter, özgürlük.*

Eğer bu bir kar işiyse, çok dikkat dağıtıcı işti.

Ve daha da endişe verici olan, Profesör Quirrell'ın Harry'nin ne kadar rahatsız olacağını, bu konuşmanın ona ne kadar *yanlış* geleceğini, Profesör Quirrell'a olan güvenine ne kadar zarar vereceğini *fark* etmemiş olmasıydı.

Her zaman *gerçekten* sevdiğiniz gerçek bir kişi olmalı.
her şeyin merkezindeydi.

Harry alçalan geceye, toparlanan karanlığa baktı.

...değil mi?

Hermione dağınık nefes alışları duyup *Beauxbatons*'ın kopyasından başını kaldırdığında neredeyse yatma vakti gelmişti*:* O Pazar günü öğle yemeğinde kaybolan, akşam yemeğindeki kayboluşuna dedikodular eşlik eden - ve *tamamen saçma* oldukları için onlara inanmamıştı ama içinde küçük bir mide bulantısı hissetmişti - Bellatrix Black'avlamak için Hogwarts'tan çekildi.

" *Harry!* " diye bağırdı, bir haftadır ilk kez doğrudan Harry'yle konuştuğunun farkında bile değildi, ya da Ravenclaw ortak salonunun öbür ucundan gelen bağırma sesine diğer bazı öğrencilerin nasıl başladığını fark etmemişti.

Harry'nin gözleri çoktan ona dikilmişti, ona doğru yürümeye başlamıştı bile, o da sandalyesinin yarısında durdu
-

Birkaç dakika sonra Harry onun karşısına oturmuş, etraflarına bir Sessizlik bariyeri çektikten sonra asasını kaldırıyordu.

(Ve bir sürü Ravenclaw da izliyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu).

"Hey," dedi Harry. Sesi dalgalandı. "Seni özledim. Benimle... şimdi tekrar konuşacak mısın?"

Hermione başını salladı, sadece başını salladı, ne diyeceğini bilemiyordu. O da Harry'yi özlemişti, ama farkına varıyordu,

Suçluluk duygusuyla, onun için çok daha kötü olabileceğini düşündü. Başka arkadaşları vardı, Harry... Harry'nin sadece onunla bu şekilde konuşması ve onun da Harry'yle konuşmak *zorunda kalması* bazen *adil* gelmiyordu; ama Harry'*nin* de sanki başına *adil* olmayan şeyler gelmiş gibi bir hali vardı.

" oluyor*?* " dedi. "Her türlü söylenti var. Bellatrix Black'le savaşmak için kaçtığını söyleyenler vardı, Bellatrix Black'e *katılmak* için kaçtığını söyleyenler vardı -" ve *bu* söylentiler Hermione'nin anka kuşuyla ilgili şeyi uydurduğunu söylemişti ve o da tüm Ravenclaw ortak salonunun bunu gördüğünü bağırmıştı, bu yüzden bir sonraki söylenti bu kısmı da uydurduğunu iddia etmişti, *bu* akıl almaz düzeyde bir aptallıktı ve onu *tamamen şaşkına* çevirmişti.

Harry çıplak bir fısıltıyla, "Bu konuda konuşamam," dedi. "Pek çoğu hakkında konuşamam. Keşke sana şeyi anlatabilseydim," sesi dalgalandı, "ama yapamam... Sanırım, eğer yardımı olacaksa, Profesör Quirrell'la artık öğle yemeğine çıkmayacağım..."

Harry ellerini yüzüne götürdü, sonra da gözlerini kapattı.

Hermione midesinin bulandığını hissetti. "Ağlıyor musun?" dedi

Hermione.

"Evet," dedi Harry, sesi biraz soluk soluğa çıkmıştı. "Başka kimsenin görmesini istemiyorum."

Küçük bir sessizlik oldu. Hermione yardım etmek istiyordu ama ağlayan bir çocuk için ne yapacağını bilmiyordu ve neler olduğunu da bilmiyordu; etrafında çok büyük şeyler oluyormuş gibi hissediyordu - hayır, Harry'nin etrafında - ve ne olduklarını bilseydi muhtemelen korkar, telaşlanır ya da başka bir şey olurdu, ama hiçbir şey bilmiyordu.

"Profesör Quirrell yanlış bir şey mi yaptı?" dedi sonunda.

"Artık onunla öğle yemeğine gidemememin nedeni bu değil," dedi Harry, ellerini gözlerine bastırmış, hâlâ o çıplak fısıltıyla. "Bu Müdür'ün kararıydı. Ama evet, Profesör Quirrell bana ona daha az güvenmeme neden olan bazı şeyler söyledi, sanırım..." Harry'nin sesi çok titrek çıkıyordu. "Şu anda kendimi biraz yalnız hissediyorum."

Hermione elini yanağına, Fawkes'ın dün ona dokunduğu yere koydu. O dokunuşu tekrar tekrar düşündü, belki de önemli olmasını, onun için bir şey ifade etmesini *istediği* için...

"Yardım edebileceğim bir yol var mı?" dedi.

Harry ellerinin arasından, "Normal bir şey yapmak istiyorum," dedi. "Hogwarts birinci sınıf öğrencileri için çok normal bir şey. Bizim gibi on bir ve on iki yaşındakilerin yapması gereken bir şey. Patlayan Şipşak oyunu falan oynamak gibi... Kartların olduğunu ya da kuralları falan bildiğini sanmıyorum."

"Şey... Aslında kuralları bilmiyorum..." dedi Hermione. "*Patladıklarını* biliyorum."

"Herhalde Gobstone'lar değildir, değil mi?" dedi Harry.

"Kuralları bilmiyorsun ve sana tükürüyorlar. Bunlar *çocuk* Oyunlar, Harry!"

Bir duraklama oldu. Harry ellerini yüzüne vurup sildi, sonra ellerini çekti; sonra da biraz çaresiz bir ifadeyle ona baktı. "Peki," dedi Harry, "bizim yaşımızdaki büyücüler ve cadılar oyun oynarken ne yaparlar?

Bilirsiniz, *bu* tür anlamsız aptalca oyunlar
bu yaşta oynamak için?"

"Seksek mi?" dedi Hermione. "İp atlama? Unicorn saldırısı mı? *I* Bilmiyorum, *ben* kitap okurum!"

Harry gülmeye başladı ve Hermione de *nedenini* tam olarak bilmese de onunla birlikte kıkırdamaya başladı, ama komikti.

"Sanırım biraz yardımı oldu," dedi Harry. "Aslında bence bir saat boyunca Gobstone oynamanın sağlayabileceğinden daha fazla yardımcı oldu, yani sen olduğun için teşekkürler. Ve ne olursa olsun, kimseye kalkülüs hakkında bildiğim her şeyi Obliviate ettirmeyeceğim. Ölürüm daha iyi."

" *Ne?*" dedi Hermione. "Neden - neden *bunu* yapmak isteyesin ki? "

Harry masadan kalktı ve yükselişi Sessizleştirme Büyüsü'nü bozduğu için arka plandaki gürültü yeniden yükseldi. "Biraz uykum var, o yüzden yatmaya ," dedi Harry, sesi artık sıradan ve alaycıydı, "etmem gereken bazı kayıp zamanlarım var, ama kahvaltıda görüşürüz, sonra da Bitkibilim'de, eğer sorun olmazsa. Tüm depresyonumu senin üzerine yıkmanın adil olmayacağından bahsetmiyorum bile. İyi geceler, Hermione."

"İyi geceler Harry," dedi, kafası karışmış ve telaşlanmış hissederek. "İyi rüyalar."

Harry bunu söylerken biraz sendeledi, sonra da birinci sınıfların yatakhanesine çıkan merdivenlere doğru ilerlemeye devam etti.

Harry çığlık atarsa kimseyi uyandırmamak için yatağının başucundaki Sessizleştirme Büyüsü'nü sonuna açtı.

Onu kahvaltıya uyandırmak için alarmını kurun (eğer o saate kadar zaten kalkmamışsa, eğer gerçekten uyuduysa).

Yatağa girdim, uzandım -

- yastığının altındaki yumruyu hissetti.

Harry yatağının üstündeki gölgeliğe baktı.

"Şaka yapıyor olmalısın..." diye mırıldandı nefesinin altından.

Harry'nin yatakta doğrulup, diğer çocuklardan gizlemek için battaniyeyi kendi üzerine ve yastığına çekmesi, düşük yoğunluklu bir *Lumos* atması ve yastığının altında ne olduğunu görmesi birkaç saniye sürdü.

Bir parşömen ve bir deste iskambil kağıdı vardı. Parşömende

şöyle yazıyordu,

Küçük bir kuş bana Dumbledore'un kafesinizin kapısını kapattığını söyledi.

Bu vesileyle, Dumbledore'un haklı olabileceğini kabul etmeliyim. Bellatrix Black bir kez daha dünyanın üzerine salındı ve bu hiçbir iyi insan için iyi bir haber değil. Dumbledore'un yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım.

Ama ne olur ne olmaz. Amerika'daki Salem Cadı Enstitüsü, ismine rağmen erkekleri de kabul ediyor. Onlar iyi insanlar ve ihtiyacınız olursa sizi Dumbledore'dan bile korurlar. Britanya'ya göre Dumbledore'un

Amerika'ya göç etme izni istiyor ama sihirli Amerika kabul etmiyor. Bu yüzden son olarak, Hogwarts'ın koğuşlarının dışına çıkın ve bu iskambil destesindeki Kupa Papazı'nı ikiye bölün.

Buna sadece en son aşamada başvurmanız gerektiğini söylemeye gerek yok.

Kendine iyi bak, Harry Potter.

- Noel Baba

Harry kâğıt destesine baktı.

Onu başka bir yere götüremezdi, şu anda değil, portkeyler burada çalışmıyordu.

Ama yine de onu alma, hatta bagajına saklama ihtimali bile onu tedirgin ediyordu...

Parşömeni *çoktan* almıştı, eğer bir tuzak söz konusuysa, bir tuzakla büyülenmiş olması da mümkündü.

Ama de.

"Wingardium Leviosa," diye fısıldadı Harry ve kâğıt paketini, çalar saatinin yatak başlığının bir cebinde durduğu yerin yanına . Bununla yarın ilgilenecekti.

Sonra Harry yatağına uzandı ve kendisini koruyacak bir Anka kuşu olmadan rüya görmek ve hesabını ödemek için gözlerini kapadı.

Korku dolu bir nefesle uyandı, çığlık atmadı, bu gece henüz çığlık atmamıştı ama battaniyesi birbirine dolanmıştı

Koştuğunu, loş gaz ışığıyla aydınlatılmış sonsuz uzunlukta metal bir koridor boyunca kendisini takip eden uzaydaki boşluklardan kaçmaya çalıştığını hayal ederken uyuyan formunun sarsıldığı yerden etrafını sarmıştı ve rüyasında bu boşluklara dokunmanın korkunç bir şekilde öleceği ve hala nefes alan bedenini arkasında boş bırakacağı anlamına geldiğini *bilmiyordu*, tek bildiği koşması, koşması ve peşinden kayan dünyadaki yaralardan kaçması gerektiğiydi -

Harry tekrar ağlamaya başladı, dehşetinden değil, arkasında biri yardım çığlıkları atarken, geri dönüp onu kurtarması, ona yardım etmesi için bağırırken kaçmış olmasıydı, yeniyordu, ölecekti ve rüyasında Harry ona yardım etmek yerine kaçmıştı.

"GİTME!" Ses, metal kapının arkasından çığlık halinde geldi. "Hayır, , hayır, gitme, götürme, götürme -"

Fawkes neden onun omzuna yaslanmıştı ki? Çekip gitmişti. Fawkes ondan nefret etmeliydi.

Fawkes Dumbledore'dan nefret etmeliydi. Çekip gitmişti.

Fawkes herkesten nefret etmeli -

Çocuk uyanık değildi, rüya görmüyordu, düşünceleri uyku ve uyanıklığı sınırlayan gölge topraklarda karmakarışık ve karışıktı, farkında olan zihninin kendine dayattığı güvenlik rayları, dikkatli kurallar ve sansürler tarafından korunmuyordu. O gölge ülkede beyni düşünecek kadar uyanmıştı ama başka bir şey harekete geçemeyecek kadar uykuluydu; düşünceleri özgürce ve vahşice dolaşıyor, benlik kavramıyla, uyanık benliğinin ne düşünmemesi gerektiğine dair idealleriyle kısıtlanmıyordu. İşte bu

beyninin rüyalarının özgürlüğü, benlik kavramı uyurken. Harry'nin yeni en kötü kabusunu tekrar tekrar görmekte özgürdü:

"Hayır, öyle demek istemedim, lütfen

ölme!" "Hayır, öyle demek istemedim,

lütfen ölme!" "Hayır, demek istemedim,

lütfen ölme!"

Kendinden nefret etmenin yanı sıra içinde bir öfke, korkunç sıcak bir gazap / buz gibi soğuk bir nefret, ona bunu yapan dünya için / kendisi için büyüdü ve Harry yarı uyanık halinde kaçışlar, ahlaki ikilemden çıkış yolları hayal etti, Kendini Azkaban'ın uçsuz bucaksız üçgen dehşetinin üzerinde süzülürken hayal etti ve daha önce Dünya'da duyulmuş hiçbir heceye benzemeyen bir büyü fısıldadı; fısıltılar gökyüzünde yankılandı ve dünyanın öbür ucundan duyuldu, ve bir anda tüm Ruh Emicileri parçalayan ve Azkaban'ın metal duvarlarını parçalayan, uzun koridorları ve tüm loş turuncu ışıkları paramparça eden nükleer bir patlama gibi gümüş Patronus ateşi patladı ve bir an sonra beyni orada insanlar olduğunu hatırladı, ve yarı rüya fantezisini, tüm mahkumların Azkaban'ın yanan enkazından sürüler halinde uçarken güldüklerini, uçarken gümüş ışığın uzuvlarına etlerini geri kazandırdığını gösterecek şekilde yeniden yazdı ve Harry yastığına daha çok ağlamaya başladı, çünkü bunu yapamazdı, çünkü o Tanrı değildi -

Hayatı, büyüsü ve bir rasyonalist olarak sanatı üzerine yemin etmişti, kutsal saydığı her şey ve tüm mutlu anıları üzerine yemin etmişti, yeminini etmişti, bu yüzden şimdi bir *şey yapmalıydı, bir şey yapmalıydı,* BİR *ŞEY YAPMALIYDI* -

Belki de anlamsızdı.

Belki de kurallara uymaya çalışmak anlamsızdı.

Belki de Azkaban'ı yakmışsındır.

Aslında bunu yapacağına yemin etmişti ve şimdi yapması gereken de buydu.

Azkaban'dan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacaktı, hepsi bu. Eğer bu Britanya'ya hükmetmek anlamına geliyorsa, tamam, eğer bu fısıldayacak ve tüm gökyüzünde yankılanacak bir büyü bulmak anlamına geliyorsa, her neyse, önemli olan Azkaban'ı yok etmekti.

taraf , kim olduğu buydu, işte oldu, bitti.

Uyanık zihni bunu bir cevap olarak kabul etmeden önce çok daha fazla ayrıntı isterdi ama yarı rüya halindeyken bu, yorgun zihninin tekrar uykuya dalmasına ve bir sonraki kâbusu görmesine izin vermek için yeterli bir çözüm gibi geldi.

Son Sonuçlar:

Korku dolu bir solukla uyandı, nefes alış verişinin kesilmesiyle havasız kaldığını hissetti ama ciğerleri hareket etmedi, dudaklarında sessiz bir çığlıkla uyandı ve ne gördüğünü anlayamadığı için hiçbir kelime, hiçbir kelime çıkmadı, *Gördüğü şeyi anlayamadı*, onun için çok büyüktü ve hala şekilleniyordu, bu şekilsiz şekle kelimeler koyamadı ve bu yüzden onu boşaltamadı, onu boşaltamadı ve bir kez daha masum ve bilmeyen oldu.

" kaç?" diye fısıldadı.

Altın mücevherli çalar saati, Müdürün verdiği güzel, büyülü ve pahalı çalar saat

Hogwarts'ta işe başladığında ona bir hediye olarak , "Sabah iki gibi. Uyumaya devam et."

Çarşafları terden sırılsıklamdı, gecelikleri terden sırılsıklamdı, yastığın yanından asasını aldı ve uyumaya geri dönmeye çalışmadan önce kendini temizledi, uyumaya geri dönmeye çalıştı ve sonunda başardı.

Sybill Trelawney uyumaya devam etti.

Omake Dosyaları 4, Alternatif Paraleller

Yatma saatinizi beş saat geçtiyseniz ve hala bunu okuyorsanız, biraz uyumanızı önerebilir miyim? Kurgu yarın da burada olacak... tabii başına *kötü* bir şey gelmezse ve ertesi sabah bu adreste sadece bir 404 olmazsa ve elinizde solup giden bir anıdan ve daha uzun süre uyanık kalıp hala şansınız varken okumaya devam etmediğiniz için sonsuz bir pişmanlıktan başka bir şey kalmazsa... ama hey, bu ne kadar olası?

Bu hikaye blog yazarak, tweet atarak, kulaktan kulağa, favorilere ekleyerek, forumlara ekleyerek ve listelere ekleyerek yayılıyor; ve unutmayın, sizden önceki okuyucular bunu yapmak için bir dakikanızı ayırmasaydı, muhtemelen bunu bulamayacaktınız. Eğer bu sizi motive etmek için yeterli değilse, şunu da eklememe izin verin: Eğer mantığın yayılmasına yardımcı olmazsanız, Hermione üzülecektir. Onun üzülmesini istemezsin, değil mi?

LessWrong nokta com'u ziyaret etmeyi ve bu kurgunun sadece bir gölgesi olduğu Dizileri okumayı unutmayın. *Fikrinizi Gerçekten Nasıl Değiştirirsiniz* dizisiyle başlamanızı tavsiye .

Ve şimdi, tüm evrenler yaratıcılarına ait olmak üzere, :

OMAKE DOSYALARI #4:

DIĞER HAYRAN KURGULARI

OKUYOR OLABILIRDIN

RASYONALİTENİN EFENDİSİ

Frodo bütün yüzlere baktı, ama yüzler ona dönük değildi. Divan'ın hepsi derin düşüncelere dalmış gibi kısık gözlerle oturuyordu. Frodo'nun üzerine büyük bir korku çöktü; sanki uzun zamandır öngördüğü ve boş yere hiç söylenmemesini umduğu bir kıyametin ilan edilmesini bekliyormuş gibiydi. Ayrıkvadi'de Bilbo'nun yanında dinlenmek ve huzur içinde kalmak için karşı konulmaz bir özlem tüm kalbini doldurdu. Sonunda bir çabayla konuştu ve sanki başka bir irade onun küçük sesini kullanıyormuş gibi kendi sözlerini duymaya şaşırdı.

"Yapamayız," dedi Frodo. "Yapmamalıyız. Görmüyor musun? Bu tam da Düşman'ın istediği şey. Bütün bunları önceden görmüştü."

Yüzler ona dönmüştü; Cüceler şaşkın, Elfler ; İnsanların sertlik vardı; Elrond ile Gandalf'ın bakışları kadar keskindi ki, Frodo neredeyse dayanamayacaktı. O zaman Yüzük'ü eline almamak çok zordu; takmamak, onlarla sadece Frodo olarak yüzleşmek ise daha da zordu.

"Bunu sorgulamıyor musun?" dedi Frodo, sesi rüzgâr gibi inceydi ve bir esinti gibi dalgalanıyordu. "Her şey bir yana, Yüzük'ü Mordor'a göndermeyi seçtin; merak etmen gerekmez mi? İşler nasıl bu noktaya geldi? Tüm seçimlerimiz arasında Düşmanımızın en çok istediği tek şeyi yapabileceğimizi mi?
Belki de Kıyamet Çatlakları Gandalf'ı, Elrond'u ve Glorfindel'i bir arada tutacak kadar güçlü bir şekilde korunuyordur; ya da belki de oranın Efendisi lavları soğutmuş, Yüzük'ü tuzağa düşürmek için ayarlamıştır, böylece atıldıktan sonra onu kolayca çıkarabilir..." O anda Frodo'nun aklına korkunç netlikte bir anı kara bir kahkaha geldi ve bunun *tam da* Düşman'ın yapacağı şey olduğunu düşündü.

yapmak. Aklına sadece düşünce geldi: *Eğer hükmetmek istiyorsam, bunu yapmak beni eğlendirir...*

Konsey içinde şüpheli bakışmalar oldu; Glóin, Gimli ve Boromir şimdi Elflere eskisinden daha şüpheci bakıyorlardı, sanki kelimelerden oluşan bir rüyadan uyanmış gibiydiler.

"Düşman çok akıllıdır," dedi Gandalf, "ve kötülüğünün terazisinde her şeyi incelikle tartar. Ama bildiği tek ölçü arzudur, güç arzusu; ve bu yüzden tüm kalpleri yargılar. Onun kalbine, Yüzük'e sahip olduğumuzda onu yok etmeye çalışabileceğimiz düşüncesi girmeyecektir -"

"Bunu düşünecektir!" diye haykırdı Frodo. Kelimeler bulmakta zorlanıyor, bir zamanlar kavrayışında mükemmel görünen, sonra eriyen kar gibi solan şeyleri anlatmaya çalışıyordu. "Eğer Düşman bütün düşmanlarının sadece güç arzusuyla hareket ettiğini düşünseydi - tekrar tekrar yanlış tahmin ederdi ve bu Yüzük'ün Yaratıcısı da bunu *görür*, bir yerlerde hata yaptığını bilirdi!" Frodo'nun elleri yalvarırcasına uzandı.

Boromir kıpırdandı ve sesi kuşkuluydu. "Düşman hakkında güzel konuşuyorsun," dedi Boromir, "onun biri için."

Frodo'nun ağzı çaresiz bir şaşkınlıkla açılıp kapandı; çünkü Frodo biliyordu, Adam'ın deli olduğunu biliyordu, ama söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Sonra Bilbo konuştu ve solgun sesi bütün odayı, hatta konuşmak üzere olan Elrond'u bile susturdu. "Frodo haklı, korkarım," diye fısıldadı yaşlı hobbit. "Hatırlıyorum, nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Kara Görüş'le görmenin. Hatırlıyorum. Düşman birbirimize güvenemeyeceğimizi düşünecek, aramızdaki daha zayıf olanların

Yüzük'ü yok et ki güçlü olan ona sahip olmasın. Gerçekten iyi olmayan birinin bile, sözde iyilik gösterisi yapmak için Yüzük'ü yok etmek için ağlayabileceğini biliyor. Ve Düşman böyle bir kararın bu konsey tarafından alınmasının imkânsız olduğunu düşünmeyecektir, çünkü görüyorsunuz, akıllı olduğumuza güvenmiyor." Yaşlı hobbitin boğazından fısıltılı bir kıkırdama yükseldi. "Ve eğer öyle olsaydı - neden, *yine* de Kıyamet Çatlakları'nı korurdu. Ona çok az maliyeti olurdu."

Şimdi Elfler'in ve Bilgeler'in yüzlerinde bile bir önsezi vardı; Elrond'un kaşları çatılmış, Gandalf'ın keskin kaşları çatılmıştı.

Frodo baktı, üzerine bir vahşilik, bir umutsuzluk çöktüğünü hissetti; ve kalbi zayıfladıkça görüşünün üzerine bir gölge çöktü, bir karanlık ve bir bocalama. Frodo gölgenin içinden Gandalf'ı gördü ve büyücünün gücünün zayıflık, bilgeliğinin de ahmaklık olduğu ortaya çıktı. Çünkü Frodo, Yüzük göğsünde ağırlaşıp sürüklenirken, büyücü Düşman'ın güçten başka hiçbir arzuyu anlamayacağından bahsederken Gandalf'ın tarih ve irfanı hiç düşünmediğini; Sauron'un Númenorlular'ı ihtişamlı günlerinde nasıl yere serip bozduğunu hatırlamadığını biliyordu. Tıpkı Düşman'ın iyi niyetli düşmanlarına *bakarak onları* anlamayı öğrenebileceğinin Gandalf'ın aklına gelmediği gibi...

Frodo'nun bakışları Elrond'a kaydı, ama orada umut yoktu, gölgeli görüntüde ne cevap, ne de kurtarma vardı; çünkü Elrond Isildur'un gitmesine izin vermiş, Yüzük'ü yok edilmesi gereken Kıyamet 'ndan bütün bu savaşa mal şekilde taşımıştı. Bunu Isildur'un kendi için değil, dostluk için de yapmamıştı; çünkü sonunda Yüzük Isildur'u öldürmüştü ve çok daha kötü kaderler onu takip edebilirdi. Ama Isildur'un eyleminden kaynaklanan Kıyamet, Elrond'a o belirsiz, belirsiz ve uzak görünürdü; ve yine de

Elrond'un kılıcının kabzasını Isildur'un kafasının arkasına indirmesinin kendisine maliyeti daha kesin ve daha yakın olurdu...

Frodo çaresizlik içindeymiş gibi Aragorn'a, bu konsey için seyahat giysilerini giymiş olan yıpranmış adama, hobbitlerle yumuşak bir şekilde konuşan kralların varisine bakmak için döndü. Ama Frodo'nun görüşü ikiye katlanmış gibiydi ve gölgeli ikinci görüntüde Frodo, gençliğinin büyük bir kısmını Elflerin arasında geçirmiş, altın ve mücevherlerin arasında mütevazı ve lekeli giysiler giymeyi öğrenmiş, bilgelikte onlarla boy ölçüşemeyeceğini bilen ve onların edemeyeceği bir tarzda onları alt etmeyi uman bir Adam gördü...

Yüzük'ün gözünde, ki bu Yüzük'ün kendi Yaratıcısı'nın gözüydü, tüm asil şeyler hilelere ve yalanlara, ışıksız gri ve karanlık bir dünyaya dönüştü. Gandalf, Elrond ya da Aragorn seçimlerini bilerek yapmamışlardı; dürtüler içlerindeki karanlık, gizli yerlerden, Yüzük'ün Frodo'nun görüşünde apaçık hale getirdiği kara gizli derinliklerden gelmişti. Kendi benliklerini ya da onları harekete geçiren güçleri bile kavrayamazken, Gölge'yi alt edebilecekler miydi?

"Frodo!" diye fısıldadı Bilbo'nun keskin sesi; Frodo kendine geldi ve elini göğsünde, boynunda kocaman bir taş gibi sürüklenen zincirinin üzerinde duran Yüzük'e doğru uzatarak durdu.

Tüm cevapların yattığı Yüzük'ü kavramak için yukarı uzanıyordu.

"Bu şeye nasıl dayandın?" Frodo Bilbo'ya fısıldadı, sanki bütün Divan onları izlediği halde odadaki tek ruhlar ikisiymiş gibi. "Yıllarca mı? Hayal bile edemiyorum."

"Onu sadece Gandalf'ın anahtarına sahip olduğu bir odada kilitli tutuyordum," dedi amcası, "ve onu açmanın yollarını düşünmeye başladığımda, aklıma Gollum geldi."

Masalları hatırlayan Frodo'nun içinden bir ürperti geçti. Puslu Dağlar'ın dehşetini, düşünmeyi, hep karanlıkta düşünmeyi; gölgelerden yönetmeyi ve tünelleri tuzaklarla doldurmayı; eğer Bilbo yüzüğü ilk kez takmasaydı tek bir cüce bile hayatta kalamazdı. Ve şimdi, demişti Elf Legolas onlara, Gollum Shire'a karşı ajanlarını göndermekten vazgeçmiş, sonunda dağlarını terk edip Yüzük'ü kendisi arayacak cesareti bulmuştu. İşte Gollum, Yüzük yok edilmezse Frodo'n da aynı kaderi paylaşacağı kişiydi.

Sadece Yüzük'ü yok etmenin bir yolu yoktu.

Gölge yapabilecekleri her hareketi önceden görmüştü. *Neredeyse* - Frodo hâlâ bunun nasıl yapıldığını, Gölge'nin böyle bir şeyi nasıl ayarladığını hayal bile edemiyordu - Konsey'i, Frodo ve Bilbo orada olmasaydı yapacakları gibi, Yüzük'ü üzerinde sadece küçük bir muhafızla doğrudan Mordor'a göndermeleri için *neredeyse* manevra yapmıştı.

Ve olası yenilgilerin en hızlısından vazgeçtikten sonra geriye kalan tek soru, kaybetmenin ne kadar süreceği idi. Gandalf çok gecikmişti, bu yürüyüşü başlatmak için çok gecikmişti. Keşke Bilbo seksen yıl önce yola çıkmış olsaydı, keşke Gandalf'ın zaten şüphelendiği şey Bilbo'ya söylenmiş olsaydı, keşke Gandalf'ın kalbi utanç verici bir şekilde yanılma ihtimalinden sessizce ürküp kaçmasaydı...

Frodo'nun eli göğsünde kasıldı; hiç düşünmeden parmakları tekrar Yüzük'ün asılı olduğu zincirin muazzam ağırlığına doğru yükselmeye başladı.

Tek yapması gereken Yüzük'ü takmaktı.

İşte o zaman her şey onun için netleşecek, yavaşlık ve çamur bir kez daha düşüncelerini terk edecek, tüm olasılıklar ve gelecekler onun için şeffaflaşacak, Gölge'nin planlarını görecek ve karşı konulmaz bir karşı hamle tasarlayacaktı -

- ve Yüzük'ü asla çıkaramayacaktı, bir daha değil, kendisine bırakılacak herhangi bir iradeyle değil. Frodo'nun o anlara dair sahip olduğu tek şey solan anılardı, ama bütün düşünce kulelerinin yıkılmasına izin vermenin ve bir kez daha sadece Frodo olmanın ölmek gibi bir şey olduğunu biliyordu. Ölüyormuş gibi hissetmişti, başka pek az şey hatırlasa bile Weathertop'un o kadarını hatırlıyordu. Ve eğer Yüzük'ü tekrar takacak olursa, parmağında ölmek, hayatına hâlâ kendisiyken son vermek daha iyi olacaktı; çünkü Frodo Yüzük'ü ikinci kez takmanın etkilerine dayanamayacağını biliyordu, sınırsız berraklığı kaybettikten sonra değil...

Frodo Konsey'in etrafına, zavallı, kayıp, lidersiz Bilgeler'e baktı ve Gölge'yi kendi güçleriyle yenemeyeceklerini biliyordu.

"Son bir kez daha takacağım," dedi Frodo, sesi kırık ve zayıftı, sonunda söyleyeceğini başından beri bildiği gibi, "bu Divan'ın cevabını bulmak için son bir kez, sonra başka hobbitler de olacak."

" *Hayır!* " diye haykırdı Sam'in sesi, diğer hobbit saklandığı yerden ileri atılmaya başlarken; Frodo bir Nazgûl kadar hızlı ve kesin bir hareketle altından Yüzük'ü çıkarırken bile; ve her nasılsa Bilbo çoktan orada durmuş ve parmağını sokmuştu bile.

Her şey Gandalf'ın asası bile işaret edemeden, Aragorn kılıcının kabzasını doğrultamadan oldu.

Cüceler şok içinde bağırdı ve Elfler dehşete kapıldı.

"Elbette," dedi Bilbo'nun sesi, Frodo ağlamaya başlarken, "şimdi görüyorum, sonunda her şeyi anlıyorum. Dinle, dinle ve çabuk ol, işte yapman gereken şey -"

CADI VE GARDIROP

Peter eleştirel bir gözle, yaylarıyla kamp kurmuş Sentorlara, uzun hançerleriyle Kunduzlara, ve zincir zırhlarıyla konuşan Ayılara baktı. Yetki ondaydı, çünkü Adem'in efsanevi oğullarından biriydi ve kendini Narnia'nın Yüce Kralı ilan etmişti; ama gerçek şu ki kamplar, silahlar ve muhafız devriyeleri hakkında pek bir şey bilmiyordu. Sonunda görebildiği tek şey hepsinin gururlu ve kendinden emin göründükleriydi ve Peter bu konuda haklı olduklarını ummak zorundaydı; çünkü kendi halkınıza inanamazsanız, kimseye inanamazsınız.

"Onlarla dövüşmek zorunda kalsaydım *beni* korkuturlardı," dedi Peter sonunda, "ama *onu* yenmek için... yeterli olur mu bilmiyorum. "

"Bu gizemli aslanın gerçekten ortaya çıkıp bize yardım edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Lucy. Sesi çok kısıktı, böylece etraflarındaki yaratıklardan hiçbiri duymayacaktı. "Yalnızca insanların bizi onun görevlendirdiğini düşünmelerine izin vermek yerine, ona gerçekten sahip olmak güzel olurdu, öyle değil mi?"

Susan başını salladı ve sırtındaki sadaktaki büyülü okları salladı. "Eğer gerçekten biri olsaydı," dedi Susan, "Beyaz Cadı'nın yüz yıl boyunca ülkeyi kışın kaplamasına izin vermezdi, değil mi?"

"Çok garip bir rüya gördüm," dedi Lucy, sesi daha da kısılmıştı, "hiçbir yaratığı organize etmek ya da savaşmaya ikna etmek zorunda değildik, sadece bu yere girdik ve aslan zaten buradaydı, tüm ordular toplanmıştı ve gidip Edmund'u kurtardı ve sonra onunla birlikte Beyaz Cadı'yı öldürdüğü o muazzam savaşa at sürdük."

"Rüyanın bir kıssadan hissesi var mıydı?" dedi Peter.

"Bilmiyorum," dedi Lucy, gözlerini kırpıştırarak ve biraz şaşkın görünerek. "Rüyamda her şey bir şekilde anlamsız görünüyordu."

"Bence belki de Narnia ülkesi sana şunu söylemeye çalışıyordu," dedi Susan, "ya da belki de sadece senin rüyaların sana şunu söylemeye çalışıyordu: Eğer gerçekten o aslan gibi bir insan olsaydı, *bizim* hiçbir *işimize* yaramazdı."

MY LITTLE PONY: ARKADAŞLIK BİLİMDİR

"Bana yanıldığımı açıkça söyleyen Applejack, *dürüstlüğün* ruhunu temsil ediyor*!* " Twilight Sparkle başını daha da yukarı kaldırdı, yelesi boynunun alacakaranlık gökyüzünde bir rüzgâr gibi dalgalanıyordu. "Pençesindeki dikeni öğrenmek için mantikora yaklaşan Fluttershy... *araştırma* ruhunu temsil ediyor*!* Korkunç yüzlerin sadece ağaç olduğunu fark eden Pinkie Pie*, alternatif hipotezler üretme* ruhunu temsil ediyor*!* Yılanın sorununu çözen Rarity, *yaratıcılık* ruhunu temsil eder*!*
Kalbinin arzusunun sahte teklifini gören Rainbow Dash... *analiz* ruhunu temsil ediyor*!* Keşif gezimize katılmayı kabul etmeden önce onu haklı olduğumuza ikna etmemizi sağlayan Marie- Susan, *akran değerlendirmesi* ruhunu temsil *ediyor!* Ve bu unsurlar

kalbinde yatan merak kıvılcımı, yedinci elementi - Bilim Elementini- yaratır."

Ortaya çıkan güç patlaması aysız bir gecede esen bir rüzgâr gibiydi, midilli ürkmeye bile fırsat bulamadan Marie-Susan'ı yakaladı ve hiçbiri şoktan ayağa kalkmaya fırsat bulamadan iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Elementlerin parçalandığı kürsünün ortasında duran karanlık şeyden, bir atın zorlukla fark edilebilen boşluk-siyah dış hatlarından, tüm kulakları aşan ve soğuk ateş gibi yanan, duyan her midillinin doğrudan beyninde çınlayan bir ses geldi:

Orada öylece durup bitirmene izin vermemi mi bekliyordun?

Twilight Sparkle, Marie-Susan'ın bulunduğu ve tek boynuzlu attan geriye hiçbir iz kalmayan boşluğa baktı. O - *o sadece - o* - zihninin gerisinde, duymadan, Nadirliğin çığlık attığının farkındaydı.

Bu bir parçalanma değildi, dedi Kâbus'un sesi. *Onu başka bir yere gönderdim.*

Rarity'nin çığlığı aniden kesildi.

Twilight Sparkle kendi çığlığının daha yeni başladığını hissetti. Yedi. Sorgulama Unsurlarını kullanmak için yedi midilli gerekiyordu. Herkes bilirdi ki, ne kadar dürüst, araştırmacı, şüpheci, yaratıcı, analitik ya da meraklı olursanız olun, çalışmanızı gerçekten Bilim yapan şey, sonuçlarınızı prestijli bir dergide yayınlamanızdı. Bunu herkes biliyordu. Aynı anda birden fazla Hakem Değerlendirmesi Unsuru olabilir miydi - başka bir tane bulmak ne kadar sürerdi - ve Kabus orada öylece durup bunu yapmalarına izin vermezdi -

"Nereye?" diye bağırdı Rainbow Dash. "Onu nereye koydun?"

Küçük midilliyi zavallı kız kardeşimi bağladığım yere, onun zavallı Güneş'inin kalbine koydum.

"Ölecek!" diye bağırdı Fluttershy, dehşet içinde Kabus'a bakarak. "Çok sıcak, yanacak!"

Oh, endişelenmeyin. Kabus'un gücü küçük dostunuzu çevreliyor, onu güvende ve serin tutuyor, yiyecek ve içecek olmadan hayatta kalmasını sağlıyor. Can sıkıntısından başka bir şey çekmeyecek...

Boşluk siyahı dış hat kürsüden indi, yavaşça, kasıtlı bir şekilde yürüyerek kalan altı midillinin yanından geçti.

...Kabus'un gücü kırılmadığı sürece. Örneğin kız kardeşimin harekete geçirmiş olabileceği ve sizin de bildiğiniz yedek planlarla. Bu durumda anında buharlaşacaktır. Arkadaşlık ne kadar güzel bir şey. Harika bir şantaj aracıdır. Sorgulama Unsurlarını güvende tuttuğunuzdan emin olun. Başka birinin onları benim üzerimde kullanmasını istemezsin, değil ?

"Hayır," diye fısıldadı Twilight Sparkle, dehşetin farkına varmaya başladığında.

SonraKâbus yanından geçip giderken ve ölümcül güç soğuk okşayışıyla onu fırçalarken, teninin her yerinde bir sürünme hissi.

Şimdi izin verirseniz, benim küçük midillilerim, hükmetmem gereken sonsuz bir gece var.

BERRAKLIĞIN IÇINDE SAKLI KÖY

"Yüzden fazla gölge klonunu ortaya çıkarmak için gereken hesaplama gücünü düşünün," dedi Uchiha dehası soğukkanlı ses tonuyla. "'Tesadüf' deyip her şeyi açıkladığını düşünmek bir mantık hatasıdır Sakura. 'Tesadüf' basitçe birinin görmezden geldiği verilere verdiği isimdir."

"Ama bu bir şans olmalı!" Sakura bağırdı. sarf ederek sesini sakinleştirdi ve mantıklı bir ninjadan beklenen dikkatli bir hassasiyete büründü; aşkının onun aptal olduğunu düşünmesini istemezdi. "Dediğin gibi, yüzden fazla Kage Bunshin kullanmak için gereken hesaplama gücü çok saçma. Büyük bir süper zeka seviyesinden bahsediyoruz. Naruto sınıfımızın sonuncusu. Bırakın süper zekayı, jounin seviyesinde bile zeki değil!"

Uchiha'nın gözleri parladı, sanki Smartingan'ını aktive etmişti. "Naruto birbirinden bağımsız hareket eden yüz klon ortaya çıkarabilir. Ham beyin gücüne sahip *olmalı*. Ancak, olağan koşullar altında, bir şey onun bu hesaplama gücünü verimli bir şekilde kullanmasını engelliyor... kendi içinde savaşan bir zihin gibi, belki? Artık Naruto'nun bir şekilde bir süperzekaya bağlı olduğuna inanmak için nedenimiz var ve yeni mezun bir genin olarak, o da bizim gibi on beş yaşında. On beş yıl önce ne oldu, Sakura?"

Sakura'nın bunu anlaması, hatırlaması bir an sürdü ve sonra anladı.

Dokuz Beyinli İblis Tilki'nin saldırısı.

Sadece büyük kulakları, büyük kuyruğu ve boncuk gibi kırmızı gözleri olan küçük, kemik beyazı bir yaratıktı. Sıradan bir tilkiden daha güçlü değildi, ateş püskürtmüyor ya da lazer gözleri parlamıyordu, çakrası ya da herhangi büyüsü yoktu ama zekâsı bir dokuz bin kat daha fazlaydı.

Yüzlerce kişi öldürülmüş, binaların yarısı harap olmuş, neredeyse tüm Beisugakure köyü yok edilmişti.

"Sence Kyubey Naruto'nun içinde mi saklanıyor?" Sakura söyledi. Bir an sonra, beyni otomatik olarak teorinin bariz sonuçlarını doldurmaya başladı. "Ve varoluşları arasındaki yazılım çatışması, onun neden zamanın yarısında saçmalayan bir aptal gibi davrandığını, ama yüz Kage Bunshin'i kontrol edebildiğini açıklıyor. Hah. Bu... çok mantıklı... aslında..."

Sasuke ona, kimsenin *onu* uyarmasına gerek kalmadan tüm bunları kendi başına çözmüş birinin kısa ve küçümseyici baş hareketini yaptı.

"Ano..." dedi Sakura. Sadece yıllar süren akıl sağlığı egzersizleri onun çığlık çığlığa paniğini pragmatik açıdan faydalı politika seçeneklerine kanalize etmişti. "Bunu... birilerine *söylememiz* gerekmez mi? Mesela önümüzdeki beş saniye içinde?"

"Yetişkinler zaten biliyor," dedi Sasuke duygusuzca. "Bu Naruto'ya yaptıkları muamelenin açık bir açıklaması. Hayır, asıl soru bunun Uchiha'yı nasıl alt ettiği..."

"Bunun nasıl uyduğunu hiç anlamıyorum -" diye başladı Sakura.

"Uygun *olmalı*!" Sasuke'nin sesinde çılgınca bir duygu titreşimi belirdi. "O adama bunu *neden* yaptığını sordum ve bana bunun cevabını öğrendiğimde *her şeyi* açıklayacağını *!* Şüphesiz *bu* da açıklanması gereken şeyin bir parçası olmalı!"

Sakura kendi kendine iç geçirdi. Kişisel hipotezi, Itachi'nin sadece kardeşini klinik paranoyaya sürüklemeye çalıştığı yönündeydi.

"Hey, çocuklar," dedi telsiz kulaklıklarından rasyonalite sensei'lerinin sesi. "Wave'de köprü inşa etmeye çalışan bir köy var ve kimsenin anlayamadığı bir sebepten dolayı köprü sürekli yıkılıyor. Öğlen kapılarda buluşalım. İlk C-dereceli analiz göreviniz için zamanı."

(*Bu şimdi Velorien tarafından yazılan _Lighting Up the Dark_ adlı genişletilmiş bir hayran kurgusuna ilham verdi.*)

ZİNCİRLİ ERDŐS

"Bunu nasıl yapabildin Anita?" dedi Richard, sesi çok gergindi. "Jean-Claude ile nasıl ortak bir makale yazarsın? *Yaşayan* ölüler *üzerinde çalışıyorsun*, onlarla makaleler üzerinde işbirliği yapmazsın!"

"Peki ya sen?" Tükürdüm. "Sylvie ile ortak bir makale yazdınız! *Senin* üretken olman sorun değil *de benim olmamam mı* sorun*?* "

"Ben *onun enstitüsünün başıyım*," diye homurdandı Richard. Üzerinden yayılan bilim dalgalarını hissedebiliyordum; öfkeliydi. "Sylvie ile çalışmak zorundayım, bu hiçbir şey ifade etmiyor! Kendi araştırmamızın özel olduğunu sanıyordum, Anita!"

"*Öyle,*" dedim, Richard'a bir şeyleri açıklayamadığım için kendimi çaresiz hissederek. Bir polimat olmanın heyecanını, bana açılan yeni dünyaları anlamıyordu. "Araştırmamızı kimseyle paylaşmadım -"

"Ama sen ," dedi Richard.

Bir şey söylemedim ama yüzümdeki ifadenin her şeyi anlattığını biliyordum.

"Tanrım, Anita, çok değişmişsin," dedi Richard. kendi üzerine çökmüş gibi görünüyordu. "Farkında mısın, canavarlar

Blake numaraları hakkında mı yapıyorsun? Eskiden her konuda senin ortağındım, şimdi ise Blake numarası 1 olan başka bir kurt adamım."

YILDIZLAR

"Bundan bıktım!" diye bağırdı Liono. "*Her hafta* bunu yapmaktan bıktım*!* Türümüz *yıldızlararası yolculuk* yapabilecek kapasiteye sahipti Panthro, bunun için gereken enerji miktarını *biliyorum*! Bir nükleer bomba inşa edememenin, bir asteroidi yönlendirememenin ya da bir *şekilde* o salağın piramidini havaya uçuramamanın hiçbir *yolu yok*!"

HE-MAN VE RASYONALİTENİN USTALARI

"Muhteşem gizli bilgi, sihirli kitabımı havaya kaldırıp şöyle dediğim gün bana açıklandı: *Bayes Teoremi'nin gücüyle!* "

FATE/SANE NIGHT

Ben düşüncelerimin özüyüm

İnanç benim bedenimdir

Ve seçim benim kanım

Binden fazla kararı gözden geçirdim Kaybetmekten

korkmadan

Ne de kazancın farkında

Birçok kez güncellemek için acıya dayandım

Gerçeğin gelmesini bekliyorum.

Bu belirsiz bir yoldur.

Bütün hayatım.

Sınırsız Bayes Çalışıyor!

RASYONELLIĞIN ADI

Bir gün efsane on bir yaşındaki çocuk - ejderhaların katili, kralların katili - gizemlerin çalışmasına girmek için Seçmen Şapka'ya yaklaşırken aklında tek bir düşünce vardı.

Ravenclaw dışında herhangi bir yer, Ravenclaw dışında herhangi bir yer, lütfen dışında herhangi bir yer...

Ama çok geçmeden eski keçe aletin ağzı alnının üzerinden kaydı -

"RAVENCLAW!"

Mavi giysiler içindeki masa onu alkışlamaya başladığında, önümüzdeki yedi yılı geçireceği korkunç masaya yaklaşırken, Kvothe kaçınılmaz olanı bekleyerek için için sızlamaya başlamıştı bile; ve kaçınılmaz olan neredeyse bir anda, tam da korktuğu gibi, daha doğru dürüst oturmaya fırsat bulamadan gerçekleşti.

"Demek öyle!" dedi büyükçe bir çocuk, çok zekice bir şey düşünmüş birinin mutlu ifadesiyle. "Kuzgun Kvothe, ha?"

TENGEN TOPPA GURREN RASYONALITE 40K

Bu çapraz geçiş için gerçekten muhteşem bir hikayem var, ancak bu marj çok dar.

FAYDACI ALACAKARANLIK

(Not: Alicorn'un bir Twilight fanfic'i yazdığını duyduktan sonra, ama _Luminosity_'yi okumadan önce yazıldı. Bizden biriyseniz bu çok açık).

"Edward," dedi Isabella şefkatle. Bir elini uzatıp onun soğuk, pırıl pırıl yanağını okşadı. "Beni hiçbir şeyden korumak zorunda değilsin. Bütün iyi ve kötü yanları listeledim, onlara tutarlı göreceli ağırlıklar verdim ve vampir olmanın faydalarının dezavantajlarından daha ağır bastığı çok açık."

"Bella," dedi Edward ve umutsuzca yutkundu. "Bella -"

"Ölümsüzlük. Mükemmel sağlık. Uyanan psişik güçler.
Bir kez mı hayvan kanıyla hayatta kalmak kolaydır. Güzellik bile Edward, güzel olmak için canını verecek insanlar var ve çirkin olmayı denemeden onlara sığ demeye cüret etme. Vampir kelimesinden korktuğumu mu sanıyorsun? Senin keyfi deontolojik kısıtlamalarından bıktım, Edward. Tüm insan türü senin eğlencene katılmalı ve sen tereddüt ederken bile binlerce insan ölüyor."

Sevgilisinin elindeki silah alnında soğuk duruyordu. Onu öldürmeyecekti ama yeterince uzun süre etkisiz hale getirecekti -

---

YASEMİN VE LAMBA

Yeni sokak çocuğu kozmik mavi varlığa hitap ederken Alaaddin'in yüzü hüzünlü ama kararlıydı

Son bir kez daha güçlendi, kısa bir süre önce tattığı zenginliği ve umudu arkadaşı uğruna geride bırakmaya hazırlandı. "Cin, üçüncü dileğimi tutuyorum. Senin için diliyorum -"

Gördüklerine inanamayarak ağzı açık bir şekilde olan bitene bakan Prenses Yasemin, felcinin üstesinden gelmeyi ve ölümcül cümlesini tamamlayamadan lambayı çocuğun elinden çekip almayı zar zor başardı.

"Affedersiniz," dedi Yasemin. "Alaaddin, sevgilim, çok tatlısın ama bir aptalsın, bunu biliyor musun? Cafer bu lambayı ele geçirdiğinde nasıl kendi üç dileğine sahip olduğunu fark etmedin mi - ah, boş ver. Cin, herkesin her zaman genç ve sağlıklı olmasını diliyorum, kimsenin istemediği halde ölmek zorunda kalmamasını diliyorum ve herkesin zekasının yılda 1 IQ puanı oranında kademeli olarak artmasını diliyorum." Lambayı Aladdin'e geri fırlattı. "Ne yapıyorsan ona geri dön."

RASYONALIST MEZRA

(LiveJournal'da **Histocrat**, 13389 numaralı gönderi, LessWrong'da **HonoreDB tarafından katkıda bulunulmuştur**)

(izin alınarak yeniden

yayınlanmıştır) HAMLET

İşgalci, bu garip şakayı bırak,

Kederimin körlüğünü ve iyi dostum Horatio'nun iyi

yüreğini acımasızca kullanan.

Ya da, eğer bu sevilen formun gerçek unvanına sahipseniz,

Söyle bana:

Altı yaşındayken ve askımdan yeni çıkmışken Kral

Hamlet'e hangi resmi sundum?

Hayalet

Tek boynuzlu bir attı postlara bürünmüş.

HAMLET

Ne?

Hayalet

beni

işaretle.

HAMLET

Baba,
yapacağım.

Hayalet

Benim saatim neredeyse geldi,

Kükürtlü ve eziyetli alevlere kendimi teslim

ettiğimde.

HAMLET

Azap mı çekiyorsun?

Hayalet

, herkes gibi. HAMLET

Her Danimarkalı gibi bana da bu öğretildi.

Yine de böyle bir kaprisin yüce Tanrı'ya yakışmadığını düşündüm.

Tanrı'nın seçilmiş rahipleri tarafından beklenmedik ölümlere maruz kalan herkes için,

Dünyanın kötü düzeni yüzünden cezalandırılmak için.

Hayalet

Ne dünya öldürdü beni, ne de herhangi bir kaza. HAMLET

Ne?

Hayale
t

Eğer sevgili babanı sevdiysen, İntikamını al onun

iğrenç ve doğaya aykırı cinayetinin. HAMLET

Aman
Tanrım.

Hayalet

Zamanım gittikçe kısalıyor. Hikayeyi dinlemek ister misin?

HAMLET

Hayır.

Hayale

t ne?

HAMLET

Sana olan sevgim beni ölümünün intikamını almaya

çağırıyor ama bu gece daha büyük suçların anlatıldığını

duydum.

Öldürülenlerin hepsi ve diğerleri de cehenneme

gidecekse, zamanları olsaydı kim itiraf ederdi,

Dengeli bir şekilde iyi olan insanlar Tanrı'nın

ellerinde korkunç bir şekilde acı çekiyorsa, o zaman

Tanrı'nın planına meydan okuyorum demektir.

İyi Ruh, perdenin ötesinde yaşayan biri olarak, biz

ölümlülerin kavramakta zorlandığı şeyleri biliyorsun.

Söyle bana: bir filter veya cihaz var mı,

Doğanın bilgisi dışında ama ölümün kendisinden

kaçılabilecek araçlarının dışında değil mi?

Hayalet

Cehennemden kaçmak mı

istiyorsun? HAMLET

Herkesi cehennemden kurtarmaya çalışıyorum!

ve cenneti de, çünkü deli Tanrımızın cennetinden şüpheleniyorum

Dünya'dan yaratacağım Cennet'in yanında önemsiz bir şey olabilir,

Ben onun ölümsüz kralı olduğumda.

Hayalet

Bu şeyler umurumda değil.

Ölüm ve cehennem tüm arzularımı yok etti, katilimden

intikam almak dışında.

HAMLET

Yemin etmediğin sürece intikamın alınmayacak:

Ben senin katilini öldürürsem, sen de bana

Bu sayede ölümü öldürebilirim.

Seni öldüren kişi çukurda sana katılacak,

Ve hepsi bu kadar. Cehennem'in saflarının daha fazla şişmesine izin .

Hayalet

Bitti. Kardeşim öldürüldüğünde, kulağıma zehri döken kişi,

O zaman senin içine değerli gerçeği dökeceğim:

Felsefe Taşı'nın yapımı. Bu taş sayesinde

herhangi bir insanı ölüme karşı bağışık hale getirmek ve daha fazlasını dönüştürmek için bir filter

Bu filterin tüm insanlığa sağlanmasını finanse etmek için ana metalden altına.

HAMLET

Gerçekten de felsefenin hayallerinin ötesinde hiçbir şey yoktur.

Bekle.

Öldürmem gereken adam, kral amcam mı? Hayalet

Ay, o ensestçi, o zina yapan canavar, Zekâsının

büyüsüyle, hain hediyeleriyle- HAMLET

Gerçekten de öyle yetenekleri var ki neredeyse umutsuzluğa kapılacağım,

onu öldürmek ve tahtına geçmek. Müthiş riskler için

müthiş bir savaş olacak. Tavsiyen var mı?

Bir horoz öter. Hayalet'ten çık.

(HonoreDB şimdi bunu tam bir e-kitaba genişletti)

(_Cennet İçin En Yanlış Vasiyet başlıklı: Prens Hamlet'in Trajedisi ve Felsefe Taşı_)

(makefoil dot com adresinden 3 dolara

temin edilebilir) (evet, gerçekten)

MOBY DICK VE RASYONALITE YÖNTEMLERİ

(LessWrong'da **Eneasz** tarafından aktarıldığı gibi)

"İntikam mı?" dedi tahta bacaklı adam. "Bir *balinadan mı?* Hayır, hayatıma devam etmeye karar verdim."

ALICE HER ŞEYİN BURADAN DAHA DA ÇILGIN OLDUĞU TOPRAKLARDA

(ilk olarak **braindoll** tarafından bu bölümün bir incelemesinde yazıldığı şekliyle, bazı ek düzenlemelerle birlikte)

Alice bankta kız kardeşinin yanında oturmuş kitap okuyordu. Kendisinden yaşça büyük birkaç arkadaşı vardı ve eğer nazikçe rica ederse, onun yaşındaki bir kız için uygun olduğu düşünülen çok fazla resim ve konuşma içermeyen kitapları ödünç vermekten genellikle mutluluk duyuyorlardı.

Sıcak günler genellikle uykulu ve aptal hissetmesine neden oluyordu, bu yüzden Alice düşünceli bir şekilde bir mendili ıslatmış ve boynunun arkasına . Yine de zihni (sanki sahibi bir anlığına gözlerini çıkarmış küçük bir kedi yavrusu gibi) dolaşmaya devam ediyordu ve papatya zinciri yapma zevkinin, kalkıp toplama zahmetinin yaklaşık 4/3'üne değeceğine karar vermişti ki bu yine de kitabını bırakmanın fırsat maliyetine eşit değildi, aniden pembe gözlü bir Beyaz Tavşan ona doğru koştu.

Bunda çok dikkate değer şey yoktu; hatta Alice, Tavşan'ın kendi kendine, "Ah canım! Aman Tanrım! Geç kalacağım!" Ama Tavşan gerçekten de *yeleğinin cebinden bir saat* çıkarıp ona baktıktan sonra aceleyle yoluna devam ettiğinde, Alice ani bir netlik ve korkuyla donakaldı, çünkü daha önce ne bir yelek cebi ne de ondan çıkarılacak bir saati olan bir tavşan görmüştü. Kendi kendine, "Ah, kahretsin," dedi (yüksek sesle söylemese de; bu alışkanlığını çoktan bırakmıştı, çünkü insanları

onu zaten ciddiye daha da az ciddiye alırlar). "Bunun ortalama bir tavşandan ne kadar daha meraklı olduğunu hemen fark etmediysem, o zaman bir şey merakımı engelliyor demektir ve bu da en meraklısıdır." Böylece sorularla yanıp tutuşarak tavşanın peşinden tarlaya koştu ve tam zamanında onun çitin altındaki büyük bir tavşan deliğinden aşağı fırladığını gördü.

GERÇEK DÜNYAYA HOŞ GELDİNİZ

(bunu göndermemi hatırlattığı için **dsummerstay'**e teşekkürler)

Uzun süre buna inanmadım. Ama sonra tarlaları kendi gözlerimle gördüm, ölülerin sıvılaştırılarak yaşayanlara damardan verilmesini izledim -

NEO *(kibarca)* : , lütfen. MORPHEUS:

Evet, Neo?

NEO: Elimden geldiğince uzun süre sessiz kaldım, ancak bu noktada konuşmam gerektiğini hissediyorum. İnsan vücudu hayal edebileceğiniz en verimsiz enerji kaynağıdır. Bir enerji santralinin termal enerjiyi elektriğe dönüştürme verimliliği, türbinleri daha düşük sıcaklıklarda çalıştırdıkça *azalır*. İnsanların yiyebileceği herhangi bir yiyeceğiniz olsaydı, onu insanlara yedirmektense bir fırında yakmak daha verimli olurdu. Ve şimdi bana onların *yiyeceklerinin yaşayanlara yedirilen ölülerin bedenleri* olduğunu mu söylüyorsunuz*?* Termodinamik yasalarını hiç duymadınız mı?

Termodinamik yasalarını nereden duydun Neo?

NEO: Lisede bir fen dersini geçebilmiş herkes termodinamik yasalarını bilmelidir!

MORPHEUS: Liseye nerede gittin Neo? (Duraklama.)

Matrix'te.

MORPHEUS: Makineler zarif yalanlar söyler.

(Duraklama.)

NEO *(küçük bir sesle)* : Lütfen gerçek bir fizik ders kitabı alabilir miyim?

Öyle bir şey yok Neo. Evren matematikle çalışmaz.

Bulaşıcı Yalanlar

Hermione Granger bir keresinde bir yerde, zayıf kalmanın anahtarlarından birinin yediğin yemeğe dikkat etmek, onu yerken kendini fark etmek ve böylece yemekten tatmin olmak olduğunu okumuştu. Bu sabah kendine tost yapmış, tostun üzerine tereyağı ve tereyağının üzerine tarçın koymuştu ve bu gerçekten de önündeki iyiliğin *farkına* varması için yeterli olmalıydı...

Hermione tarçının ya da tereyağının farkına varmadan, yemeğin ya da kendisinin yemekte olduğunun farkına varmadan bir lokma daha kızarmış ekmek yuttu ve, "Bunu tekrar anlatmayı deneyebilir misin? Hâlâ tamamen şaşkınım."

"Eğer bir Aydınlık Taraf Slytherin'i gibi düşünürsen, oldukça basit," dedi okulda sadece ikisi hariç herkesin artık onun gerçek aşkı olduğuna inandığı çocuk. Harry Potter'ın kaşığı dalgın dalgın kahvaltılık gevreğini karıştırıyordu; bu sabah pek fazla ısırık almamıştı, Hermione de görmemişti. "Dünyadaki her iyi şey kendi karşıtını da getirir.
Anka kuşları da istisna değildir."

Hermione tereyağlı ve tarçınlı tostundan fark ettirmeden bir ısırık daha aldı ve, "Fawkes'ın senin omzunda dolaşacak kadar iyi biri olduğunu düşündüğünü nasıl *anlamaz*? Bunu bir Kara Büyücü ile yapmaz! Yapmaz işte!"

Ve Fawkes'ın *kendi* yanağına dokunması konusunda kimseye bağırmamıştı, çünkü bunun doğru olmayacağını - bir anka kuşu size dokunduysa, bununla övünmemeniz gerekirdi, anka kuşu bunun *için* değildi.

Ama bunun Harry Potter'ın şeytana dönüştüğü ve Hermione Granger'ın onu takip ettiği söylentilerini bastıracağını *umuyordu*.

Ama olmadı.

Ve neden olmadığını gerçekten anlayamıyordu.

Harry mısır gevreğinden bir ısırık daha aldı, gözleri artık uzaklara dalmış, onunkilerle buluşmuyordu. "Şöyle düşün: Bir gün okula gitmiyorsun ve yalan söyleyip öğretmenine hasta olduğunu söylüyorsun. Öğretmen size bir doktor raporu getirmenizi söylüyor, siz de sahte bir rapor hazırlıyorsunuz. Öğretmen kontrol etmek için doktoru arayacağını söylüyor, sen de ona doktor için sahte bir numara veriyorsun ve aradığında doktor gibi davranması için bir arkadaşını buluyorsun -"

"*Ne* yaptın*?* "

Harry o sırada mısır gevreğinden başını kaldırdı ve şimdi gülümsüyordu. "Bunu gerçekten *yaptığımı* söylemiyorum, Hermione..." Sonra gözleri aniden mısır gevreğine kaydı. "Hayır. Sadece bir örnek. Yalanlar yayılır, demek istediğim bu. Onları örtbas etmek için daha fazla yalan söylemelisin, ilk yalanla bağlantılı olan her gerçek hakkında yalan söylemelisin. Yalan söylemeye *devam* edersen ve bunu örtbas etmeye çalışırsan, er ya da geç genel düşünce yasaları hakkında bile yalan söylemeye başlamak zorunda kalırsın.
Mesela birisi size işe yaramayan bir tür alternatif ilaç satıyor ve herhangi bir çift kör deneysel çalışma bunun işe yaramadığını doğrulayacaktır. Yani eğer birisi yalanı savunmaya *devam* etmek , deneysel yönteme inanmamanızı sağlamalıdır. Mesela, deneysel yöntem sadece *bilimsel* tıp türleri içindir, onlarınki gibi şaşırtıcı alternatif tıp için değil. Ya da iyi ve erdemli bir insan, kanıtlar ne derse desin, inanabildiği kadar güçlü bir şekilde inanmalıdır. Ya da gerçek

ve nesnel gerçeklik diye bir şey yoktur. gibi pek yaygın görüş sadece *hatalı* değil, epistemoloji karşıtıdır*, sistematik olarak* yanlıştır. Size gerçeği nasıl bulacağınızı söyleyen her rasyonalite kuralının tersine inanmanızı isteyen birileri vardır. Eğer bir kez yalan söylediyseniz, gerçek her zaman düşmanınızdır; ve dışarıda yalan söyleyen bir sürü insan var -" Harry'nin sesi kesildi.

"Bunun Fawkes ile ne ilgisi var?" dedi.

Harry kaşığını mısır gevreğinden çekti ve Baş Masa'nın bulunduğu yönü işaret etti. "Müdür'ün bir anka kuşu var, değil mi? Ve Wizengamot'un Baş Büyücüsü? Yani Lucius gibi politik muhalifleri var. Şimdi, Dumbledore'un bir anka kuşu var ve onların yok diye bu muhalefetin öylece pes edip teslim olacağını mı sanıyorsunuz? Fawkes'ın Dumbledore'un iyi bir insan olduğunun kanıtı olduğunu bile kabul edeceklerini mi sanıyorsunuz? Tabii ki hayır. Fawkes'ın iyi *biri olmadığını* söyleyecek *bir şeyler* uydurmaları gerek. *Önemli.* Mesela, anka kuşları sadece kötü olduğunu düşündükleri herkese doğrudan saldıran insanları takip eder, bu yüzden bir anka kuşuna sahip olmak sadece bir aptal ya da tehlikeli bir fanatik olduğunuz anlamına gelir. Ya da anka kuşları sadece saf Gryffindor olan insanları takip eder, bu yüzden Gryffindor diğer Hanelerin erdemlerine sahip değildir. Ya da bu sadece büyülü bir hayvanın ne kadar cesur olduğunuzu düşündüğünü gösterir, başka bir şey değil ve politikacıları buna göre yargılamak adil olmaz. Anka kuşunu inkar etmek için *bir şeyler* söylemek zorundalar. Bahse girerim Lucius'un yeni bir şey uydurmasına bile gerek kalmamıştır. Bahse girerim bunların hepsi daha önce, yüzyıllar önce, birinin omzuna ilk kez bir anka kuşu bindiğinden beri söyleniyordu ve başka biri insanların bunu kanıt olarak dikkate almamasını istiyordu. Bahse girerim Fawkes ortaya çıktığında bu zaten yaygın bir bilgelikti, sadece bir anka kuşunun kimi sevip sevmediğini hesaba katmak *garip* görünürdü. Bir Muggle gazetesi gibi olurdu.

Siyasi adayların bilimsel okuryazarlık seviyelerini ölçmek için test edilmesi. Bu evrende var olan her iyilik gücü, insanların onu göz ardı etmesinden ya da kendilerine ulaşamayacağı dar bir kutuya hapsetmesinden fayda sağlayan başka birileri vardır."

"Ama -" Hermione dedi ki. "Tamam, Lucius Malfoy'un neden kimsenin Fawkes'*ın* önemli olduğunu düşünmesini istemediğini anlıyorum ama neden kötü adam *olmayan* herkes buna *inanıyor*?"

Harry Potter küçük bir omuz silkti. Kaşığını tekrar mısır gevreğine daldırdı ve hiç ara vermeden karıştırmaya devam etti. "Neden her türlü alaycılık insanlara çekici geliyor? Çünkü bu bir olgunluk, gelişmişlik işareti gibi görünüyor, sanki her şeyi görmüş ve daha iyi biliyormuşsun gibi. Ya da bir şeyi küçümsemek kendini yüceltmek gibi geldiği için. Ya da kendilerinin bir anka kuşu yok, bu yüzden politik içgüdüleri onlara anka kuşları hakkında güzel şeyler söylemenin hiçbir avantajı olmadığını söylüyor. Ya da alaycı olmak, sıradan insanların bilmediği gizli bir gerçeği bilmek gibi hissettirdiği için..." Harry Potter Baş Masa'ya doğru baktı ve sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşene kadar alçaldı. "Bence belki de yanlış anladığı şey bu - diğer her şey hakkında alaycı ama alaycılığın kendisi hakkında değil."

Hermione hiç düşünmeden baş masaya doğru baktı ama Savunma Profesörü'nün koltuğu Pazartesi ve Salı günleri olduğu gibi hâlâ boştu; Müdire Yardımcısı daha önce Profesör Quirrell'ın bugünkü derslerinin iptal edildiğini bildirmişti.

Daha sonra, Harry birkaç lokma pekmezli tart yiyip masadan kalktığında, Hermione tesadüfen yakınlarda yemek yiyen ama kesinlikle kulak misafiri falan olmayan Anthony ve Padma'ya baktı.

Anthony ve Padma ona dönüp baktılar.

Padma tereddütle, "Bana mı öyle geliyor yoksa Harry Potter son birkaç gündür daha *karmaşık* bir kitap gibi konuşmaya mı başladı? Yani, onu çok uzun zamandır dinlemiyorum -"

"Sadece sen değilsin," dedi Anthony.

Hermione bir şey söylemedi, ama giderek endişelenmeye başlamıştı. Anka kuşu gününde Harry Potter'a her ne olduysa, bu onu değiştirmişti; artık onda yeni bir şeyler vardı. Soğuk değil, ama *sert.*
Bazen onu pencereden dışarı, görünürde hiçbir şeye bakmazken yakalıyordu, yüzünde acımasız bir kararlılık ifadesi vardı. Pazartesi günü Herboloji dersinde Venüs Ateş Kapanı kontrolden çıkmış, Profesör Sprout Alev Donduran Büyü diye bağırırken Harry Terry'yi bir ateş topunun önünden çekmişti; Harry yerden kalktığında ilginç bir şey olmamış gibi yerine geri dönmüştü. Ve aynı Pazartesi günü, Biçim Değiştirme sınavında ilk kez Harry'den daha iyi bir puan aldığında, Harry dişlerini gıcırdatmak yerine onu tebrik etmek istercesine gülümsemişti; ve... bu onu *çok* rahatsız etmişti .

Harry'nin...

...ondan uzaklaşıyordu...

"Birdenbire çok *daha yaşlı* görünmeye başladı," dedi Anthony. "Gerçek bir yetişkin gibi değil, *Harry'*yi bir yetişkin olarak hayal edemiyorum, ama sanki aniden *dördüncü sınıf versiyonuna* dönüştü... her *neyse*."

"Pekâlâ," dedi Padma. Çikolata aromalı bir çöreğin üzerine çörek aromalı krema sürdü. "Sanırım

Ejderha ve Günışığı bir sonraki savaşta ittifak yapsa iyi olur yoksa Bay Harry Potter bizi *ezip* geçecek. Geçen sefer müttefiktik ve o zaman bile Kaos neredeyse kazanıyordu -"

"Evet," dedi Anthony. "Haklısınız, Bayan Patil. Ejder General'e sizinle görüşmek istediğimizi söyleyin -"

"Hayır!" dedi Hermione. "Bir şansımız olsun diye General Potter'a karşı birlik olmamız *gerekmez*. Bu hiç mantıklı değil, özellikle de artık kimse Muggle eşyaları kullanamadığına göre. Her orduda hâlâ yirmi dört asker var."

Ne Padma ne de Anthony buna bir şey söyledi.

Tak-tak, tak-tak. "İçeri gelin Bay

Potter," dedi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Harry Potter aralıktan süzülerek onun ofisine girdi; bir eliyle kapıyı arkasından itti ve şimdi masasının önünde duran minderli sandalyeye sözsüzce oturdu. O sandalyeyi o kadar sık şekil değiştirmişti ki, bazen herhangi bir asa hareketi, büyü ya da bilinçli bir niyet olmadan ruh halini yansıtacak şekilde şekil değiştiriyordu. Şu anda o sandalye derin bir yastığa dönüşmüştü, öyle ki Harry oturduğunda sanki sandalye onu kucaklıyormuş gibi gömüldü.

Harry fark etmemiş gibiydi. Çocukta sessiz bir kararlılık havası vardı; gözleri Harry'ninkilere sabit bir şekilde kilitlenmiş ve bir an bile ayrılmamıştı. "Beni sen mi çağırdın?" dedi çocuk.

"Evet," dedi Profesör McGonagall. "Size iki iyi haberim var Bay Potter. Birincisi - Bay Potter'la tanıştınız mı?

Rubeus Hagrid, hiç mi? Bahçe bekçisi mi? Ailenizin eski bir arkadaşıydı."

Harry tereddüt etti. Sonra, "Mr Hagrid buraya geldikten sonra benimle biraz konuştu," dedi Harry. "Sanırım okuldaki ilk haftamın Salı günüydü. Gerçi ailemi tanıdığını söylemedi. O zaman sadece Yaşayan Çocuk'a kendini tanıtmak istediğini düşünmüştüm... acaba gizli bir amacı mı vardı? Öyle bir tipe benzemiyordu..."

"Ah..." dedi. Düşüncelerini toparlaması bir anını aldı. "Uzun hikâye Bay Potter, ama Bay Hagrid elli yıl önce haksız yere bir öğrenciyi öldürmekle suçlandı. Bay Hagrid'in asası kırıldı ve okuldan atıldı. Daha sonra, Profesör Dumbledore Müdür olduğunda, Bay Hagrid'e burada Yer ve Anahtar Bekçisi olarak bir yer verdi."

Harry'nin gözleri dikkatle onu izledi. "Hogwarts'ta en son elli yıl önce bir öğrencinin öldüğünü söylemiştin ve Seçmen Şapka'nın gizli mesajını en son elli yıl önce birinin duyduğundan emindin."

Hafif bir ürperti hissetti -Müdür ya da Severus bile bu bağlantıyı bu kadar çabuk kuramayabilirdi- ve, "Evet, Bay Potter. Birisi Sırlar Odası'nı açmış ama buna inanılmamış ve bunun sonucunda meydana gelen ölümden Bay Hagrid sorumlu tutulmuş. Ancak Okul Müdürü Seçmen Şapka'daki ek büyünün yerini tespit etti ve bunu Wizengamot'un özel bir paneline gösterdi. Sonuç olarak, Bay Hagrid'in cezası iptal edildi - aslında daha bu sabah - ve yeni bir asa edinmesine izin verilecek." Tereddüt etti. "Biz... henüz Bay Hagrid'e
Bundan Hagrid'i haberdar edin, Bay Potter. Bu kadar uzun süre sonra ona boş yere umut vermemek için iş bitene kadar bekledik. Bay Potter... Bay Hagrid'e ona yardım edenin siz olduğunu miyiz acaba?"

Onun gözlerindeki tartı bakışını gördü -

"Sen bebekken Bay Hagrid'in seni kucağına aldığını hatırlıyorum," dedi. "Sanırım bunu bilmek onu çok mutlu ederdi."

Yine de Harry'nin yüzünde, Rubeus'un işine yaramayacağına karar verdiği anı görebiliyordu.

Harry başını salladı. "Birinin bu yılki öğrenciler arasında bir Parselmouth olduğunu anlaması yeterince kötü," dedi Harry. "Bence her şeyi mümkün olduğunca gizli tutmak daha ihtiyatlı olur."

James'i ve Lily'yi hatırladı; James zengin bir evin veliahtı, Lily çiçeği burnunda bir Charms Mistress ve Rubeus da asası kırılmış bir yarı-dev olmasına rağmen, bu iri, blöfçü adamın onlara sunduğu dostluğa karşılık vermekte hiç tereddüt etmemişlerdi...

"Yararlı olmasını beklemediğiniz için mi, Bay Potter?" Bir sessizlik

oldu. Bunu yüksek sesle söylemeyi düşünmemişti.

Harry'nin yüzünden hüzün geçti. "Muhtemelen," dedi Harry sessizce. "Ama onunla anlaşabileceğimizi sanmıyorum, ya sen?"

Boğazına bir şey takılmış gibiydi.

"İnsanları kullanmaktan bahsetmişken," dedi Harry. "Görünüşe göre yakın zamanda bir Karanlık Lord'la savaşa gireceğim. Hazır ofisinizdeyken, uyku döngümün günde otuz saate çıkarılmasını rica ediyorum.
Neville Longbottom düello yapmaya başlamak istiyor, ona öğretmeyi teklif eden yaşlı bir Hufflepuff var ve beni de davet ettiler. Ayrıca öğrenmek istediğim başka şeyler de var - ve eğer siz ya da Müdür güçlü bir büyücü olmak için özellikle bir şey gerektiğini düşünüyorsanız

Büyüdüğümde bana haber verin. Lütfen Madam Pomfrey'i uygun iksiri ya da her ne yapması gerekiyorsa onu yapması için yönlendirin -"

" *Bay Potter!* "

Harry'nin gözleri doğrudan onunkilere baktı. "Evet, Minerva? Bunun senin fikrin olmadığını biliyorum, ama Müdür'ün beni kullanmasına rağmen hayatta kalmak istiyorum. Lütfen buna engel olma."

Bu onu neredeyse kırıyordu. "Harry," diye fısıldadı çıplak bir sesle, "çocuklar böyle *düşünmek* zorunda kalmamalı!"

"Haklısın, büyümemeliler," dedi Harry. "Gerçi *pek* çok çocuk çok erken büyümek zorunda kalıyor, sadece ben değil; ve böyle çocukların çoğu muhtemelen beş saniye içinde benimle yer değiştirirdi. Kendime acıyacak değilim Profesör McGonagall, dışarıda gerçekten başı dertte olan insanlar varken ve ben onlardan biri değilken."

Sertçe yutkundu ve "Bay Potter, günde otuz saat çalışırsanız - yaşlanırsınız*,* daha hızlı yaşlanırsınız -" dedi. *Albus gibi.*

"Ve beşinci yılımda Hermione'yle aynı fizyolojik yaşta olacağım," dedi Harry. "*O kadar* da korkunç görünmüyor." Harry'nin yüzünde şimdi alaycı bir gülümseme vardı. "Dürüst olmak *gerekirse*, Karanlık Lord olmasaydı bile bunu isterdim herhalde.
Büyücüler bir süre daha yaşarlar ve ya büyücüler ya da Muggle'lar muhtemelen önümüzdeki yüzyılda bunu daha da uzatacaklardır. Bir güne mümkün olduğunca çok saat sığdırmamam için hiçbir neden yok. Yapmayı planladığım şeyler var ve bunların çabucak halledilmesi iyi olur."

Uzun bir duraklama oldu.

"," dedi Minerva. Neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. Sesini yükseltti. "Pekâlâ, Bay Potter, Müdür'e soracağım, o da kabul ederse bu iş olacak."

Harry'nin gözleri bir an için kısıldı. "Anlıyorum. O zaman lütfen Müdür'e, Godric Gryffindor'un son sözlerinde, kendisi için doğru olan buysa, başka kimseye, Hogwarts'taki en genç öğrenciye bile yanlış seçim yapmasını söylemeyeceğini söylediğini hatırlatın."

Ve içi boş bir hisle Albus'un bunu durdurma, herhangi bir şeyi durdurma şansının yok olup gittiğini biliyordu. Cameron Edward'ın çok genç olduğuna itiraz ettiğinde, sonra Peter Pevensie'nin çok genç olduğuna itiraz ettiğinde ve en sonunda itiraz etmekten vazgeçtiğinde Albus ona böyle söylemişti. "Bunu size kim söyledi, Bay Potter?" *Albus değil - elbette Albus hiçbir öğrenciye böyle bir şey* söylemezdi -

"Son zamanlarda çok okuyorum," dedi Harry. Bedeni onu saran sandalyeden kalkmaya başladı, sonra durdu. "İkinci iyi haberi sorabilir miyim?"

"Oh," dedi. "Ah - Profesör Quirrell uyandı ve yapabileceğinizi söylüyor -"

Hogwarts reviri, şatonun tam ortasında yer alıyor gibi görünmesine rağmen dört bir yanı ışıklandırılmış, pırıl pırıl açık bir alandı. Uzun sıralar halinde dizilmiş beyaz yataklardan şu anda sadece üçü doluydu. Biri daha büyük bir oğlan, diğeri daha büyük bir kız, her ikisi de gözleri kapalı, hareketsiz yatıyordu, muhtemelen bilinçsiz ve büyüyle bağlıydılar, bir iyileştirme büyüsü ya da iksir vücutlarını rahatsız edici şekillerde yeniden yapılandırıyordu; üçüncü kişi ise yatağının etrafına perde çekmişti,

Bu da muhtemelen iyi bir şeydi. Madam Pomfrey onu sertçe itip aval aval bakmamasını söylemişti ve Harry'nin kendine bazı insanların hâlâ Yaşayan Çocuk'un kim olduğunu bilmediğini sertçe hatırlatması gerekmişti - ya öyle ya da Madam Pomfrey'nin kimliği kendi hastanesi üzerindeki mutlak hâkimiyetine bağlıydı, vesaire, her neyse.

Sıra sıra dizilmiş yatakların arkasında, saatlerce değil günlerce kalacak, ancak durumları St. Mungos'a nakledilmelerini gerektirmeyen hastaların tutulduğu özel odalara açılan beş kapı vardı.

Penceresiz, ışıksız, masif taş duvarlardan birinin üzerindeki tek bir dumansız meşale dışında ışıksız; işte orta kapının arkasındaki oda buydu. Harry, profesörlerin Hogwarts'tan kendisini değiştirmesini isteyip isteyemeyeceklerini ya da revirde ışıktan hoşlanmayanlar için her zaman böyle bir oda olup olmadığını merak etmişti.

Odanın ortasında, duvarlarla aynı gri mermerden oyulmuş gibi görünen iki eşit karyola arasında, sigara içilmeyen fener ışığında belli belirsiz turuncumsu görünen beyaz bir hastane yatağı duruyordu; ve bu yatağın içinde, beyaz bir çarşafı kalçalarına kadar çekmiş ve hastane önlüğü giymiş olan Profesör Quirrell, sırtını yatağın başlığına hafifçe dayamış olarak oturuyordu.

Savunma Profesörü yaralanmamış görünse bile, Profesör Quirrell'ı Madam Pomfrey'in yataklarından birinde görmenin korkutucu bir yanı vardı. Profesör Quirrell'in Severus'un ellerinde kendi yenilgisini kasten ayarladığını, böylece Azkaban'daki gücünü toparlamak için kendine bir bahane yarattığını bilse bile. Harry daha önce hiç kimsenin hastane yatağında ölmesini izlememişti, ama çok fazla film izlemişti. Bu bir imaydı.

ölümlüydü ve Savunma Profesörünün ölümlü olmaması gerekiyordu.

Madam Pomfrey Harry'ye hastasını rahatsız etmesinin kesinlikle yasak olduğunu söylemişti.

Harry, teknik olarak itaatle ilgili hiçbir şey söylemeyen "Anlıyorum," demişti.

Yaşlı ve sert şifacı daha sonra dönüp Profesör Quirrell'a kesinlikle kendini fazla yormaması ya da... kendini üzmemesi gerektiğini söylemeye başladı.

Madam Pomfrey sözünü kesti, aceleyle arkasını döndü ve odadan kaçtı.

Harry, kaçan başhekimin arkasından kapı kapandıktan sonra, "Fena değil," diye gözlemledi. "Bir ara bunu nasıl yapacağımı öğrenmeliyim."

Profesör Quirrell kesinlikle mizah içermeyen bir , sesi her zamanki kuruluğundan çok daha kuru bir şekilde, "Sanatsal eleştiriniz için teşekkür ederim, Mr.
Potter."

Harry soluk mavi gözlere baktı ve Profesör Quirrell'in çok güzel göründüğünü düşündü...

...daha yaşlı.

Belli belirsizdi, Harry'nin hayal gücünden ya da zayıf ışıktan kaynaklanmış olabilirdi. Ama Quirinus Quirrell'in alnının üstündeki saçlar biraz çekilmiş, kalanlar incelmiş ve grileşmiş olabilirdi, kafasının arkasında zaten görünen kellik ilerlemişti. Yüzü biraz çökmüş olabilir.

Soluk mavi gözleri keskin ve yoğun kalmıştı.

"Harry sessizce, "Seni sağlıklı gördüğüme sevindim," dedi.

"Görünüş aldatıcı olabilir elbette," dedi Profesör Quirrell. Parmaklarıyla bir fiske vurdu ve eli hareketi bitirdiğinde asasını tutuyordu. "O kadının buna benden el koyduğunu düşündüğüne inanabiliyor musun?"

Savunma Profesörü o sırada altı efsun söyledi; Mary'nin Odası'ndaki önemli konuşmalarını korumak için kullandığı otuz efsundan altısı.

Harry kaşlarını kaldırdı, sessizce sorguluyordu.

"Şimdilik elimden gelen bu kadar," dedi Savunma Profesörü. "Yeterli olacağını umuyorum. Yine de bir atasözü vardır: Bir şeyin duyulmasını istemiyorsan, onu söyleme.
Bunun tam geçerli olduğunu düşünün. Beni görmeye çalıştığınız ?"

"Evet," dedi Harry. Durdu, düşüncelerini toparladı. "Müdür ya da herhangi biri sana artık öğle yemeğine gidemeyeceğimizi söyledi mi?"

Savunma Profesörü, "Buna benzer bir şey," dedi. Ve yüz ifadesini değiştirmeden, "Elbette bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi.

"Aslında bundan daha uç bir durum," dedi Harry. "Süresiz olarak Hogwarts'a ve arazisine hapsedildim. Bir muhafız ve iyi bir neden olmadan ayrılamam. Yaz boyunca eve gidemeyeceğim, belki de bir daha hiç gidemeyeceğim. Bu konuda seninle konuşmayı umuyordum."

Bir duraklama oldu.

Savunma Profesörü kısa bir iç çekiş gibi bir nefes verdi ve "Müdire Yardımcısının beni ihbar etmeye kalkışan herkesi bizzat öldüreceği gerçeğine güvenmek zorundayız. Bay Potter, bu konuşmayı hızlı bir şekilde sonuçlandırabilmemiz için rayında tutmak niyetindeyim, anlaşıldı mı?"

Harry başını salladı ve -

Optik spektrumun kırmızımsı ucuna doğru gölgelenen tek fenerin ışığında, yılanın yeşil pulları pek yansıtıcı değildi ve mavi-beyaz bantlar da yansıtıcı değildi. Bu ışıkta yılan karanlık görünüyordu. Daha önce gri çukurlar gibi görünen gözler şimdi meşale ışığını yansıtıyor ve yılanın geri kalanından daha parlak görünüyordu.

" *Öyle mi?*" diye tısladı zehirli yaratık. "*Ne söylemek istiyordun?* "

Ve Harry tısladı, "*Sschoolmasster o kadının eski Lordunun onu prisson'dan kaçıran kişi olduğunu düşünüyor*"

Harry bu kez iyice düşünmüş, Profesör Quirrell'a *sadece* Müdür'ün buna inandığını söylemeye karar vermişti; Voldemort'u Harry'nin anne babasının üzerine salan kehanetten ya da Müdür'ün Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nı yeniden kurduğundan söz *etmeyecekti*... bu bir riskti, önemli bir , ama Harry'nin bu konuda bir müttefike ihtiyacı vardı.

" *Birinin yaşadığına inanıyor mu?* " dedi yılan sonunda. Bölünmüş, iki çatallı dili hızla bir o yana bir bu yana titredi, alaycı bir yılan kahkahası attı. *"Nedense hiç şaşırmadım.* "

" *Evet,*" diye tısladı Harry kuru bir sesle*, "çok heyecan verici, eminim. Ama şimdi güvenlik için önümüzdeki altı yıl boyunca Hogwarts'ta tıkılıp kaldım! Gerçekten de güç arayacağıma karar verdim; ve hapsedilmek bunun için yararlı değil. Okul yöneticisini Karanlık Lord'un henüz uyanmadığına, kaçışın başka bir gücün işi olduğuna ikna etmeliyim -*"

Yine yılanın dilinin hızlı titreşimi; yılansı kahkaha bu sefer daha güçlü, daha kuruydu. " *Amatör aptallıklar.* "

" *Pardon?* " diye tısladı Harry.

" *Bir hata gördüğünüzde geri almayı, zamanı başa döndürmeyi düşünürsünüz. Yine de kum saatleriyle bile zaman geri alınamaz. Bunun yerine ilerlemelisin. Başkalarını yanlış düşündüklerine ikna etmeyi düşünüyorsun. Onları haklı olduklarına ikna etmek çok daha kolay. Öyleyse düşün evlat: Hangi yeni olay okul müdürünün senin bir kez daha güvende olduğuna karar vermesine ve aynı anda diğer gündemini ilerletmesine neden olabilir?"*

Harry şaşkın şaşkın yılana baktı. Zihni bilmeceyi anlamaya ve çözmeye çalıştı -

" *Açık değil mi?* " diye tısladı yılan. Dili yine alaycı bir kahkaha attı. " *Kendinizi özgür kılmak, Britanya'da güç kazanmak için Karanlık Lord'u tekrar yenmeniz gerekiyor.* "

Kırmızımsı turuncu renkte titreyen meşale ışığında yeşil bir yılan beyaz bir hastane yatağının üzerinde sallanırken, çocuk yılanın gözlerindeki köze bakıyordu.

" *Öyleyse,*" dedi Harry sonunda. *"Neyin önerildiği konusunda açık olalım. Karanlık Lord'a karşı bir imposstor kurmamızı öneriyorsun."*

" *Onun gibi bir şey. Kurtardığımız kadın işbirliği yapacak, onun yanında görüldüğünde daha ikna edici olacaktır.* " Daha alaycı bir dil sürçmesi. " *Hogwarts'tan halka açık bir yere kaçırılıyorsunuz, birçok tanık var, gardiyanlar koruyucuları dışarıda tutuyor. Karanlık Lord, yıllarca ruh olarak dolaştıktan sonra nihayet fiziksel formuna kavuştuğunu açıklıyor; daha da büyük bir güç kazandığını, sizin bile durduramayacağınızı söylüyor*
Şimdi. Düello teklif ediyor. Koruyucu Büyüyü bozdurursun, Karanlık Lord sana güler ve can yiyici olmadığını söyler. Cassts Öldüren Laneti sana fırlatır, sen engellersin, izleyiciler Karanlık Lord'un patladığını görür -"

" *Casst Öldüren Lanet mi?* " Harry kuşkuyla tısladı. "*Bana mı? Yine mi? İkinci kez mi? Kimse Karanlık Lord'un bu kadar aptal olabileceğine inanmaz* -"

" *Sen ve ben bu ülkede bunu fark edebilecek sadece iki kişiyiz,*" *diye* tısladı yılan. *"Bu konuda bana güven, evlat.* "

" *Ya üçüncü bir gün olursa?* "

Yılan düşünceli bir şekilde sallandı. "*İstersen oyun için farklı bir senaryo yazabilirim. Senaryo ne olursa olsun, Karanlık Lord'un tekrar geri dönme olasılığını açık bırakmalısınız - ulus onları korumak için hala size bağımlı olduklarını düşünmelidir.* "

Harry yılanın gözlerindeki kırmızı titreşimli çukurlara baktı. "*Eee?* "

diye tısladı sallanan form.

Savunma Profesörünün komplolarına ve aldatmacalarına *ikinci* kez katılmanın, ilk hatayı örtbas etmek için *daha* da karmaşık bir yalan uydurmanın ve herhangi birinin gerçeği keşfetmesi durumunda *başka bir* ölümcül güvenlik açığı yaratmanın *tam olarak* aynı türden olacağı açıktı.

Karanlık Lord'un Öldüren Lanet'i tekrar kullanması kadar aptalca bir şey olamazdı. Hufflepuff tarafının bunu bile gerek yoktu, Harry bunu kendi zihinsel sesiyle düşündü.

Ancak son deneyimden çıkarılması gereken dersin Savunma Profesörüne her zaman hemen *hayır* demek mi yoksa...

" *Bunu düşüneceğim,*" diye tısladı Harry. "*Hemen cevap vermeyeceğim, bu sefer, önce riskleri ve faydaları sıralayacağım.* _ "

" *Anlaşıldı,*" diye tısladı yılan. "*Ama şunu unutma evlat, diğer olaylar sensiz ilerliyor. Duraksamak her zaman kolay, nadiren faydalıdır.*"

Çocuk özel odadan ana revire çıktı, dolu ve boş beyaz yatakların yanından geçerken gergin parmaklarını dağınık siyah saçlarında gezdirdi.

Kısa bir süre sonra çocuk Hogwarts revirinden tamamen çıktı ve çıkarken Madam Pomfrey'in yanından dalgın bir şekilde başını sallayarak geçti.

Çocuk bir koridora çıktı, sonra daha geniş bir koridora girdi ve sonra durup duvara yaslandı.

Mesele şuydu.

...önümüzdeki altı yıl boyunca Hogwarts'ta sıkışıp kalmak istemiyordu; ve bunu düşündüğünüzde...

... Bellatrix'i Azkaban'dan Kurtarma Olayı *sadece* Harry'ye maliyet getirmiyordu. Diğer insanlar da endişeleniyor, Karanlık Lord'un geri döneceği korkusuyla yaşıyor ve

bilinmeyen önlemler almak için bilinmeyen kaynaklar. Harry senaryoyu, Karanlık Lord'un üçüncü kez geri dönmesinin akla yatkın olmadığını gösterecek şekilde yazmalarını isteyebilirdi. Sonra insanlar rahatlayacak, her şey bitecekti.

Tabii dışarıda gerçekten korkulacak bir Karanlık Lord *yoksa*. Bir kehanet vardı.

Duvara yaslanan çocuk yumuşak bir iç geçirdi ve tekrar yürümeye başladı.

Harry neredeyse unutmuştu, ama Pazar gecesi 'Noel Baba' tarafından kendisine verilen ve içinde Kupa Papazı'nın kendisini Amerika'daki Salem Cadılar Enstitüsü'ne götürecek bir anahtar olduğu iddia edilen kart destesini Profesör Quirrell'a göstermeye fırsat bulmuştu. Tabii Harry, Profesör Quirrell'a anahtarın kendisini nereye götüreceğini söylemenin mümkün olup olmadığını sormadan önce, kartı *kimin* gönderdiğini ve ne işe yarayacağını söylememişti.

Savunma Profesörü insan formuna geri dönmüştü ve Kupa Kralı'nı inceleyerek asasıyla birkaç kez vurdu.

Ve Profesör Quirrell'e göre.

...anahtar kullanıcıyı Londra'da bir yere gönderecekti ama bundan daha yakın bir yer belirleyemiyordu.

Harry, Profesör Quirrell'a iskambil destesine eşlik eden notu göstermiş, daha önceki hiç söz etmemişti.

Profesör Quirrell bir bakışta anladı, kuru bir kahkaha attı ve notu *dikkatlice* okursanız

anahtarın onu Salem Cadılar Enstitüsü'ne götüreceğini *açıkça* söylememiştir.

Profesör Quirrell, büyüdüğünde güçlü bir büyücü olmak istiyorsan ya da aslında büyümek istiyorsan, bu tür inceliklere dikkat etmeyi öğrenmen gerektiğini söyledi.

Çocuk sınıfa doğru yürürken tekrar iç çekti.

Diğer büyücülük okullarının da mı olduğunu, yoksa sadece Hogwarts'ta mı sorun olduğunu merak etmeye başlamıştı.

Kendini Gerçekleştirme, Pt 1

Hessitasyon her zaman kolay, nadiren faydalıdır.

Savunma Profesörü ona böyle söylemişti; atasözünün ayrıntıları hakkında tartışabilirsiniz, ama Harry Ravenclaw'ların zayıflıklarını, kendi tartışmalarınıza *cevap vermeyi* denemeniz gerektiğini bilecek kadar iyi anlıyordu. Bazı planlar beklemeyi gerektirir miydi? Evet, birçok plan *gecikmiş eylemi* gerektiriyordu; ama bu *seçim yapmakta tereddüt* etmekle aynı şey değildi. Gerekeni yapmak için doğru zamanı bildiğiniz için ertelemek değil, karar veremediğiniz için ertelemek - bunu gerektiren kurnazca bir plan yoktu.

Bazen seçim yapmak için daha fazla bilgiye ihtiyaç duyuyor muydunuz? Evet, ama bu da geciktirmek için bir bahaneye dönüşebilirdi; ve iki acı verici alternatif arasında bir seçimle karşı karşıya kaldığınızda ve *seçim yapmamak* bir süreliğine zihinsel acıdan kaçınmak anlamına geldiğinde geciktirmek *cazip* gelebilirdi. Böylece kolayca elde edemeyeceğiniz bir bilgiyi seçer ve bu bilgi olmadan karar veremeyeceğinizi iddia ederdiniz; bu sizin bahaneniz olurdu. Ancak *hangi* bilgiye ihtiyacınız olduğunu biliyorsanız, bu bilgiyi *ne zaman* ve *nasıl* elde edeceğinizi biliyorsanız ve her olası gözleme bağlı olarak ne *yapacağınızı* biliyorsanız, o zaman bu tereddüt etmek için bir bahane olarak daha az şüpheli olurdu.

Eğer sadece tereddüt *etmiyorsanız*, ihtiyacınız olduğunu iddia ettiğiniz ekstra bilgiye sahip olduğunuzda ne yapacağınızı *önceden* seçebilmeliydiniz.

Eğer Karanlık Lord *gerçekten* dışarıdaysa, Profesör Quirrell'in planına uymak akıllıca olur muydu?

Karanlık Lord'u taklit etmek mi?

Hayır. Kesinlikle hayır. Kesinlikle hayır.

Ve eğer Harry Karanlık Lord'un gerçekten orada *olmadığını* biliyorsa... bu durumda...

Savunma Profesörünün ofisi küçük bir odaydı, en azından bugün; Harry'nin onu son görüşünden bu yana değişmişti, odanın taşları daha koyu, daha cilalı hale gelmişti.
Savunma Profesörü'nün masasının arkasında, odayı her zaman süsleyen tek boş kitaplık duruyordu; neredeyse yerden tavana kadar uzanan, yedi boş ahşap rafı olan uzun bir kitaplık. Harry, Profesör Quirrell'ın bu boş raflardan bir kitap aldığını sadece bir kez görmüştü ve bir kitabı yerine koyduğunu hiç görmemişti.

Yeşil yılan Savunma Profesörü'nün masasının arkasındaki sandalyenin koltuğunun üzerinde sallanıyor, kapaksız gözleri Harry'ye kendi göz hizasına yakın bir yerden kırpmadan bakıyordu.

Şu anda yirmi iki büyü tarafından korunuyorlardı; Hogwarts'ta Müdür'ün dikkatini çekmeden yapılabilecek tüm büyüler.

" *Hayır,*" diye tısladı Harry.

Yeşil yılan başını hafifçe eğdi; Harry'nin Parselmouth yeteneğinin ona aktardığı kadarıyla, bu hareketle hiçbir duygu aktarılmıyordu. "*Reasson değil mi?* " dedi yeşil yılan.

" *Çok rissky,*" dedi Harry basitçe. Karanlık Lord orada olsa da olmasa da bu doğruydu. Kendini önceden karar vermeye zorlamak, cevapsız soruyu tereddüt etmek için bir bahane olarak kullandığını fark etmesini sağlamıştı; aklı başında karar her iki durumda da aynıydı.

Bir an için kara çukurlu gözler simsiyah parlar gibi oldu, bir an için pullu ağız dişleri ortaya çıkaracak şekilde aralandı. "*Sanırım önceki başarısızlıklarından yanlış dersler çıkardın evlat. Planlarımın başarısız olma gibi bir alışkanlığı yoktur ve aptallığın olmasaydı sonuncusu kusursuz bir şekilde ilerlerdi. Doğru olan, daha yaşlı ve daha bilge Sslytherin'in senin için belirlediği adımları takip etmek, vahşi dürtülerini evcilleştirmektir."*

" *Lessson'dan öğrendiğim şey, kız çocuk arkadaşımın beni kötü, erkek çocuk aptal sanmasına yol açacak entrikalara kalkışmamak,*" diye tersledi Harry. Bundan daha geçici bir yanıt vermeyi planlıyordu, ama nasıl olduysa kelimeler ağzından kaçıvermişti.

Yılanın çıkardığı ssssss sesi Harry tarafından kelime olarak değil, sadece saf öfke olarak duyuldu. Bir an sonra, "*Onlara sen söyledin* -"

" *Tabii ki hayır! Ama ne diyeceklerini biliyorum.* "

Yılan kafa sallanıp Harry'ye bakarken uzun bir duraklama oldu; yine hiçbir duygu belli olmuyordu ve Harry, Profesör Quirrell'ın düşünmesi bu kadar uzun sürecek ne düşünüyor olabileceğini merak etti.

" *Bu ikisinin ne düşündüğünü cidden umursuyor musun?* " yılanın son tıslaması geldi. "*O ikisi gerçek gençler, senin gibi değiller. Yetişkin meselelerini tartamadı.* "

" *Benden daha iyisini yapabilirdi,*" diye tısladı Harry. "*Çocuk arkadaşım kadını kurtarmayı kabul etmeden önce gizli motivasyonların peşine düşerdi* -"

" *Bunu şimdi anladığına sevindim,*" diye tısladı yılan soğuk bir şekilde. " *Her zaman başkalarının avantajlarının peşinden gidin. Sonra öğren*

Her zaman kendininkinin peşinden git. Eğer benim planım size uygun değilse, sizinki nedir? "

" *Gerekirse - altı yıl okulda kal ve çalış. Hogwarts yaşamak için iyi bir yer gibi görünüyor. Kitaplar, arkadaşlar, tuhaf ama lezzetli yemekler.* " Harry kıkırdamak istedi, ama Parseltongue'de ifade etmek istediği türden bir kahkaha için herhangi bir jest yoktu.

Yılanın gözlerinin çukurları neredeyse siyah görünüyordu. *"Şimdi bunu söylemek kolay. Senin ve gibi, biz ..sabırsızlanıyorum. Yedinci yıldan çok önce, belki de bu yıl bitmeden sabrınızı kaybedeceksiniz. Buna göre plan yapacağım.* "

Ve Harry bir Parseltongue sözcüğü daha tıslayamadan, Profesör Quirrell'ın insan biçimli hali bir kez daha sandalyesinde oturuyordu. "Evet, Mr Potter," dedi Savunma Profesörü, sesi sanki önemli bir şey konuşmuyorlarmış, sanki bütün bu konuşma hiç olmamış gibi sakindi, "duyduğuma göre düello yapmaya başlamışsınız. Umarım *kuralları* olan değersiz türden değildir?"

Hannah Abbott, Hermione'nin onu hiç görmediği kadar tedirgin görünüyordu (Anka kuşu günü, Bellatrix Black'in kaçtığı hariç, ki bu kimse için sayılmamalıydı). Hufflepuff kızı yemek sırasında Ravenclaw masasına gelmiş, Hermione'nin omzuna dokunmuş ve neredeyse onu sürükleyerek götürmüştü -

"Neville ve Harry Potter Mr. Diggory'den düello öğreniyorlar!" Hannah masadan birkaç adım uzaklaşır uzaklaşmaz ağzından kaçırdı.

"Kim?" dedi Hermione.

" *Cedric Diggory!* " dedi Hannah. "Quidditch Takımımızın Kaptanı ve bir ordunun generali, *tüm* seçmeli dersleri alıyor ve herkesten daha iyi notlar alıyor ve yazları profesyonel öğretmenlerden düello öğrendiğini duydum ve bir keresinde *iki* yedinci sınıf öğrencisini yendi ve hatta bazı öğretmenler ona Süper Hufflepuff diyor ve Profesör Sprout hepimizin onu emu, uh, emudate ya da onun gibi bir şey yapmamız gerektiğini söylüyor ve -"

Hannah nihayet için durduğunda (liste bir süre daha devam etmişti) Hermione araya bir kelime sokmayı başardı.

"Günışığı Asker Abbott!" dedi Hermione. "Sakin *ol* . General Diggory'yle dövüşmeyeceğiz, değil mi? Elbette Neville bizi yenmek için çalışıyor, ama biz de çalışabiliriz -"

"*Görmüyor musunuz?* " Hannah sesini olması gerekenden çok daha fazla yükselterek haykırdı, eğer konuşmayı kendilerine bakan Ravenclaw'lardan gizli tutmaya çalışıyorlarsa. "Neville *bizi* yenmek için çalışmıyor*! Bellatrix Black'le* dövüşebilmek için çalışıyor*!* Bizi bir Bludger'ın bir yığın krebi delip geçmesi gibi delip geçecekler!"

Günışığı Generali askerine bir bakış attı. "Dinle," dedi Hermione, "birkaç haftalık alıştırmanın kimseyi yenilmez bir savaşçı yapacağını sanmıyorum. Ayrıca biz yenilmez savaşçılarla nasıl başa çıkacağımızı zaten *biliyoruz*. Ateşi üzerlerine yoğunlaştıracağız ve tıpkı Draco gibi yere serilecekler."

Hufflepuff kızı ona hayranlık ve kuşkuyla karışık bir ifadeyle bakıyordu. "Hiç *mi endişelenmiyorsun?* "

"Oh, *!* " dedi Hermione. Bazen okuldaki tek mantıklı insan olmak zor olabiliyordu. "Korkmamız gereken tek şey korkunun kendisidir, diye bir söz duymadın mı hiç?"

" *Ne?*" dedi Hannah. "Bu çılgınlık, peki ya karanlıkta gizlenen Lethifold'lar, Imperius Laneti'ne maruz kalmak ve korkunç Başkalaşım kazaları ve -"

"*Yani,*" dedi Hermione, bıkkınlığı artık yükselmiş olan sesine sızarak, *bütün hafta boyunca* bu tür şeyler duymuştu, "onlardan bu kadar korkmak için Kaos Lejyonu'nun bizi *gerçekten* ezmesini beklesek nasıl olur ve *sen az önce altında 'Gryffindorlar'* diye *mi mırıldandın?* "

Birkaç dakika sonra Hermione genç yüzünde tatlı bir gülümsemeyle masadaki yerine *doğru* yürüyordu, Harry'nin karanlık tarafının korkunç soğuk bakışı değildi bu, ama nasıl yapılacağını bildiği en korkunç yüz ifadesiydi.

Harry Potter *düşüyordu.*

Neville, nefes nefese kalmaktan kurtarabildiği azıcık nefesiyle, "Bu çılgınlık," diye soluk soluğa bağırdı.

"Bu *harika bir* şey*!* " dedi Cedric Diggory. Süper Hufflepuffın gözleri manik bir coşkuyla parlıyor, düello duruşlarından birinin dansı boyunca ayaklarını yere vururken alnındaki ter gibi parlıyordu. Her zamanki hafif adımları yerini daha ağır vuruşlara bırakmıştı ki bunun hepsinin kollarına ve bacaklarına taktıkları ve göğüslerine bağladıkları Dönüştürülmüş metal ağırlıklarla bir ilgisi olabilirdi. "Bu fikirleri nereden *buluyorsunuz* Bay Potter?"

"Oxford'da tuhaf, eski bir dükkan... ve bir daha asla... oradan alışveriş yapmayacağım..." *Thud.*

Kendini Gerçekleştirme, Pt 2

Odaların ve koridorların her gün değiştiği, sadece haritanın değil bölgenin kendisinin de belirsiz olduğu, mimari tarzını ya da görünürdeki sağlamlığını değiştirmeden kalenin istikrarının hayallere ve kaosa dönüşmeye başladığı Hogwarts'ın yüksek kesimlerinde yakında bir savaş verilecekti.

Bu kadar çok öğrencinin varlığı, sürekli gözlem sayesinde koridorları bir süreliğine dengeleyebilirdi. Hogwarts'ın odaları ve koridorları bazen insanlar doğrudan onlara bakarken bile *hareket ederdi*, ama *değişmezlerdi* . Sekiz yüzyıl sonra bile Hogwarts, insanların önünde değişmek konusunda hâlâ biraz utangaçtı.

Ancak bu geçici kalıcılığa rağmen (Savunma Profesörü söylemişti) Hogwarts'ın üst kısımları hala askeri bir gerçekçiliğe sahipti: her seferinde zemini yeniden öğrenmek ve gizli koridorlar için her dolabı yeniden kontrol etmek zorundaydınız.

Pazar günüydü, Mart ayının ilk Pazar günüydü. Profesör Quirrell bir kez daha savaşları denetleyebilecek kadar iyileşmişti ve hepsi birikmiş işleri yetiştirmeye çalışıyordu.

Ejderha Generali Draco Malfoy iki elinde tuttuğu iki pusulayı izliyordu. Pusulalardan biri Güneş'in rengindeydi, diğerinde ise Kaos'u gösteren çok renkli, yanardöner bir parlaklık vardı. Draco diğer iki generale kendi pusulalarının verildiğini biliyordu; sadece Hermione Granger'ın ve Harry Potter'ın elinde turuncu-kırmızı olan ve yansımalarında ateş gibi titreyen bir pusula vardı,

her zaman Dragon Ordusu'nun en büyük aktif birliğinin yönünü işaret ediyor.

Bu pusulalar olmadan günlerce arayıp birbirlerini bulamayabilirlerdi ki bu da Hogwarts'ın üst katlarında savaşmanın bölgesel bir tehlikesiydi.

Draco, Ejderha Ordusu Kaos Lejyonu'nu bulduğunda neler olacağına dair kötü bir hisse kapılmıştı. Bellatrix Black kaçtığından beri Harry Potter değişmişti; Slytherin' Varisi artık gerçekten Lord gibi görünmeye başlamıştı (ve Profesör Quirrell bunun olacağını nereden biliyordu?) Draco, Hermione Granger yanında yirmi üç Günışığı Askeriyle dururken kendini çok daha iyi hissedebilirdi, ama hayır, Günışığı Generali aptalca gururlu davranıyor ve General Potter'a karşı yardım kabul etmeyi reddediyordu. Ona Potter'ı kendi başına alt etmek istediğini söylemişti.

Asil ve Kadim Malfoy Hanesi, her zaman en güçlü olamayacağınızı anlayarak Britanya üzerindeki nüfuzlarını yüzyıllar boyunca korumuştu. Bazen başka bir Lord daha güçlüdür ve siz *sadece* onun en önde gelen yardımcısı olmakla yetinmek zorunda kalırsınız. Bir düzine nesil boyunca ikinci adam olarak servet ve güç sahibi olabilirdiniz. Sadece her seferinde, hizmet ettiğiniz Lord'un düşüşüyle birlikte Hanenizin de düşmesine izin vermemek için dikkatli olmanız gerekiyordu. Bu, yüzyılların deneyiminin bilediği Malfoy geleneğiydi...

Bu yüzden babam Draco'ya kendisinden açıkça daha güçlü biriyle karşılaşırsa, Draco'nun buna içerlememesi, inkâr *etmemesi* ve potansiyel konumunu sabote edebilecek bir öfke nöbeti geçirmemesi gerektiğini, ancak Draco'nun gelecek neslin güç yapısındaki yerinin ikincilikten daha aşağı olmadığından emin olması gerektiğini iyice açıklamıştı.

Görünüşe göre Granger bu dersi kendi ailesinden hiç almamıştı ve Harry Potter'ın ondan daha güçlü olmaya başladığı gerçeğini hâlâ inkâr ediyordu.

Bu yüzden Draco gizlice Kaptan Goldstein, Kaptan Bones ve Kaptan Macmillan'la bir araya gelmiş ve hepsi de Ejderha ile Günışığı'nın daha büyük bir tehdit olan Kaos'la çatışmadan önce birbirleriyle çatışmamaları için ellerinden geleni yapmaya karar vermişlerdi.

Bu, hainlere karşı yapılan anlaşmayı ihlal etmek anlamına gelmiyordu, eğer gerçekten diğer orduya *yardım* etmek niyetindeyseniz hainleri çağırmıyordunuz.

Yüksek bir zil sesi koridorları çınlatarak savaşın başladığını işaret etti ve bir an sonra Draco "*!" diye* bağırdı. " diye bağırdı ve Ejderhalar koşmaya başladı. Askerlerini yoracaktı, durup soluklandıktan sonra bile onlara bir şeylere mal olacaktı ama Kaos'u doğrudan kendileriyle Günışığı Alayı arasına koymak zorundaydılar.

Harry ve Neville koridorlarda yavaş adımlarla yürüyorlardı, Harry Günışığı Alayı'nın yerini gösteren sarı-altın pusulayı izliyor, Neville ise başka biriyle karşılaşma ihtimaline karşı gözcülük yapıyordu.

Eğer dikkatle dinlerseniz, ayak sesleri biraz gürültülü geliyordu.

"Yani," dedi Kaotik Teğmen bir süre sonra. "Bu yüzden mi bize tüm o ağırlıklarla düello yaptırdın?"

Harry başını salladı, gözlerini Günışığı'na giden pusuladan ayırmıyordu; görünen yön değişmeye başlarsa

hızla yaklaşıyorlardı.

"Diğerlerinin önünde bir şey söylemek istemedim ama birkaç hafta fazladan kas yapmak için çok fazla zaman değil," dedi Neville. "Ve denge farklı ve sanırım bu *daha* ağır ve bu bir Muggle eserini Dönüştürmek sayılmaz mı?"

"Hayır," dedi Harry. "Bunu önceden kontrol ettim. Hogwarts heykellerinde görebilirsiniz, demek ki bazı büyücüler bunu takıyorlardı, Karanlık Çağlar'ın modasına uyuyor olsalar bile." Uyku Büyüsü gibi zayıf büyüler kullanan birinci sınıf öğrencileriyle savaşmadıkları sürece kimse bunu göre, bu da iyi fikirleri ele vermek sayılmazdı.

Bir Y kavşağına geldiler, can sıkıcı bir kavşaktı; iki koridor da onları Ejderha Ordusu'nu takip eden Kaos Lejyonu'nu izlerken Günışığı'nın gideceği yere doğru doğrudan bir kesişme rotasına götürecek şekilde doğru yönde eğilmiyordu. Harry iki seçenekten daha iyi görüneni seçti, Neville de onu izledi.

"Yaklaştığımızda bu şeyin üzerinde hızlı bir Susturma Büyüsü denesek iyi olur," dedi Neville. "Biraz gürültülü, fark edebilirler."

Harry başını salladı ve Neville ona bakmamış olabilir diye, "İyi fikir," dedi.

Hogwarts'ın üst katındaki taş zeminli koridorda ilerlediler; düz camlı ya da vitraylı pencereler onları aydınlatıyor, arada sırada cadı ve ejderha heykellerinin, hatta ara sıra zırhlı ya da zincir zırhlı bir büyücü-şövalyenin yanından geçiyorlardı.

Günışığı Askerleri uzun ve geniş bir koridorda asalarını çıkarmış ve doğrultmuş bir şekilde ilerliyorlardı. Manevra yaparken Prizmatik Kalkan'ı kullanamıyorlardı ama Parvati Patil ve Jenny Rustad şu anda herhangi bir pusunun ilk hedefi olacak subay grubunun etrafındaki *Contegos*'u koruyorlardı.

O ve subayları bir sonraki savaş için taktiklerinin, *kendi* aralarında birbirlerini nasıl destekleyecekleri, birbirlerine vurmaktan nasıl kaçınacakları ve düşman askerlerinin ateş etmekte tereddüt edecekleri pozisyonlara nasıl girecekleri konusunda pratik yaptıktan sonra, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde doğrudan düşman askerlerinin arasına karışmak olacağına karar vermişti. Sadece dört saat pratik yapmışlardı ama askerlerinin bu tür bir karma savaşta hiç pratik yapmamış askerlerden daha iyi olacağını düşünüyordu. Kaos'un kullanacağı türden bir taktik gibi görünüyordu ama bunu henüz kullanmamışlardı.

Bunun iyi bir strateji olduğuna inanıyordu. Ve de, askerlerine ne kadar öğüt verse de, Harry ve Neville'in yapmayı öğrendikleri şey hakkında korku dolu söylentiler fısıldamakta ısrar ediyorlardı. Sonunda gidip birlik morali gibi şeylerden anlayan Yüzbaşı Goldstein'la konuşmuştu ve Anthony ona şunu önermişti -

Kaptan Macmillan aniden, iki elinde tuttuğu ateşli ve yanardöner pusulalara kaşlarını çatarak, "Bu çok tuhaf," diye konuştu. (Ernie, Harry'nin deyimiyle, "uzamsal görselleştirmede iyiydi" ve bu yüzden iki pusulayı da tutup düşmanlarının ne yaptığını anlamaya çalışmakla görevlendirilmişti). "Sanırım... Ejderha artık hızlı hareket etmiyor. Sanırım bizden önce Kaos'un diğer tarafına geçtiler... ve Kaos aradan manevra yapmaya çalışmak yerine onlara saldırmak için hareket ediyor gibi görünüyor?"

Hermione anlamaya çalışarak kaşlarını çattı ve Anthony ile Ron'un yüzlerinde de benzer ifadeler gördü. Eğer Kaos ve Ejderha birbirlerine doğrudan saldırır ve tüm güçlerini birbirleriyle savaşmak için harcarlarsa, bu pratikte savaşı Günışığı'na teslim etmek anlamına gelirdi...

"Potter müttefik olduğumuzu düşünüyor, bu yüzden Ejderha bizimle birleşmeden önce Malfoy'a saldırıyor," dedi Blaise Zabini askerlerin ortak saflarından. "Ya da Potter iki orduya ayrı ayrı saldırırsa ikisini birden yenebileceğini düşünüyor." Slytherinli çocuk küçümseyici bir iç geçirdi. "Şimdi beni tekrar subaylığa mı terfi ettireceksiniz? Bensiz umutsuz vakasınız, biliyorsunuz."

Hepsi de Zabini'nin ağzından çıkan konuşma seslerini duymazdan geldi.

"Hâlâ doğru yönde ilerliyor muyuz?" dedi Anthony. "Evet," dedi

Ernie.

"Onlara yaklaşıyor muyuz?" dedi Ron.

"Henüz değil -"

Tam o sırada koridorun sonundaki devasa siyah ahşap kapılar uçarak açıldı ve duvara çarptı, gri pelerinlerle neredeyse tamamen sarılmış iki figür ortaya çıktı, gri kukuletaların altındaki yüzlerin üzerine gri kumaş gerilmişti, figürlerden biri çoktan bir asa kaldırmış ve doğrudan ona doğrultmuştu.

Ve sonra oyunun çehresi büyük ölçüde değişti, Harry'nin yüksek ve zorlanmış sesi kelimeyi haykırdı:

" *Stupefy!* "

Düello sınıfı sersemletici ona doğru patladı, o kadar şok olmuştu ki neredeyse çok geç olana kadar hareket etmeye başlamadı, kırmızı ışık jeti *Contego* kalkanının tam önünden geçti ve zar zor kaçtı, kırmızı ışık yanından geçerken kolunda bir karıncalanma oldu ve göz ucuyla Susan'ın vurulduğunu ve ayaklarından Ron'a doğru savrulduğunu gördü -

" *Somnium!* " diye bağıran Anthony'nin sesini bir an sonra *"Somnium!" diye* haykıran bir düzine ses izledi. "

Hermione çılgınca kendini ayağa kaldırdı ve ayağa kalktığında gri pelerinli iki figürün orada öylece durduğunu gördü.

Uyku Büyüsü'*nü göremezdiniz*, büyü çok zayıftı - Ama

hepsinin *gözden kaçmış* olması mümkün değildi .

" *Stupefy!* " diye bağırdı Neville Longbottom'ın sesi ve bir kırmızı jet daha ona doğru fırladı, çaresizce yolundan çekilirken onursuz bir yığın halinde düştü ve nefes nefese ayağa kalktığında, bu kez sersemletici iğnenin Ronu yerden yükseldiği yerden vurduğunu gördü.

"Merhaba Günışığı," dedi Harry'nin sesi kapüşonunun altından.

"Biz Kaos'un Gri Şövalyeleriyiz," dedi Neville'in sesi.

"Bu savaşta sizin rakibiniz biz olacağız," dedi Harry'nin sesi, "Kaos'un *diğer* ordusu Ejderhaları katlederken."

"Ve bu arada," dedi Neville'in sesi, "biz yenilmeziz."

Gri pelerinleri ve cübbeleri içinde, yüzleri gri kumaşla örtülü iki çocuk, bir düzine Uyku Büyüsünden etkilenmemiş gibi görünerek Günışığı'nın tüm ordusunun karşısında duruyordu.

Daphne yanından yumuşak bir iç çekiş duydu ve başını çevirdiğinde Hannah'nın dudaklarının aralanmış olduğunu gördü; Hufflepuff kızının gözleri kocaman açılmıştı ve ona bakıyordu
-

Hannah'nın Harry'den çok Neville'e baktığını fark ettiğinde Daphne'nin aklından geçen düşünceler karmaşasını tarif etmek zor olurdu, bu da bir parçasının Neville'in aslında son zamanlarda erkekler arasında oldukça ilginç olmaya başladığını fark etmesini tetiklemiş gibi görünüyordu, aslında şu anda Longbottom'ın Son Soyu düpedüz *havalı* görünüyordu*,* ve içinde bir şey uyandı, dudakları aralandı ve annesinin ona ağırbaşlı tavırlar, dalkavukluk ve kokulu şampuan hakkında öğrettiği her şey aklından öyle bir uçup gitti ki saçları kulaklarına doğru kabarmış olmalıydı, çünkü Hermione ve Harry'yi izlemişti ve kendi kurunun nasıl olmasını istediğini biliyordu -

Leydi Annesi de yakın zamanda ona birkaç büyü öğretmişti, eğer Asil ve En Kadim Greengrass Hanesi'ne mensupsanız bilmemek utanç verici olabilirdi.

Daphne'nin asası sol tarafını gösterecek şekilde sallandı ve *"Tonare!" diye* bağırdı. "

Asa başının üzerinden geçti ve "*Ravum Calvaria!*" büyüsünü söyledi. "

Sonunda asasını iki eliyle kavradı ve "*Lucis Gladius!" diye* haykırdı. "

Devasa büyü boşalması neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu ama buna katlandı ve alevli şekil tamamen oluşup sabitlendiğinde boşalma biraz daha az oldu.

Yine de, bununla uzun süre savaşmaya çalışmasa iyi olur gibi bir his vardı içinde.

Herkesin ona baktığını söylemeye bile *gerek* yoktu, ve saçları uçuşurken Neville'le yüzleşmek için ileri atılması gerekiyordu, ama En Kadim Kılıcını Neville Longbottom'a doğrultmak için istikrarlı bir şekilde ilerlemek elinden gelen tek şeydi. Herkesin kenara çekilip ona yol açtığını da söylemeye gerek yoktu.

" *Asil ve Kadim Greengrass Hanesi'nden yüksek Daphne'yim!* " diye bağırdı. " *Günışığı Greengrass!* " Düello formları tamamen aklından çıkmıştı, ölümüne meydan okumaları ve kanlı meydan okumaları hatırlayacak kadar çok oyun izlemişti ama bunun için neyin uygun olduğunu hiç hatırlayamıyordu, bu yüzden akkor kılıcını aşık olduğu nesneye doğru doğrulttu ve bağırdı*,* "*Bakalım* neyin *var Nevvy!* "

Harry'nin sesi bir kez daha *"Stupefy!" diye* bağırdı. " diye bağırdı ve daha bunu hatırladığında, bunu yapmayı başardığına bir türlü inanamadı, ama ışıktan kılıcını bir *çırpıcı* sopasıymış gibi savurdu ve sersemletici *şimşeği Harry'ye* doğru fırlattı.

" *Tonare!* " diye bağırdı Neville, Soylu ve En Kadim Longbottom Hanesi'nden. " *Ravum Calvaria, Lucis Gladius!* "

Birkaç saniye boyunca kimse birbirlerine vurmaya başlayan Neville ve Daphne'ye bakmaktan başka bir şey yapmadı. İkisi de yavaş hareket ediyordu ve Hermione'nin tahminine göre

Büyü onlardan çok fazla güç alıyordu. Bir Muggle doğumlu olsaydınız ve bazı filmleri izlemiş olsaydınız, kıyaslandığında pek de etkileyici değildi.

Ama yine de ışın kılıcı kullandıkları için onlara ekstra kredi vermeniz gerekiyordu.

Harry'nin sesi, "Önemli bir nokta," dedi. "Savunma Profesörü'nün izlediğini biliyorum, ama yine de sormak zorundayım, gerçekten vururlarsa birbirlerini ikiye bölüp bölmeyeceklerini bilen var mı?"

"Hayır," dedi Hermione dalgın dalgın. Bu tarih kitaplarından birinde yazıyordu ama büyülü düello kılıcının *böyle* göründüğünü hiç bilmiyordu. "Sadece dokunduğunda sersemletecek şekilde yapıyorlar."

"Bu büyüyü *biliyor* musun?"

"Hayır, bu En Kadim Kılıcın Tılsımı, sadece Soylu ve En Kadim Hanelerin kullanması yasal -"

Hermione konuşmayı bırakıp Harry'ye, daha doğrusu Harry'nin gri kapüşonuna baktı.

"Eh," dedi Harry'nin sesi, "o zaman sanırım Günışığı Alayı'nın geri kalanını tek başıma alt edebilirim." Harry'nin yüzünü göremiyordu ama sesinden gülümsediği anlaşılıyordu.

Hermione, "Daphne sana kendi büyünle karşılık verdiğinde kaçtın," dedi. "Yani ne yaparsan yap, yenilmez *değilsin*. Bir *Stupefy* seni hâlâ yakalayabilir."

"İlginç bir teori," dedi Harry'nin sesi kaputun altından. "Ordunuzda bunu test edebilecek kimse var mı?"

"Bir keresinde Sersemletici Hex hakkında bir şeyler okumuştum," dedi Hermione. "Birkaç ay önce. Acaba talimatları doğru hatırlayabiliyor muyum?" Asası Harry'ye doğrultmak için yukarı kalktı.

Hafif bir duraklama oldu, yakınlarda bir erkek ve bir kız duyulabilir soluklarla birbirlerine ışın kılıçlarıyla yavaşça vurdular.

"Elbette," dedi Harry, kendi asasını ona doğrultarak, " senin üzerinde Somnium kullanabilir. Bu çok daha az çaba gerektirir."

Harry konuşurken bile Jenny ve Parvati tarafından kullanılan yeni *Contego* kalkanları önünde belirdi.

Hermione'nin asasının ucu havada küçük hareketler yapmaya başladı, daire içinde bir elmas, daire içinde bir elmas, kitapta gördüğünü hatırladığı şeye tam olarak uyması için hareketi prova ediyordu. Bu onun için bile zor bir işti ama büyüyü ilk denemede doğru yapmak zorundaydı, enerjisini tüketecek başarısızlıklara tahammülü yoktu.

"Biliyor musun," dedi Hermione Granger, "bunun gerçekten senin hatan olmadığını anlıyorum, ama insanların Yaşayan Çocuk hakkında sanki sen bir tür *tanrı* falanmışsın gibi konuşmalarından bıktım."

"Ben de öyle, söylemeliyim," dedi Harry Potter. "İnsanların beni küçümsemeye devam etmesi çok üzücü."

Asası çemberin içindeki elması tekrar tekrar prova etmeye devam etti. Harry'nin kendi gücünü yeniden şarj edeceğini biliyordu, saldırısından önce elinden geldiğince alıştırma yaparken bile. "Seni biraz alaşağı etmem gerektiğini düşünmeye başlıyorum, General Kaos."

"Haklı olabilirsin," dedi Harry eşitlikçi bir tavırla. Ayakları, kızın düellocu dansı olarak tanıdığı bir dansı karıştırmaya başladı. "Ne yazık ki artık başka bir Harry Potter dışında beni yenebilecek kimse kalmadı."

"Açık konuşayım, Bay Potter. Size haddinizi bildiriyorum." "Sen ve

hangi diğer ordu?"

"Kendini çok havalı , değil mi?" dedi Hermione.

"Neden, evet," dedi Harry. "Evet, biliyorum. Bazıları buna küstahlık diyebilir, ama Hogwarts'ta ne kadar harika olduğumu fark edecek son kişi ben mi olmalıyım?"

Hermione sol elini havaya kaldırdı ve yumruk yaptı.

Bu bir işaretti. Ordusundaki belirlenmiş sekiz asker asalarını ona doğrultacak ve sessizce *Wingardium Leviosa* yapacaktı.

Hermione askerlerine ders vermekten vazgeçip Anthony'nin önerisiyle onlara yenilmez düşmanları yenebilecekmiş gibi *görünen* Güneşli bir General vermeyi denediğinde *bunu* da uygulamışlardı.

"Süpermen gibi davranıyorsun," dedi Hermione. Sol yumruğunu havaya kaldırdı ve onu destekleyen sekiz asker onu yerden havaya kaldırdı. *"İşte Süper Hermione!* " Elini ileri doğru itti ve havada hızla Harry'ye doğru fırlarken, sadece yüzündeki ifadeyi göremediğine pişman oldu, asası bir daire içinde bir elmas yaptı ve yapabildiği tüm büyüyü topladı, sesi *"Stupefy!" diye* bağırdığında çok güçlü büyü içinden akarken canlı bir kabloya dokunmanın hissedeceğini hayal ettiği gibi hissetti. "

Kırmızı ok asasından fırladı, mükemmel bir şekilde

şekillenmişti. Harry ondan kaçtı.

Ve sonra, bu kısmı koridorların içinde yapmaya çalışmadıkları için, bir duvara çarptı.

" *Somnium!* " diye haykırdı Draco ve ardından yeniden şarj olması için sadece birkaç saniye geçtikten sonra, "*SOMNIUM, LANET OLSUN SANA!* "

Theodore'a vurduğunu *biliyordu*, diğer çocuk kaçmaya bile çalışmıyordu, ama Nott'un soyu sadece babası gibi kötü kötü sırıttı ve asasını doğrulttu -

Draco tam Theodore *"Somnium!*" dediğinde kenara sıçramayı başardı. "Ama Draco'nun nefesi kesilmeye başlamıştı, böyle devam edemezdi, Draco hareket etmeye devam etmek zorundayken Theodore kaçmaya hiç zahmet etmiyordu, bu *çılgınlıktı.*

Şimdi tekrar ateş edecek kadar gücü vardı, ama -

Aptallık aynı şeyi yapıp farklı bir sonuç beklemektir, demişti Harry, bir şekilde *Harry'nin* eseriydi, artık bir Muggle eseri olamazdı ama Draco ne olabileceğine bir türlü karar veremiyordu, hipotezler ve bunları test etmenin yollarını düşünmesi gerekiyordu ama Theodore gülüp ona bir Uyku Hex'i daha fırlatırken çılgınca kaçmakla meşguldü, Draco bu kez bükülürken yan tarafında hafif bir uyuşma hissetti, bu çok çok yakın bir ıskalamaydı ve sonunda Draco daha fazla dayanamadı, hangi teoriyi ya da neden test ettiğini düşünmeye zahmet etmedi, sadece -

" *Luminos!* " diye bağırdı Draco ve Theodore kırmızı ışıkla halelendi, " *Dulak!* " ve tekrar söndü (yani Theodore hala büyüden etkileniyordu), " *Expelliarmus!* " diye bağırdı ve

Theodore'un asası uçtu (Draco'nun farkına vardığı üzere bu zaten yapılması gereken iyi bir büyüydü) ama Theodore kollarını açmış Draco'ya doğru koşarken Draco *"Flipendo!" diye* bağırdı. " diye bağırdı ve diğer çocuğun ayakları aniden yukarı çekildi -

- ve Theodore'un sırtı şaşırtıcı derecede yüksek ve *metalik* bir sesle yere çarptı.

Draco'nun gözleri o kadar hızlı dört büyüyü arka arkaya yapmaktan kayıyordu ve Theodore çoktan ayağa fırlamıştı, bu yüzden kelimelerle düşünecek zaman bile yoktu, ama Draco yine de "*Somnium!"* demeyi başardı. " dedi ve *bu* sefer Theodore'un göğsü yerine yüzünü hedef aldı.

Theodore kaçtı (*kaçtı!*) ve çocuk *"Malfoy'a kod yedi!*" diye bağırdı.

" *Prismatis!* " diye bağırdı Padma'nın sesi ve Draco'nun önünde aniden parıldayan bir gökkuşağı duvarı belirdi, tam o sırada dört Kaotik ses " *Somnium!* "

Ve herkes Ejderha Ordusu'nun kalıntılarını koruyan devasa Prizmatik Küre'ye bakarken bir duraklama oldu.

Beşinci büyüyü yapmak Draco'yu elleri ve dizleri üzerine çökertmişti ama başını kaldırdı ve olabildiğince net bir şekilde, "Eğer Uyku Büyüsü işe yaramazsa, yüzüne nişan al.
- Sanırım teğmenler metal gömlekler giyiyor."

Finnigan bariyerin ötesinden yüksek sesle, "Zaten çok fazla asker kaybettiniz," dedi, "sizi yine de yeneceğiz," ve sonra Gryffindorlu çocuk kötü kötü güldü. Şeytani kahkahayı artık neredeyse Harry Potter kadar iyi yapıyordu ve diğer Kaotik Lejyonerler de kısa süre sonra onunla birlikte gülmeye başladı.

Draco göz ucuyla Gregory ve Vincent'ın nerede baygın yattığını görebiliyordu. Padma hâlâ Prizmatik Küre'yi tutmaya devam ediyordu, bu onun o güne kadar yaptığı en büyük küreydi; ama zor nefes alıyordu, pozisyon almak için koştukları için hâlâ gözle görülür şekilde , Ravenclaw kızı güçlü bir cadıydı ama *atletik* bir cadı değildi.

General Granger'ın bir an önce buraya gelmesini ve Kaos'u arkadan vurmasını umuyordu. General Potter ve Kaos'tan Neville kayıptı ve Draco nereye gittiklerini tahmin edebiliyordu ama iki asker koca Günışığı Alayı'nı tek başlarına uzun süre , değil mi?

Bunun adil olmadığını, diğer kızın elinden geleni yaptığını biliyordu ama Hermione yine de Daphne'nin daha uzun süre dayanmasını diledi.

" *Lagann!* " dedi uçarken arkasından Neville'in sesi ve Prizmatik Duvar'ın parçalanma sesi duyuldu, Hannah'nın sesi umutsuzca "*Somnium!*" diye bağırdı. " diye bağırdı ve birkaç dakika sonra Neville'in sesi sakince "Somnium" dedi ve bir başka askerinin gümbürtüsüyle yere düştü.

Ve onu havada tutan güç tekrar azaldı, Hermione havada tutma büyüsünün onu zorladığını hissedebiliyordu ama artık yeterli değildi.

Uçuşu durdu ve ağır çekimde yere doğru düşmeye başladı, askerlerine onu bırakmalarını işaret etmeliydi, ama çok kızgındı ve kafası karışmıştı, yeterince hızlı düşünemiyordu ve hala son bir Çarpıcı Hex için güç toplamaya çalışıyordu, bu yüzden Harry asasını ona doğrultup şöyle dediğinde gidecek hiçbir yeri yoktu

" *Somnium*" ve bu Hermione Granger'ın savaşıyla ilgili duyduğu son söz oldu.

Kendini Gerçekleştirme, Pt 3

Hermione şu anda kendini pek iyi hissetmiyordu, iyi de hissetmiyordu, içinde sıcak bir öfke topu yanıyordu ve bunun Harry'nin karanlığı gibi bir şey olup olmadığını merak ediyordu (muhtemelen yakın bile değildi) ve aptalca küçük bir oyun yüzünden böyle hissetmemeliydi ama -

Tüm ordusu. İki asker onun bütün ordusunu yenmişti. sonra ona söylenen buydu.

Biraz fazla oldu.

"Pekâlâ," dedi Profesör Quirrell. Savunma Profesörü yakından bakıldığında, kızın ofisine en son geldiği zamanki kadar sağlıklı görünmüyordu; teni daha solgun görünüyordu ve biraz daha yavaş hareket ediyordu. Yüz ifadesi her zamanki gibi sert ve bakışları deliciydi; parmakları masasına sertçe vuruyordu, rap-rap. "Sanırım üçünüzden sadece Bay Malfoy sizi neden buraya çağırdığımı tahmin etmiştir."

"Soylu ve En Kadim Evler'le ilgili bir şey mi?" dedi Harry yanından, sesi şaşkındı. "Daphne'ye ateş ederek çılgınca bir yasayı ihlal etmedim, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi adam ağır bir ironiyle. "Bayan Greengrass doğru düello formlarına başvurmadığı için, sizin Hanedan isminizin elinizden alınmasını talep etme hakkına sahip değil. Yine de elbette resmi bir düelloya izin vermezdim. Savaşlar bu tür kurallara saygı göstermez." Savunma Profesörü öne doğru eğildi ve sanki dik oturmak onu çoktan yormuş gibi çenesini dik ellerine dayadı. Gözleri keskin ve tehlikeli bir şekilde onlara bakıyordu. "General Malfoy. Sizi buraya neden çağırdım?"

"General Potter'a karşı ikimiz artık adil bir dövüş yapmıyoruz," dedi Draco Malfoy kısık bir sesle.

" *Ne?*" diye ağzından kaçırdı Hermione. "Daphne bayılmasaydı onları neredeyse *yakalıyorduk* -"

Profesör Quirrell kuru bir sesle, "Bayan Greengrass büyü yorgunluğundan bayılmadı," dedi. "Bay Potter onu bir Uyku Büyüsü'yle sırtından vururken, askerlerinizin dikkati generallerinin bir duvara çarpmasıyla dağılmıştı. Ama yine de tebrikler Bayan Granger, sadece yirmi dört Günışığı Askeriyle iki Kaotik Lejyoneri *neredeyse* yeniyordunuz."

Yanaklarında alevlenen kan biraz daha ısındı. "Bu - bu sadece - keşke zırh giydiğini anlasaydım
-"

Profesör Quirrell dokunduğu parmakların üzerinden ona baktı. "Elbette kazanabileceğiniz yollar var Bayan Granger. Kaybedilen her savaşta her zaman vardır. Etrafımızdaki dünya fırsatlarla dolup taşıyor, neredeyse tüm insanların bir düşünce alışkanlığını ihlal etmelerini gerektireceği için görmezden geldiği fırsatlarla patlıyor; her savaşta mızrak haline getirilmeyi bekleyen bin Hufflepuff kemiği var. Eğer genel prensiplere göre kitlesel bir *Sonlu Büyücülük* denemeyi düşünseydiniz, Bay Potter'ın zincir zırhını ve iç çamaşırı dışında giydiği her şeyi dağıtmış olurdunuz ki bu da bana Bay Potter'ın kendi savunmasızlığının tam olarak farkında olmadığından şüphelenmeme neden oluyor. Ya da askerlerinizin Bay Potter ve Bay Longbottom'ın sarmasını ve asaları fiziksel olarak ellerinden almasını sağlayabilirdiniz. Bay Malfoy'un tepkisi *pek mantıklı* değildi ama en azından binlerce alternatifi tamamen göz ardı etmedi." Alaycı bir gülümseme. "Ama siz, Bayan Granger, Sersemletici Büyü'yü nasıl yapacağınızı hatırlama talihsizliğine uğradınız ve bu yüzden mükemmel

etkili olabilecek bir düzine daha kolay büyü için hafıza. Ve ordunuzun tüm umutlarını kendi kişiliğinize bağladınız, bu yüzden siz düştüğünüzde ruhlarını kaybettiler. Sonrasında, kendilerine öğretilen savaşma alışkanlıklarıyla nafile Uyku Büyüsü yapmaya devam ettiler ve Bay Malfoy'un yaptığı gibi bu düzeni bozamadılar. İnsanların aynı başarısız stratejiyi defalarca tekrarladıklarında akıllarından neler geçtiğini tam olarak anlayamıyorum ama görünüşe göre başka bir şey deneyebileceğinizi fark etmek şaşırtıcı derecede nadir bir durum. Ve böylece Günışığı Alayı iki asker tarafından yok edildi." Savunma Profesörü neşesiz bir şekilde sırıttı. "İnsan, elli Ölüm Yiyen'in tüm büyülü Britanya'ya nasıl hükmettiğiyle ve çok sevdiğimiz Bakanlığımızın hükmünü nasıl sürdürdüğüyle ilgili bazı benzerlikler algılıyor."

Savunma Profesörü içini çekti. " *Yine de* Bayan Granger, gerçek şu ki bu sizin için ilk yenilgi değil. Bir önceki savaşta, siz ve Bay Malfoy güçlerinizi birleştirmiştiniz, ama yine de savaş durdu ve siz ve Bay Malfoy, Bay Potter'ı çatıya kadar takip etmek zorunda kaldınız. Kaos Lejyonu şimdi iki kez üst üste, diğer iki ordunun toplamına eşit bir askeri güç gösterdi. Bu bana başka seçenek bırakmıyor. General Potter, Ejderha Ordusu ve Günışığı Alayı arasında paylaştırılmak üzere, en az bir Kaos Teğmeni de dahil olmak üzere, ordunuzdan sekiz asker seçeceksiniz -"

" *Ne?*" Hermione tekrar patladı, diğer generallere baktı ve Harry'nin de kendisi şok olmuş göründüğünü, Draco Malfoy'un ise sadece boyun eğmiş göründüğünü gördü.

"General Potter ikinizin toplamından daha güçlü," dedi Profesör Quirrell sakin bir sesle. "Yarışmanız sona erdi, o kazandı ve ona yeni bir meydan okuma sunmak için üç orduyu yeniden dengelemenin zamanı geldi."

" *Profesör Quirrell!* " dedi Harry. "Ben -"

"Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nun Savaş Büyüsü Profesörü olarak bu benim kararımdır ve pazarlığa tabi değildir." Kelimeler hâlâ kesindi, ama Profesör Quirrell'ın gözlerindeki bakış Hermione'nin kanını dondurdu, her ne kadar ona değil de Harry'ye dik dik bakıyor olsa da. "Ve Mr Potter, Bayan Granger ile Mr Malfoy'u tecrit edip sizi çatıya kadar kovalamaya zorlamak istediğiniz anda, birleşik güçlerinin tam da istediğiniz kadarını yok edebilmiş olmanızı *şüpheli* buluyorum.
Gerçekten de, bu yılın başından beri sizden *beklediğim* performans bu düzeydeydi ve zamandır derslerimde geri durduğunuzu fark etmek beni *rahatsız etti*! Gerçekten neler yapabildiğinizi gördüm, Bay Potter. Bay Malfoy ya da Bayan Granger'ın sizinle eşit seviyede mücadele edebileceği noktanın çok ötesindesiniz ve aksini iddia etmenize izin verilmeyecek. Bay Potter, bunu size profesörünüz olarak söylüyorum: Tam potansiyelinizle öğrenebilmeniz için, tüm yeteneklerinizi kullanmalı ve *herhangi bir* nedenle kendinizi geri çekmemelisiniz - özellikle de arkadaşlarınızın ne düşüneceği konusundaki çocukça endişeleriniz yüzünden!"

Savunma Profesörünün ofisinden daha büyük bir orduyla, daha az saygınlıkla ve kendini az önce ezilmiş üzgün küçük bir böcek gibi hissederek ve ağlamamak için çok ama çok çabalayarak ayrıldı.

"tutmuyordum!" Harry, Profesör Quirrell'ın ofisinden ilk köşeyi döndüklerinde, ahşap kapı taş duvarların ardında gözden kaybolur kaybolmaz konuştu. " yapmıyordum, ikinizin de kazanmasına asla *izin vermedim*!"

Cevap vermedi, veremedi, bir kelime söylemeye kalksa her şey bozulacaktı.

"Gerçekten mi?" dedi Draco Malfoy. Ejder General'de hâlâ o boyun eğmişlik havası vardı. "Çünkü Quirrell haklı, biliyorsun, seni çatıya kadar kovalamamızı istediğin anda iki ordumuzdaki neredeyse herkesi yenebilmen *şüpheli*. Ve sen o zaman, gerçekten savaşırken seni yenmemiz gerektiğiyle ilgili bir şey söylememiş miydin Potter?"

Yanma hissi boğazına doğru ilerliyordu ve gözlerine ulaştığında gözyaşlarına boğulacaktı ve o andan itibaren her için de sadece ağlayan küçük bir kız olacaktı.

"Bu -" Harry'nin sesi ısrarla, ona bakmıyordu ama sesi başını ona doğru çevirmiş gibi geliyordu. "O - o sefer çok daha fazla uğraştım, önemli bir nedeni vardı, yapmalıydım, bu yüzden biriktirdiğim bir sürü numarayı kullandım - ve -"

Her elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

"- ve ben, Savunma sınıfı gibi bir şey için genellikle kullanmayacağım bir yanımı ortaya çıkardım -"

Yani *gerçekten* önemli olduğunda Harry'ye karşı kazanmaya yaklaşırsa, Harry karanlık tarafına onu ezebilirdi, öyle mi?

...tabii ki . Harry korkutucu davrandığında gözlerinin içine bile *bakamıyordu*, onu gerçekten yenebileceğini nasıl düşünmüştü ki?

Koridor çatallaştı ve Harry Potter ile Draco Malfoy sola, ikinci kata çıkan bir merdivene doğru ilerlediler.

katına çıktı ve onun yerine sağa gitti, o geçidin nereye gittiğini bile bilmiyordu ama şu anda kalede kaybolmayı tercih ederdi.

"Affedersin, Draco," dedi Harry'nin sesi ve sonra arkasında ayak sesleri duyuldu.

"Beni rahat bırak," dedi, sesi sert çıkmıştı ama sonra ağzını kapatıp dudaklarını sıkıca birbirine bastırmak ve nefesini tutmak zorunda kaldı.

Çocuk gelmeye devam etti ve etrafından dolanıp kendini onun önüne attı, çünkü aptaldı, bu yüzden, ve Harry, sesi artık yüksek ve çaresiz bir fısıltıya dönüşmüştü, "*Sen beni* süpürge sürme hariç tüm derslerimde yenerken ben kaçmadım!" dedi.

Anlamıyordu ve asla anlamayacaktı, Harry Potter asla anlamayacaktı, çünkü hangi yarışmayı kaybederse kaybetsin, yine de Yaşayan Çocuk olacaktı, eğer Harry Potter'sanız ve Hermione Granger sizi yeniyorsa, bu herkesin sizden meydan okumayı beklediği anlamına geliyordu, eğer Hermione Granger'sanız ve Harry Potter sizi yeniyorsa, bu sadece hiç kimse olmadığınız anlamına geliyordu.

"Bu adil değil," dedi, sesi titriyordu ama henüz ağlamıyordu, henüz değil, "Senin karanlık tarafınla savaşmak zorunda olmamalıyım, ben sadece - ben sadece -" *Sadece on iki yaşındayım,* o zamanlar böyle düşünüyordu.

"Karanlık tarafımı sadece *bir kez* kullandım ve o *da* için!"

"Yani bugün sadece Harry olarak *bütün ordumu* mu yendin?" Hermione hâlâ ağlamıyordu ve şu anda yüzünün nasıl göründüğünü, kızgın bir Hermione'ye mi yoksa üzgün bir Hermione'ye mi benzediğini merak etti.

"I -" Harry dedi ki. Sesi biraz alçaldı, "Ben... gerçekten kazanmayı *beklemiyordum*, o zaman, yenilmez olduğumu söylediğimi biliyorum ama bu sadece seni korkutmaya çalışmak içindi, gerçekten sadece seni biraz yavaşlatabileceğimizi düşünmüştüm -"

Tekrar yürümeye başladı, yanından geçip gitti ve Harry'nin yüzü ağlayacakmış gibi *gerildi*.

"Profesör Quirrell haklı mı?" diye umutsuz bir fısıltı geldi arkasından. "Senin gibi bir arkadaşım olursa, senin duygularını inciteceğini bildiğim için hep daha iyisini yapmaktan korkacak mıyım? Bu hiç adil değil, Hermione!"

Bir nefes aldı, tuttu ve koşmaya başladı, ayakları taşların üzerinde olabildiğince hızlı patırdıyordu, görüşü bulanıktı, cesaret edebildiği kadar hızlı koşuyordu, kimse onu duymasın diye koşuyordu ve bu sefer Harry onu takip etmedi.

Minerva pazartesi günü teslim edilmesi gereken Biçim Değiştirme parşömenini gözden geçiriyordu ve az önce beşinci sınıf öğrencisinin parşömenini, potansiyel olarak birini öldürebilecek bir hatayla eksi iki yüz puana düşürmüştü. Profesörlüğünün ilk yılında yaşça büyük öğrencilerin aptallıklarına kızmıştı, şimdi ise sadece boyun eğmişti. Bazı insanlar sadece öğrenmemekle kalmıyor, umutsuz olduklarını asla fark etmiyor, parlak ve hevesli kalıyor ve denemeye devam ediyorlardı.
Hogwarts'tan ayrılmadan önce onlara *asla* olağandışı bir şey denememelerini, serbest Biçim Değiştirme'den vazgeçmelerini ve sanatı sadece yerleşik Büyüler aracılığıyla kullanmalarını söylediğinizde bazen size inanıyorlardı; ve bazen... inanmıyorlardı.

Özellikle karmaşık bir cevabı çözmeye çalışıyordu ki kapı çalındı ve düşünceleri bölündü; mesai saati değildi ama sadece

Gryffindor Evi'nin Başkanı olarak çok kısa bir süre içinde yargılamayı askıya almayı öğrendi. *Sonrasında* her zaman ev puanlarını düşürebilirsin.

"İçeri gel," dedi keskin bir sesle.

Ofisine giren genç kız belli ki ağlıyordu ve daha sonra belli olmasın diye yüzünü yıkamıştı.

"Bayan Granger!" dedi Profesör McGonagall. Gözleri kızarmış ve yanakları şişmiş bu yüzü tanıması bir anını almıştı. "Ne oldu?"

"Profesör," dedi genç kız tereddütlü bir sesle, "herhangi bir konuda endişelenir ya da rahatsız olursam hemen size gelmem gerektiğini söylemiştiniz -"

"Evet," dedi Profesör McGonagall, "şimdi ne *oldu?* " Kız

anlatmaya başladı -

Hermione kıpırdamadan durdu ve merdivenler onun etrafında döndü, onu hiçbir yere götürmemesi gereken, bunun yerine onu sürekli *yukarı taşıyan* döner bir sarmal. Hermione bunun, hiçbir Muggle'ın tırmanamadığı günlerde Everest Dağı'nın tepesinde yaşayan büyücü Arram Sabeti tarafından 1733 yılında icat edilen Sonsuz Merdiven Büyüsü'ne benzediğini düşündü. Ancak bu doğru olamazdı çünkü Hogwarts çok daha eskiydi - belki de büyü *yeniden* icat edilmişti?

Korkmuş olmalıydı, Müdür ile ikinci görüşmesi için gergin olmalıydı.

Aslında Müdür'le yapacağı ikinci görüşme için korkmuş ve gergindi.

Sadece Hermione Granger düşünüyordu; daha fazla koşamadıktan ve ciğerleri yanarak duvara yaslandıktan sonra, sırtını soğuk taş duvara dayayıp bacaklarını yukarı çekerek bir top gibi kıvrılıp ağlarken çok düşünüyordu.

Harry Potter'a kaybetse bile Draco Malfoy'a asla ama asla kaybetmeyecekti, bu *kesinlikle* kabul edilemezdi ve Profesör Quirrell General Malfoy'u binlerce alternatifini göz ardı etmediği için övmüştü; Hermione kendi kendine ağladıktan sonra Harry ve Neville'e karşı denemesi *gereken* diğer on dört büyüyü düşündü ve sonra başka şeyler hakkında da aynı türden bir hata yapıp yapmadığını merak etmeye başladı; ve Profesör McGonagall'ın kapısını çalmasının nedeni buydu. Yardım istemiyordu, şu anda Hermione'nin yardım isteyebileceği herhangi bir planı yoktu, sadece Profesör McGonagall'a her şeyi anlatacaktı, çünkü bunu düşündüğünde Profesör Quirrell'in bahsettiği binlerce alternatiften biri gelmişti.

Profesör McGonagall'a Harry Potter'ın Anka Kuşu'nun omzuna konduğu günden beri nasıl değiştiğini, insanların onu giderek daha çok Harry'nin bir eşyası gibi görmeye başladığını, Harry'nin okuldaki diğer herkesten giderek uzaklaştığını ve bazen sanki bir şeylerini kaybediyormuş gibi üzgün bir havayla dolaştığını anlatmıştı ve *artık ne yapacağını bilmiyordu.*

Profesör McGonagall da ona Müdür'le konuşmaları gerektiğini söylemişti.

Hermione endişelenmişti ama sonra aklına *Harry Potter*'ın Müdür'den korkmayacağı düşüncesi geldi. Harry Potter her ne yapmaya çalışıyorsa onu devam ederdi. Belki de (bu düşünce gelmişti) böyle olmaya, korkmamaya, her ne yapıyorsa yapmaya ve başına gelenleri görmeye değerdi, gerçekten daha kötü olamazdı.

Sonsuz Merdiven dönmeyi bıraktı.

Önlerindeki pirinç griffin tokmaklı büyük meşe kapı dokunulmadan açıldı.

Her yöne bakan düzinelerce çekmecesi olan ve çekmeceleri diğer çekmecelerin *içine* yerleştirilmiş gibi görünen siyah meşe masanın arkasında, tahtında oturan gümüş sakallı Hogwarts Müdürü Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore, Hermione'nin dikkati odadaki diğer şeyler tarafından dağıtılmadan önce yaklaşık üç saniye boyunca parıldayan gözlerine baktı.

Bir süre sonra - ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama odadaki eşyaların sayısını üçüncü kez saymaya çalıştığı ve hafızası hiçbir şey eklenmediği ya da çıkarılmadığı konusunda ısrar etmesine rağmen yine de aynı cevabı alamadığı bir zamandı - Müdür boğazını temizledi ve "Bayan Granger?" diye sordu.

Hermione'nin başı döndü ve yanaklarında hafif bir sıcaklık hissetti; ama Dumbledore ona hiç kızmış gibi görünmüyordu, sadece sakin ve o yumuşak, yarı camlı gözlerinde sorgulayıcı bir bakış vardı.

"Hermione," dedi Profesör McGonagall, yaşlı cadının sesi nazikti ve eli Hermione'nin güven verici bir şekilde duruyordu, "lütfen Müdür'e bana Harry hakkında söylediklerini anlat."

Hermione konuşmaya başladı, yeni bulduğu kararlılığa rağmen sesi hâlâ gerginlikten biraz tökezliyordu, Fawkes omzuna çıktığından beri Harry'nin son birkaç haftada nasıl değiştiğini anlatıyordu.

Bitirdiğinde bir duraklama oldu ve sonra Müdür iç çekti. "Özür dilerim Hermione Granger," dedi Dumbledore. O konuşurken mavi gözleri daha da hüzünlenmişti. "Bu... talihsiz bir durum, ama beklenmedik olduğunu söyleyemem. Gördüğünüz gibi bu bir kahramanın yükü."

"Bir *kahraman mı?* " dedi Hermione. Başını kaldırıp endişeyle Profesör McGonagall'a baktı ve Biçim Değiştirme Profesörü'nün yüzünün gerildiğini gördü, ancak eli hâlâ Hermione'nin omzunu güven verici bir şekilde sıkıyordu.

"Evet," dedi Dumbledore. "Bir zamanlar ben de bir kahramandım, gizemli yaşlı bir büyücü olmadan önce, Grindelwald'a karşı çıktığım günlerde. Tarih kitaplarını okudunuz mu, Bayan Granger?"

Hermione başını salladı.

"Şey," dedi Dumbledore, "kahramanların yapması gereken budur, Bayan Granger, görevleri vardır ve bunları başarmak için güçlenmeleri gerekir ve Harry'ye olan da budur. Eğer onun yolunu yumuşatmak için yapılabilecek şey varsa, bunu yapacak kişi ben değil, *siz* olacaksınız. Çünkü ben Harry'dostu değilim, ne yazık ki, sadece gizemli yaşlı büyücüsüyüm."

"Ben -" dedi Hermione. "Emin değilim - hala olmak istiyorum -" Sesi kesildi, yüksek sesle söylenemeyecek kadar korkunç görünüyordu.

Dumbledore gözlerini kapadı ve açtığında eskisinden biraz daha yaşlı görünüyordu. "Harry'nin arkadaşı olmayı bırakmayı seçerseniz kimse sizi durduramaz, Bayan Granger. Bunun ona ne yapacağına gelince, bunu benden daha iyi bilebilirsiniz."

"Bu - *hiç adil* değil," dedi Hermione, sesi titreyerek. "Başka kimsesi olmadığı için benim Harry'arkadaşı olmam mı *gerekiyor*? Bu hiç adil görünmüyor."

" Arkadaş *olmak* zorlanabileceğiniz bir şey değildir, Bayan Granger." Mavi gözler onun içine bakıyor gibiydi. "Duygular ya ya da yoktur. Eğer , kabul edebilir ya da reddedebilirsiniz. Siz Harry'nin arkadaşısınız - ve bunu inkâr etmeyi seçmek onu çok yaralayacaktır, belki de iyileşemeyecektir. Ama Bayan Granger, sizi bu kadar aşırılığa iten nedir?"

Kelime bulamıyordu. Hiçbir zaman kelime bulamamıştı. "Eğer Harry' çok yaklaşırsan - *yutulursun* ve artık kimse *seni* görmez, sen sadece *onun* bir şeyisin, herkes tüm dünyanın onun etrafında döndüğünü düşünür ve..." Söyleyecek söz bulamadı.

Yaşlı büyücü yavaşça başını salladı. "Gerçekten de adaletsiz bir dünyada yaşıyoruz, Bayan Granger. Artık tüm dünya Grindelwald'ı yenenin ben olduğumu biliyor ve çok azı benim geçebilmem için yolu açarken ölen Elizabeth Beckett'ı hatırlıyor. Yine de o hatırlanıyor. Harry Potter bu oyunun kahramanı Bayan Granger; dünya onun etrafında dönüyor. Kaderinde büyük şeyler var; ve öyle sanıyorum ki Albus Dumbledore'un adı zamanla yaptığım her şeyden çok Harry Potter'ın gizemli yaşlı büyücüsü olarak hatırlanacak. Ve belki de Hermione Granger'ın adı da onun yoldaşı olarak hatırlanacak, eğer zamanında buna layık olduğunu kanıtlarsan. Sana doğrusunu söyleyeyim: Harry Potter'ın olduğundan daha fazla şanı asla tek başına bulamayacaksın."

Hermione başını hızla salladı. "Ama bu -" Açıklayamayacağını biliyordu. "Bu *zaferle* ilgili değil, var olmakla ilgili - başkasına ait olan bir şey!"

"Yani kahraman olmayı tercih edeceğini mi düşünüyorsun?" Yaşlı büyücü iç çekti. "Bayan Granger, ben bir kahraman ve bir lider *oldum*; ve Harry Potter gibi birine ait olabilseydim binlerce kez daha mutlu olurdum. Benden daha sert, zor kararları verebilecek ve yine de bana liderlik etmeye layık biri. Bir zamanlar böyle birini tanıdığımı sanmıştım, ama yanılmışım... Bayan Granger, kahramanlara kıyasla sizin gibilerin ne kadar şanslı olduğu konusunda *hiçbir* fikriniz yok."

Çaresizlikle birlikte sıcak bir yanma hissi tekrar boğazına doluyordu, Müdür yardım etmeyecekse Profesör McGonagall'ın onu neden buraya getirdiğini anlamıyordu ve Profesör McGonagall'ın yüzüne bakınca bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmadığı da anlaşılıyordu.

"Kahraman olmak istemiyorum," dedi Hermione Granger, "bir kahramanın yoldaşı olmak istemiyorum, sadece *kendim* olmak istiyorum. "

(Birkaç saniye sonra belki de gerçekten bir kahraman olmak istediği aklına geldi ama söylediğini değiştirmemeye karar verdi).

"Ah," dedi yaşlı büyücü. "Bu büyük bir emir Bayan Granger." Dumbledore tahtından kalktı, masasının arkasına geçti ve duvardaki bir sembolü işaret etti, o kadar her yerde bulunan bir semboldü ki Hermione'nin gözleri onu görmezden gelmişti; üzerinde Hogwarts'ın hanedanlık armaları, aslan ve yılan, porsuk ve kuzgun ve Latince kazınmış, ne anlama geldiğini asla anlayamadığı kelimeler yazılı soluk bir kalkan. Sonra o kalkanın nerede olduğunu ve ne kadar eski göründüğünü fark edince, Hermione'nin aklına birden bunun *orijinali* olabileceği geldi -

"Bir Hufflepuff," dedi Dumbledore, parmağını solmuş porsuğa vurarak ve Hermione'nin bu saygısızlık karşısında irkilmesine neden olarak (eğer orijinali buysa), "insanların olmaları gereken kişi olmayı başaramadıklarını, çünkü bunun için gereken tüm çabayı gösteremeyecek kadar tembel olduklarını söylerdi. Bir Ravenclaw," kuzguna dokunarak, "bilgelerin Sokrates'*ten* çok daha eski olduğunu bildiği şu sözleri tekrarlardı*, kendini tanı* ve insanların cehalet ve düşünce eksikliği nedeniyle olmaları gereken kişi olamadıklarını . Ve Salazar Slytherin," Dumbledore parmağıyla solmuş yılana dokunurken kaşlarını çattı, "neden, arzularımız bizi nereye götürürse götürsün onları takip ederek olmamız gereken kişi haline geldiğimizi söyledi. Belki de insanların hırslarına ulaşmak için gerekeni yapmayı reddettikleri için kendileri olmayı başaramadıklarını söylerdi.
Ama sonra Hogwarts'tan çıkan Karanlık Büyücülerin neredeyse hepsinin Slytherin olduğunu görüyoruz. Olmaları gerektiği gibi mi oldular? Bence olmadılar." Dumbledore'un parmağı aslana dokundu ve sonra ona doğru döndü. "Söyleyin bana Bayan Granger, bir Gryffindor ne derdi? Seçmen Şapka'nın size o evi önerip önermediğini sormama gerek yok."

Zor bir soru gibi görünmüyordu. "Bir Gryffindor, insanların korktukları için olmaları gereken kişi olamadıklarını söylerdi."

"Çoğu insan korkar, Bayan Granger," dedi yaşlı büyücü. "Tüm hayatlarını, başarabilecekleri, olabilecekleri her şeyi engelleyen sakatlayıcı bir korkuyla çevrelenmiş olarak yaşarlar. Yanlış bir şey söyleme ya da yapma korkusu, sahip oldukları tek şeyi kaybetme korkusu, ölüm korkusu ve hepsinden önemlisi diğer insanların onlar hakkında ne düşüneceği korkusu. Böyle bir korku çok korkunç bir şeydir Bayan Granger ve bunu bilmek son derece önemlidir. Ama Godric Gryffindor böyle söylemezdi. İnsanlar doğru olanı yaparak olmaları gereken kişi olurlar, Bayan Granger."
Bayan Granger

Yaşlı büyücünün sesi nazikti. "Söyleyin bana Bayan Granger, size *doğru* seçim gibi görünen nedir? Çünkü siz gerçekte busunuz ve bu yol sizi nereye götürürse, olmanız gereken kişi de odur."

Sayılamayan şeylerin sesleriyle dolu uzun bir boşluk vardı.

Bunu düşündü, çünkü o bir Ravenclaw'dı.

Hermione yavaşça, "doğru olduğunu *sanmıyorum*," dedi, "birinin başka birinin gölgesinde yaşamak zorunda kalması..."

"Dünyada pek çok şey doğru değil," dedi yaşlı büyücü, "asıl soru *senin* konuda ne yapmanın doğru olacağı. Hermione Granger, gizemli yaşlı bir büyücü için alışılagelenden daha az kurnaz olacağım ve Harry Potter'ı çevreleyen olaylar kötüye giderse işlerin ne kadar kötü gidebileceğini *hayal* bile edemeyeceğini sana açıkça söyleyeceğim. Onun macerası, bilseydiniz, vazgeçmeyi *aklınızdan* bile geçirmeyeceğiniz bir mesele."

" *Ne* görevi?" dedi Hermione. Sesi titriyordu, çünkü Müdür'ün aradığı cevabın ne olduğu çok açıktı ve o cevabı vermek istemiyordu. "O zamanlar Harry'ye ne *oldu*, Fawkes *neden* onun omzundaydı?"

"," dedi yaşlı büyücü. Yarım ay gözlüklerinin altından gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve yüzü aniden çok çizgili göründü. "Görüyorsunuz ya, Bayan Granger, insanlar zaman yüzünden büyümezler, insanlar yetişkin durumlarına sokulduklarında büyürler. O Cumartesi Harry Potter'ın başına gelen de buydu. Ona -bu bilgiyi kimseyle paylaşmayacaksın, anlıyorsun değil mi- biriyle dövüşmesi gerektiği söylendi. Kim olduğunu söyleyemem. Nedenini de söyleyemem. Ama başına gelen buydu ve bu yüzden arkadaşlarına ihtiyacı var."

Bir duraklama oldu.

" *Bellatrix Black?* " dedi Hermione. Biri kulağına elektrik kablosu soksa bu kadar şaşırmazdı. "Harry'yi *Bellatrix Black* ile *mi* dövüştüreceksin*?* "

"Hayır," dedi yaşlı büyücü. "O değil. Size kim olduğunu ya da neden olduğunu söyleyemem."

Bunun hakkında biraz daha düşündü.

"Harry'ye *ayak uydurabilmemin* bir yolu var mı?" dedi Hermione. "Yani, bunu *yapacağımı* söylemiyorum, ama - eğer arkadaşa ihtiyacı varsa, o zaman *eşit* arkadaş olabilir miyiz? Ben de bir kahraman olabilir miyim?"

"Ah," dedi yaşlı büyücü ve gülümsedi. "Buna sadece siz karar verebilirsiniz, Bayan Granger."

"Ama bana Harry'ye yardım ettiğin gibi yardım etmeyeceksin."

Yaşlı büyücü başını salladı. "Ona yeterince yardım ettim, Bayan Granger. Ve eğer benden bir görev istiyorsan
-" Yaşlı büyücü yine alaycı bir tavırla gülümsedi. "Bayan Granger, Hogwarts'taki ilk yılınızdasınız. Büyümek için fazla hevesli olmayın; bunun için daha sonra yeterince zamanınız olacak."

"Ben on iki yaşındayım. Harry'nin *11*'i*.* "

"Harry Potter özeldir," dedi yaşlı büyücü. "Bildiğiniz gibi Bayan Granger." Yarım ay gözlüklerinin altındaki mavi gözler birden delici bir hal ve Dumbledore'un sesinin Harry'nin karanlık tarafını bildiğini söylediği Ruh Emici gününü hatırladı.

Hermione elini kaldırdı ve Profesör McGonagall'ın bunca zamandır omzunda güçlü duran eline dokundu ve Hermione, sesinin bozulmamasına şaşırarak, "Şimdi gitmek istiyorum, lütfen," dedi.

"Elbette," dedi Profesör McGonagall ve Hermione omzundaki elin onu nazikçe meşe kapıya doğru çevirdiğini hissetti.

"Yolunu seçtin mi Hermione Granger?" dedi arkasından Albus Dumbledore'un sesi, kapı yavaşça gıcırdayarak açılıp Sonsuz Merdiven'in Büyüsü ortaya çıkarken.

Başını salladı. "Ve?"

"Yapacağım," dedi, sesi sıkışmıştı,

"Yapacağım, yapacağım -" Yutkundu.

"Yapacağım - doğru olanı -"

Başka bir şey söylemedi, söyleyemedi ve sonra Sonsuz Merdiven bir kez daha onun etrafında dönmeye başladı.

Aşağı inerken ne o ne de Profesör McGonagall konuştu.

Akan Taş gargoyleleri yollarından çekilip ikisi Hogwarts koridorlarına çıktıklarında, Profesör McGonagall nihayet konuştu ve fısıltıyla, "Çok özür dilerim Bayan Granger. Müdür'ün size böyle şeyler söyleyeceğini düşünmemiştim. Sanırım çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten unutmuş."

Hermione tekrar ona baktı ve Profesör McGonagall'ın gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi göründüğünü gördü... sadece gerçekten değil, ama yüzünde buna benzer bir gerginlik vardı.

"Eğer ben de kahraman olmaya karar verdiysem," dedi Hermione, "yardım etmek için yapabileceğin bir şey var mı?"

Profesör McGonagall hızla başını salladı ve "Bayan Granger, Müdür'ün *bu* konuda yanıldığından emin değilim. On iki *yaşındasınız*."

"Tamam," dedi Hermione.

Biraz ileriye doğru yürüdüler.

"Affedersiniz," dedi Hermione, "Ravenclaw kulesine kadar tek başıma yürüyebilir miyim? Özür dilerim, bu senin hatan falan değil, sadece şu anda yalnız kalmak istiyorum."

"Elbette Bayan Granger," dedi Profesör McGonagall, sesi biraz boğuk çıkmıştı ve Hermione onun ayak seslerinin durup arkasına döndüğünü duydu.

Hermione Granger uzaklaştı.

Hogwarts'ta ona kahraman olma şansı verecek başka biri olup olmadığını merak ederek bir kat merdiven, sonra bir kat daha çıktı. Profesör Flitwick de Profesör McGonagall'la aynı şeyi söyleyecekti ve söylemese bile muhtemelen yardım edemezdi, Hermione kimin yardım edebileceğini bilmiyordu. Yeterince Quirrell puanı kullanırsa Profesör Quirrell akıllıca şey bulabilirdi ama ona sormanın kötü bir fikir olacağını hissediyordu - Savunma Profesörü kimsenin olmaya değer bir kahraman olmasına yardım edemezdi ve aradaki farkı bile anlamazdı.

Altın parıltısını gördüğünde neredeyse Ravenclaw kulesine varmıştı.

Kendini Gerçekleştirme, Bölüm 4

Hermione Granger onu göz ucuyla gördü, iki koridorun birleştiği yerdeki bir heykelin cilalı metalinde bir yansıma, bir altın parıltısı, bir kırmızı parıltısı, bir ateş görüntüsü gibi bir şey; sadece bir an için gördü ve sonra kayboldu.

Durakladı, şaşkındı ve *neredeyse* yürüyüp gidecekti ama o kısa parıltıda tanıdık bir şeyler vardı.

Hermione heykelin durduğu yere doğru yürüdü ve ateşli yansımanın gelmiş olabileceğini düşündüğü koridora baktı.

Sanki çok geliyormuş gibi belli belirsiz bir çığlık, bir çağrı duydu.

Hermione koşmaya başladı.

Bir süre koştu; ne zaman bir kavşağa gelse duraksıyor, alabildiği kadar nefes alıyor ve sonra bir yönden yansıyan bir ateş parıltısı görüyor ya da uzaktan gelen o çağrıyı duyuyordu. Eğer askeri eğitimi olmasaydı, bu şekilde koşarken yorgunluktan düşerdi.

Anka kuşunu hiç görmemiş.

Sonra dört yol ağzına geldi ve *hiçbir şey* yoktu*,* hiçbir işaret yoktu*,* uzun saniyeler bekledi ve ne bir çığlık duydu ne de bir ateş gördü ve sadece hastalıklı ve üzgün bir hisle her şeyi hayal edip etmediğini merak başlamıştı ki *bir kişinin* çığlığını duydu.

Hızla koşan ayakları köşeyi döndüğünde, zihni bir bakışta tüm sahneyi algıladı; yeşil kesimli içindeki üç iri çocuk ona bakmak için çoktan dönmüştü ve görünmez bir el tarafından yüksekte tutulan bir ayağıyla havada sallanan sarı giysili daha kısa ve daha küçük bir çocuk vardı.

Günışığı Generali bunu düşünmedi bile, durup düşünen insanlar çok iyi pusu kuramazlardı.

Asası elindeydi, parmakları büküldü ve dudakları *"Somnium!"* dedi. " dedi ve en büyük zorba düştü, Hufflepuff'lı çocuk bir *gümbürtüyle* havaya fırladı ve diğer iki zorba asalarını ona doğrultmaya çalışıyordu ve o " *Somnium!* " dedi ve bir başka iri çocuk yere yığıldı - asasını daha hızlı doğrultan çocuğa ateş etmişti.

Ne yazık ki bu şekilde arka arkaya iki Uyku Büyüsü yapmak onun için bile zordu ve daha önce üçüncüsünü yapamadı -

Son kabadayı *"Protego!" diye* bağırdı. " diye bağırdı ve etrafı parıldayan mavi bir ışıltıyla çevrildi.

Yirmi dört saat önce olsa Hermione paniğe kapılırdı, *gerçek* bir Kalkan Büyüsü, kabadayı çocuğun ona büyü yapmasına bile izin verirdi.

Şimdi o -

" *Stupefy!* " diye bağırdı kabadayı çocuk.

Kıpkırmızı ok korkunç bir parlaklıkla ona doğru fırladı, Harry'nin asasından çıkan büyülerden çok daha parlaktı.

Hermione hafifçe sola doğru sallandı ve ok ıskaladı, çünkü zorbanın *nişancılığı* Harry'ninki kadar iyi değildi; ve aklına zorbalarla Profesör Quirrell'in ordularının birbirine uymayabileceği düşüncesi geldi.

" *Stupefy!* " diye bağırdı kabadayı çocuk yine. " *Expelliarmus! Stupefy!* "

Her neyse, *şimdi* bütün bir saatini Harry ve Neville'e yapabileceği *diğer* büyüleri düşünerek geçirmişti.

" *Jellyfy!* " diye bağırdı kabadayı çocuk, kaçacak görünür bir cıvatası geniş ışınlı bir uğursuzluk ve dizleri aniden neredeyse onu destekleyemeyecek kadar güçsüz hissetti. Ve sonra, daha da parlak bir kızıllık yaratan öfkeli bir kükremeyle, "*Stupefy!* "

Bunu kasıtlı olarak düşerek atlattı ve o zamana kadar bir sonraki büyüsü için yeterince toparlanmıştı.

" *Glisseo,*" dedi Hermione*,* sözlerini yere yönelterek.

"Oof," dedi kabadayı çocuk ayakları altından kayıp *giderken* ve *asasını düşürürken.*

Protego kırptı.

" *Somnium,*" dedi Hermione.

Hufflepuff'lı çocuğun oturduğu yere sürünerek giderken hâlâ soluk soluğaydı, inliyor ve kafa üstü yere düştüğü kafatasını ovuşturuyordu; Hermione onun bir Muggle olmamasının iyi bir şey olduğunu fark etti, yoksa boynunu kırabilirdi. Aslında bunu hiç düşünmemişti.

"Uh," dedi çocuk, saçları kız olsaydı 'esmer' denebilecek bir renkteydi, gözleri

Her nasılsa Hufflepuff'a uygun gibi görünen farksız kahverengi, yüzünde hiç gözyaşı yoktu ama biraz solgun görünüyordu. Onun dördüncü ya da üçüncü sınıfta olduğunu tahmin etti.

Sonra kahverengi gözleri ona odaklandığında genişledi. " *Genel Güneş Işığı?* "

"Evet," dedi. "Bu *(nefes nefese)* benim." Eğer Hufflepuff'lı çocuk onun Harry Potter'ın sevgilisi olduğu hakkında bir şey söylerse, öleceğine karar verdi.

"Vay canına," dedi Hufflepuff'lı çocuk. "Bu - sen - yani seni Noel'den önce ekranlarda görmüştüm ama - vay canına! Bunu yaptığına inanamıyorum!"

Bir duraklama oldu.

Az önce bunu yaptığıma inanamıyorum, diye düşündü Hermione Granger, birden kendini biraz baygın hissetmeye başlamıştı, o kadar koşmaktan olmalı. "*Affedersiniz*," dedi, "bacaklarımı gevşetebilir misiniz?"

Çocuk başını salladı, kendini ayağa kaldırdı ve cüppesinin içinden asasına uzandı; ama Hermione'nin karşı Cinx'in doğru çalışması için onun hareketini düzeltmesi gerekti.

Hermione ayağa kalktığında çocuk, "Ben Michael Hopkins," dedi. Elini uzattı. "Ya da Hufflepuff'ın içindeki Mike, bu yıl tüm Hufflepuff'ta başka Mike yok, inanabiliyor musun?"

El sıkıştılar ve Mike, "Her neyse, *teşekkür .* "

Hermione o anda yaşadığı coşkuya hazırlıklı değildi, birini böyle kurtarmak kelimenin tam anlamıyla *hayatı boyunca* hissettiği her şeyden daha iyi gelmişti.

Zorbalara bakmak için döndü.

Çok büyüklerdi ve yaklaşık on beş yaşlarında görünüyorlardı ve birden Profesör Quirrell'in tüm müfredat dışı etkinliklerine kaydolan Hogwarts öğrencileriyle, Profesörlüğe gelmiş geçmiş en kötü Profesörlerden yıllarca ders alan öğrenciler arasında ne kadar *büyük* bir fark olduğunu fark etti. Örneğin, aldığınız şeyleri vurabilmek; ya da bir dövüşün ortasında, düşen müttefiklerinizi *İnservate* etmeniz gerektiğini fark edecek kadar iyi düşünebilmek. Ve Profesör Quirrell'in söylediği diğer şeyler, örneğin gerçek dünyada neredeyse her dövüşün sürpriz bir saldırıyla sonuçlanacağı gibi, birdenbire ona çok daha mantıklı gelmeye başladı.

Hâlâ nefesini tutmaya çalışırken Mike'a baktı.

"İnanır mısın," dedi Hermione Granger, "beş dakika önce nasıl bir kahraman olacağımı bulmakta zorlanıyordum?"

Gerçekten birinden *izin* alması gerektiğini ya da kahramanların oturup başkalarının onlara görev vermesini beklediğini mi düşünmüştü? Aslında çok basitti, sadece kötülüğün olduğu yere gidiyordunuz, kahraman olmak için gereken tek şey buydu. Kötü şeylerin bazen tam da burada, Hogwarts'ta olduğunu hatırlamalıydı, bunu söylemek için bir anka kuşuna ihtiyacı olmamalıydı.

Sonra Hermione, onu *gördüklerini*, kim olduğunu bilebileceklerini, gizlice yaklaşıp *onu* gafil avlayabileceklerini ve - ve ona gerçekten zarar verebileceklerini fark edince - endişeyle üç büyük oğlanın baygın yattığı yere baktı.

Hermione durdu.

Harry Potter'ın daha asasını kullanmayı bile bilmediği ilk ders gününde kendini *beş* Slytherin zorbasının ortasına attığını hatırladı.

Okul müdürünün, yetişkinlere özgü durumlara sokularak büyüdüğünü ve çoğu insanın hayatını kısıtlayıcı bir korku çemberi içinde yaşadığını söylediğini hatırlıyordu.

Ve Profesör McGonagall'ın "On iki *yaşındasın*," diyen sesini hatırladı.

Hermione derin bir nefes aldı, bir, iki ve üç kez.

Mike'a Madam Pomfrey'in ofisine gitmesi gerekip gerekmediğini sordu, ki gerekmiyordu; ve her ihtimale karşı Slytherin'li çocukların isimlerini söylemesini istedi.

Ve sonra Hermione Granger bilinçsiz zorbalar yığınından uzaklaştı, yürürken yüzüne bir gülümseme yerleştirdiğinden emin oldu.

Muhtemelen er ya da geç yaralanacağını biliyordu. Ama doğru olanı yapmak için incinmekten çok korkuyorsanız, o zaman kahraman olamazdınız, bu kadar basitti; ve eğer Seçmen Şapka'yı o anda kafasına geçirseydiniz, "GRYFFINDOR!" diye bağırmadan önce *bir saniye* bile beklemezdi.

Akşam yemeğine indiğinde hâlâ bunu düşünüyordu; birini kurtarmanın coşkusu hâlâ geçmemişti ve beyninde bir şeylerin kırıldığından endişelenmeye başlamıştı.

Ravenclaw masasına yaklaştığında ani bir fısıltı salgını patlak verdi ve Hermione

Hufflepuff'lı çocuk henüz bir şey söylememişti ki, fısıltıların muhtemelen *bununla* ilgili olmadığını fark etti.

Harry Potter'ın karşısına oturdu.
Muhtemelen hâlâ gülümsediği için *son derece* gergindi.

"Uh -" dedi Harry, kendisine taze kızarmış ekmek, tereyağı, tarçın, hiçbir meyve ya da sebze ve üç porsiyon çikolatalı kek servis ederken. "Uh -"

Kendisine bir bardak greyfurt suyu doldurmayı bitirene kadar onun böyle devam etmesine izin verdi ve sonra, "Size bir sorum var Bay Potter. Sizce insanlar nasıl kendileri olmayı başaramazlar?"

" *Ne?*" dedi Harry.

Ona baktı. "Bütün bunlar yokmuş gibi davran," dedi, "ve dün ne söyleyeceksen onu söyle."

"Um..." Harry kafası karışmış ve endişeli görünüyordu. "Bence biz zaten kendimiziz... başka birinin kusurlu bir kopyası değilim ki. Ama sanırım sorunun anlamını çözmeye çalışırsam, o zaman insanların kendileri olmadıklarını söyleyebilirim çünkü çevreden tüm bu çılgınca şeyleri emiyor ve sonra da kusuyoruz. Yani, Quidditch oynayan kaç kişi oyunu kendileri icat etmiş olsalardı böyle bir oyun oynuyor olurlardı? Ya da Muggle Britanya'sında, kendilerini İşçi Partili, Muhafazakâr ya da Liberal Demokrat olarak gören kaç kişi, her şeyi kendileri bulmak zorunda kalsalardı, tam da bu siyasi inançlar demetini icat ederdi?"

Hermione bunu düşündü. Harry'nin Slytherin ya da belki Gryffindor'la ilgili bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu, ama bu Müdür'ün listesine uymuyor gibiydi; ve

Hermione'nin aklına konuyla ilgili dörtten çok daha fazla bakış açısı olabileceği geldi.

"Tamam," dedi Hermione, "farklı bir soru. Birini kahraman yapan nedir?"

"Bir *kahraman mı?* " dedi

Harry. "Evet," dedi

Hermione.

"Ah..." dedi Harry. Çatalıyla bıçağı sinirli sinirli bir parça bifteği kesiyor, onu gittikçe daha küçük parçalara ayırıyordu. "Bence pek çok insan dünya onları yönlendirdiğinde bir şeyler yapabilir... sanki insanlar senden yapmanı bekliyormuş gibi, ya da sadece zaten bildiğin becerileri kullanıyormuş gibi, ya da hatalarını yakalayıp üzerine düşeni yaptığından emin olmak için izleyen bir otorite varmış gibi. Ancak gibi sorunlar muhtemelen zaten çözülmüştür ve o zaman kahramanlara gerek kalmaz. Bu yüzden bence 'kahraman' dediğimiz insanlar nadirdir çünkü her şeyi ilerlerken uydurmak zorundadırlar ve çoğu insan bundan rahatsız olur. Neden sordunuz?" Harry'nin çatalı iyice parçalanmış üç parça bifteğe saplandı ve onları ağzına götürdü.

"Az önce üç yaşlı Slytherin kabadayısını sersemlettim ve bir Hufflepuff'ı kurtardım," dedi Hermione. "Ben bir kahraman olacağım."

Harry yemeğini yutmayı bitirdiğinde (duyma mesafesindeki diğer Ravenclaw'lardan bazıları hala öksürüyordu), "*Ne?*" dedi.

Hermione hikâyeyi anlattı, o konuşurken bile hikâye fısıltılarla yayılmaya devam etti. (Gerçi anka kuşuyla ilgili kısmı atlamıştı, çünkü bu ikisi arasında özel bir şey gibi görünüyordu. Hermione daha sonra düşününce, kahraman olmak isteyen birine bir anka kuşunun görünmesine şaşırmıştı; bu biraz bencilce görünüyordu

Ama belki de insanlara yardım etmeye istekli olduğunuzu gördükleri sürece anka kuşları için bunun bir önemi yoktu).

Konuşması bittiğinde, Harry masanın üzerinden ona baktı ve tek kelime etmedi.

"Az önceki davranışım için özür dilerim," dedi Hermione. Greyfurt suyu bardağından bir yudum aldı. "Eğer Charms dersinde seni hâlâ dövüyorsam, Savunma dersinde daha iyi olman gerektiğini hatırlamam gerekirdi."

" *Lütfen* bunu yanlış anlama," dedi Harry. Artık fazla yetişkin görünüyordu ve suratı asıktı. "Ama bu *kişinin sen* olduğundan ve açık konuşmak gerekirse ben olmadığımdan emin misin?"

"Oldukça eminim," dedi Hermione. "Neden, adım fazladan 'm' harfi dışında neredeyse 'heroine' diye okunuyor, bugüne kadar bunu hiç fark etmemiştim."

"Kahraman olmak her zaman eğlenceli bir değildir," dedi Harry. "Gerçek kahramanlık değil, yetişkinlerin yapması gereken türden, böyle değil, bu kadar kolay olmayacak."

"Biliyorum," dedi Hermione.

"Bu zor ve acı verici ve iyi bir cevabın olmadığı kararlar vermek zorundasınız -"

"Evet, Harry, o kitapları ben de okudum."

"Hayır," dedi Harry, "anlamıyorsun, kitaplar seni *uyarsa* bile -"

"Bu seni durdurmuyor," dedi Hermione. "Seni biraz bile durdurmuyor. Eminim bu yüzden kahraman olmamayı *aklından* bile geçirmemişsindir. Peki neden beni durduracağını düşünüyorsun?"

Bir duraklama oldu.

Harry'nin yüzünde aniden kocaman bir gülümseme belirdi; bu gülümseme, kaşları çatık ve yetişkin olduğu kadar parlak ve çocuksuydu ve aralarında her şey yeniden yoluna girmişti.

Harry hâlâ kocaman gülümseyerek, "Bu iş bir şekilde korkunç, akıllara durgunluk verecek kadar ters gidecek," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ah, biliyorum," dedi Hermione. Tostundan bir lokma daha yedi. "Aklıma gelmişken, Dumbledore benim gizemli yaşlı büyücüm olmayı reddetti, başka bir tane almak için yazabileceğim bir yer var mı?"

Sonrası:

"...ve Profesör Flitwick onun kararlılığının sarsılmaz göründüğünü söylüyor," dedi Minerva sıkıntıyla, gözlerini bundan sorumlu olan gümüş sakallı yaşlı büyücüye dikerek. Albus Dumbledore sessizce oturmuş, gözlerinde uzak ve üzgün bir ifadeyle onu dinliyordu. "Profesör Flitwick onu Gryffindor'a transfer ettirmekle tehdit ettiğinde Bayan Granger gözünü bile kırpmadı, sadece giderse tüm kitapları da yanında götüreceğini söyledi. Hermione Granger bir kahraman olmaya karar ve hayır cevabını kabul etmiyor. Eğer deneseydin onu bu işe daha fazla zorlayabileceğinden şüpheliyim -"

Minerva'nın beyninin bu gerçeği idrak etmesi tam beş saniye sürdü.

"ALBUS!" diye bağırdı.

"Canım," dedi yaşlı büyücü, "otuzuncu kahramanını da hallettikten sonra, onların nasıl tepki verdiklerini anlayacaksın.

Bazı şeylere karşı oldukça tahmin edilebilir bir tepki verirler; örneğin çok genç olduklarının, kaderlerinde kahraman olmak olmadığının ya da kahraman olmanın tatsız bir şey olduğunun söylenmesi gibi; ve eğer gerçekten emin olmak istiyorsanız bu üçünü de onlara söylemelisiniz. Yine de," kısa bir iç çekişle, "*çok* bariz olmamak gerekir, yoksa Müdire Yardımcınız sizi yakalayabilir."

"Albus," dedi Minerva, sesi daha da sertleşerek, "eğer ona zarar gelirse, yemin ederim bu sefer -"

" gelince o da aynı yere gelecekti," dedi Albus, gözlerinde hâlâ o uzak hüzünlü bakış vardı. "Birinin kahraman olması gerekiyorsa, ne kadar uğraşırsak uğraşalım uyarılarımızı dinlemeyecektir, Minerva. Ve bu durumda, Bayan Granger'ın onun çok gerisinde kalmaması Harry için daha iyi olur." Albus sanki bir teneke kutu çıkarıp açtı, içinden küçük sarı topaklar çıktı, Minerva bunu nerede sakladığını hiç anlayamamıştı, işin içindeki büyüyü de hiç fark edememişti. "Limon damlası mı?"

" *O on iki yaşında bir kız, Albus!* "

Sonrası:

Pencerelerin içinde, akşam karanlığında zar zor görülebilen balıklar siyah sularda yüzüyordu; yaklaştıkça Slytherin ortak salonunun parlak ışıklarıyla aydınlanıyor, uzaklaştıkça karanlığa gömülüyorlardı.

Daphne Greengrass rahat bir siyah deri koltukta oturuyordu, başı ellerinin arasına düşmüştü, etrafında beyaz ışıktan parlak kıvılcımlar yanıp sönerken altın sarısı bir renkte parlıyordu.

Neville Longbottom'dan hoşlandığı için alay edilmeye hazırdı. Hufflepuff'lar hakkında bir sürü iğneleyici söz duymayı bekliyordu. Slytherin zindanlarına geri dönerken bunun için bir yığın hazırcevap düşünmüştü.

Neville'den hoşlandığı için kendisiyle alay edilmesini *dört* gözle bekliyordu. Bu tür şeylerle dalga geçilmesi gerçek bir kıza dönüştüğü anlamına geliyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla kimse Neville'i En Kadim Düello'ya davet etmesinin ondan hoşlandığı anlamına geldiğini anlamamıştı. Bunun *çok açık* olacağını düşünmüştü ama hayır, görünüşe göre başka kimsenin aklına bile gelmemişti.

Sizi vuran her zaman görmediğiniz altıgen olmuştur.

Kendine Kaos'un Neville'i gibi Güneşli Daphne demeliydi. Ya da Sunny Ron gibi Sunny Daphne. Ya da Günışığı Greengrass dışında *herhangi bir şey.*

Greengrass of Sunshine.

Oradan Güneşin Yeşilliği ve Mavi Gökyüzü'ne geçti.

Sonra birisi Karlı Dağlar ve Oynayan Ormanlık Yaratıklar eklemiş.

Şu anda Sparklypoo'nun Asil ve En Kadim Evi'nin Işıltılı Tek Boynuzlu At Prensesi olarak anılıyordu.

Ve lanetli bir altıncı sınıf kızı ona bir Sparkling Jinx ile vurmuştu, Sparkling Jinx diye bir şey *olduğunu* bile bilmiyordu ve *Finite Incantatem* işe yaramamıştı ve arkadaşı olduğunu *düşündüğü* büyük kızlara sormuştu

(görünüşe göre bu konuda yanılmıştı) ve sonra büyücüyü babasının yol açtığı ağır siyasi kargaşayla tehdit etmişti ve yine de Daphne Greengrass hala Slytherin ortak salonunda başını ellerinin arasına almış oturuyor, ışıl ışıl parlıyor ve nasıl olup da Hogwarts'taki tek aklı başında kişi haline geldiğini merak ediyordu.

Akşam yemeği vakti geçmişti ve *hâlâ devam ediyorlardı* ve yarın sabaha kadar durmazlarsa Durmstrang'a transfer olacak ve bir sonraki Karanlık Leydi olacaktı.

"Hey, millet!" dedi Carrow ikizleri dramatik bir şekilde, ellerinde *Daily Prophet*'ın bir sayısını sallayarak. "Haberleri duydunuz mu? Wizengamot az önce 'bakalım neyin var' demenin, meydan okuyan kişi yatıp kadar mücadele edilmesi gereken yasal bir meydan okuma olduğuna karar verdi!"

Tracey, "Parlak Tek Boynuzlu At Prensesi'nin onuruna hakaret etmeye nasıl cüret edersin!" diye bağırdı. "Bakalım neyin varmış!" Sonra Tracey kanepesine uzandı ve yüksek sesle horlamaya başladı.

Daphne'nin ışıltılı başı parlayan ellerinin arasına daha da gömüldü. "Ailem yönetimi ele geçirdikten sonra hepinize uğursuzluk getirip denize attıracağım," dedi özellikle kimseye. "Hepiniz bunu kabul ediyorsunuz, değil mi?"

Thunk-thunk, thunk-thunk-thunk, .

Daphne şaşırarak başını kaldırdı; bu bir Günışığı kod sinyaliydi.

" *Birinin kapıyı çaldığını duydum!* " diye bağırdı Bay Goyle. " *Kapı çalınıyor!* "

" *Bakalım neyin varmış, kapı!* " diye bağırdı kapının yanındaki daha büyük bir çocuk ve kapıyı çekerek açtı.

Tam bir şaşkınlık anı yaşandı.

"Bayan Greengrass ile konuşmaya geldim," dedi Günışığı Generali, kendinden emin görünmeye çalışıyormuş gibi bir sesle. "Biri lütfen -"

Hermione'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, Daphne'nin parıldadığını yeni fark etmişti.

İşte tam o sırada Millicent Bulstrode alt yatakhanelerden koşarak geldi ve bağırdı, "Hey millet, tahmin edin ne oldu, *Granger* gidip Derrick'i ve ekibinden geriye kalanları dövdü ve babası ona bir mektup göndererek eğer yapmazsa -"

Millicent kapı aralığında duran Hermione'yi gördü. Çok gürültülü bir

sessizlik oldu.

"Uh," dedi Daphne. *Ne?* dedi beyni. "Burada ne yapıyorsunuz, General?"

"Şey," dedi Hermione Granger yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle, "gizemli yaşlı büyücülerin bazı insanlara kahraman olma şansı verip diğerlerine vermemesinin adil olmadığına karar verdim ve ayrıca tarih kitaplarını okudum ve içlerinde yeterince kız kahraman yok. Ben de bir uğrayıp kahraman olmak isteyip istemediğini ve neden böyle parladığını sorayım dedim."

Bir sessizlik daha oldu.

"Bu," dedi Daphne, "muhtemelen bana bu soruyu sormak için iyi bir zaman *değildi* -"

" *Onu ben alacağım!* " diye bağırdı Tracey Davis, sıçrayarak.

Ve böylece Cadılar için Kahramanca Eşitliği Destekleme Derneği doğdu.

Kendini Gerçekleştirme, Bölüm 5

Otuz yıl boyunca Müdire Yardımcısı ve ondan önce de Başkalaşım Profesörü olsanız bile, Albus Dumbledore'un tamamen hazırlıksız yakalandığını nadiren görürdünüz.

"...Susan Bones, Lavender Brown ve Daphne Greengrass," diye bitirdi Minerva. "Şunu da belirtmeliyim ki Albus, Bayan Granger'ın senin görünüşte destekleyici olmayan tavrınla *ilgili* anlattıkları -sanırım 'sadece bir yardımcı olmaktan mutlu olacağımı söyledi' demişti- büyük kızlar arasında epey *ilgi* uyandırdı. İçlerinden birkaçı bana gelip Bayan Granger'ın suçlamalarının doğru olup olmadığını sordu, çünkü Bayan Granger benim orada olduğumu söylemişti."

Yaşlı büyücü kocaman koltuğunda arkasına yaslandı, hâlâ ona , gözleri yarım ay gözlüklerinin altından oldukça soyut görünüyordu.

"Bu beni bir ikilemde bıraktı, Albus," dedi Profesör McGonagall. Yüzü oldukça nötr kalmıştı, bundan emindi. "Artık biliyorum ki kızın cesaretini kırmak gibi bir niyetin yoktu. Aslında tam tersi. Ama sen ve Severus bana sık sık bir sırrı saklamak için gerçekten cahil birinin tepkisinden farklı bir işaret vermemem gerektiğini söylediniz. Bu yüzden Bayan Granger'ın anlattıklarının doğru olduğunu teyit etmekten ve hafif bir alınganlıkla birlikte uygun derecede endişelenmiş gibi yapmaktan başka çarem yoktu. Sonuçta, Bayan Granger'ı kasıtlı olarak manipüle ettiğinizi bilmeseydim, oldukça ."

"Ben... anlıyorum," dedi yaşlı büyücü yavaşça. Elleri dalgınca gümüş sakalıyla oynadı, küçük hızlı hareketler yaptı.

"Neyse ki," diye devam etti Profesör McGonagall, "şu ana kadar Profesör Sinistra ve Vector, Bayan Granger'ın düğmelerini takan iki öğretim üyesi oldu."

"Düğmeler mi?" diye tekrarladı yaşlı büyücü.

Minerva üzerinde S.P.H.E.W. harfleri olan küçük gümüş bir disk çıkardı, Albus'un masasının üzerine koydu ve parmağıyla kısa bir dokunuş yaptı.

Ve Hermione Granger, Padma Patil, Parvati Patil, Lavender Brown, Susan Bones, Hannah Abbott, Daphne Greengrass ve Tracey Davis'in sesleri hep bir ağızdan haykırdı, "*En iyi ikinciyle yetinmeyeceğiz, bir cadıya görev verme zamanı!* "

"Bayan Granger iki Sickle'a satıyor ve bana şu ana kadar elli tane sattığını söyledi. Sanırım yedinci sınıf Hufflepuff'tan Nymphadora Tonks bunları onun için büyülüyor. Raporumu bitirirken," dedi Profesör McGonagall hızlıca, "sekiz yeni kahramanımız ofisinizin girişinde bir protesto gösterisi düzenlemek için izin istediler."

"Umarım," dedi Albus kaşlarını çatarak, "onlara şunu açıklamışsındır -"

"Onlara Çarşamba günü saat 19:00'un uygun olacağını açıkladım," dedi Minerva. Müdür'ün masasındaki düğmeyi geri aldı, Albus'a tatlı bir gülümsemeyle yaklaştı ve kapıya döndü.

"Minerva?" dedi yaşlı büyücü arkasından. "*Minerva!* " Meşe kapı

arkasından sertçe kapandı.

Müdürün odasının girişini sınırlayan kısa taş duvarlar arasında çok fazla yer yoktu, bu yüzden birçok insan protestoyu izlemek rağmen, çok fazla kişinin gelmesine izin verilmemişti. Sadece düğmeleri takan Profesör Sinistra Profesör Vector ile yine düğmeleri takan kaymakam yardımcıları Penelope Clearwater, Rose Brown Jacqueline Preece vardı. *Onların* arkasında*,* Profesör McGonagall*,* Profesör Sprout ve Profesör Flitwick, düğmeleri takmamış, tüm olayı inceliyorlardı. Harry Potter ve Hogwarts'ın Başöğretmeni de oradaydı, ayrıca erkek prefect'ler Percy Weasley ve Oliver Beatson da dayanışmalarını göstermek için rozet takmışlardı. Ve tabii ki S.P.H.E.W.'in sekiz kurucu üyesi, ellerinde pankartlarıyla çirkin adamların yanında bir grev hattı oluşturmuşlardı. Hermione'nin, saniyeler geçtikçe elinde daha da ağırlaşan masif ahşap bir sapa iliştirilmiş kendi tabelasında KİMSENİN YARDIMCISI OLMAZ yazıyordu.

Ve Profesör Quirrell, sırtını uzaktaki taş duvara yaslamış, okunamayan gözlerle onu izliyordu. Savunma Profesörü, ona hiç satmamış olmasına rağmen, düğmelerinden birini almıştı; ve onu takmıyordu, ama bir eliyle boş boş sallıyordu.

Tüm bu fikir dört gün önce, öfkesinin ateşi taze ve *sıcakken* çok daha iyi bir fikir gibi görünmüştü ve tüm bunları *şimdi değil* dört gün *sonra* yapma ihtimaliyle karşı karşıyaydı*.*

Ama devam etmek zorundaydı, çünkü kahramanların yaptığı buydu, devam ederlerdi ve ayrıca herkese iptal ettiğini söylemek çok korkunç gelmişti. Hermione bunun gibi nedenlerle ne kadar kahramanlık yapıldığını merak etti. Çoğu kitapta "Ve sonra ne kadar mantıklı olsun vazgeçmeyi reddettiler, çünkü

Bu çok utanç verici olurdu''; ama tarihin büyük bir kısmı bu şekilde çok daha anlamlıydı.

Profesör McGonagall saat 19:15'te Müdür Dumbledore'un aşağı ineceğini ve onlarla birkaç dakika konuşacağını söylemişti. Profesör McGonagall korkmamalarını, Müdür'ün özünde iyi bir insan olduğunu ve protesto için okuldan izin aldıklarını söylemişti.

Ancak Hermione, bunu imzalı izinle yapıyor olsa bile, yine de Otoriteye Karşı Geldiğinin çok ama çok farkındaydı.

Kahraman olmaya karar verdikten sonra, Hermione bariz olanı yapmış ve Hogwarts kütüphanesine gidip nasıl kahraman olunacağına dair kitaplar almıştı. Sonra o kitapları raflarına geri koymuştu, çünkü yazarların gerçek birer kahraman olmadığı apaçık ortadaydı. Bunun yerine, Godric Gryffindor'un otobiyografisi ve hayatının tavsiyelerinden oluşan otuz santimlik kitabını her kelimesini ezberleyene kadar beş kez okumuştu. (Godric Gryffindor'un otobiyografisi Hermione'nin okumaya alışık olduğu kitaplardan çok daha *sıkıştırılmıştı*, *tek* otuz santim *tutması* gereken şeyleri *bir cümleyle* anlatıyordu ve ondan sonra *bir* cümle *daha* geliyordu...

Ama okuduklarından anladığı kadarıyla, kahraman olmanın *amacı* Otoriteye Karşı Gelmek olmasa da, bunu yapmaktan korkuyorsanız kahraman olamazdınız. Ve Hermione Granger başkalarının onu nasıl gördüğünü ve neleri yapamayacağını düşündüklerini artık biliyordu.

Hermione tabelasını biraz daha yukarı kaldırdı ve düşene kadar aşırı nefes almak yerine yavaş ve ritmik nefes almaya odaklandı.

" *Gerçekten mi?* " dedi Bayan Preece, gizlemediği bir hayranlık tonuyla. "*Oy veremediler mi?* "

"Gerçekten de," dedi Profesör Sinistra. (Astronomi Profesörü'nün saçları hâlâ koyu renkti ve esmer yüzü sadece hafifçe çizgilerle ; Hermione onun yaşını yetmiş civarında tahmin ederdi, ama -) "Kadınlara Yeterlilik Yasası ilan edildiğinde annemin sevincini çok iyi hatırlıyorum, her ne kadar kendisi bu yasadan yararlanamamış olsa da." (Bu da Profesör Sinistra'nın 1918'de Muggle ailesinin yanında olduğu anlamına geliyordu). "Ve kötüsü de bu değildi. Neden, sadece birkaç yüzyıl önce -"

Otuz saniye sonra hem erkek hem de kadın, Muggleborn olmayan herkes Profesör Sinistra'ya tamamen şok olmuş ifadelerle bakıyordu. Hannah elindeki işareti bırakmıştı.

Profesör Sinistra, "Ve *bu* da en kötüsü değildi, yarısı bile değildi," diye sözlerini tamamladı. "Ama bu tür şeylerin potansiyel olarak nereye varabileceğini görüyorsunuz."

"Merlin bizi korusun," dedi Penelope Clearwater boğuk bir sesle. "Yani kendimizi savunmak için asalarımız olmasaydı erkekler bize böyle mi davranırdı?"

" *Hey!*" dedi çocuk başkanlardan biri. *"Bu* -"

Profesör Quirrell'ın olduğu taraftan kısa, alaycı bir kahkaha geldi. Hermione bakmak için başını çevirdiğinde Savunma Profesörünün hâlâ boş boş düğmeyle oynadığını gördü, diğerlerine bakma zahmetine bile girmeden, "İnsan doğası böyledir Bayan Clearwater. Dinlenme

Eğer cadıların asaları olsaydı ve erkeklerin asaları olmasaydı, emin olun daha nazik olmazdınız."

"Hiç sanmıyorum!" diye tersledi Profesör Sinistra.

Soğuk bir kıkırdama. "Bunun en gururlu safkan ailelerde bile tahmin edilemeyecek kadar sık yaşandığından şüpheleniyorum. Yalnız bir cadı yakışıklı bir Muggle görür; ve adama bir aşk iksiri vermenin ve onun tarafından tek başına ve tamamen sevilmenin ne kadar kolay olacağını düşünür. Ve adamın kendisine koyamayacağını göre, ondan istediği her şeyi alması çok doğaldır -"

" *Profesör Quirrell!* " dedi Profesör McGonagall sertçe.

"Özür dilerim," dedi Profesör Quirrell yumuşak bir sesle, gözleri hâlâ elindeki düğmeye bakıyordu, "hepimiz hâlâ böyle bir şey olmamış gibi mi davranıyoruz? Özür dilerim o zaman."

Profesör Sinistra, "Ve sanırım büyücüler -" diye tersledi.

"*çocuklar* var, Profesörler!" Yine Profesör McGonagall.

Profesör Quirrell sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi, "Bazıları öyle," dedi. "Şahsen ben öyle ."

Bir süre sessizlik oldu. Hermione işaretini tekrar kaldırdı - dinlerken omzuna doğru kaymıştı. Bunu hiç düşünmemişti, biraz bile düşünmemişti ve şimdi düşünmemeye çalışıyordu ve midesi biraz bulanıyordu. Neden yaptığını tam olarak bilmeden Harry Potter'a doğru baktı ve Harry'nin yüzünün tamamen hareketsiz olduğunu gördü. Gözlerini kaçıracak kadar hızlı olmamakla birlikte, çevirmeden önce omurgasından bir ürperti geçti.

Harry sanki bir konuda hemfikirmişler gibi küçük bir selam verdi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Profesör Sinistra bir süre sonra, "Hogwarts mektubumu aldığımdan beri kadın ya da siyahi olduğum için herhangi bir önyargıyla karşılaştığımı hatırlamıyorum. Hayır, şimdi tüm bunlar Muggle doğumlu olduğum için. Sanırım Bayan Granger şimdiye kadar *sadece* kahramanlarla ilgili bir sorunla karşılaştığını söylemişti?"

Hermione'nin bu sorunun kendisine sorulduğunu anlaması bir an aldı ve sonra biraz gıcırdayan bir ses tonuyla "Evet," dedi. Bütün bu olay başladığında hayal ettiğinden biraz daha .

"Tam olarak neyi kontrol ettiniz, Bayan Granger?" dedi Profesör Vector. Profesör Sinistra'dan daha yaşlı görünüyordu, saçları biraz kırlaşmaya başlamıştı; Hermione, Aritmetik Profesörü kendisinden bir düğme isteyene kadar Profesör Vector'e hiç .

"," dedi Hermione, sesi biraz yükselmişti, "tarih kitaplarına baktım ve erkekler kadar çok kadın Sihir Bakanı olmuş. Sonra Yüce Mugwump'lara baktım ve cadılardan birkaç büyücü daha vardı ama çok fazla değildi. Ama ünlü Karanlık Büyücü avcıları ya da Karanlık yaratıkların istilasını durduranlar ya da Karanlık Lordları devirenler gibi insanlara bakarsanız -"

Profesör Quirrell, "Ve tabii ki Karanlık Büyücüler'in kendileri," dedi. Savunma Profesörü *şimdi* başını kaldırmıştı. "Bunu da listenize ekleyebilirsiniz, Bayan Granger. Şüpheli Ölüm Yiyenler arasında sadece iki büyücü biliyoruz, Bellatrix Black ve Alecto Carrow. Ve çoğu büyücünün Baba Yaga dışında tek bir Karanlık Leydi zorlanacağını söyleyebilirim."

Hermione ona öylece baktı. O

olamazdı -

"Profesör Quirrell," dedi Profesör Vector, "tam olarak ne ima ediyorsunuz?"

Savunma Profesörü düğmeyi altın harfli S.P.H.E.W. onlara bakacak şekilde kaldırdı ve "Kahramanlar" dedi, ardından düğmeyi gümüş arka yüzünü gösterecek şekilde çevirdi ve "Kara Büyücüler" dedi. Bunlar benzer insanlar tarafından izlenen benzer kariyer yollarıdır ve genç cadıların yansımasını düşünmeden neden bir kursa sırtlarını döndükleri sorulamaz."

"Ah, *şimdi* anlıyorum!" dedi Tracey Davis, o kadar ani konuşmuştu ki Hermione küçük bir irkinti geçirdi. " protestomuza katılıyorsun çünkü yeterince kızın Karanlık Cadı olmamasından endişeleniyorsun!" Sonra Tracey kıkırdadı, ki Hermione'ye bir milyon sterlin bile bunu başaramazdı.

Profesör Quirrell'in yüzünde yarı bir gülümseme , "Pek sayılmaz, Bayan Davis. Doğrusu bu tür şeyler zerre kadar umurumda değil. Ama Grindelwald, Dumbledore ve O-Adı Lazım Değil'in hepsi erkekken, cadıları Sihir Bakanları ve sıradan varoluşlar sürdüren diğer sıradan insanlar arasında saymak boşuna." Savunma Profesörünün parmakları boş boş düğmeyi çevirip duruyordu. "Yine de, sadece çok az sayıda insan hayatlarında ilginç bir şey yapmıştır. *Sen* onların arasında olmadığın sürece, onların çoğunlukla cadı ya da çoğunlukla büyücü olmasının senin için ne önemi var? Ve sanırım siz de onların arasında olmayacaksınız Bayan Davis; çünkü hırslı olmanıza rağmen hırsınız yok."

" *Bu doğru değil!* " dedi Tracey öfkeyle. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Profesör Quirrell duvara yaslandığı yerden doğruldu. "Slytherin'e seçildiniz Bayan Davis ve elinize geçen her türlü ilerleme fırsatına dört elle sarılacağınızı umuyorum. Ama gerçekleştirmek istediğiniz büyük bir hırs yok ve fırsatlarınızı *değerlendiremeyeceksiniz*. En iyi ihtimalle Sihir Bakanı ya da önemsiz başka bir yüksek pozisyona yükselmek için elinizden geleni yapacak, varlığınızın sınırlarını asla aşmayacaksınız."

Sonra Profesör Quirrell'in bakışları Tracey'den uzaklaştı, ona bakıyordu, soluk mavi gözleri korkunç bir yoğunlukla ona bakıyordu - "Söyleyin bana Bayan Granger. Bir hırsınız var mı?"

"Profesör -" diye ciyakladı Profesör Flitwick'in sert sesi, sonra Ev Başkanı'nın sesi kesildi ve Hermione görüş alanının yanından Harry'nin elini Profesör Flitwick'in omzuna koyduğunu ve başını salladığını gördü, yüzü çok yetişkin görünüyordu.

Hermione kendini farlara yakalanmış bir geyik gibi hissetti.

"Sizi sınırlarınızı çiğnemeye iten neydi Bayan Granger?" dedi Savunma Profesörü, hâlâ doğrudan ona bakarak. "Sınıfta iyi notlar almak neden artık yeterli değil? Aradığınız gerçek büyüklük mü? Dünyanın sizi tatmin etmeyen, kendi isteğinize göre yeniden şekillendirmeniz gereken bir yönü mü var? Yoksa tüm bunlar sizin için sadece bir çocuk oyunu mu? Eğer bu sadece Harry Potter'a rakip olmakla ilgiliyse hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Ben -" dedi Hermione, sesi o kadar tizdi ki bir tür dikizleme sesi çıkarıyordu, ama sonra başka ne söyleyeceğini düşünemedi.

"İsterseniz biraz düşünebilirsiniz," dedi Profesör Quirrell. "Bunun bir ev ödevi olduğunu farz et, Perşembe günü teslim etmen gereken altı inçlik bir kompozisyon. Duyduğuma göre bu konuda oldukça başarılıymışsınız."

Herkes ona bakıyordu.

"Ben -" dedi Hermione. "Az önce söylediğin tek bir şeye bile katılmıyorum, hiçbir yerde."

"İyi konuştun," dedi Profesör McGonagall'ın keskin sesi.

Profesör Quirrell'in bakışları hiç değişmedi. "Bu altı inç değil Bayan Granger. Sizi Müdür'ün kararına karşı gelmeye ve kendinize yandaşlar toplamaya iten *bir şey* var. Belki de yüksek sesle söylememeyi tercih ettiğiniz bir şeydir?"

Hermione doğru cevabın Profesör Quirrell'ı etkilemeyeceğini biliyordu ama doğru cevap , o yüzden söyledi. "Kahraman olmak için hırsa ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum," dedi Hermione. Sesi dalgalandı ama çatlamadı. "Bence sadece doğru olanı yapmalısın. Ve onlar benim takipçilerim değil, biz arkadaşız."

Profesör Quirrell tekrar duvara yaslandı. Yüzündeki yarı gülümseme kaybolmuştu. "Çoğu insan kendine doğru yaptığını söyler Bayan Granger. Böylece sıradanlığın üzerine çıkmazlar."

Hermione cesur olmaya çalışarak birkaç derin nefes aldı. "Bu sıradan olmamakla *ilgili* değil," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde. "Ama bence eğer biri doğru olanı tekrar tekrar yapmaya çalışırsa ve bunun için gereken tüm çabayı gösterecek kadar tembel değilse, ne yaptığını düşünürse ve korktuğu zaman bile bunu yapacak kadar
-" Hermione bir an durakladı, gözleri Tracey ve Daphne'ye kaydı, "- ve bunu nasıl yapacaklarını zekice planlıyorlar -

ve sadece diğer insanların yaptıklarını yapmazlar - o zaman böyle birinin zaten yeterince belaya bulaşacağını düşünüyorum."

Aynı anda hem alaycı hem de gururlu görünen Profesör McGonagall gibi bazı kızlar ve erkekler de kıkırdadı.

"Bu konuda haklı olabilirsin," dedi Savunma Profesörü, gözleri yarı kapalı. Hermione'ye düğmeyi fırlattı ve Hermione hiç düşünmeden düğmeyi yakaladı. "Davanıza bağışta bulunuyorum, Bayan Granger. Anladığım kadarıyla iki Sickle değerindeler."

Savunma Profesörü arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

"Bayılacağım sandım!" diye soluk soluğa bağırdı Hannah onun ayak sesleri silikleştikten sonra ve diğer kızlardan bazılarının nefeslerini tuttuklarını ya da bir anlığına işaretlerini bıraktıklarını duydu.

"Benim *de* bir hırsım var!" dedi Tracey, neredeyse gözyaşlarının eşiğine gelmiş gibiydi. "Ben - ben - yarına kadar ne olduğunu bulacağım, ama bir tane var, eminim!"

"Aklına gerçekten bir şey gelmiyorsa," dedi Daphne, Tracey'nin omzuna rahatlatıcı bir şaplak atarak, "eski ama güzel bir şey yap ve dünyayı ele geçirmeye çalış."

"Hey!" dedi Susan sertçe. "Artık kahraman olmanız gerekiyor! Bu *da iyi* olmanız gerektiği anlamına geliyor*!* "

"Hayır, değil," dedi Lavender, "General Kaos'un dünyayı ele geçirmek istediğinden ve iyi bir adam olduğundan eminim."

Grev hattının arkasında daha fazla konuşma yapılıyordu. "Tanrım," dedi Penelope Clearwater. "Sanırım bu

Şimdiye kadar sahip olduğumuz en *açık* kötü Savunma Profesörü."

Profesör McGonagall uyarırcasına öksürdü ve Okul Müdürü, "Profesör Barney için ortalıkta yoktunuz," birkaç kişi irkildi.

"Profesör Quirrell sadece böyle *konuşuyor*," dedi Harry Potter, ama sesi öncekinden daha az emin geliyordu. "Yani, bir düşünsene, Profesör Snape'in yaptığı gibi bir şey *yapmıyor* -"

"Bay Potter," diye ciyakladı Profesör Flitwick, sesi kibar ve yüzü sertti, "neden benden sessiz kalmamı istediniz?"

"Profesör Quirrell Hermione'yi, onun gizemli yaşlı büyücüsü olmak isteyip istemediğini görmek için sınıyordu," dedi Harry. "Bu kesinlikle hiçbir şekilde, hiçbir biçimde işe yaramayacaktı, ama Hermione'nin kendi adına cevap vermesi gerekiyordu."

Hermione gözlerini kırpıştırdı.

Sonra Hermione tekrar gözlerini kırpıştırdı, çünkü Harry Potter'ın gizemli yaşlı büyücüsünün Dumbledore değil Profesör Quirrell olduğunu fark etmişti ve bu hiç *de iyiye işaret değildi.*

Bir gümbürtü küçük taş antreyi doldurdu ve sinirleri zaten gergin olan Hermione hızla döndü, diğer eli asasına doğru giderken neredeyse protesto işaretini düşürüyordu.

Gargoyleler kenara çekiliyor, Akan Taş et gibi hareket ederken kaya gibi gümbürdüyordu. Devasa çirkin figürler sadece kısa bir süre bekledi, ölü gri gözleri sessiz bir nöbette dışarı bakıyordu. Sonra büyük gargoyleler kanatlarını tekrar yerine katlayıp eski pozisyonlarına geri döndüler, Akan Taş ise dış görünüşünü hiç değiştirmeden

esneklikten hareketsizliğe döndü ve Hogwarts'ın taşındaki kısa boşluk bir kez sağlamlaştı.

Ve hepsinin önünde, Muggle doğumlu olsaydınız muhtemelen sadece iğrenç görünen parlak mor cübbesiyle, Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore, Hogwarts'ın Müdürü, Wizengamot'un Baş Büyücüsü, Uluslararası Büyücüler Konfederasyonu'nun Yüce Mugwump'ı, Karanlık Lord Grindelwald'ın yok edicisi ve Britanya'nın koruyucusu, Ejderha Kanı'nın efsanevi On İki Kullanımını yeniden keşfeden, yaşayan en güçlü büyücü duruyordu; ve *ona* bakıyordu*,* Hermione Jean Granger'a, Hogwarts'ilk yılında en iyi notları alan ve kendini bir kahraman ilan eden, kısa süre önce genişletilmiş Günışığı Alayı'nın Generali.

Onun *adı* bile onunkinden kısaydı.

Müdür, yarım daire şeklindeki camlarının altında neşeyle parıldayan kırışık çizgili gözleriyle ona yardımsever bir şekilde gülümsedi ve "Merhaba Bayan Granger," dedi.

İşin tuhafı, Profesör Quirrell'la konuşmak kadar korkutucu değildi. Hermione sesinde hafif bir titremeyle, "Merhaba, Müdür Dumbledore," dedi.

"Bayan Granger," dedi Dumbledore, şimdi daha ciddi görünüyordu, "sanırım aramızda bir yanlış anlaşılma olmuş olabilir. Sizin bir kahraman olamayacağınızı ya da olmamanız gerektiğini ima etmek istemedim. Genel olarak cadıların kahraman olmaması gerektiğini de ima etmek istemedim. Sadece böyle şeyler düşünmek için biraz genç olduğunuzu söyledim."

Hermione kendini tutamayarak Profesör McGonagall'a baktı ve Profesör McGonagall'ın ona cesaretlendirici bir gülümseme verdiğini gördü - ya da ikisine birden veriyordu

Hermione 'dan Müdür'e baktı ve sesindeki küçük titreme şimdi biraz daha büyümüş olarak, "Siz kırk yıl önce Müdür olduğunuzdan beri, Hogwarts'tan mezun olup kahraman olan on bir öğrenci oldu, yani Lupe Cazaril ve benzerleri gibi insanlar ve bunların *on* tanesi erkekti. Cimorene Linderwall tek cadıydı."

"Hm," dedi Müdür. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı; en azından düşünüyor gibiydi. "Bayan Granger, ben hiçbir zaman böyle sayıların çetelesini tutan biri olmadım. Çoğu zaman saymak anlamaktan çok daha kolaydır. Hogwarts'tan pek çok iyi insan çıktı, hem cadılar hem de büyücüler; kahraman olarak ünlenenler sadece bir tür iyi insan, belki de en iyisi değil. Alice Longbottom ya da Lily Potter'ı hesaba katmamışsınız... Ama bunu bir kenara bırakın. Söyleyin bana Bayan Granger, benden önceki kırk yıl içinde Hogwarts'tan kaç kahraman çıktığını saydınız mı? Çünkü bu süre içinde şimdi kahraman olarak adlandırılan sadece üç kişi hatırlıyorum; ve bu üç kişi arasında hiç cadı yoktu."

"*Sadece* senin olduğunu söylemeye çalışmıyorum!" dedi Hermione. "Sadece pek çok insanın, mesela senden önceki Müdürlerin, hatta belki de tüm toplumun ve her şeyin kızların cesaretini kırıyor olabileceğini düşünüyorum."

Yaşlı büyücü iç çekti. Yarım gözleri, sanki orada bulunan tek iki kişi onlarmış gibi sadece ona bakıyordu. "Bayan Granger, cadıları Charms Metresi, Quidditch oyuncusu, hatta Seherbaz olmaktan vazgeçirmek mümkün olabilir. Ama kahramanları değil. Eğer birinin kahraman olması isteniyorsa, o zaman kahraman olur. Ateşin içinden yürüyecek ve buzun içinden yüzeceklerdir. Ruh Emiciler onları durduramaz, arkadaşlarının ölümü de, cesaretlerinin kırılması da."

"Şey," dedi Hermione ve kelimeleri bulmakta zorlanarak durakladı. "Yani... ya bu *aslında* doğru değilse? Yani, *bana* öyle geliyor ki daha fazla cadının kahraman olmasını istiyorsanız, onlara kahramanlık öğretmelisiniz."

Dumbledore sessizce, "Pek çok kız ve erkek çocuk rüyalarında kahramandır," dedi. Diğer kızlardan hiçbirine bakmadı, sadece ona baktı. "Uyanık dünyada daha azı. Birçoğu kendi ayakları üzerinde durmuş ve kendileri için geldiğinde karanlıkla yüzleşmiştir. Daha azı karanlık için gelir ve onu kendileriyle yüzleşmeye zorlar. Bu zor bir hayat, bazen yalnız, çoğu zaman kısa. Kimseye bu çağrıyı reddetmemesini söyledim ama sayılarının artmasını da istemem."

Hermione tereddüt etti; çizgili yüzünde durduran bir şey vardı, sanki gösterilmeyen tüm duyguların, yılların ve yılların bir ipucu gibi...

Belki daha fazla kahraman olsaydı, hayatları bu kadar yalnız ya da bu kadar kısa olmazdı.

Yine de bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu.

"Ama mesele tartışmalı," dedi yaşlı büyücü. Adam gülümsedi, Granger'a göre biraz da alaycı bir gülümsemeydi bu. "Bayan Granger, kahramanlığı Charms öğretir gibi öğretemezsiniz. Tüm umutlar kaybolmuş gibi göründüğünde nasıl devam edileceğine dair on iki inç veremezsiniz. Öğrencilere ne zaman ayağa kalkıp Müdür'e yanlış yaptığını söyleyecekleri konusunda prova yapamazsınız. Kahramanlar doğar, öğretilmez. Ve her ne sebeple olursa olsun, kızlardan çok erkekler doğar." Müdür bu konuda bir şey yapamayacağını söylercesine omuz silkti.

"Hımm," dedi Hermione. Kendini tutamayıp arkasına baktı.

Profesör Sinistra biraz kızgın görünüyordu. Dumbledore'u dinlerken hayal etmeye başladığı gibi, herkesin aptalmış gibi baktığı da doğru *değildi*.

Hermione tekrar Dumbledore'a döndü, derin bir nefes aldı ve, "Belki de kahraman olacak insanlar ne olursa olsun kahraman olacaklardır. Ama bunu sonradan söylemek dışında birinin gerçekten nasıl *bilebileceğini* anlamıyorum. Ve size kahraman olmak istediğimi söylediğimde pek de cesaretlendirici olmadınız."

"Bay Potter," dedi Müdür yumuşak bir sesle. Gözleri onunkilerden ayrılmadı. "Lütfen Bayan Granger'a ilk karşılaşmamızla ilgili izlenimlerinizi anlatın. Cesaretlendirici olduğumu söyleyebilir misiniz?
Doğruyu söyle." Bir

duraklama oldu.

"Bay Potter?" dedi Profesör Vector'un sesi arkasından, şaşkın bir sesle.

"Hımm," dedi Harry'nin sesi daha geriden, son derece isteksiz geliyordu. "Şey... aslında benim durumumda Müdür bir tavuğu ateşe verdi."

"O *ne?* " Hermione ağzından kaçırdı ama aynı anda birkaç kişi daha bir şeyler haykırıyordu, bu yüzden kimsenin onu duyduğundan emin değildi.

Dumbledore son derece ciddi bir ifadeyle ona bakmaya devam etti.

"Fawkes'ı bilmiyordum," dedi Harry'nin sesi hızla, "bu yüzden bana Fawkes'ın bir anka kuşu olduğunu söyledi, bir yandan da Fawkes'ın standındaki bir tavuğu işaret ediyordu, böylece onun Fawkes olduğunu düşünecektim, sonra da tavuğu ateşe verdi - ve ayrıca

bana bu büyük taşı verdi ve bunun babama ait olduğunu ve onu her yere taşımam gerektiğini söyledi -"

"Ama bu *çılgınlık!* " diye ağzından Susan. Ani

bir sessizlik oldu.

Müdür yavaşça başını çevirerek Susan'a baktı. "Ben -" dedi

Susan. "Yani - ben -"

Müdür, genç kızla yüz yüze gelene kadar eğildi.

"Ben yapmadım -" dedi Susan.

Dumbledore bir parmağını dudaklarına götürdü *ve bweeble-bweeble-bweeble* sesi çıkararak dudaklarını oynattı.

Müdür tekrar doğruldu ve şöyle dedi: "Evet, güzel kahramanlarım, sizinle konuşmak güzeldi ama ne yazık ki yapılacak çok şey var. Yine de, sadece cadılara değil, herkese karşı esrarengiz olduğumdan emin olabilirsiniz."

Gargoyleler kenara çekildi, Akan Taş et gibi hareket ederken kaya gibi gümbürdüyordu.

Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore, ofisinden ilk çıktığı andaki kadar yardımsever bir şekilde gülümseyerek Sonsuz Merdiven'in Büyüsü'ne geri adım atarken, devasa çirkin figürler ölü gri gözleriyle sessiz bir nöbette kısa bir süre beklediler.

Sonra büyük gargoyleler kanatlarını tekrar yerine katlayıp eski pozisyonlarına geri döndüler ve boşluk kapanmadan önce sadece son bir kısa "Bwa-ha-ha!" sesiyankılandı.

Uzun bir sessizlik oldu.

"*Gerçekten* bir tavuğu ateşe mi verdi?" dedi Hannah.

Sekizi sonra da protestolarını sürdürdüler ama dürüst olmak gerekirse yürekleri dayanmamıştı.

Profesör Flitwick'in dikkatli sorularından sonra, Harry Potter'ın tavuğun yanık kokusunu almadığı anlaşılmıştı. Bu da muhtemelen bir çakıl taşı ya da başka bir şey olduğu, tavuğa dönüştüğü ve sonra da havaya duman kaçmamasını sağlamak için bir Sınır Büyüsü'yle çevrelendiği anlamına geliyordu - hem Profesör Flitwick hem de Profesör McGonagall, gözetimleri olmadan kimsenin bunu denememesi konusunda çok ısrar etmişlerdi.

Ama yine de...

Ama yine de... Ne?

Hermione bile *bilmiyordu* ama yine de ne

olduğunu. Ama *yine* de.

Hiçbiri bunu ilk söyleyen olmak istemeyen kızlar arasında geçen bir sürü bakışmadan sonra Hermione protestonun sona erdiğini ilan etti ve yetişkinler ve çocuklar dağıldı.

"Dumbledore'a haksızlık ettiğimizi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Susan, kahramanlar Hogwarts koridorlarının taş döşemelerine basan sekiz çift ayağın sesiyle uzaklaşırken. "Yani, eğer sadece cadılara değil de herkese deli oluyorsa, bu ayrımcılık değildir, değil mi?"

Hannah zayıf bir sesle, "Artık Müdür'ü protesto etmek istemiyorum," dedi. Hufflepuff kızı ayaklarının üzerinde biraz dengesiz görünüyordu. "Profesör'ün ne dediği umurumda değil.

McGonagall bunu bize karşı kullanmamasını söylüyor, bu benim sinirlerimi bozuyor."

Lavanta homurdandı. "Sanırım yakın zamanda Inferi ordularını katletmeyeceksin -"

"Kes şunu!" Hermione sertçe konuştu. "Bak, hepimiz kadın kahraman olmayı *öğrenmeliyiz*, değil mi? Birinin hemen bilmemesi sorun değil."

"Müdür bunun öğrenilebileceğini düşünmüyor," dedi Padma. Ravenclaw kızının yüzü düşünceliydi, koridorda ilerlerken adımları ölçülüydü. "Müdür bunun iyi bir fikir olduğunu bile düşünmüyor."

Daphne sırtı dik, başı dimdik yürüyor, Hogwarts cüppesinin içinde Hermione'nin en iyi resmi kıyafetiyle yapabileceğinden çok daha düzgün bir genç hanım gibi görünüyordu. "Müdür," dedi Daphne kesin bir sesle, ayakkabıları taşta sert ve keskin sesler çıkarıyordu, "hepimizin oyun oynayan bir avuç aptal kız olduğumuzu ve bir gün Hermione'nin iyi bir yardımcı olabileceğini ama geri kalanımızın umutsuz olduğunu düşünüyor."

"O *haklı mı?* " dedi Parvati. Gryffindor'lu kızın yüzü çok ciddiydi, bu da onu normalde olduğundan çok daha fazla ikizine benzetiyordu. "Yani sorulması gerekiyor -"

" *Hayır! Hayır!* " diye tükürdü Tracey. Slytherinli kız koridorda birini *öldürmeye* hazır, minyatür bir dişi Snape gibi yürüyordu. Bütün kızlar arasında Tracey, Hermione'nin en az tanıdığı kişiydi. Hermione Lavender'la daha önce bir kez konuşmuştu, ama Tracey'yi bir savaş sırasında asa noktası dışında hiç *görmemişti*, ta ki Slytherin gönüllü olmak için koltuğundan fırlayana kadar. "Ona göstereceğiz! *Hepsine* göstereceğiz*!* "

"Tamam," dedi Susan, "bu *kesinlikle* kötüydü -"

"Hayır," dedi Lavender, "bu aslında bir Kaos Lejyonu sloganı. Sadece o çılgın kahkahayı o atmadı."

"Doğru," dedi Tracey, sesi alçak ve acımasızdı. "Bu sefer gülmeyeceğim." Kız koridorda yürümeye devam etti, sanki sadece kendisinin duyabileceği dramatik bir müzik ona eşlik ediyordu.

(Hermione, Kaos Lejyonu'nun kolay etkilenen gençlerinin Harry Potter'dan *tam olarak* ne öğrendikleri konusunda endişelenmeye başlamıştı).

"Ama - yani -" Parvati söyledi. Yüzünde hâlâ düşünceli bir ifade vardı. "Yani, Müdür'ün *neden* bizim aptal kızlar olduğumuzu düşündüğünü anlayabiliyorsunuz, değil mi? Müdürün odasının önünde protesto yapmanın kadın kahraman olmakla ne ilgisi var?"

"Huh," dedi Lavender, şimdi kendisi de düşünceli görünüyordu. "Bu doğru. Kahramanca bir şeyler yapmalıyız. Yani eroinik."

"Hımm -" dedi Hannah, Hermione'nin konuyla ilgili kendi hislerini çok iyi ifade ediyordu.

"Peki," dedi Parvati, "herkes Dumbledore'un üçüncü kattaki yasak koridorundan geçti mi? Yani Gryffindor'daki herkes şimdiye kadar oradan geçmiştir -"

"*!* " dedi Hermione umutsuzca. "*Tehlikeli* bir şey yapmanı istemiyorum*!* "

Herkes Hermione'ye bakarken bir duraklama oldu; Hermione, Dumbledore'un neden *başka* kimsenin kahraman olmasını istemediğini çok geç fark .

"Hiç tehlikeli bir şey yapmazsan kahraman olabileceğini sanmıyorum," diye makul bir şekilde gözlemledi Lavender.

"Ayrıca," dedi Padma, yüzünde düşünceli bir ifadeyle. "Herkes Hogwarts'ta *gerçekten* kötü bir şey olmadığını bilir, değil mi? Öğrencilere yani, Savunma Profesörlerine değil. Bütün o eski korumalarımız var."

"Um -" Hannah tekrar söyledi.

"Evet," dedi Parvati, "en kötü ihtimalle birkaç düzine House puanı falan kaybederiz ve her Housedan iki kişi olduğumuz için hepsi eşit *olur*."

Daphne büyük bir hayretle, "Bu *harika,* Hermione!" dedi. "Kurduğun düzen sayesinde *her şeyden* kurtulabiliriz*!* Ve ben şimdiye kadar kurnaz planını fark etmemiştim bile!"

" *UM* -" dedi Hermione, Hannah ve Susan.

"Doğru!" dedi Parvati. "Şimdi bizim için gerçek kahramanı olma zamanı. Karanlık için geleceğiz -"

"Ve yüzünü *bize* dönsün -" dedi Lavender.

"Ve ona korkmayı öğretin," dedi Tracey Davis acımasızca.

Kendini Gerçekleştirme, Bölüm 6

"Eh," diye fısıldadı Daphne, sesini olabildiğince alçak tutarak, "en azından artık Hogwarts'taki tek aklı başında insan ben değilmişim gibi hissediyorum."

Sol tarafında sessizce yürüyen Lavender Brown, "Artık geri kalanımızla arkadaş olduğun için mi?" diye fısıldadı.

General Granger, Lavender'ın solundan, "Bunu kastettiğini sanmıyorum," diye mırıldandı.

Hogwarts yavaşça ve dikkatle ilerliyorlardı, sekizinin de kulakları en ufak bir sorun sesine karşı tetikteydi, sanki bir savaştaymışlar ve pusuya düşecek düşman askerleri arıyorlarmış gibi; ancak bu durumda kahvaltı saatinin bitimiyle Lavender ve Parvati'nin Otoloji dersine gitmeleri gereken zaman arasındaki sürede yok edecekleri zorbalar ve kurtaracakları kurbanlar arıyorlardı.

Lavender, eğer birinci sınıftan bir kız kendinden yaşça büyük üç zorbayı alt edebiliyorsa, çarpma işlemi sayesinde sekiz birinci sınıftan kızın kendinden yaşça büyük yirmi dört zorbayı alt edebilmesi gerektiğini savunmuştu.

Çılgınca sıçramasına ve ellerini sallamasına bakılırsa General Granger bunu ikna edici bulmamıştı.

Padma tartışmanın devamında bir süre sessiz kaldı ve sonra düşünceli bir şekilde Hogwarts'ta bile birinci sınıf kızlarını dövmenin muhtemelen bir zorba olarak ününüz için iyi olmayacağını gözlemledi.

Parvati bunun üzerine doğruldu ve bunun Hogwarts'ın zorba sorunuyla ilgili bir şeyler yapabilecek *tek kişiler* oldukları anlamına geldiğini haykırdı, ki bu da durumu *gerçekten* eroinik hale getiriyordu. Ayrıca ailelerinin Britanya'ya taşınmasının tek *nedeni*, ikisinin de dünyanın ölüm oranı %0 olan tek sihir okuluna gidebilmesiydi ve bundan yararlanıp birkaç şey denemedikten sonra ne anlamı vardı ki?

General Granger, Parvati'nin mükemmel bir güvenlik sicilinin ne anlama geldiğini *hiç* anlamadığını söylemişti.

Lavender, eğer Profesör Quirrell'in düşündüğü gibi Hermione'nin takipçileri değil de *gerçekten* hep birlikte arkadaş iseler, o zaman şeylerde oy kullanmaları gerektiğini söylemişti.

Daphne, Hermione, Susan ve Hannah'nın hayır oyu vermesinin ardından kendi oyunun belirleyici olacağını tahmin etmişti. Bu yüzden Daphne ilk heyecanı sonra bu konuyu dikkatle değerlendirmişti. Ne de olsa o bir Slytherin'di ve bu, hepsi insanlara yardım etmek için kendi çıkarlarını gözetmenin onun sorumluluğu olduğu anlamına geliyordu - bunun gerçekten ne kadar riskli olduğunu ve *onlar* için buna değip değmeyeceğini anlamak onun işiydi, tıpkı annemin onun yerinde olsaydı yapacağı gibi. Her zaman kendini ve arkadaşlarını böyle kollamak, gerçek Slytherining'in ta ...

Hannah Abbott, gergin küçük Hufflepuff kızı, titreyen küçük bir sesle "Evet" demişti.

Ve şimdi Daphne, Susan ve Hermione diğer *beşliyle* kalmak zorundaydı, diğerlerinin kendi başlarına gitmelerine izin veremezlerdi. Çünkü hiçbir Gryffindor, Bones ailesinin hayatta kalan son çocuğuna zarar vermenin acısıyla yaşayamazdı ve hiçbir Slytherin de Soylu ve En Kadim Greengrass Hanesi'nin kızına saldırmaya cesaret edemezdi (Daphne öyle *umuyordu*,

Her neyse.) Ve her şeyi başlatan General Granger... Sormanıza bile gerek yoktu.

Hogwarts'ın koridorları birbiri ardına önlerinden geçip giderken, gergin elleri asalarından hiç ayrılmıyor, taş, tahta ve Sonsuz Yanan Meşaleler gözlerinin önüne geliyor ve sonra geçip gidiyordu. Bir ara ayak sesleri duydular ve nefeslerini tuttular, elleri neredeyse asalarına gidecekti ama gelen sadece yaşlı bir Ravenclaw'dı ve onlara merakla bakıp kokladıktan sonra başını kitabına doğru eğerek yürümeye devam etti.

Kahramanlar yaldızlı fresklerle süslü meşe panellerin yanından süzülerek geçtiler ve bir erkekler tuvaletine açılan çıkmaz sokağa geldiler, *geri* döndüler ve yaldızlı fresklerle süslü meşe panellerin arasından geçtiler, sonra yıpranmış çimento ile harçlanmış tozlu eski tuğla koridorlardan döndüler, bu da onları aslında bir çembere sokuyordu, bu yüzden bir portreye danıştılar ve sonra bunun yerine *farklı* bir tozlu eski tuğla koridordan geçtiler, Hogwarts'tan başka bir yerde olsalardı onları üç buçukuncu kata çıkarması gereken mermer merdivenlerin kısa bir yükselişine götürdü ve sonra tekrar kiremitli taş kaldırıma ve çatıya yakın hiçbir yerde olmamalarına rağmen güneş ışığı şaftlarının aşağı akmasına izin veren tavan pencerelerine geri döndü ve bu geçidi birkaç köşeden takip ettikten sonra onları bir tuvalete vızıldayan cüppeli bir figürün siluetini gösteren bir plaketle açıkça işaretlenmiş başka bir erkek tuvaletine götürdü.

Sekiz kişi kapalı kapının önünde durdular ve belli bir bıkkınlıkla baktılar.

"Sıkıldım," dedi Lavender.

Padma cüppesinin içinden bir cep saati çıkarıp ona bakıyormuş gibi yaptı. "On altı dakika otuz saniye," dedi. "Gryffindor'daki en uzun dikkat süresi için yeni bir rekor."

" Bunun da işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Susan. "Ve ben bir *Hufflepuff*'ım."

"Biliyor musun," dedi Lavender düşünceli bir şekilde, "acaba bir insanı *gerçekten* kahraman yapan şey, böyle bir şeyi denediğinde *gerçekten* ilginç bir şey *olması* mıdır?
."

"Eminim haklısındır," dedi Tracey. "Bahse girerim yanımızda *Harry Potter* olsaydı, ilk beş dakika içinde üç kabadayı ve hazine dolu gizli bir odayla karşılaşırdık. Bahse girerim General Kaos'un tek yapması gereken tuvalete gitmektir ve Slytherin'in Sırlar Odası'nı falan bulur -"

Daphne bunun geçip gitmesine izin veremezdi. "Sizce Lord Slytherin Sırlar Odası'nın girişini bir *banyoya* koymuş olabilir *mi*?"

"*Demek istediğim,*" dedi Susan*,* Tracey cevap vermek için ağzını açarken, "aslında zorbaları *bulmamızın* hiçbir yolu yok. Yani, tek yapmaları gereken bir yerlerde bir Hufflepuff bulmak, ama onlara tam olarak doğru *zamanda rastlamamız* gerekiyor, anlıyor musun? Bu *çok iyi* bir *sorun* çünkü onları bulursak hepimiz böcek gibi eziliriz. Yapmamız gerektiği gibi üçüncü kattaki yasak koridoru kullanamaz mıyız?"

Lavanta küçümseyerek homurdandı. "Müdürün yapmamanı *söylediği* yasak şeyleri yaparak *gerçek* bir kahraman olamazsın!"

(Daphne, Seçmen Şapka'ya kendisini Gryffindor'a yakın bir yere koymadığı için sessizce teşekkür ederken zihni bu ifadenin etrafını sarmaya çalıştı).

"Düşünüyorum da..." Parvati yavaşça, "Yani, Harry Potter'ın okuldaki *ilk sabahında* o beş zorbayla karşılaşma ihtimali nedir ki? Onları bulmanın *bir* yolunu bulmuş olmalı."

Daphne, Parvati'ye bakarken Hermione'yi görebileceği bir yerde duruyordu, bu yüzden Ravenclaw kızının ifadesinin değiştiğini fark etti - ve sonra Günışığı Generali'nin *de* kısa süre önce bazı zorbalar bulduğunu fark etti
-

"Ah!" dedi Padma ani bir farkındalık tonuyla. "Tabii ya! Salazar Slytherin'in hayaleti ona söylemiş!"

" *Ne?*" diye sordu Daphne diğer birkaç kişiyle aynı anda.

Padma, "Beni korkutan hayaletin o olduğundan oldukça eminim," diye açıkladı. "Yani bunu sonradan anladım ama... evet. Salazar Slytherin'in hayaleti, Slytherinlerin insanlara zorbalık yapmasından hoşlanmıyor, bunun adını lekelediğini düşünüyor ve hayalet hâlâ Hogwarts koğuşlarına bağlı olduğu için eminim olan biten her şeyi biliyordur."

Daphne'nin ağzı açık kalmıştı; Hannah'nın bir elini alnına götürüp taş duvarlara yaslandığını, Tracey'nin gözlerinin ise küçük kahverengi yıldızlar gibi parladığını gördü.

Salazar Slytherin'in hayaleti mi?

Kendini *Harry Potter*'a *mı* bağlamıştı*?*

Ve *Hermione Granger*'ı Derrick'in ekibini durdurması için mi göndermişti?

Draco Malfoy'a bu olay anlatıldığında orada olmak için yüz Galleon bile ödeyebilirdi.

Gerçi söylentilerin Hogwarts'ta ne kadar hızlı yayıldığını düşünürsek, Padma ağzındaki baklayı çıkardığına göre, Millicent muhtemelen ona otuz dakika önce söylemişti...

Aslında... şimdi Daphne düşününce...

"Yani," dedi Parvati. "Salazar Slytherin'in hayaletini nerede bulacağımızı Yaşayan Çocuk'a mı soracağız? Vay canına, sanırım böyle şeyleri yüksek sesle söylersem, gerçekten bir kahramana dönüşebilirim -"

"Evet!" dedi Lavender. "Salazar Slytherin'in hayaletini nerede bulacağımızı Yaşayan Çocuk'a sormalıyız!"

"Salazar Slytherin'in hayaletini nerede bulacağımızı... Yaşayan Çocuk'a... sormalıyız..." diye tekrarladı Hannah gergin bir sesle, sanki bunu söylemek için kendini zorluyordu.

"Ve eğer *bu* işe yaramazsa," diye bağırdı Tracey, "Harry Potter'ı sersemletir, bağlar ve alırız!"

Hermione Granger bir şeyler söylüyor, diye düşündü ve sekiz kişi Hogwarts olan dolambaçlı küçük geçitler labirentinden geri dönerken, bir sonraki dersten önceki zamanları hiçbir rastlamadan tükenirken, Harry Potter'ın Salazar Slytherin'in hayaleti mi yoksa bir anka kuşu tarafından mı yönlendirildiğini gerçekten bilmemesi oldukça üzücü bir . Harry her ne yapmış olursa *olsun*, bunun onlar için işe yaramamasını umuyordu. Ve en da diğerlerinin Tracey'nin Harry Potter'ı bayıltma ve baygın bedenini taşıma fikrine oy vermemesini umuyordu

Maceraları çekmek için onlarla dolaşıyordu. Bunun gerçek hayatta işe yaraması mümkün değildi, ya da bile .

Hermione cadıdan cadıya baktı, Tracey Lavender'la sohbet ediyordu, diğerleri de ara sıra bir şeyler söylüyordu; ve bakışları sessiz ve durgun bir kıza takıldı, şu anda ne düşündüğünü tahmin edemediği tek kişiye.

"Hannah?" dedi yanında yürüyen kıza. Hermione sesini olabildiğince yumuşak çıkarmaya çalıştı. "Cevap vermek zorunda değilsin ama zorbalarla mücadele konusunda neden evet oyu kullandığını sormamın bir sakıncası var mı?"

Hermione sesini yumuşattığını sanmıştı ama herkes yürümeyi bıraktı ve Lavender ile Tracey konuşmalarını kesip onlara baktılar.

Hannah'nın yanakları çoktan kızarmıştı ve tam ağzını açtığı sırada -

Lavender, "Belli ki düşündüğünden daha cesur olduğu için," dedi.

Hannah ağzı açık bir şekilde durakladı. Ağzını

kapattı.

Sert ve gözle görülür bir şekilde yutkunurken yanakları daha da kızardı.

Sonra Hannah derin bir nefes aldı ve küçük bir sesle, "Hoşlandığım bir çocuk var," dedi.

Hufflepuff kızı bunu söylerken irkildi ve duraklama ve sessizlik uzarken, ona bakan herkese bakmak için başını endişeyle sağa sola çevirdi.

"Tamam mı?" Susan sonunda "Tamam,"

dedi. "Hoşlandığım *beş* erkek var," dedi

Lavender.

"Padma ve ben ikimizin de aynı çocukları seveceğimizi biliyorduk," dedi Parvati, "bu yüzden bir liste yaptık ve ilk kimin seçeceğini görmek için bir Knut çevirdik."

"Kaderimde kiminle evlenmek *olduğunu* biliyorum," dedi Tracey. "Dünyanın ne dediği umurumda değil, o benim olmalı!"

Bu, diğer tüm kızların beklentiyle Hermione'ye bakmasına neden oldu; Hermione'nin beyni Hannah'nın söylediği ilk şeye odaklanabilmek için Tracey'nin son sözünü tamamen silmişti.

"Hımm," dedi Hermione. Sesini nazik tutmaya dikkat ederek devam etti. "Hannah, Cadılar için Kahramanlık Eşitliğini Geliştirme Derneği'ne katılma nedenin, kahraman olursan senden daha çok hoşlanabilecek bir çocuk olması mıydı?"

Hufflepuff kızı tekrar başını salladı, siyah cilalı ayakkabılarının içindeki kendi yansımasına bakarken yanakları daha da kızardı.

"Aslında Neville Longbottom'dan hoşlanıyor," dedi Daphne. Slytherin kederli bir iç geçirdi. "Ve ne yazık ki için, Neville başka biriyle evlenecek. Bu çok trajik bir durum."

Bu, Hannah'nın ayaklarına bakmaya devam ederken tiz *bir ağlama* sesi çıkarmasına neden oldu.

"Bekle ne?" dedi Lavender. "Neville başka biriyle mi evlenecek? Sen bunu nereden biliyorsun? *Kim?* "

Daphne üzgün bir ifadeyle başını salladı.

" *Affedersiniz*," dedi Hermione ve sonra diğerleri tekrar ona bakınca, "Ah..." dedi düşüncelerini toparlamaya çalışırken. "Yani, ... Hannah... bir çocuk senden hoşlansın diye kahraman olmaya çalışmak pek *feministçe* değil"

"Aslında *kadınsı* olarak telaffuz ediliyor," dedi Padma.

"Peki neden Hannah'ya kadınsı değil diyorsun?" dedi Susan. "Bir erkeği etkilemek istemenin kadınsı olmayan hiçbir yanı yok."

"Ayrıca," dedi Parvati şaşkın bir sesle, "bütün mesele kadınsı olmasa da kahraman olmaya çalışmamız değil mi?"

Bunu izleyen tartışma Hermione Granger'ın politik eğitim alanındaki en başarılı girişimlerinden biri olarak hatırlanmayacaktı. Hermione açıklamaya çalıştı ve tartışmanın ardından tekrar açıklamaya çalıştı, diğer yedi kız ona gittikçe daha şüpheci bir şekilde bakarken. Daha sonra Daphne, geleceğin Leydi Greengrass'ının buyurgan ses tonuyla, bu feminizm meselesi kızların istedikleri şekilde erkeklerin peşinden koşmasına izin verilmemesi anlamına geliyorsa, feminizmin ait olduğu Muggle topraklarında kalabileceğini söyledi. Lavender belki de cadılığın, cadıların istedikleri her şeyi yapabilecekleri anlamına gelebileceğini ve bunun feminizmden daha eğlenceli olduğunu öne sürdü. Ve son olarak Padma, S.P.H.E.W. feminizmle bir şey olmadığından, sadece daha fazla kızın kahraman olmasıyla ilgili olduğundan, tartışmaya devam etmenin pek bir anlamı yorgun bir şekilde gözlemleyerek tartışmayı kapattı.

Hermione o noktada pes etmişti.

O günkü Charms seansları sona erip birinci sınıf Ravenclaw'lar sınıftan çıkmaya başladığında Hermione kendi kendine söylenmeye başlamıştı bile. Sınıfa açılış gongundan az önce varmışlardı, hemen sıralarına koşup oturmak zorunda kalmışlardı, bu yüzden korkunç şeyin gerçekleşmesi için *henüz* zaman yoktu*;* ama bu sadece Hermione'*nin tüm sınıf* için yaklaşan felaketi dört gözle beklemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Tabii , Profesör Flitwick'in gıcırdayarak kovmasının ve herkesin sandalyelerinden kalkmasının ardından Harry ona doğru yürümeye başladı; Hermione de kitabını mokeskin kesesine tıkıştırıp hızla kapıya doğru yürüdü, kapıyı açıp koridorlara yöneldi ve tabii ki Harry şaşkın bir bakışla onu takip etti, çünkü planlanmış bir kütüphane seansları vardı -

"Hermione?" Harry kapıyı arkasından kapatırken, "Ne oldu?" dedi. "Neyin var?"

Harry kapıyı kapattıktan kısa bir süre sonra kapı arkasından açıldı ve Harry yoldan çekilirken neredeyse ona çarpıyordu, ve Padma Patil yüzünde korkunç bir kararlılık ifadesiyle sınıftan çıktı.

"Affedersiniz Bay Potter," dedi genç kızın yüksek sesi koridorda kıyametin kasvetli çanları gibi yankılanarak, "sizden bir konuda yardım isteyebilir miyim?"

Harry'nin kaşları kalktı ve*,* "*Sorabilirsin* tabii," dedi.

"Bize Salazar Slytherin'in hayaletiyle nasıl konuşacağımızı söyleyebilir misiniz? Size söylediği gibi bize de zorbaları nerede bulacağımızı söylemesini istiyoruz."

Sınıfın dışındaki koridorda küçük bir sessizlik oldu.

Kapı tekrar açıldı ve Su soran bir bakışla dışarı baktı -

"Kütüphaneye gitmemiz gerek," dedi Harry gayet rahat bir ifadeyle, yüzü rahatlamış görünüyordu, "bizi takip eder misin?" ve ayın tek sayılı günlerinde kütüphaneye giden yöne doğru yürümeye başladı, Su da onu takip edecek gibi yaptı ama Harry'nin yüzü bir an için ona doğru döndü.

Harry köşeyi dönene kadar asasını çekti, alçak ve kesin bir sesle, "*Quietus*," dedi ve sonra Padma'ya dönerek, "İlginç bir tahmin, Bayan Patil," dedi.

Padma kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Bunu daha önce anlamalıydım, gerçekten. Hayaletin sesinde o *tıslama* vardı, Godric Gryffindor hakkında konuşmaya başlamadan önce bile Parselmouth'u hemen düşünmeliydim."

Harry'nin yüzü değişmedi. "Bayan Patil, bu düşüncenizi paylaşıp paylaşmadığınızı sorabilir miyim?"

Hermione, "Bunu S.P.H.E.W.'deki herkesin önünde söyledi," dedi.

Harry'nin gözlerinde bir şeyi hızla hesaplarkenki bakış vardı ve sonra, "Hermione, bunun olma ihtimali ne -" dedi.

"Lavender ve Tracey'nin önünde söyledi." "Um," dedi

Padma. "Bunu yapmamalı mıydım?"

"Burada bekle," diye homurdanan Bay Goyle köşeyi döndü ve Draco Malfoy'un özel odasının kapısını çaldı.

Tracey'nin midesinde biraz bulantı vardı ve Padma ağzındaki baklayı çıkardığına göre *birinin* Draco Malfoy'a söylemesi gerektiğini ve bunun kendisi de olabileceğini, Harry Potter'a hiçbir şey *borçlu* olmadığını ve bir Slytherin'in Hırslarına ulaşmak için ne gerekiyorsa yapması gerektiğini kendine tekrar hatırlattı.

Profesör Quirrell onu azarladığından beri Hırslarını biriktiriyordu ve şimdiye kadar kendi Nimbus 2000 süpürgesine sahip olmak, süper ünlü olmak, Harry Potter'la evlenmek, her gün kahvaltıda Çikolatalı Kurbağa yemek ve Profesör Quirrell'a kimin sıradan olduğunu göstermek için en az *üç* Karanlık Lord'u yenmek istediğine karar vermişti.

"Bay Malfoy sizinle görüşecek," dedi Bay Goyle'un alçak, tehditkâr sesi geri dönerken. "Ve umarım vaktini boşa harcadığını ." Çocuk ona kısa bir süre baktı ve sonra kenara çekildi.

Tracey Hırsları listesine kendi hizmetçilerine sahip olmayı da ekledi ve içeri girdi.

Malfoy'ların özel yatak odası tıpkı Daphne'ninkine benziyordu. Özel olarak elmas avizeler ya da duvarlarda altın freskler olmasını umuyordu - bunu Daphne'nin önünde asla söylemezdi ama Malfoy Evi, Greengrass'tan bir adım üstteydi. Ama Daphne'ninki gibi küçük bir yatak odasıydı ve tek fark Malfoy'un eşyalarının zümrüt bitkiler yerine gümüş yılanlarla süslenmiş olmasıydı.

Kapıdan içeri adımını attığında, kendi yatak odasında bile mükemmel bir şekilde bakımlı olan Draco Malfoy, onu küçük bir dostlukla selamlamak için masasındaki sandalyesinden kalktı

Selam verdi, sanki *önemli biriymiş* gibi çekici bir gülümseme takındı, bu da Tracey'yi o kadar telaşlandırdı ki kafasının içinde prova ettiği her şeyi unuttu ve "Sana söylemem gereken bir şey var!" diye ağzından kaçırdı.

"Evet, Gregory öyle dedi," dedi Draco Malfoy yumuşak bir sesle. "Lütfen Bayan Davis, oturun." Yatağına otururken bile *kendi masa* sandalyesini işaret etti.

Malfoy'un sandalyesine dikkatlice otururken biraz sersemlemiş hissediyordu, parmakları düşünmeden cübbesinin dizlerinin üzerine nasıl düştüğünü kurcalıyor, Draco Malfoy'unki kadar zarif ve kırışıksız görünmesini sağlamaya çalışıyordu
-

"Evet, Bayan Davis," dedi Draco Malfoy. "Bana ne söylemek istiyordunuz?"

Tracey duraksadı ve sonra Malfoy'un yüzü biraz sabırsız görünmeye başlayınca kekeleyerek her şeyi anlattı, Padma'nın Salazar Slytherin'in hayaletinin Harry Potter'ı zorbaları durdurması için gönderdiğine ve Daphne'nin Hermione Granger'ın da bu işin içinde olduğuna dair anlattıklarına dair söylediği her şeyi -

O konuşurken Draco Malfoy'un yüz ifadesi hiç değişmedi, en ufak bir değişiklik bile olmadı ve Tracey'nin midesi bulandı.

"Bana *inanmıyorsunuz*!" dedi. Hafif bir

duraklama oldu.

"Şey," dedi Draco Malfoy, son gülümsemesi kadar büyüleyici olmayan bir gülümsemeyle, "Padma'nın ve Daphne'nin söylediği şeyin bu olduğuna inanıyorum, bu yüzden yine de teşekkür ederim Bayan Davis." Çocuk yatağında oturduğu yerden kalktı ve Tracey hiç düşünmeden sandalyeden kalktı.

Ona kapıya kadar eşlik ederken, tam tokmağı çevirmek Tracey'nin aklına şu geldi - "Bilgi için ne istediğimi sormadın," dedi.

Draco Malfoy ona ne anlama geldiğini tam olarak bilmediği bir bakış attı ve hiçbir şey söylemedi.

"Her neyse," dedi Tracey, önceki Planlarında yerinde bir değişiklik yaparak, "Bilgi için bir şey istemiyorum, sadece arkadaşça davranıyordum."

Draco Malfoy'un yüzünde bir anlık bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra ifadesi tekrar düzleşti ve, "Bir Malfoy'la arkadaş olmak o kadar kolay değil, Bayan Davis," dedi.

Tracey gülümsedi ve bunda ciddiydi. "O zaman dostça davranmaya devam edeceğim," dedi ve adımlarını hızlandırarak odadan çıktı, belki de hayatında ilk kez gerçek bir Slytherin gibi hissediyordu ve Draco Malfoy'un da kocalarından biri olacağına karar vermişti.

Kız gittikten sonra Gregory içeri girdi, kapıyı tekrar kapattı ve "İyi misiniz Bay Malfoy?" diye sordu.

Draco hizmetkârına ve arkadaşına hiçbir şey söylemedi. Gözleri hiçbir yere bakmıyordu, sanki yatak odasının duvarından, Slytherin zindanlarını çevreleyen Hogwarts gölünden, Dünya'nın kabuğundan atmosferinden ve Samanyolu'nun yıldızlararası tozundan geçip galaksiler arasındaki hiçbir büyücünün ve bilim adamının görmediği tamamen boş ve ışıksız boşluğa bakmaya çalışıyordu.

"Bay Malfoy?" Gregory'nin sesi biraz endişeli çıkmaya başlamıştı.

"Bunun her kelimesine inandığıma inanamıyorum," dedi Draco.

Daphne Biçim Değiştirme dersinin son bölümünü bitirdi ve Slytherin ortak salonunda Millicent Bulstrode'un hâlâ kendi ödeviyle uğraştığı yere baktı. Bir karara varma zamanı gelmişti.

Eğer S.P.H.E.W. etrafta dolaşıp zorbaları sersemletmeye çalışsaydı, zorbaların bundan hoşlanmayacağı kesindi. Ve bu konuda hoş olmayan bir şeyler yapmaya çalışırlardı, bu da kesindi. Öte yandan, zorbalar gerçekten çirkinleşirse Hermione Harry Potter'yardım isteyebilir ya da Quirrell puanlarını birleştirip Savunma Profesörü'nden bir iyilik isteyebilirdi... Hayır, Daphne'nin *asıl* endişelendiği şey bu işin Profesör Snape'le aralarını açıp açmayacağıydı. Profesör Snape'le ters düşmek *hiç* istemezdiniz.

Ama Neville'i En Kadim Düello'davet ettiği günden beri insanların ona farklı baktığını fark etmişti. Kendisiyle dalga geçen Slytherinler bile ona farklı bakıyordu. Soylu ve En Kadim Greengrass Hanesi'nin kızı olmanın, sadece güzel bir soylu kız değil, En Kadim bir Haneden doğan güzel bir *kahraman* olmanın *çok* daha fazla saygı getirdiğini Daphne fark ediyordu. Bu, rolünüzün başrol oyuncusu tarafından oynanması ile rolünüzün cırtlak kahkahalı iki Galyonluk bir figüran tarafından oynanması arasındaki farktı.

Zorbalarla savaşmak bir kahraman olmak için *en iyi* yol olmayabilirdi. Ama babası bir keresinde ona fırsatları kaçırmanın alışkanlık yarattığını söylemişti. Kendinize bir dahaki sefere daha iyi bir fırsat beklediğinizi söyleseydiniz, neden, bir dahaki sefere muhtemelen kendinize aynı şeyi söylerdiniz. Babam çoğu insanın hayatlarını

Bütün *hayatları* boyunca yeterince iyi bir fırsatı beklediler ve sonra öldüler. Babam, fırsatları değerlendirmenin her türlü şeyin gitmesi anlamına gelse de, umutsuz bir yumru olmak kadar kötü olmadığını söylemişti. Babası, fırsatları değerlendirmeyi alışkanlık haline getirdikten *sonra*, onlar konusunda seçici olmaya başlamanın zamanının geldiğini söylemişti.

Öte yandan, annesi onu babasının tüm tavsiyelerini dinlememesi konusunda uyarmış ve Daphne'nin en az otuz yaşına gelene kadar babasının Hogwarts'taki altıncı yılını sormasına izin verilmediğini söylemişti.

Ama sonunda babam annemi kendisiyle evlenmeye ikna etmiş ve başarılı şekilde En Kadim Ev'e girmeyi başarmıştı.

Millicent Bulstrode ödevini bitirdi ve eşyalarını yerleştirmeye başladı.

Daphne masasından kalktı ve ona yürüdü.

Millicent bacaklarını masadan kaldırıp ayağa kalktı, çantasını bir omzuna attı, sonra Daphne'nin yaklaştığı yere baktı, kızın ifadesi şaşkındı.

"Hey, Millicent," dedi Daphne yaklaşırken, sesini alçaltarak ve heyecanla, "tahmin et bugün ne buldum?"

"Salazar Slytherin'in hayaletinin Granger'a yardım etmesi olayı mı?" dedi Millicent. "Bunu zaten duymuştum -"

"Hayır," dedi Daphne kısık bir fısıltıyla, "bu daha da *iyi.*
"

"Gerçekten mi?" Millicent aynı derecede alçak ve heyecanlı bir sesle, "Gerçekten mi?" dedi. "Ne oldu?"

Daphne komplocu bir tavırla etrafına bakındı. "Odama gel de sana anlatayım."

Aşağıya inen merdivenlere doğru gittiler, özel odalar gölde yedinci sınıf yatakhanelerinden bile daha aşağıdaydı...

Çok geçmeden Daphne rahat masa-sandalyesinde oturuyordu ve Millicent yatağının kenarına sıçramıştı.

" *Quietus,*" dedi Daphne*,* ikisi de oturduklarında; ve sonra asasını cüppesinin içine koymak yerine, Daphne elinin doğal bir şekilde yanına düşmesine izin verdi, hala asayı tutuyordu, her ihtimale karşı.

"*!* " dedi Millicent. "Ne oldu?"

"Ne biliyor musun?" dedi Daphne. "Dedikoduları *çok* hızlı aldığınızı, *olayları gerçekleşmeden önce* bildiğinizi ."

Daphne yarı yarıya Millicent'ın bembeyaz kesilip yere yığılmasını bekliyordu, aslında öyle olmadı ama kız kekeleyerek inkâr etmeye başlamadan önce oldukça sert bir şekilde irkildi.

"Merak etme," dedi Daphne en tatlı gülümsemesiyle, "senin bir kahin olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Yani, biz arkadaşız, değil mi?"

Slytherin yedinci sınıf öğrencisi Rianne Felthorne, bir başka iki ayaklı kompozisyon üzerinde özenle çalışıyordu (Kehanet ve Muggle Çalışmaları dışında her şeyi alıyordu ve
N.E.W.T. yılı *tamamen* ev ödevlerinden oluşuyor gibiydi)

Ev Başkanı çalıştığı masaya yaklaşıp "Benimle geleceksiniz Bayan Felthorne!" diye bağırdı ve o çılgınca parşömenini, kitabını ve tüy kalemini kaldırmaya başlarken bile uzaklaştı.

Profesör Snape'i yakaladığında, odanın hemen dışında bekliyordu ve ona çok yoğun görünen yarı kapalı gözlerle bakıyordu; ve bunun ne hakkında olduğunu soramadan, tek kelime etmeden döndü ve koridorlarda yürüdü, böylece ayak uydurmak için çabalamak zorunda kaldı.

Yürüyüşleri onları Slytherin zindanlarının en alt katı olduğunu düşündüğü yerin altındaki bir kat merdivenden ve ardından bir diğerinden aşağı indirdi. Koridorlar daha eski görünmeye başlamıştı; mimari yüzyıllar öncesine dönerek kaba görünümlü bir harçla bir arada tutulan pürüzlü taşlara dönüşmüştü. Profesör Snape'in onu söylentilerini duyduğu *gerçek* zindanlara, Hogwarts'ın öğretim üyeleri dışında herkese kapalı olan gerçek zindanlarına götürüp götürmediğini ve Profesör Snape'in orada masum, çaresiz genç kızlara korkunç şeyler yapıp yapmadığını merak etmeye başladı ama bu muhtemelen onun için sadece ibaretti.

Bir kat daha merdiven indiler ve aslında oda olmayan bir odaya çıktılar; tek bir kapısı olan, birçok karanlık açıklıkla delinmiş ve içeri girdiklerinde ateşlenen eski tarzda tek bir meşaleyle aydınlatılan boş bir kaya mağarasına.

Profesör Snape asasını çıkarıp büyü üstüne büyü yapmaya başladı, kaç tane olduğunu unuttu; İksir Ustası işini bitirdiğinde ona döndü, yoğun gözlerini onunkilere dikti ve her zamankinden farklı olarak düz bir sesle, "Bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceksiniz Bayan Felthorne, ne şimdi ne de sonra. Bu sizin için uygunsa başınızı sallayın. Değilse, dönüp ."

Başını salladı, korkmuştu ve kalbinde garip bir umut belirmişti (aslında tam olarak sayılmazdı).

"Size vereceğim görev çok basit Bayan Felthorne," dedi Profesör Snape'in tınısız sesi, "ve son derece cömert elli Galleon'luk ücretiniz sadece sonradan Hafıza-Kimliği'ne alınmanızı telafi etmek için."

İstemsiz bir nefes aldı. Ailesi zengin olabilirdi ama başka kızları da vardı ve onu sıkı bir tasma altında tutuyorlardı ve bu *onun* için kesinlikle çok paraydı.

Sonra kulakları *Hafıza-Zırhı* sözcüklerine takıldı ve bir an için öfkelendiğini hissetti, anıları saklayamayacaksa hiçbir anlamı yoktu, Profesör Snape onun ne tür bir kız *olduğunu* düşünüyordu*?*

"Severus Snape, "Günışığı Generali Bayan Hermione Granger'ı tanıyorsunuz, değil mi?" dedi.

" *Ne?*" dedi Rianne Felthorne ani bir dehşet ve tiksintiyle. "Daha *birinci sınıfta! Ew!* "

SA, Makul İnkar Edilebilirlik, Bölüm 7

Akşam yemeği sona erdiğinde kış güneşi iyice batmıştı ve Hermione, Büyük Salon'un büyülü tavanından parıldayan yıldızların huzurlu ışığında, son zamanlarda ders çalışmak için *saçma sapan* bir zamanı varmış gibi görünen çalışma arkadaşı Harry Potter'la birlikte Ravenclaw Kulesi'ne doğru yola çıktı. Harry'nin gerçek ödevini ne zaman yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu, belki de o uyurken ev cinleri tarafından yapılıyordu.

Öğrencilerin yemekten dönerken geçmeleri gereken kapılardan çok bir kalenin kuşatma kapılarını andıran yemek odasının görkemli kapılarından geçerken neredeyse tüm salondaki gözler onların üzerindeydi.

Hiç konuĢmadan dıĢarı çıktılar ve öğrencilerin uzaktan gelen konuĢmaları sessizliğe gömülene kadar yürüdüler; sonra Hermione nihayet önce ikisi taĢ koridorlarda biraz daha ilerlediler.

"Bunu neden yaptın Harry?"

"Neyi?" dedi Yaşayan Çocuk soyut bir ses tonuyla, sanki aklı bambaşka bir yerdeymiş, çok daha önemli şeyler düşünüyormuş gibi.

"Yani, neden onlara sadece hayır *demedin*?"

"Şey," dedi Harry, ayakkabıları fayansların üzerinde yuvarlanırken, "biri bana yapmadığım bir şey hakkında soru sorduğunda her seferinde 'hayır' deyip duramam. Yani, diyelim ki biri bana 'Harry, görünmez boyayla eşek şakası yaptın mı?' diye sordu, ben de 'Hayır' dedim ve sonra bana 'Harry, sen

Gryffindor Arayıcı'nın süpürgesini kim karıştırdı biliyor musun?" diye soruyor ve ben de "Bu soruya cevap vermeyi reddediyorum" diyorum. Bu bir çeşit eşantiyon."

"İşte *bu* yüzden," dedi Hermione dikkatle, "herkese söyledin..." Tam kelimeleri hatırlamak için konsantre oldu. "Varsayımsal olarak bir komplo *varsa,* komplonun gerçek sahibinin Salazar Slytherin'in hayaleti olduğunu doğrulayamayacağınızı ya da inkâr edemeyeceğinizi, hatta komplonun varlığını bile kabul edemeyeceğinizi, bu yüzden insanların size bu konuda soru sormayı bırakması gerektiğini söylediniz."

"Evet," dedi Harry Potter hafifçe gülümseyerek. "Bu onlara varsayımsal senaryoları fazla ciddiye almamayı öğretecek."

"Ve sen *bana* hiçbir şeye cevap vermememi söyledin -"

"İnkâr sana *inanmayabilirler,*" dedi Harry. "Bu yüzden hiçbir şey söylememek daha iyi, tabii yalancı olduğunu düşünmelerini ."

"Ama -" Hermione çaresizce konuştu. "Ama - ama şimdi insanlar *Salazar Slytherin* için bir şeyler *yaptığımı* düşünüyor*!* " Gryffindor'ların ona bakma şekli - *Slytherin*'lerin ona bakma şekli -

"Kahraman olmanın getirdiği bir şey," dedi Harry. "*Quibbler'ın benim hakkımda* ne dediğini gördün mü*?* "

Hermione kısa bir an için ailesinin kendisi hakkında bir gazete haberi okuduğunu hayal etti ve haberde ülke çapında bir heceleme yarışmasını kazanması ya da gazetelere çıkmayı hayal ettiği diğer yollardan herhangi biri yerine, başlıkta "HERMIONE GRANGER DRACO MALFOY'U BIRAKTI" yazıyordu.

Tüm bu kadın kahraman meselesi hakkında iki kez düşünmeniz için yeterliydi.

Harry'nin sesi biraz daha resmileşti. " açılmışken, Bayan Granger, son göreviniz nasıl gidiyor?"

"Eh," dedi Hermione, "Salazar Slytherin'in hayaleti *gerçekten* ortaya çıkıp bize nerede bulacağımızı söylemedikçe, pek şansımız olacağını sanmıyorum." Bu konuda üzgün olduğundan değil.

Harry'ye baktı ve oğlanın ona tuhaf bir şekilde gergin bir bakış attığını gördü.

"Biliyor musun Hermione," dedi çocuk sessizce, sanki dünyada başka kimsenin duymadığından emin olmak istercesine, "bence haklısın. Bence bazı insanlar kahraman olma konusunda diğerlerinden çok fazla yardım alıyor. Ve bunun adil olduğunu da düşünmüyorum."

Harry onun kolunun üzerinde duran cadı cüppesini tuttu ve onu koridorun bir yan holüne soktu, Harry'nin asası eline geldiğinde bile ağzı şaşkınlıktan açıktı, yan holün bir kıvrımını döndüler ve o kadar dardı ki neredeyse onu ve Harry'yi birbirlerine itiyordu, Harry geldikleri yolu işaret edip usulca "*Quietus*" dedi, sonra bir dakika sonra, diğer yönde, yine "*Quietus*".

Çocuk etrafına bakındı, sadece her tarafa değil, tavana ve yere doğru bile.

Sonra Harry elini kesesine attı ve, "Görünmezlik pelerini," dedi.

" *Gleep?* " dedi Hermione.

Harry çoktan mokeskin cihazından parıldayan siyah kumaş kıvrımları çıkarmaya başlamıştı. "Merak etme," dedi çocuk küçük bir sırıtışla, "o kadar nadir bulunurlar ki, kimse onlara karşı bir okul kuralı koymaya zahmet etmedi..."

Sonra Harry koyu kadife ağı ona uzattı ve sesi garip bir resmiyetle, "Pelerinimi sana vermiyorum, Hermione Jean Granger'a ödünç veriyorum. Onu iyi koru."

Pelerinin parıldayan kadifesine baktı, küçük garip yansımalardan dışında üzerine düşen tüm ışığı yutan kumaşa, kumaş o kadar kusursuz siyahtı ki toz, tüy ya da *başka bir şey* göstermeliydi ama göstermiyordu, ne kadar uzun süre bakarsanız gördüğünüz şeyin orada olmadığını hissediyordunuz, ama sonra tekrar göz kırptığınızda sadece siyah bir pelerin olduğunu görüyordunuz.

"Al şunu, Hermione."

Hermione hiç düşünmeden kumaşı kavramak için elini uzattı; sonra tam beyni uyanıp elini geri çekmeye başlamıştı ki Harry pelerini bıraktı ve pelerin düşmeye başladı, Hermione de hiç düşünmeden onu yakaladı. Ve parmakları pelerine dokunup onu tuttuğu anda, sanki asasını ilk kez eline alıyormuş gibi, içinden soyut bir sarsıntının geçtiğini hissetti; ve sanki zihninin gerisinde belli belirsiz bir şarkının söylendiğini duydu.

"O benim görev eşyalarımdan biri, Hermione," dedi Harry usulca. "Babama aitti ve kaybolursa yerine koyabileceğim bir şey değil. Kimseye ödünç verme, kimseye gösterme, kimseye varlığından söz etme... ama bir süreliğine ödünç almak istersen, bana gel ve sor."

Hermione sonunda gözlerini derinliksiz siyah kıvrımlardan ayırıp Harry'ye baktı.

"Yapamam -"

"Kesinlikle yapabilirsin," dedi Harry. "Çünkü bu hediyeyi bir sabah yatağımın yanında, bir kutuya sarılmış olarak ve senin... bulmamanın en ufak bir adil yanı yok." Harry düşünceli bir şekilde durakladı. "Tabii kendi görünmezlik pelerinini almadıysan, o zaman boş ."

Sonra *görünmezlik pelerininin* ne anlama geldiği nihayet dank etti ve şok olmuş bir halde parmağıyla Harry'yi işaret etti, gerçi birbirlerine o kadar yakındılar ki kolunu tam olarak düzeltemedi ve sesi büyük bir öfkeyle yükseldi, "Demek İksir dolabından böyle kayboldun! Ve o zaman -" dedi ve sonra sustu, çünkü görünmezlik peleriniyle bile Harry'nin nasıl göremiyordu...

Harry tırnaklarını cüppesinin üzerinde ustaca bir kayıtsızlıkla parlattı ve, "Eh, bunun bir hilesi olması gerektiğini biliyordun, değil mi? Ve şimdi kahramanımız gizemli bir *şekilde* zorbaları nerede ve ne zaman bulacağını bilecek - tıpkı zorbaların planlarını dinlediği gibi, onun yaşında hiç kimse onları gözetlemek için kendini görünmez yapamayacağı halde."

Bir duraklama ve sessizlik oldu.

"Harry -" dedi. "Ben - ben artık zorbalarla savaşmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Harry'nin gözleri onunkilerde sabit kaldı. "Diğer kızlar incinebilir diye mi?"

Başını salladı, sadece başını salladı.

"Bu *onların* seçimi Hermione, tıpkı senin seçimin olduğu gibi. Kitaplarda herkesin yaptığı aptalca şeyi yapmamaya karar verdim, seni güvende, korunmuş ve çaresiz tutmaya çalıştım, sen bana gerçekten kızdın ve beni uzaklaştırdın, sen kendi başına gidip daha da fazla belaya bulaştın ve sonra kahramanca başarılı bir şekilde üstesinden geldim, sonra sonunda aydınlanmamı yaşadım ve falan filan olduğunu fark ettim. Hayat hikayemin bu kısmının nasıl ilerlediğini biliyorum, bu yüzden üzerinden atlıyorum. Daha sonra ne düşüneceğimi tahmin edebiliyorsam, şimdi de düşünebilirim. Her neyse, demek istediğim, arkadaşlarınızı güvende tutmak için onları boğmamalısınız. Onlara her şeyin tahmin edilebileceği gibi korkunç bir şekilde ters gideceğini baştan söyleyin ve bundan sonra hala kahraman olmak istiyorlarsa, tamam."

Hermione böyle zamanlarda Harry'nin düşünce tarzına alışıp alışamayacağını merak ediyordu. "Harry, ben gerçekten," sesi bir an takıldı, "gerçekten, *gerçekten* onların incinmesini istemiyorum! Özellikle de benim başlattığım bir şey yüzünden!"

"Hermione," dedi Harry ciddi bir sesle, "doğru şeyi yaptığından oldukça eminim. Başlarına uzun vadede *denememekten* daha *kötü* ne gelebileceğini *hiç sanmıyorum*."

"Ya *kötü* yaralanırlarsa?" dedi Hermione. Sesi boğazında düğümlenmiş gibiydi; Profesör Sprout onu kurtarmaya gelmeden önce, Harry'nin bir zorbanın parmağını geriye doğru bükerken, Kaptan Ernie'nin onun gözlerinin içine nasıl baktığını söylediğini hatırladı; ve bunun ardından gelen başka bir düşünce daha vardı, Hannah ve her sabah özenle Hufflepuff sarısına boyadığı tırnaklarıyla narin elleri hakkında, ama bunun hayal edilmesine izin verilmiyordu. "Ve sonra - bir daha asla cesurca bir şey yapmayacaklar, -"

Harry kararlı bir sesle, "İşlerin yürüdüğünü sanmıyorum," dedi. "Her şey akıl almaz derecede yanlış gitse bile, bir insanın zihninde böyle işlediğini sanmıyorum. Önemli olan, kendi sınırlarını aşabilecek biri olduğuna inanman. Denemek ve incinmek senin için.. *sıkışıp kalmaktan* daha kötü olamaz."

"Ya *yanılıyorsan* Harry?"

Harry bir an durakladı, sonra üzgün bir ifadeyle omuz silkti ve "Ya haklıysam?" dedi.

Hermione elinin üzerinden geçen siyah ağa baktı. Pelerin avucunun içinde tuhaf bir yumuşaklık ve sertlik hissediyordu, sanki elini güven verici bir şekilde kucaklamaya çalışıyordu.

Sonra kolunu tekrar yukarı kaldırarak pelerini Harry'ye geri verdi.

Harry almak için hareket etmedi.

"Ben -" dedi Hermione. "Yani, teşekkür ederim, çok teşekkür ederim, ama hâlâ düşünüyorum, o yüzden şimdilik geri alabilirsin. Ve... Harry, insanları gözetlemenin doğru olduğunu sanmıyorum -"

"Kurbanlarını kurtarmak için bilinen zorbalara bile mi?" Harry dedi ki. " hiç uğramadım, ama gerçekçi bir simülasyondan geçtim ve pek hoş bir his değildi. Sen hiç zorbalığa uğradın mı Hermione?"

"Hayır," dedi kısık bir sesle ve Harry'nin görünmezlik pelerinini ona uzatmaya devam etti.

Sonunda Harry pelerinini geri aldı - duyulmayan şarkı arkasından kaybolurken küçük bir kayıp seğirmesi hissetti

ve siyah malzemeyi tekrar kesesine doldurmaya başladı.

Kese kumaşın son parçasını da yerken, Harry Sessizlik Bariyerini kırmak için ondan uzaklaştı -

"Ve," dedi Hermione. "Bu Görünmezlik Pelerini değil, değil mi? Kütüphanede Paula Vieira'nın Gottschalk'ın *An Illustrated Scroll of Lost Devices kitabının* çevirisinin on sekizinci sayfasında okuduğumuz pelerin mi?"

Harry hafifçe sırıtarak başını arkaya çevirdi ve daha önce yemekte diğer öğrencilerle konuşurken kullandığı ses tonuyla, "İnanılmaz güçte büyülü eserlere sahip olduğumu doğrulayamam ya da inkâr edemem," dedi.

Hermione o gece yatağına girdiğinde hâlâ karar vermeye çalışıyordu. Akşam yemeği vaktinde, zorbaları bulmalarının pratik bir yolu *olmadığı* zamanlarda hayatı daha basitti; ve şimdi yine seçim yapmak zorundaydı; bu sefer kendisi için değil, arkadaşları için. Zihninin gözünde Dumbledore'un çizgili yüzünü ve tam olarak gizleyemediği acısını görmeye devam etti ve zihninin kulaklarında Harry'nin sesini duymaya devam etti: "Bu onların seçimi Hermione, tıpkı senin olduğu gibi.

Ve eli, pelerinin parmaklarına verdiği hissi hatırlamaya, zihninde tekrar tekrar oynatmaya devam etti. Bu hissin, düşüncelerini ona geri dönmeye zorlayan bir gücü vardı ve şimdi bir kez daha sessiz kalan zihninin ve büyüsünün bir bölümünde duyduğu / duymadığı şarkıya.

Harry pelerinle bir *insanmış* gibi konuşmuş, ona iyi bakmasını söylemişti. Harry pelerinin

babasına aitti, kaybolursa yerine yenisini koyamazdı.

Ama... Harry bunu *gerçekten* yapmaz, değil mi?

Hogwarts'tan yüzyıllar önce yaratılmış üç Ölüm Yadigarı'ndan birini mi vereyim?

Gururunun okşandığını söyleyebilirdi, ama bu gururunu okşamanın *çok* ötesinde, Harry için tam olarak ne olduğunu merak etmesine neden oldu.

Belki Harry eski kayıp büyülü eserleri arkadaş olarak gördüğü *herkese* ödünç veren biriydi, ama -

Ama Harry'nin hayatının *hangi* kısmını atladığını, onu güvende tutmaya ve korumaya çalıştığı kısmını düşününce...

Hermione Ravenclaw yatakhanesinin tavanına baktı. Yatağının ötesinde bir yerde Mandy ve Su konuşuyordu. Sessizleştirme Büyüsü'nü tam olarak duyamayacağı kadar açmıştı, ama yine de hafif mırıltılarını duyabiliyordu; diğer kızlarla aynı yatakhanede uyumanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Harry'nin kendi Sessizlik Büyüsü'nü sonuna kadar açık tuttuğunu biliyordu.

Harry'nin gerçekten de öyle olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Bilirsin işte.

Onun *gibi*.

Hermione Granger'ın o gece uykuya dalması uzun zaman aldı.

Ertesi sabah uyandığında yastığının altından küçük bir parşömen kâğıdı *çıkmıştı* ve *üzerinde saat on buçukta İksir sınıfından çıkan koridorun solundaki dördüncü geçitte bir zorba bulacaksın* yazıyordu - *S.*

Hermione o sabah Büyük Salona girdiğinde midesi Hipogrif büyüklüğünde uçuşan kelebeklerle doluydu; Ravenclaw kahvaltı masasına yaklaşırken bile hâlâ ne *yapacağına* karar verememişti.

Padma'nın yanında boş bir yer olduğunu gördü. Padma'ya söyleyecek ve sonra Padma'dan Daphne ve Tracey'ye söylemesini isteyecekse, oturacağı yer orası olmalıydı.

Hermione, Padma'nın yanındaki boş yere doğru yürüdü.

Boğazında bekleyen kelimeler vardı*, Padma, gizemli bir mesaj aldım* -

Ve içinde kelimelerin çıkmasını engelleyen kocaman bir duvar olduğunu hissedebiliyordu. Hannah, Susan ve Daphne'yi *tehlikeye atmış* olacaktı. Onları elinden tutup belaya doğru sürüklüyordu. Bu yanlıştı.

Ya da arkadaşlarına hiçbir şey söylemeden gidip zorbayla kendi başa çıkmaya çalışabilirdi ve bu da oldukça açık bir şekilde yanlıştı.

Hermione bir Ahlaki İkilem'le karşı karşıya olduğunu biliyordu, tıpkı öykülerde okuduğu büyücüler ve cadılar gibi. Yalnızca hikâyelerde insanlar her zaman bir *doğru* ve bir yanlış seçim yaparlardı, iki yanlış seçim değil, bu biraz adaletsiz görünüyordu. Ama bir şekilde - belki de Harry'nin her zaman tarih kitaplarının onları nasıl göreceğinden bahsetmesinden kaynaklanıyordu - bir Kahramanlık İkilemi ile karşı karşıya olduğunu hissediyordu.

Kararını verdi ve tüm hayatının, *bu sabah*, şu anda ne seçtiğine bağlı olarak bir yöne ya da başka bir yöne gidebileceğini söyledi.

Hermione iki tarafa da bakmadan masaya oturdu, içinde cevaplar saklıymış gibi tabağa ve çatal bıçak takımına baktı, hiç olmadığı kadar çok düşündü ve birkaç saniye sonra Padma'nın neredeyse kulağına fısıldayan sesini duydu, "Daphne bugün on buçukta bir zorbanın nerede olacağını bildiğini söylüyor."

Lanetlenmiş.

Susan Bones'a hepsinin sonu gelmişti.

Teyzem bazen böyle başlayan hikayeler anlatırdı, insanlar aptalca olduğunu *bildikleri* bir şey yaparlardı ve hikayeler genellikle birinin tüm zemine, tüm duvarlara *mahkum* olmasıyla ve Teyze'nin ayakkabılarına bulaşmasıyla sona ererdi.

"Hey, Padma," diye mırıldandı Parvati, sesi İksir sınıfına giden koridorda sessizce ilerleyen sekiz kızın çıkardığı yumuşak seslerden zar zor duyuluyordu, "Hermione'nin sabahtan beri neden iç çektiğini biliyor musun -"

"Konuşmak yok!" diye tısladı Lavender, sert fısıltısı Parvati'nin mırıltısından çok daha yüksekti. "Kötülüğün ne zaman dinleyeceğini asla bilemezsin!"

"Şşşt! " dedi diğer üç kız daha da yüksek sesle.

Tamamen, tamamen, oldukça aşırı derecede mahkum.

İksir sınıfının solundaki dördüncü geçide yaklaştıklarında, Daphne'nin gizemli muhbiri

zorbalığın gerçekleşeceğini söylemişti, sekiz kişi daha yavaş hareket etti, ayak sesleri yumuşadı ve sonunda General Granger *Durun, ben önüme bakacağım* anlamına gelen bir hareket yaptı.

Lavender elini kaldırdı, Hermione ona bakmak için döndüğünde Lavender şaşkın bir ifadeyle koridorun aşağısını işaret etti, kendi kendine bir işaret yaptı ve sonra Susan'ın anlamadığı bir şey daha imzalamaya çalıştı -

General Granger başını salladı ve bir kez daha, bu kez daha yavaş, daha abartılı hareketlerle*, Durun, önüme bakacağım* işaretini yaptı.

Lavender daha da şaşkın görünerek geldikleri yolu işaret etti ve diğer eliyle zıplama hareketi yaptı.

Şimdi herkes Lavender'dan daha da şaşkın görünüyordu ve Susan biraz da acımasızca, belli ki iki gün önce yapılan bir saatlik alıştırma yeni bir dizi kod işaretini hatırlamak için yeterli değil, diye düşündü.

Hermione önce Lavender'ı, sonra Lavender'ın ayaklarının altındaki zemini işaret etti, yüzündeki ifadeden kastedilenin *Sen olduğu* çok açıktı*. Burada kal. Burada kal.*

Lavender başını salladı.

Doom doom doom, Kaos Lejyonu'nun marşının sözleri Susan'ın zihninden geçiyordu, *doom doom doom doom doom* ...

Hermione elini cüppesinin içine soktu ve ucunda bir ayna ile bir mercek bulunan küçük bir çubuk çıkardı. Ravenclaw kızı çok yumuşak bir duvara doğru sürünerek yaklaştı.

koridora açılan geçidin yanında durdu ve göz merceğinin ucuyla köşeden baktı.

Sonra biraz daha.

Sonra biraz daha.

Sonra General Granger ihtiyatlı bir şekilde başını yan tarafa uzattı.

General Granger onlara döndü, başını salladı ve *beni takip edin* anlamında bir el hareketi yaptı.

Susan ilerlerken kendini biraz daha iyi hissediyordu. Planın, kabadayıdan otuz dakika önce varmalarını isteyen kısmı görünüşe bakılırsa gerçekten de işe yaramıştı. Belki de sadece *birazcık* lanetlenmişlerdi...?

Saat on yirmi dokuzda, neredeyse tam zamanında, zorba ortaya çıktı. Eğer orada olup da duyan birileri varsa - koridor boş olmasına rağmen - ayakkabılarının ana koridordan geçerek koridora girdiğini, koridorun ilk köşeye döndüğü yere doğru yürüdüğünü, köşeyi döndüğünü ve koridorun daha önce duvar olmayan yerde şimdi tuğladan bir duvarla sonlandığını görerek şaşkınlıkla durduğunu duyabilirlerdi.

Sonra kabadayı omuz silkip arkasını döndü ve köşeden ana geçidi izlemek için arkasına yaslandı.

Ne de Hogwarts kalesiydi.

Aceleyle dönüştürdükleri ince panellerin arkasında, bir tuğla duvarın dış görünüşüne monte etmişlerdi.

Kızlar bekledi; konuşmadılar, hareket etmediler, neredeyse nefes bile almadılar ama kendi bıraktıkları göz deliklerinden izlediler.

Susan'ın bakışları zorbayı kavrarken, göğsünün ayak parmaklarına kadar gerildiğini hissedebiliyordu. Çocuk *daha büyük* değilse de yedinci sınıfta görünüyordu ve cüppesi kırmızı yerine yeşille süslenmişti, *kasları* vardı ve Susan biraz daha baktıktan sonra duruşunun *düello* yaptığı anlamına gelen bir dengeye sahip olduğunu fark etti.

Sonra hepsi koridordan yaklaşan daha fazla ayak sesi duydu. Dördüncü sınıf Gryffindor'lar ve Slytherin'ler İksir dersinden yeni çıkmışlardı.

Ayak sesleri patır patır geçti, azaldı, kayboldu ve zorba hiçbir şey yapmadı. Susan bir an için bir rahatlama hissetti -

Sonra başka, daha küçük bir ayak sesi grubu yaklaştı.

Ayak sesleri geçip giderken zorba hâlâ bir şey yapmamıştı.

Bu birkaç kez daha oldu.

Ve sonra, son bir çift ayak sesinin belli belirsiz duyulur hale gelmesiyle birlikte, yedi kız kabadayının sesinin net, soğuk ve sessiz bir şekilde "*Protego*" dediğini duydular.

Neyse ki sessizce de olsa birilerinin nefesi kesildi. Eğer tek bir atış bile yapamazlarsa -

Zorbalar çoktan öğrenmeye *başlamıştı* Susan, S.P.H.E.W.'in bunu zorbalar farkına varmadan önce çok sık yapmasını beklemiyordu - ama - Hermione çoktan öğrenmişti

üç zorbayı yendi - ve okul dün Salazar Slytherin'in hayaletiyle ilgili spekülasyonlarla çalkalanıyordu
-

Bizi bekliyor!

Susan vazgeçmek, planı iptal etmek için fısıldayacaktı, ama bu mesajı iletmek için hiçbir yol yoktu -

" *Sessizlik*," dedi kabadayı yumuşak, kasıtlı bir sesle, asasını koridora doğru tutarak, Kalkan Büyüsü'nün mavi sisi etrafında parıldarken. "*Accio* kurban."

Dördüncü sınıf öğrencisi görüş alanlarına girdiğinde, sanki görünmez bir el onu tek bacağından tutuyormuş gibi baş aşağı sallanıyordu, kırmızı süslemeli cübbesi altındaki pantolonu ortaya çıkarmak için uyluklarından aşağı kaymaya başlamıştı. Ağzı yardımsever bir şekilde açılıp kapanıyordu ama hiç ses çıkmıyordu.

Yedinci sınıf öğrencisi Slytherin sessiz ve soğuk bir sesle, "Sanırım neler olduğunu merak ediyorsun," dedi. "Merak etmeyin. Bir Gryffindor'un bile anlayabileceği kadar basit."

Bununla birlikte Slytherin'in sol eli bir yumruk oluşturdu ve Gryffindor'un karnına sertçe saplandı. Dördüncü sınıf öğrencisinin vücudu çılgınca sarsıldı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Sen benim kurbanımsın," dedi yaşlı Slytherin. "Ben bir kabadayıyım. Seni döveceğim. Bakalım kimse beni durdurabilecek mi?"

Susan o anda bunun bir tuzak olduğunu anladı.

Ve hemen hemen aynı anda genç bir kızın güçlü ve tiz sesi : "*Dur, kötü adam! Finite Incantatem!* "

Lavender, diye düşündü Susan, acı çekerek. Gryffindor kızı dikkat dağıtmak için gönüllü olmuştu, diğerleri de zorbanın beklemediği bir yerden yandan , plan buydu, ama şimdi -

"Hogwarts adına," diye bağırdı Lavender'in sesi, onu göremeseler de, "ve her yerdeki kahramanlar adına, o EEK'i bırakmanı emrediyorum!"

" *Expelliarmus*," dedi kabadayı. "*Sersemletmek*. *Accio* aptal kahraman."

Lavender tek ayağından asılı ve baygın bir halde görüş alanlarına girdiğinde Susan gözlerini kırpıştırdı; kız her zamanki Hogwarts cüppesi yerine parlak kırmızı ve altın rengi bir etek ve bluz giymişti.

Zorba da kızın ters dönmüş bedenine tuhaf bakış atıyordu ve sonra asasını kıza doğrultup "*Finite Incantatem*" dedi ama kıyafetler aynı kaldı.

Sonra kabadayı omuz silkti ve hâlâ sallanan dördüncü sınıf öğrencisi yerine Lavender'a doğru bakarak yumruğunu geri çekti.

" *Lagann!* " diye bağırdı beş ses ve sahte duvardaki beş delikten nişan alınan beş asadan beş yeşil spiral ve bir an sonra Hermione'nin sesi " *!* "

Beş yeşil spiral mavi sisin üzerinde etkisiz bir şekilde paramparça oldu ve Hermione'nin kırmızı oku sisten sekerek dördüncü sınıf öğrencisine çarptı, çocuk sarsıldı ve sonra hareketsiz kaldı.

Yedinci sınıf zorbası, birinci sınıf kızları çığlık atıp saldırırken, acımasızca gülümseyerek arkasını döndü.

Susan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir anda yerde yattığı yerden yuvarlanmaya başladı, ciğerleri hala yanıyordu ve tüm vücudu aldığı darbeden dolayı hala ağrıyordu, görebildiği kadarıyla savaş sadece birkaç saniye ilerlemişti, Hannah'nın bedeni düşerken kolu hala Susan'a doğru uzanıyordu, "*Glisseo!* " diye bağırdı Hermione ama büyük oğlan asasını indirdi, arkasında yeşil bir parıltı bıraktı ve Hermione'nin Büyüsü gözle görülür bir şekilde bozularak mavi-beyaz bir kıvılcım yağmuruna dönüştü, sonra neredeyse aynı hareketle zorba " *Stupefy!* " dedi ve Hermione geriye doğru savruldu ve Susan kalan tüm sihrini toplayarak Hermione'nin *bedenine* doğru " *İnservate!* " diye bağırdı, zorba Hermione'ye doğru dönerken, zorbanın asası tekrar Hermione'ye doğru yöneldi ve Padma " *Prismatis!* " diye bağırdı, zorba *"Impedimenta!"* diye bağırmadan hemen önce. " diye bağırdı, *zorbanın etrafında* gökkuşağı küresi oluştu ve yedinci yıl Slytherin'i kendi büyüsü ona geri yansıdığı için sendeledi, ama bir an sonra zorbanın asası 'a dokunmak için geri döndü ve sonra Padma'nın Prizmatik Küresi zorbanın asasının onu kesmesiyle şişirilmiş bir sabun köpüğü gibi paramparça oldu ve " *Innervate!* " diye bağırdı Parvati Hannah'nın bedenine doğru ve Tracey Lavender aynı çığlık attılar, " *Wingardium Leviosa!* " -

---

Hannah Abbott yorgunluktan titreyen bir elle asasını uzattı, şu anda bir *İnservate* için bile yeterli büyüsü kalmamıştı.

Geçidin geri kalanı sessizdi, yerde yatan dağınık cesetler, Padma, Tracey ve Lavender, Hermione ve Parvati bir duvarın dibine yığılmışlardı, Susan gözleri çaresizce her şeyi izlerken taşlaşmış bir sertlikle duruyordu, hatta Gryffindor'lu çocuk bile yayılmış ve hareketsiz yatıyordu (Hermione onu uyandırmıştı ve mücadele etmişti, ama bu yeterli olmamıştı).

Çok kısa bir savaş olmuştu.

Kabadayı hâlâ gülümsüyordu, sarf ettiği eforun tek belirtisi etrafını saran mavi ışıltıdaki dalgalanma ve alnındaki birkaç damla terdi.

Kabadayı kolunu kaldırdı, alnındaki teri sildi ve insan şeklinde canlı bir Lethifold gibi ona doğru yürüdü.

Hannah döndü ve kaçtı, boğazında düğümlenen çığlıklarla döndü ve koştu, sahte tuğla duvarın yıkılmış panellerinin yanından koşarak geçti, toplayabildiği tüm hızıyla geçitten aşağı koştu, olabildiğince ağır adımlarla ilerledi -

Hannah geçitteki dönemece gelmeden hemen önce arkasından gelen kabadayının sesi "*Cluthe!*" dedi. " dedi ve bacaklarına korkunç kramplar girdi, yere düştü ve kaydı ve başını duvara çarptı, ancak kaslarının bükülmesiyle çığlık atmaya başladığında tokadın acısını fark etmedi bile -

Hannah başını çevirdiğinde zorbanın hâlâ ona doğru geldiğini gördü; hâlâ o korkunç gülümsemesini takınarak yavaşça ona yaklaşıyordu.

Ve bacak kasları kendi etrafında düğümlenirken acıya rağmen yuvarlandı, geçidin köşesine yuvarlandı ve "Git *buradan!"* diye bağırdı. "

"," dedi kabadayı, sesi yetişkin bir adamınki gibi derin ve korkutucuydu, şimdi çok yakından geliyordu.

Zorba köşeyi döndü ve Daphne Greengrass En Kadim Kılıcını doğrudan adamın kasığına sapladı.

Tüm koridoru aydınlatan bir flaş patladı.

Yedi kız Madam Pomfrey'in odasından, içlerinden birini hastane yatağında bırakarak, sakin bir tavırla ayrıldılar.

Şifacı, Hannah'nın otuz beş dakika içinde iyileşeceğini söylemişti; yırtık kasların onarılması kolaydı.

Bütün konuşmayı Daphne yapmıştı ve ona göre Hannah, bacaklarına kramp girmesine neden olan bir Yol Koşusu Büyüsü'yle ilgili bir talihsizlik yaşamıştı. Madam Pomfrey onlara sert bir bakış atmış ama o Büyünün onların seviyesinden yaklaşık altı yaş yüksek olmasına itiraz etmemişti.

Madam Pomfrey ayrıca Daphne'ye tamamen büyüsel bitkinlik haline yardımcı olması için bir iksir vermiş ve önümüzdeki üç saat boyunca hiçbir büyü yapmaması konusunda onu uyarmıştı. Güya bunun nedeni Daphne'nin Hannah'yı Sonlandırmaya çalışırken çok fazla büyü kullanmasıydı, yoksa En Kadim Kılıç'ın *Protego*'yu kırmak için tüm gücünü kullanması değildi.

Diğerleri, *Episkey*'i oynatacak daha büyük kızlar bulana kadar cüppelerinin altındaki çürükler hakkında hiçbir şey söylememeye karar vermişlerdi. Daphne'nin konuşabileceği şeylerin bir sınırı vardı.

Susan her şeyin çok yakın, çok yakın olduğunu düşündü. Eğer kabadayı köşeden şöyle bir baksaydı -Kalkan Büyüsü'nü yeniden yapmak için bir dakikasını ayırsaydı-

"Durmalıyız," dedi Susan, yedi kişi şifacının ofisinin duyma menzilinden çıkar çıkmaz. "Bunu yapmayı bırakmalıyız."

Nedense, bu tür bir oylama yapmaları gerektiği halde, herkes dönüp

General Granger.

Günışığı Generali kendisine baktıklarını görmemiş gibi görünüyordu, sadece ileriye bakarak yürümeye devam etti.

Bir süre sonra Hermione Granger düşünceli ve biraz da üzgün bir sesle, "Hannah durmamızı istemediğini söyledi. Onun *için* ondan daha az cesur olmamızın doğru olduğundan emin değilim."

Susan hariç diğer bütün kızlar başlarıyla onayladılar.

Parvati, "Bence en kötüsü bu olmalı," dedi. "Ve biz bunun üstesinden gelebiliriz. Bunu şimdi kanıtladık."

Susan buna söyleyecek bir şey bulamadı. Avazı çıktığı kadar aptallık ve KIYAMET hakkında bağırmanın ikna edici olacağını sanmıyordu. Ve diğer kızları da öylece *bırakamazdı*. Çok çalışmakla lanetlenmiş olmak yetmiyor muydu, neden Hufflepuff'lar her şeyin üstüne bir de *sadık* olmak zorundaydı?

"Bu arada Lavender," dedi Padma. "Orada Merlin'in donu adına ne *giyiyordun*?"

"Kahraman kıyafetim," dedi Gryffindor kızı.

Daphne'nin sesi yorgun geliyordu, koridorda ilerlerken başını çevirmeden konuşuyordu. "Bu*, Ay Askerlerinin Günlükleri* oyunundaki Gryffindor *Askerinin* kostümü."

"Onu Dönüştürdün mü?" dedi Parvati, şaşkın şaşkın bakarak. "Ama zorba sana *Sonlu*'yu verdi -"

"Hayır!" Lavender dedi ki. "Bu *gerçek!* Bakın, kahraman kıyafetimi *önceden* normal bir gömlek ve eteğe dönüştürdüm, bu yüzden

Zorbayı gördükten sonra tek yapmam gereken kendime *Sonlu* büyüsü yapmaktı. Kendininkini ister misin, Parvati? Benimkini dün altıncı sınıftan Katarina ve Joshua'ya on iki Sickles'a yaptırdım."

"Sanırım," dedi General Granger dikkatli bir sesle, "bu hepimizi biraz aptal durumuna düşürür."

"Peki," dedi Lavender, "oylama yapalım mı yapmayalım mı -"

"Bence," dedi General Granger, "*kim* ne oy *verirse* , o kostümlerden birini giyerken yakalanmayacağım -"

Susan tartışmayı görmezden geldi. Daha az mahkûm olmak için zekice bir strateji düşünmeye çalışıyordu.

Yedisi öğle yemeğine girerken tüm Büyük Salon bir anlığına da olsa sessizliğe büründü.

Sonra alkışlar başladı.

Herkesin aynı anda alkışladığı büyük bir alkış değil, dağınık bir alkıştı. Alkışların çoğu Gryffindor masasından geldi, Hufflepuff ve Ravenclaw'dan daha azdı, Slytherin'den ise hiç gelmedi.

Daphne yüzünün gerildiğini hissetti. Durduracakları bir Gryffindor zorbası ve kurtaracakları bir Slytherin bulduktan sonra, Slytherin arkadaşlarının farkına varacaklarını *umuyordu*.

Hufflepuff masasına baktı.

Neville Longbottom ellerini başının üzerinde tutmuş alkışlıyordu ama gülümsemiyordu. Belki de

Hannah'yı duymuştu ya da belki Hannah'nın neden orada olmadığını merak ediyordu.

Sonra kendini tutamayarak baş masaya doğru baktı.

Profesör Sprout'un yüzü endişeyle kaplanmıştı. O ve Profesör McGonagall başlarını ciddi bir ifadeye sahip olan Müdür Dumbledore'a doğru eğmişlerdi ve hepsinin dudakları hızla kıpırdıyordu. Profesör Flitwick şeyden çok boyun eğmiş görünüyordu ve Quirrell, yüzü asık, yumruğuyla kavradığı kaşığıyla çorbasına titreyerek bir şeyler atıştırıyordu.

Profesör Snape doğrudan ona bakıyordu -

O mu?

Ya da - yanında duran Hermione Grangera mı?

İksir Ustası'nın yüzünde küçük, ince bir gülümseme belirdi ve ellerini kaldırdı, gerçek bir alkış olamayacak kadar yavaş bir hareketle bir kez birleştirdi; ve sonra İksir Ustası etrafındaki konuşmaları duymazdan gelerek tabağına döndü.

Daphne tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ve aceleyle dönerek Slytherin masasına doğru yürümeye başladı. Susan, Lavender ve Parvati gruplarından ayrılarak Büyük Salon'un diğer tarafındaki Hufflepuff ve Gryffindor masalarına doğru ilerlediler.

Her şey Slytherin masasının Slytherin Quidditch takımının oturduğu bölümünün önünden geçerken oldu.

İşte o zaman Hermione aniden tökezledi, *sertçe* tökezledi. Sanki ayaklarından çekiliyormuş gibi yere yığıldı.

Marcus Flint ve Lucian Bole'un oturduğu yerin arasındaki boşluğa doğru ilerledi ve Hermione'nin yüzü Flint'in biftek ve patates püresi tabağının içine girdiğinde üzücü bir sıçrama sesi duyuldu.

O anda her şey çok hızlı olmuş gibi görünüyordu ya da belki de çok yavaş düşünen Daphne'nin kendisiydi, Flint bir öfke çığlığı attı ve eliyle Hermione'yi geriye çekip Ravenclaw masasına fırlattı ve Hermione bir öğrencinin sırtından sekerek yere yığıldı.

Sessizlik dalgalar halinde yayıldı.

Hermione kendini ellerinin üzerine itti, ama ayağa kalkmayı başaramadı, Daphne onun bütün vücudunun titrediğini ve yüzünün hâlâ patates püresi ve dağılmış biftek parçalarıyla kaplı olduğunu görebiliyordu.

Uzun bir süre kimse konuşmadı, kimse hareket etmedi. Sanki tüm Büyük Salon'daki hiç kimse, Daphne'nin hayal edebileceğinden daha fazla, daha sonra ne olacağını hayal edemiyordu.

Sonra Flint'in güçlü sesi, Quidditch sahasında komutlar yağdıran Slytherin Kaptanı'nın sesi, tehlikeli bir gümbürtüyle, "Yemeğimi mahvettin kızım," dedi.

Bir an daha donuk bir sessizlik oldu. Hermione'nin başı - Daphne titrediğini görebiliyordu - Slytherin Quidditch Kaptanı'na bakmak için döndü.

"Benden özür dile," dedi Flint.

Harry Potter kendini Ravenclaw masasından itmeye başladı, sonra birden durdu, sanki aklına bir şey gelmiş gibi ayağının yarısına kadar .

Sonra Ravenclaw masasından beş kişi daha ayağa kalktı.

Tüm Slytherin Quidditch takımı ayağa kalktı, asaları ellerine geldi ve sonra Gryffindor masasında ve Hufflepuff masasında öğrenciler ayağa kalktı ve Daphne düşünmeden Baş Masaya bakmak için döndü ve Müdürün hala oturduğunu, izlediğini, sadece izlediğini gördü, Dumbledore *sadece izliyordu* ve Profesör McGonagall'*ı* dizginlemek için bir elini uzatmıştı - sadece bir saniye içinde birisi bir büyü bağıracaktı ve *o* zaman çok geç olacaktı, *Müdür neden hiçbir şey yapmıyordu* -

Ve bir ses "Özür dilerim." dedi.

Daphne dönüp baktı, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

" *Scourgify*," dedi o yumuşak ses ve patates püresi Hermione'nin yüzünden kayboldu, Draco Malfoy ona yaklaşırken Ravenclaw'ın şaşkın ifadesi ortaya çıktı, asasını tekrar kınına soktu ve sonra onun yanında bir diz çöküp ona elini uzattı.

"Bunun için üzgünüm Bayan Granger," dedi Draco Malfoy'un kibar sesi. "Sanırım biri komiklik yaptığını düşünmüş."

Hermione Draco'nun elini tuttu ve Daphne birden ne olacağını anladı -

Ama Draco Malfoy Hermione'*yi* yarısına kadar kaldırıp sonra bırakmadı.

Onu ayağa kaldırdı. "Teşekkürler," dedi

Hermione.

"Rica ederim," dedi Draco Malfoy yüksek sesle, Hogwarts'ın dört hanesinin de şaşkınlıkla kendisine baktığını görmek için sağına soluna bakmadan. ", kurnaz ve hırslı olmak böyle olmak zorunda olduğun anlamına gelmez."

Ve sonra Draco Malfoy Slytherin sırasındaki yerine geri döndü ve oturdu.
- *o sadece* -

Hermione Ravenclaw sırasındaki en yakın boş yere gidip oturdu.

Diğer birkaç kişi de oldukça yavaş bir şekilde yerlerine oturdu.

"Daphne?" dedi Tracey. "Sen iyi misin?"

Draco'nun kalbi göğsünde öyle bir çarpıyordu ki, Amycus Carrowun bir keresinde bir köpek yavrusu üzerinde kullandığı lanet gibi, kan yağmuru içinde göğsünden fırlayabileceğinden korktu.

Draco'nun yüzü tamamen kontrol altındaydı, çünkü hissettiği korkuya dair en ufak bir belirti gösterirse ev arkadaşlarının onu bir Akromantula sürüsü gibi parçalayacağını biliyordu (bu ona defalarca öğretilmişti).

Harry Potter'a danışacak, plan yapacak, düşünecek zaman yoktu, sadece Slytherin'in itibarını kurtarmaya başlamanın *tam zamanı* olduğunu fark ettiği an vardı.

Uzun Slytherin masasının her yanından kızgın yüzler Draco'ya bakıyordu.

Ama şaşkın şaşkın bakan yüzlerin sayısı onlardan fazlaydı.

"Pekâlâ, pes ediyorum," dedi Draco'nun tanımadığı, karşısında ve iki sıra sağında oturan altıncı sınıftan bir çocuk. "Bunu neden yaptın Malfoy?"

Ağzı çok kuru olmasına rağmen Draco yutkunmadı. Bu korku belirtisi olabilirdi. Onun yerine tabağındakiler arasında en fazla neme sahip olan havuçtan bir ısırık aldı ve olabildiğince hızlı düşünerek çiğneyip yuttu.

"Biliyor musun," dedi Draco, sesini olabildiğince keserek - kalbi göğsünde daha da sert çarparken, etrafındaki herkes dinlemek için konuşmayı bırakırken - "*muhtemelen* Slytherin'i zorbaları durdurmak için birlikte çalışan dört Haneden sekiz birinci sınıf kızına saldırmaktan daha *kötü* göstermenin bir yolu vardır, ama *nasıl olacağını* düşünemiyorum.
Bu şekilde Greengrass'ın yaptıklarından faydalanabiliriz."

Şaşkın yüzler şaşkın kalmaya devam etti.

"Ne?" dedi altıncı sınıf öğrencisi ve "Bekle, *ne* faydası?" dedi sağında oturan beşinci sınıf öğrencisi bir kız.

"Slytherin Evi'nin daha iyi görünmesini sağlıyor," dedi Draco.

Etrafındaki Slytherin'ler ona sanki az önce cebir anlatmaya çalışmış gibi şaşkın bakışlarla bakıyorlardı.

"*Kime* daha iyi görünüyorsun*?* " dedi altıncı sınıf .

"Ama sen az önce bir *meleze* yardım ettin," dedi beşinci sınıf .
"*Bunun* nasıl iyi görünmesi gerekiyor?"

Draco'nun boğazı düğümlendi. Beyni, gerçek dışında söyleyecek bir şey bulamadığı korkunç bir arıza yaşıyordu -

Sonra beşinci sınıftan bir çocuk, "Muhtemelen Malfoy'un son derece zekice bir plan," dedi. "Bilirsiniz, *Işığın Trajedisi*'ndeki gibi, aksilik gibi görünen her şeyin planın bir parçası olduğu. Ve Granger'ın kafasının bir sopaya geçirilmesi ve kimsenin onun yaptığından şüphelenmemesiyle sona eriyor."

" *Bu* mantıklı," dedi birisi masanın ilerisinden ve çok sayıda kafa sallama oldu.

"Patronun neyin peşinde olduğunu biliyor *musun*?" Vincent alttan alta mırıldandı.

Gregory Goyle cevap vermedi. Salazar Slytherin'*in* Potter ve Granger'a kabadayıları nerede bulacaklarını gösterdiğine dair söylentinin çıktığı gün, *bunun her kelimesine inandığıma inanamıyorum*, diyen efendisinin sesini zihninde çok net duyabiliyordu.

"Bay Goyle?" diye fısıldadı Vincent.

Gregory Goyle'un dudaklarından ”" sözcükleri döküldü ama hiç ses çıkmadı.

Hermione o gün öğle yemeğinden erken ayrılmıştı, nedense aç hissetmiyordu. O birkaç saniyelik korkunç aşağılanma zihninde tekrar tekrar yanmaya devam etmişti; yüzünün patates püresine gömülmesi, sonra havaya fırlatılması ve ardından Slytherinli çocuğun 'Benden özür dile' diyen sesi... Belki de hayatı boyunca ilk kez birinden *nefret ediyormuş* gibi hissetmişti. Onu fırlatan çocuktan (adının Marcus Flint olduğunu söylemişlerdi) ve ona ilk başta çelme takan uğursuzluğu yapan her kimse... bunu hissetmişti, birincisi

Korkunç bir anda Harry'ye gidip, onun adına *yaratıcı* olmaya başlarsa itiraz etmeyeceğini söylemek istedi.

Büyük Salon'dan çıkalı henüz bir dakika olmamıştı ki arkasından koşan ayakların sesini duydu ve döndüğünde Daphne'nin ona doğru koştuğunu gördü.

Ve Günışığı Askerinin söyleyeceklerini dinledi.

"*Anlamıyor musun?* " Daphne'nin sesi bir çığlığın hemen . "Birinin sana iyi davranması arkadaşın olduğu anlamına gelmez! O *Draco Malfoy!* Babası bir Ölüm Yiyen, tüm arkadaşlarının ebeveynleri Ölüm Yiyen - Nott, Goyle, Crabbe, *etrafındaki herkes*, musun? *Hepsi* Muggle doğumluları hor görüyor, sizin gibi herkesin *ölmesini* istiyor, korkunç Karanlık ayinlerde *kurban* olmaktan başka bir işe yaramadığınızı düşünüyorlar! Draco *yeni Lord Malfoy*, doğduğundan beri senden nefret etmek ve *yalan söylemek* üzere yetiştirildi*!* " Daphne'nin gri-yeşil gözleri şiddetle ona bakıyor, onay ve anlayış talep ediyordu.

"O -" Hermione bocalayarak söyledi. Çatı katını, düşmeye başladığında yaşadığı o korkunç sarsıntıyı, Draco Malfoy'un elini tutup o kadar sert tuttuğunu ve sonrasında morluklar oluştuğunu hatırlıyordu. Sonunda düşmesine izin vermeden önce ona iki kez söylemek zorunda kalmıştı. "Belki Draco Malfoy onlar gibi değildir -"

Daphne'nin fısıltısı neredeyse bir çığlıktı. "Eğer sana az önce yardım ettiğinin on katını yapmazsa, *hayatı biter*, anlıyor musun? Yani Lucius Malfoy onu *tam anlamıyla* mirasından mahrum eder! Bir şeylerin peşinde *olmama* ihtimalinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Minik mi?" dedi Hermione küçük bir sesle.

" *Sıfır!* " diye tısladı Daphne. "*Hiç* demek *istedim!* Yani sıfırdan daha *az*! Yani şansın o kadar az ki onu bulamazsın.

Üç Büyüteç ve bir Beni İşaret Et büyüsü ve - ve - ve eski bir harita ve bir centaur kahin! Slytherin'deki herkes onun sana bir şey yapmayı planladığını biliyor ve şüphelenilmesini istemiyor, birinin sen tökezlemeden hemen önce asasını sana doğrulttuğunu söylediğini duydum - *görmüyor musun? Bunların hepsi Malfoy'un planının bir parçası!* "

Draco bifteğini kavrulmuş karnabahar çiçekleri ve Ashwinder sosuyla (gerçek Ashwinder yumurtasından yapılmamıştı, sadece tadı ateş gibiydi) yerken gülmemeye ve ağlamamaya çalışıyordu.

İnkâr edilebilirlik hakkında bir şeyler *duymuştu* ama Malfoylar'da hiç olmadığını öğrenene kadar bunun ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti.

"Planımı öğrenmek mi istiyorsun?" dedi Draco. *"İşte* planım. *Hiçbir şey* yapmayacağım ve insanlar bir dahaki sefere bir şeyler planladığımı düşündüklerinde emin olamayacaklar."

"Huh..." dedi beşinci sınıf öğrencisi. "Sana inandığımı sanmıyorum, bu kulağa yeterince kurnazca gelmiyor -"

"Öyle düşünmenizi *istiyor*," dedi beşinci sınıf .

"Albus," dedi Minerva tehlikeli bir sesle, "bütün bunları sen mi *planladın*?"

"Eğer masanın altında parmaklarımı şıklatmış olsaydım, size sadece bunu *söylemezdim* -"

Savunma Profesörü'nün titreyen eli kaşığını tekrar çorbaya daldırdı.

"Ne demek tuzak *kurdum?* " dedi Millicent. İkisi Daphne'nin yatağında bağdaş kurmuş oturuyorlardı, öğle yemeğinden sonra Büyük Salon'dan doğruca oraya gelmişlerdi. "Zamanın içinden bakan Kahin gözlerimle senin *kazandığını* gördüm."

Daphne Millicent'a baktı, kendi ölümlü gözleri o anda oldukça kısılmıştı. "O çocuk bizi *bekliyordu*."

"Evet!" dedi Millicent. "Herkes sizin kabadayı avladığınızı biliyor!"

Daphne, "Hannah çok acı veren bir büyüyle vuruldu," dedi. "Bir şifacıya gitmesi gerekti Millicent! Eğer arkadaşsak beni *uyarmalıydın*!"

"Bak, Daphne, sana *söyledim* -" Slytherin kızı bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi durakladı ve sonra, "Yani, sana söyledim, gördüğüm şey gerçekleşmek *zorunda.* Eğer bunu değiştirmeye çalışırsam, eğer *herhangi biri* bunu değiştirmeye çalışırsa, gerçekten korkunç, berbat, iyi olmayan, son derece kötü şeyler . Sonra da her *şey* olacağına varır. Eğer dayak yediğini görürsem, bunu sana söyleyemem, çünkü o zaman *gitmemeye* çalışırsın ve *o* zaman -" Millicent durdu.

"Peki ya sonra?" Daphne şüpheyle sordu. "Yani, gitmezsek ne olur?"

"*Bilmiyorum!* " dedi Millicent. "Ama muhtemelen Lethifold'lar tarafından yenmeyi bir çay partisi gibi gösterir!"

"Bakın, ben bile kehanetlerin böyle biliyorum," dedi Daphne, sonra durakladı. "En azından oyunlarda kehanetler böyle işlemiyor..." Kuşkusuz, bir kehanetten kaçınmaya çalışmanın onu *gerçekleştirdiği* ya da öte yandan, bir kehanete uymaya çalışmanın onu gerçekleştirdiği her türlü trajedi vardı.

Bunun olmasının tek nedeni kehanetti. Ama yeterince zekiyseniz kehanetleri kendi yöntemlerinizle gerçekleştirebilirdiniz; ya da sizi yeterince seven biri yerinizi alabilirdi; ya da yeterince çabayla bir kehaneti bozmak mümkündü... Yine de, oyunlarda Kahinler de Gördüklerini asla hatırlamazlardı...

Millicent, Daphne'nin tereddütünü görmüş olmalıydı, çünkü diğer kız biraz daha kendinden emin görünmeye başladı. "Pekala," dedi Millicent sertçe, "bu bir oyun değil! Bak, sana bunun zor bir savaş mı yoksa kolay bir savaş mı olduğunu söyleyeceğim. Ama yapabileceğim *tek şey* bu, anlıyor musun? Ve eğer 'zor' dersem gelmemezlik *edemezsin*! Ya da - ya da -" Millicent'in gözleri yuvalarından fırladı ve içi boş bir sesle, "*Kaderlerini aldatmaya çalışanların sonu hüzünlü ve kasvetli olur"* dedi

---

Profesör Sprout başını salladı, yüzü gergin görünüyordu.

"Ama -" dedi Susan. "Ama bir keresinde *Harry Potter*'a yardım etmiştin -"

"Profesör Sprout, sanki biri boğazını sıkmak için Küçültme Büyüsü kullanıyormuş gibi çıkan bir sesle, "Slytherin Evi'nde düzeni sağlamanın benim değil Profesör Snape'in görevi olduğu bana *açıkça ifade* edildi - Bayan Bones, *lütfen,* bunu yapmak zorunda değilsiniz eğer -" dedi.

"Evet, buna mecburum," dedi Susan mutsuzca. "Ben bir Hufflepuff'ım, sadık olmak zorundayız."

"Yastığının altında gizemli bir parşömen mi var?" dedi Harry Potter, ders çalıştıkları sessiz köşede oturduğu yerden başını kaldırarak. Sonra çocuğun yeşil gözleri kısıldı. "Noel Baba'dan değildi, değil mi?"

Dur.

"Tamam," dedi Hermione. "Ben sormayacağım, sen de bana söylemeyeceksin, *ikimiz* de bunu hiç ve ben de bu konuda hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranacağız -"

Susan büyük kız yalnız kalır kalmaz masaya yaklaştı, kimsenin izlemediğinden emin olmak için Hufflepuff ortak salonuna göz gezdirdi (teyzesinin ona öğrettiği şekilde, baktığı belli olmasın diye).

"Hey, Susie," dedi yedinci yıl Hufflepuff'ı. "Şimdiden daha fazlasına ihtiyacın var mı-"

"Lütfen sizinle biraz özel olarak konuşabilir miyim?" Susan söyledi.

Slytherin'in yedinci sınıf öğrencisi olan ve yakın zamana kadar gençlerin düello yarışında gelecek vaat eden bir isim olarak görülen Jaime Astorga, Profesör Snape'in ofisinde dişlerini sıkmış ve omurgasından aşağı ter damlarken dimdik duruyordu.

"Sizi ve birkaç kişiyi daha bu sabah, eğer bir savaşçı *tedbirsiz* davranır ve *gafil avlanmasına* izin verirse, can sıkıcı olabilecek bazı birinci sınıf kızları olduğu konusunda uyardığımı çok net hatırlıyorum."

Profesör Snape onun etrafında yavaş bir daire çizerek yürüdü.

"Ben -" dedi Jaime, alnında boncuk boncuk terler birikirken. Kulağa ne kadar saçma geldiğini, ne kadar acınası bir bahane olduğunu biliyordu. "Efendim, bunu yapamamaları gerekirdi -" Birinci sınıftaki bir kız onun *Protego*'sunu kıramamalıydı, hayır.

Greengrass'ın *yardım* almış olması gerekirdi.

Ancak Ev Başkanı'nın buna inanmayacağı çok açıktı.

Snape tehditkâr bir içgüdüyle, alçak bir sesle, "Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldandı. "Yapmamaları gerekirdi. Her ne planlıyorsa planlasın, Bay Malfoy'un haklı olup olmadığını merak etmeye başladım, Astorga. Savaşçılarımızın güçlerini göstermek yerine küçük kızlara yenilmesi Slytherin Hanesi'nin itibarı için iyi olamaz!" Snape'in sesi yükselmişti. "Soylu bir Slytherin Hanesi'nden olan küçük bir kıza yenilmeyi göze almış olman çok iyi, Astorga, yoksa ben de senden puan kırardım!"

Jaime Astorga'nın yumrukları sıkılmıştı ama söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Jaime Astorga'nın Ev Reisi'nin huzurundan ayrılmasına izin verilmesi biraz zaman aldı.

Sonrasında Severus Snape'in gülümsemesini sadece duvarlar, zemin ve tavan gördü.

O akşam Draco'yu babasının baykuşu Tanaxu ziyaret etti, yeşil değildi ama bunun tek nedeni yeşil baykuş diye bir şey olmamasıydı. Babasının bulabildiği en iyi baykuş, en saf gümüş tüylere sahip, ışıl ışıl yeşil gözleri ve herhangi bir yılanın dişi kadar keskin ve zalim bir gagası olan bir . Tanaxu'nun bacağına sarılı parşömen kısa ve özdü:

Ne yapıyorsun, oğlum?

Draco'nun geri gönderdiği parşömen de aynı derecede kısaydı ve şöyle yazıyordu,

Slytherin'in itibarına zarar gelmesini engellemeye çalışıyorum baba.

Bir baykuşun Hogwarts'tan Malfoy Malikanesi'ne uçup tekrar geri dönmesi kadar kısa bir sürede, aile baykuşu Draco'ya bir mesaj daha taşıdı ve bu mesajda sadece şu yazıyordu:

Gerçekten ne yapıyorsun?

Draco baykuşun bacağından çıkardığı parşömene baktı. Parşömeni şöminenin ışığına tutarken elleri titriyordu. Siyah mürekkeple kazınmış beş kelime ölümden daha korkunç olmamalıydı.

Düşünmek için fazla zaman yoktu. Babam bir mesajın Malfoy Malikânesi'nden Hogwarts'a gidip gelmesinin ne kadar sürdüğünü çok iyi biliyordu; Draco dikkatli bir yalan uydurmakta gecikirse bunu anlayacaktı.

Ama Draco yine de elinin titremesi geçene kadar bekledi ve babasının kabul edebileceğini düşündüğü tek cevabı yazdı.

Bir sonraki savaş için hazırlanıyorum.

Draco parşömeni baykuşun bacağına sarıp bağladıktan sonra Tanaxu'yu odasından dışarı, Hogwarts koridorlarına, gecenin içine doğru kanatlanmaya gönderdi.

Bekledi ama cevap gelmedi.

SA, Kutsal ve Sıradan, Bölüm 8

Kırmızı ateş huzmesi Hannah'yı tam suratından yakaladı, başını taş duvara çarptı ve solgun yüzü, uçuşan kahverengi-altın saç telleriyle çerçevelenerek bir anlığına oyalanır gibi oldu, ardından üçüncü ve son yaylım ateş yeşil spiraller düşmanlarının Kalkan Büyüsü'nü düşürürken Hannah bir cüppe yığını halinde yere yığıldı.

Mart günleri dersler, çalışmalar, ev ödevleri, kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği ile geçip gitti.

Gryffindor'lu çocuk baktı, vücudunun her gerginlik vardı, yüzü sessiz çalışıyordu; ve sonra elleri Slytherin'li çocuğun yakasındaki sıkılı tutuşlarını bıraktı ve kimse tek kelime etmeden uzaklaştı. (Lavender neredeyse bir kelime söyleyecekti - ağzı öfkeyle açılıyordu, belki de konuşmasını ilan etmeye fırsat bulamadığı için - ama neyse ki Hermione bunu fark etti ve SUS anlamına gelen bir hareket yaptı).

Bir de uyumak vardı tabii. Sırf çok normal göründüğü için uyumayı unutmak istemezsiniz.

"Innervate!" dedi Susan Bones'un genç sesi ve Hermione'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları nefes nefese havayı içine çekti, ciğerleri göğsünün üzerinde büyük bir ağırlık varmış gibi ağırlaştı. Yanında, Hannah çoktan doğrulup oturmuş, başını ellerinin arasına almış ve yüzünü buruşturuyordu. Daphne bunun 'zor' bir dövüş olacağı konusunda onları uyarmıştı.
Hermione'de ve aslında belli bir endişe vardı.

Belirlenen toplantı saatinde ortaya çıkan, hiç konuşmadan yanlarında yürüyen ve ayakta kalan son kız olana kadar yedinci sınıf zorbasıyla dövüşen Susan hariç. Belki Gryffindor, Bones'un son kızıyla dövüşmek istememişti, belki de Susan'ın şansı yaver gitmişti; olursa olsun, Hermione tekrar doğrulmaya çalıştığında göğsünün ağırlaştığını fark etti, çünkü gerçekten üzerine oldukça büyük bir beden yayılmıştı.

Büyü yapma anı gününüzün çok küçük bir bölümünü oluştursa bile büyüyü de unutmak istemezsiniz. Ne de olsa Hogwarts'ın tüm amacı buydu.

"Tamam, hepimiz kaykaylarla dolaşsak nasıl olur?" dedi Lavender. "Bir yerlere yürümekten daha hızlı gidebiliriz. Ve kaykay üzerinde gerçekten harika görünürüz, Muggle eserleri süpürgeler kadar hızlı olmayabilir ama daha havalı görünürler - bunu oylamalıyız -"

Kalan zaman dilimlerini ise kendi doğanıza göre doldurursunuz: üst sınıf aşkları hakkında dedikodu ya da kitaplar ve çalışma seansları.

Hermione titreyen elini uzatarak Hogwarts*'ın kopyasını kavradı*: *Düştüğü yerden sadece bir adım ötede, her zaman rahatlatıcı olan kitap kırmızı cüppeli üst sınıf kızının onu duvara "çarpmasının" ardından yere düşmüştü. Sonra yaşlı Gryffindor cadısı arkasına bile bakmadan uzaklaşmış, sadece fısıltıyla "Salazar'ın -" demiş ve Slytherin'lerin melezler hakkında söylediklerinden daha çok canını yakan bir söz söylemişti, "Çamur kan" sadece garip bir büyücü kelimesiydi ama Hermione Gryffindor'un söylediği kelimeyi biliyordu. Buna alışamadı, nefret edilmeye alışamadı. Hâlâ*

Her aynı şekilde acıtıyordu ve her nasılsa iyi olması gereken Gryffindor'lardan gelmesi daha da çok acıtıyordu.

Harry emredildiği gibi sekiz askerini diğer ordular arasında paylaştırmıştı; *iki* Kaotik Teğmen'den gönüllü olarak vazgeçmiş, Dean Thomas'ı Ejderha Ordusu'na göndermiş, sonra da Seamus Finnigan', Harry'nin Günışığı'nda "yeterince kullanılmadığını" söylediği Blaise Zabini'yle takas etmişti.
Lavender, Günışığı'ndaki SPHEW'in çoğuna katılmayı seçmişti; Tracey ise Kaos'ta kalmaya karar vermişti.

Hermione ikisini de elinden geldiğince görmezden gelirken Lavender, "Demek General Potter üzerinde tılsımlarını kullanabiliyorsun, öyle mi?" dedi. "İtiraf etmeliyim ki, Traces, bence Günışığı Generalimiz onu şimdiye kadar oldukça iyi yakalamıştır.
Hermione'yi üçünüzün şu düzenlemelerden birini yapması gerektiğine ikna etme şansı -"

Draco Malfoy'un ne planladığını henüz kimse anlayamamıştı.

"Kesin mi?" dedi Harry Potter, sesi oldukça isteksiz çıkıyordu. "Biliyorsun, bir rasyonalist hiçbir şeyden emin olamaz, Hermione, iki kere ikinin dört ettiğinden bile. Aslında Malfoy'un zihnini okuyamam, okuyabilseydim de onun mükemmel bir Oklumen olmadığından emin olamazdım. Söyleyebileceğim tek şey
Malfoy'da gördüğüm kadarıyla, Slytherinlere daha iyi bir yol göstermeye çalışıyor olması Daphne Greengrass'ın düşündüğünden çok daha akla yatkın. Biz... biz gerçekten buna uymaya çalışmalıyız, Hermione."

(Harry, Draco Malfoy'un iyi bir adam olduğunu düşünüyor gibiydi. Ama sorun şu ki, Harry de Profesör Quirrell gibi insanlara güvenme eğilimindeydi).

"Profesör Quirrell," dedi Harry, "Slytherin Evi'nin Hermione Granger'a karşı geliştirdiği nefret beni endişelendiriyor."

Savunma Profesörü'nün odasında oturuyorlardı, Harry öğretmenin masasının çok gerisinde oturuyordu (ve yaklaşan felaket duygusu o zaman bile hâlâ fark ediliyordu), boş kitaplık hâlâ Profesör Quirrell'ın kel kafasını çerçeveliyordu. Harry'nin kalçasında duran fincan Profesör Quirrell'ın belirsiz, muhtemelen pahalı Çin çayıyla doluydu ve onu içmek için bilinçli bir karar vermesi gerekmesi Harry'nin son zamanlardaki düşünce tarzı hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Peki bu beni neden ilgilendiriyor?" dedi Profesör Quirrell çayını yudumlarken.

"Evet, şey," dedi Harry, "bunu görmezden geleceğim - oh, kes şunu Profesör Quirrell, en azından bu yılın ilk Cuma beri Slytherin Evi'nin itibarını geri kazanmayı planlıyorsun."

O ince, solgun dudakların kenarlarında küçük bir gülümseme çatlağı olabilirdi; ama yine de olmayabilirdi de. "Bence Slytherin'in Evi, bir kızın kaderi ne olursa olsun, sonunda yeterince iyi olacak, Bay Potter. Ama şu anki görünümün küçük arkadaşınız için uygun olmadığına katılıyorum. Birçoğu güçlü ve iyi bağlantılara sahip ailelerden gelen iki Ev'in zorbaları, Bayan Granger'ı itibarlarına yönelik bir tehdit ve gururlarına yönelik bir utanç olarak görüyorlar. Bu onu incitmek için ne kadar güçlü bir neden olsa da, çocukluklarından beri hayalini kurdukları kahramanlık şerefini bir yabancının kazandığını gören Gryffindor'ların kıskançlığı yanında sönük kalır." Şimdi Profesör Quirrell'in dudaklarındaki gülümseme hafif de olsa kesinleşmişti. "Bir de Slytherin Evi'nden Salazar Slytherin'in hayaletinin

bir çamur kanı lehine onları terk etti. Acaba siz onların nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyor musunuz, Bay Potter? Buna inanmayanlar, bu hakaret yüzünden Bayan Granger'ı seve seve öldürebilirler. Ve içlerinde sessiz bir yerde bunun *doğru olup olmadığını* merak eden Slytherin'lere gelince... Onların iç paniği düşünülmesi bile zor bir şey." Profesör Quirrell çayını sakin sakin yudumladı. "Daha deneyimli olduğunuzda, Bay Potter, entrikalarınızın bu tür sonuçlarını önceden göreceksiniz. Şu haliyle, nahoş bulduğunuz tüm insan doğasına karşı kasıtlı cehaletiniz yüzünden kötü hizmet görüyorsunuz."

Harry kendi çayını yudumladı.

"Ah..." dedi Harry. "Profesör Quirrell... yardım eder misiniz?"

Profesör Quirrell, "Ben zaten Bayan Granger'a yardımımı teklif etmiştim," dedi, "gelişecekleri tahmin ettiğim anda. Öğrencim bana kibar bir dille onun işine karışmamamı söyledi. Sanırım o da size farklı bir şey söylemeyecektir. Bu konuda gerçekten kazanacak ya da kaybedecek çok az şeyim olduğu için, konuyu zorlamak niyetinde değilim." Profesör Quirrell sandalyesinde arkasına yaslanırken, Savunma Profesörü omuz silkti, çay fincanı tam olarak doğru kibar bir tutuşla sabit tutuldu, böylece sıvının yüzeyi dalgalanmadı bile. "Çok fazla endişelenmeyin Bay Potter. Bayan Granger'ın etrafında duygular yükseliyor ama o tahmin ettiğinizden daha az tehlikede. Büyüdüğünüzde, sıradan bir insanın yapacağı ilk ve en önemli şeyin hiçbir şey yapmamak olduğunu öğreneceksiniz."

Slytherin Sistemi'nin öğle yemeğinde Daphne'ye teslim ettiği zarf her zamanki gibi imzasızdı; içindeki parşömende bir yer ve zaman belirtiliyor ve sadece *"Zor"* yazıyordu.

Daphne'yi endişelendiren bu değildi. Daphne'yi endişelendiren Millicent'ın o gün öğle yemeğinde ne kendisine ne de Tracey'ye bakıyor gibi görünmemesiydi. Gözlerini dikmiş tabağına bakıyor ve yemeğini yiyordu. Millicent, Daphne'nin gördüğü kadarıyla sadece bir kez başını kaldırıp Hufflepuff masasına doğru bakmış, sonra hızla tekrar aşağıya bakmıştı; gerçi Millicent kendisinden ve Tracey'den uzakta oturduğu için Daphne, Millicent'ın yüzündeki ifadeyi kadar uzaktaydı.

Daphne öğle yemeği sırasında bunu düşünmüş, midesinde daha önce hiç hissetmediği ve ilk tabağın yarısında yemeyi neden olan mide bulandırıcı bir his hissetmişti.

Gördüğüm şey gerçekleşmek zorunda... muhtemelen Lethifoldlar tarafından yenilmek bir çay partisi gibi görünecek...

Daphne'nin verdiği karar bilinçli bir karar değildi, Slytherinlerin yapması gerektiği gibi bir şey değildi, kendisine sağlayacağı faydaları tartmıyordu.

Onun yerine -

Daphne, Hannah'ya, Susan'a ve herkese, muhbirinin onu bir sonraki zorbanın özellikle Hufflepuff'hedef alacağı konusunda uyardığını ve zorbanın Hannah ya da Susan'ı *ciddi şekilde* incitmek için öğretmenlerin gazabını göze almayı planladığını ve ikisinin bu işten uzak durması gerektiğini söyledi.

Hannah bunun dışında kalmayı kabul

etmişti. Susan -

" *Ne yapıyorsunuz burada?* " diye bağırdı General Granger, gerçi aynı hem bağırıyor hem de fısıldıyordu.

Susan'ın yuvarlak yüzü değişmedi, sanki Hufflepuff kızı birdenbire Daphne'nin annesinin kullandığı türden deneyimli bir boşluğa bürünmüştü. "Gerçekten burada mıyım?" Susan sakince konuştu.

" *Gelmeyeceğini söylemiştin!* "

"Bunu ben mi söyledim?" dedi Susan. Bir elinde asasını gelişigüzel çeviriyor, bekledikleri koridorun taş duvarına yaslanıyor, kızıl kahverengi saçları cadı cüppesinin sarı süslemesine karşı her nasılsa mükemmel bir düzen oluşturuyordu. "Nedenini merak ediyorum. Belki de Hannah'nın aklına tuhaf fikirler gelmesini istemedim. Hufflepuff sadakati, bilirsiniz."

"Eğer gitmezseniz," dedi Günışığı Generali, "görevi iptal ve hepimiz çalışma salonlarımıza geri döneceğiz, Bayan Bones!"

" *Hey!*" dedi Lavender. "Biz oylama yapmadık -"

"Benim için sorun değil," dedi Susan, gözlerini koridorun diğer ucundan ayırmadan ve koridorun, kendilerine kabadayıyı beklemeleri söylenen fayans döşeli koridorla birleştiği yerden. "O halde de burada kalacağım."

"Neden -" dedi Daphne. Kalbi boğazına düğümlenmişti. *Eğer bunu değiştirmeye çalışırsam, eğer* herhangi biri *bunu değiştirmeye çalışırsa, gerçekten korkunç, berbat, iyi olmayan, son derece kötü şeyler olacak. Ve sonra her şey bir şekilde gerçekleşecek...* "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bu benim tarzım değil," dedi Susan. "Biliyorum. Ama -" Susan omuz silkti. "İnsanlar her zaman kendileri gibi davranmazlar, bilirsiniz."

Yalvardılar.

Yalvardılar.

Susan artık hiçbir şey söylemedi bile, sadece izlemeye, beklemeye devam etti.

Daphne neredeyse ağlıyordu, buna kendisinin *neden* olup olmadığını, Kaderi değiştirmeye çalışmanın bunu *daha da kötü* hale getirip getirmediğini düşünüp duruyordu.

"Daphne," dedi Hermione, sesi normalden çok daha yüksek çıkıyordu, "git bir öğretmen bul. Koş."

Daphne topukları üzerinde döndü ve taşlı koridorun diğer yönüne doğru koşmaya başladı, sonra fark etti ve Susan hariç diğer tüm kızların onun izlediği yere döndü ve Daphne kusacakmış gibi hissederek, "Yapamam..." dedi.

" *Ne?*" dedi Hermione.

"Sanırım onunla savaşmaya çalıştığın her seferinde daha da kötüleşiyor," dedi Daphne. Oyunlarda bazen işler böyle yürürdü.

Hermione ona baktı ve sonra Hermione, "Padma," dedi.

Diğer Ravenclaw kızı hiç itiraz etmeden oradan uzaklaştı. Daphne onun gidişini izledi, Padma'nın onun kadar iyi bir koşucu olmadığını biliyordu ve şimdi yardımın çok geç gelmesinin *tek* nedeninin bu olup olmayacağını merak ediyordu...

"Zorbalar burada," dedi Susan alaycı bir sesle. "Ha, bir rehineleri ."

Hepsi dönüp baktılar ve gördüler -

Daphne'nin gözleri, yedinci sınıf ordularından birinde üsteğmen olan Reese Belka'yı, Hogwarts düello kulübünde iki numara olan Randolph Lee'yi ve en kötüsü de babası neredeyse kesinlikle bir Ölüm Yiyen olan altıncı sınıf öğrencisi Robert Jugson III'ü tanıdı.

Üçü de Kalkan Tılsımlarıyla çevriliydi, yüzeyin altında başka renkte şeritler halinde parlayan ve üzerinde ara sıra yüzleşme gösteren mavi puslar, üçü de ciddi düellocularla savaştıklarını düşünmüş ve buna göre enerji harcamış gibi çok katmanlı kalkanlar.

Ve arkalarında, parlayan iplerle bağlanmış ve desteklenmiş Hannah Abbott duruyordu. Gözleri iri ve panik içindeydi ve ağzı hareket ediyordu ama daha önce yerleştirdikleri *Sessiz Telsiz*'den hiçbir şey duyamıyorlardı.

Sonra Jugson asasıyla elinin tersiyle bir hareket yaptı ve parlayan ipler Hannah'yı onlara doğru fırlattı, Hannah'nın vücudu Sessizlik bariyerinden geçerken küçük bir patlama oldu, Susan'ın asası anında Hannah'yı işaret ediyordu ve Susan'ın sesi *"Wingardium Leviosa*" diye mırıldandı.

" *Koşun!* " diye bağırdı Hannah, yavaşça yere indirilirken.

Ancak arkalarındaki ve önlerindeki koridor şimdi parlayan gri bir alanla, Daphne'nin tanımadığı bir bariyer büyüsüyle kapatılmıştı.

"Bunun ne hakkında olduğunu açıklamama gerek var mı?" Lee sahte bir neşeyle konuştu. Yedinci sınıf düellocusunun gözlerine ulaşmayan bir gülümsemesi vardı. "Ne olur ne olmaz, siz küçük rahatsızlıklar, ki buna siz de dahilsiniz Bayan Greengrass, yeterince sorun çıkardınız ve yeterince yalan söylediniz. Küçük arkadaşınızı sadece hepinizi yakaladığımızı herkesin bildiğinden emin olmak için getirdik - gerçi sanırım

Diğer Ravenclaw kızı bir köşede saklanıyor ya da bir yerlerde tavana mı tutunuyor? Neyse, önemli değil. Bu senin -"

"Bu kadar konuşma yeter," dedi Robert Jugson III, "acı zamanı," ve asasını kaldırdı. " *Cluthe!* "

Aynı anda Susan asasını doğrultarak *"Prismatis!*" dedi. " dedi ve neredeyse anında havada küçük bir gökkuşağı küresi oluştu; minyatür bariyer o kadar yoğun ve parlaktı ki, Jugson'ın hex'i ona çarpıp Belka'ya doğru sekerken bile bozulmadan kaldı; asası parlayarak karanlık cıvatayı uzaklaştırdı ve bir an sonra çok renkli alev yok oldu.

Daphne'nin gözleri bir an için büyüdü; Prizmatik Küre'yi *bu* şekilde kullanmayı hiç düşünmemişti -

"Jugsy, tatlım?" dedi Belka. Dudakları hain bir gülümsemeyle genişledi. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Önce onları yeneceğiz, *sonra* oynayacağız."

"Lütfen," dedi Hermione Granger titreyen bir sesle, "bırakın gitsinler - ben, ben, ben söz veriyorum -"

"Gerçekten mi?" dedi Lee sinirli bir ses tonuyla. "Diğerlerinin gitmesine izin verirsek kendini teslim etmeyi mi teklif edeceksin? Artık hepiniz elimizdesiniz."

Sonra Jugson gülümsedi. "Komik olabilir," dedi altıncı sınıf öğrencisi Ölüm Yiyen, yumuşak ve tehditkâr bir sesle. "Ayakkabılarımı yalamana ne dersin, çamur kan ve arkadaşlarından *biri* gidebilir mi? Hangisini çok seviyorsan onu seç, diğerlerini incinmeye bırak."

"Hayır," dedi Susan Bones'un genç sesi, "böyle bir şey ." Ve Hufflepuff kızı göz kamaştıracak kadar hızlı bir hareketle sola doğru sıçradı.

Belka'nın asası, Daphne hareketi zorlukla görebiliyordu çünkü Susan koridor duvarına çarpmış gibi görünüyordu ve sonra bir lastik top gibi sekti ve bacakları Jugson'ın *yüzüne* çarptı, kalkanı delip geçmedi ama altıncı sınıf öğrencisi çarpmanın etkisiyle geriye doğru yayıldı ve Susan onu aşağı doğru takip etti ve ayağı çocuğun asa koluna bastı, yine kalkan tarafından geri püskürtüldü, " *Elmekia!* " diye bağırdı Lee ve Parvati *"Prismatis!" diye* bağırdı. " diye bağırdı ve gökkuşağı duvarı oluştu ama ateş mavisi patlama sanki orada değilmiş gibi içinden geçti, ok Susan'ı birkaç santimle ıskaladı, Daphne'nin takip edemediği bir hareket kasırgası oldu, bu sırada Belka'nın ayakları altından çekildi, ama yaşlı cadı sadece yuvarlanarak durdu ve sonra -

Daphne bunun geldiğini gördü ve dudakları *"Pris-*
" ama artık çok geçti.

Susan'a aynı anda üç parlaklık patlaması çarptı, asasını onlara karşı koyabilecekmiş gibi kaldırdı ve büyüler büyülü tahtaya çarptığında beyaz bir parıltı oldu, ama sonra Susan'ın bacakları kasıldı ve onu bir koridor duvarına doğru uçurdu. Başı garip bir çatırdama sesiyle yere çarptı ve Susan yere düşüp başı garip bir açıda hareketsiz yattı, asası hâlâ uzanmış bir elindeydi.

Bir anlık donmuş bir sessizlik oldu.

Parvati Susan'ın yattığı yere doğru ilerledi, başparmağını Susan'ın bileğindeki nabız noktasına bastırdı ve sonra - sonra yavaşça, titreyerek, Parvati ayağa kalktı, gözleri kocaman olmuştu -

" *Vitalis revelio*," dedi Lee tam Parvati ağzını açtığında ve Susan'ın bedeni sıcak kırmızı bir ışıkla çevrelendiğinde

parıltı. Yedinci sınıf öğrencisi şimdi gerçekten sırıtıyordu. "Muhtemelen sadece kırık bir köprücük kemiği diyebilirim. Yine de iyi denemeydi."

"Merlin, *çok* kurnazlar," dedi Jugson.

"Bir an beni kandırdınız, canlarım." Yedinci sınıftaki kız hiç de gülümsemiyordu.

" *Tonare!* " diye bağırdı Daphne, asasını başının üzerine kaldırdı ve hayatında hiç olmadığı kadar sert bir şekilde odaklandı. " *Rava calvaria! Lucis* - "

Onu yakalayan büyüyü görmedi bile.

Hermione içgüdüsel bir stratejiyle hemen ayağa kalkmadı; tamamen umutsuz bir savaş olmuştu ve ne yapabileceğini bilmiyordu ama içgüdüleri ona ayağa fırlamanın olmadığını söylüyordu.

Hermione bir aralık gözlerini açtı ve gözlerine giren ince ışık huzmeleri, Hermione'nin görebildiği ayakta kalan son kız olan Parvati'nin üç zorbadan da uzaklaştığını gösterdi.

Ayrıca gözleri Tracey'nin kendisinden çok uzakta olmadığını ve Hermione'nin asasının hâlâ elinde olduğunu da gösteriyordu; bu yüzden Hermione, Slytherinli kızın her zaman olduğundan daha mantıklı davranacağını umarak, asasını olabildiğince kurnazca hareket ettirdi ve dudaklarını zorlukla kıpırdatarak fısıldadı, "İnservate."

Hermione büyünün işe yaradığını hissetti ama Tracey hareket etmedi. Hermione bunun, Tracey'nin kurnazlık yapıp bir şey olmasını beklediği için olduğunu umdu.

Ne yapabilirler ki?

Hermione bilmiyordu ve kavga anları boyunca beklemiş olan panik, şimdi durduğu, düşünmeye çalıştığı ve her şeyin tamamen umutsuz olduğunu görebildiği için onu içten içe yemeye başlamıştı.

Tam o sırada Hermione bir gümbürtü duydu ve artık görüş alanının dışında olmasına rağmen Parvati'nin düştüğünü anladı.

Bir an sessizlik oldu ve geçti.

"Şimdi ne olacak?" dedi korkunç yumuşak çocuğun sesi.

"Şimdi çamur kanlıyı uyandıralım," dedi korkutucu-resmi çocuğun kesin sesi, "ve Salazar Slytherin'in hayaletinin değil, onların arkasında *gerçekten* kimin olduğunu bulalım."

"Hayır, canlarım," dedi korkunç tatlı kızın sesi, "*önce* hepsini sıkıca bağlayacağız -"

Ve sonra şimşek ve gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu ve Hermione kendini durduramadan gözleri şokla açıldı ve genişleyen görüş alanında, sarı enerji yayları dev alevli solucanlar gibi üzerinde sürünürken korkunç yumuşak çocuğun kasıldığını gördü. Yere yığılıp seğirirken asası elinden uçtu ve bir an sonra hareketsiz kaldı.

"Herkes uyudu mu?" dedi bir ses. "Güzel."

Susan Bones, boynu hâlâ garip bir şekilde bükülmüş halde, korkunç yumuşak çocuğun durduğu yere yakın bir yerden kalktı. Sonra başını omuzlarının etrafında rahat bir hareketle döndürdü ve başı yeniden dikleşti.

Yuvarlak yüzlü birinci sınıf öğrencisi, bir eli kalçasında diğer iki zorbanın karşısında duruyordu.

Sırıtarak.

Ve etrafı mavi bir pusla çevriliydi.

"Polyjuice!" diye tükürdü kabadayı kız.

" *Polyfluis Reverso!* " diye kükredi kalan zorba çocuk.

Asasından aynalı bir fular formuna benzer bir şey fırladı.

Susan'ı çevreleyen sisin içinden direnmeden geçti.

Bir an için garip bir ayna renginde parladı, sanki kendisinin bir yansıması gibiydi.

Ve sonra parıltı kayboldu.

Genç kız hâlâ orada duruyordu, eli kalçasındaydı. "Yanlış,"

dedi Susan.

"Ve *bu* da gerçek," dedi Susan. "Belki kimse sana söylememiştir -"

Küçük elinde, etrafını saran mavi pusla bulanıklaşan bir asa .

"Puff'lara bulaşmayacaksın," dedi Susan ve Hermione'nin yarı kapalı gözlerini kadar parlak gri bir parıltıyla gerçek savaş başladı.

Bir süre devam etti.

Tavanın bir kısmı erimiş.

Zorba kız, Jugson'ı da yanlarına alıp gideceklerini söyleyerek ateşkes ilan etmeye çalıştı ve Susan, Hermione'nin Abi-Dalzim'in Korkunç Solgunluğu olarak tanıdığı ve yedi ülkede yasadışı olan bir lanetin hecelerini kükredi.

Sonunda kız zorba yerde baygın ve uyandırılamaz bir halde yatarken, son erkek zorba da arkadaşlarının cesetlerini geride bırakarak kaçmıştı ve Susan bir duvara yaslanmıştı, ter içindeydi ve yanmış cüppesi ıslak lekelerle ıslanmıştı, nefes nefese kalmıştı ve sol eliyle sağ omzunu tutuyordu.

Bir süre sonra Susan ve cadı arkadaşlarının yerde uyudukları yere bakmak için arkasına döndü.

Yerde yatıyor olmalıydılar.

Lavender gözleri karpuz gibi açılmış bir şekilde oturmaya başlamıştı bile.

"Bu..." dedi Lavender.

"Öyleydi..." dedi Tracey.

" *Ne?*" dedi Hermione.

"Yani, *ne?* " dedi Parvati.

"Harika! " dedi Lavender.

"Ah, ," dedi Susan Bones. Yüzü zaten terden biraz solgun görünüyordu ve şimdi daha da solgunlaşıyor, neredeyse korkutucu derecede beyaz görünüyordu. "Ah... bütün bunları halüsinasyon gördüğüne seni ikna edebilir miyim?"

Hızlı bir bakış alışverişi oldu. Hermione Parvati'ye baktı, Parvati Lavender'a baktı, Lavender da Tracey ile kısa bir süre bakıştı.

Dördü birden Susan'a bakıp başlarını salladılar.

"Oh, kahretsin," dedi Susan yine. "Bak, birkaç dakika içinde döneceğim ama şimdi gerçekten gitmem gerekiyor*, lütfen* bir şey söyleme, hoşça kal!"

Ve Susan, kimse başka bir şey söyleyemeden, şaşırtıcı derecede hızlı hareket ederek koridora koştu.

"Hayır, cidden, *ne?* " dedi Parvati.

" *İnservate* ," dedi Hermione, asasını daha önce bedenini göremediği Daphne'ye doğrultarak; Lavender da asasını Hannah'nın bedenine doğrultup aynı şeyi söyledi.

Hannah'nın gözleri açıldı ve çılgınca ayağa kalkmaya çalıştı ama yarı yere yığıldı.

"Sorun yok, Hannah!" dedi Lavender. "Biz kazandık."

"Biz *ne?* " dedi Hannah yerdeki küçük yığınından.

Daphne kıpırdamamıştı ama Hermione göğsünün inip kalktığını görebiliyordu ve nefes alıp verme ritmi yeterince normal görünüyordu. "Sanırım durumu iyi," dedi Hermione, "ama -" Yutkunmak için bir an durdu, ağzı hâlâ kuruydu. Her şey çok ama *çok* kontrolden çıkmıştı. "Bence Daphne'yi Madam Pomfrey'in yanına götürmeliyiz..."

Parvati "Tabii, tabii, *bana* sadece *bir saniye verin*, *muhtemelen iyi* olacağım," dedi.

Hannah kibar ama kararlı bir ses tonuyla, "*Affedersiniz*," dedi. "Nasıl kazandık? Ve tavan neden erimiş gibi görünüyor?"

Bir duraklama oldu. "Susan

," dedi Tracey.

"Evet," dedi Parvati, ayağa kalkıp kırmızı süslü cüppesini fırçalamaya başlarken sesi biraz titriyordu, "Susan Bones'un Hufflepuff'ın varisi olduğu ve Helga Hufflepuff'ın Sıkı Çalışma ve Alıştırma Odası'nın uzun zamandır kayıp olan girişini açtığı ortaya çıktı."

" *Ha?* " dedi tüm vücut parçalarının hâlâ yerinde olduğundan emin olmak istercesine kendini Hannah. "Bunun sadece Profesör Sprout'un bize önemli bir ahlak dersi vermek için söylediği bir şey olduğunu sanıyordum - *Susan* öyle mi?"

Hermione yavaş yavaş kendini biraz daha toparlamaya başlamıştı. Gerçekten de otuz saniyeden fazla dehşet verici bir şey olmamıştı, en azından bilincinin açık olduğu kısımlar için. "Aslında," dedi Hermione dikkatle, zihni yeniden çalışmaya başladığında, "bunun sadece Profesör Sprout'un söylediği bir şey olduğundan oldukça eminim*, Hogwarts*'ta yoktu*: Bir Tarih* ya da okuduğum başka bir yerde yoktu -"

" *O bir çifte cadı!* " diye bağırdı Tracey, sesi o kadar yüksekti ki çatladı. "*Öyle! Onlardan* biri*!* Bunca zamandır öyleydi!"

" *Ne?*" diye bağırdı Parvati, dönüp Tracey'ye bakarak. "Bu *çok çılgınca* bir şey -"

"*Tabii ki!* " dedi Lavender, şimdi tamamen ayağa kalkmış ve heyecanla aşağı yukarı zıplamaya başlamıştı. "*Fark* etmeliydim*!* "

"Susan bir *ne?* " dedi Hermione. "*Çifte*

cadı!" dedi Tracey.

"Görüyorsun ya," dedi Lavender, çok hızlı bir şekilde konuşarak, "Her zaman süper büyücüler olarak doğan ve kimsenin yapamadığı büyüleri yapabilen bu çocuklar hakkında hikayeler vardı ve Hogwarts'ın içinde sadece onların görebildiği ve gidebildiği sınıfların olduğu gizli bir okul vardı -"

"Bunlar sadece *hikaye!* " diye bağırdı Parvati. "Gerçek hayatta işler böyle yürümez! Yani, elbette, o kitapları ben de okudum -"

"Bir dakika lütfen," dedi Hermione. Belki de aklı biraz yavaş çalışıyordu. "Yani *zaten* bir sihir okuluna gidiyor olmana rağmen, yine *de çift* sihir okuluna mı gitmek istiyorsun?"

Lavender şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?" dedi Lavender. "Kim süper ekstra sihirli güçlere sahip olmak istemez *ki*? Bu muhteşem bir *kader* ve her şey gibi olurdu!
Bu senin *özel* olduğun anlamına gelirdi*!* "

Hannah bunu başıyla onayladı, Daphne'nin yanına sürünerek geldiği ve kızda kırık olup olmadığını kontrol ettiği yerden başını kaldırdı. "Keşke çifte cadı olsaydım," dedi Hannah ve sonra biraz daha üzgün bir sesle, "gerçi böyle bir şey olduğuna inanmıyorum, gerçekten... Susan'ın tam olarak ne yaptığını gördün? Yani, sersemledikten sonra bir şeyler görmediğine emin misin?"

Hermione bu noktada gerçekten ama gerçekten söyleyecek söz bulamıyordu.

"Oh, hayır," dedi Tracey. Slytherin kızı dönüp koridorun girişine baktı, cübbesi etrafında dalgalanıyordu. "! Buradan çıkmalıyız! Buradan çıkmalıyız!

Susan bizi Süper-Hafıza-Çekiciliği yapabilecek biriyle geri gelmeden önce uzaklaşın!"

"Susan bunu *yapmaz*!" dedi Parvati. "Yani, bir şey *olsa* bile -"

"BURADA NE OLUYOR?" diye kükredi tiz bir cırtlak ses, Profesör Flitwick kısmen erimiş koridora küçük, tehlikeli bir şekilde sıkıştırılmış saf akademik öfke paketi gibi fırladı, kül rengi yüzlü Padma arkasında soluk soluğa kaldı.

"Ne *oldu?* " Susan, terden kavrulmuş cüppesi dışında tıpatıp kendisine benzeyen kıza ağzından kaçırdı.

"Ooh, harika bir soru!" dedi diğer Susan Bones, ödünç aldığı giysilerinden geriye kalanları hızla çıkarırken. Bir an sonra kız daha alışık olduğu Nymphadora Tonks formuna dönüşmeye başladı. "Üzgünüm ama aklıma bir şey gelmedi, o yüzden buna bir yanıt bulmak için yaklaşık üç dakikanız var -"

Daphne Greengrass'ın daha sonra biraz asidik bir şekilde gözlemlediği gibi, Hermione'nin yakalandıklarında dört Haneden de eşit olarak Hanehalkı puanlarının alınmasını sağlamak için kurnaz planın kusuru, *gözaltılarda* işe *yaramamasıydı*.

Hepsi Susan'ın gizemli güçleri konusunda çenelerini kapalı tutmaya karar vermişlerdi - Tracey bile, Susan söz vermezse onu Süper-Hafıza-Zırhı yaptırmakla tehdit ettikten sonra.
Ne yazık ki, akşam yemeğinde birilerinin *zorbalara* anlaşmalarını söylemeyi unuttuğunu ve ayrıca Susan Bones'un ruhunu korkunç bir şekilde kurban ettiğini keşfettiler.

Yasak güçler artık onun bedeninde yaşıyordu ve bu yüzden hepsi gözaltına alınmıştı.

"Hermione?" Harry Potter yemek masasında Hermione'nin yanından ona seslendi, sesi çok çekingendi. "Lütfen , beni ilgilendirmez dersen anlarım, ama sanırım bütün bunlar kontrolden çıkmaya başladı."

Hermione tabağındaki çikolatalı kek dilimini ezmeye devam ederek kek ve kremadan oluşan kusursuz bir lapa haline getirdi. "Evet," dedi Hermione, sesi biraz sert çıkabilirdi, "Profesör Flitwick'ten özür dilerken de bunu söyledim, işlerin kontrolden çıktığını biliyordum ve o da bağırdı: *Gerçekten mi Bayan Granger?* Öyle *mi ?* O kadar yüksek bir sesle bağırdı ki kulaklarım alev aldı. Yani kulaklarım *gerçekten alev aldı*. Profesör Flitwick onları tekrar söndürmek zorunda kaldı."

Harry elini alnına götürdü. "Affedersiniz," dedi Harry. Yüzü tamamen düzdü. "Bazen bu tür şeylere alışmakta hâlâ biraz zorlanıyorum. Hey, Hermione, genç ve saf olduğumuz ve dünyanın hâlâ nispeten anlaşılabilir bir yer olduğunu düşündüğümüz zamanları hatırlıyor musun?"

Hermione çatalını bıraktı ve bir an ona baktı. "Bazen bir Muggle olmayı dilediğin oluyor mu, Harry?"

" *Huh?* " dedi Harry. "Tabii ki hayır! Yani, bir Muggle bile, muhtemelen bir gün dünyayı ele geçirmeye çalışırdımrrrllllll-" Hermione ona bir *bakış attığında*, çocuk kelimeyi aceleyle yuttu ve, "Yani *optimize etmekten* bahsediyorum tabii ki, gerçekten bunu kastettiğimi *biliyorsun* Hermione! Demek istediğim, *hedeflerim* öyle ya da böyle değişecek değil.

Başka bir şey. Ama büyü sayesinde işleri halletmek, sadece Muggle yeteneklerini kullanarak şeyler yapmak zorunda kalmaktan çok daha kolay olacak. Mantıklı düşünürseniz, tüm bunları görmezden gelip nanoteknoloji alanında kariyer yapmak yerine Hogwarts'a gitmemin *nedeni* de bu."

Hermione, Çikolatalı Kek Sosunu elleriyle hazırlamayı bitirince havuçlarını sosa batırıp yemeye başladı.

"Neden soruyorsun?" dedi Harry. "Muggle dünyasına geri dönmek ister miydin?"

"Tam olarak değil," dedi Hermione hem havucu hem de çikolatayı yerken. "Sadece, cadı olmak *istediğim* için kendimi tuhaf hissediyordum... Küçükken bir büyücü olmak istemiş miydin?"

"Elbette," dedi Harry hemen. "Ben de psişik güçler, süper kuvvet, adamantiyumla güçlendirilmiş kemikler ve kendi uçan şatom olsun istiyordum ve bazen sadece ünlü bir bilim adamı ve astronot olmakla yetinmek zorunda kalacağım için üzülüyordum."

Hermione başını salladı. "Biliyor musun," dedi , "bence burada *büyüyen* cadı ve büyücüler büyünün değerini tam olarak bilmiyorlar..."

"Tabii ki bilmiyorlar," dedi Harry, "bize avantaj sağlayan da bu. Bu çok açık değil mi? Yani cidden, Diagon Yolu'na girdikten beş dakika sonra bu benim için çok açıktı." Çocuğun yüzünde şaşkın bir ifade vardı, sanki onun neden bu kadar sıradan bir şeye dikkat ettiğini anlayamıyormuş gibiydi.

SA, Çatışmaların Tırmanması, Pt 9

Harry bir adım, sonra bir adım daha ilerledi, ta ki içine bir tedirginlik, sinirlerine bir huzursuzluk yayılana kadar.

Hiçbir şey söylemedi, elini bile kaldırmadı; her yere yayılan tedirginlik duygusu bunu onun yerine söylüyordu.

Ofisin kapalı kapısının arkasından bir fısıltı geldi ve sanki ortada kapı yokmuş gibi kapıdan içeri girdi.

"Mesai saatim değil," dedi o soğuk fısıltı, "buluşma saatimiz de değil. Senden on Quirrell puanı alıyorum ve daha fazla olmadığına seviniyorum."

Harry sakin kaldı. Azkaban'dan geçmek duygusal rahatsızlıklar skalasını yeniden ayarlamıştı ve daha önce on üzerinden beş olan bir Ev puanını kaybetmek şimdi sıfır nokta üç civarında bir yerdeydi. Harry'nin sesi de aynı şekilde düzdü, "Test edilebilir bir tahminde bulundunuz ve bu yanlışlandı, Profesör. Ben sadece bunu belirtmek istedim."

Harry gitmek için döndüğünde arkasından kapının açıldığını duydu ve şaşkınlıkla geri döndü.

Profesör Quirrell sandalyesinde arkasına yaslanmış, önünde bir parşömen süzülürken başını arkasına . Savunma Profesörü'nün her iki eli de masanın üzerinde bir şekilde duruyordu. Buz mavisi gözleri hâlâ bir ileri bir geri hareket etmese bir ceset olabilirdi.

Parşömen kayboldu ve yerini öyle hızlı bir şekilde başka bir parşömen aldı ki, sanki materyal sadece titreşmişti.

Sonra dudaklar da hareket etti. "Ve bundan," diye fısıldadı dudaklar, "ne çıkarıyorsunuz, Bay Potter?"

Harry gördüğü manzara karşısında sarsıldı ama sesi değişmedi, "Sıradan insanların her zaman hiçbir şey yapmadığını ve Hermione Granger'ın Slytherin Evi tarafından düşündüğünden daha fazla tehlikede olduğunu."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Demek insan doğasını kavramakta başarısız olduğumu düşünüyorsun. Ama tek olasılık bu değil evlat. Diğerini görüyor musun?"

Harry Savunma Profesörüne bakarken kaşlarını çattı.

"Bundan bıktım," diye fısıldadı Savunma Profesörü. "Kendin görene kadar orada duracaksın, yoksa gidersin." Harry var olmayı bırakmış gibi, Savunma Profesörü'nün gözleri tekrar parşömene baktı, bir kez daha ileri geri taradı.

Altı parşömen sonra Harry bunu gördü ve yüksek sesle, "Tahmininin başarısız olduğunu düşünüyorsun çünkü modelinde olmayan başka bir faktör var.
Slytherin Evi'nin Hermione'den sandığınızdan daha fazla nefret etmesinin bir nedeni. Uranüs'ün yörünge hesaplamalarının yanlış olması ve sorunun Newton Yasaları'nda değil, Neptün'ü bilmemelerinde olması gibi -"

Parşömen kayboldu ve yerine yenisi konmadı. O zaman baş, sallanıp durduğu yerden kalkıp Harry'ye daha doğrudan baktı ve çıkan ses sessizdi, ama tonsuz değildi. Profesör Quirrell yumuşak, ama normal sesine yakın bir sesle, "Sanırım, evlat," dedi, "eğer bütün Slytherin Evi ondan bu kadar nefret etseydi, bunu görürdüm.
Yine de o Meclis'in üç zorlu savaşçısı, hiçbir şey yapmamak yerine, risk alarak ve bedel ödeyerek bir şeyler yaptı.

kendilerini. Onları hangi güç hareket ettirmiş ya da hareket etmelerini istemiş olabilir?" Savunma Profesörü'nün gözlerindeki buz mavisi parıltı Harry'nin bakışlarıyla buluştu. "Belki de Slytherin'in içinde nüfuz sahibi bir el. O zaman bu el, kıza ve yandaşlarına zarar vererek kendisine nasıl fayda sağlamış olabilir?"

"Şey..." dedi Harry. "Hermione'nin bir şekilde tehdit ettiği biri olmalı, ya da Hermione'ye zarar gelirse bundan pay alacak biri? Bu profile uyan birini tanımıyorum, ama zaten Slytherin'de birinci sınıf dışında kimse hakkında fazla bir şey bilmiyorum." Harry'nin aklına, hafifçe beklenmedik tek bir saldırıdan gizli bir beyin çıkarmanın, teorinin önceki olasılıksızlığını desteklemek için yetersiz bir kanıt gibi göründüğü düşüncesi de geliyordu; ama sonra çıkarımı yapan Profesör Quirrell'dı...

Savunma Profesörü sadece Harry'ye bakıyordu, göz kapakları sabırsızlıkla hafifçe inmişti.

"Ve evet," dedi Harry, "bunun arkasında Draco Malfoy'un olmadığına eminim."

İç çeker gibi dışa doğru bir tıslama. "O Lucius Malfoy'un oğlu, en titiz standartlara göre eğitildi. Onunla ilgili ne gördüyseniz, hatta maskesinin ve altındaki gerçeği gördüğünüze inandığınız korumasız gibi görünen anlarda bile, bunların hepsi size göstermeyi seçtiği yüzün bir parçası olabilir."

Sadece Draco rolünü sürdürmenin bir parçası olarak Patronus Büyüsü'nü başarıyla yaparsa. Ama Harry bunu söylemedi elbette; onun yerine hafifçe sırıtarak, "Yani ya *gerçekten* Draco'nun aklını hiç okumadın ya da benim öyle düşünmemi istiyorsun," dedi.

Bir duraklama oldu. Ellerden biri döndü, bir parmağını işaret etti.

Harry odaya adımını attı. Kapı kapandı.

Profesör Quirrell'in yumuşak sesi, "Bu insan dilinde yüksek sesle söylemen gereken bir şey değildi," dedi. "Legilimency, Malfoy'un varisi üzerinde mi? Lucius Malfoy bunu öğrenseydi, bana düpedüz suikast düzenletirdi."

"*Deneyecekti*," dedi Harry. Profesör Quirrell'ın gözlerinin gerekirdi, ama Savunma Profesörü'nün yüzü kıpırtısızdı. "Ama üzgünüm."

Savunma Profesörü tekrar konuştuğunda sesi bir kez daha soğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Sanırım yapabilirim ve suikastçıya acırım." Başı sandalyeye yaslandı, bir yana kaydı, gözleri artık Harry'ninkilerle buluşmuyordu. "Ama bu küçük oyunlar bu halleriyle ilgimi pek çekmiyor. Legilimency'yi de ekleyince, oyun olmaktan çıkıyor."

Harry ne diyeceğini bilemedi. Profesör Quirrell'i daha önce bir ya da iki kez kızgın bir ruh halinde görmüştü, ama bu daha boş görünüyordu ve Harry buna ne diyeceğini bilemiyordu. *Canınızı sıkan nedir, Profesör Quirrell?* diye soramadı.

"İlgini çeken ne*?*" Harry birkaç dakika sonra, Profesör Quirrell'ın dikkatini olumlu şeylere yöneltmek için daha güvenli görünen bir strateji bulduktan sonra söyledi. Hayat mutluluğunu artırmaya yönelik bir strateji olarak şükran günlüğü tutmakla ilgili deneysel sonuçlardan bahsetmek pek iyi karşılanacak gibi görünmüyordu.

"Sana ilgimi neyin çekmediğini söyleyeyim," dedi o fısıltı. "Bakanlığın zorunlu kıldığı kompozisyonlara not vermek ilgimi çekmiyor Bay Potter. Ama Hogwarts'ta Savunma Profesörlüğü görevini üstlendim ve bunu sonuna kadar götüreceğim.

sonuna kadar." Profesör Quirrell'in kafasının önünde başka bir parşömen belirdi ve gözleri onu taramaya başladı. "Reese Belka aptallığından önce ordularımda yüksek bir mevkideydi. Onu harekete geçiren güçleri bana tam olarak anlatırsa, kovulmak yerine kalması için ona bir şans vereceğim. Yalan söylerse ne olacağını da ona açıklayacağım. Kendime yüzleri okuma izni veriyorum."

Savunma Profesörü'nün parmağı Harry'nin yanından geçip kapıya yöneldi.

"Ama ister insan doğası konusunda yanılmış ol," dedi Harry, "ister Slytherin Evi'nde fazladan bir güç iş başında olsun - her iki durumda da Hermione Granger senin tahmin ettiğinden daha büyük bir tehlike altında. Geçen sefer üç güçlü savaşçı vardı, peki sonra ne olacak -"

"Ne benim ne de senin yardımını istiyor," dedi yumuşak, soğuk bir ses. "Endişelerinizi artık eskisi kadar eğlenceli bulmuyorum, Bay Potter. Gidin."

Her nasılsa, hepsi eşit olmalarına ve kesinlikle yetkili olmamasına rağmen, bu tür durumlarda ilk konuşan hep Hermione oluyordu.

Hogwarts'ın dört masası, kahvaltı eden dört Hane, onların, yani S.P.H.E.W.'in sekiz üyesinin bir kenarda toplandığı yere bakıyordu.

Profesör Flitwick de Baş Masa'dan hepsine sert bir şekilde bakıyordu. Hermione oraya bakmıyordu ama Profesör Flitwick'in bakışlarını ensesinde hissedebiliyordu. *Kelimenin tam anlamıyla* hissediyordu. Gerçekten ürkütücüydü.

"Neden Tracey'ye bizimle konuşmak istediğinizi söylediniz, Bay Potter?" dedi Hermione, ses tonu netti.

"Profesör Quirrell dün gece Reese Belka'yı ordusundan kovdu," dedi Harry Potter. "Ve okul sonrası diğer tüm Savunma faaliyetlerinden de. Bunun önemini anlayanınız var mı? Bayan Greengrass? Padma?"

Hermione Padma'yla şaşkın bir bakış alışverişinde bulunurken Harry'nin gözleri onların üzerinde gezindi ve Daphne başını salladı.

"Şey," dedi Harry , "aslında senden beklemezdim. Ama bu tehlikede olduğun anlamına geliyor, hem de ne kadar tehlikede olduğunu bilmiyorum." Çocuk omuzlarını dikleştirdi ve doğrudan Hermione'nin gözlerinin içine baktı. "Bunu söylemeyecektim ama... Sana verebileceğim her türlü korumayı teklif etmek istedim. Seninle uğraşan herkesin Çocuk'la uğraşmış olacağını herkese açıkla-
Kim Yaşadı."

"Harry!" dedi Hermione sertçe. "İstemediğimi *biliyorsun* -"

"Bazıları *benim* de arkadaşım, Hermione." Harry gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Ve bu onların kararı, senin değil. Padma? Bana yaptığım şey için sana borçlu olmadığımı söyledin ve bu bir arkadaşın söyleyeceği türden bir şey."

Hermione bakışlarını Harry'den ayırıp Padma'nın başını salladığı yere baktı.

"Lavender?" dedi Harry. "Ordumda iyi savaştın, istersen ben de senin için savaşırım."

"Teşekkür *ederim*, General!" Lavender keskin bir sesle konuştu. "Bay Potter'ı kastetmiştim. hayır. Ben bir kahraman ve bir Gryffindor'um ve kendim için savaşabilirim."

Bir duraklama oldu.

"Parvati?" Harry söyledi. "Susan? Hannah? Daphne? Hiçbirinizi çok iyi tanımıyorum, ama sanırım benden bunu istemeye gelen herkese teklif edebileceğim bir şey bu."

Diğer dört kız er başlarını salladı.

Hermione başına gelecekleri anlamıştı ama konuda yapabileceği tek bir şey bile göremiyordu.

"Ya benim sadık askerim, Kaotik Tracey?" dedi Harry Potter.

" *Gerçekten mi?* " diye soludu Tracey, Hermione'nin ve diğer tüm kızların kendisine yönelttiği bıçak gibi bakışlardan habersiz. Tracey'nin elleri ustaca yanaklarına gitti ama Hermione'nin görebildiği kadarıyla kızarmayı başaramadı; kahverengi gözleri parlamasa da en azından kocaman açılmıştı. "Bunu yapar mısın? *Benim* için *mi?* Yani - yani, tabii ki, kesinlikle, General Kaos -"

İşte o sabah Harry Potter önce Gryffindor, sonra da Slytherin gitti ve her iki Hane'ye de, o sırada ne yapıyor olursa olsun, Tracey Davis'i inciten herkesin, tırnak içinde, Kaos'un gerçek anlamını öğreneceğini söyledi.

Draco Malfoy büyük bir itidal göstererek başını defalarca tost tabağına çarpmaktan kendini alıkoymayı başardı.

Hogwarts'ın zorbaları tam olarak bilim adamı sayılmazlardı.

Ama Draco *onların* bile bunu test etmek isteyeceklerini

biliyordu.

Cadılar için Kahramanca Eşitliği Destekleme Derneği bunu *duyurmamıştı*, herhangi bir işe yarayacak gibi görünmüyordu.

bunu *duyurmak* iyi oldu. Ama hepsi sessizce (ya da Lavender'in durumunda, diğer yedi kız tarafından bağırarak) bir süreliğine zorbalarla savaşmaya ara vermeye karar vermişlerdi, en azından Ev Başkanları artık onlara o kadar keskin bakmayana ve daha büyük öğrenciler Hermione'yi duvarlara çarpmayı bırakana kadar.

Daphne Millicent'a ara verdiklerini söylemişti.

Bu yüzden birkaç gün sonra Daphne, öğle yemeğinde kendisine teslim edilen ve neredeyse okunamayacak kadar titrek bir elle yazılmış olan parşömene biraz şaşkınlıkla baktı:

Bu öğleden sonra 2'kütüphaneden yukarı çıkan merdivenlerin başında GERÇEKTEN ÖNEMLİ herkes orada olmalı - Millicent

Daphne etrafına bakındı ama Millicent'ı Büyük Salon'un hiçbir yerinde göremedi.

"Muhbirinden bir mesaj mı?" dedi Hermione, Daphne ona söylediğinde. "Bu çok tuhaf - *ben* -"

"Ne yapmadın?" dedi Daphne, Ravenclaw kızı cümlesinin ortasında durduktan sonra.

Günışığı Generali başını ve "Dinle Daphne, bence bu mesajları takip etmeye devam etmeden önce nereden geldiklerini bilmemiz gerekiyor. Geçen sefer olanlara baksana, işin içinde değillerse o üç zorbanın nerede olacağını kim *bilebilirdi* ki?"

"Söyleyemem -" Daphne dedi ki. "Yani, hiçbir şey söyleyemem ama mesajların nereden geldiğini ve herhangi birinin nasıl bilebileceğini ."

Hermione Daphne'ye öyle bir *baktı* ki, Ravenclaw kızı bir an için Profesör McGonagall'a korkunç bir şekilde benzedi.

"Hı hı," dedi Hermione. "Peki Susan'ın nasıl birdenbire Supergirl'e dönüştüğünü biliyor musun?"

Daphne başını salladı ve "Hayır, ama bence bir yerde olmamız gerektiğini söyleyen bir mesaj alırsak *herkesin orada olması gerçekten önemli* olabilir" dedi. Daphne Susan'ı uzak tutarak kehaneti önlemeye çalıştıktan sonra Susan'a ne olduğunu görmemişti. Ama daha sonra kendisine anlatılmıştı ve şimdi Daphne korkuyordu ki...

Muhtemelen...

Muhtemelen bir şey kırmış olabilirim.

"Hı hı," dedi Hermione, McGonagall'ın bakışını tekrar takınarak.

Kimse nerede başladığını, kimin bilmiyor gibiydi. Daha sonra izini çalışsaydınız, kelime kelime ve mırıltı mırıltı takip etseydiniz, muhtemelen her şeyin büyük bir daire içinde gittiğini görürdünüz.

Peregrine Derrick o sabah İksir'den çıkarken omzuna dokunuldu.

Jaime Astorga öğle yemeğinde kulağına bir fısıltı geldiğini duydu.

Robert Jugson III tabağının altında katlanmış küçük bir not buldu.

Carl Sloper iki yaşlı Gryffindor'un bu konuda fısıldaştıklarını duydu ve ona anlamlı bakışlar attılar.

geçip gitti.

Kimse kelimenin nerede başladığını ya da ilk kimin söylediğini bilmiyor gibiydi ama kelimenin yeri, zamanı ve renginin beyaz olacağını söylüyordu.

"Her biriniz bu konuda kesinlikle net olsanız iyi olur," dedi Susan Bones. Hufflepuff kızı ya da onu ele geçiren garip güç her neyse, artık normal davranıyormuş gibi bile yapmıyordu. Yuvarlak yüzlü kız koridorda kendinden emin adımlarla yürüyordu. "Eğer oraya vardığımızda sadece bir zorbayla karşılaşırsak, değil, onlarla normal şekilde dövüşebilirsiniz. Tehlikede olan masumlar yoksa gizemli süper güçlerim devreye girmez. Ama beş yedinci sınıf zorbası bir dolaptan fırlarsa ne yaparsınız biliyor musunuz? Bu doğru, sen *kaç* ve bırak onlarla ben savaşayım. Bulmak Öğretmen isteğe bağlıdır, önemli olan ben bir açıklık yaratır yaratmaz kaçmanızdır. Böyle bir dövüşte siz *sorumlusunuz*. Korumak için endişelenmem gereken *sivil hedeflersiniz*. Bu yüzden olabildiğince hızlı kaçacaksınız ve kahramanca *bir şey* yapmaya *çalışmayacaksınız* ya da bana yardım edin, şifacı yataklarınızdan çıktığınız *bizzat kıçınıza* tekmeyi basacağım. Bu konuda anlaştık mı?"

Kızların çoğu "Evet," ciyakladı ama Hannah'nınki "Evet, Leydi Susan!" diye çıktı.

" Bana öyle deme," diye tersledi Susan. "Ve *sizi duyduğumu sanmıyorum, Bayan Brown!* Sizi uyarıyorum, oyun yazan arkadaşlarım var ve eğer aptalca bir şey yaparsanız, gelecek kuşaklar sizi Şaşırtıcı Aptal Rehine Lavender olarak hatırlayacaktır."

(Hermione, Harry'den başka kaç Hogwarts öğrencisinin gizemli karanlığa sahip olduğu konusunda endişelenmeye başlamıştı.

ve onlarla takılmaya devam ederse bir taraf geliştirip geliştirmeyeceği).

"Pekâlâ, Kaptan Bones," dedi Lavender alışılmadık derecede saygılı bir ses tonuyla, kütüphaneye giden en kısa yol boyunca bir köşeyi daha dönüp, her iki tarafta üçer tane olmak üzere altı çift kapıyla süslenmiş oldukça geniş bir koridordan geçerken. "Çifte cadı olmamın bir yolu olup olmadığını sorabilir miyim?"

"Altıncı yılınızda Seherbaz hazırlık programına kaydolun," dedi Susan. "Bundan sonraki en iyi şey bu. Oh, ve eğer ünlü bir Seherbaz yaz stajını denetlemeyi teklif ederse, onun korkunç bir etkisi olduğu ya da neredeyse kesinlikle öleceğin konusunda seni uyaran herkesi görmezden gel."

Lavender hızla başını sallıyordu. ", ."

(Geçen sefer oraya gitmemiş olan Padma, Susan'a şüpheyle bakıyordu).

Sonra Susan aniden olduğu yerde durdu ve asasını kaldırarak, "*Protego Maximus!"* dedi. "

Hermione'nin içinden bir adrenalin sarsıntısı geçti, anında asasını çekip etrafında dönmeye başladı.

Ama şimdi hepsini çevreleyen büyük mavi pusun içinden yanlış bir şey göremiyordu.

Aynı şekilde düzene girmiş olan diğer kızlar da şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

"Üzgünüm!" dedi Susan. "Özür dilerim kızlar. Burayı kontrol etmem için bana biraz zaman verin. Belli bir kişiyi düşünmek bana şu anda içinde bulunduğumuz bu salonun, tüm kapılarla birlikte, pusu kurmak için *mükemmel* bir yer olacağını hatırlattı."

Bir an sessizlik oldu.

"Şimdi," dedi sert bir erkek sesi, vızıltılı bir alt tonla tanımlanamaz hale geldi.

Altı çift kapının tamamı çarparak açıldı.

Beyaz cüppeliler sessizce öne doğru ilerlediler; üzerlerinde Haneye bağlı olduklarına dair hiçbir işaret bulunmayan, her şeyi gizleyen beyaz cüppeler ve kukuletaların altındaki yüzleri saklayan beyaz kumaşlar. Dışarı çıktılar ve dışarı çıktılar, büyük koridoru kolayca sayılamayacak kadar kalabalık bir şekilde doldurdular. Muhtemelen elliden az cüppeli vardı. Kesinlikle otuzdan fazla. Hepsinin etrafı mavi pusla çevrilmişti bile.

Susan bazı Son Derece Kötü Sözler söyledi, o kadar kötüydü ki başka bir zaman olsa Hermione bunu fark ederdi.

"O mesaj!" Daphne ani bir dehşetle ağladı. "O mesaj
dan -"

"Millicent Bulstrode mu?" dedi ses ve uğultulu alt tonu. "Hayır, değildi. Görüyorsunuz Bayan Greengrass, bir zorbayla dövüştüğünüz her gün aynı kız Slytherin mesajı gönderirse, çok geçmeden başkaları da fark edecektir. Sizinle işimiz bittikten sonra onunla konuşacağız."

"Bayan Susan," dedi Hannah, titremeye başlayan bir sesle, "biraz süper olabilir misiniz -"

Birçok elden asalar yükseldi. Yeşil ışıktan bir dizi kör edici parıltı geldi, büyük bir kalkan kırıcı yaylım ateşi başladı, sonunda onları çevreleyen koruyucu mavi kubbe artık yoktu ve Susan başını tutarak dizlerinin üzerine çöktü.

Koridorun her iki ucunda da simsiyah bariyerler oluşmaya başlamıştı. Çift kapının arkasında Hermione'nin

sadece kullanılmayan sınıflar ve çıkmaz sokaklar vardı.

"Hayır," dedi o vızıltılı erkek sesi, "yapamaz. Fark etmediyseniz, size çok fazla insan kızdı ve bu sefer kaybetmeye hiç niyetimiz yok. Pekâlâ millet, ateşe hazır olun."

Çevredeki asalar tekrar nişan aldılar, ıskaladıklarında düşmanlarının birbirlerini vurmayacakları kadar alçaktan.

Ve sonra başka bir erkek sesi, ona eşlik eden benzer bir vızıltıyla, aniden " *Homenum Revelio!* "

Bir an sonra, aniden ortaya çıkan figüre refleks olarak ateşlenen ve etrafında neredeyse anında oluşmaya başlayan kalkanları paramparça eden büyük bir kalkan kırıcı ve altıgen yaylım ateşi daha vardı.

Ve sonra, aynı figür yere düştüğünde, sersemletici bir sessizlik.

" *Profesör Snape?* " dedi ikinci ses. "Araya giren *o* muydu?"

Şimdi taş zeminde baygın yatan Hogwarts'ın İksir Ustasıydı, kir lekeli cüppesi yerine oturmadan önce son bir an kıpırdandı, yere düşen eli asasının yavaşça yuvarlandığı yere doğru uzanmıştı.

"Hayır," dedi ilk erkek sesi, şimdi biraz daha kararsızdı. Sonra toparlandı, "Hayır, bu mümkün değil. Tabii ki bizim konuşmamızı duydu ve kimsenin bir daha işi berbat etmediğinden emin olmak için geldi. Daha sonra onu uyandırıp özür dileyeceğiz ve o da çocukların hatırlamaması için Hafıza-Zehri uygulayacak, o bir Profesör, bu yüzden

Bunu yap. Her neyse, artık *gerçekten* yalnız olduğumuzdan emin olmalıyız. *Veritas Oculum!* "

O zamana kadar tam iki düzine farklı Büyülü söz söylenmiş olmalıydı, ama artık görünmez insanlar ortaya çıkmıyordu. Bunlardan özellikle bir tanesi Hermione'nin ağzına getirdi; Gerçek Görünmezlik Pelerini'nin tanımıyla birlikte listelenmiş olan, Pelerin'i ortaya çıkarmayan ama onun ya da başka bazı eserlerin yakınlarda olup olmadığını söyleyen Büyüyü tanıdı.

"Kızlar?" diye fısıldadı Susan. Yavaşça ayağa kalkmaya çalışıyordu, ama Hermione kol bacaklarının sallanıp titrediğini görebiliyordu. "Kızlar, daha önce söylediklerim için özür dilerim. Eğer deneyecek zekice ve kahramanca bir şeyiniz varsa, deneyebilirsiniz."

"Ah, evet," dedi Tracey Davis, sesi titreyerek. "Neredeyse *unutuyordum*." Slytherin kızı sesini yükseltti ve konuştu.

"Hey, hepiniz!" diye bağırdı Tracey tiz ve titrek bir . "Hey, bana da zarar vermeyi mi planlıyorsunuz?"

"Evet, aslında," dedi liderin uğultulu sesi. "Öyleyiz."

"Harry Potter'ın koruması altındayım, biliyorsun! Bana zarar vermeye çalışan herkes Kaos'un gerçek anlamını öğrenecek! Yani gitmeme izin verecek misin?" Kulağa meydan okur gibi gelmeliydi. Dehşete düşmüş gibi geldi.

Bir duraklama oldu. Cüppelerin başlıklarından bazıları birbirlerine dönüp baktılar, sonra tekrar kızlara döndüler.

"Hm..." dedi uğultulu erkek sesi. "Hm... hayır."

Tracey Davis asasını cüppesinin içine koydu.

Yavaşça, kasıtlı olarak sağ elini havaya kaldırdı ve baş ve işaret parmaklarını birbirine bastırdı.

"Devam et," dedi o ses. Tracey Davis

parmaklarını şıklattı. Uzun, korkunç

bir duraklama oldu.

Hiçbir şey olmadı.

"Evet, pekala," dedi ses -

Tracey, sesi daha da yükselip titreyerek, "*Acathla, mundatus sum*." dedi. Elini daha da yukarı uzatarak parmaklarını ikinci kez şıklattı.

O anda Hermione'nin omurgasından isimsiz bir ürperti geçti, sanki az önce zeminin altına doğru eğildiğini hissetmiş ve onu altında yatan karanlığa dökmekle tehdit ediyormuş gibi bir korku ve yönelim bozukluğu.

"O ne -" diye başladı uğultulu bir kadın sesi.

Tracey'nin yüzü solgun görünüyordu, korkudan iki büklüm olmuştu ama dudakları kıpırdadı, yüksek bir sesle *"Mabra, brahoring, mabra...*" diye bağırdı. "

Koridorun sınırları içinde soğuk bir rüzgâr esiyor gibiydi; yüzlerini okşayan ve ellerine buz gibi dokunan karanlık bir nefes.

"Benim sayımla ona ateş edin!" diye bağırdı öndeki ses. "Bir, iki, *üç!* " kükredi ve belki kırk ses, geniş koridoru Güneş'ten daha parlak bir şekilde aydınlatan devasa bir eşmerkezli ateş dizisi yarattı -

- kızların etrafında havada beliren ve bir an sonra kaybolan koyu kırmızı bir sekizgene çarpıp kaybolmadan önceki kısa an için.

Hermione gördü, gördü ama yine de hayal edemiyordu; bu kadar güçlü bir Kalkan Büyüsü, bir orduya karşı koyabilecek bir büyü hayal edemiyordu.

Tracey'nin sesi daha yüksek ve kendinden emin bir şekilde çıkıyordu ve yüzü sanki bir şeyi *tam olarak* hatırlamaya çalışıyormuş gibi çarpılmıştı.

"Shuffle, duffle, muzzle, muff.

Fista, wista, mista-cuff."

Artık orada bulunan herkes, hem kahramanlar hem de zorbalar bunu hissedebiliyordu; karanlık bir iradenin baskı yaptığı hissi, bir şey inşa edildikçe inşa edildikçe havada bir karıncalanma. Beyaz cübbelerin etrafındaki tüm mavi sisler, tüm kalkan büyüleri, onlara dokunan görünür bir büyü olmadan sönmüştü. Daha çaresiz büyüler ateşlendikçe daha fazla ışık parlaması oldu ama suya değen mum alevleri gibi havada sönüp gittiler.

Koridorun iki ucundaki siyah bariyerler artan basıncın altında duman gibi dağılmıştı, ancak buharlaşmaları çıkışların kapalı olduğunu, kanla lekelenmiş gibi görünen koyu metal çıtalarla kapatıldığını ortaya çıkardı; ve Tracey *"Lemarchand, Lament, Lemarchand*" diye bağırırken, metal çıtaların altından ve aralarından korkunç mavi bir ışık parlamaya başladı; ve altı çift kapı aynı anda çarparak kapandı, panik içindeki beyaz cüppeli zorbalar kapılara vurmaya ve ulumaya başladı.

Sonra Tracey'nin eli soluna doğru kaydı ve bağırdı " *Khornath!* " dedikten sonra eliyle altını işaret etti ve "

Slaaneth! ", onun üstünde " *Nurgolth!* " ve sonra, sağında, *"TZINTCHI!* "

Tracey durakladı, derin bir nefes aldı; Hermione sesini buldu ve haykırdı*,* "*Dur! Tracey, dur!* "

Ama Tracey'nin yüzünde garip, vahşi bir gülümseme vardı. Elini daha da yukarı kaldırdı ve parmaklarını üçüncü kez şıklattı; tekrar konuştuğunda, yüksek kız sesinin altında, sanki daha düşük bir koro onunla birlikte ilahi söylüyormuş gibi bir alt ton vardı.

"Karanlığın ötesinde karanlık, sürahi siyahından daha derin.

Zamanın akışının altında gömülü...

Karanlıktan karanlığa, sesin boşlukta yankılanıyor,

Ne ölüm tarafından biliniyor, ne de yaşam tarafından."

" *Ne yapıyorsun sen?* " diye bağırdı Parvati ve Gryffindor kızı, şimdi havada süzülmeye başlayan Slytherin'i aşağı çekmek istercesine bir elini uzattı; hem Daphne hem de Susan aynı anda Parvati'nin kolunu tuttu ve Daphne haykırdı, "Yapmayın, ayin yarıda kesilirse ne olacağını bilmiyoruz!"

" *Peki ya TAMAMLANIRSA ne olacak?* " diye bağırdı Hermione, beyninin tamamen erimesine en çok yaklaştığı anda.

Susan'ın yüzü tebeşir gibi bembeyazdı ve "Üzgünüm Deli-Göz..." diye fısıldadı.

Ve Tracey konuşmaya devam etti, vücudu gittikçe yükseliyor, siyah saçları çılgınca savruluyordu.

soğuk rüzgarlar.

"Kapıyı bilen, kapı olan, kapının anahtarı ve koruyucusu olan sizler:

Onun için yolu açmanı ve gücünü önümde göstermeni istiyorum!"

Koridor tamamen karanlığa ve sessizliğe gömüldü, böylece sadece Tracey görülebiliyor ve duyulabiliyordu, tıpkı gibi evrende ondan ve onu isimsiz bir kaynaktan aydınlatan ışıktan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Parlayan kız elini son bir kez kaldırdı ve korkunç bir ciddiyetle başparmağıyla işaret parmağını birbirine bastırdı.

Hermione karanlığın içinde Tracey'nin yüzüne baktı ve Slytherinli kızın gözlerinin şimdi Harry Potter'ınkilerin tam tonunda, yeşil olduğunu gördü.

"Harry James Potter-Evans-Verres! Harry

James Potter-Evans-Verres! HARRY JAMES

POTTER-EVANS-VERRES!"

Gök gürültüsü gibi bir ses geldi ve sonra -

Harry, Hogwarts Müdürü'nün kudretli masasının önündeki alçak sandalyede otururken oldukça rahat bir duruş sergilemeyi tercih : bir bacağını dizinin üzerine atmış, kollarını da rahatça iki yana açmıştı. Harry etrafındaki cihazlardan gelen gürültüyü duymamak için elinden geleni yapıyordu, ama hemen arkasındaki, odun öğütücüsünden geçirilirken umutsuzca öten baykuş sesine benzeyen sesi duymamak oldukça zordu.

"Harry," dedi yaşlı büyücü masanın arkasından, mavi gözleri parıldayan yarım ay gözlüklerinin altından ona bakarken, yaşlı sesi düzdü. Müdür Dumbledore gece yarısı moru bir cüppe giymişti; gerçek bir resmi siyah değil, ama büyücülük dünyasında modanın ne anlama geldiği düşünüldüğünde, ölümcül bir ciddiyete yaklaşacak kadar koyu. "Bundan sen mi... sorumluydun?"

Harry, "İşin içinde benim etkimin olduğunu inkâr edemem," dedi.

Yaşlı büyücü gözlüklerini çıkardı, öne doğru eğilip doğrudan Harry'ye baktı, mavi gözleri yeşile döndü. "Sana bir soru soracağım," dedi Müdür sakin bir sesle. "Bugün yaptığınız şeyin *uygun* olduğunu düşünüyor musunuz? "

"Onlar kabadayıydı ve o koridora doğrudan Hermione Granger'a ve diğer yedi birinci sınıf çocuğuna zarar verme niyetiyle gelmişlerdi," dedi Harry dürüstçe. "Eğer ben ahlaki yargıda bulunmak için çok genç değilsem, onlar da değil. Hayır, Müdür Bey, ölmeyi hak etmediler. Ama çırılçıplak soyulmayı ve tavana yapıştırılmayı hak ettiler."

Yaşlı büyücü gözlüklerini tekrar . Harry'nin onu ilk kez gördüğü bu anda, Başbüyücü ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. "Merlin'in kendisi de şahidimdir ki," dedi Dumbledore, "buna nasıl tepki vermem gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Benim de amaçladığım etki aşağı yukarı buydu," dedi Harry. Kendini neşeli bir melodi ıslık çalıyor gibi hissediyordu, ama ne yazık ki güvenilir bir şekilde ıslık çalmayı hiç öğrenememişti.

"*Doğrudan* kimin sorumlu olduğunu sormama gerek yok," dedi Müdür. "Hogwarts'ta sadece üç büyücü yeterince güçlü . Bunu ben kendim yapmadım. Severus bu işe karışmadığına dair bana güvence verdi. Ve üçüncüsü..." Müdür dehşet içinde başını salladı. "Sen ödünç

Savunma Profesörü Pelerinin, Harry. Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Çünkü artık basit Büyülerle tespit edilmekten kurtulduğuna göre, bunun bir Ölümcül Kutsama olduğunu kesinlikle biliyordur - tabii bedenine ilk dokunuşundan beri bilmiyorsa."

"Profesör Quirrell görünmezlik pelerinine sahip olduğumu çoktan anlamıştı," dedi Harry. "Ve onu tanıyorsam, muhtemelen bunun bir Ölümcül Cadılar Bayramı olduğunu da tahmin etmiştir. Ama *bu* durumda, Müdür Bey, Profesör Quirrell o yüz gizleyen beyaz cüppelerden birinin altındaydı."

Bir duraklama daha oldu.

"Ne kadar kurnazca," dedi Müdür. Tahtında arkasına yaslandı ve iç geçirdi. "Savunma Profesörü ile konuştum. Hem de sizden hemen önce. Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemedim. Ona bunun Hogwarts'ın koridor disiplini ihlallerini ele almak için onaylanmış politikası olmadığını ve bir Hogwarts profesörünün yaptığı şeyi yapmasını uygun bulmadığımı söyledim."

"Peki Profesör Quirrell buna ne dedi?" dedi Harry, Hogwarts'ın koridor disiplini konusundaki mevcut politikalarından hiç etkilenmemişti.

Müdürün yüzünde yılgın bir ifade vardı. "Dedi ki: *Beni kovun*."

Harry bir şekilde yüksek sesle alkışlamamayı başardı.

Müdür kaşlarını çattı. "Ama bunu *neden* yaptı, Harry?"

"Çünkü Profesör Quirrell okuldaki zorbaları sevmez ve ben de çok kibarca sordum," dedi Harry. *Sıkılmış hissediyordu ve bunun onu neşelendirebileceğini düşündüm.* "Ya öyle ya da inanılmaz derin bir komplonun parçası."

Müdür masanın arkasından kalktı, Seçmen Şapka ve kırmızı terliklerin bulunduğu şapka sehpasının önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Harry, tüm bunların biraz fazla olduğunu hissetmiyor musun..."

"Harika mı?" diye sordu Harry.

" *Tamamen ve tamamen kontrolden çıktı* demek daha doğru olur," dedi Dumbledore. "Bu okulun tarihinde işlerin bu kadar, bu kadar... bu hale geldiği bir zaman olduğundan emin değilim. Bunun için bir kelimem yok, Harry, çünkü işler daha önce hiç böyle olmamıştı ve bu yüzden kimse bunun için bir kelime icat etme ihtiyacı duymamıştı."

Harry konuşamayacak kadar huysuzlanmasaydı, ne kadar derin bir iltifat hissettiğini ifade edecek sözcükler bulmaya çalışırdı.

Müdür ona giderek artan bir ciddiyetle bakıyordu. "Harry, bu olayları neden endişe verici bulduğumu anlıyor musun?"

"Dürüstçe mi?" dedi Harry. "Hayır, pek sayılmaz. Yani, Profesör McGonagall Hogwarts okul deneyiminin sıkıcı monotonluğunu kıracak her şeye elbette karşı çıkacaktır.
Ama o zaman Profesör McGonagall bir tavuğu ateşe vermezdi."

Dumbledore'un kırışmış yüzündeki kaş çatma çizgileri derinleşti. "Beni rahatsız eden bu değil, Harry," dedi Müdür sessizce. "Bu salonlarda tam bir savaş yapıldı!"

"Müdürüm," dedi Harry, sesini özenle saygılı tutmaya çalışarak, "Profesör Quirrell ve ben o savaşın olmasını istemedik. Bunu zorbalar yaptı. *Biz* sadece Aydınlık tarafın kazanmasına karar verdik. Ahlakın sınırlarının belirsiz olduğu zamanlar olduğunu biliyorum, ama bu durumda

Kötü adamlarla kahramanları ayıran çizgi yirmi metre uzunluğundaydı ve beyaz ateşle çizilmişti. Müdahalemiz *tuhaf* olabilir ama kesinlikle *yanlış* değildi -"

Dumbledore masasına geri dönmüş, yastıklı tahtına sert bir gümbürtüyle oturmuş ve şimdi iki eliyle yüzünü kapatıyordu.

"Burada bir şey mi kaçırıyorum?" dedi Harry. "Gizlice bizim tarafımızda olacağınızı sanıyordum, Müdür Bey. Bu Gryffindor'un yapacağı bir şeydi. Weasley ikizleri onaylardı, *Fawkes* onaylardı -" Harry altın tüneğe baktı, ama boştu; ya Anka kuşunun yapacak daha önemli işleri vardı ya da Müdür onu bugünkü toplantıya davet etmemişti.

"İşte," dedi Müdür yaşlı, yorgun ve biraz da boğuk bir sesle, "sorun tam da bu, Harry. Cesur genç kahramanların okulların başına getirilmemesinin bir nedeni var."

"," dedi Harry. Sesindeki şüpheciliği tam olarak engelleyemiyordu. "Bu sefer neyi kaçırıyorum?"

Yaşlı büyücü başını kaldırdı, yüzü şimdi daha ciddi ve sakindi. "Dinle Harry," dedi Dumbledore, "beni iyi dinle; çünkü gücü elinde tutan herkes zamanla bunu öğrenmelidir. Bu dünyada bazı şeyler gerçekten de çok basittir. Bir taşı kaldırıp tekrar bırakırsan, yeryüzü onun için daha ağır olmaz, yıldızlar yollarından sapmaz. Bunu söylüyorum ki, Harry, sana bazı şeylerin basit olduğu kadar, bazılarının da karmaşık söylerken bilge numarası yapmadığımı bilesin. Dünya üzerinde izler bırakan daha büyük büyücülükler vardır ve onları kullananlar üzerinde basit bir Büyünün *bırakamayacağı* izler bırakırlar. Bu büyüler tereddüt gerektirir, sonuçlarını düşünmeyi gerektirir, bir an için

işaretlerinin anlamını tartmak. Yine de benim bildiğim en karmaşık büyüler en basit ruhtan daha basittir. *İnsanlar*, Harry, insanlar her zaman yaptıklarıyla ve onlara yapılanlarla işaretlenirler. O halde, 'İşte kahramanla kötü adam arasındaki çizgi!' demenin, yaptığının doğru olduğunu söylemek için yeterli olmadığını anlıyor musun?"

"Müdür Bey," dedi Harry sakin bir sesle, "bu rastgele verdiğim bir karar değil. Hayır, bunun buradaki zorbaların her biri üzerinde tam olarak nasıl bir etki yaratacağını bilmiyorum. Ama harekete geçmeden önce her zaman mükemmel bilgiyi bekleseydim, asla bir şey yapamazdım. Örneğin Peregrine Derrick'in gelecekteki psikolojik gelişimi söz konusu olduğunda, sekiz birinci sınıf kızını dövmek muhtemelen onun için iyi olmazdı. Ve onları sessizce ve çabucak durdurmak yeterli değildi, çünkü daha sonra tekrar deneyeceklerdi; korkmaya değer koruyucu bir güç olduğunu görmeleri gerekiyordu." Harry'nin sesi aynı seviyede kaldı. "Ama tabii ki, ben iyi bir adam *olduğum* için, onları kalıcı olarak yaralamak ya da acı çekmelerine neden olmak istemedim; yine de cezanın, bunu tekrar denemeyi düşünen herkesin aklını çelmeye yetecek kadar ağır olması gerekiyordu. Dolayısıyla, beklenen sonuçları sınırlı rasyonel zekamla elimden geldiğince tarttıktan sonra, zorbaları çırılçıplak soyup tavana yapıştırmanın en akıllıca yol olacağını düşündüm."

Genç kahraman doğrudan yaşlı büyücünün bakışlarına baktı, gözünü kırpmayan yeşil gözleri gözlüklerin arkasındaki maviye kilitlenmişti.

Ve orada olmadığım ve kişisel olarak bir şey yapmadığım için, Hogwarts okul kuralları uyarınca beni cezalandırmanın yasal bir yolu yok; harekete geçen tek kişi Profesör Quirrell'di ve o da yanmaz. Ve sırf bana ulaşmak için kuralları çiğnemek, Lord Voldemort'la savaşması için yetiştirdiğiniz kahramana yapılacak akıllıca bir şey olmazdı... Bu sefer Harry gerçekten *de*

Profesör Quirrell'a bu öneriyi yapmadan önce tüm sonuçlarını önceden düşünmüştü; ve Savunma Profesörü ilk kez ona aptal dememiş, sadece yavaşça gülümsemiş ve sonra gülmeye başlamıştı.

"Niyetini anlıyorum, Harry," dedi yaşlı büyücü. "Hogwarts'ın kabadayılarına bir ders verdiğini düşünüyorsun. Ama Peregrine Derrick bu dersi alabilseydi, Peregrine Derrick olmazdı. Yaptıklarınız onu daha da kışkırtacak - bu adil değil, doğru değil, ama bu." Yaşlı büyücü sanki kısa bir süre acı çekmiş gibi gözlerini kapadı ve sonra tekrar açtı. "Harry, bir kahramanın öğrenmesi gereken en acı gerçek, haklı olanın her savaşı kazanamayacağı, kazanmaması gerektiği, kazanmaması gerektiğidir. Bütün bunlar Bayan Granger'ın üç yaşlı düşmanla savaşıp kazanmasıyla başladı. Eğer bununla yetinmiş olsaydı, yaptıklarının yankıları zamanla yok olurdu. Ama bunun yerine sınıf arkadaşlarıyla bir araya geldi ve asasını Peregrine Derrick'e ve onun türüne açık bir meydan okuma olarak kaldırdı; ve onun türü de cevap olarak kendi asalarını kaldırmaktan başka bir şey yapamadı. Böylece Jaime Astorga onu avlamaya gitti ve doğal olarak onu yenecekti; üzücü bir gün olacaktı ama orada bitecekti. Sekiz birinci sınıf cadı bir araya gelse böyle bir düşmanı yenmeye yetmez. Ama sen bunu kabul edemezdin, Harry, Miss Granger'ın kendi derslerini öğrenmesine izin veremezdin; bu yüzden Savunma Profesörünü onları görünmez bir şekilde izlemesi ve Daphne Greengrass ona saldırdığında Astorga'nın kalkanlarını delmesi için gönderdin -"

Ne? diye düşündü Harry.

Yaşlı büyücü konuşmaya devam etti. "Sen her müdahale ettiğinde, Harry, işler da kızıştı. Kısa süre sonra Bayan Granger, yanında iki güçlü müttefikiyle, bir Ölüm Yiyen'in oğlu olan Robert Jugson'ın kendisiyle karşı karşıya geldi. Bu onun için gerçekten de acı verici olurdu, eğer Miss

Granger bu savaşı kaybetmişti. Ve yine senin iradenle ve Quirinus'un eliyle, bu kez daha açık bir şekilde göstererek kazandı."

Harry hâlâ Savunma Profesörü'nün görünmez bir şekilde S.P.H.E.W.'i izlediği ve kadın kahramanları zarardan koruduğu fikriyle mücadele ediyordu.

"Ve işte," diye bitirdi yaşlı büyücü, "bugüne böyle geldik Harry, sekiz birinci sınıf cadısına saldıran kırk dört öğrenciye. Bu salonlarda tam bir savaş! Niyetinin bu olmadığını biliyorum, ama sorumluluğu bir ölçüde kabul etmelisin. Sen bu okula gelmeden önce, Hogwarts'ta geçirdiğim on yıllar boyunca böyle şeyler olmadı; ne öğrenciyken ne de Profesörken."

"Çok teşekkür ederim," dedi Harry sakin sakin. "Gerçi bence Profesör Quirrell benden daha çok övgüyü hak ediyor."

Mavi gözler irileşti. "Harry..."

"O zorbalar bu yıldan çok önce de kurbanlara saldırıyorlardı," dedi Harry. Tüm çabalarına rağmen sesi yükselmeye başlamıştı. "Ama kimse öğrencilere *karşılık vermeye hakları olduğunu* öğretmemiş gibi görünüyor. İki taraflı bir kavgayı *görmezden* gelmenin, çaresiz kurbanların büyülenmesinden ya da neredeyse pencereden aşağı itilmesinden çok daha zor olduğunu biliyorum, ama *daha da kötü* değil, değil mi? Keşke Godric Gryffindor'un yazılarını daha çok okusaydım da ondan alıntı yapabilseydim, orada bununla ilgili bir şeyler olmalı. Açık savaş, sessizlik içinde acı çeken kurbanlardan daha *gürültülü* olabilir, hiçbir şey olmuyormuş davranmak daha zor olabilir, ama nihai sonuç daha iyidir -"

"Hayır, değil," dedi Dumbledore. "Değil, Harry. *Her zaman* karanlıkla savaşmak, kötülüğün meydan okumadan geçmesine *asla* izin vermemek - bu kahramanlık değil, basit bir gururdur. Godric Gryffindor bile hayatı boyunca bir savaştan diğerine koşmuş olmasına rağmen her savaşın savaşmaya değer olduğunu düşünmüyordu." Yaşlı büyücünün

sesi daha da kısıldı. "Doğrusu Harry, söylediğin sözler şeytani değil. Hayır, değiller, ama yine de beni korkutuyorlar. Sen bir gün büyücülük üzerinde, büyücü dostların üzerinde büyük bir güce sahip olabilecek birisin. Ve eğer o gün geldiğinde, hâlâ kötülüğün asla meydan okunmadan geçmemesi gerektiğini düşünüyorsan -" Şimdi Müdür'ün sesine gerçek bir endişe notası girmişti. "Dünya, Hogwarts'ın yükseldiği çağdan bu yana daha kırılgan hale geldi; korkarım başka bir Godric Gryffindor'öfkesini kaldıramaz. Ve o gazabını senden daha yavaş gösteriyordu." Yaşlı büyücü başını salladı. "Savaşmaya çok hazırsın, Harry. Kavga etmeye çok hazırsın ve Hogwarts da senin etrafında daha vahşi bir yer haline geliyor."

Harry sözlerini tarttıktan sonra, "Şey," dedi dikkatle. "Bunu söylememin bir yararı olur mu bilmiyorum, ama sanırım benim neyle ilgili olduğum konusunda yanlış bir izlenime kapılıyorsun. Ben de gerçek dövüşü sevmem. Korkutucu ve şiddet içeriyor ve birileri yaralanabilir. Ama bugün kavga *etmedim* Müdür Bey."

Müdür kaşlarını çattı. "Yerinize Savunma Profesörünü göndermişsiniz -"

Harry sakince, "Profesör Quirrell de hiç dövüşmedi," dedi. "Orada onunla dövüşecek kadar güçlü kimse yoktu. Bugün olan şey dövüşmek değil, kazanmaktı."

Yaşlı büyücü konuşana kadar bir süre geçti. "Bu ," dedi Müdür, "ama tüm bu çatışmalar sona ermeli. Havadaki gerginliği duyabiliyorum ve bu çatışmaların her birinde gerginlik daha da artıyor. Tüm bunlar bir an önce ve kesin olarak sona ermeli; siz de bu sona engel olmamalısınız."

Yaşlı büyücü ofisinin büyük meşe kapısını işaret etti ve Harry kapıdan çıktı.

Harry kendisine yol açmış olan devasa gri çörtenlerin arasından çıkınca, Quirinus Quirrell'in hâlâ koridor duvarının taşına yaslanmış, gevşek ağzından Profesörlük cüppesinin üzerine kalın bir tükürük damlası akarken, Harry Müdür'ün odasına ilk girdiğinde durduğu pozisyonda olduğunu görünce biraz şaşırdı.

Harry bekledi, ama yere yığılmış adam ayağa kalkmadı; ve uzun, garip saniyelerden sonra Harry tekrar koridorda yürümeye başladı.

"Mr Potter?" diye yumuşak bir ses geldi, Harry iki köşeyi döndükten sonra; koridorda doğal olmayan bir şekilde taşınan sessiz bir ses.

Harry döndüğünde Profesör Quirrell'ı hâlâ duvara yaslanmış buldu, ama solgun gözleri şimdi keskin bir zekâyla onu izliyordu.

Seni yorduğum için üzgünüm -

Harry'nin söyleyemediği bir şeydi bu. Profesör Quirrell'ın harcadığı eforla 'dinlenmek' için harcamak zorunda kaldığı zaman arasındaki ilişkiyi fark etmişti. Ama Harry bu çaba çok acı verici ya da zararlıysa, Profesör Quirrell'ın hayır diyeceğini düşünmüştü. Şimdi Harry bu muhakemenin gerçekten doğru olup olmadığını ve eğer değilse, nasıl özür dileyeceğini merak ediyordu...

Savunma Profesörü sessiz bir sesle konuştu, bedeninin geri kalanı kıpırdamıyordu. "Müdürle görüşmeniz nasıl geçti Bay Potter?"

"Emin değilim," dedi Harry. "Tahmin ettiğim gibi değil. Light'ın benim akıllıca bulduğumdan çok daha sık kaybetmesi gerektiğine inanıyor gibi görünüyor. Ayrıca Işık'ın ne olduğunu anladığından da emin değilim.

savaşmaya çalışmak ile kazanmaya çalışmak arasındaki fark. Bu aslında pek çok şeyi açıklıyor..." Harry Büyücülük Savaşı hakkında fazla bir şey okumamıştı, ama iyi adamların muhtemelen en kötü Ölüm Yiyenlerin çoğunun kim olduğuna dair oldukça doğru bir resim elde ettiklerini ve beş dakika içinde hepsine el bombası yollamadıklarını bilecek kadar okumuştu.

Solgun dudaklardan yumuşak, yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Dumbledore kazanmanın zevkini anlamıyor, tıpkı oyunun zevkini anlamadığı gibi. Söyleyin bana, Bay Potter. Bu küçük planı benim sıkıntımı hafifletmek amacıyla mı önerdiniz?"

"Bu benim pek çok nedenim arasındaydı," dedi Harry, çünkü içgüdüleri ona öylece *evet* diyemeyeceğini söylüyordu.

"Biliyor musun," dedi Savunma Profesörü yumuşak, düşünceli bir ses tonuyla, "karanlık ruh halimi yumuşatmaya çalışanlar, günümü aydınlatmama katkıda bulunanlar oldu, ama bunu kasten yapmayı başaran ilk kişi sensin?" Savunma Profesörü, kaslarının yanı sıra büyü de içermiş olabilecek tuhaf bir hareketle duvardan doğrulur gibi oldu ve Harry'ye dönüp bakmadan uzaklaşmaya başladı. Sadece tek bir parmağıyla yaptığı küçük bir hareket Harry'nin onu takip etmesi gerektiğini gösteriyordu.

Kısa bir mesafe yürüdükten sonra Profesör Quirrell, "Özellikle Bayan Davis için bestelediğiniz ilahiyi çok beğendim," dedi. "Yine de ezberlemesi için ona vermeden önce bana danışmanız daha akıllıca olabilirdi." Bir eli Savunma Profesörü'nün cüppesinin içine uzandı ve bir asa çıkararak havada küçük bir hareket yaptı, ardından Hogwarts kalesinin tüm uzak sesleri sustu. "Bana dürüstçe söyleyin Bay Potter, Karanlık ayinler teorisine bir şekilde aşina oldunuz mu? Yani

onları atma niyetini itiraf etmekle aynı şey değildir; pek çok büyücü bu ilkeleri bilir."

"Hayır..." Harry yavaşça söyledi. Bir süre önce Hogwarts kütüphanesinin Kısıtlı Bölüm'üne gizlice girmeye çalışmamaya karar vermişti, tıpkı bir yıl önce sıradan ev malzemelerinden nasıl patlayıcı yapılacağına bakmamaya karar verdiği gibi. Harry en azından insanların düşündüğünden daha mantıklı olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

"Ah?" dedi Profesör Quirrell. Adam şimdi daha normal yürüyordu ve dudakları tuhaf bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "O belki de bu alanda doğal bir yeteneğiniz vardır."

"Evet, şey," dedi Harry bıkkınlıkla. "Sanırım Dr. Seuss'un da Karanlık ritüeller konusunda doğal bir yeteneği var, çünkü *shuffle, duffle, muzzle, muff ile* ilgili kısım *Bartholomew ve Oobleck adlı* bir çocuk kitabından geliyor -"

"Hayır, o kısmı değil," dedi Profesör Quirrell. Sesi biraz daha güçlendi, normal ders verme tonuna büründü. "Sıradan bir Büyü, Bay Potter, yalnızca belirli sözcükleri söyleyerek, asanın hassas hareketlerini yaparak ve kendi gücünüzün bir kısmını harcayarak yapılabilir. Büyü etkili olduğu kadar etkiliyse, güçlü büyüler bile bu şekilde çağrılabilir. Ancak en büyük , konuşmak tek başına onlara bir yapı kazandırmaya yetmez. Belirli eylemler gerçekleştirmeniz, önemli seçimler yapmanız gerekir. Kendi gücünüzü geçici olarak harcamanız da onları harekete geçirmek için yeterli değildir; bir ritüel kalıcı fedakârlık gerektirir. Sıradan Büyülerle karşılaştırıldığında böylesine büyük bir büyünün gücü, geceyle karşılaştırıldığında gündüz gibi olabilir. Ancak birçok ritüel - aslında çoğu - alınganlık uyandırabilecek en az bir kurban talep eder. Ve böylece ritüel büyüsünün tüm alanı, en uzak ve en büyük büyüleri içerir.

büyücülüğün en ilginç alanları, yaygın olarak Karanlık olarak kabul edilir. Elbette gelenekler tarafından belirlenmiş birkaç istisna dışında." Profesör Quirrell'in sesi alaycı bir ton aldı. "Bozulmaz Yemin bazı zengin Haneler için tamamen yasaklanamayacak kadar faydalıdır - bir insanın iradesini tüm günleri boyunca bağlamak gerçekten de korkunç ve dehşet verici bir eylem olsa da, büyücülerin kaçındığı pek çok daha küçük ritüelden daha korkutucudur. Alaycı biri, hangi ritüellerin yasaklandığının bir ahlak meselesi değil, alışkanlık meselesi olduğu sonucuna varabilir. Ama konudan sapıyorum..." Profesör Quirrell kısa bir öksürük sesi çıkardı, boğazını temizledi. "Bozulmaz Yemin üç katılımcı ve üç kurban gerektirir. Bozulmaz Yemin'i alan kişi, Yemin Eden'e güvenebilecek biri olmalı ama bunun yerine ondan Yemin'i talep etmeyi seçiyor ve bu güven olasılığını feda ediyor.
Yemini eden kişi, Yeminin kendisinden talep ettiği şeyi yapmayı seçebilecek biri olmalıdır ve bu seçim kapasitesini feda eder. Ve üçüncü büyücü, yani bağlayıcı, Yemini sonsuza dek sürdürebilmek için kendi büyüsünün küçük bir kısmını kalıcı olarak feda eder."

"Ah," dedi Harry. "Bu büyünün neden her yerde, iki insan birbirine güvenmekte zorlandığında kullanılmadığını *merak ediyordum*... gerçi... ölüm döşeğindeki büyücüler neden Bozulmaz Yeminler bağlamak için para almıyor ve bunu çocuklarına miras bırakmak için kullanmıyor -"

"Çünkü aptallar," dedi Profesör Quirrell. "İnsanlarda bu kadar akıl olsa yapılabilecek yüzlerce yararlı ayin var; nefes almadan yirmi tane sayabilirim. Ama ne olursa olsun, Bay Potter, bu tür ritüellerle ilgili olan şey - siz onları Karanlık olarak adlandırmayı seçseniz de seçmeseniz de - yapıldıklarında etkileyici görünmek için değil, sihirli bir şekilde etkili olmak için şekillendirilmiş olmalarıdır. Sanırım daha güçlü ritüellerin daha korkunç kurbanlar gerektirmesi yönünde belli bir eğilim var. Öyle olsa bile

Bildiğim en korkunç ayin, sadece bir adamı asan bir ip ve bir kadını öldüren bir kılıç istiyor; ve bu, Ölüm'ün kendisini çağırmayı vaat eden bir ayin için
- Gerçi bununla gerçekten neyin kastedildiğini bilmiyorum ve keşfetmeyi de umursamıyorum, çünkü Ölüm'ü kovan karşı büyünün de kaybolduğu söyleniyordu. Karşılaştığım en korkunç ilahi, Bayan Davis için bestelediğiniz ilahinin yüzde biri kadar bile korkutucu gelmiyor. Zorbalar arasında Karanlık ritüellere biraz aşina olanlar - ki eminim bazıları vardı - kelimelerin tarif edemeyeceği kadar dehşete olmalılar. Eğer bu kadar etkileyici görünen gerçek bir ayin olsaydı, Bay Potter, dünyayı eritirdi."

"Um," dedi Harry.

Profesör Quirrell'in dudakları daha da büküldü. "Ah, ama asıl eğlenceli olan şey şuydu. Görüyorsunuz ya, Bay Potter, her ayinin ilahisinde kurban edilecek ve kazanılacak şeylerin adı geçer. Bayan Davis'e verdiğiniz ilahi, ilk olarak, karanlığın ötesinde, zamanın akışının altında gömülü, bilen ve kapı olan bir karanlıktan söz ediyordu. İkinci olarak da, Bay Potter, kendi varlığınızın tezahüründen bahsediliyordu. Ve her zaman, ritüelin her bir unsurunda, *önce* kurban edilen şeyin adı verilir, ve *sonra* onun kullanılması emredilir."

"Anlıyorum," dedi Harry, Hogwarts koridorlarında Profesör Quirrell'ın peşinden Savunma Profesörü'nün ofisine doğru yürürken. "Yani benim ilahim, yazdığım şekliyle, Dış Tanrı Yog-Sothoth'un -"

Profesör Quirrell, "Varlığınızı kısa süreliğine gösteren bir ayinde kalıcı olarak kurban edildi," dedi. "Sanırım yarın birilerinin bu ayini gerçekleştirip gerçekleştirmediğini öğreneceğiz.

Gazeteleri okuduğumuzda ve dünyanın tüm büyülü uluslarının sizin gerçekliğimize girmenizi engellemek için umutsuz bir çaba içinde bir araya gelip gelmediğini gördüğümüzde bunu ciddiye alıyoruz."

Savunma Profesörü garip gırtlak sesleriyle kıkırdamaya başladığında yürümeye devam ettiler.

Bundan sonra ikisi Savunma Profesörünün ofisine gelene kadar konuşmadılar ve sonra adam elini kapıya koyarak durdu.

"Bu çok tuhaf bir şey," dedi Savunma Profesörü, sesi yine yumuşaktı, neredeyse duyulmuyordu. Adam Harry'ye bakmıyordu ve Harry onun sadece sırtını görebiliyordu. "Çok tuhaf bir şey... Bir zamanlar, Hogwarts'ın zorbaları üzerinde bugün bizim yaptığımız gibi çalışmak için asa elimden bir parmağımı feda ederdim. Şimdi senden korktukları gibi benden korkmalarını sağlamak, tüm öğrencilerin hürmetine ve birçoğunun hayranlığına sahip olmak, bunun için parmağımı verirdim. O zaman istediğim her şeye şimdi sahipsiniz. İnsan doğası hakkında bildiğim her şey sizden nefret etmem gerektiğini söylüyor. Ama yine de etmiyorum. Bu çok garip bir şey."

Dokunaklı bir an , ama bunun yerine Harry omurgasında bir soğukluk hissetti, sanki denizdeki küçük bir balıktı ve büyük beyaz bir köpekbalığı onu şöyle bir süzmüş ve gözle görülür bir tereddütten sonra onu yememeye karar vermişti.

Adam Savunma Profesörünün ofisinin kapısını açtı ve içeri girip gitti.

Sonrası:

Slytherin arkadaşları Daphne'ye sanki... sanki ona nasıl bakacakları hakkında en ufak bir fikirleri yokmuş gibi bakıyorlardı.

Gryffindor'lar ona nasıl bakacakları konusunda en ufak bir fikirleri yokmuş gibi bakıyorlardı.

Daphne Greengrass hiç korkmadan, Asil ve En Kadim Ev'in buyurgan asaletine bürünmüş bir şekilde İksir sınıfına girdi. İçten içe o da muhtemelen herkes gibi hissediyordu.

Ne? Ne? olayının üzerinden iki saat ve Daphne'nin beyni hâlâ çalışıyordu: *Ne? Ne? Ne? Ne? Ne?*

Hepsi Profesör Snape'in gelmesini beklerken sınıf sessizdi. Lavender ve Parvati diğer Gryffindor'lardan bir kümenin yanında oturmuş, sessiz bakışlarla çevrelenmişlerdi. İkisi de ders başlamadan önce birbirlerinin ödevlerine bakıyordu ve başka kimse onlara yardım etmiyor ya da onlarla konuşmuyordu. Daphne'nin hiçbir şeyden etkilenmeyeceğine yemin edebileceği Lavender bile durgun görünüyordu.

Daphne masasına oturdu, çantasından *Sihirli Dama ve İksirler'i* çıkardı ve normal davranmak için elinden geleni yaparak kendi ödevini incelemeye başladı. İnsanlar ona bakıyor ve hiçbir şey söylemiyorlardı -

Bütün sınıfta bir nefes alma sesi duyuldu. Kızlar ve erkekler irkilerek geri çekildiler, rüzgârın dokunduğu buğday sapları gibi kapıdan uzağa eğildiler.

Kapıda, Hogwarts üniformasının üzerine örtülmüş siyah, yırtık pırtık bir pelerine sarınmış olan Tracey Davis duruyordu.

Tracey yavaşça sınıfa girdi, her adımda hafifçe sallanıyordu, sanki *sürüklenmeye* çalışıyormuş gibi görünüyordu. Oturdu

Daphne'ninkinin hemen yanında bulunan alışkın olduğu masasına oturdu.

Tracey'nin başı yavaşça dönerek Daphne'ye baktı.

"Gördün mü?" dedi Slytherin'li kız alçak, sepulchral bir ses tonuyla. "Sana onu önce yakalayacağımı söylemiştim."

"Ne?" diye ağzından kaçırdı Daphne ve o anda hiçbir şey söylememiş olmayı diledi.

"Harry Potter'ı Granger'dan önce yakaladım." Tracey'nin sesi hâlâ kısıktı ama gözleri zaferle parlıyordu. "Gördün mü Daphne, General Potter'ın bir kızda istediği şey güzel bir yüz ya da güzel bir elbise değil. Korkunç güçlerini yönlendirmeye istekli bir kız istiyor, istediği bu. Artık ben onunum - o da benim!"

Bu anons tüm sınıfta donmuş sessizlik yarattı.

"Affedersiniz, Bayan Davis," dedi Draco Malfoy'un kültürlü sesi, İksir parşömenlerini karıştırırken ilgisiz görünüyordu. En Kadim Ev'in diğer veliahtı, herkes ona bakmak için dönerken bile masasından başını kaldırıp bakmadı bile. "Bunu sana gerçekten Harry Potter mı *söyledi*? Bu kelimeleri kullanarak mı?"

"Şey, hayır..." dedi Tracey ve sonra gözleri öfkeyle parladı. "Ama ruhumu ve her şeyimi ona feda ettiğime göre beni kabul etse *iyi olur*!"

" *Ruhunu Harry Potter'a mı feda ettin?* " diye haykırdı Millicent. Ron Weasley mürekkep hokkasını düşürürken odanın diğer tarafından bir takırtı duyuldu.

"Şey, öyle olduğuna eminim," dedi Tracey, toparlanmadan önce kısa bir süre kararsız gibiydi. "Yani, aynada kendime baktım ve şimdi daha solgun görünüyorum ve her zaman etrafımı saran karanlığı hissedebiliyorum ve onun korkunç güçleri ve her şey için bir kanaldım... Daphne, gözlerimin yeşile döndüğünü de gördün, değil mi? Kendim görmedim ama sonradan öyle duydum."

Sadece Ron Weasley'nin masasını toplamaya çalışırken çıkardığı seslerle bozulan bir duraklama oldu.

"Daphne?" dedi Tracey.

"Buna inanmıyorum," dedi öfkeli bir ses. "sonraki Karanlık Lord'un *seni* gelini olarak almasına imkân yok!"

Kafalar yavaşça ve büyük bir inançsızlıkla Pansy Parkinson'a bakmaya başladı.

"Sus, sen," dedi Tracey, "yoksa ben..." Slytherin kızı durakladı. Sonra Tracey'nin sesi daha da alçaldı ve "Sus yoksa ruhunu yerim," dedi.

"Bunu yapamazsın," dedi Pansy, kendisinin en tepede olduğu mükemmel bir gagalama düzeni kurmuş ve bu inancını sadece kanıtlara dayanarak güncellemeyecek olan bir tavuğun kendinden emin ses tonuyla.

Yavaşça, sanki süzülmeye çalışıyormuş gibi, Tracey masasından kalktı. Daha fazla soluk sesi duyuldu. Daphne sandalyesinde taş kesilmiş gibi hissediyordu.

"Tracey?" dedi Lavender kısık bir sesle. "Lütfen bütün bunları tekrar yapma. Lütfen?"

Tracey masasına doğru sallanırken Pansy'nin gergin olduğu her halinden belliydi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Pansy kızgın görünmeyi pek başaramayarak konuştu.

"Sana söylemiştim," dedi Tracey tehditkâr bir sesle. "Ruhunu yiyip bitireceğim."

Tracey masasında donakalmış bir halde oturan Pansy'nin üzerine eğildi ve dudakları neredeyse birbirine değecek şekilde yüksek sesle bir nefes alma sesi çıkardı.

"İşte!" dedi Tracey doğrulurken. "Ruhunu yedim." "Hayır

yemedin!" dedi Pansy.

"Ben de!" dedi Tracey.

Çok hafif bir duraklama oldu -

"Merlin, o *yaptı!* " diye bağırdı Theodore Nott. "Şimdi solgun görünüyorsun ve gözlerin bomboş!"

" *Ne?*" diye bağırdı Pansy, beti benzi atmıştı. Kız masasından fırladı ve çılgınca kitap çantasını karıştırmaya başladı. Pansy bir ayna çıkarıp kendine baktıktan sonra daha da solgunlaştı.

Daphne tüm aristokrat duruşunu bir kenara bıraktı ve diğer tüm önemli ailelerle aynı okula gitmenin Kaos Lejyonu'yla aynı okula gitmeye gerçekten değip değmeyeceğini düşünürken başını sıkıcı bir gümbürtüyle masaya bıraktı.

Seamus Finnigan, "Ooh, şimdi başın belada, Pansy," dedi. "Bir Ruh Emici seni öptüğünde tam olarak ne olur bilmiyorum ama Tracey Davis seni öperse bu muhtemelen daha da kötü olur."

"Ruhu olmayan insanlar hakkında bir şeyler duymuştum," dedi Dekan Thomas kasvetle. "Tamamen siyah giyinmek zorundalar, berbat şiirler yazıyorlar ve hiçbir şey onları mutlu etmiyor. Hepsi *endişeli*."

"Kızgın olmak istemiyorum!" diye bağırdı Pansy.

"Çok kötü," dedi Dekan Thomas. "Artık ruhun gittiğine göre öyle olmalısın."

Pansy döndü ve Draco Malfoy'un masasına doğru yalvaran bir el uzattı. "Draco!" dedi yalvarırcasına. "Mr. Malfoy! Lütfen Tracey'nin ruhumu bana geri vermesini

sağla!" "Yapamam," dedi Tracey. "Onu ben *yedim*."

"Kusmasını sağla!" diye bağırdı Pansy.

Malfoy'un varisi öne doğru eğilmiş, başını iki elinin arasına almış, böylece kimse yüzünü görememişti. "Hayatım neden böyle?" dedi Draco Malfoy.

Tracey memnuniyetle gülümseyerek sırasına dönerken, Pansy sınıfın ortasında durmuş, ellerini ovuşturuyor ve gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Sessiz ol. Sessiz ol."

Profesör Snape kapıdan içeri girerken yumuşak, ölümcül sesi tüm sınıfı dolduruyor gibiydi. Yüzü Daphnenin daha önce hiç görmediği kadar öfkeliydi ve Daphne'nin omurgasına gerçek bir korku saldı. Telaşla ödevine baktı.

"Otur, Parkinson," diye tısladı İksir Ustası, "ve sen, Davis, çıkar şu gülünç pelerini -"

" *Profesör Snaaaaaape!* " diye feryat etti Pansy Parkinson gözyaşları içinde. "
Tracey sooouuul'umu yedi! "

Kendini Gerçekleştirme Final, Sorumluluk

Hogwarts'ın ortasında dolambaçlı, kıvrımlı bir sokaktı, başıboş bir saç tutamı gibi dolanıyordu; bazen kendini kesiyor gibiydi, ama görünürdeki kestirme yolların cazibesine kapılırsanız asla sonuna ulaşamazdınız.

Karmaşanın sonunda, altı öğrenci kaba taşlara yaslanmış, gri duvarlara karşı siyah ve yeşille süslenmiş gözlerini birinden diğerine dikmişlerdi. Penceresiz aplikte yanan meşaleler karanlığı dağıtmak için ışık, Slytherin zindanlarının soğuğunu dağıtmak için de ısı saçıyordu.

"Kesinlikle *eminim,*" diye tersledi Reese Belka, "kesinlikle *eminim,* bu gerçek bir ayin değildi. Küçük ilk cadılar tür büyü yapamazlar ve bile, mühürlenmiş bir dehşeti *kurban* eden bir Karanlık ayini kim duymuş ki*?* "

"Sen -" dedi Lucian Bole. "Yani - o kız parmaklarını şıklattıktan sonra -"

Belka'nın bakışları onu eritmiş olmalıydı. "Hayır," diye tükürdü, "*.* "

"Yani çıplak değildi," diye söylendi Marcus Flint, geniş omuzları pütürlü taş yüzeye yaslanıp rahatlamıştı. "Çikolata kremasıyla kaplıydı, evet, ama çıplak değildi."

"Potter bugün Hanelerimize büyük bir hakarette bulundu," dedi Jaime Astorga'nın acımasız sesi.

"Evet, açık sözlü olduğum için özür dilerim," dedi Randolph Lee sakin bir sesle. Yedinci sınıf düellocusu, sakallarının uzamasına izin verdiği çenesini ovuşturdu. "Ama biri seni tavana yapıştırdığında, bu bir mesajdır Astorga. Şöyle bir mesaj: Ben sana istediğim her şeyi yapabilecek kadar güçlü bir Karanlık Büyücüyüm ve Evinin gücenmemesi de umurumda değil."

Robert Jugson III bunun üzerine yumuşak, alçak bir kahkaha attı, birkaç kişinin diken diken eden bir kıkırdama. "Yanlış tarafı seçip seçmediğinizi merak ediyorsunuz, değil mi? Yaşlı Karanlık Lord'un emriyle gönderilen bu tür *mesajlarla* ilgili hikâyeler duymuştum..."

"Henüz Potter'ın önünde diz çökmeye hazır değilim," dedi Astorga, Jugson'ın gözlerinin içine sertçe bakarak.

"Ben de değilim," dedi Belka.

Jugson'ın elinde asası vardı ve asayı parmaklarının arasında boş boş ileri geri çeviriyor, bir yukarı bir aşağı doğrultuyordu. "Gryffindor musun yoksa Slytherin mi?" dedi Jugson. "Herkesin bir fiyatı vardır. Herkes akıllıdır."

Bu açıklama bir anlık sessizliğe neden oldu. "Malfoy'un

burada olması gerekmiyor mu?" Bole tereddütle sordu.

Flint parmaklarını küçümser bir hareketle salladı. "Malfoy her ne planlıyorsa, masumiyet havasına bürünmek istiyor. Bizimle aynı anda kaybolmuş görünemez."

"Ama bunu zaten herkes *biliyor*," dedi Bole. "Diğer Evlerde bile."

"Evet, çok beceriksizce," dedi Belka. Kadın homurdandı. "Malfoy ya da değil, o sadece küçük bir ilk ve ona burada ihtiyacımız yok."

Jugson usulca, "Babama haber vereceğim," dedi, "*o da* Lord Malfoy'un kendisiyle konuşacak -" Jugson aniden konuşmayı kesti.

"*Sizi* bilmem, canlarım," dedi Belka sahte bir tatlılıkla, "ama sahte bir ayinden korkup kaçmayı *planlamıyorum* ve Potter ve onun evcil çamur kanıyla işim bitmedi."

Kimse cevap vermedi. Tüm bakışlar onun ötesine bakıyordu.

Belka diğerlerinin neye baktığını görmek için yavaşça arkasını döndü.

"*Hiçbir şey* yapmayacaksın," *diye* tısladı Ev Başkanları. Severus Snape'in yüzü öfkeyle parlıyordu, konuşurken ağzından küçük tükürük taneleri fırlıyor, zaten kirlenmiş olan cüppesini daha da kirletiyordu. "Siz aptallar *yeterince* şey yaptınız*!* Evimi utandırdınız - birinci sınıflara yenildiniz - şimdi de Wizengamot'un asil Lordlarını *acınası* çocukça kavgalarınıza karıştırmaktan mı bahsediyorsunuz? Bu meseleyle *ben* ilgileneceğim.
Bu Meclisi bir daha utandırmayacaksınız, bu Meclisi bir daha utandırma *riskine* girmeyeceksiniz! Cadılarla savaşmayı bıraktın ve eğer aksini duyarsam -"

Bundan sonra yemek saatinde yan yana oturacaklarını düşünüyorsanız, oldukça .

"Benden ne *istiyor*?" diye sordu, bilimsel literatürdeki tüm kapsamlı okumalarına rağmen bazı şeyler hakkında hala biraz saf olan bir çocuğun ağlamaklı çığlığı. "Dayak mı yemek *istiyor*?"

Yemek masasında onun yanına oturan üst sınıf Ravenclaw çocukları, aralarından en tecrübelisi konuşana kadar birbirlerine hızlı bakışlar attılar.

"Bak," dedi yarışmada üç cadı ve bir Savunma Profesörü ile önde giden yedinci sınıf öğrencisi Arty Grey, "anlaman gereken şey şu ki, onun *kızgın* olması senin puan kaybettiğin anlamına gelmiyor. Bayan Granger kızgın çünkü çok korktu ve siz de *suçlanmak için* oradasınız, anlıyor musunuz? Ama aynı zamanda, her ne kadar kabul etmese de, erkek arkadaşının onu korumak için böylesine saçma ve açıkçası delice yollara başvurmasından da etkilenecektir."

Harry Potter, "Bu *puanlarla* ilgili değil," diye mırıldandı, kelimeler sıkılı dişlerinin arasından gözle görülür bir şekilde kaçıyordu. Akşam yemeği önündeki masada görmezden gelinerek oturuyordu. "Bu *adaletle* ilgili. Ve *ben. Değilim. Onun. Erkek arkadaş!* "

Bu, orada bulunan herkesin belli bir miktar kıs kıs gülmesiyle karşılandı.

"Evet, ," dedi Ravenclaw'un altıncı sınıfından bir çocuk, "sanırım o seni öperek Ruh Dönmesi'nden çıkardıktan ve sen de onun için kırk dört zorbayı tavana yapıştırdıktan sonra, 'o benim kız arkadaşım değil, gerçekten' konusunu çoktan aştık ve çocuklarınızın nasıl olacağı sorusuna geldik. Vay canına, bu korkutucu bir düşünce..." Ravenclaw sözünü kesti ve sonra daha küçük bir sesle, "Lütfen bana öyle bakma," dedi.

"Bak," dedi Arty Grey, "bu konuda açık konuştuğum için üzgünüm, ama ya adalete ya da kızlara sahip olabilirsin, ikisine aynı anda sahip olamazsın." Harry Potter'ın omzuna dostça bir el attı. "Sende potansiyel var evlat, şimdiye kadar gördüğüm tüm büyücülerden daha fazla potansiyel var, ama bunu nasıl *kullanacağını* öğrenmelisin, anlıyor musun? Onlara karşı biraz daha tatlı ol, saç dediğin o pisliği temizlemek için bazı büyüler öğren. Her şeyden önce, kötülüğünüzü daha iyi gizlemeniz gerekir - *çok* iyi değil, ama daha iyi. Güzel ve bakımlı oğlanlar kızları kapar, Karanlık Büyücüler ise

kızları da elde ederler, ancak *gizlice* Karanlık olduğundan şüphelenilen iyi bakımlı erkekler hayal edebileceğinizden daha fazla kız elde ederler -"

"İlgilenmiyorum," dedi Harry kesin bir ifadeyle, çocuğun elini omzundan kaldırıp kabaca yere bırakırken.

"Ama olacaksın," dedi Arty Grey, sesi alçak ve önseziliydi. "Ah, olacaksın!"

Aynı tablo boyunca başka bir yerde -

" *Romantik mi?* " diye haykırdı Hermione Granger, o kadar yüksek sesle ki yanındaki kızlardan bazıları irkildi. " *Bunun neresi romantikti?* O *sormadı ki!* O asla *sormaz!* Sadece insanların peşinden hayaletler gönderip onları tavanlara yapıştırıyor ve hayatımla ilgili ne isterse yapıyor!"

"Ama görmüyor musun?" dedi dördüncü sınıf bir cadı. "Bu, kötü olmasına rağmen seni *sevdiği* anlamına geliyor!"

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Penelope Clearwater masanın biraz ilerisinde, ama duymazdan gelindi. Harry Potter masanın en ucuna oturduktan sonra birkaç yaşlı cadı Hermione'ye doğru ilerlemeye başlamıştı, ama sonra daha genç kızlardan oluşan daha hızlı bir bulut Hermione'yi aşılmaz bir bariyerle çevreledi.

"Erkeklerin," dedi Hermione Granger, "kızlara sormadan onları izin verilmemeli! Bu birçok açıdan doğrudur ve özellikle de insanları tavana yapıştırmak söz konusu olduğunda!"

Bu da görmezden gelindi. "Tıpkı bir oyun gibi!" diye iç geçirdi üçüncü sınıftan bir kız.

"Bir oyun mu?" dedi Hermione. "*Böyle* bir şeyin olduğu bir oyun görmek isterdim!"

"Ah," dedi üçüncü sınıftaki kız, "Floo çağrısı yapan çok hoş, tatlı bir çocuk vardı, ancak gideceği yeri yanlış telaffuz etti ve sonsuza dek zamanın içinde kaybolmuş kalması gereken yasak bir ritüel gerçekleştiren Karanlık Büyücülerle dolu bir odaya tökezledi ve serbest bırakılırsa birine bir dilek vermesi gereken bu eski dehşeti açmak için yedi kurban veriyorlardı, Tabii ki çocuğun varlığı ayini yarıda keser ve dehşet tüm Karanlık Büyücüleri yerken ve herkes ölürken çocuğun son düşüncesi keşke bir kız arkadaşım olsaydı olur ve bir de bakarsınız ki çocuk gözleri korkunç bir ışıkla yanan bu güzel kadının kucağında yatıyor, ancak kadın insan olmaktan hiçbir şey anlamıyor, bu yüzden çocuk sürekli onun insanları yemesini engellemek zorunda kalıyor.
Bu tıpkı o oyun gibi, sadece sen oğlansın ve Harry Potter da kız!"

"Bu..." Hermione kendini oldukça şaşırmış hissederek, "Bu gerçekten de -" dedi. "Kulağa gerçekten de -"

"*Öyle mi?* " diye mırıldandı masanın karşısında oturan ikinci sınıftan bir kız, şimdi öne doğru eğilmiş, dehşete kapılmış ve daha da büyülenmiş görünüyordu.

"Hayır!" dedi Hermione. "Yani, *o benim erkek arkadaşım değil!* "

İki saniye sonra Hermione'nin kulakları dudaklarının az önce söylediklerine yetişti.

Dördüncü sınıf cadısı elini Hermione'nin omzuna koydu ve onu rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Bayan Granger," dedi yatıştırıcı bir sesle, "bence kendinize karşı gerçekten dürüst olursanız, karanlık efendinize kızgın olmanızın gerçek nedeninin, tarifsiz güçlerini sizin yerinize Tracey Davis'e yönlendirmesi olduğunu kabul edersiniz."

Hermione'nin ağzı açıldı ama kelimeler çıkmadan önce boğazı kilitlendi, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü gerçekten o kadar yüksek sesle bağırmış olsaydı bir şeyleri kırabilirdi.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" dedi üçüncü sınıftaki kız. "Yani Harry Potter'ın kendini sana bağlamış olmasına rağmen başka bir kız aracılığıyla çalışması? Üçünüzün böyle bir anlaşması mı var, bilirsiniz işte?"

" *Gaaaaack*," dedi Hermione Granger*,* boğazı hâlâ kilitlenmiş, beyni durmuş ve ses telleri kendiliğinden gibi bir ses çıkarıyordu.

(Daha sonra.)

"Neden bu kadar *mantıksız* davrandığını anlamıyorum," dedi Hermione'nin Tracey'den ruhunu yemesini istemekle tehdit etmesinden sonra üçüncü sınıftaki kızın yerini alan ikinci sınıftan bir başka cadı. "Yani, gerçekten, Harry Potter gibi biri *beni* kurtarsa, ona teşekkür kartları gönderir, ona sarılır ve," kızın yüzü biraz kızarmıştı, "onu öperdim, umarım."

"Evet!" dedi diğer ikinci sınıf cadı. "Oyunlardaki *kızların*, ana karakter onlara iyi davranmak için elinden geleni yaptığında neden sinirlendiklerini hiç anlamadım. Kahraman *benden* hoşlansaydı böyle davranmazdım. "

Hermione Granger başını yemek masasına eğmiş, elleri yavaşça saçlarını çekiyordu.

"Erkek psikolojisinden hiç anlamıyorsun," dedi dördüncü sınıf cadısı otoriter bir sesle. "Granger'ın gizemli bir şekilde onun baştan çıkarıcı cazibesine karşı koyabiliyormuş gibi *görünmesi* gerekiyor."

(Daha sonra bile.)

Ve böylece çok geçmeden Hermione Granger konuşabileceği tek kişiye, onun bakış açısını anlayacağı garanti olan tek kişiye döndü -

"Hepsi çıldırmış," dedi Hermione Granger, yemekten biraz erken çıkmış, Ravenclaw kulesine doğru sert adımlarla yürürken. "Sen ve ben hariç herkes, Harry, yani bu koca Hogwarts okulunda bizim dışımızdaki *herkes*, hepsi tamamen *deli.* Ve Ravenclaw kızları *en kötüsü,*
Ravenclaw kızlarının yaşlandıklarında *ne* okuduklarını bilmiyorum ama okumamaları gerektiğine eminim. Bir cadı bana ikimizin ruh bağı kurup kurmadığımızı sordu, bu gece kütüphanede araştıracağım ama gerçekte hiç olmadığına eminim -"

"Bu tür yanlış akıl yürütmeler için bir *isim* bile bilmiyorum," dedi Harry Potter. Çocuk normal yürüyordu, bu da onun öfke dolu hızına yetişmek için sık sık birkaç adım ileri atlaması gerektiği anlamına geliyordu. "Cidden düşünüyorum da, eğer *onlara* kalsaydı, isimlerimizi Potter-Evans- Verres-Granger olarak değiştirtmek için bizi şu anda sürükleyip götürüyor olurlardı... Bunu yüksek sesle söyleyince kulağa ne kadar korkunç geldiğini fark ettim."

"Yani *senin* adın Potter-Evans-Verres- Granger, *benimki* de Granger-Potter-Evans-Verres olacaktı," dedi Hermione. "Hayal etmesi bile çok korkunç."

"Hayır," dedi çocuk, "Potter Hanesi soylu bir , bu yüzden bence bu isim önde kalır -"

" *Ne?*" dedi kızgınlıkla. "Yapmak zorunda olduğumuzu kim söylüyor -"

Sadece ayakkabılarının gümbürtüsüyle bozulan ani ve korkunç bir sessizlik oldu.

" *Her neyse,*" dedi Hermione aceleyle, "yemekte söyledikleri bazı çılgınca şeyler beni düşündürdü, bu yüzden Harry, beni ve herkesi dayak yemekten kurtardığın için sana gerçekten minnettar olduğumu söylemek istiyorum ve bu öğleden sonrasının bazı kısımları beni üzse de, eminim bunu sakince konuşabiliriz."

"Ah..." Harry belli belirsiz bir gülümsemeyle, gözlerinde şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle, "Bu... iyi, sanırım?" dedi.

Daha açık olmak gerekirse, dördüncü sınıftaki cadı, Harry Hermione'ye aşık olan kötü büyücü ve Hermione de ya onu kurtaracak ya da Karanlık Sanatlar tarafından baştan çıkarılacak saf ve masum kız olduğu için, Hermione'nin Harry'nin yaptığı her şeye, onu kesin bir sondan kahramanca kurtarması bile olsa, sürekli kızgın olması gerektiğini, böylece aşklarının Perde'nin sonundan önce çözülmeyeceğini açıklamıştı.
IV. *Sonra* Hermione'nin gerçekten de bundan daha zeki olduğunu düşündüğü Penelope Clearwater yüksek sesle, aynı nedenlerden Hermione'nin gidip Harry'yle neden incindiğini mantıklı bir şekilde konuşmasının *imkânsız* olduğunu, zaten Karanlık Büyücüler'in bir kadındaki tutkulu meydan okumadan etkilendiğini, mantıktan etkilenmediğini söyledi. İşte bu noktada Hermione kendini sıralardan iterek kalktı, öfkeyle Harry'nin oturduğu yere doğru yürüdü ve mantıklı bir sesle ona ikisinin bir yürüyüşe çıkıp aralarındaki meseleyi çözüp çözemeyeceklerini sordu.

"Yani başka bir deyişle," dedi Hermione şimdiye kadarki en sakin sesiyle, "benimle başın gerçekten belada değil, ben hala konuşuyorum

hala arkadaşız ve hala birlikte okuyoruz. Kavga etmiyoruz. Değil mi?"

Nedense bu Harry Potter'ın endişesini daha da artırıyordu. "Doğru," dedi Yaşayan Çocuk.

"Harika!" dedi Hermione. "Peki, neden üzgün olduğumu anladınız mı Bay Potter?"

Bir duraklama oldu. "Senin işlerine karışmamamı mı istedin?" Harry ihtiyatla konuştu. "Yani, işleri kendi başına halletmek istediğini biliyorum. Üç küçük Ölüm Yiyen tarafından pusuya düşürüldüğünü duyana kadar da yolundan çekiliyordum ve açıkçası bunu beklemiyordum.
Profesör Quirrell bunu beklemiyordu. Boyundan büyük işlere kalkıştığından endişelenmeye başladım ve sonra, Hermione alınmasın ama, kırk dört zorbanın toplu halde pusuya yatması, bir insanın yardım almadan üstesinden gelebileceğinin çok ötesinde bir şey. Bu yüzden bir kereliğine gerçekten yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm -"

"Hayır, o kısmı sorun değil," dedi Hermione. "Dürüst olmak gerekirse, boyumuzdan büyük işlere . Lütfen tekrar tahmin edin, Bay Potter."

"Um," dedi Harry. "Tracey'nin yaptığı şey... seni korkuttu mu?"

"Beni korkuttunuz mu Bay Potter?" Sesinde bir parça ekşilik olabilirdi. "Hayır, Bay Potter, *korktum. Korkmuştum.* Sadece ejderhalardan ya da başka bir şeyden korktuğumu itiraf etmek istemezdiminsanlar *korkak* olduğumu düşünebilirdi ama uzaktan gelen seslerin 'Tekeli-li!
Tekeli-li!' ve tüm kapıların altından sızan kan gölleri varsa, o zaman korkmakta bir sakınca yoktur."

"Özür dilerim," dedi Harry, kulağa gerçek bir pişmanlık gibi gelen bir sesle. "Ben olduğumu fark edeceğini sanmıştım."

"Ve hepimizin korkmasının *nedeni*, Bay Potter, *önce sizin sormamış olmanızdı!* " Niyetine rağmen Hermione sesinin yeniden yükseldiğini fark etti. "Böyle bir şey yapmadan önce bana *sormalıydın*, Harry! Çok açık bir şekilde, 'Hermione, kapıların altından kan çıkmasını sağlayabilir miyim?' demeliydin." Bu tür bir şey sorarken açık olmak önemlidir!

Çocuk yürürken ensesini ovuşturdu. "Ben... dürüst olmak gerekirse, hayır demek *zorunda* kalacağını düşünmüştüm."

"Evet, Bay Potter, *hayır diyebilirdim*. *Önce sormanın amacı* da bu *zaten*, Bay Potter!"

"Hayır, yani *gerçekten* istediğin bu olsa da olmasa da hayır demek *zorunda* kalırdın. Sonra da hepiniz dayak yerdiniz ve ilk soran *ben* olurdum."

Hermione'nin kaşları biraz şaşkınlıkla kalktı ve bunu anlamaya çalışırken birkaç adım yürümeye devam etti. "Ne?" dedi.

"Şey..." dedi çocuk biraz yavaşça. "Yani... sen Günışığı Generalisin, değil mi? İnsanları korkutmama evet diyemezdin, zorbaları bile, arkadaşlarını kurtarmak için bile. Hayır demek *zorunda* kalırdın ve o zaman da incinirdin. Bu şekilde, insanlara dürüstçe hiçbir fikriniz olmadığını ve bunun sizin hatanız olmadığını söyleyebilirsiniz. Bu yüzden seni uyarmadım."

Hermione yürümeyi bıraktı, başını çevirmek yerine Harry'yle yüz yüze geldi. "Harry, aptalca şeyler yapmak için zekice nedenler bırakmalısın," derken sesi dikkatle eşitti.

Harry'nin kaşları havaya kalktı. Bir süre sonra, "Bakın... Ne demek istediğini anlıyorum elbette, ama bunun sadece zekice bir fikir değil, gerçekten iyi bir fikir olup olmadığı sorusu var hâlâ -"

"Bugün yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum," dedi Hermione. "Ama andan itibaren, neden yapmaman gerektiğine dair bir neden bulsan bile, her zaman önce bana soracağına söz vermeni istiyorum."

Uzayan bir duraklama oldu ve Hermione kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Hermione -" Harry söylemeye başladı.

" *Neden?* " Hayal kırıklığı sesine yansıdı. " *Neden bu kadar korkunç? Tek yapman gereken sormak!"*

Harry'nin gözleri çok ciddiydi. "S.P.H.E.W.'de en çok kimi savunmaya çalışıyorsun, Hermione? Dövüşürken en çok kimin için korkuyorsun?"

Hermione hiç düşünmeden "Hannah Abbott," dedi ve sonra biraz kötü hissetti, çünkü Hannah çok çabalıyordu ve kendini çok geliştirmişti.

"Hannah'yı korumanın *nihai* sorumluluğunu Tracey gibi başka birine vermek konusunda kendinizi iyi hisseder miydiniz? Hannah'nın bir pusuya düşmek üzere olduğunu bilseydiniz ve onu korumak için bir plan yapsaydınız, Tracey'nin bunu yapmanıza izin verip vermeyeceğini söylemesi konusunda kendinizi iyi hisseder miydiniz?"

"Şey... hayır mı?" dedi Hermione şaşkınlıkla.

Yaşayan Çocuk'un yeşil gözleri onunkilerde sabitti. "Son sözü *Hannah'nın* söyleyeceğine güveniyor musun?

korunmaya ihtiyacı var mıydı?"

"Ben -" dedi Hermione ve sonra durakladı. Garipti, doğru cevabı biliyordu ve aynı zamanda doğru cevabın aslında doğru olmadığını da biliyordu. Hannah korktuğu korkmadığını kanıtlamak için çok çabalıyordu ve Hufflepuff kızının nasıl fazla çabaladığını anlamak kolaydı -

Sonra Hermione imayı fark etti. "Sence ben *Hannah mı?* "

"Hayır... tam olarak..." Harry ellerini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Dinle Hermione, seni kırk dört zorbanın pususuna düşeceğin konusunda uyarsaydım ne yapmanı önerirdin?"

Hermione hemen, "*Sorumlu* davranıp *Profesör McGonagall*'a söylerdim ve *onun* ilgilenmesine izin verirdim," dedi. "Ve o *zaman* karanlık, çığlık atan insanlar ve korkunç mavi ışık olmazdı -"

Ama Harry sadece başını salladı. "Yapılacak sorumlu şey bu *değil*, Hermione. Sorumluluk sahibi bir kız *rolünü* oynayan birinin yapacağı şey bu. *Evet*, Profesör McGonagall' gitmeyi düşündüm. Ama o felaketi sadece *bir kez* durdurabilirdi. Muhtemelen herhangi bir karışıklık çıkmadan önce, mesela zorbalara bildiğini söyleyerek. Eğer zorbalar sadece komplo kurdukları için cezalandırılsaydı, bu Ev puanlarını kaybetmek ya da en kötü ihtimalle bir günlük gözaltı olurdu, onları gerçekten korkutacak bir şey değil. Ve sonra zorbalar *tekrar denerlerdi* . Sayıları daha az, operasyonel güvenlikleri daha iyi olurdu, böylece haberim olmazdı. Muhtemelen tek başınıza birinize pusu kurarlardı. Profesör McGonagall'*ın* sizi koruyacak kadar korkutucu bir şey yapma *yetkisi* yok - ve yetkisini aşmazdı, çünkü gerçekten sorumlu değil."

" *Profesör McGonagall* sorumlu değil mi?" Hermione inanamayarak konuştu. Ellerini kalçalarına sıkıştırdı, şimdi açıkça ona bakıyordu. "*Delirdin mi* sen*?*"

Çocuk gözünü kırpmadı. "Buna kahramanca sorumluluk da diyebilirsin belki," dedi Harry Potter. "Bildiğimiz türden değil. Ne olursa olsun, ne olursa olsun, *her zaman* senin hatan olduğu anlamına geliyor. Profesör McGonagall'a söylesen bile, olanlardan o sorumlu değil, *sen* . Okul kurallarına uymak bir mazeret değil, başka birinin sorumlu olması bir mazeret değil, elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmak bile bir mazeret değil. Hiçbir mazeret yok, *ne olursa olsun işi bitirmek* zorundasın." Harry'nin yüzü gerildi. "İşte bu yüzden sorumlu düşünmediğini söylüyorum, Hermione. Profesör McGonagall'a söylediğinde işinin bittiğini düşünmek - bu kahramanca düşünmek değil. Sanki Hannah'nın dayak yemesi *sorun* değilmiş gibi, çünkü bu artık *senin hatan* değil. Kahraman olmak, diğer kızları korumak için *ne gerekiyorsa* yapana kadar işinizin bitmediği anlamına gelir*.* " Harry'nin sesi, Fawkes'ın omzuna çıktığı günden beri edindiği çelikten bir dokunuştu. "Sadece kurallara uymanın görevini yerine getirdiğin anlamına geldiğini düşünemezsin."

"Sanırım," dedi Hermione sakin bir sesle, "sizinle bazı anlaşamayabiliriz, Bay Potter. Sizin mi yoksa Profesör McGonagall'ın mı daha *sorumlu* olduğu, *sorumlu* olmanın genellikle insanların etrafta koşuşturup çığlık atmasını gerektirip gerektirmediği ve okul kurallarına uymanın ne kadar iyi bir fikir olduğu gibi. Ve sırf aynı fikirde değiliz diye, Bay Potter, son sözü *sizin* söyleyeceğiniz anlamına gelmez."

"Şey," dedi Harry, "önce sana sormak zorunda kalmanın neden *bu kadar* korkunç olduğunu sordun ve bu şaşırtıcı derecede iyi bir soruydu, ben de zihnimi inceledim ve bulduğum şey buydu. Sanırım asıl korkum, Hannah'nın başı beladaysa ve onu kurtarmak için tuhaf ya da karanlık ya da tehlikeli görünen bir yol bulursam

Hannah için sonuçlarını tartmayabilirsiniz. Kahramanın, ne olursa olsun onu kurtarmak için bir yol bulma sorumluluğunu kabul etmeyebilirsiniz. Bunun yerine mantıklı Ravenclaw kızı Hermione Granger *rolünü* oynarsınız; ve Hermione Granger *rolü*, aklında daha iyi bir plan olsa da olmasa da otomatik olarak hayır der. Ve sonra kırk dört zorba sırayla Hannah Abbott'ı dövecek ve hepsi benim suçum olacak çünkü gerçeğin böyle olmasını istemesem de böyle biliyordum. Bunun benim gizli, sözsüz, tarifsiz korkum olduğundan oldukça eminim."

Hayal kırıklığı yeniden içinde birikmeye başlamıştı. "Bu *benim* hayatım!" Hermione patladı. Harry'nin sürekli onunla uğraşmasının, önce ona sormamak ve itirazlarını dinlememek için sürekli gerekçeler uydurmasının nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyordu. *Bir tartışmayı kazanmak* zorunda olmamalıydı - "*Her zaman* bir nedeni olacak, *her zaman* doğru düşünmediğimi söyleyebilirsin! Ben *kendi hayatımı* istiyorum*!* Aksi takdirde çekip giderim, gerçekten giderim, ciddiyim Harry."

Harry iç çekti. "İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istemezdim, ama buradayız. Sen benim korktuğum şeyden , değil mi? Direksiyonu bırakırsan kaza yapacağımızdan korkuyorsun." Dudaklarının kenarları kıvrıldı ama gerçek bir gülümsemeye benzemiyordu. "Bu anlayabileceğim bir şey."

"Anladığını *hiç* sanmıyorum*!* " dedi Hermione sertçe. "*Ortak* olacağımızı söylemiştin*,* Harry!"

Bu onu durdurdu, onu durdurduğunu görebiliyordu.

"Buna ne dersin?" Harry sonunda şöyle dedi. "İşlerinize karışmak olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey yapmadan önce size soracağıma söz veriyorum. Sadece *sen* de *bana* söz vermelisin.

Mantıklı ol, Hermione. Yani , önce yirmi saniye dur ve düşün, bunu gerçek bir seçim olarak ele al. Diğer kızları korumak için bir yol önerdiğimi ve doğru dürüst düşünmeden otomatik olarak *hayır* dersen Hannah Abbott'un hastanelik olacağı *gerçek* bir *sonuç* olduğunu fark ettiğin türden bir makuliyet."

Hermione, Harry'nin okuması biterken ona baktı. "Ee?" dedi

Harry.

"Sadece *kendi hayatım* hakkında *danışılmak* için söz vermek zorunda *olmamalıyım*," dedi. " Harry'den uzaklaştı ve ona bakmadan Ravenclaw kulesine doğru başladı. "Ama yine de bunu düşüneceğim."

Harry'nin iç çektiğini duydu ve sonra bir süre sessizce yürüdüler, bakır gibi kırmızımsı bir metalden yapılmış bir kemerden geçerek, kare yerine beşgenlerle döşenmiş olması dışında tıpkı bıraktıkları gibi olan bir koridora girdiler.

"Hermione..." dedi Harry. "Bir kahraman olacağını söylediğin günden beri seni izliyor ve düşünüyordum. Sende cesaret *var*. Diğer insanları korkutup düşmanların karşısında bile doğru olan için savaşacaksın. Bunun için gereken ham zekâya kesinlikle sahipsin ve muhtemelen daha iyi bir insansın. Ama öyle bile olsa... dürüst olmak gerekirse Hermione. Seni Dumbledore'un yerini doldururken, büyülü Britanya'nın Kim-Olduğunu-Bilirsin'e karşı savaşına liderlik ederken pek göremiyorum. En azından henüz."

Hermione başını çevirip, dalgın dalgın yürümeye devam eden Harry'ye baktı. *O* ayakkabıları doldurmak mı? Kendini hiç hayal etmeye çalışmamıştı. Kendini bu şekilde *hayal* etmeyi hiç *düşünmemişti*.

"Belki de yanılıyorum," dedi Harry yürürken. "Belki de kahramanların asla mantıklı olanı yapmadığı, kurallara uymadığı ve Profesör McGonagall'larına söylemediği çok fazla hikaye okudum, bu yüzden beynim senin gerçek bir hikaye kitabı kahramanı olduğunu düşünmüyor. Belki de aklı başında olan sensin, Hermione, ve ben sadece aptallık ediyorum. Ama ne zaman kurallara uymaktan ya da öğretmenlere güvenmekten bahsetsen, aynı duyguya kapılıyorum, sanki seni durduran son bir şeye bağlıymış gibi, PC benliğini uyutup seni yeniden bir NPC'ye dönüştüren son bir şeye..." Harry bir iç geçirdi. "Belki de Dumbledore bu yüzden kötü üvey anne babalarım olması gerektiğini söyledi."

"*Ne* dedi*?* "

Harry başını salladı. "Müdür şaka mı yapıyordu, yoksa... aslında bir bakıma *haklıydı*, hâlâ bilmiyorum. Sevgi dolu anne babam *vardı,* ama hiçbir zaman kararlarına güvenebileceğimi hissetmedim, yeterince *aklı başında* değillerdi. Her zaman biliyordum ki, eğer her şeyi enine boyuna düşünmezsem, incinebilirdim.
Profesör McGonagall, *eğer* ben onun başının etini yiyorsam, işi halletmek için ne gerekiyorsa yapar, kahramanca bir gözetim olmadan kendi başına kuralları çiğnemez. Profesör Quirrell gerçekten de ne olursa olsun işlerini halleden biri ve Snitch'in Quidditch'i mahvetmesi gibi şeyleri fark eden tanıdığım diğer tek kişi o. Ama *ona iyi* olması konusunda güvenemiyorum. Üzücü olsa da, bence bu Dumbledore'un kahraman dediği insanları yaratan ortamın bir parçası - nihai sorumluluğu yükleyecek başka kimsesi olmayan insanlar ve bu yüzden her şeyi kendileri takip etme zihinsel alışkanlığını oluşturuyorlar."

Hermione buna bir şey demedi ama Godric Gryffindor'un çok kısa otobiyografisinin sonlarına doğru yazdığı bir şeyi düşünüyordu. Kısaca ve hiçbir açıklama yapmadan, çünkü parşömen şu anlama geliyordu

Muggle matbaasının büyücülere Okuma-Yazma Kalemini icat etmeleri için ilham vermesinden yüzyıllar önce elle kopyalandı.

Hiçbir kurtarıcı kurtarıcıya sahip değildir, diye yazmıştı Godric Gryffindor. *Hiçbir Lord şampiyona sahip değildir, ne anne ne de baba, sadece yukarıda bir hiçlik vardır.*

Eğer kahraman olmanın bedeli buysa, Hermione bunu ödemek istediğinden emin değildi. Ya da belki -Harry'yle takılmaya başlamadan önce böyle bir şey aklına gelmezdi ama- belki de Godric Gryffindor *yanlış anlamıştı* .

"*Dumbledore'a* güveniyor musun*?*" Hermione dedi ki. "Yani, o tam burada, okulumuzda ve tüm dünyadaki en efsanevi kahraman -"

"O en efsanevi kahramandı," dedi Harry. "Şimdi tavukları ateşe veriyor. Dürüst olmak gerekirse, Dumbledore *size* güvenilir geliyor mu? "

Hermione cevap vermedi.

İkisi yan yana, basamakları bronz metal ve mavi taş arasında değişen devasa geniş spiral merdivenleri tırmanmaya başladılar; Ravenclaw portresinin yatakhanelerini aptalca bilmecelerle korumak için beklediği yere son yaklaşım.

Yolun yarısına geldiklerinde Harry, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. "Hayatınızı etkilediği için. Bunu bir tür peşinat olarak düşün -"

"Ne oldu?" dedi Hermione.

"S.P.H.E.W.'nin emekli olmak üzere olduğunu tahmin ediyorum."

" *Emekli olmak mı?* " dedi Hermione, neredeyse merdivenlerden birinde tökezleyerek.

"Evet," dedi Harry. "Yani, yanılıyor olabilirim, ama öğretmenlerin koridorlardaki kavgaları sert bir şekilde bastırmak üzere olduklarından şüpheleniyorum." Harry konuşurken sırıtıyordu, gözlüklerinin arkasındaki gözlerinde gizli bir bilgiye işaret eden bir parıltı vardı. "Saldırgan büyüleri tespit etmek için yeni koğuşlar yapmak ya da Veritaserum kullanarak zorbalık raporlarını doğrulamaya başlamak - bunu birkaç yol düşünebiliyorum. Ama eğer haklıysam, bu kutlanacak bir şey, Hermione, sen ve hepiniz. Zorbalık konusunda bir şeyler *yapmalarını* sağlayacak kadar ortalığı ayağa kaldırdınız. *Tüm* zorbalıklar."

Sonra yavaş yavaş dudaklarında bir gülümseme belirmeye başladı ve merdivenlerin tepesine ulaşıp bilmecesi için Ravenclaw portresine doğru yürümeye başladığında, Hermione ayaklarının üzerinde daha hafif hissetti, sanki helyumla doldurulmuş gibi harika bir yükselme hissi yayıldı.

Her nasılsa, sekizinin harcadığı tüm çabaya rağmen, bu kadarını beklemiyordu, gerçekten *işe yaramasını* beklemiyordu.

Bir *fark* yaratmışlardı.

Ertesi sabah kahvaltı saatinin sonuydu.

Her sınıftan öğrenciler sıralarında kıpırdamadan oturuyor, hepsinin başı aynı yöne, birinci sınıftan tek bir kızın önünde kaskatı ve hareketsiz durduğu, başını geriye eğerek Slytherin Evi Başkanı'na baktığı Baş Masa'ya doğru dönüyordu.

Profesör Snape'in yüzü öfke ve zaferle çarpılmıştı, bir Karanlık Büyücü tablosu kadar kindardı; ve arkasında

Diğer Profesörler baş masada oturmuş, taştan oyulmuş gibi duran yüzleriyle onları izliyorlardı.

"- kalıcı olarak dağıtıldı," diye tükürdü İksir Ustası. "Kendi kendini ilan eden Topluluğunuz, bir Profesör olarak benim kararımla Hogwarts'ta *yasaklanmıştır*! Eğer Topluluğun ya da herhangi bir üyesi bir daha koridorlarda kavga ederken görülürse Granger, bundan *bizzat* sen sorumlu tutulacak ve tarafımdan Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'ndan atılacaksın!"

O birinci sınıf kızı orada, daha önce sadece övgüler ve gülümsemeler almak için çağrıldığı Baş Masa'nın önünde duruyordu; orada, omurgası bir centaur'un yayı gibi kavisli ve dik duruyordu, düşmana hiçbir şey vermiyordu.

O birinci sınıf cadı tüm gözyaşlarını ve öfkesini içine atmış, yüzü kıpırtısız, dış görünüşünde hiçbir değişiklik olmadan öylece dururken, içinde bir şeylerin yavaşça kırıldığını hissedebiliyordu.

Profesör Snape ona okulda şiddet suçundan iki hafta ceza verdiğinde, İksir'in ilk gününde hepsine gösterdiği küçümseyici yüz ifadesiyle ve gülümsemesinin köşesinde İksir Ustası'nın ne kadar adaletsiz davrandığını bildiğini söyleyen küçük bir kıvrımla alay ettiğinde daha da kırıldı.

Profesör Snape Ravenclaw'dan yüz puan aldığında içindeki her neyse tepeden tırnağa çatladı.

Sonra görüşme sona erdi ve Snape ona kovulduğunu söyledi.

Arkasını döndü ve Ravenclaw masasında Harry Potter'ın yerinde kıpırdamadan oturduğunu gördü, buradan yüz ifadesini göremiyordu, masanın üzerindeki yumruklarını gördü ama kendisininki gibi beyaz sıkılı olup olmadıklarını göremedi.

Profesör Snape onu çağırdığında, ona sormadan hiçbir şey yapmaması gerektiğini fısıldamıştı.

Hermione tekrar dönüp Baş Masa'ya baktı, tam o sırada Snape ondan uzaklaşıp yerine dönüyordu.

"Kovulduğunu söyledim kızım," dedi alaycı ses, ama Snape'in yüzünde sanki onun bir şey yapmasını bekliyormuş gibi memnun bir gülümseme vardı.

Hermione beş adım daha atarak Baş Masaya doğru ilerledi ve kırılgan bir sesle, "Müdür Bey?" dedi.

Büyük Salon'u tam bir sessizlik kapladı.

Müdür Dumbledore hiçbir şey söylemedi, kıpırdamadı. Sanki o da taştan oyulmuş gibiydi.

Hermione bakışlarını Profesör Flitwick'e çevirdi, masanın üzerinde zar zor görünen başı kucağına gömülmüş gibiydi. Onun yanında, Profesör Sprout'un yüzü çok gergindi, kendini izlemeye zorluyor gibiydi ve dudakları titriyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

Profesör McGonagall'ın sandalyesi boştu, Müdire Yardımcısı o sabah kahvaltıya gelmemişti.

"Neden hiçbiriniz bir şey söylemiyorsunuz?" dedi Hermione Granger. Sesi son umuduyla titriyor, içindeki o yerden gelen son umutsuz yardım elini uzatıyordu. "Yaptığı şeyin yanlış olduğunu *biliyorsunuz*!"

"Küstahlıktan iki hafta daha ceza," dedi Snape ipek gibi.

Paramparça oldu.

Birkaç saniye daha Baş Masa'ya, Profesör Flitwick'e, Profesör Sprout'a ve Profesör McGonagall'ın olması gereken boş yere baktı. Sonra Hermione Granger döndü ve Ravenclaw masasına doğru yürümeye başladı.

Öğrenciler oturdukları yerden çözülmeye başladıkça sesler yükselmeye başladı.

Ve sonra, neredeyse Ravenclaw masasına varmak üzereyken -

Profesör Quirrell'ın kuru sesi her şeyi böldü ve o ses, "Doğru olanı yaptığı için Bayan Granger'a yüz puan." dedi.

Hermione neredeyse kendi ayaklarının üzerine düşüyordu; sonra Snape öfkeli bir şeyler bağırsa da, Profesör Quirrell sandalyesinde arkasına yaslanıp gülmeye başlasa da, Dumbledore'un sesi anlamadığı bir şeyler söylese de ilerlemeye devam etti ve sonra tekrar Ravenclaw masasında Harry Potter'ın yanına oturdu.

Harry Potter onun yanında donup kalmıştı, kıpırdamaya cesaret edemeyen biri gibi görünüyordu.

"Sorun değil," dedi sesi ona, otomatik olarak, herhangi bir seçim ya da düşünce söz konusu olmadan, aslında hiç de doğru rağmen. "Ama beni Snape'in gözaltı cezasından kurtarmaya çalışabilir misin, tıpkı o zaman yaptığın gibi?"

Harry Potter başını salladı, başının tek bir sarsıntılı hareketiyle. "Ben -" dedi Harry. "- özür dilerim, bu - hepsi benim hatam -"

"*Saçmalama* Harry." Ne söyleyeceğini düşünmesine gerek kalmadan sesinin normal çıkması tuhaftı. Hermione kahvaltı tabağına baktı, ama yemek yemesi söz konusu bile değildi.

Midesindeki çalkantı ve uğultu kusmanın eşiğinde olduğunu gösteriyordu ki bu çok garipti çünkü aynı anda tüm vücudunun uyuştuğuna, sanki hiçbir şey hissetmediğine yemin edebilirdi.

"Ve" dedi sesi, "okul kurallarını falan çiğnemek istersen bana sorabilirsin, söz veriyorum sadece hayır demeyeceğim."

Non est salvatori salvator,

neque defensori dominus,

nec pater nec mater,

nihil supernum.

- Godric Gryffindor,

M.Ö. 1202.

İtirafçı ile Ara: Batık Maliyetler

Rianne Felthorne pürüzlü taş ve kaba harçtan yapılmış merdivenlerden iniyor, ateş şamdanları arasındaki mesafelerde bir *Lumos* yakıyor, ışıktan ışığa geçen boşluklarda asasını havada tutuyordu.

İçeri girdiğinde ateşlenen antik tarzda bir meşalenin aydınlattığı, birçok karanlık açıklıkla delinmiş boş kaya mağarasına geldi.

Orada henüz kimse yoktu ve uzun dakikalar boyunca gergin bir şekilde ayakta durduktan sonra, iki kişinin oturabileceği, hatta belki de uzanabileceği büyüklükte minderli bir kanepeye şekil verme büyüsüne başladı. Basit bir tahta tabure daha kolay olurdu, bunu on beş saniyede yapabilirdi, ama - şey -

Kanepe tam olarak yaratıldığında bile Profesör Snape hâlâ gelmemişti ve o da nabzı boğazında düğümlenerek kanepesinin sol tarafına oturdu. Her nasılsa, gecikme uzadıkça gerginliği azalmak yerine daha da artıyordu.

Bunun son kez olduğunu biliyordu.

Tüm bu anılar kaybolmadan ve Rianne Felthorne kendini gizemli bir mağarada bulup neler olduğunu merak etmeden önce son kez.

Ölmek gibi hissettiren bir şey vardı.

Kitaplar, düzgün bir şekilde yapılan Oblivasyonun zararlı olmadığını, insanların her zaman bir şeyleri unuttuğunu söylüyordu. İnsanlar rüya görüyor ve sonra rüyalarını hatırlamadan uyanıyordu. Kayıtsızlık o kadar da büyük süreksizlik içermiyordu, sadece kısa bir anlık yönelim bozukluğu; yüksek bir sesle dikkatinizin dağılması ve sonrasında hatırlayamadığınız bir düşüncenin izini kaybetmek gibiydi. Kitaplar böyle diyordu ve bu yüzden Hafıza Tılsımları Bakanlık tarafından tüm yetkili hükümet amaçları için tamamen onaylanmıştı.

Ama yine de *bu düşünceler,* şu anda düşündüğü düşünceler; yakında artık kimse onlara sahip olmayacaktı. Geleceğe baktığında, düşünmeyi bitiremediği düşüncelerini tamamlayacak kimse yoktu. Bir sonraki dakika üzerinden zihnindeki tüm yarım kalmış işleri tamamlamayı başarsa bile, sonrasında geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Eğer bir dakika sonra ölecek olsaydınız, kendinizi tam olarak bunun üzerinde düşünürken bulmaz mıydınız?

Boğuk adımların sesi geldi. Severus Snape

mağaradan çıktı.

Gözleri koltukta oturan kadına kaydı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi; tuhaftı çünkü alaycı, kızgın ya da soğuk değildi.

Snape sessizce, "Teşekkür ederim, Bayan Felthorne," dedi, "çok düşüncelisiniz." İksir Ustası asasını çıkarıp her zamanki gizlilik büyüsünü yaptıktan sonra ona doğru ilerledi ve şekil değiştirmiş kanepede ağır ağır yanına oturdu.

Nabzı şimdi tamamen başka bir nedenden dolayı atıyordu.

Profesör Snape'e bakmak için yavaşça döndü ve onun başını kanepeye yasladığını ve gözlerinin

kapalıydı. Yine de uyumuyordu. Yüzü gergin, rahatlamamış ve acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Bu manzarayı görmesine sadece daha sonra hatırlamayacağı için izin verildiğini ve kendisinden önce hiç kimsenin bunu görmesine izin verilmediğini biliyordu - aniden emin oldu.

Rianne Felthorne'un zihninde geçen çılgınca konuşma şuna benzer bir şeydi: *Eğilip onu öpebilirim, küçücük aklını tamamen kaçırmışsın, gözleri kapalı, bahse girerim beni zamanında durduramaz, bahse girerim cesedinin bulunması yıllar sürer -*

Ama Profesör Snape gözlerini açtı (kızın içten içe hayal kırıklığına uğramasına ve rahatlamasına rağmen) ve daha normal bir sesle, "Ödemeniz, Bayan Felthorne," dedi. Cüppesinden Gringotts standartlarına göre kesilmiş bir yakut çıkardı ve ona doğru uzattı. "Elli faset. Onları saymanızın bir sakıncası yok."

Titreyen elini uzattı, Snape'in yakutu parmaklarına bastırmasını, onun teninin kendi tenine değdiğini hissetmeyi umuyordu.

Ama bunun yerine Snape elini hafifçe kaldırıp yakutu onun eline bıraktı, sonra da koltuğa yaslandı. "Onu keşfe çıktığın bu mağaranın zemininde bulduğunu hatırlayacaksın," dedi Snape. "Ve senin dışında kimse buna gerçekten inanmayacağı için, parayı Gringotts'ta ayrı bir kutuya yatırmanın daha az zahmetli olacağını düşündüğünü hatırlayacaksın."

Bir süre boyunca sadece meşalenin belli belirsiz çıtırtısı

duyuldu. "Neden -" Rianne Felthorne söyledi.

Hatırlamayacağımı biliyor.
"Bunu neden yaptınız? Yani - zorbaların nerede ve kimler olacağını söylememi istemiştiniz, ancak

Granger orada olacaktı. Ve biliyorum *ki*, Zaman Döndürücü'nün çalışma şekline göre, Granger'ın orada olmasını istiyorsanız, bunun zaten olmadığı size söylenemez. yüzden ona nereye gideceğini söyleyenlerin *biz* olduğumuzu anladım. Bizdik, değil mi?"

Snape konuşmadan başını salladı. Gözlerini tekrar kapatmıştı.

"Ama," dedi Rianne, "ona *neden* yardım ettiğini anlamıyordum. Ve şimdi - Büyük Salon'da Granger'a yaptıklarından sonra - hiç anlamıyorum." Rianne kendini hiçbir zaman özellikle iyi biri olarak görmemişti. Günışığı Generali hakkındaki tartışmalara pek aldırış etmemişti. Ama Granger'ın zorbalarla *yardım* etmekle ilgili bir şey... şey, bunu iyi taraf olarak düşünmeye ve *kendini* iyi tarafta olarak görmeye alışmıştı. Ve aslında bundan hoşlandığını fark etmişti. Bunu bir kenara zordu. "Bunu neden yaptınız Profesör Snape?"

Snape başını salladı, yüzü gerildi.

"Is -" Rianne bocalayarak konuştu. "Yani - madem buradayız - konuşmak bir şey var mı?" Söylemek istediği bir şey vardı ama kelimeleri kendi dudaklarından geçiremiyordu.

Snape bir süre durakladıktan sonra, "Aklıma bir konu geliyor," dedi. "Eğer ilgileniyorsanız, Bayan Felthorne."

Snape'in gözleri hâlâ kapalıydı, o yüzden başını sallayamadı. Kendini "Evet," demeye zorladığında sesi neredeyse kesiliyordu.

Snape kapalı gözlerinin arkasından, "Sınıfınızda sizden hoşlanan bir çocuk var, Bayan Felthorne," dedi. "Adını söylemeyeceğim. Ama her yürüdüğünüzde sizi izliyor.

Odanın diğer ucunda, senin bakmadığını düşündüğü bir anda. Seni hayal ediyor ve sana sahip olmayı arzuluyor ama senden bir öpücük bile istemedi."

Kalbi daha da sert çarpmaya başladı.

"Lütfen bana dürüstçe gerçeği söyleyin, Bayan Felthorne. O çocuk hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Şey -" dedi. Sözcükler arasında bocalıyordu. "Sanırım - bir öpücük bile istememek - olurdu -"

Üzücü.

Çok güzel.

"Zayıflık," dedi sesi titreyerek.

"Katılıyorum," dedi Snape. "Diyelim ki o çocuk sana yardım etti. İsteseydi ona bir öpücük borçlu olduğunu düşünür müydün?"

Keskin bir nefes aldı -

"Yoksa," diye devam etti Snape, gözleri hâlâ kapalıyken, "sadece can sıkıcı biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sözler bir bıçak gibi saplandı ve yüksek sesle solumaktan kendini alamadı.

Snape'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları kanepenin öbür ucundaki kızınkilerle buluştu.

Sonra İksir Ustası gülmeye başladı, küçük hüzünlü kıkırdamalar.

"Hayır*, siz* değil, Bayan Felthorne!" Snape öyle dedi. "*Siz* değil*!* Gerçekten bir çocuktan söz *ediyoruz*. Aslında sizin İksir dersinize katılan bir çocuktan."

"Ah," dedi. Snape'in daha önce ne dediğini hatırlamaya çalıştı, şimdi bir çocuğun onu izlediğini, her zaman sessizce izlediğini düşündükçe oldukça tedirgin hissediyordu. "Şey, bu durumda. Aslında bu biraz ürkütücü. Kim o?"

İksir Ustası başını salladı. "Önemli değil," dedi Snape. "Merakımdan soruyorum, o çocuk yıllar sonra hâlâ sana aşık olsaydı ne düşünürdün?"

"Um," dedi biraz kafası karışmış bir şekilde, "bu tamamen acınası olurdu?"

Meşale mağarada biraz çatırdadı.

Snape sessizce, "Bu çok tuhaf," dedi. "Günlerim boyunca iki akıl hocam oldu. İkisi de olağanüstü anlayışlıydı ve hiçbiri bana görmediğim şeyleri söylemedi. neden hiçbir şey söylemediği yeterince açık, ama ikincisi..." Snape'in yüzü gerildi. "Sanırım neden sessiz kaldığını sormak için saf olmam gerekir."

Sessizlik uzarken Rianne çılgınca söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Tuhaf bir şey," dedi Snape, sesi hâlâ daha yumuşaktı, "sadece otuz iki yıl sonra geriye dönüp baktığında, hayatının ne zaman tüm kurtarma çabalarını geride bırakarak mahvolduğunu merak etmek. Seçmen Şapka benim için 'Slytherin!' diye bağırdığında mı belirlenmişti? Bu haksızlık gibi görünüyor, çünkü bana hiçbir seçenek sunulmadı; Seçmen Şapka kafama dokunduğu anda konuştu. Yine de beni haksız yere seçtiğini iddia edemem. Bilgiye hiçbir zaman kendi iyiliği için değer vermedim. Arkadaşım dediğim tek kişiye sadık değildim. Ne o zaman ne de şimdi, asla haklı bir öfke içinde olmadım. Cesaret mi? Zaten mahvolmuş bir hayatı riske atmakta cesaret yoktur. Küçük korkularım her zaman bana hükmetti ve bu küçük korkular yüzünden yürüdüğüm yolların hiçbirinden geri dönmedim. Hayır, Seçmen Şapka beni asla onun evine yerleştiremezdi.

Belki de son kaybım o zaman bile belirlenmişti. Seçmen Şapka doğru söylese bile, soruyorum, bu adil mi? Bazı çocukların diğerlerinden daha cesur olması ve böylece bir adamın hayatının yargılanması adil mi?"

Rianne Felthorne, İksir Ustası'nın gerçekte kim olduğuna dair en ufak bir fikre sahip olmadığını fark etmeye başlamıştı ve ne yazık ki tüm bu karanlık, gizli derinlikler ona sorununda yardımcı olmuyordu.

"Ama hayır," dedi Snape. "Son kez nerede yanlış gittiğini biliyorum. Son şansımı kaçırdığım günü ve saati gösterebilirim. Bayan Felthorne, Seçmen Şapka size Ravenclaw'ı mı önerdi?"

"Evet," dedi düşünmeden.

"Bilmecelerde hiç iyi oldun mu?"

"Evet," dedi tekrar, çünkü Profesör Snape her ne söyleyecekse, *hayır* derse duymayacaktı.

Snape mesafeli bir sesle, "Bilmecelerde berbatımdır," dedi. "Bir keresinde bana çözmem için bir bilmece verilmişti ve çok geç olana kadar en basit kısmını bile anlamamıştım. Hatta çok geç olana kadar bilmecenin *bana* yönelik olduğunu bile fark etmedim. Sadece kulak misafiri olduğumu düşündüm, oysa gerçekte kulak misafiri olan bendim. Böylece bilmecemi bir başkasına sattım ve işte o zaman hayatımın enkazı geri getirilemeyecek hale geldi." Snape'in sesi hâlâ mesafeliydi, kederli olmaktan çok soyutlanmış gibiydi. "Ve şimdi bile, önemli hiçbir şey anlamıyorum. Söyleyin bana Bayan Felthorne, diyelim ki bir adam bıçak taşıyor ve bir bebeğe takılıp kendini bıçaklıyor. Bebeğin," Snape'in sesi alçaldı, sanki daha derin bir sesi taklit ediyormuş gibi, "onu YOK *ETME GÜCÜNE* sahip olduğunu söyler *miydiniz*?"

"Um... hayır mı?" dedi tereddütle.

"O zaman birini yok etme gücüne sahip olmak ne anlama geliyor?"

Rianne bulmacayı düşündü. (Hayatında ilk kez Ravenclaw'ı seçmiş olmayı ve ailesinin onaylamamasına rağmen cehenneme gitmeyi diliyordu; ama Seçmen Şapka ona Gryffindor'u hiç önermemişti). "Şey..." dedi Rianne. Düşüncelerini kelimelere dökmekte zorlanıyordu. "Yani *gücün* var ama yapmak *zorunda* değilsin. Eğer denersen yapabileceğin anlamına geliyor -"

"Seçim," dedi İksir Ustası aynı uzak sesle, sanki onunla hiç konuşmuyormuş gibi. "Bir seçim olacak. Bilmecenin ima ettiği şey de bu. Ve bu seçim, seçen için kaçınılmaz bir sonuç değil*,* çünkü bilmece *yok edecek* demiyor*, yok etme gücü* diyor. Yetişkin bir adam nasıl olur da bir bebeği kendine eşit olarak işaretler?"

"Ne?" dedi Rianne. Bunu hiç anlamamıştı.

" Bir bebeği *işaretlemek* basittir. Güçlü bir Karanlık lanet kalıcı bir yara izi bırakır. Ama bu herhangi bir çocuğa yapılabilir. Bir bebeğin size *eşit* olduğunu gösteren işaret nedir*?* "

Aklına gelen ilk düşünceyle cevap verdi. "Eğer bir nişan sözleşmesi imzaladıysanız, bu bir gün onlar büyüdüğünde ve siz evlendiğinizde onlarla eşit olacağınız anlamına gelir."

"Bu..." dedi Snape. "Muhtemelen değildir, Bayan Felthorne, ama denediğiniz için teşekkürler." İksirleri hayal edilemeyecek kadar ince toleranslarla karıştırarak bilenmiş uzun ve narin parmaklar uzandı ve adamın alnındaki şakakları ovuşturdu. "Beni delirtmeye yetecek kadar , bu kadar çok şey böyle

Kırılgan kelimeler. Bilmediği bir güç... Bilinmeyen bir büyüden daha fazlası *olmalı*. Sadece pratik yaparak ve çalışarak elde edebileceği bir şey değil. Doğuştan gelen bir yetenek mi? Kimse bir Metamorfmagus olmayı öğrenemez... ama yine de bu onun *bilmediği* bir güç gibi görünmüyor. *İkisinden birinin* diğerinin kalıntıları hariç hepsini nasıl yok edebileceğini de göremiyorum; bunu bir yönde görebiliyorum ama tersini göremiyorum..." İksir Ustası içini çekti. "Ve bunların hiçbiri size bir şey ifade etmiyor, değil mi Bayan Felthorne? Kelimeler hiçbir şey ifade etmiyor. Kelimeler gölgeden ibaret.
Anlamı taşıyan onun *tonlamasıdır* ve bu benim asla yapamadığım bir şeydir..."

Rianne ona bakarken, İksir Ustası sözünü kesti. "Bir *kehanet*

mi? " dedi Rianne yüksek bir . "Bir şey duydun
Kehanet mi? " Tiksintiyle bırakmadan önce birkaç ay Kehanet dersi almıştı ve nasıl çalıştığını o kadar iyi biliyordu.

"Son bir şey deneyeceğim," dedi Snape. "Daha önce denemediğim bir şey. Bayan Felthorne, sesimin tonunu dinleyin, kelimelerin kendisini değil, söyleyiş şeklimi dinleyin ve bana ne anlama geldiğini düşündüğünüzü söyleyin. Bunu yapabilir misiniz? Güzel," dedi Snape, Bayan Felthorne itaatkâr bir şekilde başını salladı ama ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Ve Severus Snape *bir* nefes alıp, "*BU İKİ FARKLI BÜYÜ AYNI VÜCUTTA VAR OLAMAZ,*" *diye* mırıldandı. "

Tüyleri diken diken oldu, bu içi boş sözlerin gerçek bir kehaneti taklit etmek için söylendiğini bilmek daha da kötüleştirdi. Cesareti kırılmış bir halde aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırdı, belki de o anki arkadaşlığından etkilenmişti. "Bu iki farklı malzeme aynı kazanda bulunamaz mı?"

"Ama neden *olmasın* Bayan Felthorne? bir ifadenin *anlamı* nedir? Bize gerçekten ne söyleniyor?"

"Ah..." diye tehlikeye attı. "İki malzeme karışırsa alev alıp kazanı yakarlar mı?"

Snape'in yüzünde en ufak bir ifade değişikliği olmadı.

"Belki de," dedi Snape sonunda, koltukta dakikalarca korkunç bir sessizlik içinde oturduktan sonra. "Bu *zorunluluk* kelimesini açıklar. Teşekkür ederim, Bayan Felthorne. Bir kez daha çok yardımcı oldunuz."

"Ben -" dedi, "memnun oldum -" ve kelimeler boğazında düğümlendi. İksir Ustası ona kesin bir tonla teşekkür etmişti ve Rianne Felthorne'un bu anları hatırlama zamanının sona ermekte olduğunu biliyordu. "Keşke bunu unutmak zorunda kalmasaydım, Profesör Snape!"

"Keşke," dedi Severus Snape, kızın güçlükle duyabileceği kadar alçak bir , "her şey farklı olsaydı..."

İksir Ustası koltuktan kalktı, varlığının ağırlığı kızın yanından kayboldu. Döndü ve asasını cüppesinden çıkarıp ona doğrulttu.

"Bekle -" dedi. "Ondan önce -"

Bir şekilde hayalden gerçeğe, hayal etmekten yapmaya ilk adımı atmak inanılmaz derecede zordu. Öyle olsa bile sadece bir adımdı ve asla daha ileri gitmeyecekti. Boşluk iki dağ arasındaki mesafe gibi uzanıyordu.

Seçmen Şapka ona asla Gryffindor'u önermemişti.

...bir kadının hayatının bu şekilde yargılanması adil miydi?

Eğer bunu şimdi söyleyemiyorsanız, daha sonra hatırlamayacaksanız bile - bu andan itibaren hiçbir şey devam etmeyecekken, tıpkı ölecekmişsiniz gibi - o zaman bunu ne zaman söyleyeceksiniz, herhangi birine?

"Önce bir öpücük alabilir miyim?" dedi Rianne Felthorne.

Snape'in siyah gözleri onu o kadar yoğun bir şekilde inceliyordu ki, kızarması göğsüne kadar ulaşmaya başladı ve hala zayıf ve bunun gerçekten istediği bir öpücük olmadığını çok iyi bilip bilmediğini merak etti.

"Neden olmasın," dedi İksir Ustası sessizce ve başını kanepenin üzerine eğip onu öptü.

Hayal ettiği gibi bir şey değildi. Hayallerinde Snape'in öpücükleri şiddetliydi, onu ele geçirmişti ama bu - aslında sadece *garipti*. Snape'in dudakları onunkilere çok sert bastırıyor, onları dişlerine yaslamaya zorluyordu ve açı doğru değildi, burunları bükülüyordu ve dudakları çok *sıkıydı* ve -

Ancak İksir Ustası tekrar doğrulup asasını bir kez daha kaldırdığında fark etti.

"Bu değildi -" dedi merak bir sesle, ona bakarak. "Bu - bu - senin *ilk* - değil miydi?"

Rianne Felthorne keşfettiği taş mağaraya gözlerini kırpıştırarak baktı, bir köşesinde toprağa gömülü olarak bulduğu olağanüstü yakut hâlâ elindeydi. Bu inanılmaz bir talih kuşuydu ve yakuta bakmanın neden kendisini bu kadar üzdüğünü bilmiyordu, sanki bir şeyi unutmuş gibiydi, onun için değerli olan bir şeyi.

SA, Aftermaths: Yüzey Görünüşleri

Sonrası: Albus Dumbledore ve -

Yaşlı büyücü, Müdür'ün odasının sessizliğinde, sayısız ve fark edilmeyen cihazların arasında, masasında tek başına oturuyordu; cübbesi yumuşak bir sarı renkteydi, yumuşak bir kumaşa sahipti, normalde başkalarının önünde giydiği kıyafetler gibi değildi. Buruşuk elindeki tüy kalem resmi görünümlü bir parşömeni karalıyordu. Eğer bir şekilde orada bulunup onun çizgili yüzünü izlemiş olsaydınız, adamın kendisi hakkında esrarengiz aygıtlardan anladığınızdan daha fazlasını çıkaramazdınız. Yüzünün biraz üzgün, biraz yorgun göründüğünü gözlemleyebilirdiniz ama Albus Dumbledore yalnızken hep böyle görünürdü.

Floo ocağında sadece alevden eser olmayan dağınık küller vardı, büyülü bir kapı var olmayı durduracak kadar sağlam bir şekilde kapatılmıştı. Maddi düzlemde, ofisin büyük meşe kapısı kapatılmış ve kilitlenmişti; bu kapının ötesinde, Sonsuz Merdivenler hareketsiz kaldı; bu merdivenlerin dibinde, girişi engelleyen çörtenler akmadı, sahte yaşamları katı kayayı terk etmek için geri çekildi.

Sonra, tüy kalem bir kelimeyi yazmanın ortasındayken bile, bir harfi çizmenin ortasındayken bile -

Yaşlı büyücü, izleyen herkesi şok edecek bir hızla ayağa fırladı, kalemini mektubun ortasında bırakarak parşömenin üzerine düştü; yıldırım gibi meşe kapının üzerinde döndü, sarı cüppesi etrafında döndü ve korkunç bir güce sahip asası eline sıçradı -

Ve yaşlı büyücü aniden durakladı, asası yere düşerken bile hareketini durdurdu.

Bir el meşe kapıya vurarak üç kez tıklattı.

Şimdi daha yavaşça, o korkunç asa yaşlı büyücünün kolunun altındaki düello kılıfına geri girdi. Yaşlı adam birkaç adım ilerledi, daha resmi bir duruşa geçti ve yüzünü düzeltti. Masanın üzerinde duran tüy kalem, sanki aceleyle düşürülmek yerine dikkatle oraya yerleştirilmiş gibi parşömenin yanına doğru hareket etti; parşömenin kendisi de ters çevrilerek boşluğu gösterdi.

İradesinin sessiz bir seğirmesiyle meşe kapı açıldı. Taş gibi sert

yeşil gözler ona dik dik bakıyordu.

"Etkilendiğimi itiraf etmeliyim, Harry," dedi yaşlı büyücü sessizce. "Görünmezlik Pelerini benim daha küçük görüş araçlarımdan kaçmana izin verebilirdi; ama golemlerimin kenara çekildiğini ya da merdivenlerin döndüğünü hissetmedim. Buraya nasıl geldin?"

Çocuk ofise girdi, kapı arkasından yumuşak bir şekilde kapanana kadar adım adım ilerledi. "İzin alarak ya da almadan istediğim yere gidebilirim," dedi çocuk. Sesi sakin görünüyordu; belki de fazla sakindi. "Ofisinizdeyim çünkü burada olmaya karar verdim ve şifrelerin canı cehenneme.
Burada tutsak olduğum için bu okulda kaldığımı düşünüyorsanız büyük bir yanılgı içindesiniz, Müdür Dumbledore. Sadece *henüz* ayrılmayı seçmedim. Şimdi bunu aklınızda tutarak, ajanınız Profesör Snape'e neden bu ofiste yaptığımız anlaşmayı bozmasını emrettiniz, dördüncü sınıf veya altındaki hiçbir öğrenciye eziyet etmeyeceğine dair?"

Yaşlı büyücü uzun bir süre öfkeli genç kahramana baktı. Sonra, çocuğu telaşlandırmayacak kadar yavaş bir şekilde, yaşlı parmaklarıyla masanın çeşitli çekmecelerinden birini açtı ve bir parşömen kâğıdı çıkarıp masanın üzerine koydu. "On dört," dedi yaşlı büyücü. "Bu sayı dün gece gönderilen tüm baykuşların sayısı değil. Sadece Wizengamot'ta koltuğu olan ailelere, büyük servete sahip ailelere ya da düşmanlarınızla zaten müttefik olan ailelere gönderilen baykuşlar. Ya da Robert Jugson söz konusu olduğunda, üçüne de; çünkü babası Lord Jugson bir Ölüm Yiyen, dedesi de Alastor Moody'nin asasıyla ölen bir Ölüm Yiyen. Mektuplarda ne yazdığını bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum. *Hala* anlamıyor musun, Harry Potter? Hermione Granger her *kazandığında*, senin de gibi, Slytherin'den gelen tehlike yine büyüdü ve büyüdü. Ama şimdi Slytherinler ona karşı kolayca ve güvenli bir şekilde, şiddet kullanmadan ya da kalıcı bir zarar vermeden zafer kazandılar. Kazandılar ve artık savaşmalarına gerek yok..." Yaşlı büyücü iç çekti. "Ben de öyle planlamıştım. Ben de öyle ummuştum. Eğer Savunma Profesörü araya girme görevini üstlenmeseydi, şey böyle . Şimdi anlaşmazlık Yönetim Kurulu'na gidecek ve Severus Savunma Profesörü'nü yenmiş gibi görünecek; ama bu Slytherinlere aynı şeyi hissettirmeyecek, bir anda bitmiş ve onları tatmin etmiş olmayacak."

Çocuk odanın içinde biraz daha ilerledi, yarım ay şeklindeki gözlüklere bakmak için başını biraz daha geriye eğdi; ve her nasılsa çocuk sanki yukarıya değil de aşağıya, Müdür'e bakıyor gibiydi. "Yani bu Lord Jugson bir Ölüm Yiyen mi?" dedi çocuk usulca. "Güzel. Hayatı çoktan satın alındı ve bedeli ödendi, o halde ona etik sorunlar olmadan istediğim her şeyi yapabilirim -"

" *Harry!* "

Çocuğun sesi buz gibi berraktı, el değmemiş bir kaynaktan gelen en saf sudan donmuştu. "Aydınlığın karanlıktan korkarak yaşaması gerektiğini düşünüyor gibisin. Ben tam olması gerektiğini söylüyorum. Bir Ölüm Yiyen olsa bile bu Lord Jugson'ı öldürmemeyi tercih ederim. Ama Savunma Profesörü'yle bir saat beyin fırtınası yapmak, onu mali açıdan mahvetmek ya da büyülü Britanya'dan sürülmesini sağlamak için yaratıcı bir yol bulmak için yeterli bir zaman olacaktır. Sanırım bu da amacımıza ulaşmamızı sağlayacaktır."

"İtiraf etmeliyim ki," dedi yaşlı büyücü yavaşça, "Hogwarts koridorundaki bir itiş kakış yüzünden beş yüz yıllık bir Hanedan'ı mahvetmek ve Ölüm Yiyen'i sonuna kadar savaşa davet etmek aklıma gelmemişti, Harry." Yaşlı büyücü parmağını kaldırıp yarım ay şeklindeki gözlüğünü, az önceki ani hareketi sırasında burnundan biraz aşağı kaymış olduğu yerden geri itti. "Bayan Granger'ın da, Profesör McGonagall'ın da, Fred ve George'un da aklına gelmeyeceğini söyleyebilirim."

Çocuk omuz silkti. "Bu koridorlarla ilgili *olmayacak*," dedi çocuk. "Bu onun geçmişteki suçları için adalet olurdu ve bunu sadece Jugson ilk hamleyi yaparsa yapardım. Sonuçta amaç insanların benden bir joker olarak korkmasını sağlamak değil. Onlara tarafsızların benden tamamen güvende olduğunu ve beni bir sopayla dürtmenin son derece tehlikeli olduğunu öğretmek." Çocuk gözlerine ulaşmayan bir şekilde gülümsedi. "Belki de Daily Prophet'e bir ilan veririm ve benimle bu tartışmayı sürdürmek isteyen herkesin Kaos'un gerçek anlamını öğreneceğini, ama beni yalnız bırakan herkesin iyi olacağını söylerim."

" *Hayır*," dedi yaşlı büyücü. Sesi şimdi daha derindi, gerçek yaşını ve gücünü gösteriyordu. "Hayır, Harry, bu olmamalı. Henüz savaşmanın anlamını, düşmanlar savaşta karşılaştığında gerçekte ne olduğunu öğrenmediniz. Ve bu yüzden, genç çocukların yaptığı gibi, düşmanlarına ne yapacaklarını öğretmeyi hayal ediyorsun.

Senden korkuyorum. Çok genç bir yaşta, hayallerinin bir kısmını gerçeğe dönüştürecek güce sahip olman beni korkutuyor. O yolun karanlığa çıkmayan *hiçbir* dönüşü yok, Harry, hiçbiri. Bu kesinlikle bir Karanlık Lord'un yoludur."

Sonra çocuk duraksadı ve gözleri Fawkes'ın bazen kanatlarını dayadığı boş altın platforma kaydı. Bu çok az kişinin fark edebileceği bir hareketti ama yaşlı büyücü bunu çok iyi biliyordu.

"Pekâlâ, onlara benden korkmayı öğretme kısmını unutun," dedi çocuk o zaman. Sesi daha az sert değildi ama soğukluğunun bir kısmı gitmişti. "Yine de Lord Jugson gibi birinin yapabileceklerinden korktuğun için çocuklarının zarar görmesine izin vermemen gerektiğini düşünüyorum. Onları korumak işinizin tüm amacı. Eğer Lord Jugson gerçekten yolunuza çıkmaya çalışırsa, onu durdurmak için ne gerekiyorsa yapın. Bana kasalarıma tam erişim izni verin ve ister Lord Jugson ister başkası olsun, Hogwarts'ta zorbaların yasaklanmasından doğacak sonuçlarla başa çıkmak için kişisel sorumluluk alacağım."

Yaşlı büyücü yavaşça başını salladı. "Sadece tüm gücümü kullanmam gerektiğini ve tüm düşmanların bir kenara atılacağını düşünüyor gibisin, Harry. Yanılıyorsun. Lucius Malfoy Bakan Fudge'ı kontrol ediyor, Gelecek *Postası* aracılığıyla tüm Britanya'yı etkiliyor, Yönetim Kurulu'nda beni Hogwarts'tan atmaya yetecek kadar kontrolü yok. Amelia Bones ve Bartemius Crouch müttefiklerimiz ama onlar bile bizim ahlaksızca davrandığımızı görseler kenara çekilirler. Sizi çevreleyen dünya sandığınızdan daha kırılgan ve daha dikkatli yürümeliyiz. Eski Büyücülük Savaşı hiç bitmedi, Harry, sadece farklı bir biçimde devam etti; kara şah uyudu ve Lucius Malfoy satranç taşlarını bir süreliğine oynattı. Lucius Malfoy'un kendi renginden bir piyonu almana izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Çocuk yine soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Tamam, Lord Jugson'un kendi tarafına ihanet etmiş gibi görünmesi için bir yol bulacağım."

"Harry -"

"Engeller *yaratıcı olmanız* anlamına gelir Müdür Bey. Bu, korumanız gereken çocukları terk ettiğiniz anlamına gelmez. Bırakın Işık kazansın ve eğer sorun çıkarsa -" Çocuk omuz silkti. "Bırakalım Işık yine kazansın."

"Anka kuşları da konuşabilirdi, eğer kelimeleri olsaydı," dedi yaşlı büyücü. "Ama sen *Anka Kuşu'nun fiyatını* anlamıyorsun. "

Son iki kelime, ofiste yankılanıyormuş gibi görünen tuhaf derecede net bir sesle söylendi ve ardından etraflarından büyük bir gümbürtü geldi.

Duvardaki kadim kalkan ile Seçmen Şapka'nın şapka rafı arasında, duvarların taşı akmaya ve hareket etmeye başladı, kendini iki çerçeve sütuna döktü ve aralarında bir boşluk ortaya çıkardı, karanlığa doğru yukarı çıkan bir dizi taş merdiveni gösteren bir açıklık.

Yaşlı büyücü dönüp merdivenlere doğru yürüdü ve sonra Harry Potter'ın durduğu yere baktı. "Gel!" dedi yaşlı büyücü. O mavi gözlerde artık pırıltı yoktu. "Buraya davetsizce zorla girecek kadar ileri gittiğine göre, daha da ileri gidebilirsin."

Bu taş basamaklarda korkuluk yoktu ve Harry ilk birkaç adımdan sonra asasını çekip *Lumos* büyüsünü yaptı. Müdür arkasına bakmadı, aşağıya bakıyor gibi görünmüyordu, sanki basamakları görmeye ihtiyaç duymayacak kadar sık tırmanmış gibiydi.

Çocuk merak etmesi ya da korkması gerektiğini biliyordu ama beyninde buna yetecek kapasite yoktu. İçinde kaynayan öfkenin daha fazla taşmasına izin için tüm kontrolünü kullanıyordu.

Merdivenler sadece kısa bir mesafe boyunca devam ediyordu, dönüşler ya da kıvrımlar olmadan düz bir şekilde yükseliyordu.

Tepede yekpare metalden bir kapı vardı, Harry'nin asasından yayılan mavi ışıkta siyah görünüyordu, bu da metalin kendisinin ya siyah ya da belki kırmızı olduğu anlamına geliyordu.

Albus Dumbledore uzun asasını bir sembol gibi havaya kaldırdı ve Harry'nin kulaklarında yankılanan, sanki hafızasına kazınmış gibi duran o tuhaf tekrar konuştu: " *Phoenix'in kaderi.* "

Son kapı da açıldı ve Harry Dumbledore'u içeriye kadar takip etti.

Ötedeki oda, ona açılan kapı gibi siyah metalden yapılmış gibi görünüyordu. Duvarlar siyahtı, zemin . Tavandan beyaz bir zincirle sarkan ve Patronus ışığını taklit etmek için yapılmış görünen parlak gümüş bir ışıkla parlayan tek bir kristal küre dışında tavan da siyahtı, ancak bunun gerçek olmadığı anlaşılıyordu.

Odanın içinde siyah metalden kaideler vardı; her birinde hareketli bir resim ya da yarısı belli belirsiz parlayan gümüş bir sıvıyla dolu dik bir silindir veya tek başına küçük bir nesne; yanmış gümüş bir kolye, ezilmiş bir şapka, el değmemiş altın bir alyans. Birçok kaide üçünü de taşıyordu: hareketli resim, gümüş sıvı ve eşya. Bu kaidelerin üzerinde pek çok büyücü asası varmış gibi görünüyordu ve bu asaların çoğu kırılmış, yanmış ya da tahtaları bir şekilde erimiş gibi görünüyordu.

Harry'nin ne gördüğünü anlaması o kadar uzun sürdü ve sonra birden boğazı düğümlendi; içindeki öfke bir çekiç darbesi yemiş gibiydi, belki de tüm varoluşunun en sert çekiç darbesi.

Albus Dumbledore, "Bunlar benim savaşlarımda ölenlerin hepsi değil," dedi. Sırtı Harry'ye dönüktü, sadece gri saçları ve sarımsı cüppesi görünüyordu. "Neredeyse hepsi bile değil.
Sadece en yakın arkadaşlarım ve en kötü kararlarım yüzünden ölenler, burada onlardan bir şeyler var. En çok pişmanlık duyduklarımın yeri burası."

Harry odada kaç tane kaide olduğunu sayamadı. Yüz civarında olabilirdi. Siyah metalden oda küçük değildi ve belli ki gelecekteki kaideler için daha fazla yer vardı.

Albus Dumbledore dönüp Harry'ye baktı, masmavi gözleri alnına çelik gibi yerleşmişti, ama konuştuğunda sesi sakindi. "Bana öyle geliyor ki, Anka Kuşu'nun bedeli hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Albus Dumbledore sessizce. "Bana öyle geliyor ki sen kötü biri değilsin, ama çoğu korkunç derecede cahilsin ve cehaletine güveniyorsun; tıpkı uzun zaman önce benim de bir zamanlar olduğum gibi. Yine de Fawkes'ı hiç o gün senin duyduğun kadar net duymamıştım. Belki de Anka kuşum bana geldiğinde çoktan yaşlanmış ve kederle dolmuştum. Eğer savaşmaya ne kadar hazır olmam gerektiği konusunda anlamadığım bir şey varsa, o zaman bana bu bilgeliği anlat." Yaşlı büyücünün sesinde öfke yoktu; bir süpürgeden düşer gibi nefesinizi kesen etki, gümüş ışığın altında ölümlerinde nazikçe parıldayan yanmış ve parçalanmış asalardaydı. "Ya da dön ve git , ama o zaman bu daha fazla bir şey duymak istemiyorum."

Harry ne diyeceğini bilemiyordu. Kendi hayatında buna benzer hiçbir şey olmamıştı ve tüm kelimeler

düşerdi. Arasa söyleyecek bir şey bulabilirdi ama o anda kelimelerin anlamlı olacağına inanamıyordu. Sadece sizin kararlarınız yüzünden ölen insanlar yüzünden olası hiçbir tartışmayı kazanamamalıydınız, ama bunu bile bile söylenecek hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordu. Harry'nin söylemeye hakkı olduğu hiçbir şey yoktu.

Ve Harry neredeyse dönüp o yerden gidecekti, ama o anda anladığı bir şey vardı: Albus Dumbledore'un bir parçası muhtemelen her zaman, nerede olursa olsun, hep o yerde duruyordu. Ve eğer böyle bir yerde duruyorsanız, başka bir zaman savaşmak zorunda kalmayacağınız anlamına geliyorsa, her şeyi yapabilir, her şeyi *kaybedebilirdiniz*.

Kaidelerden biri Harry'nin gözüne çarptı; üzerindeki fotoğraf hareket etmiyor, gülümsemiyor ya da el sallamıyordu, kameraya ciddiyetle bakan bir kadının Muggle fotoğrafıydı, kahverengi saçları Harry'nin hiçbir cadıda görmediği sıradan bir Muggle tarzında örülmüştü. Fotoğrafın yanında gümüşi bir sıvı silindiri vardı, ama nesne yoktu; erimiş bir yüzük ya da kırılmış bir asa yoktu.

Harry kaidenin önünde durana kadar yavaşça ilerledi. "Kimdi o?" dedi Harry, sesi kendi kulaklarına tuhaf geliyordu.

"Adı Tricia Glasswell'di," dedi Dumbledore. "Ölüm Yiyenler'in öldürdüğü Muggle doğumlu bir kızın annesi. Muggle hükümetinin bir dedektifiydi ve daha sonra Voldemort'un eline geçene kadar Muggle yetkililerinden Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na bilgi aktardı." Yaşlı büyücünün sesinde bir tutukluk vardı. "İyi ölmedi, Harry."

"Hayat kurtardı mı?" Harry söyledi.

"Evet," dedi büyücü sessizce. "O yaptı."

Harry bakışlarını kaideden kaldırıp Dumbledore'a baktı. "O savaşmasaydı dünya daha iyi bir yer olur muydu?"

"Hayır, olmaz," dedi yaşlı büyücü. Sesi yorgun ve kederliydi. Şimdi daha da eğilmiş görünüyordu, sanki kendi üzerine katlanıyormuş gibiydi. "Görüyorum ki hâlâ anlamıyorsun. Sanırım o güne kadar da anlamayacaksın - ah, Harry. Çok uzun zaman önce, senden çok da büyük değilken, şiddetin gerçek yüzünü ve bedelini öğrendim. Havayı ölümcül lanetlerle doldurmak - *herhangi* bir nedenle - *herhangi bir* nedenle, Harry - bu kötü bir şey ve doğası bozulmuş, en karanlık ayinler kadar korkunç.
Şiddet bir kez başladı mı, yakınındaki her canlıya saldıran bir Lethifold gibi olur. Ben... bu dersi nasıl öğrendiysem sana da öyle öğretmek isterim, Harry."

Harry mavi gözlerden uzaklaştı, bakışlarını zemindeki siyah metale dikti. Müdür ona önemli bir şey söylemeye çalışıyordu, bu çok açıktı; Harry'nin aptalca bulduğu bir şey de değildi.

"Bir zamanlar Mohandas Gandhi adında bir Muggle vardı," dedi Harry kürsüye. "Muggle Britanya hükümetinin ülkesini yönetmemesi gerektiğini düşünüyordu. Ve savaşmayı reddetti. Bütün ülkesini savaşmamaya ikna etti. Bunun yerine halkına İngiliz askerlerinin üzerine yürümelerini ve direnmeden kendilerini vurmalarına izin vermelerini söyledi ve Britanya bunu yapmaya daha fazla dayanamadığında, ülkesini özgürleştirdik. Bunu okuduğumda bunun çok güzel bir şey olduğunu düşünmüştüm, şimdiye kadar silahlarla ya da kılıçlarla yapılan tüm savaşlardan daha üstün bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bunu gerçekten yapmışlardı ve *gerçekten işe yaramıştı.* " Harry bir nefes daha çekti. "Ancak o zaman öğrendim ki

Gandhi, İkinci Dünya Savaşı sırasında halkına, Naziler işgal ederse onlara karşı da şiddetsiz direniş göstermeleri gerektiğini söyledi. Ama Naziler gördükleri herkesi vururlardı. Ve belki de Winston Churchill her zaman daha iyi bir yol olması gerektiğini, kimseye zarar vermeden kazanmanın akıllıca bir yolu olduğunu düşündü; ama bunu asla bulamadı ve bu yüzden savaşmak zorunda kaldı." Harry başını kaldırıp kendisine bakan Müdür'e baktı. "Winston Churchill, İngiliz hükümetini barış anlaşması karşılığında Çekoslovakya'yı Hitler'e vermemeye, hemen savaşmaları gerektiğine ikna etmeye çalışan kişiydi -"

"Bu ismi tanıyorum, Harry," dedi Dumbledore. Yaşlı büyücünün dudakları yukarı doğru seğirdi. "Gerçi dürüstlük beni sevgili Winston'ın hiçbir zaman vicdan azabı çekecek biri olmadığını söylemeye zorluyor, bir düzine kadeh Firewhiskey'den sonra bile."

"Mesele şu ki," dedi Harry, tam olarak kiminle konuştuğunu hatırlamak ve bu odada bulunmaya ve Albus Dumbledore'a hiçbir şey hakkında soru sormaya hakkı olmayan, cüretkârlıktan delirmiş cahil bir çocuk olduğu hissinin aniden geri gelmesiyle savaşmak için kısa bir duraksamadan sonra, "mesele şu ki, şiddetin kötü olduğunu söylemek bir *cevap* değildir. Ne zaman savaşılıp ne zaman söylemez. Bu zor bir soru ve Gandhi bununla yüzleşmeyi reddetti ve bu yüzden ona olan saygımın bir kısmını kaybettim."

"Peki ya senin cevabın, Harry?" Dumbledore sessizce söyledi.

Harry, "Yanıtlardan biri, durdurmak dışında asla şiddet kullanmamanız gerektiğidir," dedi. "Daha fazla hayat kurtarmak dışında kimsenin hayatını riske atmamalısın. söylediğinizde *kulağa* hoş geliyor. Ancak sorun şu ki, bir polis memuru bir hırsızın bir evi soyduğunu görürse, hırsız karşılık verse ve birileri yaralanabilse, hatta ölebilse bile polis memuru hırsızı durdurmaya çalışmalıdır.

Hırsız sadece mücevher çalmaya çalışıyor olsa bile, ki bu da bir *şeydir.* Çünkü kimse hırsızları *rahatsız* etmezse, *daha fazla* hırsız ve *daha fazla* hırsız olacaktır.
Ve her sadece *bir şeyler* çalmış olsalar bile, bu -toplumun bozacaktır." Harry durdu. Düşünceleri bu odada her zaman olduğu gibi düzenli değildi. Oyun teorisi açısından son derece mantıklı bir açıklama yapabilmeliydi, en azından bu şekilde *görebilmeliydi*, ama bu onu yanıltıyordu. Şahinler ve güvercinler - "Görmüyor musunuz, eğer kötü insanlar istediklerini elde etmek için şiddeti göze alıyorlarsa ve iyi insanlar şiddet atılamayacak kadar korkunç olduğu için her zaman geri adım atıyorlarsa, bu - bu içinde yaşamak için iyi bir toplum değildir, Müdür Bey! Tüm bu zorbalığın Hogwarts'a, en çok da Slytherin Evi'ne ne yaptığının farkında değil misiniz?"

" *Savaş* riske atılamayacak kadar korkunç bir şey," dedi yaşlı büyücü. "Ama yine de gelecek. Voldemort geri dönüyor. Siyah satranç taşları toplanıyor. Severus bu savaşta bizim tarafın sahip olduğu en önemli taşlardan biri. Ama kötü İksir Ustamız, deyim yerindeyse, görünüşünü korumak zorunda. Severus bunu çocukların duygularını, sadece onların duygularını inciterek ödeyebiliyorsa, Harry," yaşlı büyücünün sesi çok yumuşaktı, "kötü bir pazarlık yaptığını düşünmek için savaş konusunda derece masum olman gerekir. Zor kararlar *öyle* görünmez, Harry. Böyle görünürler." Yaşlı büyücü eliyle işaret etmedi. Sadece olduğu yerde, kaidelerin arasında durdu.

"Müdür olmamalısın," dedi Harry boğazındaki yanmaya rağmen. "Özür dilerim, çok özür dilerim, ama hem okul müdürü olup hem de bir savaşı yönetmeye çalışmamalısın. Hogwarts bunun bir parçası olmamalı."

"Çocuklar hayatta kalacak," dedi yaşlı büyücü yorgun ve yaşlı gözlerle. "Voldemort'tan kurtulamazlar. Sen

Hogwarts'taki çocukların neden ebeveynlerinden pek bahsetmediğini merak ediyor musun, Harry? Çünkü her zaman kulaklarının dibinde annesini, babasını ya da her ikisini birden kaybetmiş biri vardır. Voldemort'un son gelişinde geride bıraktığı şey buydu. *Hiçbir şey* bu savaşın olması gerekenden bir gün bile erken ya da olması gerekenden bir gün daha uzun sürmesine değmez." Yaşlı büyücü sanki paramparça olmuş asaları gösterircesine bir işaret yaptı. "Biz savaşmadık çünkü bunu yapmak doğru görünüyordu! Mecbur kaldığımızda, başka bir yol savaştık. Cevabımız buydu."

"Grindelwald'la yüzleşmek için bu kadar uzun süre

beklemenin nedeni bu mu?" Harry soruyu tam olarak

düşünmeden sormuştu - mavi gözler onu ararken yavaş bir

zaman geçti.

"konuşuyordun, Harry?" dedi yaşlı büyücü. "Hayır, cevap verme. Ben zaten biliyorum." Dumbledore içini çekti. "Bana bu soruyu soran çok oldu, ama ben onları hep . Yine de zaman içinde bu konudaki tüm gerçeği öğrenmelisin. Ben sana izin verene kadar bu konudan kimseye bahsetmeyeceğine yemin eder misin?"

Harry Draco'ya söylemesine izin verilmesini isterdi, ama - "Yemin ederim," dedi Harry.

"Grindelwald eski ve korkunç bir aygıta sahipti," dedi Dumbledore. "elinde tuttuğu sürece savunmasını kıramadım. Düellomuzda kazanamadım, sadece yorgunluktan düşene kadar uzun saatler boyunca onunla savaştım; ve Fawkes olmasaydı daha sonra bu yüzden ölebilirdim. Ama Muggle müttefikleri onu ayakta tutmak için kanlarını feda ederken, Grindelwald düşmeyecekti. O sırada gerçekten yenilmezdi. Grindelwald'ın elinde tuttuğu o korkunç aleti kimse bilmemeli, kimse şüphelenmemeli, tek bir ipucu bile olmamalı. Bu yüzden bundan bahsetmemelisiniz ve ben de daha fazla konuşmayacağım.

Şimdilik. Hepsi bu, Harry. Kıssadan yok, bilgelik de yok. Hepsi bu kadar."

Harry yavaşça başını salladı. Büyü standartlarına göre bu tamamen mantıksız değildi...

"Ve sonra," diye devam etti Dumbledore'un sesi, daha da sessiz, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "onu öldüren ben olduğum için, kanı için binlerce kişi ağlasa da ölmemesi gerektiğini söylediğimde bana itaat ettiler. Böylece Nurmengard'da, kendi inşa ettiği hapishaneye hapsedildi ve bugüne kadar orada kaldı. O düelloya onu öldürmek gibi bir niyetim olmadan gittim, Harry. Çünkü Grindelwald'ı uzun zaman önce bir kez öldürmeye çalışmıştım ve o... o... o... bir hata olduğunu kanıtladı, Harry..." Yaşlı büyücü şimdi iki elinde tuttuğu uzun, koyu gri asasına bakıyordu, sanki Muggle fantezilerinden fırlamış kristal bir küre, içinde cevapların bulunabileceği bir kehanet havuzuydu. "Ve sonra düşündüm ki... Asla öldürmemem gerektiğini düşündüm. Ve sonra Voldemort geldi."

Yaşlı büyücü tekrar Harry'ye baktı ve boğuk bir sesle, "O Grindelwald gibi değil, Harry," dedi. İçinde insana dair hiçbir şey kalmamış. *Onu* yok etmelisin. Zamanı geldiğinde tereddüt etmemelisin. Bu dünyadaki bütün yaratıklar arasında sadece ona merhamet göstermemelisin; ve işin bittiğinde bunu unutmalı, böyle bir şey yaptığını unutmalı ve yaşamına geri dönmelisin. Öfkeni sadece ve sadece buna sakla."

O ofiste sessizlik vardı.

Bu konuşma uzun saniyeler sürdü ve sonunda tek bir soruyla kesildi.

"Nurmengard'da Ruh Emiciler var mı?"

"Ne?" dedi yaşlı büyücü. "Hayır! Bunu ona bile yapmazdım -"

Yaşlı büyücü doğrulmuş olan genç çocuğa baktı ve yüzü değişti.

"Başka bir deyişle," dedi çocuk, sanki odada başka kimse yokmuş da kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Ruh Emici kullanmadan güçlü Kara Büyücülerin nasıl hapiste tutulacağı zaten biliniyor. İnsanlar bunu bildiklerini biliyorlar."

"Harry...?"

"Hayır," dedi çocuk. Çocuk başını kaldırdı ve gözleri yeşil bir ateş gibi parlıyordu. "Cevabınızı kabul etmiyorum Müdür Bey. Fawkes bana bir görev verdi ve şimdi Fawkes'ın bu görevi neden sana değil de bana verdiğini biliyorum. Siz kötülerin kazandığı güç dengelerini kabul etmeye hazırsınız. Ben değilim."

"Bu da bir cevap değil," dedi yaşlı büyücü; yüzünde incindiğini gösteren hiçbir şey yoktu, acısını gizleme konusunda uzun süredir deneyimliydi. "Bir şeyi kabullenmeyi reddetmek onu değiştirmez. Şimdi merak ediyorum, bu meseleyi anlamak için çok mu gençsin, Harry, dış görünüşüne rağmen; sadece çocukların fantezilerinde tüm savaşlar kazanılabilir ve tek bir kötülüğe bile tahammül edilemez."

"İşte bu yüzden ben Ruh Emicileri yok edebiliyorum ama sen edemiyorsun," dedi çocuk. "Çünkü ben karanlığın kırılabileceğine inanıyorum."

Yaşlı büyücünün nefesi boğazında kesildi.

"Anka kuşunun bedeli kaçınılmaz değil," dedi çocuk. "Bu, evrenin içine yerleştirilmiş derin bir dengenin parçası değil. Bu sadece

Problemin henüz nasıl hile yapacağınızı bulamadığınız kısımları."

Yaşlı büyücünün dudakları aralandı ama hiçbir kelime

çıkmadı. Gümüş ışık paramparça asaların üzerine düşüyordu.

"Fawkes bana bir görev verdi," diye tekrarladı çocuk, "ve bu görevi yerine getirmek için tüm Bakanlığı yıkmam gerekse bile bunu yapacağım. Cevabın kaçırdığınız kısmı bu. Durup *da, oh iyi, sanırım Hogwarts'ta zorbalığı durdurmanın bir yolunu bulamam, demiyorsun* ve öylece *bırakıyorsun*.
Nasıl bulana kadar aramaya devam edin. Eğer bu Lucius Malfoy'un tüm komplosunu bozmayı gerektiriyorsa*, tamam.* "

"Ya asıl savaş, Voldemort'a karşı olan savaş?" dedi yaşlı büyücü kararsız bir sesle. "*Bunu* kazanmak için ne yapacaksın Harry? Bütün dünyayı yıkacak mısın? Bir gün böyle bir güce sahip olsan bile, henüz fiyatların ötesinde değilsin ve belki de asla olmayacaksın! *Şimdi* bu şekilde davranman delilikten başka bir şey değil!"

"Hermione'ye o yüz puanı verdikten sonra Profesör Quirrell'a neden güldüğünü sordum," dedi çocuk sakin sakin. Profesör Quirrell, tam olarak böyle , ama aşağı yukarı böyle söyledi, büyük ve iyi Albus Dumbledore'un bu zavallı masum kız yardım için yalvarırken hiçbir şey yapmadan oturmasını ve onu savunanın kendisi olmasını son derece eğlenceli bulduğunu söyledi. Ve o zaman bana, iyi ve ahlaklı insanların kendilerini düğümlere bağlamayı bitirdiklerinde, genellikle yaptıkları şeyin hiçbir şey olmadığını ya da harekete geçtiklerinde, onları kötü denilen insanlardan ayırt etmenin zor olduğunu söyledi. Oysa canı istediği zaman masum kızlara yardım edebilirdi, çünkü o iyi bir insan değildi. Ve bunu yapmalıydım.

"Büyümenin iyi bir şey olduğunu düşündüğüm her an bunu hatırlıyorum."

Yaşlı büyücü darbenin şiddetini belli etmedi. Onu çok yakından izliyor olsaydınız, sadece gözlerindeki hafif bir açılma bunu ele verirdi.

"Merak etmeyin Müdür Bey," dedi çocuk. "Kafam karışmadı. İyiliği Hermione ve Fawkes'tan öğrenmem gerektiğini biliyorum, Profesör Quirrell ve sizden değil. Bu da beni buraya gelmemin asıl nedenine getiriyor. Hermione'nin zamanı cezalarla harcanamayacak kadar değerli. Profesör Snape ona şantaj yaptığımı iddia ederek cezayı iptal edecektir."

Yaşlı büyücü bir süre tereddüt ettikten sonra başını salladı, gümüş sakalı altından yavaşça sallanıyordu. "Bu *onun* için en iyisi olmaz, Harry," dedi yaşlı büyücü. "Ama cezasını Profesör Binns'le birlikte çekmiş sayılabilir, sen ve o da onun sınıfında birlikte çalışabilirsiniz."

"İyi," dedi çocuk. "Sanırım birlikte yaptığımız tek iş buydu, sonunda. Bir dahaki sefere kötü adamların tarafında çalışıyor ya da onların kazanmasına izin veriyor gibi göründüğünde, ne kadar sorun çıkarsa çıksın, Fawkes'ın bana söyleyeceğini düşündüğüm her şeyi yapacağımı . Umarım ikimiz de bu konuda anlaşmışızdır."

Çocuk başka bir şey söylemeden döndü ve siyah metalden açık kapıdan geçerek odadan çıktı, "*Lumos!* " sözleri ve asasının ışığı bir an sonra onu takip etti.

Yaşlı büyücü orada, kendi hayatının geride bıraktığı hayatların yıkıntıları arasında sessiz sessiz duruyordu. Buruşuk elleri titreyerek yarım ay gözlüklerine dokundu -

Çocuk kafasını tekrar içeri soktu. "Merdivenleri değiştirebilir misiniz, Müdür Bey? Geldiğim yoldan gitmek için tekrar onca zahmete girmek istemem."

"Git, Harry Potter," dedi yaşlı büyücü. "Merdivenler seni karşılayacak."

(Bir süre sonra, saat dokuzdan beri görünmez bir şekilde gargoylelerin yanında bekleyen Harry'nin daha önceki bir versiyonu, Müdire Yardımcısı'nı onun için ayrılan açıklıktan takip etti, tepeye gelene kadar dönen merdivenlerde sessizce arkasında durdu ve sonra, hala Pelerin'in altında, Zaman Döndürücü'sünü üç kez döndürdü).

Sonuçlar: Profesör Quirrell ve -

Gölgeli bir açıklıkta Savunma Profesörü bekliyordu, sırtını Mart ayının son günlerinde henüz yapraklarını dökmemiş, gövdesi ve tepesi yerden yukarı uzanan ve binlerce parmaktan oluşan bir ele dönüşen soluk kol gibi görünen yüksek bir kayın ağacının kaba gri kabuğuna yaslamıştı. Savunma Profesörünün etrafında ve üzerinde o kadar sık dallar vardı ki, ilkbaharın ilk günlerinde bile, çok az ağaç tomurcuklanırken, yerden gökyüzünü zorlukla görebilirdiniz. Ahşap ağın telleri o kadar çok kesişiyor ve çoğalıyordu ki, yukarıda bir süpürgenin üzerinde aşağıda birini arıyor olsaydınız, kulaklarınızı takip etmeyi gözlerinizi takip etmekten daha kolay bulurdunuz. Yasaklanmış ormanın ortasının neredeyse karanlık olması, görünmeyen güneşin neredeyse batmış olması, böylece en yüksek ağaçların tepelerini sadece birkaç soluk güneş ışığı parıltısının aydınlatması da yardımcı olmazdı.

Derken, orman zemininde bile neredeyse duyulamayacak kadar zayıf ayak sesleri duyuldu.

görünmeden geçti. Ne bir dal kırıldı, ne bir yaprak hışırdadı -

"İyi günler," dedi Profesör Quirrell. Savunma Profesörü ne gözlerini ne de ellerini kayıtsızca yanlarında durdukları yerden kaldırmaya zahmet etti.

Siyah bir pelerin giymiş bir figür parıldayarak belirdi, başı önce sola sonra sağa baktı. Figürün sağ elinde, aşağıdan kavradığı, neredeyse gümüş rengini andıracak kadar gri, tahtadan bir asa .

Severus Snape sesi soğuk bir şekilde, "O kadar yer varken neden *burada* buluşmak istediğinizi bilmiyorum," dedi.

"Oh," dedi Profesör Quirrell, sanki bu konu çok önemsizmiş gibi, "gizliliği tercih edeceğinizi düşünmüştüm. Hogwarts'ın duvarlarının kulakları vardır ve dünkü olaydaki rolünüzün Müdür tarafından bilinmesini istemezsiniz, değil mi?"

Mart soğuğu daha da derinleşiyor, sıcaklık daha da düşüyor gibiydi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi İksir Ustası buz gibi bir sesle.

Profesör Quirrell eğlenen bir sesle, "Neden bahsettiğimizi gayet iyi biliyorsunuz," dedi. "Gerçekten, sevgili Profesör, kendinizi onların tüm şiddetine karşı anında savunmaya hazır olmadığınız sürece aptalların işlerine karışmamalısınız." (Savunma Profesörü'nün elleri hâlâ rahat ve açık bir şekilde yanında duruyordu.) "Yine de aptalların hiçbiri ne sizin düştüğünüzü ne de genç hanımlar varlığınızı hatırlıyor gibi görünüyor. Bu da neden *elli iki* Hafıza Büyüsü yapmak gibi olağanüstü, *hatta umutsuz* bir yola başvurduğunuz sorusunu akla getiriyor." Profesör Quirrell başını eğdi. "Sıradan öğrencilerin fikirlerinden bu kadar korkar mıydınız? Sanmıyorum. Meseleden korkar mıydınız

Ama o aptallar, tam da o noktada, varlığınız için oldukça tatmin edici bir mazeret uydurdular. Hayır, senin üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olan ve onun bilgisi dışında herhangi bir komployu uygulamaya koyduğunu görse çok rahatsız olacak tek bir kişi var. Gerçek ve gizli efendiniz Albus Dumbledore."

" *Ne?*" diye tısladı İksir Ustası, öfkesi yüzünden okunuyordu.

"Ama şimdi, öyle görünüyor ki, kendi başınıza hareket ediyorsunuz; ve bu yüzden kendimi en çok ne yapıyor *olabileceğiniz* ve neden yaptığınız konusunda merak içinde buluyorum." Savunma Profesörü, İksir Ustası'nın siyah giysili siluetine, bir adamın son derece ilginç bir böceğe, nihayetinde sadece bir olsa bile, dikkatle baktı.

"Ben Dumbledore'un hizmetkârı değilim," dedi İksir Ustası soğuk bir sesle.

"Gerçekten mi? Ne kadar şaşırtıcı bir haber." Savunma Profesörü hafifçe gülümsedi. "Bana her anlatın."

Uzun bir duraklama oldu. Bir ağaçtan bir baykuş öttü, sessizlikte devasa bir ses; iki adam da irkilmedi ya da korkmadı.

"Beni düşmanın olarak görmek istemezsin Quirrell," dedi Severus Snape, sesi çok yumuşaktı.

" muyum?" dedi Profesör Quirrell. "Nereden biliyorsunuz?"

"Öte yandan," diye devam etti İksir Ustası, sesi hâlâ yumuşaktı, "arkadaşlarım pek çok avantaja sahip."

Gri ağaç kabuğuna yaslanan adam kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

"Bu okul hakkında bildiğim çok şey var," dedi İksir Ustası. "Bildiğimi düşünmeyeceğiniz şeyler."

Beklentili bir duraklama oldu.

"İnanılmaz derecede büyüleyici," dedi Profesör Quirrell. Adam sıkılmış bir ifadeyle tırnaklarını inceliyordu. "Devam edin."

"Üçüncü kat koridorunu*... araştırdığınızı* biliyorum..."

"Böyle bir şey bilmiyorsun." Adamın sırtı tahtaya yaslanarak dikleşti. "Bana blöf yapma Severus Snape; bunu sinir bozucu buluyorum ve sen de beni sinir edecek durumda değilsin. Tek bir bakış bile yetkin bir büyücüye, Müdür'ün o koridoru gülünç miktarda koğuş ve ağ, tetikleyici ve üç işaretle donatmış olduğunu anlatır. Dahası da var: orada kadim güce sahip Tılsımlar, söylentilerini bile duymadığım büyülü yapılar, Flamel'in kendi biriktirdiği ilimden çıkarılmış olması gereken teknikler var. İsmi Lazım Değil bile bunları fark etmeden geçmekte zorlanırdı." Profesör Quirrell düşünceli bir şekilde parmağını yanağına vurdu. "Ve asıl kilit için, sıradan bir kapı koluna yerleştirilmiş bir *Colloportus*, o kadar zayıf atılmış ki Bayan Granger'ı Hogwarts'a girdiği gün dışarıda tutamazdı. Hayatımda daha önce hiç bu kadar bariz bir tuzakla karşılaşmamıştım." Savunma Profesörü şimdi gözlerini kısmıştı. "Dünyada böyle fantastik tespit yeteneklerinin yarayacağı hiç kimse kalmadığını biliyorum. Eğer bu tuzağın kurulduğu, hakkında hiçbir şey bilmediğim, kadim ilimlere sahip bir büyücü varsa, *bu* bilgiyi istediğiniz kadar sessizlikle takas edebilirsiniz, sevgili Profesör ve sonrasında da benim iyiliğimden güzel bir porsiyon kalır."

Profesör Quirrell'ın Severus Snape'i büyük bir ilgiyle izlediğine yemin edebilirdiniz. Adamın dudaklarında en ufak bir gülümseme izi bile yoktu.

Açıklıkta yine uzun bir sessizlik oldu.

"Dumbledore'un *kimden* korktuğunu bilmiyorum," dedi Snape. "Ama nasıl bir yem attığını ve bu yemi gerçekten nasıl koruduğunu biraz biliyorum."

Profesör Quirrell yine sıkılmış bir sesle, "Ona gelince," dedi, "onu aylar önce çaldım ve yerine sahtesini bıraktım. Ama sorduğunuz için teşekkür ederim."

Severus Snape bir süre durakladıktan sonra, "Yalan söylüyorsun," dedi.

"Evet, öyleyim." Profesör Quirrell tekrar gri ağaca yaslandı, gözleri sık dallardan oluşan ağa doğru kaydı, karmaşık geçitler arasında alçalan gece zorlukla görülebiliyordu. "Sadece bu kadar az şey biliyormuş gibi davrandığınıza göre beni bu konuda arayıp aramayacağınızı öğrenmek istedim." Savunma Profesörü kendi kendine gülümsedi.

İksir Ustası öfkesinden boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. "*Ne istiyorsun?*"

Savunma Profesörü ormanın tavanına bakmaya devam ederek, "Hiçbir şey, gerçekten," dedi. "Sadece merak ettim. Sanırım komplolarınızın nereye varacağını izleyip göreceğim ve bu arada Müdür'e hiçbir şey söylemeyeceğim - tabii arada sırada bana bir iyilik yapmaya istekli olduğunuz sürece." Yüzünde kuru bir gülümseme belirdi. "Şimdilik gidebilirsin, Severus Snape. Yine de, sadakatinin nerede yattığını benimle dürüstçe konuşmaya istekliysen, yakında küçük bir sohbet daha yapmamızın sakıncası olmaz. Ve *dürüstçe* söylüyorum, bugün gösterdiğiniz sahte yüzleri değil. Belki de

Düşündüğünden daha fazla müttefikin var. Bunu düşünmek için biraz zaman ayır dostum."

Sonuçlar: Draco Malfoy ve -

Bir gökkuşağı yarım küresi, Slytherin ortak salonunun çok renkli avizelerinin parıltısını kırarken, sızan ışığı parçalanmış yansımalar halinde geri gönderen, kendi renkleri çok az olan katı bir güç kubbesi.

Gökkuşağı yarımküresinin altında, daha önce hiç zorbalarla savaşmamış, Profesör Quirrell'ın ordularına katılmamış, Savunma dersinden en iyi ihtimalle Kabul Edilebilir notlar alan, kendi hayatını kurtarmak için bile Prizmatik Bariyer yapamayan genç bir cadının dehşet yüzü duruyordu.

"Kes şunu," dedi Draco Malfoy, asasını Millicent Bulstrode'u koruyan bariyere doğrulturken, cüppesinin altından fışkıran tere rağmen sesini sıkılmış gibi çıkarıyordu.

Karar verdiğini hatırlamıyordu, sadece iki büyük çocuk Millicent'a büyü yapmak üzereydi, ortak salon sessizce bakıyordu ve sonra Draco'nun eli asasını çekip bariyer yaptı, zavallı üzgün beyni çılgınca açıklamalar ararken kalbini şok olmuş adrenalinle dolu bir şekilde pompalamaya bıraktı -

İki büyük oğlan Millicent'ın üzerinde dikildikleri yerden doğruldular ve Draco'ya dönerek şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeyle ona baktılar. Yanındaki Gregory ve Vincent kendi çoktan çekmişlerdi ama doğrultmamışlardı. Zaten üçü birlikte kazanamazdı.

Ama büyük çocuklar ona büyü yapmazdı. Kimse bir sonraki Lord Malfoy'a büyü yapacak kadar aptal olamazdı.

Draco'nun cüppesinin altında terlemesine neden olan şey büyülenme korkusu değildi, umutsuzca alnındaki su taneciklerinin görünmemesini umuyordu.

Draco, şimdi bundan paçayı sıyırsa bile, bu yolda ilerlemeye devam ederse, her şeyin yerle bir olacağı bir zamanın geleceğini ve o zaman artık bir sonraki Lord Malfoy olamayabileceğini düşündüğü için terliyordu.

"Bay Malfoy," dedi en yaşlı görünen çocuk. "Onu neden koruyorsunuz?"

"Demek komplonun metresini buldunuz," dedi Draco İki Numara Küçümsemesiyle, "ve o, şimdi doğru anlamış mıyım, Millicent Bulstrode adında birinci sınıf bir kız. O sadece bir *kanal*, seni *aptal!* "

"Yani?" diye sordu büyük çocuk. "Yine de onlara yardım etti!"

Draco asasını kaldırdı ve Prizmatik Küre göz kırparak söndü. Hâlâ sıkılmış bir sesle konuşan Draco, "Ne yaptığınızı biliyor muydunuz, Bayan Bulstrode?" dedi.

Millicent hâlâ masasında oturduğu yerden, "Hayır," diye kekeledi.

"İlettiğiniz Slytherin mesajlarının nereye gittiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır!" dedi Millicent.

"Teşekkür ," dedi Draco. "Lütfen hepiniz onu bırakın, o sadece bir piyon. Bayan Bulstrode, siz de

Şubat ayında bana yaptığın iyiliğin karşılığını almış olmalısın." Ve Draco, Millicent'ın "Ne iyiliği?" gibi inanılmaz aptalca bir şey söylememesini umarak İksir ödevine geri döndü.

"O zaman neden," dedi odanın öbür ucundan bir ses, "o cadılar Millicent'tan gelen bir notun gitmelerini söylediği yere gittiler?"

da terleyen Draco başını tekrar kaldırarak Randolph Lee'nin konuştuğu yere . "Sahte notta tam olarak ne yazıyordu?" dedi Draco. "Karanlık Leydi Bulstrode adına gitmeni emrediyorum' mu yoksa 'Lütfen benimle burada buluş, içtenlikle Millicent' mı?"

Randolph Lee ağzını açtı, bir an tereddüt etti -

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Draco. "Bu çok iyi bir test değildi Bay Lee, bu - bu -" *Yanlış pozitif* gibi Harry sözcükleri kullanmadan nasıl söyleyeceğini düşünürken çılgınca, sinir bozucu bir an yaşadı. "İçlerinden Millicent'la sadece *arkadaşsa* cadıların oraya gitmesini sağlayabilir."

Mesele tamamen çözülmüş gibi Draco tekrar İksir ödevine baktı ve odanın etrafından gelen fısıltıları (midesindeki hastalıklı korku hissi dışında) geldi.

Göz ucuyla Gregory'nin kendisine baktığını fark etti.

Draco'nun gözleri Astronomi ödevine takıldı ama zihnini oraya odaklayamadı. Harry Potter'ın söylediği şeyleri düşünmemeye çalışıyorsanız, yapabileceğiniz en kötü şey ödevinize bakmaktı.

ders kitabının gece gökyüzüne dair resimlerine bakıyor ve gezegenlerin nasıl dolaştığına dair bilmemeniz gereken şeyleri hatırlamaya çalışıyordunuz. Astronomi, asil ve prestijli bir sanat, öğrenmenin ve bilginin bir işareti; sadece Muggle'lar Harry'nin açıklamaya çalıştığı ve Draco'nun hala anlamaya başlayamadığı yöntemleri kullanarak bunu bir milyon milyar kat daha iyi yapabilen gizli modern eserlere sahipti, görünüşe göre *bir şeylere Aritmetik* yaptırmak için *büyü* bile gerekmiyordu.

Draco takımyıldızlarının resimlerine baktı ve diğer Evlerde de böyle olup olmadığını, Ravenclaw'da insanların sürekli birbirlerini tehdit edip etmediğini merak etti.

Harry Potter bir keresinde ona savaş alanındaki askerlerin aslında ülkeleri için savaşmadıklarını söylemişti. Vatanseverlik onları savaş alanına getirmiş olabilirdi ama oraya vardıklarında *birbirlerini*, birlikte eğitim gördükleri *ve* hemen önlerinde duran arkadaşlarını korumak için savaşırlardı. Ve Harry gözlemlemişti, Draco da bunun doğru olduğunu biliyordu, bir lidere olan sadakati Patronus Büyüsü'ne güç vermek için kullanamazdınız, bu doğru türden sıcak ve mutlu bir düşünce değildi.
Ama yanınızdaki birini korumayı düşünmek -

Harry Potter düşünceli bir ifadeyle, Ölüm Yiyenler'in Karanlık Lord gider gitmez dağılmalarının muhtemelen buydu, demişti. *Birbirlerine* yeterince sıcak davranmamışlardı .

Lord Malfoy ve Bay MacNair'in yanı sıra Bellatrix Black ve Amycus Carrow'un da dahil olduğu bir grup toplayabilir ve onları Cruciatus Laneti ile hizada tutabilirsiniz. Ama Karanlık İşaret'in efendisi gittiği anda, artık bir ordunuz değil, bir tanıdık çevreniz vardı. Babam bu yüzden başarısız olmuştu. Aslında bu onun hatası bile değildi.
Babamın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Birbirleriyle gerçekten *arkadaş* olmayan Ölüm Yiyenler'in mirasçısı.

Savunması gereken Slytherin Hanesi olsa da -Harry'*yle* birlikte *kurtarmak* için bir pakt oluşturdukları Slytherin Hanesi- Draco bazen orduyu yönetirken daha az *yorucu* olduğunu düşünmeden edemiyordu alıştırmalar. Slytherin dışındaki diğer üç Ev'den öğrencilerle çalışırken. Sorunları bir kez görüp adlandırdığınızda, onları görmeyi *bırakamıyordunuz*, sadece her geçen gün daha da *can sıkıcı* oluyordu.

"Bay Malfoy?" dedi Gregory Goyle'un sesi, küçük ama özel yatak odasında Draco'nun masasının yanında yerde yattığı yerden; Gregory sık sık yardıma ihtiyaç duyduğu Biçim Değiştirme ödevini yapıyordu.

Bu noktada her türlü dikkat dağıtıcı şey hoş karşılanırdı.
"Evet?" dedi Draco.

Gregory, "Aslında Granger'a karşı komplo kurmuyordun," dedi. "Öyle miydin?"

Draco'nun midesine yayılan his tıpkı Gregory'nin benziyordu, mide bulantısı ve korku.

Gregory, "Aslında Granger'a yardım ediyordun, o gün onu yerden kaldırmıştın," dedi. "Ve daha önce, onu çatıdan düşmekten kurtardığın zaman. Bir *çamur kana yardım ettin* -"

"Evet, doğru," dedi Draco alaycı bir tavırla, en ufak bir tereddüt ya da gecikme olmadan, sanki hiç gergin değilmiş gibi Astronomi ödevine bakarak. Her şey Draco'nun korktuğu gibi oluyordu, ama en azından bu konuşmayı kafasında tekrar tekrar oynayıp doğru açılış gambitini bulduğu anlamına geliyordu.
"ama Gregory, General Granger'la düello yaptın, nasıl olduğunu *biliyorsun*.

çok güçlü. Sanki gerçek bir Muggle dölü senden, Theodore'dan, benim dışımda okuldaki tüm safkanlardan daha mı güçlü olacak? Babamın söylediği hiçbir şeye gerçekten inanmıyor musun? O *evlatlık.* Ailesi savaşta ölmüş ve birileri saklamak için birkaç Muggle'ın yanına vermiş. General Granger'ın gerçek bir melez olmasının *imkânı* yok."

Draco'nun yatak odasında yavaş bir sessizlik dalgası. Draco bilmek istiyordu, Gregory'nin yüzündeki ifadenin ne olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Ama masasından başını kaldıramadı, henüz değil, Gregory ilk konuşmayı yapana kadar değil.

Ve sonra -

"Harry Potter sana böyle mi söyledi?" dedi Gregory.

Ses dalgalandı ve kesildi. Draco ödevinden başını kaldırdığında Gregory'nin gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördü.

Görünüşe göre işe yaramamış.

Gregory fısıltıyla, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum, Bay Malfoy. Babanız - öğrendiğinde - bundan hoşlanmayacak, Bay Malfoy!"

Babamın neyi seveceğine karar vermek senin *işin değil, Goyle* -

Draco kelimeleri kafasının içinde duyabiliyordu; aynı sertlikle babasının sesinden geliyorlardı. Babası ona, Vincent ya da Gregory onu sorgularsa bir şey söylemesini, bu işe yaramazsa da onlara büyü yapmasını *söylemişti*. Eşit arkadaşlar *değillerdi*, demişti babam ve bunu asla unutmayacaktı . Yetki Draco'daydı, onlarsa onun hizmetkârlarıydı ve eğer Draco bunu böyle sürdüremezse Malfoy Hanesi'ni miras almaya uygun değildi...

"Her şey Gregory," dedi Draco, elinden geldiğince nazik bir şekilde. "Tek yapman gereken beni korumak için endişelenmek. Kimse seni emirlerimi yerine getirdiğin için suçlamayacak, ne babam ne de sen." Bir Patronus Büyüsü yapmaya çalışır gibi sesine elinden gelen tüm sıcaklığı kattı. "Ve her neyse, bir sonraki savaş bir öncekiyle aynı olmayacak. Malfoy Hanesi Karanlık Lord'dan çok önce de vardı ve her Lord Malfoy aynı şeyi yapmaz. Babam bunu biliyor."

"mi?" dedi Gregory titreyen bir sesle. "Öyle mi?
Gerçekten mi? "

Draco başını salladı. "Profesör Quirrell da bunu biliyor," dedi Draco. "Ordular bunun için var. Savunma Profesörü haklı, bir sonraki savaş çıktığında Babam tüm ülkeyi birleştiremeyecek, *son* savaşı hatırlayacaklar. Ama Profesör Quirrell'in ordularında savaşmış olan herkes en güçlü generallerin kim olduğunu hatırlayacak, onlara kimin liderlik etmeye layık olduğunu bilecekler. Harry Potter'ı Lordları ilan edecekler, ben de onun sağ kolu olacağım ve Malfoy Hanesi her zamanki gibi gelecek. Potter orada olmasa bile, güvenilir olduğumu düşündükleri sürece insanlar *bana* dönebilir.
Ben de şimdi bunu ayarlıyorum. Babam anlayacaktır."

Gregory elini kaldırıp gözlerini sildi ve tekrar Başkalaşım ödevine baktı. Gregory titrek bir sesle, "Tamam," dedi. "Siz öyle diyorsanız, Bay Malfoy."

Draco az önce arkadaşına söylediği yalanlar yüzünden içinde oluşan boşluk hissini görmezden gelerek tekrar başını salladı ve yıldızlara döndü.

Sonrası: Hermione Granger ve -

Görünmez olmak bundan daha *ilginç* olmalıydı, Hogwarts'ın koridorları

garip renkler ya da öyle bir şey. Ama aslında, diye düşündü Hermione, Harry'nin görünmezlik pelerininin altında olmak tıpkı görünmezlik altında *olmamak* gibiydi, pelerin kısmı hariç. Yumuşak siyah kumaştan pelerini kapüşondan indirip yüzünüze örttüğünüzde, önünüzde uzandığını bile göremiyordunuz ve sonrasında da nefes almanızı engelliyor gibi görünmüyordu. Ve dünya da aynı görünüyordu, tek fark metal şeylerin yanından geçerken kendinizin küçük yansımalarını görmüyordunuz. Portreler size hiç bakmıyor, sadece yalnız olduklarında yaptıkları tuhaf şeyleri yapıyorlardı. Hermione henüz bir aynanın yanından geçmeyi denememişti, bunu *yapmak istediğinden* de emin değildi. Hepsinden önemlisi, etrafta dolaşırken artık *siz* yoktunuz, eller yoktu, ayaklar yoktu, sadece değişen bir bakış açısı vardı. Bu sinir bozucu bir duyguydu, *görünmez* olmaktan çok *var olmamak* gibi bir şeydi.

Harry onu hiç sorgulamamıştı, sadece 'görünmezlik' kelimesini ağzından çıkarmış, sonra da Harry kesesinden görünmezlik pelerinini çıkarmıştı. Daphne ve Millicent Bulstrode'la yaptığı son derece gizli toplantıyı ya da bunun diğer kızları korumaya yardımcı olacağını düşündüğünü açıklama şansı bile verilmemişti, Harry sadece muhtemelen bir Ölümcül Cadı olan şeyi teslim etmişti. Eğer adil olursanız, ki adil olmaya çalışıyordu, Harry'nin bazen çok gerçek bir dost olabileceğini kabul etmek zorundaydı.

Gizli toplantının kendisi büyük bir başarısızlık olmuştu.

Millicent bir kahin olduğunu iddia etmişti.

Hermione, Millicent ve Daphne'ye bunun doğru olamayacağını uzun uzun anlatmıştı.

O ve Harry, araştırmalarının başlarında Kehanet'e bakmışlardı; Harry, Kehanetler hakkında bulabildikleri ve Kısıtlı Kitap'ta olmayan her şeyi okumaları için ısrar etmişti.

Bölüm. Harry'nin de gözlemlediği gibi, bir kahine otuz beş yıl sonra öğrenecekleri her şeyi kehanet ettirebilirlerse çok fazla çaba harcamaktan kurtulacaklardı. (Ya da Harry'nin terimleriyle etmek gerekirse, uzak gelecekten aktarılan bilgileri elde etmenin herhangi bir yolu potansiyel olarak anında küresel bir zafer koşuluydu).

Ama Hermione'nin Millicent'a açıkladığı gibi, kehanet kontrol edilebilir bir şey değildi, belirli bir şey hakkında kehanette bulunulmasını *istemenin* bir yolu yoktu. Bunun yerine (kitapların söylediğine göre) Zaman'da, büyük bir olay gerçekleşmeye ya da gerçekleşmekten vazgeçmeye çalışırken oluşan bir tür *baskı* vardı. Kâhinler de, doğru dinleyici yakınlarda olduğunda bu baskıyı boşaltan zayıf noktalar gibiydiler. Bu yüzden kehanetler sadece büyük, önemli şeyler hakkındaydı, çünkü sadece bunlar yeterli baskıyı yaratıyordu; ve neredeyse hiçbir zaman aynı şeyi söyleyen birden fazla kahin olmazdı, çünkü sonrasında baskı ortadan kalkardı. Hermione'nin Millicent'a daha da açıkladığı gibi, kahinlerin kendileri de kehanetlerini hatırlamazlardı, çünkü mesaj *onlar* için değildi . Ve mesajlar bilmeceler halinde gelirdi ve yalnızca kehaneti kahinin orijinal sesinden duyan biri bilmecenin içindeki tüm anlamı duyabilirdi. Millicent*'in istediği zaman okuldaki zorbalarla* ilgili bir kehanette bulunup sonra da bunu hatırlamasına imkan *yoktu* ve eğer hatırlasaydı bu mesaj 'Susan Bones orada olmalı' değil iskelet anahtardır' şeklinde çıkardı.

Millicent bu noktada oldukça korkmuş görünüyordu, bu yüzden Hermione kalçalarına sıkıştırdığı yumruklarını gevşetti, kendini sakinleştirdi ve Millicent'ın onlara yardım etmesinden memnun *olduğunu*, ancak Millicent'ın söylediklerine uyarak bazen tuzaklara düştüklerini ve bu yüzden Hermione'nin mesajların *gerçekten* nereden geldiğini bilmek istediğini dikkatle belirtti.

Ve Millicent küçük bir sesle şöyle dedi:

Ama, ama bana *bir kahin olduğunu söyledi.*

Millicent kaynağını vermeyi reddettikten sonra Hermione Daphne'ye bu konuda baskı yapmamasını söylemişti. Bu sadece Hermione'nin Millicent'ın yüzündeki korkmuş ifadeden dolayı kendini kötü hissetmesinden kaynaklanmıyordu. Hermione, Millicent'a bir şeyler söyleyen kişiyi bulduklarında, sabah yastığının altında zarflar bulacaklarına dair güçlü bir hisse kapılmıştı.

Noel'den önceki savaşta Zabini'nin renkli çizgiler ve kutularla dolu çizelgelerine bakarken hissettiği o çaresizlik duygusuna kapılıyordu... *ve Zabini*'nin ona o çizelgeyi gösteren kişi olmasının ne anlama geldiğini daha yeni fark etmişti.

Bir Ravenclaw için bile, hayatının aşırı derecede karmaşıklaşması diye bir şey olduğunu hissetti.

Hermione merkezi bir omurgadan çıkıntı yapan sarı mermer basamaklardan oluşan kısa bir spirali tırmanmaya başladı; aslında Slytherin zindanlarından Ravenclaw kulesine çıkan en hızlı yollardan biri olan ama sadece cadıların , kötü muhafaza edilmiş "gizli" bir merdivendi bu. (Neden özellikle kızların Ravenclaw'dan Slytherin'e geçip geri dönmek için hızlı bir yola ihtiyaç duydukları Hermione'nin biraz kafasını karıştırmıştı). Merdivenin tepesinde, artık Slytherin'den uzaklaşıp Hogwarts'ın ana bölümlerine döndüğüne göre, Hermione durdu ve Harry'nin görünmezlik pelerinini çıkardı.

Kesesi pelerini yuttuktan sonra Hermione sağa döndü ve kısa bir geçitten aşağı doğru başladı, artık hiç düşünmeden otomatik olarak her yöne bakıyordu ve sürekli tarayan gözleri gölgeli bir oyuğa takıldı.

(kısa süreli oryantasyon bozukluğu)

- Sonra bir şok ve korku dalgası tüm vücudunu sersemleten bir Hex gibi , hiç düşünmeden ya da bilinçli bir karar vermeden asasının eline sıçradığını ve çoktan doğrultulmuş olduğunu fark etti...

...o kadar geniş ve kabarık siyah bir pelerin ki, altındaki figürün kadın mı erkek mi olduğunu anlamak imkânsızdı; pelerinin üzerinde geniş kenarlı siyah bir şapka vardı; ve siyah bir sis pelerinin altında toplanıyor ve altında yatan kişinin ya da her neyse onun yüzünü gizliyor gibiydi.

"Tekrar merhaba Hermione," diye fısıldadı siyah şapkanın altından, siyah sisin arkasından gelen cızırtılı bir ses.

Hermione'nin kalbi şimdiden göğsünün içinde hızla çarpmaya başlamıştı, cadı cüppesi teninde terden ıslanmış gibi hissettiriyordu, ağzında şimdiden bir korku tadı vardı; neden birdenbire adrenalinle dolduğunu bilmiyordu ama eli asasını daha sıkı kavradı. "Kimsin sen?" Hermione sordu.

Şapka hafifçe eğildi; fısıltılı ses, siyah sisin içinden çıktığında, toz gibi kuru geliyordu. "Son müttefik," diye konuştu ıslıklı fısıltı. "Başka hiç kimse sana cevap vermediğinde, sonunda cevap veren kişi. Belki de tüm Hogwarts'ta sahip olduğun tek *gerçek* dost benim, Hermione. Çünkü sen ihtiyaç duyduğunda diğerlerinin nasıl sessiz kaldığını gördün -"

"*Adın* ne senin*?* "

Siyah pelerin hafifçe ileri geri döndü, omuz silkiyor gibi *görünmüyordu* ama bir omuz ifade ediyordu. "İşte bilmece bu, genç Ravenclaw. Çözene kadar bana istediğin gibi hitap edebilirsin."

Avuçlarının terlediğini hissediyordu ve elinin tahtayı sabit tutmasına yardımcı olan asasındaki spiral oluklar için minnettardı. "Peki, Bay İnanılmaz Şüpheli Kişi," dedi Hermione, "benden ne istiyorsun?"

"Bu yanlış soru," diye fısıldadı kara sisin içinden. "Daha ziyade *size* ne önerebileceğimi sormalısınız."

"Hayır," dedi genç kız oldukça kararlı bir şekilde, "Sanmıyorum. aslında bunu sormalısınız."

Kara sisin arkasından tiz bir kıkırdama geldi. "Güç değil," diye fısıldadı ses, "zenginlik değil, böyle şeyleri pek , değil mi genç Ravenclaw? *Bilgi*. Sahip olduğum şey bu. Bu okulda neler döndüğünü, tüm gizli planları ve oyuncuları, bilmecenin cevaplarını biliyorum. Harry Potter'ın gözlerinde gördüğün soğukluğun gerçek sebebini biliyorum. Profesör Quirrell'in gizemli hastalığının gerçek doğasını biliyorum. Dumbledore'un gerçekten kimden korktuğunu biliyorum."

"Aferin sana," dedi Hermione Granger. "Ama bir Tootsie Pop'un ortasındaki Tootsie Roll'a ulaşmak için kaç yalama gerektiğini biliyor musun?"

Siyah sis hafifçe kararmış gibiydi, konuştuğunda sesi daha alçaktı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Demek yalanların ardındaki gerçekleri merak bile etmiyorsun, genç Ravenclaw?"

"Yüz seksen yedi," dedi. "Bir kez denedim ve o kadar çıktı." Eli asasının üzerinde neredeyse kayıyordu, parmaklarında sanki asayı dakikalar yerine saatlerdir tutuyormuş bir yorgunluk hissi vardı -

Ses tısladı, "Profesör Snape gizli bir Ölüm Yiyen."

Hermione neredeyse asasını düşürüyordu.

"Ah," diye fısıldadı ses memnuniyetle. "Bunun ilgini çekebileceğini düşünmüştüm. Peki, Hermione. Düşmanların ya da dost dediklerin hakkında bilmek başka bir şey var mı?"

Yüksek siyah pelerinin tepesindeki siyah sise baktı ve çılgınca düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı.
Profesör Snape bir Ölüm Yiyen miydi? Kim *ona* bir şey söyleyebilirdi*, neden,* oluyordu*?* "Bu -" Hermione söyledi. Sesi titriyordu. "Eğer gerçekten doğruysa, bu son derece ciddi bir mesele. Neden böyle bir şeyi Müdür Dumbledore'a değil de *bana* anlatıyorsun?"

"Dumbledore Snape'i durdurmak için hiçbir şey yapmadı," diye fısıldadı kara sis. "Sen de gördün Hermione. Hogwarts'taki çürüme en tepede başlıyor. Bu okulda yanlış olan her şey çılgın Müdür'le başlıyor. Sen tek başına ona bunun için seslenmeye cesaret ettin - ve bu yüzden seninle konuşuyorum."

"Peki Harry Potter'la da konuştunuz mu?" Hermoine sesini olabildiğince eşit tutarak konuştu. Eğer *bu* onun yardımsever hayaletiyse -

Siyah sis, başını sallar gibi karardı bir aydınlandı. "Harry Potter'dan korkuyorum," diye fısıldadı. "Gözlerindeki soğukluktan, gözlerinin ardında büyüyen karanlıktan. Harry Potter bir katil ve ona engel olan herkes ölecek. Sen bile, Hermione Granger, ona gerçekten karşı çıkmaya cesaret edersen, gözlerinin ardındaki karanlık uzanır ve seni yok eder. Bunu biliyorum."

"O zaman biliyormuş gibi yaptığın şeylerin yarısını bile bilmiyorsun," dedi Hermione, sesi biraz daha sertleşerek. "Harry'den korkuyorum

Ben de. Ama *bana* yapabilecekleri yüzünden değil. Beni *korumak* için yapabileceklerinden korkuyorum -"

"Yanlış." Fısıltı düz ve sertti, sanki hiçbir inkâr olasılığını kabul etmiyormuş gibi. "Harry Potter zamanla sana karşı dönecek, Hermione, karanlık onu tamamen ele geçirdiğinde. Ayak seslerinin sonunda seni altında ezdiği gün gözyaşı dökmeyecek, farkına bile varmayacak."

" *Çifte* yanlış!" dedi yükselen bir sesle, her ne kadar tüyleri diken diken olsa da. Harry'nin cümlelerinden biri aklına geldi. "Ne bildiğini sanıyorsun ve bunu nasıl sanıyorsun?"

"Zaman -" Ses kendini yakalamış gibiydi. "Bunun için daha sonra yeterince zaman var. Şimdilik, bugün için, gerçekten de Harry Potter senin düşmanın değil. Yine de büyük bir tehlike içindesiniz."

"*Buna* inanabilirim," dedi Hermione Granger. Umutsuzca asasını diğer eline geçirmek istiyordu, sadece onu tutmak için sağ kolunu tutması gerekiyormuş gibi hissediyordu, başı günlerdir siyah sise gibi ağrıyordu; neden bu kadar çabuk yorulduğunu bilmiyordu.

"Lucius Malfoy seni fark etti, Hermione." Fısıltı yükselmiş, tonsuzluğundan uzaklaşmış, duyulabilir bir endişe notası . "Slytherin Hanesi'ni küçük düşürdün, oğlunu savaşta yendin. Ondan önce bile Ölüm Yiyenler'in yanında yer alan herkes için bir utanç kaynağıydın; çünkü sen bir Muggle doğumlu olduğun halde herhangi bir safkanın sahip olabileceğinden daha büyük bir büyücülük gücüne sahipsin.
Ve şimdi tanınmaya başlıyorsun, dünyanın gözü senin üzerinde. Lucius Malfoy seni ezmek istiyor, Hermione, sana zarar vermek ve hatta belki de seni öldürmek istiyor ve bunu yapacak araçlara da sahip!" Fısıltı giderek daha acil bir hal almıştı.

Bir duraklama oldu.

"Hepsi bu kadar mı?" dedi Hermione. Eski Yarbay Zabini ya da Harry Potter olsaydı, muhtemelen daha fazla bilgi toplamak için zekice sorular sorardı; ama zihni yavaş ve yorgun hissediyordu. Gerçekten de buradan çıkıp bir süre uzanması gerekiyordu.

"Bana inanmıyorsun," dedi fısıltı, şimdi daha yumuşak ve üzgündü. "Neden inanmayayım Hermione? Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Hermione gölgeli oyuktan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attı.

" *Neden olmasın, Hermione?* " diye sordu tıslamaya yükselen ses"Bana bu kadarını borçlusun! Söyle bana, sonra -" Sesi kesildi ve daha sessiz bir şekilde geri geldi. "Ve sonra gidebilirsin, sanırım. Sadece söyle bana - *neden* -"

Belki de cevap vermemeliydi; belki de sadece dönüp kaçmalıydı ya da daha iyisi, önce Prizmatik Duvar yapmalı ve sonra koşarken avazı çıktığı kadar bağırmalıydı; ama onu yakalayan sesteki gerçek acı notasıydı ve bu yüzden cevap verdi.

"Çünkü inanılmaz derecede karanlık, korkutucu ve şüpheli görünüyorsun," dedi Hermione, sesini kibar tutarak, asası yüksek siyah pelerin ve yüzsüz siyah sis üzerinde aynı hizada dururken.

"*Hepsi* bu kadar *mı?* " diye fısıldadı ses kuşkuyla. Sese hüzün sinmiş gibiydi. "Senden daha iyisini beklerdim, Hermione. Senin gibi bir Ravenclaw, bir nesildir Hogwarts'ı şereflendiren en zeki Ravenclaw, görünüşün yanıltıcı olabileceğini bilir."

"Ah, biliyorum," dedi Hermione. Bir adım daha geri çekildi, yorgun parmakları asayı sıkıca kavradı. "Ama şu şey

insanlar bazen unutuyor, görünüşte olsa bile
yanıltıcı olabilirgenellikle *değildir.* " Bir

duraklama oldu.

"Zeki olan sensin," dedi ses ve siyah sis buharlaştı, artık gizlemiyordu; altındaki yüzü gördü ve tanıdıkça dehşete düşmüş bir adrenalin patlaması yaşadı.

(kısa süreli oryantasyon bozukluğu)

- Sonra bir şok ve korku dalgası tüm vücudunu sersemleten bir Hex gibi , hiç düşünmeden ya da bilinçli bir karar vermeden asasının eline sıçradığını ve çoktan doğrultulmuş olduğunu fark etti...

...parlayan bir kadın, uzun beyaz elbisesi sanki görünmez rüzgarlarla dalgalanıyordu; ne elleri ne de ayakları görünüyordu, yüzü beyaz bir peçenin altında gizliydi; ve her parlıyordu, bir hayalet gibi değil, şeffaf değil, sadece yumuşak beyaz ışıkla çevriliydi.

Hermione bu nazik manzaraya ağzı açık bakarken, kalbinin neden bu kadar hızlı çarptığını ve neden bu kadar korktuğunu merak ediyordu.

"Tekrar merhaba Hermione," diye fısıldadı nazik bir ses, perdenin arkasındaki beyaz parıltıdan. "Size yardım etmek için gönderildim, bu yüzden lütfen korkmayın. Ben her sizin hizmetkârınızım; çünkü siz, Leydim, çok muhteşem bir kaderin taşıyıcısısınız - "

Tabu Değiş tokuşları Başlangıç: Hile Yapmak

1992'nin 4 Nisan'ında bir Cumartesi günüydü.

Bay ve Bayan Davis, Hogwarts Quidditch tribünlerinin özel bir bölümünde otururken oldukça gergin görünüyorlardı - gerçi bugün minderli sıralar uçan süpürgelere değil, parşömene benzer bir şeyden oluşan devasa bir kareye bakıyordu; yakında çimenlere ve askerlere açılan pencerelerle titreşecek olan büyük beyaz bir boşluk. Şimdilik sadece etrafındaki kapalı gökyüzünün yansıyan donuk gri rengini gösteriyordu. (Oldukça fırtınalı görünüyordu, ancak hava durumu büyücüleri yağmurun akşam olmadan kesilmeyeceğine söz vermişti).

Normalde Hogwarts'ın kadim geleneğine , sabırsız çocuklara mutfaktan çıkmaları ve aşçının işlerine karışmamaları söylenmesiyle aynı nedenden ötürü, sadece ebeveynlerin dışarıda kalması gerekiyordu. Veli-öğretmen görüşmesinin tek nedeni, bir öğretmenin bir velinin düzgün bir şekilde şekillenmediğini hissetmesiydi. Hogwarts yönetiminin kendisini *size* karşı haklı çıkarmak zorunda hissetmesi için istisnai bir durum olması gerekirdi. Herhangi bir durumda, genel olarak konuşmak gerekirse, Hogwarts yönetimi sekiz yüz yıllık seçkin bir tarih tarafından destekleniyordu ve siz desteklenmiyordunuz.

Bu yüzden Bay ve Bayan Davis, Müdire Yardımcısı McGonagall ile görüşmek için ısrar ettiklerinde biraz korkmuşlardı. On iki yıl ve dört ay önce aynı vakur cadıyla karşı karşıyayken uygun bir öfke duygusu toplamak zordu,

sizi Tracey'i hamile bırakırken yakaladıktan sonra ikinize de iki hafta ceza vermişti.

Öte yandan, Bay ve Bayan Davis'in cesaretine, *The Quibbler*'ın bir nüshasını öfkeyle sallamaları da yardımcı olmuştu; bu nüshanın manşeti tüm dünyanın görebileceği şekilde parlak ve kalın harflerle yazılmıştı:

POTTER İLE ANLAŞMA MI?

BONES, DAVIS, GRANGER

KORKUNUN AŞK DIKDÖRTGENINDE

Böylece Bay ve Bayan Davis, Hogwarts Quidditch tribününün Fakülte Locası'na tartışarak girdiler ve Profesör Quirrell'in büyülü ekranlarını mükemmel bir şekilde görebilecekleri bir yere yerleştiler, böylece ikisi de "Bu okulda neler olup bittiğini, tabirimi mazur görün, Müdire Yardımcısı McGonagall!" kendi gözleriyle görebileceklerdi.

Bay Davis'in solunda oturan bir başka endişeli ebeveyn, eşsiz kalitede zarif siyah cüppeler giymiş beyaz saçlı bir adam, Wizengamot'un en güçlü fraksiyonunun siyasi lideri Lucius Malfoy'du.

Lord Malfoy'un solunda, onlara Lord Jugson olarak tanıtılan, yaralı bir yüze sahip, alaycı bir aristokrat adam oturuyordu.

Sonra Charles Nott adında, neredeyse Lord Malfoy kadar varlıklı olduğu söylenen, yaşlı ama keskin gözlü bir adam Lord Jugson'ın solunda oturdu.

Bayan Davis'in sağında, Asil ve En Eski Ev'in güzel Leydisi ve daha yakışıklı Lord'u yer alıyordu.

Greengrass Hanesi. Büyücülerin yaşı kadar gençtiler, gri ipek cüppeleri üzerlerinde çimen bıçakları şeklinde işlenmiş küçük koyu zümrütlerle süslüydü. Leydi Greengrass, Wizengamot'taki kilit oylardan biri olarak görülüyordu, kendi annesi şaşırtıcı bir hızla kurumdan emekli olmuştu. Çekici kocası, ailesi soylu ya da olmasa da, Hogwarts Yönetim Kurulu'nda bir koltuk almıştı.

Sağlarında, Bay ve Bayan Davis'le en ufak bir küçümseme belirtisi göstermeden el sıkışan kare çeneli ve inanılmaz derecede sert görünümlü yaşlı bir cadı vardı. Bu Amelia Bones'tu, Sihirli Yasaları Uygulama Dairesi Müdürü.

Amelia'nın sağında, şapkasına canlı bir akbaba yerleştirerek büyülü Britanya'nın moda sahnesini altüst eden kıdemli bir kadın, Augusta Longbottom vardı. Leydi olarak hitap edilmese de, Madam Longbottom, son veliahtları henüz reşit olmadığı sürece Longbottom ailesinin tüm haklarını kullanacaktı ve Wizengamot'un azınlık bir fraksiyonunda önde gelen bir figür olarak kabul ediliyordu.

Madam Longbottom'ın yanında, Grindelwald'ın efsanevi mağlubu, Britanya'nın koruyucusu, ejderha kanının efsanevi on iki kullanımını yeniden keşfeden, dünyanın en güçlü büyücüsü, Baş Büyücü Yüce Mugwump Müdür Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore'dan başkası oturmuyordu.

Ve son olarak, en sağda, Hogwarts'ın esrarengiz Savunma Profesörü Quirinus Quirrell, minderli sıralarda dinleniyormuş gibi arkasına yaslanmıştı; Hogwarts Yönetim Kurulu'nun oylama yeter sayısının nadir bulunan topluluğunda tamamen ve doğal olarak rahat görünüyordu.

Genel olarak Hogwarts'ta, özel olarak da Draco Malfoy, Theodore Nott, Daphne Greengrass, Susan Bones ve Neville Longbottom'da neler olup bittiğini öğrenmek için bu güzel Cumartesi gününe uğrayan Valiler. Harry Potter'ın adı da çok tartışılmıştı.

Ve tabii ki Tracey Davis'i de unutmamak gerekir. Müdür Bones'un kaşları, genç çiftin anne ve babası olarak tanıtıldığını duyunca biraz ilgiyle kalkmıştı. Lord Jugson onlara kısa ve kuşkulu bir bakış attıktan sonra homurdanarak yanlarından ayrıldı. Lucius Malfoy onları kibarca selamladı, gülümsemesinde acımayla karışık bir eğlence vardı.

Önemli bir konuda son oyları asalarını Bakan Fudge'ın ismine dokundurmak olan, Gringotts kasasında üç yüz Galleon saklayan ve sırasıyla bir İksir dükkânında kazan satmak ve Omniocular'ları büyülemekle uğraşan Bay ve Bayan Davis, birbirlerine sıkıca yaslanmış, minderli sıralarında dimdik oturuyor ve umutsuzca daha güzel cüppeler giymiş olmayı diliyorlardı.

Yukarıdaki gökyüzü, koyu ve açık grilere dağılmış, gelecekteki fırtınaların vaadiyle kasvetli bir bulut kütlesiydi; ancak henüz ne bir şimşek çaktı ne de uzaktan gelen gök gürültüsü yankılandı; ve sadece birkaç tehdit edici damlacık düşmüştü.

Günışığı Alayı, belli bir ormanda belirlenen başlangıç yerine doğru, aslında daha çok yavaş bir yürüyüş olsa da yürüdü; savaş başlamadan önce kendinizi yormak istemezsiniz ve Nisan ayının esintileri serin olsa da rahatsız edici derecede nemliydi. Önlerinde sarı bir

Alev havada yavaşça dolaşıyor, hızlarına göre onlara rehberlik ediyordu.

Susan Bones, gri ışıklı ormanda ilerlerken Günışığı Generali'ne endişeli bakışlar fırlatmaya devam ediyordu. Profesör Snape'in Hermione'nin peşinden gitmesi onu gerçekten sarsmışa benziyordu. Hermione, yeterince anlaşılabilir görünen Günışığı Alayı Resmi Planlama Toplantısı'nı bile kaçırmıştı; ama Susan daha sonra üzüntüsünü dile getirdiğinde, Hermione kekeleyerek zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını söylemişti ki bu onun için hiç de olağan bir şey değildi ve kız sanki üç gününü bir Ruh Emici'yle birlikte bir tuvalet kabininde kilitli geçirmiş gibi bitkin ve korkmuş görünüyordu. Şu anda bile, Günışığı Generali'nin tüm dikkatinin yaklaşmakta olan savaşta olması gerekirken, Ravenclaw kızının bakışları sanki Karanlık Büyücülerin çalıların arasından fırlayıp onu kurban etmesini bekliyormuş gibi sürekli olarak her yöne kayıyordu.

"Muggle eserlerinin yasaklanması seçeneklerimizi çok azaltıyor," diyordu Anthony Goldstein, çocuğun kasıtlı karamsarlığı ifade etmek için kullandığı asık suratlı ses tonuyla. "İnsanların üzerine atmak için ağları Dönüştürmeyi denemek gibi bir fikrim vardı ama -"

"Hiç iyi değil," dedi Ernie Macmillan. Hufflepuff'lı çocuk başını salladı, Anthony'den bile daha ciddi görünüyordu. "Yani, bu tıpkı bir büyü fırlatmak gibi, *kaçarlar*."

Anthony başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Senin bir fikrin var mı, Seamus?"

Eski Kaotik Teğmen, Günışığı Alayı'ndaki yeni yoldaşlarıyla birlikte yürürken hâlâ biraz gergin ve yersiz görünüyordu. "Üzgünüm," dedi yeni Yüzbaşı Finnigan. "Ben daha çok strateji ustası tipiyim."

" *Ben* strateji ," dedi Ron Weasley, sesi sinirli çıkıyordu.

"*Üç* ordu var," dedi Günışığı Generali sert bir şekilde, "bu da aynı anda *iki* orduyla savaştığımız anlamına geliyor, bu da birden fazla stratejiste ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor, da kapa çeneni Ron!"

Ron Generallerine şaşkın ve endişeli bir bakış attı. "Hey," dedi Gryffindorlu çocuk sakinleştirici bir tonda, "Snape'in seni bu kadar etkilemesine izin vermemelisin -"

"Sizce ne yapmalıyız, General?" Susan çok yüksek sesle ve hızlıca söyledi. "Yani, şu anda gerçekten bir planımız yok." Hermione'nin gitmesi ve hem Ron hem de Anthony'nin yetkinin kendilerinde olduğunu düşünmeleriyle resmi planlama oturumları *inanılmaz bir şekilde* başarısız olmuştu.

"Gerçekten bir plana ihtiyacımız var mı?" dedi Günışığı Generali, sesi biraz dalgın geliyordu. "Sen ve ben ve Lavender ve Parvati ve Hannah ve Daphne ve Ron ve Ernie *ve* Anthony ve Kaptan Finnigan varız."

"Bu -" diye başladı Anthony.

"Oldukça iyi bir stratejiye benziyor," dedi Ron başıyla onaylayarak. "Şu anda diğer iki ordunun kadar güçlü askerimiz var. Kaos'un elinde sadece Potter, Longbottom ve Nott kaldı - şey, bir Zabini, sanırım - "

"Ve Tracey," dedi Hermione. Birkaç kişi

endişeyle yutkundu.

"Ah, kes şunu," dedi Susan sertçe. "O sadece S.P.H.E.W.'in savaşta sertleşmiş bir üyesi, hepsi bu General Sunshine

anlamına gelir."

"Yine de," dedi Ernie, dönüp Susan'a ciddi ciddi bakarak, "bence Kaos'la savaşan grupla gitseniz iyi olur, Kaptan Bones. Çifte sihirli güçlerinizi masumlar tehlikede olmadıkça kullanamayacağınızı biliyorum, ama demek istediğim - Bayan Davis'in kontrolden çıkıp birinin ruhunu yemeye çalışması ihtimaline *karşı* -"

"Onunla başa çıkabilirim," dedi Susan, sesini güven verici tutarak. Kuşkusuz Susan'ın yerine şu anda bir Metamorphmagus geçmemişti ama o zaman da Tracey muhtemelen Polyjuiced Dumbledore ya da her kimse değildi.

Kaptan Finnigan derin, gürültülü sayılabilecek bir sesle, "Şüpheci olmayışınızı rahatsız edici buluyorum," diye mırıldandı. Baş ve işaret parmakları neredeyse birbirine değecek şekilde elini kaldırdı ve Ernie'yi işaret etti.

Nedense Anthony Goldstein ani bir boğulma krizi geçiriyor gibiydi. "Bu da ne demek şimdi?" dedi Ernie.

"Bu sadece General Potter'ın bazen söylediği bir şey," dedi Yüzbaşı Finnigan. "Komik, Kaos Lejyonu'na ilk katıldığınızda her şey çılgınca görünür ve birkaç ay sonra aslında Kaos Lejyonu'nda *olmayan* herkesin çılgın olduğunu fark edersiniz -"

"*Dedim* ya," dedi Ron yüksek sesle, "iyi bir stratejiye benziyor. Hiçbir şey yapılandırmayacağız, kendimizi yormayacağız, bize ne atarlarsa atsınlar üstesinden geleceğiz ve sonra da onları ezip geçeceğiz."

"Tamam," dedi Hermione. "Hadi yapalım şunu."

"Ama -" dedi Anthony, Ron'a ters ters bakarak. "Ama General, Harry Potter'ın ordusunda *on altı* kişi kaldı. Dragon ve bizim yirmi sekizimiz var. Harry bunu biliyor, inanılmaz bir şey bulması gerektiğini biliyor -"

"Ne gibi?" diye sordu Hermione, sesi stresli geliyordu. "Eğer ne planladığını bilmiyorsak, sihrimizi toplu yapmak için saklayabiliriz. *Geçen* sefer yapmamız gerektiği gibi!"

Susan Hermione'nin omzuna hafifçe dokundu. "General Granger?" dedi Susan. "Bence savaştan önce biraz ara vermelisiniz."

Hermione'nin tartışmasını bekliyordu ama Hermione sadece başını salladı ve biraz daha hızlı yürüyerek Günışığı Alayı Subay Grubu'ndan , gözleri hâlâ ormanı ve bazen de gökyüzünü izliyordu.

Susan onu takip etti. Günışığı Generali'nin kendi Resmi Subay Grubu'ndan atılıyormuş gibi görünmesi olmazdı.

"Hermione?" Susan usulca, biraz uzaklaştıktan sonra, dedi. "Odaklanmalısın. Burada Snape değil, Profesör Quirrell yetkili ve sana ya da bir başkasına kötü bir şey olmasına izin vermeyecektir."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Hermione, sesi titreyerek. "Hiç yardımcı olmuyorsunuz, Kaptan Bones."

İkisi daha hızlı yürüdü, diğer bazı askerlerin etrafından dolaştı, yürüyüş alanını inceledi ve çevredeki ağaçlara baktı.

"Susan?" Hermione, diğerlerinden biraz uzaklaştıklarında kısık bir sesle konuştu. "Sence

Daphne, Draco Malfoy'un bir şeyler planladığı konusunda haklı mı?"

Susan hiç düşünmeden, "Evet," dedi hemen. "Bunu anlayabilirsin, çünkü adında M-A-L-F-O ve Y harfleri var."

Hermione kimsenin izlemediğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı, tabii bu diğer insanların dikkatini üzerinize çekmek için harika bir yoldu. "Snape'in yaptıklarının arkasında Malfoy olabilir mi?"

"Malfoy'un arkasında Snape olabilir," dedi Susan düşünceli bir ifadeyle, teyzesinde duyduğu yemek masası sohbetlerini hatırlayarak, "ya da her ikisinin arkasında da Lucius Malfoy olabilir." Bu son düşünce aklına geldiğinde Susan'ın omurgasından aşağı hafif bir ürperti indi. Birden Hermione'ye sadece yaklaşan savaşa odaklanmasını söylemek çok daha az mantıklı göründü. "Neden, bu konuda bir ipucu falan mı buldun?"

Hermione başını salladı. Ravenclaw kızı neredeyse ağlayacakmış gibi bir sesle, "Hayır," dedi. "Ben - sadece kendi kendime düşünüyordum - hepsi bu."

Hogwarts yakınlarındaki bir ormanda kendilerine ayrılan yerde, Ejderha Generali ve Ejderha Ordusu'nun savaşçıları, kızıl alevlerinin onları götürdüğü yerde, gri gökyüzünün altında bekliyorlardı.

Draco'nun sağ tarafında, bir zamanlar Draco'nun sersemletilmesinden sonra Ejderha Ordusu'nun tamamını yönetmiş olan ikinci komutanı Padma Patil duruyordu. Draco'nun arkasında Crabbe'in oğlu Vincent vardı, Malfoylar'a unutulmuş anıların uzaklığına kadar hizmet etmiş bir aileydi; kaslı çocuk savaş ilan edilsin ya da edilmesin her zaman olduğu gibi tetikteydi. Daha geride, Goyle'lardan Gregory, Ejderha Ordusu'na verilen iki süpürgeden birinin yanında bekliyordu; eğer Goyle'lar

Malfoylar da Crabbe'ler kadar uzun süre hizmet etmişlerdi.

Ve şimdi Draco'nun sol tarafında, Gryffindor'dan Dean Thomas duruyordu, babasını hiç tanımayan bir melez ya da muhtemel bir yarı-kan.

Draco, Dekan Thomas'ı Ejderha Ordusu'na göndermenin Harry açısından oldukça kasıtlı bir hareket olduğundan emindi. Diğer üç eski Kaotik de Ejderha Ordusu'na transfer edilmişti ve hepsi de eski Teğmen'e en ufak bir hakarette bulunup bulunmadığını görmek için Draco'yu şahin gibi izliyordu.

Bazıları buna sabotaj diyebilirdi, ama Draco daha iyi biliyordu. Harry ayrıca Teğmen Finnigan'ı Günışığı Alayı'na göndermişti, Profesör Quirrell'ın emri Harry'nin sadece *bir* Teğmen'i bırakmasını gerektirdiği halde. Bu da kasıtlı bir hareketti, Harry'nin en az sevdiği askerlerini kenara atmadığını herkese açıkça .

Bir anlamda, Harry'nin onları istemediğini düşünselerdi Draco'nun yeni askerlerinin gerçek sadakatini kazanması daha kolay olabilirdi. Başka bir anlamda... şey, bunu kelimelere dökmek kolay değildi. Harry ona gururları kırılmamış iyi askerler vermişti, ama bundan fazlası da vardı. Harry askerlerine şefkat göstermişti, ama *bundan* daha fazlası vardı. Bu sadece Harry'nin adil oynaması değildi, bu öyle bir şeydi ki... Slytherin Evi'nde oyunun oynanış şekliyle tezat oluşturuyordu.

Bu yüzden Draco, Bay Thomas'a en ufak bir hakarette bulunmamış, onu doğrudan kendi yanına, kendisine ve Padma'ya bağlı, ama başka kimseye bağlı olmayan bir yere getirmişti. Draco, Bay Thomas'a ve herkese bunun bir sınav olduğunu söylemişti, terfi değil. Bay Thomas'ın Ejderha'da rütbe almaya layık olduğunu göstermesi gerekecekti.

Ordu - ama ona bir şans verilecekti ve bu şans adil olacaktı. Bay Thomas bu törene şaşırmış görünüyordu (Draco'nun duyduğuna göre Kaos Lejyonu resmiyete pek önem) ama Gryffindor'lu çocuk biraz daha dik durup başını salladı.

Ve sonra, Bay Thomas Ejderha Ordusu'nun eğitim seanslarından birinde yeterince başarılı olduktan sonra, Ejderha Ordusu'nun devasa askeri ofisindeki strateji seansına getirilmişti. Ve oturumun birkaç dakikasında Padma
- sanki son derece normal bir soruymuş gibi - Bay Thomas'ın Kaos Lejyonu'nu nasıl yenebileceğine dair bir fikri olup olmadığını sordu.

Gryffindor'lu çocuk neşeyle, Harry'nin General Malfoy'un askerlerinden birine bunu soracağını tahmin ettiğini ve Harry'nin ona General Malfoy'un kendisine görece avantajının nerede olduğunu sorması mesajını verdiğini söylemişti - Draco Malfoy'un ya da Ejderha Ordusu'nun Kaos Lejyonu'nun yapamayacağı yapabileceğini - ve sonra da bunu sonuna kadar kullanmaya çalışması gerektiğini. Dean Thomas bu avantajın ne olabileceğini düşünemiyordu ama Kaos'u yenmek için bir fikir gelirse paylaşacaktı. Ne de olsa Harry ona bunu emretmişti.

İç çekti, diye düşündü Draco, aslında yüksek sesle iç çekemediği için. Ama bu iyi bir tavsiyeydi ve Draco da bu tavsiyeye uyarak yatak odasındaki masasında oturmuş, elinde tüy kalem ve parşömenle görece avantaj olabilecek her şeyi listelemişti.

Ve neredeyse Dracoyu bile şaşırtacak şekilde, aklına bir fikir gelmişti, gerçek bir fikir. Aslında *iki tane* vardı.

İçi boş çan sesi ormanda her daha uğursuz bir şekilde yankılandı. Anında,

iki pilot *"Yukarı!"* diye bağırdı. " diye bağırarak süpürgelerine atladılar ve gri gökyüzüne doğru yol aldılar.

Bay ve Bayan Davis şimdi birbirlerine doğru hafifçe yığılmışlardı, gerginliğin azalmasından çok kas yorgunluğundan. Önlerindeki uçsuz bucaksız beyaz parşömende, sanki ormanda delikler açılmış gibi, yürüyüş halindeki üç orduyu gösteren üç büyük pencere titreşiyordu. Daha küçük pencereler süpürgelerinin üzerindeki altı biniciyi ve parşömenin köşesinde orduları ve gözcüleri göstermek için parlayan noktalarla birlikte tüm ormanın görüntüsünü gösteriyordu.

Günışığı'na açılan pencerede General Granger ve Yüzbaşıları, *Contego* paravanları tarafından korunan Günışığı Alayı'nın merkezinde, diğer bazı genç cadılarla birlikte yürürken görülüyordu. Savunma Profesörü, Günışığı Alayı'nın artık deneyimli askerler konusunda güçlü bir avantaj elde ettiğini iyi bildiğini ve bu askerleri sürpriz bir saldırıdan korumayı belirtmişti. Bunun sıra, Günışığı Askerleri güçlerini koruyarak istikrarlı bir yürüyüşle ilerliyorlardı.

General Malfoy'un ordusundaki askerler, en azından Biçim Değiştirme puanları yüksek olanlar, yaprakları topluyor ve onları... şey, kendininkini neredeyse bitirmiş olan Padma Patil'e bakarsanız, yaprağı sarkan bir kayışı olan solak bir eldivene dönüşüyor gibi görünüyordu. (Pencere bunu göstermek için yakınlaştırılmıştı.)

Lord Jugson düz bir ifadeyle ekranı izliyordu; konuştuğunda sesinden küçümseme sızıyor gibiydi. "Oğlun ne yapıyor, Lucius?"

Draco Malfoy'un sağ tarafında duran yabancı uyruklu cadı eldiveninin Dönüşümünü tamamlamıştı ve şimdi onu bir kurban gibi Ejder General'in önüne getiriyordu.

"Bilmiyorum," dedi Lucius Malfoy, sesi daha az aristokrat da sakindi, "ama bunu yapmak için iyi bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım."

Padma eldiveni sol eline geçirip yerine taktıktan sonra Draco Malfoy'un önüne koyduğunda tüm Ejderha Ordusu bir an durdu; o da yerinde durdu, derin bir nefes aldı, asasını kaldırdı, sekiz hareketten oluşan hassas bir set uyguladı ve "*Colloportus!" diye* bağırdı. "

Ejder Savaşçısı eldivenli elini kaldırıp esnetti ve Draco Malfoy'a küçük bir selam verdi, o da daha yüzeysel bir selamla karşılık verdi ama Ejder General hafifçe sendeliyordu. Padma daha sonra Draco'nun yanındaki yerine döndü ve Ejderhalar bir kez daha yürümeye başladı.

"Peki," dedi Augusta Longbottom. "Sanırım biri açıklamak istemez?" Amelia Bones ekrana bakarken kaşlarını hafifçe çatıyordu.

"Nedendir bilinmez," dedi Profesör Quirrell'in eğlenen sesi, "Malfoy'un soyu, birinci sınıf öğrencisi için şaşırtıcı derecede güçlü büyü yapabiliyor gibi görünüyor.
Kanının saflığı nedeniyle elbette. Lord Malfoy, oğlunun Hogwarts'a kabul edilmeden önce bir asa almasını sağlayarak reşit olmayanların büyü yapmasına ilişkin yasaları açıkça çiğnemezdi."

"İmalarında dikkatli olmanı öneririm Quirrell," dedi Lucius Malfoy soğuk bir sesle.

Profesör Quirrell, "Oh, öyleyim," dedi. "Bir *Colloportus Sonlu Büyülerle* yok *;* bir *Alohomora* of

eşit güçte. O zamana kadar, bu şekilde Büyülenmiş bir eldiven daha düşük maddi güçlere direnecek, Uyku Büyüsü ve Sersemletici Büyüyü saptıracaktır. Ve ne Bay Potter ne de Bayan Granger yeterince güçlü bir karşı büyü yapamayacağı için, bu Büyü bu savaş alanında yenilmezdir. Bu ne Büyünün asıl amacı ne de Bay Malfoy'a düşmanlarından kaçmak için acil bir büyü öğreten kişinin amacıdır. Ama öyle görünüyor ki Bay Malfoy yaratıcılık öğreniyor."

Savunma Profesörü konuşurken Lucius Malfoy doğrulmuştu; şimdi minderli sırasının üzerinde dik oturuyor, başını eskisinden belirgin bir şekilde daha yukarıda tutuyor ve konuşurken sessiz bir gurur duyuyordu. "O şimdiye kadar yaşamış en büyük Lord Malfoy olacak."

Augusta Longbottom nefesinin altından, "Hafif bir övgü," dedi; Amelia Bones kıkırdadı, Bay Davis de boğuk bir gargara ile durmadan önce saniyenin küçük, ölümcül bir kesri kadar kıkırdadı.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Profesör Quirrell, ama kiminle konuştuğu belli değildi. "Ne yazık ki Bay Malfoy yaratıcılık sanatında henüz çok yeni ve bu yüzden klasik bir Ravenclaw hatası işledi."

"Peki bu ne olabilir?" dedi Lucius Malfoy, sesi bir kez daha soğuklaşmıştı.

Profesör Quirrell koltuğunda arkasına yaslanmıştı, pencerelerden biri büyük ekrandaki bakış açısını değiştirip Draco Malfoy'un alnındaki teri gösterecek şekilde yakınlaşınca soluk mavi gözleri kısa bir süreliğine odaktan çıktı. "Bu o kadar güzel bir fikir ki Bay Malfoy pragmatik zorluklarını tamamen göz ardı etmiş."

"Biri bunu açıklayabilir mi?" dedi Leydi Greengrass. "Hepimiz bu tür konularda uzman değiliz...

işler."

Amelia Bones konuştu, yaşlı cadının sesi biraz kuruydu. "Bu onları, kaçmakla daha akıllıca davranacakları büyüleri yakalamaya çalışmaya teşvik edecektir. Üstelik onları yakalamak için çok az pratik yapmışlarsa. Ve bu kadar çok büyü yapmak en güçlü savaşçılarını yoracaktır."

Profesör Quirrell, DMLE Müdürüne yarım bir onay işareti verdi. "Dediğiniz gibi Madam Bones. Bay Malfoy fikir sahibi olma işinde yeni ve bu yüzden bir fikri olduğunda, ona sahip olduğu için kendisiyle gurur duyuyor. Henüz bazı açılardan güzel, açılardan da kullanışsız olanları gözünü kırpmadan bir kenara atacak kadar fikir sahibi olmadı; ihtiyaç daha iyi fikirler düşünebileceğine dair kendine güvenini henüz kazanmadı. Korkarım burada gördüğümüz şey Bay Malfoy'un en iyi fikri değil, aksine tek fikri."

Lord Malfoy, sanki Savunma Profesörü var olma hakkını kullanmış gibi, tekrar ekranları izlemeye koyuldu.

"Ama -" dedi Lord Greengrass. "Ama Merlin aşkına, Harry Potter da nesi?"

Kaos Lejyonu'ndan geriye kalan on altı asker -daha doğrusu on beş artı Blaise Zabini- ormanında kendinden emin adımlarla yürürken, ayakkabıları hâlâ kuru olan zeminde gümbürdüyordu. Kamuflaj üniformaları her zamankinden daha fazla karışmış, tüm renkler kapalı bir günün tonlarıyla solmuştu.

On altı Kaos Lejyoneri, yirmi sekiz Ejderha Savaşçısı ve yirmi sekiz Günışığı Askerine karşı.

Ortak kanı, bu kadar kötü ihtimaller varken kaybetmelerinin neredeyse imkânsız olduğu yönündeydi. Ne de olsa General Kaos'un bir ihtimal karşısında gerçekten *muhteşem* bir şey bulması kaçınılmazdı.

Artık herkesin Harry'nin şapkasından mucizeler çıkarmasını bekler gibi görünmesinde neredeyse kabus gibi bir şey . Bu, imkansızı *başaramadığınızda arkadaşlarınızı hayal kırıklığına* uğrattığınız ve *potansiyelinizi gerçekleştiremediğiniz* anlamına *geliyordu...*

Harry, Profesör Quirrell'a "çok fazla baskı var" diye şikâyet etmeye zahmet etmemişti. Harry'nin zihnindeki Savunma Profesörü modeline göre, Profesör Quirrell çok sinirlenmiş görünüyordu ve *"Bu problemi çözebilecek kapasiteye sahipsiniz*, *Mr Potter; hiç* denediniz *mi?"* gibi bir şeyler söyleyip birkaç yüz Quirrell puanı .

Yukarıdan, iki süpürge sopasının yürüyüşlerini izlediği yerden, Tess Walsh'un genç sesi "Arkadaş!" diye bağırdı ve bir an sonra "Gingersnap!"

Birkaç saniye sonra, kendisine Gingersnap kod adını veren asker elinde iki avuç meşe palamuduyla geri döndü, Neville'in gördüğü meşe ağacına kadar koştuğu için serin ama nemli havada hafifçe terliyordu. Gingersnap, Shannon'ın bir çantayı Dönüştürmek zorunda kalmamak için boynu bağlı bir üniforma tişörtü tuttuğu yere yaklaştı. Gingersnap meşe palamutlarını tişörtün içine atmaya çalışmak için ellerini öne doğru uzattığında, Kaotik Shannon kıkırdayarak tişörtü sağa, sonra tekrar sola doğru salladı, Gingersnap meşe palamutlarını atmak için bir kez daha çaba sarf ederken, Teğmen Nott'tan gelen sert bir "Bayan Friedman!" sesi Shannon'ın iç çekmesine ve tişörtü tutmasına neden oldu

Hala. Gingersnap meşe palamutlarını birikenlerin içine attı ve sonra daha fazlası için dışarı çıktı.

Arka planda bir yerlerde Ellie Knight Kaos Lejyonu'nun marşının kendi versiyonunu söylüyordu ve diğer askerlerin yaklaşık yarısı da melodiyi önceden bilmemelerine rağmen ona eşlik etmeye çalışıyordu. Yakınlarda, yüksek bir Biçim Değiştirme puanına sahip olan Nita Berdine, bir çift yeşil güneş gözlüğü daha yapmayı bitirdi ve onları Adam Beringer'e verdi; o da güneş gözlüklerini katlayıp üniformasının cebine soktu. Diğer askerler bulutlu güne rağmen kendi yeşil güneş gözlüklerini takmaya başlamışlardı bile.

Bunun arkasında inanılmaz derecede karmaşık ve büyüleyici bir açıklama olduğunu tahmin edebilirsiniz ve haklı da olursunuz.

İki gün önce Harry kitaplıklarının arasında, sandığının mağara katı için aldığı rahat sallanan sandalyede oturmuş, derslerle akşam yemeği arasındaki sessizlikte sessizce güç hakkında düşünüyordu.

On altı Kaotik'in yirmi sekiz Sünni ve yirmi sekiz Ejderhayı yenmesi için bir güç amplifikatörüne ihtiyaçları olacaktı. Manevra ile yapabileceklerinizin bir sınırı vardı. Gizli bir silah olmalıydı ve yenilmez ya da en azından kısmen durdurulamaz olmalıydı.

Muggle eserleri artık Hogwarts'ın sahte savaşlarında yasaktı, Bakanlık fermanıyla yasaklanmıştı. Zekice ve alışılmadık başka bir büyü bulmanın sorunu ise, sizin iki katınız büyüklüğündeki bir ordunun, denediğiniz hemen her şeyi *Sonlu*'ya zorlayabilmesiydi. Günışığı Alayı Şekil Değiştirmiş zincir zırhla bu taktiği ıskalamış olabilirdi ama Profesör Quirrell'ın

işaret etti. Ve *Finite Incantatem*, en az iptal edilen büyü kadar büyü gerektiren kaba kuvvet bir karşı büyüdür... bu da, sayıca çok üstünseniz, onu yepyeni bir askeri meydan okuma haline getirir. Düşman denediğiniz her şeyi *sonlandırabilir* ve yine de kalkanlar ve Sleep Hexes yaylım ateşi için yeterli büyüye sahip olabilir.

Tabii bir şekilde, Hogwarts birinci sınıf öğrencilerinin sıradan gücünün ötesinde, düşmanın *sonlu* olamayacağı kadar güçlü bir şey çağıramazsanız.

Bu yüzden Harry Neville'e hiç *küçük, güvenli* kurban törenleri duyup duymadığını sormuştu.

Sonra, çığlıklar ve bağrışmalar yatıştıktan, Harry Bozulmaz Yeminler'i tartışmayı bırakıp halkla ilişkiler açısından imkânsız olan her şeyden vazgeçtikten sonra, Harry oraya gitmesine bile gerek olmadığını fark etti. Sıradan Hogwarts derslerinde size kendi gücünüzün çok ötesinde güçleri nasıl çağıracağınızı öğretiyorlardı.

Bazen, doğrudan bir şeye bakıyor olsanız bile, tam olarak doğru sorana kadar *neye* baktığınızı fark etmezsiniz.

Savunma. Charms. Biçim Değiştirme. İksirler. Büyü Tarihi. Astronomi. Süpürge Sopasıyla Uçma. Herboloji.

" *Düşman!* " diye bağırdı yukarıdan gelen ses.

Neville Longbottom'ın büyükannesinin izlediğine dair en ufak bir fikri olmaması iyi bir şeydi; yoksa *Luminos*'u kullanırken avazı çıktığı kadar korkunç savaş çığlıkları atmaktan daha çok utanırdı

Gregory Goyle'un peşinden sık ağaçlı bir ormandan hızla geçerken her üç saniyede bir.

("Ama -" Augusta Longbottom, yüz ifadesinden neredeyse endişe kadar şaşkınlık da okunuyordu, dedi. "Ama Neville yüksekten korkuyor!")

("Bütün korkular son bulmaz," dedi Amelia Bones. Yaşlı cadı önlerindeki büyük perdeyi ölçülü bakışlarla süzüyordu. "Ya da belki de cesaretini bulmuştur. Sonuçta her şey aynı.")

Kırmızı bir parıltı -

Neville kaçtı, neredeyse bir ağaca çarpıyordu ama kurtuldu; ve sonra Neville bir şekilde yüzüne çarpmadan önce *neredeyse* tüm dallardan kaçmayı başardı.

Şimdi Bay Goyle'un süpürgesi gittikçe uzaklaşıyordu - ikisi de tamamen aynı süpürgeye binmelerine ve Bay Goyle daha ağır olmasına rağmen, Neville bir şekilde hâlâ geride kalıyordu. Bu yüzden Neville yavaşladı, geri çekildi, ormanın dışına doğru açı yaptı ve Kaos Lejyonu'nun hâlâ ilerlediği yere doğru hızlanmaya başladı.

Yirmi saniye sonra -uzun bir kovalamaca olmamıştı, sadece *heyecanlı* bir kovalamacaydı- Neville Kaotik arkadaşlarının arasına dönmüştü ve süpürgesinden inerek biraz yerde yürüdü.

"Neville -" dedi General Potter. Harry ormanda dikkatle ve istikrarlı bir şekilde yürürken, asasını hâlâ yavaşça Biçim Değiştirmekte olduğu nesnenin neredeyse bitmiş olan Formuna dayamış olan Harry'sesi biraz mesafeliydi. Yanında, aynı Biçim Değiştirme'nin daha küçük bir versiyonu üzerinde çalışan Blaise Zabini, karmakarışık bir Inferi gibi görünüyordu.

öne doğru tökezledi. "Sana söyledim - Neville - yapmak zorunda değilsin - "

"Evet, biliyorum," dedi Neville. süpürgeyi kavradığı yere baktı ve sadece ellerinin değil, tüm kollarının titrediğini gördü. Ama Kaos'taki herhangi biri günde bir saat Bay Diggory'yle düello alıştırması yapıp ardından bir saat de özel olarak nişan alıştırması yapmadıysa, Neville çok iyi bir uçucu olmadığı hesaba katılsa bile muhtemelen süpürgeyle en iyi atış yapan kişiydi.

"İyi gösteriydi Neville," dedi Theodore hepsinin önünde yürüdüğü yerden, üzerinde sadece atleti varken Kaos Lejyonu'nu ormanda ilerletiyordu.

(Augusta Longbottom ve Charles Nott kısa bir şaşkınlık dolu bakış alışverişinde bulunduktan sonra, sanki sokulmuş gibi bakışlarını birbirlerinden ayırdılar).

Neville birkaç derin nefes aldı, ellerini sabitlemeye, düşünmeye çalıştı; Harry uzun bir Başkalaşım'ın ortasındayken derin stratejik düşünmek için iyi olmayabilirdi. "Teğmen Nott, Ejderha Ordusu'nun bunu neden yaptığı hakkında bir fikriniz var mı? Bir süpürgeyi kaybettiler -" Ejderhalar çatışmaya Bay Goyle'un ormanın içinden yaklaşmasını engellemek için bir hile yaparak başlamışlardı; Neville neredeyse çok geç olana kadar *iki* süpürgenin saldırdığını fark etmemişti. Ama Kaos Lejyonu diğer pilotu *ele geçirmişti*. Bu yüzden süpürgeler genellikle ordular karşılaşmadan önce saldırmazdı, bu bütün bir ordunun süpürgeye ateş açacağı anlamına gelirdi. "Ejderhalar kimseyi ele geçiremedi bile, değil mi?"

"Hayır!" Tracey Davis gururla söyledi. O da şimdi General Potter'ın yanında yürüyordu, asasını aşağıdan tutuyordu

ve gözleri etrafındaki ormanı tararken dikkatliydi. "Bir saniye önce bir Prizmatik Küre fırlattım Mr.
Goyle'un büyüsü Zabini'yi vurdu ve Bay Goyle'un diğer kolunu uzatma şekline bakılırsa sanırım General'i de yere sermeyi planlıyordu." Slytherin cadısı hırçın bir güvenle gülümsedi. "Bay Goyle bir Kırıcı Matkap Büyüsü denedi ama zayıf büyüsünün benim yeni keşfettiğim karanlık güçlerimle ölçüşemeyeceğini dehşetle öğrendi, hahahaha!"

Bazı Kaotik'ler onunla birlikte güldü ama Kaos Lejyonu'nun tam bir felakete ne kadar yaklaştığını fark eden Neville'in midesinde bir bulantı başladı. Eğer Mr.
Goyle her iki Transfigurasyonu da bozmayı başarmıştı -

"Rapor ver!" diye tersledi Ejderha Generali, on yedi Kilitleme Büyüsü yaptıktan sonra hissettiği yorgunluğu gizlemek için elinden geleni yapıyordu ve daha fazlası da gelecekti.

Gregory'nin alnında boncuk boncuk terler belirmişti. "Düşman Dylan Vaughan'ı yakaladı," dedi Gregory resmen. "Harry Potter ve Blaise Zabini koyu gri ve yuvarlak bir şeyin Dönüşümünü yapıyorlardı, bittiğini sanmıyorum ama büyük ve içi boş, bir tür kazan şeklinde olacak gibi görünüyordu. Zabini'ninki Potter'ınkinden daha küçüktü. İkisini de yakalayamadım ya da Transfigurasyonlarını bozamadım, Tracey Davis beni engelledi. Neville Longbottom bir süpürgenin üzerinde ve hâlâ berbat bir uçucu ama nişan alması gerçekten çok iyi."

Draco kaşlarını çatarak dinledi ve sonra Padma ile Dekan Thomas'a baktı, ikisi de başlarını sallayarak onların da büyük, gri ve kazan şeklinde ne olabileceğini düşünemediklerini belirttiler.

"Başka bir şey var mı?" dedi Draco. Eğer hepsi buysa, bir süpürgeyi boşu boşuna kaybetmişlerdi.

"Gördüğüm bir diğer tuhaf şey de," dedi Gregory şaşkın bir sesle, "bazı Kaotiklerin... gözlük gibi bir şey takıyor olmalarıydı."

Draco bunu düşünürken ne kendisinin yürümeyi bıraktığını ne de tüm Ejderha Ordusu'nun otomatik olarak onunla birlikte durduğunu fark etti.

"Gözlüklerle ilgili özel bir şey var mıydı?" dedi Draco. "Um..."

Gregory dedi. "Onlar... yeşilimsi, belki?"

"Tamam," dedi Draco. Hiç düşünmeden bir kez daha yürümeye başladı ve Ejderhaları da onu takip etti. "İşte yeni stratejimiz. Kaos Lejyonu'na karşı sadece on bir Ejderha göndereceğiz, on dört değil. Artık özel avantajlarını etkisiz hale getirebildiğimize göre, bu onları yenmek için yeterli olacaktır." Bu bir kumardı ama üçlü bir savaşta birinci gelmek istiyorsanız bazen kumar oynamanız gerekirdi.

"Kaos'un planını anladınız mı General Malfoy?" dedi Bay Thomas büyük bir şaşkınlıkla.

"Ne yapıyorlar?" dedi Padma.

"En ufak bir fikrim bile yok," dedi Draco en rafine beğenmişlikle sırıtarak. "Sadece bariz yapacağız."

Harry kazanını bitirmiş, meşe palamutlarını dikkatle kaba doldururken, gözcüler de yakınlarda sıvı baz olarak kullanılabilecek bir su kaynağı arıyorlardı. Daha önce ormanda sık sık düdenlere ve minyatür derelere rastlamışlardı, bu yüzden uzun sürmemeliydi. Başka bir izci karıştırıcı görevi görecek düz bir sopa getirmişti, böylece Harry'nin bir tane dönüştürmesine gerek kalmadı.

Bazen bir şeye doğrudan bakıyor olsanız bile, tam olarak doğru soruyu sorana kadar *neye* baktığınızı fark etmezsiniz...

Birinci sınıf öğrencilerinin erişemeyeceği sihirli güçleri nasıl çağırabilirim?

İksir Ustası'nın onlara anlattığı (aptallığı cüretkâr ve romantik değil de düşük statülü göstermek için alaycı ve kahkahalarla dolu), Beauxbatons'da ikinci sınıfta okuyan bir cadının son derece kısıtlı ve pahalı bazı malzemeleri çalıp, başka bir kızın şeklini ödünç alabilmek için Çok Özlü İksir yapmaya çalıştığına dair ibretlik bir hikâye vardı. Ancak iksiri *kedi tüyleriyle* kirletmeyi başarmış ve sonra hemen bir şifacı aramak yerine etkilerinin geçeceğini umarak kendini bir banyoya saklamıştı; ve sonunda bulunduğunda dönüşümü tamamen tersine çevirmek için çok geçti ve onu bir tür kedi-kız melezi olarak umutsuz bir hayata mahkum etti.

Harry doğru soruyu düşünene kadar bunun ne anlama *geldiğini* fark etmemişti - ama bunun ima ettiği şey, genç bir büyücü ya da cadının İksir Yapımı'yla, Büyüler'le yapmaya yaklaşamayacakları şeyler yapabileceğiydi
Çok Özlü İksir bilinen en güçlü iksirlerden biriydi... ama görünüşe göre Çok Özlü İksir'i N.E.W.T. seviyesinde bir iksir yapan şey, yeterli büyü gücüne sahip olmak için gereken yaş değildi; iksiri tam olarak hazırlamanın ne kadar zor olduğu ve hata yaparsanız başınıza neler geleceğiydi.

O zamana kadar hiçbir orduda kimse iksir yapmayı denememişti. Ancak Profesör Quirrell, gerçek bir savaşta da yapabileceğiniz bir şeyse, neredeyse her şeyden paçayı sıyırmanıza izin verirdi. Savunma Profesörü bir keresinde onlara *hile yapmanın teknik olduğunu* söylemişti. *Daha doğrusu, hile yapmak*

Kaybedenler buna teknik diyor ve başarıyla uygulandığında ekstra Quirrell puanı kazandırıyor. Prensipte, ordular karşılaşmadan önce yeterince vaktiniz varsa, birkaç kazanı Dönüştürmek ve elinize ne geçerse ondan iksir yapmakta gerçekçi olmayan şey yoktu.

Böylece Harry *Sihirli Taslaklar* ve *İksirler* kitabını alıp savaş başlamadan önceki dakikalarda hazırlayabileceği güvenli ama kullanışlı bir iksir aramaya başladı - savaşı karşı büyüler için çok hızlı kazandıracak ya da birinci sınıfların *sonlu* yapamayacağı kadar güçlü büyü etkileri yaratacak bir iksir.

Bazen bir şeye doğrudan bakıyor olsanız bile, tam olarak doğru soruyu sorana kadar *neye* baktığınızı fark etmezsiniz...

Sadece sıradan bir ormandan toplanan bileşenleri kullanarak hangi iksiri hazırlayabilirim?

*Sihirli Taslaklar ve İksirler'*deki her tarifte sihirli bir bitki ya da hayvandan elde edilen en az bir malzeme kullanılıyordu. Bu talihsiz bir durumdu çünkü tüm *büyülü* bitkiler ve hayvanlar Yasak Orman'daydı, savaşların yapıldığı daha güvenli ve daha küçük ormanlarda değil.

Başka biri o noktada pes edebilirdi.

Harry sayfaları bir tariften diğerine çeviriyor, daha önce okuduğu ve şimdi ilk kez *gördüğü* şeyleri onaylayan bir farkındalıkla daha hızlı ve daha hızlı gözden geçiriyordu.

Her bir İksir tarifi en az bir sihirli malzeme gerektiriyor gibi görünüyordu, *ama bu neden doğru olsun ki?*

Büyüler hiçbir maddi bileşen gerektirmezdi; sadece kelimeleri söyler ve asanızı sallardınız. Harry daha önce

İksir Yapımı'nı temelde benzer olarak düşünmek: Konuştuğunuz hecelerin anlaşılır bir neden olmaksızın bir büyü etkisini tetiklemesi yerine, bir yığın iğrenç malzeme toplayıp saat yönünde dört kez karıştırdınız ve bu keyfi olarak bir büyü etkisini tetikledi.

Bu durumda, iksirlerin çoğunda kirpi tüyü veya haşlanmış sümüklü böcek gibi sıradan bileşenler kullanıldığı göz önüne alındığında, *yalnızca* sıradan bileşenler kullanan bazı iksirler görmeyi beklersiniz.

Ama bunun yerine *Büyülü Taslaklar ve İksirler'*deki her bir tarif, büyülü bir bitki veya hayvandan en az bir bileşen talep ediyordu - bir Akromantula'dan ipek veya bir Venüs Ateş Kapanı'ndan yapraklar gibi bir bileşen.

Bazen bir şeye doğrudan bakıyor olsanız bile, tam olarak doğru soruyu sorana kadar *neye* baktığınızı fark etmezsiniz...

Eğer iksir yapmak büyü yapmak gibiyse, neden kaynatarak kür yapmak kadar güçlü bir taslak hazırladıktan sonra yorgunluktan düşmüyorum?

Bir önceki Cuma, Harry'nin *ikili İksir dersi* kaynatarak iyileştirme *iksiri* hazırlamıştı... gerçi en önemsiz iyileştirme büyüleri bile, asa ve büyüyle yapılmaya çalışıldığında, en az dördüncü sınıf büyüleriydi. Ve sonrasında, hepsi de İksir dersinden sonra genellikle hissettikleri gibi hissetmişlerdi, yani sihirsel olarak fark edilebilir derecede bitkin *değillerdi.*

Harry *Sihirli Taslaklar* ve *İksirler* kitabını bir çırpıda kapatıp Ravenclaw ortak koştu.
Harry, yedinci yıl Ravenclaw'ını
N.E.W.T. iksir ödevini yaptı ve *Moste Potente İksirlerini* beş dakikalığına ödünç almak için büyük çocuğa bir Orak ödedi; çünkü

Harry onay almak için kütüphaneye kadar koşmak istememişti.

Yedinci sınıf kitabındaki beş tarife göz gezdirdikten sonra, Harry *ateş soluma iksiri için* Külkedisi yumurtaları gerektiren altıncı tarifi okumuştu... ve kitap, ortaya çıkan *ateşin*, yumurtaları bırakan Külkedisi'ni ortaya çıkaran büyülü ateşten daha sıcak olamayacağı konusunda uyarıyordu.

Harry*, Ravenclaw ortak salonunun tam ortasında "Eureka!* " diye bağırmış ve Mr Potter'ın büyü yapmaya çalıştığını düşünen yakındaki bir okul müdürü tarafından sertçe azarlanmıştı. Büyücülük dünyasında hiç kimse Arşimet adında eski bir Muggle'ı ya da fizikçinin bir küvetten çıkan suyun küvete giren cismin hacmine eşit olacağını fark etmesini bilmiyor ya da umursamıyordu...

Korunum yasaları. Harry'nin kolayca sayabileceğinden çok daha fazla Muggle keşfinin kritik içgörüsü olmuşlardı. Muggle teknolojisinde, bir güç gelmeden bir tüyü yerden bir metre kaldıramazdınız. Bir yanardağdan dökülen erimiş lavlara bakıp ısının nereden geldiğini sorsanız, bir fizikçi size Dünya'nın erimiş çekirdeğinin merkezindeki radyoaktif ağır metallerden söz ederdi. Radyoaktiviteye güç veren enerjinin nereden geldiğini sorarsanız, fizikçi size Dünya'nın oluşumundan önceki bir dönemi ve galaksinin ilk günlerinde doğal sınırdan daha ağır atom çekirdeklerini pişiren ilkel bir süpernovayı işaret eder; süpernova protonları ve nötronları sıkıştırarak süpernovanın enerjisinin bir kısmını parçalandığında geri veren sıkı ve kararsız bir paket haline getirmiştir.
Bir ampulün yakıtı elektrik, yakıtı nükleer enerji santrali, yakıtı bir süpernova... Oyunu Büyük Patlama'ya kadar oynayabilirsiniz.

En hafif deyimiyle, sihir bu şekilde çalışmıyordu. Sihrin Enerjinin Korunumu gibi yasalara karşı tutumu, devasa bir orta parmak ile tamamen kayıtsız bir omuz silkme arasında bir yerdeydi. Herkesin bildiği kadarıyla *Aguamenti* hiçlikten su yaratıyordu; su seviyesi her seferinde azalan bilinen bir göl yoktu. Bu basit bir beşinci yıl büyüsüydü ve büyücüler tarafından etkileyici bulunmuyordu, çünkü sadece bir bardak su yaratmak onlara şaşırtıcı gelmiyordu. Kütlenin korunması gerektiği ya da bir gram kütle yaratmanın bir şekilde 90.000.000.000.000 joule enerji yaratmaya eşdeğer olduğu gibi tuhaf bir fikirleri yoktu. Harry'nin karşılaştığı bir üst sınıf büyüsü vardı, *kelimesi* kelimesine şöyle diyordu "*Arresto Momentum!*" idi ve Harry momentumun *başka* bir yere gidip gitmediğini sorduğunda sadece şaşkın bir bakışla karşılaşmıştı. Harry giderek artan bir umutsuzlukla gözlerini büyüde, herhangi yerde bir tür korunum ilkesi aramaya dikmişti...

...ve tüm bu süre her İksir dersinde tam önünde duruyordu. İksir Yapımı sihir *yaratmaz,* sihri *korurdu,* bu yüzden her iksirin en az bir sihirli bileşene ihtiyacı vardı. Ve Harry'nin varsayımına göre, 'dört kez saat yönünün tersine, bir kez de saat yönünde karıştırın' gibi talimatları izleyerek, malzemelerin içindeki sihri yeniden şekillendiren küçük bir büyü yapmış oluyordunuz. (Ve kirpi tüyü gibi malzemelerin içilebilir bir sıvı içinde sorunsuzca çözünmesi için fiziksel formun bağını çözüyordu; Harry, aynı tarifi aynen uygulayan bir Muggle'ın sonunda dikenli bir karmaşadan başka bir şey elde edemeyeceğinden kuvvetle şüpheleniyordu). İksir Yapımı gerçekte , var olan sihirli özleri dönüştürme sanatı. Yani İksir dersinden sonra biraz yoruluyordunuz, ama çok değil, çünkü iksirleri kendiniz güçlendirmiyordunuz, sadece zaten olan sihri yeniden şekillendiriyordunuz. İşte bu yüzden ikinci sınıf bir cadı Polyjuice hazırlayabilir ya da en azından buna yaklaşabilirdi.

Harry *Moste Potente İksirleri'n*i taramaya devam etti, yeni parlak teorisini çürütebilecek bir şey arıyordu. Beş dakika sonra büyük oğlana (itirazlarına rağmen) bir Orak daha fırlattı ve devam etti.

Dev güç iksiri, iksirin içine karıştırdığınız ezilmiş Dugbog'ları ezmek için bir Re'em gerektiriyordu. Harry bir an sonra bunun tuhaf olduğunu fark etti, çünkü ezilmiş Dugbog'ların kendileri güçlü değildi, sadece... Re'em onlarla işini bitirdikten sonra çok ama çok ezilmiş oluyorlardı.

Bir başka tarifte ise "dövülmüş tunçla dokunmak", iksirin yüzeyini sıyırabilmek için bir Knut'u penseyle kavramak gerektiği söyleniyordu; kitap, Knut'u sonuna kadar içeri bırakırsanız iksirin anında aşırı ısınacağı ve kazanın üzerinde kaynayacağı uyarısında bulunuyordu.

Harry tariflere ve uyarılarına bakarak ikinci ve daha garip bir hipotez oluşturdu. Elbette bu, benzinin yanma potansiyeliyle çalışan Muggle arabaları gibi, malzemelere aşılanmış sihirli potansiyelleri kullanarak İksir Yapımı kadar basit olamazdı. Büyü asla bu kadar mantıklı olamazdı...

Sonra Harry Profesör Flitwick'e gitti - çünkü Profesör Snape'e ders dışında yaklaşmak istemiyordu - ve Harry Profesör Flitwick'e yeni bir iksir icat etmek istediğini söyledi, malzemelerin ne olması gerektiğini ve iksirin ne yapması gerektiğini biliyordu ama gerekli karıştırma düzenini nasıl çıkaracağını bilmiyordu.

Profesör Flitwick dehşet içinde çığlık atmayı ve küçük daireler çizerek koşmayı bıraktıktan ve Profesör McGonagall, Harry'ye bu durumda altta yatan teorisini açıklamasının hem kabul edilebilir hem de önemli olduğuna dair söz vermek için şiddetli sorgulamaya çağrıldıktan sonra, Harry'nin orijinal bir sihirli keşif yapmadığı ortaya çıktı, ama

o kadar eski bir yasayı yeniden keşfetti ki, kimse onu ilk kimin formüle ettiğini bilmiyordu:

Bir iksir, bileşenlerinin yaratılması için yatırılan parayı harcar.

Bronz Knut'u döken goblin demirhanelerinin ısısı, Dugbog'ları ezen Re'em'in gücü, Külkedisi'ni ortaya çıkaran büyülü ateş: tüm bu güçler, malzemeleri tam olarak kalıplarında karıştırmanın büyü benzeri süreciyle geri çağrılabilir, kilidi açılabilir ve yeniden yapılandırılabilirdi.

(Muggle bakış açısına göre bu sadece *tuhaftı,* hayatın *adil* olması gerektiğini düşünen biri tarafından icat edilen termodinamiğin dengesiz bir versiyonuydu. Muggle bakış açısına göre, Knut'u dövmek için harcanan ısı bronza gitmemişti, ısı çevreye yayılmış ve kalıcı olarak daha az kullanılabilir hale gelmişti. Enerji korunurdu, ne yaratılabilir ne de yok edilebilirdi; *entropi* her zaman artardı. Ama büyücüler böyle düşünmüyordu: onların bakış açısına göre, eğer bir Knut yapmak için bir miktar emek harcadıysanız, aynı emeği geri alabilmeniz de mantıklıydı. Harry, Muggle'lar tarafından yetiştirildiyseniz bunun kulağa neden biraz tuhaf geldiğini açıklamaya çalışmış, Profesör McGonagall da şaşkınlıkla Muggle'ların bakış açısının büyücülerinkinden neden daha iyi olduğunu sormuştu).

İksir Yapımının temel ilkesinin bir adı ve standart bir ifadesi yoktu, çünkü o zaman onu yazmak isteyebilirdiniz.

Ve prensibi kendi başına anlayacak kadar bilge olmayan biri bunu okuyabilir.

Ve yeni İksirler icat etmek için her türlü parlak fikri bulmaya başlarlardı.

Ve sonra kedi kızlara dönüşeceklerdi.

Harry'ye, bir sonraki ordular savaşından sonra bu özel keşfi Neville'le ya da Hermione'yle paylaşmayacağı açıkça belirtilmişti. Harry, Hermione'nin son zamanlarda çok keyifsiz göründüğünü ve bunun tam da onu neşelendirecek türden bir şey olduğunu söylemeye çalışmıştı. Profesör McGonagall kesin bir dille bunu düşünmemesi gerektiğini söylemiş, Profesör Flitwick de küçük ellerini kaldırıp asasını ikiye ayırır gibi bir hareket yapmıştı.

Her ne kadar iki Profesör, Bay Potter iksirin içeriğinin ne olması gerektiğini bildiğini düşünüyorsa, aynı şeyi yapan halihazırda var olan bir tarif bulabileceğini önerecek kadar nazik olsalar da; ve Profesör Flitwick, Hogwarts kütüphanesinde yararlı olabilecek birkaç ciltten bahsetmişti...

Parşömene benzeyen geniş ekranda artık sadece ormanın havadan bir görüntüsü vardı ve bu görüntüden ikişer gruba ayrılmış üç ordunun edilmiş halleri zar zor seçilebiliyordu.

Quidditch stadyumunun sıraları artık sadece son savaş için orada olmak ve yol boyunca tüm sıkıcı noktaları atlamak isteyen daha kolay sıkılan seyirci türüyle hızla doluyordu. (Profesör Quirrell'in savaşlarında yanlış olan bir şey varsa, o da herkesin kabul ettiği gibi, gerçekten başladıktan sonra gözlüklerinin Quidditch maçları kadar uzun sürmemesiydi. Profesör Quirrell buna sadece, "*Gerçekçilik böyle bir* şey*,* diye cevap vermişti).

Devasa pencerenin içinde -artık hepsi tek bir pencereydi, yüksek bir yerden gözlemleniyordu- kamufle edilmiş küçük formların belirsiz koleksiyonları yakınlaştı.

Daha yakın.

Neredeyse dokunmak -

Geniş beyaz parşömen pencere, Günışığı ve Kaos arasındaki savaşın ilk gösteriyordu; göğüslerinde gülen yüzler olan, *Contego* kalkanlarını havaya kaldırmış ve diğerleri *"Somnium!" diye* bağırarak ilerleyen, çığlık çığlığa koşan bir çocuk kitlesi. " -

Ta ki içlerinden biri "*Prismatis!" diye* bağırana kadar. " diye dehşet dolu bir sesle bağırdı ve tüm hücum önlerinde beliren parlak güç duvarı karşısında aniden durdu.

Tracey Davis ağaçların arkasından çıkmıştı.

"Doğru," dedi Tracey, asasını bariyerin üzerine doğrulturken sesi alçak ve acımasızdı. "Benden korkmalısınız. Çünkü ben Tracey Davis'im, Darke Lady! Darke Lady, D-A-R-K-E diye yazılır, E ile!"

(Sihirli Yasaları Uygulama Dairesi Müdürü Amelia Bones, her ikisi de oracıkta ölmeyi tercih edecekmiş gibi görünen Bay ve Bayan Davis'e sorgulayıcı bir bakış gönderiyordu).

Prizmatik Bariyerin arkasında, Günışığı Askerleri arasında bir tür sessiz tartışma yaşanıyordu ve özellikle içlerinden biri diğerlerinden birkaçı tarafından azarlanıyor gibiydi.

Bir an sonra *Tracey* irkildi.

Susan Bones Günışığı grubunun önüne gelmişti.

("Tanrım," dedi Augusta Longbottom. "Sence büyük yeğenin Hogwarts'ta ne öğreniyordur?")

("Bilmiyorum," dedi Amelia Bones sakince, "ama bir Çikolata Kurbağası ve daha fazla bilgi edinmesi için talimatlar göndereceğim.")

Prizmatik Bariyer ortadan kayboldu.

Günışığı Askerleri hücumlarına etti.

Tracey gerginlikle yükselen sesiyle, "*Inflammare!" diye* bağırdı. " ve Günışığı hücumu, Tracey'asasını doğrulttuğu yolu takip ederek uzanan, yarı kuru otların arasında bir ateş hattının bir kez daha aniden durdu; bir an sonra Susan Bones " *Finite Incantatem!* " diye bağırdı ve alevler iradelerinin yarışında söndü, parladı, söndü, diğer askerler Tracey'ye nişan almak için koğuşlarını kaldırdılar; ve işte o zaman Neville Longbottom çığlık atarak gökyüzünden yere düştü.

Ejderha Savaşçılarından biri, Raymond Arnold, ileriyi ve sola eğik bir şekilde gösteren bir el işareti yaptı; ve Ejderha Ordusu birliği arasında aniden sessiz bir fısıltı tufanı koptu, hepsi sessizce düşmana doğru yeniden yöneldiler. Sünniler onların orada olduğunu biliyordu, elbette her iki ordu da biliyordu; ama her nasılsa, o anda hepsi içgüdüsel olarak sessizleşmişti.

Ejderhalar ileriye doğru süründü ve sonra daha da ileriye, Güneş Gözeleri'nin donuk kamuflajlı formları görünmeye başladı

uzaktaki ağaçların arasında, ve hala kimse konuşmadı, kimse hücum çağrısı yapmadı.

Draco şimdi askerlerinin en önündeydi, Vincent onun arkasındaydı ve Padma sadece biraz daha gerideydi; eğer üçü Günışığı'nın en iyilerinin şokuna dayanabilirse, Ejderha Ordusu'nun geri kalanının bir şansı olabilirdi.

Sonra Draco uzaktan, kendi ordusunun öncüsü olarak ona bakan bir Sunnie gördü; öfke dolu bir bakışla ona bakıyordu -

Ormandaki savaş alanının karşısında göz geldiler.

Draco'nun Hermione Granger'ın neye bu kadar kızgın olduğunu merak etmesi için aklının bir köşesinde sadece bir saniye vardı, o sırada iki ordudan da bağırışlar yükselmiş ve hepsi hücuma geçmişti.

Diğer Kaotikler şimdi ağaçların arasından ortaya *çıkmıştı*, bazıları ağaçlardan *düşmüştü* ve savaş şimdi tüm gücüyle devam ediyordu, herkes düşmana benzeyen her şeye her yönden ateş ediyordu. Ayrıca, *Kaos Hufflepuff gerçekten de "kaotik" olarak tanımlanabilecek* parkurlarda " diye bağıran Neville Longbottom'a karşı, Kaos Hufflepuff'ı gerçekten de sadece "kaotik" olarak tanımlanabilecek rotalarda havada dönüp roket atarken -

Ve Neville Longbottom'ın süpürgesinin, sıkılı ellerinin altında kıpkırmızı parladığı, sahte hava savaşlarında yirmi seferden yalnızca birinde olduğu gibi oldu.

Longbottom'ın oyun dışı kaldığı anlamına gelmeliydi.

Sonra, Hogwarts tribünlerinde, izleyen öğrenci kalabalığının arasından bir çığlık yükseldi -

Savaş gerçekçiliği. Bu Profesör Quirrell'in tek ana kuralıydı. Eğer gerçekçiyse her şeyden *paçayı* sıyırabilirdiniz ve gerçek hayatta bir asker *süpürgesine* lanet isabet ettiğinde ortadan kaybolmazdı.

Neville yere doğru düşüyor ve "*Kaotik iniş!" diye* bağırıyordu. " diye bağırıyordu ve Kaotikler dikkatlerini kavgadan ayırıp Hover Charm'ı yapmaya çalışıyorlardı (ve aynı zamanda kolay hedef için koşuyorlardı), neredeyse herkes durup bakıyordu -

Ve Neville Longbottom yapraklarla dolu orman toprağına çarparak, sanki şövalye ilan edilmek üzere diz çökmüş gibi bir dizinin, bir ayağının ve iki elinin üzerine çöktü.

Her şey durdu. Tracey ve Susan bile düellolarına ara verdiler.

Stadyumdaki tüm kalabalık sesleri yok oldu.

Herkes bundan sonra ne olacağını görmek için beklerken, şaşkınlık, endişe ve şaşkınlıktan şaşkınlıktan oluşan evrensel bir sessizlik vardı.

Sonra Neville Longbottom yavaşça ayağa kalktı ve asasını Günışığı Askerleri'ne doğrulttu.

Savaş alanındaki hiç kimse bunu duymamış olsa da, stadyumdaki seyircilerin büyük bir bölümü, kelime her söylendiğinde giderek yükselen notalarla "DOOM DOOM DOOM DOOM DOOM" diye bağırmaya başlamıştı, çünkü bunu görüp de müzik eşliğinde söylenmesi gerektiğini düşünmemek olmazdı.

Amelia Bones, "Kalabalık torununuzu alkışlıyor," dedi. Yaşlı cadı ölçülü bir bakışla ekranı süzüyordu.

"Öyle," dedi Augusta Longbottom. "Bazıları, eğer doğru duyuyorsam, şöyle tezahürat yapıyor: *Kanımız Neville için! Neville için ruhlarımız!* "

"Oldukça," dedi Amelia, birkaç dakika önce orada olmayan çay fincanından bir yudum alarak. "Bu da delikanlının liderlik potansiyeli olduğunu gösteriyor."

"Bu tezahüratlar," diye devam etti Augusta, sesi daha da şaşkın bir nitelik kazanarak, "Hufflepuff sıralarından geliyor gibi görünüyor."

"Burası Sadıklar Evi, canım," dedi Amelia.

"Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore! *Merlin aşkına, bu okulda neler oluyor?* "

Lucius Malfoy ironik bir gülümsemeyle ekranları izliyor, parmaklarıyla koltuğuna belli belirsiz vuruyordu. "Hangisi daha korkutucu bilmiyorum, tüm bunların arkasında gizli bir planı olduğu düşüncesi mi, yoksa olmadığı düşüncesi mi?"

"Bakın!" diye bağırdı Greengrass Lordu. Şık genç adam sandalyesinden yarı kalkmış, parmağıyla ekranı işaret . "İşte gidiyor!"

"Onu ikimiz birden alt edeceğiz," diye fısıldadı Daphne. Her hafta birkaç kez, korku dolu birkaç dakikalık gerçek dövüş deneyiminin, Neville'in Harry ve Cedric Diggory'yle aynı süre boyunca yaptığı düzenli düello alıştırmalarıyla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. "Birimiz için çok fazla, ama ikimiz birlikte - ben Büyümü kullanacağım, sen sadece onu sersemletmeye çalış -"

Yanındaki Hannah başını salladı ve sonra ikisi de avazları çıktığı kadar bağırarak ileri atıldılar, onları destekleyen iki Günışığı Askerinin Hover Charm'ları onları daha hızlı hareket ettiriyor ve ayaklarının üzerinde hafif olmalarını sağlıyordu, Daphne şimdiden "*Tonare!" diye* bağırıyordu. " diye bağırırken, Hannah önlerinde devasa bir *Contego* kalkanını hareket ettirmeye devam etti ve kısa bir ekstra kaldırışla öndeki askerlerin başlarının üzerinden sıçrayıp saçları etraflarında dalgalanarak Neville'in önüne indiler -

(Tüm Hogwarts maçlarında fotoğraf çekmek kesinlikle yasaktı, ancak bu an bir şekilde ertesi günkü *Quibbler*'ın ön sayfasında yer aldı).

- Ve aynı anda, daha yaşlı zorbalarla dövüşmek en ufak bir tereddüt izini bile yok ettiği için, Hannah ilk Uyku Hex'ini Neville'e doğru ateşledi (büyüye daha havadayken başlamıştı), Daphne güçten çok hıza konsantre olarak Kadim Kılıcıyla Neville'in kaçtıktan *sonra kalçalarının* olacağını düşündüğü yere bir darbe indirdi -

Ama Neville yukarı sıçradı, yana doğru değil, gidebileceğinden daha yükseğe sıçradı, böylece parlayan kılıcı sadece ayaklarının altındaki havayı kesti. Daphne bir şekilde bunun ne anlama geldiğini, Neville'in üzerinde hâlâ başka Kaotiklerin gezindiğini fark etti ve kılıcını başının üzerine kaldırdı ama Neville *çok hızlı düştü* ve kılıcı onunkine çarptığında sanki bir Bludger'la vurulmuş gibi oldu. Daphne'nin ayaklarını yerden kesti ve geriye doğru çimlerin üzerine yayılarak sırt üstü yere sertçe çarpmasına neden oldu. Eğer Neville kendisi de çok sert inip acı dolu bir solukla dizlerinin üzerine çökmeseydi, onun için her şey bitmiş olabilirdi. Ve Neville parlayan kılıcını indiremeden Hannah *"Somnium!"* diye bağırdı. " diye bağırdı ve Neville çılgınca geriye doğru savruldu - tabii aslında Hannah'nın ellerinden hiçbir büyü çıkmamıştı.

Hufflepuff kızı asasını o kadar hızlı ateşlemiş olamazdı - bu da Daphne'ye ayağa kalkıp iki eliyle asasını tekrar kavrayabilmesi için bir saniye kazandırdı.

"Sevgili Merlin," dedi Leydi Greengrass. Sesi kararsız görünüyordu, aristokrat duruşu iyice bozulmuştu. "Kızım En Kadim Kılıcın Büyüsü ile savaşıyor. Daha ilk yılında. Böyle olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğunu hiç bilmiyordum."

Charles Nott onaylayarak, "Mükemmel kan," dedi ve Augusta'nın homurdanmasına neden oldu.

Profesör Quirrell ciddi bir ses tonuyla, "Sevgili Leydim," dedi. "Kızınıza böyle haksızlık etmeyin. Gördüğünüz şey sadece yetenek değil." Sesi biraz daha . "Aksine, çocuklar gerçek büyü içeren bir oyunda rekabetçi çabalarını ortaya koyduklarında ortaya çıkan şey bu."

" *Expelliarmus!* " diye bağırdı Draco, Hermione Granger'ın ona doğru fırlattığı alev alev yanan kırmızı sersemletici oktan aynı anda kaçarken sesinin çatlamasına izin vermemeye çalışıyordu, kasları yanlış yöne kaçma ihtiyacıyla bükülüyordu - Hermione Granger onun solunu işaret etmişti ve sonra gizemli bir seğirmeyle sağa doğru ateş etti -

Hermione hızla gelen düello hex'inden kurtuldu ve bir an bile duraksamadan, "*Steleus!*" diye bağırdı. " diye bağırdı, Draco'nun kaçınamadığı geniş açılı bir büyü, ama asasını kendi yüzüne doğrultup "*Quiescus!"* diye bağırmayı başardı. " diye bağırmayı başarsa da, ani nefes alma dürtüsü savaşı sona erdirecek bir hapşırma nöbetine dönüşemeden asasını kendi yüzüne doğrultmayı başardı.

Draco Malfoy daha önce yaptığı Kilitleme Büyüsü ve Transfigürasyonlardan dolayı zaten yarı yorgun düşmüştü ama

Şaşkınlık yerini kendi kanının kaynadığını hissetmeye bırakmaya başlamıştı, Granger'ın neden birdenbire ona kadar öfkeyle saldırdığını bilmiyordu ama *eğer kavga* etmek *istiyorsa ona bir tane verirdi* -

(Ejderhalar ve Sünniler generallerinin düellosunu izlemek için durmuyorlardı, Ejderhalar durup izlemeyecek kadar disiplinliydi ve bu da Sünnilerin de savaşmaya devam etmesi gerektiği anlamına geliyordu; Ama Hogwarts Quidditch tribünlerindeki ağzı açık seyircilerin dikkati Neville ve Daphne'gösterisinden bile dağılmıştı; Malfoy ve Granger birbirlerine büyü üstüne büyü, uğursuzluk üstüne uğursuzluk savururken gözlerini iki generalin düellosuna çevirmişlerdi, Ejderha General'in eğitimli düello dansı, Günışığı General'in çılgın enerjisiyle eşleşti ve aralarındaki dövüş, sihir açısından en güçlü iki birinci sınıf öğrencisi alışılmış Uyku 'nden daha egzotik büyülere başvurdukça bir yetişkin düellosuna benzemeye başladı.)

– Gerçi Draco, Harry ve Profesör Quirrell'la birlikte Bayan Granger'ı bir kase yaş üzüm kadar öldürme niyeti olduğu için reddettiklerinde onu hiç *kızgın* görmediklerini fark etmeye başlamıştı.

Daphne Kadim Kılıcıyla saldırdı, yine sert vurmaya çalışmıyor, sadece Kılıcı olabildiğince hızlı hareket ettiriyordu, aynı anda Hannah *"Somnium!" diye* bağırdı. " diye bağırdı ve Neville tekrar geriye sıçradı ama bu da başka bir blöftü ve Hannah gerçek bir büyüyü neredeyse tam isabetle ateşlemek için harekete geçmişti -

– ve Neville Longbottom Bellatrix Black'le dövüşürken Cedric Diggory'nin onu eğittiği şeyi yaptı: etrafında dönmek ve Hannah'nın karnına *çok sert* bir tekme atmak.

Hufflepuff kızı, Neville'in tüm vücudunu arkasına alarak karnına batan sert ayakkabıyla ayakları yerden kesilince üzgün bir ses çıkardı, acı dolu bir çığlık attı.

Savaş alanı bir anlığına hareketsiz kaldı, Hannah'nın düşen formu dışında her şey durdu.

Sonra Neville'in yüzü mutlak bir dehşete dönüştü ve asasını indirdi, Kaotik Teğmen diğer eliyle ona uzanırken içgüdüsel olarak ev arkadaşına doğru yöneldi -

Hannah düşüşünü bir yuvarlanmaya çevirip asasını kaldırıp onu vurarak dışarı çıkarken bile.

Çok kısa bir süre sonra, hiç tereddüt etmeyen Daphne, En Kadim Kılıcını Neville'in sırtına tam olarak sapladı ve Hannah'nın Uyku Büyüsü etkisini gösterdiğinde bile Kaotik Teğmen'in kaslarının, içine boşalan sersemletici büyüyle sarsılmasına neden oldu ve ardından Longbottom'ın son veliahtı, yüzünde donmuş bir şaşkınlık ifadesiyle yere yığıldı.

Profesör Quirrell, "Bugün Bay Longbottom acıma ve pişmanlık duyguları hakkında değerli bir ders aldı," dedi.

"Ve şövalyelik," dedi Amelia çayını tekrar yudumlarken.

"İyi misin?" diye fısıldadı Daphne, Hannah'nın karnını tutarak yerde yattığı yerde korumacı bir tavırla dururken. Kız cevap olarak, Hannah'nın ağlamamaya çalışırken kusmamaya çalışıyormuş gibi çıkardığı daha fazla öğürme sesi dışında bir şey söylemedi.

Her nasılsa, iyi taktikler olmasa da
– diğer askerlerin onu korumak için bağlanmasındansa, Hannah'nın doğrudan büyülenmesi daha iyi olurdu
– Birkaç Sünni Hannah'nın önünde durmuş, asalarını sıkıca kavramış, öfkeyle Kaotiklere bakıyor gibiydi. Birisi iki grup arasına Prizmatik bir bariyer çekmişti ama Daphne kim olduğunu göremiyordu.

Ve nedense Kaotiklerin saldırıya geçmeye niyeti yok gibiydi. Tracey bile yüzündeki sert ifadeyi tamamen bırakmış, sanki hangi tarafta olduğunu hatırlamakta zorlanıyormuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine gergin bir şekilde kaydırıyordu -

" *Durun!* " diye bağırdı bir ses. " *Savaşı durdurun!* "

Zaten çok fazla savaş yoktu, ama dayanıyordu.

General Potter, her haliyle Yaşayan Çocuk'a benziyordu, bir kolunun altında büyük ve kamuflaj kıyafetiyle kaplı bir şeyle ağaçların arasından çıktı.

"Bayan Abbott nefes alıyor mu?" General Potter bağırdı.

Daphne arkasına bakmadı. Bunun bir tuzak olmadığına inanmıyordu - Kaotiklerin saldırma fırsatını değerlendirmeleri halinde Profesör Quirrell'ın bunu yasal saymakla kalmayıp daha sonra onlara ekstra puan vereceği kesindi. Ama Daphne cevabı kulaklarıyla yeterince iyi duyabiliyordu, Hannah *sessizce* nefes almaya çalışmıyordu ve bu yüzden, "Sayılır," dedi.

"Buradan çıkıp iyileştirici büyüler kullanabilen birine gitmeli," dedi Harry. "Bir yerini kırmış olma ihtimaline karşı."

Daphne'nin arkasından nefes nefese gelen küçük bir ses, "Ben - hala - savaşabilirim -" dedi.

"Bayan Abbott, yapmayın -" Harry, dedi, tam o sırada Daphne'nin arkasından, ayağa kalkmaya çalışıp başaramayan birinin çimlere yığılma sesi geldi.
Herkes yüzünü buruşturdu ama Daphne Harry'ye sırtını dönmedi.

"Öğretmenler neden savaşı durdurmadı?" dedi Susan, sesi öfkeliydi.

Harry sert bir sesle, "Sanırım bunun nedeni Bayan Abbott'un kalıcı bir hasar görme tehlikesi olmaması ve Profesör Quirrell'ın değerli dersler aldığımızı düşünmesi," dedi. "Bakın Bayan Abbott, siz giderseniz Tracey de savaştan çekilecek. Zaten sayıca bizden üstünsünüz, yani bu sizin tarafınız için çok iyi bir anlaşma. Lütfen kabul ."

"Hannah, git artık!" dedi Daphne. "Yani, sadece çıktığını söyle!"

Daphne arkasına baktığında Hannah'nın başını salladığını ve hâlâ çimlerin üzerinde top gibi kıvrılmış olduğunu gördü.

"Boş ver bunu," dedi Harry. "*Kaotikler! Onları ne kadar çabuk sersemletirsek, o da buradan o kadar çabuk çıkar! Kayıplar versek bile bu işi çok çabuk halledeceğiz! Ateşkes sona ersin! TUNAFISH!* "

Daphne'nin politik arka beyni Harry'nin birkaç kelimesinin Kaotikleri nasıl *iyi* adamlar haline getirdiğine hayranlık duymak için sadece bir an buldu ve sonra neredeyse mükemmel bir uyum içinde Kaotikler ellerini üniformalarının ceplerine daldırıp alışılmadık bir tarzda yeşil güneş gözlüklerini çıkardılar. Plajda takılacak türden değil, daha çok ileri seviye İksir gözlüklerine benziyordu -

Sonra Daphne ne olacağını anladı ve diğer elini gözlerini korumak için kaldırdı, tam Harry kazanın üzerindeki örtüyü yırttığı sırada.

Harry Potter kazanın içindekileri havaya fırlattığında ortaya dökülen sıvı görülemeyecek kadar parlaktı, hayal edilemeyecek kadar ışıltılıydı, Güneş'in bir düzine kez büyütülmüş hali gibi akkordu -

(ki tam olarak)

(meşe palamutlarını yaratmak için harcanan güneş ışığı, çıplak topraktan yükselen bir ağacı besleyen parlak enerji)

(klorofilin emdiği karışık mavi ve kırmızı dalga boylarının rengi olan yakıcı bir mor renkte yanar)

(yaprakların yeşil rengini oluşturmak için klorofilin yansıttığı yeşil dalga boylarının neredeyse hiçbiri olmadan)

(Kaos Lejyonu'nun güneş gözlüklerinin rengiydi, yeşil dalga boylarını geçirir, kırmızı ve maviyi engeller, en akkor mor parlamayı bile katlanılabilir bir şeye indirgerdi)

- Menekşe rengi ışık durmadan parlıyordu, Daphne kolunu gözlerinden çekmeye çalıştı ama hiçbir şeye doğrudan bakamadığını fark etti, ikinci el mor parıltı bile o kadar parlaktı ki gözlerini kısmak zorunda kaldı; ve bir Uyku Büyüsü onu ele geçirmeden önce işe yaramayan bir *Sonlu Incantatem* haykırmak için sadece zamanı vardı.

Savaştan geriye kalanlar bundan sonra çok uzun sürmedi.

"ŞİMDİ!" diye bağırdı Blaise Zabini, eskiden Günışığı'ndayken şimdi bir Kaos Lejyoneri müfrezesine komuta ediyordu. "Yani, TUNAFISH!" Slytherinli çocuğun eli kazanı gün ışığının tetikleyici dokunuşundan koruyan bezi kavradı ve onu kenara çekmeye başladı bile.

"ŞİMDİ!" diye bağırdı eski Kaos'lu Dean Thomas, bir grup Ejderha Savaşçısına komuta ederek. "NE YAPARLARSA YAPSINLAR!"

Zabini'nin müfrezesinin kaotikleri ellerini üniformalarının ceplerine daldırdılar ve yeşil güneş gözlükleriyle ortaya çıktılar.

– Dean ve Ejder Savaşçıları'nın yeşil renkli İksir gözlüklerini çıkarıp kayışlarını hızla kendi başlarına geçirmelerinin neredeyse mükemmel bir yansıması olan bu hareket, Kaotiklerin güneş gözlüklerini takıp menekşe rengi parıltının püskürmesine neden oldu.

(General Malfoy'un açıkladığı gibi, Bay Goyle Kaos Lejyonu'nun yeşil renkli İksir gözlükleri taktığını bildirdiyse, bazı kopyaları Dönüştürmek için *nedenini* bilmenize gerek yoktu).

"BU HİLE!" diye bağırdı Blaise Zabini.

"BU TEKNIK!" Dean geri bağırdı. "EJDERHALAR, SALDIRIN!"

("Affedersiniz," dedi Leydi Greengrass. "Böyle gülmeyi kesebilir misiniz Bay Quirrell? Sinir bozucu.")

"GÖZLÜKLERİNİ BİTİRİN!" diybağırdı Blaise Zabini, iki ordu gözleri yakan mor bir parıltıyla birbirlerine doğru koşarken. "HÂLÂ KAZANABİLİRİZ!"

"Onu duydunuz!" diye bağırdı Dean. "GÖZLÜKLERİNİ ALIN!"

Blaise Zabini'nin buna verdiği yanıt pek de açıklayıcı

değildi. O savaş çok daha uzun sürdü.

" *Stupefy!* " diye haykırdı Günışığı Generali.

Draco kaçamadı, karşılık veremedi, ikisi için de yeterli enerjisi kalmamıştı, tek yapabildiği sol elini savurup pozisyon almak ve umut etmekti -

Kırmızı sersemletici ok, Draco'nun Ejderha Ordusu'nun geri kalanıyla aynı şekilde Dönüştürdüğü ve büyüyle eline kilitlediği Koloportlu eldiveninin üzerinde tekrar dağıldı. Şu anda onu kurtaran tek şey o kalkandı.

Karşı saldırıya geçmenin tam zamanı olmalıydı, ama ikisi düellolarının hiç bitmeyen hareketleriyle ağaçların altında bir ileri bir geri dans ederken Draco sadece nefesini tutabildi. Karşısındaki General Granger nefes nefese kalmıştı, genç kızın yüzü çiy gibi terden parlıyordu, kestane rengi saçları kahverengi örgüler halinde ıslanmıştı. Kamuflaj üniforması nemli lekelerle boyanmıştı, omuzları yorgunluktan gözle görülür bir şekilde titriyordu ama asası hâlâ çelik gibi sabitti ve tüm hareketleri boyunca Draco'nun üzerinde aynı hizada durdu. Gözleri parlıyor, yanakları öfkeyle kızarıyordu.

Peki küçük kız, bugün neden bir yetişkin gibi dövüşüyormuş gibi yapıyorsun?

Alay etmek aklına geldi ama Granger'ın daha fazla öfkelenmesine ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu; bu yüzden Draco onun yerine - kendi sesinin çatladığını duyabilse de - "Bana kızgın olmanın bir nedeni var mı Granger?" dedi.

Kızın kendisi de nefes nefese kalmıştı, konuşurken kendi sesi de titriyordu. Hermione Granger sesini yükselterek, "Neyin peşinde olduğunu biliyorum," dedi. "Senin ve Snape'in neyin peşinde olduğunuzu biliyorum Malfoy ve bunun arkasında kimin olduğunu da biliyorum!"

"Ha?" Draco hiç düşünmeden öyle dedi.

Bu Granger'ın öfkesini daha da artırdı ve parmakları asasını ona doğru tutarken beyazlaştı.

Ve sonra Draco bunu anladı ve damarlarındaki kanı kaynattı. *O* bile Draco'nun gizlice ona karşı komplo kurduğunu düşünüyordu.
-

" *Sen de mi?* " diye bağırdı Draco. " *Sana yardım ettim, seni dişlek sürtük! Sen, sen, sen,"* - ona gerçekten savurabileceği bir şey bulana kadar aklına gelen tüm Karanlık küfürleri kekeleyerek geçti - "*DENSAUGEO!* "

Ama Granger parladı ve Diş Uzatan Hex'in etrafında döndü, sonra kendi asası geldi ve neredeyse yakın mesafeden ateş etti, Draco sol elini bir kalkan gibi kaldırıp sihirle kilitlenmiş eldiveni kendisiyle ateş etmek üzere olduğu şey arasına yerleştirirken, Günışığı Generali'nin sesi tüm savaş alanından duyulabilecek bir çığlığa yükseldi -

" *ALOHOMORA!* "

Zamanın durması gerekirdi.

Ama durmadı.

Onun yerine asma kilit tıkladı ve eldivenden düştü.

İşte böyle.

Aynen böyle.

Ekranlar her şeyi çok net bir şekilde tüm Hogwarts stadyumuna gösterdi.

Ve bütün tribünlerin üzerine çöken ölüm sessizliği, herkesin bunun ne anlama geldiğini, Malfoy Hanesi'nin veliahtının az önce bir Muggle doğumlu tarafından büyüsünün alt edildiğini gayet iyi anladığını gösteriyordu.

Hermione Granger dövüşüne ara vermedi, ne yaptığının farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermedi; onun yerine ayağını Muggle tarzı bir tekmeyle savurarak Draco'nun asasını elinden düşürdü, şok geçiren zihni ve bedeni biraz fazla yavaş hareket ediyordu. Draco asasının peşinden atılarak çılgınca yerde debelenmeye başladı ama arkasından bir kızın çatlak sesi "*Somnium!* " dedi ve Draco Malfoy düştü ve bir daha kalkamadı.

Bir an daha donuk bir sessizlik oldu. Günışığı Generali ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve bayılacakmış gibi görünüyordu.

Ardından Ejder Savaşçıları avazları çıktığı kadar bağırarak ölen komutanlarının intikamını almak için ileri atıldılar.

Bay ve Bayan Davis, fakültenin Quidditch locasındaki rahat koltuklarından kalkarken titriyorlardı; yürürken birbirlerini tam olarak kavrayamıyorlardı ama görünmez olmaya çalışarak ellerini sıkıca tuttular. Eğer kazara büyü yapabilecek kadar genç çocuklar olsalardı muhtemelen kendiliğinden Hayal Kırıklığına uğrarlardı.

Yaşlı Charles Nott sandalyesinden kalkarken hiçbir şey söylemedi. Yaralı Lord Jugson ayağa kalkarken hiçbir şey söylemedi.

kendi sandalyesinden.

Lucius Malfoy ayağa kalkarken hiçbir şey söylemedi.

Üçü de duraksamadan döndüler ve bir seherbaz üçlüsü gibi ürkütücü bir uyum içinde hareket ederek yüksek tribünün merdiven boşluğuna doğru ilerlediler.

Savunma Profesörü yumuşak bir ses tonuyla, "Lord Malfoy," dedi. Adam hâlâ sandalyesinde oturmuş, parşömene benzeyen ekranlarına bakıyor, kolları sanki bir nedenden dolayı hareket etmek istemiyormuş gibi yanında gevşek duruyordu.

Beyaz saçlı adam çıkış kemerine varmadan hemen önce durdu ve yaşlı adamla yaralı adam da onun yanında durdular. Lord Malfoy'un başı, herhangi bir onaylama şekli olamayacak kadar hafifçe Savunma Profesörü'ne doğru döndü.

Profesör Quirrell, "Oğlunuz bugün son derece iyi bir performans sergiledi," dedi. "İtiraf etmeliyim ki onu hafife almışım. Ve sizin de şahit gibi ordusunun sadakatini kazanmıştır." Savunma Profesörü'nün sesi hâlâ çok yumuşaktı. "Oğlunuzun öğretmeni olarak konuşacak olursam, oğlunuzun işine karışmanızın onun yararına olmayacağını düşünüyorum -"

Lord Malfoy ve yoldaşları merdivenlerden inerek gözden kayboldular.

"İyi deneme, Quirinus," dedi Dumbledore sessizce. Yaşlı büyücünün yüzünde küçük endişe çizgileri vardı; o da oturduğu yerden kalkmamış, hâlâ aktifmiş gibi parşömen ekranlarına bakıyordu. "Sence dinler mi?"

Savunma Profesörünün omuzları hafifçe silkindi; bu, savaş bittiğinden beri gösterdikleri tek hareketti.

" *Pekâlâ*," dedi Leydi Greengrass, ayağa kalkıp parmaklarını çıtlatarak gerinirken, kocası yanında sessiz duruyordu. "Söylemeliyim ki, bu oldukça... ilginçti..."

Amelia Bones hiç telaşlanmadan kendi minderli koltuğundan kalktı. "Gerçekten de ilginç," dedi Müdür Bones. "İtiraf etmeliyim ki, o çocukların birbirleriyle dövüşme becerileri beni rahatsız etti."

"Yetenek mi?" Lord Greengrass söyledi. "Büyüleri bana o kadar da etkileyici gelmedi. Daphne'ninki hariç tabii."

Yaşlı cadı gözlerini Savunma Profesörünün saçsız kafasına diktiği yerden ayırmadı. "Sersemletici Büyü birinci sınıf bir büyü değil Lord Greengrass, ama benim aklımdaki beceri bu değildi. O basit büyülerle birbirlerini destekledi̇ler, sürprizlere hızla tepki verdiler..." DMLE Direktörü, sanki sıradan bir sivilin anlayabileceği kelimeleri arıyormuş gibi durakladı. "Savaşın ortasında," dedi sonunda, "büyüler her yöne uçuşurken... bu çocuklar evlerinde gibiydiler."

"Gerçekten de öyle, Müdür Bones," dedi Savunma Profesörü. "Bazı sanatlara en iyi gençlikte başlanır."

Yaşlı cadının gözleri kısıldı. "Onları askeri bir güç olmaya hazırlıyorsunuz Profesör. Ne amaçla?"

"Durun bakalım!" diye araya girdi Lord Greengrass. "Birinci sınıfta düello öğreten pek çok okul var!"

"Düello mu?" dedi Savunma Profesörü. Solgun yüzünün gülümseyip gülümsemediği arkasından belli olmuyordu. "Öğrencilerimin öğrendiklerinin yanında bu hiçbir şey Lord Greengrass. Pusular ve daha büyük düşmanlar karşısında tereddüt etmemeyi öğrendiler. Savaş koşulları değiştiğinde ve tekrar değiştiğinde uyum sağlamayı öğrendiler. Onlar korumayı öğrendiler

Müttefiklerini, daha değerli olanları daha fazla korumak, kurtarılamayacak parçaları terk etmek. Hayatta kalmak için emirlere uymaları gerektiğini öğrendiler. Bazıları biraz yaratıcılık bile öğrendi. Hayır, Lord Greengrass, *bu* büyücüler bir sonraki tehdit geldiğinde malikânelerinde saklanıp korunmayı beklemeyecekler. Nasıl savaşacaklarını bildiklerini gösterecekler."

Augusta Longbottom yüksek sesle ellerini üç kez birbirine vurdu.

Biz kazandık.

Draco'nun savaş alanında uyandığında duyduğu ilk şey buydu; Padma ona askerlerinin o düştükten sonra nasıl toparlandığını anlatıyordu. Ejderha General'in öngörüsü sayesinde Bay Thomas'ın birliğini Kaos'a karşı nasıl zafere taşıdığını. General Potter'ın Günışığı Alayı'nın kendisiyle çatışan kısmını nasıl mağlup ettiğini. Bay Thomas'ın Ejderha Savaşçılarının hem kendi gözlüklerini hem de mağlup Kaotiklerin güneş gözlüklerini taşıyarak askerlerin ana gövdesine nasıl katıldıklarını. Sadece birkaç dakika sonra General Potter'ın kalan birliği, yakıcı mor ışık yayan bir iksirle diğer iki orduya nasıl saldırmıştı. Ancak Ejderha hem Günışığı hem de Kaos'a karşı sayısal üstünlüğe ve savaşçıları için yeterli güneş gözlüğüne sahipti; böylece Padma kendisine miras kalan ordusunu zafere taşımayı başarmıştı.

Padma'nın gözlerindeki ışığa ve bir Malfoy'u gururlandıracak kibirli gülümsemesine bakılırsa, tebrik bekliyordu. Draco sıktığı dişlerinin arasından bir çeşit övgü çıkarmayı başardı ama daha sonra bunun ne olduğunu söyleyemedi. Yabancı doğumlu cadı

ne olduğu ya da ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ben kaybettim.

Ejderhalar gri gökyüzünün altında Hogwarts'a geri dönerken, soğuk damlacıklar Draco'nun tenine teker teker iniyordu.
O sersemlemişken, uzun zamandır vaat edilen yağmur nihayet yağmaya başlamıştı. Artık Draco için tek bir seçenek kalmıştı. Draco'ya satranç öğretmiş olan Bay MacNair'in deyimiyle zoraki bir hamle. Harry Potter muhtemelen bundan hoşlanmazdı, eğer herkesin söylediği gibi Granger'a gerçekten aşıksa. Ama Bay MacNair'in tanımladığı gibi zoraki hamle, oyunun devam etmesini istiyorsan yapman gereken bir hamleydi.

Hogwarts'ın devasa kapılarından bir otomat gibi geçerken, Vincent ve Gregory'yi iki keskin sözle gönderirken ve özel yatak odasında yalnız kalıp yatağında oturup masasının üzerindeki duvara bakarken bile Draco'nun zihninde tekrar tekrar çalmaya devam etti. Zihnini bir Ruh Emici gibi dolduran bu anı onu içine kilitlemişti.

Eldivenindeki asma kilit tıkırdıyor ve düşüyor -

Draco biliyordu, neyi yanlış yaptığını *biliyordu*. Diğer tüm Ejderha Savaşçıları için yirmi yedi Kilitleme Büyüsü yaptıktan sonra çok yorulmuştu. Her büyüden sonra toparlanmak için bir dakikadan az bir süre yeterli değildi. Ve bu yüzden *sadece* kendi asma kilitli eldivenine *Colloportus* büyüsünü yapmıştı, *sadece* büyüyü yapmıştı, Harry Potter ya da Hermione Granger'ın çözebileceğinden daha güçlü bağlamak için tüm gücünü kullanmamıştı.

Ama doğru olsa bile kimse buna inanmayacaktı.
Slytherin'de bile kimse buna inanmazdı. Kulağa

Bir bahane gibi, ve bir bahane herkesin duyacağı tek şeydi.

Granger dönüp durdu ve "ALOHOMORA!" diye bağırdı.

Kızgınlığı Draco'nun zihni bunu tekrar tekrar oynatmaya devam . Granger'a yardım etmişti - hainlerin yasaklanması konusunda yapmıştı - çatıdan sarkarken onun elini tutmuştu - Büyük Salon'da etrafında bir isyan çıkmasını engellemişti - neleri riske attığı, muhtemelen neleri *kaybettiği*, Malfoy Hanesi'nin varisi için bunu *bir çamur kan* için yapmanın ne anlama geldiği hakkında bir fikri var *mıydı*?

Ve şimdi geriye sadece bir hamle kalmıştı ve zorunlu bir hamleyle ilgili olan şey, ceza almak ve Ev puanlarını kaybetmek anlamına gelse bile bunu yapmak *zorunda* olmanızdı. Profesör Snape bunu bilecek ve anlayacaktı ama İksir Ustası'nın göz yumabileceği şeylerin de bir sınırı vardı (Babası onu uyarmıştı).

Hogwarts kurallarına açıkça meydan okuyarak Granger'ı bir büyücü düellosuna davet etmek. Reddetmeye kalkarsa, ona doğrudan saldırın. Onu teke tek, herkesin önünde, zekice düello teknikleriyle değil, büyüsünü *alt* ederek yenmek. Onu sağlam bir şekilde, tamamen yenmek, Karanlık Lord'un düşmanlarını ezdiği gibi ezmek. Draco'nun büyüyü defalarca yapmaktan bitkin düştüğünden kimsenin kuşkulanmaması için bunu herkes için kesinlikle açık hale getirin. Malfoy kanının herhangi bir çamur kanından daha güçlü olduğunu kanıtla-

Ama öyle değil, diye fısıldadı Harry Potter'ın sesi Draco'nun zihninin içinde. *Politikada kazanmaya çalışmaya başladığında gerçekte neyin doğru olduğunu unutmak kolaydır, Draco. Ama gerçekte seni büyücü yapan tek bir şey var, hatırladın mı?*

Draco masasının üstündeki boş duvara bakıp zorunlu hamlesini düşünürken zihninin gerisindeki huzursuzluğun nedenini biliyordu. Basit olmalıydı - tek bir hamleniz varsa, yapılacak şey onu yapmaktı - ama -

Granger dönüyor, dönüyor, terden ıslanmış saçları etrafında uçuşuyor, asasından onunki kadar hızlı fırlayan şimşekler, uğursuzluk ve karşı uğursuzluk, yüzüne doğru uçan parlayan yarasalar ve tüm bunların arasında Granger'ın gözlerindeki öfke bakışı -

Her şey ters gitmeden önce, Granger'ın öfkesine ve gücüne hayranlık duyan bir parçası vardı; bir parçası, şimdiye kadar girdiği ilk gerçek dövüşte, ona karşı...

...eşit bir rakip.

Eğer Granger'a meydan okuyup *kaybetseydi.*

Bu mümkün olmamalıydı, Draco asasını Hogwarts sınıfındaki herkesten tam iki yıl önce almıştı.

Ancak dokuz yaşındaki çocuklara asa verme zahmetine girmemelerinin bir nedeni vardı. Yaş da önemliydi, önemli olan sadece ne kadar zamandır asa tuttuğunuz değildi. Harry ona o keseyi aldığında Granger'ın doğum üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Bu da artık on iki yaşında olduğu, neredeyse Hogwarts'ın başlangıcından beri on iki yaşında olduğu anlamına geliyordu. Ve gerçek şu ki, Draco ders dışında pek pratik yapmıyordu, muhtemelen Ravenclaw'dan Hermione Granger kadar bile. Draco bir adım önde olmak için daha fazla çalışmaya ihtiyacı olduğunu düşünmemişti...

Ve Granger da bitkin düşmüştü, fısıldadı içindeki Aykırı Kanıtın Sesi. Granger çok yorgun olmalıydı.

Tüm o Sersemletici Büyülerden bitkin düşmüştü ve o haldeyken bile Kilitleme 'nü bozmayı başarmıştı.

Ve Draco, Granger'a herkesin önünde, teke tek, hiçbir mazeret göstermeden meydan okuyup kaybetmeyi göze alamazdı.

Draco böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini biliyordu. Hile yapmalıydın. Ama biri Draco'nun hile yaptığını öğrenirse, bu bir felaket olurdu, herkesin önünde ortaya çıkmasa bile mükemmel bir şantaj malzemesi olurdu ve izleyen herhangi bir Slytherin bunu *bilirdi*, *bakarlardı* ...

Ve sonra, eğer izliyor olsaydınız, Draco Malfoy'un yatağından kalkıp masasına gittiğini ve en iyi koyun derisinden parşömen yaprağı ile gerçek gümüş ve ezilmiş zümrütlerle yapılmış yeşilimsi gümüş mürekkeple dolu, inci oymalı bir hokka çıkardığını görürdünüz. Slytherin, yatağının ayakucundaki büyük sandıktan, yine gümüş ve zümrütlerle ciltlenmiş, *Britanya Evlerinin Görgü Kuralları* başlıklı bir kitap çıkardı. Ve Draco Malfoy yeni, temiz bir tüy kalemle yazmaya başladı, sık sık referans olarak açık duran kitaba bakıyordu. Her bir harfi ayrı bir sanat eseriymiş gibi dikkatle çizerken, çocuğun yüzünde genç Malfoy'u babasına çok benzeten acımasız bir gülümseme vardı.

Draco'dan, Asil ve En Kadim Malfoy Hanedanı'nın Lordları Abraxis'in oğlu Lucius'un oğlu, Asil ve En Kadim Siyah Hanedanı'nın Leydisi Druella'nın kızı Narcissa'nın da oğlu, Asil ve En Kadim Malfoy Hanedanı'nın soyu ve varisi:

Hermione'ye, ilk Granger'a:

(Bu form, uzun zaman önce icat edildiğinde kulağa kibar gelmek için kullanılmış olabilir; bugünlerde, yüzyıllar sonra

çamurlulara hitap etmek için kullanıldığından rafine bir zehirin hoş bir tonunu taşıyordu).

Ben, Draco, En Kadim Ev'den, telafi talep ediyorum.

Draco durakladı, damlamaması için tüy kalemi dikkatle kenara çekti. Bunun için bir bahaneye ihtiyacı vardı, en azından düello koşullarını dayatmak istiyorsa. Soylu bir Haneye hakaret etmedikleri *sürece*, meydan okuyan kişi şartları seçme hakkına sahipti. Granger'ın kendisine hakaret etmiş gibi görünmesini sağlamalıydı...

Ne düşünüyordu ki? Granger ona hakaret etmişti.

Draco kitabı çevirerek standart formüller sayfasına geldi ve uygun görünen bir tane buldu.

Ben, En Kadim Ev'den Draco, size üç kez yardım ettiğim ve size sadece iyi niyetimi sunduğum ve karşılığında beni yanlışlıkla size karşı komplo kurmakla suçladığınız için tazminat talep ediyorum,

Draco durup nefes almak zorunda kaldı, içinde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışıyordu; artık hakareti gerçekten hissetmeye başlamıştı ve son cümleyi hiç düşünmeden, sıradan bir mektupmuş gibi yazıp altını çizmişti. Bir an düşündükten sonra buna izin vermeye karar verdi; tam olarak resmi bir ifade olmayabilirdi ama uygun görünen çiğ, öfkeli bir tonu vardı.

İngiltere'nin gözleri önünde hangi hakareti işlediniz.

Böylece ben, Draco, seni zorluyorum, Hermione, geleneklere göre, yasalara göre,..

"Otuz birinci Wizengamot'un on yedinci kararı," dedi Draco bakmadan yüksek sesle.

oynadı; bunu söylerken daha dik oturdu, damarlarındaki asil kanın her bir nabzını hissetti.

Böylece ben, Draco, seni, Hermione, geleneklere, yasalara, 31. Wizengamot'un 17. kararına göre, benimle şartlı bir büyücü düellosunda buluşmaya zorluyorum: İkimiz de yalnız ve sessizce geleceğiz, öncesinde ya da sonrasında kimseyle konuşmayacağız,

Düello kötü geçerse, Draco hiçbir şey söylemeyip öylece bırakabilirdi. Ve eğer Granger'ı yenerse, onu halka açık bir meydan okumada *tekrar* yenebileceğini deneysel olarak öğrenmiş olacaktı. Hile sayılmazdı ama bilim sayılırdı, ki bu da neredeyse onun kadar iyiydi.

ölüm ya da kalıcı yaralanma olmadan sadece sihirle yarışmak,

...nerede? Draco'ya Hogwarts'ta düellolar için iyi olan, değerli her şeyin zaten koğuşlarla korunduğu ve sizi ispiyonlayacak portrelerin olmadığı bir odadan bahsedilmişti... bu...

Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu 'nun kupa odasında,

Ve ikinci ve halka açık düelloları yakında olsa iyi olurdu, yarın gibi, Slytherin'deki itibarının geri dönüşü olmayan bir şekilde çamura gitmesi çok az zaman alırdı. *Bu gece* Granger'la ilk kez dövüşmesi gerekiyordu.

gece yarısı vuruşuyla bugün sona erecek. Draco, Asil ve En

Eski Malfoy Hanesi'nden.

Draco resmi parşömeni imzaladı ve sonra post scriptum için normal ve daha küçük ve normal mürekkebini çıkardı:

Kuralların nasıl bilmiyorsan, Granger, işte böyle. En Kadim Haneye hakaret ettiniz ve yasal olarak meydan okuma hakkım var. Ve eğer düello şartlarına karşı gelirsen, mesela Flitwick'in ödül törenine gelmesini sağlarsan
ya da başka birine söylerseniz, babam sizi ve sahte onurunuzu doğruca Wizengamot'a götürür.

Draco Malfo

Son mektupta tüy kalemi parşömenin üzerine öyle bir bastırdı ki uç koptu, mürekkepten bir çizgi ve parşömende Draco'nun da uygun olduğuna karar verdiği küçük bir yırtık oluştu.

O gece yemek saatinde Susan Bones Harry Potter'ın yanına geldi ve ona Draco Malfoy'un Hermione'ye karşı planını çok yakında gerçekleştireceğini düşündüğünü söyledi. Bütün S.P.H.E.W. üyelerini uyarmıştı, Profesör Sprout'u uyarmıştı, Profesör Flitwick'i uyarmıştı, bu gece teyzesine bir mektup gönderecekti ve şimdi Harry Potter'ı da uyarıyordu. Ama bu konuyu Padma'yla tam olarak konuşamıyorlardı - dedi Susan, çok ciddi görünüyordu - çünkü Padma Hermione'ye olan sadakati ile Generaline olan sadakati arasında kalmıştı.

Harry James Potter-Evans-Verres, bu noktada gerçekten *verimli bir* şey yapmaktan ziyade tüm durumdan daha fazla hayal kırıklığına uğramış , ona *evet*, bir şeyler yapılması gerektiğini bildiğini söyledi.

Susan Bones gittikten sonra Harry, Ravenclaw masasının diğer ucuna, Hermione'nin kendisinden, Padma'dan, Anthony'den ya da diğer arkadaşlarından uzakta oturduğu yere baktı.

Ama Hermione birinin yanına gidip onu rahatsız etmesini kabul edecek bir ruh halinde görünmüyordu.

çok iyi.

Harry daha sonra geriye dönüp baktığında, SF ve fantezi romanlarında insanların büyük, önemli seçimlerini her zaman büyük, önemli nedenlerle yaptıklarını düşünecekti. Hari Seldon Vakfını Galaktik İmparatorluğun küllerini yeniden inşa etmek için kurmuştu, kendi araştırma grubunun başına geçerse daha önemli görüneceği için değil. Raistlin Majere kardeşiyle bağlarını bir tanrı olmak istediği için koparmıştı, kişisel ilişkilerinde beceriksiz olduğu ve daha iyisini nasıl yapabileceği konusunda tavsiye istemediği için değil. Frodo Baggins Yüzük'ü Orta-Dünya'yı kurtarmak isteyen bir kahraman olduğu için almıştı, bunu yapmamak çok garip olacağı için değil. Eğer biri dünyanın gerçek bir tarihini yazacak olsa -ki kimse yazamazdı ya da yazmazdı- muhtemelen Kader'in tüm önemli anlarının %97'sinin yalanlardan, kağıt mendillerden ve birilerinin kolayca farklı düşünebileceği önemsiz küçük düşüncelerden oluştuğu ortaya çıkacaktı.

Harry James Potter-Evans-Verres masanın diğer ucuna oturmuş olan Hermione Granger'baktı ve zaten kötü bir ruh hali içindeymiş gibi görünen Hermione'yi rahatsız etmek istemediğini hissetti.

Sonra Harry önce Draco Malfoy'la konuşmanın daha mantıklı olacağını düşündü, böylece Hermione'yi Draco'nun gerçekten de ona karşı komplo kurmadığına kesinlikle ikna edebilecekti.

Yemekten sonra Harry Slytherin'in bodrumuna inip Vincent'*tan patronun rahatsız edilmemesi* gerektiğini öğrenince... Harry belki de Hermione*nin* onunla hemen konuşup konuşmayacağına bakması gerektiğini düşündü. Bu karmaşayı daha fazla büyümeden çözmeye başlaması gerektiğini düşündü. Harry, acaba Hermione'nin

sadece erteliyor olabilirdi, eğer zihni zevksiz ama gerekli bir şeyi ertelemek için akıllıca bir bahane bulmuş olsaydı.

Gerçekten düşünmüş.

Sonra Harry James Potter-Evans-Verres bunun yerine ertesi sabah, Pazar kahvaltısından sonra Draco Malfoy'la konuşmaya, *sonra da* Hermione'yle konuşmaya karar verdi.

İnsanoğlu bu tür şeyleri her zaman yapmıştır.

Günlerden Pazar sabahı, 5 Nisan 1992'ydi ve Hogwarts'ın Büyük Salonu'nun üzerindeki simüle edilmiş gökyüzünde, şimşek çakmalarının azaldığı ve dağıldığı, bazen Ev masalarını dönüştüren, yüzlerini solgunlaştıran ve tüm öğrencilerin kısa süreliğine hayalet gibi görünmesine neden olan küçük beyaz ışık darbelerine dönüşen büyük yağmur sağanakları görülüyordu.

Harry Ravenclaw masasında oturmuş, yorgun argın bir waffle yiyerek Draco'nun ortaya çıkmasını bekliyor, böylece tüm bu olanları çözmeye başlayabilecekti. Elden ele dolaşan bir *Quibbler* vardı, nasıl olduysa ilk sayfasında Hannah ve Daphne vardı, ama henüz onun evine ulaşmamıştı.

Birkaç dakika sonra Harry waffle'ını yemeyi bitirdi ve Draco'nun Slytherin masasında kahvaltıya gelip gelmediğini görmek için tekrar etrafına bakındı.

Garipti.

Draco Malfoy neredeyse hiç geç kalmazdı.

Harry Slytherin masasına doğru baktığı için Hermione Granger'ın masaya girdiğini görmedi.

Büyük Salon'un devasa kapıları. Bu yüzden döndüğünde Hermione'nin Ravenclaw masasında, sanki bir haftadan uzun süredir oturmuyormuş gibi, tam yanında oturduğunu görünce oldukça şaşırdı.

"Merhaba Harry," dedi Hermione, sesi neredeyse tamamen normal çıkıyordu. Tabağına kızarmış ekmek ve sağlıklı meyve ve sebzelerden oluşan bir seçki koymaya başladı. "Nasılsın?"

Harry otomatik olarak, "Kendime özgü küçük ortalamamın bir standart sapması içinde," diye cevap verdi. "Sen nasılsın? İyi uyudun mu?"

Hermione Granger'ın gözlerinin altında koyu renkli torbalar

vardı. "Evet, ben iyiyim," dedi Hermione Granger.

"Hımm," dedi Harry. Tabağına bir dilim turta aldı (beyni başka şeylerle meşgul olduğu için, Harry'nin eli tatlı yemeye hazır olup olmadığı gibi karmaşık kavramları değerlendirmeden, menzilindeki en lezzetli şeyi aldı). "Hermione, bugün seninle daha sonra konuşmam gerekecek, sorun olur mu?"

"Elbette," dedi Hermione. "Neden olmasın ki?"

"Çünkü -" Harry dedi ki. "Yani sen ve ben - son birkaç gündür -"

Kapa çeneni, diye önerdi Harry'nin Hermione'yle ilgili meseleleri yönetmek için yeni tahsis edilmiş gibi görünen içsel bir parçası.

Hermione Granger ona pek dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu. Sadece tabağına baktı on saniye kadar garip bir şekilde

sessizlik içinde, domates dilimlerini hiç ara vermeden birbiri ardına yemeye başladı.

Harry gözlerini ondan kaçırdı ve bir şekilde tabağına düşmüş olduğunu fark ettiği bir dilim turtayı yemeye başladı.

"Evet!" Hermione Granger tabağındakilerin çoğunu sessizce bitirdikten sonra aniden konuştu. "Bugün bir şey oldu mu?"

"Um..." dedi Harry. Konuşma malzemesi olarak kullanabileceği bir şey bulmak istercesine telaşla etrafına bakındı.

Harry de bunu ilk görenlerden biri oldu ve sözünü sakınmadan işaret etti, ama Büyük Salon'da aniden yükselen fısıltılar başka birçok kişinin de bunu gördüğünü gösteriyordu.

Cüppelerin ayırt edici kızıl rengi her yerde tanınabilirdi, ama yine de Harry'nin beyninin yüzleri yerleştirmesi birkaç dakika aldı. Asyalıya benzeyen, ciddi ve bugün oldukça asık suratlı bir adam. Delici bakışlarıyla odayı tarayan, uzun siyah saçları arkasında atkuyruğu şeklinde dalgalanan bir adam. Zayıf, solgun ve tıraşsız bir adam, taş gibi boş bir yüzü vardı. Harry'nin, Ruh Emici'nin Hogwarts'a geldiği o uzun zaman önceki Ocak günündeki yüzleri yerleştirmesi ve isimleri hatırlaması birkaç dakikasını aldı: *Komodo, Butnaru, Goryanof.*

"Seherbaz üçlüsü mü?" Hermione garip, parlak bir sesle, "Neden acaba?" dedi. "Burada ne işleri var acaba?"

Dumbledore da onların arasındaydı ve Harry'nin onu hiç görmediği kadar endişeli görünüyordu.

Yaşlı büyücünün gözleri Büyük Salon'u ve kahvaltılarını yaparken fısıldaşan öğrencileri tararken durakladı.

- Harry'ye doğru.

"Ah, şimdi ne olacak," dedi Harry nefesinin altında. İç düşünceleri bundan çok daha panikliydi, çünkü birilerinin kendisini bir şekilde Azkaban kaçışıyla ilişkilendirip ilişkilendirmediğini çılgınca merak ediyordu. Bakışını sıradanlaştırmaya çalışarak Baş Masa'ya baktı ve Profesör Quirrell'ın bu sabah hiçbir yerde görünmediğini fark etti -

Seherbazlar hızlı adımlarla ona doğru ilerlediler; Seherbaz Goryanof, Ravenclaw masasının diğer tarafından, o yöne doğru bir kaçışı engellemek istercesine yaklaşıyordu, Seherbaz Komodo ve Seherbaz Butnaru Harry'nin yanından yaklaşıyordu, Müdür de Komodo'nun geliyordu.

Her yerdeki konuşmalar tamamen sessizliğe gömülmüştü.

Seherbazlar Harry'nin masadaki yerine ulaştılar ve onu üç açıdan kuşattılar.

"Evet?" Harry elinden geldiğince normal bir şekilde, "Evet," dedi. "Ne oldu?"

"Hermione Granger," dedi Seherbaz Komodo tınısız bir sesle, "Draco Malfoy'u öldürmeye teşebbüsten tutuklusunuz."

Tabu Ödünleşimleri, Bölüm 1

"Hermione Granger," dedi Seherbaz Komodo tınısız bir sesle, "Draco Malfoy'öldürmeye teşebbüsten tutuklusunuz."

Bu sözler Harry'nin bilincine düştü ve düşüncelerini yüzlerce kuşku parçasına böldü, adrenalin şoku o kadar çok kafa karışıklığına yol açtı ki
-

"O -" Harry dedi ki. "O - o yapmaz - NE?"

Seherbazlar ona hiç dikkat etmiyorlardı. Komodo yine konuştu, hâlâ o renksiz sesiyle. "Bay Malfoy St. Mungo'da kendine geldi ve saldırgan olarak sizi, Hermione Granger'ı gösterdi. Bu suçlamaları iki damla Veritaserum altında tekrarladı. Bay Malfoy'a yaptığınız Kan Soğutma Büyüsü, eğer bulunup tedavi edilmeseydi onu öldürecekti ve bunun ölümcül bir lanet olduğunu bildiğiniz varsayılmalıdır. Bu nedenle sizi ciddi bir cinayete teşebbüs suçlamasıyla tutukluyorum ve üç damla Veritaserum altında sorgulanmak üzere Bakanlık gözetimine alınacaksınız -"

" *Delirdin mi sen?* " Harry kendini Ravenclaw masasından iterek kaldırırken, Seherbaz Butnaru'nun eli omzuna sertçe yapışmadan bir an önce, kelimeler ağzından fırladı. Harry görmezden geldi. "Tutuklamaya çalıştığınız *Hermione Granger*, Ravenclaw'daki en iyi kız, Hufflepuff'lara ödevlerinde yardım eder, *birini* öldürmeye kalkışmadan önce *ölür* -"

Hermione Granger'ın yüzü buruşmuştu. "Ben yaptım," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Ben yaptım."

Harry'nin düşüncelerinin üzerine kocaman bir kaya daha düştü ve kırılgan düzenlerini parçaladı, kavrayış parçalarını toz haline getirdi.

Dumbledore'un yüzü saniyeler içinde onlarca yıl yaşlanmış gibiydi. "Neden, Bayan Granger?" Dumbledore'un sesi fısıltıyı ancak aşıyordu. "Neden böyle bir şey yaptınız?"

"Ben," dedi Hermione, "ben, ben - özür dilerim - neden bilmiyorum
-" Kendi üzerine çökmüş gibiydi, sesi hıçkırıklardan başka bir şey içermiyordu ve seçilebilen tek kelime, "Onu öldürdüğümü sandım - üzgünüm -" idi.

Harry bir şey söylemeli, bir şey yapmalı, yerinden fırlayıp üç Seherbaz'ı da sersemletmeli ve sonra da inanılmaz zekice bir sonraki hamleye geçmeliydi, ama düşünce süreçlerinin iki kez parçalanmış parçaları hiçbir sonuç vermedi. Butnaru'eli Harry'yi nazikçe ama sıkıca koltuğuna geri itti ve Harry kendini oraya gibi buldu, bir *Sonlu* için asasını almaya çalıştı ama asa cebinden çıkmadı, üç Seherbaz ve Dumbledore, yükselen bir çığlık fırtınasının ortasında Hermione'ye Büyük Salon'dan dışarı kadar eşlik ettiler ve kapılar arkalarından kapanmaya başladı
- Hiçbir şey mantıklı değildi, *her* şey hesaplanamayacak kadar gerçeküstüydü, sanki başka bir evrene nakledilmiş gibiydi ve sonra Harry'nin zihni bir başka karışıklık gününe geri döndü ve umutsuz bir ilham anında Weasley ikizlerinin Rita Skeeter'a ne yaptığını nihayet anladı ve sesi bir çığlık halinde yükseldi, *"HERMIONE SEN YAPMADIN, SEN YANLIŞ HAFIZA ŞARJI OLMUŞTUN!"*

Ama kapılar çoktan kapanmıştı.

Minerva yerinde duramıyordu, Müdür'ün odasında bir ileri bir geri volta atıyor, aklının bir köşesinde Severus'un ya da Harry'nin ona çenesini kapatıp oturmasını söylemesini bekliyordu ama ne İksir Ustası ne de Yaşayan Çocuk onunla pek ilgileniyor gibiydi, ikisinin de bakışları Floo'dan çıkan Albus Dumbledore'a odaklanmıştı. Arka planda kimsenin duymadığı sesler vardı. Severus her zamanki gibi tutkusuz görünüyor, Müdür'ün masasının yanındaki küçük minderli sandalyede oturuyordu. Yaşlı büyücü hâlâ yanmakta olan şöminenin yanında dimdik ve korkunç bir şekilde duruyor, yıldızsız bir gece gibi siyahlara bürünmüş, güç ve dehşet saçıyordu. Kendi düşünceleri ise tam bir şaşkınlık ve dehşet içindeydi. Harry Potter tahta bir tabureye oturmuş, parmaklarıyla koltuğu kavramıştı; gözleri öfke ve buz gibiydi.

Saat 6:33'te Quirinus Quirrell, Draco Malfoy'un derhal alınması için ofisinden St. Profesör Quirrell, Bay Malfoy'u Hogwarts'ın kupa odasında, vücut ısısını yavaş yavaş düşüren Kan Soğutma Büyüsü'nün devam eden etkileri yüzünden ölümün eşiğinde bulmuştu. Profesör Quirrell hemen Büyüyü etkisiz hale getirmiş, Bay Malfoy'a dengeleyici büyüler yapmış ve daha ileri tedavi için St. Mungo'ya Floo ile götürmek üzere onu ofisine havaya kaldırmıştı. Bunun ardından Profesör Quirrell, Floo aracılığıyla ortadan kaybolmadan önce gerçekleri kısaca anlatarak Müdür'ü bilgilendirdi; Seherbazlar, St. Mungo's, sorgulama için gelmesini talep etmişti.

Kan Soğutma Büyüsü'nün açık amacı Draco Malfoy'u o kadar yavaş öldürmekti ki, Hogwarts'ın ani yaralanmaları tespit etmeye ayarlı koğuşları tetiklenmeyecekti. Sorgulama sırasında Profesör Quirrell Seherbazlara büyüyü kendisinin yaptığını söylemişti

Ocak ayında, Bay Malfoy'un Yuletime tatilinden Hogwarts'a dönmesinden kısa bir süre sonra, Bay Malfoy'un üzerine birkaç izleme Büyüsü yaptı. Profesör Quirrell, Bay Malfoy'a zarar vermek isteyen bir kişi olduğunu öğrendiği için ona izleme büyüsü yapmıştı. Profesör Quirrell bu kişinin kimliğini açıklamayı reddetmişti. Profesör Quirrell'in yaptığı izleme tılsımları ani değişimlerden ziyade Bay Malfoy'un sağlığının mutlak bir seviyenin altına düşmesiyle tetikleniyordu ve bu nedenle Bay Malfoy ölmeden önce Profesör Quirrell'i uyarmıştı.

Bay Malfoy'un ifadelerinde herhangi bir iyileştirici ya da ılımlılaştırıcı bilgi saklamasını engellemeye yetecek iki damla Veritaserum, Bay Malfoy'un - Soylu Evler yasalarına göre yasal, Hogwarts yönetmeliklerine göre yasadışı olarak - Hermione Granger'a düello için meydan okuduğunu göstermişti. Bay Malfoy düelloyu kazanmış, ancak oradan ayrılırken Bayan Granger tarafından arkadan bir Büyü ile saldırıya uğramıştı. Bundan sonra Bay Malfoy hiçbir şey bilmiyordu.

İlgili tüm bilgileri gönüllü olarak vermesini gerektiren üç damla Veritaserum, Hermione Granger'ın Draco Malfoy'u arkadan sersemlettiğini ve ardından öfkeyle, *Hogwarts'*tişleyişini okuduğu Hogwarts koğuşlarının teşhisinden kaçmak için onu yeterince yavaş öldürmek amacıyla Kan Soğutma Büyüsü yaptığını itiraf etmesine neden oldu: *Bir Tarihçe*
. Ertesi sabah uyandığında kendinden dehşete düşmüştü ama Draco Malfoy'un çoktan ölmüş olduğuna inandığı için yaptıklarından kimseye bahsetmemişti - eğer vücudunun kendi büyüsü Kan Soğutma Büyüsü'nün etkilerine direnmeseydi yedi saat sonra kesinlikle ölmüş olacaktı.

"Duruşması," dedi Albus Dumbledore, "yarın öğlen yapılacak."

" *Ne?*" sözcükleri Harry Potter'ın ağzından döküldü. Yaşayan Çocuk sandalyesinden kalkmadı ama Minerva onun parmaklarının altındaki tahta koltuğu kavradığı yerde beyazlaştığını gördü. "Bu delilik! Bir polis soruşturmasını bir günde yapamazsın -"

İksir Ustası sesini yükseltti. "Burası *Muggle* Britanyası değil, Bay Potter!" Severus'un yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ama sesindeki ısırık keskindi. "Seherbazların elinde Veritaserum kapsamında bir suçlama ve Veritaserum kapsamında bir itiraf var. Onlara göre soruşturma *tamamlandı*."

"Pek sayılmaz," dedi Dumbledore, tam Harry patlamaya hazır görünürken. "Amelia'ya bu konunun en üst düzeyde incelenmesi konusunda ısrar ettim. Ne yazık ki, talihsiz düello gece yarısı olduğu için -"

" *Sözde* düello," dedi Harry sertçe.

"*Sözde* düello gece yarısı olduğu için - evet, çok haklısın Harry - herhangi bir Zaman Döndürücü'nün menzilinin ötesinde -"

"Ayrıca *sözde*," dedi Yaşayan Çocuk soğuk bir sesle. "Cinayet zanlısının Zaman Döndürücüleri bilmemesi de oldukça *şüphe* uyandırıcı. Umarım görünmez bir Seherbaz gözlem yapması için derhal zamanda geriye gönderilmiştir -"

Dumbledore başını eğdi. "Duyar duymaz ben de gittim, Harry. Ama kupa odasına vardığımda, Mr Malfoy çoktan bayılmıştı ve Miss Granger da gitmişti -"

"Hayır," dedi Harry Potter. "Kupa odasına ulaştınız ve Draco'yu baygın gördünüz. Tüm gözlemlediğiniz bu, Müdür Bey. Hermione'yi orada görmediniz ya da

onun izniyle. Gözlem ile çıkarımı birbirinden ayıralım." Çocuğun başı dönerek ona baktı. "Imperius, Obliviation, Sahte Hafıza Büyüsü, Legilimency. Profesör McGonagall, Hermione'ye yaptırabilecek ya da yaptığına inandırabilecek herhangi bir zihin etkileme büyüsünü atlıyor muyum?"

"Confundus Büyüsü," dedi. Karanlık Sanatlar hiçbir zaman onun çalışma alanı olmamıştı ama biliyordu - "Ve bazı Karanlık ritüeller. Ama bunların hiçbiri Hogwarts'ta alarm verilmeden yapılamaz."

Çocuk başını salladı, gözleri hâlâ doğrudan ona bakıyordu. "Bu büyülerden hangileri tespit edilebilir? Seherbazlar hangilerini tespit etmeye çalışır?"

"Confundus Büyüsü birkaç saat içinde etkisini yitirir," dedi düşüncelerini toparlamak için bir an düşündükten sonra. "Bayan Granger Imperius'u hatırlayacaktır. Obliviation bilinen hiçbir yöntemle tespit edilemez, ancak sadece bir Profesör Hogwarts koğuşlarından alarm almadan bir öğrenciye bu büyüyü yapabilirdi. Legilimency - sadece başka bir Legilimens tarafından tespit edilebilir, sanırım -"

Dumbledore, "Bayan Granger'ın mahkeme Legilimens'i tarafından muayene edilmesini talep ettim," dedi. "Muayene gösterdi ki -"

"Ona güveniyor muyuz?" dedi Harry.

"O," dedi Dumbledore. "Sophie McJorgenson, Ravenclaw'un dürüst bir öğrencisi olarak hatırlıyorum ve gördüklerini doğruyu söylemek için Bozulmaz Yemin'e bağlı -"

"Başka biri onun gibi Çokbüyülü olabilir mi?" Harry Potter yine araya girdi. "Ne *gözlemlediniz,* Müdür Bey?"

Albus ağır ağır, "Madam McJorgenson'a benzeyen biri bize birkaç ay önce tek bir Legilimens'in Bayan Granger'ın zihnine hafifçe dokunduğunu söyledi. Bu Ocak ayından, Harry, Bayan Granger'la belli bir Ruh Emici meselesi hakkında iletişim kurduğum zamandan. Bunu bekliyordum; ama Sophie'nin bulduğu şeyin geri kalanını beklemiyordum." Yaşlı büyücü dönüp Floo ateşine baktı ve turuncu alevlerin yüzüne yansımasına izin verdi. "Dediğin gibi Harry, Sahte Hafıza Büyüsü bir olasılık; mükemmel bir şekilde yapıldıklarında gerçek hafızadan ayırt edilemezler -"

"Bu beni şaşırtmadı," diye araya girdi Harry. "Araştırmalar insan anılarının her hatırlayışımızda az ya da çok yeniden yazıldığını gösteriyor -"

Minerva yumuşak bir sesle, "Harry," dedi ve çocuğun ağzı kapandı.

Yaşlı büyücü devam etti. "- ama bu kalitede bir Sahte Hafıza Büyüsü yaratmak için gerçek bir hafıza kadar zaman gerekir. On dakikalık ayrıntılı bir hafıza yaratmak on dakikalık bir iş olacaktır. Ve mahkeme Legilimens'e göre," Albus'un yüzü şimdi öncekinden daha yorgun ve çizgili görünüyordu, "Bayan Granger, Mr.
Severus'un ona bağırdığı günden beri... Malfoy. Mr Malfoy'un Profesör Snape'le nasıl işbirliği içinde olabileceğini, ona ve Harry'ye nasıl zarar vermeyi planladığını düşünüyordu - her gün saatlerce bunu hayal ediyordu - bu kadar uzun süre sahte anılar yaratmak imkansız ."

"Delilik görüntüsü..." Severus sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi usulca mırıldandı. " Doğal olabilir mi? Hayır, tamamen kaza olamayacak kadar feci *bir* durum; *birileri* için çok uygun, hiç yok. Belki de bir Muggle uyuşturucusudur? Ama

Bu yeterli olmayacaktır - Bayan Granger'ın deliliğinin *yönlendirilmesi* gerekecektir -"

"Ah!" dedi Harry birden. "Şimdi anlıyorum. *İlk* Sahte Hafıza Büyüsü Hermione'ye Profesör Snape ona bağırdıktan sonra yapılmıştı ve mesela Draco ile Profesör Snape'in onu öldürmek için plan yaptıklarını gösteriyordu. Sonra dün gece o Sahte Hafıza Obliviation tarafından ortadan *kaldırıldı*, geride Draco'yu sebepsiz yere takıntı haline getirdiği anılar bıraktı, aynı zamanda ona ve Draco'ya düelloya dair sahte anılar verildi."

Minerva irkilerek gözlerini kırpıştırdı. Bu olasılığı düşünene kadar bin yıl geçmiş olmalıydı.

İksir Ustası düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmış, gözlerini dikmişti. "Sahte Hafıza Büyüsü'ne verilecek *tepkiyi* önceden tahmin etmek zordur, Bay Potter, Legilimency olmadan. Denekler sahte anıları ilk hatırladıklarında her zaman beklendiği gibi davranmazlar. Bu riskli bir taktik olurdu. Ama sanırım Profesör Quirrell'in bunu yapabilmesinin bir yolu da buydu."

" *Profesör Quirrell?* " dedi Harry. "Hangi nedenle zorunda -"

İksir Ustası kuru bir sesle, "Savunma Profesörü her zaman bir şüphelidir, Bay Potter. Zamanla bir eğilim olduğunu fark edeceksiniz."

Albus susturucu bir hareketle elini kaldırdı ve hepsinin başı dönüp ona baktı. "Ama bu olayda başka bir şüpheli daha var," dedi Albus sessizce. "Voldemort."

Ağza alınmayacak bu en ölümcül sözler odanın içinde yankılanıyor, şöminenin turuncu alevlerinin tüm sıcaklığını yok ediyordu.

"Bilmiyorum," dedi yaşlı büyücü yavaşça, "Voldemort'un ölümsüzlük yöntemleri hakkında çok az şey biliyorum. Sanırım o kitapları benden önce araştırmış. Benim bulabildiğim tek şey, onun çıkaramayacağı kadar çok cilde dağılmış eski masallardı. Ama birçok hikâye arasında gerçeği bulmak da bir büyücünün ustalığıdır ve ben de bunu yapmaya çalıştım. Bir insan kurbanı var, bir cinayet, bundan eminim; en soğuk kanlılıkla işlenmiş, kurban dehşet içinde ölmüş. Ve eski, çok eski hikâyelerde, ele geçirilen büyücüler çılgınca işler yapıyor, yenildiklerini düşündükleri Karanlık Lordların isimlerini alıyorlardı; ve genellikle kullandıkları, o Karanlık Lord'a ait bir alet vardı..." Albus Harry'ye baktı, yaşlı gözleri genç olanı araştırıyordu. "Bence Harry - sen buna sadece çıkarım diyeceksin ama - cinayet eylemi ruhu böler. En kara dehşetin ritüeliyle, ruhun parçalanmış parçası bu dünyaya zincirlenir. Bu dünyanın maddi bir şeyine. Bu da bir güç aracı olmalı ya da öyle olmalı."

Hortkuluk. O korkunç isim Minerva'nın zihninde yankılanıyordu, ama görünüşe bakılırsa -hangi nedenle olduğunu Albus bu kelimeyi Harry'nin önünde söylemeyecekti.

"Ve bu nedenle," diye bitirdi yaşlı büyücü sessizce, "ruhun geri kalanı zincirlenmiş parçasına bağlıdır, bedeni yok olduğunda burada kalır. Sanırım bu üzücü ve acı verici bir varoluş; ruhtan da, en adi hayaletten de daha az..." Yaşlı büyücünün gözleri Harry'ye kilitlendi, o da gözlerini kısarak ona baktı. "O sakatlanmış ruhun yeniden hayatla alay eder hale gelmesi zaman alacaktır. Sanırım bu yüzden on yıllık bir erteleme aldık; Voldemort bu yüzden hemen geri dönmedi. Ama zamanla... o hortlak yeniden dirilebilecek hale gelecekti." Yaşlı büyücü acımasız bir hassasiyetle konuştu. "Hikâyelerden anlaşıldığı kadarıyla, bir başkasının bedenine bürünerek geri dönen Karanlık Lordlar bir zamanlar bildiklerinden daha az büyü kullanıyorlar. Voldemort'un bununla tatmin olacağını sanmıyorum. O

başka bir yaşam yolu bulabilirdi. Ama Voldemort Salazar'dan çok Slytherin'di, her fırsatı değerlendirirdi. Eğer bir nedeni varsa, acınacak halini *kullanır*, sahip olma gücünü *kullanırdı*. Eğer bir başkasının... açıklanamaz öfkesinden faydalanabilseydi." Albus'un sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bayan Granger'ın başına gelen şeyin bu olduğundan şüpheleniyorum."

Minerva'nın boğazı kurumuştu. "O *burada,*" diye nefes nefese kaldı. "
Burada, Hogwarts'ta -"

Sonra durdu, çünkü Voldemort'un Hogwarts'a gelmesinin *nedeni* -

Yaşlı büyücü ona kısa bir süre baktı ve hâlâ o fısıltıyla, "Üzgünüm Minerva, haklıydın," dedi.

Harry'nin sesi keskinleşmişti. "Ne konuda haklısın?"

"Voldemort'un en güçlü yaşam yolu," dedi Dumbledore ağır bir sesle. "Onun için en arzu edilen yol, her zamankinden daha büyük ve daha korkunç bir şekilde yükseleceği yol. Burada, bu kalenin içinde korunuyor -"

Harry kibarca, "Affedersiniz," dedi. "Aptal mısın sen?"

"Harry," dedi kız, ama sesinde hiçbir güç yoktu.

"Yani, belki fark etmediniz, Müdür Dumbledore, ama bu şato *ÇOCUKLARLA* dolu - "

" *Başka seçeneğim yoktu!* " diye haykırdı Dumbledore. Yarım ay gözlüklerinin altındaki mavi gözleri şimdi alev alev yanıyordu. "Voldemort'un arzuladığı o şey bana *ait* değil. O başkasına ve *onun* rızasıyla burada tutuluyor! Esrar Dairesi'nde saklanıp saklanamayacağını *sordum*. Ama buna izin vermedi - Hogwarts'ın koğuşlarında, Kurucuların koruması altında olması gerektiğini söyledi -"

Dumbledore elini alnının üzerinden geçirdi. "Hayır," dedi yaşlı büyücü daha sakin bir sesle. "Bu suçu ona yükleyemem. O haklı. O şeyin içinde çok fazla güç var, insanların arzuladığı çok fazla şey var. Tuzağın Hogwarts'ın koğuşlarının arkasına, kendi gücümün yerine kurulmasına karar verdim." Yaşlı büyücü başını eğdi. "Voldemort'un bir şekilde buraya geleceğini biliyordum ve onu tuzağa düşürmeyi planladım. Düşman kalesinde olması gerekenden bir dakika daha fazla kalacağını düşünmemiştim - hayal bile etmemiştim."

"Ama," dedi Severus şaşkınlıkla, "Karanlık Lord Lucius'un tek varisini öldürerek ne kazanabilir ki?"

Harry Potter, sesinde sert bir tonla, "Bu bir emirdir," dedi. "Bu işin arkasında kimin olduğu birincil mesele değil. Şu anda en önemli önceliğimiz masum bir Hogwarts öğrencisinin *başının belada* olması*!* "

Albus Dumbledore Yaşayan Çocuk'a bakarken yeşil gözleri maviye kilitlendi -

"Çok haklısınız Bay Potter," dedi Minerva, bunu hiç düşünmemişti bile, kelimeler dudaklarından dökülüverdi. "Albus, Bayan Granger'a şimdi kim göz kulak oluyor?"

Müdür, "Profesör Flitwick onun yanına gitti," dedi.

"*Bir avukata* ihtiyacı var*,*" dedi Harry. "Polise 'Ben yaptım' diye ağzından kaçıran herkes -"

"Ne yazık ki," dedi Minerva, ses tonu hiç düşünmeden Profesör McGonagall'ın sertliğine bürünmüştü, "bu noktada bir avukatın Bayan Granger'a bir faydası olacağından şüpheliyim, Bay Potter. Wizengamot'un yargısıyla yüzleşecek ve onu teknik bir gerekçeyle serbest bırakmaları pek olası değil."

Harry ona tamamen inanmaz bir ifadeyle bakıyordu, sanki Hermione Granger'ın bir avukata ihtiyacı olmadığını söylemek, onu ateşe vermeyi önermekle aynı şeymiş gibi.

Severus sessizce, "Haklı, Bay Potter," dedi. "Bu ülkede çok az mahkeme süreci avukatları içerir."

Harry gözlüğünü kaldırdı ve kısa bir süre gözlerini ovuşturdu. "Peki. Hermione'yi tam olarak nasıl kurtaracağız? Bütün avukatlar gittiğine göre, yargıçların 'sağduyu' ve 'öncelikli olasılık' kavramlarını, on iki yaşındaki kızların temelde asla soğukkanlı cinayetler işlemediğini anlayacak kadar iyi anladıklarını ummak çok mu fazla olur?"

Severus, "Onun karşı karşıya olduğu Wizengamot," dedi. "En eski Soylu Evler ve diğer bazı nüfuzlu büyücüler." Severus'un yüzü alışılagelmiş alaycılığına yakın bir şekilde buruştu. "Sağduyu göstermelerine gelince - sana pastırmalı sandviç yapmalarını da bekleyebilirsin, Potter."

Harry başını salladı, ağzı kulaklarındaydı. "Hermione tam olarak ne tür bir cezayla karşı karşıya? Asa kırma ve okuldan atılma -"

"Hayır," dedi Severus. "O kadar hafif bir şey değil. Kasten mi yanlış anlıyorsun, Potter? *Wizengamot*'la karşı karşıya . Belirlenmiş bir ceza yok. Sadece oylama var."

Harry Potter *mırıldandı, "Hukukun üstünlüğü karmaşık zamanlarda yetersizliğini kanıtladı; biz insanların üstünlüğünü tercih ediyoruz, çok daha etkili...* O zaman hiç kısıtlayıcı yasal kural yok, öyle mi?"

Işık yaşlı büyücünün yarım ay gözlüklerinde parlıyordu; dikkatle ve öfke duymadan konuştu. "Yasal olarak, Harry, Hermione Granger'dan Harry'ye olan bir kan borcuyla karşı karşıyayız.

Malfoy Hanesi. Malfoy Lordu bu borcun geri ödenmesini teklif eder ve ardından Wizengamot onun teklifini oylar. Hepsi bu kadar."

"Ama..." Harry yavaşça konuştu. "Lucius Slytherin'e seçildi, Hermione'nin sadece bir piyon olduğunu anlaması gerek. Aslında gereken kişi o değil. Değil mi?"

"Hayır, Harry Potter," dedi Albus Dumbledore ağır bir sesle. "Lucius Malfoy'un böyle düşünmesini *istiyorsun*. Lucius Malfoy'un kendisi... onun bu şekilde düşünmesi arzunuzu paylaşmayacaktır."

Harry gözlerini daha da soğuklaştırarak Müdür'e baktı, aynı anda Minerva da kendi duygularını daha sıkı bastırmak, volta atmayı bırakıp nefes almaya çalışmak zorunda kaldı. Bunu düşünmemeye, düşüncelerini bundan uzaklaştırmaya çalışıyordu ama biliyordu. Duyduğu andan beri biliyordu. Albus'un gözlerinde görebiliyordu -

"İdam cezasıyla mı karşı karşıya?" Harry sessizce konuştu ve bu sesin alt tonları Minerva'nın omurgasını baştan aşağı titretti.

"Hayır!" dedi Albus. "Hayır, ne Öpücük, ne Azkaban, ne de Hogwarts'taki bir birinci sınıf öğrencisi için. Ülkemiz o kadar da kayıp değil, henüz değil."

"Ama Lucius Malfoy," dedi Severus sesini çıkarmadan, "sadece asasını şaklatmakla yetinmeyeceği kesin."

"Pekâlâ," dedi Harry emir verircesine. "Gördüğüm kadarıyla iki temel saldırı hattımız var. Birinci hat, gerçek suçluyu bulmak. İkinci hat, Lucius üzerinde başka bir koz. Profesör Quirrell Draco'nun hayatını kurtardı, bu Malfoy Hanesi'nden ona Hermione'ninkini iptal etmek için kullanabileceği bir kan borcu yaratır mı?"

Minerva yine irkilerek gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır," dedi Dumbledore. Yaşlı büyücü başını salladı. "Zekice bir düşünceydi - ama hayır, Harry, korkarım değil. Wizengamot'nun bir yaşam borcu koşullarının kasıtlı olarak yaratılmış olabileceğinden şüphelendiği durumlarda bir istisna vardır. Ve Savunma Profesörü'nün şüpheden uzak olduğu söylenemez. Lucius da bunu iddia ederdi."

Harry bir kez başını salladı, yüzü sabitti. "Müdürüm, yapmayacağımı söylediğimi biliyorum - ama bu şartlar altında - Draco'nun bana o işkence büyüsünü yaptığı zaman, bu borç yeterli mi -"

"Hayır," dedi yaşlı büyücü (o "*Ne?*" diye gevelerken ve Severus kaşlarını kaldırırken bile). "Bu yeterli ve şimdi hiç borç yok. Siz bir Occlumens'siniz ve Veritaserum altında tanıklık edemezsiniz. Draco Malfoy tanıklık edemeden kendi hafızasından yoksun bırakılabilir -" Albus tereddüt etti. "Harry... Draco'yla her ne yaptıysan, Lucius Malfoy'un yakında bundan haberdar olacağını varsaymalısın."

Harry'nin başı ellerinin arasına gömüldü. "Draco'ya Veritaserum verecek."

"Evet," dedi Albus sessizce.

Yaşayan Çocuk, başını ellerinin arasına alıp otururken hiçbir şey söylemedi.

İksir Ustası gerçekten şok olmuş görünüyordu. "Draco gerçekten *de* Bayan Granger'*a* yardım etmeye çalışıyordu," dedi Severus. "Sen - Potter, sen *gerçekten* - "

"Onu dönüştürdün mü?" Harry ellerinin arasından konuştu. "Yaklaşık dörtte üçünü tamamlamıştım. Ona Patronus Büyüsü'nü ve her şeyi öğrettim. Ama şimdi ne olacak bilmiyorum."

"Voldemort bugün bize karşı ağır bir darbe vurdu," dedi Albus. Yaşlı büyücünün sesi, başını ellerinin arasına almış çocuğun bakışına benziyordu. "İki taşımızı aldı, biriyle birlikte. Hayır. Bunu daha önce görmeliydim. Tek hamleyle *Harry'nin* iki taşını aldı. Voldemort oyununa yeniden başladı, bana karşı değil, *Harry*'ye karşı. Voldemort kehaneti biliyor, son düşmanının kim biliyor. Hermione Granger ve Draco Malfoy büyüdüklerinde Harry'nin yanında onlarla yüzleşmeyi beklemiyor. Onlara *şimdi* saldırıyor."

"Belki Kim-Olduğunu-Bilirsin, belki de değildir," dedi Harry, sesi biraz kararsız çıkmıştı. "Hipotez alanını erkenden daraltmayalım." Harry bir nefes aldı ve ellerini indirdi. "Deneyebileceğimiz bir diğer şey de gerçek suçluyu duruşmadan önce yakalamak - ya da en azından başka *birinin* yaptığına dair sağlam kanıtlar bulmak."

"Bay Potter," dedi Minerva, "Profesör Quirrell Seherbazlara Bay Malfoy'a zarar vermek isteyen birini tanıdığını söyledi. Kimden bahsettiğini biliyor musunuz?"

Harry bir tereddütten sonra, "Evet," dedi. "Ama sanırım bu kısmını Savunma Profesörü ile birlikte yürüteceğim - tıpkı Profesör Quirrelli nasıl soruşturacağımızı tartışırken odada bulundurmayacağım gibi. "

"Benden şüpheleniyor mu?" dedi Severus, sonra kısa bir kahkaha attı. "Elbette şüpheleniyor."

"Benim kendi planım," dedi Harry, "sözde düellonun yapıldığı kupa odasına gidip anormal bir şey bulup bakmak. Soruşturmayı yürüten Seherbazlara geçmeme izin vermelerini söyleyebilirseniz -"

"Seherbazları araştıran ne?" Severus sesini çıkarmadan konuştu.

Harry Potter derin bir nefes aldı, yavaşça bıraktı ve sonra tekrar konuştu. "Gizem kitaplarında bir suçu çözmek genellikle bir günden daha uzun sürer, ama yirmi dört saat - hayır, *otuz* saat bin sekiz yüz dakika eder. Ve aklıma ipucu arayabileceğim en az bir önemli yer daha geliyor - Ravenclaw kızlarının yatakhanesine girebilecek biri olması gerekecek. Hermione zorbalarla savaşırken, her sabah yastığının altında nereye gideceğini söyleyen notlar buluyordu -"

" *Albus...* "Minerva'yı yere serdi.

"Onları ben göndermedim," dedi yaşlı büyücü. Beyaz kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "Bundan hiç haberim yoktu. Onun oyuna getirildiğini mi düşünüyorsun, Harry?"

"Bu da bir olasılık," dedi Harry. "Daha çok, çünkü bu bulmacanın henüz bilmediğin bir parçası var." Harry'nin sesi alçaldı, daha da yoğunlaştı. "Müdür Bey, babamın görünmezlik pelerinini yastığımın altına not bırakan ve bunun erken bir Noel hediyesi olduğunu söyleyen birinden aldığımı zaten biliyorsunuz. Sanırım Hermione için not bırakan kişinin de aynı kişi olduğunu varsaymalıyız -"

"Harry," dedi yaşlı büyücü ve bir an duraksadı. "Babanın pelerinini sana geri vermek bana bir kötü adamın yapacağı bir şey gibi gelmiyor -"

" *Dinle*," dedi Harry Potter ısrarla. " bilmediğiniz kısım şu ki, Bellatrix Black Azkaban'dan kaçtıktan sonra yastığımın altında 'Noel Baba' imzalı bir not daha buldum, beni Hogwarts'a kapattığınızı duyduklarını ve bana Amerika'daki Salem Cadılar Enstitüsü'ne bir kaçış yolu verdiklerini söylüyordu. O not bir deste iskambil kâğıdıyla birlikte gelmişti, içinde Kupa Papazı'nın sözüm ona bir liman anahtarı olduğu yazıyordu -"

" *Bay Potter!* " diye bağırdı Profesör McGonagall, konuşmadan önce düşünmemişti bile. "Bu bir *kaçırma girişimi* olabilir*!* Söylemeliydiniz -"

" *Evet*, Profesör, mantıklı olanı yaptım," dedi çocuk dürüstçe. "*Koşullara uygun* olarak, mantıklı olanı yaptım. Profesör Quirrell'a söyledim. Ve Profesör Quirrell'e göre, o anahtar Londra'da bir yere gidiyor - kesinlikle uluslararası bir anahtar olacak kadar güçlü değil. Şimdi notu gönderen kişinin dürüst olması ve Londra'daki noktanın sadece bir ara istasyon olması *mümkün*." Çocuk elini cüppesinin içine soktu ve bir deste iskambil kâğıdıyla birlikte katlanmış bir not çıkardı. "Sana *güveneceğim*
gönderenin sizin olmasa bile benim müttefikim olması ihtimaline karşı, silahlarımızı ateşleyerek - yani asalarımızı ateşleyerek - gitmeliyiz. Ama eğer bu bir tuzaksa, onu *şimdi* ortaya çıkaralım derim. Ve her kimse, onu *canlı* ele geçirelim ki Wizengamot'un önünde teşhir edebilelim, bu kısmı ne kadar vurgulasam azdır."

Severus sandalyesinden kalktı, gözleri artık niyetliydi ve Harry'ye doğru ilerledi. "Polyjuice için saçınızın bir teline ihtiyacım olacak, Mr.
Potter -"

"Acele etmeyelim!" dedi Albus. "Bayan Granger'a gönderilen notları henüz incelemedik; sonuçta hiçbir benzerlik olmayabilir. Severus, yurt odasına girip onları bulabilecek misin bir bakar mısın?"

Harry Potter, İksir Ustası'nın dağınık saçlarına daha iyi erişmesini sağlamak için ayağa kalkarken bile kaşlarını kaldırmıştı. "Sence Hogwarts'ta iki *farklı* kişi dolaşıp yastıkların altına notlar mı bırakıyor?"

Severus kısa bir alaycı kahkaha attı, eli ileriye doğru hareket edip bir saç teli kopardı ve kısa süre sonra bu saç teli özenle ipeğe sarıldı. "Büyük . Eğer bir şey öğrendiysem

Slytherin Başkanı olarak görev yaptığım süre boyunca, birden fazla entrikacı ve birden fazla plan olduğunda ne kadar gülünç karışıklıkların ortaya çıktığını öğrendim. Ama Müdür Bey - sanırım Mr.
Potter bu anahtarı takip etmem ve nereye gittiğini görmem gerektiği konusunda haklı."

Albus tereddüt etti ve sonra isteksizce başını salladı. "O zaman gitmeden önce seninle konuşacağım."

Harry Potter kendi araştırmaları için odadan çıkarken Severus topuğunun üzerinde döndü ve hızla Floo tozu kavanozuna doğru yürüdü, pelerini hızıyla arkasından yükseliyordu. "Biraz ham Çok Özlü İçecek alıp saçı ekleyeceğim ve gideceğim. Müdür Bey, siz -"

"Albus," dedi Minerva, kendi sesinin ne kadar sabit olduğuna şaşırarak, "o notları Bay Potter'ın yastığının altına mı bıraktın?"

Severus'un eli ateşe Floo tozu atmadan önce bir an durdu.

Dumbledore başıyla onu onayladı ama gülümsemesinin içi biraz boş gibiydi. "Beni çok iyi tanıyorsun, canım."

"Ve sanırım anahtar, siz onu alıp Hogwarts'a götürene kadar Bay Potter'ın güvende ve sağlam bir şekilde tutulacağı dost bir eve gidiyordur?" Sesi gergindi - mantıklıydı, mantıklı olduğunu inkâr edemezdi ama nedense biraz zalimce görünüyordu.

"göre değişir," dedi yaşlı büyücü sessizce. "Harry o kadar ileri gitmiş olsaydı - bir süreliğine kaçmasına izin verebilirdim. Nereye gittiğini bilmek ve arkadaşlarıyla birlikte güvenli bir yere gittiğinden emin olmak daha iyiydi.
-"

"Düşünsenize," dedi Profesör McGonagall, "Bay Potter'ı bu önemli meseleyi bize anlatmadığı için azarlamayı düşünmüştüm! Bize güvenecek kadar mantıklı olmadığı için onu azarlamayı!" Sesinin şiddeti artmıştı. "Sanırım bu dersi atlayacağım!"

Severus gözlerini kısmış, Müdür'e bakıyordu. "Ve Bayan Granger'a verilen notlar -"

"Savunma Profesörü, büyük olasılıkla," dedi yaşlı büyücü. "Yine de bu sadece bir tahmin."

"Gidip onları arayacağım," dedi Severus. "Ve sonra, sanırım, Kim-Olduğunu-Bilirsin'i aramaya başlayacağım." İksir Ustası'nın kaşları çatıldı. "Nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim olmayan bir görev. Ruh bulmak için bildiğiniz bir büyü var mı, Müdür Bey?"

Kehanet sınıfı yüz çeşit tütsünün yakıldığı yüzlerce küçük ateşin loş kırmızı ışığıyla aydınlanıyordu; öyle ki odanın neye benzediğini tek kelimeyle soracak olsanız, cevabınız 'duman' olurdu. (Burnunuz aşırı yüklenip ölmekle tehdit ederken herhangi bir şeye bakma zahmetine girdiğinizi varsayarsak). Bakışlarınız bu nemli sisleri delebilseydi ortasında küçük bir açık alanın etrafında çoğu kullanılmayan kırk doldurulmuş koltuğun tıkıştırıldığı küçük ve dağınık bir oda görürdünüz; burada dairesel bir kapak sizin kaçışınızı bekliyordu.

"Gaddar!" Profesör Trelawney titrek bir sesle George Weasley'nin çay fincanına baktı. "Gaddar! Bu bir ölüm işareti! Tanıdığın biri, George - tanıdığın biri ölecek! Ve yakında - evet, sanırım çok yakında - tabii daha sonra değilse -"

Fred ve George, eğer Kehanet sınıfındaki diğer öğrencilere de aynı şeyi söylememiş olsaydı, bu çok daha korkutucu olurdu, diye düşündüler. Şu anda bunu düşündükleri bile söylenemezdi; tüm düşünceleri bugünkü felaket üzerineydi -

Yerdeki kapak Profesör Trelawney'nin çığlık atmasına ve George'un çayını cüppesine dökmesine neden olan bir gürültüyle açıldı ve bir an sonra Dumbledore omzunda ateşten bir kuşla hışımla yerden kalktı.

"Fred!" dedi yaşlı büyücü emredercesine. Cüppesi aysız bir gecenin siyahıydı, gözleri mavi elmaslar gibi sertti. "George! Benimle gel, hemen!"

Fred ve George, Müdür'ün ardından merdivenden inerken tüm sınıf Draco Malfoy'un öldürülmeye çalışılmasında nasıl bir rol oynadıklarını tahmin etmeye başlamıştı bile.

Tuzak kapısı üzerlerine kapanmadan önce yakınlardaki tüm sesler kesildi ve yaşlı büyücü onlara doğru dönerek elini uzattı ve "Haritayı bana ver!" diye emretti.

"Harita mı?" dedi Fred ya da George tam bir şok içinde. Dumbledore'un şüphelendiğinden hiç şüphelenmemişlerdi bile. "Neden, ne yaptığınızı bilmiyoruz-"

"Hermione Granger'ın başı dertte," dedi yaşlı büyücü.

"Harita bizim yatakhanede," dedi George ya da Fred hemen. "Bize onu almamız için birkaç dakika verin, biz de -"

Büyücünün kolları onları sanki yastıklara sarılıyormuş gibi yukarı kaldırdı, delici bir çığlık ve bir ateş parıltısı duyuldu ve sonra

Üçü de Gryffindor'un üçüncü sınıf erkek öğrenci yurdundaydı.

Birkaç dakika sonra Fred ve George, Hogwarts güvenlik sisteminin değerli bir parçasını ona gerçekten sahip olan kişiye vermenin kutsallığına birazcık da olsa irkilerek, haritayı Müdür'e teslim ediyorlardı ve yaşlı büyücü de görünürdeki boşluğa kaşlarını çatıyordu.

"Şunu söylemek zorundasınız," diye açıkladılar, "*Yemin ederim ki iyi bir niyetim yok* -"

"Yalan söylemeyi reddediyorum," dedi yaşlı büyücü. Haritayı havaya kaldırdı ve böğürdü, "Duy beni, Hogwarts! *Deligitor prodi!* " Bir an sonra Müdür Seçmen Şapka'yı takmıştı, sanki Dumbledore her zaman varlığını tamamlayacak yamalı bir sivri şapka bekliyormuş gibi kafasında *korkunç* bir şekilde *doğru* görünüyordu.

(Fred ve George, Müdür'den başka birinin de işine yarayabilir diye bu cümleyi hemen ezberlediler ve Seçmen Şapka'nın da dahil olduğu şakalar düşünmeye başladılar).

Yaşlı büyücü bir an bile kaybetmeden Seçmen Şapka'yı kafasından çıkarıp ters çevirdi - Şapka ters çevriliyken bunu anlamak zordu ama yapılan muameleden dolayı biraz çarpık görünüyordu - ve sonra elini daldırıp kristal bir çubuk çıkardı. Bu aletle Harita üzerinde rune benzeri desenler çizmeye başladı, kulağa pek Latince gibi gelmeyen ve kulaklarında alışılmadık derecede ürpertici bir şekilde yankılanan garip büyülü sözler mırıldandı. Bir rune'un izini sürerken başını kaldırıp ikisine de baktı ve keskin bir bakış fırlattı. "Bunu size daha sonra geri vereceğim, Weasley'nin oğulları. Sınıfınıza dönün."

"Evet, Müdür Bey," dediler ve duraksadılar. "Ah - Hermione Granger hakkında, gerçekten de Draco Malfoy'a sonsuza dek hizmet etmek zorunda mı kalacak -"

" *Gidin,*" dedi yaşlı büyücü.

Gittiler.

Odada yalnız kaldığında, yaşlı büyücü haritaya baktı; haritanın üzerinde, içinde bulundukları Gryffindor yatakhanelerinin ince çizgilerle çizilmiş bir resmi vardı ve el yazısıyla yazılmış küçük *Albus P.W.B. Dumbledore* ismi haritadaki tek isim olarak kalmıştı.

Yaşlı büyücü haritayı düzeltti, üzerine eğildi ve "Tom Riddle'ı bulun," diye fısıldadı.

Sihirli Yasaları Uygulama Dairesi'ndeki sorgu odası genellikle küçük turuncu bir ışıkla aydınlatılırdı, sizi sorgulayan Seherbaz rahatsız metal sandalyenize doğru eğilir ve yüzünün büyük bir kısmı gölgede kalırdı, bu da sizin onun yüz ifadesini okumanızı engellerdi.

Bay Quirrell odaya girer girmez, küçük turuncu ışık sönmüş ve rüzgârla sönmek üzere olan bir mum gibi titremeye başlamıştı. Oda şimdi, tüm Mr. Quirrell'ı aydınlatan, buz renginde ekşi bir parıltıyla aydınlanıyordu.
Quirrell'in kaymaktaşı gibi soluk teni, her nasılsa karanlıkta kalan gözleri hariç.

Dışarıda görevli Seherbaz, Bay Quirrell'in sorgulanmak üzere gözaltına alındığında asasını kibarca teslim etmesine ve hiçbir şey göstermemesine rağmen, en ufak bir başarı elde edemeden dört kez gizlice bu etkiyi ortadan kaldırmaya çalışmıştı.

herhangi bir büyülü söz söyleme ya da başka bir güç uygulama belirtisi .

"Quirinus... Quirrell," dedi Savunma Profesörünün nazikçe beklediği yerin karşısında oturan adam. Sorgucunun aslan yelesi gibi geriye doğru savrulan kumral saçları ve onlu yaşlarının sonlarında bir adamın sert hatlı yüzüne yerleşmiş sarımsı gözleri vardı. Adam şu anda, odaya topallayarak girip oturduktan sonra siyah ve çok sağlam görünümlü bir evrak çantasından çıkardığı büyük bir parşömen klasörünü karıştırıyor ve sorguladığı adamın yüzüne bakmıyormuş gibi görünüyordu. Kendisini tanıtmamıştı.

Sessizlik içinde parşömenleri biraz daha sonra Seherbaz tekrar konuştu. "26 Eylül 1955'te, Quondia Quirrell'den, Lirinus Lumblung'la yaptığı bilinen bir kaçamaktan doğdu..." diye mırıldandı Seherbaz. "Ravenclaw'a seçildi... O.W.L.S. oldukça iyi. Charms ve Transfiguration'da N.E.W.T.S... Muggle Çalışmalarında Üstün Başarı, etkileyici... Kadim Rünler ve evet, Savunma. Onda da üstün başarı. Turist olmaya devam etti, her türlü yeri ziyaret etti. Transilvanya, Yasak İmparatorluk, Sonsuz Gece Şehri.. vay vay, *Teksas.*" Adam portföyünden başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "*Orada* ne yapıyordunuz Bay Quirrell?"

Savunma Profesörü rahatlıkla, "Çoğunlukla Muggle bölgelerini geziyorum," dedi. "Dediğiniz gibi, ben tam bir turistim."

Adam bunu kaşlarını çatarak dinledi, sonra tekrar aşağıya, sonra tekrar yukarıya baktı. "1983 yılında Fuyuki Şehri'ni ziyaret ettiğinizi de görüyorum."

Savunma Profesörü hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Fuyuki Şehri'nde ne yaptın?" Soru jilet gibi keskinleşti.

Savunma Profesörü hafifçe kaşlarını çattı. "Kayda değer şey olmadı. Daha iyi bilinen bazı yerleri, daha az bilinen bazı yerleri ziyaret ettim ve bunun dışında kendi halimdeydim."

"Gerçekten mi?" dedi Seherbaz usulca. "Bu cevabı oldukça ilginç buldum."

"Nasıl yani?" dedi Savunma Profesörü.

"Çünkü Fuyuki Şehri için listelenmiş bir vize yoktu." Adam dosyayı çarparak kapattı. "Sen Quirinus Quirrell değilsin. Sen de *kimsin* be?"

İksir Ustası sessizce Ravenclaw kızlarının yatakhanesine, bronz ve mavinin pelüş hayvanların, eşarpların ve elbiselerin, küçük ucuz mücevher parçalarının ve ünlü kişilerin posterlerinin rengi olmak için yarıştığı şenlikli bir yer olan birinci sınıf yatakhanesine girdi. Hermione Granger'ın yatağını tanımak kolaydı; bir kitap canavarı tarafından saldırıya uğramış olan yataktı.

Günün o saatinde etrafta başka kimse yok gibiydi ve birkaç büyü bunu doğruladı.

İksir Ustası Hermione Granger'ın yastığının altını ve yatağının altını aradı, sonra da sandığını karıştırmaya başladı, yüz ifadesini hiç değiştirmeden adı geçen ve geçmeyen eşyaları sıraladı ve sonunda yerleri ve zamanları tarif eden bir dizi kâğıt çıkarmayı başardı

zorbaların bulunabileceği, tüm kağıtların sadece özenle hazırlanmış bir 'S' ile imzalandığı bir yer.

Kısa bir ateş patlamasının ardından kâğıtlar yok oldu ve İksir Ustası görevinin başarısız olduğunu bildirmek üzere oradan ayrıldı.

Savunma Profesörü, ellerini hâlâ kucağında kavuşturmuş, sakince oturuyordu. "Müdür Dumbledore'a danışırsanız," dedi Savunma Profesörü, "onun bu konudan haberdar olduğunu ve Savunma dersini vermeyi, hakkımda hiçbir soruşturma yapılmaması şartıyla kabul ettiğimi göreceksiniz."

Sorgucu bir yıldırım asasını çıkardı ve "*Polyfluis Reverso!" diye* tükürdü. " diye bağırdı ve aynı anda Savunma Profesörü hapşırdı, bu da bir şekilde ayna gümüşlü ışının beyaz kıvılcım yağmuruyla parçalanmasına neden oldu.

Savunma Profesörü kibarca, "Affedersiniz," dedi.

Seherbaz'ın kesinlikle neşe yoktu. "Peki gerçek Quirinus Quirrell nerede, ha? Bir sandığın dibinde bir Imperius'un altında, sen yasadışı Çok Özlüsuyun için arada bir saç teli alırken mi?"

Savunma Profesörü sinirli bir ses tonuyla, "Son derece şüpheli varsayımlarda bulunuyorsunuz," dedi. "İnanılmaz derecede Kara büyü kullanarak onun bedenini çalmadığımı size düşündüren nedir?"

Bunu belli bir duraklama izledi.

"Seherbaz, "Bunu ciddiye almanızı öneririm, Bay Her Kimseniz," dedi.

"Üzgünüm," dedi Savunma Profesörü, sandalyesinde arkasına yaslanarak, "ama bu özel durumda kendimi alçaltmak için pek bir neden göremiyorum. Ne yapacaksın, beni öldürecek misin?"

Seherbaz yumuşak bir sesle, "hiç hoşlanmıyorum," dedi.

Savunma Profesörü, "Sizin için ne büyük talihsizlik, Rufus Scrimgeour," dedi. "Size en derin sempatilerimi sunuyorum." Başını eğerek sorgucuyu inceler gibi yaptı; buz ışığının gölgesinde bile gözleri parlıyordu.

Padma gözlerini tabağına dikti.

"Hermione öyle bir şey *yapmaz*!" diye bağırdı Mandy Brocklehurst, neredeyse gözyaşları içindeydi, aslında gözyaşları içindeydi, diğer tüm öğrenciler de birbirlerine bağırıyor olmasaydı sesi Büyük Salon'u susturacak kadar yüksek çıkacaktı. "Bahse girerim Malfoy ona bir şeyler *yapmaya* çalışmıştır."

"Generalimiz bunu *asla* yapmaz!" Kevin Entwhistle Mandy'den bile daha yüksek sesle bağırdı.

"Elbette yapar!" diye bağırdı Anthony Goldstein. "Malfoy bir *Ölüm Yiyen*'in oğlu*!* "

Padma gözlerini tabağına dikti. Draco

onun ordusunun generaliydi.

Hermione S.P.H.E.W.'in kurucusuydu.

Draco ikinci adamı olması için ona güvenmişti. Hermione

onun Ravenclaw arkadaşıydı.

Her ikisi de onun arkadaşıydı, belki de sahip olduğu en iyi iki arkadaş.

Padma gözlerini tabağına dikti. Seçmen Şapka'nın ona Hufflepuff'ı önermemiş olmasından memnundu. Eğer Hufflepuff'a seçilmiş olsaydı, muhtemelen çok daha acı verici olurdu, bölünmüş sadakatinin nerede yattığına karar vermeye çalışmak...

Gözlerini kırpıştırdı ve görüşünün yeniden bulanıklaştığını fark etti ve gözlerini bir kez daha silmek için titreyen elini kaldırdı.

Morag MacDougal öğle yemeğinin kargaşası arasında bile duyulabilecek kadar yüksek sesle homurdandı ve yüksek sesle, "Bahse girerim Granger dünkü savaşında *hile yapmıştır*, bahse girerim Malfoy bu yüzden ona meydan okudu -" dedi.

"Hepiniz *SUSUN!* " diye kükredi Harry Potter, yumruklarıyla masaya öyle sert vurdu ki, tabaklar masanın üzerinde takırdadı.

Başka bir zaman olsa profesörlerin onu azarlamasına neden olurdu, bu sefer sadece yakındaki birkaç öğrencinin bakmasına neden oldu.

"Harry Potter, "Öğle yemeği yemek ve sonra da araştırmaya geri dönmek istiyordum, o yüzden konuşmayacaktım," dedi. Ama hepiniz aptallık ediyorsunuz ve gerçek ortaya çıktığında masum insanlar hakkında söylediklerinize pişman olacaksınız. Draco hiçbir şey yapmadı, Hermione hiçbir şey yapmadı, ikisi de Sahte-Hafıza-Zehirlenmesi geçirdi!" Harry Potter'ın sesi son sözlerle birlikte yükselmeye başlamıştı. *"Bu nasıl KAHROLASI AÇIK değil?*"

"*Buna* inanacağımızı *mı* sanıyorsun*?* " Kevin Entwhistle ona doğru bağırdı. "Herkes böyle diyor! 'Ben yapmadım, o

hepsi sadece bir Sahte Hafıza Büyüsüydü!' Bizi *aptal mı* sanıyorsun*?*
"

Morag da küçümseyici bir bakışla onunla birlikte başını salladı.

O sırada Harry Potter'ın yüzünde beliren ifade Padma'nın irkilmesine neden oldu.

"Anlıyorum," dedi Harry Potter, bağırarak söylemediği için Padma'nın duymak için kendini zorlaması gerekti. "Profesör Quirrell bana insanların ne kadar aptal olduğunu açıklamak için burada değil, ama bahse girerim bu sefer kendi başıma bulabilirim. İnsanlar aptalca bir şey yaparlar, yakalanırlar ve Veritaserum verilir. Romantik usta suçlular değil, çünkü yakalanmazlardı, Okklumans'ı öğrenmiş olurlardı. Zavallı, acınası, beceriksiz suçlular yakalanır ve Veritaserum altında itiraf ederler ve Azkaban'dan uzak durmak için çaresizdirler, bu yüzden Sahte-Hafıza-Büyülendiklerini söylerler. Değil mi? Yani beyniniz, Pavlovcu bir çağrışımla, Sahte Hafıza Büyüsü fikrini inanılmaz bahaneleri olan zavallı suçlularla ilişkilendiriyor. Belirli ayrıntıları düşünmek zorunda değilsiniz, beyniniz hipotezi inanmadığınız şeylerden oluşan bir kovayla eşleştiriyor ve işiniz bitiyor. Tıpkı babamın sihirli hipotezlere asla inanılamayacağını düşünmesi gibi, çünkü o kadar çok aptal insanın sihir hakkında konuştuğunu duymuştu ki. Sahte Hafıza Tılsımları içeren bir hipoteze inanmak *düşük statülüdür*."

"Ne *saçmalıyorsun* sen?" dedi Morag, burnunun ucuyla Yaşayan Çocuk'a bakarak.

"Söylediğin her şeye inanacağımızı mı *sanıyorsun*?" diye bağırdı Padma'nın tanımadığı, biraz daha yaşlı görünen bir Ravenclaw cadısı. "Granger'ı Karanlık'a çevirdiğinde mi?"

"Harry Potter ürkütücü derecede sakin bir sesle, "Büyücülerin hiç mantığı olmadığından ve en çılgınca şeylere inandıklarından yakınmayacağım," dedi. Çünkü bunu bir keresinde Profesör Quirrell'a söyledim, o da bana şöyle bir baktı eğer yetiştirilme tarzım gözümü kör etmeseydi, birçok Muggle'ın inandığı daha yüzlerce saçma şey düşünebileceğimi söyledi. Hepinizin yaptığı şey çok insani ve çok normal ve sizi *alışılmadık* derecede kötü insanlar yapmıyor, bu yüzden şikayet etmeyeceğim." Yaşayan Çocuk yerden kalktı. "Hepinizle sonra görüşürüz."

Ve Harry Potter onlardan uzaklaştı, hepsinden uzaklaştı.

"*Onun haklı olduğunu* , değil mi?" dedi Su Li yanından, ne düşündüğünü açıkça ortaya koyan bir ses tonuyla.

"Ben -" dedi Padma. Sözleri boğazında düğümlenmiş, düşünceleri kafasının içinde sıkışıp kalmış gibiydi. "- yani - ben -"

Eğer yeterince düşünürseniz imkansızı başarabilirsiniz.

(Bu Harry için her zaman bir inanç meselesi olmuştu. Fizik yasalarını nihai sınırlar olarak kabul ettiği bir zaman olmuştu ve şimdi gerçek sınırlar olmadığından şüpheleniyordu).

Yeterince *hızlı* düşünürseniz bazen imkansızı *çabucak* ...

...bazen. Sadece

bazen. Her zaman

değil.

Güvenilir değil .

Yaşayan Çocuk, binlerce, belki de on binlerce kristal cam vitrinin ardında saklanan ödüller, kupalar, tabaklar, kalkanlar, heykeller ve madalyalarla çevrili kupa odasına baktı. Hogwarts'ın var olduğu yüzyıllar boyunca bu odada ayrıntılar birikmişti. Bir hafta, bir ay, hatta belki bir yıl, odadaki her eşyayı 'incele' seçeneğini kullanmak için yeterli olmazdı. Profesör Flitwick gidince, Harry Profesör Vector'a kristal kutuların etrafındaki koruyucuların hasarını tespit etmenin, gerçek bir düellonun geride bırakması gereken kalıntıları doğrulamanın bir yolu olup olmadığını sordu. Harry, Hogwarts kütüphanesinde eski parmak izleriyle yeni parmak izleri arasındaki farkı anlayacak ya da bir odada kalan nefesleri tespit edecek büyüler aramak için koşturmuştu. Ve tüm bu dedektifçilik denemeleri başarısız olmuştu.

Hiçbir ipucu yoktu, hiçbirini bulacak kadar zeki değildi.

Profesör Snape, anahtarın Londra'da boş bir eve gittiğini, hiç kimseden ya da hiçbir şeyden iz olmadığını söylemişti.

Profesör Snape, Hermione'nin yatakhanesinde hiç not bulamamıştı.

Müdür Dumbledore, Voldemort'un ruhunun muhtemelen Sırlar Odası'nda, Hogwarts güvenlik sisteminin onu bulamayacağı bir yerde saklandığını söylemişti. Harry Görünmezlik Pelerini'nin altında gizlice Slytherin zindanlarına girmiş ve öğleden sonranın geri kalanını tüm bariz yerlere bakarak geçirmişti, ama kendisiyle konuşulduğunda cevap veren sinsi bir şey bulamamıştı. Görünüşe göre Sırlar Odası'nın girişi bir günde bulunacak gibi değildi.

Harry, Hermione'nin kendisiyle hâlâ konuşabilen bütün arkadaşlarıyla konuşmuştu ve hiçbiri Hermione'nin Draco'nun kendisine karşı komplo kurduğuna neden inandığına özel bir şey söylediğini hatırlamıyordu.

Profesör Quirrell akşam yemeği saatinde Bakanlık'tan dönmemişti. Büyük öğrenciler, bu yılın Savunma Profesörünün muhtemelen olaydan sorumlu tutulacağını ve Hogwarts öğrencilerine fazla şiddet yanlısı olmayı öğrettiği için kovulacağını düşünüyor gibiydi. Savunma Profesörü hakkında sanki çoktan gitmiş gibi konuşuyorlardı.

Harry Zaman Döndürücü'sünün altı saatini de kullanmıştı ve hâlâ hiçbir ipucu yoktu; ertesi gün Hermione'nin duruşmasında işe yaramak istiyorsa hemen uyuması gerekiyordu.

Ruh Emici'yi Yok Eden Çocuk Hogwarts kupa odasının ortasında duruyordu, asası ayaklarının dibindeydi.

Ağlıyordu.

Bazen beyninizi ararsınız ve o cevap vermez.

Hermione Granger'ın duruşması ertesi gün planlandığı gibi başladı.

Tabu Değiş Tokuşları, Bölüm 2, Boynuz Etkisi

Wizengamot'un En Kadim Salonu serin ve karanlıktır; en alttaki merkezden yükselen eşmerkezli yarım daireler ve bu yükseltilmiş yarım dairelerin üzerine yerleştirilmiş basit ahşap sıralar vardır. Herhangi bir ışık kaynağı yoktur, ancak salon görünürde bir neden ya da sebep olmaksızın iyi aydınlatılmıştır; salonun iyi aydınlatılmış olması sadece kaba bir gerçektir. Zemin gibi duvarlar da taştan, koyu renkli taştan, kayanın zarif ve gizemli bir birleşiminden oluşuyor ve yüzeyinin altından akıp giden pürüzsüz bir dokuya sahip. Burası En Kadim Salon, günümüze kadar gelen en eski büyücülük mekânı; diğer tüm güç mekânları şu ya da bu savaşta yok oldu. Burası en eski olan Wizengamot Salonu'dur çünkü savaşlar buranın inşasıyla sona ermiştir.

Burası Wizengamot Salonu; daha eski yerler de var ama onlar gizli. Efsaneye göre bu kara taştan duvarlar Merlin tarafından, dünyada kalan en güçlü büyücüleri toplayıp onları kendisini şefleri olarak kabul etmeleri için ikna ettiğinde yaratılmış, var edilmiş ve irade edilmiştir. Ve (efsane devam) Kahinler dünyanın ve büyüsünün sonunu önlemek için henüz yeterince şey yapılmadığını söylemeye devam edince, Merlin hayatını, büyücülüğünü ve zamanını feda ederek Merlin'in Müdahalesi'ni yürürlüğe koydu. Bu bedelsiz bir eylem değildi, çünkü bunun gibi bir yer büyücüler tarafından bilinen hiçbir güç tarafından tekrar yükseltilemezdi. Ne de yok edilebilirdi, çünkü bu kara taştan duvarlar nükleer silahların kalbinden zarar görmeden ve belki de ısınmadan geçebilirdi.

Patlama. Ne yazık ki artık kimse bunları nasıl yapacağını bilmiyor.

Wizengamot'un yükselen yarım dairelerinin en yükseğinde, koyu renkli taştan yapılmış en üst katta bir kürsü vardır. Bu kürsüde, özenle çizilmiş yüzü ve belinin altına kadar uzanan gümüş sakalıyla yaşlı bir adam durmaktadır; bu Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore'dur. Sağ elinde bir güç asası taşıyor, omzuna bir ateş kuşu tünemiş. Sol elinde ise duvarlarla aynı koyu renkli taştan dövülmüş, ince ve özelliksiz kısa bir çubuk tutmaktadır; bu, Baş Büyücü'nün aleti olan Merlin'in Kırılmamış Çizgisi'dir. Karen Dutton Çizgiyi Albus Dumbledore'a hayatının son gününde, Grindelwald'ı mağlup ettikten sonra yarı ölü bir halde döndükten birkaç saat sonra, yanında ışıl ışıl yanan bir Anka kuşuyla miras bıraktı. O da Hattı mükemmeliyetçi Nicodemus Capernaum'dan aldı, her büyücü onu kendi seçtiği halefine devretti ve Merlin'in hayatını bıraktığı güne kadar kesintisiz bir zincir halinde geri döndü. İşte (eğer merak ediyorsanız) büyülü Britanya ülkesi Cornelius Fudge'ı Bakan seçmeyi ve Albus Dumbledore'u Baş Büyücü yapmayı nasıl başardı. Yasa gereği değil (çünkü yazılı yasalar yeniden yazılabilir) ama en eski gelenek gereği, Wizengamot kendi çılgınlıklarına kimin başkanlık edeceğini seçmez. Merlin'in kurban edildiği günden bu yana, herhangi bir Baş Büyücünün en önemli görevi, hem iyi hem de iyi halefleri ayırt edebilecek kişileri seçerken en yüksek dikkati göstermek olmuştur. Bu ışık zincirinin yüzyıllar boyunca bir ara bir adımı kaçırmasını beklerdiniz; en azından bir kez yoldan çıkmasını ve sonra asla geri dönmemesini. Ama öyle olmadı. Merlin'in Soyu kesintisiz olarak devam ediyor.

(Ya da Dumbledore'un hizbinden olanlar öyle diyor. Lord Malfoy size aksini söyleyecektir. Ve Asya'da tamamen başka hikayeler anlatıyorlar, bu da Britanya'nın versiyonunu yanlış yapmayabilir).

Kadim Salon'un en alt platformunda, Merlin'in oraya yerleştirmediği, koyu renkli taştan ziyade koyu renkli metalden yapılmış, mindersiz, yüksek arkalıklı, ayaklı ve silahlı bir sandalye vardır.

Buranın etrafında büyüyen Bakanlık binası ahşap panelli ve altın badanalı, parlak ve ateşle aydınlatılmış, hareketli bir aptallıkla dolu. Burası farklı bir yer. Burası büyülü Britanya'nın taştan kalbi ve ne altın badanalı ne de ahşap panelli, ne ateşle aydınlatılmış ne de parlak.

Her biri gümüş bir W harfiyle işlenmiş erik rengi cüppeler giymiş cadı ve büyücüler ciddiyetle bu odaya doluşuyor. Kendilerini son derece önemli olduklarının farkında olduklarını gösteren bir ciddiyetle taşıyorlar. Ne de En Kadim Salon'da toplanıyorlar. Onlar Wizengamot'un Lordları ve Leydileri ve kendilerini dünyanın en büyük büyülü ülkesinin en büyük halkı olarak görüyorlar. Daha küçük halklar önlerinde diz çöküp yalvardılar; güçlüler, varlıklılar, asiller; büyük değiller mi?

Albus Dumbledore bu odadaki herkesi ismiyle tanır. Çok azı öğrenmiş olsa da birçoğuna öğretmiştir. Bazıları onun müttefiki, bazıları rakibi, geri kalanı ise tarafsızlıklarının dikkatli dansı içinde kur yaptığı kişiler. Onun için hepsi insandır.

Hogwarts'ın şu anki Savunma Profesörü'ne Lordlar ve Leydiler hakkındaki fikrini sorsaydınız, birçoğu hırslı olsa da çok azının hırslı olduğunu söylerdi. Wizengamot'un tam da böyle birinin varacağı yer olduğunu gözlemlerdi - yapacak daha iyi bir şeyiniz yoksa, tam da türden bir fırsat. Böyle insanlar nadiren ilginçtir, ama genellikle

kullanışlı; oyunun gerçek oyuncuları tarafından manipüle edilecek taşlar, kazanılacak puanlar.

Yükselen yarım dairelerin değil ama bir kenarda, seyirciler için yükseltilmiş bir kavisin içinde, yüzü endişeyle kaplı sivri şapkalı bir cadının yanında, sahip olduğu en resmi siyah cübbeyi giymiş bir çocuk oturuyor. Gözleri buz yeşili ve soyut bir bakışa sahip ve içeri koşuşturan Lordlar ve Leydiler'e neredeyse hiç bakmıyor. Ona göre onlar sadece ahşap sıraları süslemek için mırıldanan erik renkli cüppeler topluluğu En Kadim Salon'un sahnesi için görsel bir arka plan. Eğer burada bir düşman ya da manipüle edilecek bir şey varsa, o da yalnızca "Wizengamot "tur. Büyülü Britanya'nın varlıklı seçkinleri kolektif bir güce sahiptir, ancak bireysel bir failliğe sahip değildir; amaçları, hikayede kişisel rolleri olamayacak kadar yabancı ve önemsizdir. Şu an itibariyle, şimdiki zamanda, çocuk erik renkli cübbeleri ne seviyor ne de sevmiyor, çünkü beyni onlara ahlaki yargının özneleri olacak kadar eylemlilik atfetmiyor.
O bir bilgisayar ve onlar da duvar

kağıdı. Bu görüş değişmek üzere.

Harry gözlerini ayırmadan Wizengamot salonuna baktı; salon oldukça eski ve tarihi görünüyordu ve Hermione'nin ona burası hakkında saatlerce ders verebileceğine hiç şüphe yoktu. Erik rengi cüppelerin gelişi durmuştu ve Harry'nin cep saati her yarım saatte üç dakika ilerleyerek duruşmanın başlamak üzere olduğunu gösteriyordu.

Profesör McGonagall onun yanında oturuyordu ve gözleri art arda yirmi saniyeden fazla ondan ayrılmadı.

Harry o sabah Gelecek Postası'nı okumuştu. Manşet şöyleydi: "ÇILGIN MUGGLEBORN SON VERMEYE ÇALIŞIYOR

ANCIENT LINE" ve gazetenin geri kalanı da aynıydı. Harry dokuz yaşındayken IRA bir İngiliz kışlasını uçurmuştu ve televizyonda tüm politikacıların kimin en yüksek sesle öfkeleneceğini görmek için yarıştıklarını izlemişti. Ve Harry'nin aklına şu düşünce gelmişti - hatta o zamanlar, psikoloji hakkında fazla bir şey bilmeden önce - *herkes* kimin en öfkeli olabileceğini görmek için yarışıyor gibi görünüyordu ve İrlanda'nın doyurucu nükleer bombalanmasını önermiş olsalar bile, *hiç kimsenin* birisinin *çok* öfkeli olduğunu söylemesine izin verilmezdi. O yaşta bunu tarif edecek kelimeleri bulamamış olsa da, politikacıların öfkesinde temel bir boşluk , herkesle aynı güvenli hedefe vurarak ucuz puan kazanmaya çalıştıklarını hissetmişti.

Harry siyasi öfke konusunda her zaman bir kofluk duygusuna sahip olmuştu, ama *Gelecek* Postası'nda Hermione Granger'ı yerden yere vuran bir düzine makale okurken bunun daha bariz görünmesi garipti.

Harry'nin tanımadığı bir isim tarafından kaleme baş makale, sırf Hogwarts'ın kutsal sığınağında, En Kadim Ev'in son varisine yaptığı vahşi, sebepsiz saldırıyla İskoçya'nın onurunu lekeleyen sapkın çamur kanının, işlediği tarifsiz suçun ağırlığıyla orantılı tek ceza olan Ruh Emiciler'e gönderilebilmesi için Azkaban'daki asgari yaşın düşürülmesini talep ediyordu. Sadece bu bile, benzer şekilde sapkın delilikleriyle, vesaire vesaire vesairenin onurlu asaletini tehdit eden her şeyin Wizengamot'un kaçınılmaz ve acımasız kırbaçlamasından kaçabileceklerine inanan diğer yabancı, insan altı yaratıkların cesaretini kırmaya yetecekti.

Bir sonraki makale de aynı şeyi daha az etkili kelimelerle ifade etmişti.

Daha önce Albus Dumbledore ona söylemişti,

"Seni bu duruşmadan uzak tutmaya çalışmayacağım." Yaşlı büyücünün sesi sessiz ve inatçıydı. "Bunun nasıl çok iyi tahmin edebiliyorum. Ama karşılığında sizin de bana aynı nezaketle davranmanızı isterim. Wizengamot'un siyaseti hassastır ve sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Herhangi bir aptallık yaparsan, bunun bedeli Hermione Granger'a ödetilir; ve sen de bu aptallığı ömrünün sonuna kadar hatırlarsın, Harry James Potter-Evans-Verres."

"Anlıyorum," dedi Harry. "Biliyorum. Sadece - eğer şapkandan bir tavşan çıkarmayı ve her şey kaybolmuş gibi görünürken son dakikada günü kurtarmayı planlıyorsan, lütfen oturup endişelenmeme izin vermek yerine bana şimdi söyle -"

"Bunu sana yapmazdım," dedi yaşlı büyücü, gitmek için dönerken içini korkunç bir yorgunluk kaplamıştı. "Hermione'ye de yapmam. Ama şapkamda tavşan yok, Harry.
Sadece Lucius Malfoy'un ne istediğini görebiliriz."

Küçük, keskin bir tıkırtı duyuldu, bir şekilde tüm odayı susturan ve Harry'nin başının dönüp yukarı doğru kalkmasına neden olan kısa bir ses. Yukarıda, Dumbledore sol elinde tuttuğu karanlık çubukla kürsüsüne vuruyordu.

"İki yüz sekizinci Wizengamot'un doksanıncı oturumu Lord Lucius Malfoy'un talebi üzerine toplanmıştır," dedi yaşlı büyücü ses tonunu bozmadan.

Bir anda, podyumun uzak bir köşesinde ama aynı zamanda en yüksek çemberin içinde, başından erik rengi saçlarının omuzlarına dökülen uzun beyaz bir yelesi olan uzun boylu bir adam yükseldi.

renkli cüppeler. Lucius Malfoy, "Veritaserum altında sorgulanmak üzere bir tanık sunuyorum," dedi, soğuk tonu odanın her yerinde netti, sadece hafif bir haklı öfke tonuyla yumuşak bir şekilde kontrol ediliyordu. "İlk Granger olan Hermione'nin ortaya çıkmasına izin verin."

Dumbledore, "Hepinizden onun Hogwarts'ın birinci sınıf öğrencisi olduğunu unutmamanızı rica ediyorum," dedi. "Bu tanığın suiistimal edilmesine izin vermeyeceğim -"

Sıralardan biri oldukça yüksek sesle "Pfah!" dedi ve iğrenç homurtular, hatta bir iki alay bile yayıldı.

Harry erik rengi cüppeye baktı, gözleri kısıldı.

Ve artan öfkeyle birlikte başka bir şey daha geldi, artan bir huzursuzluk duygusu, korkunç derecede çarpık bir şey, sanki gerçekliğin kendisi bozuluyormuş gibi. Harry bunu bir şekilde biliyordu, ama neyin ters gittiğini ya da zihninin neden daha da kötüye gittiğini düşündüğünü anlayamıyordu...

" *Düzen!* " diye bağırdı Dumbledore. Taş çubuğu iki kez podyuma vurdu ve tüm sesleri bastıran iki küçük tıkırtı daha çıkardı. "Burada düzen sağlayacağım!"

Tanığın getirildiği kapı Harry'nin oturduğu koltuğun tam altına yerleştirilmişti, bu yüzden tüm grup taş salona tamamen çıkana kadar Harry'nin gördüğü -

- bir seherbaz üçlüsü -

- Hermione dışarı çıkarılırken sırtı Harry'ye dönüktü, yüzünü göremiyordu.

– ardından parlayan gümüş bir serçe ve ay ışığında koşan bir sincap -

– ve yırtık pırtık bir pelerinin altında yarı gizlenmiş korkunç yanlışlığın kaynağı.

Harry daha düşünemeden ayağa fırladı, elinin asasına gitmesini engelleyen tek şey Profesör McGonagall'ın bileğini aniden çılgınca yakalamasıydı; ve Biçim Değiştirme Profesörü umutsuzca fısıldadı, "*Harry her şey yolunda, bir Patronus var* -"

Harry'nin kendini hatırlaması birkaç saniye sürdü. Hermione'nin doğrudan bir Ruh Emici'ye maruz kalmadığını anlayan parçasının diğer parçalarını aklı başında bir hale getirmesi için -

Ama hayvan Patronuslar mükemmel değildir, dedi zihninin içindeki başka bir ses. *Yoksa Dumbledore çıplak bir adam suretine bakmanın acı verici olduğunu düşünmezdi. Yaklaştığını hissettin, hayvan Patronus'u olsun ya da olmasın...*

Profesör McGonagall bileğini kavrayarak aşağı çekerken, Harry Potter yavaşça tekrar yerine oturdu.

Ama o zamana kadar büyülü Britanya ülkesine çoktan savaş ilan etmişti ve diğer insanların onu Karanlık Lord olarak adlandırması fikri artık öyle ya da böyle önemli görünmüyordu.

Hermione'nin yüzü sandalyeye oturduğunda onun için görünür hale geldi. Snape'in önünde olduğu gibi dik ve meydan okuyucu değildi, Seherbazlar onu tutukladığında olduğu gibi ağlamıyordu. Koyu metal zincirler sandalyeden dışarı fırlayıp kollarını ve bacaklarını bağlarken boş bir dehşet ifadesiyle öylece oturuyordu.

Harry buna dayanamadı. Hiç düşünmeden kendi içine kaçmaya, karanlık tarafına kaçmaya, soğuk öfkesini bir kalkan gibi üzerine çekmeye çalışıyordu. Çok uzun sürdü, Azkaban'dan beri karanlık tarafına tam olarak geçmeye çalışmamıştı. Ve sonra kanı buz gibi olduğunda, başını kaldırıp Hermione'yi tekrar sandalyede gördü ve karanlık tarafının bu tür bir acıyla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir şey bilmediğini keşfetti, soğukluğu bir bıçak gibi delip geçti ve en ufak bir şekilde daha az acıtmadı.

"Bu Harry Potter değil mi!" diye yüksek, hafif bir kadın sesi geldi, hastalıklı derecede tatlı ve hoşgörülü.

Harry yavaşça başını sandalyeden yana çevirdi ve teni neredeyse pembe görünecek kadar çok makyaj yapmış, gülümseyen bir kadının, Harry'nin fotoğraflardan Bakan Cornelius Fudge olduğunu tanıdığı bir adamın yanında oturduğunu gördü.

"Bir şey mi söyleyecektiniz Bay Potter?" diye sordu kadın, sanki bu bir duruşma değilmiş gibi neşeyle.

Diğer insanlar da şimdi ona bakıyordu.

Harry konuşamıyordu, aklındaki bütün sözcükleri yüksek sesle söylemek aptalca olurdu. Neville'in de söyleyebileceği bir şey bulamadı. Dumbledore Harry'yi, *Yaşayan* Çocuk'*un* konuşmasını isteyen biri olursa, *onun yaşındaymış gibi davranması* gerektiği konusunda uyarmıştı -

"Müdür konuşmamam gerektiğini söyledi," dedi çocuk, sesindeki gerginliği tam olarak engelleyememişti.

"Oh, ama konuşmak için iznimiz var!" dedi kadın parlak bir sesle. "Eminim Wizengamot Yaşayan Çocuk'tan duymaktan her zaman mutlu olmuştur!" Yanında Bakan Cornelius Fudge başını sallıyordu.

Kadının yüzü şiş ve kiloluydu, makyajın altında gözle görülür bir solgunluk vardı. Neredeyse kaçınılmaz olarak, aklına belli bir kelime geldi ve bu kelime *kurbağaydı*. Harry'nin mantıklı yanı, bunun ahlakla hiçbir şekilde bağdaşmaması gerektiğini söylüyordu. Sadece Disney filmlerinde çirkin insanların kötü olma olasılığı daha yüksekti ve bunun tersi de geçerliydi; o filmler de muhtemelen hiç çirkin olmamış senaristler tarafından yazılmıştı. Ona bir şans verecekti, bu odadaki herkes bir hak ediyordu...

"Karanlık Lord'dan kurtulduğum için mi?" dedi çocuk ve Hermione'nin sandalyesinin arkasında duran Ruh Emici'yi işaret etti. "Bu odada daha Karanlık olan bir şey var."

Kadının yüzü daraldı ve biraz sertleşti. "Sizin gibi genç bir çocuğun onlardan korkabileceğinin farkındayım, Mr. Potter, ama Ruh Emiciler Sihir Bakanlığı'na oldukça itaatkârdır. Ve elbette, Ruh Emiciler'i korumak için
-"

"On iki yaşında bir kız mı?" diye bağırdı çocuk. "Bunlar tüm dünyadaki en karanlık yaratıklar, Patronus aracılığıyla bile buraya geldiğini - *yanlışlık* yaklaşıyor - korkunç derecede kötü ve - elinden gelse bu odadaki herkesi yer! Hiçbir çocuğun yanına yaklaşmasına izin verilmemeli, asla! Ne ben, ne o, ne de başkası! Onu göndermek için oy kullanmalısınız!"

"*Kesinlikle* böyle bir oylama yapmayacağız -" diye tersledi kurbağa-kadın.

"Bu kadar yeter, Madam Umbridge, Bay Potter," dedi Dumbledore'un sert sesi yukarıdan. Kısa bir duraksamadan sonra yaşlı büyücü devam etti: "Tabii ki çocuk her konuda haklı."

Wizengamot'un bazı üyeleri Yaşayan Çocuk'un uyarısı karşısında utanmış görünüyor, birkaçı da yaşlı büyücünün sözlerine şiddetle kafa sallıyordu. Ama sayıları çok azdı. Harry bunu görebiliyordu. Çok azdılar.

O sırada Veritaserum getirildi ve Hermione kısa bir an için hıçkıra hıçkıra ağlayacakmış gibi göründü, Harry'ye bakıyordu - hayır, Profesör McGonagall'a - ve Profesör McGonagall, Harry'nin kendi açısından anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. Sonra Hermione üç damla Veritaserum yuttu ve yüzü gevşedi.

"Gawain Robards," dedi Lucius Malfoy'un yumuşak sesi. "Dürüstlüğünüz hepimiz tarafından biliniyor. Bu onuru bize bahşeder misiniz?"

Üç Seherbazdan biri öne çıktı.

İlk birkaç sorudan sonra Harry gözlerini kaçırdı ve Hermione'nin beyni Sahte Hafıza Büyüsü'nün içeriğini tekrar oynatırken parmaklarını kulaklarına götürerek bir kenara baktı. Sahte anıları anlatırken Hermione'nin sesindeki uyuşturucudan donuklaşmış ıstırabı kaldıramadı, karanlık tarafı da kaldıramadı ve zaten içeriğin özetlendiğini duymuştu.

Harry'nin zihni başka bir dehşet gününe geri döndü ve Harry Lord Voldemort'un varlığını sürdürmesini yaşlı bir büyücünün bunaklığı olarak görmenin eşiğinde olsa da, Hermione'ye Hafıza-Kimliği yapan varlığın Bellatrix Black'i *yapan* -kullanan- aynı zihin olması birden korkunç ve benzersiz bir şekilde akla yatkın göründü.
Bu iki olayın ortak bir özelliği vardı. Bunun seçmek, bunun olmasını *planlamak* için kötülükten daha fazlası gerekir, *boşluk* gerekir .

Harry bir an başını kaldırıp baktı ve erik rengi cüppelilerin izlediğini, sadece gördü.

Bir süre sonra, gece gökyüzündeki tüm yıldızlar soğuyup karardıktan ve Evren'deki son ışık da sönüp karardıktan sonra, Hermione'nin sorgulanması sona erdi.

Lord Malfoy'un sesi, "Eğer lordlarımı memnun edecekse," dedi, "oğlum Draco'nun iki damla Veritaserum altında tanıklık ettiği ifadesinin şu anda yüksek sesle okunmasını istiyorum."

O savaşta peşime düşene kadar Granger'a karşı hiçbir şey planlamıyordum. Ama o günden sonra gerçekten aşağılanmış hissediyordum, ona onca zaman yardım etmiştim -

Hermione'nin boğazından çıkan ses az önce düşen bir taşın altında ezilmiş gibiydi, kadar büyüktü ki ağlayamadı ya da nefes alamadı, sadece küçük, üzgün bir soluk aldı.

"Affedersiniz," dedi odanın Malfoy tarafına ait olduğu anlaşılan bir cadı. "Ama Lord Malfoy, oğlunuz neden bu melez kıza *yardım etsin* ki?"

Lucius Malfoy ağır bir sesle, "Oğlum," dedi, "bazı yanlış fikirleri dinliyor gibi görünüyor. O genç
- Ve şimdi, ülke olarak hepimiz gördük ki, böyle bir aptallığın karşılığının ne olduğunu öğrendi."

Ziyaretçi banklarının birkaç adım aşağısında, gazeteci şapkası ve *Daily Prophet*'e ait olduğunu gösteren bir rozet takmış bir adam uzun bir tüy kalemle hevesle bir şeyler karalıyordu.

Daha önce Dumbledore'a başlarıyla eşlik eden birkaç kişinin yüzünde oldukça hasta bir ifade vardı. Erik içindeki bir cadı-

Renkli cüppeler odanın Dumbledore'a ait gibi görünen tarafından oldukça bilinçli bir şekilde kalktı ve Malfoy tarafına doğru ilerledi.

Seherbaz okumaya devam etti, sesi monotondu.

O kadar kilitleme büyüsü yapmaktan o kadar yorulmuştum , son büyüyü yaptığımda güçsüz düşmüştüm. Granger'dan daha güçlü olduğumu düşünüyordum ama emin değildim, bu yüzden onu düelloya davet ederek deneysel olarak test ettim, bunu bu yüzden yaptım ve ayrıca kazanırsam ertesi gün herkesin görebileceği bir yerde onu tekrar yenmeyi planlıyordum. Aptal Veritaserum. Ama beni öldürmeye *çalıştığında bunu bilmiyordu! Yaptığı şey* beni *gerçekten , ona daha önce gerçekten yardım etmiştim ve* o *zaman ona karşı bir şey planlamamıştım, sadece herkesin önünde peşime düştü!"*

Tüm tanıkların ifadeleri tamamlandığında, Wizengamot'un müzakereleri başladı.

Eğer onlara böyle diyebilirseniz.

Görünüşe göre Wizengamot'un pek çok üyesi cinayetin kötü bir şey olduğu görüşündeydi.

Odanın Dumbledore'un erik rengi cüppeliler sessizdi, iyiliğin sözde güçleri siyasi sermayelerini daha kazanılabilir savaşlar için saklıyorlardı. Ve Harry, sanki Profesör Quirrell duruyormuş gibi, zihninde kuru bir ses duyabiliyordu; ona politikacıların tam o anda konuşmalarının kendi yararlarına olmayacağını açıklıyordu.

Ama odada statüsü yeterince yüksek olan bir büyücü vardı ki, görünüşe bakılırsa, itibarını kaybetmeye karşı olan ihtiyatını aşmıştı; statüsü yeterince yüksek olan tek bir büyücü vardı ki, aklı başında bir söz söyleyebilir ve

zarar görmeden kaçtı. Omzunda alev alev yanan bir Anka kuşu taşıyan adam Hermione'yi savunmak için tek başına konuştu.

Sadece Albus Dumbledore konuştu.

Baş Büyücü, Hermione Granger'ın tamamen masum olduğu ihtimalini gündeme getirmedi. Müdür Harry'ye buna inanılmayacağını, bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini açıklamıştı.

Ama Albus Dumbledore, birbiri ardına nazik hatırlatmalarda bulunarak, suçlunun Hogwarts'ta birinci sınıfta okuyan bir kız olduğunu; pek çok kişinin gençliğinde aptalca şeyler yaptığını; Hogwarts'ta birinci sınıfta okuyan bir kızın yaptıklarının sonuçlarını kavrayamayacak kadar genç olduğunu söyledi. Kendisi de (Baş Büyücü sessizce söyledi) çocukluğunda, kızdan çok daha büyükken bazı aptalca şeylere kalkışmıştı.

Albus Dumbledore, Hermione Granger'ın tüm Hogwarts fakültesinin sevgilisi olduğunu, dört Hufflepuff kızına Charms ödevlerinde yardım ve okul yılı boyunca Ravenclaw'a yüz üç puan kazandırdığını söyledi.

Albus Dumbledore, Hermione Granger'ı tanıyan hiç kimsenin bu olaylar karşısında şoke olmaktan başka bir şey yapamayacağını söyledi. Hepsi, tanıklığını anlatırken sesindeki dehşeti duymuşlardı. Ve eğer olağandışı bir delilik geçici onu ele geçirdiyse, o zaman - sesi sert bir emirle yükseliyordu - onlardan sempati ve bir şifacının ilgisinden başka hiçbir şeyi hak etmiyordu.

Ve sonunda Albus Dumbledore, protesto çığlıkları üzerine Wizengamot'a suçlamanın cinayet değil cinayete *teşebbüs* olduğunu hatırlattı. Albus Dumbledore, yükselen itiraz fırtınası üzerine, kalıcı bir zararın söz konusu olmadığını söyledi.

kimseye gelmedi. Ve Albus Dumbledore onlara şimdiye kadar yapılanlardan daha kötüsünü yapmamaları için yalvardı -

" *Yeter!* " diye bağırdı Lucius Malfoy ve bir el işaretiyle müzakereler sona erdi. Beyaz yeleli adam uzun boylu ve korkunç bir şekilde duruyordu, gümüş bastonu bir elinde düşmek üzere olan bir tokmak gibi havadaydı. "Bu deli kadının oğluma yapmaya çalıştığı şey için - Soylu ve En Kadim Hanedan'ın soyunu sona erdirmeye çalıştığı için borçlu olduğu kan borcu için - diyorum ki -"

"Azkaban!" diye kükredi Lord Malfoy'un sağında oturan yaralı yüzlü bir adam. "Bu deli çamur kanlıyı Azkaban'a gönderin!"

"Azkaban!" diye bağırdı bir başka erik rengi cüppe, sonra bir başkası ve bir başkası -

Dumbledore'un elindeki sopadan çıkan bir tıkırtı odayı susturdu. Yaşlı büyücü sert bir sesle, "Düzeni bozuyorsunuz," dedi. "Ve teklifiniz barbarca, bu meclisin onuruna yakışmıyor. Bizim yapmayacağımız şeyler var. Lord Malfoy?"

Lucius Malfoy bu konuşmayı soğuk bir yüz ifadesiyle dinledi. Lord Malfoy birkaç dakika sonra, "Pekâlâ," dedi. Gözlerini soğuk bir parıltı aydınlattı. "Bunu sormayı planlamamıştım. Ama eğer Wizengamot'un isteği buysa, o zaman onun yerinde kim olsa öderdi. Bu Azkaban olsun."

Büyük bir öfke çığlığı yükseldi -

"Hepiniz *kayıp* mı oldunuz*?* " diye bağırdı Albus Dumbledore. "O çok genç! Zihni buna dayanamaz! Üç yüzyıldır Britanya'da böyle bir şey yapılmadı!"

"Diğer ülkeler bizim hakkımızda ne düşünecek?" dedi Harry'nin Neville'in büyükannesi olarak tanıdığı bir kadının keskin sesi.

"O oraya gittikten sonra Azkaban'ı koruyacak mısınız, Lord Malfoy?" dedi Harry'nin tanımadığı sert, yaşlı bir cadı. "Korkarım, küçük çocuklar içeride tutulursa Seherbazlarım onu korumayı reddedebilir."

"Müzakereler sona erdi," dedi Lucius Malfoy soğuk bir sesle. "Ama eğer Wizengamot'un kararına itaat edecek Seherbazlar bulamıyorsanız, Madam Bones, görevinizi bırakabilirsiniz; yerinize kolayca başka birini bulabiliriz. Bu salonun iradesi açıktır. İşlediği suçların canavarlığı nedeniyle, kız bir yetişkin olarak yargılanacak ve buna göre cezalandırılacak; Azkaban'da on yıl, cinayete teşebbüs için adalet."

Yaşlı büyücü tekrar konuştuğunda sesi daha alçaktı. "Bunun başka bir alternatifi yok mu Lucius? bunu tartışmak için odama çekilebiliriz."

Uzun beyaz saçlı adam dönüp yaşlı büyücünün kürsüde durduğu yere baktı ve ikisi uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Lucius Malfoy tekrar konuştuğunda sesi hafifçe titriyor gibiydi, sanki sert kontrol zayıflıyordu. "Kan borcumu ödememi gerektiriyor, ailemin kanını. Oğluma olan kan borcumu hiçbir bedel karşılığında satmayacağım. Hiç aşkı ya da çocuğu olmayan biri olarak bunu anlayamazsın. Yine de Malfoy Hanesi'ne ödenmesi gereken birden fazla borç var ve sanırım oğlum aramızda olsaydı, kendi kanı yerine annesinin kanının bedelini ödemeyi tercih ederdi. Kendi suçunu bana itiraf ettiğin gibi Wizengamot'a da itiraf et, ben de -"

"Bunu aklından bile geçirme, Albus," dedi daha önce konuşan sert yaşlı cadı.

Yaşlı büyücü kürsüde durdu.

Yaşlı büyücü kürsüde durmuş, yüzü bir dönüyor, bir dönüyordu.

"Kes şunu," dedi yaşlı cadı. "Vermen gereken cevabı biliyorsun Albus. Bunun için acı çekmen bir şeyi değiştirmeyecek."

Yaşlı büyücü konuştu.

"Hayır," dedi Albus Dumbledore.

"Ve sen, Malfoy," diye devam etti sert yaşlı cadı, "sanırım bunca zamandır tek istediğin mahvetmekti -"

"Pek sayılmaz," dedi Lucius Malfoy, dudakları şimdi acı bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Hayır, burada oğlumun intikamından başka bir amacım yok. Ben sadece Wizengamot'ya bu yaşlı adamın sözde kahramanlığının ve o kızı övmesinin ardındaki gerçeği göstermek istedim - onu kurtarmak için kendini feda etmeyi düşünmeyeceğini."

Augusta Longbottom, "Gerçekten de bir Ölüm Yiyen'e yakışır bir zalimlik," dedi. "Bir şey ima ettiğimden değil elbette."

"Zalimlik mi?" dedi Lucius Malfoy, yüzünde hâlâ acı bir gülümseme vardı. ". Cevabının ne biliyordum. Seni hep uyarmıştım, o sadece rolünü oynar. Eğer onun tereddütlerine inanırsan, daha da aptallaşırsın. Cevabının aynı olduğunu unutmayın." Adam sesini yükseltti. "Oylayalım dostlarım. Sanırım bunun için el kaldırmak yeterli olacaktır. Katillerle aynı safta yer almayı tercih edecek çok kişi olacağını sanmıyorum." Ses son notada soğudu, içindeki vaat çok açıktı.

"Kıza bak," dedi Albus Dumbledore. "Gör onu, dehşeti gör! O -" Yaşlı büyücünün sesi kesildi. "Korkuyor -"

Veritaserum'un etkisi geçmeye başlamış olmalıydı, çünkü Hermione Granger'ın yüzü gevşekliğin altında bükülüyor, uzuvları zincirlerin altında gözle görülür bir şekilde titriyordu, sanki kaçmaya, o sandalyeden kaçmaya çalışıyordu ama onu bağlayan büyülü metal halkalardan daha büyük ağırlıklarla bastırılıyordu. Sonra sarsıcı bir çaba sarf etti ve Hermione'nin boynu kıpırdadı, başı gözlerini hizaya getirecek kadar döndü -

Harry Potter'a baktı ve konuşmasa da ne söylediği kesinlikle belliydi.

Harry

bana

yardım et

lütfen -

Ve Wizengamot'un En Kadim Salonunda buz gibi bir ses çınladı, sıvı nitrojen renginde konuşuyordu, çok genç bir boğazdan geldiği için çok yüksek perdeden geliyordu ve o ses, "*Lucius Malfoy*" dedi. "

Wizengamot'un kadim ve kutsal salonlarında insanlar etraflarına bakındı ve aradıklarını bulmaları çok uzun sürdü. Ses tonu yüksek olabilirdi, konuşulan kelimelere göre az yüksek olabilirdi; ama yine de bu sesi bir çocuktan duymayı beklemezdiniz.

Lord Malfoy karşılık verene kadar insanlar nereye bakmaları gerektiğini fark etmediler bile.

"Harry Potter," dedi Lucius Malfoy. Başını eğmedi.

Başlar döndü, gözler hareket etti ve insanlar ağlayan yaşlı cadının yanında duran dağınık saçlı genç çocuğa odaklandı. Çocuk, resmi siyah kısa bir cübbe giymiş, ayakkabılarıyla sadece göğüs hizasında duruyordu. Gerçi senin Gözleri gerçekten de keskindi, salonun öbür ucundan, dağınık saçlarının altındaki o ünlü ve ölümcül yara izini göremezdiniz.

"Bu aptallık sana yakışmıyor, Lucius," dedi çocuk. "On iki yaşındaki kızlar ortalıkta dolaşıp cinayet işlemezler. Sen bir Slytherin'sin ve zeki . Bunun bir komplo olduğunu biliyorsun. Hermione Granger bu oyun tahtasına zorla, bu komplonun arkasında hangi el varsa o el tarafından yerleştirildi. Senin de tıpkı şu anda davrandığın gibi davranman gerekiyordu - Draco Malfoy'un ölmüş olması ve senin de her türlü mantığın ötesinde olman dışında. Ama o yaşıyor ve senin de aklın başında. Oğlunuzun canını almak için düzenlenen bir komploda, amaçlanan rolünüzle neden işbirliği yapıyorsunuz?"

Lucius'un içinde bir fırtına kopuyor gibiydi, ak saçlarının altındaki yüz çatlayıp içinden tahmin edilemez bir şeyler dökülmekle tehdit ediyordu. Malfoy Lordu neredeyse bir kez ve sonra iki kez daha konuşacak gibi oldu, dudakları doğru söylemek için ayrılmadan önce üç duyulmamış cümleyi yuttu. "Bir komplo mu dediniz?" Lord Malfoy sonunda söyledi. Yüzü seğiriyor, güçlükle kontrol ediyordu. "Peki bu kimin komplosu olabilir?"

"Bilseydim," dedi çocuk, "bunu çok daha önce söylerdim. Ama Hermione Granger'ın sınıf arkadaşı olan herkes size onun katil olma ihtimalinin çok düşük olduğunu söyleyebilir. Aslında Hufflepuff'lara ev ödevlerinde yardım eder. Bu doğal bir olay değildi Lord Malfoy."

"Arsa - ya da arsa yok -" Lucius'un sesi titriyordu. "Bu çamur kanlı pislik oğluma dokundu ve bunun için onun sonunu getireceğim. Bunu çok iyi biliyor olmalısın, *Harry Potter*."

"Hermione Granger'ın o Kan Soğutma Büyüsü'nü gerçekten yapıp yapmadığı en hafif tabirle şüpheli," dedi çocuk. Tam olarak hangi koşullarda ya da hangi büyülerle yapıldığını bilmiyorum ama basit bir hile bunu yapmasına yetmezdi. Kendi iradesiyle hareket etmedi ve belki de hiç hareket etmedi. İntikamınız yanlış yönlendiriliyor Lord Malfoy, hem de kasıtlı olarak. Öfkenizi hak eden on iki yaşında bir kız değil."

"Peki onun kaderinden *sana* ne?" Lucius Malfoy'un sesi yükseliyordu. "*Senin* bu olaydaki çıkarın ne?"

"O benim arkadaşım," dedi çocuk, "Draco'nun benim arkadaşım olduğu gibi. Bu darbenin Malfoy Hanesi'ni değil de beni hedef almış olması mümkün."

Lucius'un yüzündeki kaslar yine gerildi. "Ve şimdi de bana yalan söylüyorsun - tıpkı oğluma söylediğin gibi!"

"İster inanın ister inanmayın," dedi çocuk sessizce, "Draco'nun gerçeği bilmesinden başka bir şey istemedim."

" *Yeter!* " diye bağırdı Lord Malfoy. "Yalanlarınız yeter! *Bu* kadar *oyun* yeter*!* Onun benim oğlum olmasının ne anlama geldiğini anlamıyorsunuz - asla anlayamayacaksınız! Bu intikamdan mahrum bırakılmayacağım! Bir daha asla! Bir daha asla! Bu kızın Malfoy Hanesi'ne borçlu olduğu kan için Azkaban'a gidecek. Ve eğer bu işte başka bir el görürsem - bu senin elin bile olsa - o el de kesilecek!" Lucius Malfoy ölümcül gümüş bastonunu emir verir gibi kaldırdı, dişlerini sıktı ve dudakları ejderhaya bakan bir kurt gibi hırlayarak geriye çekildi. "Ve eğer bundan daha iyi söyleyecek bir şeyin yoksa - sessiz ol, Harry Potter!"

Harry'nin kanı karanlık tarafının buzunun altında bile çarpıyordu, Hermione için duyduğu , Lucius'a saldırmak ve onu *küstahlığı ve aptallığı* yüzünden durduğu yerde yok etmek isteyen parçası - ama Harry'nin *gücü yoktu,* Wizengamot'ta tek bir oyu bile yoktu -

Draco, Lucius'un bilinmeyen bir nedenden ötürü ondan korktuğunu söylemişti. Harry bunu Lord Malfoy'un yüzünün gerilmiş ve gergin halinden anlayabiliyordu, Harry'ye çenesini kapamasını söylemek için bütün cesaretini toplaması gerekiyordu.

Harry sesi soğuk ve ölümcüldü, bir anlamı olmasını umarak, "Bunu yaparsan düşmanlığımı kazanacaksın, Lucius," dedi.

Alt sıralardaki birisinin
Wizengamot'un Lord Malfoy'a değil de genç çocuğa bakan kan-purist tarafı düpedüz inanamayarak güldü. Diğer erik rengi cüppeliler de gülmeye başladı.

Kahkaha yayılırken Lord Malfoy sert bir vakarla ona baktı. "Eğer Malfoy Hanesi'nin düşmanlığını istiyorsan, bunu elde edeceksin*, çocuğum*."

"Gerçekten," dedi aşırı pembe makyajlı kadın, "bence bu iş yeterince uzadı, sizce de öyle değil mi Lord Malfoy? Çocuk derslerini kaçıracak."

Lucius Malfoy, "Kesinlikle ," dedi ve sonra sesini yeniden yükseltti. "Oylama istiyorum! Eller kaldırılsın, Wizengamot soylu ve en kadim Malfoy Hanedanı'na, ilk Granger Hermione tarafından son evladının öldürülmeye çalışılması ve soyunun sona erdirilmesi nedeniyle olan kan borcunu kabul etsin!"

Eller birbiri ardına havaya kalktı ve alt çemberde oturan sekreter parşömene işaretler koyarak çetele tutmaya başladı, ancak çoğunluğun hangi tarafa gittiği belliydi.

Ve Harry zihninin içinde çığlık attı, bir çıkış yolu, bir strateji, bir fikir sunabilecek herhangi bir parçasına çılgınca bir yardım çağrısı yaptı. Ama hiçbir şey yoktu, hiçbir şey yoktu, son kartlarını oynamış ve kaybetmişti. Ve sonra Harry son bir çırpınışla kendini karanlık tarafına bıraktı, karanlık tarafının ölümcül berraklığını yakalamaya çalıştı, karanlık tarafına her şeyi teklif etti, yeter ki bu sorunu onun için çözsün; ve sonunda ölümcül bir sükûnet çöktü üzerine, gerçek buz nihayet çağrısına cevap verdi. Tüm panik ve umutsuzluğun ötesinde, zihni tüm gerçekleri araştırmaya, Lucius Malfoy, Wizengamot, büyülü Britanya yasaları hakkında bildiği her şeyi hatırlamaya başladı; gözleri sandalyelere, görüş menzilindeki her insana ve her şeye baktı, yakalayabileceği herhangi bir fırsat aradı -

Tabu Değiş Tokuşları, Bölüm 3

Koyu renkli taştan yükselen yarım daireler halinde, havaya kalkmış ellerden oluşan büyük bir deniz.

Üzerinde gümüş bir 'W' harfi bulunan erik rengi cüppeleriyle Wizengamot'un Lordları ve Leydileri, zincirler içinde titreyen genç bir kıza sert bir azarlamayla bakıyorlardı. Eğer herhangi bir etik sisteme göre kendilerini lanetlemişlerse, bunu yaptıkları için kendilerini oldukça yüksek görüyorlardı.

Harry'nin nefesi göğsünde titriyordu. Karanlık tarafı bir plan yapmış, sonra da kendini geri çekmişti, çünkü fazla soğuk konuşmak Hermione'nin işine gelmeyecekti; yarı-soğuk Harry'nin bir şekilde fark etmediği bir gerçekti bu...

Sayım tamamlanıp havaya kalkan eller tekrar aşağıya indiğinde sekreter, "Oylama kabul edilmiştir," dedi. "Wizengamot, Hermione Granger'ın Malfoy Hanesi'ne olan kan borcunu, veliahtını öldürmeye teşebbüs ettiği ve soyunu sona erdirdiği için kabul eder."

Lucius Malfoy acımasız bir memnuniyetle gülümsüyordu. "Ve şimdi," dedi beyaz yeleli büyücü, "onun borcunun ödeneceğini söylüyorum -"

Harry sıranın altında yumruklarını sıktı ve "Malfoy Hanesi'nin Potter Hanesi'ne olan borcu adına!" diye bağırdı.

"Sessizlik!" diye tersledi Bakan Fudge'ın yanında oturan aşırı pembe makyajlı kadın. "İşlemleri yeterince aksattınız zaten! Seherbazlar, ona dışarı kadar eşlik edin!"

"Durun," dedi Augusta Longbottom en üst kattaki koltuklardan. "Bu ne borcu?"

Lucius'un elleri bastonunun üzerinde beyazlaştı. "Malfoy Hanesi'nin sana borcu yok!"

Dünyanın en sağlam umudu değildi, Sahte-Bellek-Büyülenmiş bir kadının bir gazete haberine dayanıyordu, ama Rita Skeeter bunu makul bulmuştu, Bay Weasley'nin James Potter'a borcu olduğu iddia ediliyordu çünkü...

"Unutmuş olmana şaşırdım," dedi Harry sakin sakin. "Potter Hanesi'nin çabalarıyla bu lanetten kurtulana kadar, Adını Anmak İstemediğim Kişi'nin Imperius laneti altında çalıştığın, hayatının zalim ve acı dolu bir dönemiydi. Bu uğurda ölen annem Lily Potter, bu uğurda ölen babam James Potter ve tabii ki benim çabalarımla."

En Kadim Salon'da kısa bir sessizlik oldu.

Madam Bones olduğu anlaşılan yaşlı cadı, "Ne kadar doğru bir noktaya değindiniz, Bay Potter," dedi. "Lord Malfoy'un böylesine önemli bir olayı unutmasına ben de çok şaşırdım. Onun için çok mutlu bir gün olmalı."

"Evet," dedi Augusta Longbottom. "Çok minnettar olmalı."

Madam Bones başını salladı. "Malfoy Hanesi'nin bu borcu inkâr etmesi mümkün değil - tabii Lord Malfoy bize bir şeyi yanlış hatırladığını söylemeyecekse? Bu konuya profesyonel bir ilgi duymalıyım. Her zaman o karanlık günlere dair resmimizi geliştirmeye çalışıyoruz."

Lucius Malfoy'un elleri bastonunun gümüş yılan sapını kavradı, sanki onunla vuracakmış, her şeyi serbest bırakacakmış gibi

tuttuğu güç -

Sonra Lord Malfoy rahatlar gibi oldu ve yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı. "Elbette," dedi kolayca. "İtiraf etmeliyim ki anlamamıştım ama çocuk oldukça haklı. Ama iki borcun birbirini karşıladığını pek sanmıyorum - Potter Hanesi sonuçta sadece kendini kurtarmaya çalışıyordu -"

Dumbledore yukarıdan, "Öyle değil," dedi.

"- ve bu nedenle," diye mırıldandı Lucius Malfoy, "oğluma olan kan borcumun ödenmesi için maddi tazminat da talep ediyorum. Kanun da bunu öngörüyor."

Harry içinde garip bir ürperti hissetti. Bu da gazete haberinde vardı, Mr. Weasley on bin Galleon talep etmişti -

"Ne kadar?" dedi Yaşayan Çocuk.

Lucius hâlâ o soğuk gülümsemesini takınıyordu. "Yüz bin Galleon. Eğer kasanızda o kadar yoksa, sanırım geri kalanı için bir senet kabul etmem gerekecek."

Odanın Dumbledore'un tarafından bir protesto kükremesi yükseldi, hatta ortadaki erik rengi cüppelilerden bazıları şok olmuş görünüyordu.

"Bunu Wizengamot'un oyuna sunalım mı?" dedi Lucius Malfoy. "Sanırım pek azımız o küçük katilin serbest kalmasını ister. El kaldıran olursa, borcun silinmesi için yüz bin Galleon ek tazminat ödenmesi gerekecek!"

Kâtip sayıma başladı, ancak bu oy da açıktı.

Harry orada durmuş, derin derin nefes alıyordu.

Bunu düşünmek zorunda bile kalmasan iyi edersin, dedi Harry'nin içindeki Gryffindor tehditkâr bir sesle.

Bu büyük bir satın alma, Ravenclaw gözlemledi. *Bunu düşünmek için çok zaman harcamalıyız.*

Zor olmamalıydı. . İki milyon pound sadece paraydı ve para sadece satın alabileceği kadar değerliydi...

'Sadece paraya' ne kadar çok psikolojik bağlılığınız olabileceği ya da sadece bir yıl önce var olduğunu hayal bile etmediğiniz altın dolu bir banka kasasını kaybetmeyi hayal etmenin ne kadar acı verici olabileceği garipti.

Kimball Kinnison tereddüt etmezdi, dedi Gryffindor. *Ciddiyim. Ani karar gibi. Ne tür bir kahramansın sen? Bunu 50 milisaniyeden daha uzun süre düşünmek zorunda kaldığım için bile senden nefret ediyorum.*

Bu gerçek hayat, dedi Ravenclaw. *Tüm paranızı kaybetmek gerçek hayatta gerçek insanlar için kahramanlık kitaplarından çok daha acı vericidir.*

Ne? Gryffindor talep etti. *Kimin sen?*

Belirli bir cevabı savunmuyordum, dedi Ravenclaw, *Sadece doğru olduğu için söylüyordum.*

Yüz bin Galleon başka bir şekilde harcansa birden fazla hayat kurtarmak için kullanılabilir mi? dedi Slytherin. *Yapacak araştırmalarımız, savaşacak savaşlarımız var, 40.000 Galleon zengin olmak ile 60.000 Galleon borçlu olmak arasındaki fark önemsiz değil -*

Bu yüzden hızlı para kazanma yollarımızdan birini kullanacağız ve hepsini geri kazanacağız, dedi Hufflepuff.

Bunların işe yarayacağı kesin değil, dedi Slytherin *ve birçoğu başlangıç parası gerektiriyor -*

Şahsen, dedi Gryffindor, *ben Hermione'yi kurtaralım ve sonra birleşip içimizdeki Slytherin'i öldürelim* diyorum.

Kâtibin sesi sayımın kaydedildiğini ve oylamanın geçtiğini söylüyordu...

Harry'nin dudakları aralandı.

"Teklifinizi kabul ediyorum," dedi Harry'nin dudakları, hiç tereddüt etmeden, herhangi bir karar ; sanki iç tartışma bir numara ve yanılsamadan ibaretmiş, sesin gerçek kontrolörü bunun bir parçası değilmiş gibi.

Lucius Malfoy'un sakinlik maskesi düştü, gözleri büyüdü, Harry'ye boş bir şaşkınlıkla baktı. Ağzı hafifçe açılmıştı, ama konuşmuyordu ve eğer tuhaf sesler çıkarıyorsa bile Wizengamot'nun aynı anda çıkardığı soluk seslerinin gürültüsünden duyulmuyordu -

Bir taş tıkırtısı kalabalığı susturdu.

"Hayır," dedi Dumbledore'un sesi.

Harry'nin başı dönüp yaşlı büyücüye baktı.

Dumbledore'un çizgilerle kaplı yüzü solgundu, gümüş sakalı gözle görülür biçimde titriyordu, ölümcül bir hastalığın son çekiyormuş gibi görünüyordu. "Üzgünüm Harry, ama bu seçim sana ait değil, çünkü ben hâlâ kasanın koruyucusuyum."

" *Ne?*" dedi Harry, cevabını toparlayamayacak kadar şok olmuştu.

"Lucius Malfoy'a borçlanmana izin veremem, Harry! Yapamam! Bilmiyorsun - farkında değilsin -"

ÖI.

Harry hangi parçasının konuştuğunu bile bilmiyordu, oybirliğiyle karar verilmiş olabilirdi, içinden saf öfke ve hiddet akıyordu. Bir an için bu öfkenin büyülü kanatlara bürünüp uçarak Müdür'e çarpabileceğini, onu kürsüden aşağı yuvarlayıp öldürebileceğini düşündü -

Ama o zihinsel ses konuştuğunda, yaşlı büyücü hâlâ orada durmuş, Harry'ye bakıyordu, sağ elinde uzun kara asası, sol elinde kısa siyah çubuğu vardı.

Harry'nin gözleri de pençelerini Dumbledore'un siyah cüppesinin omzuna dayamış, hiçbir anka kuşunun susmaması gerekirken susan kırmızı-altın kuşa gitti. "Fawkes," dedi Harry, sesi kendi kulaklarında tuhaf çıkıyordu, "ona benim için bağırabilir misin?"

Yaşlı büyücünün omzundaki ateşli kuş çığlık atmadı. Belki de Wizengamot yaratığa bir sessizlik büyüsü yapılmasını istemişti, aksi takdirde muhtemelen tüm bu süre boyunca çığlık atardı. Ama Fawkes efendisine vurdu, bir altın kanadı yaşlı büyücünün kafasına çarptı.

"Yapamam, Harry!" dedi yaşlı büyücü, sesindeki ıstırap açıktı. "Yapmam gerekeni yapıyorum!"

Ve Harry kırmızı-altın kuşa bakarken, kendisinin de ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu çözüm en başından belli olmalıydı.

"O zaman ben de yapmam gerekeni yapacağım," dedi Harry Dumbledore'a doğru, sanki ikisi salonda yalnızmış gibi.

oda. "Bunun farkındasın, değil mi?"

Yaşlı büyücü titreyen başını salladı. "Büyüdüğünde fikrini değiştireceksin -"

"Ondan bahsetmiyorum," dedi Harry, sesi hâlâ kulaklarında bir tuhaftı. "Demek istediğim, Hermione Granger'ın Ruh Emiciler tarafından yenmesine hiçbir koşulda izin vermeyeceğim. Nokta. Yasalar ne derse desin ve bunu durdurmak için ne yapmam gerekirse gereksin. Hâlâ hecelememe gerek var mı?"

Uzaklardan garip bir erkek sesi konuştu, "Kızın doğrudan Azkaban'a ve ekstra koruma altına alındığından emin olun."

Harry yaşlı büyücüye bakarak bekledi ve sonra tekrar konuştu. "Azkaban'a gideceğim," dedi Harry yaşlı büyücüye, sanki dünyada tek başınaymışlar gibi, "Hermione oraya götürülmeden önce parmaklarımı şıklatmaya başlayacağım. Bu benim hayatıma mal olabilir, ama o oraya vardığında artık Azkaban diye bir yer kalmamış olacak."

Wizengamot'un bazı üyeleri şaşkınlıkla nefes nefese kaldı.

Sonra daha büyük bir kısmı gülmeye başladı.

"Oraya nasıl gideceksin ki, küçük çocuk?" dedi birisi, gülenlerin arasından.

"Benim de bir yerlere gitme yöntemlerim var," dedi çocuğun uzak sesi. Harry gözlerini Dumbledore'dan, ona şaşkınlıkla bakan yaşlı büyücüden ayırmadı. Harry doğrudan Fawkes'a bakmadı, planını vermedi; ama zihninde onu taşıması için Anka Kuşu'nu çağırmaya hazırlandı, zihnini ışık ve öfkeyle doldurmaya hazırlandı.

Dumbledore asasını doğrultursa bunu hemen yapmak zorunda kalabilirdi.

"Gerçekten mi?" dedi yaşlı büyücü Harry'ye, sanki ikisi odada yalnızmış gibi.

Herkes şok içinde bu çılgın tehdidi tamamen ciddiye alıyor gibi görünen Wizengamot'un Baş Büyücüsüne oda yeniden sessizliğe büründü.

Yaşlı büyücünün gözleri sadece Harry'ye kilitlenmişti. "Her şeyi - her şeyi - sadece onun için riske atar mıydın?"

Harry, "Evet," diye karşılık verdi.

Bu yanlış cevap, biliyorsun, dedi Slytherin.
Ciddiyim.

Ama gerçek cevap bu.

"Mantıklı düşünmeyecek misin?" dedi yaşlı büyücü.

"Görünüşe bakılırsa hayır," diye karşılık verdi Harry.

Bakışları kilitli kaldı.

"Bu korkunç bir aptallık," dedi yaşlı büyücü.

"Bunun farkındayım," diye cevap verdi kahraman. "Şimdi yolumdan çekil."

Kadim mavi gözlerinde tuhaf bir ışık parlıyordu. "Nasıl , Harry Potter, ama bil ki bu iş daha bitmedi."

Dünyanın geri kalanı yok olup gitti.

"İtirazımı geri çekiyorum," dedi yaşlı büyücü, "Harry Potter dilediğini yapabilir." Ve Büyücüler Meclisi patladı

Bir şok , ancak taş çubuğa son bir dokunuşla susturulabildi.

Harry başını çevirip, bir kedinin insana dönüşüp başka kedileri yemeye başladığını görmüş gibi bakan Lord Malfoy'a baktı. Bu bakışı tanımlamak için şaşkın demek yetersiz kalırdı.

"Sen gerçekten..." Lucius Malfoy yavaşça söyledi. "Bir melez kızı kurtarmak için gerçekten yüz bin Galleon ödersin."

"Sanırım Gringotts kasamda yaklaşık kırk bin var," dedi Harry. Bunun *hâlâ* Azkaban'ı yok etmek için hayatını yüzde elliden fazla riske atma düşüncesinden daha fazla iç acısına neden olması garipti. "Diğer altmış bine gelince - kurallar tam olarak nedir?"

"Hogwarts'tan mezun olduğunda zamanı gelecek," dedi yaşlı büyücü yukarıdan. "Ama korkarım Lord Malfoy'un o zamandan önce senin üzerinde bazı hakları var."

Lucius Malfoy hareketsiz durmuş, kaşlarını çatarak Harry'ye bakıyordu. "Senin için kim o zaman? Senin için *ne* ifade ediyor ki, ona zarar gelmemesi için bu kadar çok para ödüyorsun?"

"Arkadaşım," dedi çocuk sessizce.

Lucius Malfoy'un gözleri kısıldı. "Aldığım rapora göre, Patronus Büyüsü yapamıyorsun ve Dumbledore da bunu biliyor. Tek bir Ruh Emici'nin gücü neredeyse seni öldürüyordu. Kendi başına Azkaban'a yaklaşmaya cesaret edemezsin -"

"O Ocak ayındaydı," dedi Harry. "Bugün Nisan."

Lucius Malfoy'un gözleri soğuk ve hesapçı bakmaya devam etti. "Sen Azkaban'ı yok edebileceğini iddia ediyorsun, Dumbledore da buna inanmış gibi yapıyor."

Harry cevap vermedi.

Beyaz saçlı adam, sanki büyük Wizengamot'a hitap ediyormuş gibi, yarım dairenin ortasına doğru hafifçe döndü. "Teklifimi geri çekiyorum!" diye bağırdı Malfoy Lordu. "Potter Hanesi'ne olan borcumu ödemeyi kabul etmeyeceğim, yüz bin Galleon için bile! Kızın Malfoy Hanesi'ne olan kan borcu duruyor!"

Yine birçok sesin gürültüsü. "Onursuz!" diye bağırdı biri. "Potter Hanesi'ne olan borcunu kabul ediyorsun ama yine de -" ve sonra o ses kesildi.

Lord Malfoy acımasız bir gülümsemeyle, "Borcu kabul ediyorum, ama yasalar bunu iptal etmemi kesinlikle gerektirmiyor," dedi. "Kız Potter Hanesi'nin bir parçası değil; Potter Hanesi'ne olan borcum ona olan borcum değil. *Onursuzluğa* gelince -" Lucius Malfoy durakladı. "Benim için bu kadar çok şey yapmış olan Potterlar'a karşı nankörlüğümden duyduğum büyük utanca gelince -" Lucius Malfoy başını öne eğdi. "Atalarım beni affetsin."

"Evet, evlat?" diye seslendi Lord Malfoy'un sağında oturan yaralı adam. "Git ve Azkaban'ı yok et o zaman!"

"Bunu görmek isterdim," dedi başka bir ses. "Bilet satacak mısınız?"

Harry'nin pes etmek için bu özel anı seçmediğini söylemeye yoktu.

Kız Potter Evi'nin bir parçası değil -

Aslında bu ikilemden çıkış yolunu neredeyse anında görmüştü.

Eğer son zamanlarda Ravenclaw kızlarının konuşmalarına kulak misafiri olmasaydı ve belli sayıda Quibbler hikâyesi okumasaydı daha uzun sürebilirdi.

Yine de bunu kabullenmekte zorlanıyordu.

Bu çok saçma, dedi Harry'nin az önce kendisine İç Tutarlılık Denetleyicisi adını vermiş olan bir parçası. *Buradaki eylemlerimiz tamamen tutarsız. Önce Hermione için HAYATINI riske atmaya ve muhtemelen ÖLMEYE, aptal bir altın yığınından ayrılmaktan daha az duygusal isteksizlik hissediyorsun. Şimdi de evlenmekten mi çekiniyorsun?*

SİSTEM HATASI.

Biliyor musun? İç Tutarlılık Denetleyicisi dedi. *Sen aptalsın.*

Hayır demedim, diye düşündü Harry. *Sadece SİSTEM HATASI diyordum.*

Ben Azkaban'ın yok edilmesine oy veriyorum, dedi Gryffindor. *Zaten yapılması gerekiyordu.*

Gerçekten çok aptalca, dedi İç Tutarlılık Denetleyicisi. *Boş ver, vücudumuzun kontrolünü üstleniyorum.*

Çocuk derin bir nefes aldı ve ağzını açtı -

O ana kadar Harry Potter Profesör McGonagall'ın varlığını tamamen unutmuştu; kendisi bunca zamandır orada oturuyor ve Harry'nin fark etmediği bir dizi ilginç yüz ifadesi değişikliği geçiriyordu.

bakıyordu çünkü dikkati dağılmıştı. Harry'nin onu bir PC olarak görmediği için söylemek aşırı sert olurdu. Profesör McGonagall'ın Harry'nin mevcut sorunlarının hiçbirine görünürde bir çözüm olmadığı ve bu nedenle evrenin bir parçası olmadığı daha nazikçe söylenebilirdi.

O anda kan dolaşımında epeyce adrenalin bulunan Harry, Profesör McGonagall gözleri imkânsız bir umutla parlayıp yanağındaki yaşlar yarı yarıya kurumuş halde ayağa fırlayıp*, "Benimle* gelin*, Mr. Potter!"* diye haykırdığında irkildi ve gözle görülür bir şekilde sıçradı. " diye bağırdı ve cevap beklemeden, koyu metalden bir sandalyenin beklediği alt platforma çıkan merdivenleri yırtarcasına indi.

zaman aldı, ama Harry peşinden koştu; Profesör McGonagall garip bir kedi hareketiyle merdivenlerin yarısını atlayıp, şaşkın şaşkın bakan Seherbaz üçlüsü asalarını ona doğrultmuşken yere inince, aşağıya ulaşması daha uzun sürdü.

"Bayan Granger!" diye bağırdı Profesör McGonagall. "Artık konuşabilir misiniz?"

Profesör McGonagall'da olduğu gibi, Harry'nin de Hermione Granger'ın varlığını unuttuğu söylenebilirdi, çünkü Harry boynunu geriye doğru eğerek aşağıya değil, yukarıya bakıyordu ve Hermione'yi mevcut sorunlarının hiçbirine çözüm olarak görmüyordu. Gerçi Harry'nin Hermione'ye bakmayı hatırlamasının ya da onun neler hissediyor olabileceğini düşünmesinin herhangi bir şeye en ufak bir yardımı dokunacağı pek kesin değildi, aslında hiç de olası değildi.

Harry merdivenlerin dibine vardığında Hermione Granger'ı tam karşısında gördü -

Harry düşünmeden, kendine engel olamadan gözlerini kapadı, ama görmüştü.

Boynundaki okul cübbesi gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu.

Ondan uzağa bakma şekli.

Ve hafızanın ve sempatinin kapatılamayan, uzaklara bakamayan gözü, Hermione'nin büyülü Britanya'nın soylularının, Profesör McGonagall'ın, Dumbledore'un ve Harry'nin önünde hayatının en büyük utancını anlattığını; sonra Azkaban'mahkum edildiğini ve orada delirip ölene kadar karanlığa, soğuğa ve tüm kötü anılarına maruz kalacağını; sonra Harry'nin onu kurtarmak için tüm parasını vereceğini ve borçlanacağını, hatta belki de hayatını feda edeceğini duyduğunu biliyordu

ve Ruh Emici onun sadece birkaç adım arkasında dururken

hiçbir şey söylememişti.

"Evet," diye fısıldadı Hermione Granger'ın sesi. "Konuşabilirim."

Harry gözlerini tekrar açtı ve şimdi ona bakan yüzünü gördü. Hermione'nin ne hissettiğini düşündüğü gibi bir şey söylemiyordu, yüzler o kadar karmaşık bir şey söyleyemezdi, yüz kaslarının yapabildiği tek şey kendilerini düğümlemekti.

"H-H-Harry, ben çok, ben çok -"

"Kapa çeneni," diye önerdi

Harry. "Özür dilerim -"

"Benimle trende hiç karşılaşmamış olsaydın, şu anda başın belada olmazdı. O yüzden kapa ," dedi Harry Potter.

Profesör McGonagall sert İskoç aksanıyla, "İkiniz de saçmalamayı bırakın," dedi (bunun ne kadar yardımcı olduğu garipti). "Bay Potter, asanızı Bayan Granger'ın parmaklarının dokunabileceği şekilde uzatın. Bayan Granger, benden sonra tekrar edin. Hayatım ve büyüm üzerine -"

Harry denileni yaptı, Hermione'nin parmaklarına dokunmak için asasını ileri doğru itti; sonra Hermione'nin titreyen sesi, "Hayatım ve büyüm üzerine -" dedi.

"Potter Hanesi'ne hizmet edeceğime yemin ederim -" dedi Profesör McGonagall.

Ve Hermione, başka bir talimat beklemeden, sözcükler bir anda ağzından dökülüverdi: "Potter Hanesi'ne hizmet edeceğime, Efendi'sine ya da Hanımefendi'sine itaat edeceğime, sağ kollarında duracağıma, emirleri doğrultusunda savaşacağıma ve ölene kadar nereye giderlerse peşlerinden gideceğime yemin ederim."

Harry bir şey düşünemeden ya da söyleyemeden, eğer araya girecek kadar delirmiş olsaydı, bütün bu sözler çaresiz bir solukta ağzından çıkmıştı.

"Mr Potter, şu sözleri tekrarlayın," dedi Profesör McGonagall. "Ben, Harry, Potterlar'ın varisi ve son soyu, dünyanın ve büyünün sonuna kadar hizmetinizi kabul ediyorum."

Harry bir nefes aldı ve, "Ben, Harry, Potterlar'ın varisi ve son soyu, dünyanın ve büyüsünün sonuna kadar hizmetinizi kabul ediyorum," dedi.

"İşte bu " dedi Profesör McGonagall. "."

Harry kaldırdı ve varlığını unuttuğu tüm Wizengamot'un onlara baktığını gördü.

Ve sonra, her zaman öyle davranmasa da Gryffindor Hanesi'nin Başkanı olan Minerva McGonagall, yukarıdan Lucius Malfoy'un durduğu yere baktı; ve tüm Wizengamot'un önünde ona şöyle dedi, "Sana Biçim Değiştirme'de verdiğim her puandan pişmanım, seni aşağılık küçük solucan."

Lucius cevap olarak ne söyleyecekse söylesin, Dumbledore'un elindeki kısa çubuğa bir dokunuşla susturuldu. "Ahem!" dedi yaşlı büyücü kara taştan kürsüsünden. "Bu oturum oldukça uzadı ve eğer bir an önce sona erdirilmezse bazılarımız öğle yemeklerini kaçırabilir. Bu konudaki yasa açık. Pazarlığın şartlarını zaten oyladınız ve Lord Malfoy bunu yasal olarak reddedemez. Bize ayrılan süreyi çok aştığımız için, seksen sekizinci Wizengamot'tan hayatta kalanların son kararına uygun olarak bu oturuma ara veriyorum."

Yaşlı büyücü kara taştan çubuğa üç kez vurdu.

"Sizi aptallar!" diye bağırdı Lucius Malfoy. Beyaz saçları rüzgârda savruluyormuş gibi , yüzünün altı öfkeden solmuştu. "Bugün yaptıklarınızın yanınıza kâr kalacağını mı sanıyorsunuz? O kızın oğlumu öldürmeye çalışabileceğini ve zarar görmeden kaçabileceğini mi sanıyorsunuz?"

Harry'nin artık adını hatırlayamadığı, kurbağaya benzeyen pembe makyajlı kadın oturduğu yerden kalktı. "Tabii ki hayır," dedi mide bulandırıcı bir gülümsemeyle. "Ne de *olsa* kız hâlâ bir katil ve sanırım Bakanlık onun işlerini oldukça yakından izleyecek - sonuçta sokaklarda dolaşmasına izin verilmesi pek akıllıca görünmüyor -"

Harry bu noktada bıkmıştı.

Harry dinlemeyi beklemeden topuklarının üzerinde döndü ve uzun adımlarla ilerleyerek -

Sadece onun gerçekten görebildiği dehşeti, renk ve mekân yokluğunu, dünyadaki yarayı, üzerinde yırtık pırtık bir pelerinin süzüldüğü; ay ışığında koşan bir sincap ve çırpınan gümüş serçe tarafından en kusurlu şekilde korunan bir pelerini.

Karanlık tarafı, tüm odada silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey olup olmadığına bakarken, düşmanın Harry'nin huzuruna bir Ruh Emici getirecek kadar aptal olduğunu da fark etmişti. Bu gerçekten de güçlü bir silahtı ve Harry onu sözde efendilerinden daha iyi kullanabilirdi. Bir zamanlar Azkaban'da Harry on iki Ruh Emici'ye dönüp gitmelerini söylemişti ve onlar da gitmişlerdi.

Ruh Emiciler Ölümdür ve Patronus Büyüsü Ölüm yerine mutlu düşünceler düşünerek çalışır.

Harry'nin teorisi doğruysa, o tek cümle Seherbazların Patronus Büyüsü'nü bir sabun köpüğü gibi patlatmaya ve Harry'nin sesine ulaşabilen hiç kimsenin bir daha büyü yapamamasını sağlamaya yetecekti.

Patronus Büyülerini iptal edeceğim ve daha fazla Patronus yapılmasını engelleyeceğim. Sonra da süpürgeden daha hızlı uçan Ruh Emicim, burada on iki yaşında bir kızı Azkaban'a göndermek için oy kullanan herkesi öpecek.

Eğer-o zaman beklentisini oluşturmak için bunu söyleyin ve insanların anlamasını ve gülmesini bekleyin. Sonra ölümcül gerçeği söyleyin; ve Seherbazların Patronusları bunu kanıtlamak için göz kırptığında, ya insanların akılsız boşlukla ilgili *beklentileri* ya da Harry'nin onu yok etme tehdidi Ruh Emici'yi

itaat edin. Karanlıkla uzlaşmaya çalışanlar onun tarafından tüketileceklerdi.

Karanlık tarafının diğer çözüm de buydu.

Harry arkasından yükselen soluk seslerini duymazdan gelerek Patronusların yarıçapını geçti ve Ölüm'den bir adım uzaklaştı. Engelsiz korkusu bir girdap gibi etrafını sardı, tıpkı suyunu boşaltan devasa bir küvetin emici giderinin yanına basmak gibi; ama sahte Patronuslar artık etkileşime girdikleri seviyeyi gizlemediğinden, Harry Ruh Emici'ye ulaşabildiği gibi, o da ona ulaşabiliyordu. Harry doğruca çeken vakumun içine baktı ve -

Dünya yıldızların arasında

Hermione'yi kurtardığı için tüm zaferini

bir gün gölgesi olduğunuz gerçekliğin varlığı sona erecek

Harry Patronus Büyüsü'nü besleyen tüm gümüş duyguları alıp Ruh Emici'ye doğru *itti* ve Ölüm'ün gölgesinin ondan kaçmasını bekledi -

- Harry bunu yaparken ellerini havaya kaldırdı ve "YUH!" diye bağırdı.

Boşluk Harry'den hızla uzaklaştı, ta ki arkasındaki karanlık taşla karşılaşana dek.

Salonda ölüm sessizliği vardı.

Harry boşluğa sırtını döndü ve kurbağa-kadının durduğu adresine baktı. Pembe makyajının altında solgundu, ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyordu.

"Sana tek bir teklifim var," dedi Yaşayan Çocuk. "Bana ya da benimkilerden birine müdahale ettiğini asla öğrenmeyeceğim. Ve sen de öldürülemez ruh yiyen canavarın benden neden korktuğunu asla öğrenmeyeceksin. Şimdi otur ve kapa."

Kurbağa-kadın tek kelime etmeden bankına geri döndü.

Harry daha yukarı baktı.

"Bir bilmece, Lord Malfoy!" diye bağırdı Yaşayan Çocuk, En Kadim Salon'un öbür ucundan. "Ravenclaw'da olmadığınızı biliyorum ama yine de buna cevap vermeye çalışın! Karanlık Lordları yok eden, Ruh Emicileri korkutan ve sana altmış bin Galleon borcu olan şey nedir?"

Lord Malfoy bir an için gözleri hafifçe açılarak öylece durdu; sonra yüzü sakin bir küçümsemeye döndü ve sesi soğukkanlılıkla cevap verdi. "Beni açıkça tehdit mi ediyorsunuz, Bay Potter?"

"Seni tehdit etmiyorum," dedi Yaşayan Çocuk. "Ben seni *korkutmak*. Arada fark var."

"Yeter, Bay Potter," dedi Profesör McGonagall. "Öğleden sonraki Biçim Değiştirme dersine geç kalacağız. Ve buraya geri dönün, o zavallı Ruh Emici'yi hâlâ korkutuyorsunuz." Seherbazlara döndü. "Bay Kleiner, lütfen!"

Seherbaz öne doğru ilerleyip koyu metalden kısa bir çubuğu koyu metal sandalyeye bastırırken Harry onlara doğru yürüdü ve duyulmayan bir görevden alma sözcüğü mırıldandı.

Zincirler çıktıkları gibi usulca geri kaydılar; Hermione kendini sandalyeden olabildiğince hızlı itti ve birkaç adım yarı koşarak yarı sendeleyerek ilerledi.

Harry kollarını uzattı -

- Hermione yarı sıçrayarak yarı düşerek Profesör McGonagall'ın kollarına atıldı ve histerik bir şekilde ağlamaya başladı.

Hmpfh, dedi Harry'nin içinden bir ses. *Bunu kendimiz hak ettiğimizi düşünmüştüm.*

Oh, kapa .

Profesör McGonagall Hermione'yi o kadar sıkı tutuyordu ki, bir annenin kızını ya da belki torununu tuttuğunu düşünebilirdiniz. Birkaç dakika sonra Hermione'nin hıçkırıkları yavaşladı ve sonra durdu. Profesör McGonagall aniden duruşunu değiştirdi ve Hermione'ye daha sıkı sarıldı; kızın elleri şimdi gevşekçe sallanıyordu ve gözleri kapalıydı -

Profesör McGonagall Harry'ye bakmadan, usulca, "İyileşecek, Mr Potter," dedi. "Sadece Madam Pomfrey'in yataklarından birinde birkaç saate ihtiyacı var."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Harry. "Onu Madam Pomfrey'nin yanına götürelim."

Dumbledore karanlık taş merdivenlerin dibine inerken, "Evet," dedi. "Hepimiz evlerimize dönelim, gerçekten." Mavi gözleri Harry'ye kilitlenmişti, safir kadar sertti.

Wizengamot'un Lordları ve Leydileri tahta sıralarından ayrılıyor, geldikleri gibi gidiyorlar ve oldukça gergin görünüyorlar.

Büyük çoğunluk "Ruh Emici Yaşayan Çocuk'tan korktu!" diye düşünüyor.

Bazı kurnazlar, oyun tahtasında yeni bir taş ortaya çıktıysa, bunun Wizengamot'un hassas güç dengesini nasıl etkileyeceğini şimdiden merak ediyor.

Neredeyse hiçbiri "Acaba bunu nasıl yaptı?" gibi bir şey düşünmüyor.

Wizengamot'un gerçeği budur: Birçoğu soylu, birçoğu iş dünyasının zengin patronları, birkaçı da statülerini başka yollardan etti. Bazıları aptaldır. Çoğu iş ve siyaset dünyasında kurnazdır ama kurnazlıkları sınırlıdır. Neredeyse hiçbiri güçlü bir büyücünün yolunda yürümemiştir. Eski kitapları okumamışlar, eski parşömenleri incelememişler, açıkça yürünemeyecek kadar güçlü gerçekleri aramamışlar ve muammaların içine gizlenmemişler, yüzlerce fantastik peri masalı arasında gerçek sihri avlamamışlardır. Bir borç sözleşmesine bakmadıkları zamanlarda, sahip oldukları kurnazlığı bir kenara bırakır ve rahat bir saçmalıkla rahatlarlar. Ölüm Yadigarları'na inanıyorlar ama aynı zamanda Merlin'in korkunç Totoro'yla savaştığına ve Ree'yi hapsettiğine de inanıyorlar. Güçlü bir büyücünün yüzlerce makul yalan arasından gerçeği ayırt etmeyi öğrenmesi gerektiğini bilirler (çünkü bu da standart efsanenin bir parçasıdır). Ama aynı şeyi kendilerinin de yapabileceği akıllarına gelmemiştir.

(Neden olmasın? Neredeyse her işe el atabilecek kadar statü ve servete sahip büyücüler neden hayatlarını mürekkep ithalatındaki kârlı tekeller için savaşarak geçirmeyi tercih etsinler ki? Hogwarts'ın müdürü bu soruyu pek anlayamazdı; elbette çoğu insan güçlü büyücüler olmamalıydı, tıpkı çoğu insanın kahraman olmaması gerektiği gibi. Savunma Profesörü, hırslarının neden bu kadar önemsiz olduğunu uzun uzun ve alaycı bir şekilde açıklayabilir; onun için de bir bilmece yoktur. Sadece Harry Potter, okuduğu onca kitaba rağmen bunu anlayamaz; Savunma

Boy-Who-Lived Lordların ve yaşam tercihleri anlaşılmaz görünüyor - ne iyi bir insanın ne kötü bir insanın yapacağı şeyler. Şimdi üçünden hangisi en bilge?)

Her ne sebeple olursa olsun, Wizengamot'un çoğu güçlü büyücülüğe giden yolda hiç yürümemiştir; gizli olanı aramazlar. Onlar için *neden* yoktur. Açıklama yoktur. Nedensellik yoktur. Zaten efsane büyücülüğünün yarısında olan Yaşayan Çocuk, şimdi oraya kadar terfi etmiştir; ve Yaşayan Çocuk'un Ruh Emicileri korkuttuğu basit ve açıklanamayan kaba bir gerçektir. On yıl önce onlara bir yaşındaki bir çocuğun kendi kuşaklarının en korkunç Karanlık Lordunu, belki de gelmiş geçmiş en kötü Karanlık Lordunu yendiği söylenmişti ve onlar da bunu kabul etmişlerdi.

Bu tür şeyleri sorgulamamanız gerekir (dile getirilmeyen bir şekilde biliyorlar). Tarihteki en korkunç Karanlıklar Lordu masum bir bebekle karşı karşıya gelirse, neden, nasıl olur da yenilmez? Oyunun ritmi bunu gerektiriyor. Alkışlamanız beklenir, oturduğunuz yerden kalkıp "Neden?" demeniz değil. Karanlık Lord'un sonunda küçük bir çocuk tarafından alaşağı edilmesi sadece hikayenin kurgusudur; ve eğer bunu sorgulayacaksanız, en başta oyuna katılmasanız da olur.

En Kadim Salon'da kendi gözleriyle gördükleri olaylara bu tür bir akıl yürütmenin uygulanmasını ikinci kez değerlendirmek akıllarına gelmez. Aslında, gerçek hayat üzerinde hikaye muhakemesi yaptıklarının bilinçli olarak farkında değillerdir. Yaşayan Çocuk'u siyasi bir ittifak ya da bir iş anlaşması için kullandıkları aynı dikkatli mantıkla incelemeye gelince - efsanevi magisterium'un bir parçası söz konusu olduğunda hangi beyin *bunu* ilişkilendirir?

Ancak o tahta sıralarda oturan ve böyle düşünmeyen çok az kişi var.

Wizengamot'ta yarı parçalanmış parşömenleri okuyan ve eğlence için değil, güç ve hakikat arayışının bir parçası olarak birinin kardeşinin kuzeninin başına gelenlerin hikayelerini dinleyen belirli bir azınlık var.
Albus Dumbledore tarafından bildirilen Godric's Hollow Gecesi'ni anormal ve potansiyel olarak önemli bir olay olarak işaretlediler bile. Gerçekten olduysa neden olduğunu, olmadıysa Dumbledore'un neden yalan söylediğini merak etmişlerdir.

Ve on bir yaşında bir çocuk kalkıp o soğuk yetişkin sesiyle "Lucius Malfoy" dediğinde ve Hogwarts'ta birinci sınıfta okuyan birinden duymayı beklemeyeceğiniz sözler söylemeye devam ettiğinde, gerçeğin efsanelerin kanunsuz bulanıklıklarına ve oyunların öncüllerine kaymasına izin vermezler.

İpucu olarak işaretliyorlar.

Listeye eklerler.

Bu liste biraz endişe verici görünmeye başladı.

Çocuğun bir Ruh Emici'ye "BOO!" diye bağırması ve çürüyen cesedin kendini karşı duvara bastırması ve kulakları tırmalayan korkunç sesinin "*Onu uzaklaştırın*" *diye* hışırdaması da pek yardımcı olmuyor. "

Tabu Değiş Tokuşları, Final

Anka yolculuğu, Görünme ya da portkey'lerden tamamen farklı bir duyguydu. Alev alıyordunuz - acı olmasa da alev aldığınızı kesinlikle hissediyordunuz - ve yanarak kül *olmak* yerine, ateş içinize kadar işliyor ve siz ateş *oluyordunuz*, sonra da bir yerde sönüp başka bir yerde alev alıyordunuz. Portkeys ya da Apparition gibi mide bulandırmıyordu ama yine de oldukça sinir bozucu bir deneyimdi. Eğer anka yolculuğunun altında yatan gerçek gerçekten de daha genel bir Ateş'özel bir örneği haline gelmekse, o zaman bu potansiyel olarak *her yerde* yanabileceğinizi ima ediyor gibi görünüyordu - uzak geçmişte, başka bir evrende veya aynı anda iki yerde bile. Bir yerde sönüp yüzlerce başka yerde yanabilirdiniz ve Hogwarts'a gelen siz aradaki farkı asla anlayamazdınız. Gerçi Harry anka kuşları hakkında okuyabildiği her şeyi okumuş, kendi anka kuşunu nasıl elde edeceğini anlamaya çalışmıştı ama *böyle* bir yeteneğin varlığına dair en ufak bir ipucu bile yoktu.

Harry alev aldı, dışarı çıktı ve başka bir yerde yandı; ve bir o, Müdür ve Müdür'ün kollarında tuttuğu Hermione Granger'ın baygın hali başka bir yerdeydiler; Fawkes hepsinin üzerindeydi. Parlak taş sütunlardan oluşan, dört bir yanı ışıklandırılmış, uzun sıralar halinde beyaz yataklarla dolu, dördünün etrafına susturucu perdeler çekilmiş ve geri kalanı boş olan sakin, sıcak bir oda.

Harry'nin görüş alanının bir köşesinde, şaşkın bakışlı Madam Pomfrey onlara doğru dönüyordu. Dumbledore, Hermione'yi boş beyaz bir yatağa dikkatle yatırırken, kıdemli şifacıya aldırmıyor gibiydi.

Uzak bir köşeden yeşil bir ışık yandı ve şöminenin içinden Profesör McGonagall, Floo küllerinden hafifçe temizlenerek çıktı.

Yaşlı büyücü yataktan döndü ve kollarından birini tekrar Harry'ye doladı; sonra Yaşayan Çocuk ve büyücüsü başka bir ateş patlamasıyla yok oldular.

Harry tekrar tamamen aydınlandığında, Müdür'ün odasında, bir düzine açıklanamaz kıpırdanmanın gürültüsü arasında duruyordu

Genç çocuk yaşlı büyücüden bir adım uzaklaştı ve sonra ona döndü, zümrüt ve safir gözleri buluştu.

İkisi bir süre konuşmadılar, birbirlerine baktılar; sanki konuşacakları her şey sadece bakışlarla söylenebilirmiş ve başka bir şekilde söylenemezmiş gibi.

Zamanla çocuk kelimeleri yavaşça ve tam olarak telaffuz etti.

"Bir anka kuşunun hala omzunda olduğuna inanamıyorum."

"Anka kuşu yalnızca bir kez seçim yapar," dedi yaşlı büyücü. "Belki kötülüğü iyiliğe tercih eden bir efendiyi terk edebilirler; ama bir iyilikle diğeri arasında seçim yapmak zorunda kalan bir efendiyi terk etmezler. Anka kuşları kibirli değildir. Kendi bilgeliklerinin sınırlarını bilirler." Bu kadim bakış gerçekten de sertti. "Senin aksine, Harry."

"Bir iyiyle diğeri arasında seçim yapmak," diye yineledi Harry kesin bir ifadeyle. "Hermione Granger'ın hayatına karşılık yüz bin Galleon gibi." Harry'nin sesine katmak istediği öfke ve kızgınlık nedense tam olarak orada değildi, belki de -

"Benimle bu konuda konuşacak durumda değilsin, Harry Potter." Müdür'ün sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Yoksa orada, En Kadim Salon'da yüzünde gördüğüm o isteksiz ifade neydi?"

İçindeki boşluk duygusu daha da arttı. Harry, "Başka alternatifler arıyordum," dedi. "Onu kurtarmak için parayı kaybettirmeyecek bir yol."

Vay canına*,* dedi Ravenclaw. *Az önce düpedüz yalan söyledin. Sadece bu da değil, sanırım bunu söylemen için gereken saniyeler boyunca buna gerçekten* inandın*. Bu biraz korkutucu.*

" Bunu *mu* düşünüyordun, Harry?" Mavi gözler keskindi ve Harry'nin, dünyanın en güçlü büyücüsünün onun Okkumans engellerinin ötesini görüp göremediğini merak ettiği dehşet verici bir an oldu.

" *Evet,*" dedi Harry, "kasamdaki tüm parayı kaybetmenin acısından ürktüm. Ama ! Önemli olan *bu*! Ve *sen* -" Harry'nin sesinde sönen öfke geri geldi. "Hermione Granger'ın hayatına *gerçekten* bir fiyat biçmişsin, hem de yüz bin Galleon'un altında bir fiyat!"

"Öyle mi?" dedi yaşlı büyücü usulca. "Peki onun hayatına ne fiyat biçiyorsun? Bir milyon Galleon mu?"

"Ekonomik bir kavram olan 'yerine koyma değeri'ni biliyor musun?" Kelimeler Harry'nin dudaklarından neredeyse düşünebileceğinden daha hızlı dökülüyordu. "Hermione'nin ikame değeri *sonsuz!* Başka bir tane almak için gidebileceğim hiçbir yer yok!"

Şimdi de matematiksel saçmalıklardan bahsediyorsun, dedi Slytherin. *Ravenclaw, bana destek olur musun?*

"Minerva'nın hayatı da sonsuz değerde mi?" dedi yaşlı büyücü sertçe. "Hermione'yi kurtarmak için Minerva'yı feda eder miydin?"

"Evet ve evet," diye tersledi Harry. "Bu Profesör McGonagall'ın işinin bir parçası ve o da bunu biliyor."

"O zaman Minerva'nın değeri sonsuz değil," dedi yaşlı büyücü, "her ne kadar sevilse de. Bir satranç tahtasında yalnızca bir şah olabilir, Harry Potter, kurtarmak için diğer tüm taşları feda edebileceğin tek bir taş. Ve Hermione Granger o taş değil. Hiç kuşkun olmasın Harry Potter, bugün savaşı kaybetmiş olabilirsin."

Ve yaşlı büyücünün sözleri bu kadar sert ve eve bu kadar yakın olmasaydı, Harry o zaman söylediği şeyi söylemeyebilirdi.

"Lucius ," diye mırıldandı Harry. "Senin hiç karın olmadı, hiç kızın olmadı, savaştan başka hiçbir şeyin olmadı -"

Yaşlı büyücünün sol eli Harry'nin bileğine sertçe kapandı, kemikli parmaklar Harry'nin kolunun henüz gelişmekte olan kasına saplandı ve Harry bir an için felç oldu bunun şokuyla, yetişkinlerin daha güçlü olmasının ne anlama geldiğini unutmuştu.

Albus Dumbledore fark etmemiş gibiydi. Sadece döndü, Harry'yi de yanında sürükleyerek sert adımlarla odanın duvarına doğru ilerledi.

" *Phoenix'in fiyatı.* "

Harry siyah merdivenlerden yukarı çekildi. "

Phoenix'in kaderi. "

Siyah kaideler odası, paramparça asaların üzerine düşen gümüş ışık.

"Harry, dudaklarının kilidi açıldıktan sonra, "Burada durarak her tartışmayı kazanabileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı.

Yaşlı büyücü onu görmezden gelerek Harry'yi odanın diğer ucuna sürükledi. Artık asasını tutmayan sağ eli gümüş bir sıvı şişesini kaptı -

Harry şok içinde gözlerini kırpıştırdı; gümüş sıvı şişesi *Dumbledore*'un bir resminin yanında duruyordu, ya da Harry'ye, yanından sürüklenmeden önceki kısa an içinde öyle görünmüştü.

Tüm kaidelerin bitiminden sonra, odanın en uzak köşesinde, üzerine Harry'nin tanımadığı rünler oyulmuş büyük bir taş leğen yükseliyordu. Ortasında şeffaf bir sıvıyla dolu sığ bir çukur vardı ve yaşlı büyücü bunun içine gümüş sıvı kutusunu boşalttı, sıvı bir anda yayılmaya, girdaplar oluşturmaya ve bütün leğeni ürkütücü bir beyazlığa büründürmeye başladı.

Yaşlı büyücünün eli Harry'nin kolunu bıraktı ve parlayan leğeni işaret ederek sertçe, "Bak!" diye emretti.

İstendiği gibi, Harry parlayan suya baktı.

"Kafanı Pensieve'e sok, Harry Potter." Yaşlı büyücünün sesi sertti.

Harry bu kelimeyi daha önce duymuştu ama nerede duyduğunu hatırlayamıyordu. "Bu ne işe yarıyor?"

"Anılar," dedi yaşlı büyücü. "Hafızamı göreceksin. Güvenli olduğuna yemin ederim. Şimdi Pensieve'e bak,

Ravenclaw, eğer değerli gerçeğini hala önemsiyorsan!"

Bu Harry'nin reddedemeyeceği bir istekti ve öne doğru bir adım atıp başını parlayan suya soktu.

Harry, Hogwarts'ta Müdür'ün masanın arkasında oturuyordu ve başını kavrayan kırışık elleri yaşlılık ve beyaz saçlarla beneklenmişti.

"Sahip olduğum tek şey o!" diye feryat etti bir ses, Dumbledore'un hatırladığı kadarıyla Dumbledore'un sesi çok garipti, içinden çok daha az sert ve bilge görünüyordu. "Ailemden kalan son kişi! Elimde kalan tek şey!"

Hiçbir duygunun Pensieve'den geçmesine izin verilmemişti, sadece sözcükleri konuşuyormuş gibi görünmenin fiziksel hissi vardı. Harry, Dumbledore'un sözlerindeki mutlak ıssızlığı, Harry'nin kendi boğazından çıkıyormuş gibi görünen seslerini duydu, ama Harry bunu duymanın ötesinde hissetmedi.

"Başka seçeneğin yok," dedi sert bir ses.

Gözler kıpırdadı, görüş alanı Harry'nin tanımadığı adama sıçradı, Seherbaz kızılıyla renklendirilmiş ama çok cepli, sert deriden yapılmış bir giysisi vardı.

Sağ gözü aşırı büyüktü ve elektrik mavisi gözbebeği sürekli hareket ediyordu.

"Bunu benden isteyemezsin, Alastor!" Dumbledore'un sesi vahşiydi. "Bunu değil! Bundan başka bir şey!"

"," diye hırladı adam. "Soran Voldie ve sen ona hayır diyeceksin."

"Para için mi, Alastor?" Dumbledore'un sesi yalvarır gibiydi. "Sadece para için mi?"

"Aberforth'tan fidye alırsan savaşı kaybedersin," dedi adam sertçe. "Bu kadar basit. Savaş kasasında neredeyse sadece yüz bin Galleon var ve onu bu şekilde kullanırsan bir daha doldurulamaz. Ne , Longbottom'ların yaptığı gibi Potter'ları da kasalarını boşaltmaya ikna etmeye mi çalışacaksın? Voldie başka birini kaçırıp yeni bir talepte . Alice, Minerva, değer verdiğin herkes, Ölüm Yiyenlere para ödersen hepsi hedef olacak. Onlara öğretmeye çalışman gereken ders bu değil."

"Bunu yaparsam kimsem olmayacak. Hiç kimsem." Dumbledore'un sesi kesildi, görünen baş kadim ellere düşerken dünya eğildi ve bir çocuk gibi hıçkırmaya başlayan Harry olmayanın boğazından korkunç sesler geldi.

"Voldie'nin habercisine hayır diyeyim mi?" dedi Alastor'un sesi, şimdi garip bir şekilde yumuşaktı. "Bunu kendin yapmak zorunda değilsin, eski dostum."

"Hayır - kendim söyleyeceğim - söylemeliyim -"

Anı bir şokla sona erdi ve Harry başını parlayan sudan çıkardı, sanki havasız kalmış gibi soluk soluğa kaldı.

Sahneler arasındaki, on yıl önceki gerçeklikle şimdiki an arasındaki geçiş Harry'nin zihninde bir başka sarsıntı yarattı; bir şekilde geçmişe dalmış olması bağlarını çözmüştü. Ofisinde hıçkıra hıçkıra ağlayan yaşlı adam başka bir çağda başka bir insandı, Harry bu kadarını anlamıştı; daha yumuşak biri -

Her şey dağılan bir duman gibi yok olmadan önce, *şimdiye,* şimdiki güne dönüyordu.

Yaşlı büyücü taştan oyulmuş gibi korkunç ve sert duruyordu; sakalı demir gibi iplikten örülmüştü, yarım ay gözlükleri ayna gibiydi ve arkasındaki göz bebekleri siyah elmas kadar keskin ve inatçıydı.

Albus Dumbledore, "Kardeşimi de Cruciatus altında ölürken görmek ister misin?" dedi. "Voldemort bana o anıyı da gönderdi!"

"Ve o -" Harry göğsünde gittikçe büyüyen hastalık yüzünden sesini çıkarmakta zorlanıyordu. "O zaman -" Kelimeler boğazında düğümleniyor gibiydi, çünkü korkunç bir bilgi, korkunç bir anlayış kafasına dank etmişti. "Narcissa Malfoy'u kendi yatak odasında diri diri yaktığın zamandı."

Albus Dumbledore'un bakışları cevap verirken soğuktu. "Bu soruya sadece bir aptal evet ya da hayır diyebilir. Önemli olan Ölüm Yiyenler'in onu benim öldürdüğüme inanması ve bu inancın bugüne kadar Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na hizmet eden herkesin ailesini güvende tutmuş olması. Şimdi ne yaptığınızı anlıyor musunuz? *Arkadaşlarına,* Harry Potter'a ve seninle birlikte olanlara ne yaptığını?" Sesi daha da yükselirken, yaşlı büyücü daha da uzamış ve korkunçlaşmış gibiydi. "Hepsini hedef haline getirdin ve hedef olarak kalacaklar! Ta ki siz, tek yolla, artık böyle bedeller ödemeye razı olmadığınızı kanıtlayana kadar!"

"Peki bu doğru mu?" dedi Harry. İçini bir uğultu kapladı, bedeni daha da uzaklaştı. "Draco'nun söyledikleri, Narcissa Malfoy'un ellerini hiç kirletmediği, sadece Lucius'un karısı olduğu? O bir kolaylaştırıcıydı, bunu anlıyorum, ama *diri diri yakılmayı* hak ettiğini düşünmüyorum."

"Daha azı onları tereddütle işimi bitirdiğime ikna edemezdi." Yaşlı büyücünün sesi ne soruya ne de reddetmeye izin veriyordu. "Yapmam yapmakta her zaman çok isteksiz davrandım, merhametimin bedelini her zaman başkaları ödedi. Alastor başından beri bana böyle söyledi ama ben onu dinlemedim. Bu tür kararlarda benden daha başarılı olacağınızı umuyorum."

"Şaşırdım," dedi Harry, sesinin neredeyse sabit olmasına hayret ederek. "Ölüm Yiyenler'in başka bir Aydınlık ailesinin peşine düşmesini ve ilk saldırınızda hepsini haklamadıysanız, giderek artan bir misilleme döngüsü başlatmasını beklerdim."

"Eğer rakibim Lucius olsaydı, belki." Dumbledore'un gözleri taş gibiydi. "Bana Voldemort'un bu habere güldüğü ve Ölüm Yiyenler'ine nihayet büyüdüğümü ve sonunda değerli bir rakip olduğumu ilan ettiği söylendi. Belki de haklıydı. Kardeşimi ölüme mahkûm ettiğim günden sonra, beni takip edenleri tartmaya başladım, onları birbirlerine karşı dengeledim, kimi riske atacağımı ve kimi ne uğruna feda edeceğimi sordum. Değerlerini öğrendikten sonra kaybettiğim taş sayısının bu kadar azalması çok garipti."

Harry'nin çenesi kilitlenmiş gibiydi, sanki dudaklarını oynatmak için büyük bir çaba sarf etmek gerekiyordu. "Ama o zaman Lucius Hermione'yi fidye için kasten kaçırmış sayılmaz," dedi Harry ince bir sesle. "Lucius'un bakış açısına göre, ateşkesi önce başka biri bozdu. Bunu göz önünde bulundurursak, Hermione tam olarak kaç Galleon ediyordu? Danegeld olayını bir kenara bırakırsak, eğer hayatına yönelik sıradan bir tehdit olsaydı, onu kurtarmak için ne kadar ödemem gerekirdi? On bin Galleon mu? Beş bin mi?"

Yaşlı büyücü cevap vermedi.

"Tuhaf bir şey," dedi Harry, sesi suyun içinden görülen bir şey gibi dalgalanıyordu. "Ruh Emici'nin önüne çıktığım gün en kötü anım , biliyor musun? Annemle babamın ölümüydü. Seslerini ve her şeyi duydum."

Yaşlı büyücünün yarım ay gözlüklerinin arkasındaki gözleri büyüdü.

"Ve işte şu," dedi Harry, "işte tekrar tekrar düşündüğüm şey. Karanlıklar Lordu Lily Potter'a çekip gitme şansı verdi. Kaçabileceğini söyledi. Ona beşiğin önünde ölmenin bebeğini kurtarmayacağını söyledi. 'Kenara çekil, aptal kadın, eğer içinde birazcık akıl varsa -'" Bu sözleri kendi dudaklarından Harry'nin üzerine korkunç bir ürperti çöktü, ama bunu üzerinden atıp devam etti. "Ve sonra düşünmeye devam ettim, kendimi düşünmekten alıkoyamıyordum, Karanlık Lord *haklı* değil miydi? Keşke annem geri adım atsaydı. Karanlık Lord'u lanetlemeye çalıştı ama bu intihardı, bunun intihar olduğunu biliyor olmalıydı. Seçimi kendi hayatı ile benimki arasında değildi, seçimi kendisinin yaşaması ya da ikimizin de ölmesiydi! Eğer mantıklı olanı yapıp çekip gitseydi, annemi ben de seviyorum, ama Lily Potter şu anda hayatta olurdu ve o da benim annem olurdu!" Gözyaşları Harry'nin gözlerini bulanıklaştırıyordu. "Ancak şimdi anlıyorum, annemin neler hissetmiş biliyorum. Beşikten bir adım bile uzaklaşamadı. Yapamazdı!
Aşk çekip gitmez!"

Yaşlı büyücü sanki bir keskiyle vurulmuş ve tam ortasından paramparça olmuş gibiydi.

"Ne dedim ben?" diye fısıldadı yaşlı büyücü. "Ben sana ne söyledim?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Harry. "Ben de dinlemiyordum!"

"Özür dilerim, Harry - ben -" Yaşlı büyücü ellerini yüzüne bastırdı ve Harry, Albus Dumbledore'un ağladığını gördü. "Sana böyle şeyler söylememeliydim - senin masumiyetine kızmamalıydım -"

Harry bir saniye daha büyücüye baktı ve sonra dönüp karanlık odadan çıktı, merdivenlerden inip ofise doğru yürüdü -

Harry, Fawkes'a, "Neden hâlâ onun omzunda olduğunu gerçekten anlamıyorum," dedi.

- meşe kapıdan çıkıp durmadan dönen spiralin içine girdi.

Harry Biçim Değiştirme sınıfına herkesten önce, hatta Profesör McGonagall'dan bile önce gelmişti. Daha önce, kendi yılı için Charms dersi vardı, ama ona katılmaya zahmet bile etmemişti. Profesör McGonagall'ın bugünkü derse gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Yanı başındaki tüm boş sıralarda, tahtadaki yoklukta uğursuz bir şeyler vardı. Sanki tüm arkadaşları gitmiş, Hogwarts'ta tek başına kalmıştı.

Ders programına göre bugünkü ders, Harry'nin kocaman bir kayayı serçe parmağında parlayan küçük bir elmasa dönüştürürken tüm kurallarını ezbere öğrendiği sürekli Biçim Değiştirmeler üzerineydi. Sınıfın geri kalanı pratikten ziyade teorik bir konu olacaktı; bu çok yazıktı, çünkü bir doz Biçim Değiştirme transı kullanabilirdi.

Harry uzaktan elinin titrediğini fark etti, öyle ki Biçim Değiştirme ders kitabını çıkarırken kesenin ipini çözmekte zorlanıyordu.

Dumbledore'a korkunç derecede haksızlık ettin, dedi Harry'nin Slytherin diye çağırdığı ses, ama şimdi aynı zamanda Ekonomik Duyarlılığın ve belki de Vicdanın Sesi gibi görünüyordu.

Harry'nin gözleri ders kitabına kaydı, ama bölüm o kadar tanıdıktı ki, boş bir parşömen de olabilirdi.

Dumbledore, kendisini mümkün olan en acımasız şekilde kırmak için kasten yola çıkan bir Karanlık Lord'a karşı savaştı. Savaşını ve kardeşini kaybetmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldı. Albus Dumbledore bir hayatın değerinin sınırları olduğunu biliyordu, bunu olabilecek en kötü şekilde öğrendi; ve bunu kabul etmek neredeyse akıl sağlığını bozuyordu. Ama sen, Harry Potter - sen *zaten daha iyi biliyordun.*

"Kapa çeneni," diye fısıldadı çocuk boş Biçim Değiştirme sınıfına, ama orada bunu duyacak kimse yoktu.

Philip Tetlock'un, beş yaşındaki bir çocuğu kurtarmak için bir karaciğere bir milyon dolar harcamak ile hastanenin diğer ekipmanlarını satın almak ya da doktor maaşlarını ödemek için bir milyon dolar harcamak arasında seçim yapmak zorunda kalan bir hastane yöneticisi gibi, kutsal bir değeri seküler bir değerle takas etmeleri istenen insanlar üzerinde yaptığı deneyleri zaten okumuştunuz. Deneydeki denekler öfkelendi ve hastane yöneticisini bu seçimi için bile cezalandırmak istedi. Bunu okuduğunu hatırlıyor musun, Harry Potter? Bunun ne kadar aptalca olduğunu düşündüğünü hatırlıyor musun, çünkü hastane ekipmanları ve doktor maaşları da hayat kurtarmasaydı, hastanelere veya doktorlara sahip olmanın bir anlamı olmazdı? Hastane yöneticisi, hastanenin ertesi gün iflas etmesi anlamına gelse bile, o karaciğer için bir milyar pound ödemeli miydi?

"Kapa çeneni!" diye fısıldadı çocuk.

Belirli bir olasılıkla bir hayatı kurtarmak için para harcadığınız her seferde, bir hayatın parasal değeri üzerinde bir alt sınır oluşturursunuz. Belirli bir olasılıkla bir hayatı kurtarmak için para harcamayı her reddettiğinizde, hayatın parasal değeri üzerinde bir üst sınır oluşturursunuz. Üst ve alt sınırlarınız tutarsızsa, parayı bir yerden başka bir yere taşıyabilir ve aynı maliyetle daha fazla hayat kurtarabilirsiniz demektir. Dolayısıyla, mümkün olduğunca çok sayıda hayat kurtarmak için sınırlı miktarda para kullanmak istiyorsanız, seçimleriniz bir insan hayatına atanan bazı *parasal değerlerle tutarlı olmalıdır; aksi takdirde aynı parayı yeniden karıştırabilir ve daha iyisini yapabilirsiniz. Bunu reddedenlerin öfkesi ne kadar üzücü, ne kadar boş.*
Para ve yaşamın asla karşılaştırılamayacağını söylemek, gösterişli bir ahlak anlayışı uğruna en çok insanı kurtaran stratejiyi yasaklamaktan başka bir şey değildir...

Bunu biliyordun ama yine de Dumbledore'a söylediğin şeyi söyledin.

Kasten Dumbledore'un duygularını incitmeye çalıştın. O

seni *asla incitmeye çalışmadı, Harry Potter, bir kez bile.*

Harry'nin başı ellerinin arasına düştü.

Harry neden o sözü , çetin mücadeleler vermiş ve bir insanın katlanmak zorunda kalabileceğinden çok daha fazlasına katlanmış, üzgün, yaşlı, kadim bir büyücüye? Yaşlı büyücü haksız olsa bile, başına gelen onca şeyden sonra bunun için incinmeyi hak ediyor muydu? Neden bir yanı yaşlı büyücüye mantığın ötesinde öfkeleniyor, Harry'nin hiç kimseye vurmadığı kadar sert bir şekilde ona , öfkesi kabardığında ölçülü olmayı düşünmüyor, ancak Harry onun ayrılır ayrılmaz sakinleşiyordu?

Dumbledore'un karşılık vermeyeceğini bildiğin için mi? Ona ne söylersen söyle, ne kadar adaletsiz olursa olsun, asla kendi gücünü sana karşı kullanmayacağını, sana asla senin ona davrandığın gibi davranmayacağını bildiğin için mi? Karşılık vermeyeceklerini bildiğiniz insanlara böyle mi davranıyorsunuz? James Potter'ın zorbalık genleri sonunda ortaya mı çıkıyor?

Harry gözlerini kapadı.

Seçmen Şapka'nın kafasının içinde konuşması gibi -

Öfkenizin gerçek nedeni nedir? Neyden

korkuyorsunuz?

Sonra Harry'nin zihninde bir kasırga gibi görüntüler belirdi: Ellerine kapanıp ağlayan geçmişteki Dumbledore; yaşlı büyücünün dimdik ve korkunç duran şimdiki hali; Harry onu Ruh Emiciler'e terk ederken Hermione'nin metal sandalyede, zincirleri içinde çığlık attığı bir görüntü; ve uzun beyaz saçlı bir kadının (kocasına benziyor muydu?) yatak odasındaki alevlerin arasına düştüğü, asanın ona doğru tutulduğu ve yarım ay camlardan turuncu ışığın yansıdığı bir hayal.

Albus Dumbledore, Harry'nin bu tür şeylerde ondan daha iyi olacağını düşünüyor gibiydi.

Harry de muhtemelen öyle olacağını biliyordu. Ne de olsa matematiği biliyordu.

Ancak faydacı etikçilerin *aslında* parayı yoksullara verebilmek için banka soymadıkları anlaşılmıştı, bir şekilde anlaşılmıştı. Tüm etik kısıtlamaları bir kenara bırakmanın sonucu *aslında* güneş ışığı, güller ve herkes için mutluluk olmayacaktır. Sonuçsalcılığın reçetesi, en iyi sonuca götürecek eylemi gerçekleştirmekti.

net sonuçlar, tek bir olumlu sonucu olan ve yol boyunca diğer her şeyi mahveden eylemler değil. Beklenen fayda maksimizasyoncularının beklentilerini hesaplarken sağduyuyu dikkate almalarına izin verildi.

Harry bir şekilde bunu anlamıştı, hatta başka biri onu uyarmadan önce anlamıştı. Vladimir Lenin'i ya da Fransız Devrimi'nin tarihini okumadan önce de biliyordu. Belki ilk okuduğu bilimkurgu kitapları onu iyi niyetli insanlar hakkında uyarmıştı, belki de Harry mantığı kendi görmüştü. Bir şekilde en başından beri biliyordu *ki, bir sebep olduğunda* etik kurallarının dışına çıkarsa*,* sonuç iyi olmazdı.

Sonra aklına son bir görüntü geldi: Lily Potter bebeğinin beşiğinin önünde ve sonuçlar arasındaki aralıkları ölçüyordu: Kalıp düşmanını lanetlemeye çalışırsa nihai sonuç (ölü Lily, ölü Harry), çekip giderse nihai sonuç (canlı Lily, ölü Harry), beklenen faydaları tartıyor ve tek mantıklı seçimi yapıyordu.

Eğer Harry'nin annesi olurdu.

"Ama insanoğlu böyle yaşayamaz," diye fısıldadı çocuğun dudakları boş sınıfa. "İnsanoğlu böyle yaşayamaz."

Tabu Değiş tokuşları, Sonuç 1

Padma Biçim Değiştirme sınıfına girdiğinde, sınıfın yarısının kendisinden önce gördü, odayı garip, ölüm sessizliği kaplamıştı. Harry Potter bir köşede tek başına oturmuş, bilinmeyen bir uzaklığa bakıyordu, gözleri yarı kapalı, neredeyse kapalıydı.

Söylentilere göre Seherbazlar, Savunma Profesörünün Malfoy'u kandırmak için Granger kılığına girdiğini keşfetmişlerdi.

Söylentilere göre Hermione, Draco Malfoy'un kölesi olmak üzere Bozulmaz Yemin'le bağlanmıştı.

Dedikodulara göre Hermione Ruh Emici'nin Öpücüğü'nü almıştı.

Ama eğer *bu* doğru olsaydı, Harry Potter orada oturuyor olmazdı.

Padma General Potter'ın ne yapacağını bilmiyordu. Bunu düşünmeye çalışırken zihni bulanıklaştı.

Profesör McGonagall oraya vardığında bile sessizlik bozulmamıştı. Biçim Değiştirme Profesörü hiç duraksamadan tahtaya doğru yürüdü, elinin bir hareketiyle tahtayı sildi ve sonra yazmaya başladı.

"Bugün çocuklar," diye başladı Biçim Değiştirme Profesörünün sakin profesyonel sesi, sanki o hafta sıra dışı bir şey olmamış gibi, "bir Biçim Değiştirmeyi sürdürmenin ne kadar çaba gerektirdiğini ve sizin yaşınızda neden bunu denememeniz gerektiğini öğreneceğiz. Orijinal Biçim yok olmadı, sadece bastırıldı; ve bu bastırmayı sürdürmek için -"

"Affedersiniz," dedi Padma Patil. Sesinin titrediğini biliyordu, gözle görülür bir şekilde titrediğini de biliyordu ama sormak zorundaydı. "Affedersiniz Profesör, Bayan Granger'a ne oldu?"

Biçim Değiştirme Profesörü tahtada durakladı ve Padma'ya bakmak için döndü. Elini kaldırmadan sözünü kestiği için Profesör'ün sert görünmesi gerekirdi, ama bunun yerine yüzü nazikti. "Zaten bilmiyor muydunuz, Bayan Patil? Bu söylentinin yayılmasını bekliyordum."

"Çok fazla söylenti var," dedi Padma. "Neyin doğru olduğunu bilmiyorum."

Morag MacDougal elini kaldırdı ve çağrılmayı beklemeden, "Sana söyledim Padma, *doğru* olan Wizengamot'un Granger'ı suçlu bulduğu ve Ruh Emici'nin Öpücüğü'nü almasını emrettiği, Ruh Emici'yi getirdikleri ve Harry Potter'ın onu tavana yapıştırdığı ve -" diyene kadar indirmediği.

"Ah, sevgili Merlin," dedi Profesör McGonagall, yüz ifadesi keskinleşti ama sonra gözle görülür bir şekilde sakinleşti. "Olay tamamen saçmaydı ve ayrıntılara girmeyeceğim. Bayan Granger şimdilik Madam Pomfrey'in yanında dinlenecek ve yarın derslere geri dönecek. Ve eğer onu rahatsız eden birini yakalarsam, onları cam vazolara dönüştürüp yere atacağım."

Tüm sınıfın nefesi kesildi; tehdidin ölümcül olmasından çok, Biçim Değiştirme için güvenlik kurallarını ihlal etmesi söz konusuydu.

Profesör McGonagall tahtasına geri döndü -

Sınıfın bir köşesinden başka bir ses yükseldi. "Peki ya Profesör Quirrell?" dedi Terry Boot. "O da

tutuklandın mı?"

"Seherbazlar onu sadece alıkoyuyor," dedi Biçim Değiştirme Profesörü arkasını dönmeden. "Savunma Profesörümüzü yarına kadar geri vermezlerse, Müdür'den gidip onu getirmesini isteyeceğim. Yine de size şimdiden söyleyebilirim ki, Yönetim Kurulu Profesör Quirrell'in savaşlarının devam edip etmeyeceğine dair bir oylama planladı."

Kevin Entwhistle konuştu. "Peki ya General Malfoy? St. Mungo'dan ne zaman dönecek?"

Biçim Değiştirme Profesörü çiziminde durakladı. Tekrar

döndü, bu sefer daha yavaştı.

"Özür dilerim Bay Entwhistle," dedi Profesör McGonagall. Yüzü odaya girdiği zamankinden biraz daha gergin görünüyordu. "Anladığım kadarıyla Bay Malfoy'un sağlığı tehlikede değil. Ne yazık ki, Bay Malfoy'un babasından onu Hogwarts'tan çektiğini bildiren bir baykuş aldım. Korkarım geri gelmeyecek."

Tabu Değiş Tokuşları, Sonuç 2

Hermione Granger uyandığında kendini Hogwarts revirinin yumuşak, rahat yatağında yatarken buldu; ince battaniyenin altından göbeğine düşen güneş ışığı ılıktı. Hafızası, üzerinde yatağının etrafına çekilmiş ya da açık bir perde olduğunu ve Madam Pomfrey'in alanının geri kalanının ötesinde uzandığını söylüyordu: diğer yataklar, dolu ya da boş, ve Hogwarts'ın eğri oymalı taşına yerleştirilmiş parlak pencereler.

Hermione gözlerini açtığında ilk gördüğü şey yatağının sol tarafında oturan Profesör McGonagall'ın yüzüydü. Profesör Flitwick orada değildi, ama bu anlaşılabilir bir şeydi, bütün sabah gözaltı hücresinde Hermione'nin yanında durmuştu, gümüş kuzgunu Ruh Emici'ye karşı fazladan nöbet tutuyordu ve sert küçük yüzü her zaman Seherbazlara doğru dönüktü. Ravenclaw Başkanı kesinlikle onunla çok fazla zaman geçirmişti ve muhtemelen cinayete teşebbüsten hüküm giymiş bir kadını izlemek yerine derslerine geri dönmesi gerekiyordu.

Kendini korkunç, korkunç derecede hasta hissediyordu ve bunun herhangi bir iksir yüzünden olduğunu düşünmüyordu. Hermione yine ağlamaya başlayacaktı ama boğazı ağrıyordu, gözleri hâlâ yanıyordu ve zihni yorgun hissediyordu. Tekrar ağlamaya dayanamadı, gözyaşı dökecek gücü kendinde bulamadı.

"Annemle babam nerede?" Hermione Gryffindor Evi Başkanı'na fısıldadı. Nedense onlarla yüzleşmek dünyadaki en kötü şeymiş gibi geliyordu, hatta diğer her şeyden daha kötü; ama yine de onları görmek istiyordu.

Profesör McGonagall'ın yüzündeki nazik ifade daha üzgün bir ifadeye dönüştü. "Özür dilerim Bayan Granger. Her zaman böyle olmasa da, son yıllarda Muggle doğumluların ebeveynlerine çocuklarının karşılaştığı herhangi bir tehlikeden bahsetmemenin daha akıllıca gördük. Eğer Hogwarts'ta sorun yaşamadan kalmak istiyorsanız, size de sessiz kalmanızı tavsiye ederim."

"Okuldan atılmayacak mıyım?" diye fısıldadı kız. "Yaptığım şey için mi?"

"Hayır," dedi Profesör McGonagall. "Bayan Granger... eminim duymuşsunuzdur... Umarım Bay Potter'ın sizin masum olduğunuzu söylediğini duymuşsunuzdur?"

"Sadece öyle diyordu," dedi kadın donuk bir sesle. "Beni serbest bırakmak için yani."

Yaşlı cadı başını sertçe salladı. "Hayır, Bayan Granger. Bay Potter Hafıza Büyüsü yapıldığınıza, o düellonun hiç yaşanmadığına inanıyor. Müdür, işin içinde daha karanlık büyülerin bile olabileceğinden şüpheleniyor - büyüyü kendi elinizle yapmış olabilirsiniz, ama kendi iradenizle değil. Profesör Snape bile bu olayı tamamen inanılmaz buluyor, ancak bunu açıkça söyleyemeyebilir. Sizin üzerinizde Muggle ilaçları kullanılmış olup olmadığını merak ediyordu."

Hermione'nin gözleri uzaktan Biçim Değiştirme Profesörüne bakmaya devam etti; az önce kendisine önemli bir şey söylendiğini biliyordu ama zihninde herhangi bir değişikliği yayacak enerjiyi bulamıyordu.

Profesör McGonagall, "Buna inanmıyorsunuz herhalde?" dedi. "Bayan Granger, cinayet işleyeceğinize kendiniz bile inanamazsınız!"

"Ama ben -" Draco Malfoy'un ona alaycı bir tavırla, yorgun olmadığı zamanlarda onu asla yenemeyeceğini söylemesi, sonra da bunu kanıtlamaya devam etmesi, o çılgınca çırpınırken korumalı kupaların arasında bir düellocu gibi dans etmesi ve onu duvara çarptırıp yanağından kan akmasına neden olan bir büyüyle son darbeyi indirmesi - ve sonra - sonra o -

"Ama bunu yaptığını hatırlıyorsun," dedi onu şefkatle izleyen yaşlı cadı. "Bayan Granger, on iki yaşındaki bir kızın böyle korkunç anıları taşımasına gerek yok. Söyleyin, onları sizin için kilit altına almaktan mutluluk duyacağım."

Yüzüne bir bardak ılık su dökülmüş gibiydi. "Ne?"

Profesör McGonagall asasını çıkardı, o kadar pratik ve hızlı bir hareketti ki parmakla işaret etmek gibi görünüyordu. "Anılarınızdan tamamen kurtulmanızı öneremem Bayan Granger," dedi Biçim Değiştirme Profesörü her zamanki hassasiyetiyle. "Orada gömülü önemli gerçekler olabilir. Ama Hafıza Büyüsü'nün tersine çevrilebilir bir formu var ve bunu size uygulamaktan mutluluk duyacağım."

Hermione asaya baktı, neredeyse iki gündür ilk kez bir umut kıpırtısı hissediyordu.

Olmamasını *sağlamak...* bunu defalarca dilemişti, zamanın ellerinin geri dönmesini ve asla geri alınamayacak korkunç seçimi silmesini. Hafızayı silmek böyle bir şey değilse bile, yine de bir tür rahatlamaydı...

Profesör McGonagall'ın nazik yüzüne baktı.

"*Gerçekten* benim yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi?" Hermione sesi titreyerek konuştu.

"Böyle bir şeyi asla kendi isteğinizle yapmayacağınızdan eminim."

Battaniyesinin altında Hermione'nin elleri çarşafı kavradı. "*Harry* benim yaptığımı düşünmüyor mu?"

"Bay Potter anılarınızın tamamen uydurma olduğu görüşünde. Onun ne demek istediğini anlayabiliyorum."

Sonra Hermione'nin sıkıca tuttuğu parmakları çarşafı bıraktı ve kısmen kalktığı yatağa geri yığıldı.

Hayır.

Hiçbir şey söylememişti.

Uyandığında dün gece olanları hatırlamıştı ve sanki - sanki - bir şey olduğunu kendi düşüncelerinde bile anlatacak kelime bulamıyordu. Ama Draco Malfoy'un çoktan öldüğünü biliyordu ve hiçbir şey söylememiş, Profesör Flitwick'e gidip itiraf etmemişti. Sadece giyinmiş, kahvaltıya inmiş ve kimse bilmesin diye *normal davranmaya çalışmıştı* ve bunun yanlış, yanlış ve korkunç derecede korkunç derecede YANLIŞ olduğunu biliyordu ama çok, çok korkmuştu -

Harry Potter haklı olsa bile, Draco Malfoy'la yaptığı düello yalan olsa bile, *bu* seçimi tek başına yapmıştı. Bunu unutmayı ya da için affedilmeyi hak etmiyordu.

Ve eğer doğru olanı yapıp doğrudan Profesör Flitwick'e gitseydi, belki bu - bir şekilde yardımcı olurdu, belki zaman herkes pişman olduğunu görürdü,

ve Harry onu kurtarmak için tüm parasını vermek zorunda kalmazdı -

Hermione gözlerini kapadı, iyice , yeniden ağlamaya başlamaya dayanamıyordu. "Ben korkunç bir insanım," dedi titrek bir sesle. "Berbat biriyim, hiç de kahraman değilim -"

Profesör McGonagall'ın sesi çok keskindi, sanki Hermione az önce Biçim Değiştirme ödevinde korkunç bir hata yapmış gibiydi. "Aptalca davranmayı bırakın Bayan Granger! Bunu size kim yaptıysa *korkunç* biri. Kahramanlık konusuna gelince, Bayan Granger, genç kızların daha on dört yaşına gelmeden böyle şeylere konusundaki fikrimi zaten duydunuz, o yüzden size bu konuda tekrar ders vermeyeceğim. Sadece şunu söyleyebilirim ki, az önce kesinlikle korkunç bir deneyim yaşadınız ve bu deneyimden sizin sınıfınızdaki herhangi bir cadının atlatabileceği kadar iyi bir şekilde kurtuldunuz. Bugün istediğin kadar ağlayabilirsin. Yarın sınıfa geri dönüyorsun."

İşte o zaman Hermione Profesör McGonagall'ın ona yardım edemeyeceğini anladı. Onu azarlayacak birine ihtiyacı vardı, suçlanamazsa aklanamazdı ve Profesör McGonagall bunu onun için asla yapmazdı, küçük bir Ravenclaw kızından asla bu kadarını istemezdi.

Bu Harry Potter'ın da ona yardım etmeyeceği bir şeydi.

Hermione revir yatağında ters döndü, Profesör McGonagall'dan uzaklaşmak için içine kapandı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Konuşmak istiyorum - Müdür'le -"

"Hermione."

Hermione Granger gözlerini ikinci kez açtığında Albus Dumbledore'un özenle çizilmiş yüzünü gördü

Yatağının , neredeyse ağlıyormuş gibi *görünüyordu* ama bu imkânsızdı; Hermione onu bu kadar rahatsız ettiği için bir suçluluk duygusu daha hissetti.

"Minerva benimle konuşmak istediğinizi söyledi," dedi yaşlı büyücü.

"I -" Hermione birden ne diyeceğini bilemez hale geldi. Boğazı düğümlendi ve tek yapabildiği kekelemek oldu: "Ben - ben -"

Bir şekilde ses tonu diğer kelimeyi, artık söyleyemediği kelimeyi iletmiş olmalıydı.

" *Pardon?* " dedi Dumbledore. "Neden, ne için üzgün olmalısın?"

Kelimeleri boğazından zorla çıkarmak zorunda kaldı. "Harry'ye - para ödememesi gerektiğini - söylüyordun, *ben* de Profesör McGonagall'ın dediğini yapmamalıydım, asasına dokunmamalıydım -"

"Canım," dedi Dumbledore, "kendini Potter Hanesi'ne adamamış olsaydın, Harry Azkaban'a tek başına saldırır ve büyük olasılıkla da kazanırdı. O çocuk sözlerini dikkatle seçiyor olabilir, ama ben onun yalan söylediğini hiç görmedim; ve Yaşayan Çocuk'ta Karanlık Lord'un asla bilemeyeceği bir güç var. Hayatı pahasına da olsa Azkaban'dan kaçmaya çalışırdı." Yaşlı büyücünün sesi daha nazik ve kibar bir hal aldı. "Hayır Hermione, kendini suçlamanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Bunu yapmamasını *sağlayabilirdim*."

Dumbledore'un gözlerinde, yorgunluktan kaybolmadan önce küçük bir pırıltı belirdi. "Gerçekten mi, Bayan Granger? Belki de siz

benim yerime Müdire olmalı, çünkü benim inatçı çocuklar üzerinde böyle bir gücüm yok."

"Harry söz verdi -" Sesi kesildi. Korkunç gerçeği söylemek çok zordu. "Harry Potter bana söz verdi - eğer ona yardım etmemesini söylersem bana asla yardım etmeyecekti."

Bir duraklama oldu. Hermione, Dumbledore onu uyandırdığında, Profesör McGonagall'a eşlik eden revirin uzaktan gelen seslerinin kesildiğini fark etti.
Yattığı yerden sadece tavanı ve bir duvarın penceresinin üstünü görebiliyordu ama görüş alanındaki hiçbir şey hareket etmiyordu ve sesler varsa bile onları duyamıyordu.

"Ah," dedi Dumbledore. Yaşlı büyücü derin bir iç çekti.
"Sanırım çocuğun sözünü tutmuş olması mümkün."

"Yapmalıydım - yapmalıydım -"

"Azkaban'a kendi isteğinle mi gittin?" Dumbledore öyle dedi.
"Bayan Granger, bu hiç kimseden üstlenmesini istemeyeceğim bir şey."

"Ama -" Hermione yutkundu. Boşluğu fark etmekten kendini alamadı, Ravenclaw yatakhanesine portre kapısından geçmek isteyen herkes kelimelere dikkat etmeyi çabucak öğrenmişti.
"Ama bu *senin* üzerine alacağından daha fazla değil"

"Hermione -" diye başladı yaşlı büyücü.

"Neden?" dedi Hermione'nin sesi, artık aklı başında değil gibiydi. "Neden daha cesur olamadım? Ruh Emici'nin önünde koşacaktım - Harry için - daha önce, yani Ocak ayında - yani neden - neden - neden yapamadım -" Neden

Azkaban'a gönderilme düşüncesi onu tamamen *çözmüş* müydü, neden İyi olmakla ilgili her şeyi unutmuştu?

"Sevgili kızım," dedi Dumbledore. Yarım ay gözlüklerin ardındaki mavi gözler kızın suçluluğunu tamamen anladığını gösteriyordu. "Hogwarts'taki ilk yılımda de daha iyisini yapamazdım. Başkalarına karşı nazik olduğun gibi, kendine karşı da nazik ol."

"Yani yanlış bir şey yaptım." Bir şekilde bunu söylemeye, zaten biliyor olmasına rağmen kendisine söylenmesine ihtiyacı vardı.

Bir duraklama oldu.

"Dinle, genç Ravenclaw," dedi yaşlı büyücü, "beni iyi dinle, çünkü sana bir gerçeği söyleyeceğim. Kötülük yapanların çoğu kendilerini kötü olarak görmezler; hatta çoğu kendilerini anlattıkları hikâyelerin kahramanları olarak görürler. Bir zamanlar bu dünyadaki en büyük kötülüğün daha büyük bir iyilik adına yapıldığını düşünürdüm. Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım.
Bu dünyada kendini kötü bilen ve bütün gücüyle iyilerden nefret eden bir kötülük vardır. Bütün güzel şeyleri yok etmek ister."

Hermione yatağında titredi, Dumbledore bunu söylediğinde nedense çok gerçekçi gelmişti.

Yaşlı büyücü konuşmaya devam etti. "Sen bu dünyanın güzel şeylerinden birisin Hermione Granger ve bu yüzden kötülük senden de nefret ediyor. Eğer bu sınavda bile sağlam dursaydın, sana daha sert ve daha sert vuracaktı, ta ki paramparça olana kadar. Kahramanların kırılamayacağını düşünme! Biz sadece daha zor kırılırız, Hermione." Yaşlı büyücünün gözleri daha önce hiç görmediği kadar sertleşmişti. "Saatlerce bitkin düştüğünde, acı ve ölüm geçici bir korku değil de kesin bir şey olduğunda, işte o zaman

kahraman olmak daha zor. Eğer doğruyu söylemem gerekirse, bugün evet, Azkaban karşısında tereddüt etmezdim. Ama Hogwarts'ta birinci sınıf öğrencisiyken, karşılaştığınız Ruh Emici'den kaçardım, çünkü babam Azkaban'da ölmüştü ve onlardan korkuyordum. Şunu bil ki! Sana saldıran kötülük herkesi kırabilirdi, beni bile. Sadece Harry Potter'ın içinde, gücünü tamamen topladığında bu dehşetle yüzleşecek güç vardır."

Hermione'nin boynu yaşlı büyücüye daha fazla bakamadı; başını yastığa bıraktı ve gözlerini tavana dikip alabildiği kadarını içine çekti.

"Neden?" Sesi yine titriyordu. "Bir insan neden bu kadar kötü olabilir ki? Anlamıyorum."

"Ben de merak ettim," dedi Dumbledore'un sesinde derin bir hüzün vardı. "Üç on yıl boyunca merak ettim ve hâlâ anlamıyorum. Sen ve ben asla anlayamayacağız, Hermione Granger. Ama en azından artık gerçek kötülüğün kendisi için ne söyleyeceğini biliyorum, eğer onunla konuşabilseydik ve neden kötü olduğunu sorabilseydik. "*Neden olmasın?*" derdi. "

İçinde kısa süreli bir öfke parlaması. "Biri olmalı *milyonlarca* neden var!"

"Gerçekten de," dedi Dumbledore'un sesi. "Milyonlarca neden ve daha fazlası. Bu nedenleri her zaman bileceğiz, sen ve ben... Eğer bu şekilde ifade etmekte ısrar ediyorsan - o zaman evet Hermione, bu günkü duruşma seni kırdı. Ama kırıldıktan *sonra* ne olduğu da kahraman olmanın bir parçası. Sen de öylesin Hermione Granger ve hep öyle kalacaksın."

Başını tekrar kaldırıp ona baktı.

Yaşlı büyücü yatağının yanından kalktı. Dumbledore onu ciddiyetle selamlayıp gümüş rengi sakalı aşağı doğru eğildi.

Yaşlı büyücünün gittiği yere bakmaya devam etti.

Bunun onun için bir anlamı , ona dokunmalıydı. Daha önce çok isteksiz görünen Dumbledore'un şimdi onu bir kahraman olarak kabul etmesi içini rahatlatmalıydı.

Hiçbir şey hissetmedi.

Madam Pomfrey gelip dudaklarını baharatlı bir yemeğin yanığı gibi yakan, daha da acı kokan ve tadı hiçbir şeye benzemeyen bir şey içirirken Hermione başını yatağa yasladı. Bu ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Tavanın uzak taş döşemelerine bakmaya devam etti.

Minerva, Hogwarts revirinin çift kapısının yanında, havada asılı kalmamak için elinden geleni yaparak bekliyordu, Hogwarts'ta bir çocukken bu kapıları hep "uğursuz kapılar" olarak düşünmüştü ve şimdi bunu hatırlamaktan kendini alamıyordu. Burada çok fazla kötü haber konuşulmuştu -

Albus dışarı çıktı. Yaşlı büyücü revirden çıkarken duraklamadı, sadece Profesör Flitwick'in ofisine doğru yürümeye devam etti; Minerva da onu takip etti.

Profesör McGonagall boğazını temizledi. "Bitti mi Albus?"

Yaşlı büyücü onaylarcasına başını salladı. "Eğer ona düşmanca bir büyü yapılırsa ya da herhangi bir ruh ona dokunursa, haberim olur ve gelirim."

Profesör McGonagall, "Biçim Değiştirme dersinden sonra Bay Potter'la konuştum," dedi. "O, Bayan Potter'ın

Granger bundan böyle Hogwarts yerine Beauxbatons'a gitmeli."

Yaşlı büyücü başını salladı. "Hayır. Eğer Voldemort gerçekten Bayan Granger'a saldırmak istiyorsa, ölçüsüz derecede inatçıdır. Hizmetkârları ona geri dönüyor, Bellatrix'i tek başına geri alamazdı. Azkaban da onun kötülüklerinden uzak değil ve Beauxbatons'a gelince - hayır, Minerva. Voldemort'un böyle bir şeyi sık sık ya da daha güçlü hedeflere karşı deneyebileceğini sanmıyorum, yoksa bu yıl oldukça farklı geçerdi. Ve Voldemort'un kabul etse de etmese de korkması gereken Harry Potter burada. Artık onu koruduğuma göre, Bayan Granger Hogwarts'ın içinde, dışında olduğundan daha güvende olacak."

"Bay Potter bundan şüphe duyuyor gibiydi," dedi Minerva. Sesindeki gerginliği tam olarak engelleyemiyordu; bir yanı ona oldukça güçlü bir şekilde katılıyordu. "Sağduyunun Bayan Granger'ın eğitimine Hogwarts dışında bir yerde devam etmesi gerektiğini söylediğini düşünüyor gibiydi."

Yaşlı büyücü iç çekti. "Korkarım çocuk Muggle'lar arasında çok fazla zaman geçirmiş. Her zaman güvenliğe ulaşmaya çalışırlar; her zaman güvenliğe ulaşılabileceğini hayal ederler. Eğer Bayan Granger kalemizin merkezinde güvende değilse, oradan ayrıldığı için de güvende olmayacaktır."

"Herkes öyle düşünmüyor gibi görünüyor," dedi Profesör McGonagall. Masasına hızlıca göz attığında gördüğü neredeyse ilk mektup buydu; en iyi koyun derisinden yapılmış, yeşilimsi gümüş balmumuyla mühürlenmiş, üzerinde yükselip ona doğru tıslayan bir yılan resmi olan bir zarf. "Lord Malfoy'un oğlunu Hogwarts'tan geri çektiğini bildiren baykuşunu aldım."

Yaşlı büyücü başını salladı ama adımlarını bozmadı. "Harry biliyor mu?"

"Evet." Harry'nin yüz ifadesini hatırlayınca sesi bir an için kesildi. "Dersten sonra Mr Potter, Lord Malfoy'un mükemmel sağduyusuna iltifat etti ve Madam Longbottom'a bir mektup yazarak, bir sonraki hedefin torunu olması ihtimaline karşı ona da aynısını yapmasını tavsiye edeceğini söyledi. Bay Longbottom'ın vasisinin onu Hogwarts'ta tutacak kadar ihmalkâr olması durumunda, Bay Potter onun bir Zaman Döndürücü, bir görünmezlik pelerini, bir süpürge sopası ve bunları taşıyabileceği bir çantası olmasını istedi; ayrıca, birinin Bay Longbottom'ı kaçırması ihtimaline karşı, güvenli bir yere giden acil durum anahtarının bulunduğu bir ayak halkası.
Longbottom'ı Hogwarts'ın koğuşlarının dışına çıkardı. Bay Potter'a Bakanlığın Zaman Döndürücülerimizin bu şekilde kullanılmasına izin vereceğini sanmadığımı söyledim, o da sormamamız gerektiğini söyledi. Kalırsa Bayan Granger'a da aynısının verilmesini isteyeceğini sanıyorum. Bay Potter da kendisi için kesesinde taşımak üzere üç kişilik bir süpürge istiyor." Önlemler listesi karşısında dehşete kapılmamıştı. Zekâdan etkilendi ama dehşete kapılmadı; ne de olsa o bir Biçim Değiştirme Öğretmeni'ydi.
Ama yine de Harry Potter'ın Hogwarts'ı büyü araştırmaları kadar tehlikeli bulması içini ürpertmişti.

"Gizemler Dairesi'ne kolay kolay karşı gelinmez," dedi Albus. "Ama geri kalanı için -" Yaşlı büyücü hafifçe kendi üzerine çökmüş gibiydi. "Çocuğa istediğini verebiliriz. Neville'e de haber vereceğim ve tatil boyunca burada kalması gerektiğini Augusta'ya yazacağım."

"Ve son olarak," dedi, "Bay Potter - bu doğrudan bir alıntıdır, Albus - Müdür burada ne tür bir Karanlık Büyücü çekicisi tutuyorsa, onu *hemen* okuldan çıkarması gerektiğini söylüyor" Sesindeki gerginliğe engel olamadı, bu sefer.

"Flamel'den de aynı şeyi istemiştim," dedi Albus, sesindeki acı açıktı. "Ama Üstat Flamel - artık kendisinin bile Taş'ı koruyamayacağını - Voldemort'un onu nerede saklanırsa saklansın bulabileceğine inandığını - ve Hogwarts dışında hiçbir yerde korunmasına razı olmadığını söyledi. Minerva, üzgünüm ama bu yapılmalı - *!* "

"Pekâlâ," dedi Profesör McGonagall. "Ama kendi adıma, Bay Potter'ın her konuda haklı olduğunu düşünüyorum."

Yaşlı büyücü ona baktı ve "Minerva, beni uzun zamandır tanıyorsun ve hala yaşayan herhangi bir ruh kadar iyi tanıyorsun - söyle bana, kendimi çoktan karanlığa mı kaybettim?" derken sesi titredi.

"Ne?" dedi Profesör McGonagall gerçek bir şaşkınlıkla. Sonra, "Oh, Albus, hayır!"

Yaşlı büyücü konuşmadan önce dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Daha büyük bir iyilik için. Daha büyük bir iyilik için pek çok kişiyi feda ettim. Bugün neredeyse Hermione Granger'ı daha büyük bir iyilik için Azkaban'a mahkum ediyordum. Ve kendimi
- Bugün kendimi - artık benim olmayan masumiyetime kızmaya başlarken - buldum." Yaşlı büyücünün sesi kesildi. "İyilik adına yapılan kötülük. Kötülük adına yapılan kötülük. Hangisi daha kötü?"

"Saçmalıyorsun, Albus."

Yaşlı büyücü gözlerini tekrar kendi yollarına çevirmeden önce ona bir kez daha baktı. "Minerva, Bayan Granger'a kendisini Potter ailesine nasıl bağlayacağını söylemeden önce sonuçlarını tartmak için durakladın mı?"

Ne yaptığını anladığında istemsiz bir nefes aldı -

"Yani yapmadın." Albus'un gözleri hüzünlüydü. "Hayır Minerva, özür dilemene gerek yok. İyi oldu. Bugün benimle ilgili gördüklerin için - eğer ilk sadakatin artık bana değil de Harry Potter'a ise, o zaman bu doğru ve yerinde." İtiraz etmek için dudaklarını araladı, ama Albus o bir şey söyleyemeden devam etti. "Gerçekten de - gerçekten de - Harry'nin gücüne kavuşması için yenmesi gereken Karanlık Lord her şeye rağmen Voldemort değilse, bu gerekli ve gereğinden fazla olacak -"

"Yine mi *bu*!" dedi Minerva. "Albus, Harry'yi kendisine denk olarak işaretleyen sen değil, Kim Olduğunu Bilirsin'di. Kehanetin senden bahsediyor olması *mümkün* değil!"

Yaşlı büyücü başını salladı ama gözleri hâlâ uzakta, sadece önündeki yola sabitlenmiş gibiydi.

Sihirli Kolluk Kuvvetleri'nin merkezindeki nezarethane lüks bir şekilde döşenmişti; , mahkûmlara karşı özel bir duygudan ziyade yetişkin büyücülerin neleri kabul ettiğine dair bir yorumdu. Pelüş, zengin dokulu, kendi kendini ısıtan minderlere sahip, kendi kendine uzanan, kendi kendine sallanan bir sandalye vardı. Ucuzluk kutusundan kurtarılmış rastgele kitaplar içeren bir kitaplık ve 1883'ten kalma bir dergi de dahil olmak üzere eski dergilerle dolu bir raf vardı. Tuvalet malzemelerine gelince, pek lüks sayılmazdı ama odada tüm bu işleri askıya alan bir büyü vardı; gözcü Seherbaz'ın sizi göremeyeceği bir yere gitmemeniz gerekiyordu. Ama bunun dışında oldukça hoş, küçük bir hücreydi. Hogwarts'ın Savunma Profesörü gözaltına alınıyordu, tutuklanmıyordu, hatta gözdağı bile verilmiyordu. Onu suçlayacak hiçbir kanıt yoktu... Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda korkunç ve olağandışı bir suç işlenmiş olması dışında ve daha önceki olaylara bakılırsa, şimdiki Savunma Profesörü'nün bu işe karışmış olma ihtimali beşe birdi

bir şekilde bu işin içindeydi. Buna D.M.L.E.'deki hiç kimsenin Savunma Profesörünün kim *olduğunu* bile bilmediği ve adamın gerçek kimliğini ortaya çıkarmaya yönelik tüm girişimlere kelimenin tam anlamıyla hapşırdığı gerçeği de eklenmelidir. Neden, hayır, 'Quirinus Quirrell'i henüz Hogwarts'a geri göndermemişlerdi.

Bunu vurgulamak için tekrarlayalım:

Savunma Profesörü.

Gözaltına alınıyordu.

Bir hücrede.

Savunma Profesörü kendisini izleyen Seherbaza bakıyor ve mırıldanıyordu.

Savunma Profesörü bu hücreye geldiğinden beri tek bir kelime bile konuşmadı. *Sadece* mırıldanıyordu.

Mırıldanma basit bir çocuk ninnisi olarak başladı, Muggle Britanyası'*nda Ninni ve iyi geceler* diye başlayan *ninni...*

Bu melodi, altta yatan kalıbı oluşturmak için yedi dakika boyunca hiç değiştirilmeden tekrar tekrar mırıldanıldı.

Ardından tema üzerine detaylandırmalar başlar. Cümleler çok yavaş mırıldanılıyor, aralarında uzun duraksamalar oluyor, böylece dinleyicinin zihni çaresizce bir sonraki notayı, bir sonraki cümleyi bekliyor. Ve sonra, bir sonraki cümle geldiğinde, o kadar anahtarsız, o kadar inanılmaz derecede anahtarsız, sadece önceki cümlelerin anahtarsızlığı değil, aynı zamanda *hiçbir* anahtara karşılık gelmeyen bir söyleniyor ki, bu kişinin böyle mükemmel bir anti-perde elde etmek için mırıldanmalarını kasıtlı olarak saatlerce çalıştığına inanmanız gerekir.

Bir Ruh Emici'nin korkunç ölü sesi insan konuşmasına ne kadar benziyorsa, bu da müziğe o kadar benziyor.

Ve bu korkunç, korkunç uğultuyu görmezden gelmek *imkansız.* Bilinen bir ninniye benziyor, ancak tahmin edilemeyecek şekilde kalıbından ayrılıyor. Beklentiler oluşturuyor ve sonra bunları ihlal ediyor, asla uğultunun arka planda kaybolmasına izin verecek sabit bir düzende değil. Dinleyicinin beyni ne anti-müzikal cümlelerin tamamlanmasını beklemekten ne de sürprizleri fark etmekten kendini alıkoyabilir.

Bu mırıldanma modunun nasıl ortaya çıktığına dair tek olası açıklama, bir gün uyanıp sıradan işkencelerden sıkılan ve kendini sakatlamaya ve *sadece mırıldanarak* birinin akıl *sağlığını* bozup bozamayacağını öğrenmeye karar veren tarif edilemeyecek kadar zalim *bir* dahi tarafından kasıtlı olarak tasarlanmış olmasıdır.

Seherbaz dört saattir bu hayal edilemeyecek kadar korkunç uğultuyu dinliyor ve bir yandan da, ister doğrudan baksın ister görüş alanının bir köşesinde gezinmesine izin versin, aynı derecede korkunç hissettiren devasa, soğuk, ölümcül bir varlık tarafından izleniyor
-

Uğultu kesildi.

Uzun bir bekleyiş oldu. Sahte umudun yükselmesi ve önceki hayal kırıklıklarının anısıyla ezilmesi için yeterli zaman. Ve sonra, aralık uzadıkça ve uzadıkça, bu umut durdurulamaz bir şekilde yeniden yükseldi -

Uğultu bir kez daha başladı.

Seherbaz çatladı.

Seherbaz kemerinden bir ayna çıkarıp bir kez dokunduktan sonra, "Ben Genç Seherbaz Arjun Altunay, RJ-L20 koduyla üçüncü hücreyi arıyorum," dedi.

"Kod RJ-L20 mi?" dedi ayna şaşkın bir ses tonuyla. Sayfaların çevrilme sesi duyuldu ve ardından, "Bir mahkum psikolojik savaşa kalkışıp başarılı olduğu için mi rahatlamak istiyorsunuz?"

(Amelia Bones gerçekten çok zeki.)

"Mahkûm sana ne dedi?" diye sordu ayna.

(Bu soru RJ-L20 prosedürünün bir parçası *değildir*, ancak ne yazık ki Amelia Bones komutanın sormaması gerektiğine dair açık bir talimat eklememiştir).

"O -" dedi Seherbaz ve tekrar hücreye baktı. Savunma Profesörü şimdi sandalyesinde arkasına yaslanmış, oldukça rahatlamış görünüyordu. "Bana bakıyordu! Ve *mırıldanıyor!* "

Bir duraklama oldu.

Ayna tekrar konuştu. "Ve bunun için bir RJ-L20 mi çağırıyorsun? Sadece onu izlemekten kurtulmaya çalışmadığına emin misin?"

(Amelia Bones'un etrafı aptallarla çevrilidir.)

"Anlamıyorsunuz!" diye bağırdı Seherbaz Altunay. "Bu gerçekten korkunç bir uğultu!"

Ayna, arka planda birden fazla kişiden geliyor gibi görünen boğuk bir kahkaha sesi iletti. Sonra tekrar konuşur. "Sayın Altunay, eğer

İkinci Sınıf Seherbaz olarak tutuklanmak istiyorsanız, kemerlerinizi bağlayıp işinizin başına dönmenizi öneririm -"

Aynaya olan uzaklığı nedeniyle biraz uzaktan gelen keskin bir ses, "Vur şunu," dedi.

(Bu yüzden Amelia Bones, Bakanlık tarafından istenen evrak işlerini yaparken sık sık D.M.L.E.'nin koordinasyon merkezinde oturur).

"Seherbaz Altunay," dedi keskin ses, aynaya yaklaşır gibi yaparak, "birazdan görevden alınacaksınız. Seherbaz Ben Gutierrez, RJ-L20 prosedürü nedenini sormanızı söylemiyor. Burada, bu çağrıyı yapan Seherbaz'ı görevden almanız gerektiği yazıyor. Seherbazların bunu kötüye kullandığını *görürsem*, kötüye kullanımını önlemek için prosedürü değiştireceğim -" Ayna aniden kesildi.

Seherbaz, Hogwarts'ın şimdiki Savunma Profesörünün minderli sandalyesinde arkasına yaslandığı yere zaferle bakmak için geri döndü.

Bu adam daha sonra hücreye girdiğinden beri dudaklarından dökülen ilk kelimeleri söyledi.

Savunma Profesörü, "Hoşça kalın Sayın Altunay," dedi.

Birkaç dakika sonra nezarethanenin kapısı açıldı ve içeriye bir seherbazın kızıla çalan cüppesini giymiş, üzerinde herhangi bir rütbe ya da başka bir süsleme işareti olmayan, sol kolunun altında siyah deri bir dosya taşıyan kır saçlı bir kadın girdi. "Rahatlamışsın," dedi yaşlı kadın aniden.

Seherbaz Altunay olduğunu açıklamaya çalışırken kısa bir gecikme oldu. Bu, bir baş sallama ve kapıyı işaret eden sert, sade bir parmakla kısa kesildi.

Savunma Profesörü, "İyi akşamlar, Sayın Müdür," dedi.

Amelia Bones bu açıklamayı kabul etmedi ama boşalan sandalyeye aniden oturdu. Yaşlı cadı siyah dosyayı açtı ve bakışları içindeki parşömenlere kaydı. "Seherbaz Robards tarafından derlenen, şu anki Hogwarts Savunma Profesörünün kimliğine dair olası ipuçları." Başlık parşömeni çevrilerek bir kenara bırakıldı. "Savunma Profesörü Slytherin'e söyledi. Ailesinin Voldemort tarafından öldürüldüğünü iddia etti. Muggle Asya'da Voldemort tarafından yok edilen bir dövüş sanatları merkezinde eğitim aldığını söyledi. Uluslararası Sihirli İşbirliği Dairesi'ne yapılan bir başvuruda bu olay 1969'daki Oni Vakası olarak tanımlanıyor." Bir başka parşömen daha kenara çevrildi. "Ayrıca bu Savunma Profesörü'nün geçen Yule'den hemen önce öğrencilerine, Ölüm Yiyenler'e karşı ayrılığa düştükleri için bir önceki nesli suçlayan çok heyecan verici bir konuşma yaptığı görülüyor." Yaşlı cadı deri dosyadan başını kaldırdı. "Madam Longbottom konuşmadan oldukça etkilendi ve okumam için ısrar etti. Tartışma bana tanıdık gelmişti ama o anda ne olduğunu çıkaramamıştım. Ama sonra, tabii ki, senin öldüğünü düşünmüştüm."

Sihirli Britanya'nın baş kolluk kuvveti, şimdi onları ayıran büyü ile güçlendirilmiş cam bölmenin ötesinden Hogwarts'ın şu anki Savunma Profesörüne keskin bir şekilde bakıyordu. Hücredeki adam bakışlarına eşit bir şekilde, görünürde bir endişe duymadan karşılık verdi.

"İsim vermeyeceğim," dedi yaşlı cadı. "Ama bir hikâye anlatacağım ve bakalım tanıdık gelecek mi?" Amelia Bones tekrar yere baktı ve bir sonraki parşömene döndü. "1927 doğumlu, 1938'de Hogwarts'a girmiş, Slytherin'e ayrılmış, 1945'te mezun olmuş. Yurtdışında bir mezuniyet turuna çıktı ve Arnavutluk'u ziyaret ederken kayboldu. Şu ana kadar öldüğü sanılıyordu.

1970 yılında, kayıp yirmi beş yıl için herhangi bir açıklama yapmadan aniden büyülü Britanya'ya döndü.
Ailesinden ve arkadaşlarından uzak kaldı ve izole bir şekilde yaşadı. 1971 yılında Diagon Yolu'nu ziyaret ederken, Bellatrix Black'in Sihir Bakanı'nın kızını kaçırma girişimini savuşturdu ve ona eşlik eden üç Ölüm Yiyen'den ikisini öldürmek için Öldüren Lanet'i kullandı. Bunun ötesinde tüm Britanya hikâyeyi biliyor; devam etmeme gerek var mı?" Yaşlı cadı tekrar dosyasından başını kaldırdı. "Pekâlâ. Wizengamot'ta bir duruşma yapıldı ve bu genç adam Öldüren Lanet'i kullandığı için aklandı, özellikle de büyükannesinin, Evinin Leydisi'nin çabaları sayesinde. Ailesiyle barıştı ve dönüşünü karşılamak için bir Ev toplantısı düzenlediler. Onur konuğu bu toplantıya geldiğinde tüm ailesinin Ölüm Yiyenler tarafından katledildiğini gördü, hatta ev elflerine kadar; ve kendisi de öğrenci soyundan geliyordu, artık En Kadim Hanedan'dan geriye kalan son evlattı."

Savunma Profesörü bunların hiçbirine tepki vermemişti sadece gözleri yorgunluktan yarı kapanmıştı.

"Genç adam ailesinin Wizengamot'taki yerini aldı ve You-Know-Who'ya karşı en kararlı seslerden biri oldu. Birkaç kez Ölüm Yiyenler'e karşı güçlere liderlik etti, ustaca taktikler ve olağanüstü bir güçle savaştı. İnsanlar ondan bir sonraki Dumbledore olarak bahsetmeye başladı, Karanlık Lord düştükten sonra Sihir Bakanı olabileceği düşünülüyordu. Üç Temmuz 1973'te önemli bir Wizengamot oylamasına katılmadı ve bir daha kendisinden haber alınamadı. Onu Kim Olduğunu Bilirsiniz'in öldürdüğünü düşündük. Bu hepimiz için büyük bir darbe oldu ve o günden sonra işler çok daha kötüye gitti." Yaşlı cadının bakışları sorgulayıcıydı. "Ben de senin yasını tuttum. Ne oldu?"

Savunma Profesörünün omuzları hafifçe kıpırdadı, küçük bir omuz silkme hareketi. Savunma Profesörü yumuşak bir sesle, "Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz," dedi. "Kendi adıma, o adamın yıllar önce öldüğüne inanırım. Ama eğer o adam hâlâ hayattaysa, o zaman bu gerçeğin açıklanmasını istemediği ve sessiz kalmak için yeterince nedeni olduğu açık. Görünüşe göre o adam bir zamanlar size yardımcı olmuş." Savunma Profesörünün dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama minnettarlığın geçici olmasına artık şaşırmıyorum. Ondan talep edeceğiniz başka şeyler de var mı?"

Yaşlı cadı seherbaz gözetmen koltuğunda arkasına yaslandı, oldukça, hatta belki de incinmiş görünüyordu. "Hayır -" dedi bir süre sonra. Parmakları deri dosyaya vuruyordu; Amelia Bones'un gergin olabileceğine olsaydınız, gergin olduğunu düşünebilirdiniz. "Ama *Eviniz* - geriye pek fazla Kadim Ev kalmadı -"

"Sekiz ya da yedi Kadim Evin kalması bu ülke için pek önemli olmayacaktır."

Yaşlı cadı içini çekti. "Dumbledore bu konuda ne düşünüyor?"

Gözaltı hücresindeki adam başını salladı. "Kim olduğumu bilmiyor ve sormayacağına söz verdi."

Yaşlı cadının kaşları kalktı. "O zaman seni Hogwarts koğuşlarına nasıl tanıttı?"

Hafif bir gülümseme. "Müdür bir daire çizdi ve Hogwarts'a içinde duranın Savunma Profesörü olduğunu söyledi. Lafı açılmışken -" Ses tonu alçaldı, düzleşti. "Derslerimi kaçırıyorum, Müdür Bones."

"Bazen tuhaf bir şekilde *dinleniyor* gibi görünüyorsunuz. Bu da rapor edilmiştir. Ve daha çok *dinleniyor* gibi görünüyorsunuz.

ve zaman geçtikçe daha sık." Yaşlı cadının parmakları deri dosyaya tekrar dokundu. "Böyle bir belirti okuduğumu hatırlamıyorum ama insan böyle bir şey duyduğunda hayal ediyor... Kara Büyücüler savaştı ve korkunç lanetler aldı..."

Savunma Profesörü ifadesiz kaldı.

"Bir şifacının yardımına ihtiyacınız var mı?" dedi Amelia Bones. Kendi maskesi düşmüştü ve gözlerindeki acı açıkça görülüyordu. "Sizin için yapılabilecek herhangi bir şey var mı?"

"Hogwarts'ta Savunma dersi vermeyi kabul ettim," dedi hücredeki adam kesin bir ifadeyle. "Kendi sonucunuzu kendiniz çıkarın, Madam. Derslerimi de özlüyorum, ki çok fazla dersim kalmadı. Hemen Hogwarts'a dönmek istiyorum."

Hermione üçüncü kez uyandığında (gözlerini sadece bir anlığına kapatmış gibi hissetmesine rağmen) Güneş gökyüzünde daha da alçalmış, neredeyse tamamen batmıştı. Kendini biraz daha canlı ve garip bir şekilde daha da bitkin hissediyordu. Bu kez yatağının yanında durup omzunu sarsan Profesör Flitwick'ti, yanında da dumanı tüten bir tepsi yemek duruyordu. Nedense Harry Potter'ın başucunda olması gerektiğini düşünmüştü, ama orada değildi. Bunu rüya mı görmüştü? Rüya gördüğünü hatırlayamıyordu.

(Profesör Flitwick'e göre) Hermione Büyük Salon'daki akşam yemeğini kaçırmıştı ve yemek için uyandırılıyordu. Sonra da Ravenclaw yatakhanesine ve kendi yatağına dönüp gecenin geri kalanında uyuyabilecekti.

Yemeğini sessizce yedi. Bir yanı Profesör Flitwick'e Hafıza-Zehirlenmesi'ne mi uğradığını yoksa Draco Malfoy'u kendi isteğiyle öldürmeye mi çalıştığını sormak istiyordu -

– *hatırladığı gibi* –

– Ama büyük bir kısmı bunu öğrenmekten korkuyordu. Harry Potter ve kitaplarına göre *öğrenmekten korkmak* bir uyarı işaretiydi; ama zihni yorgun ve *yaralı* hissediyordu ve onu geçersiz kılacak gücü toplayamıyordu.

O ve Profesör Flitwick revirden çıktıklarında, Harry Potter'ı kapının önünde bağdaş kurmuş, sessizce psikoloji ders kitabı okurken buldular.

"Onu buradan ben alırım," dedi Yaşayan Çocuk. "Profesör McGonagall sorun olmayacağını söyledi."

Profesör Flitwick bunu kabul etmiş görünüyordu ve her ikisine de sert bir bakış attıktan sonra ayrıldı. Bu sert bakışın ne demek istediğini anlayamamıştı, tabii *daha fazla öğrenciyi öldürmeye çalışmayın* demiyorsa.

Profesör Flitwick'in ayak sesleri kayboldu ve ikisi revirin kapısının önünde yalnız kaldılar.

Yaşayan Çocuk'un yeşil gözlerine, alnındaki yara izini tam olarak kapatmayan dağınık saçlarına baktı; onu kurtarmak için tüm parasını hiç düşünmeden veren çocuğun yüzüne baktı. İçinde duygular vardı - suçluluk, utanç, mahcubiyet, başka şeyler de vardı - ama kelimeler yoktu. Nasıl söyleyeceğini bildiği hiçbir şey yoktu.

"Harry aniden, "Travma sonrası stres bozukluğu hakkında ne yazdıklarını görmek için psikoloji kitaplarımı hızlıca gözden geçirdim," dedi. Eski kitaplar, yaşadığın olaydan hemen sonra bir danışmanla konuşman gerektiğini söylüyordu. Yeni araştırma, gerçekten deneyler yaptıklarında, hemen ardından bu konu hakkında konuşmanın durumu daha da kötüleştirdiğini söylüyor. Görünüşe göre

Yapmanız gereken şey, zihninizin anıları bastırmaya yönelik doğal dürtüsüyle hareket etmek ve bir süre bu konuyu düşünmemektir."

Harry'yle konuşma tarzları o kadar normaldi ki, boğazında ani bir yanma hissetti.

Bu konuda konuşmamıza gerek yok. Harry de aşağı yukarı böyle söylemişti. Hile yapıyormuş gibi, hatta belki de yalan söylüyormuş gibi hissettirdi. Hiçbir şey normal değildi. Yanlış olan her şey hâlâ korkunç derecede yanlıştı, söylenmemiş olan her şeyin hâlâ söylenmesi gerekiyordu...

"Tamam," dedi Hermione, çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu, hem de hiçbir şey.

"Uyandığında seni beklemediğim için özür dilerim," dedi Harry, yürümeye başladıklarında. "Madam Pomfrey beni içeri almadı, ben de burada kaldım." Küçük, üzgün bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sanırım dışarıda halkla ilişkilerde hasar kontrolü yapmaya çalışıyor olmalıydım, ama... dürüst olmak gerekirse bu konuda hiç iyi olamadım, sadece insanlara sert konuşuyorum."

"Ne kadar kötü?" Sesinin bir fısıltı, bir vıraklamayla çıkması gerektiğini düşündü ama .

"Şey -" Harry bariz bir tereddütle konuştu. "Anlaman gereken şey şu Hermione, bugün kahvaltıda bir sürü savunucusu vardı, ama senin tarafındaki herkes... bir *şeyler uyduruyordu*. Draco önce seni öldürmeye çalıştı, bunun gibi şeyler. Granger Malfoy'a karşıydı, insanlar olayı böyle görüyordu, onun tarafını aşağı itmenin senin tarafını yukarı itmek anlamına geldiği bir tahterevalli gibi. Onlara muhtemelen *ikinizin* de masum olduğunu, ikinizin de Hafıza-Şaraplı olduğunu söyledim. Dinlemediler, her iki taraf da bana ortada kalmaya çalışan bir hain gibi davrandı. Ve sonra insanlar Draco'nun

Veritaserum altında, savaştan önce sana yardım etmeye çalıştığına dair ifade verdi - o ifadeyi takınmayı bırak Hermione, aslında ona hiçbir şey yapmadın. Her neyse, insanların anladığı tek şey Malfoy yanlısı grubun haklı, Granger yanlısı grubun haksız olduğuydu." Harry küçük bir iç geçirdi. "Onlara daha sonra gerçek ortaya çıktığında utanacaklarını *söyledim*..."

"Ne kadar kötü?" diye tekrar sordu. Bu kez sesi daha zayıf çıkmıştı.

"Asch'ın uygunluk deneyini hatırlıyor musun?" Harry ona ciddi bir bakış atmak için başını çevirdi.

Zihni birkaç saniye için *hatırlamakta yavaş kaldı*, bu onu korkuttu, ama sonra referans geri geldi. 1951 yılında Solomon Asch bazı denekler almış ve her birini kendilerine benzeyen, diğer denekler gibi görünen ama aslında deneycinin sırdaşları olan bir dizi başka insanın arasına koymuştu. Ekranda X olarak etiketlenmiş bir referans çizgisi ile A, B ve C olarak etiketlenmiş diğer üç çizgi gösterilmiş ve deneyci X çizgisinin hangisiyle aynı uzunlukta olduğunu sormuştu. Diğer 'denekler', yani konfederasyonlar, birbiri ardına X'in B ile aynı uzunlukta olduğunu söylemişlerdi. Gerçek denek, sonuncu olarak şüphe uyandırmamak için sıralamada sondan ikinci olarak yerleştirilmişti. Test, gerçek deneğin standart yanlış cevap olan B'ye mi yoksa açıkça doğru cevap olan C'ye mi 'uyacağını' görmekti.

Deneklerin %75'i en az bir kez 'uyum sağlamıştır'. Deneklerin üçte biri yarıdan fazla uyum sağlamıştır.
Bazıları daha sonra X'in B ile aynı uzunlukta olduğuna gerçekten inandıklarını bildirmiştir. Ve bu, deneklerin konfederasyon üyelerinden hiçbirini tanımadığı bir durumda . Eğer siz

İnsanları kendileriyle aynı gruba ait olan diğer insanların yanına koyduğunuzda, örneğin tekerlekli sandalyedeki birinin yanına tekerlekli sandalyedeki başka birini koyduğunuzda, uyma etkisi daha da güçleniyordu...

Hermione bunun nereye içten içe hissediyordu. "Hatırlıyorum," diye fısıldadı.

"Kaos Lejyonu'na uyum karşıtı eğitim verdim, biliyorsunuz. Her Lejyoner ortada durup 'İki kere iki dört eder!' ya da 'Çimen yeşildir!' derken Kaos Lejyonu'ndaki diğer herkes aptal diyor ya da alay ediyordu - Allen Flint gerçekten iyi alay ediyordu - ya da sadece boş boş bakıp uzaklaşıyorlardı. Unutmamanız gereken şey, *sadece* Kaos Lejyonu'nun gibi bir şey üzerinde çalışmış olduğudur. Hogwarts'ta başka kimse uygunluğun ne *olduğunu* bile bilmiyor. "

"Harry!" Sesi titriyordu. "Ne kadar kötü?"

Harry üzgün görünen bir omuz silkme hareketi daha yaptı. "İkinci sınıf ve üstündeki herkes, seni tanımadıkları için. Ejderha Ordusu'ndaki herkes. Elbette tüm Slytherin. Ve sanırım büyülü Britanya'nın geri kalanının çoğu da. Unutmayın, Lucius Malfoy *Daily Prophet*'i kontrol ediyor."

"Herkes mi?" diye fısıldadı. Uzuvları, ısıtılmamış bir yüzme havuzundan yeni çıkmış gibi soğuk hissetmeye başlamıştı.

"İnsanların gerçekten inandıkları şey bir *inanç* gibi değil, dünyanın *olduğu* gibi hissettiriyor. Sen ve ben, Hermione Granger'ın Hafıza-Zırhı'na sahip olduğu evrenin özel küçük bir baloncuğunda duruyoruz. Diğer herkes Hermione Granger'ın Draco Malfoy'u öldürmeye çalıştığı bir dünyada yaşıyor. Eğer Ernie Macmillian -"

Nefesi boğazında düğümlendi. *Yüzbaşı Macmillian* -

"- şu anda senin arkadaşın olmasının etik olarak yasak olduğunu düşünüyor, yani, yaşadığını düşündüğü dünyada anladığı kadarıyla doğru olanı yapmaya çalışıyor." Harry'nin gözleri çok ciddiydi. "Hermione, bana birçok kez diğer insanları çok fazla küçümsediğimi söyledin. Ama onlardan çok fazla şey bekleseydim - insanların her şeyi *doğru yapmasını* bekleseydim - o zaman onlardan gerçekten nefret ederdim. İdealizm bir yana, Hogwarts öğrencileri *aslında* kendi zihinlerinin nasıl çalıştığı konusunda sorumluluk alacak kadar bilişsel bilim bilmiyorlar. Deli olmaları onların suçu değil." Harry'nin sesi garip bir şekilde yumuşaktı, neredeyse bir yetişkininki gibiydi. "Bunun senin için benim için olduğundan daha zor olacağını biliyorum. Ama unutma, eninde sonunda gerçek suçlu yakalanır. Gerçek ortaya çıkar, kendinden emin bir şekilde yanılan herkes utanır."

"Peki ya gerçek suçlu yakalanmazsa?" dedi titreyen bir sesle.

...ya da her şeye rağmen ben olduğum ortaya çıkarsa?

"O zaman Hogwarts'tan ayrılıp Amerika'daki Salem Cadılar Enstitüsü'ne gidebilirsin."

" *Hogwarts'tan ayrılmak mı?* " Nihai bir ceza olması dışında bu ihtimali hiç düşünmemişti bile.

"Ben... Hermione, bence yine de bunu yapmak isteyebilirsin. Hogwarts bir kale değil, duvarları olan bir delilik. Başka seçeneklerin de var."

"Ben..." diye kekeledi. "Bunu... düşünmem gerekecek..."

Harry başını salladı. " En azından Müdür'ün bu akşam yemekte söylediklerinden sonra kimse seni büyülemeye çalışmayacak. Oh, bir de Ron Weasley yanıma geldi, çok ciddi görünüyordu ve bana, eğer seni ilk ben görürsem, sana onun

Senin hakkında kötü düşündüğü için özür dileyecek ve bir daha asla senin hakkında kötü konuşmayacak."

" *Ron* masum olduğuma mı inanıyor?" dedi Hermione.

"Şey... senin *masum olduğunu* düşünmüyor,

aslında..."

İkisi içeri girdiğinde tüm Ravenclaw yatakhanesi sessizliğe gömüldü.

Onlara bakıyor.

Ona bakıyor.

(kabuslar görmüştü.)

Ve sonra, insanlar teker teker ondan uzaklaştı.

Birinci sınıflardan sorumlu 5. sınıf kaymakamı Penelope Clearwater, başını başka bir yöne çevirerek yavaşça ve kasıtlı olarak başka tarafa baktı.

Su Li, Lisa Turpin ve Michael Corner, hepsi birlikte bir masada oturuyorlardı ve hepsi de bir zamanlar ödevlerine yardım etmişlerdi, gözlerini , yüzleri aniden gerildi, gözlerini yakalamaya çalıştığı anda.

S.P.H.E.W.'nin Slytherin zorbalarından iki kez kurtardığı Latisha Randle adlı üçüncü sınıf cadısı masasının üzerine hızla eğildi ve yeniden ödev yapmaya başladı.

Mandy Brocklehurst gözlerini ondan kaçırdı.

Hermione gözyaşlarına boğulmadıysa, bunun tek nedeni bunu beklemiş, zihninde defalarca canlandırmış olmasıydı. En azından insanlar ona bağırmıyordu.

itip kakıyor ya da büyü yapıyorlardı. Sadece başka tarafa bakıyorlardı -

Hermione birinci sınıfların yatakhanesine çıkan merdivenlere doğru dimdik yürüdü. (Padma Patil'in ya da Anthony Goldstein'ın ona baktığını görmedi, o çıkarken bu iki yalnız baş onu izlemek için dönüyordu). Arkasından Harry Potter'çok sakin bir ses tonuyla, "Eninde sonunda gerçek ortaya çıkacak, hepiniz. Eğer onun suçlu olduğundan bu kadar eminseniz, daha sonra masum olduğu ortaya çıkarsa, 'Ben demiştim' diyebileceğini ve bunu hayatınızın sonuna kadar üzerinizde tutabileceğini söyleyen bu kağıdı imzalamanızı rica edebilir miyim? Hepiniz bir adım öne çıkın, korkak olmayın, eğer gerçekten inanıyorsanız bahse girmekten korkmamalısınız -"

Merdivenleri ki yurt odasında başka kızların da olacağını fark etti.

Güneş tamamen batmış olmasına rağmen yıldızlar henüz tam olarak ortaya çıkmamıştı, ufkun kırmızımsı mor pusunun arasından en parlaklarından sadece bir ya da ikisi görülebiliyordu.

Hermione'nin elleri küçük balkonu koruyan korkuluğun sert taşına saplandı; bunu fark ettikten sonra merdiven boşluğundan kaçmıştı -

- *yatağına geri dönemezdi* -

- 'Bir daha eve dönemezsin' sözünün kulağa nasıl gelmesi gerekiyorsa, o sözler zihninde öyle yankılandı.

Boş araziye, solmakta olan gün batımına, çok aşağıda filizlenmekte olan çimenlere baktı.

Yorulmuştu, şu anda düşünemiyordu, uyuması gerekiyordu. Profesör Flitwick ona uyuması gerektiğini söylemişti ve akşam yemeğinin yanında bir iksir daha vardı. Belki de büyücülük toplumu masum genç kızların yaşadığı korkunç travmaları böyle tedavi ediyordu, sonrasında onları bol bol uyutuyordu.

Odasına gidip uyuması gerekiyordu ama diğer insanların olduğu bir yere gitmekten korkuyordu. Ona nasıl bakacaklarından ya da gözlerini kaçıracaklarından korkuyordu.

Gece tamamen bastırırken, düşünce parçaları, onları tamamlayamayacak ya da birleştiremeyecek kadar bitkin bir zihnin etrafında kendilerini kovaladı.

Neden -

Tüm bunlar neden oldu - Bir hafta

önce her şey yolundaydı - Neden -

Arkasından açılan bir kapının gıcırtılı sesi geldi. Başını çevirdi ve

baktı.

Profesör Quirrell yürüdüğü kapı aralığına yaslanmış, açık kapıda, arkasında yanan Hogwarts meşalelerinin ışığında bir karton maket gibi siluet oluşturmuştu. Arkasındaki kapı aydınlık olmasına rağmen yüz ifadesini göremiyordu; gözleri, yüzü, buradan görebildiği her şey gecenin gölgesinde kalmıştı.

Hogwarts'ın Savunma Profesörü, bunu yapmış olabilecek kişiler listesinde bir numara. O ana kadar bir şüpheli listesi *olduğunu* fark etmemişti bile.

Adam kapının aralığında durmuş, hiçbir şey söylemiyordu ve kadın onun gözlerini göremiyordu. Adamın orada ne *işi* vardı ki?

"Beni öldürmeye mi geldin?" dedi Hermione Granger. Bunun

üzerine Profesör Quirrell'ın başı öne eğildi.

Sonra Savunma Profesörü ona doğru yürümeye başladı, karanlık siluet sanki onu Ravenclaw kulesinden aşağı itmek istercesine bir elini yavaşça ve kasıtlı olarak kaldırdı.

" *Stupefy!* "

Adrenalin patlaması her şeyin önüne geçti, düşünmeden asasını çekti, dudakları kendiliğinden kelimeyi oluşturdu, sersemletici ok asasından fırladı ve -

- Profesör Quirrell'in havaya kaldırdığı elinin önünde *yavaşlayarak durdu*, sanki hâlâ uçmaya çalışıyormuş gibi havada dalgalandı ve hafif bir tıslama sesi çıkardı.

Kırmızı parıltı Profesör Quirrell'ın yüzünü ilk kez aydınlattı ve garip bir sevgi dolu gülümseme gösterdi.

"Daha iyi," dedi Profesör Quirrell. "Bayan Granger, siz hâlâ benim Savunma sınıfımın bir öğrencisisiniz. Bu nedenle, beni bir tehdit olarak görüyorsanız, bana üzgün bir şekilde bakıp sizi öldürmek için mi orada olduğumu sormanızı beklemiyorum. Eksi iki Quirrell puanı."

Kelimeleri bir araya getirmekten tamamen acizdi.

Savunma Profesörü işaret parmağıyla asılı duran sersemletici gelişigüzel bir fiske vurdu ve cisim başının üzerinden gecenin karanlığına doğru fırladı. Sonra Profesör Quirrell kapanan kapıdan çıktı; ve yumuşak beyaz bir

İkisinin etrafına ışık yayıldı, böylece onun yüzünü bir kez daha görebildi, hala o garip sevgi dolu gülümsemeyle.

"Nesin sen - burada *ne yapıyorsun*?"

Profesör Quirrell birkaç adım daha atarak balkonun surlarının daha yüksek bir kısmına çıktı ve dirseklerini taşa dayayıp ağır ağır eğilerek geceye baktı.

"Seherbazlar tarafından serbest bırakıldıktan sonra, Müdür'e rapor vermeyi bitirir bitirmez buraya geldim," dedi Profesör Quirrell sakin bir sesle, "çünkü ben senin öğretmeninim, sen de benim öğrencimsin ve senden ben sorumluyum."

Hermione o zaman anladı; Profesör Quirrell'ın yılın ikinci Savunma dersinde Harry'ye öfkesini kontrol etmekle ilgili söylediklerini hatırladı. Utanç duygusunun göğsüne kadar indiğini hissetti. Bilginin utancın önüne geçmesi ve sözcükleri zorlayarak söylemesi bir an sürdü -

"Ben -" dedi Hermione. "Harry - benim - kendimi kaybetmediğimi düşünüyor, yani -"

Profesör Quirrell oldukça kuru bir ses tonuyla, "Ben de öyle duydum," dedi. Sanki yıldızların kendisine bakıyormuş gibi başını salladı. "Çocuk çok şanslı ki, kendi kendini yok etmesinden duyduğum rahatsızlığı, bundan sonra ne yapacağını merak ederek aştım. Ama Bay Potter'ın gerçeklerle ilgili değerlendirmesine katılıyorum. Bu cinayet, hem Hogwarts'ın koğuşları hem de Müdür'ün zamanında gören gözleri tarafından tespit edilmekten kaçınmak için iyi planlanmış. Doğal olarak, böylesine ince düşünülmüş bir cinayette suçu üstlenecek bir masum bulunacaktır." Savunma Profesörü'nün dudaklarından kısa, alaycı bir gülümseme geçti, ama ona bakmıyordu. "Sizin bu cinayeti işlediğiniz fikrine gelince

Kendin yaptın - kendimi yetenekli bir öğretmen olarak görüyorum, ama Hermione Granger gibi inatçı ve yeteneksiz bir öğrenciye böyle bir öldürme niyetini ben bile öğretemezdim."

Beyninin öfkeyle *Ne?* diyen kısmı dudaklarına ulaşacak kadar yüksek değildi.

"Hayır..." dedi Profesör Quirrell. "Burada olmamın nedeni bu değil. Benden hoşlanmadığınızı gizlemek için hiç çaba sarf etmediniz, Bayan Granger. Bu için size teşekkür ederim, çünkü gerçek nefreti sahte sevgiye tercih ederim. Ama siz hâlâ benim öğrencimsiniz ve size söyleyecek bir çift sözüm var, eğer duymak isterseniz."

Hermione ona baktı, hâlâ az önceki adrenalinin etkileriyle mücadele ediyordu. Savunma Profesörü, yıldızların görünür olmaya başladığı karanlık gökyüzüne bakıyor gibiydi.

Profesör Quirrell hâlâ yukarı bakarak, "Bir zamanlar ben de kahraman olacaktım," dedi. "Buna inanabiliyor musunuz, Bayan Granger?"

"Hayır."

"Tekrar teşekkür ederim Bayan Granger. Yine de doğru. Uzun zaman önce, sizin ya da Harry Potter'ın zamanından çok önce, kurtarıcı olarak selamlanan bir adam vardı. Herkesin masallardan tanıyabileceği, korkunç düşmanına karşı adalet ve intikamı ikiz asalar gibi kullanan, kaderindeki soy." Profesör Quirrell yumuşak, acı bir kahkaha atarak gece gökyüzüne baktı. "Biliyor musunuz Bayan Granger, o zamanlar kendimi çoktan alaycı sanıyordum, ama yine de... şey."

Sessizlik, soğuk ve gecenin içinde uzayıp gidiyordu.

"Dürüst gerekirse," dedi Profesör Quirrell yıldızlara bakarak, "hâlâ anlamıyorum. Hayatlarının o adamın başarısına bağlı olduğunu bilmeleri gerekirdi. Ama yine de

Sanki onun hayatını *tatsızlaştırmak* için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorlardı. Yoluna çıkabilecek her türlü engeli çıkarmak için. Saf değildim Bayan Granger, güç sahiplerinin bu kadar çabuk benimle aynı hizaya geleceklerini beklemiyordum - kendileri için bir şey yapmadan olmazdı. Ama onların da gücü tehdit altındaydı; bu yüzden geri adım atmaktan ve tüm sorumluluğu o adama bırakmaktan memnun görünmeleri beni şaşırttı. Onun performansıyla alay ettiler, kendi aralarında onun yerinde olsalar daha iyisini yapabileceklerini söylediler ama öne çıkmaya tenezzül etmediler." Profesör Quirrell şaşkınlıkla başını salladı. "Ve çok garip bir şey oldu - Karanlık Büyücü, o adamın korkunç düşmanı - neden, *ona* hizmet edenler görevlerine hevesle atladılar. Karanlık Büyücü takipçilerine karşı acımasızlaştı ve onlar da onu daha çok takip etti. İnsanlar *ona* hizmet etme şansı için savaştı, hatta hayatları diğer adama bağlı olanlar onun hayatını zorlaştırmak için özgürce çalıştılar... Bunu anlayamadım, Bayan Granger." Profesör Quirrell'in yüzü yukarı doğru bakarken gölgelenmişti. "Belki de o adam, eylemin lanetini kendi üzerine alarak, bunu diğerlerinin üzerinden kaldırdı? Bu yüzden mi onun, hepsini köleleştirecek olan Karanlık Büyücü'ye karşı savaşını engellemekte kendilerini özgür hissediyorlardı? İnsanların kendi çıkarları doğrultusunda hareket edeceğine sinizm değil, en saf iyimserlikti; gerçekte insanlar bu kadar yüksek bir standarda uymazlar. Ve zamanla o kişi, Karanlık Büyücü'yle tek başına savaşmanın, arkasında böyle yandaşlar olmasından daha iyi olacağını fark etti."

"Yani -" Hermione'nin sesi gecenin içinde tuhaf geliyordu. "Arkadaşlarını güvende olacakları bir yerde bırakıp Karanlık Büyücü'ye tek mı saldırmaya çalıştın?"

"Neden, hayır," dedi Profesör Quirrell. "Kahraman olmaya çalışmayı bıraktım ve daha keyifli bulduğum başka bir şey yapmaya gittim."

" *Ne?*" dedi Hermione hiç düşünmeden. "Bu *Korkunç!* "

Savunma Profesörü başını gökyüzünden aşağı çevirip ona ve kapının aralığından gelen ışıkta onun gülümsediğini gördü - ya da en azından yüzünün yarısının gülümsediğini. "Bana berbat bir insan olduğumu mu söyleyeceksiniz Bayan Granger? Belki de öyleyimdir. Ama o zaman hiç kahraman olmaya çalışmayan insanlar daha mı kötü? Onlar gibi şey yapmamış olsaydım, hakkımda daha mı iyi düşünürdünüz?"

Hermione ağzını açtı ve sonra bir kez daha söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti. Bir kahraman olmaktan vazgeçmek doğru değildi, bunu öylece *yapamazdınız*, ama kahraman olmayan herkesin bir hiç olduğunu söylemek istemiyordu, bu Quirrell'in düşüncesiydi...

Gülümseme ya da yarı gülümseme kaybolmuştu. "Savunma Profesörü sessizce, "Kendine kahraman adını verdikten sonra korumaya çalıştığın kişilerden kalıcı bir minnettarlık beklemekle aptallık etmişsin," dedi. Tıpkı o adamın kahraman olmaya devam etmesini beklediğin ve binlerce kişi parmağını bile kıpırdatmazken durduğu için ona korkunç dediğin gibi. Sizden *beklenen* sadece zorbalarla savaşmanızdı. Bu sizin borcunuz olan bir vergiydi ve onlar bunu prensler gibi kabul ettiler, ödemenizin gecikmesi nedeniyle alay ederek. Ve bahse girerim, sizinle ilişki kurmak artık işlerine gelmediğinde, sevgilerinin rüzgârdaki toz gibi yok olduğuna zaten tanık oldunuz..."

Savunma Profesörü balkonda yavaşça doğruldu, neredeyse durdu ve ona tamamen bakmak için döndü.

"Ama kahraman olmak zorunda değilsiniz Bayan Granger," dedi Profesör Quirrell. "İstediğiniz zaman durabilirsiniz."

Bu fikir.

... daha önce, son iki gün içinde birkaç kez aklına gelmişti.

Müdür Dumbledore ona*, insanların doğru yaparak olmaları gereken kişi haline geldiklerini* söylemişti. Sorun şu ki, yapılacak iki farklı doğru şey varmış gibi görünüyordu. Bir yanı *doğru* olanın kahraman olmaya devam etmek ve Hogwarts'ta kalmak olduğunu söylüyordu, neler olup bittiğini bilmiyordu ama bir kahraman öylece gitmezdi.

Bir de sağduyunun sesi vardı, küçük çocukların asla tehlikenin etrafında durmaması gerektiğini, yetişkinlerin bunun için olduğunu söyleyen; yabancılardan şeker alınmaması gerektiğini söyleyen her okul afişinin sesi. Bu da doğruydu.

Hermione Granger balkonda durmuş, yıldızların siluetinde beliren Profesör Quirrell'e bakıyordu ve anlamıyordu; Savunma Profesörü'nün nasıl olup da yüzünde endişe ifadesiyle ona baktığını anlamıyordu; Savunma Profesörü'nün sesinde onu yakalayan acı notalarını anlamıyordu; tüm *neden* kendisine anlatıldığını anlamıyordu.

"Benden hoşlanmıyorsunuz bile, Profesör," dedi Hermione.

Profesör Quirrell'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu olayın değerli zamanımı almasına ve Savunma derslerimi aksatmasına ne kadar kızdığımı anlatabilirim. Ama en önemlisi, Bayan Granger, siz benim öğrencimsiniz ve bir zamanlar sahip olduğum diğer meslekler ne olursa olsun, Hogwarts'ta iyi bir öğretmen olduğumu düşünüyorum, değil mi?" Profesör Quirrell'in gözleri aniden çok yorgun göründü. "O halde öğretmeniniz olarak size tavsiyem

başka kariyer seçenekleri var. Başka kimsenin benim yolumdan gitmesini istemem."

Hermione yutkundu. Profesör Quirrell'in hiç görmediği ya da hayal etmediği bir yanıydı bu ve önyargılarını yiyip bitiriyordu.

Profesör Quirrell bir süre onu izledi ve sonra tekrar ondan uzaklaşıp yıldızlara baktı. Bu kez konuştuğunda sesi daha sakindi. "Burada biri sizi hedef alıyor Bayan Granger ve Bay Malfoy'u koruduğum gibi sizi de koruyamam. Müdür iyi nedenler olduğunu iddia ettiği için bunu engelledi. Hogwarts'a düşkün olmak kolaydır, biliyorum, çünkü ben de düşkünüm. Ama Fransa'da Kadim Evler'e Britanya'dakinden farklı bir gözle bakıyorlar; Beauxbatons'un size kötü davranmayacağını düşünüyorum. Hakkımda başka ne düşünürseniz düşünün, yemin ederim ki sizi Beauxbatons'ta sağ salim görmemi isterseniz, sizi oraya ulaştırmak için elimden geleni yaparım."

"Ben sadece -" Hermione söyledi.

"Ama siz *yapabilirsiniz,* Bayan Granger." Soluk mavi gözler şimdi dikkatle onu izliyordu. "Hayatınızda ne yapmak isterseniz isteyin, bunu Hogwarts'ta başaramazsınız, artık değil. Diğer tüm tehditleri bir kenara bıraksak bile, burası artık sizin için mahvolmuş durumda. Harry Potter'dan Beauxbatons'a gitmeni ve hayatını huzur içinde yaşamanı emretmesini iste. Eğer burada kalırsan, Britanya'nın ve yasalarının gözünde o senin efendindir!"

Bunu düşünmemişti bile, Ruh Emiciler tarafından yenmekle karşılaştırıldığında çok önemsiz kalıyordu; daha önce onun için önemliydi, ama şimdi her şey çocukça, önemsiz, anlamsız görünüyordu, öyleyse neden gözleri yanıyordu?

"Ve eğer bu sizi harekete , Bayan Granger, Bay Potter'ın daha bugün öğle yemeğinde

Lucius Malfoy, Albus Dumbledore ve tüm Wizengamot çünkü bir şey seni ondan almakla tehdit ettiğinde mantıklı düşünemiyor. Bir sonraki adımda ne yapacağından korkmuyor musun?"

Mantıklı geldi. Korkunç bir anlam. Korkunç, berbat bir

anlam. *Çok* anlamlıydı -

Farkına varmasını tetikleyen şeyin ne olduğunu kelimelerle ifade edemezdi, tabii Savunma Profesörünün üzerinde kurduğu katıksız *baskı* değilse.

Eğer bütün bu olanların arkasında Savunma Profesörü varsa, o zaman Profesör Quirrell bütün bunları *Harry'yle ilgili planlarında onu saf dışı bırakmak için* yapmıştı.

Bilinçli bir karar vermeden ağırlığını diğer ayağına kaydırdı ve vücudu Savunma Profesöründen uzaklaştı.

"Yani sorumlunun ben olduğumu mu düşünüyorsunuz?" dedi Profesör Quirrell. Bunu söylerken sesi biraz hüzünlüydü ve kızın kalbi bunu duyunca neredeyse duracaktı. "Sanırım sizi suçlayamam. Ne de olsa ben Hogwarts'ın Savunma Profesörüyüm. Ama Bayan Granger, düşmanınız varsaysak bile, sağduyu size yine de benden *çok çabuk* uzaklaşmanızı söylemeli. Öldürme Laneti'ni kullanamazsınız, bu yüzden doğru taktik ışınlanarak uzaklaşmaktır. Meseleleri daha açık hale getirecekse, hayal gücünüzün kötü adamı olmak umurumda değil. Hogwarts'ı terk edin ve beni, benimle başa çıkabilecek olanlara bırakın. Ulaşımın iyi tanınan bir aile aracılığıyla yapılmasını ayarlayacağım ve Bay Potter sağ salim varamazsanız beni suçlayacağını bilecek."

"I -" Üşüdüğünü hissediyordu, gece havası tenini üşütüyordu ya da belki de hava tarafından. "Bunu düşünmem lazım -"

Profesör Quirrell başını salladı. "Hayır, Bayan Granger. Gidişinizi ayarlamam zaman alacak ve düşündüğünüzden daha az zamanım kaldı. Bu karar sizin için acı verici olabilir ama belirsiz olmamalı; bu terazinin kefelerinde çok şey ağır basıyor ama eşit değil. Gitmeye niyetli olup olmadığınızı bu gece öğrenmeliyim."

Ve eğer değilse -

Savunma Profesörü onu kasten mi uyarıyordu? Kaçmazsa, tekrar saldıracağını mı?

Neden bu kadar önemli olsun ki, Profesör Quirrell Harry'yle ne *yapmak* istiyordu?

Hermione Granger, gizemli yaşlı bir büyücü için alışılagelenden daha az kurnaz olacağım ve Harry Potter'ı çevreleyen olaylar kötüye giderse işlerin ne kadar kötü gidebileceğini hayal edemeyeceğinizi size açıkça söyleyeceğim.

Dünyanın en güçlü büyücüsü, Harry'nin arkadaşı olmayı bırakmamasının ne kadar önemli olduğundan bahsederken ona bunu söylemişti.

Hermione yutkundu, durduğu yerde, büyülü bir şatonun taş balkonunda biraz sallandı. Birdenbire durumun tüm ölümcül saçmalığı yükselip boğazına yapışır gibi oldu, on iki yaşındaki bir kızın tehlikede olmaması, böyle şeyler düşünmemesi *gerektiğini*, annesinin KAÇMASINI isteyeceğini ve babasının bu soruyla karşı karşıya olduğunu bilse kalp krizi geçireceğini düşündü.

O zaman, Harry ve Dumbledore'un da onu uyarmaya çalıştığı gibi, bir kadın kahraman olmak hakkında düşündüğü her şeyin yanlış olduğunu anladı. Hikayelerin dışında kahraman diye bir şey yoktu. Sadece

korkunç tehlike, Seherbazlar tarafından tutuklanmak ve Ruh Emicilerin yanındaki hücrelere konulmak, acı ve korku ve -

"Bayan Granger?" dedi Savunma Profesörü.

Hiçbir şey söylemedi. Bütün kelimeler boğazında

düğümlenmişti. "Bir karara ihtiyacım var, Bayan Granger."

Çenesini kilitledi, ağzından tek bir kelime bile çıkmasına izin vermedi.

Sonunda Savunma Profesörü iç çekti. Beyaz ışık yavaşça kayboldu ve arkasındaki kapı yavaşça açıldı, böylece bir kez daha açıklığa karşı siyah bir siluet oldu. "İyi geceler Bayan Granger," dedi ve ona arkasını dönerek Hogwarts'a doğru yürüdü.

Nefes alış verişinin tekrar yavaşlaması biraz zaman aldı. Bu gece burada her ne olduysa, zafer gibi bir şey hissetmiyordu. Savunma Profesörünün baskısı karşısında *Evet* dememek için çok mücadele etmişti ve şimdi doğru şeyi yapıp yapmadığını bile bilmiyordu.

Kendisi de ışığa geri döndüğünde (yorgunluk her şeyin önüne geçtikten ve uyku bir kez daha mümkün olduktan sonra), kapı aralığındayken arkasından ve üstünden gelen uzak bir çığlık duyduğunu düşündü.

Ama bunun kendisi için olmadığını biliyordu, bu yüzden yurt odasına doğru merdivenleri tırmanmaya başladı.

Diğer kızlar muhtemelen şu anda uyuyorlardı ve ona bakmıyor ya da gözlerini kaçırıyorlardı.

Gözyaşlarının başladığını hissetti ve bu sefer onları durdurmadı.

Tabu Değiş Tokuşları, Aftermath 3, Mesafe

Bu bölüm 16 Aralık 2012 tarihinde büyük ve önemli bir revizyondan geçmiştir. Ana revizyon bölümün yaklaşık yarısında başlamaktadır - bulmak için "önemsiz" kelimesini aratınız.

Yavaş ve sert, Ravenclaw'ın zirvesine çıkan uzun merdiven. İçeriden bakıldığında merdiven yukarı doğru düz bir yokuş gibi görünse de dışarıdan bakıldığında mantıken spiral olması gerektiği anlaşılıyordu. Ravenclaw kulesinin tepesine ancak o uzun tırmanışı kestirmeden, taş basamak taş basamak yaparak çıkabilirdiniz; Harry'nin ayakkabılarının altından geçerek, yorulan bacakları tarafından aşağı itilerek.

Harry Hermione'yi sağ salim yatağına uğurlamıştı.

Ravenclaw ortak salonunda, daha sonra Hermione'nin işine yarayabilecek birkaç imza toplayacak kadar oyalanmıştı. Pek fazla öğrenci imzalamamıştı; büyücüler, Muggle biliminin ya sus ya da sus, ya boynunu dışarı çıkar ve bir tahminde bulun ya da teorine inanmak için numara yapmayı bırak kurallarına göre düşünmek üzere eğitilmemişlerdi. Çoğu, Hermione'nin suçlu olduğundan eminmiş gibi davranırken, takdirde hayatlarının geri kalanında bunu üzerlerinde tutabileceğini söyleyen bir anlaşmayı imzalayamayacak kadar gergin olmalarında *uyumsuz* bir şey görmemişti. Ama sadece imzaları istemiş olmak bile, gerçek ortaya çıktıktan sonra, eğer biri bir daha Hermione'den Karanlık bir şey için şüphelenirse, meseleyi açıklığa kavuşturacaktı. En azından bunu *ikinci kez* yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Ondan sonra Harry ortak salonu hızla terk etti, çünkü aklından geçirdiği bütün o nazik bağışlayıcı duyguları hatırlamak giderek zorlaşıyordu. Bazen Harry, kişiliğindeki en derin bölünmenin karanlık tarafıyla bir ilgisi olmadığını düşünüyordu; daha ziyade, fedakâr ve bağışlayıcı Soyut Muhakeme Harry ile sinirli ve öfkeli O Anki Harry arasındaki bölünmeydi bu.

Ravenclaw kulesinin tepesindeki dairesel platform Hogwarts'taki en yüksek yer değildi, ama Ravenclaw kulesi şatonun ana gövdesinden dışarı doğru çıkıntı yapıyordu, bu yüzden Astronomi kulesinden üst platformun aşağısını göremezdiniz. çok şeyiniz varsa, düşünmek için sessiz bir yerdi. Çok az öğrencinin geldiği bir yerdi - eğer istediğiniz tek şey mahremiyetse, mahremiyet için daha kolay nişler vardı.

Hogwarts'ın gece yanan meşaleleri çok aşağıdaydı. Platformun kendisinde pek az engel vardı; merdivenler dik bir kapıdan ziyade zemindeki açık bir boşluktan çıkıyordu. O halde yıldızlar Dünya'da hiç olmadığı kadar .

Çocuk platformun ortasına uzandı, kirlenmiş olabilecek cüppesine aldırmadan başını taş döşeli zemine bıraktı; böylece, görüş alanının kenarındaki yarım yamalak görünen birkaç taş mazgal ve hilal şeklindeki bir ay parçası dışında, gerçeklik yıldız ışığına dönüştü.

Koyu kadife içindeki ışık noktaları parıldıyor, dalgalanıyor ve geri dönüyordu; Sessiz Gece'deki sabit parlaklıklarından farklı bir güzellik.

Harry soyut bir şekilde dışarı baktı, aklı başka şeylerdeydi.

Bugün Voldemort'a karşı savaşınız başladı.

Dumbledore bunu Bellatrix'in Azkaban'dan kurtarılması olayından sonra söylemişti. O yanlış bir alarmdı ama bu ifade duyguyu iyi ifade ediyordu.

İki gece önce savaşı başlamıştı ve Harry *kiminle* olduğunu bilmiyordu.

Dumbledore bunun ölümden dönen Lord Voldemort olduğunu ve kendisini son kez yenen çocuğa karşı ilk hamlesini düşündü.

Profesör Quirrell, Hogwarts'ın çılgın Müdür'ünün Lucius'un oğlunun ölümünü Harry'nin üzerine yıkmaya çalışacağından korktuğu için Draco'nun üzerine tespit büyüleri koymuştu.

Ya da Profesör Quirrell her şeyi ayarlamıştı ve Draco'yu nerede bulacağını *bu* şekilde öğrenmişti. Severus Snape, Hogwarts Savunma Profesörü'nün bariz bir şüpheli, hatta en bariz şüpheli olduğunu düşünüyordu.

Severus Snape'in kendisi de uzaktan bile olsa güvenilir olabilir de olmayabilir de.

Birileri Harry'ye karşı savaş ilan etmişti, ilk saldırıları Draco ve Hermione'yi ortadan kaldırmayı amaçlıyordu ve Harry çok küçük bir farkla Hermione'yi kurtarabilmişti.

Buna zafer diyemezdiniz. Draco Hogwarts'tan uzaklaştırılmıştı ve eğer bu ölüm değilse, nasıl geri alınabileceği ya da geri döndüğünde Draco'nun ne durumda olabileceği belli değildi. Büyülü Britanya ülkesi artık Hermione'nin katil olmaya teşebbüs ettiğini düşünüyordu, bu da Hermione'nin aklı başında bir şey yapıp ayrılmaya karar vermesine neden olabilirdi ya da olmayabilirdi. Harry kaybını telafi etmek için tüm servetini feda etmişti ve bu kart sadece bir kez oynanabilirdi.

Bilinmeyen bir güç ona vurmuştu ve bu darbe kısmen saptırılmış olsa da yine *de gerçekten sert* vurmuştu.

En azından karanlık tarafı Hermione'yi kurtarması karşılığında ondan hiçbir şey istememişti. Belki de karanlık tarafı Hufflepuff gibi hayali bir ses *olmadığı* içindi; Harry Hufflepuff tarafının kendisinden farklı şeyler istediğini *hayal* edebilirdi, ama karanlık tarafı öyle değildi. Harry'nin söyleyebildiği kadarıyla, "karanlık tarafı" Harry'nin bazen *olduğu* farklı bir yoldu. Şu anda, Harry kızgın değildi; ve "karanlık Harry "nin ne istediğini sormaya çalışmak cevapsız bir telefon çalması demekti. Bu düşünce bile biraz tuhaf görünüyordu; bir şeyi bazen olduğunuzdan farklı bir şekle borçlu olabilir miydiniz?

Harry rastgele yıldızlara, insan beyninin elinde olmadan hayali takımyıldızlar halinde eşleştirdiği dağınık parıldayan ışıklara baktı.

Bir de Harry'nin söz vardı.

Draco, Harry'nin Slytherin Evi'nde reform yapmasına yardım edecekti. Ve Harry'nin, bir rasyonalist olarak en iyi yargısına göre, Narcissa Malfoy'u öldürdüğüne inandığı kişiyi düşman olarak kabul etmesi. Eğer Narcissa kendi ellerini hiç kirletmemişse, eğer gerçekten diri diri yakılmışsa, eğer katil kandırılmamışsa - Harry'nin hatırlayabildiği tüm koşullar bunlardı. Muhtemelen bunu yazmalıydı, ya da daha iyisi, en başta bu kadar çok uyarı gerektiren bir sözü hiç vermemeliydi.

Bir çıkış yolunu mantıklı bulabilecek kişiler için makul çıkış yolları vardı. Dumbledore *aslında* itiraf etmemişti. Doğrudan ortaya çıkıp yaptığını söylememişti. Gerçekten suçlu olan bir Dumbledore'un bu şekilde davranması için makul nedenler vardı. Ama bu aynı *zamanda*

Narcissa'yı başka birinin yakıp yakmadığını ve Dumbledore'un bunu üstlenip üstlenmediğini görmeyi bekliyordu.

Harry başını salladı, saçının bir tarafını ve sonra diğer tarafını taş döşeli zemine yasladı. Hala son bir çıkış yolu vardı, Draco onu her an yeminden kurtarabilirdi. En azından Draco'ya durumu anlatabilir ve tekrar karşılaştıklarında onunla seçenekler hakkında konuşabilirdi. Serbest bırakılması pek olası görünmüyordu ama bir şeyi dürüstçe konuşma fikri, yeminlere bağlı kalmayı talep eden yanını tatmin etmek için yeterliydi. Sadece geciktirmek anlamına gelse bile, iyi bir adamı düşman olarak almaktan daha iyiydi.

Ama Dumbledore iyi bir adam mı? diye sordu Hufflepuff'ın sesi. *Eğer Dumbledore birini diri diri yaktıysa - bütün mesele iyi insanların öldürebileceği ama asla acı çektirerek öldürmeyeceği değil miydi?*

Belki de onu anında öldürdü, Slytherin dedi *ve sonra Lucius'a yanarak ölme kısmı hakkında yalan* söyledi. *Ama... eğer Ölüm Yiyenlerin Narcissa'nın nasıl öldüğünü sihirli bir şekilde doğrulama olasılığı varsa... ve eğer bir yalanın içinde yakalanmak Aydınlık Taraf ailelerini tehlikeye atacaksa...*

Gryffindor*, akıllıca rasyonalize ettiğimiz şeylere dikkat edin,* diye uyardı.

Hufflepuff*, diğer insanların size nasıl davrandığı konusunda itibar etkileri beklemeniz gerektiğini* söyledi. *Bir kadını diri diri yakmak için yeterli neden olduğuna karar verirseniz, bunun tahmin edilebilir yan etkilerinden biri de iyi insanların çizgiyi aştığınıza ve durdurulmanız gerektiğine karar vermesidir. Dumbledore bunu beklemeliydi. Şikayet etmeye hakkı yok.*

Ya da belki daha akıllı olmamızı bekliyordur, dedi Slytherin. *Artık gerçeğin bu kadarını bildiğimize göre - tüm hikayenin tam ayrıntıları ne olursa olsun - buna gerçekten inanabilir miyiz?*

Dumbledore düşmanımız olması gereken korkunç, korkunç bir insan mı? Korkunç ve kanlı bir savaşın ortasında Dumbledore bir *düşman sivili ateşe mi verdi? Bu sadece çizgi standartlarına göre kötü, herhangi bir gerçekçi tarihsel standarda göre değil.*

Harry gece gökyüzüne bakıp geçmişi hatırladı. Gerçek

hayatta, gerçek savaşlarda...

Dünya Savaşı sırasında, Nazi nükleer silah programını sabote etmeye yönelik bir proje vardı. Yıllar önce, fisyon zincir reaksiyonu olasılığını fark eden ilk kişi olan Leo Szilard, Fermi'yi saflaştırılmış grafitin ucuz ve etkili bir nötron moderatörü olduğu keşfini yayınlamaması için ikna etmişti. Fermi, milliyetçiliğin üstünde olan büyük uluslararası bilim projesi uğruna yayınlamak istemişti. Ancak Szilard Rabi'yi ikna etmiş ve Fermi de üç kişilik küçük komplolarının çoğunluk oyuna uymuştu. Ve böylece, yıllar sonra, Nazilerin bildiği tek nötron moderatörü döteryum oldu.

Nazi kontrolü altındaki tek döteryum kaynağı, işgal altındaki Norveç'te ele geçirilen bir tesisti ve bu tesis bombalar ve sabotajlarla devre dışı bırakılarak toplam yirmi dört sivilin ölümüne neden olmuştu.

Naziler zaten rafine edilmiş olan döteryumu *SS Hydro* adlı sivil bir Norveç feribotuyla Almanya'ya göndermeye çalışmışlardı.

Knut Haukelid ve yardımcıları, sabotaj yapmak üzere gizlice bindikleri sivil feribotun gece bekçisi tarafından fark edilmişlerdi. Haukelid bekçiye Gestapo'dan kaçtıklarını söylemiş ve bekçi de gitmelerine izin vermişti. Haukelid gece bekçisini uyarmayı düşünmüştü ama bu görevi tehlikeye atacaktı, bu yüzden Haukelid sadece elini sallamakla yetindi.

el. Sivil gemi ise sekiz ölü Alman, yedi ölü mürettebat ve üç ölü sivil seyirciyle birlikte gölün en derin yerinde batmıştı. Gemiyi kurtaran Norveçlilerden bazıları, gemide bulunan Alman askerlerinin boğulmaya terk edilmesi gerektiğini düşünmüştü, ancak bu görüş geçerli olmamış ve hayatta kalan Almanlar kurtarılmıştı. Bu da Nazi nükleer silah programının sonu olmuştu.

Yani Knut Haukelid masum insanları öldürmüştü. Bunlardan biri, geminin gece bekçisi, *iyi* bir insandı. Haukelid'e yardım etmek için kendini riske , kalbinin iyiliğinden, en yüksek ahlaki nedenlerden dolayı yolundan çıkmış ve karşılığında boğulmaya gönderilmiş biriydi. Sonrasında, tarihin soğuk ışığında, Nazilerin nükleer silahlara sahip olmaya hiç de yakın olmadıkları görülmüştü.

Ve Harry, Haukelid'in yanlış davrandığını hiçbir şey okumamıştı.

Gerçek hayatta savaş buydu. Toplam hasar ve kimin vurulduğu açısından, Haukelid'in yaptığı, Dumbledore'un Narcissa Malfoy'a yapmış olabileceğinden ya da Dumbledore'un kehaneti Lord Voldemort'a sızdırarak Harry'nin ailesine saldırmasını sağlamak için yapmış olabileceğinden *çok daha kötüydü*.

Haukelid bir çizgi roman süper kahramanı olsaydı, bir şekilde tüm sivilleri feribottan indirir, doğrudan Alman askerlerine saldırırdı...

...tek bir masum insanın ölmesine izin vermektense...

...ama Knut Haukelid bir süper kahraman değildi.

Albus Dumbledore da değildi.

Harry gözlerini kapadı, ani boğulma hissine karşı birkaç kez sertçe yutkundu. Harry etrafta Aydınlanma ideallerini yaşamaya çalışırken, Dumbledore'un gerçekten *bir savaşta savaşmış* biri olduğu aniden çok açıktı. Eğer bir bilim ve eylemlerini sorgulama lüksüne sahip olduğunuz polis memurları ve askerlerin oluşturduğu *Protego* balonunun içinde yaşıyorsanız, şiddet karşıtı ideallere sahip olmak ucuzdu. Albus Dumbledore, daha güçlü olmasa bile en az Harry'ninki kadar güçlü ideallerle yola çıkmış gibi görünüyordu; ve Dumbledore savaşını düşmanlarını öldürmeden ve dostlarını feda etmeden atlatamamıştı.

Haukelid ve Dumbledore'dan, Harry Potter'dan çok daha mı iyisiniz ki tek bir kayıp vermeden savaşabiliyorsunuz? Çizgi dünyasında bile, Batman gibi bir süper kahramanın başarılı görünmesinin *tek nedeni, çizgi roman okuyucularının sadece Önemli İsimli Karakterler öldüğünde fark etmeleridir, Joker'in kötülüğünü göstermek için rastgele isimsiz bir seyirciyi vurduğunda değil. Batman en az Joker kadar katildir, çünkü Joker'in aldığı tüm hayatlar Batman'in onu öldürerek kurtarabileceği hayatlardır. Alastor adındaki adam Dumbledore'a bunu anlatmaya çalışıyordu ve daha sonra Dumbledore fikrini değiştirmekte bu kadar geç kaldığı için pişman oldu. Gerçekten süper kahramanın yolunu çalışacak ve tek bir parçanızı bile feda etmeyecek ya da tek bir düşmanınızı bile öldürmeyecek misiniz?*

Yorgun düşen Harry dikkatini bir an için bu ikilemden başka yöne çevirdi ve gözlerini tekrar açarak, kendisinden hiçbir karar beklemeyen gecenin yarımküresine baktı.

Görüş alanının kenarında, ışığı bir buçuk saniye önce Dünya'nın eşzamanlılık uzayında yaklaşık 375.000 kilometre mesafeden ayrılmış olan Ay'ın soluk beyaz hilali vardı.

Yukarıda ve yanda, Kutup Yıldızı; Harry'nin Büyükayı'nın kenarını izleyerek gökyüzünde tanımayı öğrendiği ilk yıldız. Bu aslında Dünya'dan 434 ışık yılı uzakta, parlak bir merkezi süperdev olan beş yıldızlı bir sistemdi. Harry'nin adını babasından öğrendiği ilk 'yıldız'dı, o kadar uzun zaman önceydi ki kaç yaşında olduğunu bile tahmin edemiyordu.

Samanyolu'nun loş sisi, milyarlarca uzak yıldızın belli belirsiz bir nehre dönüştüğü, 100.000 ışık yılı boyunca uzanan bir galaksinin düzlemi. Harry bunu *ilk* kez duyduğunda herhangi bir merak duygusu yaşamışsa bile, birkaç yıllık mesafeden o ilk anı hatırlayamayacak kadar gençti.

Andromeda takımyıldızının merkezinde, gerçekte Andromeda Galaksisi olan Andromeda yıldızı vardı. Samanyolu'na en yakın galaksi, 2,4 milyon ışık yılı uzaklıkta ve tahminen bir trilyon yıldız içeriyor.

Bu gibi sayılar 'sonsuzluk' ile kıyaslandığında sönük kalıyordu, çünkü 'sonsuzluk' sadece özelliksiz ve boştu. yıldızların 'sonsuz' uzaklıkta olduğunu düşünmek, 2,4 milyon ışık yılının metre cinsinden ne anlama geldiğini hesaplamaya çalışmaktan çok daha az korkutucuydu. 2,4 milyon ışık yılı, çarpı bir yılda 31 milyon saniye, çarpı saniyede 300.000.000 metre hızla hareket eden bir foton...

Bu kadar uzak mesafelerin ulaşılamayacak kadar uzak *olmayabileceğini* düşünmek garipti. Evrende sihir serbestti, Zaman Döndürücüler ve süpürge sopaları gibi şeyler. Hiç bir büyücü bir portkey'in ya da bir anka kuşunun hızını ölçmeyi denemiş miydi?

Ve insanların büyüye dair kavrayışları temel yasaların *yakınından* bile geçemez. *Gerçekten* anlasaydınız sihirle ne yapabilirdiniz?

Bir yıl önce babam davetli konuşmacı olduğu bir konferans için Canberra'daki Avustralya Ulusal Üniversitesi'ne gitmiş, annemle Harry'yi de yanında götürmüştü. Ve hep birlikte Avustralya Ulusal Müzesi'ni ziyaret etmişlerdi, çünkü Canberra'da yapacak başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı. Cam vitrinlerde Avustralya yerlileri tarafından yapılmış kaya fırlatıcıları gösteriliyordu - dev ahşap ayakkabı çekecekleri gibi görünüyorlardı, ama özenle düzeltilmiş, oyulmuş ve süslenmişlerdi. Anatomik olarak modern insanların Asya'dan Avustralya'ya göç etmesinden bu yana geçen 40.000 yıl içinde kimse ok ve yayı icat etmemişti. Bu gerçekten de İlerleme fikrinin ne kadar *bariz* olmadığını takdir etmenizi sağlıyordu. Tarihinizdeki tüm kahramanlık hikayeleri Thomas Edison yerine büyük savaşçılar ve savunuculardan oluşuyorsa, neden İcat'ın önemli bir şey olduğunu düşünesiniz ki? Bir taş fırlatıcıyı özenle yontarken, insanoğlunun bir gün roket gemilerini ve nükleer enerjiyi icat edeceğinden nasıl şüphelenebilirdi?

Gökyüzüne, Güneş'in parlak ışığına bakıp evrenin sadece ateşten daha büyük güç kaynakları içerdiği sonucuna varabilir miydiniz? Temel fizik yasaları izin verseydi, bir gün insanların Güneş'le aynı enerjileri kullanabileceğini fark edebilir miydiniz? Taş fırlatıcılarla ya da dokuma keselerle yapmayı hayal edebileceğiniz hiçbir şey olmasa bile - savanada koşmanın hiçbir modeli ve hayvanları avlayarak elde edebileceğiniz hiçbir şey - hayal gücünde bile bunu başarabilir mi?

Günümüz Muggle'ları, Muggle fiziğinin mümkün olduğunu söylediği şeylerin sınırlarına yaklaşmış değillerdi. Yine de kavramsal olarak taş atma makinelerine bağlı avcı-toplayıcılar gibi, çoğu Muggle da arabalar ve telefonlarla yapabileceklerinizin sınırlarıyla tanımlanmış bir dünyada yaşıyordu. Muggle fiziği moleküler nanoteknoloji ya da Penrose süreci gibi olasılıklara açıkça izin verse de

Kara deliklerden enerji elde etmek, çoğu insan bunu beyninin peri masallarını ve tarih kitaplarını sakladığı bölümde, kişisel gerçekliklerinden çok uzakta bir yerde dosyaladı: *Uzun zaman önce ve çok uzakta, çok uzun zaman önce.* O halde büyücülük dünyasının, kimsenin bilmediği temel sihir yasalarıyla değil, sadece bilinen Tılsım ve büyülerin yüzeysel kurallarıyla sınırlanmış kavramsal bir evrende yaşaması şaşırtıcı değildi. Bugünlerde büyünün uygulanış biçimini gözlemleyip de ne gördüğünüzü anladığınızda Avustralya Ulusal Müzesi'ni hatırlamamanız mümkün değildi. Harry'nin ilk tahmini yanlış olsa bile, öyle ya da böyle, evrenin *temel* yasalarının 'Wingardium Leviosa' ifadesini şekillendiren insan dudakları için özel bir durum içerdiği hala düşünülemezdi. Yine de büyünün bu beceriksiz kavranışı bile Muggle fiziğinin *sonsuza dek imkânsız* olduğunu söylediği şeyleri yapmaya yetiyordu*:* Zaman Döndürücü, *Aguamenti* tarafından yokluktan yaratılan su. Evrenin altında yatan yasalar, elinde sopa olan on bir yaşındaki bir çocuğun Muggle fizik versiyonundaki neredeyse tüm kısıtlamaları ihlal etmesine izin veriyorsa, icadın *nihai* olasılıkları neydi?

Bir avcı toplayıcının Güneş'e bakıp evrenin nükleer enerjiye izin verecek şekilde şekillenmiş olması gerektiğini tahmin etmesi gibi...

Belki yirmi bin milyon milyon milyon metre o kadar da uzak bir mesafe değildir diye düşündürüyordu.

Kendini toparlamak için yeterli zaman ve doğru ortam sağlandığında, Soyut Muhakeme Harry'nin ötesine geçebileceği bir adım vardı; Soyut Muhakeme Harry'nin ötesinde bir şey, çünkü o, Şu Anki Harry'nin ötesindeydi. Yıldızlara bakarak, insanlığın uzak torunlarının sizin hakkınızda ne düşüneceklerini hayal etmeye çalışabilirdiniz.

İkilem - yüz milyon yıl sonra, yıldızlar büyük galaktik hareketlerle tamamen yeni konumlara döndüklerinde, her takımyıldızı dağılmış olacaktı. Gelecekteki kanıtları güncelledikten sonra cevabınızın ne olacağını biliyorsanız, bu cevabı hemen şimdi benimsemeniz gerektiği temel bir olasılık teoremiydi. Eğer gideceğiniz yeri *biliyorsanız*, zaten oradaydınız. Ve tam olarak teoremle olmasa da analoji yoluyla, insanlığın torunlarının bir şey hakkında ne düşüneceğini tahmin edebiliyorsanız, devam etmeli ve bunu kendi en iyi tahmininiz olarak kabul etmelisiniz.

Bu açıdan bakıldığında, Büyücüler Meclisi'nin üçte ikisini öldürme fikri birkaç saat öncesine göre çok daha az cazip görünüyordu. Bunu yapmak zorunda olsanız bile, bunun büyülü Britanya için en iyisi olacağını ve bunu yapmazsanız Zamanın Hikayesi' tamamının daha kötü görüneceğini kesin olarak bilseniz bile... bir zorunluluk olarak bile, duyarlı varlıkların ölümü yine de bir trajedi olurdu. Dünya'nın acılarının bir unsuru daha; her şeyin çok uzun zaman önce ve çok uzaklarda başladığı En Kadim Dünya.

O Grindelwald gibi değil. İçinde insani hiçbir şey kalmamış. Onu yok etmelisin. Öfkeni ona sakla, sadece ona -

Harry başını hafifçe salladı, taş zeminde uzanmış yukarıya, dışarıya ve zamanda ileriye bakarken yıldızları görüşünde biraz eğdi. Dumbledore haklı olsa ve gerçek düşman tamamen deli ve kötü olsa bile... yüz milyon yıl sonra Lord Voldemort olarak bilinen organik yaşam formu muhtemelen Kadim Dünya'nın diğer tüm şaşkın çocuklarından çok farklı görünmeyecekti. Lord Voldemort kendine her ne yapmış olursa olsun, Karanlık ritüeller sadece insan ölçeğinde bu kadar korkunç bir şekilde geri döndürülemez görünse de, yüz milyon yıl öncesinin teknolojisiyle tedavi edilemeyecek bir şey olmayacaktı.

milyon yıl. Onu öldürmek, bunu başkalarının hayatını kurtarmak için yapmak *zorunda* olsanız bile, gelecekteki duyarlı varlıkların üzüleceği bir ölüm daha olurdu. Yıldızlara bakıp başka bir şeye nasıl inanabilirsin?

Harry sonsuzluğun parıldayan ışıklarına baktı ve Dumbledore'un Narcissa'ya yapmış olabileceği şey hakkında çocuklarının çocuklarının ne düşüneceğini merak etti.

Ancak soruyu bu şekilde çerçevelemeyi deneseniz, insanlığın torunlarının ne düşüneceğini sorsanız bile, bu yine de sadece kendi bilginize dayanır, onlarınkine değil. Cevap hala sizin içinizden geliyordu ve hala yanlış olabilirdi. Eğer pi sayısının yüzüncü ondalık basamağını kendiniz bilmiyorsanız, o zaman çocuklarınızın çocuklarının bunu nasıl hesaplayacağını da bilemezdiniz, her ne kadar bu gerçek önemsiz olsa da.

Yavaşça - planladığından daha uzun süredir orada yatıyor, yıldızlara bakıyordu - Harry yerden doğruldu. Kendini ayağa kaldırdı, kasları itiraz ediyordu, Ravenclaw kulesinin yüksekliğindeki taş platformun kenarına doğru yürüdü. Kulenin kenarını çevreleyen taş mazgallar yüksek değildi, güvenli olacak kadar yüksek değildi. Korkuluktan ziyade işaret oldukları açıktı. Harry kenara fazla yaklaşmadı; işi şansa bırakmanın bir anlamı yoktu. Aşağıdaki Hogwarts arazisine bakarken, tahmin edilebileceği gibi bir baş dönmesi hissediyordu, vertigo denen sallantılı bir rahatsızlık. Görünüşe göre beyni alarma geçmişti, çünkü aşağıdaki yer çok *uzaktaydı* . Tam 50 metre uzakta olabilirdi.

Görünen o ki, beyninizin korku hissedecek kadar iyi kavrayabilmesi için bir şeylerin *inanılmaz derecede* yakın olması gerekiyordu.

Uzayda yakın, zamanda yakın, el altında, kolayca ulaşılabilecek bir yerde değilse, herhangi bir şey hakkında güçlü hissedebilen nadir bir beyindi...

Harry daha önce Azkaban'a gitmenin yetişkin bir sırdaşın planlamasını ve işbirliğini gerektireceğini hayal etmişti. Portkeyler, süpürgeler, görünmezlik büyüleri. Seherbazlar fark etmeden alt katlara inmenin bir yolunu bulacak, böylece Ölüm'ün gölgelerinin beklediği orta çukura girebilecekti.

Ve bu, beklentiyi *şu andan* güvenli bir şekilde ayrı bir yere, geleceğe koymak için yeterliydi.

Bugüne kadar bunun Fawkes'ı bulmak ve anka kuşuna zamanın geldiğini söylemek kadar basit olabileceğini fark .

Anılar yeniden canlanıyordu, Harry'nin uzun süre unutmayı başaramadığı anılar. Ayaklarının altındaki taşlar metal gibi pürüzsüz olmasa da, ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzü etrafını sarmış olsa da, bir şekilde kendini loş turuncu ışıkla aydınlatılmış uzun bir metal koridorda sıkışıp kalmış olarak hayal etmek çok kolaydı.

Gece sessizdi, anıların açıkça duyulabileceği kadar sessizdi.

Hayır, öyle demek istemedim, lütfen

ölme! Hayır, öyle demek istemedim,

lütfen ölme! Götürme, götürme,

götürme -

Dünya bulanıklaştı ve Harry koluyla gözlerini sildi. Eğer o

kapının ardındaki *Hermione* olsaydı -

Hermione Azkaban'a konmuş olsaydı, Harry Anka Kuşu'çağırıp oraya gider ve son Ruh Emici'yi de yakıp kül ederdi ve ne kadar çılgınca olduğu ya da hayatında başka ne yapmak istediği hiç fark etmezdi. Bu sadece - bu sadece - bu .

Ve o kapının ardındaki kadın - bir yerlerde onun da değerli olduğu biri yok muydu?
Ne olursa olsun onu kurtarmak için beyninin Azkaban'a sürüklenmesini engelleyen tek şey Harry'nin onun hayatına olan mesafesi değil miydi*?* Onu zorlamak için ne gerekirdi? Onun yüzünü bilmesi mi gerekirdi? Adını? En sevdiği rengi? Tracey Davis'i kurtarmak için Azkaban'a sürüklenir miydi? Profesör McGonagall'ı kurtarmak için oraya gitmeye mecbur kalır mıydı? Annem ve babam - soru bile yoktu. Ve o kadın birinin annesi olduğunu söylemişti. Kaç kişi Azkaban'dan çıkma gücünü dilemişti? Kaç Azkaban mahkûmu her gece böyle mucizevi bir kurtuluşun hayalini kurmuştu?

Yok. Bu mutlu bir düşünce.

Belki de Azkaban'ı harap *etmeliydi*. Tek yapması gereken Fawkes'ı bulmak ve ona zamanın geldiğini söylemekti. Ruh Emici'nin çukurunun merkezini süpürgeden gördüğü gibi gözünde canlandırmak ve Anka Kuşu'nun onu oraya götürmesine izin vermek. Gerçek Patronus Büyüsü'nü yakın mesafeden yaptı ve sonrasının canı cehenneme.

Tek yapması gereken gidip Fawkes'ı bulmaktı.

Bu, alevi düşünmek, kalbindeki ateş kuşunu çağırmak kadar basit olabilir -

Gecenin içinde bir yıldız parladı.

Harry'nin gözleri meteor yağmurları üzerine eğitilmiş bir refleksle yerinden fırladığında, başka bir parçası

Astronomik fenomenin hala orada olmasına şaşırdı; parlaklığı yavaş yavaş gözle görülür şekilde artan soluk bir yıldız. Harry'nin bir meteor değil de bir nova ya da süpernova mı gördüğünü merak ettiği ürkütücü bir an oldu - böyle daha parlak hale geldiklerini *görebiliyor* muydunuz? Bir nova'nın ilk aşamasının bu sarı-turuncu renkte mi olması gerekiyordu?

Sonra yeni yıldız tekrar hareket etti ve hem büyüyor hem de parlıyor gibiydi. Birden *daha yakın* göründü, artık mesafenin tartışmalı hale geldiği kadar uzak değildi. Bir yıldız sandığınız şeyin bir uçağa dönüşmesi gibi, şeklini gerçekten görebildiğiniz ışıklı bir form...

...hayır, uçak değil...

Farkına varış Harry'nin göğsünden bir karıncalanma dalgası halinde yayılıyor gibiydi, ter hazırlanıyordu.

...bir kuş.

Hogwarts'ın çatılarından yankılanan delici bir çığlık geceyi böldü.

Yaklaşan yaratık uçarken ateş saçıyor, güçlü kanatları çırpınıp dururken kıvılcım gibi altın alevler saçıyordu. Büyük bir kavis çizerek Harry'den birkaç adım ötede durduğunda bile, geçişini çevreleyen alevler azalsa bile, yaratık daha sönük, daha az parlak görünmüyordu; sanki görünmeyen bir Güneş onun üzerinde parlıyor ve onu aydınlatıyordu.

Gün batımı gibi kırmızı, parlak kanatlar ve akkor inciler gibi, altın ateş ve kararlılıkla parlayan gözler.

Anka kuşunun gagası açıldı ve Harry'nin sanki konuşulmuş bir kelimeymiş gibi anladığı büyük bir gak sesi çıkardı:

GEL!

Çocuk farkına bile varmadan çatının kenarından geriye doğru tökezledi, gözleri hâlâ Anka Kuşu'na kilitlenmişti, tüm vücudu titriyor ve geriliyordu, yumrukları yan tarafını kavrayıp bırakıyordu; geri adım attı, uzaklaştı.

Anka kuşu yine öttü, umutsuz, yalvaran bir ses. Bu kez kelimelerle değil, duygularla geliyordu; Harry'nin Azkaban'la ilgili hissettiği her şeyin ve *harekete* geçme, bu konuda bir şeyler *yapma* isteğinin bir yankısı, bir kuşun dile gelen, daha fazla gecikmeden *hemen* bir şeyler yapma ihtiyacının çaresizliği.

Hadi gidelim. Vakit geldi. Konuşan ses Harry'nin içinden geliyordu, anka kuşundan değil; o kadar derinden geliyordu ki, ona 'Gryffindor' gibi ayrı bir isim verilemezdi.

Tek yapması gereken ileri doğru bir adım atıp Anka Kuşu'nun pençelerine dokunmaktı, o da onu olması gereken yere, olması gerektiğini düşünüp durduğu yere, Azkaban'ın orta çukuruna götürecekti. Harry zihnindeki görüntüyü *görebiliyordu*, dayanılmaz bir netlikle parlıyordu, kendisinin görüntüsü aniden tüm korkularını bir kenara atıp -

"Ama ben -" Harry fısıldadı, ne söylediğinin farkında bile değildi. Anka kuşu büyük kanat çırpışlarıyla önünde süzülürken, Harry titreyen ellerini kaldırıp yaşlar fışkıran gözlerini sildi. "Ama ben - kurtarmam gereken başka insanlar da var, yapmam gereken başka şeyler de -"

Ateş kuşu delici bir çığlık attı ve çocuk bir darbeden kaçar gibi geri çekildi. Bu bir emir değildi, bu bir itiraz değildi, bu bir *bilgiydi* -

Koridorlar loş turuncu ışıkla aydınlanıyor.

Harry'nin göğsünde sıkılaşan bir dürtü gibi hissetti, bunu yapıp arzusu. Ölebilirdi, ama ölmezse kendini yeniden *temiz* hissedebilirdi. Eylemsizlik için bahaneden daha fazlası olan ilkelere sahip olabilirdi. Bu *onun* hayatıydı. harcayabilirdi. Bunu istediği zaman yapabilirdi.

...eğer iyi bir insan olmasaydı.

Çocuk çatıda öylece duruyordu, gözleri ateşten iki noktaya kilitlenmişti. O orada öylece durup karar vermek için kıvranırken yıldızların takımyıldızlarında yer değiştirecek zamanları olabilirdi...

...bu olmaz...

...değişim.

Çocuğun gözleri bir kez yukarıdaki yıldızlara kaydı; sonra da anka kuşuna baktı.

Çocuk güçlükle duyulabilen bir sesle, "Henüz değil," dedi. "Henüz değil. Yapmam gereken çok şey var. Lütfen daha sonra, Gerçek Patronus'u yapabilecek başkalarını bulduğumda - altı ay içinde, belki - tekrar gel."

Tek kelime etmeden, ses çıkarmadan, bir ateş küresi kuşun formunu çevreledi, sanki içinde yatanı tüketmek istiyormuş gibi beyaz ve kızıl damarlarla çatırdadı ve parladı; ve ateş gri dumana karıştığında, hiçbir anka kuşu kalmadı.

Ravenclaw kulesinin tepesinde sessizlik vardı. Çocuk ellerini yavaş yavaş kulaklarından indirdi, sadece ıslak yanaklarını silmek için durakladı.

Çocuk yavaşça döndü -

Sonra bir çığlık atıp geriye sıçradı ve neredeyse Ravenclaw kulesinden düşüyordu; gerçi diğer büyücü orada dururken bu yanlış adımın pek bir önemi yoktu.

Albus Dumbledore neredeyse fısıltıyla, "Ve böylece oldu," dedi. "Ve böylece yapıldı." Fawkes onun omzundaydı ve anlaşılmaz bir kuş bakışıyla diğer anka kuşunun olduğu yere bakıyordu.

" *Ne yapıyorsun burada?* "

"Ah?" dedi çatı platformunun karşı köşesinde duran yaşlı adam. "Hogwarts'ın tanımadığı bir yaratığın varlığını hissettim ve tabii ki görmeye geldim." Yaşlı büyücünün titreyen eli yavaşça yarım ay gözlüğünü çıkarmak için yukarı kalktı, diğer eli cübbesinin koluyla gözlerini ve alnını sildi. "Cesaret ettim - konuşmaya cesaret edemedim - biliyordum, tüm seçimlerin ötesinde bu seçimin sana ait olması gerektiğini biliyordum -"

Harry'nin içini garip bir endişe kaplamaya başlamıştı, midesinde hastalıklı bir his gibi kabarıyordu.

"Her şey buna bağlı," dedi Albus Dumbledore, hâlâ o neredeyse fısıltıyla, "bu kadarını biliyordum. Ama hangi seçimin beni karanlığa götüreceğini tahmin edemiyordum. En azından seçim sana aitti."

"Ben -" Harry, dedi ve sonra sesi kesildi. Korkunç bir

hipotez, inandırıcılığı artıyordu...

"Anka kuşu geliyor," dedi yaşlı büyücü. "Savaşacak olanlara, hayatları pahasına da olsa harekete geçecek olanlara anka kuşu gelir. Anka kuşları bilge değildir, Harry, bizi yargılamak için seçimimize tanık olmaktan başka bir yol bilmezler. Anka kuşu beni Grindelwald'la savaşmaya götürdüğünde ölüme gittiğimi sanmıştım. Fawkes'ın bana destek olacağını, beni iyileştireceğini ve yanımda kalacağını bilmiyordum -" Yaşlı büyücünün sesi bir an titredi. "Bu konuda konuşulmuyor - Harry, bunun neden hiç konuşulmadığını anlamalısın - eğer biri bilseydi, anka kuşu yargılayamazdı. Ama sana bunu şimdi söyleyebilirim Harry, çünkü Anka kuşu yalnızca bir kez gelir."

Yaşlı büyücü Ravenclaw kulesinin tepesine doğru yürüdü ve bir çocuğun şafak vakti dehşet içinde, şafak vakti ve tam bir dehşet içinde durduğu yere geldi.

Grindelwald'la yaptığım düelloyu kazanamadım, sadece yorgunluktan bayılana kadar uzun saatler boyunca onunla dövüştüm; Fawkes olmasaydı daha sonra bu yüzden ölebilirdim -

Harry fısıltı ondan kaçana kadar konuştuğunun farkında bile değildi.

"O zaman ben -"

"Yapabilir miydin?" dedi kadim büyücü, sesi normal tonlarından çok daha yaşlı çıkıyordu. "Öğrencim için üç kez anka kuşu geldi. Biri kendi kızını gönderdi ve sanırım bunun üzüntüsü onu yıktı. Sonuncusu da genç arkadaşın Lavender Brown'ın kuzeniydi ve o -" Yaşlı büyücünün sesi çatallaştı. "Zavallı John geri dönmedi ve kurtarmak istediklerinden hiçbirini kurtaramadı. Anka kuşu efsanesini bilen az sayıdaki bilgin arasında, her dört kişiden birinin çileli sınavından sağ çıkamadığı söylenir. Ve hayatta kalmış olsan bile - sürmen gereken hayat için, Harry James Potter- Evans-Verres - yapman gereken seçimler ve izleyeceğin yol için

yürümek zorundasın - her zaman Anka kuşunun çığlıklarını duymak - bunun seni delirtmeyeceğini kim söyleyebilir?" Yaşlı büyücü kolunu tekrar kaldırdı ve bir kez daha yüzüne çekti. "Voldemort'la savaşmadan önceki günlerde Fawkes'ın arkadaşlığından daha çok keyif almıştım."

Çocuk dinlemiyor gibiydi, tüm gözleri kadim büyücünün omzundaki kırmızı-altın kuştaydı. "Fawkes?" dedi çocuk titreyen bir sesle. "Neden bana bakmıyorsun, Fawkes?"

Fawkes merakla çocuğa bakmak için başını eğdi, sonra geri dönüp efendisine bakmaya devam etti.

"Gördün mü?" dedi yaşlı büyücü. "Seni reddetmiyor. Fawkes şu anda seninle o şekilde ilgilenmiyor olabilir; ve senin efendisine pek de sadık olmadığını biliyor -" dedi büyücü alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "- ama Anka'nın geldiği biri, Anka'nın sevmediği biri olamaz. Ama anka kuşunun geldiği biri, anka kuşunun hoşlanmayacağı biri olamaz." Büyücünün sesi yeniden fısıltıya dönüştü. "Orada Godric Gryffindor'un omzunda hiçbir zaman bir kuş görülmedi.
Sırlarında bile yazılı olmasa da, renkleri için kırmızı ve altını seçmeden önce anka kuşunu göndermiş olması gerektiğini düşünüyorum. Belki de bunun suçluluğu onu başka türlü cesaret edemeyeceği kadar ileri götürdü.
Ya da bu ona alçakgönüllülüğü, insanların zayıflıklarına ve başarısızlıklarına saygı duymayı öğretmiş olabilir..." Büyücü başını öne eğdi. "Seçiminizin akıllıca olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Doğru şey miydi, yoksa yanlış şey miydi, gerçekten bilmiyorum. Bilseydim, Harry, konuşurdum. Ama ben -" Sonra Dumbledore'un sesi kesildi. "Ben aptal bir ihtiyar olmuş aptal bir gençten başka bir şey değilim ve bilgeliğim de yok."

Harry nefes alamıyordu, mide bulantısı tüm vücudunu doldurup taşıyor gibiydi, midesi kaskatı kesilmişti. Harry

aniden ve korkunç bir şekilde başarısız olduğundan, nihai anlamda başarısız olduğundan, tam da bu gece başarısız olduğundan emin oldu -

Çocuk dönerek Ravenclaw çatısının kaldırımına doğru koştu. "Geri dön!" Sesi çatladı ve bir çığlığa dönüştü. *"Geri dön!* "

Son Sonuçlar:

Korku dolu bir solukla uyandı, dudaklarında sessiz bir çığlıkla uyandı ve hiçbir kelime çıkmadı, ne gördüğünü anlayamadı, *ne gördüğünü anlayamadı* -

" kaç?" diye fısıldadı.

Altın mücevherli çalar saati fısıldadı: "Gece on bir civarı. Uyumaya devam et."

Çarşafları terden sırılsıklamdı, geceliği terden sırılsıklamdı, yastığın yanından asasını aldı ve tekrar uyumaya çalışmadan önce kendini temizledi ve sonunda başardı.

Sybill Trelawney uyumaya devam etti.

Yasak Orman'da, isimsiz bir endişeyle uyanan bir sentor, gece gökyüzünü taramayı bıraktı, orada sadece sorular buldu ve hiçbir cevap bulamadı; ve birçok bacağını katlayarak Firenze uykuya geri döndü.

Büyülü Asya'nın uzak diyarlarında, Fan Tong adında kadim bir cadı, yorgun günlerini uyuyarak geçirirken, endişeli büyük büyük torununa iyi olduğunu, bunun sadece bir kabus olduğunu söyledi ve uykusuna geri döndü.

Muggle doğumluların hiçbir şekilde mektup almadığı bir ülkede, kendi adına sahip olamayacak kadar küçük bir kız çocuğu, ağlamayı bırakıp tekrar uyuyana kadar sinirli ama sevgi dolu annesinin kollarında sallandı.

Hiçbiri iyi uyuyamadı.

Çoklu Hipotez Testi

(7 Nisan 1992 tarihli uluslararası haber başlıkları:)

Toronto Magical Tribune:

TÜM İNGİLİZ WIZENGAMOT

'YAŞAYAN ÇOCUK'UN BİR RUH

EMİCİYİ KORKUTTUĞUNU

GÖRDÜKLERİNİ BİLDİRDİ

BÜYÜLÜ YARATIKLAR KONUSUNDA

UZMAN: "ŞIMDI SADECE YALAN

SÖYLÜYORSUN"

FRANSA VE ALMANYA İNGİLTERE'Yİ HER

ŞEYİ UYDURMAKLA SUÇLUYOR

Yeni Zelanda Büyücüsünün Günlük Bildirimi:

İNGİLİZ YASAMA ORGANINI ÇILGINA ÇEVİREN

NEYDİ? SIRADAKİ HÜKÜMET BİZİMKİ OLABİLİR

Mİ?

UZMANLAR EN ÖNEMLI 28 NEDENİ SIRALADI

ÇOKTAN GERÇEKLEŞTIĞINE INANMAK

American Mage:

KURTADAM KLANI WYOMING'İN İLK

SAKİNLERİ OLACAK

Quibbler:

VEELA GÜÇLERİ UYANINCA

MALFOY HOGWARTS'TAN

KAÇTI

Daily Prophet:

YASAL NUMARALAR

SERBEST "DELİ

MUGGLEBORN"

POTTER BAKANLIĞI AZKABAN'A

SALDIRMAKLA TEHDİT EDERKEN

Hipotez: Voldemort (8

Nisan 1992, 7:22pm)

Dördü bir kez daha Hogwarts Müdürü'nün, Hogwarts Okulu'nun tüm geçmiş evraklarının saklandığı, çekmece içinde çekmeceleri olan eski masasının etrafında toplandılar; efsaneye göre Müdire Shehla bir zamanlar bu masada kaybolmuştu ve aslında hâlâ oradaydı ve dosyalarını düzenleyene kadar bir daha dışarı çıkmasına izin verilmeyecekti. Minerva, bir gün o masa kendisine miras kaldığında -eğer herhangi biri hayatta kalırsa- o çekmecelerin kendisine miras kalmasını dört gözle beklemiyordu.

Albus Dumbledore masasının arkasında oturmuş, ciddi ve sakin görünüyordu.

Severus Snape ölü Floo'nun ve küllerinin yanında durmuş, öğrencilerin bazen onu öyleymiş gibi davranmakla suçladığı vampir gibi uğursuzca geziniyordu.

Deli-Göz Moody de onlara katılacaktı ama henüz gelmemişti.

Ve Harry.

Bir çocuğun küçük, ince gövdesi sandalyesinin koluna tünemişti, sanki içinden geçen enerjiler sıradan bir oturuşa izin vermeyecek kadar büyüktü. Sert bir yüz, terli saçlar, niyetli yeşil gözler ve hepsinin içinde, onun sivri şimşeği
asla iyileşmeyen yara izi. Bir hafta öncesine kıyasla bile şimdi daha acımasız görünüyordu.

Minerva bir an için Harry'yle birlikte Diagon Yolu'na yaptıkları, asırlar ve asırlar önceymiş gibi görünen geziye geri döndü.
Harry'nin *içinde* o kasvetli çocuk vardı, her nasılsa, o zaman bile. Bu tamamen onun ya da Albus'un suçu değildi. Yine de ilk tanıştığı genç çocukla büyülü Britanya'nın onu yarattığı şey arasındaki zıtlıkta neredeyse dayanılmaz derecede üzücü bir şey vardı. Harry'nin hiçbir zaman sıradan bir çocukluk geçirmediğini anlamıştı; Harry'nin evlat edinen ebeveynleri ona onun Muggle çocuklarla çok az konuştuğunu ve oynadığını söylemişlerdi. Harry'nin Hogwarts'ta diğer çocuklarla birlikte sadece birkaç ay oynamış olabileceğini düşünmek acı vericiydi, savaşın talepleri her şeyi alıp götürmeden önce. Belki de Harry'nin Wizengamot'a bakmadığı zamanlarda kendi yaşındaki çocuklara gösterdiği başka bir yüzü vardı. Ama Harry Potter'ın çocukluğunu bir odun yığını olarak hayal etmekten kendini alamıyordu; Albus'la birlikte tahta dalları parça parça alevlere atıyorlardı.

"Kehanetler tuhaf şeylerdir," dedi Albus Dumbledore. Yaşlı büyücünün gözleri sanki yorgunluktan yarı kapalı gibiydi. "Belirsiz, net olmayan, anlamı gevşek parmaklar arasında tutulan su gibi kaçan. Kehanet her zaman bir yüktür, çünkü orada cevaplar yoktur, sadece sorular vardır."

Harry Potter gergin bir şekilde oturuyordu. "Müdür Dumbledore," dedi çocuk yumuşak bir sesle, "arkadaşlarım hedef alınıyor. Hermione Granger neredeyse Azkaban'a gidiyordu. Sizin de gibi savaş başladı. Profesör Trelawney'nin kehaneti, neler olup bittiğine dair hipotezlerimin dengesini tartmak için kilit bir bilgi. Karanlık Lordun kehaneti bilip *benim bilmememin* ne kadar aptalca -ve tehlikeli- olduğundan bile."

Albus ona acımasız bir soruyla baktı, o da cevap olarak başını salladı; Harry, Trelawney'nin kehaneti yaptığını ve Karanlık Lord'un bunu bildiğini hangi akıl almaz yolla keşfetmiş olursa olsun, ondan bu kadarını öğrenmemişti.

"Voldemort tam da bu kehaneti engellemek isterken senin ellerinde yenilgiye uğradı," dedi yaşlı büyücü. "Onun bilgisi ona sadece zarar getirdi. Bunu iyi düşün, Harry Potter."

"Evet, Müdür Bey, bunu anlıyorum. Benim kültürümde de kendi kendini gerçekleştiren ve yanlış yorumlanan kehanetlere dair edebi bir gelenek vardır. Dikkatle yorumlayacağımdan emin olabilirsiniz. Ama zaten epey tahminde bulundum. Kısmi tahminlerle çalışmak benim için daha mı güvenli?"

Zaman geçti.

"Minerva," dedi Albus. "Eğer ."

"O..." diye başladı. Kelimeler boğazında düğümlendi; o bir aktris değildi. Orijinal kehanetin derin, ürpertici tonunu taklit edemezdi; yine de bir şekilde bu ton tüm *anlamı* taşıyor gibiydi. "Karanlık Lord'u yok etme gücüne sahip olan kişi yaklaşıyor... ona üç kez meydan okuyanlardan doğan, yedinci ay ölürken doğan..."

" *Ve Karanlık Lord onu kendine denk biri olarak işaretleyecek,*" diye seslendi Severus *ve* kız sandalyesinde sıçradı. İksir Ustası şöminenin yanında dimdik duruyordu. " *Ama Karanlık Lord'un bilmediği bir güce sahip olacak... ve her ikisi de diğerinin kalıntıları dışında her şeyi yok etmeli, çünkü bu iki farklı ruh aynı dünyada var olamaz.* "

Severus'un söylediği son cümle o kadar büyük bir önseziyle söylenmişti ki ilikleri ürperdi; neredeyse Sybill Trelawney'i dinliyor gibiydi.

Harry kaşlarını çatmış dinliyordu. "Bunu tekrar edebilir misin?" dedi Harry.

" *Karanlıklar Efendisi'ni yok etme gücüne sahip olan kişi yaklaşıyor, ona üç kez meydan okuyanlardan doğdu, yedinci ay olarak doğdu* - "

"Aslında, , bunu misin? Bunu *dikkatle* analiz gerekiyor -"

Bunu yaparken hem Albus hem de Severus, sanki görünmeyen bir elin uzanıp değerli bilgileri alıp götürmediğinden emin olmak istercesine parşömeni şahin gibi izliyorlardı.

"Bakalım..." Harry dedi ki. "Ben erkeğim ve 31 Temmuz'da doğdum, tamam. Karanlık Lord'u gerçekten yok ettim, tamam.
İkinci satırda muğlak bir zamir var... ama ben daha doğmamıştım, bu yüzden ailemin *bana* üç kez nasıl karşı çıktığını anlamak zor. Bu yara izi işaret için bariz bir aday..." Harry alnına dokundu. "Bir de Karanlık Lord'un bilmediği bir güç var, muhtemelen bilimsel geçmişimle ilgili -"

"Hayır," dedi Severus.

Harry şaşkınlıkla İksir Ustası'na baktı.

Severus'un gözleri kapalıydı, yüzü konsantrasyonla gerilmişti. "Karanlık Lord bu gücü seninle aynı kitapları çalışarak elde edebilir, Potter. Ama kehanet *Karanlık Lord'un sahip olmadığı bir güçten* bahsetmiyor. Hatta *Karanlık Lord'un sahip olamayacağı* bir *güçten* de *bahsetmiyor. Karanlık Lord'un bilmediği* bir *güçten* bahsetti... Bu onun için Muggle eserlerinden daha yabancı bir şey olacak. Belki de görmüş olsa bile hiç anlayamayacağı bir şey..."

"Bilim teknolojik numaralardan oluşan bir çanta değildir," dedi Harry. "Sadece bir asanın Muggle versiyonu değildir. Periyodik tabloyu ezberlemek gibi bir bilgi bile değildir. Bu farklı bir *düşünce tarzı.* "

"Belki..." diye mırıldandı İksir Ustası ama sesi kuşkuluydu.

"Kendin duymuş olsan bile bir kehaneti çok fazla okumak tehlikelidir," dedi Albus. Bunlar aşırı hayal kırıklığı yaratan şeylerdir."

"Anlıyorum," dedi Harry. Elini kaldırıp alnındaki yara izini ovuşturdu. "Ama... tamam, eğer gerçekten tüm bildiğimiz buysa... bak, açıkça söyleyeyim. Karanlık Lord'un gerçekten hayatta kaldığını nereden *biliyorsun*?"

" *Ne?*" diye bağırdı. Albus sadece içini çekti ve geniş Müdür koltuğunda arkasına yaslandı.

"Peki," dedi Harry, "bu kehanetin yapıldığı zaman kulağa nasıl geldiğini hayal edin. Sen-Kim-Olduğunu-Bilirsin kehaneti öğreniyor ve sanki benim kaderimde büyüyüp onu devirmek varmış gibi geliyor. İkimizin, birimizin diğerinin kalıntıları hariç hepsini yok etmesi gereken son bir savaş yapmamız gerekiyordu. Yani Kim-Olduğunu-Bilirsin Godric's Hollow'a saldırıyor ve

hemen yok edilir ve ardında bedensiz ruhu olabilecek ya da olamayacak bir kalıntı bırakır. Belki de Ölüm Yiyenler onun kalıntısıdır ya da Karanlık İşaret. Demek istediğim, bu kehanet çoktan gerçekleşmiş olabilir.
Beni yanlış anlamayın - yorumumun zorlama olduğunun farkındayım. Trelawney'in ifadesi, *sadece* 31 Ekim 1981'de tarihsel olarak meydana gelen olayları tanımlamak için doğal görünmüyor. Bir bebeğe saldırmak ve büyünün sekmesi, normalde 'yok etme gücü' olarak adlandıracağınız bir şey değil. Ancak kehanetin *birkaç* olası gelecekle ilgili olduğunu ve bunlardan sadece birinin Cadılar Bayramı'nda gerçekleştiğini düşünürseniz, o zaman kehanet zaten tamamlanmış olabilir."

"Ama -" Minerva ağzından kaçırdı. "Ama Azkaban'a yapılan baskın -"

" *Eğer* Karanlık Lord hayatta *kaldıysa*, Azkaban kaçışının en olası şüphelisi de odur," dedi Harry makul bir şekilde. "Azkaban firarının Karanlık Lord'un hayatta olduğuna dair Bayesçi bir kanıt olduğunu bile söyleyebilirsin, çünkü Azkaban firarının onun hayatta olduğu dünyalarda gerçekleşme olasılığı, ölü olduğu dünyalarda gerçekleşme olasılığından daha yüksek. Ama bu *güçlü* bir Bayes kanıtı değil. Karanlık Lord hayatta olmadığı sürece *gerçekleşmesi mümkün olmayan* bir şey değil. Profesör Quirrell, Kim Olduğunu-Bilirsin-Kim'in hâlâ hayatta olduğu varsayımından yola çıkmadığı için, kendi açıklamasını bulmakta zorlanmadı. Ona göre, güçlü bir büyücünün Bellatrix Black'i isteyebileceği çok açıktı çünkü Bellatrix Black, Karanlık Lord'un bir sırrını, örneğin sadece ona söylediği bazı büyü bilgilerini biliyordu. Sihirli bir şekilde mümkün olsa bile, herhangi birinin bedeninin ölümünden kurtulma ihtimali çok düşüktür. *Çoğu* zaman bu gerçekleşmez. Yani *sadece* Azkaban kaçışıysa. Resmi olarak bunun yeterli Bayesian kanıtı olmadığını söylemek zorundayım. Hipotezin yanlış olduğunu varsayan kanıtın olasılıksızlığı, hipotezin önceki olasılıksızlığı ile orantılı değildir."

Severus kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Kehanet henüz gerçekleşmedi. Olsaydı bilirdim."

"Bundan emin misin?"

"Evet, Potter. Eğer kehanet çoktan gerçekleşmiş olsaydı, *anlardım*! Trelawney'nin sözlerini duydum, Trelawney'nin sesini hatırlıyorum ve eğer kehanete uyan olayları bilseydim, onları *tanırdım*. Şimdiye kadar olanlar... uymuyor." İksir Ustası kesin bir ifadeyle konuştu.

"Bu ifadeyle ne yapmam gerektiğinden pek emin değilim," dedi Harry. Elini , dalgınca alnını ovuşturdu. "Belki de sadece olduğunu *düşündüğün* şey uymuyordur ve gerçek tarih farklıdır..."

"Voldemort yaşıyor," dedi Albus. "Başka belirtiler de var."

"Ne gibi?" Harry'nin yanıtı anında oldu.

Albus durakladı. "Büyücülerin ölümden döndüğü korkunç ritüeller var," dedi Albus yavaşça. "Bu kadarını herkes tarih ve efsaneden anlayabilir. Ve yine de o kitaplar kayıp, onları bulamadım; onları ortadan kaldıran Voldemort'tu, eminim -"

"Yani ölümsüzlük üzerine hiçbir kitap bulamıyorsunuz ve bu da onların Kim-Olduğunu-Bilirsin'de olduğunu mu kanıtlıyor?"

"Gerçekten de öyle," dedi Albus. "Hogwarts kütüphanesinin Kısıtlı Bölümünde kayıp olan belli bir kitap var - adını yüksek sesle söylemeyeceğim. Borgin ve Burkes'te gereken eski bir parşömen, nerede olduğunu göstermek için sadece rafta boş bir yer var -" Yaşlı büyücü durdu. "Ama sanırım," dedi yaşlı büyücü, sanki kendi kendine, "sen

Voldemort kendini ölümsüz kılmaya çalışmış olsa bile, bunun başarılı olduğunu kanıtlamadığını söyleyecektir..."

Harry içini çekti. "Kanıt mı, Müdür Bey? Sadece olasılıklar vardır. Eğer ölümsüzlük ayinleriyle ilgili bilinen ve kayıp olan belirli kitaplar varsa, bu birisinin ayin yapma girişiminde bulunmuş olma olasılığını artırır. Bu da Karanlık Lord'un ölümden kurtulma olasılığını yükseltir. Bunu kabul ediyorum ve bu gerçeğe katkıda bulunduğunuz için teşekkür ederim. Asıl soru*,* önceki olasılığın *yeterince* yükselip yükselmediğidir*.* "

"Elbette," dedi Albus sessizce, "eğer bir *şansı* bile kabul edersen Voldemort' hayatta kalması, korunmaya değer bir şey mi?"

Harry başını eğdi. "Dediğiniz gibi, Müdür Bey. Gerçi bir olasılık yeterince düştüğünde, onu takıntı haline getirmeye devam etmek de bir hata olur... Ölümsüzlükle ilgili kitapların kayıp olduğunu ve bu kehanetin Karanlık Lord'la gelecekte bir savaş yapacağımıza işaret etmesinin daha doğal olduğunu düşünürsek, Karanlık Lord'un hayatta olmasının sadece bir olasılık değil, bir ihtimal olduğuna katılıyorum. Ancak diğer olasılıklar *da* hesaba katılmalı - ve Kim Olduğunu Bilirsin'in hayatta *olmadığı* olası dünyalarda, Hermione'ye başka biri komplo kurdu."

"Aptallık," dedi Severus yumuşak bir sesle. "Tamamen aptallık. Karanlık İşaret solmadı, efendisi de solmadı."

"İşte Bayesçi kanıtların yetersizliğinden kastım *bu.* Elbette kulağa korkunç vegeliyor ama büyülü bir işaretin, onu yapan kişi öldükten sonra da varlığını sürdürmesi *o kadar* da olası değil mi? Karanlık Lord'un bilinci devam ettiği sürece işaretin de devam *edeceğinin* kesin olduğunu varsayalım, ancak *önsel* olarak Karanlık Lord öldükten sonra Karanlık İşaret'in varlığını sürdürme ihtimalinin sadece yüzde yirmi olduğunu tahmin edebiliriz.

O halde, 'Karanlık İşaret solmadı' gözleminin Karanlık Lord'un hayatta olduğu dünyalarda gerçekleşme olasılığı, Karanlık Lord'un ölü olduğu dünyalarda gerçekleşme olasılığından beş kat daha fazladır. Bu gerçekten de ölümsüzlüğün önceki olasılıksızlığıyla orantılı mı?
Diyelim ki önceki ihtimaller Karanlık Lord'un hayatta kalmasına karşı yüze birdi. Bir hipotezin yanlış olma olasılığı doğru olma olasılığından yüz kat fazlaysa ve hipotezin doğru olma olasılığı yanlış olma olasılığından beş kat fazlaysa, hipotezin yanlış olma olasılığının doğru olma olasılığından yirmi kat daha fazla olduğuna inanmaya başlamalısınız. Bire yüz olasılık, çarpı bire beş olasılık oranı, eşittir Karanlık Lord'un ölmüş olma olasılığı bire yirmi -"

" Tüm bu rakamları *nereden* buluyorsun, Potter?"

"Yöntemin kabul edilen zayıflığı bu," dedi Harry hemen. "Ama ben *niteliksel olarak,* 'Karanlık İşaret solmadı' gözleminin neden 'Karanlık Lord ölümsüzdür' hipotezi için yeterli destek olmadığı konusuna geliyorum. Kanıt, iddia kadar olağanüstü değil." Harry durakladı. "Karanlık Lord hayatta olsa bile, Hermione'ye komplo kuranın o olması gerekmediğini söylemeye *gerek* yok. Kurnaz bir adamın bir zamanlar dediği gibi, birden fazla entrikacı ve birden fazla plan olabilir."

Severus ince bir gülümsemeyle, "Savunma Profesörü gibi," dedi. "Sanırım onun bir şüpheli olduğunu kabul etmeliyim. Ne de olsa geçen yıl da Savunma Profesörü'ydü; ondan önceki yıl da, *ondan* önceki yıl da."

Harry'nin gözleri tekrar kucağındaki parşömene kaydı. "Devam edelim. Bu kehanetin doğru olduğundan *emin* miyiz? Kimse Profesör McGonagall'ın hafızasıyla oynamamış, belki bir satırı değiştirmiş ya da çıkarmış olabilir mi?"

Albus durakladı, sonra yavaşça konuştu. "Britanya'nın üzerinde, sınırlarımız içinde söylenen her kehaneti kaydeden büyük bir büyü var. Wizengamot'un En Kadim Salonu'nun çok altında, Gizemler Dairesi'nde kaydediliyorlar."

"Kehanet Salonu," diye fısıldadı Minerva. Yıllar boyunca birbiri ardına ortaya çıkan, parlayan kürelerle dolu raflardan oluşan büyük bir oda olduğu söylenen bu yer hakkında bir şeyler okumuştu. Merlin'in kendisinin söylenirdi; en büyük büyücünün Kader'in suratına attığı son tokat. Tüm kehanetler iyiye işaret etmezdi ve Merlin en azından kehanette bahsedilenlerin kendilerinden ne bahsedildiğini bilmelerini istemişti. Bu, Merlin'in onların özgür iradelerine duyduğu saygıydı; Kader onları dışarıdan, farkında olmadan kontrol edemezdi. Bir kehanette adı geçenlerin ellerine parlayan bir küre gelir ve ardından peygamberin gerçek sesinin konuştuğunu duyarlardı. Küreye dokunmaya çalışan diğerlerinin delireceği ya da muhtemelen sadece kafalarının patlayacağı söylenirdi, efsaneler bu noktada net değildi. Merlin'in asıl niyeti ne olursa olsun, duyduğu kadarıyla Konuşulamayanlar yüzyıllardır kimsenin girmesine izin vermemişti. *Kadim Büyücülerin eserleri*, daha sonra Konuşamayanlar'*ın* kehanetlerin öznelerini uyarmanın, kâhinlerin saldıkları zamansal baskıları serbest bırakmalarına engel olabileceğini keşfettiklerini ve bu yüzden Merlin'in varislerinin Salonunu mühürlediklerini belirtmişti. Minerva'nın aklına (artık Bay Merlin'in etrafında birkaç ay geçirdiği için) merak etmek geldi.
Potter) bunu kim nereden *bilebilirdi* ki; ama Albus ona anlatmaya kalkarsa diye ona sormaması gerektiğini de biliyordu. Minerva, Zaman hakkında yalnızca bir saat olsaydınız endişelenmeniz gerektiğine inanıyordu.

"Kehanet Salonu," diye onayladı Albus alçak sesle. "Bir kehanette sözü edilenler, o kehaneti orada dinleyebilirler. İma edilen şeyi anlıyor musun, Harry?"

Harry kaşlarını çattı. "Şey, ben dinleyebilirim, ya da Karanlık Lord... ah, annemle *babam*. Ona üç kez karşı gelenler. Kehanette onlardan da bahsediliyordu, yani kaydı duyabilirler miydi?"

"James ve Lily, Minerva'nın anlattığından farklı bir şey duymuşlarsa," dedi Albus sert bir sesle, "bunu bana söylemediler."

"James ve Lily'yi *oraya mı* götürdün*?* " dedi Minerva.

"Fawkes pek çok yere gidebilir," dedi Albus. "Bu gerçekten bahsetme."

Harry doğrudan Albus'a bakıyordu. "Şu Gizemler Dairesi'ne gidip kaydedilmiş kehaneti dinleyebilir miyim? Duyduğum kadarıyla orijinal ses tonu yardımcı olabilir."

Yaşlı büyücü yavaşça başını sallarken Albus'un yarım ay gözlüklerinin yansımasından ışık parlıyordu. "Bence bu akıllıca olmaz," dedi Albus. "ötesindeki nedenlerden ötürü. Merlin'in yarattığı bu yer tehlikeli; bazı insanlar için diğerlerinden daha tehlikeli."

Harry sesini çıkarmadan, "Anlıyorum," dedi ve tekrar parşömene baktı. "Kehaneti şimdilik doğru kabul edeceğim. Bir sonraki bölümde Karanlık Lord'un beni kendine denk biri olarak işaretlediği yazıyor. Bunun tam olarak ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Elbette," dedi Albus, "hiçbir şekilde onun yöntemlerini taklit etmek zorunda değilsin."

"Ben *aptal* değilim, Müdür Bey. Muggle'lar zamansal paradokslar hakkında bir iki şey çözmüşlerdir, her ne kadar onlar için teorik olsa da. Sırf gelecekten gelen bir sinyal, geleceğe gideceğini iddia ediyor diye etik kurallarımı bir kenara atmayacağım.

Çünkü o zaman bu, olayın en gerçekleşmesinin tek nedeni haline gelir. Yine de, bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Severus. "Ben

de bilmiyorum," dedi kız.

Harry asasını çıkardı, elinde evirip çevirdi, meditatif bir şekilde tahtaya baktı. "On bir inç, çobanpüskülü, çekirdeği Anka kuşu tüyünden," dedi Harry. "Ve kuyruk tüyü bu asada olan anka kuşu sadece bir tane daha verdi, onu da Bay... neydi adı, Olive bilmem ne... Karanlık Lord'un asasının çekirdeği yaptı. *Ve* ben bir Parselmouth'um. O zaman bile çok fazla tesadüf gibi görünüyordu. Şimdi de Karanlık Lord'un olacağıma dair bir kehanet olduğunu ."

Severus'un gözleri düşünceliydi; Müdür'ün bakışları ise okunamıyordu.

"," dedi Minerva duraksayarak, "Kim-Olduğunu-Bilirsin
- Voldemort'un ona o yarayı verdiği gece kendi güçlerinin bir kısmını Bay Potter'a aktardığını mı? Kesinlikle yapmak istediği bir şey değildi. Yine de... Eğer Karanlık Lord'un kendisinden daha az büyüye sahipse, Bay Potter'ın nasıl onun olabileceğini anlamıyorum..."

"Meh," dedi Harry, hâlâ meditatif bir şekilde asasına bakarak. "Karanlık Lord'la hiç büyü yapmadan savaşırdım.
Homo sapiens en keskin pençelere ya da en sert zırhlara sahip olarak bu gezegendeki baskın tür haline gelmedi - gerçi bu noktanın bir kısmının büyücülerin gözünden kaçmış olabileceğini düşünüyorum. Yine de, daha zeki olmayan herhangi bir şeyden korkmak bir insan olarak onuruma yakışmaz; ve duyduğuma göre, o boyutta Karanlık Lord pek de korkutucu değilmiş."

İksir Ustası konuştu, sesi her zamanki küçümseyici tonuna bürünmüştü. "Kendini Karanlık Lord'dan daha zeki mi sanıyorsun, Potter?"

"Evet, aslında," dedi Harry, cüppesinin sol kolunu geri çekip altındaki gömlek kolunu kıvırarak çıplak dirseğini ortaya çıkardı. "Ah, bu bana bir şey hatırlattı! Buradaki hiç kimsenin standart, kolayca kontrol edilebilir bir yerde, gizli bir düşman casusu olduğunu gösteren, açıkça görülebilen bir dövmesi olmadığından emin olalım."

Albus susturucu bir hareket yaparak İksir Ustası'nı daha sert bir şey söyleyemeden durdurdu. "Söyle bana Harry," dedi Albus, "Karanlık İşaret'i nasıl yapardın?"

"Standart olmayan yerler," dedi Harry hemen, "utanç ve telaş olmadan kolayca bulunamayacak yerler, gerçi güvenlik bilincine sahip herhangi biri zaten kontrol edecektir. Mümkünse daha küçük yapın. Tam şeklini gizlemek için büyülü olmayan başka bir dövmenin üzerini örtün - daha iyisi, sahte deri tabakasıyla kaplayın -"

"Gerçekten de kurnazca," dedi Albus. "Ama söyle bana, diyelim ki Mühür'e istediğin koşulları ekleyebildin, onu istediğin gibi soldurabilir ya da yükseltebilirsin. O zaman ne yapardın?"

"Her zaman tamamen görünmez olsun," dedi Harry bariz olanı belirtmek istercesine. "Bir casusla casus olmayan biri arasında tespit edilebilir bir fark olmasını istemezsin."

"Daha kurnaz olduğunu varsayalım," dedi Albus. "Sen bir hile ustasısın, bir aldatma ustasısın ve yeteneklerini sonuna kadar kullanıyorsun."

"Şey -" Çocuk durdu, kaşlarını çattı. "Gereksiz yere karmaşık görünüyor, daha çok bir kötü adamın rol icabı kullanacağı bir taktik gibi-

gerçek hayattaki bir savaşta deneyeceğiniz bir şeyden çok bir oyun. Ama sanırım gerçekten Ölüm Yiyen olmayan insanlara sahte Karanlık İşaretler koyabilir ve gerçek Ölüm Yiyenlerin üzerindeki Karanlık İşaretleri görünmez tutabilirsiniz. Ama o zaman da insanların neden ilk etapta Karanlık İşaret'in bir Ölüm Yiyen'i tanımladığına inanmaya başladıkları sorusu ortaya çıkıyor... Sorunu ciddiye alacak olsaydım, bu konu üzerinde en az beş dakika düşünmem gerekirdi."

"Sana bunu soruyorum," dedi Albus, hâlâ o yumuşak ses tonuyla, "çünkü gerçekten de savaşın ilk günlerinde senin önerdiğin gibi testler yaptım. Tarikat benim aptallığımdan sadece Alastor gördüğümüz çıplak silahlara güvenmediği için kurtuldu. Daha sonra, Mühür'ü taşıyanların onu saklayabileceğini ya da istedikleri zaman gösterebileceğini düşünmüştüm. Yine de Igor Karkaroff'u Wizengamot'un önüne getirdiğimizde, Karkaroff masumiyetini protesto etmek istese de, Mühür kolunda açıkça görünüyordu. Karanlık İşaret'i yöneten gerçek kuralın ne olduğunu bilmiyorum. Severus bile Mührü'nün sırlarını açıklamamakla yükümlüdür."

Harry hemen, "Oh, *bu* her şeyi *açıklıyor*," dedi. "Bekle, dur bakalım - sen bir *Ölüm Yiyen* miydin*?* " Harry bakışlarını Severus'a çevirdi.

Severus ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hâlâ öyleyim, bildikleri kadarıyla."

"Harry," dedi Albus, gözleri sadece çocuktaydı. "Ne demek istiyorsun, bu her şeyi açıklıyor?"

"Bilgi teorisi 101," dedi çocuk ders veren bir tonda. "X değişkenini gözlemlemek, ancak ve ancak X'in olası değerleri, Y'nin farklı durumları göz önüne alındığında farklı olasılıklara sahipse, Y değişkeni hakkında bilgi aktarır.

casus değilseniz, casusları casus olmayanlardan ayırmak için bunu kullanmayı hemen düşünmelisiniz. Benzer şekilde, gerçeği yalandan ayırmak için, gerçek ve yalanın varlığında farklı davranan bir sürece ihtiyacınız vardır - bu yüzden 'inanç' bir ayırıcı olarak çalışmazken, 'deneysel tahminler yapmak ve bunları test etmek' çalışır. Karanlık İşaret'e sahip birinin sırlarını, bunları zaten bilmeyen birine açıklayamayacağını söylüyorsunuz. Yani Karanlık İşaret'in nasıl çalıştığını öğrenmek için, Karanlık İşaret'in *çalışabileceğini* hayal *edebileceğiniz* her yolu yazın, sonra Profesör Snape'in bu şeylerin her birini bir sırdaşına - belki de deneyin ne hakkında olduğunu bilmeyen birine - anlatmaya çalışmasını izleyin
- İkili aramayı daha sonra açıklayacağım, böylece Yirmi Soru'yu oynayarak seçenekleri azaltabilirsiniz - ve yüksek sesle söyleyemediği her şey doğrudur. Sessizliği, Mark hakkındaki doğru ifadelerin varlığında farklı, yanlış ifadelerin varlığında farklı davranan bir şey olacaktır."

Minerva'nın ağzının açık kaldığını fark etti ve aniden kapattı. Albus bile şaşırmış görünüyordu.

"Ve bundan sonra, dediğim gibi, casuslar ve casus olmayanlar arasındaki *herhangi bir* davranışsal fark casusları tanımlamak için kullanılabilir. Karanlık İşaret'in sihirli bir şekilde sansürlenmiş en az bir sırrını belirledikten sonra, bu sırrı zaten bilmeyen birine açıklayıp açıklayamayacağına bakarak birini Karanlık İşaret için test edebilirsiniz -"

"Teşekkür , Bay Potter."

Herkes Severus'a baktı. İksir Ustası doğrulmuş, dişlerini öfkeli bir zafer ifadesiyle gösteriyordu. "Müdür Bey, artık Mühür hakkında rahatça konuşabilirim. Bir Ölüm Yiyen için yakalandığımızı biliyorsak, henüz çıplak kollarımızı görmemiş olan diğerlerinin önünde, Mührümüz biz istesek de istemesek de kendini gösterir. Ama eğer çoktan görmüşlerse

kollarımız çıplaksa, kendini göstermez; ya da sadece şüpheyle test ediliyorsak. Bu nedenle Karanlık İşaret Ölüm Yiyenleri tanımlıyor gibi görünüyor - ama sadece zaten bulunanları, "

"Ah..." Albus dedi ki. "Teşekkür , Severus." Kısa bir süre gözlerini kapadı. "Bu gerçekten de Black'in neden Peter'ın bile dikkatinden kaçtığını açıklıyor... ah, şey. Ya Harry'nin önerdiği test?"

İksir Ustası başını salladı. "Potter'ın sanrılarına rağmen Karanlık Lord aptal değildi. Böyle bir testten şüphelenildiği anda, Mühür dillerimizi bağlamayı bırakır. Yine de bu olasılığı ima edemezdim, sadece bir başkasının bunu anlamasını bekleyebilirdim." İnce bir gülümseme daha. "Gizliliğimi tehlikeye atmasaydı size pek çok House puanı verirdim, Bay Potter. Ama gördüğünüz gibi, Karanlık Lord oldukça kurnazdı." Bakışları daha da uzaklaştı. "Ah," diye nefes aldı Severus, "gerçekten *de çok* kurnazdı..."

Harry Potter uzun bir süre kıpırdamadan

oturdu. Sonra -

"Hayır," dedi Harry. Çocuk başını salladı. "Hayır, bu doğru olamaz. Öncelikle, Raymond Smullyan'ın bir kitabının *birinci* bölümünde yer alabilecek türden bir mantık bulmacasından bahsediyoruz, Muggle bilim adamlarının geçimlerini sağlamak için yaptıkları şeylerin seviyesine *yakın bile değil*. İkincisi, bildiğim kadarıyla Karanlık Lord'un az önce beş saniyede çözdüğüm bulmacayı icat etmesi için beş ay düşünmesi gerekti -"

"Birinin senin kadar zeki olabileceği senin için bu kadar akıl almaz bir şey mi Potter?" İksir Ustası'nın sesinde küçümsemeden çok merak vardı.

"Buna temel oran deniyor, Profesör Snape. Kanıtlar Karanlık Lord'un bu bulmacayı icat etmesiyle aynı derecede uyumlu

Beş ay içinde ya da beş saniye içinde, ama herhangi bir toplumda bunu beş ayda yapabilenlerin sayısı beş saniyede yapabilenlerin sayısından çok daha fazla olacaktır..." Harry elini alnına yapıştırdı. "Lanet olsun, bunu nasıl açıklayabilirim? Sanırım senin bakış açına göre, Karanlık Lord zekice bir bulmaca buldu ve ben de onu zekice çözdüm ve bu da bizi *eşit* gösteriyor."

"İksir dersindeki ilk gününü hatırlıyorum," dedi İksir Ustası kuru bir sesle. "Sanırım daha kat etmen gereken çok yol var."

"Barış Severus," dedi Albus. "Harry şimdiden senin bildiğinden çok daha fazlasını başardı. Yine de söyle bana, Harry - neden Karanlık Lord'un senden daha az olduğuna inanıyorsun? Şüphesiz o birçok yönden hasarlı bir ruh. Ama kurnazlığa karşı kurnazlık - henüz onunla yüzleşmeye hazır değilsin, ; ve yaptıklarının tam çetelesini biliyorum."

Bu konuşmada sinir bozucu olan şey*,* Harry'*nin aynı fikirde olmamasının gerçek nedenlerini söyleyememesiydi ki* bu da işbirliğine dayalı söylemin bazı temel ilkelerini ihlal ediyordu.

Bellatrix'in Azkaban'dan gerçekten nasıl çıkarıldığını açıklayamıyordu - Kim Olduğunu Bilirsiniz tarafından değil, Harry ve Profesör Quirrell'in ortak zekâları tarafından.

Harry, Profesör McGonagall'ın önünde, beyin hasarının varlığının ruh diye bir şey olmadığı anlamına geldiğini söylemek istemiyordu. Bu da başarılı bir ölümsüzlük ritüelini *imkansız* kılıyordu... şey*, imkansız* değil*,* Harry *bir gün* büyülü ölümsüzlüğe giden bir yol açmaya kesinlikle niyetliydi, ama bu *çok daha zor* olacak ve zaten var olan bir ruhu bir lich'in phylactery'sine bağlamaktan *çok* daha *fazla ustalık* gerektirecekti. Ki hiçbir zeki büyücü

Eğer ruhlarının ölümsüz olduğunu bilselerdi, ilk etapta bunu yapmazlardı.

Ve Harry'nin Karanlık Lord'*un o kadar* zeki olamayacağını bilmesinin gerçek ve dürüst nedeni... şey... bunu söylemenin dokunaklı bir yolu yoktu, ama...

Harry Wizengamot'un bir toplantısına katılmıştı. Sihir Bakanlığı'nın en derin katlarını koruyan gülünç "güvenlik önlemlerini" görmüştü. Goblinlerin Gringotts'a giren insanların üzerindeki Polyjuice ve Imperius Lanetlerini temizlemek için kullandıkları Hırsızın Düşüşü bile yoktu. Bariz ele geçirme yolu Sihir Bakanı'nı ve birkaç bölüm başkanını Imperius yapmak ve Imperius'tan çok güçlü olan herkese el bombası atmak olurdu. Ya da Çok Özlü iksir için kıl almak üzere canlı ve Yaşayan Ölüm durumunda olmaları gerekiyorsa, onlara bayıltıcı gaz yollamak. Legilimency, Sahte Anılar, Confundus Büyüsü - çok saçmaydı, büyü dünyası hile yapmanın yollarıyla *aşırı doymuştu*. Harry, Britanya'yı ele geçirdiği sırada bunların hiçbirini kendisi yapmayabilirdi, çünkü Etik tarafından kısıtlanmıştı... Harry daha önemsiz olanlardan bazılarını , çünkü Çok Özlü İksir ya da geçici bir Confundus ya da sadece okunabilen Çeviklik kulağa fazladan bir gün Azkaban'da kalmaktan daha iyi geliyordu... ama...

Harry Etik tarafından kısıtlanmamış olsaydı, Ruh Emicileri anlayacak kadar zeki olduğu için, o gün Wizengamotun daha kötü bölümlerini tek başına, sadece bir birinci sınıfın büyü gücünü kullanarak yok edebilirdi. Gerçi Harry o günden sonra o kadar da iyi bir politik pozisyonda olmayabilirdi, hayatta kalan Wizengamot üyeleri onun yaptıklarını halkla ilişkiler amacıyla reddetmeyi ve onu kınamayı kolay ve ucuz bulabilirlerdi, daha zeki olanlar bunun daha büyük iyiliği için olduğunu fark etseler bile... ama *yine* de.

Eğer etik kurallardan tamamen uzaksanız, Salazar Slytherin'in kadim sırlarıyla donanmışsanız, Lucius Malfoy da dahil olmak üzere düzinelerce güçlü takipçiniz varsa ve büyülü Britanya hükümetini devirmeyi *başarmanız* on yıldan fazla sürmüşse, bu aptal olduğunuz anlamına gelirdi.

"Bunu nasıl söylesem..." dedi Harry. "Bakın Müdür Bey, etik kurallarınız var, kötü olmadığınız için kullanmadığınız pek çok savaş taktiği var. Ve sen Karanlık Lord'la, o kadar da dizginlenemeyen muazzam güçlü bir büyücüyle savaştın ve onu *yine de* uzak tuttun . Eğer Kim Olduğunu Bilirsin *bunun üstüne* süper zeki olsaydı*, ölmüştünüz. . Anında* ölmüş olurdunuz -"

"Harry," dedi Profesör McGonagall. Sesi titriyordu. "Harry, neredeyse hepimiz ölüyorduk. Zümrüdüanka Yoldaşlığı'yarısından fazlası öldü. Albus olmasaydı - Albus Dumbledore, son iki yüzyılın en büyük büyücüsü, Harry - kesinlikle yok olurduk."

Harry bir elini alnına götürdü. "Özür dilerim," dedi Harry. "Yaşadıklarını küçümsemeye çalışmıyorum. Kim-Olduğunu-Bilirsin'in tamamen kötü, inanılmaz güçlü bir Karanlık Büyücü olduğunu ve düzinelerce güçlü takipçisi olduğunu biliyorum ve bu... kötü, evet, kesinlikle kötü. Sadece..." *Tüm bunlar, düşmanın zeki olmasıyla aynı tehdit ölçeğinde değil, bu durumda botulinum toksinini dönüştürüp çay fincanınıza bir gramın milyonda birini gizlice sokarlar.* Bu kavramı ayrıntılara girmeden aktarmanın güvenli bir yolu var mıydı?
Harry'nin aklına bir şey gelmedi.

"Lütfen, Harry," dedi Profesör McGonagall. "Lütfen, Harry, sana yalvarıyorum - *Karanlık Lord'u ciddiye al!* O çok daha tehlikeli -" Kıdemli cadı kelime bulmakta zorlanıyor gibiydi. "O, Biçim Değiştirme'den *çok* daha tehlikeli."

Harry kendini durduramadan kaşları havaya kalktı. Severus Snape'in karanlık bir kıkırdama geldi.

İçindeki Ravenclaw'ın sesi böyle dedi. *Dürüst olmak gerekirse Profesör McGonagall haklı, bunu bilimsel bir sorunu ciddiye aldığımız kadar ciddiye almıyoruz. Zor olan, yeni bir bilgiyi pencereden dışarı atmak yerine ona tepki vermektir. Şu anda beklenmedik, önemli bir argümanla karşılaştıktan sonra inancımızı* hiç *değiştirmemişiz gibi görünüyor. Lord Voldemort'u ciddi bir tehdit olarak görmememiz başlangıçta Karanlık İşaret'in apaçık aptalca olmasına dayanıyordu. Bu yanlış varsayım üzerine kurduğumuz mantık silsilesinin tamamını güncellemek ve şüpheye düşürmek için odaklanmış çaba gerekirdi ve şu anda bu çabayı göstermiyoruz.*

"," dedi Harry, tam da Profesör McGonagall yeniden konuşacakmış gibi görünürken. "Pekâlâ, bunu ciddiye almak için durup beş dakika düşünmem gerekiyor."

"Lütfen yap," dedi Albus Dumbledore.

Harry gözlerini kapadı.

Ravenclaw tarafı üçe bölündü.

Olasılık tahmini, dedi moderatör olarak görev yapan Ravenclaw Bir. *Karanlık Lord hayatta ve bizim zeki, dolayısıyla da gerçek bir tehdit.*

Neden tüm düşmanları çoktan ölmedi? dedi davayı yürüten Ravenclaw İki.

Unutmayın, dedi Ravenclaw Bir, *bu argümanı zaten düşünmüştük, bu yüzden her prova yaptığımızda inancı* yeniden *değiştirmek için kullanamayız.*

Ama mantıktaki asıl kusur ne? dedi Ravenclaw İki. *Akıllı bir Lord Voldemort'un olduğu dünyalarda, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'ndaki herkes savaşın ilk beş dakikasında ölürdü. Dünya görünmüyor, yani biz o dünyada yaşamıyoruz. QED.*

Bu gerçekten kesin mi? diye sordu Ravenclaw Üç, savunucu olarak atanmıştı. *Belki de Lord Voldemort'*un *o zamanlar topyekûn savaşmamasının bir nedeni vardı -*

Ne gibi? Ravenclaw İki talep etti. *Ayrıca, mazeretiniz ne olursa olsun, hipotezinizin olasılığının ek karmaşıklığına göre cezalandırılmasını talep ediyorum -*

Bırakın Üç konuşsun, dedi Ravenclaw Bir.

Tamam... bakın, dedi Ravenclaw Üç. *Her şeyden önce, herhangi birinin sadece zihin kontrolü ile Bakanlığı ele geçirebileceğini* bilmiyoruz*. Belki de büyülü Britanya gerçekten bir oligarşidir ve aile reislerinin gözünü korkutup boyun eğdirmek için yeterli askeri güce ihtiyacınız vardır -*

Onları da Imperius, diye araya girdi Ravenclaw İki.

- ve oligarkların girişlerinde Thief's Downfall var evleri -

Karmaşıklık cezası! Ravenclaw İki bağırdı. *Daha fazla episikl!*

- Mantıklı ol, dedi Ravenclaw Üç. *Daha önce hiç kimsenin iyi yerleştirilmiş birkaç Imperius lanetiyle Bakanlığı ele geçirdiğini* görmedik*. Bunun gerçekten bu kadar kolay yapılabileceğini* bilmiyoruz*.*

Ama, dedi Ravenclaw İki, *bunu hesaba katsak bile... gerçekten başka bir yolu olmalıymış gibi görünüyor. On*

Yıllarca süren başarısızlık, gerçekten mi? Sadece geleneksel terörist taktiklerini kullanarak mı? Bu sadece... denememek *bile*.

Belki de Lord Voldemort'un daha yaratıcı fikirleri vardı, diye yanıtladı Ravenclaw Üç, *ama* diğer *ülkelerin hükümetlerine elini vermek istemiyordu, ne kadar savunmasız olduklarını bilmelerini ve Bakanlıklarına Hırsızın Çöküşü'nü yerleştirmelerini istemiyordu. İngiltere'yi üs olarak kullanmadan ve diğer* tüm *büyük hükümetleri aynı anda yıkmaya yetecek kadar hizmetkâra sahip olmadan olmazdı.*

Tüm dünyayı fethetmek istediğini varsayıyorsun, Ravenclaw İki'yi kaydetti.

Trelawney, Ravenclaw Üç'ün ciddiyetle söylediği *gibi, onun bize eşit olacağı kehanetinde bulunmuştu*. *Bu yüzden dünyayı ele geçirmek istiyordu.*

Ve eğer o sizin eşitinizse ve onunla savaşmak zorundaysanız -

Harry'nin zihni bir an için iki *yaratıcı* büyücünün birbirlerine karşı topyekûn bir savaşa girdiğini hayal çalıştı.

Harry birinci sınıf kitaplarında, insanları öldürmek için yaratıcı bir şekilde kullanılabilecek tüm Büyüler ve İksirleri not etmişti. Kendine yardım edememişti. Gerçekten. Her beyninin bunu yapmasını engellemeye *çalışmıştı*, ama bu bir balığa bakıp da beyninin onun bir olduğunu fark etmesini engellemeye çalışmak gibiydi. Birinin yedinci yıl ya da Seherbaz seviyesinde ya da Lord Voldemort'un sahip olduğu gibi eski kayıp büyülerle yaratıcı bir şekilde neler yapabileceğini düşünmeye bile değmezdi. Sihirli süper güçlere sahip yaratıcı dahi bir psikopat bir 'tehdit' değil, bir yok oluş olayıydı.

Sonra Harry salladı ve mantığının gittiği kasvetli çizgiyi bir kenara bıraktı. Asıl soru şuydu

ilk etapta bir Karanlık Rasyonalist kadar korkunç bir şeyle karşılaşma olasılığı vardı.

Ölümsüzlük ritüeline kalkışan birinin gerçekten işe yarama ihtimali...

Cömert bir abartıyla, binde bir diyelim; kabaca binde bir büyücünün ölümden kurtulması söz konusu değildi. Gerçi Harry'nin elinde kaçının önce ölümsüzlük ritüellerini denediğine dair bir veri yoktu.

Ya Karanlık Lord da bizim kadar akıllıysa? dedi Ravenclaw Üç. *Trelawney'nin onun bizim olacağı kehanetinde bulunduğu gibi. O zaman ölümsüzlük ritüeli işe yarardı. Not: 'Diğerinin kalıntısı hariç hepsini yok et' cümlesini unutma.*

Bu düzeyde bir zeka gerektirmek ek külfetli bir ayrıntıydı; rastgele bir nüfus üyesinin bu kadar zeki olma olasılığı düşüktü...

Ancak Lord Voldemort rastgele seçilmiş bir büyücü değildi, herkesin dikkatini çeken, nüfus içindeki belirli bir büyücüydü. Karanlık Lord'un bunu düşünmesi (varsayımsal olarak) daha uzun sürmüş bile, Mühür bulmacası belirli bir asgari zekâ seviyesini ima ediyordu. Yine de, Muggle dünyasında, Harry'nin tarihten tanıdığı aşırı zeki insanların hiçbiri kötü diktatörler ya da teröristler olmamıştıMuggle dünyasında buna en yakın şey hedge-fund yöneticileriydi ve hiçbiri bir üçüncü dünya ülkesini bile ele geçirmeye çalışmamıştı, bu da hem olası kötülüklerine hem de olası iyiliklerine üst sınır koyan bir noktaydı.

Karanlık Lord'un akıllı olduğu ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın bir anda ölmediği hipotezler vardı, ancak bu hipotezler daha karmaşıktı ve

karmaşıklık cezaları. Diğer mazeretlerin karmaşıklık cezaları hesaba katıldıktan sonra, 'Karanlık Lord akıllıdır' ve 'Karanlık Lord aptaldı' hipotezlerinden 'Karanlık Lord savaşı anında kazanmadı' gözlemine kadar büyük bir olasılık oranı olacaktır. Bu muhtemelen Karanlık Lord'un aptal olması lehine 10:1 olasılık oranına değerdi... ama belki 100:1 değil. Karanlık Lord'un akıllıca başladığını varsayarsak, aslında 'Karanlık Lord anında kazandı' ifadesinin yüzde 99'dan *fazla* bir olasılığa sahip olduğunu söyleyemezdiniz; tüm olası bahanelerin toplamı .01'den fazla olurdu.

Bir de Kehanet vardı... Lord Voldemort'un Potter'larla karşılaşması halinde *hemen* öleceğine dair bir cümle içeriyor olabilir de olmayabilir de. Albus Dumbledore bu satırı daha sonra Profesör McGonagall'ın hafızasında Lord Voldemort'u ölümüne çekmek için düzenlemişti. Eğer böyle bir satır yoksa, Kehanet daha çok Kim-Olduğunu-Bilirsin ve Yaşayan Çocuk'un kaderinde daha sonra karşılaşmak varmış gibi geliyordu. Ama *bu* durumda, Dumbledore'un Harry'yi Kehanet Salonu'na götürmemek için kulağa makul gelen bir bahane bulması daha az olasıydı...

Harry bundan bir Bayes hesaplaması çıkarıp çıkaramayacağını merak ediyordu. Elbette, öznel bir Bayes hesaplamasının amacı, bir sürü sayı uydurduktan sonra bunları çarpmanın size tam olarak doğru bir cevap vereceği değildi. Asıl mesele, sayı uydurma *sürecinin* sizi ilgili tüm gerçekleri saymaya ve tüm göreceli olasılıkları tartmaya zorlamasıydı. Kim *Olduğunu* Bilirsin'in ölmesi *halinde* Karanlık İşaret'in kaybolmama olasılığını düşündüğünüz anda, bu olasılığın gözlemin güçlü bir kanıt olarak sayılması için yeterince düşük olmadığını fark etmek gibi. Sürecin bir versiyonu, hipotezleri saymak ve kanıtları listelemek, tüm sayıları oluşturmaktı,

Hesaplamayı yapın ve sonra nihai cevabı atın ve beyninizi her şeyi gerçekten *tartmaya* zorladıktan *sonra* içinizden gelen hisle hareket edin. Sorun, kanıt öğelerinin koşullu olarak bağımsız olmaması ve ilgilenilen birden fazla etkileşimli arka plan olgusu olmasıydı...

...en azından *bir* şey kesindi.

Eğer hesaplama yapılabilecekse, bunun için bir parça kağıt ve bir kalem gerekecekti.

Müdürün odasının bir tarafındaki şöminede alevler aniden parladı ve turuncudan parlak bilye yeşiline döndü.

"Ah!" dedi Profesör McGonagall rahatsız edici sessizliğin içinde. "Sanırım bu Deli-Göz Moody olmalı."

"Bu meseleyi şimdilik bir kenara bırakalım," dedi Müdür rahatlamış bir ifadeyle, o da Floo'ya bakarken. "Sanırım biz de bu konuyla ilgili bazı haberler almak üzereyiz."

Hipotez: Hermione Granger (8

Nisan 1992, 6:53pm)

Bu sırada Hogwarts'ın Büyük Salonu'nda, Müdür ile gizli toplantıları olmayan öğrenciler dört büyük masanın etrafında akşam yemeği için koşuşturuyorlardı.

Dekan Thomas düşünceli bir ifadeyle, "Bu çok komik," dedi. "General öğrendiklerimizin bizi sonsuza dek değiştireceğini ve sonrasında asla normal bir hayata dönemeyeceğimizi söylediğinde ona inanmamıştım. Bir kez öğrendiğimizde. *Onun* görebildiklerini gördüğümüzde."

"Biliyorum!" dedi Seamus Finnigan. "Ben de bunun sadece bir şaka olduğunu sanıyordum! Tıpkı General Kaos'un şimdiye kadar söylediği diğer her şey gibi."

"Ama şimdi -" Dean üzgün bir şekilde. "Geri dönemeyiz, değil mi? Bu Hogwarts'a gittikten sonra Muggle okuluna geri dönmek gibi bir şey olur. Biz sadece... biz sadece birbirimizin etrafında olmalıyız. Yapabileceğimiz tek şey bu, yoksa delireceğiz."

Yanındaki Seamus Finnigan sözsüz bir şekilde başını salladı ve bir lokma daha veldbeest yedi.

Etraflarında, Gryffindor masasındaki sohbet devam ediyordu. Dünkü kadar *amansız* değildi ama ara sıra konu yine dönüp dolaşıyordu.

Samantha Crowley adında ikinci sınıf bir cadı, "Bir tür aşk üçgeni olmalı," dedi (herhangi bir ilişki olup olmadığı sorulduğunda cevap vermedi). "soru, her şey ters gitmeden önce hangi yollardan *gidiyordu*? Kim kime aşıktı - ve o kişi de onu sevdi mi sevmedi mi - kaç olasılık var bilmiyorum -"

"Altmış dört," dedi Sarah Varyabil, muhtemelen Ravenclaw ya da Hufflepuff'a ayrılması gereken, çiçeği burnunda bir güzel. "Hayır, bekle, bu yanlış. Yani, eğer kimse Malfoy'u sevmeseydi ve Malfoy da kimseyi sevmeseydi, o zaman gerçekten aşk üçgeninin bir parçası olmazdı... bu Aritmetik gerektirecek, hepiniz iki dakika bekleyebilir misiniz?"

" *Ben* kendi adıma, Granger'ın Potter'ın aylağı olduğunun ve Potter'ın Malfoy ile Granger'ın arasını bulmaya çalıştığının gayet açık olduğunu düşünüyorum." Konuşan cadı, karmaşık bir meseleyi tam olarak çözmüş birinin kendinden duyduğu memnuniyetle başını salladı.

"Bunlar kelime bile değil," diye itiraz etti genç bir büyücü. "Onları kafandan uyduruyorsun."

"Bazen bir şeyi *gerçek* kelimelerle tarif edemezsiniz."

"Çok *üzücü*," dedi Sherice Ngaserin, gerçekten de gözleri yaşarmıştı. "Onlar sadece - çok *açık* bir şekilde birlikte olmak için yaratılmışlardı!"

"Potter ve Malfoy'u mu kastediyorsun?" dedi Colleen Johnson adında bir ikinci sınıf öğrencisi. "Biliyorum - aileleri birbirlerinden o kadar nefret ediyordu ki, aşık *olmamalarına* imkan yoktu -"

"Hayır, üçünü de kastediyorum," dedi Sherice.

Bu, bir araya toplanmış sohbette kısa bir duraklama yarattı. Dean Thomas sessizce limonatasını yudumluyor, ağzından akıp gömleğine bulaşırken ses çıkarmamaya çalışıyordu.

" *Vay* canına," dedi Nancy Hua adında siyah saçlı bir cadı. "Bu gerçekten... çok *sofistike* bir davranış Sherice."

"Bakın, hepiniz, bunu gerçekçi tutmalıyız," dedi Eloise Rosen, bir ordunun generalliğini yapmış ve bu nedenle otoriter bir havayla konuşan uzun boylu bir cadı. "Granger'ın Potter'a aşık olduğunu *biliyoruz* - çünkü onu öptü. Yani Malfoy'u öldürmeye çalışmasının tek nedeni Potter'ı ona kaptıracağını biliyor olması. Her şeyi bu kadar karmaşık hale getirmeye gerek yok - hepiniz sanki bu gerçek hayat değil de bir oyunmuş gibi davranıyorsunuz!"

Siyah cüppesi gece siyahı teniyle birleşerek onu kararmış bir siluet gibi gösteren Chloe, "Ama Granger aşık olsa bile, yine de *patlaması* komik," dedi. "Bilmiyorum... Bence bu, yanlış giden bir aşk romanından daha fazlası olabilir. Bence

Belki de çoğu insanın neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri bile yoktur."

" *Evet! Evet! Teşekkür !* " diye haykırdı Dean Thomas. "Bakın - farkında değil misiniz - Harry Potter'ın hepimize *söylediği* gibi - eğer bir şeyin olacağını *tahmin* etmediyseniz, sizi tamamen şaşırttıysa, o zaman geldiğini görmediğinizde dünya hakkında inandığınız şey, açıklamak için yeterli değildir..." Dean'in sesi kimsenin onu dinlemediğini görünce kesildi. "*Tamamen umutsuz,* değil mi?"

İki eski Kaotik arkadaşıyla masanın karşısında oturan Lavender Brown, "Bunu hâlâ anlamadın mı?" dedi. "Teğmen olmayı nasıl başardınız?"

"Siz ikiniz sessiz olun!" Sherice onları tersledi. "İkinizin de üçünü kendiniz için istediğiniz çok açık!"

"Ciddiyim!" dedi Chloe. "Ya *gerçekten* olup bitenler, bilirsin işte, tüm *sıradan* insanların bahsettiği *normal* şeylerden farklıysa? Ya Potter'ın herkese anlatmaya çalıştığı gibi biri Granger'a o şeyi yaptırdıysa?"

"Sanırım Chloe haklı," dedi kendisini her zaman 'Adrian Turnipseed' olarak tanıtan yabancı görünümlü bir büyücü çocuk, ama aslında ailesi ona Deli Drongo adını vermişti. "Sanırım bunca zamandır..." Adrian sesini uğursuzca alçalttı, "...*gizli* bir *el.*." Adrian sesini tekrar yükseltti, "Tüm bu olanları şekillendiren. Başından beri *her şeyin* arkasında olan bir kişi. Profesör Snape'i de kastetmiyorum."

"Yani -" diye soluk soluğa kaldı Sarah.

"Evet," dedi Adrian. "Tüm bunların arkasındaki *gerçek* kişi - *Tracey Davis!* "

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Chloe. "Her şeyden sonra - " Hızla etrafına bakındı. "Zorbalar ve tavanla ilgili o olaydan beri - Hogwarts çevresindeki ormanlardaki ağaçlar bile sanki *titriyor, korkuyor* gibi görünüyorlar - "

Seamus Finnigan düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyordu. Seamus sesini sadece Lavender ve Dean'in duyabileceği şekilde alçaltarak, "Sanırım Harry'*nin... bilirsin işte...* nereden geldiğini anlıyorum," dedi.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi Lavender. Kendi sesini alçaltmaya zahmet etmedi. "*Yıllar* önce çözülüp herkesi öldürmeye başlamamış olması bir mucize."

"Şahsen," dedi Dean, yine daha kısık bir sesle, "asıl korkutucu *olan* şu ki, o *biz* de olabilirdik. "

"Evet," dedi Lavender. "Şu anda hepimizin aklının başında *olması* iyi bir şey."

Dean ve Seamus ciddiyetle başlarını salladılar.

Hipotez: G. L.

(8 Nisan 1992, 8:08pm)

Müdür'ün odasındaki Floo-Fire parlak soluk yeşil renkte parladı, ateş kendi içinde yoğunlaşarak zümrüt rengi bir kasırgaya dönüştü sonra daha da parlayarak havaya bir insan figürü püskürttü -

Çözülmekte olan figür bir asa fırlattığında bir hareket bulanıklığı oldu, Floo'nun momentumuyla bir bale dansı adımı gibi yumuşak bir şekilde döndü, böylece ateşleme yayı

Odanın 360 derecelik yayının tamamı; ve sonra aynı şekilde aniden, figür yerinde durdu.

adamı gördüğü ilk anda, daha göz göze bile gelmeden, ellerindeki ve yüzündeki yara izlerini fark etti; sanki adamın tüm vücudu yanmış ve kesilmiş gibiydi; yine de adamın tüm etleri arasından sadece elleri ve yüzü görünüyordu. Adamın vücudunun geri kalanı gizlenmişti, cüppelerle değil, giysiden çok zırha benzeyen deriyle kaplanmıştı; koyu gri deri, adamın kırlaşmış saçlarıyla uyumluydu.

Harry'nin görüşünün kavradığı bir sonraki şey, adamın yüzünün sağ tarafını kaplayan parlak mavi göz oldu.

Harry'nin zihninin bir kısmı, Profesör McGonagall'ın 'Deli-Göz Moody' olarak adlandırdığı kişinin, Dumbledore'un Harry'ye gösterdiği anıdaki, Dumbledore'un 'Alastor' olarak adlandırdığı kişiyle aynı olduğunu fark etti; adamın vücudunun her santimini yaralayan ve burnundan bir parça koparan olaydan öncesine ait bir görüntü -

Zihninin başka bir kısmı da adrenalin sarsıntısını fark etti. Adam Floo'dan o şekilde çıktığında Harry tam bir refleksle asasını çekmişti, bunda *pusuya* düşmüş gibi hissettiren bir şey vardı, Harry kendini durdurmayı başaramadan önce eli asasını bir *Somnium* için hizalamaya başlamıştı bile. Şu anda bile zırhlı adam asasını belli bir kişiye değil, tüm odayı kapsayacak şekilde tutuyordu ve asa, silahını doğrultan bir asker gibi gözleriyle mükemmel bir hizadaydı. Adamın duruşunda ve botlarının duruşunda tehlike vardı, giydiği deri zırhta tehlike vardı ve o parlak mavi gözde tehlike vardı.

Yaralı adam Müdür'e hitaben konuştuğunda sesi sertti. "Sanırım bu odanın güvenli olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Burada sadece arkadaşlar var," dedi Dumbledore.

Adamın başı Harry'ye doğru sallandı. "Buna da dahil *mi?* "

"Eğer Harry Potter dostumuz değilse," dedi Dumbledore ciddi bir sesle, "o zaman hepimizin sonu gelmiş demektir; öyleyse öyle olduğunu varsayabiliriz."

Adamın asası Harry'ye tam olarak doğrultulmamış, düz duruyordu. "Çocuk az kalsın beni çiziyordu."

"Şey..." dedi Harry. Elinin hâlâ asayı sıkıca tuttuğunu fark etti ve bilinçli olarak elini gevşetip tekrar yanına bıraktı. "Bunun için üzgünüm, biraz... savaşa hazır görünüyordun."

Yaralı adamın asası neredeyse Harry'ye doğrulttuğu yerden hafifçe uzaklaştı, ama inmedi ve adam kısa bir kahkaha attı. "Sürekli tetikte olmak, ha, delikanlı?" dedi adam.

Harry atasözünü tekrarlayarak, "Eğer gerçekten seni yakalamak istiyorlarsa bu paranoya değildir," dedi.

Adam tamamen Harry'ye döndü ve Harry'nin yaralı yüzündeki herhangi bir ifadeyi okuyabildiği kadarıyla, adam şimdi *ilgili* görünüyordu.

Dumbledore'un gözleri Azkaban patlamasından önceki parlak ışıltısına , gümüş bıyıklarının altındaki gülümseme sanki hiç kaybolmamıştı. "Harry, bu Alastor Moody, Deli Göz de denir, benden sonra Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na komuta edecek -

Tabii bana bir şey olursa. Alastor, bu Harry Potter. İkinizin *fevkalade* iyi anlaşacağınıza dair umudum var"

"Senin hakkında çok şey duydum, evlat," dedi Deli-Göz Moody. Tek koyu renkli doğal gözü Harry'ye sabitlenmişti, parlak mavi nokta ise yuvasının içinde çılgınca dönüp duruyordu. "Hepsi iyi değil. Bölümde sana Ruh Emici Hortlak dediklerini duydum."

Harry biraz düşündükten sonra, bilmiş bir gülümsemeyle cevap vermeye karar verdi.

"Bunu nasıl başardın, evlat?" dedi adam usulca. Şimdi mavi gözleri Harry'ye de sabitlenmişti. "Ruh Emici'yi Azkaban'dan oraya götüren Seherbazlardan biriyle biraz konuştum. Beth Martin onun doğrudan çukurdan geldiğini ve yol boyunca kimsenin ona özel bir talimat vermediğini söyledi. Elbette yalan söylüyor olabilir."

"Bunda sinsi bir numara falan yoktu," dedi Harry. "Sadece zor yoldan yaptım. Tabii yalan da söylüyor olabilirim."

Dumbledore sandalyesinde arkasına yaslanmış, arka planda kıkırdıyordu, sanki Müdür'ün Ofisi'ndeki başka bir cihazdı ve çıkardığı ses buydu.

Yaralı adam dönüp Müdür'e baktı, ama asası Harry'ye doğru ve alçakta duruyordu. Konuştuğunda sesi huysuz ve işveli çıkmıştı. "Voldie'nin yeni ev sahiplerinden biri hakkında bir ipucu buldum.
Gölgesinin şu anda Hogwarts'ta olduğundan emin

misin?" "*Emin* değilim -" Dumbledore başladı.

"*Ne diyeyim?* " diye araya girdi Harry. Karanlık Lord'un var olmadığına neredeyse karar verdikten sonra, bunun bu kadar kesin bir şekilde tartışıldığını duymak şok .

"Voldie'nin konağı," dedi Moody kısaca. "Granger'ı ele geçirmeden önce sahip olduğu konak."

"Eğer masallar doğruysa," dedi Dumbledore, "Voldemort'un gölgesini bu dünyaya bağlayan bir güç aygıtı var; ve bu sayede bir konukçuyla onun bedenine sahip olmak için pazarlık yapabilir, ona gücünün ve gururunun bir kısmını bahşedebilir - "

Moody aniden, "Öyleyse asıl soru kimin çok hızlı bir şekilde çok fazla güç kazandığıdır," dedi. "Görünüşe göre Bandon Banshee'yi sürgüne gönderen, Asya'daki bütün bir vampir klanına kazık atan, Wagga-Wagga Kurtadamının izini süren ve bir çay süzgeciyle bir hortlak sürüsünü yok eden bir adam var. *Ve* bunu sonuna kadar ; Merlin Tarikatından bahsediliyor. Görünüşe göre sadece güçlü bir büyücü değil, bir büyücü ve politikacıya dönüşmüş."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Dumbledore. "Kendi becerilerine güvenmediğinden emin misin?"

"Notlarını kontrol ettim," dedi Moody. "Kayıtlara göre Gilderoy Lockhart Savunma O.W.L.S.'de Troll almış, N.E.W.T. ile uğraşmamış. Tam da Voldie'nin teklif ettiği anlaşmayı kabul edecek türden bir enayi." Mavi göz yuvasında çılgınca döndü. "Tabii Lockhart'ın öğrenciliğini hatırlamıyorsan ve tüm bunları kendi başına yapabilecek potansiyele sahip olduğunu düşünmüyorsan?"

"Hayır," dedi Profesör McGonagall. Kaşlarını çattı. "Hiç şansım yok diyebilirim."

Dumbledore acı dolu bir ses tonuyla, "Korkarım aynı fikirdeyim," dedi. "Ah, Gilderoy, seni zavallı aptal..."

Moody'nin sırıtışı daha çok bir hırıltı gibiydi. "Sabahın üçü senin için uygun mu Albus? Lockhart bu gece evinde olmalı."

Harry bunu giderek artan bir endişeyle dinledi, *Bakanlık*'ta bile yargıçların arama emri çıkarması gerektiğine dair bir kural olup olmadığını merak ediyordu - Harry'nin şu anda katılmış göründüğü yasadışı kanunsuz örgüt bir yana. "Affedersiniz," dedi Harry. "Sabahın üçünde *tam olarak* ne oluyor?"

Harry'nin sesinde onu ele veren bir şey olmalıydı, çünkü yaralı adam ona doğru döndü. "Bununla ilgili bir sorunun mu var, evlat?"

Harry durakladı, bunu yabancıya nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışıyordu.

"Onu kendin mi indirmek istiyorsun?" diye sordu yaralı adam. "Ailenin intikamını almak, ha?"

"Hayır," dedi Harry elinden geldiğince kibarca. "Dürüst olmak gerekirse - bak, eğer onun Kim-Olduğunu-Bilirsin-Kim için gönüllü bir konukçu olduğunu *kesin* olarak bilseydik, bu bir şey, ama emin *değilsek* ve sen onu öldürmeye gidiyorsan -"

"Öldürmek mi?" Deli-Göz Moody homurdandı. "Moody alnına vurarak, "Ondan istediğimiz, kafasının içinde kilitli olan şey, evlat. Eğer şanslıysak, Voldie o enayinin hafızasını yaşadığı günlerdeki kadar kolay silemez ve Lockhart da hortkuluğun neye benzediğini hatırlar."

Harry ileride araştırmak üzere hortkuluk sözcüğünü zihnine not etti ve, "Sadece masum birinin

- Kulağa oldukça iyi bir insanmış gibi gelen biri, eğer tüm bunları kendisi yaptıysa, zarar görmek üzere olabilir."

"Seherbazlar insanlara zarar verir," dedi yaralı adam kısaca. "Eğer şanslıysanız, kötü insanları. Bazı günler şanslı olmazsınız ve hepsi kadar. Unutmayın, Kara Büyücüler bizden çok daha fazla insana zarar veriyor."

Harry derin bir nefes aldı. "En azından bu kişiye zarar *vermemeye çalışabilir* misin, eğer o -"

"Birinci sınıf öğrencisinin bu odada ne işi var Albus?" diye sordu yaralı adam, şimdi dönüp Müdür'e bakıyordu. "Sakın bana bebekken yaptığı bir şey için olduğunu söyleme."

"Harry Potter sıradan bir birinci sınıf öğrencisi değil," dedi Müdür sessizce. "Şimdiden beni bile şaşırtacak kadar imkânsız işler başardı, Alastor. Yoldaşlık'ta bir gün Voldemort'un zekâsıyla boy ölçüşebilecek tek zekâ onunki, senin ya da benim asla gibi."

Yaralı adam Müdür'ün masasının üzerine eğildi. "O bir sorumluluk. Saf. Savaşın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onun buradan gitmesini ve Voldie'nin hizmetkârlarından biri onu aklından çıkarmadan önce Tarikat'la ilgili tüm anılarının silinmesini istiyorum."

"Ben bir Occlumens'im aslında."

Deli-Göz Moody, başını sallayan Müdür'e dar bir bakış attı.

Sonra yaralı adam Harry'ye döndü, bakışları buluştu.

Legilimency saldırısının ani öfkesi Harry'nin neredeyse sandalyesinden düşmesine neden oluyordu, çünkü beyaz-sıcak çelikten bir bıçak

zihninin en önündeki hayali kişi. Harry'nin Mr Bester'ın eğitiminden beri pratik yapma şansı olmamıştı ve o kişinin dünyası yakıcı lavlara ve öfkeli bir soru yağmuruna dönüşürken, Harry neredeyse zihninin arkasındaki hayali kişiymiş gibi davranmaya olan hakimiyetini kaybediyordu. Harry neredeyse sadece halüsinasyon görüyormuş gibi davranma, sadece Legilimency akıl sağlığını parçalayıp onu yanmakta olduğuna inanacak şekilde yeniden şekillendirirken şok ve acı içinde çığlık atan hayali kişi gibi davranma konusundaki hakimiyetini kaybediyordu -

Harry göz temasını başararak gözlerini Moody'nin çenesine indirdi.

"Pratik yapmıyorsun, evlat," dedi Moody. Harry adamın yüzüne bakmıyordu, ama sesi ölümcül derecede acımasızdı. "Ve seni bu konuda bir kez uyaracağım. Voldie tarihteki diğer Legilimens'lere benzemez. Gözlerinizin içine bakmasına gerek yok ve eğer kalkanlarınız o kadar paslıysa, o kadar yumuşak bir şekilde içeri sızar ki hiçbir şey fark etmezsiniz."

Harry yaralı çenesine, "Not edildi," dedi. Harry itiraf edebileceğinden daha fazla sarsılmıştı; Mr Bester o kadar güçlü değildi ve Harry'yi hiç *böyle* test etmemişti. Bu kadar acı çeken biri gibi davranmak... Harry hayali bir insanı bu kadar acı içinde tutmanın nasıl bir his olduğunu tarif edecek kelime bulamıyordu, ama bu *normal* değildi . "En başta bir Occlumens olduğum için herhangi bir kredi alıyor muyum?"

"Şimdiden büyüdüğünü ? Gözlerimin içine bak!"

Harry kalkanlarını güçlendirdi ve bir kez daha koyu gri gözlere ve parlak maviye baktı.

"Hiç birinin ölümünü izledin mi?" diye sordu Deli-Göz Moody.

"Annemle babam," dedi Harry sakin sakin. "Ocak ayında Patronus Büyüsü'nü öğrenmek için bir Ruh Emici'nin önüne gittiğimde hafızamı geri kazandım. Kim-Olduğunu-Bilirsin'in sesini hatırlıyorum -" Harry'nin vücudundan bir ürperti geçti, asası elinde seğirdi. "Ana taktik raporum, Kim Olduğunu 'in Öldüren Lanet'i yarım saniyeden kısa bir sürede söyleyebildiği, ama muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur."

Profesör McGonagall'dan bir geldi ve Severus'un yüzü gerildi.

"Pekâlâ," dedi Deli-Göz Moody usulca. Yaralı yüzündeki dudaklarda tuhaf, ince bir sırıtış belirdi. "Sana herhangi bir stajyer Seherbaza yaptığım teklifin aynısını yapacağım. Bana tek bir dokunuş yap evlat - tek bir vuruş, tek bir büyü - ve bana cevap verme hakkını kabul edeyim."

"Alastor!" diye haykırdı Profesör McGonagall'ın sesi. "Bu kesinlikle mantıksız bir test! Bay Potter, diğer meziyetleri ne olursa olsun, yüz yıllık dövüş deneyimine sahip değil!"

Harry'nin gözleri odanın içinde şimşek gibi çaktı, tuhaf aletlerin üzerinden geçti, Dumbledore'un, Severus'un ve Seçmen Şapka'nın yanından geçip kısa süreliğine oraya buraya yerleşti. Harry bulunduğu yerden Profesör McGonagall'ı göremiyordu, ama bu önemli değildi. Gerçekten bakmak istediği tek bir aygıt vardı ve diğer tüm bakışların amacı sadece hangisinin olduğunu gizlemekti.

"Pekâlâ," dedi Harry ve Profesör McGonagall'ın soluğunu tutmasına ve İksir Ustası'nın inanmazlıkla homurdanmasına aldırmadan sandalyesinden atladı. Dumbledore'un kaşları kalkmıştı ve Moody bir kaplan gibi sırıtıyordu. "Beni yakalarsa kırk dakika içinde uyandırmayı unutma." Harry bir yere yerleşti

Düellocunun başlangıç duruşu, asası aşağıda. "Gidelim o zaman -"

Harry gözlerini açtı, başı pamukla doldurulmuş gibi hissediyordu.

Diğer herkes Müdür'ün odasından gitmiş, Floo-Fire sönmüştü; sadece Dumbledore hâlâ masanın arkasında bekliyordu.

"Merhaba Harry," dedi Müdür sessizce.

"*Hareket* ettiğini bile görmedim," diye hayret etti Harry, doğrulduğunda kasları gıcırdıyordu.

"Alastor Moody'den iki adım ötede duruyordun," dedi Dumbledore, "ve gözünü onun asasından ayırdın."

Harry çantasından Görünmezlik Pelerini'ni çıkarırken başını salladı. "Yani, düello duruşu alıyordum ki standart bir aptal olduğumu düşünsün ve beni hafife alsın - ama itiraf etmeliyim ki, *bu* etkileyiciydi."

"Demek bunu başından beri planlamıştın, Harry?" Dumbledore öyle dedi.

"Elbette," dedi Harry. "Bunu düşünmek için duraklamak yerine, uyanır uyanmaz nasıl yaptığıma dikkat et."

Harry Pelerin'in kapüşonunu başına geçirdi ve daha önce gizlice baktığı duvar saatine tekrar göz attı.

O zaman saat sekizi yirmi üç dakika geçiyordu, şimdi ise dokuzu beş dakika geçiyordu.

Minerva, çocuk düello pozisyonuna geçip asasını yere indirirken ona baktı. Minerva bir an Harry'nin - hayır, bu tamamen saçmaydı, o *Deli-Göz Moody'*ydi ve bu imkânsızdan da öte bir şeydi. Elbette onun kısmi Biçim Değiştirme yeteneği hakkında da böyle düşünmüştü...

"Gidelim o zaman," dedi Harry ve yere yığıldı.

Severus tek bir kahkaha attı. "Bay Potter'ın haklı olduğu noktalar var, itiraf etmeliyim," dedi İksir Ustası. "Gerçi o uyanıkken bunu asla söylemezdim ve eğer bu sözleri tekrarlarsan onları inkâr edeceğim, çünkü çocuğun egosu zaten yeterince büyük. Bay Potter'ın da haklı olduğu noktalar var, Deli-Göz, ama düello bunların arasında değil."

Deli-Göz'ün kendi kıkırdaması daha düşük ve daha sertti. "Ah, evet," dedi Deli-Göz. "Sadece aptallar düello eder. Öylece *saldırmamı* beklerken çocuk ne düşünüyordu? Bu olayı hatırlaması için ona bir yara izi vermeliyim."

"Alastor!" diye havladı Albus, tam "Dur!" diye bağırdığı sırada Severus ileri atıldı ve Deli-Göz Moody asasını kasıtlı olarak Harry Potter'ın bedenine doğrulttu.

" *Stupefy!* "

Deli-Göz'ün bedeni tahta ayağının üzerinde şimşek gibi dönerken neredeyse titriyor gibiydi, daha önce kimsenin sihirsiz hareket ettiğini görmediği kadar hızlıydı, kırmızı Sersemletici Hex aniden boşalan havanın içinden geçip Severus'u kıl payı ıskalayarak karşı duvara çarptı ve gözleri tekrar Moody'ye döndüğünde *Sagitta Magica* deseninde on yedi parlak küre vardı, parlaklık saçarak yere düşen *bir şeye* çarpmadan önce sadece bir anlığına -

"Tekrar merhaba, Harry," dedi Dumbledore.

"Bu adamın tepki süresine *inanamıyorum*," dedi Harry, yerde görünmez bir şekilde yattığı yerden ayağa kalkarken pelerinini fırçalayarak. "Ben de onun hareket hızına inanamıyorum. Onu ele verecek bir büyü söylemeden zaplamanın bir yolunu bulmam gerekecek..."

- ve sonra Deli-Göz sert ve hızlı bir şekilde eğildi, elleri yere düz bir şekilde çarptı. Bulunduğu boşluktan geçen iki küçük beyaz ipliği neredeyse görmüyordu, ama ipler Müdür'ün cihazlarından birine çarptığında gözleri mavi kıvılcıma gitti ve gözlerini geri çevirmeyi başardığında, Mad-Eye sorunsuz bir şekilde ayağa , asası görülemeyecek kadar hızlı dans ediyordu ve bir gümbürtü sesi daha vardı -

---

"Tekrar merhaba, Harry."

"Affedersiniz Müdür Bey, ama geriye doğru son atlayışı yapmadan önce merdivenlerinizden inmeme ve sonra tekrar yukarı çıkmama izin verebilir misiniz? Bu bir saatlik hazırlıktan daha uzun sürecek -"

Minerva, asasını en ufak bir şekilde bile indirmemiş olan Deli-Göz Moody'ye bakakaldı; Severus'un yüzünde ise neredeyse şok olmuş gibi bir ifade vardı.

"Ee, evlat?" dedi Deli-Göz Moody. "Başka neyin var?"

Görünmez bir el görünmezlik pelerininin kapüşonunu geri çekerken, Harry Potter'ın başı havada süzülerek belirdi.

"O göz," dedi Harry Potter. Çocuğun gözlerinde tuhaf, şiddetli bir ışık vardı. "Bu sıradan bir cihaz değil. Görünmezlik pelerinimin içini görebiliyor. Ben onu kaldırmaya başlar başlamaz, hiçbir büyü söylemediğim halde, Dönüştürülmüş şok tabancamdan kaçtın. Ve şimdi tekrar izledim - bu odaya Floo ile girdiğin anda tüm Zamana Dönüşmüş benliklerimi fark ettin, değil mi?"

Deli-Göz Moody gülümsüyordu, Voldemort'la karşı karşıya geldiklerinde onun takındığı o dişleri dökülmüş sırıtışın aynısını takınmıştı. "Karanlık büyücüleri avlamak için yüz yıl harcarsan her şeyi görürsün," dedi Moody. "Bir keresinde benzer bir numara deneyen genç bir Japon'u tutuklamıştım. Gölge kopyalama tekniğinin benim bu gözümle boy ölçüşemeyeceğini zor yoldan öğrendi."

"Her yönü görüyorsun," dedi Harry Potter, bakışlarında hâlâ o tuhaf, şiddetli ışık vardı. "O göz nereye bakarsa , etrafındaki her şeyi görüyor."

Moody'nin kaplan sırıtışı daha da büyüdü. "Artık bu odada sizden başka kimse yok," dedi Deli-Göz. "Sence bu saatten sonra pes edeceğin için mi, yoksa kazanacağın için mi? Bahse var mısın, çocuk?"

"Bu benim son denemem çünkü son üç saatimi tek bir atışa yatırmaya karar verdim," dedi Harry Potter. "Kazanıp kazanmayacağıma gelince -"

Müdür'ün tüm havasını dolduran bir bulanıklık vardı. Deli-Göz Moody göz kamaştırıcı bir hızla bir tarafa sıçradı ve bir an sonra Harry'nin kafası geriye doğru fırlayarak *"Stuporfy!"* diye bağırdı. "

Havadaki üç parıltı Harry'nin hareket eden kafasının yanından geçti, tam o sırada Harry'nin bulunduğu yerden kırmızı bir ok fırladı ve Moody'nin yanından geçerek başka bir yöne doğru kaçtı.

Eğer gözünü kırpmış olsaydı, kırmızı cıvatanın havada açılı bir dönüş yaparak Moody'nin kulağına çarpmasını kaçırabilirdi.

Moody düştü.

Harry Potter'ın havada süzülen kafası elleri ve dizleri üzerinde bir birinci sınıfın boyuna indi, sonra daha da yere düştü, yüzünde ani bir yorgunluk ifadesi vardı.

Minerva McGonagall, "*Merlin aşkına* az önce -" dedi.

"Demek Flitwick'e gittin," dedi Moody. Emekli Seherbaz şimdi bir sandalyede oturmuş, kemerinden çıkardığı bir şişedeki onarıcıdan uzun uzun içiyordu.

Harry Potter başını salladı, artık bir kolçağa tünemek kendi sandalyesinde oturuyordu. "Önce Savunma Profesörünü denedim, ama -" Çocuk yüzünü buruşturdu. "O... müsait değildi. Beş House puanını riske atmaya değer olduğuna karar verdim ve eğer bir riske değer diyorsanız, ödemek zorunda kaldığınızda şikayet edemezsiniz. Her neyse, diğer insanların göremediği şeyleri gören bir gözünüz varsa, Isaac Asimov'un *İkinci Kuruluş*'ta belirttiği gibi, kullanılacak silahın parlak bir ışık olduğunu düşündüm. Yeterince bilim kurgu okursanız, her şeyi en az bir kez okursunuz. Her neyse, Profesör Flitwick'e çok sayıda şekil oluşturacak, parlak, titrek ve tüm ofisi dolduracak, ancak görünmez olacak, böylece sadece gözünüz onları görebilecek Büyüye ihtiyacım olduğunu söyledim. Bir illüzyon yapıp sonra da onu görünmez yapmanın ne *anlama geldiği* hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bunu yüksek sesle söylemezsem Profesör Flitwick'in yine de yapacağını düşündüm ve yaptı da. Kendi başıma yapabileceğim böyle bir büyü olmadığı ortaya çıktı, ama Flitwick bana bunun için tek seferlik bir cihaz verdi - gerçi bunun hile olmadığına onu ikna etmem gerekti,

Çünkü emekli olacak kadar uzun yaşamış bir Seherbaz'a karşı hiçbir şey hile olamazdı. Ve sen bu kadar hızlı hareket ederken seni nasıl vurabileceğimi hâlâ anlamamıştım. Ben de hedefe yönelik büyüleri sordum ve Flitwick o zaman bana sonda yaptığım büyüyü gösterdi, Swerving Stunner. Bu Profesör Flitwick'in kendi icatlarından biri - kendisi hem şampiyon bir düellocu hem de bir Charms Ustası -"

"Bunu biliyorum evlat."

"Özür dilerim. Her neyse, Profesör bu büyüyü kullanmaya fırsat bulamadan düello pistinden ayrıldığını söylüyor, çünkü bu büyü sadece kalkanı olmayan bir rakip üzerinde bitirici bir hamle olarak işe yarıyor. Altıgen, orijinal yörüngesi boyunca hedefe mümkün olduğunca yaklaşır ve hedefin tekrar uzaklaştığını tespit ettiğinde, altıgen havada döner ve doğrudan hedefe yönelir. Sadece bir kez yön değiştirebilir - ancak büyü 'Sersemletme'ye çok yakındır ve altıgen aynı kırmızı renktedir, bu nedenle düşman bunun normal bir Sersemletici Altıgen olduğunu düşünür ve normal bir kaçmaya çalışırsa, havada yeniden hedefleme onları bitirecektir. Oh, ve Profesör, bir gün müsabaka sırasında kullanma şansı olursa diye, hiçbirimizin onun özel hareketi hakkında konuşmamamızı istedi."

"Ama -" dedi Profesör McGonagall. Başını sallayarak onaylayan Deli-Göz Moody'ye ve yüzünü kesinlikle boş tutan Severus'a baktı. "Bay Potter, az önce Deli-Göz *Moody'yi* şaşkına çevirdiniz*!* Seherbaz Bürosu tarihindeki en ünlü Karanlık büyücü avcısını! Bu imkansız olmalıydı!"

Moody karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Buna cevabın ne evlat? Merak ediyorum."

"Şey..." dedi Harry. "Öncelikle, Profesör McGonagall, ikimiz de ciddi bir şekilde dövüşmüyorduk."

"de mi?"

"Elbette," dedi Harry. "Ciddi bir kavgada, Mr Moody onların saldırmasını beklemeden tüm kopyalarımı hemen düşürürdü. Ve benim açımdan, ofis tarihindeki en ünlü 'ı alaşağı etmek *gerçekten* gerekliyse, bunu benim yerime yapması için Müdür Dumbledore'u çağırırdım. Ve bunun ötesinde... bu gerçek bir dövüş *olmadığına* göre..." Harry durakladı. "Bunu nasıl anlatabilirim? Büyücüler, insanların bir süre büyülerle ileri geri dövüştüğü düellolara alışıktır. Ama silahlı iki Muggle küçük bir odada durup birbirlerine kurşun sıkarsa... o zaman ilk kim vurursa o kazanır. Ve eğer içlerinden biri kasıtlı olarak atışlarını kaçırıyor, diğerine ardı ardına şans veriyorsa - Bay Moody'nin bana ardı ardına şans verdiği gibi - kaybetmek için oldukça zavallı olmanız gerekir."

Moody hafif tehditkâr bir sırıtışla, "*O kadar* da zavallı değil," dedi.

Harry fark etmemiş gibiydi. "Mr Moody'nin beni, onunla *dövüşmeye* mi yoksa *kazanmaya* mı çalışacağımı görmek için sınadığını söyleyebilirsin. Yani, savaşan birinin *rolünü* mü oynayacaktım - bu eylemin *sonuçlarının* zafer olmasını beklemesem de zaten bildiğim standart büyüleri mi kullanacaktım - yoksa kazanabilecek bir şey bulana kadar alışılmadık planları mı araştıracaktım. Sırf öğrenciler öyle yaptığı için sınıfta oturan bir öğrenci ile bir konuyu *gerçekten* öğrenmek için ne gerektiğini kendine soracak kadar önemseyen ve ne gerekiyorsa onu yapan bir öğrenci arasındaki fark gibi - gördünüz mü Profesör McGonagall? Olaya bu şekilde baktığınızda - Bay Moody'nin bana şans verdiğini ve en başta saldırmamam gerektiğini anladığınızda

Kazanabileceğimi düşünmediğim sürece - o zaman pek iyi görünmüyorum, çünkü onu haklamam aslında üç denememi aldı. Ayrıca, dediğim gibi, gerçek bir dövüşte Bay Moody *kendini* görünmez kılabilir ya da kalkanlar koyabilirdi -"

"Kalkanlara fazla güvenme evlat," dedi Deli-Göz. Deri giysili Seherbaz onarıcı şişesinden bir yudum daha aldı. "Akademideki ilk yılında öğrendiklerin sonsuza dek geçerli olmaz, en güçlü Kara Büyücülere karşı bile. Şimdiye kadar yapılmış her kalkanın geçen bir lanet vardır, eğer karşı hamleyi yapacak kadar hızlı değilsen. Ve her şeyin içinden geçen bir lanet var ve bu her Ölüm Yiyen'in kullanacağı bir lanet."

Harry Potter ciddiyetle başını salladı. "Doğru, bazı büyüleri engellemek imkânsızdır. Biri bana Öldüren Lanet'i yaparsa diye bunu aklımda tutacağım. Yine."

"Bu tür bir zeka insanların ölümüne neden olur, evlat ve bunu sakın unutma."

Yaşayan Çocuk'tan hüzünlü bir iç çekiş. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Evet, evlat. Albus ve benim Lockhart'ın peşine düşmemiz hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?"

Harry ağzını açtı, sonra durakladı. "Sana bir savaşı nasıl yöneteceğini söyleyecek değilim," dedi sonunda Yaşayan Çocuk. "Bu konuda hiç deneyimim yok. Tek bildiğim bunun sonuçları olacağı. Benim değerlendirmeme göre Lockhart muhtemelen masumdur, bu yüzden çok fazla risk almadan ona zarar vermekten kaçınabilirseniz -" Çocuk omuz silkti. "Bedelini bilmiyorum. Sadece lütfen, eğer , eğer masumsa ona zarar vermemeye dikkat edin."

"Eğer ," dedi Moody.

"Ve - Karanlık Lord hakkında kanıt bulmak için onun zihnine bakmayı amaçlıyorsunuz, değil mi? Büyülü Britanya'da kabul edilebilir kanıtlarla ilgili kuralların ne olduğunu bilmiyorum ama herkes *bir* yasayı ya da başka bir yasayı çiğnemekten suçludur, sadece çok fazla yasa var. Eğer Karanlık Lord'la ilgili *değilse*, onu Bakanlığa teslim etmeyin, sadece Obliviate edin ve gidin, tamam mı?"

Moody kaşlarını çattı. "Evlat, kimse *bir şeylerin* peşinde olmadan bu kadar hızlı güç kazanamaz. "

"O zaman bunu sıradan Seherbazlara bırakın, eğer sıradan yollarla kanıt bulurlarsa ve bulduklarında. Lütfen Bay Moody. Muggle yetiştirilme tarzımın bir cilvesi diyebilirsiniz ama eğer konu savaş *değilse*, gecenin bir yarısı insanların evlerine girip zihinlerini karıştıran ve onları Azkaban'a gönderen şeytani polisler olmamızı istemiyorum."

"Bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum evlat, ama sanırım sana bir iyilik yapabilirim."

"Başka bir şey var mı, Alastor?" diye sordu Albus.

"Evet," dedi Moody. "Şu Savunma Profesörünüz hakkında -"

Hipotez: Gilderoy Lockhart: SON

Hipotez: Dumbledore (9

Nisan 1992, 5:32pm)

Profesör Quirrell çayını yavaşça yukarı kaldırırken, çay fincanı havada sarsıldı ve koyu renkli, yarı saydam sıvı fincanın kenarından aşağıya sadece üç damla süzüldü. Harry

Profesör Quirrell'in eli hem öncesinde hem de sonrasında fincanın üzerinde mükemmel bir şekilde sabit duruyordu.

küçük sarsıntılı hareket sürekli bir titremeye dönüşürse, Savunma Profesörü için asasız büyülerin sonu olurdu. Asa işinde titreyen parmaklara yer yoktu. Bunun Profesör Quirrell'a ne kadar zarar vereceğini Harry tahmin edemiyordu. Savunma Profesörü kesinlikle asasız büyü yapabiliyordu, ama yine de daha büyük işler için asa kullanma eğilimindeydi - ama onun için bu sadece bir kolaylık olabilirdi...

"Delilik," dedi Profesör Quirrell çayını dikkatle yudumlarken - Harry'ye değil çay fincanına bakıyordu, bu onun için alışılmadık bir şeydi - "kendine özgü bir imza olabilir."

Savunma Profesörü'nün küçük ofisi sessizdi, ses geçirmez oda Müdür'ün ofisinin asla olamayacağı kadar sessizdi. Bazen ikisi de aynı anda nefes vermeyi ya da almayı bitiriyordu; zaman da neredeyse başlı başına bir ses olan işitsel bir boşluk oluşuyordu.

"Buna bir anlamda katılıyorum," dedi Harry. "Biri bana herkesin ona baktığını ve iç çamaşırına düşünce kontrol edici toz serpildiğini söylerse, onun psikozlu olduğunu anlarım, çünkü bu psikozun standart belirtisidir. Ama bana kafa karıştırıcı *herhangi* bir *şeyin* Albus Dumbledore'u şüpheli olarak gösterdiğini söylerseniz, bu biraz abartılı olur. Bir amaç göremiyor olmam, amaç olmadığı anlamına gelmez."

"Amaçsız mı?" dedi Profesör Quirrell. "Ama Dumbledore'un çılgınlığı amaçsız olmasından değil, çok fazla amacı olmasından kaynaklanıyor. Müdür belki de

Lucius Malfoy'un sizden intikam almak için oyununu bozmasını sağlamak için bunu planlamış olabilir - ya da bir düzine başka komplo olabilir. Şimdiye kadar pek çok tuhaf şey yapmak için neden bulmuşken, Müdür'ün ne yapmak için nedeni olduğunu düşündüğünü kim bilebilir?"

Harry, Profesör Quirrell'ın bunun ne geldiğini bileceğini bile bile çayı kibarca reddetti. Kendi soda kutusunu getirmeyi düşünmüştü ama ikisi doğrudan sihirle birbirlerine dokunamasalar bile, Savunma Profesörü'nün bir parça iksir ışınlamasının ne kadar kolay olacağını fark edince bundan da vazgeçmişti.

"Dumbledore'u şimdi biraz gördüm," dedi Harry. "Gördüğüm her şey yalan değilse, herhangi bir Hogwarts öğrencisini Azkaban'a göndermeyi planlayacağına inanmakta zorlanıyorum. Asla."

"Ah," dedi Savunma Profesörü usulca, çay fincanının küçük yansıması solgun gözlerinde parıldıyordu. "Ama belki bu başka bir imzadır, Bay Potter. Dumbledore gibi bir adamın bakış açısını henüz kavrayamadınız. Eğer yeterince asil bir amaç uğruna bir öğrencisini feda etmesi gerekiyorsa - neden, kendini kahraman ilan eden bu kızdan başka kimi seçsin ki?"

Bu Harry'yi biraz duraksattı. Sadece geçmişe dönük bir önyargı *olabilirdi*, ama bu hipotezin olasılık kütlesinin bir kısmını özellikle Hermione'yi suçlamaya yoğunlaştırıyor gibiydi. Benzer şekilde, Profesör Quirrell da Dumbledore'un Draco'yu hedef alabileceğini önceden tahmin etmişti...

Ama tüm bunların arkasında siz , Profesör, planlarınızı Müdür'e komplo kurmak üzere şekillendirmiş ve onu önceden zan altında bırakmaya özen göstermiş olabilirsiniz.

'Kanıt' kavramı, oyunu 'sizden bir seviye daha yüksekte' oynadığını ilan eden biriyle karşı karşıya olduğunuzda farklı bir anlam taşıyordu.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, Profesör," dedi Harry, diğer düşüncelerine dair hiçbir ipucu vermeden. "Yani Hermione'ye komplo kuranın Müdür olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Şart değil, Bay Potter." Profesör Quirrell çay fincanını bir dikişte içtikten sonra yere bıraktı, fincan inerken keskin bir ses . "Bir de Severus Snape var - gerçi onun bundan ne çıkar sağlayacağını tahmin edemiyorum. Dolayısıyla o da baş şüphelimiz değil."

" zaman kim?" Harry biraz şaşkın, dedi. Profesör Quirrell kesinlikle 'Sen-Kim-Olduğunu-Bilirsin' diye cevap vermeyecekti.

"Seherbazların bir kuralı vardır," dedi Profesör Quirrell. "Kurbanı araştırın. Pek çok suçlu adayı, bir suçun görünürdeki kurbanı olurlarsa, kendilerinden şüphelenilmeyeceğini düşünür. Aslında o kadar çok suçlu bunu hayal eder ki, her kıdemli Seherbaz bunu defalarca görmüştür."

"Ciddi ciddi beni *Hermione*'nin -"

Savunma Profesörü Harry'ye aptallık ettiği anlamına gelen o kesik gözlü *bakışlardan* birini atıyordu.

Draco mu? Draco Veritaserum altında sorgulanmıştı - ama Lucius seherbazları etkisiz getirecek kadar kontrol sahibi olabilirdi... oh.

"Sence *Lucius Malfoy kendi oğluna* tuzak *mı* kurdu*?* " dedi Harry.

"Neden olmasın?" Profesör Quirrell yumuşak bir sesle konuştu. "Bay Malfoy'un kayıtlara geçen ifadesinden anladığım kadarıyla, Bay Potter

Bay Malfoy'un siyasi görüşlerini değiştirmede biraz başarılı oldu. Lucius Malfoy bunu daha önce öğrenseydi... *eski* varisinin bir sorumluluk haline geldiğine karar verebilirdi."

"Buna inanmıyorum," dedi Harry kesin bir ifadeyle.

"Çok safça davranıyorsunuz Bay Potter. Tarih kitapları, Bay Potter'ınkinden çok daha küçük rahatsızlıklar ve tehditler yüzünden cinayete dönüşen aile anlaşmazlıklarıyla doludur. Malfoy babasına poz verdi. Sanırım şimdi bana Ölüm Yiyenler'den Lord Malfoy'un oğluna böyle bir zarar vermek istemeyecek kadar nazik olduğunu söyleyeceksiniz." Ağır bir alaycılık.

"Şey, evet, açıkçası," dedi Harry. "Aşk gerçektir Profesör, gözlemlenebilir etkileri olan bir olgudur. Beyinler gerçektir, duygular gerçektir ve aşk da elma ve ağaçlar kadar gerçek dünyanın bir parçasıdır. Ebeveyn sevgisini hesaba katmadan deneysel tahminler yapsaydınız, Bilim Projesi Olayı'ndan sonra kendi ailemin beni neden bir yetimhaneye terk etmediğini açıklamakta çok zorlanırdınız."

Savunma Profesörü buna hiç tepki vermedi.

Harry devam etti. "Draco'nun söylediğine göre, Lucius ona önemli Wizengamot oylarında öncelik vermiş. Bu önemli bir kanıt, çünkü sevgi numarası yapmanın daha ucuz yolları var, eğer sadece numara istiyorsan. Ve bir ebeveynin çocuğunu sevme olasılığı *düşük* değildir. Sanırım Lucius'un sadece sevgi dolu bir baba rolünü üstlenmiş olması ve Draco'nun Muggleborns ile arkadaşlık ettiğini öğrendikten sonra bu rolden vazgeçmiş olması mümkün. Ama ne demişler Profesör, ihtimalden ayırmak gerekir."

"Savunma Profesörü hâlâ o yumuşak ses tonuyla, Kimse ona inanmazsa suç daha iyi," dedi.

"Hem Lucius Hermione'ye hafıza büyüsü yapsa bile bunu koğuşları harekete geçirmeden nasıl yapabilir ki? *O* bir Profesör değil - doğru ya, siz onun Profesör Snape olduğunu düşünüyorsunuz."

"Yanlış," dedi Savunma Profesörü. "Lucius Malfoy böyle bir görev için hiçbir hizmetkârına güvenmez. Ama diyelim ki, iyi biçimlendirilmiş bir Hafıza Büyüsü yapabilecek kadar zeki ama büyük bir dövüş yeteneği olmayan bir Hogwarts Profesörü Hogsmeade'i ziyaret ediyor. Karanlık bir ara sokaktan Malfoy'un siyah giysili hali ortaya çıkıyor - bunun için bizzat giderdi - ve onunla tek bir kelime konuşuyor."

" *Imperio*."

" Daha ziyade *Legilimens*," dedi Profesör Quirrell. "Hogwarts koğuşlarının Imperius Laneti altında geri dönen bir Profesör için tetiklenip tetiklenmeyeceğini bilmiyorum. Ve eğer ben bilmiyorsam, muhtemelen Malfoy da bilmiyordur. Ama Malfoy en azından mükemmel bir Occlumens; Legilimency'yi kullanabilir. Ve hedef için... belki Aurora Sinistra; kimse Astronomi Profesörünün gece dolaşmasını sorgulamaz."

"Ya da daha açık bir ifadeyle, Profesör Sprout," dedi Harry. "Herkesin şüpheleneceği son kişi o olduğu için."

Savunma Profesörü bir tereddüt etti. "Belki de."

"Aslında," dedi Harry, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak, "Mr. Hagrid'in 1943'te suçlandığı dönemde Hogwarts'taki şu anki profesörlerden herhangi birinin buralarda olup olmadığını bildiğinizi sanmıyorum."

Profesör Quirrell hemen, "Dumbledore Biçim Değiştirme, Kettleburn Sihirli Yaratıklar, Vector ise Aritmetik dersleri veriyordu," dedi. "Ve şimdi Kadim Rünler'den Bathsheda Babbling'in o zamanlar bir Ravenclaw olduğuna inanıyorum.

Vali. Ama Bay Potter, Kim Olduğunu Bilirsiniz dışında kimsenin *bu* olaya karıştığını düşünmek için hiçbir neden yok."

Harry ustaca omuz silkti. "Sadece kontrol etmek için soruyu sormaya değer gördüm. Her neyse, Profesör, dışarıdan birinin Hogwarts personelinden birini Legilimize etmesinin ve sonra da Obliviate etmesinin mümkün olduğuna katılıyorum, bu kısmı kimsenin unutmasına imkân yok. Ama Lucius Malfoy'un bu işin beyni için olası bir aday olduğunu sanmıyorum. Lucius'un Draco'ya olan görünürdeki tüm sevgisinin sadece bir görev duygusu olması ve her şeyin bir anda yok olması mümkün ama olası değil. Lucius'un Wizengamot'un önünde yaptığı her şeyin sadece bir rolden ibaret olması da mümkün ama olası değil. Dediğiniz gibi, insanların dış görünüşleri her zaman içlerine benzemez. Ama hiç uymayan bir kanıt var."

"Peki bu ne olabilir?" dedi Savunma Profesörü, gözleri yarı kapalı.

"Lucius Hermione'nin hayatı için yüz bin Galleon'u reddetmeye çalıştı. Lucius onur kurallarına rağmen bunu reddettiğini söylediğinde Wizengamot'un ne kadar şaşırdığını gördüm. Wizengamot ondan bunu *beklemiyordu*. Neden öfkeli davranıp dişlerini gıcırdatıyormuş gibi yaparken parayı almasındı ki? Hermione'yi Azkaban'a atmayı aslında o kadar da umursamazdı."

Bir duraklama oldu. Profesör Quirrell, "Belki de oynadığı rol ondan kaçtı," dedi. "Olur böyle şeyler Bay Potter, o anın sıcaklığıyla."

"Belki," dedi Harry. "Ama yine de varsayılması gereken bir *olasılıksızlık* daha var - ve bir teoride bu kadar çok bahaneyi toplamak zorunda kaldığınızda, bu listenin başında yer alamaz

Artık. Diğer tüm olasılıklar dahilinde düşünmem gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Savunma Profesörünün gözleri önlerindeki boş çay fincanına bakmak için aşağı indi ve alışılmadık derecede mesafeli göründü.

Savunma Profesörü sonunda, "Sanırım aklıma son bir şüpheli geliyor," dedi.

Harry başını salladı.

Savunma Profesörü bunu fark etmemiş gibi görünerek konuşmasına devam etti. "Müdür size Profesör Trelawney'nin kehaneti hakkında bir ipucu bile olsa bir şey söyledi mi?"

" *Ha?* " dedi Harry otomatik olarak, yaşadığı ani şoku en iyi gizlemeye dönüştürerek. Muhtemelen Profesör Quirrell'ı kandırmak için yanlış seviyedeydi*, ama* Harry cevap vermeden önce düşünmek için *kesinlikle* zaman ayıramazdı - *bekle, ama* Profesör *Quirrell* bunu *nereden bilebilirdi ki* - "Profesör Trelawney bir kehanette bulundu?"

Profesör Quirrell kaşlarını çatarak, "Başlangıcını duymak için oradaydın," dedi. "Kehanetin sizinle ilgili olamayacağını tüm okula haykırdınız, çünkü buraya gelmiyordunuz, zaten buradaydınız."

O GELİYOR. DÜNYAYI PARÇALARA AYIRACAK OLAN
-

Ve Profesör Trelawney, Dumbledore onu yakalayıp ortadan kaybolmadan önce ancak bu kadar ilerleyebilmişti.

"Ah, *şu* kehanet," dedi Harry. "Özür dilerim! Aklımdan gitmiş."

Harry son cümleyi çok fazla zorladığını düşündü ve Profesör Quirrell'in *şöyle* yüzde 80 bekliyordu: *Aha, şimdi Mr. Potter, inkar etmek için bu kadar uğraştığınız* diğer *gizemli kehanet neydi?*

"Bu çok aptalca," dedi Savunma Profesörü sert bir şekilde, "eğer bana gerçekten doğruyu söylüyorsanız. Kehanetler önemsiz şeyler değildir. Duyduklarımın çok azı üzerinde kafa yordum, ama bu kadar küçük bir parça çok az."

"Sence gelecek olan Hermione'ye komplo kurmuş olabilecek kişi mi?" dedi Harry. Zihni bir başka hipotezi, *belirsiz yüklem göndergesini*, *o-geliyor-dur'u* tahsis ederken.

"Bayan Granger alınmasın ama," dedi Savunma Profesörü kaşlarını çatarak, "onun yaşamı ya da ölümü o kadar da önemli görünmüyor. Ama biri gelecekti - sizin yorumunuza göre zaten orada olmayan biri - ve bu kadar önemli ve oyuncu olarak bilinmeyen biri... kim bilir *başka* ne yapmış olabilirler?"

Harry başını salladı ve zihinsel olarak iç geçirdi, çünkü Lord-Voldemort oran hesaplamasını yeni bir kanıtla yeniden yapması gerekecekti.

Profesör Quirrell gözleri yarı kapalı, yarıklardan dışarı bakar gibi konuştu. "Kehanetin kiminle konuştuğu sorusundan daha fazlası - onu kimin *duyması* gerekiyordu? Kaderlerin, onları yaratma ya da önleme gücüne sahip olanlarla konuşulduğu söylenir. Dumbledore. Ben. Sen. Uzak bir dördüncü olarak, Severus Snape. Ama bu dört kişiden Dumbledore ve Snape sık sık Trelawney'nin huzurunda olurdu. Sen ve ben o Pazar gününden önce onun etrafında fazla zaman geçirmemiş kişileriz. Kehanetin *bizden* biri için yapılmış olma olasılığının yüksek olduğunu düşünüyorum - Dumbledore

peygamberin gitmesi. Müdür size başka şey söylemedi mi?" Profesör Quirrell'in sesi artık talepkârdı. "O inkârda çok fazla güç duyduğumu düşündüm, Bay Potter."

"Dürüst olmak gerekirse, hayır," dedi Harry. "Dürüst olmak gerekirse aklımdan uçup gitmişti."

Profesör Quirrell yumuşak bir sesle, "O zaman ben de ona çok kızgınım," dedi. "Aslında, sanırım kızgınım."

Harry hiçbir şey söylemedi. Terlemedi bile. Kendine güvenmek için kötü bir neden olabilirdi, ama bu konuda Harry gerçekten de masumdu.

Profesör Quirrell onaylar gibi bir kez sertçe başını salladı. "Eğer aramızda konuşacak başka bir şey yoksa, Bay Potter, gidebilirsiniz."

"Aklıma bir şüpheli daha geliyor," dedi Harry. "Listene hiç koymadığın biri. Onu bana analiz eder misiniz, Profesör?"

Neredeyse kendi içinde bir ses olan o sessizlik anlarından biri daha yaşandı.

Savunma Profesörü yumuşak bir sesle, "*O* şüpheliye gelince," dedi, "sanırım onu benden yardım almadan kendi başınıza kovuşturmalısınız, Bay Potter. Bu tür talepleri daha önce de duydum ve deneyimlerim beni reddetmeye yöneltiyor. Ya ben kendi davamı çok iyi yürütürüm ve sizi suçlu olduğuma ikna ederim - ya da siz benim davamın çok gönülsüz olduğuna ve benim suçlu olduğuma karar verirsiniz. Kendimi savunmak için sadece şunu söyleyeceğim: Malfoy Hanesi'nin varisi ile olan kırılgan ittifakınızı tehlikeye atmak için gerçekten çok iyi bir nedene ihtiyacım olurdu."

Hipotez: Savunma Profesörü (8 Nisan

1992, 8:37pm)

"...korkarım artık gitmeliyim," diyordu Dumbledore ciddiyetle. "Quirinus'a söz verdim... yani Savunma Profesörüne... onun gerçek kimliğini ortaya çıkarmak için ne kendim ne de başkası adına herhangi bir girişimde bulunmayacağıma dair söz verdim."

"Peki o zaman neden böyle aptalca bir söz verdin?" diye tersledi Deli-Göz Moody.

"Bu onun işinin değiştirilemez bir koşuluydu, ya da o öyle söyledi." Dumbledore Profesör McGonagall'a baktı, yüzünde kısa bir süre alaycı bir gülümseme belirdi. "Ve Minerva bana Hogwarts'ın bu yıl yetkin bir Savunma Profesörüne *ihtiyacı olduğunu* açıkça belirtti, Grindelwald'ı Nurmengard'dan çıkarmam ve onu bu pozisyona ikna etmek için eski sevgilerini kullanmam gerekse bile."

"*Tam* olarak bu şekilde ifade etmedim -"

"İfaden senin yerine söyledi, canım."

Ve çok geçmeden dördü - Harry, Profesör McGonagall, İksir Ustası ve Alastor Moody, nam-ı diğer 'Deli-Göz' - Müdür'ün tek başlarına oturuyorlardı.

Müdürün ofisinin, içinde Müdür olmadan... *dengesiz* görünmesi çok garipti. Eğer her şeyin *ciddi* görünmesini sağlayan kadim bilge ustanız yoksa, etrafınız tuhaf, gürültülü aletlerle çevriliyken ciddi bir toplantı yapmaya çalışan dört kişiden başka bir şey değildiniz. Harry'nin sandalyesinin koluna tünediği yerden açıkça görülebilen, tepesi bir koni gibi kesik konik bir nesne, titreşen merkezi bir ışığın etrafında yavaşça dönüyordu

ve iç ışık her titreştiğinde, dönen konik kesitli şey sadece bir ya da iki metre olmasına rağmen, düzenek garip bir şekilde uzaktan gelen, dört katı duvarın arkasından geliyormuş gibi boğuk *bir vroop-vroop- vroop* sesi çıkardı.

Vroop... vroop... vroop ...

Bir de Harry Potter'ın sessiz bir köşeye sakladığı, birden fazla yönden kendisine ait olan bir pisliği temizleyen, hâlâ nefes alan çeşitli bedenleri vardı. (Sadece bir beden Görünmezlik Pelerini'nin bir kopyasının içinde *değildi*; ama o zaman da Harry'nin, efendisi olduğu Pelerin'in altındaki diğer benliklerini algılaması sadece küçük bir konsantrasyon çabası gerektiriyordu - Harry'nin daha önce kendi kararıyla belirlemek istediği zamansal bilgileri önceden almaktan kaçınmak için dikkatle göstermediği bir çaba). Üzücü olan şu ki, bu noktada kendi bedeninin gözle görülür bir şekilde bir köşede yatıyor olması o kadar da çılgınca görünmüyordu. Bu sadece... Hogwarts.

"Pekâlâ o zaman," dedi Moody, bu konuda oldukça somurtkan görünüyordu. Yaralı adam deri zırhının içinden siyah bir dosya çıkardı. "Bu Amelia'nın adamlarının bir araya getirdiklerinin bir kopyası. Elimizde olduğunu neredeyse kesinlikle biliyor, ama her şey kayıt dışı, anlaşıldı mı? Her neyse -"

Ve Moody onlara Sihirli Kolluk Kuvvetleri Dairesi'nin 'Quirinus Quirrell'in gerçekte kim olduğunu düşündüğünü söyledi. Görünüşte sıradan bir Hogwarts öğrencisi olan Quirinus Quirrell (Başöğretmenlik için kıl payı elenecek kadar yetenekli olmasına rağmen) mezun olduktan sonra Arnavutluk'a tatile gitmiş, ortadan kaybolmuş, 25 yıl sonra geri dönmüş ve sonra da Büyücülük Savaşı'na katılmıştı -

Moody, "Voldie'nin adını duyuran Monroe Hanesi'ni öldürmesi oldu," dedi. "O zamana kadar, büyüklük hayalleri kuran başka bir Kara Büyücü ve Bellatrix Black'ti. Ama ondan sonra -" Moody homurdandı. "Ülkedeki her aptal ona hizmet etmek için akın etti. Voldie'nin kendi kutsal öldürmeye istekli olduğunu anladıklarında Wizengamot'un ciddileşeceğini *umabilirdin*. Ve piçlerin yaptığı da tam olarak buydu - başka bir piçin ciddileşmesini *ummak*. Korkakların hiçbiri öne çıkmak istemedi. Monroe, Crouch, Bones ve Longbottom vardı. Bakanlık'ta Voldie'yi gücendirecek bir söz söylemeye cesaret edebilecek neredeyse herkes böyleydi."

Profesör McGonagall'ın vakur sesi, "Haneniz bu şekilde yüceltildi, Bay Potter," diye araya girdi. "Kadim bir yasa vardır, eğer biri En Kadim Hanedan'a son verirse, o kanın intikamını alan kişi Asil olur. Emin olmak için, Potter Hanesi zaten Kadim olarak adlandırılan bazı soylardan daha eskiydi. Ama sizinki savaşın bitiminden sonra, Monroe'nun En Kadim Hanesi'nin intikamını aldığınız için Britanya'nın Asil Hanesi unvanını aldı."

Deli-Göz Moody suratını ekşiterek, "Minnettarlık ," dedi. "Uzun sürmedi ama en azından James ve Lily süslü bir unvan ve mezarlarına götürecekleri işe yaramaz bir madalya aldılar. Ama Monroe ortadan kaybolduktan ve Regulus Black -Monroe'nun Ölüm Yiyenler'deki özel kaynağıydı, bundan eminiz- Voldie tarafından infaz sonra geçen sekiz yıllık dehşet dolu dönemi saymazsak. Sanki bir baraj yıkılmış ve kan sel olup akarak tüm ülkeyi boğmuştu. Albus Dumbledore'un kendisi Monroe'nun yerine geçmek zorunda kaldı ve bu da hayatta kalmamız için zar zor yeterli oldu."

Harry garip bir gerçek dışılık duygusuyla dinledi. Bazıları doğru, gözlemle eşleşti - özellikle de

Profesör Quirrell'in Noel'den önce yaptığı konuşma - ve yine de...

kişi Profesör Quirrell'dı.

"Demek Bakanlık Savunma Profesörünüzün bu kişi olduğunu düşünüyor," diye tamamladı Deli-Göz Moody. "Şimdi *sen* ne düşünüyorsun, evlat?"

"Şey..." Harry yavaşça söyledi. *Maskenin arkasında bir maske olması da mümkündür.* "Bir sonraki bariz düşünce, bu 'David Monroe' denen kişinin savaşta öldüğü ve bunun da David Monroe gibi davranan başka birinin Quirinus Quirrell gibi davranması olduğu."

"Bu çok *mu açık?* " dedi Profesör McGonagall. "Sevgili Merlin..."

"Gerçekten mi evlat?" dedi Deli-Göz Moody, mavi gözleri hızla dönerek. "Bunun biraz *paranoyakça* olduğunu söyleyebilirim. "

Profesör Quirrell'ı tanımıyorsun, demedi Harry. "Test etmesi kolay bir teori," dedi Harry yüksek sesle. "Sadece Savunma Profesörünün savaş hakkında gerçek David Monroe'nun bilebileceği bir şey hatırlayıp hatırlamadığını kontrol edin. Gerçi, eğer David Monroe rolünü oynayıp başka biri gibi *davranıyorsa*, senin neden bahsettiğini bilmiyormuş *gibi* davranmak için iyi bir bahanesi vardır herhalde -"

"*Biraz* paranoyakça," dedi yaralı adam, sesi yükseliyordu. " *Yeterince paranoyak değil! SÜREKLI TETIKTE OLMAK!* delikanlı, ya *gerçek* David Monroe Arnavutluk'tan hiç dönmezse?"

Bir duraklama oldu.

"Anlıyorum..." Harry dedi ki.

"Elbette var," dedi Profesör McGonagall. "Bana aldırmayın lütfen. Burada sessizce oturup delireceğim."

"Bu işte, eğer hayatta kalırsan, üç çeşit Karanlık Büyücü olduğunu öğrenirsin," dedi Moody acımasızca; asası kimseye doğrultulmamıştı, hafifçe aşağı doğru eğilmişti ama elindeydi. Odaya girdiği andan beri elini hiç bırakmamıştı. "Tek bir ismi olan Karanlık Büyücüler vardır. İki ismi olan Karanlık Büyücüler vardır. Ve senin benim kıyafet değiştirdiğimiz gibi isim değiştiren Karanlık Büyücüler var. 'Monroe'nun üç Ölüm Yiyen'in arasından dal kırar gibi geçtiğini gördüm. Kırk beş yaşında bu kadar iyi olan pek fazla büyücü yoktur. Dumbledore belki, ama diğerleri pek değil."

"Belki de doğrudur," dedi İksir Ustası gizlendiği yerden. "Ama ne olmuş Deli-Göz? Kimliği ne olursa olsun, Monroe kesinlikle Karanlık Lord'un düşmanıydı. Ölüm Yiyenler'in onun öldüğünü düşündükten sonra bile adını lanetlediklerini duydum. Ondan çok korkuyorlardı."

"Savunma Profesörleri söz konusu olduğunda," dedi Profesör McGonagall kibarca, "bunu kabul edeceğim ve minnettar olacağım."

Moody dönüp ona ters ters baktı. "Bunca yıldır 'Monroe' hangi cehennemdeydi, ha? Belki de Voldie'ye karşı çıkarak Britanya'da kendine bir isim yapabileceğini düşündü ve yanıldığını anlayınca ortadan kayboldu. O zaman neden *şimdi* geri geldi? *Yeni* planı ne?"

"O, ah..." Harry çekingen bir tavırla söze girdi. "Her zaman büyük bir Savunma Profesörü olmak istediğini, çünkü en iyi dövüşen büyücülerin hepsinin Hogwarts'ta ders verdiğini *söylüyor.* Ve inanılmaz derecede iyi bir savunma profesörü gibi davranıyor. I

Yani, eğer sadece kılık değiştirmek isteseydi, *çok* daha özensiz bir iş çıkarabilirdi..."

Profesör McGonagall sertçe başını sallıyordu.

"Saflık," dedi Moody kesin bir ifadeyle. "Savunma Profesörünüzün tüm Monroe Hanesi'ni yok etmek için tuzak kurup kurmadığını hiç merak etmediniz sanırım?"

" *Ne?*" diye bağırdı Profesör McGonagall.

"Moody, "Gizemli büyücümüz Britanya'nın En Eski Evi'nden kayıp bir çocuk haberi alıyor. "David Monroe'nun yerine geçer ama gerçek Monroe ailesinden uzak durur. Ama eninde sonunda Ev bir şeylerin yanlış gittiğini fark edecektir. Yani bu sahtekâr bir şekilde Voldie'yi hepsini ortadan kaldırmaya teşvik ediyor - belki de ona koğuşları için verdikleri bir şifreyi sızdırıyor - ve sonra Wizengamot'un bir Lordu oluyor!"

Harry'nin zihninde Savunma Profesörüne zaten hiç güvenmemiş olan Hufflepuff Bir ile Harry'nin arkadaşı Profesör Quirrell'a sırf Moody öyle dedi diye böyle bir şeye inanmayacak kadar sadık olan Hufflepuff İki arasında bir kavga sürüyor gibiydi.

Yine de Slytherin tarafını gözlemlemek *biraz açık. Demek istediğim, doğal koşullar altında, herhangi birinin En Kadim Hane'nin son varisi olacağına VE Lord Voldemort'un ailesini öldürdüğüne VE dövüş sanatları sensei'sinin intikamını alması gerektiğine gerçekten inanıyor musunuz? Yeni kimliğini ideal bir edebi kahraman olarak kurarken aşırıya kaçtığını söyleyebilirim. Bu tür şeyler gerçek hayatta olmaz.*

Harry'nin İç Eleştirmeni, *mirasından habersiz yetiştirilen bir yetimin bu sözlerini* yorumladı. *Bir kehanetle*

onun hakkında. Biliyor musunuz, kimin kötü adamı alt edecek kadar klişe olduğunu görmek için yarışan eşit derecede kader sahibi iki kahraman hakkında bir hikaye okuduğumuzu hiç sanmıyorum -

Evet, diye yanıtladı merkezdeki Harry, arka plandaki uzak vroop-ing gürültüsü üzerinden, *yaşadığımız çok üzücü bir hayat ve YARDIM ETMİYORSUN.*

Bu noktada yapılacak tek bir şey var, dedi Ravenclaw.
Ve hepimiz ne olduğunu biliyoruz, o halde neden tartışalım?

Ama, diye yanıtladı Harry, *Profesör Quirrell'in gerçek David Monroe olup olmadığını deneysel olarak nasıl test edebiliriz? Yani, gerçek David Monroe mu yoksa bir sahtekar mı olduğuna bağlı olarak ne tür bir gözlemlenebilir farklı davranır?*

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun, Deli-Göz?" Profesör McGonagall talepkârdı. "Yapamam -"

"Yapabilirsin," dedi yaralı adam, ona şiddetle bakarak.
"Sadece lanet Savunma Profesörünü kov."

"Bunu *her* yıl söylüyorsunuz," dedi Profesör McGonagall.

"Evet ve ben her zaman haklıyım!"

"Sürekli tetikte ol ya da olma Alastor, öğrencilere öğretilmeli!"

Moody homurdandı. "Pfah! Yemin ederim lanet her yıl daha da kötüleşiyor, çünkü siz onları bırakma konusunda gittikçe daha isteksiz oluyorsunuz. Kıymetli Profesör Quirrell'ınız kendini için kılık değiştirmiş Grindelwald *olmak* zorunda!"

"mi?" Harry sormadan edemedi. "Yani, o olabilir mi *aslında* -"

"Grindie'nin hücresini iki ayda bir kontrol ediyorum," dedi Moody. "Mart ayında oradaydı."

"Hücredeki kişi bir zil olabilir mi?"

"Kimliği için kan testi yapıyorum evlat."

"Referans olarak kullandığınız kanı nerede saklıyorsunuz?"

"Güvenli bir yerde." Yaralı dudaklarını gülümsemeye benzer bir şey geriyordu. "Mezun olduktan sonra Seherbaz Bürosu'nda çalışmayı düşündün mü?"

"Alastor," dedi Profesör McGonagall isteksizce. "Savunma Profesörünün bir sağlık sorunu var. Sanırım siz buna kendi içinde şüpheli diyeceksiniz - ama iş akdini yenilememizi engelleyecek herhangi bir kötü davranışta bulunacağı hiçbir şekilde kesin değil."

Moody karanlık bir sesle, "Evet, onun küçük uykuları," dedi. "Amelia onun yüksek seviyeli bir lanetin yoluna girdiğini düşünüyor. *Bana* daha çok yanlış giden bir Karanlık ayini gibi geliyor!"

"Bunun için hiçbir kanıtınız yok!" Profesör McGonagall söyledi.

"Bu adam kafasının üzerinde parlayan yeşil harflerle 'Karanlık Büyücü' yazan bir tabela da takıyor olabilir."

"Ah..." dedi Harry. Mr Moody'nin 'bütün kurban ayinleri kötü değildir' görüşü hakkında ne düşündüğünü sormak için pek de uygun bir zaman gibi görünmüyordu. "Affedersiniz, ama daha önce Profesör Quirrell'ın - yani eski David Monroe'nun - yani yetmişli yıllardaki Monroe'nun - her neyse, o kişinin Öldüren Lanet'i kullandığını söylemiştiniz. Bu ne anlama geliyor? Birinin bunu kullanması için Kara Büyücü olması mı gerekiyor?"

Moody başını salladı. "Ben de kullandım. Tek gereken güç ve belli *bir ruh hali.* " Yüzünü buruşturan dudakları dişlerini gösteriyordu. "İlk kez Gerald Grice adında bir büyücüye karşı kullandım ve sen Hogwarts'tan mezun olduktan sonra ne yaptığını bana sorabilirsin."

"Peki o zaman neden Affedilemez?" dedi Harry. "Demek istediğim, bir Kesme Büyüsü de birini öldürebilir. Peki Avada Kedav yerine Reducto kullanmak neden daha iyi-"

"Kapa çeneni!" Moody sertçe konuştu. "O büyüyü söylemen birilerinin yanlış anlamasına yol açabilir. Bunu yapmak için çok genç *görünüyorsun* ama Çok Özlü Büyü diye bir şey var. Ve soruna cevap vermek gerekirse, evlat, bu büyünün en kara kitapta yer almasının iki nedeni var. Birincisi, Lanet doğrudan ruha vurur ve bir tanesine isabet edene kadar devam eder. Kalkanları delip geçer. *Duvarları deler* geçer. Monroe Yasası'ndan önce Ölüm Yiyenlerle savaşan Seherbazların bile bu büyüyü kullanmasına izin verilmemesinin bir nedeni *var*."

"Ah," dedi Harry. "Bu yasaklamak için mükemmel bir neden gibi görünüyor -"

"Daha bitirmedim evlat. İkinci neden ise Öldüren Lanet'in *sadece* güçlü bir büyü gerektirmemesi. *Ciddi* olmalısın. Birinin ölmesini *istemelisin* ve bu iyilik için de olmamalı. Grice'ı öldürmek Blair Roche'u, Nathan Rehfuss'u ya da David Capito'yu geri getirmedi. Adalet için ya da bunu tekrar yapmasını engellemek için değildi. *Onun ölmesini istedim.* Şimdi anladın mı, delikanlı? Bu büyüyü kullanmak için bir Kara Büyücü olmana gerek yok - ama Albus Dumbledore da olamazsın. Ve eğer bu büyüyle adam öldürmekten tutuklanırsan, kendini savunamazsın."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Yaşayan Çocuk. *Kişinin ölmesini gelecekteki olumlu bir sonuca giden yolda araçsal bir değer olarak isteyemezsiniz, eğer bunun gerekli bir kötülük olduğuna inanıyorsanız, fayda fonksiyonunuzda nihai bir değer olarak, ölü olmaları uğruna ölmelerini gerçekten istemeniz gerekir.* "Yaşam yerine ölümü tercih eden, saf yaşam gücü düzleminde vuran, sihirli bir şekilde vücut bulmuş bir tercih... Bu, engellenmesi zor bir büyü gibi görünüyor."

"Zor değil," diye tersledi Moody. "*İmkânsız*"

Harry ciddiyetle başını salladı. "Ama David Monroe - ya da her kimse ailesini yok *etmeden önce* bile birkaç Ölüm Yiyen'e karşı Öldüren Lanet'i kullanmış. Bu onlardan zaten nefret etmek zorunda olduğu anlamına mı geliyor? Dövüş sanatları hikâyesi muhtemelen doğru muydu?"

Moody başını hafifçe salladı. "Öldüren Lanet'in karanlık gerçeklerinden biri, evlat, onu bir kez yaptıktan sonra tekrar yapmak için fazla nefret gerekmemesidir."

"Zihne zarar mı veriyor?"

Moody yine başını salladı. "Hayır. Bunu yapan öldürmektir. Cinayet ruhu parçalar - ama bu bir Kesme Büyüsü ise aynı şeydir. Öldürme Laneti ruhunuzu çatlatmaz. Sadece yapmak için çatlak bir ruh gerekir." Yaralı yüzünde üzgün bir ifade varsa da okunamıyordu. "Ama bu bize Monroe hakkında pek bir şey anlatmıyor. Dumbledore gibi hayatları boyunca asla lanet yapamayacak olanlar, çünkü ne olursa olsun asla çatlamazlar - onlar nadir olanlardır, çok nadir. Sadece biraz çatlama gerekiyor."

Harry'nin göğsünde garip bir ağırlık vardı. Lily Potter'ın son nefesinde Lord Voldemort'a Öldüren Lanet'i yapmaya çalışmasının tam olarak ne anlama geldiğini merak etmişti. Ama elbette affedilebilirdi, *doğruydu* ve

Bir annenin bebeğini öldürmeye gelen Kara Büyücü'den nefret etmesi ve onu durduramadığı için onunla alay etmesi için *uygun* bir durumdu. Böyle bir durumda Avada Kedavra'yı *yapamıyorsanız*, bir ebeveyn olarak sizde bir sorun var demektir. Ve başka hiçbir büyü Karanlık Lord'un kalkanlarını geçemezdi; eğer bebeğinizi kurtarmanın tek yolu buysa, en azından Karanlık Lord'dan ölmesini isteyecek kadar nefret etmeye *çalışmanız* gerekirdi.

Sadece biraz kırmak gerekiyor...

"Yeter," dedi Profesör McGonagall. "Ne yapmamızı istersiniz?"

Moody'nin gülümsemesi çarpıtıldı. "Savunma Profesöründen kurtulun ve tüm sorunlarınızın gizemli bir şekilde ortadan kalkıp kalkmadığını görün. Bir Galleon'una bahse girerim ki öyle olacak."

Profesör McGonagall acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Alastor - ama - derslere girecek *misiniz*, eğer -"

"Ha!" dedi Moody. "Eğer bu soruya evet dersem, beni Polyjuice için kontrol edin, çünkü o ben değilim."

"Bunu deneysel olarak test edeceğim," dedi Harry. Ve sonra, herkes ona bakarken, "Profesör Quirrell'a gerçek David Monroe'nun bileceği bir soru soracağım - 1945 Slytherin sınıfında başka kimler vardı, ya da onun gibi bir şey - umarım belli etmeden. Bu kesin bir kanıt olmayacaktır, rolü çalışmış olabilir, ama kanıt olacaktır. Yine de Bay Moody, Profesör Quirrell orijinal Monroe bile, ondan kurtulmanın serbest bir eylem olduğundan emin değilim. Hayatımı iki kez kurtardı -"

" *Ne?*" diye sordu Moody. "Ne zaman? Nasıl?"

"Bir keresinde beni yere doğru çağıran bir grup cadıyı yere serdiğinde, bir keresinde de Ruh Emici'nin asam aracılığıyla içimi boşalttığını anladığında. Ve eğer Draco Malfoy'a tuzak kuran kişi Profesör Quirrell *değilse*, o zaman Draco Malfoy'un hayatını kurtardı ve o her şey çok daha kötü olurdu. Eğer tüm bunların arkasında Savunma Profesörü *yoksa,* ondan öylece kurtulmayı göze alabileceğimiz biri değil."

Profesör McGonagall sertçe başını salladı.

Hipotez: Severus Snape (8

Nisan 1992, 9:03pm)

Harry ve Profesör McGonagall şimdi yavaşça dönen merdivenlerde duruyorlardı, inmeden dönüyorlardı; ya da en azından *bir* Harry o merdivenlerde duruyordu - diğer üç benliği Müdür'ün odasında geride kalmıştı.

"Sana özel bir soru sorabilir miyim?" Harry, duyulmayacak kadar uzaklaştıklarını düşününce, "Özel bir soru sorabilir miyim?" dedi. "Özellikle de Müdür'den özel olarak."

Profesör McGonagall pek de iç geçirmeden, "Evet," dedi. "Yine de görevlerimle çelişen bir şey *yapamayacağımın* farkındasınızdır umarım -"

"Evet," dedi Harry, "sana sormam gereken şey de tam olarak bu. Wizengamot'un önünde, Lucius Malfoy Hermione'nin Potter Hanesi'nin bir parçası olmadığını ve parayı almayacağını söylerken, Hermione'ye o yemini nasıl edeceğini söyledin. Tekrar böyle bir şey olursa, ilk görevinizin Hogwarts öğrencilerine karşı olup olmadığını bilmek istiyorum.

Hermione Granger'a ya da Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın başı Albus Dumbledore'a."

Profesör McGonagall, birkaç dakika önce biri suratına dökme demir tavayla vurmuş gibi görünüyordu ve şimdi ona birinin bunu tekrar yapmak üzere olduğu ve ürkmemesi gerektiği söylenmişti.

Harry'nin kendisi de biraz irkildi. Bir yerlerde bir şeyleri olabildiğince sert bir şekilde vurmak için ifade etmeme becerisini kazanması gerekiyordu.

Duvarlar etraflarında, arkalarında döndü ve bir şekilde aşağı indiler.

"Ah, Mr Potter," dedi Profesör McGonagall alçak sesle nefes vererek. "Ben... *keşke* bana böyle sorular sormasaydınız... ah, Harry, o sırada düşünmüyordum, hem de hiç. Sadece Bayan Granger'a yardım etmek için bir fırsat gördüm ve... Ne de olsa Gryffindor'a seçildim."

"Şimdi düşünmek için bir şansın var," dedi Harry. Her şey yanlış geliyordu, ama *yine de* söylemek zorundaydı, çünkü - "Senden *bana* sadık olmanı istemiyorum. Ama eğer biliyorsan - eğer eminsen - iş masum bir Hogwarts öğrencisiyle Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın ikinci kez karşı karşıya gelmesine gelirse ne yapacağını..."

Ama Profesör McGonagall başını salladı. "Emin *değilim*," diye fısıldadı Biçim Değiştirme Profesörü. "O zaman bile bunun doğru bir seçim olup olmadığını bilmiyorum. Özür dilerim. Böyle korkunç şeylere ben karar veremem!"

"Ama *bir* olursa *bir şeyler* yapacaksın," dedi Harry. "Kararsızlık da bir seçimdir. Ani bir karar vermek zorunda olduğunu *hayal edemiyor* musun?"

Profesör McGonagall biraz daha güçlü bir sesle, "Hayır," dedi ve Harry yanlışlıkla bir çıkış yolu önerdiğini fark etti. Profesör'ün sonraki sözleri Harry'nin korkularını doğruladı. "Öyle korkunç bir seçim ki, Mr Potter - sanırım mecbur kalmadıkça yapmamalıyım."

Harry içinden bir çekti. Profesör McGonagall'ın başka bir şey söylemesini beklemeye hakkı olmadığını . Her iki da bir şey kaybettiğiniz ahlaki bir ikilemde, seçim yapmak her iki durumda da kötü *hissettirecekti*, bu yüzden karar vermeyi reddederek kendinizi geçici olarak biraz zihinsel acıdan kurtarabilirdiniz. Hiçbir şeyi önceden planlayamama pahasına ve eylemsizlik ya da çok geç olana kadar bekleme yönünde büyük bir önyargıya maruz kalma pahasına... ama bir cadının tüm bunları bilmesini bekleyemezdiniz. "," dedi Harry.

Gerçi bu hiç de doğru değildi, gerçekten değil. Dumbledore bu borcun silinmesini isteyebilirdi, Profesör Quirrell da Harry'nin bu borçtan kurtulmasını isteyebilirdi. Ve eğer Savunma Profesörü David Monroe'ysa ya da inandırıcı bir şekilde David Monroe gibi *görünüyorsa*, o zaman Lord Voldemort teknik olarak Monroe Hanesi'ni *yok etmemişti*. Bu durumda birileri Wizengamot'tan Potter Hanesi'nin En Kadim Monroe Hanesi'nin intikamını aldığı için verilen Asil statüsünü iptal eden bir karar çıkartabilirdi.

Bu durumda Hermione'nin bir Soylu Haneye hizmet yemini geçersiz olabilir.

Belki de değildi. Harry yasalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, özellikle de biri Hermione'yi Azkaban'a göndermeyi başarırsa Potter Hanesi'nin parayı *geri* alıp alamayacağı hakkında. Bir şeyi kaybetmiş olmanız, yasal olarak ödemenin iade edildiği anlamına gelmeyebilirdi. Harry emin değildi ve sihirli bir avukata sormaya da cesaret edemiyordu...

...eğer böyle bir sorun ortaya çıkarsa, Dumbledore'un yerine Hermione'nin tarafını tutacak en azından bir yetişkine güvenebilmek güzel olurdu.

Üzerinde bulundukları merdivenler dönmeyi bıraktı ve koridoru ortaya çıkaran büyük taş gargoylların sırtlarının önüne geldiler.

Harry dışarı çıktı -

Bir el Harry'nin omzunu tuttu.

"Bay Potter," dedi Profesör McGonagall alçak bir sesle, "neden bana Profesör Snape'e göz kulak olmamı söylediniz?"

Harry tekrar arkasını döndü.

"Bana nöbet tutmamı ve değişip değişmediğine bakmamı söylemiştiniz," diye devam etti Profesör McGonagall, ses tonu ısrarcıydı. "Bunu *neden* söylediniz Bay Potter?"

Bu noktada Harry'nin geçmişi düşünmesi ve bunu neden söylediğini hatırlaması bir an aldı. Harry ve Neville, Lesath Lestrange'ı zorbaların elinden , sonra Harry koridorda Severus'la yüzleşmiş ve en azından İksir Ustası'nın kendi sözlerine göre, 'neredeyse ölüyordu' -

Harry bir an sonra, "Beni endişelendiren bir şey öğrendim," dedi. "Bana başka kimseye söylememem için söz verdiren birinden." Severus Harry'ye konuştuklarının kimseyle paylaşılmayacağına dair yemin ettirmişti ve Harry hâlâ buna bağlıydı.

" *Bay* Potter -" diye başladı Profesör McGonagall ve sonra nefes verdi, keskinlik parıltısı geldiği gibi hızla kayboldu. "Boş . , söyleyemezsin."

"Neden sordunuz?" dedi Harry.

Profesör McGonagall tereddüt eder gibiydi -

"Pekâlâ, daha açık konuşayım," dedi Harry. Profesör Quirrell bunu *ona* birkaç kez yaptıktan sonra, Harry artık alışmaya başlamıştı. "Profesör Snape'te gözlemlediğiniz ve bana söyleyip söylememeye karar vermeye çalıştığınız değişiklik nedir?"

"Harry -" dedi Biçim Değiştirme Profesörü ve sonra ağzını kapattı.

Harry yardımsever *bir* tavırla, "Belli ki senin bilmediğin *bir şey* biliyorum," dedi. "Gördün mü, işte bu yüzden korkunç ahlaki ikilemlerimize karar vermeyi her zaman erteleyemeyiz."

Profesör McGonagall gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı, burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve birkaç kez sıktı. "," dedi. "Bu ince bir şey... ama endişe verici. Bunu nasıl söyleyebilirim? Bay Potter, küçük çocukların okumaması gereken birçok kitap okudunuz mu?"

"okudum."

"Tabii ki var. Şey... Ben de tam olarak anlamıyorum ama Severus bu okulda çalıştığı sürece, o korkunç lekeli pelerininin içinde dolaşırken ona özlem dolu gözlerle bakan *belli bir tür kız* oldu -"

"Bunu kötü bir şeymiş gibi mi söylüyorsun?" dedi Harry. "Yani, o kitaplardan anladığım bir şey varsa, o da insanların tercihlerini sorgulamaman gerektiğiydi."

Profesör McGonagall Harry'ye *çok* tuhaf bir bakış attı.

"Yani," dedi Harry tekrar, "okuduklarıma göre, biraz daha büyüdüğümde Profesör Snape'i çekici bulma ihtimalim yüzde 10 gibi bir şeymiş ve önemli olan benim için ne olursa olsun kabullenmem -"

" Ne olursa *olsun, Bay Potter,* Severus o genç kızların bakışlarına her zaman tamamen kayıtsız kalmıştır. Ama şimdi -" Profesör McGonagall bir şeyin farkına varmış gibiydi ve aceleyle ellerini kaldırarak, "Lütfen beni yanlış anlamayın, Profesör Snape *kesinlikle* hiçbir genç cadıdan faydalanmadı! Hem de hiç! Birine gülümsediğini bile görmedim, duymadım. Genç kızlara ona bakmayı kesmelerini söyledi. Ve eğer ona bakarlarsa, gözlerini kaçırırdı. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

"Şey..." Harry dedi ki. "Üzgünüm, ama o kitapları *okumuş* olmam onları anladığım anlamına gelmez. Tüm bunlar ne *anlama geliyor?* "

Profesör McGonagall alçak bir sesle, "*Fark ediyor*," dedi. "Bu çok ince bir şey ama artık gördüğüme göre eminim. Ve *bu* şu anlama geliyor. Çok korkuyorum... Severus'u Albus'un davasına bağlayan bağ zayıflamış, hatta kopmuş olabilir."

"Snape ve Dumbledore mu? " Sonra Harry az önce ağzından çıkan sözleri duydu ve aceleyle ekledi, Bunda yanlış bir şey olduğundan değil -"

"Hayır!" dedi Profesör McGonagall. "Ah, Tanrı aşkına - bunu size açıklayamam Bay Potter!"

Sonunda diğer ayakkabı da düştü.

Hâlâ anneme aşık mıydı?

Bu, *üçüncü* ayakkabı düşmeden önce yaklaşık beş saniye boyunca güzel üzücü ve acıklı arasında bir yerde görünüyordu.

Tabii ki bu, ona yararlı ilişki tavsiyelerimi vermeden önceydi.

Harry birkaç dakika sonra dikkatle, "Anlıyorum," dedi. 'Tüh' demenin her şeyi tam olarak karşılamadığı zamanlar oluyordu. "Haklısın, bu iyiye işaret değil."

Profesör McGonagall iki elini yüzüne götürdü. "Şu anda her ne düşünüyorsan," dedi hafif boğuk bir sesle, "seni temin ederim ki bu *da* yanlış, bunu asla duymak istemiyorum."

"Yani..." dedi Harry. "Dediğin gibi, Profesör Snape'i Müdür'e bağlayan bağ koptuysa... o zaman ne yapardı?"

Uzun bir sessizlik oldu.

O zaman ne yapacaktı?

Minerva ellerini indirdi ve Yaşayan Çocuk'un kalkık yüzüne baktı. Basit bir soru onu bu kadar dehşete düşürmemeliydi. Severus'u yıllardır tanıyordu; ikisi de duydukları kehanetle garip bir şekilde birbirlerine bağlanmışlardı. Gerçi Minerva kehanet kuralları hakkında bildiklerinden, kehaneti sadece kendisinin *duymuş* olduğundan şüpheleniyordu. Kehanetin gerçekleşmesine neden Severus'un davranışlarıydı. Ve bu seçimden kaynaklanan suçluluk duygusu, kalp kırıklığı, İksir Ustası'na yıllardır eziyet ediyordu. Severus'un onsuz nasıl biri olacağını hayal bile edemiyordu. Hayal etmeye çalışırken zihni bomboş kaldı; düşünceleri boş bir parşömene dönüştü.

Şüphesiz Severus artık bir zamanlar olduğu adam değildi, Ölüm Yiyenler'e kabul edilmesi karşılığında kehaneti Voldemort'un önüne getiren o öfkeli ve korkunç derecede aptal genç adam. Onu yıllardır tanıyordu ve kesinlikle Severus artık o adam değildi...

Onu gerçekten tanıyor muydu?

Hiç *kimse* gerçek Severus Snape'i görmüş müydü?

Profesör McGonagall sonunda, "Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten hiç bilmiyorum. Hayal bile edemiyorum. Bu konuda bir şey biliyor *musunuz*, Bay Potter?"

"Şey..." Harry dedi ki. "Sanırım kendi kanıtlarımın da seninkilerle aynı yöne işaret ettiğini söyleyebilirim. Yani, Profesör Snape'in artık anneme aşık olmama olasılığını artırıyor."

Profesör McGonagall gözlerini kapattı. " ediyorum."

Harry, "Bunun dışında yaptığı yanlış bir şey bilmiyorum," diye ekledi. "Sanırım Müdür bunu bana sormanız için adresini temizledi?"

Profesör McGonagall gözlerini ondan kaçırıp duvara baktı. "Lütfen yapma, Harry."

"Pekâlâ," dedi Harry ve dönüp aceleyle koridorlara çıktı, Profesör McGonagall'ın arkasından daha yavaş yürüdüğünü ve gargoylların yerlerine geçerken çıkardıkları gürleme sesini duydu.

Ertesi sabah, *İksir* dersinde Harry'*n*in *soğuk direnç iksiri* kazanın üzerinde kaynadı

Profesör Snape, iğrenmekten çok boyun eğmiş bir ifadeyle, Harry'ye dersten sonra kalmasını söyledi. Harry'nin bu olayla ilgili kendi şüpheleri vardı ve ders biter bitmez - Hermione, son birkaç gündür her zamanki gibi, kapıdan ilk kaçan oldu - kapı kapandı ve giden öğrencilerin arkasından kilitlendi.

"İksirinizi mahvettiğim için özür dilerim, Mr Potter," dedi Severus Snape sessizce. Yüzünde, Harry'nin bir süre koridorda yalnızca bir kez gördüğü o tuhaf, üzgün ifade vardı. "Bu notlarınıza yansımayacak.
Lütfen ."

Harry masasına geri oturdu, İksir Ustası birkaç gizlilik büyüsü yaparken, ahşap yüzeydeki yeşil lekeyi biraz daha ovalayarak zamanı doldurdu.

İksir Ustası sözünü bitirdiğinde tekrar konuştu. "Ben... bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum Bay Potter, o yüzden basitçe söyleyeceğim... Ruh Emici'den önce, anne babanızın öldüğü geceye dair hafızanızı geri kazandınız mı?"

Harry sessizce başını salladı.

"Eğer... Hoş bir anı olmadığını biliyorum ama... bana neler olduğunu anlatabilir misiniz...?"

"Neden?" dedi Harry. Sesi ciddiydi, Harry'nin o kişiden görmeyi hiç beklemediği yalvaran bakışla kesinlikle *alay etmiyordu*.
"Bunu duymanın sizin için de hoş bir şey olacağını sanmıyorum, Profesör -"

İksir Ustası'nın sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Son on yıldır her gece bunu hayal ettim."

Harry'nin Slytherin tarafı, *suçluluk duygusundan kaynaklanan sadakati zaten sallantıdaysa, ona kapanış vermek o kadar* da *iyi bir fikir olmayabilir*, dedi.

Kapa çeneni. Reddedildi.

Bu Harry'nin inkâr edebileceği bir şey değildi. Slytherin tarafından gelen bir öneriyi kabul etti, o kadar.

"Bana Kehanet'i *tam olarak* nasıl öğrendiğini anlatacak mısın?" Harry dedi ki. "Bunu bir takas haline getirdiğim için üzgünüm, sana daha sonra anlatacağım, sadece, gerçekten önemli olabilir -"

"Söylenecek çok az şey var. İksir Ustası pozisyonu için Müdire Yardımcısı tarafından mülakata alınmak üzere gelmiştim ve benden önceki aday, Sybill Trelawney, Kehanet Profesörü pozisyonu için geldiğinde Hog's Head Hanı'ndaki odanın dışında bekliyordum. Trelawney sözlerini bitirir bitirmez, Hogwarts'ın Ustalık şansını bir kenara bırakarak kaçtım ve Karanlık Lord'un yanına gittim." İksir Ustası'nın yüzü gerilmiş ve gerilmişti. "Bir başkasına satmadan önce, o bilmecenin neden bana olabileceğini düşünmek için bile duraksamadım."

"*İş görüşmesi mi?* " dedi Harry. "Hem senin hem de Profesör Trelawney'nin başvurduğu ve Profesör McGonagall'ın mülakat yaptığı bir yer mi? Bu... oldukça büyük bir tesadüf gibi görünüyor..."

"Kahinler zamanın piyonlarıdır, Bay Potter. Tesadüf altında, onlar ise üstündedir. O kehaneti duyması ve onun aptalı olması gereken kişi bendim. Minerva'nın varlığı bunun nasıl konusunda nihai bir fark yaratmadı.
gibi Hafıza Büyüsü yoktu, neden böyle düşündünüz bilmiyorum ama Hafıza Büyüsü yoktu, Büyüsü olamazdı. Ses

Bir görücünün Legilimency'nin bile paylaşamayacağı bir niteliği, bir muamması vardır, bu nasıl sahte bir hafızaya aşılanabilir? Karanlıklar Lordu'nun sadece sözlerime inanacağını mı sanıyorsun? Karanlıklar Efendisi zihnimi ele geçirdi ve gizemi yakalayamasa bile oradaki gizemi gördü ve bu yüzden kehanetin doğru olduğunu biliyordu. Karanlık Lord o zaman beni öldürebilirdi, istediğini almıştım - ona gittiğim için gerçekten aptaldım - ama bende bilmediğim bir şey gördü ve beni Ölüm Yiyenler'e aldı, ama benim şartlarımla değil kendi şartlarıyla. İşte böyle oldu, başından sonuna kadar her şeyi ben yaptım, hep kendim yaptım." Severus'un sesi boğuklaşmıştı ve yüzü çıplak bir acıyla doluydu. "Şimdi söyle bana lütfen, Lily nasıl öldü?"

Harry iki kez yutkundu ve anlatmaya başladı.

"James Potter Lily'ye benimle kaçması için bağırdı, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Kim'i durduracağını söyledi."

"Sen-Bilirsin-Kim dedi ki -" Harry durdu, tüyleri diken diken oldu, kasları nöbet geçirmeye hazırlanıyormuş gibi gerildi. Anı, soğuk ve karanlıkla birlikte güçlü bir şekilde geri dönüyordu. "O... Öldüren Lanet'i kullandı... ve sonra bir şekilde yukarı çıktı, sanırım uçmuş olmalı, merdivenlerde ayak sesleri falan hatırlamıyorum... ve sonra annem, 'Hayır, Harry olmaz, lütfen olmasın!' ya da onun gibi bir şey dedi. Ve Karanlık Lord - sesi çok yüksekti, çaydanlıktan çıkan suyun ıslığı gibiydi, sadece *soğuktu* - Karanlık Lord dedi ki -"

Kenara çekil, kadın! Senin için gelmedim, sadece çocuk için geldim.

Sözler Harry'nin hafızasında çok netti.

"- Anneme yolundan çekilmesini, sadece *benim* için orada olduğunu söyledi ve annem ona merhamet etmesi için yalvardı ve Karanlık Lord dedi ki -"

Sana kaçman için bu nadir şansı veriyorum.

"- cömert davrandığını ve ona kaçması için bir şans verdiğini, ancak onunla savaşmaya zahmet etmeyeceğini ve ölse bile beni kurtaramayacağını -" Harry'nin sesi kararsızdı, "- ve bu yüzden onun yolundan çekilmesi gerekiyordu. Ve işte o zaman annem Karanlık Lord'a benim yerime onun canını alması için yalvardı - ve Karanlık Lord - Karanlık Lord ona dedi ki - ve sesi bu sefer daha alçaktı, sanki bir poz verir gibiydi -"

Pekala, pazarlığı kabul ediyorum.

"- teklifini kabul ettiğini ve asasını bırakmasını, böylece onu öldürebileceğini söyledi. Ve sonra Karanlık Lord bekledi, sadece bekledi. Lily Potter'ın aklından ne geçiyordu bilmiyorum, söyledikleri mantıklı değildi, Karanlık Lord'un onu öldürüp öylece *çekip gitmesi* gibi bir şey değildi, benim için oraya gelmişti. Lily Potter hiçbir şey söylemedi ve sonra Karanlık Lord ona gülmeye başladı ve bu korkunçtu - ve sonunda beni terk etmek ya da pes edip ölmek dışında kalan tek şeyi denedi. Yapabilir miydi, büyü onun için işe yarar mıydı bilmiyorum ama düşününce, denemek zorundaydı. Annemin söylediği son şey 'Avada Ke-' oldu ama Karanlık Lord o 'Av' der demez kendi lanetini başlattı ve bunu yarım saniyeden kısa bir sürede söyledi ve yeşil bir ışık parlaması oldu ve sonra - ve *sonra* - *ve sonra* -"

"Bu kadar yeter."

Harry yavaşça, suyun yüzeyine çıkan bir beden gibi, bulunduğu yerden geri döndü.

"Bu kadar yeter," dedi İksir Ustası boğuk bir sesle. "O öldü... Lily acı çekmeden mi öldü? Karanlık Lord... ölmeden önce ona hiçbir şey yapmadı mı?"

Başarısız olduğunu ve Karanlık Lord'un bir sonraki adımda bebeğini öldüreceğini düşünerek öldü. Acı bu.

"O - Karanlık Lord ona işkence etmedi -" Harry dedi ki.
"Eğer sorduğun buysa."

Harry'nin arkasında, kapı kendi kendine kilitlendi ve açıldı.

Harry gitti.

1992'nin 10 Nisan Cuma günüydü.

Hedonik Farkındalık

Perşembe, 16 Nisan 1992.

Okul neredeyse terk edilmişti, öğrencilerin onda dokuzu Paskalya tatili için evlerine gitmişti, tanıdığı hemen hemen herkes kayıptı. Susan geride kalmıştı, büyük teyzesi oldukça meşguldü, Ron da bilmediği nedenlerden dolayı geride kalmıştı - belki de Weasley ailesi tüm çocukları fazladan bir hafta boyunca besleyecek kadar fakirdi? Her şey yolunda gitmişti, çünkü Ron ve Susan onunla devam eden tek kişilerdi (En azından o konuşmak istiyordu. Lavender ona hâlâ iyi davranıyordu ve Tracey de, şey, Tracey'ydi, ama ikisi de boş bir saat geçirmek için pek *rahatlatıcı* değildi; zaten bu ikisi de Paskalya tatili için kalmamıştı).

Eğer *eve* gidemiyorsa -ki eve gitmesine izin verilmiyordu, ailesine yalan söylenmiş ve Glowpox geçirdiği söylenmişti- o zaman neredeyse boş olan Hogwarts bir sonraki en iyi şeydi.

Ders olmadığı ve kimse ödev yapmaya çalışmadığı için kütüphaneye bile insanların ona bakmasına gerek kalmadan gidebiliyordu.

Hermione'nin bütün gün boyunca koridorlarda ağladığını düşünmek hata olurdu. Oh, ilk iki gün çok ağlamıştı elbette, ama iki gün yeterliydi.
Harry'nin ödünç aldığı kitaplarda bununla ilgili bölümler vardı, araba kazalarında felç olan insanların bile altı ay sonra bekledikleri kadar mutsuz olmadıkları, tıpkı piyango kazananlarının

bekledikleri gibi mutlu oldular. İnsanlar uyum sağladı, mutluluk seviyeleri mutluluk ayar noktalarına geri döndü, hayat devam etti.

Hermione'nin elindeki kitabı okuduğu yere bir gölge düştü ve Hermione dönerek kucağında sakladığı asasını doğrudan Hermione'nin şaşkın yüzüne doğrulttu.

"Özür dilerim!" Harry Potter aceleyle avuçlarını sol elinin boş, sağ elinin ise kırmızı kadifeden küçük bir kese tuttuğunu gösterdi. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

Korkunç bir sessizlik oldu, Harry Potter ona öylece bakarken kalp atışları hızlandı ve avuçları terlemeye başladı. Hayatının geri kalanının ilk sabahında *neredeyse* onunla konuşacaktı; ama kahvaltıya indiğinde Harry Potter çok *kötü* görünüyordu - bu yüzden kahvaltı masasında onun yanına oturmamış, yanında başka kimsenin oturmadığı kendi küçük baloncuğunda sessizce yemeğini yemişti ve bu korkunçtu, ama Harry ona gelmemişti ve... o zamandan beri onunla konuşmamıştı. (Ravenclaw ortak salonundan uzak durursanız ve kimse sizinle konuşamadan derslerden kaçarsanız, herkesten uzak durmak zor değildi).

Ve Harry'nin şimdi onun hakkında ne düşündüğünü merak ettiğinden beri - tüm parasını kaybettiği için ondan nefret edip etmediğini - ya da ona gerçekten aşık *olup* olmadığını ve bunu bu yüzden yapıp yapmadığını - ya da *Ruh Emicileri korkutamadığı* için ona ayak uydurmasından vazgeçip vazgeçmediğini - şimdi onunla yüzleşemiyordu, yapamıyordu, Harry'nin şimdi onun hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenerek uykusuz geceler geçiriyordu ve korkuyordu ve onu kurtarmak için tüm parasını harcayan çocuktan kaçıyordu ve o korkunç, nankör bir zavallı ve korkunç bir insandı ve -

Sonra gözleri Harry'nin kırmızı kadife keseye uzanıp kalp şeklinde, kırmızı folyoya sarılmış bir şeker çıkardığını gördü ve beyni güneşte bırakılmış çikolata gibi eridi.

"Seni biraz daha rahat bırakacaktım," dedi Harry Potter, "ama Critch'in hedonik teorilerini, içindeki güvercini nasıl eğiteceğini ve küçük, anlık olumlu ve olumsuz geribildirimlerin gerçekte yaptıklarımızın çoğunu nasıl gizlice kontrol ettiğini okuyordum ve beni görmek sana olumsuz çağrışımlar gibi gelen şeyler düşündürdüğü için benden kaçıyor olabileceğin geldi, ve bu konuda bir şey yapmadan daha fazla devam etmesine izin vermek istemedim, bu yüzden Weasley ikizlerinden bir paket çikolata aldım ve eğer senin için de uygunsa beni her gördüğünde olumlu bir pekiştireç olarak sana bir tane vereceğim -"

" *Nefes* al, Harry," dedi Hermione hiç düşünmeden.

Bu, duruşma gününden beri onunla konuştuğu ilk kelimeydi.

İkisi de birbirlerine baktılar.

Etraftaki raflardan kitaplar onlara bakıyordu. Birbirlerine

biraz daha baktılar.

"Çikolatayı yemen gerekiyor," dedi Harry, kalp şeklindeki tatlıyı bir Sevgililer Günü hediyesi gibi uzatarak. "Tabii sadece çikolata veriliyor olması bile olumlu bir pekiştireç sayılacak kadar iyi hissettirmiyorsa, bu durumda çikolatayı cebine falan koyman gerekir."

Tekrar konuşmayı denerse başarısız olacağını biliyordu, bu yüzden denemedi.

Harry'nin başı biraz öne eğildi. "Şimdi de benden nefret *mi* ediyorsun?"

" *Hayır!* " dedi. "Hayır, böyle düşünmemelisin, Harry! Sadece - sadece - sadece *her şeyi!* " Asasının hâlâ Harry'ye doğrultulmuş olduğunu fark etti ve indirdi. Gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. *"Her şey!* " diye tekrarladı ve Harry'nin ona daha açık konuşmasını söylemek istediğinden emin olmasına rağmen, bundan daha iyi söyleyecek bir şey bulamadı.

Harry ihtiyatla, "Sanırım anlıyorum," dedi. "Ne okuyorsun?"

Kız onu durduramadan Harry, kızın okuduğu kitabı görmek için kütüphane masasının üzerine eğildi ve kız kitabı elinden almayı düşünemeden başını öne eğdi
-

Harry açık sayfaya baktı.

"Dünyanın En Zengin Büyücüleri ve Nasıl Bu Hale Geldikleri," Harry kitabın başlığını en baştan okudu. "Altmış beş numara, Sör Gareth, 19. nakliye savaşlarını kazanan bir nakliye şirketinin sahibi... oh-tee-threes tekeli... Anlıyorum."

"Sanırım bana hiçbir şey için endişelenmeme gerek olmadığını ve şeyi halledeceğini ?" Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı ve bu kadar kötü bir insan olduğu için bir kez daha suçluluk hissetti.

"Hayır," dedi Harry, sesi tuhaf bir şekilde neşeli geliyordu. "*Beni* kurtarmak için bir sürü para ödeseydin*,* bunu geri ödemeye çalışacağımı bilecek kadar kendimi senin yerine koyabiliyorum. Bunun bir açıdan aptalca olduğunu bilirdim ama *yine* de tek başıma geri ödemeye çalışırdım. *Bunu* anlamamama imkan yok Hermione."

Hermione'nin yüzü allak bullak oldu ve gözlerinin kenarlarında nem hissetti.

"Yine de uyarayım," diye devam etti Harry, "Lucius Malfoy'a olan borcu senden önce çözmenin bir yolunu bulursam ben de çözebilirim, bunu bir an önce halletmek hangimizin halledeceğinden daha önemli. Şimdiye kadar ilginç bir şey çıktı mı?"

Hermione'nin dörtte üçü, Harry'nin az önce söylediği her şeyin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken (ona bir kahraman olarak hâlâ saygı duyuyor muydu? Yoksa bu, kendi başına yapamayacağını düşündüğü anlamına mı geliyordu?) daireler çizip ağaçlara çarpıyordu ve bu arada Hermione'nin çok daha mantıklı bir kısmı kitabı geri çevirerek 37. sayfaya geldi, bu sayfada şimdiye kadar gördüğü en umut verici giriş vardı (gerçi hayal gücünde bunu hep kendi başına yapıyor ve Harry'yi tamamen gafil avlıyordu) -

"Bunun oldukça ilginç göründüğünü düşündüm," dedi sesi.

"On dört numara, 'Crozier', gerçek adı bilinmiyor," diye okudu Harry. "Vay canına, bu... bu şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli kareli silindir şapka. Servet, en az altı yüz bin Galleon... yani yaklaşık otuz milyon pound, bir Muggle'ı ünlü yapmaya yetmez, ama daha küçük büyücü nüfusu için yeterince iyi sanırım. Altı asırlık Nicholas Flamel'in modern bir takma adı olduğu söyleniyor, Felsefe Taşı'nı yaratmak için inanılmaz derecede zor simya prosedürünü başaran bilinen tek büyücü, temel metallerin altın veya gümüşe sağlayan ve... kullanıcının gençliğini ve sağlığını süresiz olarak uzatan Yaşam İksiri... Hermione, bu kesinlikle yanlış görünüyor."

"Nicholas Flamel'den daha çok söz edildiğini okudum," dedi Hermione. "*Karanlık Sanatların Yükselişi ve Çöküşü* onun gizlice

Dumbledore'u Grindelwald'a karşı durması için eğitti. Hikayeyi ciddiye alan çok kitap var, sadece bu değil... Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Harry. Harry küçük masada onunkinin yanındaki sandalyeyi çekti ve hiç ayrılmamış gibi sağındaki alışılmış yerine, onun yanına oturdu; kız boğazındaki bir düğümlenmeyi bastırmak zorunda kaldı. "Gerçek olamayacak kadar iyi' fikri nedensel bir akıl yürütme değildir, evren denklemlerin çıktısının 'çok iyi' ya da 'çok kötü' olup olmadığını kontrol etmez, buna izin verir. İnsanlar eskiden uçakların ve çiçek aşılarının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünürdü. Muggle'lar büyü bile kullanmadan başka yıldızlara seyahat etmenin yollarını buldular ve siz ve ben asalarımızı kullanarak Muggle fizikçilerinin kelimenin tam anlamıyla imkansız olduğunu düşündüğü şeyleri yapabiliyoruz. *Gerçek* sihir yasalarını göz ardı ederek neler yapabileceğimizi hayal bile edemiyorum."

"Öyleyse sorun ne?" Hermione söyledi. Sesi şimdi kendi kulaklarına daha normal geliyordu.

"Şey..." dedi Harry. Çocuk onun uzattığı koluna uzandı, cüppesi onunkine sürtündü ve kırmızı bir sıvı damlatan, uğursuzca parlayan kırmızı bir taş resmine dokundu. "Birinci sorun *şu* ki, *aynı* eserin kurşunu altına dönüştürüp insanı genç tutan bir iksir üretmesinin mantıklı bir nedeni yok. Acaba literatürde bunun için resmi bir isim var mı? 'On bir etkiye dönüşmüş' gibi, belki? Herkes bir çiçeği görebiliyorsa, çiçeklerin ev büyüklüğünde olduğunu söylemekten kurtulamazsınız. Ama bir uçan daire kültündeyseniz, uzaylı ana gemisini zaten kimse göremediği için, onun bir şehir büyüklüğünde ya da Ay büyüklüğünde olduğunu söyleyebilirsiniz. Gözlemlenebilir şeyler kanıtlarla sınırlandırılmalıdır, ancak birileri bir hikaye uydurduğunda, hikayeyi istedikleri kadar aşırı hale getirebilirler. Yani

Felsefe Taşı size sınırsız altın *ve* sonsuz yaşam verir, bu iki etkiyi de yaratacak tek bir sihirli keşif olduğu için değil, birileri süper mutlu bir şey hakkında bir hikaye uydurduğu için."

"Harry, büyüde mantıklı olmayan pek çok şey var," dedi.

"Kabul," dedi Harry. "Ama Hermione, ikinci sorun şu ki, *büyücüler* bile *bunun* sonuçlarını görmezden gelecek kadar çılgın değiller. *Herkes* Felsefe Taşı'nın formülünü yeniden keşfetmeye çalışacak, bütün *ülkeler* ölümsüz büyücüyü yakalayıp sırrı ondan almaya çalışacak -"

"Bu *bir sır* değil. " Hermione sayfayı çevirerek Harry'ye şemaları gösterdi. "Talimatlar hemen bir sonraki sayfada. O kadar zor ki, bunu sadece Nicholas Flamel *yapabildi*."

"Yani bütün ülkeler Flamel*'i* kaçırıp daha fazla Taş yapmaya zorlamaya çalışacaktı. Hadi ama Hermione, büyücüler bile *ölümsüzlük* ve, ve," Harry Potter durakladı, belagatinin zayıfladığı belliydi, "ve *devam et.* İnsanlar deli, ama *o kadar* da deli değiller!"

"Herkes *senin gibi* , Harry." Haklıydı, ama... Nicholas Flamel'e kaç farklı göndermeyle karşılaşmıştı? *Dünyanın En Zengin Büyücüleri* ve *Karanlık Sanatların Yükselişi* ve *Çöküşü*'nün yanı sıra*, Orta Derecede Eski Zaman Hikâyeleri* ve *Haklı* Olarak *Ünlülerin Biyografileri* de vardı*...*

"Pekala o zaman, *Profesör Quirrell* bu Flamel denen adamı kaçırırdı. Kötü bir insan*,* iyi bir insan ya da sadece *bencil* bir insan biraz mantıklı olsa bunu yapardı. Profesör Quirrell

Savunma Profesörü pek çok sır bilir ve *bunu* kaçırmazdı." Harry içini çekip başını kaldırdı; kız onun bakışlarını takip etti, ama anlaşılan Harry sadece büyük kütüphaneye, sıra sıra dizilmiş kitaplıklara bakıyordu. "Projeni bozmak istemem," dedi Harry, "ve kesinlikle cesaretini kırmak istemem, ama... Dürüst olmak gerekirse Hermione, bir kitapta para kazanmak için iyi fikirler bulabileceğinden emin değilim. Tıpkı bir ekonomistin sokakta yirmi poundluk bir banknot gördüğünde onu almaya zahmet etmeyeceği, çünkü gerçek olsaydı başkasının çoktan almış olacağı esprisi gibi. Herkesin bildiği ve gibi kitaplara girecek kadar çok para kazanmanın herhangi bir yolu... ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Herkesin üç kolay adımda ayda bin Galleon kazanması mümkün olamaz, yoksa herkes bunu yapıyor olurdu."

"Yani? Bu *seni* durdurmaz*,*" dedi Hermione*,* sesi yine sertleşmişti. "Her zaman imkânsız şeyler yapıyorsun, bahse girerim geçen *hafta* içinde imkânsız bir şey yaptın ve kimseye *söylemeye* zahmet etmedin."

(Hafif bir duraklama olduBayan Granger bilseydi, tam olarak sekiz gün önce Deli-Göz Moody'yle dövüşüp kazansaydınız yapacağınız duraklamanın uzunluğuydu).

"Son yedi gün içinde değil, hayır," dedi Harry. "Bak... imkânsızı başarmanın püf noktalarından biri de *hangi* imkânsızlıklara meydan okuyacağın konusunda seçici olmak ve yalnızca özel bir avantajın olduğunda denemektir. Eğer bu kitapta bir büyücü için zor görünen ama babamın eski Mac Plus'ını kullanırsak kolay olan bir para kazanma yöntemi varsa, *o zaman* planımız olur."

"*Biliyorum*, Harry," dedi Hermione, sesi hafifçe titreyerek. "Ben de bir şey var mı diye bakıyordum.

nasıl yapacağımı bulabilirdim. Düşündüm ki, belki de Felsefe Taşı yapmanın zor kısmı simya çemberinin çok hassas olması gerektiğiydi ve bir Muggle mikroskobu kullanarak bunu doğru yapabilirdim -"

"Bu *harika,* Hermione!" Çocuk hızla asasını çekti, "*Quietus*" dedi ve daha sonra gürültülü kitapların küçük gürültüleri dindikten sonra devam etti. "Felsefe Taşı sadece bir efsane olsa bile, aynı numara diğer zor simyalar için de işe yarayabilir -"

"Bu işe *yaramaz*," dedi Hermione. Simya üzerine Kısıtlı Bölüm'de olmayan tek kitaba bakmak için kütüphanenin öbür ucuna uçmuştu. Ve sonra - o ezici hayal kırıklığını hatırladı, tüm o ani umut sis gibi dağılmıştı. "*Tüm* simya çemberlerinin 'bir çocuğun saçının inceliğinde' çizilmesi gerektiğinden, bazı simyalar için diğerlerinden daha ince değildir. Ve büyücülerin Omniocular*'ı var* ve Omniocular'ı kullanarak bir şeyleri büyütüp tam olarak yaptığınız herhangi bir büyü duymadım. Bunu fark etmeliydim!"

"Hermione," dedi Harry ciddi bir sesle, kırmızı kadife keseyi tekrar karıştırmaya başlarken, "parlak bir fikrin işe yaramadığında kendini cezalandırma. İşe yarayabilecek bir fikir bulmak için *pek* çok kusurlu fikirden geçmen gerekir.
Fikir önermenin beyniniz tarafından teşvik edilmesi gereken iyi bir davranış olduğunu fark etmek yerine, kusurlu bir fikir düşündüğünüzde kaşlarınızı çatarak beyninize olumsuz geri bildirim gönderirseniz, çok geçmeden hiçbir fikir düşünemez hale gelirsiniz." Harry kitabın yanına kalp şeklinde iki çikolata koydu. "İşte, bir çikolata daha al. Az öncekinin yanında yani. Bu, iyi bir aday stratejisi üretmesi için beynini güçlendirmek için."

Hermione kısık bir sesle, "Sanırım haklısın," dedi, ama çikolataya dokunmadı. Harry gelmeden önce okumakta olduğu 167. sayfaya geri dönmeye başladı.

(Hermione Granger*'ın kitap ayracına* ihtiyacı yoktu elbette.)

Harry hafifçe eğilmiş, başı neredeyse onun omzuna değiyor, Harry sayfaları çevirirken onu izliyordu, sanki sayfaya sadece çeyrek saniyeliğine bakarak değerli bilgiler edinebilecekmiş gibi. Kahvaltı edeli çok olmamıştı ve Harry'nin tatlı olarak muzlu puding yediğini nefesinin belli belirsiz kokusundan anlayabiliyordu.

Harry tekrar konuştu. "Bütün bunları söyledikten sonra... ve lütfen bunu olumlu bir destek olarak kabul edin... *Lucius Malfoy'a olan borcumu ödeyebilmem* için gerçekten de *ölümsüzlüğü seri üretime geçirmenin* bir yolunu bulmaya çalıştınız *mı?*"

"Evet," dedi daha da kısık bir sesle. Harry gibi düşünmeye *çalıştığında* bile, henüz bu işin püf noktasını kavrayamamış gibiydi. "Peki bunca zamandır ne yapıyordun, Harry?"

Harry iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "'Hermione Granger'a Kim Suç Attı' gizemi hakkında kanıt toplamaya çalışıyorum."

"I..." Hermione başını kaldırıp Harry'ye baktı. "Benim... *kendi* gizemimi çözmeye çalışmam gerekmiyor mu?" İlk düşüncesi, ilk önceliği bu değildi, ama şimdi Harry bundan söz edince...

"Bu durumda bu işe yaramaz," dedi Harry ayık bir sesle. "Seninle değil de benimle konuşacak çok fazla insan var... ve üzülerek söylüyorum ki bazıları beni

Başka kimseyle konuşmayacağına söz ver. Üzgünüm, bu konuda pek yardımcı olabileceğinizi sanmıyorum."

"Tamam, sanırım," dedi Hermione kurşuni bir sesle. "Peki. Her şeyi sen yap. Ben burada kütüphanede otururken sen bütün ipuçlarını topla ve bütün şüphelilerle konuş. Bunu yapanın Profesör Quirrell olduğu ortaya çıktığında bana haber ver."

"Hermione..." dedi Harry. "*Kimin* ne yaptığı neden bu kadar önemli? Her şeyin çözülmesi, kimin çözdüğünden daha önemli değil mi?"

"Sanırım haklısın," dedi Hermione. Ellerini gözlerine bastırmak için kaldırdı. "Sanırım artık bir önemi yok. Herkes - senin suçun olmadığını *biliyorum*, Harry, sen - sen iyi davranıyordun, mükemmel bir beyefendiydin - ama şimdi ne yaparsam yapayım, herkes benim sadece - senin kurtarman gereken biri olduğumu düşünecek." Durdu ve sesi titreyerek, "Ve belki de *haklılar*, Harry," dedi.

"Dur, dur, bekle bir saniye -"

"Ruh Emicileri korkutamam. Charms dersinde üstün başarı elde edebilirim ama Ruh Emicileri korkutamam."

" *Gizemli bir karanlık tarafım var!* " Harry başını çevirip kütüphaneyi taradıktan sonra . (Uzak bir köşede ara sıra onlara doğru bakan bir çocuk vardı, ama Susturma Bariyeri olmasa bile bir şey duyamayacak kadar uzakta olurdu). "*Kesinlikle* çocuk olmayan karanlık bir tarafım var ve kim bilir kafamın içinde başka ne çılgın büyülü şeyler dönüyor - Profesör Quirrell kim olduğuma inanırsam o olduğumu iddia etti - bunların hepsi *hile,* anlamıyor musun Hermione? Okul yönetiminin yaptığı ve hakkında konuşmamam gereken bir anlaşma var, böylece Yaşayan Çocuk daha fazla

Her gün çalışmak için zamanım var, *kopya çekiyorum* ve sen *hala Charms dersinde beni yeniyorsun.* - muhtemelen değilim - Yaşayan Çocuk muhtemelen doğru düzgün çocuk diyebileceğin bir şey bile değil - ve sen *hala* bununla *yarışıyorsun*. Farkında değil misin, eğer insanlar bana dikkat etmeseydi, son yüzyılda ortaya çıkan en güçlü cadı gibi görünecektin? Kendinden büyük üç zorbayla tek başına dövüşüp kazanabilecekken?"

"Bilmiyorum," dedi, ellerini tekrar gözlerinin üzerine bastırarak, sesi titreyerek. "Tek bildiğim - bunların hepsi *doğru* olsa bile - artık kimsenin beni kendim olarak görmeyeceği, asla."

Harry bir süre sonra, "," dedi. "Ne demek istediğini anladım. Ünlü Potter ve Granger araştırma ekibi yerineHarry Potter ve laboratuvar asistanı olacak. Şey... işte bir fikir. Bir süreliğine para kazanmaya odaklanmasam nasıl olur? Hogwarts'tan mezun olana kadar borcun vadesi gelmeyecek. Yani bunu kendin yapabilirsin ve dünyaya hala yapabildiğini gösterebilirsin. Bu tesadüfen ölümsüzlüğün sırrını da çözersen, buna da bonus deriz."

Harry'nin bir çözüm bulması için *ona* güvenmesi düşüncesi... travma geçirmiş on iki yaşındaki zavallı bir kıza yüklenecek ezici bir sorumluluk gibi görünüyordu ve ona bir kahraman olarak kendine olan saygısını geri kazanmanın bir yolunu önerdiği için ona sarılmak istedi ve bu, korkunç bir insan olduğu ve Harry'ye her zaman sert konuştuğu için *hak ettiği* şeydi, oysa Harry ona her zaman onun ona olduğundan daha gerçek bir arkadaş olmuştu onun hala bir şeyler yapabileceğini düşünmesi iyiydi ve...

"Zihniniz farklı yönlere koşarken yaptığınız inanılmaz mantıklı bir şey var mı?" diye sordu.

"Benim kendi yaklaşımım genellikle farklı arzuları tanımlamak, onlara isimler vermek, onları ayrı bireyler olarak düşünmek ve kafamın içinde tartışmalarına izin vermek. Şu ana kadar en ısrarcı olanlar Hufflepuff, Ravenclaw, Gryffindor ve Slytherin , İçimdeki Eleştirmen ve senin, Neville'in, Draco'nun, Profesör McGonagall'ın, Profesör Flitwick'in, Profesör Quirrell'in, babamın, annemin, Richard Feynman'ın ve Douglas Hofstadter'ın simüle edilmiş kopyaları."

Hermione bunu düşündü ama sağduyusu bunun tehlikeli bir şey olabileceği konusunda uyardı. "Kafanın içinde *benim* bir kopyam mı var?"

"Tabii ki var!" dedi Harry. Çocuk birden biraz daha savunmasız göründü. "Yani kafanın içinde benim bir kopyam yaşamıyor mu?"

Vardı, fark etti; sadece bu da değil, Harry'nin sesiyle konuşuyordu.

"Şimdi düşününce oldukça sinir bozucu," dedi Hermione. "Kafamın içinde senin bir kopyan yaşıyor. Şu anda senin sesini kullanarak benimle konuşuyor ve bunun ne kadar normal olduğunu savunuyor."

"Güzel," dedi Harry ciddiyetle. "Yani, insanlar bu olmadan nasıl arkadaş olabilirler anlamıyorum."

Sonra kitabını okumaya devam etti, Harry onun omzunun üzerinden sayfaları izlemekten memnun görünüyordu.

Sonunda konuşma cesaretini topladığında yetmiş numaraya, küçük hayvanları limonlu turtaya dönüştürmenin bir yolunu bulduğu anlaşılan Katherine Scott'a kadar gelmişti.

"Harry?" dedi. (Farkında olmasa da şimdi ondan biraz uzaklaşıyordu.) "Kafanda Draco Malfoy'un bir kopyası varsa, bu Draco Malfoy'la arkadaş olduğun anlamına mı geliyor?"

"Şey..." dedi Harry. İçini çekti. "Evet, ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum zaten. Keşke seninle daha önce konuşsaydım. Her neyse, nasıl söylesem? Onu baştan mı çıkarıyordum?"

"Ne demek *yozlaştırmak?* "

"Onu Güç'ün Aydınlık Tarafı'na çekmek." Ağzı açık

kaldı.

"Bilirsiniz, İmparator ve Darth Vader gibi, sadece tersten."

" *Draco Malfoy*," dedi. "Harry, *bir fikrin* var mı?" "Evet."

"- Malfoy'un benim hakkımda *söylediği* türden şeyler mi? Fırsatını bulur bulmaz bana *yapacağını* söylediği şeyler? *Sana* ne söyledi bilmiyorum*,* ama Daphne Greengrass bana Malfoy'un Slytherin'deyken neler söylediğini anlattı. Bu *anlatılamaz,* Harry! Yüksek sesle söyleyemeyeceğim kadar gerçek anlamda ağza alınamaz bir şey!"

"Bu ne zaman oldu?" Harry söyledi. "Yılın başında mı? Daphne bunun *ne zaman* olduğunu söyledi mi?"

"Hayır," dedi Hermione. "Çünkü ne zaman olduğu önemli değil, Harry. Malfoy'un söylediği gibi şeyler söyleyen biri iyi biri olamaz. Onu ne kadar kışkırttığın önemli değil.

çünkü *ne olursa olsun* iyi bir insan *asla* -"

"Yanılıyorsun." Harry onun gözlerinin içine bakarak, "Yanılıyorsun," dedi. "Draco'nun seni ne yapmakla tehdit ettiğini tahmin edebiliyorum, çünkü onunla ikinci karşılaşmamızda bunu on yaşında bir kıza yapmaktan bahsetmişti. Ama görmüyor musunuz, Draco Malfoy Hogwarts'a geldiği gün, önceki tüm hayatını *Ölüm Yiyenler* tarafından yetiştirilerek geçirmişti. *İçinde bulunduğu* ortam göz önüne alındığında *sizin* ahlak anlayışınıza sahip olması için *doğaüstü bir müdahale* gerekirdi -"

Hermione başını şiddetle sallıyordu. *"Hayır,* Harry. Kimsenin sana insanları incitmenin yanlış olduğunu *söylemesine* gerek yok, bu öğretmen yasak dediği için yapmadığın bir şey değil, yapmadığın bir şey çünkü - çünkü *insanların incindiğini* görebiliyorsun, bunu bilmiyor musun Harry?" Sesi titriyordu şimdi. "Bu - bu insanların cebir kuralları gibi uyduğu bir *kural* ! Eğer *göremiyorsan*, eğer *burada* hissedemiyorsan," elini göğsünün ortasına götürdü, kalbinin tam olarak bulunduğu yere değil, ama bunun bir önemi yoktu, çünkü zaten her şey beyindeydi, " zaman sende yok demektir!"

zaman aklına Harry'de *olmayabileceği* düşüncesi geldi.

"Okumadığın tarih kitapları var," dedi Harry sessizce. "Henüz okumadığın kitaplar var Hermione, onlar sana bir bakış açısı kazandırabilir. Bundan birkaç yüzyıl önce -sanırım on yedinci yüzyılda hâlâ yaygındı- içinde bir düzine canlı kedi olan hasır bir sepet ya da bir bohça alıp -"

"Dur," dedi.

"- Şenlik ateşinde kızartın. Sıradan bir kutlama. Temiz bir eğlence. Ve onlara şunu söyleyeyim, cadı olduğunu düşündükleri kadınları yakmaktan eğlenceliydi. Çünkü insanların yaratılış şekli, Hermione, insanların içlerinde *hissetmek* için yaratılış şekli -" Harry bir elini anatomik olarak doğru pozisyonda kendi kalbinin üzerine koydu, sonra durdu ve elini kulak hizasında başına doğru götürdü, "- *arkadaşlarının* acı çektiğini gördüklerinde acı çekerler. İlgi alanlarına giren biri, kendi kabilelerinin bir üyesi. Bu duygunun bir kapatma düğmesi vardır, 'düşman' veya 'yabancı' ya da bazen sadece 'yabancı' olarak etiketlenmiş bir kapatma düğmesi. İnsanlar başka türlüsünü *öğrenmezlerse* böyle olurlar. Yani hayır, eğer Draco Malfoy düşmanlarına zarar vermenin eğlenceli olduğuna inanarak büyüdüyse, bu onun insanlık dışı ya da alışılmadık derecede kötü biri olduğunu göstermez -"

"Eğer buna *,*" dedi sesi titreyerek, "eğer buna inanabiliyorsan, o zaman sen kötüsün. İnsanlar her zaman yaptıklarından sorumludur. Kimin size ne *söylediği* önemli değil, bunu yapacak olan sizsiniz. Bunu herkes bilir -"

" *Hayır, öyle değil!* Siz, 'Ben sadece emirleri uyguluyorum' sözünün *herkesin* kötü adamların söylediğini *bildiği* bir şey olduğu İkinci Dünya Savaşı sonrası toplumunda büyüdünüz. On beşinci yüzyılda buna onurlu sadakat derlerdi." Harry'nin sesi yükseliyordu. "O zamanlar yaşayan herkesten *genetik olarak* daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Sanki bebekken on beşinci yüzyıl Londra'*sına* ışınlanmış olsaydın, kedi yakmanın yanlış olduğunu, cadı yakmanın yanlış olduğunu, köleliğin yanlış olduğunu, her duyarlı varlığın senin ilgi alanın içinde olması gerektiğini *kendi başına* fark eder miydin? Hogwarts'a gittiğin ilk gün tüm bunların farkına varmayı bitirebileceğini mi sanıyorsun? Kimse Draco'ya içinde büyüdüğü toplumdan daha ahlaklı olmaktan bizzat sorumlu olduğunu *söylememişti*. Ve *buna rağmen*, bu onun sadece dört ayını aldı.

bir Muggle doğumlu binadan düşerken onu yakalayacak noktaya gelene kadar." Harry'nin gözleri kızın onu hiç görmediği kadar sertti. "Draco Malfoy'*u* baştan çıkarmayı *henüz bitirmedim* ama bence *şimdiye kadar oldukça iyi iş çıkardı*. "

Bu kadar iyi bir hafızaya sahip olmasının sorunu şuydu hatırladım.

Hogwarts'ın çatısından düşerken Draco Malfoy'un bileğini o kadar sert tuttuğunu hatırlıyordu ki, sonrasında bir çürük oluşmuştu.

Draco Malfoy'un, o gizemli takılma uğursuzluğu yüzünden Slytherin Quidditch Kaptanı'nın yemek tabağına tökezleyerek düştükten sonra ona yardım ettiğini hatırlıyordu.

Ve Draco Malfoy'un Veritaserum altında verdiği ifadeyi dinlediğinde neler hissettiğini hatırladı -aslında bu konuyu en başta açmasının nedeni de buydu.

"Neden bunların hiçbirini bana *anlatmadın*?" Hermione, dedi ve kendisine rağmen sesinin tonu yükseldi. "Eğer *bilseydim* -"

"Sana söylemem gereken bir sır değildi," dedi Harry. "Eğer babası olsaydı, risk altında olacak olan Draco'ydu."

"Ben aptal değilim, Bay Potter. Bana söylememenizin *gerçek* nedeni nedir ve Bay Malfoy'la *gerçekte* ne yapıyordunuz?"

"Ah. Şey..." Harry onunla göz temasını kesti ve kütüphane masasına baktı.

"Draco Malfoy, Veritaserum altındaki Seherbazlara beni yenip yenemeyeceğini bilmek istediğini söyledi, *bu* yüzden *deneysel olarak test etmek* için beni düelloya davet etti. Tutanağa göre *söyledikleri tam* olarak bunlardı."

Harry hâlâ Hermione'nin gözlerine bakmadan, "Doğru," dedi. "Hermione Granger. *Elbette* tam ifadeyi hatırlayacaktır. Sandalyesine zincirlenmiş, tüm Wizengamot'un önünde cinayetten yargılanıyor olsa da fark etmez -"

"Draco Malfoy ile *gerçekten* ne yapıyordun?"

Harry yüzünü buruşturdu ve "Muhtemelen düşündüğün gibi değil ama..." dedi.

Dehşet onun içinde tırmandı, tırmandı ve sonunda gevşedi.

" *Onunla BİLİM mi yapıyordunuz?* " "Şey -"

" *Onunla bilim mi yapıyordun? Benimle bilim yapıyor olman gerekiyordu!* "

"Öyle bir şey değildi! Onunla *gerçek* bilim yapıyor değildim ki! Sadece, bilirsin, ona Muggle biliminin bazı zararsız parçalarını öğretiyordum, temel fizik ve cebir gibi - seninle yaptığım gibi onunla orijinal büyülü araştırmalar yapıyor değildim -"

"Ve sanırım *ona benden* de bahsetmediniz?"

"Tabii ki hayır?" Harry dedi ki. "Ekim'den beri onunla bilim yapıyorum ve o zamanlar seni duymaya pek hazır değildi -"

İçindeki tarifsiz ihanet duygusu kabardıkça , her şeyi, yükselen sesini, parlayan gözlerini, akmaya başladığından emin olduğu burnunu, boğazındaki yanmayı ele geçiriyordu. Kendini masadan itti ve bir adım geri çekildi, aşağıya bakmak için daha iyi

"*Bu değil!*" diye bağırırken sesi neredeyse çığlık çığlığa çıkıyordu. *Aynı anda iki kişiyle bilim yapamazsınız!* "

"Er -"

"Yani, iki farklı insanla bilim yapamazsınız ve *onlara bahsetme!* "

"Ah..." Harry ihtiyatla, "Bunu düşündüm," dedi. "Bunu düşündüm ve araştırmanızı onunla yaptığım herhangi bir şeyle karıştırmamaya çok dikkat ettim -"

"*Dikkatli* davranıyordun." Eğer içinde S harfi olsaydı *tıslardı*.

Harry bir elini kaldırıp dağınık saçlarını ovuşturdu ve bu nedense kızın ona bağırma isteğini da artırdı. "Bayan Granger," dedi Harry, "sanırım bu konuşma bir düzeyde *mecazi* bir hal aldı, ..."

"Ne?" diye bağırdı ona, Sessizlik bariyerinin içinde avazı çıktığı kadar.

Sonra fark etti ve o kadar kızardı ki, eğer yetişkin seviyesinde bir büyü gücüne sahip olsaydı saçları kendiliğinden alev alırdı.

Kütüphanedeki diğer tek kullanıcı, en karşı köşede oturan Ravenclaw çocuğu, gözlerini kocaman açmış ikisine bakıyor, bir yandan da yüzünün hemen altındaki bir kitabı kaldırarak bunu gizlemeye çalışıyordu.

"Doğru," dedi Harry küçük bir iç çekişle. "Dolayısıyla, bunun sadece kötü bir benzetme olduğunu ve *gerçek bilim insanlarının* birbirleriyle *her zaman* işbirliği yaptığını *aklımda tutarak*, hile yaptığımı düşünmüyorum. Bilim adamları genellikle bu konuda sessiz kalırlar.

üzerinde çalıştıkları projeler. Sen ve ben gizli tuttuğumuz bir araştırma yapıyoruz ve özellikle Draco Malfoy'a söylememek için nedenlerimiz vardı - eğer rakibin değil de arkadaşın olduğumu bilseydi, başlangıçta benim etrafımda hiç durmazdı. Ve eğer *ondan* başkasına bahsetseydim risk altında olan Draco olurdu -"

"Gerçekten hepsi bu mu?" dedi. *"Gerçekten* mi*,* Harry? İkimizin de kendimizi *özel hissetmemizi,* sanki birlikte olmak istediğin ve seninle birlikte olabilecek *tek* kişi bizmişiz gibi *hissetmemizi* istemedin mi?"

"Bu yüzden değil-" Harry

durakladı.

Harry ona baktı.

Az önce ağzından kaçırdığı şeyi fark ettiğinde, tüm kan yüzüne geri akıyordu, muhtemelen kulaklarından buhar çıkıyor olmalıydı ve bu da boynuna doğru akan sıvı etle birlikte kafasını eritiyor olmalıydı.

Harry dehşet içinde ona bakıyordu.

"Şey..." dedi oldukça tiz bir sesle, "bu... ah, bilmiyorum, Harry! Bu sadece bir metafor mu? Bir erkek bir kızı kesin bir kurtarmak için yüz bin Galleon harcadığında, kızın merak etmeye hakkı vardır, değil mi? Bu çiçek satın almak gibi bir şey, ama *daha* çok -"

Harry kendini masadan itti ve sendeleyerek bir adım geri çekildi, bir yandan da kollarını kaldırıp çılgınca el sallıyordu. *"Bunu bu yüzden yapmadım! Yaptım çünkü biz arkadaşız!* "

"Sadece arkadaş mı?"

Harry Potter'ın nefes alış verişi hiperventilasyona doğru tırmanmaya başlamıştı. "Çok iyi arkadaşlar! Hatta ekstra özel arkadaşlar! Sonsuza dek en iyi arkadaşlar, muhtemelen! Ama *o* tür değil!"

"Bunu gerçekten o kadar korkunç mu?" dedi sesi titreyerek. "Yani - *sana* aşık *olduğumu* söylemiyorum ama -"

"Oh, değil misin? *Tanrı'ya* şükür. " Harry cüppesinin kolunu kaldırdı ve alnını sildi. "Bak Hermione, lütfen yanlış anlama, senin harika bir insan olduğuna eminim -"

Sendeleyerek bir adım geri attı. "-

ama - karanlık tarafımla bile -"

" *bu* mu yani?" dedi Hermione. "Ama ben - ben yapmazdım -"

"Hayır, hayır, demek istediğim, gizemli bir karanlık tarafım var ve muhtemelen başka garip sihirli şeyler , *biliyorsun* ben normal bir çocuk değilim, gerçekten -"

"Normal olmamak sorun değil," dedi, giderek daha çaresiz ve kafası karışmış hissederek. *"Benim* için sorun değil -"

"Ama olmam gerekenden daha yetişkin olmamı sağlayan *tüm o garip büyülü* şeylere *rağmen*, henüz ergenliğe girmedim ve kan dolaşımımda hormon yok ve beynim *fiziksel olarak* birine aşık olma yeteneğine sahip değil. Yani sana aşık değilim! Sana aşık olmam mümkün değil! Şu anda tek bildiğim, bundan altı ay sonra beynimin uyanacağı ve sana aşık olmaya karar vereceği.

Profesör Snape ile aşk! Buradan ergenlik çağına girdiğinizi çıkarabilir miyim?"

"Eep," dedi Hermione tiz bir sesle. Durduğu yerde sallandı ve bir an sonra Harry onun yanına koşup yere oturmasına yardım etti, sert elleriyle vücudunu destekledi.

Gerçek ki, Aralık ayında Profesör McGonagall'ın ofisine sendeleyerek gitmişti, okumasını yaptığı *için* tam bir şaşkınlık içinde değildi, ama yine de oldukça *mide bulandırıcıydı* ve cadıların rahatsızlıklarla başa çıkmak için Charm'ları olduğunu ve *Harry'*nin *zavallı masum bir kıza böyle bir soru sorarak ne yaptığını* büyük bir rahatlamayla öğrenmişti -

"Bak, *özür dilerim*" dedi Harry telaşla. "Söylediklerimin çoğu kulağa geldiği gibi değildi! Eminim tüm bu duruma dışarıdan bakan ve sonunda kiminle evleneceğime dair bahis oranları sunan biri, aklıma gelen herkesten daha yüksek bir olasılığı sana verirdi - "

Kendini zar zor toparlamaya başlayan zekası derhal kıvılcımlara ve alevlere dönüştü.

"- yüzde elliden daha yüksek bir olasılık olmasa da, yani dışarıdan bakıldığında pek çok başka olasılık var ve ergenliğe girmeden önce kimden hoşlandığım muhtemelen yedi yıl sonra kiminle birlikte olacağımı o kadar da güçlü *bir şekilde teşhis* etmiyor - bir şey *vaat* ediyormuşum gibi görünmek istemem -"

Boğazı bir tür tiz sesler çıkarıyordu ve tam olarak ne olduğunu dinlemiyordu. Tüm evreni Harry'nin korkunç, korkunç sesine daralmıştı.

"- ve ayrıca evrimsel psikoloji hakkında bir şeyler okuyorum ve bir erkekle bir kadının sonsuza dek mutlu bir şekilde birlikte yaşamasının kuraldan ziyade istisna olabileceğine ve avcı-toplayıcı kabilelerde bunun daha çok bir çocuğu en savunmasız dönemlerinde büyütmek için iki ya da üç yıl birlikte kalmak olduğuna dair öneriler var - ve demek istediğim, geleneksel evliliklerde kaç kişinin korkunç derecede mutsuz olduğu düşünüldüğünde, akıllıca bir şekilde yeniden ele alınması gereken bir şey gibi görünüyor - özellikle de ölümsüzlüğü gerçekten çözersek -"

Ravenclaw beşinci sınıf öğrencisi Tano Wolfe, az önce Granger'ın hıçkıra hıçkıra ağlayarak kütüphaneden kaçışını izlediği kütüphane masasından yavaşça doğruldu. Tartışmayı duyamamıştı ama belli ki bu *da onlardan biriydi*.

Tano yavaşça ve dizleri titreyerek, çarpmanın şiddetiyle hâlâ titreyen kütüphane kapılarına doğru bakan Yaşayan Çocuk'a yaklaştı.

Tano bunu özellikle yapmak istemiyordu ama Harry Potter Ravenclaw'a seçilmişti. Yaşayan Çocuk teknik olarak onun Ravenclaw arkadaşıydı. Ve bu da bir Kural anlamına geliyordu.

Tano ona yaklaşırken Yaşayan Çocuk bir şey söylemedi ama bakışları dostça değildi.

Tano yutkundu, elini Harry Potter'ın omzuna koydu ve sesi hafifçe çatlayarak okudu: "Cadılar! Anladın mı, ha?"

" *Ben onu dış karanlığa atmadan önce elini çek.*
"

Kütüphane kapıları bir başka çıkışın ardından tekrar çarparak açıldı.

Zaman Baskısı, Pt 1

16 Nisan 1992. Saat

12:07.

Öğle yemeği vakti.

Harry çoğunlukla terk edilmiş olan Gryffindor masasına doğru yürüdü, bir bakışta bugün öğle yemeğinin breen ve Roopo topları olduğunu anladı. Ortamdaki konuşmalar da Quidditch'le ilgiliydi; paslı testere sesinden biraz daha kötü, ama Ravenclaw masasının hâlâ Hermione hakkında geveleyip *durmasından* daha iyi bir işitsel ortamdı bu. En azından Gryffindor Evi, Draco Malfoy'a daha az sempati duymaya başlamıştı ve herkesin bazı talihsiz gerçekleri unutmasını dilemek için daha fazla siyasi teşvike sahipti; ve bu sessizlik için doğru neden değilse bile, en azından sessizlikti. Dean, Seamus ve Lavender tatil için gitmişlerdi ama en azından geriye...

"Baş Masa'daki o gürültü patırtı da neydi?" Harry kendi tabağını servis etmeye başlarken, Weasley-ikiz grubunun zihnine seslendi. "Ben içeri girdiğimde yeni bitiyor gibi görünüyordu."

"Sevgili ama beceriksiz Profesör Trelawney'imiz -"

"Gidip koca bir çorba tasını üzerine düşürmüş gibi görünüyor -"

"Bay Hagrid'den bahsetmiyorum bile."

Baş Masa'ya hızlıca bir göz atınca, yarı-dev elbiselerini silerken Kehanet Profesörü'nün asasını çılgınca salladığını gördü. Profesör McGonagall da dahil olmak üzere başka kimse pek dikkat etmiyor gibiydi.
Profesör Flitwick her zamanki gibi sandalyesinin üzerinde duruyordu, Müdür yine yok gibiydi (tatilin çoğu günü yoktu), Profesörler Sprout, Sinistra ve Vector her zamanki gruplarında yemek yiyorlardı ve -

"Biliyor musun," dedi Harry, başını çevirip masmavi gökyüzünün tavan görüntüsüne bakarken, "bu beni hâlâ bazen ürkütüyor."

"Ne var?" dedi Fred ya da George.

Güçlü ve esrarengiz Savunma Profesörü 'dinleniyordu' ya da her ne halt ediyorsa, elleri tabaktaki bir tavuk bacağını beceriksizce ve tereddütle yakalamaya çalışıyordu.

"Eh, bir şey yok," dedi Harry. "Hogwarts'a henüz tam olarak alışamadım."

Çeşitli Weasley'ler Chudley Topları denen, zihni etkileyen tuhaf bir maddeyi tartışırken, Harry ılımlı bir sessizlik içinde yemeye devam etti.

"Ne tür derin ve gizemli şeyler düşünüyorsun?" dedi yakınlarda oturan kısa saçlı, genç görünümlü bir cadı. "Yani, sadece merak ettim. Ben Brienne, bu arada." Harry'nin büyüyene kadar görmezden gelmeye kesin olarak karar verdiği bakışlardan biriyle ona bakıyordu.

"Yani," dedi Harry, "ELIZA gibi kelimeleri sözdizimsel İngilizce cümlelerde kullanmak üzere programlanmış, ancak kelimelerin ne anlama dair herhangi bir anlayış içermeyen şu gerçekten basit Yapay Zeka programlarını biliyor musun?"

"Elbette," dedi cadı. "Bagajımda onlardan bir düzine var."

"Kızları anlama seviyemin o civarda olduğundan eminim."

Ani bir sessizlik çöktü.

Harry'nin, hayır, bütün Büyük Salon'*un ona* bakmadığını anlaması birkaç saniye sürdü ve sonra Harry bakmak için başını çevirdi.

Az önce sendeleyerek Büyük Salon'a giren , Hogwarts'ın simge koridor nöbetçisi Bay Filch'ti; yırtıcı kedisi Bayan Norris'le birlikte, Harry'nin destansı Ölüm Yortusu'nu giyerek sık sık yanından geçip gittiği düşük seviyeli rastlantısal bir karşılaşmayı oluşturuyordu. (Harry bir keresinde Weasley ikizlerine bu hak eden hedefe bir tür şakası yapmak için danışmış, bunun üzerine Fred ya da George sessizce Bay Filch'in hiç asa kullanmadığına dikkat çekmişlerdi; bu pozisyonda kaç büyünün işe yarayacağı düşünüldüğünde gerçekten tuhaftı ve Dumbledore'un bu adama neden Hogwarts'ta bir pozisyon verdiğini merak ediyordunuz ve Harry susmuştu).

Şu anda Bay Filch'in kahverengi giysileri darmadağınıktı ve terden sırılsıklam olmuştu, nefes alırken omuzları gözle görülür bir şekilde çöküyordu ve her zaman yanında olan kedisi ortalıkta yoktu.

"Trol -" diye soluk soluğa kaldı Bay Filch. "Zindanlarda -"

Minerva McGonagall Baş Masa'dan o kadar hızlı kalktı ki sandalyesi yere düştü.

" *Argus!* " diye bağırdı. "Ne oldu sana böyle?"

Argus Filch devasa kapılardan sendeleyerek ilerledi, vücudunun üst kısmı sanki biri yüzüne biftek sosu dökmüş gibi küçük kırmızı noktalarla çizgili ve noktalı. "Trol - gri - benden iki kat uzun - o - o -" Argus Filch elleriyle yüzünü kapattı. "Bayan Norris'i yedi - tek bir ısırıkta hepsini yedi -"

Minerva diğer benliğinde bir dehşet hissetti, diğer kediyi pek sevmemişti ama ikisi hâlâ kedigillerdi.

Büyük Salon'dan bir kargaşa başladı. Severus baş masadan kalktı, bunu her nasılsa dikkatleri üzerine çekmeden yaptı ve tek kelime etmeden devasa kapılardan dışarı çıktı.

Elbette, diye düşündü Minerva*, üçüncü kat koridoru - bu bir dikkat dağıtıcı olabilir -*

Zihinsel olarak bu tür meseleleri Severus'a havale etti, asasını çekti, yukarı kaldırdı ve mor ateşten beş keskin çıtırtı çıkardı.

Argus'un kesik hıçkırıkları dışında ortalıkta şaşkın bir sessizlik vardı.

"Görünüşe göre Hogwarts'ta tehlikeli bir yaratık dolaşıyor," dedi Baş Masa'daki öğretim üyelerine. "Hepinizden koridorların aranmasına yardımcı olmanızı isteyeceğim." Sonra şaşkınlık içinde onu izleyen öğrencilere döndü ve sesini yükseltti. *"Prefects - evlerinizi derhal yatakhanelere geri götürün!"*

Percy Weasley Gryffindor masasından fırladı. "Beni izleyin!" dedi yüksek bir sesle. "Birbirinizden ayrılmayın, birinci sınıflar! Hayır, *siz* değil -" ama o sırada diğer başkanlar da kendi seslerini yükseltmeye .

Sonra ani ses patlamasının altında berrak, soğuk bir ses konuştu.

"Müdire Yardımcısı."

Döndü.

Savunma Profesörü baş masadan kalkarken sakin bir şekilde ellerini peçeteye siliyordu. "Saygısızlık etmek istemem ama" dedi kimliği belirsiz adam, "savaş taktikleri konusunda uzman değilsiniz hanımefendi. Bu durumda, savaş taktikleri konusunda -"

Profesör McGonagall büyük kapıya doğru dönerken, "Özür dilerim, Profesör," dedi. Filius ve Pomona onu takip etmek için çoktan ayağa kalkmışlardı; yarı-dev ayağa kalkarken Rubeus Hagrid hepsinin üzerinde yükseliyordu. Bu noktada, benzer deneyimleri çok kez yaşamıştı. "Üzücü bana böyle durumlarda Savunma Profesörü'nün verebileceği tavsiyelere kulak vermenin iyi bir zaman olmadığını öğretti. Aslında, ikimizin birlikte trolü aramasının akıllıca olacağını düşünüyorum, böylece bu süre zarfında meydana gelen herhangi bir istenmeyen olaydan dolayı üzerinize şüphe düşürülmemiş olur."

Savunma Profesörü hiç tereddüt etmeden Gryffindor masasının çıktı ve zeminin çatlamasını andıran bir sesle ellerini çırptı.

"Gryffindor Hanesi'nden Michelle Morgan, Pinnini'nin Ordusu'nun ikinci komutanı," dedi Savunma Profesörü ortaya çıkan sessizlikte sakince. "Lütfen Ev Başkanınızı bilgilendirin."

Michelle Morgan sırasına tırmanıp konuşmaya başladı; Minerva'nın yılın başında hatırladığından çok daha kendinden emin konuşuyordu. "Koridorlarda yürüyen öğrenciler dağılır ve

savunmak imkansız. Tüm öğrenciler Büyük Salon'da kalacak ve ortada bir küme oluşturacak... masalarla çevrili *değil*, bir trol masaların üzerinden atlayabilir... çevre yedinci sınıf öğrencileri tarafından savunulacak. *Düelloda* ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, birbirlerinin ateş hattına girmemeleri için sadece ordulardan." Michelle tereddüt etti. "Üzgünüm Bay Hagrid, ama - bu sizin için güvenli olmaz, öğrencilerle birlikte geride kalmalısınız. Ve Profesör Trelawney de bir trolle tek başına yüzleşmemeli," Michelle bu kısım için çok daha az özür diler gibiydi, "ama Profesör Quirrell ile eşleşirse, ikisi birlikte ek bir güvenilir ve etkili savaş birimi oluşturabilir. Analizim burada sona eriyor, Profesör."

Savunma Profesörü, "Zor durumda bırakılmak için yeterli," dedi. "Yirmi Quirrell seni işaret ediyor. Ama daha basit bir noktayı ihmal ediyorsunuz: *Ev güvenli* demek değildir ve bir trol bir portre kapısını menteşelerinden sökecek kadar güçlüdür -"

"Yeter," diye tersledi Minerva. "Teşekkür , Bayan Morgan." İzleyen masalara baktı. "Öğrenciler, onun dediğini yapacaksınız." Baş Masaya geri döndü. "Profesör Trelawney, Savunma Profesörüne eşlik edeceksiniz -"

"Ah," dedi Sybill tereddütle. Kadın, abartılı makyajı ve dağınık şallarının altında oldukça solgun görünüyordu. "Korkarım - bugün pek iyi değilim - gerçekten de kendimi baygın hissediyorum -"

"Trolle dövüşmek zorunda kalmayacaksın," dedi Minerva sertçe, kadınla uğraşırken her zamanki gibi sabrı tükenmişti. "Sadece Savunma Profesörü'nün yanında kal ve bir an bile gözünün önünden ayrılmasına izin verme, daha sonra her zaman onun yanında olduğuna tanıklık edebilmelisin. " Kadın Rubeus'a döndü. "Rubeus, buranın sorumluluğunu sana bırakıyorum. Devam et

güvende olacaklar." İri adam bunun üzerine doğruldu, asık suratını kaybetti ve gururla başını salladı.

Sonra Minerva öğrencilere baktı ve sesini yükseltti. "Büyük Salon'u *herhangi bir nedenle* terk *edenlerin* okuldan söylemeye gerek bile yok. Hiçbir mazeret kabul edilmeyecektir. Anlaşıldı mı?"

Doğrudan göz teması kurduğu Weasley ikizleri saygıyla başlarını salladılar.

Başka bir şey söylemeden döndü ve diğer Profesörleri de arkasına alarak koridorun kapısına doğru yürüdü.

Odanın uzak tarafında, duvarda fark edilmeyen bir saat 12:14'ü gösteriyordu.

...ve hala fark etmedi.

Kene.

Harry gözlerini kısarak Profesörlerin dışarı çıktığı yere bakarken, aslında neler olup bittiğini ve bunun ne anlama geldiğini merak ederken, öğrenciler daha savunulabilir bir kütle halinde bir araya gelip masaları yollarından kaldırmak için asalarını salladıklarında, Harry hâlâ farkında değildi.

Kene.

Harry'nin adını bilmediği, yaşça daha büyük bir Gryffindor öğrencisi, "Profesörlerin *hepsinin* ikişerli gruplar oluşturması gerekmez miydi?" dedi. "Yani - daha yavaş olurdu, ama bence daha güvenli olurdu -"

Kene.

Başka biri sesini yükselterek buna cevap verdi, ama Harry pek bir şey anlamadı, özetle, dağ trolleri büyüye karşı son derece dirençli ve inanılmaz derecede güçlüydüler ve yenilenebiliyorlardı, ama yine de *gürültü* yapıyorlardı, bu yüzden geldiklerini duyarsanız, bir Hogwarts Profesörü için onları Vadim'in Kırılmaz'ına sarmak o kadar da zor olmamalıydı.

Kene.

Ve Harry hala fark etmemişti.

Kene.

Kalabalığın gürültüsü azalmıştı, insanlar birbirleriyle alçak sesle konuşuyor, bir yandan da etraflarına bakınıyor, çarpan bir kapının ya da öfkeli bir kükremenin sesini dinliyorlardı.

Kene.

Bazı öğrenciler fısıldaşarak Savunma Profesörünün bir trolü kaçırarak ne elde etmeye çalışıyor olabileceği ve Profesör McGonagall'ın onun dikkat dağıtma girişimini fark kızıp kızmadığı ve bunun neden dikkat dağıtmak olduğu hakkında spekülasyonlar yapıyordu.

Kene.

Ve bu düşünce Harry'nin aklına hâlâ gelmemişti, ta ki tüm öğrenciler, asaları dışa dönük, gururlu ve asık suratlı yedinci sınıf öğrencileri tarafından devriye gezilen belki yüz kişilik bir yığın oluşturana ve biri sayım yapmayı önerene, bir başkası da alaycı bir tavırla bunun başka bir gün 'da mantıklı olabileceğini, ama şu anda neredeyse herkesin bahar tatili için gittiğini ve kimsenin nasıl sayım yapılacağını gerçekten bilmediğini söyleyene kadar.

Bırakın eksik olup olmadığını, odada çok sayıda öğrenci olması gerekiyordu.

Kene.

İşte o zaman Harry Hermione'nin nerede olduğunu merak etti.

Kene.

Harry Ravenclaw'ların kümelendiği yere baktı, Hermione'yi göremedi, ama herkes o kadar sıkışıktı ki, kalabalığın içinde, üst sınıfların arasında küçük öğrencileri görmeyi beklemezdiniz.

Kene.

Harry sonra Neville'i görüp göremeyeceğini anlamak için Hufflepuff'lara baktı ve Neville çok daha uzun boylu bir öğrencinin arkasında durmasına rağmen, Harry'nin görsel işlemcisi onu hemen fark etmeyi başardı. Hermione de Hufflepuff'larla birlikte değildi, Harry'nin görebildiği kadarıyla - ve kesinlikle Slytherin'lerle birlikte olamazdı -

Kene.

Harry, Ravenclaw'ların arasında durup Hermione'nin olmadığını kesinlikle doğrulayana kadar, kendinden büyük öğrencilerin yanından ya da etrafından dolaşarak ve bir durumda bacaklarının arasından eğilerek, tıklım tıklım kalabalığın arasından ilerledi.

Kene.

"Hermione Granger!" Harry yüksek sesle söyledi. "Burada mısın?"

Kimse cevap vermedi.

Kene.

Zihninin bir yerinde yükselen bir korku duygusu vardı, diğer kısımları ise tam olarak ne kadar paniklemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Harry'nin zihninde yılın ilk Savunma dersi oldukça bulanıktı, ama trollerin yalnız ve savunmasız avlarını takip edebildiklerine dair bir şeyler hatırlıyordu.

Kene.

Başka bir düşünce izi, belirsiz olasılıkları çılgınca araştırdı, tam olarak ne *yapabilirdi*? Saat henüz öğleden sonra üç değildi, bu yüzden Zaman Döndürücü'sünü kullanarak buna *şimdi* ulaşamazdı. Odadan gizlice çıkabilse bile - fark edilmeden Pelerinini giymenin bir yolu olmalıydı, kullanabileceği bir çeşit dikkat dağıtıcı - Hermione'nin *nerede* olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve Hogwarts çok büyüktü.

Kene.

Zihninin başka bir kısmı olasılıkları modellemeye çalıştı. Diğer öğrencinin söylediğine göre, troller *sessiz* yırtıcılar değildi, gürültülüydüler -

Hermione'nin trol olduğuna dair hiçbir fikri olmayacak, bu yüzden gidip gürültüyü araştıracak. O bir kahraman, değil mi?

- Ama Hermione'nin artık bir görünmezlik pelerini ve kesesinde bir süpürge sopası vardı. Harry hem kendisi hem de Neville için bu konuda ısrar etmiş, Profesör McGonagall da ona bunun yapıldığını söylemişti. Süpürge kullanmayı beceremese bile, bu Hermione'nin kaçması için yeterli . Tek yapması gereken çatının bir bölümüne çıkmaktı, açık bir gündü ve güneş ışığının bir şekilde troller için kötü olması gerekiyordu, Harry bu kısmı hatırlıyordu ve bu yüzden Hermione de aynen hatırlayacaktı. Ve Hermione kendini tekrar kanıtlamak istese bile, bir dağ trolüne saldıracak kadar aptal olamazdı.

Kene.

Yapmazdı.

Kene.

Bu *o değildi. Kene.*

Sonra Harry'nin aklına, daha önce birinin Hafıza Büyüsü'nü kullanarak Hermione Granger'ı cinayetle suçlamaya çalıştığı geldi. Bunu Hogwarts'ın içinde, hiçbir alarmı harekete geçirmeden yapmıştı. Ve Draco'nun, kimsenin Zaman Döndürücü'yü kullanıp kontrol edemeyeceği en az altı saat sonrasına kadar koğuşları harekete geçirmeyecek kadar yavaş ölmesini ayarlamıştı. Ve Müdür bu tuhaf yaratığı araştırmaya gelmeden Hogwarts'ın kadim koğuşlarından bir trol geçirecek kadar zeki olan her kimse, Hermione'nin sihirli eşyalarına uğursuzluk getirecek kadar *da* zeki olabilirdi...

Kene.

Bakış açısı , bir Necker Küpü'nün yön değiştirmesi gibi yavaş yavaş yükselen bir panik hisseden bir parçası vardı, Harry ne düşünüyordu ki, Hermione ve Neville'in sırf onlara birkaç aptal biblo verildi diye Hogwarts'ta tutulmasına izin veriyordu, bu *onları öldürmek* isteyen birini durdurmak için gitmiyordu.

Kene.

Zihninin başka bir kısmı direnç gösterdi, bu olasılık *kesin* değildi, karmaşıktı ve olasılık kolayca %50'nin altında olabilirdi. Herkesin önünde büyük bir paniğe kapıldığını ve sonra Hermione'nin

Büyük Salon'un dışındaki tuvaletlerden geri döndü. Ya da trol kızın yanına bile yaklaşmazsa... Kurt diye bağıran çocuğun hikâyesinde olduğu gibi, kızın başı gerçekten beladaysa bir dahaki sefere kimse ona inanmazdı; daha sonra başka bir şey için ihtiyaç duyacağı itibarını ...

Kene.

Harry çoğu insanı belirsizlik koşullarında bir şey yapmaktan alıkoyan utanç korkusu şemasının bir örneğini fark etti ve onu sertçe bastırdı. O zaman bile herkesin önünde yüksek sesle bağırmaya karar vermek için ne kadar irade göstermesi gerektiği garipti, eğer Hermione'yi kalabalığın içinde görmemiş bu utanç verici olacaktı...

Kene.

Harry derin bir nefes aldı ve bağırabildiği kadar yüksek sesle, *"Hermione Granger! Burada mısın?"*

Öğrencilerin hepsi dönüp ona baktı. Sonra bazıları kendi etraflarına bakmak için döndüler. Bazı konuşmalar durgunlaşırken odadaki gürültü de azaldı.

"Hermione Granger'ı bugün on buçuk civarından beri *gören oldu* mu? *Nerede olabileceğine dair bir fikri olan var mı?"*

Arka plandaki gevezelik daha da kesildi.

Kimse ona bir şey haykırmak için sesini yükseltmedi, özellikle de *"Merak etme Harry, ben buradayım*" diye .

"Oh, Merlin," dedi biri yakınlardan ve sonra arka plandaki gevezelik yeniden başladı, yeni ve heyecanlı bir ton aldı.

Harry ellerine baktı, gevezelikleri duymazdan geldi ve düşünmeye, düşünmeye, *DÜŞÜNMEYE* çalıştı -

Tik.

Ken

e.

Ken

e.

Susan Bones ve elinde sopaya benzeyen bir asa olan kızıl saçlı bir çocuk aynı anda kalabalığı yararak Harry'ye doğru ilerlediler.

"Profesörlere bir şekilde haber vermeliyiz -" "Gidip onu

bulmalıyız -"

"Onu bulmak mı?" Susan diğer çocuğa dönerek tersledi. "*Bunu* nasıl yapacağız, Kaptan Weasley?"

"Gidip onu arayacağız!" Ron Weasley ters ters .

"Delirdiniz mi siz? Profesörler zaten koridorları arıyor, General Granger'a rastlamak için onlardan daha iyi bir şansımız olduğunu düşündüren nedir? Sadece trol tarafından yeneceğiz! Sonra da okuldan atılırız!"

Bazen kötü fikirleri duymanın, doğru fikirleri daha belirgin hale getirmesi garipti.

" *Pekala millet! Dinleyin!* " İnsanlar

bakmak için döndü.

" *SESSİZ OLUN! HERKES! KES !* "

Harry'nin boğazı ağrıyordu ama herkesin dikkatini çekmişti.

"Benim bir süpürgem var," dedi Harry, boğazı hâlâ ağrırken becerebildiği kadar yüksek sesle. Azkaban'ı ve üç kişi taşıyabilen bir süpürge istediğinde sadece iki kişinin binebildiği süpürgeyi hatırladı. "Bu üç kişilik. Ordudan benimle gelecek bir yedinci sınıfa ihtiyacım var.
Hermione Granger'ı bulmak için koridorlarda olabildiğince hızlı uçacağız, onu alacağız ve hemen geri döneceğiz. Kim benimle geliyor?"

O anda Büyük Salon tamamen sessizleşti.

Öğrenciler tedirgin bir şekilde birbirlerine baktı. Küçük öğrenciler büyük öğrencilere beklenti içinde bakarken, onlar da dönüp çevreyi koruyan öğrencilere baktı. Bunların çoğu dümdüz ileriye bakıyor, trolün duvarı delmek için o anı seçmesi ihtimaline karşı asalarını doğrultuyorlardı.

Kimse
kımıldamadı.

Kimse
konuşmadı.

Harry Potter tekrar konuştu. "Trolle *dövüşmeyeceğiz*. Eğer onu görürsek uçup gideriz ve süpürgeyle bize yetişmesinin imkânı yok. Bunu yönetimle halletme sorumluluğunu ben alıyorum. *Lütfen.* "

İnsanlar diğer insanlara bakmaya devam etti.

Harry sessiz kalabalığa, sertçe dışarı bakan bir düzine yedinci sınıfa baktı, bir soğukluk çöktüğünü hissetti. Aklının bir köşesinde Profesör Quirrell küçümseyerek gülüyor ve sıradan aptalların kafalarına asa dayanmadan kendi iradeleriyle yararlı bir şey yapabilecekleri fikriyle alay ediyordu...

Kene.

Seyircilerin ilgisizliğinin standart çaresi tek bir kişiye . "," dedi Harry, itaatten şüphe etmeyen Yaşayan Çocuk'un emredici sesini korumaya çalışarak. "Bayan Morgan, benimle gelin, hemen. Kaybedecek zamanımız yok."

Adını verdiği cadı, yüzünün kapanmasından önceki bir saniye boyunca dehşete düşmüş bir ifadeyle çevreye sabit bir şekilde baktığı yerden döndü.

"Müdire Yardımcısı hepimizin *burada* kalmasını emretti, Bay Potter."

Harry'nin dişlerini sıkmaması için çaba sarf etmesi gerekti. "Bunu Profesör Quirrell söylemedi, sen de söylemedin. Profesör McGonagall bir taktisyen değil, kayıp öğrencilerimiz olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmedi ve öğrencileri koridorlarda yürütmeye başlamanın iyi bir fikir olduğunu düşündü. Ama Profesör McGonagall hataları kendisine gösterildiğinde *anlar*, sizi ve Profesör Quirrell'i nasıl dinlediğini gördünüz ve eminim ki Hermione Granger'ın *dışarıda tek başına* olduğu gerçeğini görmezden gelmemizi istemezdi -"

Kene.

"Profesörün koridorlarda daha fazla öğrencisinin dolaşmasını istemediğini söylemesini beklerdim. Profesör, herhangi bir nedenle ayrılan olursa, söyledi. Belki de bunu *yapmanıza* gerek yoktur.

Sen Yaşayan Çocuk olduğun için endişeleniyorsun, ama geri kalanımız
yap! "

Kene.

Aklının bir köşesinde Profesör Quirrell ona gülüyordu. *Normal* bir insanın, *hiçbir şey yapmamak için iyi* bir *bahanesi* varken, mükemmel bir stratejik netlik olmadan, sorumluluğun kişisel olarak kendisinde olduğunu düşünmeden hareket etmesini beklemek... "Bir öğrencinin hayatı söz konusu," dedi Harry düz bir sesle. "Şu anda trolle savaşıyor olabilirdi. Meraktan soruyorum, bu senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Kene.

Bayan Morgan'ın yüzü buruştu. "Sen - sen Yaşayan Çocuk'sun! Ona yardım etmek istiyorsan tek başına git ve parmaklarını şıklat!"

Kene.

Harry ne söylediğinin farkında bile değildi. "Bu sadece zeka ve blöf, gerçek hayatta böyle bir gücüm yok, genç *bir* kızın yardımına ihtiyacı var, *şimdi sen bir Gryffindor musun, değil misin?"*

"Bunları *bana* neden söylüyorsun*?* " diye bağırdı Bayan Morgan. "Buranın sorumlusu ben değilim! Bay Hagrid bıraktı!"

Tüm odayı saran garip bir duraklama oldu.

Harry dönüp öğrenci kalabalığının üzerinde yükselen dev yarı deve baktı, diğer bütün kafalar da hep birlikte ona doğru dönmüştü.

"Mr Hagrid," dedi Harry, sesini emredici tutmaya çalışarak. "Bu keşif gezisine izin vermelisiniz ve bunu hemen yapmalısınız."

Rubeus Hagrid'in kafası karışık görünüyordu, gerçi koca kafası sakalları ve saçlarıyla çevriliyken bunu anlamak zordu; sadece gözleri canlı görünüyordu, onca saçın arasına gömülmüştü. "Eh..." dedi yarı-dev. "Hepinizi güvende tutmam söylendi -"

"Harika, şimdi Hermione Granger'ı da güvende tutabilir miyiz? Hani şu *işlemediği bir cinayetle* suçlanan ve *birinin ona yardım etmesine* ihtiyacı *olan* öğrenci*?"*

Harry bu sözleri söylerken yarı-dev irkildi.

Harry gözlerini devasa adama dikmiş, umutsuzca onun ipucunu anlamasını istiyor, sözlerinin başka kimseye vermemiş olmasını umuyordu - sadece kas gücü olamazdı, James ve Lily'nin bu adamla acımaktan çok arkadaş oldukları kesindi -

Slytherinlerin toplandığı yere yakın bir yerden kimliği belirsiz bir ses, "Çerçevelendi mi?" diye seslendi. "Ha, hâlâ mısın? Eğer yenildiyse bu onun işine yarar."

Başka yerlerden gelen öfke çığlıklarına rağmen bazı gülüşmeler oldu.

Yarı devin yüzü sertleşti. "Sen burada kal, delikanlı," dedi Bay Hagrid, muhtemelen nazik olması gür bir ses tonuyla. "Gidip onu kendim arayacağım. Gerçek şu ki, troller biraz kurnaz olabiliyor - onları ayak bileklerinden yakalayıp doğru şekilde sallamalısın, yoksa seni ortadan ikiye bölerler -"

"Süpürgeye binebilir misiniz Bay Hagrid?"

"Eh -" Rubeus Hagrid kaşlarını çattı. "Hayır."

"O zaman yeterince hızlı arayamazsınız. *Altıncı sınıflar! Tüm altıncı sınıfları çağırıyorum! Burada değersiz korkaklar olmayan altıncı sınıflar var mı?"*

Sessizlik.

" *Beşinci sınıflar mı?* Bay Hagrid, onlara benimle gelmeye ve beni güvende tutmaya yetkili olduklarını söyleyin! *Mantıklı olmaya çalışıyorum, lanet !* "

Yarı-dev acı çeken bir ifadeyle ellerini sıktı. "Eh - Ben -"

Harry'nin içinde bir şeyler koptu ve doğrudan Büyük Salon'kapılarına doğru adım atmaya başladı, yolundan çekilmeyen herkesi hamurdan heykellermiş gibi kenara itti. (Koşmadı, çünkü koşmak birinin sizi durdurması için davetiye *çıkarmaktı*.) Zihninin bir yerinde, anlamsız dudak oynatma sesleriyle *dikkatinin dağıldığı* mekanik kuklalarla dolu boş bir odada ilerliyordu -

Önüne kocaman bir şekil çıktı. Harry yukarı

baktı.

"Bunu yapmana izin verememem, Harry Potter, hele ki senin yapmana hiç izin verememem. Bu şatoda garip şeyler dönüyor ve birileri Bayan Granger'ın peşinde olabilir - ya da onlar *senin* peşinde olabilir. " Rubeus Hagrid'in sesi pişman ama kararlıydı ve devasa elleri forklift gibi iki yanında duruyordu. "Oraya gitmene izin verememem, Harry Potter."

" *Stupefy!* "

Kırmızı ok Hagrid'in kafasının yan tarafına çarptı ve dev adamın irkilmesine neden oldu. Kafası o kadar büyük bir şeyin hareket etmesi gerekenden daha hızlı döndü ve "*Ne yaptığınızı sanıyorsunuz!*" diye bağırdı. " diye bağırdı Susan Bones'un genç haline.

" *Özür dilerim!* " diye bağırdı. " *Incendium! Glisseo!* "

İri adamın elleri şimdi sakalındaki ateşi tokatlıyordu, yere düşerken kendini tutmayı tam olarak başaramadı, ama o zamana kadar bunun bir önemi yoktu çünkü Harry onu geçmişti ve -

Neville Longbottom çaresiz ama kararlı bir ifadeyle onun önüne çıktı, Hufflepuff'lı çocuğun asası çoktan elindeydi.

Harry'nin eli tam bir asasına gitti, Neville ona ateş etmeden önce kendini zar zor kontrol edebildi, dünya çıldırmış gibi Teğmenine bakıyordu.

"Harry!" Neville . "Harry, Mr. Hagrid haklı, sen *Yapamam*, bunların hepsi bir tuzak olabilir, *senin* peşinde olabilirler - "

Neville'in tüm kasları kaskatı kesildi ve bir tahta gibi kaskatı kesilerek yere yığıldı.

Solgun görünümlü Ron Weasley, Neville'in arkasından çıktı, kendi asası hizadaydı ve "Git," dedi.

"Ron, seni deli, ne yapıyorsun -" diye uzaktan Miss Clearwater'ın erkek arkadaşı olduğu anlaşılan bir ses geldi, ama Harry arkasına bile bakmadan kapıya doğru koşmaya başlamıştı ki, Ron'un sesi ve Susan'ın sesi yeniden büyülü bir şekilde yükseldi. Büyük bir öfke çığlığı duyuldu ve bilinmeyen sesler bağırmaya başladı.

Sonra Harry geçti, eli kesesine uzandı ve arkasından büyük kapılar tekrar kapanmaya başlarken sesi *"süpürge"* diyordu.

Harry, üç kişilik uzun süpürge sopası ve üzengi takımları keseden çıkmaya başladığında bile Giriş Salonu'nda *koşmaya* devam etti, kafasının içinde bir dizi küfür tekrarlıyor ve Hermione'nin olabileceği yerleri araştırmak için bir arama modeli bulmaya çalışmayan zihninin bir kısmıyla *mantıklı olmaya çalıştığında böyle* düşünüyordu. Kütüphane üçüncü kattaydı ve neredeyse şatonun diğer tarafındaydı... Harry süpürgeyi eline alıp "Yukarı*!*" dediğinde neredeyse büyük mermer merdivene ulaşmıştı, havadaydı ve ikinci kata doğru hızlanıyordu -

" *Gah!* " Harry çığlık attı ve merdivenlerin tepesinde pusuya yatmış insan figürlerinden birine çarpmamak için süpürgesini havada döndürmeyi zar zor başardı. Süpürgeden düşmemeye çalıştığı, yere çok yakın olmasına ve manevra yapacak neredeyse hiç yeri olmamasına rağmen onu üzengilerde tutacak dönüşleri yaptığı korkunç bir an vardı ve sonra -

" *Fred mi? George mu?* "

"Onu nasıl bulacağımızı bulamıyoruz!" diye bağırdı Weasley ikizlerinden biri, ellerini sıkıntıyla iki yana açarak. "Bayan Granger'ı bulabileceğimizi düşündüğümüz için gizlice kaçtık - Hogwarts şatosunun içindeki herhangi birini bulmanın hızlı bir yolu olmalı, ikimiz de bundan eminiz - ama ne olduğunu bulamıyoruz!"

Harry, çaresiz manevrasının onu getirdiği süpürgeden baş aşağı sarktığı yerden ikisine de baktı ve tamamen refleks olarak

Mouth, "Peki, onu bulabileceğinden *neden* bu kadar emindin?" diye sordu.

"*Bilmiyoruz!" diye* bağırdı diğer Weasley ikizi.

"Daha önce Hogwarts'ın içinde insanları bulabildiniz mi?"

" *Evet!* Biz -" ve konuşan Weasley ikizi aniden durdu, her iki kızıl saçlı da boş bir ifadeyle uzaklara bakıyordu.

İki büyük kapının çok ama çok güçlü biri tarafından itilerek açılması gibi gürültülü bir ses duyuldu.

Harry havada dönerek süpürgenin üzerindeki iki açık üzengi pozisyonunu Weasley ikizlerine gösterdi, hiçbir şey söylemedi, zorunda değillerse pozisyonlarını belli etmeleri için bir neden yoktu. Weasley ikizleri üzengilere tırmanırken zaman çok yavaş ilerliyor gibiydi, Harry'nin kalbi, koşan Mr Hagrid'in merdivenin dibine bile zamanında ulaşamayacağını hesaplamasına rağmen hızla çarpıyordu. Sonra üçü birden hızlanarak en yakındaki Koridor, altlarındaki taş zemin bulanıklaşıyor ve duvarlar onlar geçerken duyulabilir bir vınlama sesi çıkarıyormuş gibi görünüyordu (*gerçi* bu sadece kulaklarındaki rüzgârdı); Harry üç kişilik uzun bir süpürgeye bindiğini ancak bir sonraki dönüş için *yavaşlayacak* kadar zamanında hatırladı.

Ve şimdi bütün süpürge koltukları doluydu, ama Hermione'yi gerçekten bulurlarsa - Harry Görünmezlik Pelerini'ni giyebilirdi, bu onu trolden gizlerdi ve bu da Hermione için bir koltuk boşaltırdı -

Harry ani bir kemer kafasını uçurmadan önce sertçe eğildi.

Harry'nin arkasında oturan Weasley ikizi, "Jesse'yi bulduk!" diye bağırdı. "Bulduğumuzu biliyorum! O zaman ona Filch'in peşinde olduğunu söylememiz gerekiyordu!"

"Nasıl?" dedi Harry, beyninin büyük bir kısmı korkunç bir hava kazasında ölmemekle meşguldü. Güvenlik için yavaşlaması gerekiyordu, ama bir gerilim, kaynağı belirsiz bir korku yükseliyordu. Yavaşlayamazdı, yavaşlarsa korkunç bir şey olacaktı...

"Biz -" dedi aşağıda oturan Weasley ikizi. "Hatırlayamıyoruz!"

Harry'nin tahminine göre ışık hızının kabaca %0,3'ü kadar bir hızla bir keskin dönüş daha yaptılar ve Harry'*nin* Büyük Salon'dan kütüphaneye gitmek için her zaman kullandığı kıvrımlı *bir* koridordan geçiyorlardı*, ama süpürgeye biniyorsanız* en kısa yol bu *değildi,* onun yerine uzun, düz Batı Koridoru'nu kullanmalıydı.

Beyninin yönlendirme yapmayan kısmı gerçeği yakaladı.

"Biri zihinlerinizle oynamış!" Harry bağırdı, kıvrımlı koridorda o kadar hızlı ilerliyordu ki, süpürgenin uzunluğu Harry'nin uyumsuz hava becerileriyle çeliştiği için Weasley'nin kuyruğu bazen hafifçe duvara çarpıyordu.

" *Ne?*" diye bağırdı Fred ya da George.

"Hermione'yi kim ele geçirdiyse sizin de aklınızı karıştırmış!" Bu bir Obliviation olabilirdi, doğru yerleştirilmemiş bir Sahte Hafıza da olabilirdi, ama Harry şu anda *düşünemiyordu* -

Süpürge döndü ve spiral bir merdivenin yanında yukarı doğru fırladı, üçü de kendilerini süpürgeye , böylece üçüncü kata açılan tavandaki boşluktan içeri girebildiler ve sonra kütüphanenin önündeydiler, süpürge sürtünerek frenleyebileceği hiçbir şey olmamasına rağmen bir çığlıkla durdu. Harry, kütüphanenin kapılarını açmak için süpürgeden inerken, Weasley ikizlerine oldukları *yerde kalmaları* için hızlıca bir bakış attı, başını içeri sokarken nefesini kontrol ediyordu.

Hermione Granger orada değildi.

Masasında sandviç yemekte olan Madam Pince ani bir bakışla başını kaldırdı. "Kütüphane kapalı!"

"Hermione Granger'ı gördün mü?" dedi Harry.

"Kütüphanenin *kapalı olduğunu* söyledim, evlat!

Öğle yemeği saatleri!"

"Bu son derece önemli. Hermione Granger'gördünüz mü ya da nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır, şimdi git!"

"Acil bir durumda Profesör McGonagall ile hızlı bir şekilde iletişim kurmanın bir yolu var mı?"

"Eh?" dedi kütüphaneci, irkilerek. Masasının arkasından ayağa kalktı. "Nedir -"

"Evet ya da hayır. Lütfen hemen cevap

verin." "Ah - işte Floo -"

"Ofisinde değil," dedi Harry. "Ona ulaşmanın başka bir yolu var mı? Evet ya da hayır."

"Genç adam, sana ısrar ediyorum -"

Harry'nin beyni bunu *yine NPC'lerle konuşuyorum* olarak algıladı ve topuğunun üzerinde dönerek süpürgesine doğru koşmaya başladı.

"Durun!" diye bağırdı Madam Pince, Harry ve Weasley ikizleri tekrar kütüphanecinin görüş alanından çıkarken kapıdan çok geç fırladı. Harry'nin zihnindeki baskı hâlâ artıyordu, sanki fiziksel bir el göğsünü sıkıyordu, *Hermione'yi bulmak* zorundaydı ve onun nerede olabileceğine dair başka hiçbir fikri yoktu, tabii Ravenclaw kulesindeki cadı yatakhaneleri değilse ve oraya giremezdi. Hogwarts'ın tamamını aramak matematiksel bir imkânsızlık sınırındaydı, muhtemelen tüm odalara en az bir kez giren kesintisiz bir uçuş yolu yoktu - *neden* Hermione, Neville ve kendisine Seherbazların iletişim kurmak için kullandıkları o küçük düzgün aynalardan bir set verilmesini talep etmeyi düşünmemişti?

Aptalca davrandığının farkına varması Harry'nin midesine bir darbe gibi indi. Mesaj göndermek için aynalara ihtiyacı yoktu, Ocak ayından beri aynalara ihtiyacı olmamıştı. Harry süpürgesini yavaşlatıp koridorun ortasında durdu, asası çoktan eline gelmişti, *Hermione Granger*'ı *koruma* isteği gümüş ateşten bir güneş gibi zihninin ön tarafına yükselip kolundan aşağıya akarken ağladı

" *EXPECTO PATRONUM!* "

ve alev alev yanan beyaz insanımsı bir nova gibi var oldu, Weasley ikizlerinin sesleri şok içinde yüksek sesle ağlıyordu.

"Hermione Granger'a söyle, Hogwarts'ta başıboş bir trol var, onu avlıyor olabilir, hemen güneş ışığına çıkması lazım!"

Gümüş figür uzaklaşıyormuş gibi döndü ve ardından gözden kayboldu.

"Merlin'in donu," diye nefes aldı Fred ya da George.

Gümüş renkli şekil dünyaya geri döndü ve Harry'nin kendi sesinin tuhaf dış versiyonuyla, "Hermione Granger diyor ki," dedi, "yanan şeklin sesi tizleşti," *AHHHHHHHH!* "

Zaman parçalanıyor gibiydi, sanki her şey aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş hareket ediyordu. Süpürgeyi hızlandırmak, maksimum hızda uçurmak için umutsuz bir dürtü, sadece Harry *nerede olduğunu bilmiyordu* -

"Eğer onun nerede olduğunu biliyorsan," diye bağırdı Harry alev alev yanan insansı figüre, sanki bir güneşmiş gibi ona bakarak, "o zaman *beni ona götür!"*

Gümüş alev hareket etti ve Harry onun peşinden hızlandı, Weasley ikizleri arkasından tiz çığlıklar atarken o havada bir gülle gibi ateş ediyordu, akıl sağlığından daha hızlı hareket ediyordu, vızıldayarak geçen duvarlara ya da ne kadar hızlı hareket ettiğine odaklanmadı, Gümüş ışığı koridorlarda takip ediyor, merdivenlerden uçuyor, Fred ya da George'un açmak için çaresizce büyüler yaptığı kapılardan hızla geçiyordu ve *bunların hepsi hâlâ çok fazla zaman alıyordu,* Harry derinlerde bir yerde*,* pencereler ve portreler hızla geçip giderken pekmezin içinde batıyormuş gibi hissediyordu*.*

Süpürge, Weasley ikizlerinden birini bir Bludger'ın vuracağı kadar sert olmayan bir şekilde duvara çarpan son bir dönüşle çığlık attı ve sonra parlak Patronus'u tavandaki açık bir alandan takip ettiler, yukarı ve yukarı doğru patladılar, bir nefesten daha kısa bir sürede bir kattan sonra diğerine yükseldiler.

Patronus'u yavaşlayarak durdu (Harry de karşılık olarak sertçe fren yaptı), tam da tavana kadar uzanan geniş, açık bir zemin boşluğunun hizasına geldiklerinde

ve bir açık hava terasına dönüştürülmüş, havaya ve gökyüzüne açık karo mermerden bir yayılma -

Zaman Baskısı, Pt 2

Soğuk mavi ateşler küçük kütleler halinde zemine yapışmış, daha ölümcül, daha sıcak bir maviyle yanıyor gibi görünen alevli bir havuzu çevreliyordu.

Dar bir dairenin içindeki mermer fayanslar, ancak birinci sınıf cadıların en muazzamının son gücüyle yapabileceği patlayıcı bir büyüyle kavrulmuş ve paramparça olmuştu.

Terasta, açık güneş ışığının altında *hâlâ* kımıldayan donuk granit grisi renginde iri yarı bir yaratık duruyordu. Kaya gibi bir vücut, tepesine taş gibi tünemiş küçük kel bir kafa, ağaç gövdesi kalınlığında kısa bacaklar ve düz, azgın ayaklar. Bir eli yetişkin bir insan uzun ve geniş, diğer eli ise taştan muazzam bir sopa tutuyordu.

Weasley ikizleri çığlık attı. Harry'nin

Patronus'u paramparça oldu.

Trol homurdandı ve dönüp onlara baktı.

ayaklarının altına yayılan kırmızı havuza daldırarak sopasını havaya kaldırdı.

Sonra Weasley'lerden biri bir efsun okudu ve sopa trolün elinden kopup yüzüne öyle bir çarptı ki trol bir adım geri gitti bir Muggle'ı öldürebilecek bir darbe. Trol bir öfke çığlığı attı, burnu ezildi ve kan sıçradı, sonra burnu bir kez düzeldi, yeniden oluştu. Trol iki eliyle sopayı , sopa havada savruldu ama sopadan kıl payı kurtuldu.

"Uzaklaştır onu, benden uzak tut," dedi bir ses.

Havaya kalkan sopa trolden geriye, terastan tavanın altındaki geniş, açık zemine doğru hareket etti; ve trol neredeyse sopayı eline alacak kadar büyük bir sıçrama yaptı. Sonra sopa bir tarafa doğru hareket edince trol bir sıçrama daha yaptı; süpürge ileri doğru hareket etti ve Harry atlayıp Hermione Granger'ın bir kan gölü içinde, bacakları uyluklarının üst kısmına kadar yenmiş halde yattığı yere doğru koştu.

Harry'nin elleri kesesinden şifacı çantasını açtı, kendiliğinden sıkılan turnikelerden birini kaptı, diş izi olan yırtık bir kütüğün etrafına sardı, elleri kanın içinde kısa bir süre kaydı, titremedi, ellerinin titremesine izin yoktu. Turnike tam bir halka oluşturduğunda iyice sıkıldı ve daha fazla kan aktı, ama sonra o uyluk kütüğündeki kanama durdu ve Harry diğerine döndü. Zihninin bir kısmı çığlık atıyor, çığlık atıyor, çığlık atıyordu ve hatta kendi kendine sıkılaşan diğer turnikeyi eline alan kısmı bile bunu duyuyordu, ama buna da izin yoktu.

Weasley ikizleri birbiri ardına, Harry'yi altmış saniye içinde bayıltacak kadar hızlı büyüler yapıyorlardı, bazen ikizler mükemmel bir koordinasyonla aynı anda iki büyü birden yapıyorlardı, ama büyülerin çoğu zararsız kıvılcım yağmurları halinde trolün derisine çarparak dağılıyordu. Diğer turnike bir başka kan atımıyla kendini sıkarken, Harry başını kaldırıp bir "*Diffindo!" / "Reducto!* " trolün savunmasız gözlerinin ikiz camsı mizah yağmurlarıyla patlamasına neden oldu, ama trol sadece bir kez daha böğürdü, gözleri çoktan yeniden biçimleniyordu.

" *Ateş ve asit!* " diye bağırdı Harry. " *Ateş veya asit kullanın!* "

"Fuego!" / "Incendio!" Harry duydu, ama bakmıyordu, oksijen iksiri olan parlayan turuncu sıvı şırıngasına uzanıyor, Hermione'nin boynuna, Harry'nin şah damarı olduğunu umduğu yerden sokuyordu, ciğerleri ya da kalbi dursa bile beynini canlı tutmak için, Beyni sağlam kaldığı diğer her şey düzeltilebilirdi, büyünün bunu düzeltmesi mümkün olmalıydı, büyünün bunu düzeltmesi mümkün olmalıydı, büyünün bunu düzeltmesi mümkün olmalıydı ve Harry şırınganın pistonunu sonuna kadar aşağı itti, boynunun soluk derisinin altında hafif bir parıltı yarattı. Harry sonra göğsüne, kalbinin olması gereken yere bastırdı, oksijenli kanı beynine ulaşabileceği yere götürdüğünü umduğu sert kompresyonlar yaptı, kalbi durmuş olsa bile, aslında nabzını kontrol etmeyi düşünmemişti.

Sonra Harry tıbbi diğer şeylere baktı, orada başka ne olduğunu, eğer varsa, neyi kullanabileceğini anlamaya çalışırken zihni bulanıklaştı. Elleri çılgınca hareketlerini durdurduğu için, zihninin o uzak köşesindeki çığlık giderek daha yüksek, çok daha yüksek sesle çıkıyordu. Birdenbire kanın cüppesine ve pantolonunun dizlerine bulaştığı yerdeki sıvı hissinin farkına vardı.

Harry'nin arkasından trolden bir böğürme sesi daha geldi ve Weasley ikizlerinden birinin *"Deligitor prodeas!" diye* bağırdığını duydu, sonra da *"YARDIM EDİN! Bir şeyler yapın!"*

Harry bakmak için başını arkaya çevirdi ve Weasley ikizlerinden birinin bir şekilde Seçmen Şapka'yı kafasına geçirmiş, iki elinde kocaman taş sopayı tutan, şimdi biraz yanmış görünen ve kollarında bir iki sigara izi olan, ama yine de sağlam olan trolle karşı karşıya olduğunu gördü.

Ve sonra Şapka'nın sesi duvarları sarsacak kadar yüksek bir sesle böğürdü,

"GRYFFINDOR!"

Bir güç dalgası havayı yaktı, büyü Harry'nin genç duyularına bile neredeyse elle tutulur gibi geldi, trol bir şaşkınlık homurtusuyla bir adım geriye sıçradı. Fred ya da George, yüzünde tuhaf bir ifadeyle, bir sihirbaz numarası kadar yumuşak bir hareketle Şapka'yı başından savurdu ve bir eliyle uzanıp kabzası parlayan bir yakut olan, ardından parıldayan beyaz metalden geniş bir çapraz siperlik ve uzun bir çocuk kadar uzun bir bıçak çıkardı. Kılıç ortaya çıktığında hava sessiz bir öfke çığlığıyla dolmuş gibiydi.

Bıçağın üzerinde altın *nihil supernum* yazıyordu.

Sonra Weasley ikizi kılıcı, sanki devasa bıçağın ağırlığı yokmuş gibi havaya kaldırdı ve bir çığlık atarak saldırdı.

Harry'nin dudakları bir şey söylemek için açıldı, uzun *bir* cümle gibi*, Hayır, dur, kılıç kullanmayı bilmiyorsun,* ama kılıç trolün sağ kolunu dirseğinden kesip deriyi*,* eti ve kemiği jöle gibi yarmadan önce dudaklarından tek bir hece bile çıkmadı; Tam o sırada taş sopanın zaten sallanmakta olan kavisi, hücum eden Weasley ikizine çarptı ve onu mermer zeminin üzerindeki havada, süpürgeyle çıktıkları boşluğun üzerinden, Weasley karşı taraftaki duvara çarpıp kıpırtısız bir yığın haline gelene kadar uçurdu.

Parlak kılıç yerdeki açıklığın içine doğru kayboldu ve düşerken uzaktan takırdadı.

"Fred! " diye bağırdı George Weasley ve sonra *"VENTUS!"*

Görünmez bir darbe trolü yakaladı ve havada yanlara doğru fırlattı.

" *VENTUS!* "

Trol tekrar vuruldu, zeminin kenarına ve aşağıya doğru inen boşluğa savruldu.

"VENTUS!"

Ama trol aşağı uzanıp zemini kavradı, kalan eli mermeri parçalayarak sağlam bir tutuş elde etti. Üçüncü darbe trolün bedenini boşluğun üzerine gönderdi; ama eli kenarda kaldı. Ve sonra trol kükreyerek kendini tek başına yukarı çekmeye başladı.

George Weasley sendeledi, neredeyse düşüyordu, eli yanına düştü. "Harry -" dedi Weasley ikizi gergin bir sesle, "Koş -"

Diğer Weasley ikizi yana doğru bir adım attı, duvara yaslandı ve yere yığıldı.

Harry'nin zihninde zaman parçalanmıştı, etrafındaki dünya yavaş hareket ediyor, çarpıtılmış gibi görünüyordu, ya da belki de kendi zihni bükülüp katlanıyordu. Hareket ediyor, bir şeyler yapıyor olmalıydı, ama garip bir felç tüm kaslarını, tüm hareketlerini durduruyor gibiydi. Kelimelere zaman kalmadan, düşünceler kavramlar halinde parlayıp sönmeye başladı: Harry kaçarsa trolün Hermione'yle birlikte Weasley ikizlerini de yiyeceğini, eğer Bludger'lar büyücüleri öldürmüyorsa Fred'in hâlâ hayatta olması gerektiğini, Weasley ikizlerinin ondan daha güçlü büyücüler olduğunu ve trolü zapt edemediklerini, zaten sahip olmadığı bir şeyi Dönüştürmek için zaman olmadığını, trolün Hogwarts şatosunun kenarlarından düşmek üzere terasın kenarına çekilemeyecek kadar çevik göründüğünü, birinin

Trol'ü cinayet silahı olarak kullanmadan önce güneş ışığına karşı korumuş ve başka şekillerde de güçlendirmiş olabilirdi. Ve sonra Hermione'nin trolden kaçıp güneş ışığına doğru koştuğu, sonunda trol peşindeyken aydınlık terasa ulaştığı, ancak bu olasılığı başka birinin de düşünmüş olduğunu fark ettiği zihinsel bir görüntü.

Zihnindeki çığlık çığlığa dehşet, başka bir duygu tarafından bastırıldı.

Harry ayağa kalktı.

Odanın diğer tarafındaki düşman da ayağa kalkmıştı, kılıçla kesilmiş bir kolun yenilenemeyen kütüğü hâlâ kanlıydı.

öldürme niyeti

Trol yere düşen sopasını diğer eliyle kavradı ve kocaman bir böğürtü çıkararak sopayı yere vurdu ve mermer parçalarının uçuşmasına neden oldu.

sadece öldürmeyi düşün

Trol, George'un düştüğü yere doğru hantalca ilerlemeye başladı, dudaklarının kenarından ince bir salya akıyordu.

Bunu yapmak için her yola başvurmak

Harry beş adım attı ve düşman bir böğürtü daha koparıp George'dan uzaklaştı, gözleri Harry'ye odaklanmıştı.

sansürler kapali, çekïnme

Doğadaki en mükemmel üçüncü ölüm makinesi sıçrayan adımlarla ona doğru ilerledi.

ÖLDÜR

Harry'nin sol eli yüzüğündeki şekil değiştirmiş elması, sağ eli ise asasını tutuyordu.

"Wingardium Leviosa."

Harry'nin asası küçük mücevheri trolün ağzına yönlendirdi.

"Finite Incantatem."

Kaya tekrar eski dönerken trolün kafası omurgasından koptu ve Düşman'ın bedeni durduğu yere düşerken Harry kenara çekildi.

Düşmanın kafası yeniden oluşmaya başlamıştı bile; çenenin ve omurganın yırtık pırtık kısmı düzeliyor, ağız kendini tamamlıyor ve dişlerinin yerini alıyordu.

Harry eğildi ve trolün kafasını sol kulağından tutup kaldırdı. Asası trolün sol gözüne saplandı, jöle benzeri maddeyi delip geçti ve kemikteki geniş yuvadan geçti. Harry düşmanın beyninde bir milimetre genişliğinde bir kesit hayal etti ve onu sülfürik aside dönüştürdü.

Düşman yenilenmeyi durdurdu.

Harry cesedi terasın kenarından aşağı attı ve Hermione'ye döndü.

Gözleri hareket ediyordu ve ona odaklanmıştı.

Harry, zaten sırılsıklam olan cüppesini daha da ıslatan kanı görmezden gelerek onun yanına çöktü. *Hepiniz olacaksınız, doğru, diye* beyni cümleyi kurdu, ama dudakları bunu yapmadı.
Hareket et. *İyi olacaksın, tüm düzeltmek için bir sihir bulacağız, seni normale döndüreceğiz, sadece dayan, yapma -*

Hermione'nin dudakları kıpırdıyordu, çok az kıpırdıyordu ama kıpırdıyordu.

"senin... hatan..."

Zaman dondu. Harry ona konuşmamasını, nefesini boşa harcamamasını söylemeliydi, ama dudaklarını açamadı.

Hermione bir nefes daha çekti ve dudakları, "Senin hatan değil," diye fısıldadı.

Sonra nefesini verdi ve gözlerini kapattı.

Harry ağzı yarı açık, nefesi boğazında düğümlenmiş bir halde ona baktı.

"Yapma bunu," dedi sesi. Sadece iki dakika gecikmişti.

Hermione aniden kasıldı, kolları bir şeye uzanır gibi havaya ve gözleri tekrar açıldı. Hem sihir, hem de daha fazlası olan bir *şey* patladı, depremden daha gürültülü ve binlerce kitap, binlerce kütüphane içeren bir haykırış, hepsi Hermione'tek bir çığlığında dile geldi; Harry'nin birden Hermione'nin acısını dindirdiğini ve yalnız ölmediğine sevindiğini bilmesi dışında anlaşılamayacak kadar büyüktü. Bir an için büyünün yayılması edebilir, kalenin taşında kök salabilirmiş gibi göründü; ama sonra yayılma sona erdi ve büyü soldu, vücudu hareket etmeyi bıraktı ve Hermione Jean Granger'ın varlığı sona ererken tüm hareket durdu -

Hayır.

Harry cesetten ayağa kalktı, sallanıyordu.

Hayır.

Bir alev patlaması oldu ve Dumbledore, gözleri dehşetle dolu Fawkes'la birlikte orada duruyordu. "Bir öğrencinin öldüğünü hissettim! Ne -"

Yaşlı büyücünün gözleri yerde yatan şeyi gördü.

"Olamaz," diye fısıldadı Albus Dumbledore. Fawkes hüzünlü, kederli bir mırıltı çıkardı.

"Onu geri getirin."

Terasta sessizlik vardı. Fred Weasley, Dumbledore'un asasının bir hareketiyle havaya yükselmiş ve güven verici pembe bir ışıltıyla çevrelenmiş olarak onlara doğru süzülüyordu.

"Harry -" diye başladı yaşlı büyücü. Sesi çatallaştı. "Harry -"

"Fawkes ona ağlasın ya da her neyse. Acele et." Konuşan ses son derece sakindi.

"Yapamam Harry, artık çok geç, o öldü -"

"Bunu duymak istemiyorum. Orada yatan ben olsaydım, şapkandan harika bir tavşan çıkarır ve beni kurtarırdın, değil mi, çünkü kahramanın hikaye bitmeden ölmesine izin verilmez. O da bir kahraman, bu yüzden özel bir durum için sakladığın her neyse, şimdi kullan. Söz veriyorum sana geri ödeyeceğim."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok! Onun ruhu ayrıldı, o vefat etti!"

Harry tüm öfkesini haykırmak için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Çığlık atmanın bir anlamı yoktu.

hiçbir şey başaramazdı. İçinde yükselen dayanılmaz basınç bu şekilde dışarı çıkamazdı.

Harry Dumbledore'dan uzaklaştı ve Hermione Granger'dan geriye kalanların kan gölü içinde yattığı yere baktı. Zihninin bir kısmı etrafındaki dünyayı dövüyor, her şeyi unutturmaya, kâbustan uyanmaya ve kendini Ravenclaw yatakhanesindeki odasında, perdelerin arasından parlayan sabah güneşiyle bulmaya çalışıyordu.
Ama kan kalmıştı ve Harry uyanmamıştı ve bir parçası da bu olayın gerçek olduğunu, Azkaban'ı ve Wizengamot odasını da içeren aynı kusurlu dünyanın bir parçası olduğunu zaten biliyordu.

Hayır

Harry, sanki zaman hâlâ etrafında paramparça oluyormuş gibi bir hisle Dumbledore'dan uzaklaştı ve Hermione Granger'ın kan gölünde, uyluk kütüklerinin etrafına iki turnike bağlanmış halde yatan kalıntılarına baktı ve karar verdi

Hayır.

Bunu kabul etmiyorum.

Dünyada sihir varken bunu kabul etmek için hiçbir neden yok.

Harry öğrenmesi gereken her şeyi öğrenecek, icat etmesi gereken her şeyi icat edecek, Salazar Slytherin'in bilgisini Karanlık Lord'un zihninden söküp alacak, Atlantis'in sırrını keşfedecek, gereken her kapıyı açacak ya da her mührü kıracak, tüm büyünün kökenine giden yolu bulacak ve onu yeniden programlayacaktı.

Hermione Granger'ı geri almak için gerçekliğin temellerini parçalayabilirdi.

Savunma Profesörü, "Kriz sona erdi," dedi. "Atınızdan inebilirsiniz, Madam."

Az önce Hogwarts'ın içinden geçerek önlerine çıkan tüm duvarları ve zemini yakıp geçen iki kişilik süpürgenin üzerinde arkasında oturan Trelawney aceleyle kendini aşağı çekti ve ardından duvarda yeni açılmış bir boşluğun kırmızı parlayan kenarlarından bir adım ötede yere sertçe . Kadın hâlâ soluk nefes alıyor, kendinden daha büyük bir şeyi kusmanın eşiğindeymiş gibi kendi üzerine eğiliyordu.

Savunma Profesörü, ikisi arasında var olan bağ, büyülerindeki rezonans aracılığıyla çocuğun dehşetini hissetmişti; ve çocuğun trolü aradığını ve bulduğunu fark etmişti. Savunma Profesörü geri çekilmek, Görünmezlik Pelerini'ni takıp kaçmak için bir dürtü göndermeye çalışmıştı; ancak rezonans yoluyla çocuğu asla etkileyememişti ve bu sefer de başarılı olamamıştı.

Çocuğun kendini tamamen öldürme niyetine teslim ettiğini hissetmişti. İşte o zaman Savunma Profesörü, savaşa zamanında yetişebilmek için Hogwarts'ın maddesini yakıp yıkmaya başlamıştı.

Çocuğun düşmanını saniyeler içinde yok ettiğini

hissetmişti. Arkadaşlarından biri öldüğünde çocuğun

yaşadığı dehşeti hissetmişti.

Çocuğun, muhtemelen Dumbledore olan bir can sıkıcıya yönelttiği öfkeyi hissetmişti; ardından, boyun eğmeyen sertliğini kendisinin bile yeterli bulduğu bilinmeyen bir kararlılık geldi. Şanslıysa, çocuk aptalca küçük isteksizliklerini bir kenara bırakmıştı.

Savunma Profesörünün dudakları kimse tarafından görülmeden ince bir gülümsemeyle . Küçük iniş çıkışlarına rağmen, genel olarak şaşırtıcı derecede iyi bir gün geçirmişti -

"O BURADA. CENNETTEKİ YILDIZLARI PARÇALAYACAK OLAN. O BURADA. O DÜNYANIN SONU."

Roller, Pt 1

Müdür'ün basit bir *İnnervate'*i Fred Weasley'yi uyandırmış, ardından kırık bir kol ve çatlak kaburgalar için bir ön iyileştirme Büyüsü yapmıştı. Harry'nin sesi uzaktan Müdür'e trolün kafasının içindeki Dönüştürülmüş asitten bahsetmiş (Dumbledore terasın kenarından aşağı bakmış ve geri dönmeden önce bir el hareketi yapmıştı), sonra da Weasley ikizlerinin zihinleriyle oynandığını anlatmış, Harry'nin hatırladığı ama işleyemediği ayrı bir konuşma sürdürmüştü.

Harry hâlâ Hermione'nin cesedinin başında duruyordu, kıpırdamamıştı, ayrışma hissi ve parçalanmış zaman içinde olabildiğince hızlı düşünüyordu, *şu anda* yapması gereken bir şey var mıydı, geri dönülmez bir şekilde geçmekte olan herhangi bir fırsat. Daha sonra gerekli olacak büyülü her şeye gücü yetme miktarını azaltmanın bir yolu. Eğer bir gün altı saatten daha geriye gitmenin bir yolunu bulabilirse, daha sonraki zaman yolculukları için bu anı işaretleyecek zamansal bir işaret etkisi. Genel Görelilik altında zaman yolculuğu teorileri vardı (Harry Zaman Döndürücülerle karşılaşmadan önce çok daha az akla yatkın görünüyordu) ve bu teoriler zaman makinesinin yapılmasından öncesine dönemeyeceğinizi söylüyordu - göreli bir zaman makinesi içinde sürekli bir yol tutuyordu, hiçbir şeyi ışınlamıyordu. Ama Harry sözlüğündeki büyüleri kullanarak yapabileceği yararlı bir şey göremiyordu, Dumbledore da pek yardımcı olmuyordu ve zaten bu, Zaman'daki kritik konumdan birkaç dakika sonraydı.

"Harry," diye fısıldadı Müdür, elini Harry'nin omzuna koyarak. Weasley ikizlerinin üzerinde durduğu yerden kaybolmuş ve ortaya çıkmıştı

George Weasley oturduğu yerden durup dururken ışınlanarak ağabeyinin diz çökmüştü, Fred ise şimdi gözleri açık, dümdüz yatıyor ve nefes alırken yüzünü buruşturuyordu. "Harry, buradan gitmelisin."

"Bekle," dedi Harry'nin sesi. "Yapabileceğim başka bir şey olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum."

Yaşlı büyücünün sesi çaresiz geliyordu. "Harry - ruhlara inanmadığını biliyorum - ama Hermione şu anda seni izliyor olsun ya da , böyle olmanı sanmıyorum."

...hayır, çok açıktı.

Harry asasını Hermione'nin bedenine doğrulttu -

"Harry! Ne yapıyorsun -"

- ve her *şeyi* kolundan eline döktü -

"Frigideiro!"

"- Ne yapıyorsun?"

Harry sendelerken, "Hipotermi," dedi uzaktan. Hermione'yle bir ömür önce üzerinde deney yaptıkları büyülerden biriydi, bu yüzden tam olarak kontrol edebiliyordu, gerçi o kadar büyük bir kütleyi etkilemek için çok fazla güç gerekiyordu. Hermione'nin vücudu şimdi neredeyse tam olarak beş santigrat derecede olmalıydı. "İnsanlar otuz dakikadan fazla nefes almadan kaldıktan sonra soğuk suyla hayata döndürülmüştür. Soğuk sizi beyin hasarından korur, anlarsınız ya, her şeyi yavaşlatır. Muggle doktorların söylediği bir söz vardır: Sıcak ve ölü olana kadar ölmüş - sanırım onlar

Hatta bazı ameliyatlar sırasında birinin kalbini bir süreliğine durdurmak zorunda kalırlarsa hastayı soğutuyorlar."

Fred ve George hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Dumbledore'un yüzü çoktan gözyaşlarıyla kaplanmıştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Harry, çok üzgünüm, ama buna bir son vermelisin." Müdür Harry'yi omuzlarından tuttu ve onu çekti.

Harry Hermione'nin bedeninden uzaklaştırılmasına izin verdi, Müdür onu kandan uzaklaştırırken ileri doğru yürüdü. Soğutma Büyüsü ona zaman kazandıracaktı.
En azından saatler, belki de Hermione'ye büyü yapmaya devam edebilirse ya da bedenini soğuk bir yerde saklayabilirlerse günler.

Şimdi düşünmek için zaman vardı.

Minerva Albus'un yüzünü gördüğünde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı; ne olduğunu, hatta kimin öldüğünü merak edecek zamanı olmuştu; aklı Alastor'a, Augusta'ya, Arthur ve Molly'ye, Voldemort'un ikinci yükselişinin başlangıcındaki en olası hedeflere gitti. Kendini çelikleştirdiğini, en kötüsüne hazır olduğunu .

Sonra Albus konuştu ve tüm çelik onu terk etti.

Hermione değil - hayır -

Albus ona ağlaması için kısa bir süre verdikten sonra, Bayan Granger'ın ölümünü izleyen Harry Potter'ın, Bayan Granger'ın cesedinin tutulduğu revir deposunun önüne oturduğunu ve oradan ayrılmayı reddettiğini .

ve kendisiyle konuşan herkese düşünebilmesi için gitmesini söylüyordu.

Çocukta herhangi bir tepki uyandıran tek şey Fawkes'ın ona şarkı söylemeye çalışmasıydı; Harry Potter anka kuşuna bunu yapmaması için bağırmıştı, duyguları gerçekti, büyünün onları bir hastalıkmış gibi *iyileştirmeye* çalışmasını istemiyordu. Ondan sonra Fawkes bir daha şarkı söylemeyi reddetmişti.

Albus şimdi Harry Potter'a ulaşmak için en iyi şansa sahip olabileceğini düşündü.

Bu yüzden kendini toparlaması ve yüzünü temizlemesi gerekiyordu; hayatta kalan çocuklarının artık ona ihtiyacı kalmadığında, özel yas için daha sonra zamanı olacaktı.

Minerva McGonagall yerinden oynayan parçalarını bir araya getirdi, gözlerini son bir kez sildi ve elini, bu yüzyılda ikinci kez, Hogwarts şatosu yükseldiğinden beri beşinci kez, gelecek vaat eden genç bir öğrencinin dinlenme yeri olarak kullanılan revir bölümünün kapı koluna koydu.

Kapıyı açtı.

Harry Potter'ın gözleri ona dikilmişti. Çocuk arka deponun kapısının önünde yerde oturuyor ve asasını kucağında tutuyordu. O gözler kederliyse, boşsa, hatta kırılmışsa bile, çocuğun yüzüne bakarak anlaşılamazdı. Yanaklarında kurumuş gözyaşı yoktu.

"Neden buradasınız, Profesör McGonagall?" Harry Potter söyledi. "Müdür'e bir süre yalnız kalmak istediğimi söyledim."

Söyleyecek bir şey bulamadı. *Sana yardım etmek için - iyi değilsin* - ama ne söyleyeceğini bilmiyordu, işleri daha iyi hale getirecek bir şey söylemeyi hayal bile edemiyordu. Odaya girmeden önce önceden plan , en iyi halinde değildi.

"Ne düşünüyorsun?" Minerva söyledi. Aklına gelen tek cümle buydu. Albus ona Harry'nin defalarca düşündüğünü söylediğini anlatmıştı; Harry'yi bir şekilde konuşturması gerekiyordu.

Harry yarı ona yarı onun ötesine baktı, nefesini tutarken yüzüne bir gerginlik gelmişti.

Harry'nin konuşması biraz zaman aldı.

"Şu anda yapmam gereken bir şey olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum," dedi Harry Potter. "Yine de çok zor. Zihnim, daha hızlı düşünseydim geçmişin nasıl farklı olabileceğini hayal edip duruyor ve orada bir yerlerde önemli bir içgörü olabileceğini göz ardı edemiyorum."

"Mr Potter -" dedi . "Harry, böyle düşünmenin senin için sağlıklı olduğunu sanmıyorum."

"Katılmıyorum. İnsanların ölmesine neden olan şey düşünmek değildir." Sözcükler, bir kitaptan satırlar okuyormuş gibi düz bir monotonlukta söyleniyordu.

"Harry," dedi, bunu söylerken neredeyse hiç düşünmüyordu bile, "yapabileceğin hiçbir şey yoktu -"

Harry'nin yüz ifadesinde bir şey titreşti. Gözleri ilk kez ona odaklanmış gibiydi.

"*Yapabileceğim* hiçbir şey yok *muydu?* " Harry'nin sesi son kelimede yükseldi. *"Yapabileceğim hiçbir şey yok muydu? Nasıl olduğunu unuttum.*

Onu birçok farklı şekilde kurtarabilirdim! Hepimize iletişim aynası verilmesini isteseydim! Hermione'nin Hogwarts'tan alınıp deli olmayan bir okula yerleştirilmesi için ısrar etseydim! Normal insanlarla tartışmaya çalışmak hemen sıvışsaydım! Patronus'u daha önce hatırlamış olsaydım! Olası acil durumları düşünseydim ve kendimi Patronusları düşünmek için daha önce eğitseydim! Son dakikada bile çok geç olmayabilirdi! Troll'ü öldürüp ona döndüğümde hâlâ YAŞIYORDU ve ben de Patronus'u tekrar kullanıp Dumbledore'u Fawkes'ı göndermesi için çağırmak yerine bir APTAL gibi yanında diz çöküp son sözlerini dinledim! Ya da tüm soruna farklı bir açıdan yaklaşsaydım - değiştirilemeyecek bir sonuçla karşılaşmak yerine, ona bir şey olduğunu öğrenmeden *önce* zamanda geriye bir mesaj göndermek için Zaman Döndürücüsü olan bir öğrenci arasaydım - Müdür'den geriye gidip Hermione'yi kurtarmasını ve sonra her şeyi taklit etmesini, cesedi taklit etmesini, herkesin anılarını düzenlemesini *istedim*, ama Dumbledore böyle bir şeyi bir kez denediğini ve işe , bunun yerine başka bir arkadaşını kaybettiğini söyledi. Ya da eğer ben - eğer o gece - eğer sadece ben gitseydim -"

Harry ellerini yüzüne bastırdı ve tekrar kaldırdığında yüzü yine sakin ve soğukkanlıydı.

"Her neyse," dedi Harry Potter, şimdi yine monoton bir ses tonuyla, "bu hatayı tekrarlamak istemiyorum, bu yüzden akşam yemeğine kadar yapmam gereken bir şey olup olmadığını düşüneceğim. O zamana kadar aklıma bir şey gelmezse yemeğe gidip yiyeceğim. Şimdi lütfen gidin."

Şimdi yine gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünün farkındaydı. "Harry - Harry, bunun senin hatan olmadığına inanmak zorundasın!"

"Tabii ki benim hatam. Burada herhangi bir şeyden sorumlu olabilecek başka kimse yok."

"Hayır! Hermione'yi Kim-Olduğunu-Bilirsin öldürdü!" Ne söylediğinin, odayı dinleyebilecek kişilere karşı korumaya almadığının farkında bile değildi. "Sen değil! Başka ne yapmış olursan ol, onu öldüren sen değilsin, Voldemort'tu! Buna inanmazsan delirirsin, Harry!"

"Sorumluluk böyle işlemez, Profesör." Harry'nin sesi sabırlıydı, sanki anlamayacağı kesin olan bir çocuğa bir şeyler anlatıyormuş gibiydi. Artık ona bakmıyordu, sadece sağ tarafındaki duvara bakıyordu. "Bir hata analizi yaptığınızda, sistemin sonradan değiştiremeyeceğiniz bir parçasına hata atamanın bir anlamı yoktur, bu bir uçurumdan atlayıp yerçekimini suçlamaya benzer. Yerçekimi bir dahaki sefere değişmeyecektir. Eylemlerini değiştirmeyecek insanlara sorumluluk yüklemeye çalışmanın bir anlamı yok. Olaya bu açıdan baktığınızda, kendinizi suçlamadığınız sürece suçlamanın hiçbir işe yaramadığını fark edersiniz çünkü suçlayarak eylemlerini değiştirebileceğiniz tek kişi sizsiniz. Bu yüzden Dumbledore'un odası kırık asalarla doludur. En azından bu kısmı anlıyor."

Zihninin uzak bir köşesi, çok daha sonrasına kadar beklemek ve daha sonra Müdür'le, etkilenebilir küçük çocuklara gösterdikleri hakkında sert bir şekilde konuşmak için bir not aldı. Bu sefer ona bağırabilirdi bile. Zaten Bayan Granger yüzünden ona bağırmayı düşünüyordu -

Sesi titrese de, "Siz sorumlu *değilsiniz*," dedi. "Profesörler - öğrencilerin güvenliğinden sorumlu olan bizleriz, siz değilsiniz."

Harry'nin gözleri tekrar ona kaydı. "Sorumlusu *sen misin*?" Sesinde bir gerginlik vardı. "Sizi sorumlu tutmamı mı istiyorsunuz, Profesör McGonagall?"

Çenesini kaldırdı ve başını salladı. Bu, Harry'nin kendini suçlamasından çok daha iyi olurdu.

Çocuk kendini yerde oturduğu yerden kaldırdı ve öne doğru bir adım attı. Harry monoton bir sesle, "Pekâlâ, o zaman," dedi. "Hermione'nin kayıp olduğunu ve Profesörlerden hiçbirinin bilmediğini görünce mantıklı olanı yapmaya çalıştım. Bir yedinci sınıf öğrencisinden benimle birlikte bir süpürgeye binmesini ve biz Hermione'yi ararken beni korumasını istedim. Yardım istedim. Yardım için yalvardım. Ve kimse bana yardım etmedi. Çünkü herkese tek bir yerde kalmalarını, aksi takdirde kovulacaklarını kesin bir dille emrettiniz, mazeret yok. Dumbledore başka neleri yanlış yaparsa , en azından öğrencilerini insan olarak görüyor, bir kafese tıkılıp dışarı çıkmaları engellenmesi gereken hayvanlar olarak değil. Askeri düşünme konusunda iyi olmadığınızı biliyordunuz, ilk fikriniz bizi koridorlarda yürütmekti, oradaki bazı öğrencilerin strateji ve taktiklerde sizden daha iyi olduğunu biliyordunuz ve siz yine de herhangi bir takdir yetkisi olmadan bizi bir odaya çivilediniz. Öngöremediğiniz bir şey olduğunda ve Hermione Granger'ı aramak için hızlı bir süpürgeyle bir yedinci sınıf öğrencisini göndermek çok mantıklı olduğunda, öğrenciler bunu anlamayacağınızı ya da affetmeyeceğinizi biliyorlardı. Trolden korkmuyorlardı, sizden korkuyorlardı. Onlara aşıladığınız disiplin, uyumluluk ve *korkaklık* beni Hermione'nin ölmesine yetecek kadar geciktirdi. Elbette normal insanlardan yardım istemeyi denemeliydim ve bir dahaki sefere değişip daha az aptal olacağım. Ama sorumluluğu ben olmayan birine yükleyecek kadar aptal , söyleyeceğim şey bu olurdu."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Herhangi bir şeyden sorumlu düşünseydim ben de size bunu söylerdim. Ama normal insanlar sonuçlara göre seçim yapmazlar, sadece rol yaparlar. Kafanızda sert bir disiplincinin resmi vardır ve mantıklı olsun ya da olmasın o resim ne yaparsa onu yaparsınız. Sert bir disiplinci, koridorlarda bir trol dolaşıyor olsa bile öğrencilere odalarına dönmelerini emreder. Sert bir disiplin görevlisi, öğrencilerin okuldan atılma pahasına salondan ayrılmamalarını emrederdi. Ve kafanızdaki küçük Profesör McGonagall resmi deneyimlerden ders alamaz veya kendini değiştiremez, bu yüzden bu konuşmanın bir anlamı yok. Senin gibi insanlar hiçbir şeyden sorumlu değil, benim gibi insanlar sorumlu ve başarısız olduğumuzda suçlayacak başka kimse yok."

Çocuk öne doğru adım atarak tam karşısında durdu. Elini cüppesinin altına daldırdı ve Zaman Döndürücü'sünün Bakanlık tarafından verilen koruyucu kabuğu olan altın küreyi çıkardı. Hiç vurgu yapmadan ölü, düz bir sesle konuştu. "Eğer kullanabilseydim bu Hermioneyi kurtarabilirdi. Ama sen beni ve yoluma çıkmanın senin görevin olduğunu düşündün. Hogwarts'ta elli yıldır kimse ölmedi, kilitlediğinde söylemiştin, hatırlıyor musun? Bellatrix Black Azkaban'dan kurtulduktan sonra ya da Hermione cinayete teşebbüsle suçlandıktan sonra tekrar sormalıydım. Ama unuttum çünkü aptaldım. Lütfen diğer arkadaşlarım ölmeden önce kilidi aç."

Konuşamayınca asasını çıkardı ve kabuğun kilidine bağladığı zaman anahtarlı büyüyü serbest bıraktı.

Harry Potter altın kabuğu çevirerek açtı, daireler içindeki küçük cam kum saatine baktı, başını salladı ve sonra kılıfı kapattı. "Teşekkür ederim. Şimdi git buradan." Çocuğun sesi yine çatallaştı. "Düşünmem gerek."

Kapıyı arkasından kapattı, boğazından korkunç ve hala çoğunlukla boğuk bir ses çıktı -

Albus onun yanında parıldadı ve Hayal Kırıklığının etkisi geçince kısa bir süre için cafcaflı bir renk aldı.

Tam olarak zıplamadı. "Sana bunu yapmayı bırakmanı söylemiştim," dedi Minerva. Sesi kendi kulaklarında donuk çıkıyordu. "Bu özel bir şeydi."

Albus parmaklarını onun arkasındaki kapıya doğru salladı. "Bay Potter'ın size zarar vermesinden korkuyordum." Müdür durakladı ve sonra sessizce, "Orada durup bunu kabul etmene çok şaşırdım," dedi.

"Tek yapmam gereken 'Bay Potter' demekti, o zaman duracaktı." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Sadece bu ve dururdu. Ve o zaman o korkunç şeyleri söyleyecek olmazdı, kimsesi."

"Bay Potter'ın sözlerinin tamamen haksız ve hak edilmemiş olduğunu düşündüm," dedi Albus.

"Sen olsaydın Albus, odadan çıkan herkesi dışarı atmakla tehdit etmezdin. Bana dürüstçe aksini söyleyebilir misin?"

Albus'un kaşları kalktı. "Bu felaketteki rolünüz çok küçüktü, kararlarınız o zamanlar oldukça mantıklıydı ve aksini hayal etmesine izin veren sadece Harry Potter'ın mükemmel geçmiş görüşü.
Bunun için kendini suçlamaktan daha akıllıca bir şey yaptığına eminim, Minerva."

Albus'un o korkunç odasına Hermione'nin bir resmini koyacağını, onun onurlu bir yer işgal edeceğini çok iyi biliyordu. Albus *kendini*

O sırada Hogwarts'ta bile olmamasına rağmen sorumlu olduğundan emindi. Ama o değil.

Yani beni sorumlu tutma zahmetine de değmeyeceğini düşünüyorsunuz...

Gözyaşlarının tekrar akmasına izin vermemeye çalışarak en yakındaki duvara yaslandı; Albus'un üç kez dışında ağladığını hiç görmemişti. "Sen her zaman öğrencilerine inandın, benim hiç inanmadığım gibi. Senden korkmazlardı. Senin anlayacağını bilirlerdi."

"Minerva -"

"Müdire olarak yerinize geçmeye uygun değilim. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Yanılıyorsun," dedi Albus sessizce. "Zamanı geldiğinde, Hogwarts'ın kırk beşinci Müdiresi olacaksın ve bu işi mükemmel bir şekilde yapacaksın."

Başını iki yana salladı. "Şimdi ne olacak Albus? O beni dinlemeyecekse kim dinleyecek?"

Belki de yarım saat sonraydı. Çocuk hâlâ en yakın arkadaşının cesedinin yattığı kapının önünde nöbet tutuyordu. Aşağıya, elinde tuttuğu asasına bakıyordu.
Yüzü bazen düşünceli bir ifadeye bürünüyor, bazen de rahatlıyordu.

Kapı açılmamasına ve ses gelmemesine rağmen çocuk başını kaldırıp baktı. Yüzünü toparladı. Konuştuğunda sesi donuktu. "Arkadaş istemiyorum."

Kapı açıldı.

Hogwarts Savunma Profesörü odaya girdi ve kapıyı kapatarak iki duvar arasındaki bir köşede, odanın izin verdiği ölçüde çocuktan uzakta dikkatli bir pozisyon aldı. İkisinin arasındaki havada keskin bir felaket duygusu yükselmiş ve hiç değişmeden orada asılı kalmıştı.

"Neden buradasın?" dedi çocuk.

Adam başını hafifçe eğdi. Solgun gözleri çocuğu sanki uzak bir gezegenden gelmiş bir yaşam örneğiymiş ve buna bağlı olarak da tehlikeliymiş gibi inceledi.

"Özür dilemeye geldim, Bay Potter," dedi adam sessizce. "Ne için

özür dileyeyim?" dedi çocuk. "Neden, ne için
Hermione'nin ölümünü engellemek için ne yapabilirdi?"

Savunma Profesörü tereddüt etmeden, "Sizin, Bay Longbottom'ın ve Bayan Granger'ın varlığını kontrol etmeyi düşünmeliydim, hepsi de bir sonraki hedeflerdi," dedi. "Bay Hagrid öğrenci birliğine komuta edecek zihinsel donanıma sahip değildi. Müdire Yardımcısının sessizlik talebini görmezden gelmeli ve öğrencileri herhangi bir tehdide karşı daha iyi savunabilecek ve Patronus aracılığıyla iletişimi sürdürebilecek olan Profesör Flitwick'i geride bırakmasını söylemeliydim."

"Doğru." Çocuğun sesi jilet gibi keskindi. "Hogwarts'ta bir şeylerden sorumlu olabilecek başka biri olduğunu unutmuşum. Peki bunu neden düşünmediniz Profesör? Çünkü *sizin* aptal olduğunuza inanmıyorum."

Bir duraklama oldu ve çocuğun parmakları asasının üzerinde beyazlaştı.

"O zaman siz de bunu düşünmemiştiniz, Bay Potter." Savunma Profesörünün sesinde bir bıkkınlık vardı. "Ben senden daha zekiyim. Senden daha hızlı düşünüyorum. Senden daha deneyimliyim. Ama ikimiz arasındaki fark, onlarla aramızdaki farkla aynı değil. Eğer sen bir şeyi kaçırabiliyorsan, ben de kaçırabilirim." Adamın dudakları büküldü. "Görüyorsun ya, trolün başka bir meselenin dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramadığını ve kendi başına büyük bir önemi olmadığını hemen anladım. Kimse öğrencileri koridorlarda anlamsızca dolaştırmadığı ya da genç Slytherin'leri trolün görüldüğü zindanlara umursamazca göndermediği sürece."

Çocuk rahatlamış görünmüyordu. "Sanırım bu akla yatkın."

"Her halükarda," dedi adam, "Bayan Granger'ın ölümünden sorumlu olduğu söylenebilecek biri varsa, o da benim, siz değilsiniz. Yapması gereken kişi ben olmalıydım, sen değil -"

"Anladığım kadarıyla Profesör McGonagall ile konuşmuşsunuz ve o da size takip etmeniz için bir senaryo vermiş." Çocuk sesindeki acılığı saklamaya zahmet etmedi. "Profesör, bana söyleyecek bir şeyiniz varsa, maskeler olmadan söyleyin."

Bir duraklama oldu.

Savunma Profesörü duygusuzca, "Nasıl isterseniz," dedi. Solgun gözleri keskin ve keskin kaldı. "Kızın ölmüş olmasına üzülüyorum. Savunma sınıfımda iyi bir öğrenciydi ve daha sonra size müttefik olabilirdi. Kaybınız için sizi teselli etmek isterdim ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Doğal olarak, sorumluları bulursam onları öldüreceğim. Koşullar elverirse siz de bana katılabilirsiniz."

"Ne kadar dokunaklı," dedi çocuk, sesi soğuktu. "Hermione'den hoşlandığını iddia etmiyorsun o zaman?"

"Sanırım onun cazibesi benim üzerimde kayboldu. Artık kolay kolay böyle bağlar kuramıyorum."

Çocuk başını salladı. "Dürüst olduğunuz için teşekkür ederim. Hepsi bu kadar mı Profesör?"

Bir duraklama oldu.

"Kale artık yara bere içinde," dedi köşede duran adam.

"Ne?"

"Elimdeki kadim bir cihaz bana Bayan Granger'ın ölümün eşiğinde olduğunu haber verdiğinde, daha önce sözünü ettiğim o lanetli ateş büyüsünü yaptım. Süpürgemin daha doğrudan bir yol izleyebilmesi için bazı duvarları ve yerleri yaktım." Adam hâlâ konuşuyordu. "Hogwarts böyle yaraları kolay kolay iyileştirmez. Sanırım delikleri daha küçük büyülerle yamamak gerekecek. Her halükarda çok geç kaldığım için şimdi pişmanlık duyuyorum."

"Ah," dedi çocuk. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Onu kurtarmak istedin. Bunu o kadar güçlü bir şekilde istediniz ki bir tür gerçek çaba gösterdiniz. Sanırım onlarınki olmasa bile senin aklın bunu yapabilirdi."

Adamdan kısa, kuru bir gülümseme.

"Bunun için teşekkür ederim Profesör. Ama şimdi yemek saatine kadar yalnız kalmak istiyorum. Hepiniz beni anlayacaksınız. Hepsi bu mu?"

"Pek sayılmaz," dedi adam. Sesine alaycı bir kuruluk gelmişti. "Gördüğünüz gibi, son deneyimlerime dayanarak, şu anda son derece aptalca bir şey yapmaya niyetli olabileceğinizden endişeleniyorum."

"Ne gibi?" dedi çocuk.

"Tam olarak emin değilim. Belki de Bayan Granger'ın olmadığı bir evrenin değersiz olduğuna ve size yaptığı hakaretler yüzünden yok edilmesi gerektiğine karar verdiniz."

Çocuk hiç espri yapmadan gülümsedi. "Kendi sorunlarınız ortaya çıkıyor, Profesör. Ben bu tür şeylerle pek ilgilenmem. Bir noktada yaptınız mı?"

" sayılmaz. Evrene karşı büyük bir düşkünlüğüm yok ama orada yaşıyorum."

Bir duraklama oldu.

"Ne planlıyorsunuz Bay Potter?" dedi köşedeki adam. "Önemli bir karara vardınız ama bunu benden saklamaya çalışıyorsunuz. Şimdi niyetiniz nedir?"

Çocuk başını salladı. "Hâlâ düşünüyorum ve bunu yapmak için yalnız kalmak istiyorum."

"Birkaç ay önce bana yaptığınız bir teklifi hatırlıyorum," dedi Savunma Profesörü. "Konuşmak için zeki birini mi istiyorsunuz? Etrafınızda olmak hoşunuza gitmezse anlayışla karşılarım."

Çocuk tekrar başını salladı. "Hayır, teşekkür ."

"Peki o zaman," dedi Savunma Profesörü. "Peki ya güçlü olan ve bu güce özellikle bağlı olmayan biri?

naif vicdanlar?"

Bir tereddüt oldu ve sonra çocuk bir kez daha başını salladı.

"Birçok gizli ilim ve bazılarının doğal olmadığını düşünebileceği büyüler hakkında bilgi sahibi olan biri mi?"

Çocuğun gözlerinde hafif bir daralma vardı, başka birinin fark edemeyeceği kadar belli belirsizdi.

"Anlıyorum," dedi Savunma Profesörü. "Devam et ve bana sor o zaman. Diğerlerine hiçbir şey anlatmayacağıma dair size söz veriyorum."

Çocuğun konuşması biraz zaman aldı ve konuştuğunda da sesi çatallaştı.

"Hermione'yi geri getirmeyi kastediyorum. Çünkü öbür dünya diye bir şey yok ve ben onun öylece izin verecek değilim."

Çocuk ellerini yüzüne bastırdı ve ellerini geri çektiğinde bir kez daha köşede duran adam kadar soğukkanlı görünüyordu.

Savunma Profesörünün gözleri soyuttu ve belli belirsiz bir şaşkınlık içindeydi.

"Nasıl?" dedi adam sonunda.

"Nasıl yapmam gerekiyorsa."

Bir duraklama daha oldu.

"Riskleri ne olursa olsun," dedi köşedeki adam. "Bunu başarmak için gereken sihir ne kadar tehlikeli olursa olsun."

"Evet."

Savunma Profesörünün gözleri düşünceliydi. "Ama aklınızdaki genel yaklaşım neydi? Sanırım onun cesedini bir Inferius'a dönüştürmek sizin -"

"Düşünebilir miydi?" dedi çocuk. "Vücudu hala çürüyecek mi?"

"Hayır ve evet."

"O zaman hayır."

"Cadmus Peverell'in Diriltme Taşı'na ne dersiniz, eğer sizin için elde edilebilirse?"

Çocuk başını salladı. "Anılarımdan Hermione'nin bir illüzyonunun çıkarılmasını istemiyorum. Onun kendi *hayatını yaşayabilmesini* istiyorum -" çocuğun sesi çatallaştı. "Henüz nesne düzeyinde bir saldırı açısına karar vermedim. Eğer *bunu gerçekleştirmek* için yeterince güç ve bilgi edinerek sorunu kaba kuvvetle çözmem gerekirse, ."

Bir duraklama daha.

"Ve *bunu* yapmak için," dedi köşedeki adam, "en sevdiğin aracı, bilimi kullanacaksın."

"Tabii ki."

Savunma Profesörü neredeyse bir iç çekiş gibi nefes verdi. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

"Yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

dedi çocuk. "Ne tür bir yardım istiyorsunuz?"

"Büyü. geliyor bu?"

"Bilmiyorum," dedi adam. "Başka

kimse de bilmiyor mu?"

"Durum bundan çok daha kötü, Bay Potter. Büyünün doğasını çözememiş ezoterik bir bilgin neredeyse yok ve her biri farklı bir şeye inanıyor."

"Yeni büyüler nereden geliyor? Sürekli birilerinin bir şeyler yapmak için bir büyü icat ettiğini okuyorum ama *nasıl yapıldığından* hiç bahsedilmiyor."

Cüppeli omuzlarını silkti. "Yeni kitaplar nereden geliyor Bay Potter? Çok kitap okuyanlar bazen sırayla kitap yazabilir hale gelirler. Ama nasıl? Kimse bilmiyor."

"Nasıl yazılacağına dair kitaplar var -"

"Onları okumak sizi ünlü bir oyun yazarı yapmaz. Tüm bu tavsiyeler katıldıktan sonra geriye kalan şey gizemdir.
Yeni büyülerin icadı da benzer bir gizemin daha saf ." Adamın başı yana eğildi. "Bu tür çabalar tehlikelidir. Söylenenlere göre ya çocuk yapmamak ya da onlar büyüyene kadar beklemek gerekir. Bu kadar çok yenilikçinin beklenebileceği gibi Ravenclaw'dan değil de Gryffindor'dan çıkmasının bir nedeni var."

"Peki ya daha güçlü büyü türleri?" dedi çocuk.

"Efsanevi bir büyücü hayatı boyunca bir kurban ritüeli icat edebilir ve bu bilgiyi varislerine aktarabilir. Böyle beş tane icat etmeye çalışmak intihar olur. Bu yüzden gerçek güce sahip büyücüler kadim ilimlere sahip olanlardır."

Çocuk mesafeli bir şekilde başını salladı. "Doğrudan çözüm için çok fazla o zaman. 'Yükselt' için bir büyü icat etmek güzel olurdu.

Ölü', 'Tanrı Ol' ya da 'Terminal Çağır'. Atlantis hakkında bir şey biliyor musun?"

Adam kuru bir sesle, "Sadece herhangi bir bilginin bildiği kadarını," dedi. "en iyi on sekiz standart teoriyi duymak isterseniz - Bana ters ters bakmayın, Bay Potter. Bu kadar basit olsaydı, bunu yıllar önce yapardım."

"Anlıyorum. Özür dilerim."

Bir süre sessizlik oldu. Savunma Profesörü'nün bakışları çocuğun üzerindeydi, çocuk hiçbir şeye bakmıyor gibiydi.

"Öğrenmek istediğim bazı büyüler var. Önceden çalışmayı akıl etseydim bugün daha erken saatlerde kullanabileceğim büyüler." Çocuğun sesi soğuktu. "Bu tür şeyler olmaya devam ederse ihtiyacım olacak büyüler. Çoğuna sadece bakabileceğimi sanıyorum. Bazılarını ise bulamayacağımı sanıyorum."

Savunma Profesörü başını eğdi. "Size bilmek istediğiniz hemen her büyüyü öğretebilirim, Bay Potter. Bazı sınırlarım var ama her zaman sorabilirsiniz. Ama özellikle ne arıyorsunuz? Öldüren Lanet ve yasak sayılan diğer büyülerin çoğu için gerekli ham güce sahip değilsiniz -"

"Şu lanetli ateş büyüsü. Cesaret edebilse bir çocuğun bile kullanabileceği bir kurban ritüeli olduğunu sanmıyorum."

Savunma Profesörünün dudakları kıpırdadı. "Bir damla kanın kalıcı olarak feda edilmesini gerektiriyor; vücudunuz o günden itibaren o kan damlasıyla daha hafif olacak. İnsanın sık sık yapmak isteyeceği türden bir şey değil, Bay Potter. Lanetli ateşin üzerinize dönüp sizi tüketmemesi için irade gücü talep edilir; olağan uygulama ilk olarak kişinin iradesini daha küçük sınavlarda test etmektir. Her ne kadar ritüelin ana unsurlarından biri olmasa da, korkarım ki

birkaç yıl daha sahip olacağınızdan daha fazla büyü gerektirir."

"Yazık," dedi çocuk. "Bir dahaki sefere bir trol kullanmayı denediklerinde düşmanın yüzündeki ifadeyi görmek güzel olurdu."

Savunma Profesörü başını eğdi, dudakları tekrar seğirdi.

"Peki ya Hafıza Büyüsü? Weasley ikizleri tuhaf davranıyorlardı ve Müdür onların Obliviate olduklarını düşündüğünü söyledi. Düşmanın en sevdiği numaralardan biri gibi görünüyor."

"Sekizinci Kural," dedi Savunma Profesörü. "Beni bir kez yenebilecek kadar iyi olan her teknik, kendi kendime öğrenebileceğim kadar iyidir."

Çocuk mizahsızca gülümsedi. "Ve bir keresinde bir yetişkinin neredeyse tamamen tükenmişken Obliviate yaptığını duymuştum, yani yapmak için çok fazla büyü gerekmiyor olmalı. Affedilemez olarak bile görülmüyor, gerçi neden affedilmediğini anlayamıyorum. Bay Hagrid'in farklı bir emir dizisini hatırlamasını sağlayabilseydim -"

"O kadar basit değil," dedi Savunma Profesörü. "Sahte Hafıza Büyüsü'nü kullanacak kadar güçlü değilsiniz ve basit bir Oblivasyon bile mevcut dayanıklılığınızın sınırlarını zorlayacaktır. Bu tehlikeli bir sanattır, Bakanlık izni olmadan kullanılması yasadışıdır ve birisinin hayatının on yılını yanlışlıkla silmenin sakıncalı olacağı durumlarda kullanmamanız konusunda sizi uyarmak isterim. Keşke size Gizemler Dairesi'nden çok iyi korunan o kitaplardan birini alacağıma ve bunu size gizli bir kılıf altında vereceğime söz verebilseydim. Ama aslında size söylemem gereken şey

Hogwarts ana kütüphanesinin kuzey-kuzeybatı raflarında bulunan standart giriş metni M'nin altında dosyalanmıştır."

"Ciddiyim," dedi çocuk kesin bir

ifadeyle. "Gerçekten."

"Rehberliğiniz için teşekkür ederim Profesör."

"Sizi tanıdığımdan beri yaratıcılığınız çok daha pratik hale geldi, Bay Potter."

"İltifatınız için teşekkür ederim." Çocuk yine başını kaldırıp ellerinin arasında tuttuğu asaya bakmadı. "Şimdi düşünmeye geri dönmek istiyorum. Lütfen benim adıma onlara rahatsız edildiğimde ne olacağını açıklayın."

Deponun kapısı tıkırdayarak açıldı ve Profesör Quirrell dışarı çıktı. Yüzünde ölü, duygusuz bir ifade vardı; kız bunun ona Severus'u hatırlattığını söyleyebilirdi, ama Severus hiç görünmemişti.

Kapı tekrar kapanırken bile Minerva sözsüz bir Sessizlik bariyeri . Kelimeler hızla ağzından döküldü: "Nasıl gitti - bir süre içerideydin - Harry şimdi konuşuyor mu?"

Profesör Quirrell odanın içinde hızlı adımlarla ilerleyerek girişin yanındaki duvara yaklaştı ve tekrar ona baktı. Yüzündeki duygusuzluk sanki bir maskeyi çıkarıyormuşçasına kaymış ve geride çok acımasız birini bırakmıştı. "Bay Potter'la benden beklediği gibi konuştum ve onu kızdıracak şeyler söylemekten kaçındım. Bunun onu teselli ettiğini sanmıyorum. Bu konuda becerikli olduğumu sanmıyorum."

"Teşekkür ederim - konuşmuş olması iyi bir şey -" Tereddüt etti. "Bay Potter ne dedi?"

"Korkarım ki bu konuda konuşmayacağıma dair ona söz verdim. Ve şimdi... Sanırım Hogwarts kütüphanesini ziyaret etmeliyim."

"*Kütüphane mi?* "

"Evet," dedi Profesör Quirrell. Sesine alışılmadık bir gerginlik gelmişti. "Kısıtlı Bölüm'deki güvenliği kendi tasarladığım bazı önlemlerle güçlendirmek niyetindeyim. Şu anki koğuşlar şaka gibi. Ve Bay Potter *ne pahasına olursa olsun* Kısıtlı Bölüm'den uzak tutulmalı. "

Savunma Profesörüne baktı, kalbi aniden boğazına düğümlendi.

Profesör Quirrell konuşmaya devam etti. "Size bu kadarını söylediğimi çocuğa söylemeyeceksiniz. Flitwick ve Vector'a, çocuğun büyü yaratma konusunda aceleci sorular sorması halinde her zamanki kaçamaklarla oyalanacağını teyit edeceksiniz. Ve her ne kadar bu benim uzmanlık alanım olmasa da, Müdire Yardımcısı, eğer çocuğu kederine ve deliliğine daha fazla gömülmekten vazgeçirmek için aklınıza gelen herhangi bir yol varsa - varmakta olduğu kararları geri almak için herhangi bir yol - o zaman *derhal* buna başvurmanızı öneririm."

Roller, Bölüm 2

A/N: Bu bölüm herhangi bir özel Orson Scott Card romanı için spoiler içermemektedir. Bu bir metafor.

Kısa bir süre sonra deponun kapısı bir kez daha çalındı.

"Akıl sağlığımı gerçekten önemsiyorsan," dedi çocuk başını kaldırmadan, "gider, beni yalnız bırakır ve yemeğe inmemi beklersin. Bu hiç yardımcı olmuyor."

Kapı açıldı ve dışarıda bekleyen kişi içeri girdi.

"Ciddi misin?" dedi çocuk düz bir sesle.

Kapı Severus Snape'in arkasından kapandı ve tıkladı.

Hogwarts'ın İksir Ustası her kibrinden, hatta Müdür'ün odasında takındığı soğukkanlı tavırdan eser taşımıyordu; kapıyı koruyan çocuğa bakarken bakışları tuhaftı; düşünceleri anlaşılmazdı.

Hogwarts'ın İksir Ustası, "Müdire Yardımcısının ne düşündüğünü de hayal edemiyorum," dedi. "Tabii eğer onun ölümünün sorumluluğunu üstlenmeye karar verirseniz, bunun sizi nereye götüreceğine dair bir uyarıda bulunmayı amaçlamıyorsam."

Çocuğun dudakları birbirine yapıştı. "Peki. Bu konuşmanın sonuna atlayalım. Siz kazandınız, Profesör Snape. Lily Potter'ın ölümünden benim Hermione Granger'ın ölümünden sorumlu olduğumdan daha fazla sorumlu olduğunuzu kabul ediyorum,

ve benim suçum senin boy ölçüşemez. Sonra senden gitmeni istiyorum ve sen de onlara beni bir süre yalnız bırakmanın en iyisi olacağını söylüyorsun. Bitti mi?"

"Neredeyse," dedi İksir Ustası. "Bayan Granger'ın yastığının altına, müdahale ettiği kavgaları nerede bulacağını söyleyen notları koyan bendim."

Çocuk buna hiç tepki vermedi. Sonunda konuştu. "Çünkü zorbalıktan hoşlanmıyorsun."

"Yalnız o değil." İksir Ustası'nın sesinde ona yabancı gelen bir acı notası vardı; çocuklara bir daha kıpırdamamalarını yoksa bileklerini uçuracaklarını söyleyen aynı asitli ses olduğunu hayal etmek zordu. "Bunu fark etmeliydim... çok daha önce, sanırım, ama yine de tamamen kendime daldığım için bunu hiç görmedim. Benim Slytherin'in başına getirilmem... Albus Dumbledore'un Slytherin Evi'ne yardım edilebileceğine dair umudunu tamamen yitirdiği anlamına geliyor. Dumbledore'un denemiş olduğundan eminim, Hogwarts'ın güvenini ilk aldığında denemediğini düşünemiyorum. Bu olaydan sonra Slytherin'in büyük bir kısmının Karanlık Lord'un çağrısına cevap vermesi onun için ağır bir darbe olmuş olmalı... Tüm umudunu yitirmemiş olsaydı, benim yaptığım gibi davranarak beni o Evin başına getirmezdi." İksir Ustası'nın omuzları, benekli ve lekeli pelerininin altında çöktü. "Ama siz ve Bayan Granger bir şeyler yapmaya çalışıyordunuz, hatta ikiniz Bay Malfoy ve Bayan Greengrass'ı da yanınıza çekmeyi başarmıştınız ve belki de o ikisi farklı bir örnek oluşturabilirdi... Sanırım buna inanmak benim için aptallıktı. Müdür yaptıklarımdan haberdar değil ve sizden ona söylememenizi rica ediyorum."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"İşler birine anlatılmayacak kadar ciddileşti." Severus Snape'in dudakları büküldü. "Slytherin'in Başı olarak görev yaptığım süre boyunca, bunun bazen nasıl olduğunu bilecek kadar feci komplolar gördüm. İleride her şey ortaya çıkarsa, en azından size söyledim ve siz de bunu söyleyebilirsiniz."

"Çok güzel," dedi çocuk. "Bu konuyu açıklığa kavuşturduğunuz için teşekkür ederim. Hepsi bu kadar mı?"

"Hayatınızın artık bir harabe olduğunu ve intikamdan başka bir şey kalmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Hayır. Hala -" Çocuk sözünü kesti.

Severus Snape, "O halde size verebileceğim çok az tavsiye var," dedi.

Çocuk uzaktan başını salladı. "Hermione adına, zorbalara karşı ona yardım ettiğin için teşekkür ederim. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu size söyleyecektir. Şimdi de onlara *beni rahat bırakmalarını* söylerseniz çok memnun olurum."

İksir Ustası kapıya döndü ve yüzü görünmez olduğunda sesi fısıltıyla çıktı. "Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm."

Severus Snape ayrıldı.

Çocuk onun ardından baktı ve bu mesafeden, bir süre önce söylenmiş olan sözleri hatırlamaya çalıştı.

Kitapların sana ihanet etti, Potter. Sana bilmen gereken tek şeyi söylemediler. Sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu kitaplardan öğrenemezsin. Bu, kendi başına deneyimlemeden asla bilemeyeceğin bir şeydir.

Çocuk, eğer doğru hatırlıyorsa, bunun gibi bir şey olduğunu düşündü.

Saatler , kapısı kapalı revir bölümünde, kapının arkasında bir ceset yatıyordu.

Harry kucağında duran asasına bakmaya devam etti. On bir inçlik çobanpüskülünün üzerindeki küçük çiziklere ve lekelere, daha önce hiç fark edecek kadar yakından bakmadığı kusurlara. Hızlı bir zihinsel hesaplama, endişelenmek için bir neden olmadığını söylüyordu, çünkü eğer bu altı ya da yedi aylık bir hasar birikimiyse, o zaman standart bir ömür asayı tamamen yıpratmazdı. O sırada, Büyük Salon'da açıkça Zaman Döndürücüsü olan var mı?" diye bağırsaydı, muhtemelen kendi Zaman Döndürücüsünün elinden alınmasından endişelenirdi, ama öğle yemeğinden sonra Profesör Flitwick'e iki saat önce mesaj gönderecek birini bulmayı önceden taahhüt etmek yeterince kolay olurdu ve sonra Profesör Flitwick doğrudan Hermione'ye gidebilir ya da trol ona yaklaşmadan çok önce ona kuzgun Patronus'unu gönderebilirdi. Ya da alternatif Harry, Hermione'nin ölümünü öğle yemeğinden sonra ve zamanda geriye doğru gönderilen herhangi bir mesajı satın alamadan önce öğrenmiş ve çok geç kalmış olabilir miydi? Belki de zaman yolculuğuyla çalışmanın temel kurallarından biri, eğer henüz geriye gitmediyseniz, çok geç kaldığınızı öğrenme riskini asla almamaktı. Asasının ucunda, muhtemelen trolün beynini kısmen Dönüştürdüğü asitle temas ettiği için küçük bir kimyasal yanık vardı, ama asa küçük miktarlardaki odun kayıplarına karşı sağlam görünüyordu. Gerçekten de bir 'sihirli değnek' gerektiği kavramı, üzerinde düşündükçe daha da garipleşiyordu. Gerçi büyüler her zaman gizemli bir şekilde icat ediliyorsa, yeni ritüeller bilinmeyen makineye yeni kollar olarak oyuluyorsa, insanlar sadece aşağıdakileri içeren ritüeller icat etmeye devam ediyor olabilir

tıpkı 'Wingardium Leviosa' gibi ifadeler icat ettikleri gibi. Gerçekten de büyünün bir anlamda neredeyse keyfi olarak güçlü olması gerekiyormuş gibi görünüyordu ve Harry insanların 'Her Şeyi Sonsuza Dek Düzelt' gibi büyüler icat etmesini engelleyen kavramsal sınırlamaları aşabilseydi kesinlikle çok kullanışlı olurdu, ama nedense büyü söz konusu olduğunda hiçbir şey o kadar kolay olmuyordu. Harry mekanik saatine tekrar baktı, ama hâlâ vakit gelmemişti.

Patronus Büyüsü yapmaya çalışmıştı, yani Patronus'una Hermione Granger'a gitmesini söylemek istemişti. Tüm bunların bir yalan, bir Sahte Hafıza Büyüsü ya da büyücülerin gözlerini kapatıp rüya görmelerini sağlayan kim bilir kaç yoldan biri olması ihtimaline karşı. Belki de gerçek Hermione yaşıyordu ve bir yerlerde tutuluyordu, Hermione'nin hayatının onu terk ettiğini hissetmesine rağmen. Belki öbür dünya vardır ve Gerçek Patronus oraya ulaşabilir diye.

Yine de büyü işe yaramamıştı, bu yüzden bu özel test herhangi bir kanıt sağlayamadı ve onu bir önceki olumsuz öncesiyle baş başa bıraktı.

Zaman geçti ve daha da geçti. Dışarıdan bakıldığında, oturmuş, soyutlanmış bakışlarla asasına bakan ve her iki dakikada bir saatine bakan bir çocuk görürdünüz.

Revir bölümünün kapısı bir kez *daha* açıldı.

Orada oturan çocuk ölümcül, ürpertici bir bakışla başını kaldırdı.

Sonra çocuğun yüzü dehşet içinde çatladı ve ayağa fırladı.

"Harry," dedi düğmeli resmi gömlekli ve üzerine siyah bir yelek giymiş olan adam. Sesi boğuktu. "Harry, neler oluyor? Okulunun müdürü - o

o saçma cüppelerle ofisime geldi ve bana Hermione Granger'ın öldüğünü söyledi!"

Bir an sonra bir kadın adamın peşinden odaya girdi; kadın adamdan daha az şaşkın ve daha çok korkmuş görünüyordu.

"Baba," dedi çocuk ince bir sesle. "Anne. Evet, o öldü. Sana başka bir şey söylemediler mi?"

"Hayır! Harry, neler oluyor?" Bir

duraklama oldu.

Çocuk sırtını duvara yasladı. "Yapamam, yapamam, bunu yapamam."

"Ne?"

"Küçük bir çocuk gibi davranamam, şu anda enerjim yok."

"Harry," dedi kadın bocalayarak. "Harry -"

"Baba, kahramanın her şeyi ailesinden saklamak zorunda olduğu fantastik kitapları bilirsin, çünkü onlar anlamazlar, aptalca tepki verirler ve kahramanın yoluna çıkarlar. Bu bir kurgu aracı, değil mi, böylece kahraman ailesine söylemek yerine her şeyi kendisi çözmek zorunda kalıyor. P- Lütfen sen de öyle olma baba, ya da sen de anne.
Sadece... sadece o rolü oynamayın. Anlamayan ebeveynler olmayın. Bana bağırma ve yerine getiremeyeceğim ebeveyn taleplerinde bulunma. Çünkü aptal bir fantezi romanına daldım ve şimdi Hermione'nin - bununla uğraşacak enerjim yok."

Siyah yelekli adam yavaşça, sanki uzuvları sadece yarı hareketliymiş gibi, Harry'nin durduğu yere doğru diz çöktü, böylece gözleri oğlununkilerle aynı hizaya geldi. "Harry," dedi adam. "Bana olan biten her şeyi anlatmanı istiyorum, hemen şimdi."

Çocuk derin bir nefes aldı, yutkundu. "Bana yendiğim Karanlık Lord'un hâlâ hayatta olabileceğini söylediler. Sanki bu yüzlerce kitabın konusu değil, değil mi? Yani, dünyanın en güçlü büyücüsü olan okulumun müdürü de delirmiş olabilir. Ve Hermione bundan hemen önce bir cinayet teşebbüsüyle suçlandı, kimse ailesine bundan bahsetmiş olamaz. Cinayete teşebbüsle suçlandığı öğrenci, büyülü Britanya'nın en güçlü politikacısı ve eskiden Karanlık Lord'un iki numarası olan Lucius Malfoy'un oğluydu. Savunma Profesörü pozisyonu
Bu okulun üzerinde bir lanet var, kimse bir yıldan fazla dayanamıyor, Savunma Profesörünün her zaman şüpheli olduğuna dair bir deyişleri var. Bu yıl Savunma Profesörü gizlice son savaş sırasında Karanlık Lord'a karşı çıkan ve kendisi de kötü olabilecek veya olmayabilecek gizemli bir büyücü. Ayrıca İksir Ustası da yıllardır Lily Potter'ın peşinden koşuyor ve tüm bu olanların arkasında sapkın bir psikolojik neden olabilir." Çocuğun dudakları acıyla birbirine yapıştı. "Bence bu aptalca komplonun çoğu bu."

Bütün bunları sessizce dinleyen adam ayağa kalktı. Çocuğun omzuna nazik bir el koydu. "Bu kadar yeter, Harry," dedi. "Yeterince dinledim. Bu okuldan hemen şimdi ayrılıyoruz ve seni de yanımızda götürüyoruz."

Kadın çocuğa bakıyordu, yüzü bir soru soruyordu.

Çocuk ona baktı ve başını salladı.

Kadın konuşurken sesi inceydi. "Bize izin vermeyecekler, Michael."

"Bizi durdurmaya yasal hakları yok -"

" *Değil mi?* Siz *Muggle*'sınız," dedi çocuk. Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Büyülü İngiliz hukuk sisteminde fareler kadar yeriniz var. Hiçbir büyücü *haklar, adalet* hakkında yaptığınız tartışmaları önemsemeyecek, dinlemeye bile zaman ayırmayacaklar. Senin hiçbir *gücün* yok, yani zahmet etmelerine gerek yok. Hayır anne, Muggle politikalarına katıldığım için böyle gülümsemiyorum, çocuk politikalarınıza katılmadığım için gülümsüyorum."

"O zaman," dedi Profesör Michael Verres-Evans kararlı bir şekilde, "*gerçek* hükümetin bu konuda ne söyleyeceğini göreceğiz. Bir ya da üç milletvekili tanıyorum -"

"Sen delisin, bu akıl hastanesinde iyi vakit geçir diyecekler. Tabii Bakanlık Obliviator'larının seni daha önce yakalayıp hafızanı silmediklerini varsayarsak. Duyduğuma göre bunu Muggle'lara çok yapıyorlarmış. Sanırım hükümetimizdeki gerçek üst düzey kişiler kendilerine ait bazı rahat konaklama yerleri oluşturmuşlardır. Belki arada sırada, önemli biri kanser olmayı başarırsa, birkaç iyileştirme Büyüsü alıyorlar." Çocuk yine o çarpık gülümsemesini takındı. "Annemin de bildiği gibi durum bu baba. Bu konuda yapabileceğin tek bir şey olsaydı, seni asla buraya getirmezler ya da sana hiçbir şey söylemezlerdi."

Adamın ağzı açıldı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı, sanki böyle bir durumda ilgili bir ebeveynin ne yapması gerektiğini anlatan bir senaryodan okuyordu ve bu senaryo aniden boş bir noktaya gelmişti.

"Harry," dedi kadın tereddütle. Çocuk

ona baktı.

"Harry, sana bir şey mi oldu? Farklı görünüyorsun..."

"Petunia!" dedi adam, dilinin bir kez daha çalıştığı belliydi. "Böyle şeyler söyleme! Stres altında, hepsi bu."

"Şey, anne, görüyorsun-" Çocuğun sesi çatallaştı. "Hepsini birden istediğine emin misin anne?"

Kadın konuşmasa da başıyla onayladı.

"... okuldaki psikiyatristin öfke kontrolü sorunum olduğunu düşündüğünü biliyor musun? Şey -" Çocuk durdu ve yutkundu. "Bunu sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum anne. Bunun yerine büyülü bir şey. Muhtemelen ailemin öldüğü gece olanlarla ilgili bir şey. Bende... şey, buna gizemli karanlık taraf diyordum ve kulağa şaka gibi geldiğinin farkındayım ve yara izimin içinde Karanlık Lord'un ruhunun yaşamadığından emin olmak için... eski bir telepatik büyülü şapkayla kontrol ettim ve şapkanın ağzının altında sadece bir kişi olduğunu söyledi ve zaten büyücülerin gerçek ruhları olduğunu sanmıyorum çünkü hala beyin hasarından muzdarip olabilirler, sadece -"

"Harry, !" dedi adam.

"- sadece, sadece her neyse, hala *gerçek*, içimde bir şey var, işler kötüyken bana irade gücü verdi, kızgın olduğum sürece her şeyle yüzleşebilirdim, Snape, Dumbledore, tüm Wizengamot, karanlık tarafım Ruh Emiciler dışında hiçbir şeyden korkmuyordu. Ve aptal değildim, karanlık tarafımı kullanmanın bir bedeli olabileceğini biliyordum ve

Fiyatının ne olabileceğini görmek için bakmaya devam ettim. Büyümü değiştirmedi, kalıcı bir hizalama değişikliğine neden olmadı, beni arkadaşlarımdan uzaklaştırmaya çalışmadı ya da buna benzer bir şey yapmadı, bu yüzden ne zaman ihtiyacım olursa kullanmaya devam ettim ve fiyatın gerçekte ne olduğunu çok geç anladım -" Çocuğun sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Daha bugün anladım... onu her çağırdığımda... çocukluğumu kullanıyor. Hermione'yi kaçıran şeyi ben öldürdüm. Ve bunu yapan karanlık tarafım değildi, bendim. Anne, baba, özür dilerim."

Kırık maskelerin sesiyle dolu uzun bir sessizlik oldu.

"Harry," dedi adam tekrar diz çökerek, "en baştan başlamanı ve bunu çok daha yavaş bir şekilde açıklamanı ."

Çocuk konuştu.

Ebeveynler dinledi.

Bir süre sonra baba ayağa kalktı.

Çocuk acı bir beklentiyle yüzünü buruşturarak ona baktı.

"Harry," dedi adam, "Petunia ve ben seni buradan olabildiğince çabuk çıkaracağız -"

"Yapma," dedi çocuk uyararak. "Ciddiyim baba. Sihir Bakanlığı senin karşı koyabileceğin bir şey değil. Onları vergi dairesi, dekan ya da egemenliklerine meydan okuyamayacak başka bir şey gibi düşün. Büyülü Britanya'da sadece hükümetin hatırlamanız gerektiğini düşündüğü şeyleri hatırlamanıza izin verilir ve büyünün varlığını ya da Harry adında bir oğlunuz olduğunu hatırlamak bir hak değil, bir ayrıcalıktır. Ve eğer bunu yaparlarsa çatlarım ve

Bakanlığı dev bir yanan kratere çevirebilir. Anne, durumu biliyorsun, babamın aptalca bir şey yapmasına kesinlikle engel olmalısın."

"Ve oğlum -" Adam şakaklarını ovuşturdu. "Belki bunu şimdi söylememeliyim... ama bahsettiğin şeyin gerçekten büyülü bir karanlık taraf olduğundan ve senin yaşındaki bir çocuk için normal bir şey olmadığından emin misin?"

"Normal," dedi çocuk özenli bir sabırla. "Tam olarak nasıl normal? Tekrar kontrol edebilirim ama *Childcraft*'ta bununla ilgili bir şey olmadığından oldukça eminim*: Ebeveynler için bir rehber.* Karanlık tarafım sadece duygusal bir durum değil, *beni daha zeki yapıyor.* Bazı açılardan, her neyse. Kendinizi daha zeki gibi *gösteremezsiniz*."

Adam tekrar başını ovuşturdu. "Şey... çocukların bazen onları öfkeli, karanlık ve gaddar yapabilen biyolojik bir süreçten geçtikleri bilinen bir fenomen var ve bu süreç aynı zamanda zekalarını ve boylarını da önemli ölçüde artırıyor -"

Çocuk sırtını duvara yasladı. "Hayır baba, ergenliğe girdiğimden değil. Beynimi kontrol ettim ve hala kızların iğrenç olduğunu düşünüyor. Ama eğer böyle davranmak istiyorsan, o zaman tamam. Belki de bana inanmaman daha iyi olur. Ben sadece -" Çocuğun sesi boğuklaştı. "Bu konuda yalan söylemeye dayanamadım."

"Ergenlik öyle bir şey değil, Harry. Kızları fark etmen hâlâ biraz zaman alabilir. Aslında, henüz bir kız fark etmediysen-" dedi ve adam aniden durdu.

"Hermione'den o şekilde hoşlanmadım," diye fısıldadı çocuk. "Neden herkes her şeyin bununla ilgili olması gerektiğini düşünüyor? Birinin ondan sadece bu şekilde hoşlanabileceğini düşünmek ona saygısızlık."

Adam gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Her neyse evlat, biz seni buradan çıkarmaya çalışırken sen de kendini güvende tut, anlaşıldı mı? Sakın karanlık tarafa geçtiğini düşünme. Eskiden Ender Wiggin anları dediğim şeyleri yaşadığını biliyorum -"

"Sanırım artık Ender'i geçtik ve Valentine'i öldürdükten sonra Ender'e doğru yola çıkacağız."

"Dil!" dedi kadın ve sonra eli ağzını kapatmaya gitti.

Çocuk yorgun bir şekilde konuştu. "O tür bir böcek değil anne. Onlar böceksi uzaylılar - boş ver."

Profesör Verres-Evans kararlı bir ifadeyle, "Harry, ben de tam olarak bunu düşünmemen gerektiğini söylüyorum," dedi. "Kötülüğe dönüştüğüne inanmamalısın. Annen ve ben seni bu durumdan kurtarmaya çalışırken kimseye zarar vermeyecek, kendini tehlikeye atmayacak ya da herhangi bir kara büyüyle uğraşmayacaksın. Anlaşıldı mı oğlum?"

Çocuk gözlerini kapattı. "Bu harika bir tavsiye olurdu baba, keşke bir çizgi romanda olsaydım."

" *Harry* - " diye başladı adam.

"Polis bunu yapamaz. Askerler bunu yapamaz. Dünyanın en güçlü büyücüsü bile bunu yapamadı ve denedi. Bu kod altında herkesi gerçekten koruyamıyorsanız, Batman'miş gibi davranmak masum seyirciler için adil değil. Ve ben de bunu yapamayacağımı kanıtladım."

Profesör Michael Verres- Evans'ın alnında boncuk boncuk terler parlıyordu. "Şimdi beni dinle. Kitaplarda ne okumuş olursanız olun, bu tür şeyleri korumamanız gerekiyor.

Hiç kimse! Ya da kendinizi tehlikeli bir şeye bulaştırmayın! Kesinlikle tehlikeli herhangi bir şeye! Biz sizi mümkün olan ilk anda buradan çıkarırken, siz de bu tımarhanede olup *biten her şeyden,* her türlü çılgınlıktan uzak durun!"

Çocuk arayış içinde önce babasına, sonra annesine baktı. Sonra tekrar kol saatine baktı.

"Mükemmel bir nokta," dedi çocuk.

Çocuk dışarı açılan kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı.

Kapı, Minerva'nın durduğu yerde irkilmesine neden olan bir çatırtıyla açıldı ve o daha düşünmeye vakit bulamadan, Harry Potter doğrudan ona bakarak odadan çıktı.

"Annemle babamı *buraya* sen getirdin," dedi Yaşayan Çocuk. "*Hogwarts*'a. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Kim'in ya da *birilerinin* etrafta gizlendiği, arkadaşlarımı hedef aldığı yere. Tam olarak ne düşünüyordun?"

Hermione'nin cesedinin bulunduğu deponun kapısının önünde oturup kıpırdamayı reddeden Harry'yi düşündüğünü söylemedi.

"Bunu başka kim biliyor?" Harry Potter sordu. "Onları seninle birlikte gören oldu mu?"

"Müdür onları buraya getirdi -"

"Kimse fark etmeden, özellikle de You-Know-Who, ama Profesör Quirrell ya da Profesör Snape de dahil, *derhal* buradan çıkmalarını istiyorum. Lütfen

Patronus'u Müdür'e götür ve hemen geri getirmesi gerektiğini söyle. Ailemden ismiyle ya da insan olarak bahsetmeyin, belki başka biri dinliyordur."

Profesör Verres-Evans, Petunia bir adım arkasında, çocuğun tam arkasında durduğu yerden, sertçe başını sallayarak, "Kesinlikle," dedi. Elini sıkıca Harry'nin omzuna koydu. "Oğlumuzla konuşmayı evde bitireceğiz."

Minerva refleksif bir nezaketle, "Bir dakika lütfen," dedi. Patronus'u ilk kez denemesi başarısız oldu; bu, belirli koşullar altında bu Büyünün bir dezavantajıydı. Bunu ilk kez yapmıyordu ama ustalığının bir kısmını kaybetmiş gibi görünüyordu -

Minerva bu düşünceyi susturdu ve konsantre oldu.

Mesaj gönderildikten sonra Profesör Verres-Evans'a döndü. "Efendim," dedi, "korkarım Bay Potter'ın Hogwarts Okulu'ndan ayrılmaması gerekiyor -"

Albus nihayet geldiğinde, Muggle adam haysiyetinden vazgeçmiş, bağırış çağırış içindeydi. En azından tartışmanın bir tarafında bağırış çağırış vardı. Minerva'nın yüreği buna dayanmıyordu. Gerçek şu ki, ağzından çıkan kelimelere inanamıyordu.

Profesör Müdür'le tartışmak için döndüğünde, bütün bunlar olurken sessiz kalan Harry Potter konuştu. "Burada olmaz," dedi Harry. "Onunla Hogwarts dışında her yerde tartışabilirsin, baba. Anne, lütfen, lütfen babamın başını Bakanlık'la derde sokacak bir şey yapmadığından emin ol."

Michael Verres-Evans'ın yüzü allak bullak oldu. Dönüp Harry Potter'a baktı. Sesi çıktığında boğuktu,

Gözleri de sulanmıştı. "Oğlum, ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı gayet iyi biliyorsun," dedi Harry Potter. "O çizgi romanları bana vermeden çok önce okudun. Bir sürü saçmalık yaşadım, biraz olgunlaştım ve şimdi akrabalarımı koruyorum. Aslında bundan daha basit, ne yaptığımı biliyorsun çünkü sen de aynı şeyi yapmaya çalıştın. Sevdiklerimi derhal Hogwarts'tan çıkarttırıyorum, yaptığım şey bu. Müdür Bey, lütfen Kim Olduğunu Bilirsiniz onları bulup ölümleri için işaretlemeden önce onları buradan çıkarın."

Michael Verres-Evans, Harry'ye doğru çılgınca bir hamle yaptı ve sonra Muggle adamın uçuşunda öne doğru eğilmesiyle tüm hareket durdu.

"Özür dilerim," dedi Müdür sessizce. "Yakında daha fazla konuşacağız. Minerva, aradığında diğerlerinin yanındaydım, ofisinde bekliyorlar."

Müdür, adamla kadının donup kaldığı yerin ortasında durana kadar süzülür gibi ilerledi; ve bir alev parıltısı daha oldu.

Hareket yeniden başladı.

Minerva Harry'ye baktı.

Kelimeler gelmedi.

"Onları buraya getirmek akıllıca bir hareket," dedi Harry Potter. "Muhtemelen ilişkimize kalıcı olarak zarar verdi. Tek istediğim akşam yemeğine kadar rahat bırakılmaktı. Ki," dedi çocuk kol saatine bakarak, "şimdi de *öyle zaten.*
. Hermione'ye tek başıma veda edeceğim, söz veriyorum iki dakikadan az sürecek ve sonra

dışarı çıkıp bir şeyler yemeye gideceğim, ne yaparsam yapayım. Beni o iki dakika boyunca rahatsız *etmeyin* yoksa kendimi kaybeder ve birini öldürmeye çalışırım, ciddiyim Profesör."

Çocuk dönüp küçük odaya girdi, Hermione Granger'ın cesedinin tutulduğu arka kapıyı açtı ve o konuşmayı düşünemeden içeri girdi.
Kapı aralığından, hiçbir çocuğun görmemesi gerektiğini bildiği bir manzaranın parıltısını gördü.

Kapı çarparak kapandı.

Hiç düşünmeden ilerlemeye başladı.

Kapının yarısına geldiğinde kendini

durdurdu.

Zihni hâlâ yavaştı, canı yanıyordu ve Harry Potter'ın *sert bir disiplinci* olarak tanımlayacağı yanı, çocukların uygunsuz davranışları hakkında cansızca *bir* şeyler söylüyordu. Geri kalanı ise hiçbir çocuğu, Harry Potter'ı bile, en iyi arkadaşının kanlı cesediyle bir odada yalnız bırakmanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Ama kapıyı açmak ya da herhangi bir otorite kurmak ona pek akıllıca gelmiyordu. Yapılacak doğru bir şey yoktu, söylenecek doğru bir şey de yoktu; ya da doğru bir yol varsa bile, o bunu bilmiyordu.

Çok yavaş, bir buçuk dakika geçti.

Kapı tekrar açıldığında Harry değişmiş gibiydi, sanki o bir buçuk dakika ömürler boyunca geçmişti.

Harry sessizce, "Odayı mühürleyin," dedi, "ve gidelim, Profesör McGonagall."

Deponun kapısına doğru yürüdü. İçeri bakmaktan kendini alamadı ve kurumuş kanı, alt yarısını örten çarşafı, balmumu ve oyuncak bebek gibi üst bedeni ve Hermione Granger'ın kapalı gözlerini gördü. İçindeki bir şey yeniden ağlamaya başladı.

Kapıyı kapattı.

Parmakları asasının üzerinde hareket etti, ağzı hiç düşünmeden sözcükler söyledi, odayı girişe karşı mühürlemek için tılsımlar ve koğuşlar.

"Profesör McGonagall," dedi Harry garip bir sesle, sanki ezbere söylüyormuş gibi, "taş sizde mi? Müdür'ün bana verdiği taş? İşe yaradığı için onu yeniden mücevhere dönüştürmeliyim."

Gözleri otomatik olarak Harry'nin sol serçe parmağındaki yüzüğe gitti, mücevherin olması gereken yerin boşluğuna dikkat etti. "Bundan Müdür Bey'e bahsedeceğim," diye cevap verdi dili.

"Bu arada, bu olağan bir taktik mi?" Harry, sesi hâlâ tuhaf, dedi. "Silah olarak kullanmak için küçük bir şeye dönüştürülmüş büyük bir şey taşımak? Yoksa bu, Biçim Değiştirme alıştırmaları için olağan bir egzersiz mi?"

Uzaktan başını salladı. "Peki,

gidelim o zaman."

"Ben -" sesi kesildi. "Korkarım şimdi yapmam gereken başka bir şey var. Tek başınıza iyi olacak mısınız ve hemen Büyük Salon'a gidip bir şeyler yiyeceğinize söz verir misiniz, Bay Potter?"

Çocuk söz verdi (istisnai ve öngörülemeyen durumlar dışında, kadının itiraz etmediği bir madde) ve sonra odadan çıktı.

Önünde uzanan şey... kesinlikle daha kolay olmayacaktı, hatta daha da zor olabilirdi.

Minerva ofisine doğru hızlı adımlarla yürüdü; yavaşça değil, çünkü bu bir kabalık olurdu.

Profesör McGonagall ofisinin kapısını açtı.

"Madam Granger," dedi sesi, "Bay Granger, çok üzgünüm -"

Roller, Bölüm 3

Yapacak hiçbir şey kalmamıştı.

Planlayacak bir şey kalmamıştı.

Düşünecek hiçbir şey kalmamıştı.

O boşluğun içinde yeni bir kötü anı yükseldi -

En İyi Arkadaşına Benzemeyen Çocuk uzun, yankılı koridorlardan Büyük Salon'a doğru ilerledi. Tüm düşünce enerjisi tükenmiş olan zihni, Hermione'nin yanında yürüdüğü bir görüntü ve *Bu* bir *daha asla olmayacak* gibi sözsüz kavramlar gibi düşünceler atmaya başlamıştı, ta ki başka bir parçası *Hayır* diye bağırıp onu geri getirme kararlılığıyla haykırana kadar, sadece o parçanın sesi yorulmaya başlamıştı ve diğer parçası yorulmak bilmez görünüyordu. Zihninin bir başka parçası, onları oradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmaya çalışmasına ve sınırlı zihinsel enerjiyle çalışıyor olmasına rağmen, Profesör McGonagall'a, babasına ve annesine söylediklerini gözden geçirmekte ısrar ediyordu. Sanki kendi kusurlu iradesiyle bir şekilde daha iyisini yapabilirmiş gibi. Harry şimdi anne babasıyla ilişkisinden geriye ne kalacağını tahmin edemiyordu.

Sonunda, şifacı odalarından Büyük Salon'a giden birinin yolunu kesmek isteyen herkesin seçeceği yolda, yeşil saçaklı siyah cüppeler giymiş, sessizce ders kitabı okuyan yaşlı bir çocuğun beklediği bir kavşağa geldi.

Harry Görünmezlik Pelerini'ni takıyordu elbette, ofisten çıktıktan sonra takmıştı, bu da kendisini neredeyse her türlü büyülü algılamaya karşı bağışık hale getiriyordu. Bir anlamı yoktu.

bulup öldürmek isteyenlerin işini kolaylaştırmak için. Harry tam ne olup bittiğini anlamaya çalışmadan geçip gitmeye hazırlanıyordu ki, Slytherinli çocuğun yüzünü tanıdı.

O anda Harry'nin kafasına dank etti. Elbette, Paskalya tatili boyunca okulda kalan öğrencilerden biri doğal olarak -

"Beni bekliyordun," dedi Harry yüksek sesle, Pelerin'i çıkarmadan.

Slytherinli çocuk geriye doğru sarsıldı, başını duvara çarptı, beşinci sınıf Charms ders kitabı elinden düştü ve sonra iri gözlerle yukarı baktı.

"Sen -"

"Görünmez. Evet. Ne söylemek istiyorsan söyle."

Lesath Lestrange ayağa fırladı, dikkat kesildi, sonra da kaçırdı, "Lordum, doğru şeyi mi yaptım?
- Diğerlerinden önce öne çıkmamı istemezsin diye düşündüm, aramızdaki bağlantıdan şüphelenebilirler diye - Yardımımı istersen beni çağırırsın diye düşündüm
-"

Aptalca davranarak en iyi arkadaşınızı öldürmenin bu kadar farklı yolu olması inanılmazdı.

"I -" Lesath tereddüt etti, sonra küçük bir sesle, "Yanılmışım, değil mi?" dedi.

"Bu şartlar altında tam da yapmanız gerektiği gibi davrandınız. Aptal olan bendim."

"Özür dilerim lordum," diye fısıldadı Lesath.

"Benimle gelseydin, trolü öldürebilir miydin?" Bu doğru soru bile değildi, doğru soru Harry'nin Lesath'ı yeterli görüp altmış saniye önce uçup gitmeyeceğiydi, ama yine de...

"Ben... Emin değilim lordum... Slytherin'deki düello uygulamalarına pek hoş karşılanmıyorum, Öldüren Lanet'in hareketlerini öğrenmedim - size daha iyi hizmet edebilmek için bu sanatları çalışmalı mıyım lordum?"

"Lordunuz olmadığım konusunda ısrar etmeye devam

ediyorum," dedi Harry. "Evet, lordum."

"Yine de," dedi Harry, "bu bir emir değil, sadece bir açıklama, herkes kendini nasıl savunacağını bilmeli, özellikle de sen. İstersen Savunma Profesörü'nün sana genel prensipler konusunda yardımcı olacağından eminim."

Lesath Lestrange eğilerek, "Evet lordum, elimden geldiğince emirlerinize uyacağım lordum," dedi.

Eğer mükemmel bir şekilde anlaşılmamış olsaydı, Harry yanlış anlaşıldığından şikayet ederdi.

Lesath gitti.

Harry gözlerini duvara dikti.

Dürüst olmak gerekirse, yarım gün boyunca düşündükten sonra, aptalca davrandığı tüm farklı yolları çoktan çözdüğünü düşünmüştü.

Görünüşe bakılırsa bu onun kendine olan aşırı güveninden kaynaklanıyordu.

Slytherin tarafı soğuk bir sesle, *"Neyi yanlış yaptığımızı anlıyor muyuz?*" dedi.

Evet, diye düşündü Harry.

Etik kaygıların mantıklı bile değil. Lesath'ı kandırmıyorsun. Tam olarak Lesath'ın yaptığını düşündüğü şeyi yaptın. Lesath'ın sana neden yardım ettiğine dair bahaneler uydurmana gerek yoktu, sadece onu zorbalardan kurtarmanın borcunu ödediğini söyleyebilirdin, buna altı şahit vardı. Hermione öldü çünkü son derece değerli bir kaynağı unuttunuz ve Lesath'ı unuttunuz çünkü... neden?

Çünkü Lesath Lestrange'ın bir yardakçısı olması Karanlık Lord'a yakışır mıydı? Hufflepuff küçük bir zihinsel sesle söyledi. *Yani... bu kararı muhtemelen çoğunlukla ben verdim...*

Harry'nin Slytherin tarafı buna kelimelerle cevap vermedi, sadece küçümseme yaydı ve Hermione'nin cesedinin görüntüsü parladı.

Kesin şunu! Harry içinden çığlık attı.

Bir dahaki sefere, dedi Slytherin buz *gibi bir* sesle*, neyin verimli ve etkili olduğu konusunda endişelenmeye daha fazla zaman ayırmamızı ve Karanlık Lord gibi görünen şeyler hakkında endişelenmeye daha az zaman ayırmamızı öneririm.*

Anlaşıldı, diye düşündü Harry*, yapacağım.*

Hayır, yapmayacaksın, dedi Slytherin. *Küçük endişelerin için daha fazla gerekçe bulacaksın.* Bir sonraki *arkadaşın öldükten sonra beni dinlemeye başlayacaksın.*

Harry delirdiğinden endişelenmeye başlamıştı. Kafasının içindeki seslerle yaptığı konuşmalar

genellikle böyle.

Acıyı Yaşayan Çocuk

Harry Verres tek başına ilerledi.

Acıtır

Harry sessiz koridorlarda yürümeye devam etti.

"Bay Potter nasıl?" diye sordu Profesör Quirrell. Adamda bir gerginlik vardı, buna tam olarak *endişe* denemezdi, daha çok saldırmak için zaman kollayan bir pusucu gibiydi. Granger'lar Madam Pomfrey'in yanından ayrılalı çok olmamıştı ki, Savunma Profesörü onun ofisinin kapısını çaldı ve cevabını beklemeden içeri girip, o daha tek kelime edemeden konuştu. Minerva'nın bir yanı, Harry Potter'ın bu alışkanlığı Savunma Profesöründen mi aldığını, aklında başka bir şey varken başkalarının acısının farkında olup olmadığını, yoksa bu adamın bir türlü aşamadığı çocuksu bir kusur mu olduğunu uzaktan merak etti.

"Bay Potter Bayan Granger'ın cesedini korumayı bıraktı," dedi, sesine hissettiği ürpertinin bir kısmını katarak. Savunma Profesörünün kendisi kadar kederli olmadığından emindi, adam Hermione Granger hakkında tek bir kelime bile etmemişti. Ondan talepte bulunması için - "Sanırım akşam yemeğine indi."

"Çocuğun *fiziksel* durumunu sormuyorum! Sen - o -" Profesör Quirrell, hiçbir kelime bulamadığı bir kavramı belirtmek istercesine keskin bir hareket yaptı.

"Pek sayılmaz," dedi. Savunma Profesörüne ofisinden çıkmasını emretmesine yaklaşık otuz saniye kalmıştı.

Profesör Quirrell ofisinin küçük sınırları içinde volta atmaya başladı. "Bayan Granger onun endişelerini gerçekten dikkate alan tek kişiydi - o gidince çocuğun pervasızlığı üzerindeki tüm kontroller ortadan kalktı. Şimdi anlıyorum. Başka kim var orada?
Bay Longbottom? Bay Potter onların akran olduğunu iddia etmez. Flitwick? Onun goblin kanı sadece intikam için ağlar. Bay Malfoy, eğer geri dönerse? Ne amaçla? Snape? Yürüyen bir felaket. Dumbledore? Pfah. Olaylar zaten felaket için ayarlanmış, doğal olarak gitmeyecekleri bir rotaya yönlendirilmeleri gerekiyor. Kim olabilir Mr.
Potter, normalde onunla kim konuşmaz ki? Cedric Diggory ona öğretti, ama Bay Diggory öğüt olarak ne derdi? Bilinmeyen biri. Bay Potter, Remus Lupin'le uzun uzun konuştu. Ona çok az kulak verdim. Lupin, çocuğun gidişatını değiştirmek için söylenecek sözleri, yapılması gereken eylemi, yapılması gereken fedakârlığı bilir miydi?" Profesör Quirrell ona doğru döndü. "Remus Lupin Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nda bulunduğu süre boyunca kederli olanları teselli etti mi ya da düşüncesizce hareket edenleri durdurdu mu?"

"Bu kötü bir düşünce değil," dedi yavaşça. "Bay Lupin'in Hogwarts günlerinde James Potter'ı sık sık dizginleyen bir ses olduğuna inanıyorum."

"James Potter," dedi Profesör Quirrell gözlerini kısarak. "Bu çocuk James Potter'a pek benzemiyor. Bu planın başarılı olacağından emin misiniz? Hayır, bu yanlış soru, tek bir planla sınırlı değiliz. Bu planın *yeterli* olacağından*,* başka bir plan denememize gerek kalmayacağından emin misiniz? bu şekilde sorulduğunda, soru kendi kendini yanıtlıyor. Felakete giden yol, mümkün olan her müdahale noktasında engellenmelidir."
Savunma Profesörü volta atmaya devam etti

ofisinin sınırlarını aştı, bir duvara ulaştı, topuğunun üzerinde dönerek diğer duvara doğru ilerledi.

"Özür dilerim Profesör," sesindeki keskinliği koruma zahmetine girmedi, "ama bugünlük sınırlarımı aştım. Gidebilirsiniz."

" *Sen*." Profesör Quirrell döndü ve kendini doğrudan buz mavisi gözlere bakarken buldu. "Bayan Granger'dan sonra çocuğu bir aptallıktan alıkoymak için ilk aklıma gelen kişi *siz* olurdunuz. Elinizden geleni yaptınız mı? Elbette yapmadınız."

Bunu önermeye nasıl *cüret eder*. "Eğer söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa Profesör, o zaman gideceksiniz."

"Konfederasyonunuz benim gerçekte kim olduğumu anladı mı?" Sözler aldatıcı bir yumuşaklıkla söylenmişti.

"Evet, aslında. Şimdi -"

Saf büyü, saf güç odaya bir şimşek gibi çaktı, kulaklarında yankılanan ve diğer duyularını sağır eden bir gök gürültüsü gibi, masasının üzerindeki kâğıtlar büyülü bir rüzgârla değil, gizemli gücün katıksız ham kuvvetiyle bir kenara savruldu.

Sonra güç azaldı ve geriye sadece Hermione Granger'ın ölüm belgeleri havada süzülerek yere düştü.

"Ben Voldemort'la savaşan David Monroe," dedi adam hâlâ yumuşak bir ses tonuyla. "Sözlerime kulak verin. Çocuğun bu ruh haliyle devam etmesine izin verilemez. *Tehlikeli* biri haline gelecektir. Elinizden gelen her şeyi yapmış olmanız mümkün. Yine de bunun gerçekten çok nadir bir olay olduğunu ve yapılandan çok söylendiğini görüyorum. Ben daha ziyade sizin sadece alışılagelmiş olanı şüpheleniyorum. Gerçekten

Başkalarını sınırlarını aşmaya iten şeyin ne olduğunu anlayabiliyorum, çünkü benim hiç sınırlarım olmadı. İnsanlar ölüm ihtimaliyle karşı karşıya kaldıklarında şaşırtıcı derecede pasif kalırlar. Halkın alayına uğrama ya da geçim kaynağını kaybetme korkusu, insanları aşırılıklara ve alışılagelmiş alışkanlıklarını kırmaya daha çok iter. Savaşın diğer tarafında, Karanlık Lord, hiçbir makul çaba kabul edilmeksizin, başarı dışında cezadan kaçamayan İşaretli hizmetkârlar üzerinde akıllıca kullanılan Cruciatus Laneti'nden mükemmel sonuçlar elde etti. Onların ruh halini kendi içinizde hayal edin ve Harry Potter'ı yolundan döndürmek için *elinizden* gelen *her şeyi* gerçekten yapıp yapmadığınızı kendinize sorun."

"Ben bir Gryffindor'um ve korkudan pek sevmem," diye karşılık verdi. "Ofisimde nezaket kurallarına uyacaksın!"

"Korkuyu mükemmel bir motivasyon kaynağı olarak görüyorum ve gerçekten de şu anda beni harekete geçiren şey korku. Kim-Olduğunu-Bilirsin, tüm dehşetine rağmen yine de belirli sınırlara uyuyordu. Neredeyse Dumbledore ya da Adı Lazım Değil ile aynı seviyede bilgili bir büyücü olarak konuşacak olursam, bu çocuğun, ritüelleri ülkelerin mezar taşlarına kazınmış olanların arasına katılabileceğine dair profesyonel yargım var. Bu boş bir endişe değil McGonagall, şimdiden en ciddi endişeleri yaratacak sözler duydum."

"Delirdiniz mi siz? Bay Potter'ın bunu yapabileceğini düşünüyorsunuz - bu çok saçma. Bay Potter mümkün değil -"

Çelik bir topun üzerindeki bir cam parçasının sözsüz görüntüsü zihninden geçti.

"- Bay Potter böyle bir şey yapmaz!"

"Kasıtlı bir seçim yapması gerekmiyor. Büyücüler nadiren kendi kıyametlerini çağırmak için yola çıkarlar. Bay Potter size bir büyücü gibi gelmeyebilir.

Kötü niyetli. Bir hedefe karar verdiğinde size de pervasız biri gibi geliyor mu? Tekrar söylüyorum, *olası* en ciddi endişelerim için özel nedenlerim var!"

"Bunu Müdür Bey'le konuştunuz mu?" dedi yavaşça.

"Bu anlamsızdan da öte olur. Dumbledore çocuğa ulaşamaz. En iyi ihtimalle bunu bilecek ve işleri daha da kötüleştirmeyecek kadar akıllıdır. Gerekli zihin yapısına sahip değilim. Bunu yapacak olan sizsiniz - ama görüyorum ki hâlâ sizi kurtaracak başkalarını arıyorsunuz." Savunma Profesörü ondan uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü. "Sanırım Severus Snape'e danışacağım. Adam yürüyen bir felaket olabilir, ama gerçeği biliyor ve o çocuğun ruh halini daha iyi . Size gelince, madam, kendinizi hayatınızın sonunda, Britanya'nın - ama hayır, Britanya sizin gerçek ülkeniz değil, değil mi? Kendinizi hayatınızın sonunda, karanlık Hogwarts'ın solmakta olan duvarlarını kemirirken, öğrencilerinizin de sizinle birlikte öleceğini bilerek, bugünü hatırlayarak ve yapabileceğiniz başka bir şey olduğunu fark ederek hayal edin."

Roller, Bölüm 4

Harry Büyük Salon'a girdi, etrafına bir kez baktı, kendine yetecek kadar kalori aldı, dışarı çıktı, tekrar pelerinini giydi ve yemek yemek için rastgele küçük bir köşe buldu. Masalarındaki öğrencileri görünce -

Hufflepuff*, diğer insanlara baktığında tiksinti hissetmenin iyiye işaret olmadığını* söyledi. *Sizin öğrendiklerinizi öğrenme fırsatına sahip olmadıkları için onları suçlamak mantıklı değil. Acil durumlarda hareketsiz kalmanın insanların bencil olmasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Normallik önyargısı, Tener'deki uçak kazasında olduğu gibi - birkaç kişinin kaçıp kurtulduğu ama çoğu insanın uçakları kelimenin tam anlamıyla yanarken koltuklarında oturduğu bir şey. Gerçekten hareket etmeye başlamanızın ne kadar sürdüğüne bakın.*

Nefret etmek hiçbir işe yaramaz, dedi Gryffindor. *Bu sadece fedakârlığınıza zarar verir.*

Bir dahaki sefere bunun olmasını önlemek için kullanabileceğiniz bir eğitim yöntemi bulmaya çalışın, dedi Ravenclaw.

Slytherin*, insanların kurtarılamayacağı, eğitilemeyeceği ve bize hiçbir zaman önemli bir konuda yardımcı olmayacakları hipotezine dayanarak her zaman tam olarak tahmin edileni gözlemleyeceğimiz deneysel tahminini kaydedeceğim*, dedi. *Ayrıca, haklı olduğum tüm zamanların kaydını tutmanın bir yoluna ihtiyacımız var.*

Harry kafasındaki sesleri duymazdan geldi ve olabildiğince hızlı şekilde tost dilimleri yedi. Genel bir politika olarak doğru bir beslenme değildi, ama ertesi gün telafi ettiği sürece bir kerelik istisnaların zararı olmazdı.

Tam ısırığın ortasında, bir anka kuşunun parlayan gümüş silueti nereden geldiği belli olmayan bir şekilde uçtu ve yorgun bir ihtiyarın sesiyle, "Lütfen pelerinini çıkar Harry, sana iletmem gereken bir mektup var," dedi.

Harry biraz öksürdü, yanlış tarafa giden yuttu, kalktı, Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı, yüksek sesle, "Dumbledore'a iyi dediğimi söyle," dedi ve sonra oturup tostunu yemeye devam etti.

Albus Dumbledore elinde katlanmış kâğıtlarla, büyücü parşömenleri değil, çizgileri olan gerçek kâğıtlarla Harry'nin köşesine geldiğinde kadehlerin hepsi gitmişti.

"Bu -" Harry söyledi.

"Babandan ve annenden," dedi yaşlı büyücü. Dumbledore sözünü sakınmadan katlanmış kâğıtları uzattı ve Harry sözünü sakınmadan onları aldı. Yaşlı büyücü duraksadı, sonra sessizce, "Savunma Profesörü bana öğütlerimi tutmamı söyledi, düşünmek için zamanım olduğunda ben de aynı şeyi düşündüm. Sessizliğin erdemlerini öğrenmem hep çok uzun sürdü. Ama eğer yanılıyorsam, sadece şu kelimeyi söylemeniz yeterli -"

"Yanılmıyorsun," dedi Harry. Katlanmış, çizgili kâğıtlara baktı, vücudunun güçlü bir kötümser tahmine işaret etmesinin verdiği rahatsızlığı midesinin derinliklerinde hissetti. Ailesi onu gerçekten evlatlıktan reddetmeyecekti ve ona *yapabilecekleri* pek bir şey yoktu (bir yanı hâlâ televizyon ayrıcalıklarının elinden alınmasından çok içgüdüsel bir şekilde korkuyordu, şimdi ne kadar anlamsız olursa olsun). Ama ebeveynlerin, kendi içsel inançlarına göre alt sıralarda yer alan çocuklarından bekledikleri rolün dışına çıkmıştı. Tam bir hiddet, topyekûn haklı bir öfke dışında bir şey beklemek aptallık olurdu.

Size karşı baskın olduğunu düşünen birine böyle davrandınız.

"Okuduktan sonra," dedi Müdür, "hemen Büyük Salon'a gelmen gerektiğine inanıyorum, Harry. Duymak isteyeceğin bir duyurusu var."

"Cenazelerle ilgilenmiyorum -"

"Hayır. O değil. Lütfen Harry, okumayı bitirir bitirmez gel ve bunu Pelerin'in olmadan yap. Yapacak mısın?"

"Evet."

Yaşlı büyücü gitti.

Harry mektubu açmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Önemli olan savunmasız arkadaşlarını ve akrabalarını tehlikeden uzak tutmaktı, bu bir klişe olabilirdi ama Harry'nin söyleyebildiği kadarıyla mantık geçerliydi. Zarar gören ilişkiler daha sonra onarılabilirdi.

İlk mektupta, Harry'nin okuması için dikkatle odaklanması gereken bir el yazısıyla yazılmıştı,

Oğlum,

Kitaplarda ne okumuş olursanız olun, bizi tehlikeden uzak tutmak, başınız sıkıştığında size yardım edebilecek yetişkinlere sahip olmak kadar önemli değildir. Bize tek kelime bile etmeden 'karanlık tarafın' yüzünden seni terk edeceğimize karar verdin. Shakespeare'in hayaleti, geçen yıl felsefemde hayal bile edemeyeceğim şeyler gördüğümü biliyor - bazen annenin benimle dalga geçip geçmediğini merak ediyorum ve ben senin büyü yaptığını düşünmeye başladığımda yetkililer seni götürdü - bu yüzden inkar edemem
geliştirmiş olmanız mümkün... Ben

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama ne olduğunu bilmeden 'karanlık taraf' demek erken olur. Bunun gelişen bir telepatik yetenek olmadığından ve sadece etrafınızdaki diğer büyücülerin zihinlerini algıladığınızdan emin misiniz? Onların düşünceleri daha aklı başında bir medeniyette büyümüş bir çocuğa kötü görünebilir. Bunlar temelsiz spekülasyonlar, kabul ediyorum,
ama siz de hemen bir sonuca varmamalısınız.

Sana söylemem gereken en önemli iki şey şunlar. Birincisi evlat, sen istediğin sürece Güç'ün Aydınlık Tarafı'nda kalabileceğine ve bunu seçeceğine dair her türlü güvene sahibim. Eğer kötü bir ruh kulağınıza korkunç telkinler fısıldıyorsa, bu telkinleri görmezden gelin. Bu kötü ruh, size aşağıdaki gibi görünen önerilerde bulunsa bile, onu görmezden gelmek için özel bir dikkat göstermeniz gerektiğini vurgulama ihtiyacı hissediyorum
Harika yaratıcı fikirler ve umarım size Bilim Projesi Olayı'nı hatırlatmama gerek yoktur; itiraf etmeliyim ki şeytani ele geçirilmeyle mücadele ediyor olsaydınız bu çok daha anlamlı olurdu.

Söylemem gereken ikinci şey ise, 'karanlık tarafın' yüzünden annenin ya da benim seni terk edeceğimizden korkmana gerek olmadığıdır. Sihirli güçler kazanmanızı ya da kara büyüye ilgi duymanızı beklemiyor olabilirdik, ama ergen olmanızı bekliyorduk. Ki eğer
Zavallı babanızın bakış açısından düşündüğünüzde, dokuz yaşına kadar toplam beş itfaiye aracının çağrılmasına tanıklık etmiş bir çocuk için yeterince endişe verici bir ihtimal. Çocuklar büyür. Size yalan söylemeyeceğim ve 20 yaşında da bize şimdi hissettiğiniz kadar yakın hissedeceğinizi söylemeyeceğim. Ama annen ve ben, yaşlanıp saçlarımız ağardığında ve huzurevi robotlarını rahatsız ettiğimizde de kendimizi sana aynı derecede yakın hissedeceğiz. Çocuklar her zaman büyür ve ebeveynlerinden uzaklaşır ve ebeveynler her zaman onları arkadan takip ederek yardımcı tavsiyeler sunar. Çocuklar büyür ve kişilikleri değişir,

Ebeveynlerinin yapmamalarını istedikleri şeyleri yaparlar, ebeveynlerine karşı saygısızca davranırlar ve onları büyülü okullarından attırırlar ve ebeveynleri yine de onları sevmeye devam eder. Doğanın yolu budur.
Henüz ergenliğe girmediyseniz ve ergenlik yıllarınız bundan orantılı olarak daha kötü geçtiyse, bu yeniden gözden geçirme hakkımızı saklı tutuyoruz.

Ne olursa olsun, sizi sevdiğimizi ve ne olursa olsun her zaman seveceğimizi unutmayın. Sevgimizin sizin kurallarınıza göre sihirli bir gücü var mı bilmiyorum, ama eğer , onu çağırmaktan çekinmeyin.

Tüm birlikte. Harry, orada yaptığın şey kabul edilemez. Sanırım bunu biliyorsun. Bu konuda size ders vermenin zamanı olmadığını da biliyorum. Ama yazmalısın ve
bize neler olduğunu anlat. Bizi neden bir an önce okulunuzdan çıkarmak istediğinizi çok iyi anlayabiliyorum ve sizi bir şey yapmaya zorlayamayacağımızı da biliyorum, ama lütfen Harry, mantıklı ol ve ne kadar korkmuş gerektiğini fark et.

Etrafınızdaki yetişkinlerin en ufak bir şekilde güvensiz olduğunu düşündüğü herhangi bir büyüyle uğraşmanızın kesinlikle yasak olduğunu söylemek isterdim, ancak bildiğim kadarıyla okulunuzdaki öğretmenler her Pazartesi herkese gelişmiş büyücülük dersleri veriyor. Lütfen, lütfen durumunuz ne olursa olsun, durumunuzun elverdiği ölçüde dikkatli olun. Çok aceleci özetinize rağmen neler olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz yok ve umarım bize yazabildiğiniz kadar çok şey yazarsınız. En azından bazı açılardan büyümekte olduğun açık ve işleri daha da kötüleştiren çocuk kitabı ebeveyni gibi davranmamaya çalışacağım - yine de bunun ne kadar zor olduğunu takdir edeceğini umuyorum - ve annen bana büyücülüğün nasıl gizli kalacağı ve seni nasıl belaya sokabileceğim hakkında bir dizi korkutucu şey söyledi.

Dalga yaratmak. Size güvensiz şeylerden uzak durmanızı söyleyemem, çünkü okulunuz güvensiz ve Müdürünüz gitmenize izin vermeyecektir. Etrafınızda olup biten hiçbir şey için sorumluluk almamanız gerektiğini de söyleyemem, çünkü bildiğim kadarıyla başı dertte olan başka çocuklar da var. Ancak unutmayın ki herhangi bir yetişkini korumak sizin ahlaki sorumluluğunuz değildir, onların görevi sizi korumaktır ve her iyi yetişkin bunu kabul eder. Lütfen en kısa zamanda bize yazın ve daha fazlasını anlatın.

İkimiz de yardım etmek için çırpınıyoruz. Eğer yapabileceğimiz herhangi bir şey varsa, lütfen hemen bize bildirin. Başımıza gelebilecek hiçbir şey, size bir şey olduğunu öğrenmekten daha kötü olamaz.

Sevgile

r,

baba.

Son sayfada sadece şu yazıyordu,

Büyünün seni benden almasına izin vermeyeceğine dair bana söz vermiştin. Seni annesine verdiği sözü tutmayan bir çocuk olarak yetiştirmedim. Sağ salim dönmelisin çünkü söz verdin.

Sevgile

r, anne.

Harry yavaşça mektupları indirdi ve Büyük Salon'a doğru yürümeye başladı. Elleri titriyordu, bütün vücudu titriyordu ve ağlamamak için çok bir çaba harcıyor gibiydi; bunu yapmaması gerektiğini sözsüz olarak biliyordu. Bütün gün boyunca hiç ağlamamıştı. Ve ağlamayacaktı da. Ağlamak yenilgiyi kabul etmekle aynı şeydi. Ve bu iş daha bitmemişti. O yüzden ağlamayacaktı.

O akşam Büyük Salon'da servis edilen yemekler sade idi; kızarmış ekmek, tereyağı ve reçel, su ve portakal suyu, yulaf ezmesi ve diğer basit yemekler, tatlı yoktu. Bazı öğrenciler ev renkleri olmayan sade siyah cübbeler giymişti. Diğerleri ise hala kendi renklerini giyiyordu. Bu bir tartışma nedeni olmalıydı ama bunun yerine bir sessizlik, konuşmadan yemek yiyen insanların sesi vardı. Tartışmak için iki taraf gerekiyordu ve taraflardan biri, bu gece, tartışmakla pek ilgilenmiyordu.

Müdire Yardımcısı Minerva McGonagall Baş Masaya oturdu ve yemek yemedi. Yemesi gerekirdi. Belki de kısa bir süre sonra yiyecekti. Ama şimdi bunu yapmak için kendini zorlayamazdı.

Bir Gryffindor için sadece tek bir yol vardı. Minerva'nın bunu hatırlaması sadece kısa bir zaman almıştı, Savunma Profesörü'nün ısrarlarından sonra zihni denenecek zekice komplolardan boş kalmıştı. Bu bir Gryffindor'un tarzı değildi; ya da belki de sadece onun tarzı olmadığını söylemeliydi, Albus komplo kurmayı deniyor gibiydi... ama yine de geçmişlerini düşündüğünde, kriz anında komplo yoktu, son çare olarak zekâ ve oyun yoktu. Albus Dumbledore için olduğu gibi onun için de en *uç noktadaki* kural, yapılacak doğru şeyin ne karar vermek ve bedeli ne olursa olsun bunu yapmaktı. Bu, sınırlarınızı çiğnemek, rolünüzü değiştirmek ya da kendinizle ilgili imajınızdan vazgeçmek anlamına gelse bile. Bu Gryffindor'un son çaresiydi.

Büyük Salon'un bir yan girişinden Harry Potter'ın sessizce içeri süzüldüğünü gördü.

Zamanı gelmişti.

Profesör Minerva McGonagall sandalyesinden kalktı, şapkasının yıpranmış ucunu düzeltti ve yavaşça Baş Masa'nın önündeki kürsüye doğru yürüdü.

Büyük Salon'da zaten kısık olan sesler, tüm öğrencilerin dönüp ona bakmasıyla tamamen kesildi.

"Şimdiye kadar hepiniz duymuşsunuzdur," dedi, sesi pek sabit değildi. *Hermione Granger'ın öldüğünü.* Bu sözleri yüksek sesle söylemedi, çünkü hepsi duymuştu. "Her nasılsa bir trol, kadim koğuşlarımız alarm vermeden Hogwarts kalesine sızdı. Her nasılsa bu trol bir öğrenciyi yaralamayı başardı, ta ki öğrenci ölene kadar. Bunun nasıl gerçekleştiğini belirlemek için soruşturmalar devam ediyor. Yönetim Kurulu, Hogwarts'ın nasıl tepki vereceğini belirlemek için toplanıyor. Zamanı geldiğinde adalet yerini bulacaktır. Bu arada bir an önce halledilmesi gereken başka bir adalet meselesi daha var. George Weasley, Fred Weasley, lütfen öne çıkın ve hepimizin önünde durun."

Weasley ikizleri Gryffindor masasında oturdukları yerde bakıştılar ve sonra ayağa kalkıp yavaşça, isteksizce ona doğru yürüdüler; Minerva o zaman Weasley ikizlerinin kovulacaklarını düşündüklerini fark etti.

Gerçekten de onları kovacağını düşündüler.

Kafasında yaşayan Profesör McGonagall'ın resmi işte bunu yaratmıştı.

Weasley ikizleri kürsüye doğru yürüdüler, korkmuş ama kararlı yüzleriyle ona bakıyorlardı; ve o kalbinde bir şeylerin biraz daha kırıldığını hissetti.

"Sizi okuldan atmayacağım," dedi ve yüzlerindeki şaşkın ifadeyle daha da üzüldü. "Fred Weasley,

George Weasley, dön ve sınıf arkadaşlarına bak, seni görsünler."

Hâlâ şaşkın görünen Weasley ikizleri öyle yaptı.

Yüreğindeki tüm çeliği ortaya çıkardı ve doğru olanı söyledi.

"Utanıyorum," dedi Minerva McGonagall, "bugün yaşananlardan dolayı. Sadece ikiniz olduğunuz için utanıyorum.
Gryffindor'a yaptıklarımdan utanıyorum. Hermione Granger'ın ihtiyacı olduğunda, Harry Potter cesurları yardıma , tüm Hane'ler arasında yardım etmesi gereken Gryffindor olmalıydı. Doğruydu, bir yedinci sınıf öğrencisi Bayan Granger'ı ararken bir dağ trolünü zapt edebilirdi. Ve sen de Gryffindor Evi Başkanı'nın," sesi kırıldı, "sana inanacağına inanmalıydın. Eğer doğru olanı yapmak için ona itaatsizlik ettiysen, onun öngöremediği olaylarda. Ve buna inanmamanın nedeni, bunu sana hiç göstermemiş olmam. Sana inanmadım. Gryffindor'un erdemlerine inanmadım. Cesaretinizi bilgeliğe yerine, meydan okumanızı engellemeye çalıştım. Seçmen Şapka beni Gryffindor'a yerleştirmek için bende ne gördüyse, ona ihanet ettim. Müdire Yardımcısı ve Gryffindor Evi Başkanı olarak istifamı Müdüre sundum."

Harry'nin kalbi göğsünün içinde donarken, sadece Gryffindor masasından değil, her yerden şok ve dehşet çığlıkları yükseliyordu. Harry'nin ileri koşup bir şeyler söylemesi gerekiyordu, *böyle* olmasını istememişti -

---

Minerva bir nefes daha aldı ve devam etti. "Ancak Müdür istifamı kabul etmeyi reddetti," dedi.

dedi. "Bu yüzden hizmet etmeye devam edeceğim ve yaptıklarımı geri almaya çalışacağım. Bir şekilde öğrencilerime doğru olanı nasıl yapacaklarını öğretmenin bir yolunu bulmalıyım. Güvenli olanı değil, kolay olanı değil, bize yapmamız söyleneni değil. Eğer size öğretebileceğim tek şey ödevlerinizi zamanında teslim etmekse, Gryffindor Evi diye bir şey olmasa da olur. Bu yol benim için ve belki de hepimiz için daha zor olacak. Ama artık biliyorum ki daha önce sadece kolay yolu seçiyordum."

Kürsüden indi ve Weasley ikizlerinin durduğu yere doğru ilerledi.

"Fred Weasley, George Weasley," dedi. "İkiniz de her zaman doğru olanı yapmadınız. Bilgeliğin yolu otoriteye alenen ve gereksiz yere karşı gelmekten geçmez. Yine de bugün benim hatalarımdan kurtulan son kişi oldunuz. Yapılması gereken doğru şey bu olduğu için, kovulma tehdidine meydan okudunuz ve bir dağ trolüyle yüzleşmek için hayatlarınızı riske attınız. Evinizin size sahip olmasını onurlandıran bu şaşırtıcı cesaretiniz için her birinize Gryffindor adına iki yüz puan veriyorum."

Yine yüzlerindeki şok ifadesi, yine kalbine saplanan bıçak gibi acı.

Diğer öğrencilerle yüzleşmek için döndü.

"Ravenclaw'a hiç puan vermeyeceğim," dedi. "Bay Potter'ın onları istemeyeceğinden şüpheleniyorum. Eğer yanılıyorsam, beni düzeltebilir ve istediği kadar House puanı alabilir. Ama ne olursa olsun, Bay Potter, ben," sesi titredi, "özür dilerim -"

" *Dur!*" Harry çığlık attı ve sonra tekrar, "Dur." Sözcük boğazında düğümlendi. "Yapmak zorunda değilsiniz Profesör." İçinde bir şey bükülüyor, onu parçalamakla tehdit ediyordu.

Sanki bir devin elleri onu ikiye ayırmak için sıkıyormuş gibi açıktı. "Susan Bones ve Ron Weasley'i de unutmamalısın - onlar da yardım ettiler, onlar da House puanı almalı -"

"Bayan Bones ve genç Weasley mi?" dedi Profesör McGonagall. "Rubeus bu konuda hiçbir şey söylemedi - ne yaptılar?"

" Miss Bones beni durdurmaya çalışan Mr Hagrid'i sersemletmeye çalıştı, Mr Weasley de Neville beni durdurmaya çalıştığında onu vurdu. İkisi de puan almalı, Neville de öyle," Harry daha önce Neville'in şu anda nasıl hissediyor olabileceğini düşünmemişti, ama düşündüğü anda anlamıştı, "çünkü Neville doğru olmasa bile bir şey yapmaya çalıştı, doğru olanı yapmak *ikinci* derstir, bunu uygulamaya herhangi bir şey yapmayı öğrendikten sonra başlayabilirsin -"

"Hufflepuff'a on puan, Bayan Bones," dedi Profesör McGonagall, sesi yarıda kesilerek. "Gryffindor'a on puan, Ron Weasley, ailen bugün kendini fazlasıyla gururlandırdı. Ve Neville Longbottom için Hufflepuff'a on puan, Bay Potter'a karşı durduğu ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığı için -"

"Yapmamalısın! " diye bağırdı Hufflepuff masasından genç bir ses ve ardından tek bir boğulma sesi geldi.

Harry oraya baktı, sonra hızla Profesör McGonagall'döndü ve olabildiğince kararlı bir sesle, "Neville haklı, aslında, eylemi doğru yaptığın kısım için tam anlamıyla sıfır puan veremezsin, bu yanlış mesaj da verir, ama yarı yolda kaldı, o yüzden onun yerine beş puan olabilir," dedi.

Profesör McGonagall bir an ne diyeceğini bilemiyormuş gibi baktı; ama sonra gözleri Neville'in masadaki yerine kaydı ve, "Nasıl isterseniz, Bay Potter. Ne oldu Bayan Bones?"

Harry baktı ve Susan Bones'un gözlerini silerek öne çıktığını gördü, Hufflepuff'lı kız, "Aslında - Profesör McGonagall - General Potter görmedi - ama Mr Hagrid kaçtıktan sonra yoluna çıkmaya çalışan sadece Yüzbaşı Weasley ve ben değildik. Bazı büyük öğrenciler bizi durdurmadan önce. Ama Bay Hagrid'i bir dakika yavaşlatmayı başardık, böylece General Potter kaçabildi."

"Onlara da puan vermelisiniz," dedi Gryffindor masasından Ron Weasley. "Yoksa hiç almayacağım."

"Başka kim var?" dedi Profesör McGonagall, sesi biraz dengesizdi.

Diğer yedi çocuk ayağa kalktı.

Slytherin tarafımız hiçbir şeyin işe yaramayacağını tahmin etmekle ilgili ne diyordu? dedi Hufflepuff.

Harry'nin içinde bir şeyler çatırdadı, öyle ki kendini bir arada tutmak için tüm gücünü sarf etmek zorunda kaldı.

Her şey söylenip yapıldıktan sonra Minerva, Harry Potter'ın durduğu yere gitti. En büyük yeteneği olmamasına rağmen, görüşlerini bulanıklaştırmak ve başka bir düşünceyle sesleri boğmak için etraflarına bir koruma yaptı.

"Sen, bunu yapmak zorunda değildin -" dedi Harry Potter. "Söylememeliydiniz -" Sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu. "P-Profesör,

Sana söylediğim her şey incitici, nefret dolu ve yanlıştı.
-"

"Bunu zaten biliyordum, Harry," dedi. "Yine de daha iyisini yapmak istedim." Göğsünde bir hafiflik hissi vardı, tıpkı bir uçurumdan atladıktan sonra bacaklarının artık vücudunu dik tutmak zorunda olmaması gibi.
Bunu yapabileceğinden emin değildi, nasıl yapacağını bilmiyordu; yine de ilk kez, Müdire olduğunda Hogwarts'ın eski halinin hüzünlü bir hayaletine dönüşmeyeceği mümkün görünüyordu.

Harry ona baktı, sonra boğazından zorla çıkıyormuş gibi tuhaf bir çıkardı ve yüzünü elleriyle kapadı.

Bu yüzden diz çöktü ve ona sarıldı. İşler ters gidebilirdi ama doğru da gidebilirdi ve bu belirsizliğin onu durdurmasına izin vermeyecekti; bir Gryffindor'un cesaretini öğrenmeye başlamasının zamanı gelmişti, böylece o ona öğretebilirdi.

"Bir zamanlar bir kız kardeşim vardı," diye fısıldadı. Sadece bu kadar, başka bir şey değil.

Emin için, dedi Harry'nin bir parçası, geri kalanı Profesör McGonagall'ın kollarında ağlarken, *bu Hermione'nin ölümünü kabul ettiğimiz anlamına gelmiyor*, *değil mi?*

HAYIR dedi tüm geri kalanı, zihninin her parçası oybirliğiyle, sıcak ve soğuk ve çelikten gizli bir yer. *Asla, asla, sonsuza dek.*

Ve bu koğuşun kendisi için hiçbir şey ifade etmediği yaşlı bir büyücü ikisine de, cadıya ve ağlayan genç büyücüye baktı. Albus Dumbledore garip bir hüzünle gülümsüyordu

Gözlerinde, öngörülen bir hedefe doğru bir adım daha atmış biri gibi bir bakış.

Savunma Profesörü ikisini de izledi, kadını ve ağlayan çocuğu. Gözleri çok soğuk ve çok hesaplıydı.

Bunun yeterli olacağını düşünmüyordu.

Hermione Granger'ın cesedinin kayıp olduğu ancak ertesi sabah anlaşıldı.

Roller, Bölüm 5

İlk toplantı:

17 Nisan 1992 sabahı saat 6:07'de Güneş, Hogwarts kalesinden görüldüğü şekliyle ufkun üzerinde henüz yükseliyordu ve Ravenclaw birinci sınıf erkek yatakhanesinin çekilmiş perdelerinden içeri süzülerek hafif bir ışık sağlıyordu; şafak için kırmızı-turuncu ve pencereleri kaplayan beyaz kumaş tarafından çok az değiştirilmiş, kış programına daha alışkın olan çocukları henüz uyandırmamıştı.

Harry Potter birçok yataktan birinde, yorgunluktan bitkin düşmüş birinin uykusunu uyudu.

Sessizce kapı açıldı.

Sessizce bir figür yerde yürüdü. O şekil

Harry Potter'ın yatağına geldi.

Figür elini uyuyan çocuğun omzuna koydu, çocuk irkildi ve çığlık attı.

Başka kimse duymadı.

"Bay Potter," diye ciyakladı ufak tefek adam, "Müdür Bey hemen gelmenizi istedi."

Çocuk yavaşça yatağında doğruldu, elleri bir an için yorganın altında oynaştı. Bu sabah uyandığında çok daha kötü hissetmeyi bekliyordu. Beyninin şu anda çalışıyor olması, düşüncelerinin hâlâ hareket ediyor olması, en az bir hafta boyunca ağlamaktan aciz kalmamış ... yanlış geliyordu. Çocuk bunun uygun bir tepki olmayacağını biliyordu,

beyinlerin bunu yapacak şekilde evrimleşmesi için. Karanlık tarafı kesinlikle bunu yapmazdı. Öyle olsa bile, bu sabah hayatta ve aklı başında olmak yine de yanlış hissettiriyordu.

Ama Hermione Granger'ı diriltmeye kararlı olması, sanki zaten doğru şeyi yapıyormuş, doğru yola girmiş ve Hermione Granger'ı geri getirecekmiş gibi yeterli geliyordu ve hepsi kadardı; keder olurdu.
Karar vermesi gereken bir şey kalmamıştı, belirsizlik yoktu, parçalayacak bir çatışma yoktu ve *gördüklerini* hatırlamasına gerek yoktu.

"Ben giyineyim," dedi Harry.

Profesör Flitwick oldukça isteksiz görünüyordu, ama yüksek sesiyle, "Müdür, hiç duraksamadan doğrudan odasına getirilmenizi istedi, Bay Potter. Özür dilerim."

Bir dakikadan kısa bir süre sonra - Profesör Flitwick onu Hogwarts'ın dahili Floo'su aracılığıyla doğruca Müdür'ün odasına göndermişti - Harry kendini hâlâ pijamalarının içinde, Albus Dumbledore'un karşısında buldu. Müdire Yardımcısı da başka bir sandalyede oturuyordu ve İksir Ustası da yakınlarda, tuhaf aletlerin arasında pusuya yatmış, Harry şömineden içeri girdiği anda esnemeye başlamıştı.

"Harry," dedi Müdür söze girmeden, "şimdi söyleyeceklerimi söylemeden önce, Hermione Granger'ın gerçekten öldüğünü sana söyleyeyim. Koğuşlar bunu kaydetti ve bana haber verdi. Taşlar bir cadının öldüğünü söylüyordu. Bedenini yattığı yerde test ettim ve bunlar Hermione Granger'ın gerçek ölümlü kalıntılarıydı, herhangi bir bebek ya da benzerlik değil. Büyücülükte ölümün geri alınabileceği bilinen bir yol yoktur. Tüm bunlar söylenirken, Hermione Granger'ın kalıntıları yerleştirildikleri ve senin onları koruduğun depoda şu anda kayıp. Onları sen mi aldın, Harry Potter?"

Harry gözlerini kısarak, "Hayır," dedi. Bir bakış Severus'un onu dikkatle izlediğini gösterdi.

Dumbledore'un bakışları da keskin ama düşmanca değildi. "Hermione Granger'ın cesedi sizin mi?"

"Hayır."

"Nerede olduğunu biliyor

musun?" "Hayır."

"Kimin aldığını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Harry, sonra duraksadı. "Benim herhangi bir özel bilgime dayanmayan bariz olasılıksal spekülasyonlar dışında."

Yaşlı büyücü başını salladı. "Neden alındığını biliyor musun?"

"Hayır. Bariz spekülasyonlar vesaire dışında."

"Bunlar ne ?" Kadim gözleri keskin.

"Eğer düşman Hermione tutuklandıktan sonra ders sırasında Weasley ikizlerine danışmak için kaçtığını fark eder ve çalındığını söylediğin sihirli haritayı öğrenirse, o zaman Hermione Granger'ın cesedini neden koruduğumu merak edebilir. Benim sıram. Lucius'tan parayı geri almak umuduyla Hermione'nin ölümünü sen mi ayarladın?"

" *Ne?*" dedi Profesör McGonagall. "Hayır,"

dedi yaşlı büyücü.

"Hermione Granger'ın öleceğini biliyor muydunuz ya da bundan şüpheleniyor muydunuz?"

"Bilmiyordum. Şüphelere gelince, onu Voldemort'a karşı savunabileceğim en güçlü pozisyona yerleştirdim. Onun ölümünü ne ben istedim, ne buna izin verdim, ne de bundan bir çıkar sağlamayı planladım, Harry Potter. Şimdi bana keseni göster."

"Bagajımda -" Harry başladı.

"Severus," dedi yaşlı büyücü ve İksir Ustası ilerledi. "Sandığını da kontrol et, her bölmesini."

"Sandığımın koruyucuları var."

Severus Snape neşeyle sırıttı ve yeşil alevin içine doğru yürüdü.

Dumbledore uzun, koyu gri asasını çıkardı ve metal dedektörü kullanan bir Muggle gibi görünerek Harry'nin saçlarına yaklaştırmaya başladı. Harry'nin boynuna kadar ulaşmadan önce Dumbledore durdu.

Dumbledore, "Yüzüğünüzün üzerindeki mücevher," dedi. "Artık berrak bir elmas değil. Kahverengi, Hermione Granger'ın gözlerinin ve saçlarının renginde."

Odayı ani bir gerilim kapladı.

"Bu babamın taşı," dedi Harry. "Öncekiyle aynı şekle dönüştü. Bunu sadece Hermione'yi hatırlamak için yaptım - "

"Emin olmalıyım. O yüzüğü çıkar Harry ve masamın üzerine koy."

Harry yavaşça öyle yaptı, mücevheri çıkardı ve yüzüğü masanın diğer tarafına koydu.

Dumbledore asasını mücevhere doğrulttu ve -

Büyük, belli belirsiz gri bir kaya, ani genişlemesinin gücüyle havaya sıçradı, havadaki görünmez bir bariyere çarptı ve ardından gürültülü bir çatırtıyla Müdür'ün masasının üzerine düştü,

"Onu yeniden dönüştürmek için yarım saatlik bir daha var," dedi Harry sakin sakin.

Dumbledore muayenesine devam etti. Harry'nin sol ayakkabısını çıkarması ve eğer biri kaçırıp Hogwarts'ın koğuşlarının dışına götürürse (ve Severus'un Harry'yi herhangi bir iç çember Ölüm Yiyen'in kesinlikle yapacağı konusunda uyardığı gibi, anti-Hortlama, anti-portkey, anti-Anka kuşu ve anti-zaman döngüsü koğuşları koymazsa) acil durum anahtarı olan ayak parmağı halkasını çıkarması gerekiyordu. Ayak parmağı halkasından yayılan büyünün gerçekten de bir Başkalaşım büyüsü değil, bir portkey büyüsü olduğu doğrulandı.
Harry'nin geri kalanı temiz sayıldı.

Çok geçmeden, İksir Ustası elinde Harry'nin kesesi ve Harry'nin sandığında bulunan başka büyülü şeylerle döndü; Müdür de şifacı çantasında kalan her şeyi teker teker inceledi.

"Artık gidebilir miyim?" Harry her şey bittiğinde, sesine olabildiğince soğukluk katarak, "Artık gidebilir miyim?" dedi. Kesesini eline aldı ve gri taşı doldurma işlemine başladı. Boş yüzük parmağına geri takıldı.

Yaşlı büyücü tekrar koluna sokarak nefes . "Özür dilerim," dedi. "Bilmem gerekiyordu. Harry... Karanlık Lord Hermione Granger'ın kalıntılarını almış gibi görünüyor. Onun cesedini sana karşı bir Inferius olarak göndermekten başka bir kazancı olacağını sanmıyorum. Severus sana yanında bulundurman için bazı iksirler verecek. Ol

Şimdi uyarın ve yapılması gerekeni yapmak zorunda olduğunuz zaman için hazırlıklı olun."

"Inferius Hermione'nin aklını alacak mı?"

"Hayır -"

"O zaman o değil. Gidebilir miyim? En azından pijamalarımı değiştirmek için."

"Başka haberler de var ama kısa keseceğim. Hogwarts'ın koğuşları yabancı bir yaratığın girmediğini ve Hermione Granger'ı öldürenin Savunma Profesörü olduğunu kaydediyor."

"Um," dedi Harry.

Düşünce 1: Ama trolün Hermione'yi öldürdüğünü gördüm.

Düşünce 2: Profesör Quirrell bana Hafıza Büyüsü yaptı ve Dumbledore'un geldiğinde gördüğü sahneyi kurdu.

Düşünce 3: Profesör Quirrell bunu yapamaz, onun büyüsü benimkine dokunamaz. Bunu Azkaban'da gördüm -

Düşünce 4: Bu anılara güvenebilir miyim?

Düşünce 5: Azkaban'da bir tür fiyasko olduğu açık, Profesör Quirrell bayılmasaydı rokete ihtiyacımız olmazdı ve bayılmasaydı neden bayılsın -

Düşünce 6: Azkaban'a gerçekten gittim mi?

Düşünce 7: Wizengamot'taki Ruh Emici'yi korkutmadan önce bir noktada Ruh Emicileri kontrol etme alıştırması yaptığım açık. Ve bu *gazetelerde yazıyordu.*

Düşünce 8: Gazeteleri doğru hatırlıyor muyum?

"Hımm," dedi Harry tekrar. "Bu büyü cidden Affedilemez olmalı. Sence Profesör Quirrell Hafıza Büyüsü yapmış olabilir mi?"

"Hayır. Zamanda geriye gittim ve Hermione'nin son savaşını kaydetmek için bazı aletler yerleştirdim, kendi şahsımda izlemeye pek dayanamadım." Yaşlı büyücü gerçekten de çok acımasız görünüyordu. "Tahminin doğruymuş, Harry Potter. Voldemort Hermione'ye onu koruması için verdiğimiz her şeyi sabote etti. Süpürgesi ellerinde ölü yatıyordu. Görünmezlik pelerini onu gizleyemedi. Trol güneş ışığında zarar görmeden yürüyordu; başıboş bir yaratık değil saf ve hedeflenmiş bir silahtı. Ve gerçekten de onu öldüren trol oldu, sadece gücüyle, böylece düşman büyülerini tespit etmek için kullandığım koğuşlar ve ağlar boşa gitti. Savunma Profesörü onun yolundan hiç geçmedi."

Harry yutkundu, gözlerini kapadı ve düşündü. "Yani bu Profesör Quirrell'a bir komplo girişimiydi. Bir şekilde. Düşmanın *çalışma yöntemi* bu gibi görünüyor. Trol Hermione Granger'ı yiyor, koğuşları kontrol et, oh bak aslında bunu Savunma Profesörü yaptı, geçen yılki gibi... hayır. Hayır, bu doğru olamaz."

"Neden olmasın Bay Potter?" dedi İksir Ustası. "Bana yeterince açık görünüyor -"

"Sorun da bu zaten."

Düşman akıllıdır.

Harry'nin zihnindeki uyku sisi yavaş yavaş dağılıyordu ve tam bir gece uykusundan sonra beyni bir gün önce açık olmayan şeyleri görebiliyordu.

Standart edebi geleneklere göre... düşmanın ne yaptığınıza bakmaması, dağıttığınız sihirli eşyaları sabote etmemesi ve ardından kahramanların olaydan sonra bile çözemediği bir yöntemle tespit edilemez hale getirilmiş bir trol göndermemesi gerekiyordu, böylece kendinizi hiç savunmamış da olabilirdiniz. Bir kitapta, bakış açısı genellikle ana karakterlerde kalır. Düşmanın, planlama ve edebi görüşün dışında gerçekleştirilen eylemlerin bir sonucu olarak, kahramanların tüm çalışmalarını atlatması, bir *diabolus ex machina* olurdu ve dramatik olarak tatmin edici olmazdı.

Ancak gerçek hayatta düşman ana karakterin kendisi olduğunu düşünürdü ve ayrıca zeki olurlardı ve yaptıklarını görmeseniz bile her şeyi önceden düşünürlerdi. Bu yüzden bu olaydaki her şey çok kopuk, açıklanamayan ve görünüşte açıklanamayan kısımlarla doluydu. Harry Dumbledore'u Azkaban'ı yıkmakla tehdit ettiğinde Lucius ne hissetmişti? Azkaban'ın tepesindeki Seherbazlar süpürgenin ateşten bir meşalenin üzerinde yükseldiğini görünce ne hissetmişlerdi?

Düşman akıllıdır.

"Düşman Hermione'ye gerçekten ne olduğunu kontrol etmek için zamanı geri alacağını çok iyi biliyordu, özellikle de trolün Hogwarts'a girmesi bize birilerinin koğuşları kandırabileceğini gösterdiğine göre." Harry gözlerini kapadı, daha çok düşündü, kendini düşmanının yerine koymaya çalıştı. Neden o ya da onun karanlık tarafı böyle bir şey yapmış olabilirdi - "Düşmanın, koğuşların bize söylediği şeyleri kontrol ettiği sonucuna varmamız gerekiyor. Ama bu aslında düşmanın sadece zorlukla ya da özel koşullar altında yapabileceği bir şey; sahte bir her şeye kadirlik görüntüsü yaratmaya çalışıyorlar." *Benim yapacağım gibi.* "Daha sonra, varsayımsal olarak, koğuşlar Profesör Sinistra'nın birini öldürdüğünü gösteriyor. Koğuşların yine kandırıldığını düşünüyoruz ama aslında Profesör Sinistra Legilimized'*di* ve bunu o yaptı."

Severus Snape çatarak, "Karanlık Lord'un düşünmemizi beklediği şey tam olarak bu değilse," dedi. "Bu durumda koğuşların kontrolü ondadır ve Profesör Sinistra masum olacaktır."

"Karanlıklar Lordu *gerçekten* de bu kadar çok meta seviyesi olan planlar mı kullanıyor-"

"Evet," dedi Dumbledore ve Severus.

Harry uzaktan başını salladı. "O zaman bu, düşmanın bizden hangi seviyede mantık beklediğine bağlı olarak, ya koğuşların yalan söylediği halde doğruyu söylediğini düşünmemizi ya da koğuşların doğruyu söylediği halde yalan söylediğini düşünmemizi sağlayacak bir tuzak olabilir. Ama eğer düşman bizim koğuşlara güvenmemizi sağlamayı planlıyorsa - eğer bize güvenmememiz için hiçbir neden verilmeseydi, zaten koğuşlara güvenirdik. Dolayısıyla, Profesör Quirrell'i sırf bizi kandırıp metaya geçmemizi sağlamak için, keşfetmeyi amaçladığımızı anlayacağımız bir şekilde tuzağa düşürmek için onca zahmete girmeye gerek yok"

"Öyle değil," dedi Dumbledore. "Eğer Voldemort koğuşlara tam olarak hâkim olamadıysa, o zaman koğuşlar bir Profesör'ün parmağı olduğuna inanmak zorundaydı. Yoksa sadece Bayan Granger'ın ölümü üzerine değil, yaralanması üzerine de feryat ederlerdi."

Harry bir elini uzatıp alnını, saçlarının hemen altını ovuşturdu.

Tamam, ciddi bir soru. Eğer düşman bu kadar akıllıysa, ben neden hâlâ hayattayım? Birini zehirlemek cidden bu kadar zor mu, kahvaltıma karıştırılabilecek her şeyden beni iyileştirebilecek Tılsımlar, İksirler ve bezoarlar var mı? Koğuşlar bunu kaydeder mi, katilin büyüsünün izini sürer mi?

Yara izim*, Karanlıklar Lordu'nun beni öldürmek istememesi için dünyaya bağlı kalmasını sağlayan ruh parçasını içeriyor olabilir mi? Bunun yerine ruhumu zayıflatıp bedenimi ele geçirebilmek için tüm arkadaşlarımı uzaklaştırmaya çalışıyor olabilir mi? Bu Parselmouth olayını açıklar. Seçmen Şapka bir lich-phylactery-şeyini tespit . Bariz sorun 1.*
Karanlık Lord'un lich-phylactery- şeysini 1943'te bilmem neyi öldürerek ve Bay Hagrid'i suçlayarak yaptığı düşünülüyor. Açık sorun 2, ruh diye bir şey yok.

Gerçi Dumbledore benim kanımın Karanlık Lord'un tüm gücünü geri kazanmasını sağlayacak bir ritüelde önemli bir bileşen olduğunu da düşünüyordu, ki bu da beni o zamana kadar hayatta tutmayı gerektirecekti... işte şimdi neşeli bir düşünce.

"Şey..." dedi Harry. "Bir şeyden eminim." "O da

ne?"

"Neville*'in derhal* Hogwarts'tan çıkarılması gerekiyor. Bir sonraki hedef o ve hiçbir birinci sınıf öğrencisi bu seviyede bir saldırıdan sağ çıkamaz. Neville dün akşam suikasta uğramadığı için şanslıyız, düşman bir sonraki hamlesini yapmak için bizim yasımızı bitirmemizi beklemek zorunda değil." *Düşman neden biz dikkatimizi dağıtmışken saldırmadı?*

Dumbledore önce Severus'la, sonra da Profesör McGonagall'ın aniden gerilen yüz ifadesiyle bakıştı. "Harry," dedi yaşlı büyücü, "eğer bütün arkadaşlarını kendin gönderirsen, bu tıpkı Voldemort'un -"

"*İyi* olacağım, Neville olmadan birkaç ay daha idare edebilirim, arkadaşlarımın yaz boyunca burada kalmasını planlamıyordunuz ve bu onun öldürülmesine izin vermek için *yeterli bir gerekçe* Profesör McGonagall -"

"Tamamen katılıyorum," dedi İskoç cadı. Kaşlarını çattı. "Son derece katılıyorum. Öyle bir noktaya kadar katılıyorum ki... Bunu nasıl ifade edeceğimi bulmakta biraz zorlanıyorum, Albus..."

"Başkaları ne derse desin, Neville öldürülürse sadece emirleri uyguladığını söylemenin hiçbir mazereti olmayacağı için onu oradan kendin çıkaracağın noktaya kadar mı?" dedi Harry.

Profesör McGonagall kısa bir süre gözlerini kapadı. "Evet, ama tek taraflı eylem tehditleri olmadan da sorumluluk sahibi olmanın bir yolu olmalı."

Müdür iç çekti. "Gerek yok. Git, Minerva."

"Bekleyin," dedi İksir Ustası, tam da Profesör McGonagall oldukça hızlı hareket ederek Floo-vazodan bir tutam yeşil toz alırken. "Müdür'ün Weasley ikizlerine dikkat çektiği gibi biz de çocuğa dikkat çekmemeliyiz. Bence Bay McGonagall'ın Longbottom'ın büyükannesi onu Hogwarts'tan aldı. Şimdilik Ortak Salon'da kalmasına izin verin; Karanlıklar Lordu bu kadar açık davranabilecek gibi görünmüyor."

Dördü arasında uzun bir bakış alışverişi daha oldu ve sonunda Harry başını salladı, onu Profesör McGonagall izledi.

"O halde," dedi Harry, "bir şeyden daha eminim." "O da ne?"

dedi Dumbledore.

"Tuvalete gitmeye çok ihtiyacım var ve ayrıca bu pijamaları da değiştirmek istiyorum."

"Bu arada," dedi Harry, Müdür'le birlikte Floo'dan çıkıp Ravenclaw Ev Başkanı'nın boş ofisine girerken. "Sadece sana sormak istediğim son bir soru var. Weasley ikizlerinin Seçmen Şapka'dan çıkardıkları kılıç. Gryffindor'un kılıcıydı, değil mi?"

Yaşlı büyücü döndü, yüzü nötrdü. "Sana bunu düşündüren ne, Harry?"

"Seçmen Şapka kılıcı dağıtmadan hemen önce *Gryffindor!* diye bağırdı, kılıcın kabzası yakut rengindeydi ve bıçağın üzerinde altın harfler vardı ve Latince yazıda *Daha iyisi yok* yazıyordu. Sadece bir önsezi."

" *Nihil supernum,*" dedi yaşlı büyücü. "Bu *tam olarak* ne anlama geldiğini."

Harry başını salladı. "Mmhm. Onunla ne yaptın?"

"Onu düştüğü yerden aldım ve güvenli bir yere yerleştirdim," dedi yaşlı büyücü. Harry'ye sert bir bakış attı. "Umarım onu kendin için açgözlü değilsindir, genç Ravenclaw."

"Hiç de değil, sadece onu gerçek sahiplerinden kalıcı olarak alıkoymadığınızdan emin olmak istedim. Yani Weasley ikizleri Gryffindor'un varisleri mi?"

"Gryffindor'un Varisi mi?" Dumbledore şaşırmış görünüyordu. Sonra yaşlı büyücü gülümsedi, mavi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Ah, Harry, Salazar Slytherin Hogwarts'a bir Sırlar Odası inşa etmiş olabilir, ama Godric Gryffindor böyle savurganlıklara pek düşkün değildi. Godric'in kılıcını Hogwarts'ın savunması için bıraktığını gördük sadece, eğer değerli bir öğrenci tek başına yenemeyeceği bir düşmanla karşılaşırsa."

"Bu hayır demekle aynı şey değil. Aslında hayır demediğinizi fark etmediğimi sanmayın."

"Ben o yıllarda yaşamadım Harry ve Godric Gryffindor'un yapmış olabileceği ya da olmayabileceği her şeyi bilmiyorum - "

"Gryffindor'un Varisi diye bir şey olduğuna ve bunun Weasley ikizlerinden biri ya da ikisi olduğuna dair yüzde elliden fazla öznel olasılık atfediyor musunuz? Evet ya da hayır, kaçamak evet demek. Ne kadar tuvalete gitmek zorunda kalırsam kalayım, dikkatimi dağıtmayı başaramayacaksınız."

Yaşlı büyücü içini çekti. "Evet, Fred ve George Weasley Gryffindor'un varisleri. Yalvarırım onlara bundan bahsetmeyin, henüz değil."

Harry başını salladı ve gitmek için döndü. "Şaşırdım," dedi Harry. "Godric Gryffindor'un tarihi hayatı hakkında biraz okudum. Weasley ikizleri... şey, çeşitli açılardan müthişler, ama tarih kitaplarındaki Godric'e pek benzemiyorlar."

"Sadece aşırı gururlu ve kibirli bir adam," dedi Dumbledore sessizce, tekrar yeşil alevlerle kükreyen Floo'ya dönerken, "varisinin olmasını istediği kişi gibi değil de, kendisi gibi olması gerektiğine inanırdı."

Müdür yeşil ateşin içine girdi ve .

İkinci toplantı (Hufflepuff Ortak Odası'ndaki küçük bir bölmede):

Neville Longbottom'ın yüzü acı içinde gerilmişti, kimse duymadan boş havaya konuşuyordu.

"Cidden," dedi boş hava ona geri dönerek. "Sırf öldürülmek istemediğim için koridorlarda yürürken ekstra tespit önleyici tılsımlarla birlikte bir görünmezlik pelerini giyiyorum. Müdür izin verse ailem beni anında Hogwarts'tan attırırdı. Neville, Hogwarts'tan defolup gitmen sağduyulu bir davranış.
-"

"Size ihanet ettim, General," dedi Neville, sesi on bir yaşındaki normal bir çocuğun makul bir şekilde başarabileceği kadar boştu. "Bunu Kaotik bir şekilde bile yapmadım. Otoriteye uydum ve senin de otoriteye uymanı sağlamaya çalıştım. Kaos Lejyonu'nda sadece emirlere itaat eden bir askerin işe yaramayacağı hakkında her zaman söylediğin şey neydi?"

"Neville," dedi boş hava sertçe. İnce bir kumaşın altındaki iki el Neville'in omuzlarına sıkıca bastırdı ve ses ona yaklaştı. "Otoriteye körü körüne itaat etmiyordun, beni korumaya çalışıyordun. Bu kaotik dünyada, sadece kurallara ve düzenlemelere uyan askerlerin değersiz olduğu doğrudur. Ancak, arkadaşlarını korumak uğruna kurallara uyan askerler -"

"Değersizden biraz daha mı iyi?" Neville acı acı konuştu.

" Değersizden çok daha iyi. Neville, bir karar hatası yaptın. Bana yaklaşık altı saniyeye mal oldu. Hermione'nin yaraları çok az ölümcül olabilir ama o zaman bile altı saniyenin trolün Hermione'den fazladan bir ısırık alması için yeterli bir süre olduğunu sanmıyorum. Önüme çıkmadığın karşı olgusal dünyada Hermione yine de öldü. Şimdi burada durup, eğer aptallık etmeseydim Hermione'nin hayatta olacağı ilk düzine yolu sıralayabilirim -"

"*Sen* mi? Onun peşinden koştun. Seni durdurmaya çalışan *bendim*. Birinin hatasıysa benim hatam," dedi Neville acı bir sesle.

Bunun üzerine boş hava bir süre sessizliğe büründü.

"Vay canına," dedi sonunda boş hava. "Vay canına. Söylemeliyim ki bu olaylara oldukça farklı bir bakış açısı getirdi. Bir dahaki sefere bir şey için kendimi suçlama dürtüsü hissettiğimde bunu hatırlayacağım. Neville, literatürde bunun için kullanılan terim 'benmerkezci önyargı', yani kendi hayatınla ilgili her şeyi deneyimliyorsun ama dünyada olan diğer her şeyi deneyimleyemiyorsun. koşmandan çok daha fazla şey oluyordu. Orada altı saniye boyunca yaptığın şeyi hatırlamak için haftalarını harcayacaksın, bunu söyleyebilirim, ama başka hiç kimse bunu düşünmeye zahmet etmeyecek. Diğer insanlar senin geçmişteki hatalarını düşünmek senden çok daha az zaman harcıyor, çünkü sen onların dünyalarının merkezi değilsin. Sizi temin *ederim* ki sizin dışınızda hiç kimse Hermione'ye olanlar için Neville Longbottom'ı suçlamayı *düşünmedi* bile. Bir saniye bile. Eğer tabirimi mazur görürseniz, aptalca davranıyorsunuz. Şimdi çeneni kapa ve hoşça kal de."

"Veda etmek istemiyorum," dedi Neville. Sesi titriyordu ama ağlamamayı başarıyordu. "Burada kalmak ve her ne ona karşı seninle birlikte savaşmak istiyorum."

Boş hava ona yaklaştı ve onu kucakladı ve Harry Potter'ın sesi fısıldadı, "Kötü şans."

Roller, Bölüm 6

Üçüncü toplantı

(10:31, 17 Nisan 1992)

Bahar başlamıştı, sabahın geç saatlerinde hava hala kışın kalıntılarıyla gevrekti. Ormanın filizlenen otları arasında nergisler açmıştı, altın kalpleriyle nazik sarı taçyaprakları ölü, grileşmiş gövdelerinden sarkıyordu, Nisan'da sık sık görülen ani donlardan biri tarafından yaralanmış ya da ölmüşlerdi. Yasak Orman'da daha yabancı yaşam formları, en azından sentorlar ve tek boynuzlu atlar olurdu ve Harry kurtadamlarla ilgili iddialar duymuştu. Gerçi Harry'nin gerçek hayattaki kurtadamlar hakkında okuduklarına bakılırsa, bu hiç de mantıklı değildi.

Harry Yasak Orman'ın sınırına yaklaşmadı, çünkü risk almak için neden yoktu. İzin verilen ormanın daha sıradan yaşam formları arasında görünmez bir şekilde yürüdü, elinde asası, her ihtimale karşı daha kolay erişebilmek için sırtına bağladığı süpürgesiyle. Aslında korkmuyordu; Harry korkmadığını hissetmesinin tuhaf olduğunu düşündü. Sürekli tetikte olma hali, savaşmaya ya da kaçmaya hazır olma hali, ona külfetli, hatta anormal gelmiyordu.

Harry izin verilen ormanın sınırlarında yürüyordu, ayakları daha kolay bulunabileceği patikadan hiç ayrılmıyor, Hogwarts'ın pencerelerini hiç görmüyordu. Harry mekanik saatinin alarmını öğle yemeği vaktini gösterecek şekilde ayarlamıştı, çünkü görünmez için bileğine bakamıyordu. Bu da Pelerin'i takarken gözlüklerinin nasıl çalıştığı sorusunu gündeme getirdi. Bu bağlamda, Pelerin Yasası

Dışlanan Orta, ya retinasındaki rodopsin komplekslerinin fotonları emdiğini ve bunları sinirsel sivri uçlara dönüştürdüğünü ya da alternatif olarak, bu fotonların doğrudan vücudundan geçip diğer taraftan çıktığını, ancak her ikisinin de olmadığını ima ediyor gibi görünüyordu. Görünmezlik pelerininin, kendiniz görünmezken dışarıyı görmenize izin vermesi gerçekten de giderek daha olası görünüyordu çünkü temel bir düzeyde, büyücü görünmezliğin bu şekilde işlemesi gerektiğine -*istemese* de- *dolaylı olarak inanmıştı*.

Bunun üzerine, *Fixus Everythingus*'un kolay bir ilk yıl Büyüsü olması gerektiğine dolaylı ve gerçek bir şekilde inanan ve sonra bunu icat etmeye çalışan birini Confunding veya Legilimizing yapmayı deneyip denemediğini merak etmek zorunda kaldınız.

Ya da belki de Muggle doğumlu çocukları tanımayan bir ülkede değerli bir Muggle doğumlu bulup onlara kapsamlı yalanlar söyleyebilir, çevreleyen bir hikaye ve ilgili kanıtlar uydurabilir, en başından itibaren sihrin neler yapabileceği konusunda farklı bir fikre sahip olabilirlerdi. Yine de kendi sihirlerini icat edebilecek hale gelmeden önce bir dizi eski sihri öğrenmeleri gerekecekti...

İşe yaramayabilir. Elbette kendi tanrılık olasılıklarına gerçekten inanan ve yine de tanrı olmayı başaramayan bazı organik olarak deli büyücüler olmuştur. Ama deliler bile muhtemelen yükselme büyüsünün görkemli bir dramatik ritüel olması gerektiğine inanmışlardır, asanızın dikkatlice hazırlanmış bir seğirmesi ve *Becomus Goddus* büyüsüyle yaptığınız bir şey değil.

Harry bunun o kadar kolay olmayacağından zaten emindi. Ama o zaman soru şuydu: *Neden olmasın?* Beyni hangi kalıbı öğrenmişti? Nedeni önceden tahmin edilebilir miydi?

Harry bu soruyu düşünürken içinde hafif bir endişe belirdi. İsimsiz endişe keskinleşti, büyüdü -

Profesör Quirrell?

"Bay Potter," diye seslendi arkasından yumuşak bir ses.

Harry döndü, eli pelerininin altındaki Zaman Döndürücü'ye gitti; her an kaçmaya hazır olma ilkesi yine sıradan bir şeymiş gibi geldi.

Profesör Quirrell, avuç içleri boş ve dışa dönük bir şekilde, Hogwarts şatosunun genel yönünden gelerek, ormanın eteklerinde yavaşça ona doğru yürüyordu.

"Bay Potter," dedi Profesör Quirrell tekrar. "Burada olduğunuzu biliyorum. Sen de benim senin burada olduğunu bildiğimi biliyorsun. Sizinle konuşmalıyım."

Harry yine de bir şey söylemedi. Profesör Quirrell aslında bunun ne hakkında olduğunu söylememişti ve Harry'nin orman kenarında yaptığı güneşli sabah yürüyüşü içinde bir sessizlik havası yaratmıştı.

Profesör Quirrell sola doğru küçük bir adım attı, bir adım ileri, bir adım daha sağa. Başını bir hesaplama ifadesiyle eğdi, sonra neredeyse doğrudan Harry'nin durduğu yere doğru yürüdü, birkaç adım ötede durdu ve kıyamet duygusu katlanılabilirliğin doruğuna ulaştı.

"Rotanız konusunda hâlâ kararlı mısınız?" Profesör Quirrell söyledi. "Dün bahsettiğin rota mı?"

Harry yine cevap vermedi.

Profesör Quirrell içini çekti. "Sizin için yaptığım çok şey var," dedi adam. "Benim hakkımda başka ne merak ediyor olursanız olun, bunu inkâr edemezsiniz. Borcun bir kısmını geri çağırıyorum. Konuşun benimle, Bay Potter."

Şu anda bunu yapmak istemiyorum, diye düşündü Harry; sonra:
Doğru ya.

İki saat sonra, Harry Zaman Döndürücü'yü bir kez döndürdükten, tam zamanı not ettikten ve tam yerini ezberledikten sonra, bir saat daha yürüdü, içeri girdi ve Profesör McGonagall'a şu anda Hogwarts'ın dışındaki ormanda Savunma Profesörü ile konuştuğunu söyledi (başına bir şey gelme ihtimaline karşı), bir saat daha yürüdü, sonra ayrıldıktan tam bir saat sonra eski yerine döndü ve Zaman Döndürücü'yü tekrar döndürdü -

---

"O da neydi?" Profesör Quirrell gözlerini kırpıştırarak şöyle dedi. "Az önce -"

Harry görünmezlik pelerininin kapüşonunu geri çekmeden ya da elini Zaman Döndürücü'den çekmeden, "Önemli bir şey yok," dedi. "Evet, hâlâ kararlıyım. Dürüst olmak gerekirse, sanırım hiçbir şey söylememeliydim."

Profesör Quirrell başını eğdi. "Hayatta size iyi hizmet edecek bir duygu. Fikrinizi değiştirebilecek bir şey var mı?"

"Profesör, kararımı değiştirecek bir argümanın varlığından haberdar olsaydım -"

"Doğru, bizim gibiler için. Ama ne kadar çok insanın duymayı beklediği şeyi bildiğini ama yine de söylenmesini beklemek zorunda kaldığını bilseniz şaşarsınız." Profesör Quirrell başını salladı.

"Bunu sizin terimlerinizle ifade etmek gerekirse... benim bildiğim ama sizin bilmediğiniz bir gerçek var ve bu konuda sizi ikna etmek istiyorum Bay Potter."

Harry'nin kaşları kalktı, ama Profesör Quirrell'ın bunu göremediğini bir an sonra fark etti. "Bu benim şartlarım içinde, tamam. Devam edin."

"Oluşturduğunuz niyet sandığınızdan çok daha tehlikeli."

Bu şaşırtıcı ifadeye cevap vermek Harry'nin fazla düşünmesini gerektirmedi. "Tehlikeyi tanımlayın ve bana ne bildiğinizi ve nasıl bildiğinizi düşündüğünüzü söyleyin."

"Bazen," dedi Profesör Quirrell, "birine bir tehlikeden bahsetmek, doğrudan o tehlikenin içine girmesine neden olabilir. Bu kez bunun olmasına hiç niyetim yok. Size tam olarak ne yapmamanız gerektiğini söylememi mi bekliyorsunuz? Tam olarak neden korktuğumu?" Adam başını salladı. "Eğer büyücü doğmuş olsaydınız, Bay Potter, güçlü bir büyücü size sadece dikkatli olmanızı söylediğinde bunu ciddiye almanız gerektiğini bilirdiniz."

Harry'nin sinirlenmediğini söylemek yalan olurdu, ama aptal da değildi; bu yüzden Harry sadece, "Bana söyleyebileceğin bir şey var mı?" dedi.

Profesör Quirrell dikkatle çimlerin üzerine oturdu ve asasını çıkardı, eli Harry'nin tanıdığı bir pozisyon aldı. Harry'nin nefesi kesildi.

"Bu senin için yapabileceğim son şey," dedi Profesör Quirrell sessizce. Sonra adam tuhaf, Harry'nin tanıyamadığı bir dilde, tonlaması pek de insani olmayan, Harry'nin hafızasından kaymış gibi görünen sözcükler söylemeye başladı

onları kavramak için, girdikleri gibi hızla zihninden çıkıyorlardı.

Büyü bu kez daha yavaş etkisini gösterdi. Ağaçlar kararıyor, dallar ve yapraklar lekeleniyor, sanki ışığı bozmadan solduran ve zayıflatan mükemmel bir güneş gözlüğünden bakıyormuş gibi görünüyordu. Gökyüzünün mavi çanağı geriledi, Harry'nin beyninin yanlışlıkla sonlu bir mesafe atfettiği ufuk griye ve daha koyu griye dönerken geri çekildi. Bulutlar yarı saydam, şeffaf hale geldi, karanlığın parlamasına izin vermek için uzaklaştı.

Orman gölgelendi, soldu, karanlığa gömüldü.

Harry'nin gözleri alıştıkça, insan gözünün bir noktadan daha fazla görebileceği en büyük nesneyi, Samanyolu'nu çevreleyen büyük gökyüzü nehri bir kez daha görünür hale .

Ve yıldızlar, delici bir şekilde parlak ve yine de uzak, büyük bir derinlikten.

Profesör Quirrell derin bir nefes aldı. Sonra asasını tekrar kaldırdı (güneş ya da ayın olmadığı yıldız ışığında zar zor görülebiliyordu) ve yumurta çatlamasına benzer bir sesle kafasına vurdu.

Savunma Profesörü de , aynı şekilde görünmez oldu.

Çok az ışıkla aydınlatılan küçük bir çimen diski, boşlukta boş bir şekilde sürükleniyordu.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Harry kendi bedeni tarafından bile dikkati dağıtılmadan yıldızlara bakmaktan memnundu. Profesör Quirrell onu buraya her ne söylemek için çağırdıysa, zamanı gelince söyleyecekti.

geldiğinde, bir ses konuştu.

"Burada savaş yok," dedi boşluğun içinden gelen yumuşak bir ses. "Çatışma ve savaş yok, politika ve ihanet yok, ölüm ve yaşam yok. Bunların hepsi insanların aptallığı için. Yıldızlar böyle bir aptallığın üzerindedir, ona dokunmazlar. Burada huzur ve sonsuz sessizlik var. Bir zamanlar ben de öyle düşünmüştüm."

Harry sesin geldiği yere bakmak için döndü ve sadece yıldızları gördü.

"Bir zamanlar öyle mi düşünüyordun?" Harry başka bir şey söyleyecek gibi görünmediğinde, "Bir zamanlar öyle sanıyordun," dedi.

"İnsanların aptallığının üstünde hiçbir şey yoktur," diye fısıldadı boşluktan gelen ses. "Yeterince zeki bir aptallığın yıkıcı gücünün ötesinde hiçbir şey yoktur, yıldızların kendisi bile. Altın bir levhanın sonsuza dek kalıcı olması için büyük zahmetlere katlandım. Onun insan ahmaklığı tarafından yok edildiğini görmek istemem."

Harry'nin gözleri yine refleks olarak sesin gereken yere , yine sadece boşluğu gördü. "Sanırım bu sizi rahatlatabilirim, Profesör. Nükleer silahların ateş topu... Pioneer 11 ne kadar uzakta? Belki bir milyar kilometre civarındadır? Muggle'lar nükleer silahların dünyayı yok edeceğinden bahsederler ama aslında kastettikleri Dünya yüzeyinin bir kısmını hafifçe ısıtmaktır. *Güneş* dev bir füzyon reaksiyonudur ve uzaktaki uzay sondalarını buharlaştırmaz. Nükleer savaş için en kötü senaryo Güneş Sistemi'ni yok etmenin yakınından bile geçmez, bu pek de teselli edici bir durum değil."

"Muggle'lardan bahsettiğimiz doğru," dedi yıldız ışıkları arasındaki yumuşak ses. "Ama Muggle'lar gerçek güç hakkında ne bilir ki? Bu

Beni korkutan onlar değil. Sizsiniz."

"Profesör," dedi Harry dikkatle, "hayatımda birkaç kritik hata yaptığımı itiraf etmeliyim, ama Pioneer 11 sondasının patlama yarıçapına yakalanmasına neden olacak kadar sert bir kurtarma atışını kaçırmakla bunun arasında biraz mesafe var. Güneş'i patlatmadan bunu yapmanın gerçekçi bir yolu yok. Ve siz sormadan söyleyeyim, Güneşimiz G tipi bir ana dizi yıldızıdır, patlayamaz. Herhangi bir enerji girişi sadece hidrojen plazmasının hacmini artıracaktır, Güneş'in patlatılabilecek dejenere bir çekirdeği yoktur. Güneş, ömrünün sonunda bile süpernova olacak kadar kütleye sahip değildir."

"Muggle'lar ne kadar şaşırtıcı şeyler öğrenmişler," diye mırıldandı diğer ses. "Yıldızlar nasıl yaşar, ölümden nasıl korunur, nasıl ölür. Ve böyle bir bilginin tehlikeli olup olmadığını hiç merak etmiyorlar."

"Dürüst olmak gerekirse Profesör, bu düşünce benim de aklıma hiç gelmedi."

"Siz Muggle doğumlusunuz. Kan bağından değil, çocukluk yıllarını nasıl geçirdiğinden bahsediyorum. Bunda bir düşünce özgürlüğü var, doğru. Ama büyücülerin ihtiyatlı olmasında da bilgelik var. Sicilya'nın büyülü topraklarının bir adamın ahmaklığı yüzünden mahvolmasının üzerinden üç yüz yirmi üç yıl geçti. Bu tür olaylar Hogwarts'ın yükseldiği yıllarda daha yaygındı.
Merlin'den sonra da halktan biri. Merlin'den önceki zamanlardan geriye incelenecek çok az şey kaldı."

"Bununla Güneş'i havaya uçurmak arasında yaklaşık otuz mertebe fark var," diye gözlemledi Harry, sonra kendini tuttu. "Ama bu anlamsız bir kelime oyunu, üzgünüm,

Bir ülkeyi havaya uçurmak da kötü olurdu, katılıyorum. Her halükarda Profesör, bir şey yapmayı planlamıyorum."

"Seçim yapmanıza gerek yok, Bay Potter. Daha fazla büyücü romanı ve daha az Muggle hikayesi okumuş olsaydınız, bilirdiniz. Ciddi edebiyatta, aptallığı Kemik Adamlar'ı serbest bırakmakla tehdit eden bir büyücü böyle bir amaca kasten yönelmez, bu çocuk kitapları içindir. Bu gerçekten tehlikeli büyücü belki de büyük bir şöhret beklediği bir projeye yönelecektir ve bu şöhreti kaybetme ve hayatını karanlıkta geçirme ihtimali ona ülkesini yok etme gibi bilinmeyen bir ihtimalden daha canlı görünecektir. Ya da hayal kırıklığına uğratmaya dayanamayacağı birine başarı sözü vermiş olacaktır. Belki de borçlu çocukları vardır. Bu hikayelerde çok fazla edebi bilgelik vardır. Sert deneyimlerden ve kül şehirlerinden doğmuştur. Felaket için en olası olasılık, her ne sebeple olursa olsun, uyarı işaretleri ortaya çıktıkça kendini durduramayan güçlü bir büyücüdür.
Çok ve yüksek sesle ihtiyatlı olmaktan söz etse de, kendini gerçekten durduramayacaktır. Merak ediyorum Bay Potter, Hermione Granger'ın size yapmamanızı söyleyeceği herhangi bir şeyi denemeyi düşündünüz mü?"

"*Tamam*, anladım," dedi Harry. "Profesör, Hermione'yi başka iki insanın hayatı pahasına kurtarırsam, faydacı bir bakış açısından toplam puan kaybettiğimin farkındayım. Hermione'nin sırf onu kurtarmak için koca bir ülkeyi yok etme riskini almamı istemeyeceğinin *de son derece* farkındayım. Bu sadece sağduyu."

"Ruh Emicileri yok eden çocuk," dedi o yumuşak ses, "mahvetmenden korktuğum sadece bir ülke olsaydı, daha az endişelenirdim. İlk başta Muggle bilimi ve Muggle uygulamaları hakkındaki bilginin bir kaynak olacağına inanmamıştım.

büyük bir güç. Artık daha fazla itibar ediyorum. Tüm samimiyetimle söylüyorum ki, o altın plakanın güvenliği için endişeleniyorum."

"Bilim kurgu bana bir şey öğrettiyse," dedi Harry, "Güneş Sistemi'ni yok etmenin ahlaki açıdan kabul edilemez olduğunu öğretti, özellikle de bunu insanlık başka yıldız sistemlerini kolonileştirmeden önce yaparsanız."

"O zaman bundan vazgeçecek misin-"

Harry ağzını açmadan önce düşünmeden, "Hayır," dedi. Bir an sonra, "Ama bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum," diye ekledi.

Sessizlik. Yıldızlar, Dünya'daki bir gece gökyüzünde olduğu gibi, zaman içinde bile yer değiştirmemişti.

Çok hafif bir hışırtı, sanki birinin vücudunun yer değiştirmesi gibi. Harry bir süredir aynı pozisyonda durduğunu fark etti ve büyünün kenarlarına dokunmamaya dikkat ederek, hâlâ altında duran, neredeyse görünmez çimen çemberine doğru eğildi.

"Söyle bana," dedi yumuşak ses. "O kız senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü o benim arkadaşım."

"İngiliz dilinde alışılageldiği gibi, Bay Potter, 'arkadaş' kelimesi ölüleri diriltmek için umutsuz bir çabayla ilişkilendirilmez. Onun gerçek aşkınız ya da onun gibi bir şey olduğu izlenimine mi kapıldınız?"

"Ah, sen de mi," dedi Harry bıkkınlıkla. "Herkesten çok siz değil, Profesör. Tamam, biz en iyi arkadaşız, ama *hepsi* bu, tamam mı? Bu kadar yeter. Arkadaşlar, arkadaşlarının ölü kalmasına izin vermez."

"Sıradan insanlar dost dedikleri kişiler için bu kadarını yapmazlar." Ses şimdi daha uzak, soyutlanmış geliyordu. "Sevdiklerini söyledikleri kişiler için bile. Yoldaşları ölür ve onları diriltmek için güç arayışına girmezler."

Harry kendine engel olamadı. Boşuna olacağını bilmesine rağmen tekrar baktı ve sadece daha fazla yıldız gördü. "Dur tahmin edeyim, buradan... insanların aslında arkadaşlarını göründükleri kadar önemsemediklerini ."

Kısa bir kahkaha. "*Daha az* umursuyormuş gibi davranmaları pek

mümkün değil" "Önemsiyorlar Profesör, hem de sadece gerçek

aşkları için değil.
Askerler arkadaşlarını kurtarmak için kendilerini el bombalarının üzerine atar, anneler çocuklarını kurtarmak için yanan evlere koşar. Ama eğer bir Muggle iseniz, birini hayata döndürmek için büyü diye bir şey olduğunu düşünmezsiniz. Ve normal *büyücüler de* böyle *düşünmezler*. Yani, çoğu büyücü *kendilerini* ölümsüz kılacak gücü aramaz. Bu onların kendi hayatlarını mi kanıtlıyor?"

"Dediğiniz gibi Bay Potter. Kesinlikle ben de onların hayatlarının anlamsız ve değersiz olduğunu düşünürdüm. Belki de gizli kalplerinde bir yerlerde, onlar hakkındaki görüşümün doğru olduğuna inanıyorlardır."

Harry başını salladı, sonra sıkıntıyla pelerininin kapüşonunu geriye attı ve tekrar başını salladı. "Bu oldukça yapmacık bir dünya görüşü gibi görünüyor, Profesör," dedi yıldızların arasında karanlık bir çimen çemberinin üzerinde desteksiz süzülen bir çocuğun loş kafası. "Bir diriltme büyüsü icat etmeye çalışmak normal insanların düşüneceği bir şey değil, bu yüzden bu seçeneği kullanmamalarından bir şey çıkaramazsınız."

Bir an sonra, çimenlerin üzerinde oturan bir adamın loş ışıklı dış hatları da görülebiliyordu.

"Sözde sevdiklerini *gerçekten* önemsiyorlarsa," dedi Savunma Profesörü yumuşak bir sesle, "bunu düşünürlerdi, değil mi?"

"Beyinler bu şekilde çalışmaz. Bahisler yükseldiğinde aniden güçlenmezler - ya da güçlendiklerinde, bu zor sınırlar içinde olur. Birinin hayatı buna bağlı olsaydı pi sayısının bininci basamağını hesaplayamazdım."

Loş ışıklı kafa eğildi. "Ama başka bir olası açıklama daha var, Bay Potter. O da insanların dostluk *rolünü* . Bu rolün kadarını yaparlar, daha fazlasını değil. Bana öyle geliyor ki, belki de sizinle onlar arasındaki fark, sizin onlardan daha fazla önemsemeniz değildir. Neden büyücüler arasında sadece Hermione Granger'ı ölümünden sonra diriltmek isteyecek kadar alışılmadık derecede güçlü dostluk duygularıyla doğmuş olasınız ki? Hayır, en olası fark sizin daha fazla önemsemeniz değil. Onlardan daha mantıklı bir yaratık olarak, Arkadaş rolünü oynamanın bunu gerektirdiğini düşünmüş olmanızdır."

Harry gözlerini yıldızlara dikti. Sarsılmadığını iddia etse yalan söylemiş olurdu. "Bu... doğru olamaz, Profesör. Muggle romanlarında ölmüş arkadaşlarını diriltmeye çalışan insanlara dair bir düzine örnek sayabilirim. O öykülerin yazarları Hermione hakkında ne hissettiğimi çok iyi anlamışlar. Gerçi siz onları okumadınız sanırım... belki Orpheus ve Eurydice? Aslında onu okumadım ama içinde ne olduğunu biliyorum."

"Büyücüler arasında da böyle hikâyeler anlatılır. Elric kardeşlerin hikayesi var. Dora Kent'in hikayesi.

oğlu Saul tarafından korunuyor. Ronald Mallett ve onun Zaman'a lanetli meydan okuması var. Düşüşünden önce Sicilya'da Precia Testarossa'nın dramı. Nippon'da Akemi Homura ve kayıp aşkını anlatıyorlar. Bu hikayelerin ortak noktası, Bay Potter, hepsinin *kurgu* olması. Gerçek hayattaki büyücüler aynı şeye kalkışmazlar, her ne kadar bu kavram onların hayal gücünün ötesinde *olmasa* da."

"Çünkü *yapabileceklerini* düşünmüyorlar*!* " Harry'nin sesi yükseldi.

"Gidip iyi kalpli Profesör McGonagall'a Bayan Granger'ı diriltmenin bir yolunu bulma niyetinizden bahsedelim mi, bakalım bu konuda ne düşünecek? Belki de bu seçeneği düşünmek hiç aklına gelmemiştir... Ah, ama tereddüt ediyorsunuz. Onun cevabını zaten biliyorsunuz, Bay Potter. Neden bildiğinizi biliyor musunuz?" Sesindeki soğuk gülümsemeyi duyabiliyordunuz. "Çok güzel bir teknik. Bana bunu öğrettiğiniz için teşekkür ederim."

Harry yüzünde oluşan gerginliğin farkındaydı, sözleri ısırılmış gibi çıkmıştı. "Profesör McGonagall bilimin artan gücüne dair Muggle kavramıyla büyümedi ve kimse ona bir arkadaşının hayatı söz konusu olduğunda *çok mantıklı düşünmen* gereken bir zaman olduğunu söylemedi -"

Savunma Profesörünün sesi de yükseliyordu. "Biçim Değiştirme Profesörü *bir senaryodan okuyor,* Bay Potter! Bu senaryo onun yas tutmasını ve kederlenmesini gerektiriyor ki herkes onun ne kadar önemsediğini bilsin. Sıradan insanlar, senaryo dışına çıkmalarını önerdiğinizde kötü tepki verirler. Sizin de bildiğiniz gibi!"

"Bu çok komik, dün akşam yemeğinde Profesör McGonagall'ın senaryo dışına çıktığını gördüğüme yemin edebilirim. Eğer on kez daha senaryo dışına çıktığını görseydim, Hermione'yi diriltmesi konusunda onunla konuşmayı deneyebilirdim, ama şu anda yeni

ve pratiğe ihtiyacı vardır. Profesör, sonuçta sevgi, dostluk ve diğer her şeye yalan diyerek açıklamaya çalıştığınız şey, *insanoğlunun daha iyisini bilmemesinden* ibarettir. "

Savunma Profesörü'nün sesi yükseldi. "O trol tarafından öldürülen siz olsaydınız, Hermione Granger'ın *aklına* bile gelmezdi sizin onun için yaptığınızı yapmak! Ne Draco Malfoy'un, ne Neville Longbottom'ın, ne McGonagall'ın ne de değerli arkadaşlarından herhangi birinin aklına gelirdi! Bu dünyada ona gösterdiğin ilgiye karşılık verecek tek bir kişi bile yok! Öyleyse *neden?* Bunu neden yapıyorsunuz Bay Potter?" Sesinde garip, vahşi bir çaresizlik vardı. "Hiçbiri sizin için aynı şeyi yapmayacakken, neden dünyada rol yapmak için bu kadar çaba sarf eden tek kişi siz oluyorsunuz?"

"Yanıldığınıza inanıyorum, Profesör," diye karşılık verdi Harry sakin sakin. "Aslında pek çok şey hakkında. En azından benim duygularımla ilgili modeliniz hatalı. Çünkü söylediğiniz her şey *doğru* olsaydı bunun beni durduracağını düşünüyorsanız, beni zerre kadar anlamıyorsunuz demektir. Dünyadaki her şey bir yerden başlamak zorundadır, gerçekleşen her olay ilk kez gerçekleşmek zorundadır. Dünya'daki yaşam bir çamur havuzunda kendi kendini kopyalayan küçük bir molekülle başlamak zorundaydı. Ve eğer dünyadaki ilk insan ben olsaydım, hayır -"

Harry'nin eli, çok uzaktaki ışık noktalarını göstermek için dışarı çıktı.

"- eğer *evrende* bir başkasını gerçekten önemseyen ilk kişi , ki bu arada *değilim*, o zaman o kişi olmaktan onur duyardım ve bunun hakkını vermeye çalışırdım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"O kızı gerçekten önemsiyorsun," dedi adamın loş dış hatları . "birbirlerini, hiçbirinin kendi hayatını bile önemseyemeyeceği şekilde önemsiyorsun onu." Savunma Profesörünün sesi garipleşmişti, anlaşılmaz bir duyguyla doluydu. "Bunu anlamıyorum ama yüzden ne kadar ileri gideceğinizi biliyorum. Onun için ölümün kendisine meydan okuyacaksın. Hiçbir şey seni bundan vazgeçiremez."

"Gerçek bir çaba gösterecek kadar önemsiyorum," dedi Harry sessizce. "Evet, bu doğru."

Yıldız ışığı yavaş yavaş kırılmaya başladı, dünya çatlakların arasından parlıyordu; gecenin içindeki yarıklar ağaç gövdelerini ve güneş ışığında parlayan yaprakları gösteriyordu. Harry bir elini kaldırdı, geri dönen aydınlık karanlığa alışmış gözlerine çarparken gözlerini kırpıştırdı ve gözleri otomatik olarak Savunma Profesörüne gitti, her ihtimale karşı kör olduğu sırada bir saldırı gerçekleşebilirdi.

Bütün yıldızlar kaybolup sadece gün ışığı kaldığında, Profesör Quirrell hâlâ çimlerin üzerinde oturuyordu. "Pekâlâ, Bay Potter," dedi normal sesiyle, "eğer öyleyse, geldiğince size yardım edeceğim."

"*Ne* yapacaksın*?* " dedi Harry istemsizce.

"Dün yaptığım teklif hala geçerli. Siz sorun, ben cevaplayayım. Bay Malfoy için uygun gördüğünüz bilim kitaplarını bana gösterin, ben de onlara bakayım ve aklıma gelenleri size söyleyeyim. Bu kadar şaşırmış görünmeyin Bay Potter, sizi kendi halinize bırakmam pek mümkün değil."

Harry bakakaldı, ani ışık yüzünden göz pınarları hâlâ sulanıyordu.

Profesör Quirrell ona baktı. Solgun gözlerinde tuhaf bir şey parlıyordu. "Elimden geleni yaptım ve şimdi

Korkarım sizden ayrılmak zorundayım. İyi -" ve Savunma Profesörü tereddüt etti. "İyi günler, Bay Potter."

"İyi -" Harry başladı.

Çimlerin oturan adam yere düştü, başı hafif bir gümbürtüyle yere çarptı. Aynı anda kıyamet duygusu o kadar keskin bir şekilde azaldı ki Harry ayağa fırladı, kalbi aniden boğazına kaçtı.

Ama yerdeki figür yavaşça geri çekilerek emekleme pozisyonuna geldi. Harry'ye bakmak için döndü, gözleri boş, ağzı gevşekti. Ayağa kalkmaya çalıştı, tekrar yere düştü.

Harry öne doğru bir adım attı, içgüdüleri ona 'a elini uzatmasını söylüyordu, ama bu doğru değildi; içinde yükselen endişe, ne kadar hafif olursa olsun, tehlikenin devam ettiğini gösteriyordu.

Ama yere düşmüş figür Harry'den ürkerek uzaklaştı ve sonra yavaşça ondan uzaklaşmaya, uzaktaki şatoya doğru sürünmeye başladı.

Ormanın ortasında duran çocuk arkasından baktı.

Roller, Bölüm 7

A/N: Kanonu okumayanlar için: Tahta tabela biraz değişti, ancak buradaki yazı J.K. Rowling'in orijinalindeki ile aynı.

Dördüncü toplantı:

(16:38, 17 Nisan 1992)

Yanağına sonsuza dek kazınmış üç silik yara izi olan yıpranmış, sıcak paltolu adam, Harry Potter'ı olabildiğince yakından izlerken, çocuk kibarca etrafındaki sıra sıra evlere baktı. En yakın arkadaşı dün ölmüş biri için Harry Potter garip bir şekilde sakin görünüyordu, ama hiçbir şekilde duygusuzluğu ya da normalliği anımsatmıyordu. *Bu konuyu seninle ya da bir başkasıyla konuşmak istemiyorum*, demişti çocuk. Sanki yetişkin sözcükleri kullanabildiğini ve yetişkin kararları verebildiğini vurgulamak istercesine 'istiyorum' değil 'diliyorum' demişti. Profesör McGonagall ve o tuhaf adam Quirinus Quirrell'den baykuşları aldıktan sonra Remus Lupin'in aklına yardımcı olabilecek tek bir şey gelmişti.

"Bir sürü boş ev var," dedi çocuk, tekrar etrafına bakarak.

Godric's Hollow, Remus Lupin'in sık sık ziyaret ettiği bir yer olduğundan beri geçen on yıl içinde değişmişti. Eski, tepeli kulübelerin çoğu terk edilmiş görünüyordu, pencerelerinde ve kapılarında yeşil yapraklı sarmaşıklar büyüyordu. Britanya, Büyücülük Savaşı'nın ardından sadece ölenleri değil, kaçanları da kaybederek gözle görülür bir şekilde küçülmüştü. Godric's Hollow

çok etkilendi. Ve daha sonra daha fazla aile başka yerlere, Hogsmeade'e ya da büyülü Londra'ya taşındı, terk edilmiş evler çok rahatsız edici bir hatırlatıcıydı.

Diğerleri kalmıştı. Godric's Hollow Hogwarts'tan da eskiydi, adını aldığı Godric Gryffindor'dan da eskiydi ve dünyanın ve büyünün sonuna kadar burada yaşayacak aileler vardı.

Potterlar da böyle bir aileydi ve son Potter isterse yine öyle olacaktı.

Remus Lupin tüm bunları genç çocuk için elinden geldiğince basitleştirerek anlatmaya çalıştı. Ravenclaw düşünceli bir şekilde başını salladı ve hiçbir şey söylemedi, sanki soru sormaya gerek kalmadan her şeyi anlamış gibiydi. Belki de öyleydi; Hogwarts'ın Müdür Oğlu ve Müdür Kızı James Potter ve Lily Evans'ın çocuğu aptal olamazdı. Ocak ayında konuştukları kısa süre içinde çocuk kesinlikle çok zeki görünüyordu, gerçi o zaman da konuşmanın çoğunu Remus yapmıştı.

(Remus'un hakkında söylentiler duyduğu Wizengamot'la ilgili bir iş de vardı ama Remus bunun tek kelimesine bile inanmamıştı, James'in oğlunu Molly'nin en küçüğüyle nişanladığına da inanmamıştı).

Remus önlerini göstererek, "İşte anıt orada," dedi.

Harry, Mr Lupin'in yanında siyah mermer dikilitaşa doğru yürürken sessizce düşünüyordu. Harry'ye bu macera esasen yanlış yönlendirilmiş gibi geldi; yas danışmanlığına hiç yoktu, Harry'nin seçtiği yol bu değildi. Harry'ye göre kederin beş aşaması Öfke, Pişmanlık, Kararlılık, Araştırma ve Diriliş'ti. (O kadar da değil.

'kederin beş aşaması' hakkında Harry'nin duymuş olduğu herhangi bir deneysel kanıt vardı). Ama Bay Lupin reddedilemeyecek kadar içten görünüyordu; James ve Lily'nin evini ziyaret etmek de Harry'nin geri çevirmemesi gereken bir şeydi. Böylece Harry yürüdü, kendini tuhaf bir şekilde kopuk hissediyordu; senaryosunu okumakla ilgilenmediği bir oyunun içinde sessizce yürüyordu.

Harry'ye bu yolculukta Görünmezlik Pelerini'ni takmaması gerektiği söylenmişti, böylece Mr Lupin onu takip edebilecekti.

Harry, Dumbledore'un ya da hem Dumbledore'un hem de Deli-Göz Moody'nin, yemi yutmaya çalışan biri olup olmadığını görmek için onları görünmez bir şekilde takip ettiğinden ahlaken emindi. Harry'nin yanında sadece Remus Lupin varken Hogwarts'tan çıkmasına izin verilmesine imkân yoktu. Harry yine de bir şey olmasını beklemiyordu. Bütün tehlikenin Hogwarts'ta, sadece Hogwarts'ta olduğu hipotezini çürütecek hiçbir şey görmemişti.

İkisi şehrin merkezine doğru yaklaştıkça mermer dikilitaş -

Harry derin bir nefes aldı. Asasını Lord Voldemort'a doğrultmuş James Potter'ın ve beşiğin önünde kollarını açmış Lily Potter'ın kahramanca bir poz vermesini bekliyordu.

Onun yerine saçları dağınık, gözlüklü bir adam ve saçları açık, kucağında bebeği olan bir kadın vardı, hepsi bu.

"Çok... normal görünüyor," dedi Harry, boğazında tuhaf bir takılma hissederek.

"Madam Longbottom ve Profesör Dumbledore ayak dirediler," dedi Bay Lupin.

Harry anıta baktı. "Potterlar'ın öldükleri gibi değil, yaşadıkları gibi hatırlanmaları gerektiğini söylediler."

Harry heykele bakıp düşündü. Kendisini alnında yara izi olmayan, taştan bir bebek olarak görmek çok tuhaftı. Bu, Harry James Potter'ın (adında Evans-Verres yoktu) zeki ama sıradan bir büyücülük bilgini olduğu, belki de ailesi gibi Gryffindor'a seçildiği alternatif bir evrene bir bakıştı. Annesi Muggle doğumlu olduğu için bilim hakkında çok az şey bilen, düzgün bir genç büyücü olarak büyüyen bir Harry Potter. Nihayetinde değişen... pek bir şey değil.
James ve Lily, oğullarını Profesör Quirrell'*in hırs* ve Profesör Verres-Evans*'ın ortak çaba* dediği şeyle yetiştirmezlerdi. Öz anne ve babası onu çok severdi ve bunun Harry dışında kimseye pek faydası olmazdı. Eğer biri onların ölümünü geri alsaydı -

Harry dönüp Lupin'e bakarak, "Sen onların arkadaşıydın," dedi. "Uzun zamandır, çocukluğunuzdan beri."

Bay Lupin sessizce başını salladı.

Profesör Quirrell'in sesi Harry'nin yaklaşık hafızasında yankılandı: *Aradaki en olası fark, senin daha çok önemsemen değil. Daha ziyade, onlardan mantıklı bir yaratık olarak, Dost rolünün senden bunu gerektirmesi gerektiğinin sadece senin farkında olman...*

"Lily ve James öldüğünde," dedi Harry, "onları geri getirmenin sihirli bir yolu olup olmadığını hiç düşündün mü? Orpheus ve Eurydice gibi mi? Ya da neydi o, Elrin kardeşler gibi?"

"Ölümü geri alabilecek bir büyü yoktur," dedi Bay Lupin sessizce. "Büyücülüğün dokunamayacağı bazı gizemler vardır."

"Neyi bildiğinizi düşündüğünüzü, nasıl bildiğinizi düşündüğünüzü ve bu sonuca varma olasılığınızın ne kadar yüksek olduğunu zihinsel olarak kontrol ettiniz mi?"

"Ne?" dedi Mr Lupin. "Tekrar edebilir misin, Harry?" "Diyorum

ki, yine de bunu düşündün mü?"

Bay Lupin başını salladı.

"Neden olmasın?"

Remus Lupin nazikçe, "Çünkü bu iş çoktan yapıldı ve bitti," dedi. "Çünkü James ve Lily şu anda her neredelerse, ölülerin değil yaşayanların iyiliği için hareket etmemi isterlerdi."

Harry sessizce başını salladı. Soruyu sormadan önce cevabından oldukça emindi. O senaryoyu çoktan okumuştu. Ama yine de sormuştu, Mr Lupin'in bir hafta boyunca bunu kafasına takmış olma ihtimaline karşı, çünkü Harry yanılıyor .

Savunma Profesörünün yumuşak sesi Harry'nin zihninde konuşuyor gibiydi. *Lupin gerçekten önemsiyor olsaydı, pes etmeden önce beş dakika düşünmek kadar basit bir şey için özel bir talimata ihtiyaç duymazdı...*

Evet, öyle, diye yanıtladı Harry zihnindeki sesi. *İnsanlar böyle bir beceriyi sırf önemsedikleri için aniden edinmezler. Bunu öğrendim çünkü devasa bir bilimsel yapı tarafından üretilen kütüphane kitaplarını okudum -*

Ve Harry'nin diğer parçası o yumuşak sesiyle, *"Ama başka bir hipotez daha var, Bay Potter, ve bu hipotez verilere çok daha az karmaşık bir şekilde uyuyor,"* dedi.

Hayır, değil! Hiç kimse umursamasaydı, insanlar neyi taklit edeceklerini nasıl bilebilirlerdi ki?

Bilmiyorlar. Gözlemlediğiniz şey bu.

İkisi birlikte, uzun bir sıra halinde dizilmiş büyücü kulübelerinin ve sarmaşıklarla kaplanmış diğer kulübelerin yanından geçerek belli bir eve doğru yürüdüler.

Sonunda tepesinin yarısı uçmuş, yeşil yaprakları içeriye doğru uzamış bir evin önüne geldiler; kaldırımı kaplayan, omuz yüksekliğinde, yabani otlarla kaplı bir çitin dar bir metal kapının (Bay Hagrid muhtemelen kapıdan geçemeyeceği için üzerinden atlamıştı) arkasında. Çatıdaki boşluk sanki dev bir ağız evden dairesel bir ısırık almış gibiydi, destek kirişleri olabilecek ahşap dikenler kalmıştı. Sağ tarafta tek bir baca hala dik duruyordu, dev ısırık tarafından yenmemişti ama eski desteği olmadan tehlikeli bir şekilde eğiliyordu. Pencereler paramparça olmuştu. Ön kapının olması gereken yerde sadece tahta parçaları vardı.

Lord Voldemort bu yere *sessizce, kaldırımda sürünen ölü yapraklardan daha az ses çıkararak* gelmişti...

Remus Lupin elini Harry'nin omzuna koydu. "Kapıya dokun," diye ısrar etti Mr Lupin.

Harry elini uzattı ve öyle yaptı.

Hızla büyüyen bir çiçek gibi, kapının arkasındaki toprakta karışık otların arasından bir tabela fırladı, altın harflerle yazılmış ahşap bir tabela ve üzerinde şöyle yazıyordu:

Bu noktada, 31 Ekim 1981 gecesi Lily ve James

Potter hayatlarını kaybetti.

Onlardan geriye oğulları Harry Potter kaldı,

Öldüren Lanet'e dayanabilen tek büyücü,

Kim Olduğunu Bilirsin'in gücünü kıran Yaşayan Çocuk. Bu ev

harap bir halde bırakıldı,

Potterlar için bir anıt olarak,

fedakârlıklarının bir hatırlatıcısı

olarak.

Altın harflerin altındaki boş alanda başka mesajlar , düzinelerce, yüzeye çıkan ve solup yerini başka bırakmadan önce okunabilecek kadar parlak bir şekilde parıldayan büyülü mürekkep.

Böylece Gideon'umun intikamı alındı.

Teşekkürler, Harry Potter. Her neredeysen iyi şanslar.

Potter'lara her zaman borçlu olacağız.

Oh James, oh Lily, üzgünüm.

Umarım yaşıyorsundur, Harry

Potter. Her zaman bir bedeli

vardır.

Keşke son sözlerimiz daha nazik olsaydı, James. Özür dilerim.

Geceden sonra her zaman bir şafak vardır.

İyi dinlen, Lily.

Tanrı seni korusun, Yaşayan Çocuk. Sen bizim mucizemizdin.

"Sanırım -" Harry dedi ki. "Sanırım insanların yaptığı şey bu - daha iyi hale getirmeye çalışmak yerine -" Harry durdu. Bu düşünce buraya hiç yakışmıyordu. Başını kaldırdı ve Remus Lupin'in ona öyle nazik bir bakışla baktığını gördü ki, Harry gözlerini patlamış ve kırılmış çatıdan ayırdı.

Sen bizim mucizemizdin. Harry 'mucize' sözcüğünü hep doğal evrende böyle bir şey olmadığı bağlamında duymuştu. Yine de yıkık eve bakarken, birden kelimenin tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu, lütfun notası açıklanamaz, kutsama açıklanamazdı. Karanlıklar Efendisi neredeyse kazanmıştı ve sonra bir gecede tüm karanlık ve dehşet sona ermişti, gerekçesi olmayan bir kurtuluş, karanlığın içinden gelen ani bir şafak ve şimdi bile kimse *nedenini* bilmiyordu -

Lily Potter, Lord Voldemort'la yüzleşmesinden sonra yaşamış olsaydı, bebeğini canlı gördüğünde de böyle hissederdi.

"Gidelim," diye fısıldadı küçük çocuk, on yıl sonra.

Gittiler.

Mezarlığın girişi, hayvanları dışarıda tutan türden kilitsiz bir kapıyla korunuyordu ve kapıyı ayakta durma yerinin bir tarafından diğerine hareket ettirirken durmak için bir yer vardı. Remus asasını çıkardı (Harry'ninki zaten elindeydi) ve içeri adım attıklarında kısa bir bulanıklık oldu.

Yerden yükselen taşlardan bazıları babasının yaklaşık bin yıllık olduğunu söylediği Oxford'daki duvar kadar eski görünüyordu.

Hallie Fleming, dedi Harry'nin gördüğü ilk taş, zamanın aşındırmasıyla neredeyse görünmez bir şekilde solmuş bir oymada. *Vienna Wood,* dedi bir başkası.

Harry bir mezarlığı ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu. Ölüm'ün gölgesini görmeden çok önce, en son buraya geldiğinde zihni hâlâ çocuk gibiydi. Buraya şimdi gelmek... tuhaf, üzücü ve şaşırtıcıydı ve *bu neden büyücüler bunu durdurmaya çalışmadılar, neden Muggle'ların tıbbi araştırmalarda yaptığı gibi tüm güçlerini buna harcamıyorlar, sadece daha fazla, büyücülerin umut etmek için daha fazla nedeni var...*

"Dumbledore'lar da mı Godric's Hollow'da yaşıyordu?" Harry*, Kendra Dumbledore* ve *Ariana Dumbledore* yazan nispeten yeni bir çift taşın yanından geçerken, "*Dumbledore'*lar da Godric Hollow'da yaşıyordu," dedi.

Bay Lupin, "Uzun, çok uzun bir süre," dedi.

Mezarlığın içine doğru ilerlediler, sonuna doğru, yası tutulan birçok ölünün yanından geçtiler.

Sonra Bay Lupin, hâlâ beyaz ve eskimemiş mermerden yapılmış, birbirine bağlı çift mezar taşını işaret etti.

"Orada mesajlar olacak mı?" Harry söyledi. Diğer insanların ölümle nasıl başa çıktıklarıyla daha fazla uğraşmak istemiyordu.

Bay Lupin başını salladı.

Birbirine bağlı beyaz taşlara doğru yürüdüler.

Ve önünde durdular -

"Bu da ne böyle?" Harry fısıldadı. "Kim... *kim yazdı bunu?* "

JAMES POTTER

27 MART 1960 DOĞUMLU

31 EKIM 1981'DE ÖLDÜ

"Ne yazmış?" dedi Bay Lupin şaşkınlıkla. LILY

POTTER

30 OCAK 1960 DOĞUMLU

31 EKIM 1981'DE ÖLDÜ

" *Bu!* " diye bağırdı Harry. "*Yazıt!* " Harry'nin gözlerinden yaşlar boşanıyordu, yersiz ve açıklanamayan parlaklıktan, zarafetin gereken yerde zarafetin dokunuşundan, gizemli kutsamadan, Harry'nin gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

YOK EDILECEK SON DÜŞMAN ÖLÜMDÜR

"Bu mu?" Bay Lupin söyledi. "Bu... Potter'ların sloganı diyebilirsiniz sanırım. Gerçi hiçbir zaman bu kadar resmi bir şey olduğunu sanmıyorum. Sadece uzun, çok uzun zaman önce söylenmiş bir söz..."

"Bu - bu -" Harry eğilip mezarın yanına diz çöktü, titreyen eliyle yazıya dokundu. " *Nasıl?* Böyle şeyler sadece *genetik* olamaz -"

Sonra Harry gözyaşlarının bulanıklaştırdığı şeyi gördü, bir daire içinde, bir üçgen içinde bir çizginin silik .

Ölüm Yadigarları'nın sembolü. Ve

Harry anladı.

"Denediler," diye fısıldadı Harry.

Üç Peverell kardeş.

Kendileri için değerli birini mi kaybetmişlerdi, her şey burada mı başlamıştı?

"Tüm yaşamları boyunca denediler ve ilerleme kaydettiler -"

Görünmezlik Pelerini, Ruh Emicilerin görüşünü yok edebilir.

"- ama araştırmaları bitmemişti -"

Ölüm'ün gölgesinden saklanmak Ölüm'ün kendisini yenmek değildir. Diriltme Taşı kimseyi gerçekten geri getiremez. Mürver Asa seni yaşlılıktan koruyamaz.

"- böylece misyonu çocuklarına ve çocuklarının çocuklarına aktardılar."

Nesilden nesile. Ta ki bana gelene

kadar.

Zaman, bu kadar uzak bir gelecek ile bu kadar uzak bir geçmiş arasında kafiyeli bir şekilde yankılanabilir mi? Tesadüf olamaz*, değil* mi? Bu mesaj değil, bu yerde değil.

Benim ailem.

Gerçekten öyleydiniz, annem ve babam.

"Bu ölüyü diriltmek anlamına gelmiyor, Harry," dedi Mr Lupin. "Ölümü kabul etmek ve böylece ölümün ötesinde olmak, ona hakim olmak demek."

"Bunu sana James mi söyledi?" Harry, sesi bir tuhaf, dedi.

"Hayır," dedi Mr Lupin, "ama -"

"Güzel."

Harry diz çöktüğü yerden yavaşça doğruldu, sanki bir güneşi omuzlarının üzerine itip şafağı ufuktan yukarı kaldırıyormuş gibi hissediyordu.

Elbette *diğer büyücüler de denedi. Ben eşsiz değilim. Hiçbir zaman yalnız olmadım. Kalbimdeki bu duygular ne büyücü dünyasında ne de Muggle dünyasında o kadar da özel değil.*

"Harry, asan!" Mr Lupinin sesinde ani bir heyecan vardı ve Harry yakından bakmak için asasını kaldırdığında, tahtadan fışkıran gümüş bir ışıkla belli belirsiz parladığını gördü.

"Patronus Büyüsü'nü yap!" diye ısrar etti Mr Lupin. "Tekrar yapmayı dene, Harry!"

Doğru ya. Bay 'in bildiği kadarıyla, ben -

Harry gülümsedi, hatta biraz da güldü. "Yapmasam daha iyi," dedi Harry. "Bu ruh haliyle büyü yapmaya kalkarsam, muhtemelen beni öldürür."

"Ne?" dedi Bay Lupin. "Patronus Büyüsü bunu yapmaz!"

Harry James Potter-Evans-Verres sol elini kaldırdı, hâlâ gülüyordu ve birkaç damla gözyaşını daha sildi.

"Biliyor musunuz, Mr Lupin," dedi Harry, "birinin etrafta dolaşıp ölümün hepimizin kabul etmesi gereken bir şey olduğunu düşündüğünü ve ruh halini 'Yok edilecek son düşman ölümdür,' diyerek ilettiğini düşünmek gerçekten *barok* bir yorum gerektirir. Belki bir başkası bunun kulağa şiirsel geldiğini düşünmüş ve ifadeyi alıp farklı bir şekilde yorumlamaya çalışmıştır, ancak kim söylemiş olursa olsun

ilk başta ölümden pek hoşlanmamıştı." Bazen çoğu insanın bir şeyi ilk bakışta anlaşılan anlamının 180 derece tersine çevirirken bunu *fark* etmemesi Harry'yi şaşırtıyordu. Bu ham beyin gücüyle ilgili bir şey olamazdı, insanlar diğer İngilizce cümlelerin çoğunun bariz okunuşunu görebiliyordu. "Ayrıca 'yok edilecek' gelecekteki bir durum değişikliğini ifade eder, bu yüzden şu anki durumla ilgili olamaz."

Remus Lupin iri gözlerle ona bakıyordu. "Sen kesinlikle James ve Lily'nin çocuğusun," dedi adam, sesi oldukça şaşırmış geliyordu.

"Evet, öyleyim," dedi Harry. Ama bu yeterli değildi, daha fazlasını yapması gerekiyordu, bu yüzden Harry asasını havaya kaldırdı ve sesini olabildiğince sabit tutarak, "Ben Harry James Potter-Evans-Verres, Lily ve James'in oğlu, Potter hanesindenim ve ailemin görevini kabul ediyorum. Ölüm benim düşmanım ve onu yeneceğim."

Thrayen beyn Peverlas soona ahnd thrih heera toal thissoom Dath bey yewoonen.

"Ne?" Harry yüksek sesle söyledi. Sözcükler sanki kendi düşüncelerinden, açıklanamayan bir şekilde bilinç akışına çıkıvermişti.

"O da neydi?" dedi Remus Lupin aynı anda.

Harry dönüp mezarlığı taradı, ama hiçbir şey göremedi. Yanında, Mr Lupin de aynı şeyi yapıyordu.

İkisi de, üzerinde Harry'nin asasından çıkan ışık gibi belli belirsiz gümüş renginde parlayan bir üçgen içinde bir daire içinde bir çizgi bulunan, sanki bin gibi yıpranmış uzun taşı fark etmedi, ama o mesafeden hâlâ parlak olan Güneş'in altında görünmezdi.

Bir süre sonra:

Harry, "Tekrar teşekkür ederim, Bay Lupin," dedi, uzun boylu, hafif yaralı adam bir kez daha ayrılmak üzereydi. "Yine de keşke gitmeseydiniz -"

"Profesör Dumbledore, saldırı gibi görünsün ya da görünmesin, olağandışı bir şey olursa bizi Hogwarts'a geri götüreceğimi söyledi," dedi Bay Lupin kararlı bir şekilde. "Ki bu son derece mantıklı."

Harry başıyla onayladı. Ve sonra, bu soruyu dikkatle sona saklayarak, "Kelimelerin ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Bilseydim bile size söylemezdim," dedi Bay Lupin, oldukça sert bir ifadeyle. "Profesör Dumbledore'un izni olmadan kesinlikle olmaz. Hevesinizi anlayabiliyorum ama bir yetişkin olana kadar Potterlar'ın atalarından kalma sırlarını ortaya çıkarmaya çalışmamalısınız. Bu NEWT'lerini ya da en azından OWL'lerini geçtikten sonra demek Harry. Ve ben hâlâ aile sloganının ne anlama geldiği konusunda tamamen yanlış bir fikir edindiğini düşünüyorum!"

Harry iç geçirerek başını salladı ve Mr Lupin'e veda etti.

Harry Hogwarts'a, Ravenclaw Kulesi'ne geri döndü, kendini tuhaf ve güçlenmiş hissediyordu. Bunların hiçbirini beklemiyordu, ama hepsi iyi olmuştu.

Ravenclaw ortak salonundan geçip yatakhanesine gidiyordu.

İşte o zaman parlayan yaratık ona geldi, Ravenclaw'ın mum ateşlerinin altında yumuşak beyaz parıldıyordu

Ortak salonda, bir anda ortaya çıkan gümüş yılan.

Þregen béon Pefearles suna andhira tól þissum Déað béo gewunen.

Üçü Peverell'in oğulları, üçü de Ölüm'ü yenecek aletleri olacak.

- Üç Peverell kardeşin huzurunda konuşuldu,

daha sonra Godric's Hollow olarak adlandırılacak olan yerin eteklerinde küçük bir meyhanede.

Roller, Bölüm 8

O gün Harry'nin gözleri ikinci kez yaşlarla doldu. Ortak salondaki Ravenclaw'ların şaşkın bakışlarına aldırmadan, Draco Malfoy'un gönderdiği gümüş yaratığa uzandı, onu canlı bir şeymiş gibi kucağına aldı; gümüş yılan kollarında sessizce beklerken, yarı kör bir şekilde sandığının dibine doğru ilerleyerek yatakhanesine doğru tökezledi.

Beşinci toplantı: 19 Nisan Pazar günü saat 10:12'de.

Lord Malfoy'un, Lucius Malfoy'a yaklaşık 58.203 Galleon borcu olan Harry Potter'dan talep ettiği borçlular toplantısı, Britanya yasalarına uygun olarak Gringotts Merkez Bankası'nda yapıldı.

Harry Potter'ın Hogwarts'ın güvenliğinden çıkmasını engellemeye çalışan Baş Büyücü Dumbledore'dan (Harry Potter'ın parmaklarını kaldırıp sessizce havada tırnak işareti yapmasına neden olan bir cümle) bazı geri adımlar gelmişti. Kendi adına, Yaşayan Çocuk görünüşte sessizce düşünmüş ve sonra düşmanının talebi karşısında garip bir şekilde uysal davranarak buluşmayı kabul etmişti.

Büyülü Britanya'nın gözünde Harry Potter'ın yasal vasisi olarak hareket eden Hogwarts Müdürü, vasisinin onayını geçersiz kılmıştı.

Wizengamot'un Borçlar Komitesi, Hogwarts Müdürü'nün kararını bozmuştu.

Baş Büyücü, Borçlar Komitesi'nin kararını bozmuştu.

Wizengamot, Baş Büyücü'nün kararını bozmuştu.

Böylece Yaşayan Çocuk, Deli-Göz Moody ve bir Seherbaz üçlüsünün sıkı koruması altında Gringotts Merkez Bankası'na doğru yola çıktı; Moody'nin parlak mavi gözleri her yöne çılgınca dönüyordu, sanki olası bir saldırganına Nöbetçi ve Sürekli Tetikte olduğunu ve Yaşayan Çocuk'a doğru hapşıran herkesin böbreklerini neşeyle yakacağını işaret ediyordu.

Harry Potter, Gringotts'un ardına kadar açık ön kapılarından, *Fortius Quo Fidelius* sloganının altından geçmelerini öncekinden daha büyük bir dikkatle izledi. Harry Gringotts'a yaptığı son üç ziyarette mermer sütunlara, altın yanan meşale ışıklarına, büyülü Britanya'nın insani kısımlarına pek benzemeyen mimariye hayranlıkla bakmıştı. O zamandan beri Azkaban Olayı ve başka şeyler olmuştu; ve şimdi, dördüncü ziyaretinde, Harry Goblin İsyanları'nı ve goblinlerin asa sahibi olmalarına izin verilmemesine karşı süregelen kızgınlıklarını ve birinci sınıf Tarih ders kitabında olmayan, Harry'nin örüntü eşleştirme yoluyla tahmin ettiği ve Profesör Flitwick'in çok sessiz bir sesle doğruladığı bazı gerçekleri düşünüyordu. Lord Voldemort büyücüler kadar goblinleri de öldürmüştü - Harry gerçekten bir şey kaçırmıyorsa, Lord Voldemort'un inanılmaz aptalca bir hareketiydi bu - ama goblinlerin Yaşayan Çocuk hakkında ne düşündüklerini Harry bilmiyordu. Goblinlerin borçlarını ödemek ve kendilerine borçlu olduklarını düşündükleri şeyleri almak gibi bir şöhretleri vardı, ayrıca bu hesapları biraz önyargılı bir şekilde yorumlamak gibi bir şöhretleri de vardı.

Bugün, bankanın etrafında düzenli aralıklarla zırhlarıyla dik duran muhafızlar boş yüzlerle Yaşayan Çocuk'a bakıyor, Moody ve Seherbazlara acı bir küçümsemeyle bakıyorlardı. Bankanın fuayesindeki standlarda ve gişelerde duran goblin veznedarlar da aynı şekilde

Ellerini Galleonlarla doldurdukları büyücüleri küçümsüyorlardı; veznedarlardan biri kızgın ve çaresiz görünen bir cadıya keskin dişli bir sırıtışla gülümsedi.

Eğer insan doğasını doğru anlıyorsam - ve eğer tüm insansı büyülü türlerin genetik olarak insan artı kalıtsal bir büyülü etki olduğu konusunda haklıysam - o zaman sırf size karşı nazik olduğum ya da sempatik olduğumu söylediğim için bir büyücüyle arkadaş olmanız pek olası değil. Ama merak ediyorum, eğer daha sonra Asa Yasası'nı iptal edeceğime söz verseydim, Bakanlığı devirmek için Yaşayan Çocuk'u destekler miydiniz... ya da desteğiniz karşılığında size sessizce asalar ve büyü kitapları verseydim... bu yüzden mi Asa yapımı Ollivander gibi insanlarla mı sınırlı? Gerçi eğer gerçekten insansanız, sadece insansanız, o zaman goblin ulusunun muhtemelen kendi iç dehşetleri, kendi Azkabanları vardır, çünkü bu da insan doğasıdır; bu durumda er ya da geç kendi hükümetinizi de devirmeli ya da reform yapmalıyım. Hm.

Önlerinde yaşlı bir goblin belirdi ve Harry dikkatli bir nezaketle başını eğdi, yaşlı goblin de bu harekete ani bir yarım baş sallamasıyla karşılık verdi. Çılgın bir tren yolculuğu yoktu; bunun yerine yaşlı goblin onları, içinde kimsenin oturmadığı, goblin büyüklüğünde üç bank ve büyücü büyüklüğünde bir sandalyenin bulunduğu küçük bir bekleme odasında son bulan kısa bir koridora götürdü.

"Lucius Malfoy'un sana vereceği hiçbir şeyi imzalama," dedi Deli Göz Moody. "*Hiçbir şey,* beni anlıyor musun delikanlı? Eğer Malfoy sana *Yaşayan Çocuğun Muhteşem Maceraları'nın* bir kopyasını verir ve senden imza isterse, ona parmağını burktuğunu söyle. Gringotts'tayken bir saniye bile eline kalem alma. Biri size kalem uzatırsa, kalemi kırın ve sonra kendi parmaklarınızı kırın. Daha fazla açıklamama gerek var mı evlat?"

"Pek sayılmaz," dedi Harry. "Muggle Britanyası'nda da avukatlarımız var ve onlar sizin avukatlarınızın sevimli olduğunu düşünürler."

Kısa bir süre sonra Harry Potter asasını zırhlı bir goblin muhafızına teslim etti, muhafız onu ilginç görünümlü sondalarla aradı ve kesesini saklaması için Moody'ye verdi.

Sonra Harry başka bir kapıdan geçti ve dışarı adımını atar atmaz derisinden buharlaşan Hırsızın Düşüşü kısa bir şelale gibi aktı.

Kapının diğer tarafında daha büyük bir oda vardı, zengin panellerle döşenmişti, büyük altın bir masa boylu boyunca uzanıyordu; masanın bir tarafında iki büyük deri sandalye, diğer tarafında ise borçlunun tüneği olan küçük bir tahta tabure vardı. Tam zırhlı, süslü kulaklıklar ve gözlükler takmış iki goblin odanın etrafında nöbet tutuyordu. Her iki tarafta da asa ya da başka bir büyü aleti bulunmayacaktı ve Gringotts Bankası tarafından denetlenen bu barışçıl toplantıda asasız büyü kullanmaya cüret eden olursa goblin muhafızlar derhal saldıracaktı. Süslü kulaklıklar goblin muhafızlarının doğrudan hitap edilmediği sürece konuşmaları duymasını engelleyecek, göz mercekleri büyücülerin yüzlerini bulanıklaştıracaktı. Kısacası, en azından bir Occlumens iseniz, *gerçek* güvenlik çizgisinde bir şeydi.

Harry rahatsız tahta taburesine tırmandı, zihinsel bir alay tonuyla Kurnazca düşündü ve alacaklılarını bekledi.

Kısa bir süre sonra, bir borçlunun yasal olarak bekletilebileceği süreden çok daha kısa bir süre sonra, Lucius Malfoy odaya girdi ve deri sandalyesini alıştırmalarla yumuşatılmış hareketlerle aldı. Yılan başlı bastonu

elleri yoktu, uzun beyaz yelesi her zamanki gibi arkasından süzülüyordu, yüzü okunamıyordu.

Arkasında sessizce onu takip eden, beyaz-sarı saçlı, Hogwarts üniformasından çok daha güzel siyah cüppeler giymiş, kontrollü bir yüzle babasının izinden giden genç bir çocuk vardı. Bu çocuk aynı zamanda Harry'nin kırk Galleon alacaklısıydı ve Malfoy Hanesi'ndendi, dolayısıyla teknik olarak bu toplantıyı mümkün kılan Wizengamot kararının kapsamındaydı.

Draco. Harry bunu yüksek sesle söylemedi, kendi ifadesinin değişmesine izin vermedi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. *Üzgünüm* bile uygun görünmüyordu. Bu buluşmayı birkaç kısa konuşmayla ayarladıklarında Harry de Draco'nun Patronus'una bunların hiçbirini söylemeye cesaret edememişti, üstelik sadece Lucius dinliyor olabileceği için değil. Draco'nun mutlu düşüncesinin hala mutlu olduğunu ve hala Harry'nin bunu bilmesini isteyebildiğini bilmek yeterliydi.

Önce Lucius Malfoy konuştu, sesi düz, yüzü sabitti. "Hogwarts'ta neler olduğunu anlamıyorum, Harry Potter. Bana açıklamak ister misin?"

"Bilmiyorum," dedi Harry. "Bu olayları anlasaydım, gerçekleşmelerine izin vermezdim, Lord Malfoy."

"O zaman bana şu soruyu cevapla. Kimsin sen?"

Harry alacaklısının yüzüne eşit bir şekilde baktı. "Ben sandığın gibi değilim," dedi Harry. *Tam* bir aptal olmadığı için, sonunda Lucius Malfoy'un Wizengamot'nun önünde kiminle konuştuğunu sandığını anlamıştı. "Belli ki ben normal bir çocuk değilim. Aynı , bunun muhtemelen Yaşayan Çocuk meselesiyle de *bir* ilgisi var. Ama ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyorum.

senden daha fazla. Seçmen Şapka'ya sordum ama o da bilmiyordu."

Lucius Malfoy mesafeli bir şekilde başını salladı. "Bir çamur kanlının hayatını kurtarmak için yüz bin Galleon ödemen için hiçbir neden düşünemedim. Hem gücünü hem de kana susamışlığını açıklayabilecek tek bir neden dışında; ama sonra o bir trolün elinde öldü ve sen yine de yaşadın. Ayrıca *oğlum* bana seninle ilgili *en ufak bir anlam* ifade etmeyen *çok* şey anlattı, Harry Potter, St. Mungo'daki delilerin *saçmalıklarını* duydum ve bunlar *oğlumun* bana *Veritaserum* altında senin canlandırdığını söylediği olaylardan çok daha mantıklıydı ve bu *saçmalığın bizzat* senin *gerçekleştirdiğin* kısmını bana açıklamanı istiyorum, hem de şimdi."

Harry dönüp Draco'ya baktı, Draco da ona berbat, kontrollü ve sonra tekrar gerilen bir yüzle bakıyordu.

"Ben de," dedi Draco Malfoy yüksek ve titrek bir sesle, "nedenini bilmek isterdim, Potter."

Harry gözlerini kapadı ve bakmadan konuştu. "Zeki olduğunu düşünen Muggle'lar tarafından yetiştirilmiş bir çocuk. Beni gördün Draco ve senin sınıfındaki diğer tüm çocukların arasından Yaşayan Çocuk'a göstermenin, arkadaş olabilmemizin ne kadar yararlı olacağını düşündün.
Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum. Sadece, sen ve ben farklı şeylerin doğru olduğuna inanıyorduk. Farklı gerçekler olduğunu söylemiyorum, yani farklı inançlar var ama bu inançları doğru ya da yanlış yapabilecek tek bir gerçeklik, tek bir evren var -"

"Bana yalan söyledin."

Harry gözlerini açtı ve Draco'ya baktı. "Sana söylediğim şeylerin belli bir bakış açısından doğru olduğunu söylemeyi tercih ederim," dedi Harry, pek de kararlı olmayan bir sesle.

"Belli bir bakış açısı mı?" Draco Malfoy, Luke Skywalker'ın kızmaya hakkı olduğu kadar kızgın görünüyordu ve Kenobi'nin bahanelerini kabul edecek durumda da değildi. "Belli bir bakış açısına göre doğru olan şeyler için kullanılan bir kelime var. Bunlara *yalan* denir*!* "

"Ya da hileler," dedi Harry sakin sakin. "Teknik olarak doğru olan ama dinleyiciyi yanlış olan başka inançlar oluşturması için kandıran ifadeler. Bence bu ayrımı yapmakta fayda var. Sana söylediğim şey kendi kendini gerçekleştiren bir kehanetti; kendini kandıramayacağına inandın, bu yüzden denemedin. Öğrendiğiniz beceriler gerçek ve bunlara karşı içten içe savaşmaya başlamanız sizin için çok kötü olurdu. İnsanlar kendi iradeleriyle kendilerini mavinin yeşil olduğuna inandıramazlar ama inandırabileceklerini *düşünürler* ve bu da en az onun kadar kötü olabilir."

"Beni *kullandın*," dedi Draco Malfoy.

"Seni sadece daha güçlü olman için kullandım. Bir arkadaş tarafından kullanılmanın anlamı budur."

"Ben bile arkadaşlığın bu biliyorum!"

Şimdi Lucius Malfoy tekrar konuştu. "Ne amaçla? Ne amaçla?" Yaşlı Malfoy'un sesi bile pek sabit değildi. "*Neden?"*

Harry bir an ona baktı, sonra Draco'ya döndü. "Baban muhtemelen buna inanmayacaktır," dedi Harry. "Ama sen, Draco, olan biten her şeyin bu hipotezle uyumlu olduğunu görebilmelisin. Ve daha alaycı bir hipotezin

Elimde koz olduğunu düşündüğünde sana neden daha fazla baskı yapmadığımı ya da sana neden bu kadar çok şey öğrettiğimi açıklayamam. Hogwarts'ın çatısından düşmesini engellemek için Muggle doğumlu bir kızı tuttuğu herkesin önünde görülen Malfoy Hanesi'nin varisinin, reformdan sonra büyülü Britanya'yı yönetmek için iyi bir uzlaşma adayı olacağını düşündüm."

"Lucius Malfoy ince bir sesle, "Demek deli olduğunu iddia ettiğine inanmamı istiyorsun," dedi. Peki, bütün bunları bir kenara bırakalım. Bana o trolü Hogwarts'a kimin saldığını söyle."

"Bilmiyorum," dedi Harry.

"Bana kimden *şüphelendiğini* söyle*,* Harry Potter."

"Dört şüphelimiz var. Bunlardan biri Profesör Snape -"

"Snape? " Draco patladı.

"İkincisi, tabii ki, Hogwarts'ın Savunma Profesörü, sırf Savunma Profesörü olduğu için." Harry, eğer masumsa Profesör Quirrell'i Malfoylar'ın dikkatine sunmak istemediği için onu dışarıda bırakabilirdi, ama Draco onu bu konuda uyarabilirdi. "Üçüncüsü hakkında bana inanmazsın. Dördüncüsü, Başka Her Şey adında bir kategori." *Ve beşincisi, Lord Voldemort, size adını vermem gerektiğini sanmıyorum.*

Lucius Malfoy'un yüzü bir hırıltıyla buruştu. "Oltandaki yemi tanıyamayacağımı mı sanıyorsun? Bana bu üçüncü olasılıktan, *gerçek* cevap olduğuna inanmamı istediğin olasılıktan bahset Potter ve oyunları bir kenara bırak."

Harry kararlı bir şekilde Lord Malfoy'a baktı. "Bir keresinde okumamam gereken bir kitap okumuştum ve bana şunu söylemişti: İletişim eşitler arasında gerçekleşen bir olaydır. Çalışanlar patronlarına yalan söyler, onlar da patronlarından

yalan söylenmesine izin vermem. Çekingen davranmıyorum, şu anki durumumuzda size üçüncü şüpheliden bahsetmemin ve anlattıklarımın yemden başka bir şey olduğuna inanmanızın mümkün olmadığını gözlemliyorum."

Sonra Draco konuştu. "Babam, değil mi?"

Harry Draco'ya şaşkın bir bakış attı.

Draco sakin sakin konuştu. "Babamın troll'ü Granger'a ulaşmak için Hogwarts'a gönderdiğinden şüpheleniyorsun, değil mi? Düşündüğün şey bu, değil mi!"

Harry*, "Aslında hayır,*" demek için ağzını açtı ve sonra ileriyi düşünüp hayatında bir kez olsun kendini durdurmayı başardı.

"Anlıyorum..." Harry yavaşça söyledi. "*İşte* bütün *bu.* Lucius Malfoy herkesin önünde Hermione'nin yaptıklarının yanına kâr kalmayacağını söylüyor ve bir de bakıyorsunuz, bir trol onu öldürüyor." Harry o zaman dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. "Ve eğer ben bunu burada edersem, o zaman Occlumens olmayan Draco, Veritaserum altında, Yaşayan Çocuk'un Lucius Malfoy'un Hogwarts'a Hermione Granger'ı öldürmek için bir trol gönderdiğinden şüphelenmediğine tanıklık edebilir, Potter Soylu Hanesi'ne yemin etmiş, kan borcu yakın zamanda yüz bin Galleon'a satın alınmış vesaire." Harry hafifçe arkasına yaslandı, gerçi tahta taburesinin bunu düzgünce yapabileceği bir sırtı yoktu. "Ama şimdi dikkatimi göre, bunun çok makul olduğunu görüyorum. Belli ki Hermione Granger'ı öldürmüşsün, tıpkı tüm Wizengamot'un önünde yapmakla tehdit ettiğin gibi."

Lucius Malfoy bir kez daha ifadesiz, "Ben yapmadım," dedi.

Harry yine o gülümsemesiz haliyle dişlerini gösterdi. "Peki o

zaman," dedi
Bu durumda, dışarıda bir yerlerde birilerini öldürmüş olmalı.

Hermione'yi öldüren ve Hogwarts koğuşlarını karıştıran kişi, *daha önce Draco Malfoy'un cinayetini Hermione'nin üzerine yıkmaya* çalışan kişiyle aynı kişi. Ya Hermione Granger'ı hayatı karşılığında para aldıktan sonra öldürdünüz ya da oğlunuzun cinayet teşebbüsünü masum bir kızın üzerine attınız ve ailemin tüm parasını sahte bahanelerle aldınız, bu iki şeyden biri doğru olmalı."

"Belki de paranı geri alma umuduyla onu öldürdün." Lucius Malfoy öne doğru eğilmiş, gözlerini Harry'ye dikmişti.

"O zaman paramı onun için vermezdim. Zaten biliyorsunuz. Zekama hakaret etmeyin Lord Malfoy - hayır, , pardon, Draco'nun tanıklık etme ihtimaline karşı bunu *söylemek* zorundaydınız, boş verin."

Lucius Malfoy sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini dikti.

"Sana anlatmaya çalıştım baba," dedi Draco nefesinin altından, "ama kimse Harry Potter'la gerçekten *tanışmadan* onu hayal edemez..."

Harry bir parmağını yanağına vurdu. "Yani insanlar apaçık ortada olan şeyi anlamaya mı başlıyorlar? Aslında şaşırdım. Bunun olacağını tahmin edemezdim." Harry artık Profesör Quirrell'in alaycılığının genel ritmini yakalamıştı ve bunu bağımsız olarak üretebiliyordu. "Bir gazetenin 'Ya X ya da Y doğru olmalı, ama hangisinin doğru olduğunu bilmiyoruz,' gibi bir kavramı haber yapabileceğini sanmıyorum. Gazetecilerin yalnızca 'X doğrudur', 'Y yanlıştır' veya X doğrudur ve Y ' gibi bir dizi atomik önermeden oluşan hikayeleri haberleştirmesini beklerdim. 'X doğruysa Y de doğrudur, ancak X'in olup olmadığını bilmiyoruz' gibi daha karmaşık mantıksal bağlaçlar değil. Ve tüm destekçileriniz 'X'in doğru olduğunu kanıtlayamazsınız' ile 'Y'nin doğru olduğunu kanıtlayamazsınız' arasında hızla geçiş yapmalıdır.

Granger'ı Lord Malfoy öldürdü, başka biri de olabilirdi' ve 'Granger' komplo kuran başka biri olduğunu kanıtlayamazsınız', belirsiz olduğu sürece aynı anda iki yöne de *sahip* olmaya çalışmalılar... bekleyin, Daily Prophet'*in sahibi* siz değil misiniz?"

Lucius Malfoy ince bir sesle, "The Daily Prophet," dedi, "kesinlikle sahibi olmadığım bir gazete, böyle iğrenç bir saçmalığı yayınlamayacak kadar saygıdeğerdir. Ne yazık ki, nüfuz sahibi büyücülerin hepsi bu kadar makul değil."

"Ah. ." Harry başını salladı.

Lucius Draco'ya baktı. "Söylediklerinin geri kalanı önemli miydi?"

"Hayır, baba, değildi."

"Teşekkür ederim, oğlum." Lucius bakışlarını Harry'ye çevirdi. Konuşurken sesi her zamanki tizliğine yakın, soğukkanlı ve kendinden emindi. "Wizengamot'nun önünde açıkça bildiğin şeyi, yani bu eylemden benim sorumlu olmadığımı itiraf edersen, sana biraz iyilik yapmaya ikna olmam mümkün. Malfoy Hanesi'ne olan kalan borcunuzu önemli ölçüde azaltmaya, hatta daha sonra geri ödemeye izin verecek şekilde şartları düzenlemeye istekli olabilirim."

Harry, Lucius Malfoy'a dikkatle baktı. "Lucius Malfoy. Artık Hermione Granger'ın aslında oğlun yem olarak kullanılarak tuzağa düşürüldüğünü, Sahte Hafıza Büyüsü ya da daha kötüsü yapıldığını ve Potter Hanesi'nin bundan önce sana karşı hiçbir şey yapmadığını gayet iyi biliyorsun. Benim karşı teklifim, ailemin parasını iade etmeniz, Wizengamot'un önünde Potter Hanesi'nin Malfoy Hanesi'ne düşmanlık beslemediğini ilan etmem ve bunu yapanlara karşı birleşik bir cephe oluşturmamız. Yapmamız gereken rolleri mahvetmeye karar verdik.

oynayın ve savaşmak yerine birbirinizle ittifak yapın. Düşmanın bizden yapmamızı beklemediği tek şey bu olabilir."

Her şeye rağmen nefes almaya devam eden iki goblin muhafız dışında odada kısa bir sessizlik oldu.

Lucius Malfoy soğuk bir sesle, "Sen delisin," dedi.

"Buna adalet denir Lord Malfoy. Potter Hanesi'nin servetini artık sahte olduğunu bildiğiniz bir şekilde elinizde tutarken sizinle işbirliği yapmamı bekleyemezsiniz. O zamanlar size nasıl göründüğünü anlıyorum ama artık daha iyi biliyorsunuz."

"Bana yüz bin Galleon değerinde bir şey teklif edemezsin."

"Öyle değil mi?" Harry uzaktan, "Acaba?" dedi. "Merak ediyorum. Bence Malfoy Hanesi'nin uzun vadeli refahını, son neslin başarısız Karanlık Lord'unun kişisel hobi atı haline getirdiği siyasi meseleden daha çok önemsiyorsun." Harry anlamlı anlamlı Draco'ya baktı. "Bir sonraki nesil kendi savaş hatlarını çiziyor ve yeni ittifaklar kuruyor. Oğlun bunun dışında kalabilir ya da doğrudan zirveye çıkabilir. Bu senin için hiç beklemediğin ve hiç ihtiyacın olmayan kırk bin Galleon'dan daha mı değerli?" Harry ince ince gülümsedi. "Kırk bin Galleon. İki milyon Muggle sterlini.
Oğlunuz Muggle ekonomisinin büyüklüğü hakkında sizi şaşırtabilecek bazı şeyler biliyor. Bir ülkenin kaderinin iki milyon sterlin etrafında dönmesini eğlenceli bulurlardı. Bunun sevimli olduğunu düşünürlerdi. Ben de aynı şeyi düşünüyorum Lord Malfoy. Bu benim çaresiz olmamla ilgili değil. Bu sizin adil olmak için adil bir şans elde etmenizle ilgili."

"Öyle mi?" dedi Lord Malfoy. "Peki ya adil şansınızı reddedersem, o zaman ne olacak?"

Harry omuz silkti. "Malfoylar olmadan nasıl bir koalisyon hükümeti kurulacağına bağlı. Eğer hükümet barışçıl bir şekilde yeniden kurulabilirse ve aksini yapmak huzuru bozacaksa, sana parayı küçük nakit paradan öderim. Ya da belki Ölüm Yiyenler geçmişte işledikleri suçlar için yeniden yargılanır ve adaletin gereği olarak idam edilirler, tabii ki yasal sürecin bir sonucu olarak."

"Sen gerçekten delisin," dedi Lucius Malfoy sessizce. "Hiçbir gücün yok, hiçbir servetin yok ama yine de bana böyle şeyler söylüyorsun."

"Evet, seni korkutabileceğimi düşünmek aptallık. Ne de olsa sen bir Ruh Emici değilsin."

Ve Harry gülümsemeye devam etti. , görünüşe göre bir bezoar birinin ağzına yeterince hızlı sokulursa neredeyse her zehri iyileştirebiliyordu. Belki bu Dönüştürülmüş polonyumdan kaynaklanan radyasyon hasarını onarmazdı, ama belki de onarırdı. Harry adresinden çeşitli asitlerin donma noktalarına baktı ve sülfürik asidin sadece on santigrat derecede donduğu ortaya çıktı, bu da Harry'nin Muggle pazarından bir litre asit satın alabileceği, onu katı halde dondurabileceği ve birinin ağzına atılıp yutulması için fark edilmeyecek kadar küçük bir su-buz parçasına dönüştürebileceği anlamına geliyordu. Biçim Değiştirme'nin etkisi geçtikten sonra hiçbir bezoar bunu telafi edemezdi.
Harry'nin bunu yüksek sesle söylemeye niyeti yoktu elbette, ama görevi sırasında herhangi bir ölümü engellemekte kesin olarak başarısız olduğuna göre, artık yasalar ve hatta Batman kuralları tarafından kısıtlanmaya niyeti yoktu.

Yaşamak için son şansın, Lucius. Etik olarak konuşursak, Ölüm Yiyenler için ilk vahşetini işlediğin gün hayatın satın alındı ve bedeli ödendi. Hâlâ insansınız ve hayatınızın hâlâ içsel bir değeri var, ancak artık bir masumun deontolojik korumasına sahip değilsiniz. Her iyi insan

Uzun vadede net hayatları kurtaracağını düşünüyorlarsa, seni şimdi öldürme lisansına sahipler; ve eğer yoluma çıkmaya başlarsan, ben de seninle aynı sonuca varacağım. Troll'ü Granger'ın peşine kim gönderdiyse seni de hedef almış ve eski Ölüm Yiyenleri eritip bir yapışkan yığınına dönüştüren bir seni vurmuş olmalı. Çok üzücü.

"Baba," dedi Draco kısık bir sesle. "Bence bunu düşünmelisiniz, baba."

Lucius Malfoy oğluna baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Bu doğru. Potter'ın kitaplarını uydurduğunu sanmıyorum, bunları kimse yazmış olamaz ve kitaplarda kendim de kontrol edebileceğim şeyler vardı. Ve eğer tüm bunların yarısı bile doğruysa, o haklı, yüz bin Galleon çok fazla bir şey ifade etmeyecek. Eğer bu parayı ona verirsek, Malfoy Hanesi'yle gerçekten yeniden arkadaş olacak - en azından *onun* arkadaş olmayı düşündüğü şekilde. Ve eğer vermezsek, kendi çıkarına olsun ya da olmasın, senin düşmanın olacak, peşine düşecek. Harry Potter gerçekten düşünüyor. Onun için önemli olan para değil, onur olduğunu düşündüğü şeydir."

Harry Potter hâlâ gülümseyerek başını eğdi.

"Ama bir noktayı açıklığa kavuşturalım," dedi Draco, şimdi doğrudan ona bakarak. Gözlerinde şiddetli bir ışık vardı. "*Bana haksızlık ettin.* Ve *bana borçlusun.* "

"Anlaşıldı," dedi Harry sessizce. "Tabii ki geri kalanına bağlı olarak."

Lucius Malfoy kim bilir ne demek için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. "Deli," dedi tekrar.

Harry'nin çenesini kapalı tutmayı başardığı uzun bir baba-oğul tartışması oldu.

Draco bile babasını ikna edemeyecek gibi göründüğünde, Harry tekrar konuştu ve Potter ve Malfoy Haneleri işbirliği yapabilirse atmayı planladığı sonraki adımları önerdi.

Sonra Lucius ile Draco arasında yine tartışmalar başladı, bu sırada Harry yine sessiz kaldı.

Sonunda Lucius Malfoy'un gözleri Harry'ye döndü. "Ve sen," dedi Lucius Malfoy, "Dumbledore karşı çıksa bile, Longbottom ve Bones'u bu fikre ikna edebileceğine inanıyorsun."

Harry başını salladı. "Senin bu işe karıştığından şüphelenecekler elbette. Ama onlara bunun benim planım olduğunu söyleyeceğim ve bu yardımcı olacaktır."

Lucius Malfoy bir süre durakladıktan sonra, "Sanırım," dedi, "eğer bir ihtimal bu çılgınca fikri kabul edersem, sizi kalan borcun *neredeyse* tamamından kurtaracak bir sözleşme hazırlatabilirim. Elbette daha fazla teminat gerekecek -"

Harry hemen cüppesinin içine uzanıp bir parşömen çıkardı, açıp altın masanın üzerine yaydı. "Aslında bu özgürlüğü ben kendim aldım," dedi Harry. Hogwarts kütüphanesinde mevcut hukuk kitaplarıyla dikkatli saatler geçirmişti. Neyse ki, Harry'nin söyleyebildiği kadarıyla, büyülü Britanya'nın yasaları Muggle standartlarına göre büyüleyici derecede basitti. Asıl kan borcunun ve ödemenin iptal edildiğini, Potter'ların servetinin ve diğer tüm kasa eşyalarının iade edileceğini ve kalan borcun Malfoy'ların hiçbir suçu olmadan iptal edildiğini yazmak, yüksek sesle söylemekten sadece birkaç satır daha fazlaydı. "Bana verdiğiniz hiçbir şeyi imzalamayacağıma dair bakıcılarıma söz vermem gerekiyordu. Bu yüzden bunu kendim yazdım ve ayrılmadan önce imzaladım."

Draco boğuk bir kahkaha attı.

Lucius sözleşmeyi okudu ve esprili bir şekilde gülümsedi. "Ne kadar da açık sözlü."

"Gringotts'tayken tüy kaleme dokunmayacağıma da söz vermiştim," dedi Harry. Tekrar cüppesinin içine uzandı ve normal bir kâğıtla birlikte bir Muggle kalemi çıkardı. "Bu ifade uygun olacak mı?" Harry hızla, Potter Hanesi'nin Hermione Granger'ın cinayetinden Malfoy Hanesi'ni hiçbir şekilde sorumlu tutmadığını ve bu olayla bir ilgileri olduğuna inanmadığını belirten, kulağa yasal gibi gelen bir ifade karaladı, sonra da Lord Malfoy'un incelemesi için kâğıdı havaya kaldırdı.

Lord Malfoy kâğıda baktı, gözlerini hafifçe devirdi ve "Yeterince iyi sanırım. Gerçi doğru anlama sahip olması için, *temize* çıkarmak yerine *tazmin etmek* gibi yasal bir terim kullanmalısınız -"

"İyi denemeydi ama hayır. O kelimenin tam olarak ne anlama geldiğini biliyorum, Lord Malfoy." Harry parşömenini aldı ve orijinal ifadesini daha dikkatli bir şekilde kopyalamaya başladı.

Harry işini bitirdiğinde, Lord Malfoy altın masanın üzerinden uzanıp kalemi aldı ve düşünceli düşünceli baktı. "Muggle eserlerinden biri, sanırım? Bu ne işe yarıyor, evlat?"

"Mürekkep hokkasına ihtiyaç duymadan yazıyor," diye yanıtladı Draco.

"Bunu görebiliyorum. Sanırım bazıları bunu eğlenceli bir biblo olarak görebilir." Lucius parşömen sözleşmeyi masanın üzerinde düzeltti, sonra elini imza satırının yanına koydu ve kalemi düşünceli bir şekilde başlangıç noktasına vurdu.

Harry gözlerini ayırıp Lucius Malfoy'un yüzüne baktı, kendini düzenli nefes almaya zorluyor, kaslarının gerilmesine engel olamıyordu.

"İyi dostumuz Severus Snape," dedi Lucius Malfoy, hâlâ imzasını bekleyen kalemi satıra vurarak. "Kendisine Quirrell diyen Savunma Profesörü. Şimdi tekrar soruyorum, üçüncü şüpheliniz kim, Harry Potter?"

"Önce imzalamanızı şiddetle tavsiye ederim Lord Malfoy, eğer yine de imzalayacaksanız. Sizi bir şeylere ikna etmeye çalıştığımı düşünmezseniz bu bilgiden daha çok faydalanırsınız."

Bir mizahsız gülümseme daha. "Şansımı deneyeceğim. Bunun devam etmesini istiyorsanız konuşun."

Harry tereddüt etti, sonra sakin sakin, "Üçüncü şüphelimiz Albus Dumbledore," dedi.

Parşömene vuran kalem hareketsiz kaldı. "Tuhaf bir iddia," diye söylendi Lucius. "Dumbledore, görev süresi içinde bir Hogwarts öğrencisi öldüğünde çok itibar kaybetti. Sırf düşmanım olduğu için onun söylediğine inanacağımı mı sanıyorsun?"

"O, birçok şüpheli arasında sadece biri Lord Malfoy ve en akla yatkın olanı da değil. Ama yetişkin bir dağ trolünü öldürebilmemin nedeni, okul yılının başında Dumbledore'un bana verdiği bir silaha sahip olmamdı. Güçlü bir kanıt değil ama şüpheli. Eğer öğrencilerinden birini öldürmenin Dumbledore'un tarzı olmadığını düşünüyorsanız, aynı düşünce benim de aklıma gelmişti."

"Bu onun tarzı *değil mi*?" Draco Malfoy öyle dedi.

Lucius Malfoy ölçülü ve dikkatli bir hareketle başını salladı. "Pek sayılmaz, oğlum. Dumbledore kötülüklerinde çok titizdir." Lord Malfoy sandalyesine yaslandı ve sonra kıpırdamadan oturdu. "Bana bu silahı anlat."

"Sizin huzurunuzda bu konuda ayrıntılara girmem gerektiğinden henüz emin değilim, Lord Malfoy." Harry derin bir nefes aldı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Size bu işin arkasında Dumbledore'un olduğu fikrini satmaya çalışmıyorum, sadece olasılığı gündeme getiriyorum -"

Sonra Draco Malfoy konuştu. "Dumbledore'un sana verdiği alet trolleri öldürmek için miydi? Yani, *sadece* trolleri mi? Bunu bize söyleyebilir misin?"

Lucius başını çevirip biraz da şaşkınlıkla oğluna baktı.

"Hayır..." Harry yavaşça söyledi. "Özellikle anti-trol öldürme kılıcı ya da gibi bir şey değildi."

Draco'nun gözleri niyetliydi. "Cihaz bir suikastçıya karşı işe yarar mıydı?"

Kalkanlarını kaldırmışlarsa olmaz.

"Hayır." "Okulda bir kavga mı?"

Boğazda genişleyen bir taş doğası gereği ölümcüldür. "Hayır. İnsanlara karşı kullanılmak için tasarlandığını sanmıyorum."

Draco başını salladı. "Yani sadece büyülü yaratıklar. Kızgın bir Hipogrif ya da onun gibi bir şeye karşı iyi bir silah olabilir miydi?"

"Sersemletici Büyü Hipogrifler üzerinde işe yarıyor mu?" Harry yavaşça söyledi.

"Bilmiyorum," dedi Draco.

"Evet," dedi Lucius Malfoy.

Bir Wingardium Leviosa ve Finite Incantatem'i hedef almaya çalışmakla karşılaştırıldığında - "O zaman *bir* Stunning Hex daha iyi bir

bir Hippogriff'le başa çıkmanın yolu." Bu açıdan bakınca, Şekil Değiştirmiş bir taşın *yalnızca* dayanıklı deriye sahip, etten kemikten büyülü bir yaratığa karşı en uygun silah olduğu anlaşılıyordu. "Ama... Yani, bir silah olarak tasarlanmamış olabilir, onu garip bir şekilde kullandım, sadece çılgınca bir heves olabilir -"

Lucius Malfoy alçak sesle, "Hayır," dedi. "Bir heves *değil.* Tesadüf değil. Dumbledore değil."

"O zaman bu o," dedi Draco. Draco'nun gözleri yavaşça kısıldı ve sertçe başını salladı. "*Başından beri* oydu. Mahkeme Legilimens, birinin Granger üzerinde Legilimency kullandığını söyledi. Dumbledore onun yaptığını *itiraf* etti. Ve bahse girerim Granger beni lanetlediğinde ve Dumbledore onları *görmezden* geldiğinde koğuşlar patlamıştır."

"Ama -" Harry söyledi. Lucius'a baktı, bu fikri sorgulamanın gerçekten kendi yararına olup merak ediyordu. "*Sebebi* ne olabilir*?* Onun kötü olduğunu söyleyip öylece bırakacak mıyız?"

Draco Malfoy sandalyesinden fırlayıp odanın içinde volta atmaya başladı; siyah cüppesi genç çocuğun arkasında sallanıyor, goblin muhafızlar büyülü gözlüklerinin ardından şaşkınlıkla ona bakıyorlardı. "Garip bir anlamak için ne olduğuna bakın, sonra kimin yararına olduğunu sorun. Dumbledore'un Granger'ın duruşmasında onu kurtarmaya çalışmanı planlamamış olması dışında, bunu yapmanı engellemeye çalıştı. Granger Azkaban'a gitseydi ne olurdu? Malfoy Hanesi ve Potter Hanesi sonsuza dek birbirlerinden nefret ederdi. Tüm şüpheliler arasında *bunu* isteyen tek kişi Dumbledore. Yani uyuyor. *Hepsi* uyuyor. Cinayeti gerçekten işleyen kişi Albus Dumbledore!"

"Hımm," dedi Harry. "Ama neden *bana* bir anti-trol silahı verdin? Şüpheli olduğunu söyledim, mantıklı olduğunu söylemedim."

Draco düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Belki de Dumbledore trol Granger'a ulaşmadan onu durduracağını ve böylece onu gönderdiği için babamı suçlayabileceğini düşünmüştür. Babamın Hogwarts'ta böyle bir şey yapmaya *çalıştığını* düşünselerdi pek çok insan çok kızardı. Babamın dediği gibi, insanlar Hogwarts'ta bir öğrencinin öldüğünü öğrendiklerinde Dumbledore'un itibarını kaybetmesi gerekirdi, Hogwarts güvenli olmasıyla ünlüdür. Yani bu kısmın muhtemelen gerçekleşmemesi gerekiyordu."

Harry'nin zihni istemsizce, Hermione Granger'ın cesedini gördüğünde Dumbledore'un gözlerindeki dehşete geri döndü.

Weasley ikizleri sihirli haritalarını çaldırmamış olsalardı, oraya zamanında varabilir miydim? Plan bu olabilir miydi? Ve sonra, Dumbledore bilmese de, biri haritalarını çaldı ve ben çok geç kaldım... ama hayır, bu pek mantıklı değil, çok geç öğrendim, Dumbledore bir süpürge kullanacağımı nasıl tahmin edebilirdi... şey, bir süpürgem olduğunu biliyordu...

Böyle bir planın işe yaramasına imkan yoktu. Ve

yürümedi de.

Ancak biraz bunamış biri bunun işe yaramasını *bekleyebilir* ve bir anka kuşu *aradaki* farkı anlayamayabilir.

"Ya da," diye devam etti Draco Malfoy, hâlâ enerjik bir şekilde volta atarak, "belki de Dumbledore'un yanında büyülü bir trol vardı ve başka bir zaman, başka bir komplo için onu yenmeni bekledi ve sonra onun yerine Granger üzerinde trolü kullandı. Yapamam.

Dumbledore'un *tüm bunları* derslerin ilk haftasından beri planladığını hayal edin -"

Lucius Malfoy alçak sesle, "Tahmin edebiliyorum," dedi. "Dumbledore'dan böyle bir şey gördüm."

Draco kararlı bir şekilde başını salladı. "O zaman ilk komploda hiç ölmemem *gerekiyordu*. Dumbledore, Profesör Quirrell'ın beni kontrol ettiğini biliyordu ya da Dumbledore başka birinin beni zamanında bulmasını planlamıştı - ölmüş olsaydım Granger'a karşı tanıklık edemezdim ve ölseydim itibarını kaybederdi.
Ama benim Hogwarts'tan ayrılmam ve Slytherin'e liderlik etmek için yanında olmamam tam ona göre olacaktı. Ve bir dahaki sefere Harry'nin trol Granger'ı ele geçirmeden önce onu durdurması ve herkesin seni suçlaması gerekiyordu, Baba, ama bu sefer işler Dumbledore'un planladığı gibi gitmedi."

Lucius Malfoy gri gözlerini şaşkınlıkla oğluna baktığı yerden kaldırdı. "Eğer bu doğruysa - ama acaba Harry Potter buna inanmakta isteksiz davranıyor mu?"

"Belki," dedi Draco. "Ama ben öyle olmadığına eminim."

"O halde, eğer doğruysa..." Lucius Malfoy'un sesi kesildi. Gözlerinde yavaş yavaş bir öfke parlıyordu.

"Tam olarak ne yapardık?" Harry söyledi.

"Bu da benim için çok açık," dedi Draco. Onlara doğru döndü ve bir parmağını havaya kaldırdı. "Dumbledore'u bu suçtan mahkûm edecek kanıtı bulacağız ve onu adalete teslim edeceğiz!"

Harry Potter ve Lucius Malfoy birbirlerine baktılar. İkisi de ne

diyeceklerini tam olarak bilemiyorlardı.

Lucius Malfoy bir süre sonra, "Oğlum," dedi, "bugün gerçekten çok iyi iş çıkardın."

"Teşekkür , Peder!"

"Ancak bu bir oyun değil, biz Seherbaz değiliz ve denemelere güvenmiyoruz."

Draco'nun gözlerindeki ışığın bir kısmı söndü. "Ah."

Harry, "Benim, ah, denemelere karşı duygusal bir düşkünlüğüm var," diye araya girdi. *Bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum.* Eve gidip bir kâğıt ve kalem alıp Draco'nun gerekçelerinin *gerçekten* mantıklı olup olmadığını anlamaya çalışması gerekiyordu. "Ve kanıt."

Lucius Malfoy o anda bakışlarını Harry Potter'a çevirdi ve gözleri saf gri bir öfkeyle parladı.

Lucius Malfoy alçak bir öfkeyle, "Eğer beni kandırdıysan," dedi, "eğer bütün bunlar bir yalansa, o zaman affetmeyeceğim. Ama eğer bu bir aldatmaca değilse. Bana Dumbledore'u bu cinayetten Wizengamot önünde mahkûm ettirecek bir kanıt getir, ya da onu tahttan indirmeye yetecek bir kanıt, o zaman Malfoy Hanesi'nin senin için yapmayacağı hiçbir şey yok, Harry Potter. Hiçbir şey."

Harry derin bir nefes aldı. Bütün bunları çözmesi ve gerçek olasılıkları hesaplaması gerekiyordu, ama *zamanı* yoktu . "Eğer bu Dumbledore'sa, onu oyun tahtasından kaldırmak Britanya'nın güç yapısında büyük bir boşluk yaratır."

Lucius Malfoy acımasız bir gülümsemeyle, "Demek ," dedi. "Onu kendin doldurmak gibi bir hevesin var mıydı, Harry Potter?"

"Muhaliflerinizden bazıları bundan hoşlanmayabilir. Kavga edebilirler."

"Kaybedecekler," dedi Lucius Malfoy, şimdi demir gibi sert bir yüzle.

"Dumbledore benim yüzümden görevden alınırsa, Malfoy Hanesi'nin benim için yapmasını istediğim şey bu, Lord Malfoy. Muhalefet en çok korktuğunda - işte o zaman bir iç savaşı önlemek için bir son dakika anlaşması teklif edilecek.
Bazı müttefikleriniz bunu tercih etmeyebilir ama istikrarı görmekten memnun olacak pek çok tarafsız olacak. Pazarlık, sizin hemen başa geçmeniz yerine, Draco Malfoy'un reşit olduğunda iktidarı ele geçirmesi şeklinde olacak."

" *Ne?*" dedi Draco.

"Draco Veritaserum altında Hermione Granger'a yardım etmeye çalıştığına dair ifade verdi. Bahse girerim karşı tarafta savaşmaktansa ona şans tanıyacak pek çok insan vardır.
Bunu tam olarak nasıl uygulayacağınızdan emin değilim - Bozulmaz Yeminler ya da Gringotts sözleşmeleri ya da başka bir şey - ama Hogwarts'tan mezun olduktan sonra gücün Draco'ya geçeceğine dair bir tür uygulanabilir anlaşma olacak. Yaşayan Çocuk'un sahip olduğu her türlü desteği bu anlaşmanın arkasına koyacağım. Longbottom ve Bones'u ikna etmeye çalışın. Bu sefer Longbottom ve Bones'la anlaşırken onurlu davranmaya dikkat , ilk planımız daha sonra bunun yolunu açar."

"Baba, *yemin ederim* ben yapmadım -"

Lucius'un yüzü acımasız bir gülümsemeye dönüştü. "Yapmadığını biliyorum, evlat. Pekâlâ." Beyaz saçlı adam altın masanın üzerinden Harry Potter'a baktı. "Bu şartlar benim için kabul edilebilir. Ama ister ilk pazarlığımızda, ister ikincisinde olsun, anlaşmamızın herhangi bir kısmında başarısız olursan, bunun senin için sonuçları olacaktır, Harry Potter. Zekice sözler bunu engelleyemez."

Ve Lucius Malfoy parşömeni imzaladı.

Deli-Göz Moody saatlerdir Gringotts toplantı odasının bronz kapısına bakıp duruyordu, bakışları her yönü gören bir adamın herhangi bir şeye bakabileceği kadar.

Moody, Lucius Malfoy gibi bir adamdan şüphelenmeye çalışmanın sıkıntısının, bütün bir günü onun yapabileceği her şeyi düşünerek geçirip yine de bitirememek olduğunu düşündü.

Kapı çat diye açıldı ve Harry Potter alnında hâlâ boncuk boncuk terle dışarı çıktı.

"Bir şey imzaladın mı?" Deli-Göz hemen sordu.

Harry Potter ona sessizce baktı, sonra cüppesinin içine uzanıp katlanmış bir parşömen çıkardı. "Goblinler bunu zaten uyguluyorlar," dedi Harry Potter. "Ben ayrılmadan önce üç kopya yapmışlar."

"MERLIN LANET OLSUN EVLAT -" Harry Potter yavaşça, sanki isteksizce, belgenin üst kısmını yukarı doğru açmaya başladığında, Moody'nin gözü belgenin ikinci yarısına takılınca duraksadı. Dikkatli bir el yazısıyla çizilmiş paragrafları, Harry Potter'ınkinin altındaki Lucius Malfoy'un zarif imzasını görmek için bir bakış yetti. Ve sonra Moody patladı, belgenin üst yarısı da görüş alanına girmeye başlamıştı bile. "*Malfoy Hanesi*'ni *Hermione Granger'ın ölümüne karışmaktan aklıyorsun, öyle mi?* Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı, seni küçük aptal? Merlin aşkına, neden böyle bir şey yapasın ki?"

Roller, Final

19 Nisan Pazar, 18:34.

Daphne Greengrass, Slytherin zindanlarının altındaki Greengrass odasına doğru sessizce yürüyordu; akşam yemeği için diğer öğrencilere katılmadan önce Hogwarts Ekspresi'nden bavulunu bırakmaya gidiyordu. Malfoy gittiğinden beri tüm özel alan sadece ona aitti. Arkasında tuttuğu eli, onu takip etmekte tereddüt ediyor gibi görünen zümrüt işlemeli devasa sandığına defalarca gel işareti yaptı. Belki de eski ve sağlam aile aletinin üzerindeki büyülerin yeniden uygulanması gerekiyordu; ya da belki de sandığı artık güvenli olmayan Hogwarts'a kadar onu takip etmekte isteksizdi.

Hermione'den söz edildikten sonra annemle babam arasında uzun bir konuşma geçmişti; Daphne dinlemek için kapı aralığına saklanmış, gözyaşlarını tutmaya ve ses çıkarmamaya çalışıyordu.

Annem, her yıl sadece bir öğrenci ölse bunun Hogwarts'ı, bırakın Durmstrang'ı, Beauxbatons'dan bile daha güvenli kıldığını söylemişti. Genç bir cadının ölmesi için öldürülmekten çok daha fazla yol vardı.
Annem, Beauxbatons'ın Biçim Değiştirme Ustasının McGonagall ile aynı seviyede olmadığını söylemişti.

Babası, Greengrass varisinin Hogwarts'ta, diğer tüm Soylu ailelerin çocuklarını gönderdiği okulda kalmasının ne kadar önemli olduğunu (Soylu ailelerin varislerinin doğumlarını eşzamanlı hale getirme geleneğinin nedeni buydu, eğer onları Hogwarts'ta aynı yıla yerleştirmek için) ayık bir şekilde belirtmişti. Ve babam şöyle demişti

En Kadim Ev'in varisi olmak her zaman beladan uzak duramayacağınız anlamına geliyordu.

Son kısmı duymadan da yapabilirdi.

Daphne kapı kolunu çevirip kapıyı açarken sertçe yutkundu.

"Bayan Greengrass -" diye fısıldadı gölgeli, gümüşi cüppeli bir figür.

Daphne çığlık atarak kapıyı çarptı ve asasını çekerek koşmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı ses, şimdi daha yüksek ve daha gürdü.

Daphne durakladı. Sesin geldiği kişi bu olamazdı.

Daphne yavaşça döndü ve kapıyı tekrar açtı.

"Sen!" Daphne kapüşonun altındaki yüzü gördüğünde şaşkınlıkla konuştu. "Ben seni -"

"Şimdi sana geri dönüyorum," dedi gümüşi cüppeli figür güçlü bir sesle, "dönüm noktasında -"

" *Yatak odamda ne yapıyorsun?* " diye bağırdı Daphne.

"Patronus Büyüsü'nün sis formunu yapabildiğini duydum. Görebilir miyim?"

Daphne bakakaldı ve sonra kanı yanmaya başladı. "Neden?" dedi asasını aynı hizada tutarak. "Slytherin'de Slytherin'e yakışmayan büyüler yapan herkesi *öldürebilesin* diye mi? Hermione'yi kimin öldürttüğünü hepimiz *biliyoruz*!"

Figürün sesi yükseldi. "Veritaserum altında Bayan Granger'a yardım etmeye çalıştığıma dair ifade verdim! Çatıda elini tuttuğumda, yerden kalkmasına yardım ettiğimde gerçekten ona yardım etmeye çalışıyordum -"

Daphne asasını düz tuttu. "Sanki baban istese Seherbazların kayıtlarıyla oynayamazmış gibi! Ben dün doğmadım, Bay *Malfoy!*"

Gümüş cüppeli figür paniğe yol açmamak için yavaşça cüppesinden bir asa çıkardı. Daphne'nin eli kendi asasını sıkıca kavradı, ama sonra parmaklarının asanın üzerindeki pozisyonunu, figürün duruşunu fark etti ve şok olmuş bir nefes aldı -

"Expecto Patronum! "

Gümüş ışık diğerinin asasının ucundan sıçradı ve yoğunlaşarak havada sanki yuva yapmış gibi kıvrılan parlak bir yılan .

Sadece açık kaldı.

"Hermione Granger'a yardım etmeye çalıştım," dedi Draco Malfoy sakin bir sesle. "Çünkü Slytherin Evi'nin kalbindeki hastalığın, çoğumuzun artık Patronus Büyüsü yapamamasının nedeninin nefret olduğunu biliyorum. Muggle doğumlulardan ya da herhangi birinden nefret etmek. İnsanlar Slytherin'in artık kurnazlık, hırs ya da onurlu asaletten ibaret olduğunu düşünüyor. Ve ben bile biliyorum, çünkü bakarsanız Hermione Granger'ın büyü konusunda zayıf olmadığını görürsünüz."

Daphne'nin zihni tamamen boşalmıştı. Gözleri endişeyle etrafta geziniyor, en son Bir Şeyler Kırıldığında olduğu gibi kapıların altından kan gelip gelmediğini kontrol ediyordu.

"Ayrıca Hermione Granger'ın beni gerçekten öldürmeye çalışmadığını da anladım," dedi Draco Malfoy sessizce, gümüş yılan kusursuz bir ışık ve sıcaklıkla parlamaya devam ederken. Belki Sahte-Hafıza-Zehirlenmesi'ne uğradı, belki de Legilimize edildi, ama şimdi öldürüldüğüne göre, birileri beni öldürmesi için ona tuzak kurmaya çalıştığında hedefin Bayan Granger olduğu çok açık -"

"Ne *dediğinin* farkında mısın*?* " Daphne'nin sesi kesildi. Lucius Malfoy varisinin böyle söylediğini duysa Draco'nun *derisini yüzer* ve onu *pantolona* çevirirdi*!*

Draco Malfoy gülümsedi, metalik cübbesi tam bedensel Patronus'unun ışığında parlıyordu; bu hem kibirli hem de tehlikeli bir gülümsemeydi, sanki bir deri pantolona dönüşmek onu hiç ilgilendirmiyordu. "Evet," dedi Draco, "ama artık bunun bir önemi yok. Malfoy Hanesi Potter Hanesi'nin parasını iade ediyor ve borcu iptal ediyor."

Daphne yatağına doğru yürüdü ve yatağa girdikten sonra rüyadan uyanabileceğini umarak yatağına uzandı.

"Bir komploya katılmanızı istiyorum," dedi parlak cüppeli figür. "Slytherin'de Patronus Büyüsü yapabilen herkes ve öğrenebilen herkes. Gümüşi Slytherinler buluştuğunda birbirimize güvenmeyi bu şekilde öğreneceğiz." Draco Malfoy dramatik bir hareketle kapüşonunu geri attı. "Ama *sen* olmadan işe yaramaz*,* Daphne Greengrass. Sen ve ailen. Annen bu konuyu babamla görüşecek ama Greengrass'ların teklifi önce senden duymasını istiyorum." Draco Malfoy'un sesi acımasızca alçaldı. "Akşam yemeğini yemeden önce konuşmamız gereken çok şey var."

Görünüşe göre Harry Potter görünmez olmayı benimsemişti; elini sadece kısa bir süreliğine görmüşlerdi.

onlara garip bir parşömene yazılmış listeyi verdi. Harry her şeyi göz önünde bulundurarak, özel durumlar dışında *bulunabilir olmasının pek* akıllıca olmadığını düşündüğünü, bu yüzden bundan böyle insanlarla sadece bedensiz, havada süzülen bir ses ya da kimsenin göremeyeceği köşelerin ardına saklanan ve nereye saklanmaya çalışırlarsa çalışsınlar arkadaşlarını her zaman bulabilen parlak gümüş bir ışık olarak ilgileneceğini açıklamıştı. Dürüst olmak gerekirse, Fred ve George'un Slytherin'in ikinci sınıfındaki her öğrencinin ayakkabılarını şekil değiştirmiş canlı kırkayaklarla doldurmayı da içeren bir ömür boyunca duydukları en ürkütücü şeylerden biriydi. Fred ve George bunun kimsenin akıl sağlığı için iyi olabileceğini düşünmüyorlardı ama ne diyeceklerini de bilemiyorlardı. İnkâr edilemezdi, kendi gözleriyle görmüşlerdi, Hogwarts...

...güvenli değildi...

"Rita Skeeter'ın üzerindeki Sahte Hafıza Büyüsü için kime gittiğini bilmiyorum," dedi Harry Potter'ın kaynaksız sesi. "Her kimse... muhtemelen bu siparişi doğrudan karşılayamayacaktır, ama Muggle dünyasından bir şeyler alabilecek birini tanıyor olabilirler. Ve - ekstra maliyetli olabileceğini biliyorum, ama mümkün olduğunca az insan Harry Potter'ın bu işle ilgili olduğunu bilmeli." Küçük bir çocuğun eli bir kez daha parladı ve bir çanta şangırtı sesiyle yere düştü. "Bu eşyaların bazıları Muggle dünyasında bile pahalı ve bağlantınızın Britanya dışına çıkması gerekebilir; ama umarım yüz Galleon hepsini ödemeye yeter. Galleonların nereden geldiğini söylerdim ama yarınki sürprizi bozmak istemem."

Fred ya da George listeye bakarken, "Bunlar da *ne*?" diye sordular. "Babamız bir Muggle uzmanı -"

"- ve bu şeylerin *yarısını* tanımıyoruz -"

"- neden, biz bunların hiçbirini

tanımıyoruz -" "- tam olarak ne

planlıyorsun*?* "

"İşler ciddileşti," dedi Harry'nin sesi usulca. "Ne yapmak zorunda kalacağımı bilmiyorum. Bu iş bitmeden önce sadece büyücülerin değil, Muggle'ların da gücüne ihtiyacım olabilir - hem de hazırlanmak için zamanım olmadan, ihtiyacım olabilir. Bunların hiçbirini kullanmayı *planlamıyorum*. Sadece her ihtimale karşı yanımda bulunsun istiyorum." Harry'nin sesi durakladı. "Açıkçası sana ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum ve sen hak ettiğin *hiçbir* şeyi vermeme *izin* vermiyorsun, sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum ve tek yapabileceğim gün büyüdüğünde bu konuda daha mantıklı olmanı ummak ve *lütfen* yüzde on komisyon alır mısın?"

"Kapa çeneni, sen," dedi George ya da Fred.

"Tanrı aşkına, benim için bir trolün peşinden gittin ve Fred'in kaburgaları kırıldı!"

İkisi de sadece başlarını salladı. Harry ona kaçmasını söylediklerinde geride kalmış ve trolün dikkatini George'u yemekten uzaklaştırmak için öne çıkmıştı. Harry'nin, böyle bir şeyin Weasley ikizlerine olan borcunu ortadan kaldırmadığını, kendi yaptıklarının tam olarak karşılığını vermediğini düşünecek türden bir insan olduğunu biliyorlardı. Ama Weasley'lerin bildiği ve Harry'nin büyüyene kadar anlayamayacağı şey, bunun aralarında hiçbir şeyin borçlu olmadığı ya da asla borçlu olamayacağı anlamına geldiğiydi. Harry'nin kendi içindeki iyiliği anlayabilmesi -kendisine yardım ettiğinden daha fazla yardım ettiği birinden para ya da bunu bir borç olarak adlandırmayı asla hayal etmemesi- ama görünüşe göre bunu yapamaması garip bir bencillikti, diye düşündüler.

başkalarının da *kendisine* karşı aynı şekilde davranmak isteyebileceğini düşünmek .

"Hatırlat da sana *Atlas* Silkindi adlı Muggle romanının bir kopyasını alayım," dedi kaynaksız ses. "Ne tür bir insanın onu okumaktan fayda sağlayabileceğini anlamaya başlıyorum."

---

20 Nisan Pazartesi, saat 19:00'da.

Bu olay, öğrenciler sakin akşam yemeklerini bitirmişken, Baş Masanın herhangi bir müdahalesi ya da işareti olmadan gerçekleşti; Profesörlerden ya da Okul Müdüründen herhangi bir izin ya da af istenmeden gerçekleşti.

Tatlı tabaklarının ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra, bir öğrenci Slytherin Masasından kalktı ve sakince Baş Masanın önüne değil, Hogwarts'ın Dört Masasının karşı tarafına doğru ilerledi. Draco Malfoy orada durup sessizce tüm Hogwarts'a bakarken, beyaz-sarı kısa kesilmiş saçlarını gören birkaç fısıltı koptu. Draco Malfoy sürpriz dönüşünden beri neredeyse hiçbir şey söylememişti. Slytherin geri döndüğünü ne doğrulamaya ne de yalanlamaya tenezzül etmişti çünkü Hermione Granger ailesinin elinde öldüğüne göre artık korkacak bir şeyi yoktu.

Sonra Draco Malfoy bir eline bir kaşık, diğerine de bir bardak su alıp, net bir çınlama sesi çıkararak vurmaya başladı.

Ting.

Ting.

Ting.

İlk başta daha heyecanlı bir gevezelik oldu. Baş Masada çeşitli Profesörler şaşkınlıkla büyük koltuğunda oturan Müdüre baktılar, ancak Müdür hiçbir işaret vermedi ve böylece fakülte hiçbir şey yapmadı.

Draco Malfoy, oda sessizliğe gömülüp bekleyene kadar kaşığı bardağına vurmaya devam etti.

Sonra Ravenclaw masasından bir öğrenci daha kalktı ve Draco Malfoy'un durduğu yere doğru yüzünü Hogwarts'a döndü. Şaşkınlık içinde nefesler kesildi; bu ikisi en azılı düşmanlar olmalıydı -

Draco Malfoy net bir sesle, "Ben ve Babam, Asil ve En Kadim Malfoy Hanesi'nin Lordu," dedi, "Hogwarts'ta kötü güçlerin iş başında olduğunu fark ettik. Bu kötü güçler Hermione Granger'a zarar vermek istiyordu. Bu Hermione Granger belki de kendi iradesi dışında karşı el kaldırmaya zorlandı; ya da belki de o da ben de Hafıza Büyüsü'ne maruz kaldık. Şimdi diyoruz ki, Malfoy'un varisini bu şekilde kullanmaya cüret eden her kimse, Malfoy Hanesi'nin düşmanıdır ve ondan intikamımızı alacağız. Ve bu onurun yerine getirilmesi için Potter Hanesi'nden alınan tüm paraları iade ettik ve tüm borçları iptal ettik."

Sonra Harry Potter konuştu. "Potter Hanesi bunun dürüst bir hata olduğunu kabul ediyor ve Malfoy Hanesi'ne karşı kötü bir niyet beslemiyor. Hermione Granger'ın ölümünde Malfoy Hanesi'nin hiçbir suçu olmadığına inanıyor ve bunu açıkça söylüyoruz. Hermione Granger'a her kim zarar verdiyse, Potter Hanesi'nin düşmanıdır ve ondan intikamımızı alacağız. İkimizden de."

Sonra Harry Potter Ravenclaw masasına doğru yürümeye başladı ve katıksız, mutlak, gerçeklikle çarpışan şaşkınlığın gevezeliği patlamaya başladı -

Draco Malfoy kaşığını su bardağına vurmaya devam ederek net bir çınlama sesi çıkardı.

Ting.

Ting.

Ting.

Diğer öğrenciler de diğer masalardan kalkıp Draco Malfoy'un durduğu yere geldiler, yanına, arkasına ya da önüne dizildiler.

Büyük Salon'da korkunç bir sessizlik vardı, dünyanın değiştiği, Güçlerin yeniden hizalandığı hissi havada neredeyse elle tutulur bir şekilde hissediliyordu.

Daphne Greengrass, "Babam Owen Greengrass, annemin, Asil ve En Kadim Greengrass Hanedanı'nın Leydisi'nin rızası ve tam desteğiyle," diye konuştu.

Bir zamanlar Kaos'un Theodore'u olan, şimdi Draco Malfoy'un arkasında duran eski Teğmen Nott, "Ve benim atam, Nott Hanesi'nden Charles," dedi.

Yanında savaştığı Daphne Greengrass'ın yanında duran Susan Bones, "Ve büyük teyzem Amelia, Bones Evi'nden, aynı zamanda Sihirli Kanun Uygulama Departmanı Direktörü," dedi.

"Ve büyükannem Augusta, Soylu ve En Kadim Longbottom Hanesi'nden," dedi bu gece için geri dönen Neville Longbottom.

"Ve babam, Lucius, Lord Malfoy, Asil ve En Eski Malfoy Hanesi'nden!"

"Alanna Howe ile birlikte Hogwarts Yönetim Kurulu'nun çoğunluğunu oluşturuyorlar!" Daphne Greengrass açıkça söyledi. "Kendi çocukları da dahil olmak üzere tüm öğrencilerin güvenliğini sağlamak için Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'na aşağıdaki Eğitim Kararlarını vermişlerdir!"

"İlk!" Daphne söyledi. Daphne, Beş Ev'in en önündeki Dört Ev'le yüzleşirken titremesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Anne babasından aldığı konuşma yapma dersleri onu ancak bu kadar ileriye götürebilirdi. Daphne'nin gözleri hızla, üzerinde soluk kırmızı mürekkeple yazılmış bir tüy kalemle satırlarının işaretlerinin yazılı olduğu eline kaydı. "Öğrenciler hiçbir yere yalnız gitmeyecekler, tuvalete bile! En az üç kişilik gruplar halinde seyahat edeceksiniz ve her grupta bir altıncı ya da yedinci sınıf öğrencisi olmak zorunda!"

"İkinci!" Susan Bones arkasından neredeyse sert bir sesle konuştu. "Öğrencilerin güvenliğini daha da sağlamak için, dokuz Seherbaz Yardımcı Koruyucu Güç oluşturmak üzere Hogwarts'a gönderildi!" Susan cüppesinin içinden küçük, yuvarlak bir cam nesne çıkardı, DMLE'nin kullandığı ve hepsine verilmiş olan iletişim cihazlarından biriydi bu. Susan onu ağzına götürdü ve sesini yükselterek, "Seherbaz Brodski, ben Susan Bones. *Girin!* "

Salonun kapıları çarparak açıldı ve içeriye, görevdeyken kullandıkları güçlendirilmiş deri giysileriyle dokuz Seherbaz girdi. Hemen dağıldılar, dört masanın her birinde iki Seherbaz görev aldı ve sonuncusu da Baş Masa'da nöbet tutmaya başladı. Soluk soluğa kalanlar oldu.

"Üçüncü!" dedi Draco Malfoy, sesi emrediciydi. Anlaşılan Malfoy kendi repliklerini ezberlemişti, çünkü elinde Daphne'nin görebileceği bir şey yazmıyordu. "Üçüncü!

Herhangi bir Haneden öğrencileri öldürmekten çekinmeyen ortak bir düşman karşısında, Hogwarts'ın dört Hanesi bir araya gelmeli ve tek vücut olarak hareket etmelidir! Bunu vurgulamak için, Ev Puanı sistemi geçici olarak askıya alınmıştır! *Tüm* Profesörler, Hogwarts Yönetim Kurulu'nun kararıyla, Haneler arasında dayanışmayı teşvik edecektir!"

"Dördüncü!" Neville Longbottom okudu. "Savunma Profesörü'nün okul sonrası derslerine katılmayan tüm öğrenciler, Seherbaz eğitmenleri tarafından özel savunma eğitimi alacaklar!"

"Beşinci!" Theodore Nott tehditkâr bir ses tonuyla bağırdı. "Koridorlarda ya da Savunma dersleri dışında herhangi bir yerde kavga eden herkes sert bir şekilde cezalandırılacaktır! Ya birlikte dövüşün ya da hiç dövüşmeyin!"

"Altıncı!" dedi Daphne Greengrass ve derin bir nefes aldı. Ne planlandığını öğrendiğinde, Floo aracılığıyla Anne'ye kendi küçük ekstra ricasını iletmişti. Lucius Malfoy, Amelia Bones'la birlikte hareket etse bile -ki bu düşünceyi kavramakta hâlâ güçlük çekiyordu- Jugson ve kendi grubu Malfoy'u desteklemeyi reddettiği için Greengrass'ın kararsız oyu hâlâ hayati önem taşıyordu. Bones'un Malfoy'a, Malfoy'un da Bones'a güvenmediğinden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden Anne talep etmiş ve Yeşilçamlar da kabul etmişti: "Hafıza Büyüsü öğrenciler üzerinde koruyucuları harekete geçirmeden kullanıldığına göre, Hogwarts fakültesinden birinin bu işe karışmış olması mümkün.
Bu nedenle! Yardımcı Koruyucu güç doğrudan babam Lord Greengrass'a rapor verir!" Ve bu kısım sadece sembolikti, biliyordu, herhangi birinin doğrudan Seherbazlarla iletişime geçmemesi için bir neden yoktu; ama bir gün daha fazlasına dönüşebilirdi, bu yüzden Annemden bunu talep etmesini istemişti - "Ve Yardımcı Koruyuculara bir şey bildirmek isteyen olursa, Seherbazlarla konuşabilir veya *benim* aracılığımla gidebilirler -" Daphne'nin kolu, toplananları işaret etmek için arkasına geçti.

öğrenciler. "Usulüne uygun olarak atanmış Yardımcı Koruyucu Özel Komite Başkanı!"

Ve Daphne dramatik bir şekilde durakladı. Bu kısmı prova etmişlerdi.

Sesi titremeyen Neville, "Düşmanın kim olduğunu bilmiyoruz," dedi.

"Düşmanın ne istediğini bilmiyoruz," dedi Theodore, hâlâ tehditkâr görünüyordu.

"Ama düşmanın kime saldırdığını biliyoruz," dedi Susan, üç yedinci sınıf öğrencisini karşısına aldığı kadar sert bir sesle.

"Düşman Hogwarts öğrencilerine saldırıyor," dedi Draco Malfoy, sanki bütün bunlar onun doğasında varmış gibi net ve emredici bir sesle.

"Ve Hogwarts," diye konuştu Greengrasslı Daphne, kanının hayatında hiç olmadığı kadar yandığını hissederek, "*karşılık verecek*."

Roller, Sonrası

On gün sonra, Yasak Orman'da ilk ölü tek boynuzlu at bulundu.

İhtiyati Tedbirler, Bölüm 1

13 Mayıs 1992.

Argus Filch'in yüzü, elinde tuttuğu yağ lambasının ışığında bükülmüş gibi görünüyor, yüzünde gölgeler dans ediyordu. Arkalarında Hogwarts'ın kapıları hızla geri çekildi ve karanlık zemin yaklaştı. Şimdi yürüdükleri yol çamurlu ve belirsizdi.

Eskiden kıştan dalları çıplak olan ağaçlar henüz tam anlamıyla bahara bürünmemişti; dalları zayıf parmaklar gibi gökyüzüne doğru uzanıyor, ince yapraklar arasında iskeletler görünüyordu. Ay parlaktı ama üzerinde dolaşan bulutlar sık sık onları karanlığa gömüyor, sadece Filch'in lambasının sönük alevleriyle aydınlanıyordu.

Draco asasını sıkıca tutmaya devam etti.

"Bizi nereye götürüyorsun?" dedi Tracey Davis. Draco'yla birlikte, sokağa çıkma yasağı saatinden sonra Gümüş Slytherin'lerin toplantı girişimine giderken Filch tarafından yakalanmış ve aynı şekilde ceza almıştı.

Argus Filch, "Sen beni takip et," dedi.

Draco tüm bu olanlardan dolayı kendini oldukça sinirli hissediyordu. Simli Slytherin'ler okul işlerini kabul etmeliydi. Hogwarts'ın iyiliği içinse, gizli bir komplonun sokağa çıkma yasağından sonra buluşmasına izin verilmemesi için hiçbir neden yoktu. Eğer bu bir kez daha olursa Daphne Greengrass'la konuşacak, Daphne de babasıyla konuşacak ve Filch, Malfoylar söz konusu olduğunda başka yöne bakmanın bilgeliğini öğrenecekti.

Filch tekrar konuştuğunda Hogwarts şatosunun ışıkları uzakta azalmıştı. "Eminim bir daha okul kurallarını çiğnerken iki kere düşüneceksin, değil mi?" Filch, kendisini takip eden dört öğrenciye bakabilmek için başını lambadan yana çevirdi. "Ah evet... bana sorarsanız sıkı çalışma ve acı en iyi öğretmenlerdir... Eski cezaların izin vermeleri çok yazık... Sizi bileklerinizden tavana asarım birkaç günlüğüne, zincirler hala ofisimde duruyor, ihtiyaç duyulursa diye iyice yağlayın..."

"Hey!" Tracey sesine bir parça öfke söyledi. "Bunu duymak için çok gencim - bu tür - bilirsin! Özellikle de zincirler iyi yağlanmışsa!"

Draco dikkatini vermiyordu. Filch, Amycus Carrow'un liginde değildi.

Arkalarında, onları takip eden iki yaşlı Slytherin'den biri kıs kıs güldü ama bir şey söylemedi. Onun yanında da uzun boylu, yüzünde Slavlara özgü bir ifade olan ve hâlâ aksanlı konuşan bir çocuk vardı. Tracey'nin bahsettiği türden bir şeyle ilgisi olmayan bir suçtan yakalanmışlardı ve üçüncü ya da dördüncü sınıfta görünüyorlardı. "Pfeh," dedi uzun boylu çocuk. "Durmstrang'da seni ayak parmaklarından baş aşağı asarlar. Eğer küstahsan tek parmağından. Hogwarts eski günlerde bile yumuşaktı."

Argus Filch sanki uygun bir cevap bulmaya çalışıyormuş gibi yaklaşık yarım dakika sessiz kaldı ve sonra kıkırdadı. "Bu konuda ne diyeceğini... bu gece ne yapacağını öğrendiğinde göreceğiz! Ha!"

Tracey Davis, "Böyle şeyler için çok genç olduğumu !" dedi. "kadar beklemek zorunda!"

Önlerinde ışıklı pencereleri olan bir kulübe vardı, ancak orantıları yanlış görünüyordu.

Filch yüksek ve keskin bir sesle ıslık çaldı ve bir köpek havlamaya başladı.

Kulübeden, etrafındaki ağaçların çok kısa görünmesine neden olan bir figür çıktı. Figürün ardından bir köpek yavrusu gibi görünen bir köpek geliyordu, ta ki uzun siluetinden ayrı olarak baktığınızda köpeğin devasa olduğunu, daha çok bir kurda benzediğini fark edene kadar.

Draco kendini tutmadan önce gözlerini kısmıştı. Gümüşi bir Slytherin olarak herhangi bir canlıya karşı önyargılı olmaması gerekiyordu, özellikle de diğer insanların onu görebileceği bir yerde.

"Bu da ne?" dedi figür, yarı devin gür ve hırçın sesiyleŞemsiyesi Filch'in loş lambasından daha parlak, beyaz bir ışıltıyla parlıyordu. Diğer elinde bir arbalet tutuyordu; kısa oklardan oluşan bir sadak da kolunun üst kısmına bağlanmıştı.

"Cezalı öğrenciler," dedi Filch yüksek sesle. "Orman'da onları yiyen her neyse onu aramanıza yardım edecekler."

"*Orman mı?* " diye haykırdı Tracey. "Gece oraya gidemeyiz!"

"Doğru," dedi Filch, Hagrid'den yana dönüp onlara ters ters . "Ormana gidiyorsunuz ve buradan tek parça halinde çıkacağınızı hiç sanmıyorum."

"Ama -" dedi Tracey. "Duyduğuma göre kurtadamlar ve vampirler varmış ve herkes bir kız, bir kurtadam ve bir vampir aynı anda olduğunda neler olduğunu bilir!"

Dev yarı-dev kaşlarını çatmıştı. "Argus, aklımda sen ve belki birkaç yedinci sınıf vardı. Onlara sürekli göz kulak olacaksam yanımda yardım getirmenin pek bir anlamı yok."

Argus'un yüzü acımasız bir memnuniyetle aydınlandı. "Bu onların gözcüsü, değil mi? Başları belaya girmeden önce o kurtadamları düşünmeleri gerekirdi, değil mi? Onları yalnız gönder. Onlara fazla dostça davranmamalıyım, Hagrid. Ne de olsa cezalandırılmak için buradalar."

Yarı-dev kocaman bir iç çekti (normal bir adamın ciğerlerindeki tüm havanın bir Bludgeoning Hex tarafından boşaltılması gibi bir ses). "Sen üzerine düşeni yaptın. Bundan sonrasını ben devralıyorum."

"Şafakta geri döneceğim," dedi Filch, "onlardan geriye kalanlar için," diye ekledi iğrenç bir şekilde ve dönüp şatoya doğru ilerlemeye başladı, lambası karanlıkta sallanarak uzaklaşıyordu.

"Pekâlâ," dedi Hagrid, "şimdi beni dikkatle dinleyin, çünkü bu gece yapacağımız şey çok tehlikeli ve kimsenin risk almasını istemiyorum. Bir dakika beni takip edin."

Onları ormanın en uç noktasına kadar götürdü. Lambasını yüksekte tutarak, sık siyah ağaçların arasında kaybolan dar, dolambaçlı bir toprak yolu işaret etti. Ormanın içine bakarken Draco'nun başının üzerinden hafif bir esinti geçti.

"Orada tek boynuzlu atları yiyen bir şey var," dedi dev adam.

Draco başını salladı; birkaç hafta önce, Nisan ayının sonlarına doğru buna benzer bir şeyler duyduğunu uzaktan da olsa hatırlıyordu.

"Bizi yaralı bir tek boynuzlu ata giden gümüşi kan izlerini takip etmek için mi çağırdınız?" Tracey heyecanla söyledi.

"Hayır," dedi Draco, yine de refleksif alayını durdurmayı başardı. "Filch bize ceza notunu bugün öğle yemeğinde verdi, öğlen. Bay Hagrid yaralı bir tek boynuzlu atı bulmak için o kadar uzun süre beklemezdi ve eğer böyle bir şey arıyor olsaydık, gündüz vakti, hava aydınlıkken bakardık. Yani," dedi Draco, Müfettiş Leon'un oyunlarda yaptığı gibi parmağını kaldırarak, "Buradan sadece geceleri ortaya çıkan bir şey aradığımız sonucunu çıkarıyorum."

"Evet," dedi yarı-dev, düşünceli bir sesle. "Beklediğim gibi biri değilsin, Draco Malfoy. Hem de hiç beklediğim gibi değil. O zaman sen Tracey Davis olmalısın. Adını duymuştum. Zavallı Bayan Granger'ın tayfasından biri." Rubeus Hagrid iki yaşlı Slytherin'e baktı ve parlayan şemsiyesinin ışığında onları süzdü. "Peki siz kimdiniz? Seni pek gördüğümü hatırlamıyorum, evlat."

"Cornelia Walt," dedi cadı, "bu da Yuri Yuliy," Durmstrang'dan söz eden Slav görünümlü çocuğu göstererek. "Ailesi Ukrayna topraklarından ziyarete geldi, bu yüzden sadece bir yıllığına Hogwartsta." Büyük çocuk başını salladı, yüzünde belli belirsiz bir küçümseme ifadesi vardı.

Hagrid köpeği göstererek, "Bu Fang," dedi. Beşi

birlikte ormana doğru yola koyuldular.

"Tek boynuzlu atları ne öldürüyor olabilir?" Draco birkaç dakika yürüdükten sonra konuştu. Draco Karanlık yaratıklar hakkında biraz bilgi sahibiydi ama tek boynuzlu atları avladığı söylenen bir şey hatırlayamıyordu. "Bunu ne tür bir yaratık yapar, bilen var mı?"

"Kurtadamlar!" dedi Tracey.

"Bayan Davis?" dedi Draco ve kız ona baktığında sessizce parmağıyla ayı işaret . Gibbous ağarıyordu ama henüz dolunay değildi.

"Doğru ya," dedi Tracey.

"Ormanda hiç kurt yok," dedi Hagrid. "Onlar çoğu zaman sıradan büyücülerdir, 'member. Kurt da olamazlar, bir tekboynuzu yakalayacak kadar hızlı değillerdir. Tek boynuzlu atlar güçlü büyülü yaratıklardır, daha önce bir tanesinin incindiğini hiç görmedim."

Draco neredeyse kendisine rağmen bulmacayı düşünerek bunları dinledi. "O halde bir tek boynuzlu atı yakalayacak kadar hızlı olan nedir?"

Hagrid, Draco'ya anlaşılmaz bir bakış atarak, "Bu bir hız meselesi değil," dedi. "Yaratıkların avlanma yöntemlerinin sonu yok. Zehir, karanlık, tuzaklar. Yüzünü yerken bile görülemeyen, duyulamayan ya da hatırlanamayan şeytanlar. Her zaman öğrenecek yeni ve harika bir şey vardır."

Ayın üzerinden bir bulut geçti ve ormanı sadece Hagrid'in şemsiyesinin ışığıyla aydınlanan bir gölgeye çevirdi.

"Ben," devam etti Hagrid, "sanırım peşimizde bir Paris hidrası var. Bir büyücü için tehdit değiller, sadece onları yeterince uzun süre oyalamanız gerekiyor ve kaybetmenize imkân yok. Yani savaşmaya devam ettiğin sürece kaybetmene imkan yok. Sorun şu ki, Parisli bir hydra karşısında çoğu yaratık çok daha önce pes eder. Tüm kafaları kesmek biraz zaman alır."

"Bah," dedi yabancı çocuk. "Durmstrang'da Buchholz hydra ile savaşmayı öğreniyoruz. Savaşmak hayal edilemeyecek kadar sıkıcı! Kelimenin tam anlamıyla, hayal bile edemiyorum. Birinci sınıflar bize inanmıyor

Onlara kazanmanın mümkün olduğunu söylediğimizde! Eğitmen ikinci emri vermeli, onlar anlayana kadar tekrar etmelidir."

Ağaçlar çok sık olduğu için yolu takip etmek neredeyse imkânsız hale gelene kadar yaklaşık yarım saat boyunca Ormanın derinliklerine doğru yürüdüler.

Sonra Draco onu gördü, ağaçların köklerindeki kalın sıçramalar ay ışığının altında daha parlak bir renkte parlıyordu. "Bu -"

"Tek boynuzlu at kanı," dedi Hagrid. İri adamın sesi hüzünlüydü.

İlerideki bir açıklıkta, büyük bir meşenin karışık dalları arasından görülebilen, yere düşmüş yaratığı gördüler, güzel ve üzgün bir şekilde yere serilmişti, etrafındaki toprak birikmiş kanla ay gümüşü gibi parlıyordu. Tek boynuzlu at beyaz değil, soluk maviydi ya da ayın ve gece gökyüzünün altında öyle görünüyordu. İnce bacakları belli ki kırılmış bir şekilde garip açılarla uzanıyordu ve yelesi koyu yaprakların üzerine yayılmıştı, yeşil-siyahtı ama inci gibi parlıyordu. Böğründe yıldız patlamasına benzeyen küçük beyaz bir şekil vardı, ortası sekiz düz ışınla çevriliydi. Yan tarafının yarısı , kenarları diş izleri gibi , kemikleri ve iç organları açığa çıkmıştı.

Draco'nun boğazında garip bir boğulma hissi yükseldi.

"İşte o," dedi Hagrid, hüzünlü fısıltısı normal bir adamın sesi kadar yüksekti. "Onu bu sabah bulduğum yerde, ölü bir kapı tokmağı gibi ölü. O, bu ormanda karşılaştığım ilk tek boynuzlu attı. Ona Alicorn derdim, artık onun için bir önemi yok sanırım."

"Bir tek boynuzlu ata Alicorn adını vermişsin," dedi büyük kız. Sesi biraz kuruydu.

"Ama onun kanatları yok," dedi Tracey.

"Alikorn tek boynuzlu at boynuzudur," dedi Hagrid, şimdi daha yüksek sesle. "Kanatlı tek boynuzlu at anlamına geldiğini nereden çıkardınız bilmiyorum ama ben öyle bir şey duymadım. Bu tıpkı bir köpeğe Fang adını vermek gibi bir şey," diyerek zar zor dizlerine kadar gelen kurt benzeri kocaman köpeği işaret etti. "Ona ne isim vermiştiniz? Hannah ya da onun gibi bir şey mi? Ben bir anlam ifade edecek bir isim verdim. Buna nezaket diyorum."

Kimse buna bir şey demedi ve bir süre daha konuştuktan sonra iri adam başını salladı. "Aramaya buradan, son vurduğu yerden başlayacağız. İki gruba ayrılacağız ve izleri farklı yönlerde takip edeceğiz. Siz ikiniz, Walt ve Yuliy - siz şu tarafa gidin ve Fang'i alın.
Eğer Fang'le birlikteysen, Ormanda yaşayan hiçbir şey sana zarar vermez. İlginç bir şey bulursan yeşil kıvılcımlar gönder, birinin başı girerse kırmızı kıvılcımlar gönder. Davis, Malfoy, benimle gelin."

Orman karanlık ve sessizdi. Rubeus Hagrid yola koyulduktan sonra şemsiyesinin ışığını söndürmüştü, bu yüzden Draco ve Tracey ara sıra takılıp düşmeden ayın ışığıyla yönlerini bulmak zorundaydılar. Yosunlu bir ağaç kütüğünün yanından geçiyorlardı, akan suyun sesi yakınlarda bir yerde bir dere olduğunu söylüyordu. Arada sırada yukarıdaki dalların arasından süzülen bir ay ışığı, dökülmüş yaprakların üzerindeki gümüş mavisi kan lekesini aydınlatıyordu; yaratığın tek boynuzlu ata ilk vurduğu yere doğru kan izini takip ediyorlardı.

Bir süre yürüdükten sonra Hagrid alçak sesle, "Hakkında dedikodular var," dedi.

"Hepsi doğru," dedi Tracey. ”Hepsi doğru."

"Sen değil," dedi Hagrid. "Gerçekten de Veritaserum altında Bayan Granger'a üç kez yardım etmeye çalıştığına dair ifade verdin mi?

Öyle miydi?"

Draco bir süre sözlerini tarttı ve sonunda, "Evet," dedi. Övgü almak için fazla hevesli görünmek iyi olmazdı.

İri adam başını salladı, büyük ayakları hâlâ ormanda sessizce ilerliyordu. "Dürüst olmak gerekirse şaşırdım. Ve sen de Davis, koridorları düzene sokmaya çalışıyorsun. Seçmen Şapka'nın seni doğru yere koyduğuna emin misin? Kötü olup da Slytherin'de olmayan tek bir cadı ya da büyücü , hep öyle söylenir."

"Bu doğru değil," dedi Tracey. "Peki ya Kara Kuzgun Xiaonan Tong, Tepeli Spencer ve Bay Kayvon?"

"Kim?" dedi Hagrid.

"Son iki yüzyılın en iyi Kara Büyücülerinden bazıları," dedi Tracey. "Muhtemelen Hogwarts'ın Slytherin'den olmayan en iyileri onlar." Sesi düştü, coşkusunu yitirdi. "Bayan Granger bana her zaman bir şeyler okumam gerektiğini söylerdi -"

"Her neyse," dedi Draco hızla, "bunun konuyla pek ilgisi yok Bay Hagrid. Olsa bile -" Draco bunu kafasında evirip çevirdi, *Slytherin'in Karanlık olma olasılığı* ile *Slytherin'in Karanlık olma olasılığı* arasındaki farkı bilimsel olmayan bir dile çalıştı. "Çoğu Karanlık Büyücü Slytherin'den olsa bile, çok az Slytherin Karanlık Büyücüdür. O kadar çok Karanlık Büyücü yok, bu yüzden tüm Slytherinler Karanlık Büyücü olamaz." Ya da babamın dediği gibi, herhangi bir Malfoy'un gizli ilimlerin çoğunu bilmesi gerekirken, daha... *masraflı* ritüeller Amycus Carrow gibi işe yarar aptallara bırakılsa daha iyi olurdu.

"Yani diyorsun ki," dedi Hagrid, "Kara Büyücülerin çoğu Slytherin... ama..."

"Ama çoğu Slytherin Karanlık Büyücü değildir," dedi Draco. Bu işi bir süre daha sürdüreceklerine dair yorgun bir his vardı içinde ama tıpkı bir hidrayla savaşır gibi, önemli olan pes etmemekti.

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim," dedi iri adam, sesi hayretle çıkıyordu. "Ama, eğer yılanlardan oluşan bir ev değilseniz, o zaman neden - *şu ağacın arkasına geçin!* "

Hagrid, Draco ve Tracey'yi yakalayıp yüksek bir meşenin arkasındaki patikadan kaldırdı. Bir ok çıkarıp arbaletine taktı ve ateş etmeye hazır bir şekilde kaldırdı. Üçü de dinliyordu. Yakındaki ölü yaprakların üzerinde bir şey sürünüyordu: Yerde sürüklenen bir pelerine benziyordu.
Hagrid karanlık patikada gözlerini kısarak ilerliyordu ama birkaç saniye sonra ses kayboldu.

"Biliyordum," diye mırıldandı Hagrid. "Burada olması gereken bir şey var"

Başlarında Hagrid olduğu halde Tracey ve Draco asalarını hazır tutarak hışırtı sesinin geldiği yere doğru gittiler ama kulaklarını en ufak bir sese dikerek geniş bir daire çizerek aramalarına rağmen hiçbir şey bulamadılar.

Sık, karanlık ağaçların arasından yürümeye devam ettiler. Draco sürekli omzunun üzerinden bakıyordu, izlendiklerine dair bir his onu rahatsız ediyordu. Tracey bağırıp işaret ettiğinde patikadaki bir dönemeci henüz geçmişlerdi.

Uzakta, kırmızı bir kıvılcım yağmuru havayı aydınlattı.

"Siz ikiniz burada bekleyin!" Hagrid bağırdı. "Olduğunuz yerde kalın, sizin için geri geleceğim!"

Draco daha bir şey söyleyemeden Hagrid döndü ve çalılıkların arasından hızla uzaklaştı.

Draco ve Tracey yaprakların hışırtısından başka bir şey duymayana kadar birbirlerine bakarak durdular.
Tracey korkmuş görünüyordu ama bunu saklamaya çalışıyordu. Draco her şeyden çok sinirlenmiş hissediyordu. Görünüşe göre Rubeus Hagrid bu geceki planlarını oluştururken, bir şeylerin gerçekten gitmesi durumunda ortaya çıkacak sonuçları hayal etmek için beş saniye bile harcamamıştı.

"Şimdi ne olacak?" dedi Tracey, sesi biraz yüksek

çıkmıştı. "Bay Hagrid'in dönmesini bekleyeceğiz."

Dakikalar geçip gitti. Draco'nun kulakları her zamankinden keskin görünüyordu, rüzgârın her iç çekişini, her dal çatırtısını duyuyordu. Tracey sanki henüz dolunay olmadığından emin olmak istercesine aya bakmaya devam etti.

"Ben -" Tracey fısıldadı. "Biraz gerginleşiyorum Bay Malfoy."

Draco bunu biraz düşündü. Dürüst olmak gerekirse, bir şeyler vardı... şey, korkak olduğundan ya da korktuğundan bile değildi. Ama Hogwarts'ta bir cinayet işlenmişti ve eğer Yasak Orman'da bir yarı-dev tarafından terk edilmiş bir halde kendisini bir oyunda izliyor olsaydı, şu anda sahnedeki çocuğa bağırmak isterdi...

Draco cüppesinin içine uzandı ve bir ayna çıkardı. Yüzeye dokunduğunda kırmızı cüppeli, hemen kaşlarını çatan bir adam gördü.

"Seherbaz Yüzbaşı Eneasz Brodski," dedi adam açıkça ve Tracey'nin sessiz ormandaki sesle irkilmesine neden oldu. "Ne oldu, Draco Malfoy?"

Draco, "Beni on dakikalık girişe yaz," dedi. Cezası hakkında doğrudan şikâyette bulunmamaya karar vermişti. Şımarık bir velet gibi görünmek istemiyordu. "Eğer cevap vermezsem, gelip beni alın. Yasak Orman'dayım."

Aynanın içinde Seherbaz'ın kaşları kalktı. "Yasak Orman'da ne işiniz var Bay Malfoy?"

"Bay Hagrid'le birlikte tek boynuzlu at yiyiciyi arıyorum," dedi Draco ve aynayı kapatıp, Seherbaz cezalarla ilgili bir şey sormadan ya da şikâyet etmeden servis yapmakla ilgili bir şey söylemeden önce cüppesine geri koydu.

Tracey'nin başı ona doğru döndü, ancak yüz ifadesini okumak için biraz fazla loştu. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Ormanda ve daha soğuk bir rüzgâr eserken dallarında beliren birkaç yaprak hışırdadı.

Tracey'nin sesi tekrar konuştuğunda biraz daha yüksekti. "Yapmak zorunda değildin -" dedi, şimdi sesi biraz utangaç çıkıyordu.

"Bundan bahsetmeyin, Bayan Davis."

Tracey'nin karanlık silueti, zaten görünmeyen bir kızarıklığı gizlemek istercesine elini yanağına götürdü. "Yani, *benim* için değil -"

"Hayır, gerçekten," dedi Draco. "Bundan bahsetme. Hem de hiç." Aynayı çıkarıp Kaptan Brodski'ye *onu* kurtarmamasını emretmekle tehdit edebilirdi ama bunu flört etmek olarak değerlendirmesinden korkuyordu.

Tracey'nin siluet halindeki başı ondan yana döndü, uzaklara baktı. Sonunda daha kısık bir sesle, "Çok erken, değil mi -" dedi.

Ormanda yüksek bir çığlık yankılandı, pek de insani olmayan bir ses, ata benzer bir şeyin çığlığı; Tracey çığlık attı ve koşmaya başladı.

"Hayır, seni mankafa! " diye bağırdı Draco, onun peşinden koşarak. Ses kadar ürkütücüydü ki Draco nereden geldiğinden emin değildi ama Tracey Davis'in aslında o ürkütücü çığlığın kaynağına doğru koşuyor olabileceğini düşündü.

Böğürtlenler Draco'nun gözlerini kamçılayınca bir elini yüzünün önünde tutarak onları korumak zorunda kaldı, Tracey'nin izini çalışıyordu, çünkü bu bir oyunsa ve birbirlerinden ayrılırlarsa içlerinden *birinin* öleceği çok açıktı. Draco cüppesinin içinde duran aynayı ama koşarken tek eliyle çıkarmaya çalışırsa aynanın kaçınılmaz olarak düşüp kaybolacağını bir şekilde biliyordu -

Önlerinde Tracey durmuştu ve Draco görmeden önce bir an için rahatladığını hissetti.

Bir başka tek boynuzlu at yerde yatıyordu, etrafı yavaşça genişleyen gümüş rengi bir kan havuzuyla çevriliydi, kanın kenarı dökülmüş cıva gibi yerde sürünüyordu. Kürkü gece gökyüzünün rengi gibi mordu, boynuzu tam olarak teniyle aynı alacakaranlık rengindeydi, görünen böğründe beyaz lekelerle çevrili pembe bir yıldız lekesi vardı. Bu manzara Draco'nun yüreğini parçaladı, hatta diğer tek boynuzlu attan bile daha fazla, çünkü bu tek boynuzlu atın gözleri cam gibi ona bakıyordu ve bir -

- bulanıklaşan, bükülen form -

- tek boynuzlu atın yan tarafındaki açık bir yaradan besleniyordu, sanki oradan su içiyordu -

– Draco anlayamıyordu, bir şekilde gördüklerini tanıyamıyordu -

– *onlara bakıyordu.*

Bulanıklaşan, kaynayan, tanınmaz hale gelen karanlık dönüp onlara bakıyor gibiydi. bir tıslama duyuldu, şimdiye kadar var olmuş en ölümcül yılanın tıslaması gibiydi, herhangi bir Mavi Boğa'dan çok daha tehlikeli bir şeydi.

Sonra tek boynuzlu attaki yaranın üzerine eğildi ve içmeye devam etti.

Ayna Draco'nun elindeydi ve parmağı mekanik bir şekilde yüzeye tekrar tekrar vururken cansız bir şekilde duruyordu.

Tracey şimdi asasını tutuyor, "Prismatis" ve "Stupefy" gibi şeyler söylüyordu ama hiçbir şey olmuyordu.

Sonra kaynayan şekil ayağa kalktı, tıpkı ayağa kalkan bir adam gibiydi ama öyle değildi; ve sanki ileriye doğru sıçrıyor, ölmekte olan tek boynuzlu atın bacakları arasında garip bir yarı sıçrayışla hareket ederek ikisine yaklaşıyordu.

Tracey onun kolunu çekiştirdi ve sonra koşmak için döndü, tek boynuzlu atları avlayabilecek bir şeyden kaçtı. Daha üç adım atamadan kulaklarını yakan korkunç bir tıslama daha duyuldu ve Tracey yere düşüp .

Draco aklının bir köşesinde ölmek üzere olduğunu biliyordu. Seherbaz tam şu anda aynasını kontrol etse bile, kimsenin buraya yeterince hızlı gelmesine imkân yoktu. *Zaman* yoktu.

Kaçmak işe yaramamıştı.

Sihir işe yaramamıştı.

Draco son anlarında bilmeceyi çözmeye çalışırken, kaynayan taslak daha da yaklaştı.

Sonra gece gökyüzünden parlayan gümüş bir ışık topu fırladı ve ormanı gün ışığı parlak bir şekilde aydınlatarak orada asılı kaldı ve kaynayan dış hat, sanki ışıktan dehşete düşmüş gibi geriye doğru sıçradı.

Gökyüzünden dört süpürge fırladı, parlak renkli kalkanlarıyla üç Seherbaz ve asasını havada tutan Harry Potter, Profesör McGonagall'ın arkasında daha büyük bir kalkanın içinde oturuyordu.

"Defolun buradan!" diye kükredi Profesör McGonagall -

– Bir an önce kaynayan şey korkunç bir tıslama daha çıkardı ve tüm kalkan büyüleri söndü. Üç Seherbaz ve Profesör McGonagall süpürgelerinden düşüp ağır bir şekilde ormanın zeminine yığıldılar ve hareketsiz bir şekilde yattılar.

Draco nefes alamıyordu, hayatında hissettiği en yoğun korku tüm göğsünü sarmış, kalbinin etrafına dallar gönderiyordu.

Dokunulmamış olan Harry Potter süpürgesini sessizce yere doğru yönlendirdi.

– Sonra da Draco ile kaynayan taslak arasında durmak için sıçradı ve canlı bir kalkan gibi araya girdi.

"Kaç!" dedi Harry Potter, başını yarı arkaya çevirip Draco'ya bakarak. Gümüş rengi ay ışığı yüzünde parıldıyordu. "Kaç, Draco! Ben onu oyalarım!"

"O şeyle tek başına savaşamazsın!" Draco yüksek sesle bağırdı. Midesinde bir bulantı vardı, çalkantılı bir his, hafızasında geriye dönüp baktığında suçluluk duygusuna hem benziyor hem de benzemiyordu, sanki o hislere sahipti ama duyguların tamamına sahip değildi.

"Yapmalıyım," dedi Harry Potter acımasızca. "Git!"

"Harry, ben - her şey için özür dilerim - ben" Gerçi daha sonra geriye dönüp baktığında Draco ne için özür dilemek istediğini tam olarak hatırlayamadı, belki de onca zaman önce Harry'nin komplosunu bozmayı planlıyordu.

Şimdi daha siyah ve daha korkunç görünen kaynayan figür havaya yükseldi ve yerden yükseldi.

"Gidin!" diye bağırdı Harry.

Draco döndü ve yüzüne çarpan dallarla birlikte ormanın içine doğru kaçmaya başladı. Draco arkasında korkunç bir tıslama daha duydu ve Harry'nin sesi yükselerek Draco'nun uzaktan seçemediği bir şeyler haykırdı; Draco sadece bir anlığına arkasına bakmak için başını çevirdi ve o anda bir şeye çarparak kafasını sertçe çarptı ve bayıldı.

Harry asasını sıkıca kavradı, etrafında Prizmatik Küre parlıyordu. Önünde kaynayan, bulanıklaşan forma dikkatle baktı ve, "Ne yapıyorsun sen?" dedi.

Kaynayan bulanıklıklar çözüldü, yeniden biçimlendi, gevşeyerek tekrar kapüşonlu bir şekle büründü. Harry'nin tahminine göre, büyü onu etkileyebildiğine göre, her ne gizleme yöntemi kullanılmışsa - bir büyüden ziyade bir cihaz - zihninin şekli tanımasını, hatta şeklin insan olduğunu anlamasını engellemişti.

Ama bu Harry'nin keskin kıyamet duygusunu fark etmesini engellememişti.

Profesör Quirrell, siyah pelerininin ön kısmı gümüş kanla kaplanmış bir halde dimdik durdu ve üç Seherbazın, Tracey Davis, Draco Malfoy ve Profesör McGonagall'ın yere düşmüş hallerine bakarak iç geçirdi. Profesör Quirrell, "Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldandı, "o aynayı alarm vermeden sıkıştırdığımı sanmıştım. İki birinci sınıf Slytherin'in Yasak Orman'da tek başlarına ne işi vardı? Bay Malfoy'un bundan daha fazla aklı var. Ne fiyasko ama."

Harry cevap vermedi. Kıyamet hissi Harry'nin hatırlayabildiği kadar güçlüydü, havadaki güç hissi o kadar büyüktü ki neredeyse elle tutulur gibiydi. Bir yanı hâlâ Seherbazları çevreleyen kalkanların ne kadar hızlı parçalandığına içgüdüsel olarak şaşırmıştı. Neredeyse kalkanları kâğıt mendil gibi parçalayan birbirini izleyen renk kirpiklerini *göremeyecekti*. Profesör Quirrell'ın Azkaban'da Seherbaz'la yaptığı düelloyu bir alay, bir çocuk oyunu gibi gösteriyordu - gerçi Profesör Quirrell o zaman, eğer gerçekten dövüşmüş olsaydı Seherbaz'ın saniyeler içinde öleceğini iddia etmişti; Harry şimdi bunun da doğru olduğunu biliyordu.

Güç merdiveni ne kadar yükseğe çıktı?

"kadarıyla," dedi Harry, sesini sabit tutmayı başararak, "tek boynuzlu at yemenin Savunma Profesörlüğü görevinden kovulmanla bir ilgisi var. Bunu ayrıntılı bir şekilde açıklamak istemezsin herhalde?"

Profesör Quirrell ona baktı. Havadaki neredeyse elle tutulur güç hissi azalır gibi oldu ve Savunma Profesörünün içine doğru geri çekildi. Savunma Profesörü, "Gerçekten de kendimi açıklayacağım," dedi. "Birkaç Hafıza büyüsü yapmam gerekiyor

Önce tılsımlar, sonra gidip bunu tartışabiliriz, çünkü burada kalmam akıllıca olmaz. Bildiğim kadarıyla bu zamana daha sonra döneceksiniz."

Harry ustalaştığı Pelerin'in arkasını görebilmek için kendi iradesini kullandı; ve yanında kendi Ölümcül Hokkabazlığı tarafından gizlenmiş başka bir Harry'nin durduğunu biliyordu. Harry daha sonra Pelerin'ine kendisini bir kez daha kendisinden saklamasını söyledi ve sakladı da; gelecekteki benliğini algılayabilmek, daha sonra o anıyla eşleşmek zorunda kalmak anlamına geliyordu.

Sonra Harry'nin kendi sesi, şimdiki Harry'nin kulaklarında tuhaf bir sesle, "Şaşırtıcı derecede iyi bir açıklaması var," dedi.

Şimdiki zaman-Harry bu sözleri elinden geldiğince iyi hatırlıyordu. Aralarında başka bir şey konuşulmadı.

Profesör Quirrell Draco'nun bedenine doğru yürüdü ve Sahte Hafıza Büyüsü'nü söyledi. Savunma Profesörü orada bir dakika kadar durdu, görünüşe göre dünyadan kopmuştu.

Harry son birkaç haftadır Oblivation'lar üzerinde çalışıyordu - gerçi kendini neredeyse tamamen tüketmek istemediği sürece büyülerin yapılmasına yardım edemezdi ve nedense bir Seherbaz'ın mavi renkle ilgili tüm yaşam anılarını kaybetmesini istiyorlardı. Ama Harry şimdi, çok daha zor olan Sahte Hafıza Büyüsü'nün gerektirdiği konsantrasyon hakkında biraz fikir sahibiydi. Diğer kişinin tüm hayatını kendi kafanızın içinde yaşamaya çalışmanız gerekiyordu, en azından Sahte Anıları on altı ana hafıza parçasını ayrı ayrı işlerken on altıya bir yavaşlamadan daha azıyla yaratmak istiyorsanız. Sessiz olabilirdi, dışarıdan bir işaret olmayabilirdi; ama Harry artık zorlukların bir kısmını biliyordu ve etkilenmesi gerektiğini biliyordu.

Profesör Quirrell sözlerini bitirdi ve Tracey Davis'e, ardından üç Seherbaza ve son olarak da Profesör McGonagall'a geçti. Harry bekledi, ama Gelecek-Harry hiç itiraz etmedi. Profesör McGonagall'ın bile, eğer uyanık olsaydı, itiraz etmemesi mümkündü. Henüz Mayıs'ın İdes'i değildi ve görünüşe göre şaşırtıcı derecede iyi bir açıklaması olacaktı.

Bir hareketle Draco'nun sersemlemiş bedeni kaldırıldı ve dikkatle yere bırakılmadan önce kısa mesafe ormana doğru gönderildi. Sonra Profesör Quirrell'ın son bir hareketiyle tek boynuzlu atın böğründen kocaman bir parça koparıldı ve geride yırtık pırtık kenarlar bırakıldı; çiğ et havada asılı kaldı, sonra Yok Oluş'ta dalgalandı ve oldu.

"Tamamdır," dedi Profesör Quirrell. "Artık buradan ayrılmalıyım, Bay Potter. Benimle gelin ve burada kalın."

Profesör Quirrell adım adım uzaklaştı, Harry de onu izleyip geride kaldı.

Ormanda bir süre sessizlik içinde yürüdüler, sonra Harry uzaktan belli belirsiz sesler duydu. Muhtemelen, ilk grupla irtibat kesildikten sonra gelen bir sonraki seherbaz grubuydu. Gelecekteki halinin ne söylediğini Harry bilmiyordu.

Profesör Quirrell, "Bizi tespit edemezler, konuşmalarımızı da duyamazlar," dedi. Savunma Profesörünün etrafındaki güç ve kıyamet duygusu hâlâ . Adam neredeyse dolunay halindeki ayın ışığının tam üzerine düştüğü bir ağaç oturdu. "Öncelikle şunu söylemeliyim ki, gelecekte Seherbazlarla konuştuğunda, onlara Ruh Emici'ye yaptığın gibi, kaynayan karanlığı da korkutup kaçırdığını söylemelisin. Bay Malfoy'un gördüğünü hatırlayacağı şey budur." Profesör Quirrell küçük bir iç geçirdi. "Ruh Emicilerle bazı korku akrabalıkları olduğu sonucuna varırlarsa, bu biraz paniğe neden olabilir,

ve Seherbazların kalkanlarını kıracak kadar güçlü, Yasak Orman'da serbest. Ama başka ne yapabileceğimi düşünemedim. Eğer orman bundan sonra daha iyi korunursa - ama şansım yaver giderse ihtiyacım olanı çoktan tüketmiş olurum. Bana bu kadar çabuk nasıl geldiğinizi anlatır mısınız? Bay Malfoy'un başının dertte olduğunu nereden biliyordunuz?"

Kaptan Brodski, Draco Malfoy'un Yasak Orman'da, görünüşe bakılırsa Rubeus Hagrid'in yanında olduğunu öğrendikten sonra, buna kimin izin verdiğini öğrenmek için soruşturmaya başlamıştı ama Draco Malfoy'un check-in'i ne zaman kaçırdığını hâlâ öğrenememişti. Harry'nin itirazlarına rağmen, Zaman Döndürücüler hakkında bilgi sahibi olma yetkisine sahip olan Seherbaz Kaptanı, kaçırılan check-in zamanından önce konuşlandırmaya izin vermeyi reddetmişti; Zaman'la ilgili standart prosedürler vardı. Ama Brodski Harry'ye geri dönüp, kaçırılan giriş saatinden bir saniye sonra varmak üzere bir Seherbaz üçlüsü görevlendirmesine izin veren yazılı emirler vermişti. Draco'nun yerini belirlemek için bir Patronus Büyüsü yapılmış, Harry de bu büyünün saf gümüş ışıktan bir top şeklini almasını başarıyla dilemişti ve seherbazların uçuşu tam zamanında, saniyesine kadar gelmişti.

"Korkarım bunu söyleyemem," diye cevap verdi Harry sakin sakin. Profesör Quirrell hâlâ büyük bir şüpheliydi ve ayrıntıları bilmemesi onun için iyi olacaktı. "Şimdi neden tek boynuzlu at yiyorsun?"

"Ah," dedi Profesör Quirrell. "Buna gelince..." Adam tereddüt etti. "Tek boynuzlu atların kanını içiyordum, onları yemiyordum. Kayıp et, vücuttaki yırtık pırtık izler - bunlar olayı gizlemek, başka bir yırtıcı hayvan gibi görünmesini sağlamak içindi. Tek boynuzlu at kanının kullanımı çok iyi biliniyor."

"Bilmiyorum," dedi Harry.

Savunma Profesörü sert bir şekilde, "Bilmediğinizi biliyorum," dedi. "Yoksa beni bu konuda rahatsız etmezdiniz. Tek boynuzlu at kanının gücü, ölümün eşiğinde olsanız bile hayatınızı bir süreliğine korumaktır."

Harry'nin beyninin kelimeleri işlemeyi reddettiğini iddia bir süre vardı, bu elbette yalandı, çünkü işlemenize izin verilmeyen anlamı zaten işlemeden bilemezdiniz.

Harry'yi garip bir boşluk duygusu kapladı, tepkisizlik, belki de biri senaryo dışına çıktığında diğer insanlar da böyle hissediyordu ve söyleyecek bir şey bulamıyor ya da yapacak bir şey düşünemiyorlardı.

Elbette Profesör Quirrell ölüyordu, sadece ara sıra hastalanmıyordu.

Profesör Quirrell öleceğini biliyordu. Ne de olsa Hogwarts'taki Savunma Profesörlüğü pozisyonunu almak için gönüllü olmuştu.

Elbette tüm okul yılı boyunca durumu kötüye gidiyordu. Tabii ki sürekli kötüleşen hastalıkların sonunda tahmin edilebilir bir varış noktası vardı.

Harry'nin beyni kesinlikle zaten biliyordu, zihninin güvenli bir köşesinde, zaten işlemiş olduğu şeyleri işlemeyi reddedebileceği bir yerde.

Tabii ki bu yüzden Profesör Quirrell gelecek yıl Savaş Büyüsü dersi veremeyecekti. Profesör McGonagall'ın onu kovmasına bile gerek kalmazdı. O sadece -

- Ölü.

"Hayır," dedi Harry, sesi biraz titriyordu. "Bir yolu olmalı -"

"Ne aptalım ne de özellikle ölmeye hevesliyim. Zaten baktım. Ders planlarımı tamamlamak için bu kadar uzağa gitmek zorunda kaldım, düşündüğümden daha az zamanım vardı ve -" Ay aydınlanmış karanlık figürün başı döndü. "Sanırım bunu duymak istemiyorum, Bay Potter."

Harry'nin nefesi kesildi. İçinde aynı anda çok fazla duygu kabarıyordu. Birinin yeni uydurduğu bir ritüele göre, inkârdan sonra öfke geliyordu. Yine de şaşırtıcı derecede uygun görünüyordu.

"Ve neden -" Harry'nin nefesi yine kesildi. "O zaman neden tek boynuzlu at kanı şifacı kitlerinde standart değil? Bacakları yendiği için ölmek üzere olsa bile birini hayatta tutmak için?"

Profesör Quirrell sessizce, "Çünkü kalıcı yan etkileri var," dedi.

"Yan etkiler mi? *Yan etki mi?* Ne tür bir yan etki tıbbi olarak *ÖLÜM*'den daha kötüdür*?* " Harry'nin sesi son kelimede bağırana kadar yükseldi.

"Herkes bizim gibi düşünmüyor, Bay Potter. Gerçi adil olmak gerekirse, kanın canlı bir tek boynuzlu attan gelmesi ve tek boynuzlu atın içerken ölmesi gerekiyor. Aksi takdirde burada olur muydum?"

Harry döndü, çevresindeki ağaçlara baktı. "St. Mungos'ta bir tek boynuzlu at sürüsü bulundurun. Hastaları oraya Floo'yla gönderin ya da portkeys kullanın."

"Evet, bu işe yarar."

Harry'nin yüzü gerildi, titreyen ellerinin ardında, içinde kabaran her şeyin dışa vuran tek işaretiydi bu. Çığlık atmaya ihtiyacı vardı, bir çıkışa ihtiyacı vardı, adını koyamadığı *bir şeye* ihtiyacı vardı ve sonunda Harry asasını bir ağaca doğrultup *"Diffindo!" diye* bağırdı. "

Keskin bir yırtılma sesi duyuldu ve tahta üzerinde bir kesik belirdi.

"Diffindo!"

Bir kesik daha. Harry bu Büyüyü sadece on gün önce, kendini savunma konusunda ciddileşmeye başladıktan sonra öğrenmişti. Teorik olarak ikinci sınıf bir Büyüydü, ama içinden akan öfke sınır tanımıyor gibiydi, artık kendini tüketmeyecek kadar biliyordu ve hâlâ gücü vardı.

"Diffindo! " Harry bu kez bir dalı hedef almıştı ve dal dal ve yaprak sesleriyle yere düştü.

İçinde gözyaşı yokmuş gibi görünüyordu, sadece çıkışı olmayan bir baskı vardı.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Profesör Quirrell sessizce. Savunma Profesörü, giydiği siyah pelerininde tek boynuzlu atın kanı hâlâ ay ışığıyla parlarken ağaç kütüğünden kalktı ve kukuletasını başının üzerine geri çekti.

İhtiyati Tedbirler, Bölüm 2

Harry ormanın ortasında, bir birinci sınıf öğrencisinin tek başına ulaşamayacağı kadar büyük bir yıkımın ortasında, nefes nefese duruyordu. Koparma Büyüsü bir ağacı devirmeye yetmemişti, bu yüzden ağaçta kısmen şekil değiştiren kesitler oluşturmaya başlamıştı. İçindekilerin dışarı çıkmasına izin vermemişti, küçük bir ağaç çemberini yıkmak onu daha iyi hissettirmemişti, tüm duygular hala oradaydı ama ağaçları yok ederken en azından duyguların nasıl dışarı çıkamadığını düşünmüyordu.

Harry elindeki büyü bittikten sonra çıplak elleriyle dalları koparıp kırmaya başlamıştı. Elleri kanıyordu, ama Madam Pomfrey'in sabah düzeltemeyeceği bir şey değildi. Sadece Kara büyü büyücülerde kalıcı yara izleri bırakırdı.

Ormanda hareket eden bir şeyin sesi geldi, bir atın nal seslerine benziyordu; Harry döndü, asası bir kez daha yükseldi; elleriyle çalışırken sihrinin bir kısmı geri dönmüştü. İlk kez Yasak Orman'da tek başına olduğunu ve gürültü yaptığını fark etti.

Ay ışığında beliren şey Harry'nin beklediği tek boynuzlu at değil, ay ışığının altında beyaz-kahverengi parıldayan, alt gövdesi bir atınkine benzeyen, göğsünün üstü çıplak, uzun beyaz saçlı erkek bir insandı. Ay ışığı sentorun yüzünü yakaladı ve Harry gözlerinin neredeyse Dumbledore'unki kadar mavi, hatta safire yakın olduğunu gördü.

Sentor bir elinde uzun, tahta bir mızrak tutuyordu; mızrağın kenarı ay ışığının altında parlamıyordu; Harry bir keresinde, kenarın parlaması kör bir bıçağın işaretiydi, diye okumuştu.

"Evet," dedi sentor. Sesi alçak, güçlü ve erkekçeydi. "İşte , etrafın yıkımla çevrili. Havada tek boynuzlu atın kanının kokusunu alabiliyorum, kendini kurtarmak için katledilen masum bir şeyin kanının."

Ani bir korku sarsıntısı Harry'yi şimdi'ye getirdi ve hızla, "Göründüğü değil," dedi.

"Biliyorum. İronik bir şekilde, yıldızların kendisi senin masumiyetini ilan ediyor." Sentor küçük açıklıkta Harry'ye doğru bir adım attı, mızrağını hâlâ dik tutuyordu. "*Masumiyet* tuhaf bir kelime. Bir çocuğun masumiyeti gibi bilgiden yoksunluk anlamına gelir ve aynı zamanda suçluluk duygusundan yoksunluk anlamına da gelir. Sadece tamamen cahil olanlar eylemlerinin sonuçları için tüm sorumluluktan yoksun olabilirler. Ne yaptığını bilmez ve bu nedenle zararlı bir niyeti olmayabilir; bu kelime böyle söylüyor." Derin ses ormanda yankılanmadı.

Harry'nin gözleri mızrağın ucuna kaydı ve sentoru gördüğü anda Zaman Döndürücü'sünü kapması gerektiğini fark etti. Şimdi, eğer Harry cüppesinin altına uzanmaya çalışırsa, eğer sentor yeterince hızlıysa, mızrak onu daha önce vurabilirdi. "Bir keresinde okumuştum," dedi Harry, kulağa derin sözcüklerle kulağa derin gelen sözcükleri eşleştirmeye çalışırken sesi biraz kararsızdı, "küçük çocukların masum olduğunu düşünmenin yanlış olduğunu, çünkü bilmemenin seçmemekle aynı şey olmadığını. Çocuklar okul bahçesindeki kavgalarda birbirlerine küçük zararlar verirler, çünkü büyük zararlar verecek güce sahip değillerdir. Ve bazı yetişkinler büyük zararlar verir. Ama zarar vermeyen yetişkinler çocuklardan daha masum değiller mi, daha az değiller mi?"

"Büyücülerin bilgeliği," dedi sentor. "Aslında

Muggle bilgeliği."

"Sihirsizler hakkında çok az şey biliyorum. Mars son zamanlarda sönüktü ama giderek daha da parlaklaşıyor." Sentor bir adım daha atarak Harry'ye neredeyse yaklaştı.

Harry gökyüzüne bakmaya cesaret edemedi. "Bu, her iki gezegen de Güneş'in etrafında dönerken Mars'ın Dünya'ya yaklaştığı anlamına geliyor. Mars her gibi aynı miktarda güneş ışığı yansıtıyor, sadece bize yaklaşıyor. Ne demek istiyorsun, yıldızlar masumiyetimi mi ilan ediyor?"

"Gece gökyüzü sentorlarla konuşur. Bildiklerimizi böyle biliriz. Yoksa bugünlerde büyücülere bu kadarını bile söylemiyorlar mı?" Sentorun yüzünde bir küçümseme ifadesi belirdi.

"Ben... Kehanet'i incelerken sentorları araştırmaya çalıştım. Yazarların çoğu nedenini açıklamadan sentor kehanetiyle alay , büyücüler tartışmacı normları anlamazlar, onlara göre bir fikirle ya da bir kişiyle alay etmek, o fikre karşı kanıt getirmek kadar o fikri yermek gibi gelir... Sentorların astroloji kullanmasıyla ilgili bölümün daha fazla alay konusu olduğunu düşünmüştüm..."

"Neden?" diye mırıldandı sentor. Başını merakla eğdi.

"Çünkü gezegenlerin seyri binlerce yıl öncesinden tahmin edilebilir. Eğer doğru Muggle'larla konuşursam, size gezegenlerin on yıl sonra bu noktadan tam olarak nasıl görüneceğini gösteren bir diyagram gösterebilirim. Bundan yola çıkarak tahminlerde bulunabilir misiniz?"

Sentor başını salladı. "Bir diyagramdan mı? Hayır. Gezegenlerin ışığı, kuyruklu yıldızlar, yıldızlardaki ince değişimler

kendilerini, görmeyeceklerimi."

"Kuyrukluyıldız yörüngeleri de binlerce yıl öncesinden belirlenir, bu nedenle güncel olaylarla çok fazla ilişkili olmamalıdır. Yıldızların ışığının yıldızlardan Dünya'ya ulaşması yıllar alır ve yıldızlar gözle görülür şekilde hareket etmezler. Dolayısıyla en bariz hipotez, sentorların kehanet konusunda doğal bir sihir yeteneğine sahip olduğu ve sizin de bunu gece gökyüzüne *yansıttığınızdır*."

"Belki de," dedi sentor düşünceli bir ifadeyle. Başını öne eğdi. "Diğerleri böyle bir şey söylediğin için sana vururdu ama ben her zaman bilmediğim şeyleri öğrenmeye çalıştım. Neden gece gökyüzü gelecekten haber verebiliyor - bunu kesinlikle bilmiyorum. Yeteneğin kendisini kavramak yeterince zor. Tüm söyleyebileceğim, Lily'nin oğlu, söylediklerin doğru olsa bile, yararlı görünmüyor."

Harry biraz rahatladı; kendisine 'Lily'nin oğlu' diye hitap edilmesi, sentorun onu ormandaki rastgele bir davetsiz misafirden daha fazlası olarak gördüğünü ima ediyordu. Ayrıca, bir Hogwarts öğrencisine saldırmak muhtemelen ormandaki büyücü olmayan sentor kabilesine büyük bir misilleme getirecekti ve sentor muhtemelen bunu biliyordu...
"Muggle'ların öğrendiği şey, gerçekte, gerçeğin birbiriyle etkileşim içinde olan tüm parçalarında, ancak mümkün olduğunca çok sayıda gerçeği keşfederek bulabileceğiniz bir güç olduğudur. Bunu yapmak için yanlış inançları hiçbir şekilde savunamazsınız, yanlış inancın yararlı olduğunu söyleyerek bile. Tahminlerinizin gerçekten yıldızlara mı dayandığı yoksa doğuştan gelen bir yeteneğin mi yansıtıldığı önemli görünmeyebilir. Ancak Kehaneti ya da bu bağlamda yıldızları gerçekten anlamak istiyorsanız, sentor tahminleri hakkındaki gerçek, diğer gerçekler için önemli olan bir gerçek olacaktır."

Sentor yavaşça başını salladı. "Demek değersizler büyücülerden daha bilge oldular. Ne şaka ama! Söyle bana Lily'nin oğlu, Muggle'lar bilgelikleriyle yakında göklerin boşalacağını mı söylüyorlar?"

"Boş mu?" Harry söyledi. "Şey... hayır mı?"

"Bu ormandaki diğer sentorlar senin varlığından uzak durdular, çünkü biz kendimizi göklerin gidişatına karşı koymamaya yemin ettik. Çünkü senin kaderine karışırsak, gelecek olan şeyde daha az masum olabiliriz. Yalnızca ben sana yaklaşmaya cesaret ettim."

"Ben... anlamıyorum."

"Hayır. Yıldızların dediği gibi sen masumsun. Ve kendini kurtarmak için masum bir şeyi öldürmek, bu korkunç bir eylemdir. İnsan o günden sonra sadece lanetli bir hayat yaşar, yarım bir hayat. Çünkü herhangi bir sentor bir tayı öldürürse kesinlikle kovulur."

Mızrak Harry'nin gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızlı bir şimşek hareketi yaptı ve asasını elinden fırlatıp attı.

Harry'nin solar pleksusuna güçlü bir darbe daha indi ve soluk soluğa ormanın zeminine yığıldı.

Harry'nin eli cüppesine doğru uzandı, Time- Turner'ına uzandı ve mızrak darbesi neredeyse parmaklarını kıracak kadar sert bir şekilde elini savurdu, diğer eliyle uzandı ve o da savruldu -

"Özür dilerim, Harry Potter," dedi sentor ve sonra genişlemiş gözlerle yukarı baktı. Mızrak dönerek yukarı çıktı ve kırmızı bir spellbolt'un önünü kesti. Sonra sentor mızrağı bıraktı ve umutsuzca sıçradı, yeşil bir ışık parıltısı yanından geçti ve bir başka yeşil ışık parıltısı onu takip etti

ardından üçüncü bir yeşil ışık centaur'a tam isabet etti.

Sentor düştü ve bir daha hareket etmedi.

Harry'nin nefesini toplaması, sendeleyerek ayağa kalkması, asasını eline alması ve "Ne?" diye mırıldanması uzun zaman aldı.

O zamana kadar kıyamet duygusu, havada neredeyse elle tutulur bir güç, bir kez daha yaklaşmıştı.

"P-Profesör Quirrell? Burada ne işiniz var?"

"Şey," dedi siyah pelerinli adam düşünceli bir şekilde, "senin gecenin bir yarısı Yasak Orman'da öfkeden deliye dönüp yüksek sesle öfke nöbeti geçirmen gerekiyordu ve *benim* de senin beni tespit etme ve gözetleme yeteneğinin hemen dışına çıkmam gerekiyordu.
Bir öğrenci Yasak Orman'da yalnız bırakılmaz. Geçmişe bakınca bu açıkça görülüyor olmalı."

Harry düşmüş sentora baktı. At-

formu nefes almıyordu.

"Sen - sen onu *öldürdün*, bu Avada Kedavra'ydı -"

"Diğer insanların ahlakın nasıl işlediğini hayal ettiklerini her zaman anlayamıyorum, Bay Potter. Ama ben bile geleneksel ahlaka göre, bir büyücü çocuğu öldürmek üzere olan insan olmayan yaratıkları öldürmenin kabul edilebilir olduğunu biliyorum. Belki insan olmayan kısmı umurunuzda değil ama o sizi *öldürmek* üzereydi. Pek de masum sayılmazdı -"

Savunma Profesörü durdu ve titreyen bir elini ağzına götürmüş olan Harry'ye baktı.

"Pekâlâ," dedi Savunma Profesörü, "ben anlattım, siz de bunun üzerinde düşünebilirsiniz. Sentor mızrakları birçok büyüyü engelleyebilir ama kimse büyünün yeşilin belli bir tonunda olduğunu görürse çalışmaz. Bu amaçla bazı yeşil sersemletici altıgenleri bilmekte fayda var. Gerçekten Bay Potter, şimdiye kadar nasıl çalıştığımı anlamış olmalısınız."

Savunma Profesörü Sentor'un bedenine yaklaştı ve Harry istemsizce bir adım geri gitti, sonra yükselen korkunç *DUR, YAPMA -*

Savunma Profesörü diz çöktü ve asasını sentorun kafasına bastırdı.

Asa bir süre orada kaldı.

Ve sentor ayağa kalktı, gözleri boştu, bir kez nefes alıyordu.

Savunma Profesörü, "Bu zamana dair hiçbir şey hatırlamayın," diye emretti. "Uzaklara gidin ve bu geceyle ilgili her şeyi unutun."

Sentor uzaklaştı, dört at bacağı garip bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu.

"Şimdi mutlu musun?" dedi Savunma Profesörü, bu konuda oldukça alaycı bir ses tonuyla.

Harry'nin beyni hâlâ kırık hissediyordu. "Beni *öldürmeye* çalışıyordu."

"Oh, Merlin aşkına - evet, seni öldürmeye çalışıyordu. Alış buna. Sadece sıkıcı insanlar bu deneyimi asla yaşamaz."

Harry'nin sesi boğuk bir şekilde çıktı. "Neden - neden istedi -"

"Bir sürü sebep var. Seni öldürmeyi hiç düşünmedim desem yalan söylemiş olurum."

Harry sentorun ağaçların arasında dolaştığı yere baktı.

Beyni hâlâ bir motorun teklemesi gibi yarı kırık hissediyordu, ama Harry bunun nasıl iyiye işaret olabileceğini anlamadı.

Draco Malfoy'un neredeyse bir dehşet tarafından yenileceği haberi Dumbledore'u gittiği yerden geri çağırmaya, Lord Malfoy'u ve Leydi Greengrass'ın yakışıklı kocasını uyandırmaya, Amelia Bones'u ortaya çıkarmaya yetmişti. Dehşetin sözde varlığı Dumbledore'da bile şüphe uyandırmış ve Sahte Hafıza Büyüsü olasılığı gündeme gelmişti. Harry (insanların bir iblisin serbest dolaştığına inanmasının sonuçlarıyla ilgili bazı iç tartışmalardan sonra) aslında Ruh Emici'yi korkutmak için gösterdiği çabayı gösterdiğini hatırlamadığını, karanlık şeyin sadece gittiğini söylemişti; Harry'nin bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmeselerdi, birinin Sahte Anı olarak yaratmasını bekleyeceğiniz şey buydu. Bellatrix Black, Severus Snape ve Quirinus Quirrell'in adları, orada bulunan herkesi bastırıp Sahte Hafıza Büyüsü yapabilecek kadar güçlü büyücülerle bağlantılı olarak anılmıştı ve Harry, Lucius'un Dumbledore'u düşündüğünü biliyordu. Seherbazlar tanıklık etmiş, tartışmalar dönüp dolaşmış, suçlayıcı bakışlar atılmış ve sabahın ikisinde kesici sözler söylenmişti.
Önergeler, oylamalar ve sonuçlar vardı.

"Her şey bittiğinde ve ikisi yalnız kaldıklarında, Müdür Dumbledore Harry'ye sessizce, "Yaptığın Hogwarts'ın bir gelişme olduğuna inanıyor musun?" dedi.

Harry dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü avuçlarına dayamış, diğer herkesin ayrıldığı konferans odasında oturuyordu. İkisi kadar rutin bir şekilde Zaman Döndürücü kullanmayan Profesör McGonagall da hızla yatağına doğru yola çıkmıştı.

Harry uzun bir tereddütten sonra, "Evet," diye cevap verdi. "Benim bakış açıma göre, Müdür Bey, Hogwarts'ta her şey nihayet, nihayet normal. Dört çocuk gece vakti Yasak Orman'a gönderildiğinde her şey böyle olmalı. Büyük bir yaygara kopmalı, polisler ortaya çıkmalı ve sorumlular görevden alınmalı."

"Dumbledore sessizce, "Sorumlu dediğiniz adamın, sizin , görevden alınmasının iyi bir şey olduğuna inanıyorsunuz," dedi.

"Evet, aslında biliyorum."

"Argus Filch bu kuruma onlarca yıl hizmet etti."

"Ve Veritaserum verildiğinde," dedi Harry yorgun bir sesle, "Argus Filch on bir yaşında bir çocuğu başına kötü bir şey gelmesini umarak Yasak Orman'a gönderdiğini açıkladı, çünkü çocuğun kedisinin ölümünden babasının sorumlu olduğunu düşünüyordu. Draco'nun yanındaki diğer üç öğrenci onu korkutmuşa benzemiyor. Hapis cezasını savunurdum ama sizin bu ülkedeki hapishane anlayışınız Azkaban. Ayrıca Filch'in Hogwarts'taki çocuklar için oldukça sevimsiz olduğunu ve okulun hedonik endeksinin onun gidişiyle iyileşmesini beklediğimi de belirtmek isterim, sanırım bu sizin için önemli değil."

Müdür'ün gözleri yarım ay gözlüklerinin ardında nüfuz edilemezdi. "Argus Filch bir Squib. Hogwarts'taki işi sahip olduğu tek şey. Daha doğrusu sahip olduğu."

"Bir okulun amacı çalışanlarına iş sağlamak değildir. Muhtemelen Filch'in etrafında herhangi bir öğrenciden daha fazla zaman geçirdiğinizi biliyorum, ancak bu Filch'in içsel deneyimlerinin düşüncelerinizde daha büyük yer kaplamasına neden olmamalı. Öğrencilerin de içsel yaşamları vardır."

"Hiç umurunda değil, değil mi Harry?" Dumbledore'un sesi sessizdi. "İncittiklerin hakkında."

"Ben masumları önemserim," dedi Harry. "Mr Hagrid gibi, ki onun kötü niyetli değil, sadece umursamaz olarak görülmesi gerektiğini savunduğumu fark edeceksiniz. Kimseyi bir daha Yasak Orman'a götürmediği sürece Mr Hagrid'in burada çalışmasında bir sakınca görmüyordum."

"Rubeus'un aklanmasıyla birlikte, Silvanus görevden ayrıldıktan sonra Sihirli Yaratıkların Bakımı dersini verebileceğini düşünmüştüm. Ama bu derslerin çoğu Yasak Orman'da veriliyor. Yani sizin geçişinizin ardından bu da olmayacak."

Harry yavaşça, "Ama - bize Bay Hagrid'in büyücüleri tehdit eden sihirli yaratıklar söz konusu olduğunda bir kör noktası olduğunu söylemiştin. Bay Hagrid'in bilişsel bir eksikliği olduğunu ve Draco ile Tracey'nin zarar göreceğini hayal bile edemediğini, bu yüzden de onları geceleri Yasak Orman'da yalnız bırakmakta bir sakınca görmediğini söylediniz. Bu doğru değil mi?"

"Bu doğru."

"O zaman Bay Hagrid Sihirli Yaratıklar için olabilecek en kötü öğretmen değil mi?"

Yaşlı büyücü yarım ay gözlüklerinin ardından Harry'ye baktı. Konuşurken sesi kalındı. "Mr Malfoy'un kendisi hiçbir terslik görmedi. Argus'un oynadığı oyun o kadar da mantıksız değildi, Harry Potter. Ve Rubeus da

onun pozisyonunda büyüdü. Bu - Rubeus'un tek dileği, en büyük arzusu - olabilirdi."

"Senin hatan," dedi Harry, dizlerine bakarak, kendini hiç kadar bitkin hissederek, "ticarette kapsam duyarsızlığı dediğimiz bilişsel bir önyargı. Çoğalmada başarısızlık. Bay Hagrid'in haberi duyduğunda ne kadar mutlu olacağını düşünüyorsun.
Önümüzdeki on yılı ve Sihirli Yaratıklar dersini alan bin öğrenciyi ve bunların yüzde onunun Ashwinders tarafından haşlandığını düşünün. Hiçbir öğrenci Bay Ashwinder kadar zarar görmez. Hagrid mutlu olurdu, ama yüz öğrenci zarar görür ve sadece bir mutlu öğretmen olurdu."

"Belki," dedi yaşlı büyücü. "Ve senin kendi hatan, Harry, çarpma işlemini yaptıktan sonra incittiğin kişilerin acısını hissetmemen."

"Belki." Harry dizlerine bakmaya devam etti. "Ya da belki bundan daha kötüdür. Müdür Bey, bir sentorun benden hoşlanmaması ne anlama geliyor?" *Kehanetle tanınan büyülü yaratıklardan oluşan bir ırkın üyesinin size sonuçlardan habersiz insanlar hakkında ders vermesi, özür dilemesi ve sonra sizi bir mızrakla bıçaklamaya çalışması ne anlama gelir?*

"Bir sentor mu?" dedi Müdür. "Ne zaman - ah, Zaman Döndürücü. Paradoks yüzünden olayın öncesine gidemememin nedeni sensin."

"Öyle ? Sanırım öyleyim." Harry mesafeli bir şekilde başını salladı. "Özür dilerim."

"Çok az istisna dışında," dedi Dumbledore, "sentorlar büyücüleri hiç sevmezler."

"Bu ondan biraz daha spesifikti."

"Sentor sana ne dedi?" Harry cevap

vermedi.

"Ah." Müdür tereddüt etti. "Sentorlar pek çok kez yanıldı ve dünyada yıldızların kafasını karıştırabilecek biri varsa o da sizsiniz."

Harry başını kaldırdı ve yarım daire gözlüklerin ardındaki mavi gözleri bir kez daha nazikçe gördü.

Albus Dumbledore, "Bu konuda fazla endişelenmeyin," dedi.

Bakım

3 Haziran 1992.

Profesör Quirrell çok hastaydı.

Mayıs ayında tek boynuzlu atının kanını içtikten sonra bir süre daha iyi görünmüştü ama sonrasında etrafını saran yoğun güç havası bir gün bile sürmemişti. Mayıs ayının Ides'ine gelindiğinde, Profesör Quirrell'in elleri hafifçe de olsa yeniden titremeye başlamıştı. Görünüşe göre Savunma Profesörü'nün tıbbi rejimi çok erken kesilmişti.

Altı gün önce Profesör Quirrell yemek saatinde yere yığılmıştı.

Madam Pomfrey, Profesör Quirrell'in ders vermesini yasaklamaya çalışmış ve Profesör Quirrell herkesin önünde ona bağırmıştı. Savunma Profesörü ne olursa olsun öleceğini ve kalan zamanını istediği gibi kullanacağını haykırmıştı.

Bu yüzden Madam Pomfrey gözlerini kırpıştırarak Savunma Profesörünün ders vermek *dışında bir* şey yapmasını yasakladı. Profesör Quirrell'ı Hogwarts revirindeki bir odaya götürmesine yardım edecek bir gönüllü istemişti. Sadece yarısı yeşil giyinen yüzden fazla öğrenci ayağa kalkmıştı.

Savunma Profesörü artık yemek zamanlarında Baş Masada oturmuyordu. Dersler sırasında büyü yapmıyordu. En çok Quirrell puanı olan en eski öğrenciler, Mayıs ayında Savunma N.E.W.T.'lerine girmiş olan yedinci sınıflar ona ders vermesinde yardımcı oldu. Sırayla onu revirdeki odasından alıp sınıfına götürüyorlar ve

yemek zamanlarında yemek. Profesör Quirrell Savaş Büyüsü derslerini bir sandalyede oturarak veriyordu.

Hermione'nin ölümünü izlemek bundan daha çok acı vermişti ama o çok daha çabuk sona ermişti.

Gerçek Düşman budur.

Harry, Hermione öldükten sonra zaten böyle düşünmüştü. Profesör Quirrell'in gün be gün, hafta be hafta ölümünü izlemek zorunda kalmak fikrini değiştirmeye yetmemişti.

İşte yüzleşmem gereken gerçek Düşman bu, diye düşündü Harry Çarşamba günkü Savunma dersinde, Profesör Quirrell'ın o günkü yedinci yıl asistanı onu yakalamadan önce sandalyesinin bir tarafına doğru eğilmesini izlerken. *Geri kalan her şey sadece gölgeler ve dikkat dağıtıcı.*

Harry, Trelawney'nin kehanetini kafasında evirip çeviriyor, gerçek Karanlık Lord'un Lord Voldemort'la hiçbir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. *Ona üç kez meydan okuyanlara doğmak,* Peverell kardeşleri ve üç Ölüm Yadigârı'nı güçlü bir şekilde çağrıştırıyor gibiydi - yine de Harry, Ölüm'ün onu nasıl eşit olarak işaretleyebileceğini tam olarak göremiyordu, bu da Ölüm'ün bir tür kasıtlı eylemini ima *ediyor* gibiydi.

Harry, *gerçek Düşman yalnızca bu*, diye düşündü. *Bundan sonra Profesör McGonagall, annem ve babam, hatta Neville bile gelecek, tabii dünyadaki yara ondan önce iyileştirilemezse.*

Harry'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Madam Pomfrey zaten Profesör Quirrell için büyünün yapabileceklerini yapıyordu ve konu iyileştirme olduğunda büyü, Muggle tekniklerinden kesinlikle daha üstün görünüyordu.

Harry'nin yapabileceği hiçbir şey

yoktu. Onun yapabileceği hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey .

Harry elini kaldırdı ve kapıyı çaldı, belki içerideki kişi artık onu fark edemezdi.

Revir odasından "Ne oldu?" diye gergin bir ses geldi. "Benim."

Uzun bir duraklama oldu. "İçeri gel," dedi o ses.

Harry içeri girip kapıyı arkasından kapattı ve Sessizleştirme Büyüsü'nü yaptı. Profesör Quirrell'dan uzakta durdu, belki kendi büyüsü Profesör'ü rahatsız ediyordur diye.

Yine de kıyamet hissi her geçen gün azalıyor, azalıyordu.

Profesör Quirrell revir yatağında sırtüstü uzanmış, sadece başını bir yastıkla destekliyordu. Siyah dikişli kırmızı pamuksu bir örtü onu göğsüne kadar örtüyordu. Gözlerinin önünde, yatağın yanında duran siyah bir küpü de çevreleyen soluk bir parıltıyla özetlenen bir kitap duruyordu. O halde Savunma Profesörü'nün kendi büyüsü değil, bir tür cihazdı.

Kitap Epstein'ın *Düşünen Fizik* kitabıydı, Harry'nin birkaç ay önce Draco'ya ödünç verdiği kitabın aynısıydı. Harry'nin

birkaç hafta önce olası kötüye kullanımı konusunda endişelenmeyi bıraktı.

"Bu -" Profesör Quirrell öksürdü, sesi pek doğru gelmiyordu. "Bu büyüleyici bir kitap... eğer fark etseydim..." Bir kahkaha, başka bir öksürükle karıştı. "Neden Muggle sanatlarının bana ait olmaması gerektiğini düşündüm ki? Benim işime yaramayacaklarını? Neden hiç deneme zahmetine girmedim... deneysel olarak test etmek için... sizin deyiminizle? Varsayımımın yanlış olması ihtimaline karşı? Geriye dönüp baktığımda bu bana aptalca geliyor..."

Harry konuşmakta Profesör Quirrell'den daha çok zorlanıyordu. Harry sözünü sakınmadan elini cebine attı ve yere bir mendil serdi; mendili açtığında pürüzsüz ve yuvarlak, küçük beyaz bir çakıl taşı gördü.

"O da ne?" dedi Savunma Profesörü. "Bu bir,

bu bir, Dönüştürülmüş, tek boynuzlu at."

Harry kitaplara bakmış, cinsel düşünceleri olamayacak kadar küçük olduğu için bir tekboynuza korkmadan yaklaşabileceğini öğrenmişti. Aynı kitaplar tek boynuzlu atların zeki olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti. Harry, deniz halkından sentorlara, devlere, elflere, goblinlere ve veela'lara kadar her zeki büyülü türün en azından kısmen insansı olduğunu fark etmişti. Hepsinin temelde insana benzer duyguları vardı, birçoğunun insanlarla melezleştiği biliniyordu.
Harry zaten büyünün yeni bir zeka yaratmadığını, sadece genetik olarak insan olan varlıkların şeklini değiştirdiğini düşünmüştü. Tek boynuzlu atlar atgillerdendi, kısmen insansı bile değillerdi, konuşmuyorlardı, hiçbir alet kullanmıyorlardı, neredeyse kesinlikle sadece büyülü atlardı. Eğer bir gün boyunca karnını doyurmak için bir inek yemek doğruysa, o zaman

haftalarca ölümden kurtulmak için tek boynuzlu at kanı içmek. İkisini birden yapamazsın.

Böylece Harry Pelerinini giyerek Yasak Orman'a gitmişti. Onu görene kadar Tekboynuzlular Korusu'nu aramıştı; bembeyaz bir kürkü, menekşe rengi saçları ve böğründe üç mavi lekesi olan mağrur bir yaratıktı bu. Harry gitmişti ve safir gözleri merakla ona bakmıştı. Harry 1-2-3 dizisini ayakkabılarıyla yere birkaç kez vurmuştu. Tek at hiçbir tepki göstermemişti. Harry , toynağını eline aldı ve aynı diziyi tek boynuzlu atın toynağıyla vurdu. Tek boynuzlu at ona sadece merakla baktı.

Ve tek boynuzlu atı uyku iksirine bulanmış küp şekerlerle beslemek hâlâ cinayet gibi geliyordu.

Bu sihir onların varlığına hiçbir hayvanın sahip olamayacağı bir anlam yüklüyor... kendini kurtarmak için masum bir şeyi öldürmek, bu çok büyük bir günahtır. Profesör McGonagall'ın ve sentorun söylediği bu iki cümle, beyaz tek boynuzlu at esnerken, yere uzanıp son kez gözlerini kapatırken Harry'nin zihninden tekrar tekrar geçmişti. Biçim Değiştirme bir saat sürmüştü ve Harry çalışırken gözleri defalarca yaşarmıştı. Tek boynuzlu atın ölümü o anda gelmemiş olabilirdi, ama çok yakında ve herhangi sorumluluğu reddetmeye çalışmak Harry'nin doğasına yabancıydı.
Harry'nin tek boynuzlu atı kendini kurtarmak için öldürmediyse, bir arkadaşına yardım etmek için öldürdüyse, bunun sonunda kabul edilebilir olacağını umması gerekiyordu.

Profesör Quirrell'in kaşları saç çizgisine doğru yükselmişti. Sesi daha az yumuşaktı.

"Bunu bir daha yapmanı yasaklıyorum" derken normal keskinliğindeydi.

"Bunu söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum," dedi Harry. Tekrar yutkundu. "Ama bu tek boynuzlu at çoktan, çoktan ölüme mahkûm oldu, o yüzden onu alsanız iyi olur Profesör..."

"Bunu neden yaptın?"

Savunma Profesörü bunu gerçekten anlamadıysa, Harry'nin tanıdığı herkesten daha yavaş anlıyordu. "Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünüp durdum," dedi Harry. "Bunu düşünmekten yoruldum."

Profesör Quirrell gözlerini kapadı. Başını yastığa yasladı. Savunma Profesörü yumuşak bir sesle, "Şanslıymışsınız," dedi, "Dönüşüm geçirmiş bir tek boynuzlu at... garip bir yaratık olarak Hogwarts koğuşlarını harekete geçirmedi... Bunu kullanmak için... arazinin dışına çıkarmam gerekecek... ama bu halledilebilir. Onlara göle bakmak istediğimi söyleyeceğim. Sizden gitmeden önce Başkalaşım'ı sürdürmenizi isteyeceğim ve bundan sonra yeterince uzun sürecektir... ve son gücümle, sürüyü izlemek için yerleştirilen ölüm alarmlarını ortadan kaldıracağım... ki tek boynuzlu at henüz ölmedi, sadece Başkalaşım geçirdi, henüz tetiklenmemiş olacak... çok şanslıydınız, Bay Potter."

Harry başını salladı. Konuşmaya başladı, sonra yine durdu. Kelimeler bir kez daha boğazında düğümleniyor gibiydi.

İşe yararsa ve ters giderse beklenen faydaları zaten hesapladınız. Olasılıkları atadınız, çarptınız ve sonra cevabı attınız ve aynı olan yeni içgüdünüze göre hareket ettiniz. Öyleyse söyleyin.

"Hayatını kurtarabilecek bir yol biliyor musun?" dedi Harry kararsızca.

Savunma Profesörünün gözleri açıldı. "Neden... bunu bana soruyorsun, evlat?"

"Duyduğum bir büyü var, bir ritüel..."

"Sessiz ol," dedi Savunma Profesörü. Bir

an sonra yatağın içinde bir yılan

yatıyordu. Yılanın gözleri bile donuktu.

Yükselmedi.

" *Konuşmaya devam* et," diye tısladı yılan, titreyen dili tek hareketiydi.

"*Bir... bir ritüel varmış, okul öğretmeninden duydum, Karanlık Lord'un bu ritüelle yaşamaya devam etmiş olabileceğini düşünüyor. Buna -*" Harry durdu, çünkü kelimeyi Parseltongue'de nasıl söyleyeceğini bildiğini fark etmişti. *"Hortkuluk. Duyduğuma göre ölmek gerekiyormuş. Ancak herhangi bir durumda ölüyorsanız, yeni büyü için büyük riskler alsanız bile ritüeli uyarlamayı deneyebilirsiniz, böylece farklı bir kurbanla yapılabilir. Bu ritüeli değiştirecektir.*
Eğer başarırsan tüm dünya senin olacak - gerçi büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum - okuldaki öğretmen ruhundan bir parça kopardığını düşünüyordu, ama bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyorum -"

Yılan tıslayarak gülüyordu, garip, keskin bir kahkaha, neredeyse histerik. "*Bana o büyüden mi bahsediyorsun? Ben mi? İleride daha dikkatli olmayı öğrenmelisin evlat. Ama önemli değil. Hortkuluk büyüsünü uzun zaman önce öğrendim. Anlamsız."*

"Anlamsız mı?" Harry şaşkınlıkla yüksek sesle söyledi.

" *Eğer ruhlar var olsaydı, en başından beri anlamsız bir büyü olurdu. Ruhun bir parçasını koparmak mı? Bu yalan. Gerçek sırrı saklamak için yanlış yönlendirme. Sadece sıradan yalanlara inanmayan biri daha fazla düşünecek, gizliliğin altını görecek, büyünün nasıl yapılacağını anlayacaktır. Gerekli cinayet hiç de kurban töreni değildir. Eğer büyü yakındaki bir şeyi yakar ve üzerine damgasını vurursa, ani ölüm bazen korku yaratır. Hortkuluk büyüsü, ölüm imbiklerini casster aracılığıyla kanalize eder, kurbanınki yerine kendi ghosst'unuzu yaratır, ghosst'u özel bir cihaza basar. İkinci kurban hortkuluk aygıtını alır, aygıt sizin anılarınızı onlara basar. Ama sadece hortkuluk cihazının yapıldığı zamanın anıları. Kusuru görüyor musun?"*

Harry'nin boğazındaki yanma hissi geri gelmişti. "Bilincin *sürekliliği* yok -" "bilinç için yılan kelimesi yoktu" "- *benlik, hortkuluğu yaptıktan sonra düşünmeye devam edersin, sonra benlik yeni anılarla ölür ve geri yüklenmez -"*

"Evet, görüyorsun. Ayrıca Merlin'in Engellemesi güçlü büyülerin böyle bir cihazdan geçmesini engeller, çünkü bu cihaz gerçekten canlı değildir. Bu şekilde geri dönmeyi düşünen Kara Büyücüler zayıflar ve kolayca yok edilirler. Hiçbiri bu yollarla uzun süre hayatta kalamadı. Zihniyetler değişir, kurbanlarınkiyle karışır. Ölüm gerçek bir kazanç değildir. Senin de dediğin gibi, gerçek benlik kaybedilir. Bana göre değil. İtiraf et, bunu uzun zaman önce düşünmüştüm."

Revir yatağında yine bir adam yatıyordu. Savunma Profesörü nefes aldı ve ardından sefil bir öksürük sesi çıkardı.

"Bana büyünün tam tarifini verebilir misin?" Harry bir an düşündükten sonra konuştu. "Yeterli araştırmayla kusurları iyileştirmenin bir yolu olabilir. Bir şekilde

bunu etik bir şekilde yapmak ve işe yaramasını sağlamak." Aktarımı masum bir kurban yerine boş bir beyne sahip bir klon bedene yapmak gibi, bu da kişilik aktarımının doğruluğunu artırabilir... yine de geriye diğer sorunlar kalıyor.

Profesör Quirrell nefesinin altından kahkaha olabilecek kısa bir ses çıkardı. "Biliyor musun evlat," diye fısıldadı Profesör Quirrell, "sana her şeyi öğretmeyi düşünmüştüm... bildiğim tüm sırların tohumlarını... bir canlı zihinden diğerine... böylece daha sonra, doğru kitapları bulduğunda anlayabilecektin... Bildiklerimi sana aktaracaktım, varisim... bana sorar sormaz başlayacaktık... ama sen hiç sormadın."

Harry'nin etrafını kalın bir su gibi saran keder bile yerini buna, kaçırılan fırsatın büyüklüğüne bıraktı. "Yapmam gerekiyordu - ? Yapmam gerektiğini bilmiyor- !"

Bir başka öksürüklü kıkırdama. "Ah evet... Muggle doğumlu olduğunu bilmeyen... kan bağı olmasa da soy bağı olan... işte o sensin. Ama düşündüm ki... daha iyisi... benim yolumda yürümemelisin... bu iyi bir yol değildi."

"Çok geç değil, Profesör!" dedi Harry. Harry'nin bir yanı bencillik ettiğini haykırdı, ama sonra başka bir yanı bunu bastırdı; yardım edecek başka insanlar da olacaktı.

"Evet, artık çok geç... ve beni başka türlü ikna ... Daha iyi düşündüm... Dediğim gibi... Çok doluyum... bilinmez kalması daha iyi olan sırlarla... *bana bak*. "

Harry neredeyse kendine rağmen baktı.

Hâlâ kırışmamış bir yüz gördü, yaşlı ve acılı görünüyordu, saçları hızla dökülen bir başın altında, yanları bile artık salkım saçak görünüyordu; Harry zaman keskin olduğunu düşündüğü bir yüz gördü, şimdi zayıflamıştı, kaslar ve yağlar tıpkı Azkaban'da gördüğü Bellatrix Black'in iskelet formu gibi yüzün altından, kollardan uzaklaşıyordu.

Harry'nin başı hiç düşünmeden yana kaydı.

"Görüyorsunuz ya," diye fısıldadı Profesör. "Klişe gibi görünmek istemem ama... Bay Potter... ama gerçek şu ki... Karanlık denilen sanatlar... bir insan için hiç de iyi değildir."

Profesör Quirrell nefes aldı, nefes verdi. Revirde bir süre sessizlik oldu, ikisi sadece duvarların özenle süslenmiş taşları tarafından izleniyordu.

"... söylenmemiş bir şey kaldı mı?" dedi Profesör Quirrell. "Bugün ölmüyorum... dikkatinizi çekerim... şu anda değil... ama ne kadar süre... Konuşabileceğim."

"Var," dedi Harry, tekrar yutkundu. "Bir sürü şey var, çok fazla şey var, ama... sormak yanlış olabilir, ama bu tek sorunun cevapsız kalmasını istemiyorum, yılan?"

Yatağın üzerinde bir yılan yatıyordu.

" *Öldürme Laneti'nin nasıl çalıştığını öğrendim. Gerçek bir nefret gerektiriyor, çok fazla nefret değil, ama hedefin ölmesini istemelisiniz, diyorlar. Can yiyenlerle birlikteyken, muhafıza Öldürme Laneti uyguladınız - onun ölmesini istemediğinizi söylediniz - bu yalan mıydı? Burada, şimdi, bu durumda - gerçeği söyleyebilirsiniz - size kötü yansımasından korksanız bile - şimdi önemli olmamalı öğretmenim. Bilmek istiyorum. Bilmeliyim. Her iki durumda da sizi terk etmeyeceğim."*

Yatakta bir adam yatıyordu.

"Dikkatle dinle," diye fısıldadı Profesör Quirrell. "Sana bir bilmece söyleyeceğim... tehlikeli bir büyünün bilmecesi... bu bilmecenin cevabını bildiğinde... sorunun cevabını da bileceksin... dinliyor musun?"

Harry başını salladı.

"Öldürme Laneti'nin bir sınırlaması var. Bir dövüşte onu bir kez kullanmak için... karşınızdakinin ölmesini isteyecek kadar... nefret etmelisiniz. Avada'yı yapmak için... Kedavra'yı iki kez yapmak için... yeterince nefret etmelisiniz... iki kez öldürmek için... boğazlarını kendi ellerinizle kesmek için... ölmelerini izlemek için... sonra tekrar yapmak için. Çok az kişi... birini... beş kez öldürecek kadar... nefret edebilir... sıkılırlar." Savunma Profesörü devam etmeden önce birkaç kez nefes aldı. "Ama tarihe bakarsanız... Öldürme Laneti'ni defalarca yapabilen bazı Karanlık Büyücüler bulursunuz. On dokuzuncu yüzyılda yaşamış bir cadı... kendine Karanlık Melek diyordu... Seherbazlar ona A. K. McDowell diyordu. Bir dövüşte bir düzine kez Öldüren Lanet'i yapabilirdi. Kendinize sorun... benim kendime sorduğum gibi... onun bildiği sır neydi? Nefretten daha ölümcül olan ve sınırsızca akan şey nedir?"

Avada Kedavra büyüsüne ikinci bir seviye, tıpkı Patronus Büyüsü'nde olduğu gibi...

"Gerçekten umurumda değil," diye yanıtladı Harry.

Savunma Profesörü ıslak bir şekilde kıkırdadı. "Güzel. Öğreniyorsun. Yani görüyorsunuz..." Bir dönüşüm duraklaması. "*Her şeye rağmen muhafızın ölmesini istemedim. Casst Killing Cursse, ama nefretle değil.* " Ve sonra bir adam.

Harry sertçe yutkundu. Harry'nin şüphelendiğinden hem daha iyi, hem de daha kötüydü; ve yeterince karakteristikti

Profesör Quirrell. Çatlak bir ruh olduğu kesindi; ama Profesör Quirrell hiçbir zaman bütün olduğunu iddia etmemişti.

"Başka... söyleyeceğin bir şey var mı?" dedi yataktaki adam.

Sizi kurtarabilecek hiçbir şey duymadığınızdan kesinlikle emin misiniz, Profesör?" dedi Harry. Bütün ilminizde? Üç Ölüm Yadigârı'nı bulup birleştirmek, Merlin'in kimsenin çözemediği bir bilmecenin ardına mühürlediği kadim bir eser? Yapabileceklerimin bir kısmını gördün. Bilmeceleri çözmekte iyi olduğumu. Bazen diğer büyücülerin çözemediği şeyleri çözebildiğimi biliyorsun. I -" Harry'nin sesi kesildi. "Hayatınızı ölümünüze tercih ederim, Profesör Quirrell."

Uzun bir duraklama oldu.

"Tek bir şey," diye fısıldadı Profesör Quirrell. "Bir şey... bunu yapabilir... ya da yapmayabilir... ama onu elde etmek... ne senin ne de benim gücümün ötesinde..."

Bu sadece bir alt görevin kurgusuydu, dedi Harry'nin İç Eleştirmeni.

Diğer tüm parçalar o parçanın susması için çığlık atıyordu. Hayat böyle işlemiyordu. Kadim eserler bulunabilirdi ama bir ay içinde değil, Hogwarts'tan ayrılamazken ve hâlâ birinci sınıftayken değil.

Profesör Quirrell derin bir nefes aldı. Nefes verdi. "Özür dilerim... çok dramatik oldu. Umutlanmayın... Bay Potter. Ne kadar olasılık dışı olursa olsun bir şey istediniz. Belli bir nesne var... adı..."

Yatağın üzerinde bir yılan yatıyordu.

"Filozofun Taşı," *diye* tısladı yılan.

Eğer bunca zamandır güvenli ölümsüzlüğün kitlesel olarak üretilebilir bir yolu varsa ve kimse bununla uğraşmadıysa, Harry patlayacak ve herkesi öldürecekti.

"Bir kitapta okumuştum," diye tısladı Harry. *"Bunun apaçık bir efsane olduğu sonucuna vardım. Aynı aletin ölümsüzlük ve sonsuz altın sağlaması için hiçbir neden yoktu. Tabii birileri sadece mutlu hikâyeler uydurmuyorsa. Ayrıca, her aklı başında insan daha fazla Taşöz üretmenin yollarını araştırıyor ya da üretmek için yapımcı kaçırıyor olmalıydı. Özellikle sizi düşündüm öğretmenim."*

Soğuk bir kahkaha tıslaması. *"Yeniden hesaplaşmak akıllıca ama yeterince akıllıca değil. Hortkuluk büyüsünde olduğu gibi, absürtlük gerçek sırrı gizler. Gerçek taş, efsanenin söylediği şey değildir. Gerçek güç, efsanelerin iddia ettiği şey değildir. Sstone'un varsayılan yaratıcısı onu yapan kişi değildi. Şimdi onu elinde tutan kişi, şimdi kullanılan isimle doğmadı. Yine de Sstone gerçekte güçlü bir iyileştirme aracıdır. Hiç ondan bahsedildiğini duydunuz mu?"*

"Sadece kitapta. "

"Sstone'u elinde tutan kişi pek çok ilme sahiptir. Schoolmasster'a birçok sır öğretti. Sschoolmasster Sstone'un sahibi hakkında hiçbir şey söylemedi, Sstone hakkında hiçbir şey? Hiç ipucu yok mu?"

"Tam olarak hatırlayabildiğim kadarıyla hayır," diye dürüstçe yanıtladı Harry.

"Ah," diye tısladı yılan. *"Ah, pekala."*

"Can assk sschoolmasster -"

"Hayır! Onu kandırma, evlat. Soruyu iyi karşılamaz."

"Ama eğer Sstone sadece iyileştiriyorsa -"

"Sschoolmasster buna inanmaz, buna inanmaz. Çok fazla kişi Sstone'u ya da Holder'ın ilmini aradı. Sakın inanma. Saçmalamayın. Taşı kendiniz elde etmeye çalışmayın. Yasaklıyorum."

Yatakta bir kez bir adam yatıyordu. "Sınırıma geldim..." dedi Profesör Quirrell. "Hediyenle birlikte ormana gitmeden önce... gücümü yeniden kazanmalıyım. Şimdi git... ama gitmeden önce Başkalaşım'ı sürdür..."

Harry uzanıp mendilin içinde duran beyaz çakıl taşına dokundu ve üzerindeki Başkalaşım'ı yeniledi. "Bundan sonra bir saat elli üç dakika sürecek," dedi Harry.

"Çalışmalarınız... iyi gidiyor."

Harry'nin okul yılının başında yaptığı Transfigürasyonlardan çok daha uzun sürmüştü. İkinci sınıf büyüleri artık ona zorlanmadan, kolayca geliyordu; iki aydan kısa bir süre sonra on iki yaşına gireceği için bu şaşırtıcı değildi. Harry bir Hafıza Büyüsü bile yapabilirdi, eğer birinin sol koluyla ilgili her anısını unutması iyi olsaydı.
Güç merdivenini çok aşağılardan yavaşça tırmanıyordu.

Bu düşünce üzüntü potansiyeli , bir kapı kapanırken diğerinin açıldığı düşüncesi; Harry bunu da reddetti.

Revirin kapısı Harry'nin arkasından kapandı, Yaşayan Çocuk hızlı ve kararlı adımlarla yürüyor, hareket ederken Görünmezlik Pelerini'ni silkiyordu. Birazdan, muhtemelen, Profesör Quirrell yardım isteyecekti; ve yaşlı bir

Öğrenci üçlüsü Savunma Profesörü'nü sessiz bir yere, belki ormana, gölü seyretmek gibi bir bahaneyle yönlendirecekti. Harry'nin Biçim Değiştirme etkisi geçtikten sonra, Savunma Profesörü'nün fark edilmeden tek boynuzlu at yiyebileceği bir yere.

Ve sonra Profesör Quirrell bir süreliğine daha sağlıklı olacaktı. Gücü, çok daha kısa bir süre için, ona her zamanki kadar güçlü olarak geri dönecekti.

Uzun sürmez.

Harry yürürken yumruklarını sıktı, gerginlik kol kaslarına yayılıyordu. Savunma Profesörü'nün tedavi rejimi Harry ve Hogwarts'a getirdiği Seherbazlar tarafından kesintiye uğratılmasaydı...

Kendini suçlamak aptalcaydı, Harry bunun aptalca olduğunu biliyordu ama yine de beyni bir şekilde bunu yapıyordu. Sanki beyni bunun kendi suçu olması için bir yol arıyor, dikkatle buluyor ve seçiyordu, ne kadar esnetmek zorunda olursa olsun.

Sanki olayların kendi hatası olması, beyninin yas tutmayı bilmesinin tek yoluymuş gibi.

Yedinci sınıflardan üç Slytherin koridorda Harry'nin görünmez halinin yanından geçerek, Profesör'ün son derece ciddi ve endişeli bir ifadeyle beklediği şifacı odasına doğru ilerledi. Diğer insanlar böyle mi yas tutuyordu?

Yoksa Profesör Quirrell'in düşündüğü gibi, bir düzeyde gerçekten *umursamıyorlar* mıydı?

Öldüren Lanet'in ikinci bir seviyesi daha var.

Harry'nin beyni bilmeceyi ilk duyduğu anda çözmüştü; sanki bu bilgi her zaman varmış gibi

onun içindeydi, kendini bekliyordu.

Harry bir yerde, mutluluğun karşıtının üzüntü değil, can sıkıntısı olduğunu okumuştu; yazar, hayatta mutluluğu bulmak için kendine seni neyin mutlu edeceğini değil, neyin heyecanlandıracağını sorman gerektiğini söylemişti. Ve aynı mantıkla, nefret sevginin gerçek karşıtı değildi. Nefret bile birinin varlığına duyabileceğiniz bir tür saygıydı. Birinin ölümünü yaşamasına tercih edecek kadar onu önemsiyorsanız, bu onu düşündüğünüz anlamına gelirdi.

Bu konu çok daha önce, Duruşma'dan önce, Hermione'yle konuşurken açılmıştı; Hermione büyülü Britanya'nın önyargılı olduğuna dair bir şeyler söylemişti, hem de son derece haklı olarak. Harry de Hermione'nin en azından Hogwarts'a yüzüne tükürülmek için alındığını düşünmüştü - ama söylememişti.

Belli ülkelerde yaşayan ve herkes kadar insan oldukları, herhangi bir tek boynuzlu attan daha değerli, zeki varlıklar oldukları *söylenen* bazı insanlar gibi değil. Ama yine de Muggle İngiltere'sinde yaşamalarına izin verilmezdi.
En azından bu , hiçbir Muggle'ın bir büyücünün gözlerinin içine bakmaya hakkı yoktu. Büyülü Britanya Muggle doğumlulara karşı ayrımcılık yapıyor olabilirdi ama en azından yüzlerine tükürülebilmesi için içeri girmelerine izin veriyordu.

Nefretten daha ölümcül olan ve sınırsızca akan şey nedir?

Harry yüksek sesle, "Kayıtsızlık," diye fısıldadı, asla yapamayacağı bir büyünün sırrıydı bu; ve Felsefe Taşı hakkında bulabildiği şeyi okumak için kütüphaneye doğru yürümeye devam etti.

Testler

4 Haziran 1992.

Daphne Greengrass Slytherin ortak salonunda Leydi Anne'sine (Hogwarts'ta kontrol etmek için bile bulunmamasına rağmen güç paylaşımı konusunda şaşırtıcı derecede inatçıydı) bir mektup yazıyordu ki, Draco Malfoy'*un* elinde bir düzine kitapla portre kapısından sendeleyerek içeri girdiğini gördü, Vincent ve Gregory de onun arkasında, her biri bir düzine daha kitap taşıyordu. Malfoy'a eşlik eden Seherbaz kısa bir süre başını içeri uzattı, sonra da kim bilir nereye çekildi.

Draco etrafına bakındı, sonra aklına parlak bir fikir gelmiş gibi sendeleyerek ona doğru yürüdü, Vincent ve Gregory de peşinden.

"Bunları okumama yardım eder misin?" dedi Draco, yaklaşırken sesi biraz nefes nefese çıkıyordu.

"Ne?" Dersler bitmişti, geriye sadece sınavlar kalmıştı ve ne zamandan beri *Malfoylar Yeşilçam'*dan ödevleri için yardım istiyorlardı?

"Bunlar," dedi Draco Malfoy önemle, "Bayan Granger'ın 1 Nisan ile 16 Nisan arasında ödünç aldığı tüm kütüphane kitapları. Belki bir ipucu diye onları gözden geçireyim dedim, ama sonra düşündüm ki, belki de Bayan Granger'ı daha iyi tanıdığınız için siz yardım etmelisiniz."

Daphne kitaplara baktı. "General bunların hepsini *iki haftada mı* okudu*?* " Kalbinden bir sancı geçti ama bastırdı.

"Bayan Granger hepsini bitirdi mi bilmiyorum," dedi Draco. Uyarıcı bir parmak kaldırdı. "Aslında, herhangi okuyup ya da gerçekten ödünç alıp almadığını bilmiyoruz, yani tek *gözlemlediğimiz* kütüphane defterinde ödünç aldığı yazıyor -"

Daphne bir iniltiyi bastırdı. Malfoy haftalardır böyle konuşuyordu. Bazı insanların gizemli *cinayetlere* bulaşmaması gerektiği açıktı çünkü bu *onların zihinlerinde garip şeyler* yapıyordu. "Bay Malfoy, bütün yazımı başka hiçbir şey yapmadan geçirseydim bunların hepsini okuyamazdım."

"O zaman sadece göz gezdirir misin lütfen?" Draco dedi ki. "Özellikle de, bilirsin, el yazısıyla karalanmış gizemli sözcükler ya da içinde bırakılmış bir kitap ayracı varsa -"

"O oyunları ben de izledim, Bay Malfoy." Daphne gözlerini devirdi. "Artık seherbazlarımız yok mu -"

" *Mahvolduk!* " diye haykırdı Millicent Bulstrode, alt odalardan Slytherin ortak fırlarken.

İnsanlar ona bakmak için

durakladı. " *Bu Profesör*

Quirrell! "

Uzun süredir devam eden anlaşmazlıklar çözülmek üzereymiş gibi ani bir dikkat havası. Millicent nefesini tutmaya çalışırken biri, "Nihayet," dedi. "Kötüleşmesine sadece on gün mü kaldı?"

"On bir gün," dedi bahis havuzunu yöneten yedinci sınıf öğrencisi.

" *Birdenbire biraz daha iyileşti ve Savunma finalimiz için birinci sınıfları çağıracak! Sürpriz! Elli dakika içinde!* "

"Savunma finali mi?" Pansy boş boş konuştu. "Ama Profesör Quirrell sınav yapmıyor ki."

"*Bakanlık* Savunma finali!" diye haykırdı Millicent.

"Ama Profesör Quirrell Bakanlık müfredatından hiçbir şey öğretmiyor," diye itiraz etti Pansy.

Daphne çoktan odasına kaçmış, Eylül ayından beri sürmediği ilk-yıl Savunma ders kitabına koşuyor ve içinden lanetler yağdırıyordu.

Bir sıra arkasında biri ağlıyordu, yumuşak hıçkırıkları sınıfın arka planında bir umutsuzluk ilahisi oluşturuyordu. Daphne bir Hufflepuff görmeyi bekleyerek ve Hannah olmamasını umarak arkasına baktı ve onun bir Ravenclaw olduğunu görünce (biraz daha düşününce olmasa da) ilk başta şaşırdı.

Önlerine sınav parşömenleri konmuş, ters çevrilmiş, zili bekliyorlardı.

Elli dakika yeterli bir hazırlık süresi değildi ama yine de bir şeydi ve Daphne şimdi Hufflepuff, Ravenclaw ve Gryffindor Hanelerini uyarmak için haberciler göndermeyi akıl edemediği için utanç duyuyordu.
Haziran ayının başında, sadece üç gün önce yeniden Ev Puanı vermeye başlamışlardı, ancak Yardımcı Koruyucu Özel Komitesi hala Ev birliğini teşvik etmeliydi.

Onun dört sıra solunda oturan bir başka Ravenclaw da ağlamaya başladı. Bu Ejderha Ordusu'ndan Katherine Tung'du.

Doğru hatırlıyordu, bir keresinde üç Günışığı Askerini aynı anda gözünü alt ettiğini görmüştü.

Daphne çılgınca okuduğu ilk birkaç dakikadan sonra sakinleşmişti. Bu sadece bir sınavdı, *cinayet* falan değildi; ve neredeyse tüm birinci sınıf öğrencileri çoğunlukla boş parşömenler teslim ettiyse, o zaman kimsenin utanmaması mantıklı geliyordu. Ancak Daphne, Ravenclaw ve Hufflepuff'ların bunu bu şekilde görmeyebileceğini tam olarak anlayamasa da anlayabiliyordu.

"O kötü biri," dedi bir başka Ravenclaw cadısı titreyen bir sesle. "İliklerine kadar yüzde yüz saf Karanlık Büyücü. Karanlık Lord Grindelwald bunu yapmaz, çocuklara yapmaz, o Sen-Kimsin-Bilirsin-Kim'den bile daha kötü."

Daphne refleks olarak Profesör Quirrell'ın oturduğu yere baktı, bir tarafa çökmüştü ama gözleri tetikteydi; ve Savunma Profesörünün bir an için gülümsediğini gördüğünü sandı. Hayır, bu onun hayal gücü olmalıydı, Savunma Profesörünün bunu duymuş olmasına imkân yoktu.

Zil çaldı.

Daphne parşömeni ters çevirdi.

En üstte Bakanlığın, Hogwarts Yönetim Kurulu'nun ve Sihirli Eğitim Departmanı'nın mühürleri ve kopya çekmeyi tespit eden rünler vardı. Altında adını yazması için bir satır ve sınav kurallarının bir listesi ile Sihirli Eğitim Departmanı Müdürü Lindsay Gagnon'un herkese uyarıcı bir parmak sallayan bir resmi vardı.

Sayfanın yarısında ilk sınav sorusu vardı.

Soru *şuydu*: *Çocukların yabancı yaratıklardan uzak durması neden önemlidir?*

Şaşkın bir duraklama oldu.

Bir öğrenci gülmeye başladı, bunun sınıfın Gryffindor bölümünden geldiğini düşündü. Profesör Quirrell sansürlemek için hiçbir harekette bulunmadı ve kahkahalar yayıldı.

Kimse yüksek sesle konuşmadı, ama öğrenciler birbirlerine , kahkahalar azalırken bakıştılar ve sonra sanki dile getirilmemiş bir anlaşmayla hepsi onlara yardımsever bir şekilde gülümseyen Profesör Quirrell'e baktılar.

Daphne, Godric Gryffindor'u ya da Grindelwald'ı gururlandıracak meydan okuyan şeytani bir gülümsemeyle sınavının üzerine eğildi ve şunları yazdı: *Çünkü Sersemletici Büyüm, En Kadim Kılıcım ve Patronus Büyüm her şeye karşı işe yaramaz.*

Harry Potter Savunma sınavının son sayfasını çevirdi.

Harry bile ilk gerçek soruyu ("Çığlık atan bir yılanbalığını nasıl susturabilirsin?") okuduğunda çocukluğundan kalan küçük bir gerginliği bastırmak zorunda kalmıştı. Profesör Quirrell'in dersleri, bir aptalın bir 'Savunma dersi'nin nasıl olması gerektiğini hayal ettiği şaşırtıcı ama yararsız ıvır zıvırlara neredeyse hiç zaman ayırmamıştı. Prensip olarak, Harry sürpriz sınavdan haberdar edildikten sonra Zaman Döndürücü'sünü kullanarak birinci sınıf Savunma kitabını okuyabilirdi, ama bu diğerlerinin not eğrisini adaletsizce çarpıtabilirdi. Harry soruya birkaç saniye baktıktan sonra, 'Sessizleştirme Büyüsü'nü yazdı ve Bakanlık noterinin Harry'nin bunu bildiğine inanmaması ihtimaline karşı kullanma talimatlarını da ekledi.

Harry tüm soruları *doğru* yanıtlamaya karar verdiğinde, sınav çok hızlı geçmişti. Soruların yarısından fazlasının en gerçekçi yanıtı 'Sersemletici Hex' idi ve diğer soruların çoğunun 'Arkanı dön ve ters yönde yürü' ya da 'Peyniri at ve yeni bir çift ayakkabı al' gibi en uygun çözümleri vardı.

Sınavdaki son soru "Yatağınızın altında bir Bogeysnake olabileceğinden şüphelenirseniz ne yaparsınız?" idi. Bakanlık tarafından onaylanan cevap, Harry'*nin* sene başında ders kitabını okumasından hatırlayabildiği kadarıyla, "*Ailene söylersin*," şeklindeydi. Bununla ilgili sorun Harry'nin aklına hemen gelmişti, bu yüzden Harry bunu hatırlamıştı.

Biraz düşündükten sonra Harry :

Sevgili Bakanlık öğrencisi: Korkarım bunun gerçek cevabı bir sır, ama emin olun ki bir Bogeysnake benim için bir dağ trolü, bir Ruh Emici ya da Kim Olduğunu Bilirsiniz'den daha fazla sorun yaratmayacaktır. Lütfen üstlerinize standart cevabınızı Muggleborn'lara karşı önyargılı bulduğumu ve bu hatanın derhal düzeltilmesini beklediğimi bildirin.
benim doğrudan müdahaleme

ihtiyaç duyuyor. Saygılarımla,

Yaşayan Çocuk.

Harry son parşömeni geniş bir hareketle imzaladı, yığınının içinde ters çevirdi, tüy kalemini yere bıraktı ve oturdu.

Harry etrafına bakınırken, Profesör Quirrell'ın onun sert yönüne bakıyor gibi göründüğünü gördü, ama Savunma Profesörü başını bir yana sallamıştı. Diğer öğrenciler hâlâ yazıyorlardı. Bazıları sessizce ağlıyordu, ama hâlâ yazıyorlardı. *Savaşmaya devam etmek* de Profesör Quirrell'ın öğrettiği bir dersti.

Kısa bir süre sonra resmi sınav süresi doldu. A
Yedinci sınıf öğrencisi masadan masaya dolaşarak Profesör Quirrell'in yerine sınavları topladı.

Son sınav parşömeni de toplandı ve Profesör Quirrell dik oturdu.

"Genç öğrencilerim," dedi usulca. Yedinci sınıf öğrencisi asasını Savunma Profesörü'nün ağzına doğrultmuştu, böylece hepsi onun sesini hemen yanlarından geliyormuş gibi duydular. "Biliyorum... bu muhtemelen bazılarınıza çok korkutucu geldi... bu düşmanın asasıyla yüzleşmekten farklı bir korku... onu ayrıca fethetmelisiniz. Bu yüzden size şimdi şunu söyleyeceğim. Hogwarts'ta notlar Haziran ayının ikinci haftasında verilir. Ama benim durumum için... sanırım bir istisna yapabilirler." Savunma Profesörü, bastırılmış bir yüz buruşturmayla karışık, o bildik kuru gülümsemesini takındı. "Endişelendiğinizi biliyorum... bu sınava hazırlıklı olmadığınızı... derslerimde bu konuyu işlemediğimi... ve sınavın yaklaştığını... söylemeyi unuttuğumu... gerçi bilmeniz gerekirdi... zaman içinde gelecekti. Ama şimdi sihirli bir şekilde... o... son derece, son derece önemli final sınavında verdiğiniz yanıtları kontrol ettim... tabii ki sadece Bakanlık notu resmi... ve sonuçları dikkate alarak tüm yıl notlarınızı belirledim... ve sihirli bir şekilde tam notlarınızı bu parşömenlere yazdım," Profesör Quirrell masasının kenarındaki bir yığın parşömene vurdu, "şimdi dağıtılacak... inanılmaz bir büyü... öyle değil mi?"

Ravenclaw tarafındaki birkaç öğrenci öfkeli görünüyordu, ama öğrencilerin çoğu rahatlamış görünüyordu ve bazı Slytherinler kıkırdıyordu. Harry de gülerdi, eğer Profesör Quirrell'ın kelimeleri soluk soluğa söyleyişini izlemenin acısı olmasaydı.

Profesör Quirrell'ın yanında duran yedinci sınıf öğrencisi asasını doğrulttu ve sözde Latince bir büyü sözü söyledi. Parşömenler havaya kalktı ve havada sürüklenmeye başladı, her bir öğrenciye doğru sürüklenmek için akışın ortasında ayrıldı.

Harry parşömen masasına gelene kadar bekledi ve sonra onu açtı.

Parşömende Beklentileri Aşan anlamına gelen EE+ yazıyordu. Bu, en yüksek ikinci not harfiydi, en yükseği ise Olağanüstü idi

Başka bir dünyada, uzaklarda kaybolmuş bir dünyada, Harry adında küçük bir çocuk en yüksek ikinci notu aldığı için öfkeyle bağırırdı. Bu Harry sessizce oturdu ve düşündü. Profesör Quirrell bir noktaya parmak basıyordu ve tam not harfinin başka bir önemi de yoktu. Profesör Quirrell Harry'nin nispeten başarılı olduğunu, ama potansiyelini tam olarak kullanamadığını mı söylüyordu? Yoksa bu not tam anlamıyla, Harry'nin aslında Savunma Profesörü'nün beklentilerini aştığı şeklinde mi okunmalıydı?

"Hepiniz... ," dedi Profesör Quirrellöğrenciler son notlarına bakarken, sıralardan rahatlama sesleri yükselirken ve Lavender Brown parşömenini sıkılı bir yumruk halinde zaferle havaya kaldırırken. "Birinci sınıf Savaş Büyüsü öğrencilerinin hepsi geçti... biri hariç."

Birkaç öğrenci ani bir dehşetle başını kaldırdı.

Harry orada sessizce oturdu. Meseleyi hemen anlamıştı ve yanlış bir nokta olsa bile, Profesör Quirrell'ın bunu yapmaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu.

"Bu odadaki hepiniz... en azından Kabul Edilebilir notlar aldınız. Neville Longbottom... bu sınava Longbottom'ların evinde girdi... Üstün not aldı. Ancak burada olmayan diğer öğrenci... bu yıl kendisine verilen tek önemli sınavda başarısız olduğu için siciline Korkunç notu işlendi. Ona daha da düşük not verebilirdim... ama bu hiç hoş olmazdı."

Oda çok sessizdi, ancak birkaç öğrenci öfkeyle Profesöre bakıyordu.

"Dehşet verici bir notun adil olmadığını düşünebilirsiniz. Bayan Granger derslerinin onu hazırlamadığı bir sınavla karşı karşıya kaldı. Sınavın o gün yapılacağı ona söylenmedi."

Savunma Profesörü titreyen bir nefes aldı.

"Gerçekçilik budur," dedi Profesör Quirrell. "Tek önemli sınav... her an gelebilir... buna ondan daha iyi hazırlanınGeri gelince... Beklentileri Aşan ya da daha yüksek not alanlar... Britanya kıyılarının ötesindeki bazı kuruluşlara... eğitiminizin tamamlanabileceği tavsiye mektuplarımı aldılar. Yeterince büyüdüğünüzde... eğer hala layık görünüyorsanız... ve önemli bir sınavı geçemediyseniz sizinle temasa geçecekler. Ve unutmayın... bugünden itibaren... kendi kendinizi eğitmelisiniz... gelecekteki Savunma profesörlerine.. güvenemezsiniz. Savaş Büyüsü'ndeki ilk yılınız sona erdi... kovuldunuz."

Profesör Quirrell gözlerini kapatarak arkasına yaslandı ve etrafında kopan heyecanlı gevezeliği duymazdan geldi.

Zamanla öğrencilerin çoğu ayrıldı ve bir tanesi Savunma Profesöründen belirli bir mesafede kalarak kaldı.

Savunma Profesörü gözlerini açtı.

Harry parşömeni *EE+* ile birlikte kaldırdı, hâlâ sessizdi.

Savunma Profesörü gülümsedi ve bu gülümseme o yorgun gözlere kadar ulaştı.

"Bu benim ilk yılımda aldığım notla aynı."

"Th, , th," Harry *teşekkür* sözcüklerini çıkaramadı, aniden kapanan boğazına takıldılar, Savunma Profesörü başını eğip ona sorgulayan bir bakış attı, Harry sarsakça eğildi ve sonra odadan çıktı.

Gerçek, Bölüm 1, Bilmeceler ve Yanıtlar

13 Haziran 1992.

Hogwarts'ta okulun son haftasıydı ve Profesör Quirrell zar zor da olsa hâlâ hayattaydı. Savunma Profesörü'nün kendisi de neredeyse son bir haftadır olduğu gibi bugün de bir yatağında olacaktı.

Hogwarts geleneklerine göre sınavlar Haziran ayının ilk haftasında yapılır, sınav sonuçları ikinci hafta açıklanır, üçüncü hafta ise Pazar günü İzin Alma Şöleni ve Pazartesi günü de Hogwarts Ekspresi sizi Londra'ya taşırdı.

Harry uzun zaman önce bu programı ilk okuduğunda, öğrencilerin Haziran'ın ikinci haftasının *geri kalanında* tam olarak ne yaptıklarını merak etmişti, çünkü "sınav sonuçlarını beklemek" kulağa pek bir şey gibi gelmiyordu; ve cevabı öğrendiğinde çok şaşırmıştı.

Ama artık Haziran'ın ikinci haftası da bitmişti ve günlerden Cumartesi'ydi; ayın 14'ündeki Veda Şöleni ve ayın 15'indeki Hogwarts Ekspresi yolculuğundan başka bir şey kalmamıştı.

Ve hiçbir şey cevaplanmamıştı.

Hiçbir şey çözülmemişti.

Hermione'nin katili bulunamamıştı.

Harry bütün gerçeğin okul yılının sonunda ortaya çıkacağını düşünüyordu; sanki bu bir gizem romanının sonuydu ve gizemin cevabı ona vaat edilmişti. Savunma Profesörü... öldüğünde kesinlikle bilinmesi gerekiyordu, Profesör Quirrell'in cevabı bilmeden, her şey düzgün bir şekilde çözülmeden ölmesine izin . Sınav değil, kesinlikle ölüm değil, bir hikayeyi bitiren sadece gerçekti...

Ama Draco Malfoy'un, Profesör Sprout'un Hermione'nin cinayete teşebbüsle suçlandığı sıralarda daha az ödev verip notlandırdığı ve böylece Profesör Sprout'un zamanını bunu ayarlamakla geçirdiğini kanıtladığı yönündeki son teorisine inanmadığınız sürece, gerçek bulunamamıştı.

Ve bunun yerine, sanki dünyanın diğer insanların düşünce tarzına daha çok benzeyen öncelikleri varmış gibi, yıl heyecanlı bir Quidditch maçıyla sona erecekti.

Stadyumun üzerindeki havada, süpürge sopaları üzerindeki uzak figürler birbirlerinin etrafında dönüp duruyordu. Quaffle olan kırmızı-morumsu kesik dört yüzlü, stadyumu sallayan zafer ya da dehşet çığlıkları eşliğinde yakalanıyor, fırlatılıyor, engelleniyor ve ara sıra yüzen çemberlerin içinden atılıyordu. Mavi, yeşil, sarı ve kırmızı giysili cübbeliler, kendilerinden kişisel olarak herhangi bir eylem talep edilmediğinde insanların kolayca hissettiği coşkuyla bağırıyordu.

Bu Harry'nin Hogwarts'ta katıldığı ilk Quidditch maçıydı ve bunun son olacağına çoktan karar vermişti.

"Davies Quaffle'ı aldı!" diye bağırdı Lee Jordan'ın güçlendirilmiş sesi. "Bu Ravenclaw için yedi... altı... beş... kutsal dumanlar, şimdiden başardı! Orta çemberin tam ortasından! Hiç böyle bir galibiyet serisi görmemiştim - Bortan'ın ayrılmasından sonra Davies'in gelecek yıl kaptan olacağına şimdiden inanıyorum -"

Lee'nin sesi aniden kesildi ve Profesör McGonagall'ın kendi yükseltilmiş sesi, "Bu Ravenclaw takımının kendi meselesi, Bay Jordan. Lütfen kendinizi maçla sınırlayın."

"Ve Slytherinler ele geçirdi - Flint Quaffle'ı sevimli kıza verdi -"

"Bay Jordan!"

"Sadece kabul edilebilir Sharon Vizcaino'ya, Ravenclaw savunmasına doğru hızla ilerlerken saçları bir kuyruklu yıldız gibi arkasında iz bırakıyor - şimdi iki Bludger yakın takipte! Pucey, Sharon'ın kuyruğunda - ne yapıyorsun Inglebee? - ve Sharon kaçmak için havada savruluyor - BU HİNT Mİ? HADI, CHO CHANG, HADI, HIGGS ÇOKTAN GELDI - SIZ IKINIZ NE YAPIYORSUNUZ?"

"Sakin olun, Bay Jordan!"

"NASIL KI? BU HAYATIMDA GÖRDÜĞÜM EN KÖTÜ KAÇIRILAN OYUNDU! Ve Snitch
gitti - belki de temelli gitti, bu kadar özlendikten sonra
- Pucey kale direklerine doğru ilerliyor, Inglebee onun yakınında bile değil -"

Tarihin uzak bir döneminde, belki de tamamen başka bir dünyada, Profesör Quirrell Ev Kupası'nın ya Slytherin'e ya da Ravenclaw'a verileceğini taahhüt etmişti. Ya da muhtemelen, bir şekilde, her ikisine de; çünkü üç dileğin gerçekleşeceğine söz vermişti.

kabul edilecekti. Şimdiye kadar üçte ikisinde iyi görünüyordu.

Şu anki skora bakacak olursanız, Hufflepuff öğrencileri ödevlerini yaptıkları ve *beladan uzak durdukları* için Hufflepuff beş yüz puan gibi bir farkla Ev Kupası yarışını önde götürüyordu. Görünüşe göre Profesör Snape son yedi yıldır stratejik olarak Hufflepuff'lardan oldukça fazla puan alıyordu. Son yedi yılın şampiyonu Slytherin Evi, puanları dağıtma konusunda Ev Başkanının *cömertliğini* hâlâ avantaj olarak görüyordu ve bu da onu akademik başarıların evi Ravenclaw Evi'yle başa baş hale getirmeye yetiyordu. Gryffindor, uyumsuzların Evi'ne yakışır bir şekilde son ; Gryffindor, akademik ve yaramazlık konusunda Slytherin'in profiline sahipti, sadece Profesör Snape'in avantajı yoktu. Fred ve George bile bir yılı zar zor tamamlamıştı.

Ravenclaw Evi ve Slytherin Evi, önümüzdeki iki gün içinde Hufflepuff'ı yakalamak istiyorlarsa, bir *yerlerden* çok fazla puana ihtiyaç duyuyorlardı.

Ve herkesin bildiği kadarıyla, Profesör Quirrell bu bariz sonuca yol açacak tek bir şey bile yapmamıştı. Hogwarts'taki tek bir Profesör yaratıcı problem çözme üzerine bir ders verdiği için her şey kendiliğinden oluyordu.

Yılın son Quidditch maçı Ravenclaw ve Slytherin arasındaydı. Yılın başlarında, Gryffindor'un ilk Quidditch üstünlüğü, yeni Arayıcıları Emmett Shear'ın ikinci maçında muhtemelen arızalı bir süpürgeden düşmesinin ardından kaybolmuştu. Bu da kalan maçların aceleyle yeniden planlanmasını gerektirmişti.

Bu, yılın son oyunu, Snitch yakalanana kadar bitmeyecekti.

Quidditch puanları doğrudan Ev puanları toplamına eklenir.

Ve ne biliyordunuz, bugün hem Slytherin hem de Ravenclaw Arayıcıları Snitch'i yakalayamıyor gibiydi. Snitch'i.

"MUHBİR NEREDEYSE TEPENİNDEYDİ, SENİ SERSEM AHMAK!"

"Kibar olun Bay Jordan, yoksa sizi bu oyundan çıkarırım! Berbat bir oyun *olduğunu* kabul ediyorum."

Harry, Lee Jordan ile Profesör McGonagall'ın harika bir komedi rutini olduğunu kabul etmek zorundaydı; Jordan muz adam, Profesör McGonagall da düz kadın rolündeydi; Harry daha önceki Quidditch maçlarında bunu kaçırdığı için şimdi biraz üzülüyordu. Profesör McGonagall'ın daha önce görmediği bir yanıydı bu.

Harry'nin Quidditch tribünlerinin Hufflepuff bölümünde oturduğu yerden birkaç koltuk aşağıda, Cedric Diggory'nin iri cüssesi pusuda bekliyordu. Süper Hufflepuff, Cho Chang ile Terence Higgs arasındaki son hava çarpışmasını, kendi de bir Arayıcı ve Quidditch Kaptanı olan bir büyücünün keskin izlemişti.

"Ravenclaw Arayıcı yeni," dedi Cedric. "Ama Higgs yedinci yılında. Ona karşı oynadım. O bundan daha iyi."

"Bunun bir strateji olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Cedric'in yanında oturan Hufflepuff'lardan biri.

"Slytherin'in Quidditch Kupası'nda öne geçmek için fazladan puana ihtiyacı olsaydı mantıklı olurdu," dedi Cedric. "Ama Slytherin zaten şampiyonluk için bizi yenmiş durumda. Ne düşünüyorlar acaba?
Orada kazanabilirlerdi!"

Oyun öğleden sonra saat altıda başlamıştı. Normal bir oyun saat yediye kadar sürerdi ve bu noktada akşam yemeği vakti gelmiş olurdu. İskoçya'da Haziran ayı bol gün ışığı demekti; gün batımı saat ondan önce değildi.

Harry'nin saatine göre saat sekiz ve altı dakika sonra, Slytherin 10 sayı daha atıp skoru 170-140'a getirdiğinde, Cedric Diggory yerinden fırlayıp *"Şerefsizler!" diye* bağırdı.

"Evet!" diye bağırdı yanındaki genç bir çocuk, kendi ayaklarına sıçrayarak. "Kim olduklarını sanıyorlar, puan topladıklarını mı?"

" değil!" diye bağırdı Cedric Diggory. "Onlar - onlar deniyorlar *Kupayı bizden çalın!* "

"Ama artık yarışta değiliz -"

"Quidditch Kupası değil! Ev Kupası!"

Haber, öfke çığlıklarıyla yayıldı. Bu Harry'nin

işaretiydi.

Harry kibarca yanında oturan bir Hufflepuff cadısına ve bir sıra üstünde oturan bir başka Hufflepuff'a kenara çekilip çekilemeyeceklerini sordu. Sonra Harry kesesinden kocaman bir parşömen çıkardı ve onu açarak iki metre boyunda, havada asılı duran bir sancak haline getirdi. Büyü, Quidditch hakkında Harry'den daha az şey bilmesiyle ün yapmış altıncı sınıf bir Ravenclaw tarafından .

Kocaman, parlayan mor harflerle tabelada şöyle

yazıyordu: SADECE BİR SAAT SATIN ALIN

2 : 06 : 47

Altında, yanıp sönen kırmızı bir X işareti olan bir Snitch vardı.

Saniye, saniyeden sonra, saniyeden sonra, zaman sayacı artar.

Sayaç yükseldikçe, Harry'nin pankartının yanına oturmak istediklerine karar veren bir sürü Hufflepuff varmış gibi görünüyordu.

Oyun dokuzu geçtikçe, çok sayıda Gryffindor da ortaya çıktı.

Güneş batarken ve Harry kitaplarını okumak için Lumos'u kullanmaya başladığında -gerçek oyundan uzun zaman önce vazgeçmişti- akıl sağlığı için vatanseverliğe ihanet eden çok sayıda Ravenclaw vardı.

Ve Profesör Sinistra. Ve

Profesör Vector.

Ve yıldızlar ortaya çıkmaya başladığında, Profesör Flitwick.

Yılın en heyecanlı son Quidditch maçı uzadıkça uzadı.

Harry'nin bunu yapmaya karar verdiğinde planlamadığı şeylerden biri de - Harry saatine baktı - gece on bir-ondörtte hâlâ burada olacağıydı. Harry şu anda altıncı sınıfların Biçim Değiştirme ders kitabını okuyordu; daha doğrusu kitabı açık tutmuş, bir

Alıştırmalardan birini yaparken, Muggle parıltı çubuğu. Geçen hafta, mezun olan Ravenclaw'lar N.E.W.T. puanlarını tartışırken, Harry üst sınıftaki Biçim Değiştirme alıştırmalarının ham güçten çok kontrol ve hassas düşünmeye dayanan birkaç 'şekillendirme alıştırması' içerdiğini duymuştu; Harry de hemen bunları koyulmuş, üst sınıftaki ders kitaplarının *hepsini* daha önce okumaya çalışmadığı için alnına sert bir tokat indirmişti. Profesör McGonagall, Harry'nin bir Transfigürasyon nesnesinin son haline yaklaşma şeklini kontrol etmeyi içeren bir şekillendirme alıştırması yapmasını onaylamıştı - örneğin, bir tüyü Transfigüre ederek önce sapının, sonra dikenlerinin çıkmasını sağlamak gibi. Harry de kurşun kalemlerle benzer bir alıştırma yapıyor, önce kurşunu büyütüyor, sonra etrafını ahşapla çeviriyor, en sonunda da silgiyi oluşturuyordu. Harry'nin şüphelendiği gibi, dikkatini ve büyüsünü kalemin devam eden dönüşümünün belirli bir kısmına odaklamak, kısmi Biçim Değiştirme'de kullanılan zihinsel disipline benziyordu - aslında nesnenin sadece dış katmanlarını kısmen Değiştirerek aynı etkiyi taklit etmek için kullanılabilirdi.
Yine de bu yol nispeten daha kolaydı.

Harry elindeki kalemi bitirdi ve Quidditch maçına baktı, kontrol edin, hâlâ fevkalade sıkıcıydı. Lee Jordan donuk bir tiksinti tonuyla yorum yapıyordu, "Bir on sayı daha - yaşasın - ve şimdi biri Quaffle'ı tekrar ele geçiriyor - kim olduğu umurumda mı diye sor."

Tribünlerde kalan neredeyse hiç kimse de dikkatini vermiyordu, çünkü stadyumda kalan herkes yeni ve daha ilginç bir spor keşfetmiş gibi görünüyordu: Ev Kupası kurallarının ve/veya Quidditch'in nasıl değiştirileceğine dair tartışma. Tartışma o kadar hararetlenmişti ki, yakındaki tüm Profesörler açık bir çatışmanın dışında düzeni zar zor sağlayabiliyordu. Ne yazık ki bu tartışma

iki gruptan çok daha fazlasıydı. Bazı işgüzarlar Snitch'i tamamen ortadan kaldırmaya yönelik kulağa mantıklı gelen alternatifler öneriyorlardı ve bu da oyları bölme ve reform için ivmeyi azaltma tehdidi oluşturuyordu.

Geriye dönüp baktığında, diye düşündü Harry, Draco'nun Slytherin tarafında 'SNITCHES ARE AWESOME' yazan kendi pankartını iyi olurdu, tartışmanın kutuplarını belirlemek için. Harry daha önce gözlerini kısarak Slytherin bölümüne bakmış, ama Draco'yu tribünlerin hiçbir yerinde görememişti. Aynı şekilde, kötü muhalefeti oynayacak kadar sempatik Severus Snape de ortalıkta görünmüyordu.

"Bay Potter?" dedi yanındaki bir ses.

Harry'nin oturduğu koltuğun yanında, daha önce Harry'nin dikkatini hiç çekmemiş, kısa boylu ama daha yaşlı bir Hufflepuff çocuğu duruyordu ve elinde, ön yüzüne balmumu damlatılmış boş bir parşömen zarf tutuyordu. Balmumu da boştu, üzerinde iz yoktu.

"Ne oldu?" dedi Harry.

"*Benim,*" dedi çocuk. "Bana verdiğin zarfla. Seninle konuşmamamı söylediğini biliyorum ama -"

"O zaman benimle konuşma," dedi Harry.

Çocuk zarfı Harry'ye fırlattı ve kırgın bir ifadeyle uzaklaştı. Bu Harry'nin biraz irkilmesine neden oldu, ama zamansal sorunlar düşünüldüğünde muhtemelen *yanlış* karar değildi...

Sonra Harry imzasız balmumu mührü kırdı ve zarfın içindekileri çıkardı. Harry'nin beklediği Muggle kâğıdı yerine parşömen kâğıdıydı, ama

Üzerindeki yazılar kalem yerine tüy kalemle yazılmış olsa da kendi el yazısıydı. Parşömende şöyle yazıyordu:

Takımyıldızına dikkat et,

ve yıldızların gözlemcisine yardım et.

Hayat yiyenlerin işbirlikçilerine görünmeden geç,

ve bilge ve iyi niyetli kişiler tarafından.

Altı ve yedi bir kare içinde,

yasak ve aptalca bir yerde.

Harry bir bakışta anladı, sonra kâğıdı tekrar katladı ve bir iç çekişle pelerininin içine geri koydu. "Dikkat takımyıldızı", gerçekten mi? Harry kendi kendine bıraktığı bir bilmecenin yorumlanmasının daha kolay olmasını beklerdi... yine de bazı kısımlar yeterince açıktı.
Belli ki gelecekteki Harry bu kâğıdın ele geçirilmesinden endişelenmişti ve şimdiki Harry normalde yerel Seherbazları 'Azkaban Ruh Emicileri'yle işbirliği yapanlar' olarak düşünmezdi, ama belki de parşömeni okuyup şifresini çözmek için ellerinden geleni yapacak olanları ele vermeden 'Seherbaz' demenin en iyi yolu buydu. Deyimi Azkaban Olayı sırasında kullandığı Parseltongue'den geri çevirmek... işe yaradı, diye düşündü Harry.

Notta Profesör Quirrell'in yardıma ihtiyacı olduğu ve her ne oluyorsa Seherbazlar, Dumbledore, McGonagall ve Flitwick'in gözünden kaçması gerektiği yazıyordu. Zaman Döndürme zaten işin içinde olduğuna göre, en bariz çözüm tuvalete gitmek, zamanda geri gitmek ve o hemen sonra oyuna geri dönmekti.

Harry oturduğu yerden kalkmaya başladı, sonra duraksadı. Hufflepuff tarafı Seherbaz eskortlarını geride bırakıp Profesör McGonagall'a hiçbir şey söylememekle ilgili bir şeyler söylüyor ve gelecekteki halinin *aptallık* edip etmediğini merak ediyordu.

Harry parşömeni tekrar açtı ve içindekilere bir kez daha göz attı.

Daha yakından incelendiğinde, bilmece evreni Harry'nin yanında *kimseyi* getiremeyeceğini söylemiyordu. Draco Malfoy... Quidditch maçında kayıptı çünkü gelecekteki Harry, geçmişteki saatlerde, Draco'yu yedek olarak yanında getirmişti? Ama bu mantıklı değildi, yanında başka bir birinci sınıf getirmenin güvenlik açısından pek bir faydası yoktu...

...Draco Malfoy, Quidditch hakkındaki kişisel hisleri ne olursa olsun, Slytherin'in Ev Kupası'nı kazanmasını izlemek için kesinlikle orada olacaktı. Ona bir şey mi olmuştu?

Birden Harry artık kendini o kadar yorgun hissetmiyordu.

Harry'nin içinde bir damla adrenalin yükselmeye başlamıştı, ama hayır, bu trol gibi olmayacaktı. Mesaj Harry'ye ne zaman gelmesi gerektiğini *söylemişti*. Harry çok geç kalmayacaktı, bu sefer değil.

Harry, Cedric Diggory'nin bir ileri bir geri baktığı yere baktı, Snitch'in geleneksel olduğu ve kurallar kural olduğu için saklanması gerektiğini savunan bir grup Ravenclaw ile Arayıcı'nın diğer oyunculardan daha önemli olmasının adil olmadığını söyleyen bir grup Hufflepuff arasında gözle görülür bir şekilde kalmıştı.

Cedric Diggory, Harry ve Neville için mükemmel bir düello hocası olmuştu ve Harry iyi ilişki kurduklarını düşünmüştü. Daha da önemlisi, bir öğrenci

kelimenin tam anlamıyla tüm seçmeli derslerin kendi Zaman Döndürücüsü olurdu. Belki Harry Cedric'i de kendisiyle birlikte zamanda geriye gitmesi için ikna etmeye çalışabilirdi? Süper Hufflepuff her türlü zor durumda yanında bulundurmak için iyi bir yedek asa gibi görünüyordu...

Daha sonra ve daha önce:

Harry'nin saati şimdi 11:45'i gösteriyordu, bu da beş saat geri gittikten sonra akşam 6:45'e denk geliyordu.

Harry boş havaya, "Vakit geldi," diye mırıldandı ve büyük merdivenin üstündeki üçüncü kat koridorunda, sağ tarafta yürümeye başladı.

'Yasak olan yer' normalde Yasak Orman anlamına gelirdi; muhtemelen mesajı alan birinin düşünmesi gereken de buydu. Ancak Yasak Orman çok büyüktü ve içinde birden fazla seçkin yer vardı. Buluşulacak ya da müdahale edilmesi gereken bir olay bulunacak belirgin bir Schelling Noktası yoktu.

Ama 'lanet olası aptal' sıfatını eklediğinizde, Hogwarts'ta buna uyan tek bir yasaklı yer vardı.

Ve böylece Harry, eğer söylentiler doğruysa, daha önce bütün birinci sınıf Gryffindor'ların gittiği o yasak yola girdi. Üçüncü kat koridoru, sağ tarafta. Tehlikeli ve potansiyel olarak ölümcül tuzaklarla dolu bir dizi odaya açılan gizemli bir kapı, özellikle de sadece birinci sınıftaysalar, kimsenin geçemeyeceği bir yerdi.

Harry kendisini ne tür tuzakların beklediğini bilmiyordu. Bu da demek oluyordu ki, bu süreçten geçen öğrenciler şaşırtıcı derecede titiz davranmışlardı.

başkaları için bulmaca. Belki *de* aşağıda*, sadece bana bir iyilik olarak, içtenlikle Başöğretmen Dumbledore'a bunu vermeyin,* diyen bir işaret vardı. Harry'nin o ana kadar bildiği tek şey*,* dış kapının *Alohomora*'ya açılacağı ve son odada, görünüşe göre büyük ödül olan, çok çekici bulduğunuz bir durumdaki yansımanızı gösteren sihirli bir ayna olduğuydu.

Üçüncü kattaki koridor, nereden geldiği belli olmayan loş mavi bir ışıkla aydınlanıyordu ve kemerler örümcek ağlarıyla kaplıydı, sanki koridor sadece geçen yıl değil de yüzyıllardır kullanılmamış gibiydi.

Harry'nin kesesi yararlı Muggle eşyaları, yararlı büyücü eşyaları ve bir görev eşyası olabilecek bulduğu her şeyle doluydu. (Harry, Profesör McGonagall'dan kesenin kapasitesini genişletebilecek birini önermesini istemişti, o da az önce bunu kendisi yapmıştı). Harry, savaşlar için öğrendiği, başını nasıl hareket ettirdiğine bakmaksızın gözlüklerinin yüzüne yapışmasını sağlayan Büyüyü uyguladı. Harry hem elindeki yüzüğün içindeki küçük mücevheri, hem de baygın düşme ihtimaline karşı diğerini korumakta olduğu Transfigurasyonları tazelemişti. Tam anlamıyla hiçbir şeye hazır değildi, ama Harry olabileceği kadar hazır olduğunu düşünüyordu.

Beş kenarlı yer karoları Harry'nin ayakkabılarının altında gıcırdadı ve geleceğin geçmişe dönüşmesi gibi arkasında kayboldu. Saat neredeyse 6:49'*du - altı ve bir karede yedi.* Muggle matematiğiyle düşünürseniz çok açıktı, yoksa o kadar da değil.

Harry tam başka bir köşeyi dönmek üzereyken, zihninin gerisinde bir şey gıdıklandı ve yumuşak bir sesin konuştuğunu duydu.

"...mantıklı bir insan... daha sonraya kadar bekler... bazı fakülteler ayrıldıktan sonra..."

Harry durdu, sonra Profesör Quirrell'in sesini daha iyi duyabilmek için köşeyi dönmeden, elinden geldiğince hafifçe ilerledi.

Daha yüksek bir öksürük duyuldu ve ardından köşeden gelen yumuşak ses tekrar konuştu. "Ama eğer onlar da... o sırada... kendilerini terk etselerdi..." diye mırıldandı ses, "bu final maçının... bu yıl geriye kalan... en iyi dikkat dağıtıcı şey olduğunu... tahmin edilebilir bir dikkat dağıtıcı şey olduğunu düşünebilirlerdi. Bu yüzden... hangi önemli kişilerin... oyunda olmadığını görmek için baktım... ve Müdür'ün kayıp olduğunu gördüm... ama büyümün bana söyleyebileceği tek şey... o başka bir... varoluş aleminde olabilir... Ben de sizin yokluğunuzu gördüm... Bu yüzden sizin olduğunuz yere gitmeye karar verdim. Burada yaptığım şey bu... Şimdi... *Sen* burada ne yapıyorsun?"

Harry sığ nefes aldı ve dinledi.

"Peki nerede nereden biliyordun?" diye sordu Severus Snape'in sesi, o kadar yüksekti ki Harry neredeyse sıçrayacaktı.

Küçük, öksürüklü bir kahkaha. "Asanı kontrol et... Trace için."

Severus büyülü sözde Latince bir şeyler söyledi ve sonra, "Asamı kurcalamaya cüret mi ettin? *Cesaretin var mı?* "

"Sen bir şüphelisin... tıpkı benim gibi... bu yüzden sahte öfken boşa gidiyor... ne kadar ince işlenmiş olursa olsun... şimdi söyle bana... ne yapıyorsun?"

"Bu kapıyı izliyorum," dedi Profesör Snape'in sesi. "Ve sizden bu kapıdan uzak durmanızı isteyeceğim!"

"Kimin yetkisiyle... bana... Profesör arkadaşıma emir veriyorsunuz?"

Bir duraklama oldu, sonra Severus Snape'in yumuşak sesi, "Neden, Müdür'ün," dedi. "Quidditch maçı sırasında bu kapıyı gözetlemem için bana emir verdi ve bir Profesör olarak onun kaprislerine uymak zorundayım. Bu konuda Yönetim Kurulu'yla daha sonra konuşacağım, ama şimdilik yapmam gerekeni yapıyorum. Şimdi Müdür'ün istediği gibi siz gidin."

"Ne yani... Slytherin'lerinizi... yılın en önemli... maçında terk ettiğinize... ve Dumbledore'un sözüyle... bir köpek gibi fırladığınıza mı inanayım? Şey... Söylemeliyim ki... tamamen akla yatkın. Öyle olsa bile. Sen bu güzel kapıya göz kulak olurken ben de sana göz kulak olsam daha akıllıca olur." Bir kumaş hışırtısı ve yumuşak bir gümbürtü duyuldu, sanki biri yere sertçe oturmuş ya da belki de düşmüş gibiydi.

"Oh, Merlin aşkına -" Severus Snape'in sesi artık öfke doluydu. "Kalk ayağa, sen!"

"Ba-blu-a-bu-bluh -" dedi Savunma Profesörünün zombi modu.

" kalk!" dedi Severus Snape ve yumuşak bir gümbürtü duyuldu.

Yıldızların gözlemcisine yardım et -

Harry köşeyi döndü, gerçi zamanlararası bir mesaj olmasaydı da bunu yapması mümkündü. Profesör Snape az önce Profesör Quirrell'ı *tekmelemiş* miydi? Profesör Quirrell ölmüş *ve gömülmüş* olsaydı, bu aptalca olurdu.

Hogwarts'ın tozlu mermer tuğlaları arasına yerleştirilmiş, taş bir kemerle çerçevelenmiş, koyu renkli ahşaptan yuvarlak bir kapı.

Bir Muggle'ın kapı tokmağı koyacağı yerde sadece cilalı metalden bir tutamak vardı; görünürde ne kilit ne de anahtar deliği vardı. Duvarın iki yanına yerleştirilmiş bir çift meşale yanıyor ve uğursuz turuncu bir parıltı yayıyordu.
Kapının önünde her zamanki lekeli cübbesiyle İksir Ustası duruyordu. Kapının yanında, sol tarafta, turuncu meşalenin altında, Savunma Profesörü sırtını duvara yaslamış, başı dışarıda çevreye bakıyordu. Gözleri, farkındalık ile boşluk arasında gidip geliyor gibiydi.

" "*Ne* yapıyorsun burada *Potter?*" dedi İksir Ustası'nın kule gibi yükselen sureti. "

Yüz ifadesine ve ses tonuna bakılırsa, İksir Ustası Harry'ye oldukça kızgındı ve Savunma Profesörünün hiç davet edilmediği konseylerde nin suç ortağı olmadığı kesindi.

"Emin değilim," dedi Harry. Hangi rolü oynaması gerektiğinden emin değildi ve çaresizlik içinde basit bir dürüstlüğe sığınıyordu. "Sanırım belki de Savunma Profesörüne göz kulak olmam gerekiyor."

İksir Ustası ona soğuk soğuk baktı. "*Eşliğin* nerede, Potter? Öğrenciler bu koridorlarda yalnız dolaşmamalı!"

Harry'nin zihni gerçekten bomboştu. Oyun başlamıştı ve kimse ona kuralları söylememişti. "Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim..."

Profesör Snape'in yüzündeki soğuk ifade titredi. "Belki de Seherbazları çağırmalıyım," dedi.

"Bekle!" Harry ağzından kaçırdı.

İksir Ustası'nın eli cüppesinin üzerinde gezindi. "Neden?" dedi İksir Ustası.

"Ben... Ben sadece onları aramamalısın diye düşünüyorum..."

Bir anda İksir Ustası'nın asası elindeydi. "*Nullus confundio!*" Siyah bir jet fırladı ve Harry'ye çarptı, Harry'nin çoktan kaçmaya başladığı yöne doğru vurdu. Bunu *Polyfluis* ve *Metamorphus* gibi sözcükler içeren dört büyü daha izledi*;* Harry bunlar için kibarca hareketsiz durdu.

Bütün o büyüler hiçbir etki yaratmadıktan sonra, Severus Snape şimdi gerçekmiş gibi görünen karanlık bir parıltıyla Harry'ye bakıyordu. "İksir Ustası usulca, "Kendini açıklamanı öneririm, Potter," dedi.

"Kendimi açıklayamam," dedi Harry. "Zamanım yok, henüz değil."

Harry, *ben* ve *zaman* kelimelerini söylerken doğrudan İksir Ustası'nın bakışlarına baktı, anahtar bilgiyi iletmek için kendi gözlerini de açtı ve İksir Ustası tereddüt etti.

Harry çılgınca kimin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Profesör Quirrell Dumbledore'un komplosuna dahil olmadığına göre, Severus buraya Müdür tarafından gönderilmiş olan Hogwarts'ın kötü İksir Ustası gibi davranıyordu... ve aslında buraya Dumbledore tarafından gönderilmiş de olabilirdi, olmayabilirdi de... ama Profesör Quirrell ya birinin Profesör Snape'e göz kulak olması gerektiğini düşünüyordu ya da düşünüyormuş gibi yapıyordu... ve Harry'nin kendisi de buraya gelecekteki Harry tarafından gönderilmişti ve nedenini bilmiyordu... ve neden hepsi Müdür'ün yasak kapısının önünde duruyordu?

Ve sonra.

Harry'nin durduğu yerin arkasından.

Hızlı ve çok katlı bir dizi ayak sesinin büyüyen sesi geldi.

Profesör Snape asasını bir kez sapladı ve Savunma Profesörünün yattığı yeri örten bir karanlık patlaması yarattı. "*Muffliato,*" diye tısladı İksir Ustası. "Bay Potter, burada olmanız gerekiyorsa, saklanın! Görünmezlik pelerininizi giyin! Benim görevim buraya gelirse *diye* bu kapıyı korumak. Ve bir *karışıklık* oldu, Müdür'ü buraya çekmeyi amaçlıyordu, öyle sanıyor -"

"Kim -"

Severus öne doğru uzun bir adım attı ve asasını Harry'nin başının yan tarafına vurdu. Üzerine bir yumurta kırılmış bir damlama hissi oldu, bir Hayal Kırıklığı Büyüsü hissi; ve Harry'nin elleri kayboldu, onu geri kalanı izledi.

Duvarın bir tarafını örten karanlık yavaş bir sis gibi dağıldı ve hiçbir şey söylemeyen Savunma Profesörünün büzülmüş hali tekrar göründü.

Harry elinden geldiğince sessizce uzaklaştı, sonra dönüp izlemeye başladı.

Yaklaşan ayak sesleri köşeyi döndü -

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye aynı anda birçok çığlık geldi.

Üç takım Slytherin yeşili ve bir Hufflepuff sarısıyla süslenmiş Theodore Nott, Daphne Greengrass, Susan Bones ve Tracey Davis duruyordu.

" *Nerede,*" dedi Profesör Snape artan bir öfkeyle, "*refakatçileriniz nerede* çocuklar? Birinci sınıflara her zaman bir altıncı ya da yedinci sınıf öğrencisi eşlik etmelidir! Özellikle de siz!"

Theodore Nott elini kaldırdı. "Biz," dedi Theodore Nott. "Kaos Lejyonu'nun takım oluşturma egzersizi dediği şeyi yapıyoruz... bakın, şimdi fark ettik ki hiçbirimiz henüz Müdür'ün yasak odasını denemedik ve fazla zamanımız kalmadı... ve Harry Potter buna izin verdi, Profesör, özellikle *sizin* müdahale etmemenizi söyledi."

Severus Snape dönüp Harry Potter'ın parmak uçlarına bastığı yere baktı; alnında bir fırtına, gözlerinde karanlık bir öfke toplanıyor gibiydi.

Ben... belki? Harry'nin Zaman Tüneli'nde hâlâ bir saat vardı, yani bu mümkündü.

"Harry Potter'ın böyle bir yetkisi yok," dedi İksir Ustası aldatıcı bir yumuşaklıkla. "Şimdi kendinizi açıklayın."

"Gerçekten mi?" dedi Susan Bones'un sureti. "Gerçekten mi? Profesör Snape'e Harry Potter'ın görevi onayladığını mı söylüyorsun, blöften anladığın bu mu?" Genç Hufflepuff Profesör Snape'e döndü ve sesi garip bir şekilde sertleşerek konuştu. "Profesör, gerçek bu ve çok acil. Draco Malfoy kayıp ve onun oraya gittiğini düşünüyoruz -"

"Eğer Bay Malfoy kayıpsa," dedi Profesör Snape*, "Seherbazlara neden haber verilmedi?* "

"*Sebeplerden dolayı, sebeplerden* dolayı*!* " diye bağırdı Daphne Greengrass. "Zamanımız yok, geçmemize izin vermelisiniz!"

Profesör Snape'in sesi şimdi Harry'nin hiç duymadığı kadar alaycıydı. "Siz dört moron bir tür maceraya atıldığınız izlenimine mi kapıldınız? . Sizi temin ederim ki Bay Malfoy bu kapıdan geçmedi."

Susan Bones hızla, "Bay Malfoy'un bir görünmezlik pelerini olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Kapının sebepsiz yere açılmış gibi göründüğünü hatırlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi İksir Ustası. "Şimdi buradan gidin. Burası bugün için yasak bölge."

"Burası *Dumbledore'un* yasak koridoru," dedi Tracey. "Buraya kimsenin girmemesi gerektiğini bizzat Müdür söyledi. Sen kim olduğunu sanıyorsun da burayı yasaklıyorsun?"

"Bayan Davis," dedi İksir Ustası, "Gryffindor'larla, özellikle de Lavender Brown isimli olanlarla ilişki kurmayı bırakmanız gerekiyor. Ve eğer bir dakika içinde hâlâ burada olursanız, o eve nakledilmeniz için gerekli belgeleri hazırlayacağım."

" *Buna cüret edemezsin!* " diye haykırdı Tracey.

"Hm," dedi Susan Bones, yüzü konsantrasyonla karışmış bir halde. "Profesör Snape, içeride ne olduğunu kontrol etmek için ara sıra kapıyı kendiniz açıyor musunuz?"

Profesör Snape olduğu yerde dondu kaldı. Sonra döndü ve sağ elini metal tokmağın üzerine koydu -

Harry kapı tokmağındaki eli izliyordu, bu yüzden ani haykırışı duyana kadar Profesör Snape'in sol eliyle ne yaptığını fark etmedi.

"Hayır, aslında," dedi Profesör Snape, şimdi Draco Malfoy'un boğulmakta olan başını yakasından tutuyordu, ancak Draco'nun geri kalanı

hâlâ görünmezlik pelerininin altındaydı. "Yine de iyi bir deneme."

" *Ne?*" diye bağırdı Tracey ve Daphne.

Susan Bones kendi alnına vurdu. "Buna kandığıma *inanamıyorum*."

"Evet, Bay Malfoy," dedi Profesör Snape. Sesi alçalmıştı. "Arkadaşlarınızı buraya bir oyun için gönderdiniz... sadece bu kapıdan geçebileceğinizi umarak mı? Bunu neden yaptınız?"

"Bence ona güvenmeliyiz -" dedi Theodore Nott. "Bay Malfoy, ona güvenmeliyiz, bizim tarafımızı tutacak tek Profesör o!"

"Hayır!" diye bağırdı Draco'nun uçuşan kafası, Profesör Snape'in hâlâ yakasını tuttuğu yerden. "Hiçbir şey söylememelisin! Dur!"

"Şansımızı denemeliyiz!" diye bağırdı Theodore. "Profesör Snape, Bay Malfoy sonunda bütün bu yıl neler olup bittiğini ve nedenini çözdü - Dumbledore Felsefe Taşı'nı Nicholas Flamel'den almaya çalışıyor! Çünkü Dumbledore kimsenin ölümsüzlüğe sahip olmaması gerektiğini düşünüyor! Bu yüzden Dumbledore Flamel'i Karanlık Lord'un geri döneceğine ve yeniden canlandırmak için Taş'a ihtiyacı olduğuna ikna etmeye çalıştı ve Flamel'den Taş'ı ona vermesini istedi ama Flamel yapmadı ve bunun yerine Flamel Taş'ı aşağıda bulunan sihirli aynanın içine koydu ve Dumbledore şu anda Taş'ı nasıl alacağını öğreniyor ve sonra Taş için gelecek ve önce biz onu almalıyız! Dumbledore Felsefe Taşı'nı ele geçirirse gerçekten çok güçlü olacak!"

" *Ne?*" dedi Tracey. "Daha önce böyle söylememiştin!"

"O -" Daphne söyledi. Korkmuş ama kararlı görünüyordu. "Önemli değil - Profesör Snape, lütfen, bana inanmak *zorundasınız*. Hermione'nin kütüphaneden aldığı kitaplara baktım, biri onu öldürmeden hemen önce Felsefe Taşı'nı araştırıyormuş. Notlarında, Taş aynanın içinde çok uzun süre kalırsa tehlikeli bir şey olabileceğini . Onu hemen kaleden çıkarmalıyız."

Susan Bones şimdi iki eliyle yüzünü kapatmıştı. "Onlarla birlikte , sadece daha da aptalca bir şey olmasını önlemek için geldim."

Severus Snape, Theodore Nott ve diğerlerine bakıyordu. Sonra başını çevirip Draco Malfoy'a baktı. "Bay Malfoy," dedi İksir Ustası. "Dumbledore'un planını nasıl keşfettiniz?"

"Bunu kanıtlardan çıkardım!" dedi Draco Malfoy'un uçuşan kafası.

Profesör Snape'in başı tekrar Theodore Nott'a döndü. "Dumbledore'un kendisini bile şaşırtabilecek sihirli bir aynanın içinden bu Taşı nasıl elde etmeyi planladın? Bana hemen cevap ver!"

"Bütün aynayı alıp Flamel'e geri göndereceğiz," dedi Theodore Nott. "Taşı kendimiz için istediğimizden değil, sadece Dumbledore'un onu çalmasını engellememiz gerekiyor."

Profesör Snape bir şeyi onaylar gibi başını salladı ve diğer öğrencilere bakmak için başını çevirdi. "Söyleyin bana, aranızda diğerlerinden birinin alışılmadık bir şekilde davrandığını fark eden oldu mu? Özellikle de ellerinde tuhaf bir nesne varsa ya da birinci sınıftaki birinin bilmemesi gereken büyüleri kullanabiliyorlarsa?" Profesör Snape'in sağ eli şimdi

asasını Susan Bones'a doğrulttu. "Bayan Greengrass ve Bayan Davis'in size bakmamaya çalıştıklarını görüyorum, Bayan Bones. Sıradan bir açıklama varsa, bunu *hemen* sunmanız akıllıca olacaktır. "

Susan Bones'un saçları kıpkırmızı oldu ama yüzü değişmedi. "Sanırım bunu daha fazla saklamanın pek bir anlamı yok," dedi, "nasıl olsa iki gün sonra mezun olacağım."

"Çifte cadılar *altı yıl* erken mi mezun oluyor?" dedi Tracey Davis. "Bu hiç adil değil!"

"Bones çifte cadı mı?" diye bağırdı Theodore.

Profesör Snape, "Hayır, o bir Metamorfmagus olan Nymphadora Tonks," dedi. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, başka bir öğrenci kılığına girmek yönetmeliğe son derece aykırıdır, Bayan Tonks. Mezuniyetinize iki gün kala sizi Hogwarts'tan atmak için çok geç değil, ki bu korkunç bir trajedi olurdu - yani sizin bakış açınızdan. Benim bakış açımdan çok komik olurdu. Şimdi bana burada tam olarak ne aradığınızı söyleyin."

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Daphne Greengrass. "Susan Bones diye biri *gerçekten* var mı, yoksa House'un nesli tükeniyor da seni gizlice mi aldılar?"

Susan Bones'un kızıl saçlı hali avucunu yüzüne götürmüştü. "Evet, Bayan Greengrass, gerçek bir Susan Bones var. Beni sadece *siz* başınızı saçma sapan bir belaya sokmak üzereyken gönderiyor. Profesör Snape, buraya gelmemin nedeni Draco Malfoy'un kayıp olması ve sizin Seherbazları aramak yerine onu bulmaya çalışmakta *ısrar* etmeniz. Gerçek Bayan Bones'un bana açıklamak için zamanının olmadığını söylediği ve şimdi aptalca olduğunu anladığım nedenlerden dolayı. Ancak genç öğrenciler asla yalnız gitmemeli ve yanlarında bir altıncı

ya da yedinci sınıftayken. Ve şimdi Draco Malfoy'u bulduk ve hepimiz geri dönebiliriz. Lütfen? Bu iş daha da saçma bir hal almadan?"

" *Merlin aşkına burada neler oluyor?"*

"Ah," dedi Profesör Snape, asasını Susan Bones'un kızıl saçlı haline doğrultmuş, diğer eliyle de Savunma Profesörünün buruşmuş halinin yanında duran Draco Malfoy'un bedensiz başının altındaki yakayı kavramaya devam ediyordu. "Profesör Sprout, anladığım kadarıyla."

"gibi değil," diye gönüllü oldu Tracey Davis.

Bitki Bilimi Profesörü'nün kısa boylu, çelimsiz hali ileri doğru fırladı. O ana kadar asasını çekmişti ama kimseye doğrultmuyordu. *"Bunun neye bile bilmiyorum !* Hepiniz asalarınızı indirin, *!* Siz de dahil, Profesör!"

Dikkat dağıtma. Bu düşünce Harry'nin aklına ani bir netlikle geldi. Şu anda her *ne* izliyorsa, görünmez bir şekilde durduğu ve aksiyonun epey gerisinde kaldığı yerden, gerçekte *olup* biten bu değildi, hikayenin asıl konusu bu değildi, *ayarlanmıştı*. Profesör Sprout'un gelişi Harry'nin inançsızlığını kırmıştı; böyle şeyler sadece komik tesadüfler uğruna olmazdı. Birisi kasıtlı olarak tüm bu kaosa neden oluyordu, ama ne anlamı vardı ki?

Harry gerçekten de zamanda geri gidip bunu yapmamış olmayı umuyordu, çünkü bu onun yapacağı türden bir şey gibi görünüyordu.

Severus Snape asasını indirdi. Diğer eliyle Draco Malfoy'un elini çözdü. "Profesör Sprout," dedi İksir Ustası, "Müdür'ün emriyle bu kapıyı gözlemek için buradayım.

Burada bulunan diğer herkesin burada olmaması gerekiyor ve sizden onları buradan uzaklaştırmanızı rica ediyorum."

"Muhtemel bir hikâye," diye tersledi Profesör Sprout. "Dumbledore neden seni oyun alanının kapısını koruman için görevlendirsin ki? Sanki öğrencileri dışarıda tutmak istiyor, oh hayır, içeri girip *benim* Şeytan Kapanı'*ma* sıkışmaları gerekiyor! Susan, canım, sende bir iletişim aynası var, değil mi? Seherbazları çağırmak için onu kullan."

İzleyen Harry kendi kendine başını salladı. İşte mesele buydu. Seherbazlar bu korkunç derecede kafa karıştırıcı durumda bulunan herkesi götürecek, hiçbir mazeret kabul edilmeyecek ve sonra kapı korumasız kalacaktı.

Ama Harry'nin yasak koridora kendisinin mi girmesi gerekiyordu? Yoksa diğerleri gittikten sonra kimin geldiğini görmek için izleyecek miydi?

Yüksek sesli bir hıçkırık ve öksürük nöbeti herkesin Savunma Profesörünün yattığı yere bakmasına neden oldu.

Savunma Profesörü öksürükler arasında, "Snape - dinle -" dedi. "Neden - Sprout - burada -"

İksir Ustası yere baktı.

"Hafıza Büyüsü - ima eder - Profesör -" Savunma Profesörü tekrar öksürmeye başladı.

" *Ne?*"

Ve mantık Harry'nin zihninde kristal gibi bir dehşetle açıldı, zaten şüphelenilen tüm adımlar, korkunç farkındalık daha büyük bir güvenle tekrarlanıyordu.

Birisi Hermione'yi Draco'yu öldürmeye çalıştığına inandırmak için yapmıştı.

Sadece bir Hogwarts Profesörü bunu telaşlanmadan yapabilirdi.

Yani gerçek dâhinin tek yapması gereken bir Hogwarts Profesörünü Legilimise ya da Imperius etmekti.

Ve birinin şüpheleneceği son kişi de Hufflepuff Evi Başkanı olurdu.

Profesör Sprout asasını kaldırdığında Snape'in başı döndü ve İksir Ustası aralarında sözsüz, yarı saydam bir kalkan oluşturmayı başardı. Ama Profesör Sprout'un asasından fırlayan ok koyu kahverengiydi ve Harry'nin zihninde korkunç bir endişe dalgası yarattı; ve kahverengi ok Severus'un kalkanının onlara dokunmadan önce göz kırpmasına neden oldu ve İksir Ustası'nın sağ kolunu daha kaçarken kesti. Profesör Snape boğuk bir çığlık attı ve eli kasıldı, asasını düşürdü.

Filiz'in asasından çıkan bir sonraki şimşek, Sersemletici Hex renginde parlak bir kırmızıydı, asasından çıkarken bile daha parlak ve daha hızlı hareket ediyor gibi görünüyordu, buna başka bir endişe dalgası eşlik etti; ve bu, İksir Ustasını kapıya doğru uçurdu ve onu hareketsiz bir şekilde yere düşürdü.

O sırada pembe saçlı-Susan-Bones'un etrafı çok yönlü mavi bir sisle sarılmıştı ve Profesör Sprout'a büyü üstüne büyü fırlatıyordu. Profesör Sprout büyüleri görmezden gelerek bitki filizlerini çağırdı ve görünmezlik pelerininin altında tekrar kaybolan Draco Malfoy hariç, genç öğrenciler kaçmaya çalışırken onları sardı.

Susan-Bones olmayan büyü yapmayı bıraktı. Asasını hizaladı, derin bir nefes aldı ve yüksek sesle bir büyü okudu

Profesör Sprout'un etrafındaki kalkanı kemiren altın ışık solucanları gönderdi. Bunun üzerine Bitki Bilimi Profesörü yüzünü Susan'a dönmedi, ifadesi donuktu, arkasında havada yeni bir dizi bitki dokunaçları yükseliyordu. Bu dokunaçlar daha koyu yeşil renkteydi ve kendi kalkanları varmış gibi görünüyordu.

Harry Potter boş gibi görünen havaya mırıldandı, "Sprout'a saldırın. Bones'a yardım et. Sadece ölümcül olmayan."

Lesath Lestrange, Harry'nin Görünmezlik Pelerini'nin altından, "Evet, Lordum," diye fısıldadı ve beşinci sınıf Slytherin'in varlığı kavgaya doğru ilerledi.

Harry kendi ellerine baktı ve bir sarsıntıyla hoş olmayan bir şokla Hayal Kırıklığı Büyüsü'nün eskisi kadar tam olmadığını gördü. Harry her kımıldadığında havada bozulma ipuçları vardı...

Harry yavaşça geriye doğru adım atarak bir köşeye geldi ve bir duvarın arkasına saklandı. Sonra iletişim aynasını çıkardı... boştu ve sıkışmıştı. Tabii ya. Harry aynayı köşeyi görebileceği bir yere kaldırdı ve dikkat dağıtıcı şeyin sonunu izledi. *Ne oluyordu, neden?*

Profesör Sprout ve Susan Bones'un formu ışık ve yaprak parıltıları içinde düello ediyorlardı; ve Büyük Matkap Hex'in alevli yeşili havada patladı ve Profesör Sprout'un kalkanlarının dış katmanını yarıya kadar çiğnedi. Herboloji Profesörü döndü ve Matkap Hex'in geldiği yere doğru geniş bir sarı renk ateşledi, ancak büyü hiçbir şeye isabet etmemiş gibi görünüyordu.

Sarı alevler, mavi yüzler, koyu yeşil bitki dalları ve dönen mor çiçek taç yaprakları...

Profesör Sprout her yöne kıpkırmızı yaylar fırlatmaya başladığında, kıpkırmızı bıçaklardan biri havada bir şeye takıldı, Görünmezlik Pelerini kıpkırmızı yayın nasıl emildiğini gizleyemedi ve göz kırptı; ve Lesath'ın Görünmezlik Pelerininin altındaki varlığı yere düştü.

Ve bu, Susan-Bones'a kıpırdamadan durup nefesini tutması ve Harry'de yeni bir dehşet dalgası uyandıran bir çığlık atması için yeterli zamanı verdi; parlayan beyaz kıvılcım Profesör Sprout'un çiğnenmiş kalkanlarını ve bitki zırhını delip geçti ve onu yere düşürdü.

Susan-Bones dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmış, cübbesi terden sırılsıklam olmuştu.

Başını çevirip etrafına, yerde sersemlemiş halde yatan ya da sarmaşıklara sarılmış cesetlere baktı.

"Ne," dedi Susan olmayan. "Ne. Ne. Ne. *Ne?* "

Cevap gelmedi. Profesör Sprout'un sarmaşıklarına dolanmış kurbanlar hareket etmiyordu, ancak nefes alıyor gibi görünüyorlardı.

"Malfoy..." dedi Susan'ın pembe saçlı hali, hâlâ soluk soluğaydı. "Draco Malfoy, neredesin? Orada mısın? çağırın! Lanet olsun Merlin, *Homenum Revelio!*
"

Ve Harry kendini yeniden görünür buldu, aynasında parıldayan bir pelerinin altında yarı görünür olan Draco Malfoy'a bakıyordu, Susan olmayanın arkasında durmuş, asasını Susan olmayanın mavi pusundaki bir boşluğa doğrultmuştu.

Harry'nin zihni çok yavaş ve yine de çok hızlı bir şekilde anlık kavrayışlarla hareket ediyordu; 'nin ağzı açılıp soluğunu içine çekerken bile

bağırmak için hazırlık.

takımyıldızına dikkat edin

Draco adında bir takımyıldızı vardı.

Eğer bir profesörü kontrol edebiliyorsanız, bir öğrenciyi de kontrol edebilirsiniz.

"Eğil!" Harry bağırdı ama artık çok geçti, kırmızı bir ışık huzmesi Susan olmayanın kafasının arkasını isabetle yakaladı ve onu yere yıktı.

Harry köşeyi döndü ve "*Somnium Somnium Somnium Somnium Somnium Somnium*" dedi. "

Draco Malfoy'un parıldayan formu bir yığın halinde yere yığıldı.

Harry nefesini tutmak için bir an durdu. Sonra Harry, "*Sersemlet!*" dedi. " dedi ve evet, Sersemletici Büyü'nün Draco Malfoy'un bedenine isabet ettiğini doğruladı.

(Bir Somnium'un gerçekten isabet edip etmediği konusunda yanılabilirdiniz. Harry yeterince korku filmi izlemişti, Günışığı Alayı'yla olan işinden bahsetmiyorum bile, *bu* hatayı bir daha yapmayacaktı).

Harry bunun üzerine biraz daha düşündükten sonra, Profesör Sprout'un secde halindeki bedenine bir Sersemletici Büyü daha yaptı.

Harry asasını kavradı, yorgunluktan nefes nefese kalmış bir halde manzaraya bakıyordu. Dumbledore'a bir haberci Patronus gönderecek kadar büyüsü kalmamıştı ve bu sefer *gerçekten* de bu olasılığı hemen düşünmeliydi. Harry aynasının düştüğü yere uzanmaya başladı, şimdi sıkışıp sıkışmadığını görmek için.

Sonra Harry tereddüt etti.

Kendisine yazdığı notta Seherbazların dikkatini çekmekten kaçınması gerektiği yazıyordu ve Harry hâlâ *neler olup* bittiğini *bilmiyordu.*

Profesör Quirrell'ın buruşmuş hali bir dizi öksürük daha çıkardı, bir elini yanındaki duvara uzattı ve yavaşça kendini ayağa kaldırdı.

"Harry," diye mırıldandı Profesör Quirrell. "Harry. Orada mısın?"

Profesör Quirrell ona ilk kez ilk ismiyle hitap etmişti.

"Buradayım," dedi Harry. Bilinçli bir düşünce olmadan, ayakları ilerliyordu.

"Lütfen," dedi Profesör Quirrell. "Lütfen, fazla zamanım yok. Lütfen beni... aynaya götürün... bana yardım edin... Taş'ı alın."

"*Felsefe* Taşı mı?" dedi Harry. Etrafa dağılmış cesetlere baktı, ama artık Draco'yu göremiyordu, olayın etkisi geçmişti. "Sence Bay Nott *haklı mıydı?* Dumbledore'un bunu yapacağını sanmıyorum -"

Profesör Quirrell, "Dumbledore değil," diye soluk soluğa kaldı. "Çünkü - Sprout -"

"Anlıyorum," dedi Harry. Eğer her şeyin arkasında Dumbledore olsaydı, Hafıza Büyüsü'nü kullanmak için bir Profesör'ün zihnini kontrol etmesine gerek kalmazdı.

"Ayna... antik kalıntı... her şeyi saklayabilir... Taş orada olabilir... birçok kişi Taş'ı istiyor... biri Sprout'u gönderdi..."

Harry hızla tekrarladı, "Aşağıdaki ayna, bir şeyleri saklamak için kullanılabilecek eski bir kalıntı ve Felsefe Taşı'nı saklamak için olası bir yer olabilir. Eğer Felsefe Taşı aynanın içindeyse, o zaman herhangi bir sayıda insan onu almak isteyebilir. Bunlardan biri Filiz'i kontrol ediyor ve bu da amaçlarının gerçekte ne olduğunu açıklıyor... sadece... bu Filiz'i kontrol edenin neden Hermione'nin peşine düştüğünü açıklamıyor?"

"Harry, lütfen," dedi Profesör Quirrell. Nefes alış verişi artık daha da zorlaşmıştı, sesi dayanılmaz bir yavaşlıkla çıkıyordu. "Hayatımı kurtarabilecek tek şey bu... ve şimdi anlıyorum ki... Ölmek istemiyorum... lütfen, bana yardım edin..."

Ve bir şekilde bu onu yırttı.

Nedense bu biraz fazla oldu.

Profesör Sprout geldiğinde Harry'nin üzerine çöken kopukluk hissi, inançsızlığın kırılmış askıya alınması, geri dönüyordu; İçindeki Eleştirmen her şeyi sanki bir kurguymuş gibi tartıyordu. Zamanlama, olasılık, aynı kapıda beliren onca insan, Savunma Profesörü'nün çaresizliği... bütün bu durum gerçek değilmiş gibi geliyordu. Ama maceranın ilk çağrısıyla kaçmak yerine, her şeyi önceden düşünmek için zaman ayırırsa *bunu çözebilirdi*. Geçen yıldan beri biriktirdiği tüm deneyimler sonunda kristalleşerek savaşta sertleşme gibi bir şeye dönüşmüştü. Geçmişte yaşadığı felaketlerden doğan bir içgüdü Harry'ye, eğer aceleyle yola koyulursa, sonunda üzücü bir sohbete dalıp aptallık ettiğini fark edeceğini söylüyordu. *Yine.*

"Düşünmeme izin ver," dedi Harry. "Gitmeden önce bir dakika düşünmeme izin verin." Savunma Profesöründen uzaklaştı, çeşitli şekillere bürünmüş bilinçsiz bedenlere baktı

zeminin üzerinde. Geçen yıl zaten çok fazla yapboz parçası vardı, belki bir parça daha olsa her şey yerli yerine oturacaktı...

Savunma Profesörü titrek bir sesle, "Harry..." dedi. "Harry, ölüyorum..."

Bir dakika daha fark yaratamaz, hasta olmak için BÜTÜN BİR YILI vardı, Hermione'ye ne olursa olsun ölümle yaşamının tam olarak bu son dakikaya göre ayarlanmış olması MÜMKÜN DEĞİL -

"*Biliyorum!* " dedi Harry. "*Çabuk* düşüneceğim*!* "

Harry cesetlere baktı ve düşünmeye çalıştı. Kuşkulara, uyarılara, frenlere ya da ikinci kez düşünmeye zaman yoktu, sadece ilk düşünceleri alıp *onlarla koştu -*

Harry'nin zihninin gerisinde, soyut düşünce parçaları uçuşup duruyordu, kelimelerle prova yapmaya vakit bulamadığı problem çözme sezgileri. Sözsüz flaşlar halinde, nesne düzeyindeki problemi kurmak için geçmişe fırladılar.

- kafamın karıştığını fark ettiğim şey -

- Bir sorun için bakılacak ilk yer, durumun en olanaksız görünen yönüdür -

- basit açıklamalar daha olasıdır, varsayılması gereken ayrı olasılıkları ortadan kaldırır -

Profesör Snape zaten buradaydı, sonra Profesör Quirrell geldi, sonra Harry geldi (Time- Turner aracılığıyla), sonra macera grubu geldi ve Draco ortaya çıktı (grubun bir parçası), sonra Profesör Sprout geldi.

Çok fazla insan *eşzamanlı* olarak ortaya çıkmıştı ve bu çok fazla tesadüftü, bu kadar farklı tarafın beş dakikalık bir süre içinde aynı yerde ortaya çıkması *mümkün değildi*, gizli karışıklıklar olmalıydı.

Sprout'un kontrolörünü Hermione'ye Hafıza-Zırhı takılmasını emreden beyin olarak etiketleyin. Sprout'u üst akıl gönderdi.

Profesör Snape, Müdür'ün onu tür *kargaşa* yaşandıktan sonra kapıyı koruması için gönderdiğini söylemişti, eğer üst akıl dikkat dağıtmak için buna neden olduysa, bu Severus'un varlığını açıklıyordu.

Harry artık Draco'nun üst akıl tarafından kontrol edildiğinden emin değildi, bu hipotez aklına bir anda gelmişti, Draco sadece Susan'ı düşürmeye çalışıyor olabilirdi, böylece koridora engellenmeden girebilirdi-

Hayır, bu yanlış *bir* düşünceydi, tersine çevirin, Draco ve macera ekibinin zamanlanmış varlığını *açıklamaya* çalışın, kendinizi *sorgulamaya* zaman yok*, hipotezi çalıştırın*, bu nedenle Sprout'un beyninin Draco'yu gönderdiğini veya gelişini tetiklediğini varsayalım.

Bu üç gelişin açıklamasıydı.

Harry ortaya çıkmıştı çünkü kendisine yazdığı notta bunu yapmasını söylemişti. Bu zaman yolculuğuyla ilişkilendirilebilir.

Geriye Snape'i takip ettiğini söyleyen Savunma Profesörü , ancak bu Profesör Quirrell'in ortaya çıkması için yeterli bir neden gibi görünmüyordu ve Harry'nin kafasını daha az karıştırmıyordu ve belki de üst akıl Profesör Quirrell'in varlığının zamanlamasını da kontrol etmişti.

ve hatta Harry'nin kendisinin de zaman döngüsüne girmesini ayarladı.

Harry'nin zihni bir engele takıldı, bu mantığı nasıl daha da genişletebileceğini göremiyordu.

Tökezleyen bloklara boş boş bakacak zaman yoktu.

Harry'nin zihni hiç duraksamadan ya da fren yapmadan soruna yeni bir açıdan saldırdı.

Profesör Quirrell, bir Profesörün Hermione'ye Hafıza Büyüsü yapma ihtiyacından kontrol edilen bir Hogwarts Profesörü sonucunu çıkarmıştı ki bu da Profesör Sprout'un kontrolcüsünün Hermioneye tuzak kurduğu ve sonra da öldürdüğü anlamına geliyordu ki bu da Profesör Sprout'un kontrolcüsünün Hogwarts yaşamı hakkında detaylı bilgiye ve belki de Yaşayan Çocuk ve arkadaşlarına kişisel bir ilgiye sahip olduğu anlamına geliyordu.

Harry'nin zihni sonunda ilgili anıyı canlandırdı, Dumbledore Lord Voldemort'un en güçlü yaşam yolunun burada, Hogwarts'ın içinde saklı olduğunu *söylemişti*, yani diriltme aracının Filozof'*un*
Dumbledore neden aynayı birinci sınıfların geçebileceği bir koridora koymuştu, hayır bu soruyu görmezden gelin, şu anda önemli değil ve Profesör Quirrell Felsefe Taşı'nın büyük bir iyileştirme gücüne sahip olduğunu söylemişti, bu yüzden bu kısım da uygun.

Ama eğer Karanlık Lord'dan uzak tutmak için aynada saklanan Felsefe Taşı'ysa, bu aynanın aynı zamanda Savunma Profesörü'nün hayatını kurtarabilecek tek şeyi de içerdiği anlamına geliyordu -

Harry'nin zihni tereddüt etmeye, geri çekilmeye çalıştı, bunun nereye gittiğine dair ani bir endişe hissetti.

Ama tereddüt edecek zaman yoktu.

-ve eğer zihniniz bunu bir hikayenin içindeymişsiniz gibi inanılmaz bir olay örgüsü olarak yazmadıysa, bu da çok fazla tesadüftü, sadece çok fazla olasılıksızlıktı.

Sözde Karanlık Lord, Profesör Quirrell'i de manipüle ediyor olabilir mi, böylece Profesör Quirrell sözde kurtuluşunu doğru zamanda keşfedecek, böylece Harry ve Profesör Quirrell aynadan aslında Felsefe Taşı bile olmayabilecek diriltme aracını alacak ve sonra Karanlık Lord'un avatarı veya başka bir hizmetkarı ortaya çıkacak ve *tüm* eşzamanlılıkları açıklayacak ve her tesadüfü geçersiz kılacak şekilde onu onlardan ele geçirecekti.

Ya da Profesör Quirrell, hayatını kurtarabilecek tek şeyin bu aynanın içinde saklı olduğunu en başından beri biliyordu ve bu yüzden Hogwarts'ta Savunma dersi vermeyi kabul etmişti ve şimdi nihayet onu almaya çalışıyordu ama o zaman neden denemek için bu kadar hasta olmasını bekledi ve Sprout neden Profesör Quirrell ile aynı anda ortaya çıkmıştı?

Harry'nin zihni daha da bocaladı.

İç gözü bakmaya korktuğu bir yöne bakıyordu.

Kendime gönderdiğim notta yıldızların gözcüsüne yardım etmem yazıyordu. Gelecekte yapmam gereken doğru şeyin bu olduğunu anlamamış olsaydım, kendime böyle bir not göndermezdim - belki de not bana sadece devam etmemi söylüyordu -

Küçük bir kafa karışıklığı notu bilinçli dikkati teşvik etti.

Parşömenin üzerindeki şifreli mesaj... bir iki satır kulağa pek doğru gelmemişti, Harry'nin kendisinin kullanmasını bekleyeceği bir şifreye benzemiyordu...

"Harry," diye fısıldadı arkasından Profesör Quirrell'ın ölmekte olan sesi. "Harry, lütfen."

"Düşünmem neredeyse bitti," dedi Harry'nin sesi yüksek sesle ve Harry bu sözleri söylerken bunların doğru olduğunu fark etti.

.

Olaya Düşman'ın perspektifinden, Düşman'ın kendi akıllı planlamasını yaptığı yerden, sizin görüş alanınızın dışında bir yerden bakın.

Hogwarts'ta Seherbazlar var ve hedefiniz Harry Potter artık tamamen tetikte. Harry Potter ilk sorun işaretinde Seherbazları çağıracak ya da Albus Dumbledore'a bir Patronus gönderecektir. Bunu bir bulmaca olarak düşünürsek, yaratıcı bir çözüm -

- Harry Potter'a kendisinden gelen, Harry Potter'a yardım çağırmamasını söyleyen, olmasını istediğiniz yer ve zamanda olmasını söyleyen, sözde Zamana Dönüşmüş bir mesaj uydurun. Kurduğu tüm korumaları atlatmak için hedefin kendisini ele geçiriyorsunuz.
Hatta onun şüphecilik korumasını, kendi gelecekteki benliğinin yargısının üstün otoritesiyle atlatıyorsunuz.

Zor bile değil. Rastgele bir öğrenciye Harry Potter'ın daha sonra kendisine geri verilmek üzere bir zarf verdiğini hatırlaması için Hafıza Büyüsü yapabilirsiniz.

Hogwarts Profesörü olduğunuz için o öğrenciye Hafıza Büyüsü yapabilirsiniz.

Harry Potter'ın kesesinden bir kalem ve Muggle kağıdı çalmak için fazladan çaba sarf etmiyorsunuz. Bunun yerine Harry Potter'ın el yazısını büyücü parşömeninde taklit ediyorsunuz. Harry Potter'ın el yazısını taklit edebiliyorsunuz çünkü Bakanlık tarafından zorunlu tutulan ve sizin de not verdiğiniz sınavlarda bunu gördünüz.

Draco Malfoy'a 'takımyıldızı' diyorsunuz çünkü Harry Potter'ın astronomiyle ilgilendiğini biliyorsunuz ve siz de bir büyücüsünüz, Astronomi dersi aldınız ve tüm takımyıldızlarının isimlerini ezberlediniz. Ama Harry Potter'ın Draco Malfoy'u tanımlamak için kullanacağı doğal kod bu değil, bu 'çırak' olurdu.

Profesör Quirrell'e 'yıldızların gözcüsü' diyorsunuz ve Harry Potter'a ona yardım etmesini söylüyorsunuz.

Parseltongue'de "Ruh Emici "nin "Can Yiyen" demek olduğunu biliyorsunuz ve Harry Potter'ın Seherbazların onlarla işbirliği içinde olduğunu düşünmesini bekliyorsunuz.

Harry Potter'ın size verdiği bir Muggle fizik kitabını okuduğunuz için 6:49'u 'altı ve yedi kare' olarak kodluyorsunuz.

Sen kimsin peki?

Harry nefes alışının hızlandığını fark etti ve kalp atışlarının hızlanmasıyla birlikte nefesini tekrar yavaşlattı, Profesör Quirrell *onu izliyordu*.

Ya varsayımsal olarak konuşursak, Profesör Quirrell işin beyniyse ve Harry'nin mesajını uydurduysa, o zaman bu beş tarafın da komedinin tüm eşzamanlı koordinasyonunu göstermesini açıklar ve sonra Profesör Sprout sadece Profesör Quirrell'e inkar edilebilirlik sağlamak için kontrol edildiyse, toz dumandan sonra Sahte Hafıza Büyüsü için başkasını suçlamasına izin verir ama

Ama Profesör Quirrell neden Harry'nin Draco ile kurduğu kırılgan ittifakı cinayet teşebbüsüyle riske atsın ki?

(Profesör Quirrell'in Draco'ya yerleştirilen bir izleyici aracılığıyla 'tespit ettiği' ve 'durdurduğu' iddia edilen)

Profesör Quirrell neden Hermione'yi öldürsün ki?

(eğer onu uzaklaştırmak için yaptığı ilk girişim işe yaramadıysa)

Eğer Profesör Quirrell kötü adamsa, hortkuluklarla ilgili her şey hakkında yalan söylemiş olabilir ve belki de hayatını kurtarabilecek tek şeyin Karanlık Lord'u diriltebilecek bir yol olması hiç de tesadüf değildi, ya Karanlık Lord bunu da bir şekilde ayarladıysa?

(bir gün David Monroe gizemli bir şekilde ortadan kayboldu, Karanlık Lord'un ellerinde öldüğü tahmin ediliyordu)

Harry'nin aklına korkunç bir sezgi gelmişti, şimdiye kadar yaptığı tüm akıl yürütmelerden ayrı bir şey, Harry'nin kelimelere dökemediği bir sezgi; Savunma Profesörü'yle bazı yönlerden birbirlerine çok benzedikleri ve Zamana Dönüşmüş bir mesaj uydurmanın Harry'nin kendisinin de bir hedefin tüm korumalarını atlatmak için deneyebileceği türden yaratıcı bir yöntem olduğu dışında.

İşte o zaman Harry en başından beri aşikâr olması gereken şeyi nihayet fark etti.

Profesör Quirrell zekiydi.

Profesör Quirrell de Harry gibi zekiydi.

Profesör Quirrell, Harry'nin gizemli karanlık tarafıyla aynı şekilde zekiydi.

Eğer Yaşayan Çocuk'un gizemli karanlık tarafını ne zaman edindiğini tahmin etmeniz gerekseydi, en bariz tahmin 31 Ekim 1981 gecesi olurdu.

Ve ve

Ve Profesör Quirrell, Bellatrix Black'in Karanlık Lord'u tanımladığını düşündüğü bir şifreyi biliyordu ve onun varlığı Yaşayan Çocuk'a bir kıyamet hissi veriyordu ve büyüsü Harry'ninkiyle yıkıcı bir şekilde etkileşime giriyordu ve en sevdiği büyü Avada Kedavra'ydı ve ve -

Bu farkındalık Harry'nin içinde büyük bir barajın yıkılması gibi patladı, tüm suyunu boşalttı, her şeyi silip süpüren karşı konulmaz bir sel halinde zihninden taştı.

Tüm gözlemleri oluşturan tek bir gerçeklik vardır.

Farklı gözlemler birbiriyle uyumsuz yönlere işaret ediyorsa, bu gerçek hipotezin henüz düşünmediğiniz bir hipotez olduğu anlamına gelir.

Ve bu durumlarda, nihayet doğru hipotezi düşündüğünüzde, her şey onun arkasında hizalanır, inkarın veya korkunun ötesinde, yoluna çıkabilecek her şüpheyi ve her duyguyu yırtıp atar.

- ve sonra 'David Monroe' ve 'Lord Voldemort' Büyücülük Savaşı'nın iki tarafını da oynayan tek bir kişiydi ve bu yüzden Monroe ailesi Moody'nin şüphelendiği gibi 'David Monroe' ile tanışamadan öldürülmüştü -

Gerçeklik, bilinen tek bir duruma, gözlem kümesini kompakt bir şekilde oluşturan tutarlı bir duruma yerleşti.

Harry sıçramadı, nefes alışını değiştirmedi, zihnini kaplayan dehşet ve acının tek bir işaretini bile göstermemeye çalıştı.

Düşman arkasındaydı ve onu izliyordu.

"," dedi Harry yüksek sesle, sesinin normal çıkacağına güvenmeye cesaret eder etmez. Profesör Quirrell'dan gözlerini kaçırarak cesetlere bakmaya devam etti, çünkü Harry kendi yüzüne güvenmiyordu. Harry alnındaki teri silmek için bir kolunu kaldırdı, bu hareketi sıradan göstermeye çalışıyordu; Harry ne teri ne de göğsündeki hızlı çarpmayı kontrol edebiliyordu. "Hadi gidip Felsefe Taşı'nı alalım."

Harry'nin Zaman Döndürücü'yü kullanmak için tek ihtiyacı olan, yolun herhangi bir yerinde dikkatinin dağılacağı tek bir andı.

Arkasından cevap gelmedi. Sessizlik

uzadı.

Harry yavaşça arkasını döndü.

Profesör Quirrell dimdik ayakta duruyor ve gülümsüyordu.

Savunma Profesörünün elinde, Harry'nin asa koluna doğrultulmuş, yarı otomatik bir tabancayı tam olarak nasıl kullanacağını bilen birinin emin tutuşuyla tutulan siyah metal bir şekil vardı.

Harry'nin ağzı kurumuştu, dudakları bile adrenalinden titriyordu, ama konuşmayı başardı. "Merhaba, Lord Voldemort."

Profesör Quirrell başını eğerek onayladı ve "Merhaba Tom Riddle," dedi.

*105**. Bölüm 16 Şubat 2015 tarihinde Pasifik Saatiyle 17:00'de** yayınlanacaktır.*

Bölüm 104 için herhangi bir yazar notu bulunmamaktadır.

Gerçek, Bölüm 2

Tom Riddle.

Sözcükler Harry'nin kafasının içinde yankılanıyor gibiydi, hızla sönüp giden yankılar, kendilerini tamamlamaya çalışan ve başarısız olan bozuk kalıplar uyandırıyordu.

Tom Riddle bir Tom

Riddle'dı

Harry'nin dikkatini meşgul eden başka öncelikler vardı. Profesör

Quirrell ona bir silah doğrultuyordu.

Ve nedense Lord Voldemort henüz ateşlememişti.

Harry'nin sesi daha çok hırıltılı çıkıyordu. "Benden istiyorsun?"

"Ölümün," dedi Profesör Quirrell, "söylemek üzere olduğum şey kesinlikle bu değil, çünkü isteseydim seni öldürmek için bolca zamanım vardı. Lord Voldemort ile Yaşayan Çocuk arasındaki kader savaşı Dumbledore'un hayal gücünün bir ürünü. Ailenin Oxford'daki evini nerede bulacağımı biliyorum ve keskin nişancı tüfeği kavramına aşinayım. Bir asaya dokunmadan önce ölmüş olurdun. Umarım bu senin için açıktır, Tom?"

"Crystal," diye fısıldadı Harry. Vücudu hâlâ titriyordu, koşma programları hassas büyüler yapmaktan ya da *düşünmekten* çok bir kaplandan kaçmaya uygundu. Ama Harry bir şeyler düşünebiliyordu

Kendisine silah doğrultan kişinin açıkça yapmasını istediği bir şey vardı, o kişinin sormasını beklediği bir soru ve Harry bunu yaptı. "Bana neden Tom diyorsun?"

Profesör Quirrell ona sabit bir şekilde baktı. "Sana neden Tom diyorum? Cevap ver. Zekân umduğum gibi değil ama bunun için yeterli olmalı."

Harry'nin ağzı, beyni soruya odaklanmayı başaramadan önce cevabı biliyor gibiydi. "Tom Riddle senin adın. Bizim . Lord Voldemort , ya da , ya da - bir şey."

Profesör Quirrell başını salladı. "Daha iyi. Karanlık Lord'u çoktan yok ettin, bunu yapabileceğin ilk ve tek sefer. Ben de Harry Potter'ın bir kalıntısı hariç hepsini yok ettim, ruhlarımız arasındaki farkı ortadan kaldırdım ve aynı dünyada yaşamamızı sağladım. Artık aramızdaki savaşın bir yalan olduğu senin için açık olduğuna göre, kendi çıkarlarını ilerletmek için mantıklı davranabilirsin. Ya da ." Silah hafifçe öne doğru itildi ve Harry'nin alnında ter damlalarının belirmesine neden oldu. "Asanı bırak. *Şimdi*."

Harry düşürdü.

"Asadan uzak dur," dedi Profesör Quirrell. Harry itaat

etti.

"Boynunuza doğru uzanın," dedi Profesör Quirrell, "ve Zaman Döndürücünüzü çıkarın, sadece zincirine dokunun. Zaman Döndürücü'yü yere bırak, sonra da ondan uzaklaş."

Harry bunu da yaptı. Şok halindeyken bile, zihni hâlâ Zaman Döndürücü'yü döndürmenin bir yolunu, kazanacak ani bir hamleyi arıyordu; ama Harry, Profesör Quirrell'ın kendisini çoktan Harry'nin hayal ettiğini ve aynı olası fırsatları aradığını biliyordu.

"Kesenizi çıkarın ve onu da yere koyun, sonra uzaklaşın."

Harry yaptı bunu.

"Çok iyi," dedi Savunma Profesörü. "Şimdi benim için Felsefe Taşı'nı elde etme zamanı. Bu dört birinci sınıf öğrencisini, asıl amaçlarını hâlâ hatırlayabilmeleri için en son anılarından uygun şekilde yoksun bırakılmış olarak buraya getireceğim. Snape'i kontrol edeceğim ve bu kapıyı koruması için görevlendireceğim. Bugünün işi bittikten sonra, Snape'i diğer kimliğime yaptığı ihanetlerden dolayı öldürmek niyetindeyim. Üç varis çocuğu, gelecekteki sadakatlerini şekillendirmek için daha sonra yanıma alacağım. Ve şunu bilin, rehineler aldım. Yüzlerce Hogwarts öğrencisini öldürecek bir büyüyü çoktan harekete geçirdim, aralarında senin arkadaş dediğin birçok kişi de var. Başarılı bir şekilde elde edersem, Taş'ı kullanarak bu büyüyü durdurabilirim. Eğer o zamana kadar engellenirsem ya da büyüyü durdurmamayı seçersem, yüzlerce öğrenci ölecek." Profesör Quirrell'in sesi hâlâ yumuşaktı. "Tehlikede olan herhangi bir çıkarının farkında mısın evlat? 'Hayır' demeni duymak beni gülümsetirdi ama bunu ummak çok fazla."

"Harry dehşetin, kalp kırıklığının ve kesildikçe canlı bir et gibi acı veren duygusal bir bağı kesen bıçakların arasından, "Bunları yapmamanızı isterdim, Profesör," demeyi başardı. *Neden, Profesör Quirrell, neden, neden böyle olmak zorundaydı, ben, ben, ben bunun olmasını istemiyorum...*

"Pekâlâ," dedi Profesör Quirrell. "Bana istediğim bir şeyi teklif etmenize izin veriyorum." Silah davetkâr bir şekilde eliyle işaret etti. "Bu nadir bir ayrıcalıktır, çocuğum. Lord Voldemort genellikle istediği şey için pazarlık yapmaz."

Harry'nin zihninin bir kısmı çılgınca çırpınıyor, Lord Voldemort ya da Profesör Quirrell için çocuk rehinelerden ya da Severus'un ölümünden daha değerli olabilecek bir şey, herhangi bir şey arıyordu.

Başka bir parçası, düşünmeyi hiç bırakmamış olan parçası, cevabı zaten biliyordu.

"Benden ne istediğine dair bir fikrin var zaten," dedi Harry, hastalığının ve ruhundaki kanayan yaraların arasından. "Neymiş o?"

"Felsefe Taşı'nı elde etmek için yardımınız."

Harry yutkundu. Gözlerinin silaha, sonra tekrar Profesör Quirrell'ın yüzüne gitmesine engel olamadı.

Bir masal kitabındaki kahramanın 'Hayır' demesi gerektiğinin farkındaydı, ama şimdi gerçekten böyle bir durumdayken, 'Hayır' demek mantıklı görünmüyordu.

"Bunu düşünmeniz gerektiği için hayal kırıklığına uğradım," dedi Profesör Quirrell. "Sana karşı her türlü avantaja sahip olduğum için şimdilik bana itaat etmen gerektiği çok açık. Sana bundan daha iyisini öğrettim; bu durumda kesinlikle kaybetmiş gibi davranmalısın. Direnerek acıdan başka bir şey kazanmayı bekleyemezsin. Daha erken cevap vermenin ve güvensizliğimi kazanmamanın daha iyi olacağını hesaplamalıydın." Profesör Quirrell'ın gözleri merakla onu inceledi. "Belki de Dumbledore kulaklarınızı soylu bir meydan okumayla ilgili saçmalıklarla doldurmuştur? Manipüle edilmeleri çok kolay olduğu için bu tür ahlak anlayışlarını eğlenceli buluyorum. Sizi temin ederim ki

meydan okumanın ahlaki açıdan daha kötü görünmesini sağlar ve ben nasıl yapılacağını göstermeden önce boyun eğmeniz iyi olur." Silah Harry'ye doğrultulmuş olarak kaldı; ama Profesör Quirrell'ın diğer elini sallamasıyla Tracey Davis havaya yükseldi, tembel tembel döndü, kolları bacakları iki yana açılmıştı -

- Sonra, Harry'nin kalbine yeni bir adrenalin hücum ederken bile, Tracey tekrar aşağı süzüldü.

"Seçin," dedi Profesör Quirrell. "Bu iş sabrımı zorlamaya başladı."

Tam o sırada, Tracey'nin bacaklarını koparmadan önce konuşmalıydım, hayır, konuşmamalıydım, Müdür, Lord Voldemort'a arkadaşlarımı tehdit ederse bir şeyler yapacağımı göstermemem gerektiğini söyledi çünkü bu sadece daha fazlasını tehdit etmesine neden olacaktı - sadece daha önce söylediği şey bir tehdit *değildi, Lord Voldemort'un* yaptığı *türden bir şeydi* -

Harry derin bir nefes aldı, birkaç . Tam otomatikte çalışmaya devam eden parçası, zihninin geri kalanına *şokta kalmayı göze alamayacağını* haykırıyordu. Şokların süresi sınırlıydı, nöronlar ne olursa olsun ateşlenmeye devam ediyordu, Harry'nin beyni çalışmaya devam ederken zihninin kapanmasının tek nedeni Harry'nin benlik modelinin zihninin kapanacağına *inanmasıydı* -

"Sabrınızı denemek istememiştim," dedi Harry. Sesi çatallaşıyordu. Bu iyi bir şeydi. Sesinin hâlâ şoktaymış gibi çıkması, Lord Voldemort'un ona daha fazla zaman tanıyabileceği anlamına geliyordu. "Ama Lord Voldemort'un pazarlıklarını tutma konusunda bir ünü varsa, onu bilmiyorum."

"Açık bir endişe," dedi Profesör Quirrell. "Bunun basit bir cevabı var ve ben de zaten size bunu dayatacaktım. *Yılanlar yalan söyleyemez*. Ve aptallığa karşı muazzam bir tiksintim olduğu için, böyle bir şey söylememenizi öneririm.

"Ne demek istiyorsun?" Sen bundan daha zekisin ve sıradan insanların birbirlerine uyguladığı bu tür konuşmalara ayıracak vaktim yok."

Harry yutkundu. Yılanlar yalan söyleyemez. "*İki artı iki eşittir dört.* " Harry iki artı ikinin üçe eşit olduğunu söylemeye çalışmış, ama onun yerine *dört* kelimesi ağzından kaçmıştı.

"Güzel. Salazar Slytherin kendisine ve tüm çocuklarına Parselmouth lanetini uyguladığında, gerçek planı torunlarının, yabancılara karşı hangi entrikaları çevirirlerse çevirsinler, birbirlerinin sözlerine güvenebilmelerini sağlamaktı." Profesör Quirrell, Savaş Büyüsü'ndeki ders verir pozunu benimsemişti, iyi yıpranmış bir maske takan biri gibi, ama silah elinde duruyordu. "Occlumency, Veritaserum'u kandırabildiği gibi Parselmouth lanetini de kandıramaz ve bunu da sınayabilirsiniz. Şimdi iyi dinle. *Benimle gel, Sstone'u almak için elinden gelen yardımı yapacağına söz ver, ben de bu çocukları zarar görmeden geride bırakayım. gerçektir, ben olayları durdurmazsam bu gece yüzlerce öğrenci ölecek. Sstone'u başarılı bir şekilde ele geçirirsem hastaları kurtaracağım.* Şunu da unutma, iyi unutma: *Bildiğim hiçbir yolla gerçek anlamda günah ve Sstone'u kaybetmek beni geri dönmekten alıkoymayacak, sizi ya da gazabımı azaltmayacak.* Düşündüğün herhangi bir aceleci hareket sana oyunu kazandıramaz evlat. Beni kızdırma yeteneğini takdir ediyorum ve bunu yapmaktan kaçınmanı öneriyorum."

Felsefe Taşı'nın efsanede anlatılandan farklı güçleri olduğunu söylemiştin," dedi Harry'nin sesi kendi kulaklarında tuhaftı. Bunu bana Parseltongue'de söyledin. Onu almana yardım etmeyi kabul etmeden önce bana Taş'ın gerçekte ne işe yaradığını söyle." Eğer söz konusu olan evren üzerinde tam bir güç elde etmek gibi bir şeyse, o zaman *hiçbir şey* Lord Voldemort'un Taş'ı ele geçirme şansının artmasına değmezdi.

"Ah," dedi Profesör Quirrell ve gülümsedi. "Düşünüyorsunuz. Bu daha iyi ve ödül olarak size işbirliği için bir teşvik daha sunacağım. Sonsuz yaşam ve gençlik, altın ve gümüşün yaratılması. Bunların Taş'a sahip olmanın gerçek faydaları olduğunu varsayalım. Söyle bana evlat. Taş'ın gücü nedir?"

Hâlâ içinde olan adrenalin, bir kez olsun beynine gerçekten faydalı olmuş olabilirdi. Bir cevabın var olduğunun ve kanıtların yalan olmadığının söylenmesinin verdiği güç de olabilirdi. "Şekil Değiştirmeleri kalıcı hale getirebilir."

Sonra Harry kendi ağzından çıkanları duyunca durdu.

"Doğru," dedi Profesör Quirrell. "Dolayısıyla, Felsefe Taşı'na sahip olan kişi insan Başkalaşımını gerçekleştirebilir."

Harry'nin parçalanmış zihni, kendisine daha ne gibi teşvikler sunulacağını anlayınca bir kez daha allak bullak oldu.

"Bayan Granger'ın kalıntılarını çaldınız ve onları zararsız görünen bir hedefe dönüştürdünüz," dedi Profesör Quirrell. "Biçim Değiştirme işlemini sürdürebilmek için kendi üzerinizde bir yerlerde tutmanız gereken bir Biçim Değiştirmiş hedef. Ah, gözlerinin elindeki yüzüğe gittiğini görüyorum, ama elbette Bayan Granger yüzüğün içine yerleştirilmiş küçük mücevher olmazdı, değil mi? Bu çok açık olurdu. Hayır, Granger'ın kalıntılarını yüzüğün kendisine Dönüştürdüğünüzü, Dönüştürülmüş mücevherin aurasının Dönüştürülmüş yüzükteki sihri maskelemesine izin verdiğinizi sanıyorum."

"Evet," dedi Harry, kelimeyi zorlayarak. Bir kez olsun yalan söylemişti ve Harry'nin bakışı kasıtlıydı. Harry birinin ona çelik halkada meydan okumasını beklemişti, bu meydan okumayı kışkırtmaya çalışmıştı, böylece

Yine masumdu ama kimse ona inanmamıştı - belki de Dumbledore çeliğin kendi başına büyülü olmadığını hissetmişti.

"İyi ve güzel," dedi Profesör Quirrell. "Şimdi benimle gel, Taş'ı almama yardım et, ben de senin adına Hermione Granger'ı dirilteyim. Onun ölümünün senin üzerinde talihsiz etkileri oldu ve ben bunları geri almakta sakınca görmüyorum. Anladığım kadarıyla en büyük arzun bu. Size pek çok iyilik yaptım ve bunu bir kez daha yapmakta bir sakınca görmüyorum." Boş gözlü Profesör Sprout şimdi yerden yükselmiş, kendi asasını Harry'ye doğrultmuştu. "*Biçim Değiştirme Taşı'nı elde etmeme yardım et, ben de kız çocuğu arkadaşını gerçek ve kalıcı hayata döndürmek için elimden geleni yapayım. Bununla birlikte, evlat, sana karşı sabrım hızla tükeniyor ve bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın.* " Bu son satır, saldırmak için başını kaldırmış bir yılan izlenimi veren bir sesle tısladı.

O zaman bile.

O zaman bile, tüm dünya altüst olmuşken, şok üstüne şok yaşarken, Harry'nin beyni beyin olmaktan ya da devrelerinin tamamlamak için bağlandığı kalıpları tamamlamaktan vazgeçmemişti.

Harry bunun, kendisine silah doğrultan birine yapılamayacak kadar iyi bir teklif olduğunu biliyordu.

Tabii Felsefe Taşı'nı sihirli aynadan çıkarmak için *çaresizce* onların yardımına ihtiyacınız yoksa.

Ve plan yapacak zaman kalmamıştı, sadece Profesör Quirrell gerçekten onun yardımını almak için bu kadar ileri gidiyorsa - Harry'nin *istediği* şey Profesör Quirrell'den

Şimdi yardım etmesi karşılığında gelecekte kimseyi öldürmeyeceğine söz verdi, ama Harry, Profesör Quirrell'in 'Saçmalama' diye cevap vereceğini hissediyordu ve sıradan bir konuşma için zaman yoktu, Harry en güvenli isteği önceden tahmin etmek zorundaydı -

Profesör Quirrell'in gözleri kısıldı, dudakları aralandı -

"Eğer sana yardım edersem," dedi Harry'nin ağzı, "bu iş bittiğinde bana sırtını dönmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. En az bir hafta boyunca Profesör Snape'i ya da Hogwarts'taki başka birini öldürmemeni istiyorum. Ve cevaplar istiyorum, bunca zamandır olan biten her şey hakkındaki gerçeği, doğam hakkında bildiğin her şeyi."

Soluk mavi gözleri ona kayıtsızca baktı.

Bence bundan daha iyi bir şey sorabilirdik, dedi Harry'nin Slytherin tarafı. *Ama sanırım yasal olarak zamanımız kalmamıştı ve bundan sonra ne yapmamız gerekiyorsa, cevaplar yardımcı olacaktır.*

Harry şu anda o sesi dinlemiyordu. Az önce dudaklarından dökülen ve silahlı adama hitaben söylediği sözler yüzünden hâlâ tüyleri diken dikendi.

Profesör Quirrell, "Taş'ı elde etmeme yardım etmek için şartınız bu mu?" dedi.

Harry başını salladı, kelimeler bulamıyordu.

"Anlaştık," diye tısladı Profesör Quirrell. "*Bana yardım et, sorularına cevap bulacaksın, yeter ki geçmiş olaylarla ilgili olsunlar, gelecekle ilgili planlarımla değil. Gelecekte size karşı elimi ya da büyümü kullanmak niyetinde değilim, siz de elinizi ya da büyünüzü kullanmadığınız sürece*

Bana karşı. Ben mecbur kalmadıkça, bir hafta boyunca okul sınırları içinde kimseyi öldürmeyeceksiniz. Şimdi beni tekrar uyarmaya ya da kaçmaya çalışmayacağınıza söz verin. Taşı elde etmem için elinizden gelen çabayı göstereceğinize söz verin. Ve kız çocuk arkadaşın benim tarafımdan gerçek hayata ve sağlığına kavuşturulacak; ne ben ne de benimkiler ona zarar vermeyi asla düşünmeyecek. " Çarpık bir gülümseme. *"Söz ver evlat, pazarlık yapılacaktır."*

"Söz veriyorum," diye fısıldadı Harry.

Ne? Aklının diğer kısımları çığlık attı.

Hâlâ bize silah doğrultuyor, Slytherin'i işaret etti. *Aslında başka seçeneğimiz yok, sadece bundan mümkün olduğunca fazla yarar sağlamaya çalışıyoruz.*

Seni piç, dedi Hufflepuff. *Sence Hermione bunu mu isterdi? Burada Lord Voldemort'tan , kaç kişiyi öldürdüğünü ve öldüreceğini biliyor ?*

Hermione'nin iyiliği için Lord Voldemort'la uzlaştığımızı reddediyorum, dedi Slytherin. *Çünkü aslında bir silah var ve onu başka türlü durduramayız. Ayrıca, annemle babam da bizim birlikte gitmemizi ve güvende kalmamızı isterdi.*

Profesör Quirrell ona kararlı bir şekilde baktı. "Sözünün tamamını Parseltongue'de tekrarla, evlat."

" *Taşı almanıza yardım edeceğim. Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veremem, korkarım kalbim buna el vermeyecek. Denemeye niyetliyim. Seni rahatsız edeceğini düşündüğüm hiçbir şeyi yapmayacağım. Sizin tarafınızdan öldürülmelerini ya da hortumcuların ölmelerini bekliyorsam yardım çağırmayacağım. Özür dilerim öğretmenim, ama elimden gelen bu."* Karar verilirken Harry'nin zihni sakinleşiyor, kendini toparlıyordu. Kalacaktı

Profesör Quirrell'la birlikte Taş'ı almaya gitmek, rehin öğrencileri kurtarmak ve... ve... Harry bilmiyordu, ama düşünmeye devam edecekti.

"Bunun için gerçekten üzgün müsün?" Profesör Quirrell eğlenmiş görünüyordu. "Sanırım bu yeterli olacaktır. O zaman iki şeyi daha aklınızda tutun: *Eğer karşımıza çıkarsa, Okulster'ı bile durdurmak için bir planım var.* Bir de şunu: Ara sıra bana ihanet edip etmediğinizi Parselt dilinde söylemenizi isteyeceğim. *Pazarlık bozuldu.* "

Sonra Profesör Sprout Harry'nin asasını aldı ve parıldayan bir beze sardı; sonra yere koydu ve asasını tekrar Harry'ye doğrulttu. Ancak o zaman Profesör Quirrell elinde kaybolmuş gibi görünen silahını indirdi ve Harry'nin sarılı asasını alıp cüppesinin içine soktu.

Gerçek Görünmezlik Pelerini Lesath Lestrange'ın uyuyan halinden çıkarıldı ve Profesör Quirrell Pelerin'in yanı sıra Harry'nin kesesini ve Zaman Döndürücü'yü de aldı.

Ardından Profesör Quirrell tüm öğrencilere toplu bir Oblivasyon uyguladı ve ardından Sahte Hafıza Büyüsü'nün toplu versiyonunu, yani deneklerin boşlukları kendi telkinlerini kullanarak doldurmalarını sağladı. Daha sonra Profesör Sprout, sanki bir Bitki Bilimi kazası geçirmişler gibi sinirli ve dalgın bir ifade takınan uyuyan çocukları süzerek uzaklaştırdı.

Profesör Quirrell daha sonra İksir Ustası'nın yattığı yere döndü, eğildi ve asasını Profesör Snape'in alnına yerleştirdi. *"Alienis nervus mobile lignum."*

Savunma Profesörü geri adım attı ve sol parmaklarını bir kuklayı oynatır gibi havada hareket ettirmeye başladı.

Dizeler.

Profesör Snape yumuşak hareketlerle kendini yerden kaldırdı ve bir kez daha koridor kapısının önünde durdu.

" *Alohomora,*" dedi Profesör Quirrell*,* asasını yasak kapıya doğrultarak. Savunma Profesörü oldukça eğlenmiş görünüyordu. "Bu şerefe nail olur musun, evlat?"

Harry yutkundu. Bir kez daha ikinci ve üçüncü düşünceleri vardı.

Yanlış bir şey olduğunu bildiğiniz halde bir şeyi yapabilmeniz garipti, bencilce bir şey değil ama daha derin bir düzeyde *yapılması gereken yanlış* bir *şey*.

Ama arkasındaki adam silahı tutuyordu; Harry'nin tereddütü üzerine silah bir kez daha elinde belirmişti.

Harry elini kapının tokmağına koydu ve birkaç derin nefes alarak zihnini geldiğince yeniden toparladı. Bunu yap, vurulma, rehinelerin ölmesine izin verme, olayları optimize etmek için orada ol, fırsatları kollamak için orada ol ve onları değerlendirebilecek kapasitede kal. Bu iyi bir seçim değildi ama diğerlerinin hepsi daha kötü görünüyordu.

Harry yasak kapıyı iterek açtı ve içeri adım attı.

Bir sonraki (kısa) bölüm ***17 Şubat 2015*** *tarihinde yayınlanacak* ***Pasifik saatiyle 17****:00'de.*

Gerçekler, Bölüm 3

Harry, Dumbledore'un yasak odasına tek bir adım attıktan sonra çığlık atarak geri sıçradı ve Profesör Snape'le çarpışarak ikisini de bir yığın halinde yere düşürdü.

Profesör Snape kendini toparladı ve kapının önünde durmaya devam etti. Başını çevirip Harry'ye baktı. Profesör Snape her zamanki alaycı ses tonuyla, "Müdür'ün emriyle bu kapıyı koruyorum," dedi. "Hemen git, yoksa Ev Puanlarını düşerim."

Bu tüyler ürperticiydi, ama Harry'nin dikkatini, üç tasmasındaki zincirlerle Harry'den metrelerce uzakta durdurulmak üzere ileri atılmış olan üç başlı devasa köpek çekiyordu.

"O - o - o -" dedi Harry.

"Evet," dedi Profesör Quirrell arkasından, "o odanın her zamanki sakini gerçekten de o. Bu oda tüm öğrencilere, özellikle de birinci sınıflara yasak."

"Bu büyücü standartlarına göre bile güvenli değil!" Odanın içinde, devasa kara canavar çok sesli bir böğürtü çıkardı, üç dişli ağzından beyaz tükürük parçaları uçuşuyordu.

Profesör Quirrell içini çekti. "Öğrencileri yememek için büyülenmiş, sadece onları kapıdan geri tükürüyor. Şimdi evlat, bu tehlikeli yaratıkla nasıl başa çıkmamızı önerirsin?"

"Ah," diye kekeledi Harry, odanın muhafızının devam eden uğultusu arasında düşünmeye çalışarak. "Uh. Eğer bu

Orpheus ve Eurydice'in Muggle efsanesinden Cerberus, sonra onu söyleyerek uyumalıyız ki geçebilelim -"

" *Avada Kedavra.* "

Üç başlı canavar devrildi.

Harry dönüp Profesör Quirrell'a baktı, sanki Harry'nin onun derslerine hiç girip girmediğini sorar gibi, ona büyük bir hayal kırıklığıyla bakıyordu.

"Harry hâlâ nefesini tutmaya çalışarak Bu mücadeleden birinci sınıfların kullandığı yöntem dışında bir yöntemle geçmenin bir *alarmı* tetikleyebileceğini düşünmüştüm," dedi

"Bu bir yalan evlat, gerçek hayatta bu durumla karşılaştığında derslerini hatırlamadın. Alarmlara gelince, aylarca bu odalardaki tüm koğuşları ve üç işaretleri şaşırtmakla uğraştım."

"O zaman neden önce beni gönderdiniz?"

Profesör Quirrell sadece gülümsedi. Her zamankinden çok daha şeytani görünüyordu.

Harry, "Boş ," dedi ve yavaşça odaya doğru yürüdü, kolları bacakları hâlâ titriyordu.

Oda tamamen taştandı ve duvara oyulmuş kemerli kuytulardan parlayan soluk mavi bir ışıkla aydınlanıyordu; sanki gri bir gökyüzünün ışığı pencerelerden geçiyormuş gibi, oysa pencere yoktu. Odanın en ucunda, zeminde tek bir halka ile tutturulmuş ahşap bir kapak vardı. Odanın ortasında üç cansız başı olan devasa bir köpek ölüsü yatıyordu.

Harry kemerli kuytulardan birine doğru döndü ve içine baktı. Orada asitsiz mavi parıltıdan başka bir şey yoktu, bu yüzden bir sonraki kuytuya doğru yürüdü ve geçerken duvarı da inceledi.

"Ne yapıyorsun," dedi Profesör Quirrell, "ne yapıyorsun?"

"Odayı araştırıyoruz," dedi Harry. "Bir ipucu, bir yazı, daha sonra ihtiyacımız olacak bir anahtar ya da başka bir şey olabilir -"

"Ciddi misin, yoksa kasten bizi mı çalışıyorsun? Parseltongue ile cevap ver."

Harry arkasına baktı. "*Wass sseriouss,*" *diye* tısladı Harry. " *Kendim gelseydim de aynı şeyi yapardım.* "

Profesör Quirrell kısa bir süre alnına masaj yaptı. "İtiraf etmeliyim ki," dedi, "bu yaklaşımın mesela Amon-Set'in mezarını keşfederken işine yarayabilir, o yüzden sana tam olarak aptal demeyeceğim ama yine de. Sahte bulmaca, meydan okumanın dış şekli, birinci sınıflar için tasarlanmış bir oyun. Basitçe tuzak kapısından aşağı ineceğiz."

Kapanın altında devasa bir bitki vardı, spiral bir merdiven gibi orta gövdeden çıkan geniş yapraklarıyla devasa bir dieffenbachia'ya benziyordu, ancak normal bir dieffenbachia'dan daha koyu renkliydi, orta gövdeden çıkan ve aşağı sarkan dal benzeri vardı. Tabanı daha büyük yapraklar ve dallarla genişçe yayılmıştı, sanki birinin düşüşünü hafifletmeyi vaat ediyordu. Altında, aynı gri-mavi ışığı yayan, sahte kemerli pencereler gibi aynı köşelere sahip, ilki gibi başka bir taş oda vardı.

Harry aşağıya bakarak, "Akla ilk gelen, kesemdeki süpürgeyle aşağıya uçmak ya da şu dalların tuzak olmadığını görmek için ağır bir şey fırlatmak," dedi. "Ama sanırım sen

yapraklardan aşağıya doğru yürüdüğümüzü söyle." Kesinlikle spiral bir merdiven olmaları gerekiyormuş gibi görünüyorlardı.

"buyurun," dedi Profesör Quirrell.

Harry bir ayağını dikkatle bir yaprağın üzerine koydu ve yaprağın gerçekten de ağırlığını desteklediğini gördü. Sonra Harry ayrılmadan önce dikkatini çekecek bir şey olup olmadığını görmek için odaya son bir kez baktı.

Devasa ölü köpek o kadar dikkat çekiyordu ki başka bir şeye odaklanmak zordu.

"Profesör Quirrell," dedi Harry, *engellerle başa çıkma yaklaşımınızın bazı sakıncaları* olduğunu söylemeyi atlayarak, "ya biri kapıdan içeri bakar ve Cerberus'un öldüğünü görürse?"

Profesör Quirrell, "O zaman muhtemelen Snape'te bir sorun olduğunu çoktan fark etmişlerdir," dedi. "Ama madem ısrar ediyorsunuz..." Savunma Profesörü üç başlı cesede doğru yürüdü ve asasını cesedin koydu. Latince bir büyüye başladı ve bu büyüye yükselen bir endişe duygusu eşlik etti; Yaşayan Çocuk Karanlık Lord'un gücünü her zaman olduğu gibi hissediyordu.

Söylenen son kelime *"Inferius"* idi ve buna son bir *DUR, YAPMA* dalgası eşlik etti.

Ve üç başlı köpek ayağa kalktı, altı gözü donuk ve boştu, kapıyı bir kez daha izlemek için döndü.

Harry kocaman Inferius'a midesinde korkunç bir batma hissiyle, hayatında hissettiği üçüncü en kötü duyguyla baktı.

O zaman bu prosedürü daha önce de gördüğünü ve hissettiğini anladı, sadece Latince konuşulmamıştı.

Yasak Orman'da karşısına çıkan sentor ölmüştü. Savunma Profesörü ona sahte değil, gerçek bir Avada Kedavra ile vurmuştu.

Harry aklının bir köşesinde, Hermione'yi *geri* getirebilirse, kimsenin ölmemesi kuralına, Batman etiğine geri dönebileceğini düşünmüştü. Çoğu insan, yaşadıkları maceralarda kimse ölmeden hayatlarını sürdürürdü.

Ve bu .

Kazanmak için son şansını kaybettiği gün fark etmemişti bile. Hermione şimdi dirilmiş olsa bile, Harry bütün bu karmaşadan kimse ölmeden çıkamazdı.

Sentorun adını bile öğrenmemişti.

Harry yüksek sesle bir şey söylemedi. Savunma Profesörü ya Parseltongue'de suçlamayı doğrulayacak ya da açıkça yalan söyleyecekti ve her iki durumda da Savunma Profesörü'nün Harry'nin sonraki şüphelenmek için daha fazla nedeni olacaktı. Ama Harry biliyordu ki - her ne kadar Profesör Quirrell'ı *nasıl* durduracağını bilmese de, her ne kadar ihanet anlamına gelecek olumlu bir davranışta bulunmaya cesaret edemese de, belki de kazanma zamanı yaklaşana kadar *karar* bile veremese de - onunla Lord Voldemort arasında asla dostane bir çözüm olmayacaktı, çünkü bu iki farklı ruh aynı dünyada var olamazdı.

Ve sanki bu kararlılık, bu karşıtlık bilgisi, Harry'nin karanlık tarafı olarak düşündüğü şeyden bir güç çağırıyordu. Harry karanlık tarafını bilinçli olarak çağırmaya çalışmayı öldürdüğü günden sonra bırakmıştı.

trol. Ama karanlık tarafı hiçbir zaman ondan ayrı bir şey olmamıştı. Tom Riddle'dan hatırladığı bir şeydi. Harry bunun nasıl bilmiyordu, ama varsayımı kabul edip onunla devam ederse, karanlık tarafında bilişsel becerinin yankıları ne olursa olsun, kullanması için orada olmalıydı. Harry'nin ilk başta kavramsallaştırdığı gibi ayrı bir mod olarak değil, bir zamanlar bağlantılı bir bütünün parçalarını oluşturdukları için birbirlerine zincirleme bağlanma eğilimi güçlü olan sinirsel kalıplar olarak.

Ne yazık ki bu durum, Profesör Quirrell'in aynı becerilere sahip olduğu ve bunları çok daha fazla hayat tecrübesi ve silahı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Harry döndü, dev bitkiye ayak bastı ve yaprakların sağladığı spiral merdivenden aşağı doğru yürümeye başladı. Harry'nin bu sefer yürümesi çok uzun sürmüştü, ama keder hâlâ onu kalın bir su gibi ağırlaştırmasına rağmen, kendini bir dereceye kadar toparlamıştı. Omurgasında soğuk bir çelik çubuk yoktu, ama yine de düz ve sağlam bir şeydi. Bu oyunu sonuna kadar oynayacak, önce Hermione'nin hayata döndüğünü görecek, sonra da bir şekilde Profesör Quirrell'ı durduracaktı. Ya da önce Profesör Quirrell'ı durduracak ve sonra Taş'ı kendisi alacaktı. Voldemort'u durdurmanın *ve* Hermione'yi hayata döndürmenin bir yolu, bir olasılığı, bir fırsatı olmalıydı...

Harry inişine devam etti.

Arkasında, kapıyı koruyan üç başlı köpek bekliyordu.

Bir sonraki bölüm (107) ***18 Şubat 2015*** *tarihinde yayınlanacak*
Pasifik Saatiyle *2PM*'de.*

Gerçekler, Bölüm 4

Devasa dieffenbachia'nın sarmal yaprakları Harry'nin ayakkabılarının altındaki orman balçığı gibi hissettiriyordu, beton kadar sert değildi ama ağırlığını destekliyordu. Harry dallara dikkatle baktı ama onlar pasif kaldılar.

Harry yapraklı spiral merdivenin dibine ulaştığında, dallar aniden dışarı fırlayıp Harry'nin kollarını ve bacaklarını kavradı.

Kısa bir mücadeleden sonra Harry kendini gevşemeye bıraktı.

Profesör Quirrell yukarıdan aşağı süzülürken, bitkinin yapraklarına ya da dallarına dokunmadan, "İlginç," dedi. "Bir bitkiye yenilmekte hiç zorlanmadığınızı fark ettim."

Harry Savunma Profesörü'ne daha yakından baktı, artık onu panik gözlüğü olmadan görüyordu. Profesör Quirrell ayaktaydı ve hareket ediyordu, görünürde bir güçlük çekmeden uçuyordu; üzerindeki kıyamet duygusu güçlüydü. Ama gözleri hâlâ kafatasının içine çöküktü, kolları ince ve zayıftı. Hastalık blöf *değildi* ve bariz hipotez, Savunma Profesörünün geçici olarak biraz güç kazanmak için yakın zamanda bir tek boynuzlu at daha yemiş olduğuydu.

Ve Savunma Profesörü de Lord Voldemort gibi değil, Profesör Quirrell'ın maskesi gibi konuşuyordu, ki bu Harry'nin bakış açısından kötü bir şey olmayabilirdi. Harry nedenini bilmiyordu -eğer Savunma Profesörü'nün ona hâlâ bir şey için ihtiyacı yoksa- ama bu oyuna devam etmek kesinlikle Harry'nin kendi çıkarına görünüyordu.

"Beni bu tuzağa özellikle siz düşürdünüz, Profesör," diye cevap verdi Harry, tıpkı Profesör Quirrell'la konuştuğu gibi. *Roller, maskeler, ona aramızdaki ilişkiyi hatırlatıyor...* "Tek başıma olsam süpürgemi kullanırdım."

"Belki de. Sıradan bir birinci sınıf bu zorluğu nasıl çözerdi? Tabii ellerinde asa varsa." Bitki şimdi Profesör Quirrell'a doğru dallarını uzatıyordu ama Profesör Quirrell onların bir yerde duruyordu.

Harry şimdi Profesör Sprout'un bir Şeytan Kapanı bitkisinden hatırlıyordu, Bitki Bilimi ders kitabında bu bitkinin mağaralar gibi serin ve karanlık yerleri sevdiği söyleniyordu - gerçi yapraklı bir bitki için nasıl doğru olabileceğini kimse tahmin edemezdi. "Tahminimce bu bir Şeytan Kapanı bitkisi ve ışıktan ya da sıcaktan kaçıyor olabilir. Belki birinci sınıftan biri Lumos kullanabilir? Bugün olsa *Inflammare* kullanırdım ama o büyüyü Mayıs ayına kadar öğrenmemiştim."

Savunma Profesörü asasını bir kez çevirdi ve asadan bir dizi sıvı püskürdü, bitkiye dallarının diplerine yakın bir yerden çarptı, sessiz bir sıçrama ve ardından sessiz bir tıslamayla vurdu. Harry'ye dokunan bütün dallar çılgınca geri çekildi ve sanki acı uyaranını ortadan kaldırmaya çalışıyormuş gibi bitkinin derisinde giderek büyüyen yaralara vurmaya başladı; bitkiyle ilgili bir şey, sessizce çığlık attığı izlenimini veriyordu.

Profesör Quirrell aşağı doğru sürüklenmeyi bitirdi. "Artık ışıktan, ısıdan, asitten ve benden korkuyor."

Harry son yapraklardan da yere indi, önce cüppesine, sonra da yere dikkatle bakıp asidin hiçbir yere sıçramadığından emin oldu. Harry, Profesör Quirrell'ın bir şey anlatmaya çalıştığından şüphelenmeye başlamıştı, ama Harry bu şeyin ne olduğunu bilmiyordu

olabilir. "Bir görevde olduğumuzu sanıyordum Profesör. Sizi durduramam ama benimle uğraşmak için bu kadar zaman harcamak *akıllıca* mı?"

"Zamanımız var," dedi Profesör Quirrell, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Burada bir Inferius tarafından korunduğumuz fark edilirse büyük bir kargaşa çıkar. Quidditch maçına gelmeden ve Snape'le bu şekilde konuşmadan önce böyle bir kargaşadan haberiniz varmış gibi davranmadınız."

Bunu anladığında Harry'nin üzerine hafif bir ürperti çöktü. Profesör Quirrell'ı yenmek için yapacağı her şey okulu ya da en azından Quidditch maçını aksatmamalıydı, çünkü Quidditch maçını aksatmamıştı. Lord Voldemort'u etkisiz hale getirmek için yeterli güç çağrılabilse bile, bunu Profesör McGonagall, Profesör Flitwick ya da Quidditch maçındaki herhangi biri fark etmeden yapmak kolay olmayabilirdi...

Akıllı bir düşmanla savaşmak zordu.

Ve yine de... yine de Harry'ye öyle geliyordu ki, Profesör Quirrell'ın yerinde olsaydı, rahat rahat konuşup akıl oyunları oynamazdı. Profesör Quirrell burada acele etmeyerek *bir şeyler* kazanıyordu. Ama ne kazanıyordu? Tamamlanması gereken başka bir süreç mi vardı?

"Bu arada, bana ihanet ettin mi?" dedi Profesör Quirrell.

"Henüz sana ihanet etmedim," diye tısladı Harry.

Savunma Profesörü şu anda sol elinde tuttuğu silahla işaret etti ve Harry önden yürüyerek

Odanın sonundaki büyük ahşap kapıyı açtı.

Bir sonraki odanın çapı daha küçüktü ve tavanı daha yüksekti. Kemerli oyuklardan parlayan ışık mavi yerine beyazdı.

Etraflarında yüzlerce kanatlı anahtar vızıldayarak havada çılgınca dönüyordu. Birkaç saniye izledikten sonra, sadece tek bir anahtarın bir Snitch'in altın renginde olduğu anlaşıldı - ancak gerçek bir Quidditch oyunundaki Snitch'ten daha yavaş hareket ediyordu.

Odanın diğer ucunda büyük, belirgin bir anahtar deliği bulunan bir kapı vardı.

Sol duvara bir süpürge yaslanmıştı, okulun beygiri Cleansweep Seven.

Harry bulutlara ve vızıldayan anahtar sürülerine bakarak, "Profesör," dedi, "sorularıma cevap vereceğinizi söylemiştiniz. Bütün bunlar tam olarak neyle ilgili? Eğer bir kapıyı açılmayacak şekilde emniyete aldığınızı düşünüyorsanız, anahtarı güvenli bir yerde saklar ve sadece yetkili kişilere bir kopyasını verirsiniz. *Anahtarı kanatlara* verip sonra da *duvara dayalı bir süpürge sopası bırakmazsınız.* Peki burada ne halt ediyoruz ve oluyor? Sihirli aynanın Taş'ı koruyan tek gerçek faktör olduğu açık bir tahmin, ama neden geri kalanı - ve neden birinci sınıfları buraya gelmeye teşvik ediyor?"

"Gerçekten emin değilim," dedi Savunma Profesörü. Odaya girmiş ve Harry'nin sağında, aralarındaki mesafeyi koruyarak yerini almıştı. "Ama dediğim gibi cevap . Dumbledore'un yöntemi, çılgınca görünen bir düzine şey yapmak, sonra da bunlardan yalnızca sekizini, belki de

dokuz, içsel bir anlam gizlemek. Tahminimce Dumbledore, vekilim olarak bir öğrenci göndermeye davet edilmişim gibi görünmesini istiyor. Tam da Dumbledore'un tasavvur ettiği şekliyle Lord Voldemort'un bunu yaparak kendini daha az zeki sanması için. Dumbledore'un ilk olarak Taş'ı nasıl koruyacağı konusunu düşündüğünü hayal edin.
Dumbledore'un Ayna'yı korumak için gerçek tehlikeler oluşturup oluşturmamayı düşündüğünü hayal edin. Genç bir öğrencinin benim emrimle bu tehlikelerden geçtiğini hayal ettiğini düşünün. Sanırım Dumbledore'un kaçınmaya çalıştığı şey bu, bu stratejinin davet edildiği ve dolayısıyla kurnazca olmadığı izlenimini vermek. Tabii Dumbledore'un Lord Voldemort'un ne düşüneceğini sandığını yanlış anlamadıysam." Profesör Quirrell sırıttı ve bu ona, Harry'ye daha önce gösterdiği sırıtışlar kadar doğal göründü. "Komplo kurmak Dumbledore'un doğasında yok, ama deniyor, çünkü denemek zorunda. Dumbledore bu göreve zekâsını, adanmışlığını, hatalarından ders çıkarma yeteneğini ve doğuştan gelen yeteneksizliğini katıyor. Sırf bu yüzden bile onu tahmin etmek fevkalade zordur."

Harry arkasını dönüp odanın karşı tarafındaki kapıya baktı. *Bu onun için bir oyun değildi Profesör.* "Tahminimce birinci sınıflar için amaçlanan çözüm süpürgeyi görmezden gelip anahtarı almak için *Wingardium Leviosa*'yı kullanmak, çünkü bu bir Quidditch oyunu değil ve bunu yasaklayan bir kural yok. Peki bu sefer hangi saçma ve aşırı güçlü büyüyü kullanacaksın?"

Anahtarların vızıltısı dışında kısa bir sessizlik oldu.

Harry Profesör Quirrell'dan birkaç adım uzaklaştı. "Bunu herhalde, değil mi?"

"Oh, hayır," dedi Profesör Quirrell. "Bence bu, dünyanın en güçlü Karanlık Büyücüsü'ne söylenecek oldukça makul bir şey.

sizden bir düzine adım ötenizde duruyorsa."

Profesör Quirrell asasını diğer elinin, bazen silahı tutan elinin koluna geri soktu.

Sonra Savunma Profesörü elini ağzına götürdü ve dişe benzeyen bir şey çıkardı. Takma dişi havaya fırlattı ve aşağı indiğinde, Harry'nin zihninde garip bir tanıma duygusu uyandıran bir asaya dönüşmüştü, sanki Harry'nin bir parçası bu asayı... onun bir parçası tanımıştı...

On üç buçuk inç, porsuk ağacı, anka kuşu tüyünden bir çekirdek. Harry bu bilgiyi asa yapımcısı Olli bilmem ne verdiğinde ezberlemişti, çünkü olay örgüsüyle ilgili gibi görünmüştü. Bu olay da, bu olayın altında yatan düşünce de bir ömür boyu uzakta kalmıştı.

Savunma Profesörü asasını kaldırdı ve havada sivri uçlu ve kötü niyetli alevli bir rün çizdi; Harry içgüdüsel olarak bir adım daha geri çekildi. Sonra Profesör Quirrell konuştu. "Az-reth. Az-reth. Az-reth."

Alevli rün, sanki rünün sivri kenarları ateşin doğası haline gelmiş gibi *bükülmüş* bir ateş saçmaya başladı. Ateş kıpkırmızı yanıyordu, kandan daha da kırmızıya çalıyordu, bir ark kaynağı gibi yakıcı bir şekilde parlıyordu. Bu tondaki parlaklık kendi içinde *yanlış* görünüyordu, sanki bu kadar kırmızı tonlu hiçbir şey bu kadar ışık vermemeliydi; ve yakıcı kızıl, ateşten ışığı emiyor gibi görünen siyah damarlarla vurulmuştu. Kararmış ateşin içinde, kıpkırmızı ve karanlığın etkileşiminde ana hatları çizilen hayvan şekilleri bir yırtıcıdan diğerine, kobradan sırtlana ve akrebe çılgınca dönüyordu.

"Az-reth. Az-reth. Az-reth." Profesör Quirrell kelimeyi altı kez tekrarladığında, küçük bir çalının hacmi kadar siyah-kızıl ateş döküldü.

Profesör Quirrell gözlerini ona kilitlediğinde lanetli ateş değişiminde yavaşladı ve tek bir şekle büründü: kararmış, kanla yanan bir anka kuşu.

Ve bir şey Harry'ye korkunç bir kesinlikle, o siyah yanan anka kuşu Fawkes'la karşılaşırsa, gerçek anka kuşunun öleceğini ve bir daha asla yeniden doğamayacağını söylüyordu.

Profesör Quirrell asasıyla tek bir hareket yaptı ve kararmış ateş odanın içinde süzülmeye başladı. kapısı ve anahtar deliğiyle karşılaştı ve kıpkırmızı yanan kanatların tek bir hareketiyle kapının büyük bir kısmı ve kemerin bir kısmı . Sonra lekeli kızıl alev devam etti.

Harry delikten sadece bir bakış atabildi ve devasa heykellerin kılıçlarını ve sopalarını kaldırmaya başladığını gördü, sırada kararmış ateş aralarına girdi ve çatlayıp yandılar.

Sona erdiğinde, kararmış ateşten anka kuşu delikten geri döndü ve Profesör Quirrell'in sol omzunun üzerinde asılı kaldı, güneşin yoğun kızıl pençeleri cüppesinden bir santim uzakta duruyordu.

"Devam edin," dedi Profesör Quirrell. "Artık güvendeyiz."

Harry ilerledi, bunu yapabilecek kadar sakin kalabilmek için karanlık tarafının bilişsel kalıplarını çağırması gerekiyordu. Harry kapının kalan kısmının parlayan kenarlarının üzerinden geçti ve yıkık dökük devasa bir satranç tahtasına baktı
satranç taşları. Zemindeki siyah ve beyaz mermer karolar, yıkık kapıdan beş metre sonra başlıyor ve duvardan duvara uzanıyordu, ancak beş metre sonra duruyordu.

Odanın karşı tarafındaki bir sonraki kapıdan metrelerce uzaktaydı. Tavan, heykellerin herhangi birinin ulaşabileceğinden çok daha yüksekti.

"Sanırım," dedi Harry ve karanlık tarafının bilişsel kalıpları sesini sakinleştirdi, "amaçlanan çözüm, anahtarı almak için aslında gerekli olmadığından, önceki odadaki süpürgeyi kullanarak heykellerin üzerinden uçmak?"

Arkadan Profesör Quirrell güldü ve bu Lord Voldemort'un kahkahasıydı. "Devam edin," dedi soğuk ve yüksek bir ses. "Yandaki odaya gidin. Orada ne yapacağını görmek istiyorum."

Dumbledore tarafından birinci sınıflar için düzenlenmişti, diye hatırlattı Harry kendine, *güvenli* olacaktı ve yıkık satranç tahtasının üzerinden yürüdü, elini kapının koluna koydu ve içeri doğru itti.

Yarım saniye sonra Harry kapıyı çarpıp geri sıçradı.

Harry'nin nefesine ve kendine hâkim olması birkaç saniye sürdü. Kapının arkasından gürültülü uğultular ve bir kaya sopasının yere vurması gibi büyük çarpmalar gelmeye devam etti.

Harry de soğuk bir sesle, "Sanırım," dedi, "Dumbledore oraya gerçek bir dağ trolü koymayacağına göre, bir sonraki meydan okuma en kötü anılarımın bir yanılsaması olacak. Bir Ruh Emici gibi, anılar dış dünyaya yansıtılıyor. Çok eğlenceli, Profesör."

Profesör Quirrell kapıya doğru ilerledi ve Harry kenara çekildi. Profesörün üzerinde artık güçlü olan kıyamet duygusunun yanı sıra, Harry'nin karanlık tarafı ya da

Sadece içgüdüleri ona Profesör Quirrell'ın omzunun üzerinde asılı duran siyah-kızıl ateşe yaklaşmamasını tavsiye ediyordu.

Profesör Quirrell kapıyı açtı ve içeri baktı. "Hm," dedi Profesör Quirrell. "Dediğiniz gibi sadece bir trol. Ah, pekala. Senin hakkında bundan daha ilginç bir şeyler öğrenmeyi umuyordum. İçeride yatan şey bir Kokorhekkus aynı zamanda sıradan boggart olarak da bilinir."

"Bir boggart mı? Ne işe yarar - hayır, sanırım ne işe yaradığını biliyorum."

"Böcürt," dedi Profesör Quirrell, sesi yine ders veren bir Hogwarts Profesörüne dönmüştü, "tavan arasındaki bakımsız bir dolap gibi nadiren açılan karanlık mahzenlere yönelir. Yalnız bırakılmak ister ve sizi korkutup kaçıracağını düşündüğü herhangi bir biçimde ortaya çıkar."

"Beni korkutup mı?" Harry öyle dedi. "Trolü ben *öldürdüm*."

"Düşünmeden odadan geriye doğru sıçradın. Bir boggart içgüdüsel irkilmeyi arar, mantıklı tehdidi değil. Aksi takdirde daha inandırıcı bir şey seçerdi. Her , bir böcürt için standart karşı Büyü elbette Fiendfyre'dır." Profesör Quirrell eliyle işaret etti ve kararmış ateş onun omzundan sıçrayarak kapıdan içeri doldu.

Odanın içinden tek bir gıcırtı geldi ve sonra hiçbir şey olmadı.

Böcürt'ün eski odasına doğru ilerlediler, Profesör Quirrell bu kez önden gitti. Görünüşteki dağ trolü gitmiş, oda soğuk mavi ışıklı apliklerle aydınlatılmış başka bir büyük odaya dönüşmüştü.

Profesör Quirrell'in bakışları uzak ve düşünceli görünüyordu. Harry'yi beklemeden odayı geçti ve karşı duvardaki kapıyı kendi isteğiyle açtı.

Harry de peşinden gitti, ama yakından değil.

Bir sonraki odada bir kazan, şişelenmiş malzemelerle dolu bir raf, doğrama tahtaları, karıştırma çubukları ve diğer İksir aletleri bulunuyordu. Kemerli oyuklardan gelen ışık mavi yerine beyazdı, muhtemelen İksir yapımı için renk görüşü önemli olduğu için. Profesör Quirrell çoktan demleme cihazının yanında durmuş, eline aldığı uzun bir parşömeni inceliyordu. Bir sonraki odanın kapısı, Profesör Quirrell'ın omzunun üzerinde asılı duran kararmış alevle kıyaslandığında soluk ve zayıf görünmese çok daha tehditkâr görünecek mor bir ateş perdesi tarafından korunuyordu
.

Harry'nin inançsızlığı bu noktada çoktan tatile çıkmıştı, bu yüzden gerçek dünyadaki güvenlik sistemlerinin nasıl yetkili ve yetkisiz personeli *ayırt* etme amacına sahip olduğu hakkında hiçbir şey söylemedi, bu da orada olması gereken veya olmayan insanlara *farklı* davranan meydan okumalar düzenlemek anlamına geliyordu. Örneğin, *iyi* bir güvenlik sınavı, katılımcının sadece yetkili kişilere söylenen bir kilit kombinasyonunu bilip bilmediğini test ederken, *kötü* bir güvenlik sınavı da katılımcının yardımsever bir şekilde eklenmiş olan yazılı talimatlara göre bir iksir hazırlayıp hazırlayamayacağını test eder.

Profesör Quirrell parşömeni Harry'ye doğru fırlattı ve parşömen ikisinin arasında yere düştü. "Ne demek istiyorsun?

Profesör Quirrell, Harry'nin öne çıkıp parşömeni alabilmesi için geri çekildi.

Harry parşömeni gözden geçirdikten sonra, "Hayır," dedi. "Katılımcının malzemelerin sıralamasıyla ilgili gülünç derecede basit bir mantık bulmacasını çözüp çözemeyeceğini test etmek, yetkili ve yetkisiz personel için farklı davranan bir meydan okuma değildir. Üç idol ya da renkli şapkalar takan bir dizi insanla ilgili daha ilginç bir mantık bulmacası kullanmanız fark etmez, yine de asıl noktayı tamamen kaçırıyorsunuz."

"Diğer tarafa da bak," dedi Profesör Quirrell. Harry

iki ayak uzunluğundaki parşömeni çevirdi.

Diğer tarafta, küçük harflerle yazılmış, Harry'nin o güne dek gördüğü *en uzun* bira yapım talimatları listesi vardı. "Bu da ne-"

Profesör Quirrell*,* "Mor ateşi söndürmek için bir *parlaklık* iksiri," dedi. "Aynı malzemelerin biraz farklı şekillerde tekrar tekrar eklenmesiyle yapılır. Bir grup hevesli birinci sınıf öğrencisinin diğer tüm odaları geçip sihirli aynaya ulaşmak üzere olduklarını düşündüklerini ve sonra bu görevle karşılaştıklarını hayal edin. Bu oda gerçekten de İksir Ustası'nın eseri."

Harry dikkatle Profesör Quirrell'ın omzundaki kara ateş şekline baktı. "Ateş ateşi yenemez mi?"

"Olabilir," dedi Profesör Quirrell. "Olması gerektiğinden emin değilim. Diyelim ki bu oda kapana kısıldı?"

Harry bu iksiri gülmek için ya da Profesör Quirrell'ın onları bu odalardan bu kadar yavaş geçirmesinin başka bir nedeni için hazırlamak zorunda kalmak istemiyordu. İksirler

Tarifte çan çiçeği eklemek için *otuz beş* ayrı durum vardı, 'bir tutam parlak saç' eklemek için on dört kez... "Belki de iksir yetişkin büyücüler için ölümcül olan ama çocuklar için ölümcül olmayan bir gaz yayıyordur. Ya da birdenbire ciddi olmaya başladıysak, yüzlerce başka ölümcül numaradan herhangi biri. Ciddi miyiz?"

Profesör Quirrell bir kez daha düşünceli bir ifadeyle, "Bu oda Severus Snape'in eseri," dedi. "Snape bu oyunda bir seyirci değil, tam olarak değil. Dumbledore'un zekâsından yoksun ama Dumbledore'un asla sahip olmadığı öldürme niyetine sahip."

"Burada her ne oluyorsa, aslında çocukları dışarıda tutmuyor," diye gözlemledi Harry. "Birçok birinci sınıf öğrencisi geçmeyi başardı. Ve eğer çocuklar *dışında* herkesi bir şekilde dışarıda tutabiliyorsan, Dumbledore'un bakış açısına göre, bu Lord Voldemort'u içeri girmek için bir çocuğu ele geçirmeye zorlar. Amaçları göz önüne alındığında bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

Profesör Quirrell burnunun ovuşturarak, "Gerçekten de öyle," dedi. "Ama bak evlat, bu odada diğerlerinde olan tetikleyiciler ve üç işaretler yok. Yenilmesi gereken incelikli koğuşlar yok. Sanki İksir'i atlayıp öylece girmeye *davet* edilmiş gibiyim - ama Snape, Lord Voldemort'un bunu algılayacağını biliyor. Eğer gerçekten de iksiri hazırlamayanlar için bir tuzak kurulduysa, o zaman bu odanın diğerlerinden farklı olduğuna dair hiçbir işaret vermemek daha akıllıca olurdu."

Harry dikkatle kaşlarını çatarak dinledi. "Yani... tespit ağlarını bırakmanın tek amacı bu odayı buldozerle yıkmamanızı sağlamak."

Savunma Profesörü, "Snape'in benden bunu da çıkarmamı beklediğini sanıyorum," dedi. "Ve bu noktadan sonra

hangi seviyede oynayacağımı tahmin ediyor. Sabırlıyım ve bu çaba için kendime bolca zaman verdim. Ama Snape beni tanımıyor, o sadece Lord Voldemort'u tanıyor.
Bazen Lord Voldemort'un hayal kırıklığı içinde çığlık attığını ve verimsiz görünen dürtülerle hareket ettiğini görmüştür. Bu meseleyi Snape'in bakış açısından düşünün: Hogwarts'ın İksir Ustası, Lord Voldemort'a sabırlı olmasını ve girmek istiyorsa talimatlara uymasını söylüyor, sanki Lord Voldemort sadece bir okul çocuğuymuş gibi. Bu sırada gülümseyerek itaat etmeyi ve intikamımı daha sonra almayı kolay bulurdum. Ama Snape, Lord Voldemort'un bu şekilde düşünmeyi kolay bulduğunu bilmiyor."
Profesör Quirrell Harry'ye baktı. "Evlat, beni Şeytan'ın Tuzağı'nın yanında havada süzülürken gördün, değil mi?"

Harry başıyla onayladı. Sonra onun kafa karışıklığını fark etti. "Charms ders kitabım büyücülerin kendi kendilerini havaya kaldırmalarının imkânsız olduğunu söylüyor."

"Evet," dedi Profesör Quirrell, "Charms ders kitabınızda öyle yazıyor. Hiçbir büyücü kendi kendini ya da kendi ağırlığını taşıyan herhangi bir nesneyi havaya kaldıramaz; bu kendi ayağınızla kendinizi yukarı kaldırmaya çalışmak gibidir. Yine de Lord Voldemort tek başına uçabilir - nasıl? Olabildiğince çabuk cevap verin."

Eğer soru birinci sınıf öğrencisi tarafından cevaplanabilir olsaydı - "Başka birine iç çamaşırına süpürge sopası büyüsü yaptırdın, sonra da onları Obliviate ettin."

"Pek sayılmaz," dedi Profesör Quirrell. "Süpürge sopası büyüsü uzun, dar bir şekil gerektirir ve bunun da sağlam olması gerekir. Kumaş işe yaramaz."

Harry'nin kaşları çatıldı. "Şeklin ne kadar uzun olması gerekiyor? Kumaş bir koşum takımına kısa süpürge çubukları bağlayıp onlarla uçabilir misin?"

"Aslında, ilk başta kollarıma ve bacaklarıma büyülü çubuklar bağladım, ama bu sadece kendime yeni bir uçuş şekli öğretmek içindi." Profesör Quirrell cüppesinin kolunu geri çekerek çıplak kolunu ortaya çıkardı. "Gördüğünüz gibi şu anda elimde hiçbir şey yok."

Harry bu kısıtlamayı daha da içine sindirdi. "Birisi *kemiklerinize* süpürge sopası büyüsü *mü* yaptı*?* "

Profesör Quirrell içini çekti. "Ve bu Voldemort'un en korkulan başarılarından biriydi, ya da bana öyle söylendi. Bunca yıldan ve bir miktar isteksiz Legilimency'den sonra, sıradan insanların *sorununun* ne olduğunu hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim... Ama sen onlardan biri değilsin. Bu keşif gezisine katkıda bulunmaya başlamanın zamanı geldi. Severus Snape'i benden daha yakından tanıyorsun. Bana bu odayla ilgili kendi analizini anlat."

Harry düşünceli görünmeye çalışarak duraksadı.

"Profesör Quirrell, omzundaki kararmış ateşten anka kuşu başını uzatıp Harry'ye bakarken, "Bile bile başarısız olmama izin verirsen, buna ihanet diyeceğimi belirtmek isterim," dedi. Taş'ın Bayan Granger'ın dirilişinin anahtarı olduğunu ve yüzlerce öğrencinin hayatını rehin tuttuğumu hatırlatırım."

"Hatırlıyorum," dedi Harry ve bunun hemen ardından Harry'nin harika yaratıcı beyni bir fikirle ortaya çıktı.

Harry gerekip gerekmediğinden emin

değildi. Sessizlik uzadı.

"Aklınıza bir şey geldi mi?" dedi Profesör Quirrell. "Parseltongue ile cevap verin."

Hayır, bu hiç kolay olmayacaktı, hele de seni her an gerçekleri söylemeye zorlayabilecek zeki bir rakibe karşı. Harry onun yerine, "Severus, en azından günümüz Severus'u, senin zekana saygı duyuyor," dedi. "Bence... bence Bence Voldemort'un, Severus'un Voldemort'un sabır sınavını geçebileceğine inanmayacağına inanmasını *bekleyebilir*, ama Severus Voldemort'un sınavı geçmesini beklerdi."

Profesör Quirrell başını salladı. "Bu akla yatkın bir teori. de inanıyor musunuz? Parseltongue ile cevap verin."

"Evet," *diye* tısladı Harry. Bilgi saklamak güvenli olmayabilirdi, hatta düşünce ve fikirleri bile... "Dolayısıyla, bu odanın amacı Lord Voldemort'u bir saat geciktirmek.
Dumbledore'un inandığına inanarak seni öldürmek isteseydim, deneyeceğim en bariz şey bir Ruh Emici Öpücüğü olurdu. Yani, senin bedensiz bir ruh olduğunu düşünüyorlar - bu arada sen öyle misin?"

Profesör Quirrell hareketsizdi. Savunma Profesörü bir süre sonra, "Dumbledore bu yöntemi düşünmezdi," dedi. "Ama Severus düşünebilir." Profesör Quirrell bir parmağını yanağına vurmaya başladı, bakışları mesafeliydi. "Ruh Emiciler üzerinde gücün var evlat, yakınlarda Ruh Emici olup olmadığını bana söyleyebilir misin?"

Harry gözlerini kapattı. Eğer dünyada boşluklar varsa bile, onları hissedemiyordu. "Hissedebildiğim kadarıyla yok."

"Parseltongue ile cevap ver."

" *Hayat yiyenleri duymazdan gelmeyin.* "

"Ama bu olasılığı öne sürerken bana karşı dürüsttünüz? Zekice bir hile yapmayı düşünmediniz mi?"

" *Dürüstçe. Numara değil.* "

"Belki de Ruh Emiciler'in gizlenebileceği, gördükleri anda dışarı fırlayıp ele geçirilmiş bir ruhu yemelerinin söylenebileceği bir yol vardır..." Profesör Quirrell hâlâ yanağına vuruyordu. "Bu imkansız değil. Ya da bu odadan çok hızlı geçen ya da çocuk olmayan herkesi yemesi söylenebilir. Hermione'ye ve diğer yüzlerce öğrenciyi senin için rehin tuttuğumu düşünürsek, bir Ruh Emici maskesini çıkarırsa, Ruh Emiciler üzerindeki gücünü beni savunmak için kullanır mısın? Parseltongue ile cevap ver."

" *Bilmiyorum,*" diye tısladı Harry.

" *Yaşam yiyenler beni yok edemez,*" *diye* tısladı Profesör Quirrell. "*Ve eğer çok yaklaşırlarsa bu bedeni terk edeceğim. Bu sefer hızlıca geri döneceğim ve sonra beni kimse durduramayacak. Beni engellediğiniz için sizi cezalandırmak için ailenize yıllarca işkence edeceğim.*
Arkadaş dedikleriniz de dahil olmak üzere yüzlerce öğrenci öldü. Şimdi tekrar soruyorum. Eğer can yiyenler gelirse, beni korumak için can yiyenler üzerindeki gücünüzü kullanacak mısınız? "

" *Evet,*" diye fısıldadı Harry. Harry'nin bastırdığı üzüntü ve dehşet yeniden alevlendi ve karanlık tarafının bu duygularla başa çıkmak için depolanmış hiçbir kalıbı yoktu. *Neden Profesör Quirrell, neden ...*

Profesör Quirrell gülümsedi. "Bu bana şunu hatırlattı. Bana ihanet ettin mi?"

" *Henüz sana ihanet etmedim.* "

Profesör Quirrell İksir aletlerinin yanına gitti ve tek eliyle bir kökü kesmeye başladı, bıçak neredeyse görünmez bir hızla ve görünürde hiçbir çaba sarf etmeden hareket ediyordu. Fiendfyre anka kuşu odanın diğer köşesine doğru sürüklendi ve orada bekledi. "Tüm meseleler kendi içinde değerlendirildiğinde

Belirsizlik , bu odayı bir birinci sınıf öğrencisi gibi geçmek için zaman harcamak daha akıllıca görünüyor," dedi Savunma Profesörü. "Beklerken konuşabiliriz de. Soruların mı var evlat? Cevaplayacağımı söylemiştim, o yüzden sor."

---

108. Bölüm (uzun) ***20 Şubat 2015*** *tarihinde* ***Pasifik Saatiyle*** *13****:00****'te (UTC ile 21:****00****) yayınlanacaktır.*

Savunma Profesörü'nün sırlarıyla ilgili önemli anlaşmazlıkları olanlar şimdi bahse girmeli ya da sonsuza kadar sessiz kalmalıdır.

Gerçekler, Bölüm 5, Yanıtlar ve Bilmeceler

Savunma Profesörü bir kazan kurmuş, asasını sallayarak kazanı yerine oturtmuş, bir başka asa da kazanın altında bir ateş yakmıştı. Savunma Profesörü'nün parmağının kısa bir hareketi uzun saplı bir kaşığı harekete geçirmiş ve kaşık kazanı tutmadan karıştırmaya devam etmişti. Şimdi Savunma Profesörü büyük bir kavanozdan Harry'nin çan çiçeği olduğunu tahmin ettiği bir yığın çiçek ; çivit rengi yapraklar duvarların beyaz ışığında parlak görünüyordu ve mahremiyet arzusu izlenimi verecek şekilde içe doğru kıvrılmıştı. Bu çiçeklerden ilki iksire hemen eklenmişti, ama sonra kazan bir süre kendi kendine karıştırmaya devam etmişti.

Savunma Profesörü, başını hafifçe çevirerek Harry'yi görebileceği bir pozisyon almıştı ve Harry, Savunma Profesörü'nün çevresel görüş alanı içinde olduğunu biliyordu.

Köşede bir Fiendfyre anka kuşu bekliyordu, yakındaki bazı taşlar eriyip daha pürüzsüz hale geldikçe parlamaya başlamıştı. Yanan kanatları odadaki her şeye kan rengi veren kızıl bir ışık saçıyor ve cam eşyalardan çıkan kızıl kıvılcımlarla yansıyordu.

"Zaman kaybediyoruz," dedi Profesör Quirrell. "Varsa sorularınızı sorun."

Neden, Profesör Quirrell, neden, neden böyle olmak zorundasınız, neden kendinizi canavar haline getirdiniz, neden Lord Voldemort, benimle aynı şeyleri istemeyebileceğinizi biliyorum, ama yapamam

elde etmenin en iyi yolu yapan ne istediğinizi hayal edin...

Harry'nin beyninin bilmek istediği de buydu.

Harry'nin bilmek istediği şey... bundan sonra olacaklardan bir çıkış yoluydu. Ama Savunma Profesörü gelecek planları hakkında konuşmayacağını söylemişti. Savunma Profesörünün *herhangi bir şey* hakkında konuşmaya istekli olması yeterince tuhaftı, bu da Kurallarından biriyle çelişiyordu...

Harry yüksek sesle, "Düşünüyorum," dedi.

Profesör Quirrell hafifçe gülümsedi. İksirin ilk sihirli maddesi olan parlayan kırmızı altıgeni öğütmek için bir havan tokmağı kullanıyordu. "Gayet *iyi* anlıyorum," dedi Savunma Profesörü. "Ama fazla uzun düşünme çocuğum."

Hedefler: Lord Voldemort'un insanlara zarar vermesini engellemek, onu öldürmenin ya da etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmak, ama önce Taş'ı ele geçirmek ve Hermione'yi diriltmek...

...Profesör Quirrell'i bunu durdurmaya ikna et...

Harry yutkundu, duygularını bastırdı, suyun gözlerine ulaşmasına izin vermemeye çalıştı. Gözyaşları muhtemelen Lord Voldemort üzerinde iyi bir izlenim . Profesör Quirrell kaşlarını çatmıştı bile, ama bakışlarının yönüne bakılırsa beyaz, yeşil ve morun canlı tonlarıyla renklendirilmiş bir yaprağı inceliyordu.

Hedeflerden herhangi birine ulaşmanın açık bir yolu yoktu, henüz yoktu. 'nin yapabileceği tek şey, henüz bir planı olmasa bile, yararlı bilgiler sağlaması en muhtemel görünen soruları sormaktı.

Yani sadece en ilginç görünen şeyleri mi soracağız? Harry'nin Ravenclaw tarafı dedi. *Ben varım.*

Kapa çeneni*,* dedi Harry sese; sonra, biraz daha düşününce, artık oradaymış gibi davranmayacağına karar verdi.

Harry'nin aklına, önemli şeyleri merak etme açısından öncelikli olan dört konu geldi. O halde dört soru, dört ana konu, bu iksir hâlâ demlenirken sığdırılmaya çalışılacaktı.

Dört soru.

"İlk sorumu soruyorum," dedi Harry. "31 Ekim 1981 gecesi gerçekten ne oldu?" *O gece neden diğer tüm gecelerden farklıydı?* "Hikayenin tamamını öğrenmek istiyorum, lütfen."

Lord Voldemort'un görünürdeki ölümünden nasıl ve neden kurtulduğu sorusu gelecek planları için önemli görünüyordu.

"Bunu soracağınızı tahmin etmiştim," dedi Profesör Quirrell, iksirin içine bir çan çiçeği ve beyaz, ışıltılı bir taş atarak. "Öncelikle, size Hortkuluk büyüsü hakkında söylediğim her şey doğru; Parseltongue konuştuğuma göre siz de fark etmiş olmalısınız."

Harry başını salladı.

"Büyünün ayrıntılarını öğrendikten birkaç saniye sonra, temel kusuru algıladınız ve büyünün nasıl geliştirilebileceğini düşünmeye başladınız. Genç Tom Riddle'ın farklı olduğunu düşünüyor musunuz?"

Harry başını salladı.

"Evet, öyleydi," dedi Profesör Quirrell. "Ne zaman senden umudumu kesmek istesem, kendime senin iki katın yaşındayken nasıl bir aptal olduğumu hatırlattım. On beş yaşındayken, bir kitabın bana gösterdiği gibi, Slytherin'in basiliskinin gözleri altında Abigail Myrtle'ın ölümünü kullanarak kendime bir hortkuluk yaptım. Hogwarts'tan ayrıldıktan sonra her yıl yeni bir hortkuluk yapmayı ve diğer ölümsüzlük umutlarım gerçekleşmezse bunu yedek planım olarak adlandırmayı planladım. Geriye dönüp baktığımda, genç Tom Riddle'ın boşa kürek çektiğini görüyorum. *Daha iyi* bir hortkuluk yapma düşüncesi, zaten öğrenmiş olduğum büyüyle yetinmeme düşüncesi... sıradan insanların aptallığını kavrayıp onların hangi çılgınlıklarını taklit ettiğimi fark edene kadar bu düşünce aklıma gelmemişti. Ama zamanla benden size miras kalan alışkanlığı, her durumda daha iyisinin nasıl yapılabileceğini sormayı öğrendim. Bir kitaptan öğrendiğim büyüyle yetinmek, üstelik bu büyü gerçekten istediğim şeye çok az benziyorsa? Saçma! Ve böylece daha iyi bir büyü yaratmak için yola koyuldum."

"Artık gerçek ölümsüzlüğe mi sahipsin?" Harry, olan biten her şeye rağmen, bunun savaş ve stratejiden daha önemli bir soru olduğunun farkındaydı.

"Gerçekten de," dedi Profesör Quirrell. İksir çalışmasına ara verip Harry'ye döndü; adamın gözlerinde Harry'nin daha önce hiç görmediği bir coşku ifadesi vardı. "Bulabildiğim tüm Karanlık Sanatlar'da, Slytherin Canavarı'nın bana anahtarlarını verdiği tüm yasaklanmış sırlarda, büyücüler arasında hatırlanan tüm ilimlerde, ihtiyacım olan şeyin sadece ipuçlarını ve kırıntılarını buldum. Bu yüzden onu yeniden yonttum, yeniden yaptım ve yeni ilkelere dayanan yeni bir ritüel tasarladım. Bu ritüeli yıllarca zihnimde tuttum, hayal gücümde mükemmelleştirdim, anlamı üzerinde düşündüm ve ince ayarlar yaptım, niyetin istikrar kazanmasını bekledim. Sonunda ritüelimi çağırmaya cesaret ettim, bilinen tüm ilkeler tarafından test edilmemiş bir ilkeye dayanan icat edilmiş bir kurban ritüeli

Sihir. Ve ben yaşadım, hâlâ da yaşıyorum." Savunma Profesörü sessiz bir zafer edasıyla konuştu, sanki eylemin kendisi hiçbir kelimenin hakkını veremeyeceği kadar büyükmüş gibi. "Hâlâ 'hortkuluk' kelimesini kullanıyorum, ama sadece duygusallıktan. Bu tamamen yeni bir şey, yarattıklarımın en büyüğü."

"Cevaplayacağını söylediğin biri olarak, o büyüyü nasıl yapacağımı soruyorum," dedi Harry.

"Reddedildi." Savunma Profesörü iksirine geri döndü, gri benekli beyaz bir tüy ve bir çan çiçeği bıraktı. "Belki büyüdüğünde sana öğretirim diye düşünmüştüm, çünkü başka türlü hiçbir Tom Riddle memnun olmazdı; ama fikrimi değiştirdim."

Hafıza bazen hatırlaması zor bir şeydir ve Harry Profesör Quirrell'ın daha önce bu konuyla ilgili herhangi bir ipucu verip vermediğini hatırlamaya çalışıyordu. Profesör Quirrell'in ifadesinde bir şey bir anıyı canlandırdı: *Belki size söylenir...*

Harry yüksek sesle, "Ölümsüzlüğünüz için hâlâ fiziksel çapalar var," dedi. "Eski hortkuluk büyüsüne o kadar benziyor ki, onlara hâlâ hortkuluk denmesinin bir başka nedeni de bu." Bunu yüksek sesle söylemek tehlikeliydi, ama Harry'*nin bilmesi* gerekiyordu. "Eğer yanılıyorsam, bunu Parseltongue'de her zaman inkâr edebilirsin."

Profesör Quirrell kötü kötü gülümsüyordu. *"Tahminin doğru, evlat, sana yaptığı tüm iyilikler için.* "

Ne yazık ki, Düşman akıllıysa, bu kapatılması zor bir açık değildi. Harry normalde bu öneriyi yapmazdı, Düşman'ın başına düşünmemiş olma ihtimaline , ama bu durumda çoktan yapmıştı. Harry ağır ağır, "Bir horcux aktif bir yanardağın içine düştü, Dünya'nın mantosuna batacak şekilde ağırlıklandırıldı," dedi. "Aynı şey

Ruh Emici'yi yok edemezsem bırakmayı düşündüğüm yer. Sonra da bir daha kimsenin bulmasını istemediğim bir şeyi başka nereye saklayabileceğimi sordunuz. Kilometrelerce derinde, yer kabuğunun isimsiz bir metre küpüne gömülü bir hortkuluk. Mariana Çukuru'na bıraktığınız bir hortkuluk. Stratosferde şeffaf bir şekilde yüzen bir hortkuluk. Nerede olduklarını siz bile bilmiyorsunuz, çünkü tüm detayları hafızanızdan sildiniz. Son hortkuluk ise NASA'ya gizlice girip değiştirdiğiniz Pioneer 11 plaketi. Yıldız ışığı büyüsünü yaptığında yıldızların görüntüsünü aldığın yer. Ateş, toprak, su, hava, boşluk." Savunma Profesörü buna bir *bilmece* demişti ve Harry de yüzden hatırlamıştı. Bilmece gibi bir şey.

"Gerçekten de öyle," dedi Savunma Profesörü. "Bu kadar çabuk hatırlamanız beni biraz şaşırttı ama sanırım fark etmez; beşi de ne benim ne de sizin ulaşabileceğinizin ötesinde."

Bu doğru olmayabilir, özellikle de sihirli bağlantıyı bir şekilde takip etmenin ve yerini belirlemenin bir yolu varsa... gerçi muhtemelen Voldemort bunu gizlemek için elinden geleni yapardı... ama sihrin yaptığı şeyi, sihir yenebilirdi. Pioneer 11 büyücü standartlarına göre çok uzakta olabilir, ama NASA tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve Tsiolkovsky roket denklemine defolup gitmesini söylemek için büyü kullanabilirseniz muhtemelen çok daha ulaşılabilirdi...

Harry'nin zihnini aniden bir endişe kapladı. Savunma Profesörü'nün *hangi* yıldızlararası sondayı hortkuluk yaptığı konusunda gerçeği söylemesi gerektiğine dair bir kural yoktu ve Harry doğru hatırlıyorsa, Pioneer 10 sondasının iletişimi ve takibi Jüpiter'den geçişinden kısa bir süre sonra kesilmişti.

Profesör Quirrell neden ikisini de hortkuluk yapmadı ki?

Harry'nin aklına bir sonraki düşünce geldi. Eğer Düşman bunu düşünmemişse, önerilmemesi gereken bir şeydi bu. Ama Düşman'ın bunu düşünmüş olması son derece muhtemel görünüyordu.

" *Söyleyin bana öğretmenim,*" diye tısladı Harry, "*bu beş çapayı sökmek sizi öldürür mü?* "

" *Neden böyle yapıyorsun?* " diye tısladı Savunma Profesörü, Parseltongue'in yılansı bir eğlence olarak tercüme ettiği bir tıslama tonuyla. *"Cevabın hayır olduğunu düşünüyor musunuz?* "

Harry nasıl cevap vereceğini bilemiyordu, yine de bunun bir önemi olmadığından şüpheleniyordu.

"Kuşkunda haklısın evlat. Bu beşliyi yok etmek beni ölümlü yapmaz. "

Harry'nin boğazı yine biraz kurudu. Eğer büyünün feci bir maliyeti ... " *Kaç tane çapa yaptınız?* "

" *Normalde bunu söylemezdim ama zaten tahmin ettiğiniz çok açık."* Savunma Profesörünün gülümsemesi genişledi. *"Daha doğrusu bilmiyorum. Yüz yedi civarında bir yerde saymayı bıraktım. Birini özel olarak her öldürdüğümde bunu alışkanlık haline getirdim.* "

Lord Voldemort saymayı bırakmadan önce *yüzün* üzerinde cinayet işlenmişti. Ve daha da kötü haber: "Ölümsüzlük büyünüz hâlâ bir insanın ölümünü mü gerektiriyor? *Neden?* "

"Büyük yaratım, başkalarının yaşamı ve büyüsü feda edilerek yaratılan cihazların içinde yaşamı ve büyüyü sürdürür. " Yine o tıslayan yılan kahkahası. "*Önceki hortkuluk büyüsünün yanlış tanımlanmasını çok sevdim, gerçeği fark edince çok hayal kırıklığına uğradım, geliştirilmiş versiyon düşünceleri bu şekilde ortaya çıktı."*

Harry, Savunma Profesörü'nün ona bu kadar hayati bilgiyi neden verdiğinden emin değildi, *ama bir nedeni olmalıydı* ve bu onu tedirgin ediyordu. "Yani sen gerçekten de Quirinus Quirrell'ı ele geçiren bedensiz bir ruhsun."

" *Evet. Eğer bu ceset öldürülürse, hemen geri döneceğim. Çok kızgın ve intikamcı olacağım.* Bunu sana aptalca bir şey yapmaman için söylüyorum evlat."

"Anlıyorum," dedi Harry. Savunma Profesörü gözlerini tekrar iksire çevirirken, Harry düşüncelerini toparlamak, bir sonraki soruda ne soracağını hatırlamak için elinden geleni yaptı. Adamın sol eli kazana ezilmiş deniz kabuğu damlatırken, sağ eli de bir çan çiçeği daha atıyordu. "Peki 31 Ekim'de ne oldu? Sen... bebek Harry Potter'ı bir hortkuluğa dönüştürmeye çalıştın, ya yeni türden ya da eski türden. Bunu kasten yaptın, çünkü Lily Potter'a söyledin," Harry bir nefes aldı. Artık ürpertinin *nedenini* bildiğine göre, buna katlanabilirdi. "Pekâlâ, pazarlığı kabul ediyorum. Sen öleceksin ve çocuk yaşayacak. Şimdi asanı bırak ki seni öldürebileyim." Geriye dönüp baktığında, Harry'nin bu olayı esas olarak Lord Voldemort'un bakış açısından hatırladığı ve sadece en sonunda bebek Harry Potter'ın gözlerinden gördüğü açıktı. "Ne yaptın sen? Bunu *neden* yaptın?"

"Trelawney'nin kehaneti," dedi Profesör Quirrell. Elindeki bakır şeritle bir çan çiçeğine dokunarak onu içine bıraktı. "Snape, Trelawney'in kehanetini getirdikten sonra uzun günler boyunca bunun üzerinde düşündüm.

Bana kehanet. Kehanetler asla önemsiz şeyler değildir. Ve bunu size aptalca şeyler düşündürmeyecek şekilde nasıl ifade ... şey, söyleyeceğim ve eğer aptalsanız sinirleneceğim. Kehanetin, birinin benim dengim olacağı iddiası beni büyülemişti, çünkü bu, o kişinin akıllı bir konuşmanın diğer ucunu tutabileceği anlamına gelebilirdi. Elli yıl boyunca saçma sapan aptallıklarla çevrili kaldıktan sonra, verdiğim tepkinin edebi bir klişe olarak görülüp görülmeyeceği artık umurumda değildi. Önce düşünmeden bu fırsatı kaçıracak değildim. Ve sonra, görüyorsunuz, aklıma *zekice* bir *fikir* geldi." Profesör Quirrell içini çekti. "Kehaneti kendi , kendi yararıma nasıl gerçekleştirebileceğim aklıma geldi. Kendi ruhumu bebeğin boş levhasına basacak şekilde eski hortkuluk büyüsünü yaparak bebeği kendime eşit olarak işaretlerdim; yenisiyle karışacak eski benlik olmayacağı için kendimin daha saf bir kopyası olurdu. Bazı yıllarda, Britanya'yı yönetmekten sıkılıp başka şeylere yöneldiğimde
diğer Tom Riddle'ın beni yenmek için ortaya çıkması gerektiğini ve kurtardığı Britanya'ya hükmedeceğini söyledi. Sonsuza dek birbirimize karşı bu oyunu oynayacak, aptallar dünyasında hayatlarımızı ilginç kılacaktık. Bir tiyatro yazarının ikimizin de birbirimizi yok ederek sona ereceğimizi tahmin edeceğini biliyordum; ama bunun üzerine uzun uzun düşündüm ve ikimizin de bu oyunu reddetmeye karar verdim. Bu benim kararımdı ve öyle kalacağından da emindim; Tom Riddles'ın da bu yola gerçekten girmeyecek kadar zeki olduğunu düşünüyordum. Kehanet, Harry Potter'ın bir kalıntısı hariç hepsini yok edersem, ruhlarımızın o kadar da farklı olmayacağını ve aynı dünyada var olabileceğimizi ima ediyor gibiydi."

"Bir şeyler ters gitti," dedi Harry. "Potterlar'ın Godric's Hollow'daki evinin tepesini havaya uçuran, alnımda yara izi bırakan ve senin yanmış bedenini geride bırakan bir şey."

Profesör Quirrell başını salladı. İksir çalışırken elleri yavaşlamıştı. "Sihrimizdeki rezonans," dedi Profesör Quirrell sessizce. "Bebeğin ruhunu kendi ruhum gibi şekillendirdiğimde..."

Harry, Azkaban'da Profesör Quirrell'ın Öldüren Laneti'nin Patronus'uyla çarpıştığı anı hatırladı. Alnındaki yanma, yırtılma acısını, sanki kafası ikiye ayrılmak üzereymiş gibi.

Profesör Quirrell, "O geceyi kaç kez düşündüğümü, hatamı prova , yapmam gereken daha akıllıca şeyleri düşündüğümü sayamam," dedi. "Daha sonra asamı elimden atıp Animagus formuma geçmem gerektiğine karar verdim. Ama o gece... o gece, içten içe yandığımı hissetsem bile, içgüdüsel olarak büyümdeki kaotik dalgalanmaları kontrol etmeye çalıştım. Bu yanlış bir karardı ve başarısız oldum. Böylece, bebek Harry Potter'ın zihninin üzerine yazarken bile bedenim yok oldu; ikimizden biri diğerinin kalıntısı dışında her şeyi yok etti. Ve sonra..." Profesör Quirrell'in ifadesi kontrollüydü. "Ve sonra, hortkuluklarımın içinde bilincimi yeniden kazandığımda, büyük yaratımın umduğum gibi çalışmadığı ortaya çıktı. Hortkuluklarımdan kurtulabilmeli ve bana rıza gösteren ya da beni reddedemeyecek kadar zayıf olan herhangi bir kurbana sahip olabilmeliydim. *Bu*, büyük yaratımımın amacıma ulaşamayan kısmıydı. Orijinal hortkuluk büyüsünde olduğu gibi, yalnızca fiziksel hortkulukla temas eden bir kurbanın içine ... ve sayısız hortkuluklarımı kimsenin bulamayacağı yerlere saklamıştım. İçgüdülerin doğru evlat, *gülmek için iyi bir zaman değil*. "

Harry çok sessiz kaldı.

İksir yapımına geçici bir ara verildi, kazan bir süre kaynarken hiçbir malzemenin eklenmediği bir boşluk oluştu. "Zamanımın çoğunu yıldızlara bakarak geçirdim," dedi Profesör Quirrell, sesi artık daha kısıktı.
Savunma Profesörü iksirden uzaklaşmış, gözlerini odanın beyaz ışıklı duvarlarına dikmişti. "Kalan umudum, gençliğimin umutsuz aptallığı içinde sakladığım hortkuluklardı. Onları isimsiz çakıl taşları yerine kadim madalyonların içine yerleştirmek; onları denize taşımak yerine bir Inferi gölünün ortasındaki zehir kuyularının altında korumak. Eğer biri bunlardan birini bulup saçma korumalarını aşabilirse... ama bu uzak bir umut gibi görünüyordu. Bir daha bedenlenebileceğimden emin değildim. Yine de en azından ölümsüzdüm. Kaderlerin en kötüsü engellenmişti, büyük yaratımım bu kadarını yapmıştı. Umut edecek ve korkacak çok az şeyim kalmıştı. Çıldırmamaya karar verdim, çünkü bunun bir yararı yok gibi görünüyordu. Bunun yerine yıldızlara baktım ve Güneş yavaşça küçülürken düşündüm. Geçmiş yaşamımdaki hatalarımı düşündüm; bu geçmişe bakışta çok fazlaydılar. Hayalimde, sihrimi bir kez daha kullanmakta özgür olsaydım ve ölümsüzlüğümden emin olsaydım, deneyebileceğim güçlü yeni ritüeller kurguladım. Bir zamanlar sabırlı olduğumu düşündüğüm kadim bilmeceler üzerinde eskisinden daha uzun uzun düşündüm. Özgürlüğümü kazanırsam, önceki yaşamımdan çok daha güçlü olacağımı biliyordum; ama çoğunlukla bunun olmasını beklemiyordum."
Profesör Quirrell iksire geri döndü. "O geceden dokuz yıl dört ay sonra, Quirinus Quirrell adında gezgin bir maceracı, ilk hortkuluklarımdan birini koruyan korumaları geçti. Gerisini biliyorsun. Ve şimdi evlat, ikimizin de düşündüğünü bildiğimiz şeyi söyleyebilirsin."

"Şey," dedi Harry. "Bunu söylemek pek akıllıca bir şey gibi görünmüyor -"

"Gerçekten de, Bay Potter. Bu bana söylenecek akıllıca bir şey değil. Azıcık bile değil. Zerre kadar değil. Ama *bunu düşündüğünüzü biliyorum, düşünmeye* de *devam* edeceksiniz ve siz söyleyene kadar ben de *bunu bilmeye devam* edeceğim. O yüzden konuş."

"Yani. Um. Bunun ileriyi görmekten çok geriye dönüp bakınca anlaşılan bir şey olduğunun farkındayım ve kesinlikle hatayı şimdi düzeltmeye çalışmanızı önermiyorum ama eğer bir Karanlık Lord'sanız ve sizi yeneceği kehanetinde bulunulan bir çocuktan haberiniz olursa, engellenemez, durdurulamaz ve beyni olan her şey üzerinde her seferinde işe yarayan belirli bir büyü vardır -"

" *Evet, teşekkür ederim Bay Potter, bu düşünce önümüzdeki dokuz yıl boyunca birkaç kez aklıma geldi.* " Profesör Quirrell bir çan çiçeği daha aldı ve çıplak yumruğuyla parçalamaya başladı. "Bu ilkenin önemini zor yoldan öğrendikten sonra onu Savaş Büyüsü müfredatımın en önemli parçası haline getirdim. Genç Tom Riddle'ın listesindeki ilk kural bu *değildi*. Hangi ilkelerin hangi diğer ilkelere göre öncelikli olduğunu ancak zorlu deneyimlerle öğreniriz; sadece kelimeler olarak hepsi eşit derecede ikna edici görünür. Geriye dönüp baktığımda, Bellatrix'i benim yerime Potter'ların evine göndermiş olsaydım daha iyi olurdu; ama bu tür meselelerde güvendiğim bir teğmeni göndermeyi denemeyip kendim gitmem gerektiğini söyleyen bir Kuralım vardı. *Evet,* Öldüren Lanet'i düşündüm; ama acaba Öldüren Lanet'i bir bebeğe yapmak, lanetin bir şekilde sekip bana çarpmasına ve böylece kehanetin gerçekleşmesine neden olur mu diye merak ettim. Nereden bilebilirdim ki?"

"Öyleyse bir balta kullan, bir baltadan kehaneti gerçekleştiren bir büyünün geri tepmesini sağlamak zordur," dedi Harry ve sonra sustu.

Profesör Quirrell, "En güvenli yolun kehaneti kendi şartlarımla yerine getirmeye çalışmak olduğuna karar verdim," dedi. "Söylemeye gerek yok, bir dahaki sefere hoşuma gitmeyen bir kehanet duyduğumda, onu yırtıp atacağım.

uyum sağlamaya çalışmak yerine, *olası her müdahale noktasında* parçalara ayırmak." Profesör Quirrell hâlâ çıplak yumruğunu kullanarak bir gülü suyunu sıkmak eziyordu. "Ve şimdi herkes, Öldüren Lanetler evleri yıkmadığı ya da yanmış cesetler bırakmadığı halde, Yaşayan Çocuk'un bir şekilde Öldüren Lanete karşı bağışıklığı olduğunu düşünüyor*, çünkü Lord Voldemort*'un *başka bir büyü kullanabileceği akıllarına gelmedi*. "

Harry yine sessiz kaldı. Harry'nin aklına Lord Voldemort'un bu hatadan kaçınmasının başka bir yolu daha olduğu geldi. Olaylara büyücü gözüyle bakmak yerine, Muggle terbiyesi almış biri için belki de daha kolay görülebilecek bir şey.

Harry henüz Profesör Quirrell'a düşüncesinden bahsedip bahsetmemeye karar vermemişti; bu özel hatayı belirtmenin hem artıları hem de eksileri vardı.

Bir süre sonra Profesör Quirrell bir sonraki İksir malzemesini, tek boynuzlu at kılına benzeyen bir tutamı aldı. "Bunu size bir uyarı olarak söylüyorum," dedi Profesör Quirrell. "Bu bedenimi bir şekilde yok ederseniz, bir dokuz yıl daha gecikmemi beklemeyin. Hortkulukları hemen daha iyi yerlere yerleştirdim ve şimdi buna bile gerek kalmadı.
Sayende Diriltme Taşı'nı nerede bulabileceğimi öğrendim. Diriltme Taşı elbette ölüleri geri getirmiyor; ama bir ruhun görünüşünü yansıtmak için benimkinden daha eski bir büyüye sahip. Ve ben ölümü yenmiş biri olduğum için, Cadmus'un Kutsalı beni efendisi olarak kabul etti ve tüm isteklerime cevap verdi. Şimdi onu büyük yaratımıma dahil ettim." Profesör Quirrell hafifçe gülümsedi. "Yıllar önce o bir hortkuluk yapmayı düşünmüştüm ama yüzüğün bilinmeyen bir büyüye sahip olduğunu fark ettiğim için o zaman bundan vazgeçmiştim... ah, hayat bize böyle ironiler oynuyor. Ama ben

Digress. *Sen*, evlat, buna sen sebep oldun, sırlarınla çok rahat davranarak ruhumu istediği yere uçması ve en uygun kurbanı baştan çıkarması için özgür bıraktın. Bu bana karşı çıkan herkes için bir felaket ve sen bunu bir çay tabağına tek parmağınla ıslaklık çizerek yaptın. Eğer büyücülerin çocukluklarında öğrendikleri dürüstlüğü öğrenirseniz, bu dünya herkes için daha güvenli bir yer olacaktır. *Ve tüm bu söylediklerim gerçektir.* "

Harry gözlerini kapadı ve kendi eli alnına masaj yaptı; dışarıdan görseydi, Profesör Quirrell'ın derin düşüncelere dalmış aynası gibi görünürdü.

Profesör Quirrell'ı yenme sorunu, Harry'nin daha önce çözdüğü türden imkânsız sorunların standartlarına göre bile giderek daha zor görünüyordu. Profesör Quirrell'in yapmaya çalıştığı şey bu zorluğu anlatmaksa*, bunu başarıyordu*. Harry, eğer Profesör Quirrell *insan öldürmeyi bırakmayı* kabul ederse, Britanya'yı Voldemort'un *cinayet* işlemeyen temsilcisi olarak yönetmeyi teklif etmenin daha iyi olabileceği ihtimalini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Hatta *çoğunlukla* .

Ama bunun olması pek mümkün değildi.

Harry yere oturduğu yerden ellerine baktı, üzüntünün umutsuzluğa dönüştüğünü hissediyordu. Harry'ye karanlık tarafını veren Lord Voldemort *o* kadar *uzun* süre düşünmüş ve kendi düşünce süreçleri üzerine kafa yormuştu... ve ortaya sakin, aklı başında ve hâlâ cinayete meyilli Profesör Quirrell çıkmıştı.

Profesör Quirrell *efsun iksirine* bir tutam altın saç ekledi ve bu Harry'ye zamanın ilerlemeye devam ettiğini hatırlattı; parlak saç tutamları çan çiçeklerinden daha nadirdi.

"İkinci sorumu soruyorum," dedi Harry. "Bana Felsefe Taşı'ndan bahset. Transfigürasyonları kalıcı kılmaktan başka bir işe yarıyor mu? Daha fazla Taş yapmak mümkün mü ve bu neden zor bir sorun?"

Profesör Quirrell iksirin üzerine eğilmişti ve Harry onun yüzünü göremiyordu. ", size Taşın hikâyesini anladığım kadarıyla anlatacağım. Taşın tek ve yegane gücü kalıcılığı empoze etmek, geçici bir biçimi gerçek ve kalıcı bir maddeye dönüştürmektir - sıradan büyülerin kesinlikle ötesinde bir güç. Hogwarts kalesi gibi konjonktürler sürekli bir büyü kuyusu tarafından korunur. Metamorphmagi bile altın tırnaklar oluşturup sonra da onları satmak için kesemez. Metamorfmagus lanetinin, bir Muggle demircisinin demiri çekiç ve maşa ile manipüle etmesi gibi, sadece etlerinin özünü yeniden düzenlediği ve vücutlarının altın içermediği teorisi vardır. Merlin'in kendisi havadan altın yaratabilseydi bile tarih bunu kaydetmezdi. Dolayısıyla, araştırmadan önce bile tahmin edebileceğimiz gibi, Taş gerçekten de çok eski bir şey olmalı. Buna karşılık Nicholas Flamel dünya tarafından sadece altı yüzyıldır biliniyor. Eğer Taş'ın geçmişinin izini sürmek istiyorsan, bana sorman gereken bir sonraki soruyu söyle evlat."

"Hımm," dedi Harry. Konsantre olarak alnını ovuşturdu. Eğer Taş eskiyse, ama dünya Nicholas Flamel'i sadece altı yüzyıldır tanıyorsa... "Nicholas Flamel'in ortaya çıktığı sıralarda ortadan kaybolan çok uzun yaşamış başka bir büyücü var mıydı?"

"Yaklaştın," dedi Profesör Quirrell. "Altı yüzyıl önce ölümsüz denilen bir Kara Leydi, büyücü Baba Yaga vardı, hatırlıyor musun? Kendisindeki herhangi bir yarayı iyileştirebildiği, istediği şekle girebildiği söylenirdi... tabii ki Kalıcılık Taşı'na sahipti. Ve sonra bir yıl Baba Yaga, Hogwarts'ta Savaş Büyüsü öğretmeyi kabul etti.

eski ve saygıdeğer bir ateşkes." Profesör Quirrell *kızgın* görünüyordu... Harry'nin onda nadiren gördüğü bir bakıştı bu. "Ama ona güvenilmedi ve bu yüzden bir lanet yapıldı.
Bazı lanetler hem kendinizi hem de başkalarını bağladığında daha kolay uygulanır; Slytherin'in Parselmouth laneti buna bir örnektir. Bu durumda, Baba Yaga'nın imzası ve Hogwarts'taki tüm öğrenci ve öğretmenlerin imzaları, Ateş Kadehi olarak bilinen eski bir aletin içine yerleştirildi. Baba Yaga, öğrencilerin bir damla kanını bile dökmeyeceğine ve onlara ait olan hiçbir şeyi almayacağına yemin etti. Buna karşılık öğrenciler de Baba Yaga'nın kanından bir damla bile akıtmayacaklarına ve ona ait hiçbir şeyi almayacaklarına yemin ettiler. Böylece hepsi imzaladı, Ateş Kadehi de buna tanıklık edecek ve günahkârları cezalandıracaktı."

Profesör Quirrell yeni bir malzeme aldı, bir tutam kötü görünümlü maddenin etrafına sarılmış gevşek bir altın iplik. "Hogwarts'ta altıncı yılına giren Perenelle adında bir cadıydı. Perenelle gençliğinin güzelliğine yeni kavuşmuş olsa da, kalbi çoktan Baba Yaga'nınkinden daha karaydı -"

" Ona şeytan *mı* diyorsun?" dedi Harry, sonra az önce *ad hominem tu quoque* safsatasını işlediğini fark .

"Sus oğlum, hikayeyi anlatıyorum. Ben neredeydim? Ah, evet, Perenelle, güzel ve açgözlü. Perenelle aylar boyunca nazik dokunuşlar, flörtler ve utangaç bir masumiyet numarasıyla Karanlık Leydi'yi baştan çıkardı. Karanlık Leydi'nin kalbini ele geçirmiş ve sevgili olmuşlar. Ve sonra bir gece Perenelle, Baba Yaga'nın şekil değiştirme gücünü nasıl duyduğunu ve bu düşüncenin arzularını nasıl alevlendirdiğini fısıldadı; böylece Perenelle, Baba Yaga'yı elinde Taş ile ona gelmeye, zevkleri için tek bir gecede birçok kılığa girmeye ikna etti. Perenelle, diğer şekillerin yanı sıra Baba Yaga'ya bir erkek kılığına girmesini de teklif etmiş.

Bir erkek ve bir kadın gibi birlikte yatıyorlardı. Ama Perenelle o geceye kadar bakireydi. O günlerde herkes eski kafalı olduğu için, Ateş Kadehi bunu Perenelle'in kanının dökülmesi ve ona ait olanın alınması olarak kabul etti; böylece Baba Yaga kandırılarak yemin ettirildi ve Kadeh onu savunmasız bıraktı. Sonra Perenelle, şüphelenmeyen Baba Yaga'yı Perenelle'in yatağında uyurken öldürdü, onu seven ve barış içinde Hogwarts'a gelen Karanlık Leydi'yi öldürdü; ve bu, Karanlık Büyücüler ve Cadıların Hogwarts'ta Savaş Büyüsü öğrettiği anlaşmanın sonu oldu. Ateş Kadehi sonraki birkaç yüzyıl boyunca anlamsız okullar arası turnuvaları denetlemek için kullanıldı ve daha sonra Beauxbatons'kullanılmayan bir odada ikamet etti, ta ki ben onu çalana kadar." Profesör Quirrell kazanın içine soluk bej-pembe bir dal bıraktı ve dal yüzeye değdiği anda rengi beyaza dönüştü. "Ama konudan sapıyorum. Perenelle Taşı Baba Yagadan aldı ve Nicholas Flamel kılığına ve adına büründü. Perenelle kimliğini de korudu ve kendisini Flamel'in karısı olarak adlandırdı. İkisi halk arasında birlikte göründüler, ancak bu herhangi bir sayıda bariz yöntemle yapılmış olabilir."

"Peki ya Taş'ın üretimi?" dedi Harry, beyni bütün bunları kavramaya çalışıyordu. "Bir kitapta onun için bir simya tarifi gördüm -"

"Başka bir yalan. Perenelle, 'Nicholas Flamel' herkesin deneyebileceği büyük bir büyüyü tamamlayarak sonsuza dek yaşama hakkını kazanmış gibi gösteriyordu. Ve Perenelle'in Baba Yaga'nınkini aradığı gibi tek gerçek Taş'ı aramak yerine, başkalarına takip etmeleri için yanlış bir yol veriyordu." Profesör Quirrell oldukça ekşi görünüyordu. "O yanlış tarifte ustalaşmak için yıllarımı harcamış olmam hiç de şaşırtıcı değil. Şimdi de gerçeği öğrendikten sonra Perenelle'i neden kaçırmadığımı, işkence etmediğimi ve öldürmediğimi soracaksınız."

Aslında bu Harry'nin aklına gelen bir soru değildi.

Profesör Quirrell konuşmaya devam etti. "Cevap şu ki, Perenelle benim gibi Karanlık Büyücülerin hırslarını önceden görmüş ve engellemişti. 'Nicholas Flamel' hiçbir şekilde Taş'ından vazgeçmeye zorlanmamak için alenen Bozulmaz Yeminler etti - ölümsüzlüğü açgözlülerden korumak için, sanki bu bir kamu hizmetiymiş gibi iddia etti. Perenelle nerede saklı olduğunu söylemeden ölürse Taş'ın sonsuza dek kaybolacağından korkuyordum ve Yemini işkence girişimlerini engelliyordu. Dahası, Perenelle'den bilgi almak için doğru stratejiyi bulabilirsem, onun bilgisini elde etme umudum vardı. Perenelle kendine ait çok az bilgiyle işe başlamış olsa da, kendinden daha büyük büyücülerin hayatlarını rehin tutmuş, sırlar karşılığında damla damla şifa ve güç karşılığında küçük yaş değişimleri vermiştir. Perenelle başkalarına gerçek bir gençlik bahşetmeye tenezzül etmez - ama ak sakallı olarak iki yüz elli yaşına kadar yaşayan bir büyücü duyarsanız, işin içinde onun olduğundan emin olabilirsiniz. Benim neslimde, yüzyıllar Perenelle'e Karanlık Lord Grindelwald'a karşı bir denge unsuru olarak Albus Dumbledore'u yetiştirebilecek kadar avantaj sağlamıştı. Ben Lord Voldemort olarak ortaya çıktığımda, Perenelle Dumbledore'u daha da yükseltti ve Lord Voldemort ne zaman bir avantaj elde edecek gibi görünse, biriktirdiği ilimden bir damla daha paylaştırdı. Bu durumla ilgili zekice bir şeyler gerektiğini hissettim ama asla . Ona doğrudan saldırmadım, çünkü büyük yaratımdan emin değildim; bir gün tersine çevrilmiş yaştan bir parça için ona yalvarmam gerekmesi imkânsız değildi." Profesör Quirrell iksirin içine aynı anda iki çan çiçeği attı ve fokurdayan sıvıya dokunduklarında birleşiyor gibiydiler. "Ama artık yarattığım şeyden eminim ve bu yüzden Taş'ı zorla alma zamanının geldiğine karar verdim."

Harry tereddüt etti. "Parseltongue'de cevap vermeni istiyorum, bunların hepsi doğru muydu?"

" *Bildiğim kadarıyla bunların hiçbiri yanlış değil,*" dedi Profesör Quirrell. "Bir masal anlatmak bazı boşlukları doldurmayı gerektirir; Perenelle'in Baba Yaga'yı baştan çıkardığını gözlemlemek için orada değildim. *Bence baslar büyük ölçüde doğru olmalı.* "

Harry bir parça kafa karışıklığı fark etmişti . "O zaman Taş'ın neden burada, Hogwarts'ta olduğunu anlamıyorum. En iyi savunma onu Grönland'da isimsiz bir kayanın altına saklamak olmaz mıydı?"

"Belki de özellikle iyi bir bulucu olarak yeteneklerime saygı duyuyordu," dedi Savunma Profesörü. Üzerinde yağmur suyunun İksir sembolü olan bir kavanoz sıvının içine bir çan çiçeği daldırırken kazanına odaklanmış görünüyordu.

Savunma Profesörü ve ben birbirimize çok benziyoruz, diğer yönlerden olmasa da bazı yönlerden. Onun sorunu karşısında benim ne yapacağımı hayal edersem.

"Herkesi Taş'ı bulmanın bir yolu olduğuna *inandırmak* için blöf mü yaptın?" Harry yüksek sesle söyledi. "Perenelle onu Hogwarts'ın içine, Dumbledore'un onu koruyabileceği bir yere koysun diye mi?"

Savunma Profesörü iç çekerek kazandan başını kaldırmadı. "Sanırım bu stratejiyi sizden gizlemek boşuna olurdu. Evet, Quirrell'i ele geçirip döndükten sonra, yıldızlara bakarken tasarladığım bir stratejiyi uygulamaya koydum. Önce Hogwarts'ta Savunma Profesörü olarak kabul edildiğimden emin oldum, çünkü hâlâ iş ararken şüpheleri üzerime çekmek istemezdim.
Bu iş bittiğinde, Perenelle'in lanet kırıcı keşif gezilerinden birini ayarladım.
Yılanın Tacı'nın nasıl yapıldığını anlatan güvenilir bir yazıt

Taş nerede saklanırsa saklansın onu bulmak için kullanılabilirdi. Hemen ardından, Perenelle Taç'ı satın alamadan çalındı; ayrıca hırsızın yılanlarla konuşma gücüne sahip olduğuna dair açık işaretler bıraktım. Bu yüzden Perenelle, Taş'ın yerini şaşmaz bir şekilde bulabileceğimi ve beni yenebilecek kadar güçlü bir koruyucuya ihtiyacı olduğunu düşündü. Taş bu şekilde Hogwarts'ta, Dumbledore'un bölgesinde tutulmaya başlandı. Tam da istediğim gibi, doğal olarak, zaten bir yıllığına Hogwarts'a giriş hakkı kazanmıştım. Gelecek planlarımdan bahsetmezsem, sanırım sizi ilgilendiren tüm bunlar."

Harry kaşlarını çattı. Profesör Quirrell bunu ona söylememeliydi. Strateji bir şekilde Perenelle'in gelecekteki herhangi bir aldatmacasıyla ilgisiz hale gelmediyse...? Ya da Savunma Profesörü bu kadar çabuk cevap vererek, insanların bunun çifte blöf olduğu ve Yılan'ın Tacı'nın Taş'ı gerçekten bulabileceği sonucuna varmasını ummadıysa...

Harry bu Parseltongue cevabını sorgulamamaya karar verdi.

Beyaz gibi görünen ama yaşlanmamış bir tutam parlak saç daha kazana yavaşça damlatıldı ve Harry'ye yine zaman sınırı içinde olduklarını hatırlattı. Harry düşündü, ama bu sorgulama hattını devam ettirecek başka bir yol göremedi; daha fazla Felsefe Taşı üretmenin bilinen bir yolu yoktu ve bunu icat etmenin bariz bir yolu da yoktu, ki bu muhtemelen Harry'nin bütün gün duyduğu *nesnel olarak* en kötü haberdi.

Harry derin bir nefes aldı. "Üçüncü sorumu soruyorum," dedi Harry. "Bütün bu okul yılının ardındaki gerçek ne? Yürüttüğünüz tüm entrikalar, bildiğiniz tüm entrikalar."

"Hm," dedi Profesör Quirrell, iksirin içine bir çan çiçeği daha bıraktı, yanında da küçük bir çan çiçeğine benzeyen bir bitki vardı.

çapraz. " bakalım... en şok edici gelişme Savunma Profesörünün gizlice Voldemort olduğunun ortaya çıkması."

"Eh, ," dedi Harry, kendi kendini yönlendiren bir acılıkla.

"O zaman nereden başlamamı istersiniz?"

"Hermione'yi neden öldürdün?" Soru ağzımdan kaçıverdi.

Profesör Quirrell'in solgun gözleri iksirden başını kaldırdı ve dikkatle onu izledi. "Bunun apaçık olması gerekirdi - ama sanırım apaçık görünen şeylere güvenmediğiniz için sizi suçlayamam. Belirsiz bir komplonun amacını anlamak için, sonuçlarını gözlemleyin ve bunları kimin amaçlamış olabileceğini sorun. Bayan Granger'ı Lucius Malfoy'a göre konumunuzu iyileştirmek için öldürdüm, çünkü planlarım onun sizin üzerinizde bu kadar büyük bir güce sahip olmasını gerektirmiyordu. İtiraf etmeliyim ki bu fırsatı bu kadar iyi değerlendirebilmiş olmanızdan etkilendim."

Harry dişlerini sıktı, bu biraz çaba gerektirdi. "Bu, Hermione'yi Draco'*yu* öldürmeye teşebbüsle suçlayıp *Azkaban*'a *gönderme* girişimin başarısız olduktan sonra, *neden?* Üzerimdeki etkisinden hoşlanmadığın için mi?"

"Saçmalama," dedi Profesör Quirrell. "Sadece Bayan Granger'ı uzaklaştırmak isteseydim, Malfoyları bu işe karıştırmazdım. Draco Malfoy'la oynadığınız oyunu izledim ve eğlenceli buldum, ama Lucius öğrenip müdahale etmeden önce bunun çok uzun süre devam edemeyeceğini biliyordum; ve o zaman aptallığınız başınıza büyük belalar açabilirdi, çünkü Lucius bunu hafife almazdı. Wizengamot duruşması sırasında *kaybetmeyi* başarabilseydin, sana öğrettiğim gibi kaybetseydin, sadece iki hafta sonra, Lucius Malfoy'un oğlunun

Profesör Sprout'u Bay Malfoy üzerinde Kan Soğutma Büyüsü'nü kullanması ve Bayan Granger'a Sahte Hafıza Büyüsü yapması için etkisiz hale getirmiştiniz. Lucius siyasi oyun tahtasından silinecek, Azkaban'a değilse bile sürgüne gönderilecekti; Draco Malfoy, Malfoy Hanesi'nin servetini miras alacaktı ve sizin onun üzerindeki etkiniz tartışmasız olacaktı. Bunun yerine bu planı yarı yolda iptal etmek zorunda kaldım. Tüm servetinin iki katını feda ederken, Lucius Malfoy'a oğluna olan gerçek ilgisini kanıtlaması için mükemmel bir fırsat vererek gerçek planı tamamen bozmayı başardın. İşe burnunu sokma konusunda inanılmaz bir anti-yeteneğin olduğunu söylemeliyim."

"Ve sen de," dedi Harry, karanlık tarafının kalıplarına rağmen sesini düz ve sakin tutmaya çalışarak, "Azkaban'da geçireceği iki haftanın Bayan Granger'ın huyunu iyileştireceğini ve bana kötü örnek olmaktan vazgeçmesini sağlayacağını düşündün. Yani bir şekilde gazetelerde onun başka bir ceza yerine Azkaban'a gönderilmesini isteyen haberler çıkmasını sağladınız."

Profesör Quirrell'ın dudakları ince bir gülümsemeyle aralandı. "İyi yakaladın, evlat. Evet, onun senin Bellatrix'in olabileceğini düşünmüştüm. Bu sonuç aynı zamanda sana yasalara ne kadar saygı duyman gerektiğini sürekli hatırlatacak ve Bakanlığa karşı uygun tutumlar geliştirmene yardımcı olacaktı."

"Planın aptalca karmaşıktı ve işe yarama şansı yoktu." Harry daha nazik olması gerektiğini, Profesör Quirrell'ın *aptallık* dediği şeyi yaptığını biliyordu, ama o anda bunu umursayacak durumda değildi.

"Dumbledore'un Noel Savaşı'nda üç orduyu bir araya getirme planından daha az karmaşıktı ve benim seni düşündürmek için yaptığım kendi planımdan çok daha karmaşık değildi.

Dumbledore Bay Zabini'ye şantaj yapmıştı. Kaçırdığınız içgörü, Bay Potter, bunların başarılı olması gereken komplolar olmadığıdır." Profesör Quirrell gülümseyerek iksiri karıştırmaya devam etti. "Başarılı *olması gereken*, ana fikri olabildiğince basit tuttuğunuz ve her türlü önlemi aldığınız komplolar vardır. Başarısız olmanın kabul edilebilir olduğu planlar da vardır ve bunlarla kendinizi şımartabilir ya da komplikasyonlarla başa çıkma yeteneğinizin sınırlarını test edebilirsiniz. Bu planlardan herhangi birinde ters giden bir şey beni öldürecek değildi." Profesör Quirrell artık gülümsemiyordu. "Azkaban'a yaptığımız yolculuk birinci türdendi ve oradaki maskaralıklarınız beni daha az eğlendirdi."

"Hermione'ye *tam olarak* ne yaptın?" Harry'nin bir yanı sesinin düzgünlüğüne hayret etti.

"Oblivasyonlar ve Sahte Hafıza Büyüsü. Hogwarts koğuşları ve onun zihninin maruz kalacağını bildiğim incelemeler tarafından fark edilmemesi için başka hiçbir şeye güvenemezdim." Profesör Quirrell'in yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "Haklı olarak karmaşıklık olarak adlandırdığınız şeyin bir kısmı, planımın ilk versiyonunun planladığım gibi gitmemesi ve onu değiştirmek zorunda kalmamdır. Bayan Granger'a bir komplo teklif etmek için Profesör Sprout kılığında koridorda yanına geldim. İlk ikna girişimim başarısız oldu. Onu Obliviate ettim ve yeni bir sunumla tekrar denedim. İkinci yem başarısız oldu. Üçüncü yem başarısız oldu. *Onuncu* yem de başarısız oldu. O kadar hayal kırıklığına uğramıştım ki, Bay Zabini'ye daha uygun olanlar da dahil olmak üzere tüm kılık kütüphanemi gözden geçirmeye başladım. *Yine* de hiçbir şey işe yaramadı. Çocuk, çocukça kurallarını ihlal etmeyecekti."

" Ona çocuksu diyemezsiniz, Profesör." Harry'nin sesi kendi kulaklarına tuhaf geliyordu. "Şifresi *işe* yaradı. Onu kandırmanızı engelledi. Deontolojik etik kurallara sahip olmanın tüm amacı, bunları ihlal etmek için kullanılan argümanların genellikle olduğundan çok daha az güvenilir olmasıdır.

Bak. Kuralları tam da amaçlandığı gibi işlediğinde onu eleştiremezsin." Hermione'yi dirilttikten sonra Harry ona, Lord Voldemort'un onu yanlış yapmaya ikna edemediğini ve bu yüzden öldürdüğünü .

"Yeterince makul, sanırım," dedi Profesör Quirrell. "Durmuş bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir diye bir söz vardır ve Bayan Granger'ın aslında mantıklı davrandığını sanmıyorum.
Yine de, Kural On: Sizi engelledikten sonra rakibin değersizliği hakkında atıp tutmamalısınız. Ne olursa olsun. İki saat süren başarısız denemelerden sonra, fazla inatçı olduğumu ve Bayan Granger'ın planladığım rolü tam olarak yerine getirmesine ihtiyacım olmadığını fark ettim. Asıl niyetimden vazgeçtim ve bunun yerine Bayan Granger'a, Bay Malfoy'un kendisine karşı komplo kurduğunu size ya da yetkililere söylememesi gerektiğini ima eden koşullar altında izlediğine dair Sahte Anılar aşıladım. Sonunda Bay Malfoy bana ihtiyacım olan fırsatı tamamen şans eseri verdi." Profesör Quirrell kazanın içine bir çan çiçeği ve bir parça parşömen attı.

"Neden koğuşlar Savunma Profesörünü Hermione'yi öldürmüş gibi gösterdi?"

"Dumbledore beni Hogwarts koğuşlarına Savunma Profesörü olarak tanıtırken dağ trolünü takma diş olarak takmıştım." Hafif bir gülümseme. "Diğer canlı silahlar Dönüştürülemez; Zaman Döndürücü tarafından takip edilmekten kaçınmak için gerekli altı saat boyunca büyü bozma işlemine dayanamazlar. Bir dağ trolünün suikast silahı olarak kullanılmış olması, suikastçının güvenli bir şekilde Dönüştürülebilecek bir vekil silaha ihtiyaç duyduğunun açık bir işaretiydi. Koğuşların kanıtları ve Dumbledore'un beni Hogwarts'ta nasıl teşhis ettiğine dair kendi bilgileriyle birleştiğinde, kim olduğumu çıkarabilirdiniz.

teorik olarak sorumluydu. Ancak, tecrübelerim bana bu tür bulmacaların çözümünü bilmediğinizde çözmenin çok daha zor olduğunu öğretti ve ben de bunu küçük bir risk olarak gördüm. Ah, , benim de bir sorum var." Savunma Profesörü şimdi Harry'ye niyetli bir bakış atıyordu. "En son, bu odaların dışındaki koridorda beni ele veren neydi?"

Harry diğer duygularını bir kenara bırakıp dürüstçe cevap vermenin maliyetini ve faydasını tarttı, Savunma Profesörü'nün aldığından çok daha fazla bilgi verdiği (*neden?*) ve suskunluk görüntüsü vermemenin en iyisi olduğu sonucuna vardı. "Asıl mesele," dedi Harry, "herkesin Dumbledore'un koridoruna aynı anda gelmiş olmasının çok olanaksız olmasıydı. Sen de dahil olmak üzere, gelen herkesin koordineli olması gerektiği hipoteziyle hareket etmeye çalıştım."

"Ama Snape'i takip ettiğimi söylemiştim," dedi Savunma Profesörü. "Bu akla yatkın değil miydi?"

", ama..." dedi Harry. "İyi bir açıklamanın ne olduğunu belirleyen yasalar, sonradan duyduğun makul mazeretlerden bahsetmez. Önceden belirlediğimiz olasılıklar hakkında konuşurlar. Bu yüzden bilim, insanların sonradan buldukları açıklamalara güvenmek yerine, önceden tahminlerde bulunmalarını sağlar. Snape'i takip edeceğini ve şekilde ortaya çıkacağını önceden tahmin edemezdim. Snape'in asasına iz bırakabileceğini önceden bilseydim bile, bunu yapmanı ve hemen ardından onu takip etmeni *beklemezdim*. Açıklaman bana sonucu önceden tahmin edebileceğimi hissettirmediği için, bu bir olasılık dışı olarak kaldı. Sprout'un beyni sizin de ortaya çıkmanızı ayarlamış olabilir mi diye düşünmeye başladım. Sonra kendime yazdığım notun gerçekten gelecekteki benden gelmediğini fark ettim ve bu da her şeyi tamamen açığa çıkardı."

"Ah," dedi Savunma Profesörü ve çekti. "Sanırım her şey en iyi şekilde sonuçlanıyor. Çok geç anladınız; ve farkında olmamanızın yararları kadar sakıncaları da olabilirdi."

"Ne yapmaya çalışıyordun? Bunu anlamak için bu kadar uğraşmamın nedeni her şeyin çok tuhaf olmasıydı."

"Bunun beni değil, Dumbledore'u işaret etmesi gerekirdi," dedi Profesör Quirrell ve kaşlarını çattı. "Gerçek şu ki, Bayan Greengrass'ın birkaç saat boyunca o koridora gelmemesi gerekiyordu... yine de sanırım, Mr.
Malfoy ona verdiğim ipucunu verdiğine göre, bir araya gelmeleri çok da şaşırtıcı değil. Bay Nott görünüşte tek başına gelseydi, olaylar daha az komik bir şekilde gelişebilirdi. Ama kendimi savaş alanı kontrol büyülerinde uzman olarak görüyorum ve dövüşün istediğim gibi gitmesini sağlayabildim. Sanırım sonunda biraz gülünç bir durum ortaya çıktı."
Savunma Profesörü kazanın içine bir şeftali dilimi ve bir çan çiçeği attı. "Ama Ayna hakkındaki tartışmamızı ona ulaşana kadar erteleyelim. Bayan Granger'ın üzücü ve umarım geçici ölümüyle ilgili başka sorunuz var mı?"

Harry düzgün bir sesle, "Evet," dedi. "Weasley ikizlerine ne yaptınız? Dumbledore düşündü - yani, Hermione tutuklandıktan sonra Müdür'ün Weasley ikizlerine gittiğini okul gördü. Dumbledore senin Voldemort olarak, Dumbledore'un neden böyle yaptığını merak ettiğini ve Weasley ikizlerini kontrol ettiğini, haritalarını bulup aldığını ve sonra da onları Obliviate ettiğini mi düşündü?"

"Dumbledore çok haklıydı," dedi Profesör Quirrell, şaşkınlıkla başını sallayarak. "Ayrıca, Hogwarts Haritası'nı bir aptalın eline bıraktığı için de tam bir aptaldı.

O iki salak. Haritayı geri aldıktan sonra tatsız bir şok yaşadım; benim ve senin adını doğru gösteriyordu! Weasley aptalları bunun sadece bir arıza olduğunu düşünmüşlerdi, özellikle de sen Pelerinini ve Zaman Döndürücünü aldıktan sonra. Eğer Dumbledore Harita'yı kendisi saklamış olsaydı - eğer Weasley'ler Harita'dan Dumbledore'a bahsetmiş olsalardı - ama neyse ki bahsetmediler."

Benim ve sizin adınızı doğru gösterdim -

"Bunu görmek isterdim," dedi Harry.

Profesör Quirrell gözlerini kazandan ayırmadan cüppesinin içinden katlanmış bir parşömen çıkardı*, "Etrafımızı gösterin*!" diye tısladı ve katlanmış parşömeni Harry'*ye* doğru fırlattı. Parşömen havayı hatasız bir şekilde kesti, Harry'ye doğru ilerledikçe kıyamet soluğu Harry'nin duyuları üzerinde arttı ve sonra usulca Harry'nin ayaklarının dibine düştü.

Harry parşömeni aldı ve açtı.

Parşömen ilk başta boş görünüyordu. Sonra, sanki görünmeyen bir kalem üzerinde hareket ediyormuş gibi, hepsi el yazısı çizgilerle çizilmiş duvarların ve kapıların ana hatları belirdi. Yazı bir dizi odanın ana hatlarını çiziyordu, çoğu boş görünüyordu; dizinin son odasının ortasında, Harita kendi şaşkınlığını belirtmeye çalışıyormuş gibi, karışık bir karalama vardı; ve sondan ikinci odanın içinde, Harry'nin oturduğu ve Profesör Quirrell'ın ayakta durduğu yere karşılık gelen pozisyonlarda yazılmış iki isim görünüyordu.

Tom M. Riddle.

Tom M. Riddle.

Harry parşömene baktı, içini tatsız bir ürperti kapladı. Lord Voldemort'un adının Tom Riddle olduğunu iddia ettiğini duymak bir şeydi; Hogwarts'ın büyüsünün de aynı fikirde olduğunu görmek başka bir şeydi. "*Bu sonuca ulaşmak için bu haritayı kurcaladın mı, yoksa sürpriz bir şekilde mi karşına çıktı?"*

"Çok şaşırdım," diye yanıtladı Profesör Quirrell*,* tıslayan bir kahkaha tonuyla. *"Numara yok.* "

Harry Harita'yı katladı ve Profesör Quirrell'a doğru fırlattı; yere ulaşmadan önce bir güç onu havada yakaladı ve Harita'yı Profesör Quirrell'ın cüppesinin içine geri çekti.

Savunma Profesörü konuştu. "Ayrıca Snape'in Bayan Granger'ı ve emrindekileri zorbalara karşı yönlendirdiğini ve bazen onları korumak için müdahale ettiğini de gönüllü olarak belirtmek isterim."

"Bunu biliyordum."

"İlginç," dedi Profesör Quirrell. "Dumbledore da bunu öğrendi mi? Parseltongue ile cevap verin."

" *Bildiğim kadarıyla hayır,*" diye tısladı Harry.

"Büyüleyici," dedi Profesör Quirrell. "Bunu bilmek de ilginizi çekebilir: *İksir yapımcısı gizlilik içinde çalışmak zorundaydı çünkü onun planı, öğretmenin ters düşüyordu.* "

Harry bunu düşünürken, Profesör Quirrell kazanın altındaki ateş hâlâ yanıyor olsa da, iksiri soğutmak istercesine üfledi; sonra bir tutam toprak, bir damla su ve bir çan çiçeği ekledi. "Lütfen açıklayın," dedi Harry.

"Dumbledore'un Severus Snape'i neden Slytherin Evi'nin Başkanı olarak seçtiğini merak etmek hiç aklınıza gelmedi mi? Bunun Dumbledore'un casusu olarak çalışmasını gizlemek için olduğunu söylemek hiçbir şeyi açıklamıyor. Snape sadece İksir Ustası olabilir ve Slytherin'in Başkanı olmayabilirdi. Snape, Hogwarts'ta kalması , Yer ve Anahtarların Bekçisi de olabilirdi! Neden *Slytherin Evi Başkanı?*
Dumbledore'un ahlaki iddialarına göre bunun Slytherin'ler üzerinde iyi etkileri olamayacağı aklınıza geldi mi?"

Bu düşünce Harry'nin aklına *tam olarak* bu terimlerle gelmemişti, hayır... "Buna benzer bir şeyi merak ettim. İkilemi tam olarak bu şekilde ifade etmedim."

"Peki şimdi anladığına göre, çözüm belli mi?" "Hayır,"

dedi Harry.

"Hayal kırıklığı. Yeterince alaycılık öğrenmemişsiniz, ahlakçıların ahlak dediği şeyin *esnekliğini* kavrayamamışsınız. Bir komployu anlamak için sonuçlarına bakın ve bunların kasıtlı olup olmadığını sorun. Dumbledore Slytherin Hanesi'*ni* kasten sabote ediyordu - bana öyle bakma evlat, *ben gerçeği söylüyorum.* Son Büyücülük Savaşı sırasında, Slytherinler benim astlarımın saflarını doldurdu ve Wizengamot'taki diğer Slytherinler beni destekledi. Olaya Dumbledore'un bakış açısından bakın ve onun Slytherin'in yöntemlerine dair hiçbir doğal anlayışa sahip olmadığını unutmayın. Dumbledore'un, pek çok kötülüğün kaynağı gibi görünen bu Hogwarts Evi için giderek daha fazla üzüldüğünü düşünün. Ve sonra bakın, Dumbledore Slytherin'in başına Snape'i getiriyor. Snape! Severus Snape! Hanesine ne kurnazlığı ne de hırsı öğretecek bir adam, gevşek bir disiplin uygulayacak ve çocuklarını zayıflatacak bir adam! Diğer hanelerin öğrencilerini rencide edecek, Slytherin'i mahvedecek bir adam!

Aralarında Slytherin'in adı da vardı! Soyadı büyülü Britanya'da bilinmeyen ve kesinlikle soylu olmayan, yarı paçavralar içinde dolaşan bir adam! Dumbledore'un bu sonuçtan habersiz olduğunu mu sanıyorsunuz? Buna sebep olan Dumbledore'ken ve bunu yapmak için bir nedeni varken? Sanırım Dumbledore, Voldemort'un gelecekteki Ölüm Yiyenleri zayıflatılırsa, bir sonraki Büyücülük Savaşı sırasında daha fazla hayatın kurtulacağını kendi kendine söylemiştir." Profesör Quirrell kazana bir buz parçası attı, yüzeydeki köpüğe değdikçe yavaşça eriyordu. "Bu süreç yeterince uzun sürerse hiçbir çocuk Slytherin'e gitmek istemez. Şapka bu ismi çağırmaya devam ederse, bu isim çocuklar arasında bir utanç işareti haline gelecek ve daha sonra diğer üç Hane arasında dağıtılacaktı. O günden sonra, Hogwarts'ta cesaret, bilim ve endüstri sahibi üç namuslu Hane olacak ve aralarına Kötü Çocuklar Hane'si eklenmeyecekti; tıpkı Hogwarts'ın üç Kurucusu'nun başlangıçta Salazar Slytherin'i arkadaş olarak kabul etmeyecek kadar akıllı olmaları gibi. Sanırım Dumbledore'un amaçladığı son oyun buydu; daha büyük bir iyilik için kısa vadeli bir fedakârlık." Profesör Quirrell alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Ve Lucius hiçbir itirazda bulunmadan, hatta ters giden bir şeyler olduğunu bile *fark* etmeden tüm bunların olmasına izin verdi. Korkarım benim yokluğumda eski hizmetkârlarım bu zekâ savaşında oldukça yetersiz kaldılar."

Harry bunu biraz zorlanıyordu, ama biraz düşündükten sonra, şimdi bunu çözmeye çalışmanın zamanı olmadığına karar verdi. Lord Voldemort'un buna inanıp inanmaması belirleyici değildi; Harry'nin bu suçlamayı kendi başına değerlendirmesi gerekecekti.

Profesör Quirrell'in hizmetkârlarından bahsetmesi Harry'ye sormak zorunda olduğu başka bir şeyi hatırlatmıştı. Kötü haber tahmin edilebilirdi. Başka bir gün olsa korkunç olurdu. Bugünse sadece

selde akıp gitti. "Bellatrix Black," dedi Harry. "Onun hakkındaki gerçek neydi?"

Profesör Quirrell, "Ben onunla tanışmadan önce de içi parçalanmıştı," dedi. Beyaz-gri bir lastik bant gibi görünen bir şeyi aldı ve kazanın üzerine tuttu; lastik buharın içinde tutuldukça siyaha döndü. "Onun üzerinde Legilimency kullanmak bir hataydı. Ama o bakış bana onu kendime aşık etmenin ne kadar kolay olacağını gösterdi, ben de öyle yaptım. O günden sonra hizmetkârlarım arasında en sadık olanı, neredeyse güvenebileceğim tek kişi oldu. Benden istediği şeyi ona vermeye hiç niyetim yoktu; bu yüzden onu kullanmaları için Lestrange kardeşlere verdim ve üçü de kendi özel yöntemleriyle mutlu oldular."

Harry'nin ağzı çoğunlukla otomatik pilotta, "Bundan şüpheliyim," dedi. "Eğer bu doğru olsaydı, Bellatrix onu Azkaban'da bulduğumuzda Lestrange kardeşlerin kim olduğunu hatırlamazdı."

Profesör Quirrell omuz silkti. "Haklı olabilirsiniz."

"Orada gerçekten ne halt ediyorduk?"

"Bellatrix'in asamı nereye koyduğunu bulmak. Ölüm Yiyenler'e ölümsüz olduğumu söylemiştim, ölür gibi görünürsem en azından birkaç *gün* birlikte kalabilecekleri umuduyla - artık boşuna olduğu kanıtlanmıştı -. Bellatrix'in talimatı, bedenimin öldürüldüğü yerden asamı almak ve asayı ruhumun onun huzuruna çıkacağı belli bir mezarlığa götürmekti."

Harry yutkundu. Bellatrix Black'in mezarlıkta beklediği, beklediği, beklediği, giderek artan bir çaresizlik içinde beklediği geldi aklına... Longbottom'ların evine saldırırken stratejik düşünmemiş olmasına şaşmamalı. "Bellatrix dışarı çıktıktan sonra ona ne yaptın?"

" *Gücünü toplaması için onu sakin bir yere gönderdim*," dedi Profesör Quirrell. Soğuk bir gülümseme. "Onun için, daha doğrusu onun belli bir kısmı için bir kullanımım kalmıştı ve gelecek planlarımla ilgili sorulara cevap vermeyeceğim."

Harry derin bir nefes aldı, kontrolünü korumaya çalışıyordu. "Bu okul yılında başka gizli planlar da var mıydı?"

"Oh, epeyce var ama sizi ilgilendiren pek fazla bir şey yok, aklıma gelmiyor. Birinci sınıflara Patronus Büyüsü'nü öğretmeyi talep etmemin asıl nedeni, bir Ruh Emici'yi kendi kişiliğinizin önüne getirmekti ve sonra asanızın Ruh Emici'nin sizi onun aracılığıyla emmeye devam edebileceği bir yere düşmesini ayarladım. *Bunda kötü bir niyet yoktu, sadece gerçek hatıralarınızın bir kısmını geri kazanmanızı umuyordum.* Çatıda yaşadığın olay sırasında bazı cadıların seni havadan aşağı çekmesini de bu yüzden ayarladım, böylece hayatını kurtarmak için ortaya ; kısa bir süre sonra planladığım Ruh Emici olayı sırasında üzerime herhangi bir şüphe düşmesi ihtimaline karşı. *Yani kötü niyetim yoktu.* Bayan Granger'ın grubuna yapılan saldırıların bazılarını ben ayarladım, böylece saldırılar bertaraf edilebilecekti; zorbalardan pek hoşlanmam. *Unuttuğum bir şey yoksa, bu okul yılından itibaren sizinle ilgili tüm gizli planların bu olduğunu düşünüyorum.* "

Hayat dersi alındı, dedi Hufflepart'ı. *Başkalarının hayatına rastgele karışma isteğine karşı koymaya çalış. Padma Patil'in hayatı gibi. Eğer sonunun*
Bunun gibi, .

Bir tutam kırmızı-kahverengi toz iksir kazanına yavaşça elendi ve Harry dördüncü ve son sorusunu, en düşük önceliğe sahip gibi görünen ama yine de önemli olan sorusunu sordu.

"Büyücülük Savaşı sırasındaki amacınız neydi?" Harry dedi ki. "Yani, ne -" Sesi titriyordu. "*Bütün bunların amacı* neydi*?* " Beyni durmadan tekrarlıyordu*, Neden, neden, neden Lord Voldemort...*

Profesör Quirrell bir kaşını kaldırdı. "Size David Monroe'dan bahsettiler, değil mi?"

"Evet, Büyücülük Savaşı sırasında hem David Monroe hem de Lord Voldemort'tunuz, o kısmı anladım. David Monroe'yu öldürdünüz, onun kılığına girdiniz ve David Monroe'nun ailesini yok ettiniz, böylece hiçbir fark görmeyeceklerdi -"

"Gerçekten."

"Büyücülük Savaşı'nı hangi taraf kazanırsa kazansın onu kontrol etmeyi planladınız. Ama neden taraflardan biri *Voldemort* olmak zorundaydı*?* Yani, daha az... daha az Voldemort olan biriyle halkın desteğini kazanmak daha kolay olmaz mıydı?"

Profesör Quirrell'ın tokmağı, beyaz kelebek kanatlarını ezip başka bir çan çiçeğiyle karıştırırken alışılmadık derecede yüksek bir *gümbürtü* çıkardı. "Profesör Quirrell sert bir sesle*,* "Lord Voldemort'un David Monroe'ya *yenilmesini planlamıştım,*" dedi. Bu stratejideki kusur, mutlak sefilliğin -" Profesör Quirrell durdu. "Hayır, hikâyeyi sıra dışı anlatıyorum.
Dinle evlat, büyük eserimi tasarladığımda ve sihrimi tam anlamıyla ortaya koyduğumda, siyasi gücü elime almamın zamanının geldiğini düşündüm. Elbette zahmetli olacaktı ve zamanımı hiç de hoş olmayan şekillerde alacaktı. Ama Muggle'ların eninde sonunda dünyayı yok edeceklerini ya da büyücülere savaş açacaklarını ya da her ikisini birden yapacaklarını biliyordum ve sonsuzluğum boyunca ölü ya da donuk bir dünyada dolaşmayacaksam bir şeyler yapmam gerekiyordu. Elde ettiğim

Ölümsüzlük on yıllarımı meşgul edecek yeni bir tutkuya ihtiyacım vardı ve Muggle'ların her şeyi mahvetmesini önlemek kabul edilebilir kapsam ve zorlukta bir hedef gibi görünüyordu. Tüm insanlar arasında bu amaç doğrultusunda gerçekten harekete geçen tek kişinin ben olmam beni sürekli eğlendiriyor. Gerçi ölümlü böceklerin dünyalarının sonunu umursamamaları mantıklı olurdu sanırım; ne olursa olsun öleceklerse ve bu yolda zor bir şey yapmaya çalışma zahmetinden kendilerini kurtarabileceklerse neden ölsünler ki? Ama konudan sapıyorum. Dumbledore'un Grindelwald'ı yenerek nasıl güçlendiğini gördüm ve ben de aynısını yapabileceğimi düşündüm. Uzun zaman önce David Monroe'dan intikamımı almıştım - Slytherin'deki yıllarımdan kalma bir baş belasıydı - bu yüzden onun kimliğini de çalmayı ve ailesini yok ederek kendimi onun Hanesi'nin varisi yapmayı düşündüm. Ayrıca David Monroe'nun savaşması için harika bir düşman da tasarladım, hayal edilebilecek en korkunç Karanlık Lord, hesaplanamayacak kadar zeki; Grindelwald'dan çok daha tehlikeli, çünkü zekası Grindelwald'ın kusurlu ve kendini yok edici olduğu tüm yollarla mükemmelleştirilecekti. Kendisiyle savaşacak ittifakları bozmak için kurnazlığını konuşturacak bir Karanlık Lord, hitabet yeteneğiyle takipçilerinin en derin sadakatini kazanacak bir Karanlık Lord. Britanya'yı ya da dünyayı tehdit eden en korkunç Karanlık Lord, David Monroe'nun yeneceği kişiydi."

Profesör Quirrell'in tokmağı önce bir çan çiçeğine, sonra da iki gümbürtüyle başka bir soluk çiçeğe vurdu. "Ama sonra, gezintilerimde bazen Karanlık Büyücü rolünü oynamış olsam da, hiçbir zaman astları ve siyasi bir gündemi olan tam teşekküllü bir Karanlık Lord kimliğini benimsememiştim. Bu konuda hiç alıştırma yapmamıştım ve aklımda Dark Evangel'in hikayesi ve ilk kez halkın karşısına çıkışındaki felaket vardı. Daha sonra söylediklerine göre, kendisini Yürüyen Felaket olarak adlandırmak istemişti ve

Karanlığın Havarisi, ama o anın heyecanıyla kendisini Karanlığın Havarisi olarak tanıttı. Bundan sonra kimse onu ciddiye almadan önce iki köyü mahvetmek zorunda kaldı."

"Demek önce küçük çaplı bir deney yapmaya karar verdin," dedi Harry. Harry'nin içinde bir bulantı uyandı, çünkü o anda Harry *anladı,* kendisinin yansımasını gördü; bir sonraki adım tam da Harrynin kendisinin yapacağı , eğer etikten eser kalmamış olsaydı, içi bu kadar boş olsaydı. "İşlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek ve hatalarını aradan çıkarmak için tek kullanımlık bir kimlik yarattın."

"Gerçekten de. David Monroe'nun savaşacağı gerçekten korkunç bir Karanlık Lord olmadan önce, ilk olarak pratik yapmak için parlayan kırmızı gözleri olan, astlarına karşı anlamsızca acımasız, Knockturn Alley'deki sarhoşların savunduğu gibi kan saflığı birleşen çıplak kişisel hırslardan oluşan bir siyasi gündemi takip eden bir Karanlık Lord kişiliği yarattım. İlk astlarım bir meyhanede işe alındı, pelerinler ve kafatası maskeleri verildi ve kendilerini Ölüm Yiyenler olarak tanıtmaları söylendi."

Harry'nin midesindeki hastalıklı anlayış duygusu derinleşti. "Ve sen kendine Voldemort dedin."

"Aynen öyle, General Kaos." Profesör Quirrell kazanın yanında durduğu yerden sırıtıyordu. "Adımın bir anagramı olmasını istedim ama bu ancak bana uygun bir şekilde 'Marvolo' göbek adı verilmiş olsaydı işe yarardı, o zaman da biraz zorlama olurdu. Eğer merak ediyorsanız, gerçek göbek adımız Morfin. Ama konudan sapıyorum. Voldemort'un kariyerinin sadece birkaç ay, en fazla bir yıl süreceğini düşünmüştüm, Seherbazlar onun emrindekileri yakalamadan ve tek kullanımlık Karanlık Lord ortadan kaybolmadan önce. Anladığınız üzere, rakiplerimi gözümde çok büyütmüştüm. Ve astlarıma işkence etmeyi kendime yediremedim.

Karanlık Lordlar oyunlarda ne yaparsa yapsın, bana kötü haberler getirdi. Kan saflığının ilkelerini Knockturn Alley'de bir sarhoşmuşum gibi tutarsızca tartışmayı tam olarak başaramadım. Astlarımı görevlerine gönderirken zeki olmaya çalışmıyordum, ama onlara tamamen anlamsız emirler de vermedim -" Profesör Quirrell, başka bir bağlamda büyüleyici denebilecek alaycı bir sırıtma yaptı. "Bundan bir ay sonra Bellatrix Black önümde secdeye kapandı ve üç ay sonra Lucius Malfoy benimle pahalı Firewhiskey kadehleri eşliğinde pazarlık yapıyordu. İçimi çektim, büyücülükten umudumu kestim ve David Monroe olarak bu korkunç Lord Voldemort'a karşı çıkmaya başladım."

"Ve sonra ne oldu -"

Profesör Quirrell'in yüzünü bir hırıltı kapladı. "Büyülü Britanya uygarlığındaki her bir kurumun mutlak yetersizliği yüzünden oldu bu! Bunu anlayamazsın, evlat! Anlayamam! Görülmesi gerekir ve o zaman bile inanılamaz! Belki de ailelerinin mesleklerinden bahseden öğrenci arkadaşlarınızın dörtte üçünün Bakanlığın şu ya da bu bölümündeki işlerden bahsettiğini gözlemlemişsinizdir. Bir ülkenin dört vatandaşından üçünü bürokraside istihdam etmeyi nasıl başarabildiğini merak edeceksiniz. Cevap şu ki, eğer hepsi birbirlerinin işlerini yapmalarına engel olmasaydı, hiçbirinin yapacak işi kalmazdı! Seherbazlar bireysel savaşçılar olarak yeterliydi, Karanlık Büyücülerle savaştılar ve sadece en iyileri yeni elemanları eğitmek için hayatta kaldı, ancak liderlikleri tam bir kargaşa içindeydi. Bakanlık evrakları yönlendirmekle o kadar meşguldü ki, ülkenin Voldemort'un saldırılarına karşı ben, Dumbledore ve bir avuç eğitimsiz düzensiz dışında etkili bir muhalefeti *yoktu*. Vardiyasız, beceriksiz, korkak bir serseri olan Mundungus Fletcher, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nda önemli bir varlık olarak görülüyordu - çünkü

Aksi halde işsizdi, başka bir işle uğraşmasına gerek yoktu! Kaybetmesinin *mümkün* olup olmadığını görmek için Voldemort'un saldırılarını zayıflatmayı denedim; Bakanlık hemen bana karşı koymak için daha az Seherbaz görevlendirdi! Mao'nun Küçük Kırmızı Kitabı'nı okumuştum, Ölüm Yiyenlerimi gerilla taktikleri konusunda eğitmiştim - bir hiç uğruna! Hiçbir şey için! Tüm büyülü Britanya'ya saldırıyordum ve her çatışmada kuvvetlerim *sayıca* rakiplerinden *üstündü*! Çaresizlik içinde, Ölüm Yiyenlerime Sihirli Yasaları Uygulama Departmanı'nı yöneten her bir beceriksizi sistematik olarak öldürmelerini emrettim. Birbiri ardına gelen kâğıt toplayıcılar, seleflerinin akıbetine rağmen daha yüksek pozisyonları kabul etmeye gönüllü oldular ve terfi beklentisiyle neşeyle ellerini ovuşturdular. Her biri bir yandan da Lord Voldemort'la bir anlaşma yapacaklarını düşünüyordu. Hepsini öldürmek *yedi* ayımızı aldı ve tek bir Ölüm Yiyen bile neden zahmet ettiğimizi sormadı. Bartemius Crouch'un Müdürlüğe, Amelia Bones'un da Baş Seherbazlığa yükselmesine rağmen yine de çok azdı. *Tek başıma* daha iyi savaşabilirdim.
Dumbledore'un yardımı ahlaki kısıtlamalarına değmezdi ve Crouch'un yardımı da yasalara olan saygısına değmezdi." Profesör Quirrell iksirin altındaki ateşi yükseltti.

"Ve sonunda," dedi Harry kalp ağrısının arasından, "Voldemort olarak daha çok eğlendiğini fark ettin."

"Bu şimdiye kadar oynadığım en az sinir bozucu rol. Lord Voldemort bir şeyin yapılmasını söylediğinde insanlar *ona itaat* ediyor ve *tartışmıyor.* Aptalca davranan insanları Çarmıha germe dürtümü bastırmak zorunda kalmadım; ilk defa bu rolün bir parçasıydı. Eğer biri oyunu benim için daha az keyifli hale getiriyorsa, stratejik olarak akıllıca olup olmadığına *Avadakedavra* dedim ve beni bir daha asla rahatsız etmediler." Profesör Quirrell küçük bir solucanı gelişigüzel parçalara ayırdı. "Ama benim gerçek aydınlanmam David Monroe'nun oyuna girmeye çalıştığı bir gün oldu.

Asyalı bir savaş taktikleri eğitmeni için izin istedim ve bir Bakanlık memuru kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek bunu reddetti. Bakanlık memuruna bu önlemin *hayatını kurtarmak* için olduğunu anlayıp anlamadığını sordum ve Bakanlık memuru sadece daha fazla gülümsedi. Sonra öfkeyle maskeleri ve ihtiyatı bir kenara bıraktım, Legilimency'mi , parmaklarımı onun aptallığının lağım çukuruna daldırdım ve gerçeği zihninden söküp aldım. Anlamıyordum ve *anlamak istiyordum.* Legilimency yeteneğimle onun küçük kâtip beynini alternatifleri yaşamaya zorladım ve benim yerimde Lucius Malfoy, Lord Voldemort ya da Dumbledore olsaydı ne düşünürdü diye baktım." Profesör Quirrell'in elleri yavaşlamıştı, bir parça mum balmumundan küçük şeritler ve parçalar koparıyordu. "O gün nihayet vardığım şey karmaşık evlat, bu yüzden daha önce anlamamıştım. Yine de sana anlatmaya çalışacağım. Bugün Dumbledore'un Uluslararası Konfederasyon'un Yüce Mugwump'ı olmasına rağmen dünyanın tepesinde durmadığını biliyorum. İnsanlar Dumbledore hakkında açıkça kötü konuşuyor, Lucius Malfoy'a karşı çıkmaya cesaret edemeyecekleri şekilde onu gururla ve yüzüne eleştiriyorlar. Dumbledore'a karşı saygısızca davrandın evlat, bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Ben... emin değilim," dedi Harry. Tom Riddle'dan kalan sinir kalıplarına sahip olmak kesinlikle bariz bir hipotezdi.

"Kurtlar, köpekler, hatta tavuklar bile kendi aralarında hakimiyet için savaşırlar. Sonunda o katibin zihninden anladığım şey, onun için Lucius Malfoy'un, Lord Voldemort'un üstünlüğü olduğuydu ve David Monroe ile Albus Dumbledore'un üstünlüğü . İyinin tarafını tutarak, ışığa bağlı kaldığımızı söyleyerek kendimizi *tehditkâr* olmaktan çıkarmıştık. Britanya'da Lucius Malfoy'un hakimiyeti var, çünkü onun iradesine açıkça karşı çıkarsanız kredilerinizi geri çağırabilir, dükkanınıza karşı Bakanlık bürokratlarını gönderebilir ya da *Daily Prophet*'te sizi çarmıha gerdirebilir. Ve dünyanın en güçlü büyücüsü

Çünkü herkes onun," Profesör Quirrell'*in* dudakları kıvrıldı*,* "*masallardan* fırlamış *bir kahraman,* acımasızca kendini beğenmiş ve intikam için fazla alçakgönüllü olduğunu biliyor. Söyle bana çocuğum, sen hiç kahramanın ülkesini kurtarmaya razı olmadan önce, bir avukatın bir dava için alabileceği kadar altın talep ettiği bir drama gördün mü?"

"Aslında Muggle kurgusunda böyle *pek* çok kahraman var, sadece başlamak için Han Solo'nun adını vereceğim-"

"Büyülü dramada öyle değil. Hepsi Dumbledore gibi mütevazı kahramanlardır. Bu, hiçbir zaman gerçekten üstünüze çıkmayacak, saygınızı talep etmeyecek, hatta sizden para bile istemeyecek güçlü *köle* fantezisidir. Şimdi anladınız mı?"

"Ben... sanırım," dedi Harry. *Yüzüklerin Efendisi*'*ndeki* Frodo ve Samwise tamamen tehditkâr olmayan kahraman arketipine uyuyor gibiydi. "İnsanların Dumbledore hakkında böyle düşündüğünü mü söylüyorsun? Hogwarts öğrencilerinin onu bir hobbit olarak gördüğünü sanmıyorum."

"Hogwarts'ta Dumbledore kendi iradesine karşı işlenen bazı suçları cezalandırıyor, bu yüzden ondan bir dereceye kadar korkuluyor - yine de öğrenciler onunla fısıltıdan öte alay etmekten çekinmiyorlar. Şatonun dışında Dumbledore'la alay ediliyor; ona deli demeye başladılar ve o da bu rolü bir aptal gibi benimsedi. Oyunların dışında bir kurtarıcı rolüne büründüğünüzde, insanlar sizi hizmetlerine hak kazandıkları ve eleştirmekten zevk aldıkları bir köle olarak görürler; çünkü köleler çalışırken arkalarına yaslanıp yararlı düzeltmeler yapmak efendilerin ayrıcalığıdır. Sadece eski Yunanlıların masallarında, insanların sanrılarında daha az sofistike olduğu zamanlardan, aynı zamanda yüksek olan kahramanı görebilirsiniz.
Hektor, Aeneas, bunlar kendilerine hakaret edenlerden intikam alma haklarını koruyan kahramanlardı.

Öfke uyandırmadan hizmetlerinin karşılığı olarak altın ve mücevher talep edebilir. Ve eğer Lord Voldemort Britanya'yı fethederse, o zaman zaferde kendini asil göstermeye tenezzül edebilirdi; ve kimse onun iyi niyetini hafife almaz, yaptığı iş hoşlarına gitmediğinde ona cıvıl cıvıl düzeltmeler yapmazdı. Kazandığında ise *gerçek* bir saygı görecekti. O gün Bakanlık'ta, Dumbledore'u kıskanarak kendimi en az Dumbledore kadar kandırmış anladım. Başından beri yanlış yer için çabaladığımı anladım. Bunun doğru olduğunu bilmelisin evlat, çünkü Dumbledore hakkında kötü konuşmakta benim hakkımda kötü konuşmaya cesaret ettiğinden daha özgürsün. Kendi düşüncelerinde bile, bahse girerim, çünkü içgüdü derinlerde çalışır. Güçlü ve intikamcı Profesör Quirrell'la alay etmenin sana pahalıya mal olabileceğini biliyordun, ama zayıf ve zararsız Dumbledore' saygısızlık etmenin hiçbir bedeli yoktu."

"Harry acıyla, "Bu değerli ders için teşekkür ederim, Profesör Quirrell, zihnimin ne yaptığı konusunda haklı olduğunuzu görüyorum," dedi. Gerçi Tom Riddle'ın anılarının da Dumbledore'a bazen sebepsiz yere öfkelenmesiyle bir ilgisi vardı, ama Harry, Profesör McGonagall'ın yanında böyle davranmıyordu... kuşkusuz Ev Puanlarını düşme yetkisi vardı ve Dumbledore'un hoşgörülü havasına sahip değildi... hayır, yine de doğruydu, Dumbledore saygısızlık etmek için *güvenli* görünmeseydi, Harry kendi düşüncelerinde bile daha saygılı olurdu.

Yani bu David Monroe'ydu ve bu da Lord Voldemort'tu.

En kafa karıştırıcı soruyu hâlâ yanıtlamamıştı ve Harry bunu sormanın akıllıca olacağından emin değildi. Eğer bir şekilde Lord Voldemort *bunu düşünmemeyi* başarmışsa ve Profesör Quirrell da hâlâ düşünmemeyi başarmışsa

Dokuz yıllık düşünme sürecinde bunu söylemek akıllıca değildi... ya da belki de öyleydi; Büyücülük Savaşı'nın acıları Britanya için iyi olmamıştı.

Harry kararını verdi ve konuştu. Harry, "Kafamı karıştıran tek şey Büyücülük Savaşı'nın neden bu kadar uzun sürdüğü," diye söze girdi. "Yani, belki de Lord Voldemort'un karşılaştığı zorlukları hafife alıyorum-"

"Neden diğerlerini Imperius edebilecek daha güçlü büyücülerden bazılarını Imperius etmediğimi, Imperius'uma direnebilecek en güçlü büyücüleri öldürmediğimi ve Bakanlığı belki de üç gün içinde ele geçirmediğimi bilmek istiyorsunuz."

Harry sessizce başını salladı.

Profesör Quirrell düşünceli görünüyordu; eliyle kazana azar azar ot kırpıntıları atıyordu. Harry doğru hatırlıyorsa, bu malzeme tarifin sonuna doğru beşte dört gibi bir şeydi.

"Bunu ben de merak ettim," dedi Savunma Profesörü sonunda, "Trelawney'nin kehanetini Snape'ten duyduğumda, geçmişi olduğu kadar geleceği de düşündüm. Eğer geçmişteki benliğime neden Imperius'u kullanmadığını sorsaydınız, gözlerini başka ülkelere çevirme zamanı gelmeden önce Bakanlık bürokrasisine açıkça hükmediyor görünme ihtiyacından bahsederdi. Hızlı ve sessiz bir zaferin daha sonra nasıl zorluklar getirebileceğine dikkat çekerdi. Dumbledore'un ve onun inanılmaz savunma gücünün önüne çıkardığı engellere dikkat çekerdi. Ve düşündüğü diğer tüm hızlı yollar için de benzer bahaneleri olurdu. Her nasılsa planlarımı son aşamasına getirmek için hiçbir zaman doğru zaman değildi, her zaman önce yapılması gereken bir şey daha vardı. Sonra kehaneti duydum ve zamanın geldiğini anladım, çünkü Zaman'ın kendisi

beni fark etti. Tereddüt etme süresi dolmuştu. Geriye dönüp baktığımda bunun bir şekilde yıllardır devam fark ettim. Sanırım..." Arada sırada elinden bir parça ot düşüyordu ama Profesör Quirrell buna etmiyor gibiydi. "Yıldız ışığının altında geçmişimi düşünürken, Dumbledore'a karşı oynamaya çok alıştığımı düşündüm.
Dumbledore zekiydi, kurnaz olmak için özenle çabaladı, saldırmamı beklemedi ama bana sürprizler sundu. Büyüleyici ve öngörülemez şekillerde sonuçlanan tuhaf hamleler yaptı. Geriye dönüp baktığımda Dumbledore'u yok etmek için birçok bariz plan vardı; ama sanırım bir parçam satranç yerine solitaire oynamaya geri dönmek istemedi. Dumbledore'dan bile daha değerli birine karşı komplo kurmak için başka bir Tom Riddle yaratma ihtimalim olduğunda, savaşımın sonunu düşünmeye ilk kez istekliydim. Evet, geriye dönüp baktığımda bu kulağa aptalca geliyor ama bazen duygularımız mantığımıza kabul ettirebileceğimizden daha aptalca olabiliyor. Böyle bir politikayı asla kasıtlı olarak benimsemezdim. Dokuz, On Altı, Yirmi ve Yirmi İki numaralı kuralları ihlal etmiş olurdum ve bu, eğleniyor olsanız bile çok fazla. Ama hayatımın keyifli bir dönemini terk edip Britanya'nın daha sıkıcı yönetimine geçmeden önce yapılması *gereken* bir şey daha olduğuna, kazanılması *gereken* bir avantaj daha olduğuna, yerine yerleştirmem *gereken* bir parça daha olduğuna tekrar tekrar karar vermek... Ben bile böyle bir hataya karşı bağışık değilim, eğer yaptığımın farkında değilsem."

İşte o zaman Harry bu işin sonunda, Felsefe Taşı alındıktan sonra ne olacağını anladı.

Bu işin sonunda Profesör Quirrell onu öldürecekti.

Profesör Quirrell onu öldürmek istemiyordu. Dünyada Profesör Quirrell'ın Öldüren Lanet'i kullanamayacağı tek kişi Harry *olabilirdi*. Ama Profesör Quirrell, her ne sebeple olursa olsun, bunu yapmak zorunda olduğunu düşünüyordu.

Profesör Quirrell *bu* yüzden *efsun iksirini* uzun yoldan hazırlamanın gerekli olduğuna karar vermişti. Profesör Quirrell'in bu soruları yanıtlamaya, nihayet kendisini anlayabilecek biriyle hayatı hakkında konuşmaya bu kadar kolay ikna edilmesinin nedeni buydu. Tıpkı Lord Voldemort'un Dumbledore'a karşı daha uzun süre oynamak için Büyücülük Savaşı'nın sonunu ertelemesi gibi.

Harry, Profesör Quirrell'ın daha önce Harry'yi öldürmemekle ilgili ne söylediğini tam olarak hatırlayamıyordu. "Aptalca bir şey yapmakta kesinlikle ısrar etmediğin sürece hiçbir şekilde, hiçbir biçimde öldürmeyi planlamıyorum," gibi açık bir şey değildi. Harry bu sözü çok fazla zorlamak ve kesin ifadelerde ısrar etmek konusunda kendisi de isteksizdi, çünkü Lord Voldemort'u etkisiz hale getirmesi gerektiğini zaten biliyordu ve eğer gerçekten bağlayıcı sözler vermeyi denerlerse, bu gerçeği ortaya çıkaracak daha kesin bir dil kullanmasını beklemişti. Yani ne söylenmiş olursa olsun, kesinlikle boşluklar olacaktı.

Bu fark edişte özel bir şok yoktu, sadece artan bir aciliyet hissi vardı; Harry'nin bir kısmı bunu zaten biliyordu ve sadece bunu düşünmek için bir bahane bekliyordu. Burada Profesör Quirrell'ın, beklenen ömrü saatlerle ölçülen birine açıklamayacağı çok fazla şey söylenmişti. Profesör Quirrell'in tarif ettiği yaşamın ezici yalnızlığı ve izolasyonu, Harry'nin yakında öleceği ve dünyanın da bu kadar yalnız olmadığı *düşünülürse*, neden Kurallarını ihlal edip Harry'yle konuşmaya istekli olduğunu açıklayabilirdi.

aslında kötü adamın planlarını açıkladıktan sonra kahramanı öldürmeyi her zaman başaramayacağı bir oyun gibi çalışıyordu. Ama Harry'nin ölümü kesinlikle bu gelecek planlarının içinde bir yerlerde olmalıydı.

Harry yutkundu, nefesini kontrol ediyordu. Profesör Quirrell *efsun iksirine* bir tutam at kılı eklemişti ve Harry doğru hatırlıyorsa, bu iksirin çok sonlarındaydı. Yığında eklenecek fazla çan çiçeği de kalmamıştı.

Her şey düşünüldüğünde, risk konusunda bu kadar endişelenmeyi bırakmanın ve bu konuşmayı daha az muhafazakâr bir şekilde oynamanın zamanı gelmişti.

"Lord Voldemort'un hatalarından birine işaret edersem," dedi Harry, "bunun için beni cezalandırır mı?"

Profesör Quirrell kaşlarını kaldırdı. "Hata gerçek bir hataysa değil. Bana ahlak dersi vermenizi önermiyorum. Ama ne kötü haber vereni ne de bir soruna işaret etmek için dürüst bir girişimde bulunan astımı lanetlemem. Lord Voldemort olarak bile kendimi böyle bir aptallığa asla sürükleyemezdim. Elbette, politikamı zayıflık sanan bazı aptallar vardı, beni kamuoyu önünde aşağı iterek kendilerini öne çıkarmaya çalıştılar ve bunu eleştiri olarak hoş görmem gerektiğini düşündüler." Profesör Quirrell anımsayarak gülümsedi. "Ölüm Yiyenler onlar olmadan daha iyiydi ve size aynı hatayı yapmanızı tavsiye etmiyorum."

Harry başını salladı, içinden hafif bir ürperti geçti. "Bana 1981'de, Cadılar Bayramı gecesi Godric's Hollow'da olanları anlattığında, yani... Mantığında başka bir kusur gördüğümü sandım. Felaketi önleyebileceğin bir yol. Ama bence senin kör bir noktan var.

dikkate almadığınız stratejiler sınıfı, bu yüzden daha sonra bile görmediniz-"

"Umarım 'insanları öldürmeye çalışmayın' gibi aptalca bir şey söylemeyeceksinizdir," dedi Profesör Quirrell. "Eğer bir şey olursa çok üzülürüm."

" *Değer farkı değil. Hedefleriniz göz önüne alındığında gerçek bir yanılgı. Size karşı bir öğretmen gibi davranırsam ve daha az şey öğretirsem beni incitir misiniz? Ya da hata basit ve açıksa ve sizi aptal hissettiriyorsa?"*

" *Hayır,*" *diye* tısladı Profesör Quirrell. "*Lessson doğruysa hayır.* "

Harry yutkundu. "Hortkuluk sistemini gerçekten kullanmak zorunda kalmadan önce neden test etmedin?"

"Test etmek mi?" dedi Profesör Quirrell. Başını iksir demlemekten kaldırdı ve sesine öfke karıştı. "*Test etmek* de ne demek*?* "

"Hortkuluk sisteminin doğru çalışıp çalışmadığını Cadılar Bayramı'nda ona ihtiyaç duymadan önce neden test etmediniz?"

Profesör Quirrell iğrenmiş görünüyordu. "Saçmalıyorsun - *ölmek* istemedim*,* Bay Potter ve harika test etmenin tek yolu buydu! Hayatımı daha sonra değil de daha erken riske atmamın ne faydası olacaktı? Nasıl daha iyi olabilirdim ki?"

Harry boğazındaki yumruyu yuttu. "*Hortkuluk sisteminizi ölmeden test etmenin bir yolu vardı.* Genel ders önemli. Şimdi anlıyor musun?"

Profesör Quirrell bir süre sonra, "Hayır," dedi. Savunma Profesörü son çan çiçeklerinden birini uzun sarı saç teliyle birlikte nazikçe ufaladı ve sonra yere bıraktı

şimdi daha parlak fokurdayan iksirin içine koydu. İksir masasında sadece iki çan çiçeği daha kalmıştı. "Ve umarım dersin senin iyiliğin için mantıklı bir ders olur."

"Diyelim ki Profesör, geliştirilmiş hortkuluk büyüsünün nasıl yapılacağını öğrendim ve bunu kullanmak istiyorum. Onunla ne yapardım?"

Profesör Quirrell hemen cevap verdi. "Ahlaki açıdan iğrenç bulduğunuz ve ölümünün başka hayatları kurtaracağına kendinizi ikna edebileceğiniz birini bulur ve bir hortkuluk yaratmak için onu öldürürdünüz."

"Sonra ne olacak?"

"Daha fazla hortkuluk yap," dedi Savunma Profesörü. Ejderha puluna benzeyen bir kavanoz aldı.

"Ondan önce," dedi Harry.

Bir süre sonra Savunma Profesörü başını salladı. "Hâlâ , bu oyunu bırakıp bana anlatacaksın."

"Arkadaşlarım için hortkuluklar yapardım. Tüm dünyada tek bir kişiyi gerçekten önemsemiş olsaydınız, ölümsüzlüğünüze *anlam katan* tek bir kişi olsaydı, sonsuza dek sizinle yaşamasını istediğiniz biri olsaydı
-" Harry'nin boğazı düğümlendi. "O zaman, başkası için bir hortkuluk yapma fikri bu kadar mantıksız bir düşünce olmazdı." Harry gözlerini kırpıştırdı. "Başkaları için iyi şeyler yapmayı içeren stratejilere karşı kör bir noktan var, öyle ki bu seni bencil değerlerine ulaşmaktan alıkoyuyor. Bunun senin tarzın olmadığını düşünüyorsun sanırım. Bu... öz imajınızın belirli bir kısmı... size o dokuz yıla mal oldu."

Savunma Profesörünün elinde tuttuğu nane yağı damlalığı kazana damla damla sıvı ekledi.

"Anlıyorum..." dedi Savunma Profesörü yavaşça. "Anlıyorum. Rabastan'a gelişmiş hortkuluk ritüelini öğretmeli ve icadı test etmesi için onu zorlamalıydım. Evet, geriye dönüp baktığımda bu son derece açık. Bu nedenle, sizi yaratmak için kendimi Godric's Hollow'a götürmeden önce, ne olacağını görmek için Rabastan'a kendisini tek kullanımlık bir bebeğe işaretlemeyi denemesini emredebilirdim." Profesör Quirrell şaşkınlıkla başını salladı. "Pekala. Bunu on yıl önce değil de şimdi fark ettiğim için mutluyum; o zamanlar kendime kızacak yeterince şeyim vardı."

"*Yapmak istediğin şeyleri yapmanın* güzel yollarını *göremiyorsun*," dedi Harry. Kulakları kendi sesinde bir çaresizlik notası duydu. "İyi bir stratejinin *daha etkili* olacağı durumlarda bile bunu görmüyorsunuz çünkü *iyi* dair bir öz imajınız var. "

"Bu doğru bir gözlem," dedi Profesör Quirrell. "Gerçekten de, şimdi siz bunu göre, gündemimi ilerletmek için bugün yapabileceğim bazı güzel şeyler düşündüm."

Harry sadece ona baktı.

Profesör Quirrell gülümsüyordu. "Dersiniz iyi bir ders, Bay Potter. Şu andan itibaren, işin püf noktasını öğrenene kadar, başkalarına iyilik yapmayı içeren kurnaz stratejileri dikkatle izleyeceğim. Zihnim oraya kolayca gidene kadar gidip iyi niyetli davranışlarda bulunabilirim."

Harry'nin omurgasından aşağı soğuk ürpertiler aktı.

Profesör Quirrell bunu en ufak bir tereddüt göstermeden söylemişti.

Lord Voldemort asla kurtarılamayacağından kesinlikle emindi. Bunun başına gelmesinden zerre kadar korkmuyordu.

Sondan ikinci çan çiçeği iksirin içine yavaşça bırakıldı.

"Lord Voldemort'a öğretmek istediğin başka değerli dersler var mı, evlat?" dedi Profesör Quirrell. Başını iksirden kaldırmış, Harry'nin ne düşündüğünü çok iyi biliyormuş gibi sırıtıyordu.

"Evet," dedi Harry, sesi neredeyse kesiliyordu. "Amacınız mutluluğa ulaşmaksa, için güzel şeyler yapmak kendiniz için yapmaktan daha iyi hissettirir-"

"*Gerçekten* bunu hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun, evlat?" Gülümsemesi kaybolmuştu. "Beni aptal mı sanıyorsun? Hogwarts'tan mezun olduktan sonra Lord Voldemort olarak Britanya'ya dönmeden önce yıllarca dünyayı dolaştım. Saymaya üşendiğimden çok daha fazla kılığa girdim. Nasıl hissettireceğini görmek için hiç kahramanı oynamayı denemedim mi sanıyorsunuz? Alexander Chernyshov ismine rastladınız mı? Bu kisve altında, bir Karanlık Büyücü tarafından yönetilen terk edilmiş bir cehennem çukurunu aradım ve sefil sakinleri esaretlerinden kurtardım. Benim için minnettarlık gözyaşları döktüler. Özel bir şeymiş gibi hissetmedim. Hatta burada kalıp, buranın kontrolünü ele geçirmeye çalışan sonraki beş Karanlık Büyücüyü de öldürdüm. Kendi Galleonlarımı harcadım - aslında kendi Galleonlarımı değil ama aynı prensip geçerli - küçük ülkelerini güzelleştirmek ve bir düzen getirmek için. Daha da yalvardılar ve bebeklerinin üçte birine Alexander adını verdiler. Yine de hiçbir şey hissetmedim, bu yüzden kendi kendime başımı salladım, adil bir deneme olarak yazdım ve yoluma devam ettim."

"Peki o zaman Lord Voldemort olarak mutlu muydun?" Harry'nin sesi yükselmiş, vahşileşmişti.

Profesör Quirrell tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Görünüşe göre bunun cevabını zaten biliyorsunuz."

"O zaman *neden? Seni mutlu bile etmiyorsa* neden Voldemort olasın*?* " Harry'nin sesi kırıldı. "Ben senim, sana *dayanıyorum*, bu yüzden Profesör Quirrell'ın sadece bir maske olmadığını *biliyorum*! Onun senin gerçekten olabileceğin biri olduğunu *biliyorum*! Neden öyle kalmıyorsun? Savunma Pozisyonu'ndan lanetini kaldır ve *burada kal*, Felsefe Taşı'nı kullanarak David Monroe'nun şeklini al ve gerçek Quirinus Quirrell'in serbest kalmasına izin ver, eğer insanları öldürmeyi bırakacağını gerçekte kim olduğunu kimseye söylemeyeceğime yemin ederim, sadece *Profesör Quirrell ol,* her zaman için! Öğrencileriniz sizi takdir *edecektir*, babamın öğrencileri de *onu* -"

Profesör Quirrell kazanı karıştırırken kıkırdıyordu. "Büyülü Britanya'da belki de on beş bin büyücü yaşıyor, çocuğum. Eskiden daha fazlaydı. Adımı söylemekten korkmalarının bir nedeni var. Savaş Büyüsü derslerimi sevdiğin için mi beni affediyorsun?"

İkinci, dedi Harry'nin içindeki Hufflepuff. *Cidden, bu da ne böyle?*

Harry titremesine rağmen başını dik tuttu. "Yaptığın hiçbir şeyi affetmek bana düşmez. Ama başka bir savaştan iyidir."

"Ha," dedi Savunma Profesörü. "Eğer kırk yıl geriye giden ve tarihi değiştirebilen bir Zaman Döndürücü bulursan, Tom Riddle'ın Savunma pozisyonu için yaptığı başvuruyu reddetmeden önce bunu Dumbledore'a mutlaka söyle. Ama ne yazık ki Profesör Riddle'ın Hogwarts'ta kalıcı bir mutluluk bulamayacağından korkuyorum."

" *Neden olmasın?* "

"Çünkü yine de etrafım aptallarla çevrili olurdu ve onları öldüremezdim," dedi Profesör Quirrell yumuşak bir sesle. "Aptalları öldürmek benim hayattaki en büyük zevkim ve bunu kendiniz deneyene kadar kötü konuşmamanız için size teşekkür edeceğim."

"Seni bundan daha çok mutlu edecek *bir şey* var," dedi Harry, sesi yine kırılarak. "Olmak zorunda."

"Neden?" dedi Profesör Quirrell. "Bu henüz karşılaşmadığım bilimsel bir yasa mı? Bana bundan bahsedin."

Harry ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı, söyleyecek doğru şeyi bulabilseydi *bir* şeyler *olmalıydı* -

"Ve *sizin* de," dedi Profesör Quirrell, "mutluluktan söz etmeye hakkınız yok. Mutluluk her şeyden değerli tuttuğunuz şey değil. Buna en başta, ta bu yılın başında, Seçmen Şapka sana Hufflepuff'ı önerdiğinde karar verdin. Bunu biliyorum çünkü yıllar önce ben de benzer bir teklif ve uyarı almıştım ve tıpkı senin gibi reddetmiştim. Bunun dışında Tom Bilmeceleri arasında söylenecek çok az şey var." Savunma Profesörü tekrar kazana döndü.

Harry cevap vermeyi düşünemeden, Profesör Quirrell son çançiçeğini de attı ve kazandan parlayan baloncuklar fışkırdı.

"Sanırım burada işimiz bitti," dedi Profesör Quirrell. "Başka sorularınız varsa, beklemek zorundasınız."

Harry titreyerek ayağa kalktı; Profesör Quirrell kazanı alıp, bir düzine kazana sığabilecek gibi görünen, gülünç derecede büyük bir hacimdeki coşkulu sıvıyı kapıyı koruyan mor ateşin üzerine dökerken bile.

Mor ateş göz kırparak söndü.

"Şimdi sıra Ayna'da," dedi Profesör Quirrell ve cüppesinden Görünmezlik Pelerini'ni çıkarıp Harry'nin ayakkabılarının önüne bıraktı.

Yansımalar

En büyük artefakt bile daha küçük ama uzmanlaşmış bir karşı artefakt tarafından yenilgiye uğratılabilir.

Savunma Profesörü, Gerçek Görünmezlik Pelerini'ni Harry'nin ayakkabılarının yanında dolgun kıvrımlar halinde birikmesi için bıraktıktan sonra Harry'ye böyle söylemişti.

Kusursuz Yansıma Aynası, içinde yansıyan şey üzerinde güce sahiptir ve bu gücün tartışılmaz olduğu söylenir. Ancak Gerçek Görünmezlik Pelerini mükemmel bir görüntü yokluğu ürettiğinden, bu ilkeye meydan okumak yerine ondan kaçmalıdır.

Harry'nin şu anda aptalca bir şey yapmaya ya da kaçmaya niyetli olmadığını ortaya koyan bir dizi Parseltongue sorusunun ardından Profesör Quirrell'ın onu hissedebildiğini, Pelerin'i tespit edebilecek büyülere sahip olduğunu ve Hermione'yle birlikte yüzlerce canı rehin tuttuğunu hatırlattı.

Sonra Harry'ye Pelerin'i giymesi, sönmüş ateşlerin ötesindeki kapıyı açması ve kapıdan geçerek son odaya ilerlemesi söylendi; Profesör Quirrell kapının görüş alanının dışında, oldukça geride duruyordu.

Son oda yumuşak altın rengi ışıklarla aydınlatılmıştı ve taş duvarlar yumuşak beyaz renkteydi ve mermer kaplıydı.

Odanın ortasında sade ve süssüz altın bir çerçeve duruyordu ve çerçevenin içinde, kapısının ardında başka bir İksir odası bulunan, altınla aydınlatılmış başka bir odaya açılan bir kapı vardı; Harry'nin beyni ona böyle söylüyordu. Ayna'nın ışık dönüşümü o kadar mükemmeldi ki

Çerçevenin içindeki odanın bir portal değil, sadece bir yansıma olduğunu anlamak için bilinçli bir düşünce gerekiyordu. (Gerçi Harry o anda görünmez olmasaydı bunu sezmek daha kolay olabilirdi).

Ayna yere değmiyordu; altın çerçevenin ayakları yoktu. Havada asılı duruyormuş gibi görünmüyordu; yerinde sabitlenmiş gibiydi, duvarların kendisinden daha katı ve daha hareketsizdi, sanki Dünya'nın hareketinin referans çerçevesine çivilenmişti.

"Ayna orada mı? Hareket ediyor mu?" Profesör Quirrell'ın emredici sesi İksir Odası'ndan geldi.

" *Orada,*" tısladı Harry. " *Hareket etmiyor.* "

Yine emir sesleri yükseldi. "Aynanın arkasına doğru yürüyün."

Arkadan bakıldığında, altın çerçeve hiçbir yansıma göstermeden katı görünüyordu ve Harry bunu Parseltongue'de söyledi.

"Şimdi Pelerinini çıkar," diye emretti Profesör Quirrell'in sesi hâlâ İksir odasının içinden geliyordu. "Ayna yüzünüze doğru hareket ederse hemen bana haber verin."

Harry pelerinini çıkardı.

Ayna, Dünya'nın hareket referans çerçevesine çakılı kaldı; Harry de bunu rapor etti.

Kısa bir süre sonra bir tıslama ve kaynama duyuldu ve bir bal ateşi anka kuşu Harry'nin arkasındaki mermer duvarı eritti, odadaki ortam ışığı o girerken kırmızı bir renk aldı. Profesör Quirrell onun peşinden gitti, yeni oyulmuş koridordan çıktı, siyah resmi ayakkabıları kırmızı parlayan erimiş maddeden zarar görmemişti

yüzeyinin altında. "Pekala," dedi Profesör Quirrell, "bu olası bir tuzağı önledi. Ve şimdi..." Profesör Quirrell nefes verdi. "Şimdi Taş'ı Ayna'dan almak için olası stratejileri düşüneceğiz ve siz de bunları deneyeceksiniz; çünkü ben kendi görüntümün yansıtılmasını tercih etmiyorum. Sizi uyarıyorum, bu kısım sıkıcı olabilir."

"Sanırım bu Fiendfyre ile çözebileceğiniz bir sorun değil?" "Ha,"

dedi Profesör Quirrell ve eliyle işaret etti.

Balefire Anka kuşu kıpkırmızı bir dehşet içinde ilerledi, kırmızı ışık kalan mermer duvarlara kıvranan gölgeler düşürdü. Harry düşünemeden geri sıçradı.

Korkunç koyu kırmızı alev Profesör Quirrell'in yanından hızla geçti, Ayna'nın altın arkasına doğru yükseldi ve altına dokunduğu anda kayboldu.

Sonra ateş söndü ve oda artık kızıla boyanmadı.

Altın yüzeyde ne bir çizik ne de ısının emildiğini gösteren bir parıltı vardı. Ayna hiç dokunulmadan olduğu yerde kalmıştı.

Harry'nin tüyleri diken diken oldu. Eğer Dungeons and Dragons oynuyor olsaydı ve zindan ustası bu sonucu bildirseydi, Harry zihinsel bir yanılsamadan şüphelenir ve inanmamak için yuvarlanırdı.

Altın sırtın ortasında, bilinen bir alfabeyle yazılmamış bir dizi rün belirmişti; küçük çizgiler ve kıvrımlar halinde, düz, yatay bir sıra halinde dizilmiş, siyah ışık yoklukları. Harry'nin aklına, Fiendfyre'da küçük bir gizleyici illüzyonun tüketilmiş olduğu düşüncesi geldi.

Çocukların bu harfleri görmesini engellemek için çok daha az büyü eklenmişti...

"Bu Ayna kaç yaşında?" Harry neredeyse fısıltıyla konuştu.

"Kimse bilmiyor, Bay Potter." Savunma Profesörü parmaklarını rünlere doğru uzattı, yüzünde saygıya benzer bir ifade vardı; ama parmakları altına dokunmadı. "Ama benim tahminim de sizinkiyle aynı sanırım. Uydurma olan ya da olmayan bazı efsanelerde, bu Ayna'nın *kendisini* mükemmel bir şekilde yansıttığı ve bu nedenle varlığının kesinlikle istikrarlı olduğu söylenir. O kadar istikrarlı ki, Atlantis'in diğer tüm etkileri ortadan , tüm sonuçları Zaman'dan koparıldığında Ayna hayatta kalabildi. Fiendfyre'ı önerdiğinde neden eğlendiğimi anlayabilirsin." Savunma Profesörü elini bıraktı.

Diğer her şeyin ortasında bile Harry huşu duyuyordu, eğer bu doğruysa. Altın çerçeve eskisinden daha parlak değildi, tüm vahiylere rağmen; ama geri döndüğünü hayal edebiliyordunuz, geri döndüğünü, asla için yapılmış bir uygarlığa... "Ayna tam olarak ne *yapıyor*?"

"Mükemmel bir soru," dedi Profesör Quirrell. "Cevap Ayna'nın altın çerçevesi üzerine yazılmış rünlerde. Onları bana okuyun."

"Tanıdığım herhangi bir alfabede değiller. Tolkien elfleri tarafından rastgele çizilmiş tavuk çiziklerine benziyorlar."

"Yine de okuyun. *Tehlikeli değil.* "

"Rünler diyor ki, *noitilov detalo partxe tnere hoc ruoy tu becafruoy ton wo hsi* - " Harry durdu, omurgasında daha fazla diken hissetti.

Harry noitilov rününün ne *anlama geldiğini* biliyordu. Noitilov demekti. Ve sonraki rünler noitilov'u partxe'ye ulaşana kadar detalo yapmasını, sonra hem tnere hem de hoc olan kısmı tutmasını söylüyordu. Bu inanç ona bilgi gibi geliyordu, sanki biri ona ton wo'nun ruoy mu yoksa becafruoy mu olduğunu sorsa, kendinden emin bir otoriteyle 'Evet' cevabını verebilirdi. Harry bu kavramları başka herhangi bir kavramla ilişkilendirmeye çalıştığında, boşluğa düşüyordu.

"Kelimelerin ne anlama geldiğini anlıyor musun,

evlat?" "Sanmıyorum."

Profesör Quirrell yumuşak bir nefes verdi, gözleri altın çerçeveden ayrılmıyordu. "Yanlış Anlama Sözcükleri'nin bir Muggle bilim öğrencisi tarafından anlaşılabilir olup olmadığını merak etmiştim. Görünüşe göre değil."

"Belki -" Harry başladı.

Gerçekten mi Ravenclaw? Dedi Slytherin. *Bunu şimdi mi yapıyorsun?*

"Ayna hakkında daha fazla şey bilseydim belki kelimeleri anlamayı tekrar deneyebilirdim?" dedi Harry'nin doğrudan kontrolü ele geçirmiş olan Ravenclaw tarafı.

Profesör Quirrell'in dudakları kıvrıldı. "Çoğu eski şeyde olduğu gibi, bilginler o kadar çok yalan yazdılar ki, artık herhangi bir şeyden emin olmak zor. Ayna'nın en az Merlin kadar eski olduğu kesin, çünkü Merlin'in onu bir araç olarak kullandığı biliniyor. Merlin'in ölümünden sonra, normalde insanı endişelendirebilecek bazı güçlere sahip olmasına rağmen Ayna'nın mühürlenmesine gerek olmadığına dair yazılı talimatlar bıraktığı da bilinmektedir. Ayna'nın dünyayı yok etmemesi için ne kadar özenle hazırlandığı göz önüne alındığında, dünyayı bir parça peynir kullanarak yok etmenin daha kolay olacağını yazmıştır."

Bu ifade Harry'ye pek de güven verici gelmedi.

"Ayna hakkındaki diğer bazı gerçekler, makul ölçüde şüpheci olan ve sözlerinin güvenilir olduğu kanıtlanmış ünlü büyücüler tarafından doğrulanmıştır. Ayna'nın en karakteristik gücü alternatif varoluş alemleri yaratmaktır, ancak bu alemler sadece Ayna'nın içinde görülebilen kadar büyüktür; insanların ve diğer nesnelerin orada saklanabildiği bilinmektedir. Bazı otoriteler tarafından tüm büyüler arasında yalnızca Ayna'nın gerçek bir ahlaki yönelime sahip olduğu iddia edilmektedir, ancak bunun pratik anlamda ne anlama gelebileceğinden emin değilim. Ahlakçıların Cruciatus Laneti'ne 'kötü', Patronus Büyüsü'ne ise 'iyi' demelerini beklerdim; bir ahlakçının bundan daha ahlaki ne düşünebileceğini tahmin edemiyorum. Ama örneğin anka kuşlarının dünyamıza bu Ayna'nın içinde çağrıştırılan bir alemden geldiği iddia ediliyor."

Aynanın altın renkli arka yüzüne bakarken, Harry'nin *Jeepers* ve ailesinin uygunsuz olarak nitelendireceği kelimeler geçiyordu, ama hiçbiri tutarlı değildi.

"Dünyayı dolaştım ve pek sık duyulmayan pek çok hikâyeyle karşılaştım," dedi Profesör Quirrell. "Çoğu bana yalan gibi geldi, ama birkaçı hikâye anlatıcılığından çok tarihe benziyordu. Yüzyıllardır kimsenin gelmediği bir yerdeki metal bir duvarın üzerinde, bazı Atlantislilerin dünyalarının sonunu önceden gördükleri ve kaçınılmaz felaketi önlemek için büyük güce sahip bir cihaz dövmeye çalıştıkları iddiasının yazılı olduğunu gördüm. Hikayeye göre, eğer bu cihaz tamamlanmış olsaydı, dilekleri yerine getirmek için sınırsız büyünün kanalize edilmesine dayanabilecek kesinlikle istikrarlı bir varlık haline gelecekti. Ve ayrıca - bunun çok daha zor bir görev olduğu söyleniyordu - cihaz

Aklı başında herhangi bir insanın bu önermeden kaynaklanmasını bekleyeceği kaçınılmaz felaketleri bir şekilde önledi. İlginç bulduğum yönü ise, bu metal plakalar üzerine yazılan hikayeye göre, Atlantis'in geri kalanının bu projeyi görmezden gelmesi ve kendi yollarına gitmeleriydi. Bazen asil bir kamu çabası olarak övülüyordu, ancak neredeyse tüm diğer Atlantisliler herhangi bir günde yardım etmekten daha önemli şeyler buluyorlardı.
Atlantisli soylular bile, daha az deneyimli bir alaycının dikkatlerini çekmesini bekleyebileceği, kendilerinden başka birinin karşı konulamaz bir güç elde etme ihtimalini görmezden geldiler. Nispeten az bir destekle, bu cihazın yapımcısı olacak küçük bir avuç insan, dramatik derecede zorlu olmayan, ancak anlamsız derecede can sıkıcı olan çalışma koşulları altında çalıştılar. Sonunda zaman tükendi ve Atlantis, cihaz henüz tamamlanmamışken yok edildi. Kendi deneyimlerimin bazı yankılarını fark ettim ki bunlar genellikle masallarda uydurulmuş şeyler olarak görülmez." Kuru gülümsemesinde bir bükülme. "Ama belki de bu sadece diğer yüzlerce efsane arasında bir masalı tercih etmemdir. Bununla birlikte, Merlin'in Ayna'nın yaratıcılarının onu dünyayı yok etmeyecek şekilde şekillendirdiğine dair ifadesinin yankısını algılıyorsunuz. Amaçlarımız açısından en önemlisi, Ayna'nın neden Dumbledore veya Perenelle'in çağrıştırdığı, önüne çıkan herhangi bir kişiye arzularından birinin yerine getirildiği bir dünya yanılsaması gösterme gibi daha önce bilinmeyen bir yeteneğe sahip olduğunu açıklayabilir. Bu, birisinin korkunç bir şekilde yanlış gitmemesi için dilekleri yerine getiren bir yaratıma inşa hayal edebileceğiniz türden mantıklı bir önlemdir."

"Vay canına," diye fısıldadı Harry ve bunda ciddiydi. Bu büyük M harfiyle yazılmış *bir* Sihirdi, *Sihirbaz Olmak* İstiyorsan'daki türden bir Sihir, bir asayla yapabileceğiniz rastgele fizik ihlalleri koleksiyonu değil- di.

Profesör Quirrell altın sırtı işaret etti. "Çoğu masalın üzerinde hemfikir olduğu son özellik şudur ki

Ayna'ya komuta etmenin bilinmeyen yolları - bu Anahtar'a dair hiçbir makul açıklama yoktur - Ayna'nın talimatları tek tek insanlara tepki verecek şekilde şekillendirilemez. Dolayısıyla Perenelle'in Ayna'ya 'Taşı sadece Perenelle'e ver' diye komut vermesi mümkün değildir. Dumbledore da 'Taşı sadece Nicholas Flamel'e vermek isteyen birine ver' diyemez.
Ayna'da, filozofların ideal adalete atfettikleri gibi bir körlük vardır; yürürlükte olan kural ne olursa olsun, önüne gelen herkese aynı kuralla muamele etmelidir. Dolayısıyla, Taş'ın saklandığı yere ulaşmak için herkesin başvurabileceği bir kural olmalıdır. Ve şimdi neden Yaşayan Çocuk olarak adlandırılan *sizin*, ikimizin geliştirdiği stratejileri uygulamanız gerektiğini anlıyorsunuz. Çünkü bu şeyin ahlaki bir yönelime sahip olduğu ve ona bunu yansıtan emirler verilmiş olabilir. Geleneksel terimlere göre benim Kötü olduğum gibi sizin de İyi olduğunuzun söylendiğinin farkındayım." Profesör Quirrell oldukça karanlık bir şekilde gülümsedi. "O halde ilk denememiz olarak -ama emin olun son değil- Hermione Granger'ın ve yüzlerce öğrenci arkadaşınızın hayatını kurtarmak için Taş'ı geri alma girişiminiz hakkında bu Ayna'nın ne düşündüğünü görelim."

"Ve bu planın *ilk* versiyonu," dedi Harry, sonunda anlamaya başlamıştı, "Hogwarts'taki ilk haftamda, Cuma günü icat ettiğin plan, Taş'ın Dumbledore'un altın çocuğu, Yaşayan Çocuk tarafından, ölmek üzere olan Savunma öğretmeni Profesör Quirrell'ın hayatını kurtarmak için özverili ve asil bir girişimde bulunarak alınmasını öngörüyordu."

"Elbette," dedi Profesör Quirrell.

Harry bunun şiirsel bir olduğunu düşündü, ama bu zarafeti takdir etmesi etrafındaki koşullar tarafından engelleniyordu.

Sonra Harry'nin aklına başka bir düşünce geldi.

"Um," dedi Harry. "Bu Ayna'nın senin için bir tuzak olduğunu düşünüyorsun -"

"Bunun bir tuzak olmaması için hiçbir neden yok."

", bu Lord Voldemort için bir tuzak. Ama bu onun şahsı için bir tuzak olamaz. Bunun altında yatan genel bir kural olmalı, Lord Voldemort'un bunu tetikleyen genelleştirilebilir bir özelliği olmalı." Harry farkında olmadan, Ayna'nın altın renkli sırtına kaşlarını çatarak bakıyordu.

Harry'nin kaşlarını çatması karşısında kaşlarını çatmaya başlayan Profesör Quirrell, "Dediğiniz gibi," dedi.

"Bu yılın ilk Perşembe günü, az önce bir tavuğu yakarken gördüğüm çılgın Müdür Dumbledore, bana *Alohomora* büyüsünü bilmediğim için yasak koridoruna girme şansımın olmadığını söyledi. "

"*Anlıyorum,*" dedi Profesör Quirrell. "Ah canım. Keşke bundan bana daha önce bahsetmeyi akıl etseydiniz."

İkisi de bu ters psikolojinin Harry'nin Dumbledore'un yasak koridorundan uzak durmasını başarıyla sağladığını yüksek sesle söylemeye gerek duymadılar.

Harry hâlâ konsantre olmaya çalışıyordu. "Dumbledore'un benim Lord Voldemort'un bir hortkuluğu olduğumdan ya da daha genel olarak kişiliğimin bazı yönlerinin Lord Voldemort'tan kopyalandığından şüphelendiğini düşünüyor musun?" Harry bunu yüksek sesle sorarken bile, bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu ve zaten bu konuda ne kadar çok bariz kanıt gördüğünü fark etti -

Profesör Quirrell, "Dumbledore'un bunu gözden kaçırmış olması *mümkün* değil," dedi. "Pek de incelikli sayılmaz. Dumbledore başka ne düşünebilir ki, senin aptal yazarının gerçek bir on bir yaşındaki çocukla hiç karşılaşmadığı bir oyunda aktör olduğunu mu? Buna ancak saçmalayan bir ahmak inanır - ah, boş ver."

İkisi de sessizlik içinde Ayna'ya baktılar.

Sonunda Profesör Quirrell içini çekti. "Korkarım kendimi alt . Ne siz ne de ben bu Ayna'da yansımaya cesaret edemeyiz. Sanırım Profesör Sprout'a Bay Nott ve Bayan Greengrass'a yaptığım Yükümlülükleri geri almasını emretmeliyim... Gördüğünüz gibi, Ayna'nın bir diğer büyük zorluğu da yansıtılanlara uyguladığı kuralın Sahte Anılar ya da Confundus Büyüsü gibi dış güçleri göz ardı etmesidir. Ayna yalnızca kişinin kendi içinden kaynaklanan güçleri, kendi seçimleriyle ulaştığı zihin durumlarını yansıtır; çeşitli yerlerde böyle söylenir. İşte bu yüzden, Taş'ın çıkarılmasının neden gerekli olduğuna dair farklı hikayelere inanan Bay Nott ve Bayan Greengrass'ı bu 'nın önüne çıkmaya hazırladım." Profesör Quirrell burnunun kenarını ovuşturdu. "Diğer öğrenciler için başka hikâyeler kurguladım, seçilen tetikleyiciyle harekete geçmeye hazırdım... ama bu gün yaklaştıkça, proje hakkında karamsar hissetmeye başladım. Daha iyi bir şey bulamazsak, Nott ve Greengrass gibileri hâlâ denemeye değer görünüyor. Ama acaba Dumbledore bu bulmacayı özellikle Voldemort'un kurnazlığına karşı koymak için mi oluşturmaya çalıştı? Acaba başarmış olabilir mi? Denemek için yeterince onayladığım alternatif bir plan geliştirirseniz, *gönderdiğim piyonun o zaman ya da hiçbir zaman benden zarar görmeyeceğine söz veriyorum; bu sözü bozmayı da beklemiyorum*. Hem Bayan Granger'ı hem de diğerlerini başarısızlığım için rehin tuttuğumu tekrar hatırlatırım."

Yine sessizce aynaya baktılar, yaşlı Tom Riddle ve genç olan.

Harry bir süre sonra, "Sanırım Profesör," dedi, "birilerinin Taş'ı iyi ya da dürüst amaçlarla istemesi gerektiğine dair tüm hipotezleriniz yanlış. Müdür bir geri alma kuralı koymazdı."

"Neden?"

"Çünkü Dumbledore, aslında doğru şeyi yapmadığınız halde doğru şeyi yaptığınıza inanmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor. Aklına gelen ilk olasılık bu olurdu."

" *Duyduklarım gerçek mi yoksa hile*

mi? "Dürüst olacağım," dedi Harry.

Profesör Quirrell başını salladı. "O zaman demek istediğinizi anladım."

"Bu bulmacanın neden çözülebilir olduğunu düşündüğünü anlamıyorum," dedi Harry. "Sadece şöyle bir kural koy, sol elin küçük bir mavi piramit ve iki büyük kırmızı piramit tutmalı ve sağ elin de bir hamstera mayonez sıkıyor olmalı -"

"Hayır," dedi Profesör Quirrell. "Hayır, sanmıyorum. Efsaneler hangi kuralların verilebileceği konusunda net değil, ama bence bunun Ayna'nın orijinal kullanım amacıyla bir ilgisi olmalı - Kişinin içinden gelen derin arzu ve isteklerle bir ilgisi olmalıdır. Bir hamsterın üzerine mayonez sıkmak çoğu insan için bu nitelikte olmayacaktır."

"Huh," dedi Harry. "Belki de kural, kişinin Taş'ı hiç kullanmak istememesi gerektiğidir - hayır, bu çok kolay, Mr Nott'a anlattığınız hikâye bunu çözüyor."

"Bazı açılardan Dumbledore'u benden daha iyi anlıyor olabilirsiniz," dedi Profesör Quirrell. "Şimdi size şunu soruyorum: Dumbledore ölümü kabullenme kavramını bu Taş'ı korumak için nasıl kullanırdı? Her şeyden önce bunu anlayamayacağımı düşünüyor ve çok da haksız sayılmaz."

Harry bunu bir süre düşündü, birkaç fikri değerlendirip bir kenara bıraktı. Sonra, aklına bir şey gelince, Harry sessiz kalmayı düşündü... Profesör Quirrell'ın bir şey düşündüyse Parseltonguede söylemesini istediği gelecekteki konuşmanın bariz kısmını planlamadan önce.

Harry isteksizce konuştu. "Dumbledore bu Ayna'nın öbür dünyaya ulaşabileceğini düşünüyor olabilir mi? Taşı öbür dünya olduğunu *düşündüğü* bir şeyin içine koyabilir mi, böylece sadece öbür dünyaya inanan insanlar onu görebilir mi?"

"Hm..." Profesör Quirrell dedi ki. "Muhtemelen... evet, bunun belli bir akla yatkınlığı var. İnsanlara geçenleri göstermek için Ayna'nın bu ortamını kullanmak... Albus Dumbledore kendisini ailesiyle yeniden bir araya gelmiş olarak görebilir. *Ölümde* onlarla birleştiğini, onların hayata dönmesini dilemek yerine kendisinin ölmesini istediğini görecekti. Kardeşi Aberforth, kız kardeşi Ariana, anne babası Kendra ve Percival... Sanırım Dumbledore'un Taş'ı verdiği kişi Aberforth olacaktı. Ayna, Taş'ın özellikle Aberforth'a verildiğini anlayacak mı? Ya da herhangi bir kişinin ölmüş akrabası, eğer o kişi akrabasının ruhunun kendisine Taş'ı geri vereceğine inanıyorsa, bunu yapar mı?" Profesör Quirrell kısa bir daire çizerek volta atıyor, hareket ederken Harry'den ve Ayna'dan iyice uzak duruyordu. "Ama bütün bunlar sadece bir fikir. Başka bir fikir geliştirelim."

Harry yanağına dokunmaya başladı, sonra bu hareketi nereden aldığını fark edince aniden durdu. "Peki ya

Taşı buraya koyan kişi Perenelle mi? Belki de Ayna'yı, Taş'ı sadece ilk koyan kişiye verecek şekilde anahtarlamıştır."

"Perenelle sınırlarını bilerek bu kadar uzun süre yaşadı," dedi Profesör Quirrell. "Kendi zekâsını abartmıyor, gururlu değil, öyle olsaydı Taş'ı uzun zaman önce kaybederdi. Perenelle kendi başına iyi bir Ayna kuralı bulmaya çalışmayacaktır, hele de Üstat Flamel bu işi Dumbledore'un bilge ellerine bırakabilecekken... ama Taş'ı yalnızca onu yerleştirdiğini hatırlayan kişiye geri verme kuralı, Taş'ı Dumbledore'un kendisi yerleştirmişse de işe yarar.
Bu aşılması zor bir kural olacaktır, zira birisini Taş'ı kendisinin koyduğuna inandıramam... Sahte bir Taş ve sahte bir Ayna yaratmam ve dramayı ayarlamam gerekir..." Profesör Quirrell şimdi kaşlarını çatıyordu. "Ama bu yine de Dumbledore'un, zaman verildiğinde Voldemort'un ayarlayabileceğini düşündüğü bir şey. Eğer mümkünse, Dumbledore Ayna'nın anahtarını bir piyonda ayarlayamayacağımı düşündüğü bir zihin durumu haline getirmek isteyecektir - ya da Dumbledore'un Voldemort'un asla anlayamayacağını düşündüğü bir kural, örneğin kişinin kendi ölümünü kabullenmesini içeren bir kural. Bu yüzden önceki fikrinizi akla yatkın buldum."

Sonra Harry'nin aklına bir fikir geldi.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi.

...Harry'nin burada pek fazla seçeneği yoktu.

"Tartışıyoruz," dedi Harry. "Taş'ı geri almak için neyin gerekli olduğundan emin değiliz. Ama *yeterli* bir koşul, Albus Dumbledore'un ya da belki başka birinin, Karanlık Lord'un yenildiğine, tehdidin sona erdiğine ve Taş'ı alma zamanının geldiğine inandıkları bir ruh halinde olmalarıdır.

Taş'ı çıkarıp Nicholas Flamel'e geri verecek. O kişinin ruh halinin hangi kısmının, diyelim ki Dumbledore'unkinin, Lord Voldemort'un anlayamayacağını ya da kopyalayamayacağını düşündüğü gerekli kısım olacağından emin değiliz; ancak bu koşullar altında Dumbledore'un tüm ruh hali *yeterli* olacaktır. "

"Makul," dedi Profesör Quirrell. "Yani?"

"Buna uygun strateji," dedi Harry dikkatle, "aynanın karşısında dururken, Dumbledore'un koşullar altındaki ruh halini mümkün olduğunca ayrıntılı bir şekilde taklit etmektir. Ve bu ruh hali dış güçler tarafından değil, iç güçler tarafından üretilmiş olmalı."

"Ama bunu Legilimency ya da Confundus Büyüsü olmadan nasıl elde edeceğiz?
- Ha. *Anlıyorum.* " Profesör Quirrell'in buz gibi gözleri birden delici bir hal aldı. "Savaş Büyüsü'ndeki ilk gününüzde kendinize yaptığınız büyü gibi, benim de *kendimi* Confund etmemi öneriyorsunuz. Böylece bu dışsal değil içsel bir güç olacak, sadece kendi seçimlerimle ortaya çıkan bir zihin durumu olacak. Bu öneriyi beni tuzağa düşürmek amacıyla yapıp yapmadığını söyle evlat. Bunu bana Parseltongue dilinde söyle."

" *Strateji geliştirmeyi düşünmeniz belki de böyle bir niyetten etkilenmiş olabilir - kim bilir? Bu soruya şüpheyle yaklaşacağınızı biliyordum. Karar size kalmış öğretmenim. Bunun sizi tuzağa düşürüp düşürmeyeceği konusunda sizin bilmediğiniz bir şey bilmiyorum. Bunu kendiniz için seçerseniz ve başarısız olursa bana ihanet etmiş sayılmayın.* " Harry gülümsemek için güçlü bir dürtü hissetti ve bunu bastırdı.

"Ne güzel," dedi Profesör Quirrell, gülümseyerek. "Sanırım yaratıcı bir zihnin Parseltongue'de soru sormanın bile etkisiz hale getiremeyeceği bazı tehditleri vardır."

Harry, Profesör Quirrell'ın Parseltongue'de söylediği gibi*, kendini okul çocuğu sanan adamın seni görmesini engellemek* için*,* Profesör Quirrell'ın emriyle Görünmezlik Pelerini'*ni* giydi.

Profesör Quirrell, "Pelerini takın ya da takmayın, Ayna'nın menzilinde kendiniz duracaksınız," dedi. "Eğer bir lav , siz de yanacaksınız. Bu kadar simetrinin geçerli olması gerektiğini düşünüyorum."

Profesör Quirrell odaya girdikleri kapının sağına yakın bir yeri, Ayna'önünü ve epey arkasını işaret etti. Pelerini giyen Harry, Profesör Quirrell'ın işaret ettiği yere gitti ve tartışmadı. İki Bilmece'nin de burada ölmesinin kötü bir şey olup olmayacağı Harry için giderek belirsizleşiyordu, yüzlerce başka öğrenci rehinesi söz konusu olsa bile. Harry'nin tüm iyi niyetine rağmen, şimdiye kadar çoğunlukla bir aptal olduğunu göstermişti ve geri dönen Lord Voldemort tüm dünya için bir tehditti.

(Her , Harry Dumbledore'un lav olayını yaptığını göremiyordu. Dumbledore muhtemelen Voldemort'a her zamanki itidalini bir kenara bırakacak kadar kızgındı, ama lav Dumbledore'un şirketleşmemiş bir ruh olduğuna inandığı bir varlığı kalıcı olarak durduramazdı).

Sonra Profesör Quirrell asasıyla işaret etti ve Harry'nin yerde durduğu yerin etrafında parıldayan bir daire belirdi. Profesör Quirrell bunun yakında Büyük Gizleme Çemberi'ne dönüşeceğini söyledi.

Bu çemberin içindeki hiçbir şey dışarıdan duyulamaz ya da görülemezdi. Harry pelerini çıkararak ya da bağırarak sahte Dumbledore'a kendini belli edemezdi.

Profesör Quirrell, "Aktif hale geldiğinde bu çemberi geçemezsiniz," dedi. "Bu benim büyüme dokunmanıza neden olur ve Confunded iken ikimizi de yok edecek rezonansı nasıl durduracağımı hatırlamayabilirim. Ve ayrıca, ayakkabı fırlatmanı istemediğim için -" Profesör Quirrell bir el hareketi daha yaptı ve Büyük Gizlenme Çemberi'nin hemen içinde havada hafif bir parıltı, küre şeklinde bir bozulma belirdi. *"Bu bariyer, siz ya da başka bir maddi şey tarafından dokunulursa patlayacak.* Rezonans daha sonra bana saldırabilir ama sen de ölmüş olursun. Şimdi bana Parseltongue ile bu çemberi geçmeye, Pelerinini çıkarmaya ya da düşüncesizce veya aptalca bir *şey* yapmaya niyetin olmadığını söyle. Bu iş bitene kadar burada, Pelerin'in altında sessizce bekleyeceğini söyle."

Harry bunu tekrarladı.

Sonra Profesör Quirrell'ın cüppesi, Dumbledore'un resmi bir vesileyle giyebileceği gibi, altınla renklendirilmiş siyah bir cüppeye dönüştü; ve Profesör Quirrell kendi asasını onun başına doğrulttu.

Profesör Quirrell uzun bir süre hareketsiz kaldı, asasını hâlâ başına dayamıştı. Gözleri konsantrasyon içinde kapalıydı.

Ve sonra Profesör Quirrell dedi ki, "*Confundus.* "

Bir anda orada duran adamın ifadesi değişti; kafası karışmış gibi birkaç kez göz kırptı ve asasını indirdi.

Profesör Quirrell'ın yüzüne derin bir yorgunluk yayılmıştı; gözle görülür bir değişiklik olmadan gözleri daha yaşlı görünüyordu, yüzündeki birkaç çizgi dikkat çekiyordu.

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme vardı.

Adam hiç acele etmeden, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi sessizce Ayna'ya doğru yürüdü.

Hiçbir şey olmadan Ayna'nın yansıma alanına geçti ve yüzeye baktı.

Adamın orada ne görüyor olabileceğini Harry anlayamadı; Harry'ye düz, mükemmel yüzey hâlâ arkasındaki odayı yansıtıyor, başka bir yere açılan bir kapı gibi görünüyordu.

"Ariana," diye nefes aldı adam. "Anne, baba. Ve sen, kardeşim, tamamdır."

Adam sanki dinliyormuş gibi hareketsiz durdu.

"Evet, tamam," dedi adam. "Voldemort bu aynanın önüne geldi ve Merlin'in yöntemiyle tuzağa düşürüldü. O artık sadece mühürlenmiş bir dehşet."

Yine dinleme sessizliği.

"Keşke sana itaat edebilseydim kardeşim, ama böylesi daha iyi." Adam başını eğdi. "Ölümü sonsuza dek reddedildi; bu intikam yeterince korkunç."

Harry bunu izlerken bir sızı hissetti, Dumbledore'un söyleyeceği şeyin bu *olmadığını*, daha çok bir saman adam, sığ bir klişe gibi göründüğünü hissetti... ama sonra bu gerçek Aberforth'un ruhu da değildi, bu Profesör Quirrell'ın Dumbledore'un Aberforth'u hayal ettiği kişiydi ve bu

Aberforth'un çift yansımalı görüntüsü yanlış bir şey fark etmezdi...

"Felsefe Taşı'nı geri vermenin zamanı ," dedi kendini Dumbledore sanan adam. "Artık Üstat Flamel'in muhafazasına geri dönmeli."

Dinleme durgunluğu.

"Hayır," dedi adam"Üstat Flamel onu yıllardır ölümsüzlüğü arayan herkesten korudu ve bence en güvenlisi onun ellerinde... hayır, Aberforth, niyetinin iyi olduğunu düşünüyorum."

Harry içinden canlı bir tel gibi geçen gerilimi kontrol edemiyordu; nefes almakta zorlanıyordu.
Kusurlu, Profesör Quirrell'ın Confundus Büyüsü kusurluydu. Profesör Quirrell'in altta yatan kişiliği dışarı sızıyor ve bariz soruyu, ölümsüzlük bu kadar kötüyse Nicholas Flamel'in kendisinin Taş'a sahip olmasının neden sorun olmadığını görüyordu. Profesör Quirrell, Dumbledore*'un* bu soruya karşı kör olduğunu düşünse bile, Confundus*'a Dumbledore'un Aberforth imgesinin* bunu düşünmeyeceğine dair bir madde eklememişti; ve tüm bunlar nihayetinde Profesör Quirrell'*ın* kendi zihninin bir yansımasıydı, Tom Riddle'ın zekâsının içinden gelen bir imge...

"Yok etmek mi?" dedi adam. "Belki. Yok emin değilim, yoksa Üstat Flamel bunu yapardı. Sanırım birçok kez bunu yaptığına pişman oldu...
Aberforth, ona söz verdim ve biz de o kadar eski ya da bilge değiliz. Felsefe Taşı, onu yapan kişinin muhafazasına geri dönmeli."

Ve Harry'nin nefesi kesildi.

Adam sol elinde, tırnağından ilk eklem yerine kadar Harry'nin başparmağı büyüklüğünde, düzensiz bir kırmızı cam parçası tutuyordu. Kırmızı camın parlak yüzeyi onu ıslak gösteriyordu; zaman içinde asılı kalmış ve pürüzlü bir yüzeye dönüşmüş bir kan görüntüsü vardı.

"Teşekkür kardeşim," dedi adam sessizce.

Taş böyle mi görünmeli? Profesör Quirrell gerçek Taşın neye gerektiğini biliyor mu? Ayna bu koşullar altında gerçek Taş'ı geri verecek mi, yoksa bir taklidini yapıp onu mu iade edecek?

Ve sonra -

"Hayır, Ariana," dedi adam nazikçe gülümseyerek, "korkarım artık gitmeliyim. Sabırlı ol, sevgilim, yakında gerçekte sana katılacağım... neden? Neden, neden gitmem gerektiğinden emin değilim... Taşı elime aldığımda Ayna'dan uzaklaşıp Üstat Flamel'in benimle iletişime geçmesini bekleyeceğim, ama bunu yapmak için neden Ayna'dan uzaklaşmam gerektiğinden emin değilim..." Adam iç çekti. "Ah, yaşlanıyorum. Bu korkunç savaşın bitmesi iyi oldu. Sanırım seninle bir süreliğine konuşmamda bir sakınca yok, sevgilim, eğer istersen."

Harry'nin gözlerinin arkasında bir baş ağrısı başlamıştı; Harry'nin bir bir süredir nefes almadığına dair bir mesaj göndermeye çalışıyordu ama kimse dinlemiyordu. Kusurluydu, Profesör Quirrell'ın Confundus Büyüsü kusurluydu, Profesör Quirrell'ın Dumbledore'*un* imgesi Ariana'nın imgesi Dumbledore'*la* konuşmak istiyordu ve belki de beklemek çünkü Profesör Quirrell bir seviyede gerçekten bir ölümden sonra yaşam olmadığını biliyordu ve önceden yerleştirilmiş olan Taş'ı aldıktan sonra gitme dürtüsü *Riddle-Ariana'nın argümanlarına dayanmıyordu...*

Ve sonra Harry kendisinin çok sakinleştiğini hissetti. Yeniden nefes almaya başladı.

Her iki durumda da, Harry'nin bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Profesör Quirrell Harry'nin müdahale engellemişti; Profesör Quirrell bu kararının sonuçlarına katlanmaya hazırdı. Eğer bu sonuçlar Harry'yi de yakalayacaksa, öyle olsun.

Dumbledore olduğunu düşünen adam çoğunlukla sabırla başını sallıyor, bazen de sevgili kız kardeşine cevap veriyordu. Adam bazen bir tarafa tedirgin bir bakış fırlatıyordu; sanki gitmek için güçlü bir dürtü hissediyor, ama Profesör Quirrell'in Albus Dumbledore'un sahip olduğunu hayal ettiği büyük sabır, nezaket ve kız kardeşi için duyduğu endişeyle bu dürtüyü bastırıyordu.

Harry, Confundus'un etkisi geçtiği anda bunu gördü ve adamın ifadesi değişerek yeniden Profesör Quirrell'ın yüzüne dönüştü.

Ve aynı anda Ayna değişti, artık Harry'ye odanın yansımasını göstermiyor, onun yerine gerçek Albus Dumbledore'un şeklini gösteriyordu, sanki Ayna'nın hemen arkasında duruyormuş ve Ayna'nın içinden görünüyormuş gibi.

Gerçek Dumbledore'un yüzü sert ve acımasızdı.

"Merhaba Tom," dedi Albus Dumbledore.

---

*110. Bölüm **24 Şubat 2015** tarihinde saat **12:00 Pasifik / 8:00 UTC'**de yayınlanacaktır.*

Yansımalar, Bölüm 2

Albus Dumbledore'un yüzündeki sertlik yerini şaşkınlığa bırakmadan önce sadece bir an sürdü. "Quirinus? Ne? -"

Ve sonra bir duraklama oldu.

"Şey," dedi Albus Dumbledore. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Umarım öyledir," dedi Profesör Quirrell rahatlıkla; yakalandığı için kendisi de şok olduysa bile belli etmedi. Elini rahatça sallayarak cüppesini tekrar Profesör kıyafetine dönüştürdü.

Dumbledore'un suratsızlığı geri dönmüş ve iki katına çıkmıştı. "İşte Voldemort'un gölgesini o kadar çok arıyorum ki, Hogwarts Savunma Profesörünün kendisinden çok daha güçlü bir ruh tarafından ele geçirilmiş hastalıklı, yarı ölü bir kurban olduğunu hiç fark etmiyorum. Diğer pek çok kişi de bunu fark etmemiş , ben buna bunaklık derdim."

"Oldukça," dedi Profesör Quirrell. Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten, parlayan kırmızı gözlerim olmadan beni tanımak o kadar zor mu?"

Albus Dumbledore düz bir ses tonuyla, "Ah, evet," dedi. "Oyunculuğun mükemmeldi; kendimi tamamen kandırdığımı itiraf etmeliyim. Quirinus Quirrell - aradığım terim neydi? Ah evet, işte bu kelime. Aklı başında görünüyordu."

Profesör Quirrell kıkırdadı; sanki ikisi öylesine sohbet ediyormuş gibi bir hali vardı. "Ben hiç deli olmadım, biliyorsun. Lord

Voldemort benim için sadece bir oyundu, tıpkı Profesör Quirrell gibi."

Albus Dumbledore hiç de gündelik bir sohbetten hoşlanıyor gibi görünmüyordu. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm. Sana üzülerek söylüyorum ki Tom, Voldemort'un rolünü oynamaya cesaret edebilen herkes 'tur."

"Ah," dedi Profesör Quirrell, uyarıcı bir parmak kaldırarak. "Bu mantıkta bir boşluk var, ihtiyar. Voldemort'un rolünü oynayan herkes ahlakçıların 'kötü' dediği kişi olmalıdır, bu konuda hemfikiriz. Ama belki de gerçek ben, Voldemort'la taklit ettiğimden ilginç bir şekilde farklı bir tarzda tamamen, , telafi edilemez bir şekilde kötüyümdür -"

"Albus Dumbledore, Umursamadığımı fark ettim," diye .

Profesör Quirrell, "O halde benden çok yakında kurtulacağınızı düşünüyor olmalısınız," dedi. "Ne kadar ilginç. Ölümsüz varlığım, kurduğunuz tuzağı keşfetmeme ve bir an önce ondan kaçmanın bir yolunu bulmama bağlı olmalı." Profesör Quirrell durakladı. "Ama önce diğer meseleleri konuşmak için anlamsızca gecikelim. Nasıl oldu da Ayna'nın içinde beklemeye başladınız? Başka bir yerde olacağınızı sanıyordum."

"Ben *oradayım*," dedi Albus Dumbledore, "ve ne yazık ki senin için Ayna'nın içindeyim. Başından beri hep buradaydım."

"Ah," dedi Profesör Quirrell ve içini çekti. "Sanırım benim küçük dikkat dağıtmam boşunaydı, o zaman."

Ve Albus Dumbledore'un öfkesi artık dizginlenemiyordu. "*Dikkat dağıtmak mı?* " diye kükredi Dumbledore, safir gözleri öfkeyle gerilmişti. " *Efendi Flamel'i dikkat dağıtmak için mi öldürdün?* "

Profesör Quirrell dehşete düşmüş görünüyordu. "Suçlamanızın haksızlığı beni yaraladı. Flamel olarak bildiğiniz kişiyi ben öldürmedim. Sadece bir başkasına bunu yapmasını emrettim."

" *Nasıl ? bile, nasıl yapabildin? O tüm ilimlerimizin kütüphanesiydi! Büyücülükle sonsuza dek kaybettiğiniz sırlar!* "

Profesör Quirrell'in gülümsemesinde artık bir keskinlik vardı. "Biliyor musun, senin çarpık zihninin Flamel'in ölümsüz olmasını nasıl kabul edilebilir bulduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim ama aynı şeyi ben yapmaya çalıştığımda bu beni bir canavar yapıyor."

"Üstat Flamel asla *ölümsüzlüğe* inmedi*!* O -" Dumbledore boğuldu. "Sadece bizim iyiliğimiz için, uzun, çok uzun bir gün boyunca akşamdan sonra uyanık kaldı -"

"Bunu hatırlıyor musunuz bilmiyorum," dedi Profesör Quirrell, sesi havalıydı, "ama ofisinizde Tom Riddle'la geçirdiğiniz o günü hatırlıyor musunuz? Dizlerimin üzerine çöküp beni Nicholas Flamel'le tanıştırmanız için size yalvardığım, böylece onun çırağı olmayı isteyebileceğim, bir gün Felsefe Taşı'nı kendim için yapabileceğim günü? Merak ediyorsanız, bu benim iyi bir insan olmak için son girişimimdi. Bana hayır dediniz ve ölümden korkmanın ne kadar erdemsiz olduğuna dair bir ders verdiniz. Ofisinizden acı ve öfke içinde ayrıldım. Sırf ölmek istemediğim için bana kötü denecekse, o zaman ben de kötü olabilirim diye düşündüm; ve bir ay sonra Abigail Myrtle'ı öldürerek ölümsüzlüğü başka yollardan aramaya başladım. Flamel hakkında daha fazla şey öğrendiğimde bile, ikiyüzlülüğünüz beni oldukça sinirlendirmeye devam etti; ve bu nedenle size ve sizinkilere normalde yapacağımdan daha fazla eziyet ettim. Sık sık bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm ama hiçbir zaman açık açık konuşma fırsatımız olmadı."

"Reddediyorum," dedi Albus Dumbledore, bakışları hiç . "Dönüştüğün şey için en ufak bir sorumluluk kabul etmiyorum. Bu tamamen senin ve kendi kararlarının eseriydi."

"Bunu söylemenize şaşırmadım," dedi Profesör Quirrell. "Peki, şimdi hangi sorumlulukları kabul ettiğinizi merak ediyorum. Olağandışı bir Kehanet gücüne erişiminiz var; bu kadarını uzun zaman önce çıkardım. Çok fazla hamle yaptınız ve bunların sizin lehinize sonuçlandığı yollar çok saçmaydı. O yüzden söyle bana. Bir süreliğine yenilgiye uğradığım o Cadılar Bayramı gecesinin sonucunu önceden biliyor muydunuz?"

"Biliyordum," dedi Albus Dumbledore, sesi alçak ve soğuktu. "Bunun için sorumluluğu kabul ediyorum, ki bu senin asla anlayamayacağın bir şey."

"Severus Snape'in bana getirdiği Kehaneti dinlemesini sağladınız."

"Bunun olmasına ben izin verdim," dedi Albus Dumbledore.

"Ve ben de sonunda kendi önbilgime kavuşmuş olmanın heyecanını yaşıyordum." Profesör Quirrell üzülmüş gibi başını salladı. "Yani büyük kahraman Dumbledore, sırf beni birkaç yıllığına sürgüne göndermek için farkında olmadan piyonları Lily ve James Potter'ı feda etti."

Albus Dumbledore'un gözleri taş gibiydi. "James ve Lily bilselerdi ölüme kendi istekleriyle giderlerdi."

"Peki ya küçük bebek?" Profesör Quirrell söyledi. "Nedense Potterlar'ın onu Kim-Olduğunu-Bilirsin-Kim'in yoluna bırakmaya bu kadar hevesli olacaklarından şüpheliyim."

Ürktüğünü zar zor görebiliyordunuz. "Yaşayan Çocuk yeterince iyi çıktı. Onu *sana* dönüştürmeye çalıştın, değil mi? Bunun yerine kendini bir cesede dönüştürdün ve Harry Potter senin olman gereken büyücü oldu." Şimdi yarım ay gözlüklerinin ardında her zamanki Dumbledore'a benzer bir şey vardı, gözlerinde küçük bir pırıltı. "Tom Riddle'ın tüm gibi parlaklığı, James ve Lily'nin sıcaklığı ve sevgisinin hizmetinde evcilleştirildi. Tom Riddle'ın sevgi dolu bir ailede büyümüş olsaydı neye dönüşebileceğini gördüğünüzde ne hissettiğinizi merak ediyorum."

Profesör Quirrell'in dudakları büküldü. "Bay Potter'ın saflığının uçsuz bucaksız derinliği karşısında şaşırdım, hatta şok oldum."

"Sanırım durumun esprisi senin için kaybolacak." Sonunda Albus Dumbledore gülümsedi. "Bunu fark ettiğimde nasıl da güldüm! Kötü olana karşı İyi bir Voldemort yarattığını gördüğümde - ah, nasıl da güldüm! Rolümü oynayacak çelik bende hiç olmadı, ama Harry Potter gücünü topladığında bu rolün hakkını fazlasıyla verecek." Albus Dumbledore'un gülümsemesi kayboldu. "Gerçi sen orada olmayacağına göre, Harry'nin onun için yok edecek başka bir Karanlık Lord bulması gerekecek sanırım."

"Ah, evet. O." Profesör Quirrell Ayna'dan uzaklaşmaya çalıştı ve Ayna onu yansıtıyor olsaydı, artık onu yansıtmayacağı noktaya varmadan hemen önce durur gibi oldu. "İlginç."

Dumbledore'un gülümsemesi şimdi daha soğuktu. "Hayır, Tom. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Profesör Quirrell başını salladı. "Tam olarak ne yaptınız?"

"Sen ölümü reddettin," dedi Dumbledore, "ve eğer bedenini yok etseydim, ruhun sadece geri dönerdi, tıpkı gönderildiğini anlayamayan dilsiz bir hayvan gibi.

Uzaklara. Bu yüzden seni Zaman'ın dışına, ne benim ne de bir başkasının seni geri getiremeyeceği donmuş bir ana gönderiyorum. Kehanet doğru çıkarsa, belki Harry Potter bir gün seni geri getirebilir. Ailesinin ölümünde kimin hatalı olduğunu seninle tartışmak isteyebilir. Senin içinse bu sadece bir anlık bir süre olacak - tabii geri dönebilirsen. Her iki durumda da Tom, sana en iyisini diliyorum."

"Hm," dedi Profesör Quirrell. Savunma Profesörü, Harry'nin durduğu yerin yanından geçip gitmiş, sessizce ve dehşete benzer bir şeyle onu izliyordu, ama aynanın diğer ucunda tekrar durdu. "Şüphelendiğim gibi. Merlin'in eski mühürleme yöntemini kullanıyorsun, Topherius Chang'in hikâyesinde Zamansız Süreç olarak adlandırılan yöntemi. Eğer efsane doğruysa, artık bu kadar uzun süredir hareket halinde olan süreci sen bile durduramazsın."

"Gerçekten de öyle," dedi Albus Dumbledore. Ama gözleri birden temkinli bir hal aldı.

Ve Harry, kapının hemen önünde ve sağında durduğu yerden, sessizlik ve kontrollü bir dehşet içinde beklerken, bunu havada hissedebiliyordu; Ayna'nın alanında bir *varlığın* toplandığını hissedebiliyordu. Büyüden daha yabancı bir şeydi bu, tuhaflığı ve gücü dışında her şeyi anlaşılmazdı. Yavaştı ama şimdi daha da hızlanıyordu, o varlık.

Profesör Quirrell, "Ama Chang'in anlattıkları doğruysa, yine de etkiyi tersine çevirebilirsiniz," dedi. "Efsaneye göre Ayna'nın güçlerinin çoğu çift taraflıdır. Yani bunun yerine Ayna'nın diğer tarafındakini sürgün edebilirsin. Benim yerime kendinizi o donmuş anın içine gönderebilirsiniz. Tabii eğer isterseniz."

"Peki bunu neden yapayım?" Albus Dumbledore'un sesi gergindi. "Sanırım bana rehineler aldığını söyleyeceksin? Bu boşunaydı Tom, seni *aptal!* Seni *aptal!* Aldığın rehineler için sana hiçbir şey vermeyeceğimi bilmen gerekirdi."

"Her zaman bir adım fazla yavaştın," dedi Profesör Quirrell. "Sizi rehinemle tanıştırmama izin verin."

Harry'nin etrafındaki havayı başka bir varlık istila etti, Tom Riddle'ın bir başka büyüsü teninin çok yakınından geçerken etinin her yerinde bir sürünme hissi vardı. Görünmezlik Pelerini ondan koptu ve parıldayan siyah Pelerin havada uçarak ondan uzaklaştı.

Profesör Quirrell onu yakaladı ve hızla üzerine çekti; bir saniyeden kısa bir süre içinde Pelerin'in kapüşonunu başından aşağı indirdi ve gözden kayboldu.

Albus Dumbledore, sanki kendisinden önemli bir destek alınmış gibi sendeledi.

"Harry Potter," diye nefes aldı Müdür. " *Burada ne yapıyorsun?* "

Harry gözlerini Albus Dumbledore'un yüzündeki şaşkınlık ve dehşetin savaştığı görüntüye dikti.

Suçluluk ve utanç çok fazlaydı, çok fazlaydı, Harry'yi bir anda vuruyordu ve etrafındaki anlaşılmaz varlığın zirveye çıktığını hissedebiliyordu. Harry artık zamanının kalmadığını ve işinin bittiğini sözcüklere gerek duymadan biliyordu.

"Benim hatam," dedi Harry, son anda boğazını hangi parçası ele geçirdiyse, kısık bir sesle. "Ben aptaldım. Her zaman aptaldım. Beni kurtarmamalısın. Güle güle."

"Şuna bakın!" diye haykırdı Profesör Quirrell'in boş havadan gelen sesi, "Artık bir yansımam yok gibi görünüyor."

"Hayır," dedi Albus Dumbledore. "Hayır, , hayır*!* "

Albus Dumbledore'un kolundan uzun, koyu gri asası fırladı ve diğer elinde, sanki hiçbir yerde yokmuş gibi, koyu renkli taştan kısa bir çubuk belirdi.

Albus Dumbledore her ikisini de şiddetle bir kenara fırlattı, tam da güç hissi dayanılmaz bir zirveye yükselirken ve sonra kayboldu.

Ayna, Albus Dumbledore'un nerede olduğuna dair hiçbir iz bırakmadan, beyaz taştan altın ışıklı bir odanın sıradan yansımasını göstermeye geri döndü.

---

*Bir sonraki güncelleme **25 Şubat** 2015 tarihinde yapılacaktır.*
***10:30 Pasifik / 6:30 UTC** .*

Bunu aynı gün şu adreste yapılacak bir başka güncelleme izleyecektir
13:00 Pasifik / 21:00 UTC.

Yarın trenle şehirlerarası bir seyahat yapmam gerekiyor (dolayısıyla program garip).

Güncellemelerden herhangi biri gecikirse lütfen panik yapmayın.

Başarısızlık, Pt 1

Karanlık Lord gülüyordu.

Boş havadan çılgınca gülen Savunma Profesörünün sesi geldi, kahkahası o kadar yüksek ve korkunçtu ki; bu artık Voldemort'un kahkahasıydı, Karanlık Lord'un tüm gizleme ve kısıtlamaların ötesindeki kahkahası.

Harry'nin zihni allak bullak olmuştu. Gözleri sürekli Albus Dumbledore'un olduğu yere bakıyordu. İçinde anlayamayacağı ya da düşünemeyeceği kadar büyük bir dehşet vardı. Zihni zamanda geriye gitmeye ve gerçekliği geri almaya çalışıyordu, ama bu var olan bir sihir değildi ve gerçeklik aynı kalıyordu.

Kaybetmişti, Dumbledore'u kaybetmişti, geri dönüş yoktu ve bu da savaşı kaybettiği anlamına geliyordu.

Ve Karanlıklar Lordu gülmeye devam etti.

"Ah, ah hah, ah hah hah ha! Profesör Dumbledore, ah, Profesör Dumbledore, oyunumuza ne kadar da uygun bir son!" Bir başka çılgın kahkaha patlaması. "Sonunda bile yanlış fedakârlık, çünkü kurtarmak için her şeyden vazgeçtiğin parça zaten benim elimdeydi! Başından beri yanlış tuzak, çünkü bu bedeni istediğim zaman terk edebilirdim! Ah, hahahahaha, aha! Kurnazlığı hiç öğrenemedin, seni zavallı yaşlı aptal."

"Sen -" Harry'nin boğazından bir ses geliyordu. "Sen -"

"Ahahahaha! Neden, evet, küçük çocuk, bu macerada hep benim rehinem olarak yanımdaydın, burada olmanın tüm amacı buydu. Ha, hahahaha! Sen onlarca yıl çok gençsin

Bu oyunu gerçek Tom Riddle'a karşı oyna, çocuk." Karanlık Lord Pelerin'in kapüşonunu geri çekti, başı görünür hale geldi ve Pelerin'in geri kalanını çıkarmaya başladı. "Ve şimdi, çocuk*, bana yardım ettin*, *evet gerçekten, ve şimdi kız-çocuk arkadaşını diriltme zamanı. Sözünü tutmak için.* " Karanlık Lord'un gülümsemesi soğuktu, gerçekten de soğuktu. "Sanırım şüphelerin var? Şunu iyi bil ki, seni şu anda öldürebilirim, çünkü artık Hogwarts'ın bundan haberdar edilecek bir Müdürü yok. Benden istediğin kadar şüphe et, ama bunu unutma." El bir kez daha silahı tutuyordu. "Şimdi gel bakalım, aptal çocuk."

Ve gittiler.

İksir odasına açılan kapıdan geri döndüler, Karanlık Lord geri dönen mor ateşi bir asa darbesiyle kovdu. Böcürt'ün bulunduğu odadan, yıkık satranç heykellerinin bulunduğu odadan ve anahtar odasının yanmış kapısından geçtiler. Karanlık Lord tuzak kapısından yukarı süzüldü ve Harry ardından yapraklardan oluşan spiral merdivenden yukarı çıkmaya çalıştı, Şeytan'ın Tuzağı'nın dalları seğiriyor ve sonra korkmuş gibi geri çekiliyordu. Yaşayan Çocuk gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu ve karanlık taraf kalıpları pek yardımcı olmuyordu, belki de Voldemort suçluluk duygusunu hiç bilmediği ya da onunla başa çıkamadığı için.

Üç başlı devasa Inferi'nin yanından geçtiler ve Karanlık Lord'un fısıltıyla söylediği bir söz üzerine Inferi kapağın üzerine yığıldı ve tekrar bir cesede dönüştü.

Kapıda nöbet tutan Severus Snape'in yanından geçtiler ve Snape ikisine de kapıyı koruduğunu ve gitmeleri gerektiğini, aksi takdirde Ev puanlarını düşeceğini söyledi.

Karanlık Lord adımlarına ara vermeden *"Hyakuju montauk"* sözlerini söyledi ve asasını bir kez daha salladı; Severus sendeledikten sonra cansız bir şekilde kendini kapının yanına çekti.

"Ne -" Harry de onu takip etti. "Ne yaptın -"

"Sadece sadık olan yükümlülüğümü yerine getiriyorum. Sana söz verdiğim gibi onu öldürmeyecek." Karanlık Lord yine güldü.

"Rehineler -" dedi Harry. Sesini sabit tutmak zordu. "Öğrenciler, onları öldürecek her şeyi durduracağınızı söylemiştiniz -"

" *Evet. Endişelenmeyi bırak. Çıkarken hallederiz.* "Dışarı

mı?"

"Gidiyoruz çocuğum." Karanlık Lord hâlâ gülümsüyordu.

Bunun yarattığı kötü his, diğer kötü hislerin arasında kayboldu.

Karanlık Lord şimdi Hogwarts Haritası dediği şeye bakıyordu, üzerindeki el yazısı çizgiler onlar yürüdükçe hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Harry'nin zihninde, devriye gezen Seherbazlarla karşılaşırlarsa (ki Karanlık Lord onları bir anda öldürebilir ya da Oblivate edebilirdi) ne yapacaklarını düşünen bir parça bu umudundan vazgeçti.

Büyük Merdivenlerden ikinci kata indiklerinde kimseyle karşılaşmadılar.

Karanlık Lord Harry'nin bilmediği bir dönüş yaptı ve başka bir merdiven basamağından aşağı indi. Bir kat aşağı indiklerinde

ve bir diğeri, pencereler durdu ve meşaleler başladı, artık Slytherin zindanlarındaydılar.

İleride, Hogwarts cübbesi giymiş bir kişi belirdi. Karanlık Lord o

kişiye doğru yürümeye devam etti.

Harry de onu takip etti.

Altıncı ya da yedinci sınıftan bir Slytherin, buz sarkıtlarıyla kaplı bir deve benzeyen bir şeye karşı asasını kullanan Salazar Slytherin'in sanatsal bir oymasıyla süslenmiş duvarın bir bölümünde bekliyordu. Cadı ne Profesör Quirrell'ın dik yürüdüğünü, ne Harry'nin onun yanında olduğunu, ne de Savunma Profesörü'nün elindeki silahı görünce hiçbir yorum yapmadı. Gözleri boş olsaydı, Harry aradaki farkı anlayamazdı.

Karanlık Lord cüppesinin içine uzandı, bir Knut çıkardı ve ona doğru çevirdi. "Klaudia Alicja Tabor, sana emrediyorum. Bu Knut'u sana Quidditch tribünlerinin altında gösterdiğim büyü çemberine götür ve ortasına koy. Sonra da kendini son altı saatin etkisinden kurtar."

Cadı, "Emredersiniz lordum," diyerek onu selamladı ve yoluna devam etti.

"Düşündüm ki -" Harry dedi ki. "Taş'a ihtiyacın olduğunu sanıyordum -"

Karanlık Lord hâlâ gülümsüyordu, gülümsemeyi hiç bırakmamıştı. "O kısmı Parseltongue'de söylemedim, çocuğum. Parseltongue'de söylediğim tek şey, öğrencileri öldürmek için olayları harekete geçirdiğimdi, Taş'ı elde edersem durduracağım olaylar. Gerisi insan dilindeydi. Taş'ı elde etmemiş olsaydım, keşfedilmediğim ve kısıtlanmadığım sürece Kan Kalesi kurbanını da durdurabilirdim. Taş

Hogwarts öğrencileri değerli bir kaynaktır ve onları eğitmek için zaten çok zaman harcadım." Sonra Karanlık Lord duvara doğru tısladı, "*Aç.* "

Harry'nin gözleri oymanın sol üst köşesine yerleştirilmiş olan küçük yılanı gördü, duvar yavaşça geriye doğru sallanıp kocaman bir borunun ağzını ortaya çıkarırken bile. Kenarlarında yosunlar büyümüştü ve içinden küflü bir toz kokusu yükseliyordu; içi de kat kat örümcek ağlarıyla kaplıydı.

"Örümcekler..." diye mırıldandı Karanlık Lord. İç çekti ve o kısa an için sesi bir kez daha Profesör Quirrell gibi çıktı.

Karanlık Lord devasa boruya doğru yürüdü, önündeki örümcek ağları yanıp kül olmuştu. Harry daha iyi bir seçenek göremeyince onu takip etti.

Boru Y şeklinde dallandı, sonra tekrar dallandı. Karanlık Lord önce sola, sonra sağa gitti.

Boru sert metal bir duvara geldi. *"Aç,"* diye tısladı Karanlık Lord ve bir çatlak belirdi; kendi içine katlanıyor gibiydi.

Ötesinde uzun, taş bir tünelin ortası vardı.

"Bir süre yürüyeceğiz," dedi Karanlık Lord. " soracak başka soruların mı var, küçük çocuk?"

"Ben - şu anda aklıma bir şey gelmiyor -"

Bir başka soğuk kahkaha buna cevap verdi ve sağa dönerek tünele doğru yürüdüler.

Harry ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu; yanan örümcek ağlarının ışığı Harry'nin yüzünü okuyamayacak kadar loştu.

mekanik saatti ve Harry içeri girmeden önce saate bakmayı düşünmemişti. Sanki yerin kilometrelerce altında yürüyorlardı.

Harry'nin zihni yavaşça son bir kez kendini toparlamaya çalıştı. Karanlık Lord'un onu bundan sonra öldüreceği konusunda haklıysa, büyük olasılıkla son kez... gerçi Karanlık Lord Hermione'yi dirilteceğini söylemişti, ama bu doğruysa anlamsız görünüyordu... bu sadece Karanlık Lord'un başka türlü Parseltongue'de veremeyeceği bir sözü yerine getirmesi miydi... neden Harry'yi oracıkta vurmamıştı...

Cidden, beyninin son işleyen *bir* parçası diğer tüm parçalara*, bunun bir şey düşünmek için iyi bir zaman olacağını* söyledi*, Karanlık Lord'un daha önce düşünmediği bir şey, kesemiz, asamız ya da Zaman Döndürücümüz olmadan yapabileceğimiz bir şey, Profesör Quirrell'*ın *yapabileceğimizi hayal etmediği bir şey... düşün, düşün, lütfen bir şey düşün? Şimdi susmayın, korkuyor olsanız bile, önümüzdeki bir saat içinde ölmek üzere olmak anlamında ölümle daha önce hiç gerçekten yüzleşmemiş olsak bile, ŞİMDİ SUSMANIN ZAMANI DEĞİL -*

Harry'nin zihni boş kaldı.

Varsayalım ki, bu son kalan kısımda, *bunu kazandığımız ya da en azından bundan sağ gerçeğine koşullanmaya çalıştığımızı varsayalım. Birisi size hayatta kaldığınızı, hatta kazandığınızı, bir şekilde her şeyin yoluna girdiğini GERÇEK OLARAK SÖYLESE, ne olduğunu düşünürdünüz -*

Yasal prosedür değil, Ravenclaw, *evren böyle işlemez*, *sadece öleceğiz.*

Birisi kaybolduğumuzu fark etti, Hufflepuff düşündü *ve Deli-Göz Moody bir seherbaz ekibiyle ortaya çıktı ve*

bizi kurtarır. Sanırım standart otoritelerden daha yetkin olmadığımızı kabul etmenin zamanı geldi.

Kurtarma faktörü bir *şekilde bizim* yaptığımız *bir şey olmalı,* dedi son ses. *Aksi takdirde bunu düşünmemizin bir anlamı yok.*

Sorun iki, dedi Gryffindor. *Harry Potter kayıp değil, Quidditch maçında herkesin onu görebileceği bir yerde. Profesör Quirrell bunu da düşündü, o sahte notu göndermesinin bir nedeni de buydu. Üçüncü sorun. Deli Göz Moody ve bir Seherbaz ekibinin Karanlık Lord'u yenebileceğini sanmıyorum, hele de o bizi öldürmeden önce. Dumbledore gitmişken ve ciddi bir şekilde savaşırken tüm DMLE'nin Karanlık Lord'u yenebileceğinden emin değilim. Sorun dört. Quidditch maçı*
Muhtemelen Profesör Quirrell'in bizi bu yolculuğa çıkarmak gibi karmaşık bir şeyi denemeye istekli olmasının tek nedeni de buydu.

Belki de Profesör Quirrell Hafıza Büyüsü yapması için başka birini çağırıyordur, diye düşündü Slytherin. *Legilimency, Imperius, Confundus, kim bilir daha neler, biz mükemmel Oklumenler değiliz. O zaman Karanlık Lord'un kullanabileceği zeki - yani zeki sayılabilecek - bir teğmeni olurdu. Profesör Quirrell'in bize sırlarını anlatmaya bu kadar istekli olmasının bir başka nedeni de bu olabilir, eğer hafızanın yok olacağını biliyorsa. Bu aynı zamanda Hogwarts koğuşlarını terk etmek için de bir nedendir, böylece Karanlık Lord Bellatrix'i çağırıp içeri girmesini ve işi yapmasını sağlayabilir...*

Ravenclaw*, "Tüm bu muhakeme süreci gayrimeşru ve ben buna katılmayı reddediyorum*" dedi.

Ne güzel son sözler, dedi son ses. *Şimdi kapa çeneni ve düşün.*

Kaba taş tünel ayaklarının altından geçiyor, Harry'nin ayakkabıları bazen neme batıyor ya da kavisli bir yüzeyde neredeyse kayıyordu. Beynindeki nöronlar ateşlenmeye devam ediyor, birbirleriyle konuşan, birbirlerine bağıran sesler hayal ediyordu Dinleyici korku ve utançla uyuşmuş halde kalsa bile.

Gryffindor ve Hufflepuff, Karanlık Lord'un silahını doldurarak ya da Harry'nin çelik yüzüğündeki küçük mücevheri yutarak intihar etme konusunda bir tartışma yürütüyorlardı. Karanlık Lord'un Harry'yi bir zihin kölesi olarak kullanmasının dünyanın kaderi için daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağı belirsiz görünüyordu; Karanlık Lord nasıl olsa kazanacaksa, daha hızlı kazanması daha iyi olabilirdi

Ve son ses tüm bunlar boyunca konuşmaya devam etti; başarısızlığın derinliklerinde bile o son ses kaldı. *Karanlıklar Lordu'nun her zaman insan dilinde söylediği ve asla Parseltongue'de söylemediği başka ne vardı? Hatırlıyor muyuz? Bunun gibi bir şey, herhangi bir şey?*

Her şey zaman içinde çok uzaktı, her şey tam bugün olmasına rağmen zaman içinde çok uzaktı. Karanlık Lord az önce ona Parseltongue'de Hermione'yi diriltme zamanının geldiğini söylemişti, sonra da İngilizce başka şeyler söylemişti, Harry bunların az önce konuşulduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu. Ondan önce... ondan önce Gizlenme Çemberi vardı, Profesör Quirrell dokunulduğu takdirde bariyerin patlayacağını tıslamıştı. Ve Savunma Profesörü Harry'ye İngilizce olarak Pelerin'ini çıkarmamasını ya da Çember'i geçmeye çalışmamasını söylemiş, İngilizce olarak rezonansın daha sonra Profesör Quirrell'ı vurabileceğini ama Harry'nin öleceğini söylemişti. Harry büyüye dokunursa ve Profesör Quirrell rezonansı nasıl durduracağını hatırlamazsa, bunun ikisini de öldüreceğini İngilizce olarak söylemişti...

Sanırım ikimizi de *öldürmez,* dedi son ses. *Godric's Hollow'daki Cadılar Bayramı'nda Karanlık Lord'un bedeni yakılmıştı ve biz sadece alnımızda bir yara iziyle kalmıştık. Aramızdaki rezonansın Karanlık Lord için bizden daha ölümcül olduğunu varsayalım. Ya bunca zamandır Karanlık Lord'u istediğimiz zaman, sadece ileri atılıp ellerimizi açıkta kalan derisinin herhangi bir yerine dokundurarak öldürebildiysek? Sonra yaramız tekrar kanar ama hepsi . 'Dur, bunu yapma' duygusu Karanlık Lord'un Godric's Hollow'da yaptığı hatayla ilgili en kötü anısından miras kalmıştır, aslında Yaşayan Çocuk için geçerli .*

Küçük bir umut ışığı

yükseldi. Yükseldi ve

bastırıldı.

Karanlık Lord asasını atabilir, diye mırıldandı Ravenclaw. *Profesör Quirrell Animagus formuna dönüşebilir. O ölse bile Karanlıklar Lordu başka birini ele geçirip geri dönecek ve bizi cezalandırmak için ailemize işkence edecek.*

Ailelerimize zamanında ulaşabiliriz, dedi son ses. *Onları saklayabiliriz. Şu anki bedenini öldürürsek Felsefe Taşı'nı Karanlık Lord'dan alabiliriz ve o Taş bir karşı ordunun çekirdeğini oluşturabilir.*

Karanlık Lord taşlı koridorda ilerliyordu. Eli hâlâ silahı tutuyordu. Harry'den en az dört metre uzaktaydı.

Eğer ileri atılırsak, rezonans yoluyla yaklaştığımızı hissedecektir, dedi Hufflepuff. *Hızla ileri doğru uçacak, bunu yapabilir, uçmasını sağlayan süpürge sopası büyülerine sahip. İleri uçacak, geri dönecek ve silahı ateşleyecek. Rezonansı biliyor, bunu düşünmüştü.*

Şimdiden. Bu Karanlıklar Lordu'nun göz ardı bir şey değil. Bunun için hazır olacak ve bekliyor olacak.

Aynı argümanı sürdüren son ses şöyle dedi. *Diyelim ki biz Profesör Quirrell'e özgürce büyü yapabiliyoruz ama o bize yapamıyor.*

Bu neden doğru olsun ki? Ravenclaw talep etti. *Aslında, bunun yanlış olduğuna dair kanıtlarımız var. Azkaban'da, Profesör Quirrell'in Avada Kedavra'sı Patronus Büyümüze çarptığında, kafamızın parçalandığını hissettik -*

Tüm büyüsünün kontrolden çıktığını varsayalım. Diyelim ki onu hedef alan bir Luminos atmış olsaydık, kötü bir şey olmazdı.

Ama neden? dedi Ravenclaw. *Neden öyle düşünelim?*

Çünkü, diye düşündü Harry, *bu Profesör Quirrell'ın Azkaban'da ona büyü yapmamam için* beni *neden* uyarmadığını *açıklıyor. Çünkü Profesör Quirrell, hatırlayabildiğim kadarıyla, ona büyü yapmaya kalkarsam kendime zarar vereceğimi Parselt dilinde hiç söylememişti. Bana bu uyarıyı yapabilirdi ama yapmadı, hem de başka pek çok bulunmasına rağmen. Kanıtın yokluğu, yokluğun zayıf kanıtıdır.*

Harry'nin parçaları bunu düşünürken bir duraklama oldu.

Aslında asamız yok, dedi Ravenclaw.

Bir *noktada onu geri alabiliriz,* diye düşündü son ses.

Ama o *zaman bile*, *diye* düşündü Harry ve gri umutsuzluk geri döndü, *yankılanma Karanlık Lord'un bildiği bir şey. Bununla yapabileceğim her şeyi çoktan düşündü, çoktan bir yanıt hazırladı. Başından beri hatam buydu. Karanlıklar Lordu'na saygı duymadım.*

Zekâ, bildiğim her şeyi bildiğini ve gördüğüm her şeyi görebildiğini ve bunları çoktan hesaba katmış olabileceğini düşünmedim.

Sonra, dedi son ses, *kazanmamız koşuluyla, ona bir şeyle vurmuş olmalıyız.*

Ruh Emiciler, Gryffindor*'u* önerdi.

Karanlık Lord Ruh Emicileri yok edebileceğimizi, saptırabileceğimizi ve muhtemelen kontrol edebileceğimizi biliyor*,* dedi Ravenclaw. *Nasıl yapacağımızı bilmiyor ama bu yeteneğe sahip olduğumuzu biliyor ve bir Ruh Emici'yi nereden bulacağız ki?*

Belki de Hufflepuff*'a göre, onu yakalayıp tutarsak ve onu sonsuza dek yok etmek için kendi hayatımızı feda edersek, Karanlık Lord'un tüm hortkuluk sistemi rezonans yoluyla kısa devre yapar.*

Bullhockey, dedi Ravenclaw. *Ama sanırım ne kadar aptalca olsun, ölmeden önce hoş bir fantezi kurmaktan zarar gelmez.*

Hufflepuff*, Lord Voldemort'un yeterince güçlü bir ölüm korkusu varsa, ölümü bir daha düşünmek zorunda kalmamayı yeterince güçlü bir şekilde istiyorsa, hortkuluk sisteminin tasarım kusurları* olabileceğini savundu*. Hortkuluklarını bir üzerinde denemek Voldemort'un aklına hiç gelmemişti, bu da konu hakkında net bir şekilde düşünemediğini gösterebilirdi -*

Yani ölüm korkusu onun ölümcül zayıflığı mı? dedi Ravenclaw. *Evet, hayır. Yüzden fazla hortkuluğu olan birinin içinde birkaç emniyet mekanizması olabileceğini düşünüyorum.*

Ve Harry'nin beyni düşünmeye devam etti.

büyülü rezonansta gerçek bir asimetri... olasılık dışı görünüyordu, büyülü etkinin bu şekilde çalışması için hiçbir neden yoktu. Ancak büyülü tepki daha güçlü büyücüyü daha sert vurabilir, daha güçlü büyü daha tehlikeli bir şekilde yankılanabilirdi. Bu da Godric's Hollow'da gözlemlenen olayı (Voldemort patlar, bebek kurtulur) ve Azkaban'da gözlemlenen olayı (Voldemort güçlü büyüsünün geri tepmesiyle ciddi şekilde zarar görür, birinci sınıftaki Yaşayan Çocuk zayıf büyüsünün daha hafif geri tepmesiyle vurulur) açıklayabilir. Ya da sadece büyücünün büyüsü olsaydı, da her iki gözlemi de açıklayabilirdi. Bu, Profesör Quirrell'ın Harry'yi ona büyü yapmaması için uyarmakta neden acele etmediğini bile açıklayabilirdi. Gerçi Profesör Quirrell'ın rezonans konusunu açmaktan kaçınmasının başka bir nedeni daha vardı; eğer Harry bağlantıyı kurabildiyse, bu Godric's Hollow'un gizemi devasa bir ipucuydu.

Keder ve suçluluk *duygusundan* uyuşmuş olan taraf bu fırsatı değerlendirerek, Hogwarts'taki olaylar ciddileştikten sonra, İlk Perşembe günü Profesör McGonagall'ın emriyle, *Harry'n*in *Profesör Quirrell'*ın etrafında *hissettiği kıyamet duygusundan Dumbledore'a bahsetmeme* kararını *gerçekten* de *GERÇEKTEN* yeniden gözden *geçirmeleri* gerektiğini gözlemledi. Harry'nin kime güveneceğinden emin olamadığı doğruydu, Dumbledore'un kötü adam, Profesör Quirrell'ın da kahraman muhalif olduğu uzun bir süre boyunca akla yatkın görünmüştü, ama...

Dumbledore fark ederdi. Dumbledore anında

fark ederdi.

Omzunda gerçek anka kuşu taşıyan yaşlı bilge büyücü bunu bilirdi ve Harry ona güvenmemişti.

ona ilgili tüm gerçekleri anlatmamıştı ve bunun nedeni, okul yılının başlamasına dört gün kala önbelleğe alınmış bir kararı yeniden gözden geçirmeyi tamamen ihmal etmesiydi. Bu 'Dumbledore'a söylenmemesi gereken bir şey' olarak işaretlenmişti ve Azkaban'dan sonra bile, Hermione öldükten sonra bile, her şeyden sonra bile, Harry soruyu tartışmaya açmayı ve değiş tokuşu yeniden gözden geçirmeyi unutmuştu.

Bir başka keder ve utanç dalgası Harry'nin üzerine çöktü ve bir süre son sesin sessizliğinde yürüdü, diğer sesler boşluğu dolduracak kadar mutluydu.

En az birkaç mil ve birçok gri düşünceden sonra taş tünel sona erdi.

Karanlık Lord taş basamakları tırmandı, Harry de onu etti.

İkisi karanlık, nemli bir taş binaya girdiler. Kirli, eski taş kapılar dokunulmadan açıldı.

Önlerinde, çıplak zeminden yükselen mermer levhalar uzanıyordu, üzerlerinde isimler ve tarihler vardı. Mezar taşları düzgün sıralar halinde dağılmıştı ve mezarlığın geri kalanı ise başıboştu.

Yukarıdaki ayın dörtte üçü doluydu ve gece tam olarak çökmediği için şimdiden parlak görünüyordu.

Harry mezarlığı görünce yürümeyi bıraktı. Beyninde*, buradan başka bir yerde* olması gerektiğini söyleyen bir alarm çalıyordu*,* ama bunu başarmak için hiçbir seçenek yoktu. Bu yüzden, Harry'nin arkasında türbenin taş kapıları tekrar kapanıp mühürlenirken bile bu alarm cevapsız kaldı.

Karanlıklar Lordu dağınık mezarlığın ortasına geldi. Yürümeyi bıraktı ve asasını başının üzerinde küçük bir daire çizerek salladı.

Bir gümbürtü duyuldu ve yerden en az iki metre genişliğinde, gri mühürlerle oyulmuş siyah taştan bir sunak yükseldi. Sonra sunağın etrafını çevreleyen, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş ve solmakta olan alacakaranlık gökyüzünün altında karanlık bir şekilde parıldayan altı koyu mermer yükseldi.

Harry'nin beynindeki cevaplanamayan alarm daha da yükseldi.

"Burası," dedi Karanlık Lord Profesör Quirrell'in ses tonuyla, "kendim için yaptığım, Hogwarts ya da Hogsmeade'e uygun bir çalışma alanı." Karanlık Lord elini sunağa doğru uzattı. "Orası Bayan Granger'ın yeniden canlanacağı ve benim de gerçek bedenimde yeniden doğacağım yer. Elbette önce kendimi yeniden yaratacağım. *Kız çocuğunu canlandırmak için kullanılan büyüler gerçek bedenle daha kolay.* " Bu sözlere garip bir yılansı kahkaha eşlik etti. "*Kız çocuğunun dirilişinin bazı yönleri başkaları tarafından karanlık olarak değerlendirilse de, kız çocuğunun bundan zarar görmeyeceğinden ya da çirkinleşmeyeceğinden emin olabilirsiniz. Yine kendisi gibi görünecek, aklı kendine ait olacak, ne ben ne de benimkiler ona zarar vermeyecek."*

Harry'nin dili kurumuştu ve zihni çalışmakta zorlanıyordu. "Lütfen Profesör, Bayan Granger'ı diriltmekteki asıl amacınızın ne olduğunu Parselt dilinde söyler misiniz?"

" *Kız çocuk arkadaşınızın danışmanlığını ve kısıtlamalarını sürdürmek için. Onun sizin için dünyanın bir parçası olduğundan emin olmak için. Bu, evlat, bu işi yapmamın en büyük nedeni.* " Bu sözlere yine yılansı kahkahalar eşlik ediyor, büyük bir ironinin alaycı farkındalığını yansıtıyordu.

Harry'nin içinde küçük bir umut kıvılcımının yanı sıra, çok daha büyük bir kafa karışıklığı ve Parseltongue'da gerçekten de mükemmel bir Okklumen yatıyor olabileceği korkusu alevlendi. Harry Karanlık Lord'un bunu neden yaptığını anlamıyordu, eğer bir sonraki adım Yaşayan Çocuk'öldürmek ya da köleleştirmekse...

Belki de Profesör Quirrell'ı hiç anlamamıştı, belki de Harry'nin Tom Riddle modeli bir şekilde *o kadar yanlıştı*... belki de Lord Voldemort dünyayı fethetmeye devam ederken, Yaşayan Çocuk son gün Obliviated olacak ve kafası karışmış bir Hermione Granger'la birlikte bir yerlere bırakılacaktı...?

Harry'nin içinde umut alevlendi, ama bu hiçbir anlam ifade etmeyen, kafası karışık bir umuttu. Dumbledore'la alay eden ve onun yenilgisine gülen Karanlık Lord'la bağdaşmıyordu. Harry, Profesör Quirrell'ın böyle bir şeye izin veren nedenlerine dair tutarlı bir açıklama bulamadı.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.

Karanlık Lord sunağa doğru ilerledi. Orada diz çöktü ve sunağın taşının derinliklerine uzanarak, solmakta olan alacakaranlıkta siyah görünen bir sıvı şişesi çıkardı.

Karanlık Lord tekrar konuştuğunda sesi ve kesindi. "Kan, kan, çok akıllıca saklanmış kan," dedi Karanlıklar Lordu.

Ve sunağı çevreleyen dikilitaşlar konuşmaya başladı, hareketsiz taşlardan gelen ilahi bir koro gibi sesler, Latince'den daha eski kadanslar.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi.

Dikilitaşların ilahileri her satırın sonunda yankılandı, sanki birbirleriyle senkronize olmadan konuşuyorlardı. Kan şişeden döküldü ve sanki yakalanıp sunağın üzerinde asılı kaldı, havada yavaşça genişleyerek bir şekil aldı.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi (emoi).

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma mou emoi (emoi).

Sunağın üzerinde uzun boylu bir adam duruyordu ve alacakaranlıkta bile çok solgun görünüyordu.

Savunma Profesörü elini cüppesinin içine soktu ve küçük, düzensiz bir kırmızı cam parçası çıkardı.

Bunu uzun soluk bedenin üzerine yerleştirdi.

Taş bir süre, en azından dakikalarca orada kaldı. Düzensiz kırmızı cam parçası ne parlıyor, ne yanıp sönüyor, ne de başka bir güç belirtisi gösteriyordu.

Sonra Taş hareket etti, sadece birazcık, bedenin üzerinde hafifçe döndü.

Savunma Profesörü Taşı cübbesinin içine geri koydu ve sunağın üzerinde hareketsiz duran uzun formu dürttü, parmaklarıyla gözlerine dokundu, asasıyla göğsünü dürttü.

Sonra başını geriye attı ve güldü.

"İnanılmaz," dedi Karanlık Lord, Harry'nin tanıdığı Savunma Profesörü'nün sesiyle. "Sabitlendi, biçim olarak sabitlendi! Büyüyle ayakta tutulan salt bir yapı, Taş'ın dokunuşuyla gerçek bir maddeye dönüştü! Ve yine de hiçbir şey hissetmedim! Hiçbir şey! Aldatıldığımdan, sahte bir Taş elde ettiğimden korktum, ama madde tüm testlerimde doğru çıktı!" Savunma Profesörü kırmızı bardağı tekrar cüppesinin içine soktu. "Bu benim standartlarıma göre bile olağanüstü, kabul ediyorum."

Sonra Savunma Profesörü sunağın etrafında yürüdü, Harry'nin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyleyerek sunağın etrafında beş kez döndü.

Karanlık Lord asasını sunağın üzerinde yatan figürün eline yerleştirdi.

Ellerini, iki elini de cesedin alnının üzerine koydu.

Karanlık Lord konuştu. "*Fal. Tor. Pan.*"

Hiç beklenmedik bir anda şimşek gibi bir parıltı bütün mezarlığı aydınlattı ve Harry bir adım geriye sendeledi, elleri istemsizce alnına gitti. Sanki oradan vurulmuş ya da yara izinin üzerine bir eşek arısı sokmuş gibi hissetti.

Savunma Profesörü yere yığıldı.

Ve çok uzun boylu figür sunağın üzerine oturdu.

Etrafında yumuşak bir şekilde döndü ve normal bir insandan en az bir baş daha yüksekte, yerde dimdik durdu. Formun uzuvları zayıf ve solgundu, az kaslıydı ama korkunç bir güç izlenimi veriyordu.

Harry sendeleyerek bir adım daha attı, elleri hâlâ yara izine kenetlenmişti. Aralarındaki mesafe çok az olmasına rağmen

Harry havada dehşet verici bir endişe hissetti, sanki kıyamet duygusu her zaman *odak noktasının* dışındaydı ve şimdi netleşerek Harry'nin alnındaki yara izinde fiziksel bir acıya dönüşmüştü.

Voldemort'un böyle mi görünmesi *gerekiyordu*? Burun, diriltme işlemi sırasında *arızalanmış* gibi görünüyordu -

Çok uzun boylu figür başını geriye atıp güldü, ellerini ve asasını kaldırıp onlara baktı. Sol el genişçe açıldı ve dört uzun bacaklı soluk bir yarı örümceğe benziyordu, parmakları diğer elinde tuttuğu asayı okşuyordu.
Mezarlıktan yapraklar kıpırdandı, çok uzun boylu figürün etrafında dans etmek için yaklaştı, onu çevreledi ve giydirdi, yüksek yakalı bir gömleğe ve akan cüppelere dönüştü; ve Lord Voldemort gülüyordu. Harry'nin Ruh Emici'nin kâbusunda kendi boğazından çıktığını hatırladığı o neşesiz kahkahanın aynısıydı bu, tonu ve tınısı tamdı.

Kırmızı gözler solan alacakaranlığın altında parlıyordu, göz bebekleri bir kedininki gibi yarılmıştı.

Voldemort'un terk ettiği biçim titreyerek yerden kalktı ve Quirinus Quirrell, Harry'nin zar zor duyabildiği bir sesle, "Özgür - ah, özgür -" diye soludu.

" Sersemlet," dedi Voldemort'un yüksek ve soğuk sesi ve Quirinus Quirrell patlayarak yere düştü; sonra Voldemort'un diğer elini sallamasıyla Quirinus Quirrell kaldırılıp sunaktan uzağa fırlatıldı.

Voldemort sunaktan uzaklaştı, sonra dönüp Harryye baktı ve Harry'nin yara izindeki acı alevlendi.

"Korktun mu, çocuk?" Voldemort tısladı, sanki Karanlık Lord'un insan konuşmasının altında bile bir Parseltongue akıntısı vardı. "Güzel. Kızı sunağın üzerine koy ve Biçim Değiştirme'ni boz. *Onu canlandırmamın zamanı geldi.* "

Bu gerçekten mı? Bunu gerçekten yapacak mıyız?

Harry yutkundu, karmaşanın ortasında o imkânsız umut notasıyla korkusuna hâkim oldu ve sunağa doğru yürüdü. Sonra Harry sol ayakkabısını ve sol çorabını çıkardı ve Hermione Granger'ın ayak parmağındaki halkayı, Harry'ye acil durum anahtarı olarak verilmiş olan ayak parmağındaki halkanın aynısı olan Dönüştürülmüş şekli çıkardı. Harry'nin içinde şu anda gerçek anahtara sahip olmadığı için bir pişmanlık vardı, ama sadece bir ; Severus haklıysa, iç çemberdeki bir Ölüm Yiyen düzenli olarak anahtara karşı sınırlar koyardı. Harry'nin arkasında, Voldemort yine şaşkın bir takdirle güldü.

Harry yüksek sesle, "Onu *Sonlandırmak* için asama ihtiyacım var," dedi.

"*Yapamazsın*." Sesi yüksek ve acımasızdı. "Asa kullanmadan, sadece dokunarak bir Biçim Değiştirme'yi sürdürmeyi öğrendin. Aynı şekilde kendi Başkalaşımını da asa kullanmadan bozabilirsin, devam ettirme sihrinin akıp gitmesini emrederek. Şimdi bunu yap."

Harry yutkundu ve ayak parmağı halkasına dokundu. Üç kez denemek ve zihnini temizlemek zorunda kaldı, büyüsünü ayak parmağı halkasından dışarı itebilmesi , daha önce küçük bir büyü akışını içeri akıtmayı öğrendiği gibi.

Büyünün bozulması bu şekilde *Sonlu Büyüye* göre çok daha yavaş ilerledi, neredeyse bir şeyin Şekil Değiştirmesini izlemenin hızlandırılmış tersi gibi. Ayak parmağı halkası

bozuldu, birlikte aktı, genişledi. Renkler değişti, dokular değişti.

Ölü bir kızın üçte ikisi sunağın üzerine yayılmıştı, yan yatmış ve bir kolu sunağın kenarından aşağıya düşmüştü, geri dönüşün onu yerleştirdiği pozisyon. Uyluklarının çiğnenmiş kütüklerinden artık kan akmıyordu. Ölü kız Hermione Granger'ın yüzünü taşıyordu, ama çarpık ve solgundu. Harry'nin daha önce hastanenin arka odasında gördüğü gibiydi, otuz uzun dakika süren Biçim Değiştirme sırasında beynine kazınan görüntü, tuzağı Biçim Değiştirmek için daha da uzun dört saat boyunca yeniden ürettiği görüntü. Ölü kız çıplaktı, çünkü giysileri onun bir parçası değildi ve Biçim Değiştirmemişti.

Bu görüntü, revir odasında geçirilen saatlerin ve sonrasında Harry'nin bastırdığı kâbusların anımsanmasına neden oldu.

"Geri dön," dedi Voldemort'un yüksek sesi. "Bu artık benim işim."

Harry yutkundu ve sunaktan, daha önce durduğu uzun koridorun ağzına doğru geri çekildi. "Vücudu beş santigrat derece civarında olmalı, beyninde hasar oluşmaması için onu öyle soğuttum -" Harry'nin kendi sesi titriyordu. *Bunu gerçekten yapacak mı? Gerçekten mi?*
Bir bit yeniği olmalıydı ve Harry bunu göremiyordu. Voldemort ne kendisinin ne de adamlarından birinin Hermione'ye zarar vermeyeceğini, bedeninin ve zihninin ona ait olacağını söylemişti.
- *Neden?*

Voldemort bir kez daha sunağa doğru yürüdü ve elini sallayarak önündeki cesedi sunağın tam karşısında duracak şekilde yönlendirdi. Karanlık Lord yüksek monoton bir konuştu: "Et, et, çok akıllıca saklanmış et."

Dikilitaşlar bir kez daha ilahi söylemeye başladı.

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma hou emoi (emoi).

Apokatastethi, apokatastethi, apokatastethi to soma hou emoi (emoi).

Kızın kalçalarının kütüklerinden yeni etler aktı, bir sızıntı gibi ilerledi ve katılaştı.

Dikilitaşlar ilahi söylemeyi bıraktı. Sunağın üzerinde çırılçıplak bir beden yatıyordu.

Hermione'ye benzemiyordu. Bir Hermione Granger ayakta durmalı ve konuşmalıydı, Hogwarts üniformasını giymeliydi.

Voldemort bir elini kaldırdı, sonra sanki kızgınlıkla tısladı. Şiddetli bir hareketle, Quirinus Quirrell'in uyurken giydiği cüppesi ikiye ayrıldı, mor ve yeşil kravatı parçalandı ve takım ceketi Voldemort'un durduğu yere doğru çekildi. Harry'nin bir yanı, sanki Karanlık Lord Voldemort'un Profesör Quirrell'a saldırdığını görmüş gibi irkildi.

Voldemort elini kasten takım elbise ceketinin içine daldırdı, ceket bir şey kırılıyormuş gibi sarsıldı; sonra Voldemort ceketi silkeleyerek yanındaki yere attı ve içindekileri boşalttı. Harry'nin kesesi, Zaman Döndürücü'sü, bir süpürge sopası, Voldemort'un silahı, Pelerin ve Harry'nin tanımadığı bir sürü tılsım, yüzük ve daha tuhaf aletler düştü.

Son olarak da kırmızı bir cam parçası Hermione Granger'ın üzerine kondu ve bir süre orada kalmasına izin verildi.

Dakikalar geçti. Karanlık Lord sunağın yanındaki eşya yığınından bir tılsım taktı; yine yığından Voldemort üzerlerinde kayışlar olan dört kısa tahta çubuk aldı ve bunları takmak için cüppesinin altına uzandı, kollarının ve uyluklarının üst kısmına takılmış gibi görünüyorlardı. Karanlık Lord havaya yükseldi, sola, sağa, yukarı ve aşağı hareket etti, ilk başta hafifçe sallanıyor gibi görünüyordu; sonra uçuşu dengelendi.

Kırmızı cam parçası hafifçe döndü.

Karanlık Lord Voldemort yere süzüldü ve asasıyla Hermione Granger'ın bedenini dürttü.

" *Bir engel var,*" diye tısladı Voldemort.

Harry'nin zihninde ihanet ya da başka bir başarısızlık beklentisi zaten o kadar güçlüydü ki, bu doğrulama keskin bir şok değil, sadece donuk bir şok olarak geldi. " *Ne engeli?* "

" *Kızın vücudu onarıldı. Madde onarıldı. Ama büyü ya da yaşam değil... bu ölü bir Muggle'ın bedeni."* Voldemort sunaktan döndü, adım atmaya başladı. "Tam ayin bunu çözebilir. Ama bunun için zaman gerekir... zaman ve Granger'ın düşmanının kanı ve Draco Malfoy'un hâlâ buna uygun olduğunu sanmıyorum, ne de kendi kanımı istemeden alabilirim... aptalca." Voldemort'un sesi daha alçak bir tıslamaydı. "Aptal, bunu önceden görmeli ve hazırlanmalıydım. Beyni bir elektrik şokuyla uyanabilir, Muggle tıbbının o kadarını biliyorum... ama büyüsü ona geri döner mi? Bunu bilmiyorum ve bir Muggle olarak uyanırsa sonsuza dek bir Muggle olacağından şüpheleniyorum. Yine de aklıma daha iyi bir şey gelmiyor." Karanlık Lord asasını kaldırdı -

"Bekle!" Harry umudunun geri geldiğini hissederek ağzından kaçırdı. *Bir hayat ve sihir kıvılcımına ihtiyacı var, onu harekete geçirecek bir kıvılcıma...*

Voldemort döndü ve ona baktı. Yılana benzeyen yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı.

" *Sanırım işe yarayabilecek bir şeyim var,*" diye tısladı Harry. "*Asaya ihtiyacım var. Onu sana karşı kullanmaya hiç niyetim yok.* " Harry niyetinin değişmeyeceğini umduğuna dair hiçbir şey söylemedi; bu fikri o kadar hızlı ağzından kaçırmıştı ki, henüz belirli bir niyet oluşturmamıştı.

"Bunu," diye tısladı Voldemort, "görmek istiyorum." Karanlık Lord sunağın yanındaki eşya yığınının içine uzandı ve Harry'nin asasının sarılmış halini aldı. Asayı fırlattı, havada süzüldükten sonra Harry'nin ayaklarının dibine bıraktı; sonra Karanlık Lord geri süzüldü, eşya yığını da onunla birlikte usulca geriye doğru hareket etti.

Harry asasını çözdü ve ilerledi.

Asamızı geri aldık, bu birinci adım, dedi son ses, umudun sesi.

Harry'nin hiçbir parçasının ikinci adımın ne olabileceğine dair bir fikri yoktu, ama yine de birinci adım tamamlanmıştı.

Ve Harry, Hermione Granger'ın alacakaranlıkta aydınlanmış bir taş sunağın üzerinde, hâlâ çıplak ve ölü olan yeniden biçimlenmiş bedeninin önünde durdu.

"Lord Voldemort," dedi Harry, "size yalvarıyorum, lütfen ona birkaç giysi verin. Bunu yapmama yardımcı olabilir."

"Kabul edildi," diye tısladı Voldemort. Harry'nin yara izindeki acı, çıplak kızın vücudu havaya kalkarken alevlendi, sonra ölü yapraklar etrafında dans ederken ve kıza Hogwarts üniforması giydirilmiş gibi görünürken tekrar alevlendi, ancak süslemeler mavi yerine kırmızıydı. Hermione Granger'ın elleri

göğsü, bacakları düzleşti ve vücudu tekrar aşağıya doğru sürüklendi.

Harry ona baktı.

Ona odaklandı, şimdi tekrar insan gibi görünüyordu.

Uyuyor gibi görünüyor, ölü değil. Nefes alıp almadığına bakmak, bunu görememek ve çıkarım yapmak bilinçli bir çaba gerektiriyordu. Çıplak algılama söz konusu olduğu sürece. Hermione şu anda hayatta da olabilirdi.

Hermione Granger'ın bu durumu onaylamayacağı, bir bütün olarak ele alındığında, şüphe götürmez görünüyordu. Ama bu, hayatta olmaktansa ölü kalmayı tercih edeceği anlamına gelmiyordu, her ne kadar diğer şeyler eşit olmasa da.

Çünkü yaşamak istiyorsunuz, çünkü en iyi tahminime göre yaşamak istiyorsunuz...

Harry titreyen sol elini uzatıp Hermione'nin alnına dokundu. Şimdi sıcaktı, beş santigrat derecelik bir soğukluk değildi; ya Voldemort vücut ısısını normale yükseltmişti ya da ayinin büyüsü bunu otomatik olarak yapmıştı. Bu da Hermione'nin beyninin şu anda sıcak ve oksijensiz olduğu anlamına geliyordu.

bu, içinde yükselen aciliyet duygusunu harekete geçirdi.

Harry'nin ayakları duruş pozisyonunu aldı, asası Hermione Granger'ın ölü bedenini işaret edecek şekilde yukarı sallandı. Hermione'nin bedeninde yanlış olan *tek* şey ölü olmasıydı; bedenle ilgili diğer her şey doğruydu, sadece bir şeyin değişmesi gerekiyordu.

Sen buraya ait değilsin, ölüm.

"Expecto," diye bağırdı Harry*, büyünün ve yaşamın* her ikisinden *de* beslenen Patronus Büyüsü'ne yükseldiğini hissederek, "*PATRONUM!* "

Hogwarts üniformalı kız, Patronus içinde doğarken, gümüş ateşten bir aura ile çevrelenmişti.

Harry *bir dalma,* bir ısırık hissedince sendeledi. Sezgileri ya da Tom Riddle'ın Harry'ye az önce Hermione'ye akan hayat ve büyünün ona asla geri dönmeyeceğini söylüyordu. Bütün hayatı ya da bütün büyüsü değildi bu, o kadarını harcayacak *zamanı* olmamıştı, ama az önce harcadığı her şey sonsuza dek gitmişti.

Ve Hermione Granger nefes alıyordu, tıpkı uyuyormuş gibi, ritmik soluk alıp veriyordu. Alacakaranlık gökyüzünü daha da karartmıştı ve Harry ona renk gelip gelmediğini göremiyordu, ama gelmeliydi, kesinlikle gelmeliydi. Huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu ve bunun nedeni ölü olmanın uyumak gibi görünmesi değildi, uyuyor olmasıydı ve vücudu iyiydi ve uyurken hiçbir şey ona zarar vermiyordu.

Harry'nin daha önce bir şekilde konuşmamayı başarmış bir parçası sessizce hâlâ bir mezarlıkta olduklarını, yakın zamanda zafer kazanmış Lord Voldemort'un hâlâ durumu kontrol altında tuttuğunu ve Hermione'nin hayatta kalmak istemesiyle ilgili sadece bir tahmin olduğunu söyledi.

Harry asasını yavaşça indirirken hâlâ gülümsüyordu. Zihninin içinde patlayan kutlama havai fişekleri dizginlenmişti, Harry çığlık atmıyor ve Profesör Flitwick gibi küçük daireler çizerek koşturmuyordu, ama bu -

O -

Harry içinden yüksek sesle, *işte ben buna İkinci Adım diyorum,* dedi.

"İlginç," dedi soğuk ve yüksek ses. "Patronus'unuz büyünüzün yanı sıra hayatınızdan da yararlanıyor... O kadarını tahmin etmiştim, çünkü bir birinci sınıf öğrencisinin sadece büyüyle besleyemeyeceği kadar güçlüydü. Yine de bulmacada daha fazlası olmalı, çünkü sadece yaşamla beslenen herhangi bir büyü yaramazdı... Mutlu düşüncen onun hayata döndüğü görüntüsü müydü? Tek gereken bu muydu?" Lord Voldemort yine asasıyla oynuyordu, kırmızıya çalan gözlerinde karanlık bir ilgi vardı. "Sanırım sonsuzluğumda bir gün o büyüyü nihayet kavradığımda kendimi oldukça aptal hissedeceğim. Şimdi kızdan uzaklaş. *Ona en iyi yaşam şansını vermek için yapmayı planladığım daha çok iş var.* "

Harry isteksizce geri adım attı, gerginlik hissi ona geri dönmeye başlamıştı. Karanlık Lord ilerlemeye devam ederken, neredeyse gelişigüzel bir mezar taşına takılıp düşüyordu.

Sunağın önünde duran Karanlık Lord bir parmağını Hermione Granger'ın alnına koydu.

Sonra Karanlık Lord parmağıyla Hermione Granger'ın alnına vurdu ve Harry'nin neredeyse duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "*Requiescus*," dedi. "

Voldemort elini bir dikilitaşa doğru salladı; dikilitaş dönmeye başladı, kendini yere bıraktı ve dışarıyı işaret etti. "Gerçekten de büyüleyici," diye tısladı Voldemort. "O yaşıyor, büyülü ve senin onu yaratmandan korktuğum gibi başka bir Tom Riddle değil."

Harry'nin içindeki gerilim yeniden yükseliyordu. Asasını pantolonunun arka kemerinin içine koymuştu, bunu *yapmak istemiyordu*.

Voldemort'a asanın hâlâ üzerinde olduğunu hatırlattı. "Ona şimdi ne yapıyorsun?"

Başka bir dikilitaş döndü, yere düz bir şekilde uzandı. " *Büyülü bir yaratığı kurban etmek büyülü doğasını özneye aktarmak için eski ve kayıp bir ritüel . Sınırlamalar büyüktür. Aktarım geçicidir, sadece birkaç saat sürer. Aktarım erdiğinde özne ölür. Ama Sstone kalıcı olacak.* "

Dört dikilitaş eşit aralıklarla yerde düz şekilde duruyordu; diğer iki dikilitaş ise yüzdürülmüştü.

Voldemort kendi ağzına doğru uzanmaya başladı, kendini kontrol etti, tekrar kızgınlıkla tısladı. Quirinus Quirrell'in uyuyan ağzını işaret etti ve Quirrell'in ağzından, gecenin karanlığında neredeyse görünmez olan iki diş havalandı. Bunlardan biri eşya yığınının yanına, diğeri de sunağın önüne gitti.

Birkaç dakika sonra Harry haykırdı ve bir adım geri çekildi.

Kocaman ve şekilsiz, pütürlü bir deri, ağaç gövdesi kalınlığında bacaklar, bir kayanın üzerine tünemiş hindistan cevizine benzeyen küçük bir kafa.

Dikilitaşlardan oluşan çemberin içinde bir dağ trolü ayakta uyuyormuş gibi hareketsiz duruyordu.

" *Ne yapıyorsun?* "

Voldemortun ağzı geniş bir gülümsemeyle gerilmişti; yüzünde çok fazla diş varmış gibi *korkunç görünüyordu*. *"Yedek silahımı feda edeceğim ve kız çocuğu Trol'ün yenilenme gücünü kazanacak. Biçim değiştirme hastalığı bundan önce bir şey değil, eğer bir ihtimal*

önceki ritüel. Ve hiçbir bıçak kız çocuğunu öldürmeyecek, hiçbir kesici lanet ya da hastalık onu almayacak. "

"Neden - neden bunu yapıyorsun?" Harry'nin sesi titriyordu.

" *Onu diriltmek için bu kadar uğraştıktan sonra kız çocuğunun tekrar ölmesine izin vermeye hiç niyetim yok."*

Harry yutkundu. "Kafam çok karıştı." Voldemort *iyi davranmaya* mı *çalışıyordu?* Bu hipotez yeterli bir açıklama gibi görünmüyordu.

"Geride durun," dedi Voldemort soğuk bir sesle. "Bu ayin bir öncekinden daha karanlık." Karanlıklar Efendisi yeni bir ilahiye başladı, daha yumuşak heceler havada canlı varlıklar gibi kaynıyor gibiydi; Harry yeni bir endişe dalgası hissederek geriye doğru adım attı.

Sonra Harry yüksek sesle haykırdı, yarasının içindeki acı yeniden alevlendi. Dağ trolü kendi içinde parçalandı, havada asılı küllere, sonra toza dönüştü ve sonra toz hiçbir yere gitmeden uçup gitti; yok olmuştu.

Hermione Granger huzur içinde uyuyordu, Voldemort'un ona yaptığı dinlenme büyüsü ne olursa olsun bu görev için yeterliydi.

"Hımm," dedi Harry kısık bir sesle. "İşe yaradı mı?" "

Diffindo. "

Harry boğuk bir çığlıkla ileri atıldı, sonra durdu, hem hareketinin aptallığı onu yakalamıştı, hem de Koparma Büyüsü'nün Hermione'nin bacağında açtığı ani kesik neredeyse kadar çabuk kapanmıştı. Saniyeler içinde etin üzerinde sadece hafif bir kan lekesi kalmıştı.

Taş tekrar Hermione'nin üzerine kondu ve süre sonra döndü. Voldemort elini Hermione'nin üzerinden geçirirken bir kez daha güldü. "Harikulade."

Sonra dikilitaşlardan oluşan çemberin içinde minik bir diş daha yüzüyordu; ve bir an sonra, trolün daha önce durduğu yerde bir tek boynuzlu at durdu, gözleri donuk ve başı eğikti.

"Ne?" dedi Harry. "Neden *tek boynuzlu at?* "

" *Tek boynuzlu at kanının yaşamı sürdürme gücü trolün iyileştiriciliğiyle mükemmel bir kombinasyon oluşturur. Bugünden sonra sadece Fiendfyre ve Killing Cursse kız çocuklarını korkutabilir."* Yılan gibi bir kahkaha. "*Bessidess, tek boynuzlu attan arta kalanları kullanabilirdi."*

"Tek boynuzlu at kanının yan etkileri vardır-"

" *Bu sadece tek boynuzlu at kanının gücü bir başkası tarafından çalındığında olur. Bu büyü tek boynuzlu atın gücünü kız çocuğuna ait kılacak, eğer o hep doğmuşsa."*

Acımasız ilahi ve onun kaynayan sözleri yeniden başladı.

Harry izledi, hiçbir şey anlamamıştı.

Anlamayı boş verin, ben ne görüyorum?

Karanlık Lord Voldemort'un Hermione Granger'ı diriltmek ve hayatta tutmak için muazzam çaba sarf ettiğini görüyorum. Sanki kendi hayatının bir şekilde Hermione Granger'ın hayatta olmasına bağlı olduğunu düşünüyor.

Harry'nin kafası karışmış parçaları izleyecek bir prosedür aradı. Aklına gelen ilk düşünce "Şu anki en iyi hipotezinize dayanarak bir tahminde bulunun" oldu, ama bu

bir yere varacak gibi görünmüyordu. Hikayenin konusu, kötü adam kazandıktan sonra gerektiği gibi gitmiyordu.

Harry'nin alnına inen bir darbe gibi, yara izindeki acı yine alevlendi. Tek boynuzlu at sallandı ve sonra trolün yaptığı gibi parçalandı.

Karanlıklar Efendisi Taş'ı bir kez daha Hermione'nin bedeninin üzerine koydu ve ellerini etrafında kenetledi.

Voldemort bir süre bu dikkat çekici olmayan süreci izledi, sonra Taş hâlâ onun üzerindeyken döndü ve boğazından yüksek bir uğultu çıkardı. "Ah, evet," diye tısladı Voldemort. "Bu çok uygun olurdu. Sana verdiğim günlük hâlâ sende mi evlat? Ünlü bilim adamının günlüğü?"

Harry'nin beyni Voldemort'un neden bahsettiğini anlamak için bir an bekledi. Ekim ayında, Mary'nin Yeri'nde, Mary'nin Odası'ndaydı, bir dosttan gelen o değerli hediye. Bu düşünce, kaybolmuş ya da hiç gerçek olmamış Profesör Quirrell için korkunç bir üzüntü dalgasını tetiklemeliydi; ama bu duygu zaten yeterince vardı ve beyni onu şimdilik bir kenara bıraktı.

"Evet," dedi Harry yüksek sesle. "Sanırım kesemde, kontrol edebilir miyim?" Harry çantanın içinde olduğunu *biliyordu*. Muhtemelen ihtiyaç duyabileceği, sahip olduğu ya da satın aldığı her şeyle doldurmuştu onu; bir görev eşyası olabilecek her şeyle.

Sunağın yanındaki eşya yığınından Harry'nin mokeskin kesesi çıkarıldı ve Harry'nin ayaklarının dibine atıldı.

Harry elini uzatırken, "Roger Bacon'ın günlüğü," dedi ve günlük ortaya çıktı. Profesör Quirrell günlüğün yangından zarar görmeden çıkacağını söylemişti, bu yüzden Harry onu Voldemort'un sunağına doğru fırlattı. Harry irkilmedi; Voldemort'un

Kitaplara karşı nazik davranmaktan daha önemli şeyler var, bu bile.

Voldemort günlüğü eline alıp inceledi ve oldukça dalgın görünüyordu.

Harry, olabildiğince sessiz ve dikkat çekmeden, keseyi arkada, görünmeyeceği bir yerde, Harry'nin asasını koyduğu yerin yakınındaki kemer halkasına taktı.

Üçüncü adım, kese.

"Evet," diye tısladı Voldemort günlüğün sayfalarını çevirirken, "bu oldukça işe yarayacak." Taş hafifçe hareket etti ve Karanlık Lord'un diğer eli Taş'ı tekrar cüppesinin içine sakladı.

"Günlüğün ardındaki gizli amacın neydi?" Harry kese kemerine takıldığında ve boş ellerinin ikisini de Voldemort'un tekrar görebileceği bir yere koyduğunda söyledi. "Başlangıçta biraz çeviri yapmayı denedim, ama yavaş ilerliyordu -" Aslında, dayanılmaz derecede yavaş olmuştu ve Harry başka öncelikler bulmuştu.

" *Günlük tam da göründüğü gibiydi, seni benim tarafıma çekmek için verilmiş bir hediyeydi.* " Voldemort asasıyla havada karmaşık hareketler yapıyor, diğer elinde günlüğü tutarken elinin ne yaptığına bakmıyordu bile. Harry bir an için havada karanlıktan bir iz görebildiğini sandı, ama ay ışığı bunu kesinleştiremeyecek kadar soluktu. "Ve şimdi, sevgili oğlum," dedi Voldemort'un yüksek sesi acımasız bir eğlenceyle doluydu, asası sıradan bir hareketle Hermione Granger'ın alnına kısa bir süre dokunurken, "bu günlüğü çok daha değerli bir hediyeye, senden ne kadar çok bilgelik öğrendiğimin bir işaretine dönüştürüyorum. Çünkü Hermione Granger'ın öğütlerinden ve itidalinden mahrum kalmanı asla istemem, yıldızlar henüz yaşarken asla. *Avadakedavra.* "

Öldüren Lanet'in yeşil şimşeği Harry'nin Patronus Büyüsü'nü yapabileceğinden daha hızlı çaktı, Harry haykırıp asasına uzanırken bile her şey çoktan bitmişti.

Quirinus Quirrell'in baygın bedeni ölürken sarsılmadı bile. Yeşil ışık, başka bir işaret olmaksızın ona çarptı.

Havada karanlık parlıyordu, Voldemort'un daha önce açtığı izlerdeki anti-ışık ve Roger Bacon'ın Günlüğü, Hermione Granger'ın formunun etrafındaki havada bir ürperti belirirken bile, sanki üzerinde yozlaşma sürünüyormuş gibi karardı.

Harry'nin yara izindeki acı, alnına saplanmış bir damga gibi ezici bir şekilde alevlendi, Tom Riddle'ın refleksleri devreye girerken Harry'nin düşünmeden bir tarafa kaçmasına neden oldu.

Voldemort da günlüğü yere düşürürken çığlık çığlığa bağırıyor, kendi başını tutuyor ve çığlık atıyordu.

Şans -

Harry çılgınca düşünmeye, anlamaya çalışırken, umudun son sesi bunu söyledi. Voldemort'u şimdi öldürmeye çalışmanın bir *anlamı yoktu*, bu sadece onu *kızdırabilirdi*, yüzlerce hortkuluğundan herhangi biri dururken silahlar onu öldüremezdi -

Ama yine de Voldemort'u geçici olarak cisimsizleştirmeye, Taş'ı ve Hermione'yi alıp kaçmaya değer gibi görünüyordu.

Harry'nin sağ eli asasını almıştı bile. Sol eli sırtına gitti, beceriksizce kesesine uzandı ve sessiz bir işaret yapmaya başladı, üç İngilizce harf.

"Hayır!" diye bağırdı Voldemort. Ellerini başından indirmiş, şaşkın şaşkın Hermione'nin bedenine bakıyordu. "Hayır, hayır!"

Eşya Harry'nin kesesinden eline geldi ve Harry olabildiğince yumuşak bir şekilde öne doğru adım atmaya başladı, aralarındaki mesafeyi kısa denemelerinin mümkün olduğunu gösterdiği kadar azalttı.

"Benim büyük yaratımım -" diye soluk soluğa kaldı Voldemort. Sesi yüksekti ve paniklemiş gibiydi. "İki farklı ruh aynı dünyada var olamaz - o gitti, koptu! Bir hortkuluk, hemen bir hortkuluk yapmalıyım -" Voldemort'un bakışları Hermione Granger'ın hâlâ uyumakta olan bedenine ve asasını havaya kaldırarak daha önce yaptığı hareketleri yapmaya başladı.

Harry silahını kaldırdı ve tetiği üç kez çekti.

Bir sonraki bölüm 2,5 saat sonra, Pasifik saatiyle 13:00'te yayınlanacak.
/ 9PM UTC.

Yine de trende olacağım, yüzden biraz geç kalırsam panik yapmayın.

Başarısızlık, Pt 2

Harry silahı kaldırırken bile hata yaptığını *biliyordu*, ön beyni bunu görmüş ve elini durdurmaya çalışmıştı, ama her nasılsa bu hastalıklı kesinlik parmağının tetiği çekmesini engelleyecek kadar hızlı yayılmamıştı.

Silah seslerinin yankısı mezarlığın içinde kayboldu.

Harry tetiği çekmeden bir saniye önce Voldemort asasını aşağı doğru savurmuş, mezarlık toprağından aralarına geniş bir toprak duvar yükselmiş ve üç kurşunu da engellemişti.

Bundan bir an sonra, Harry'nin yara izinde acı alevlendi, bir sürünme hissi derisine yaklaştı; ve sonra 'nin kesesi, giysileri, silahı, asası hariç her şeyi kayboldu, onu sağ elindeki asa ve burnuna yapışması için Büyülediği gözlükler dışında çıplak bıraktı. Sol serçe parmağındaki çelik yüzük derisini sıyıracak kadar sert bir şekilde çekilip çıkarıldı ve Dönüşmüş mücevheri de götürdü.

"Bu," dedi Voldemort'un toprak duvarın arkasından gelen sesi, "*kesinlikle* tahmin edilebilirdi. Ölümsüzlüğüm bozulursa bunu senin duyman için yüksek sesle haykıracağımı mı sanıyorsun gerçekten? Gerçekten mi, aptal çocuk? Asanı indir ve bir daha sakın kaldırma, yoksa ölürsün."

Harry yutkundu ve asasını aşağı doğru doğrulttu. "Böyle bir fırsatı kaçırmış olsaydım," dedi Harry, sesi alışılmadık derecede yükselmişti, "beni hayal kırıklığına uğratırdın, yani." Düşünecek zaman yoktu ve Harry'nin ağzı şeytanı yatıştırmak için otomatik pilotta çalışıyordu

Size karşı babalık duyguları besleyen ve az önce suikastta başarısız olduğunuz derebeyleri.

Voldemort toprak duvarın arkasından çıktı ve çok fazla dişi varmış gibi görünen o korkunç gülümsemesini takındı. "Eğer sen bana karşı elini ya da asanı kaldırmazsan, ben de sana karşı elimi ya da asamı kaldırmayacağıma söz verdim, çocuğum."

"Kurşun kullandım," dedi Harry, sesi hâlâ yüksekti. "Bu bir yumruk ya da büyü değil."

"Benim lanetim farklı düşünüyor. Yapbozun kaçırdığın parçası bu. Aramızdaki barışı sadece şansa bırakacağımı mı sandın? Seni yaratmadan önce, kendime ve benden türeyecek diğer tüm Tom Riddles'lara bir lanet uyguladım. Birimiz diğerinin ölümsüzlüğünü tehdit etmediği sürece, diğerinin de ölümsüzlüğümüze kastetmeyeceği bir lanet. saçma fiyaskonun tipik bir örneği olarak, lanet beni bağladı ama benliğini kaybetmiş olan bebeği hiç etkilemedi." Alçak, ölümcül bir kıkırdama. "*Ama az önce benim gerçek hayatımı sona erdirmeye çalıştın, aptal çocuk. Artık lanet kalktı ve seni istediğim zaman öldürebilirim.* "

"Anlıyorum," dedi Harry. Anlıyordu; Voldemort ona hortkuluk sisteminden *bu* yüzden bahsetmişti, Harry'nin bilerek ölümsüzlüğünü ihlal etmeye çalışacağı anı hazırlamak için. Harry'nin zihni çılgınca seçenekler arasında çalkalanıyordu, ama hiçbiri işe yarar görünmüyordu. Kesesi, giysileri, Harry ay ışığında hepsinin şimdi sunağın yanında, ulaşılamayacak bir yerde, başka bir yığın halinde durduğunu gördü. "Ve şimdi beni öldürecek misin?" Harry'nin asası hâlâ duruyordu, muhtemelen Karanlık Lord ona ya da gözlüklerine uyumsuzluk yüzünden kendi büyüsünü yapamazdı. *Önce kendi büyümü mü yapayım? Hayır, Voldemort başka bir kalkan yapmak için asasını aşağı doğru itti, sonra da beni vurdu - başka ne var? BAŞKA NE VAR?*

"Hâlâ aptalsın. Eğer aramızda başka bir mesele kalmamış olsaydı, seni çoktan öldürmüş olurdum." Bir başka asa hareketiyle toprak duvar parçalandı ve Voldemort usulca sunağın yanındaki eşya yığınına doğru ilerledi. Karanlık Lord elini uzattı ve Roger Bacon'ın günlüğü ona doğru uçtu. *"Bu gerçekten de kız çocuğunun hortkuluğu, benim üstün versiyonum.* " Diğer elinde bir parşömen vardı. "*Bu onu diriltmek için bir ritüel, eğer*
tekrar yapılmalı. İnşalar dürüsttür, tuzak yoktur. Unutma, kız çocuğunun ruhu hortkuluk gibi serbestçe yüzemez, Diriliş Taşı benim hortkulum, onun değil. Hortkuluğunu kaybetmeyin, yoksa ruhu içinde sıkışıp kalabilir. " Voldemort uzanıp Harry'nin kesesini aldı ve hem günlüğü hem de parşömeni koydu. *"Bunu unutmayın, bir sonraki hamlede bir şeyler ters giderse diye.* "

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedi Harry. Başka bir şey kalmamıştı. "Lütfen bana açıklayın."

Karanlık Lord şimdi Harry'ye acımasız bir bakışla bakıyordu. *"Kız çocuğu öldüğünde, okulun Sseer'iyle birlikteyken, senin büyük bir yıkım gücü olacağına dair bir kehanet duydum. Hayal gücünün ötesinde, kıyametin ötesinde bir tehdit olacaksın. İşte bu yüzden kız çocuğunu öldürme eylemimi geri almak için bu kadar uğraştım."*

"Emin misin?" ne? "Emin misin?" ne?

" *Size özel bir şey söylemeye cesaret edemem. Kendim hakkında duyduğum kehanet beni bunu yerine getirmeye yöneltti. O fesatçıyı unutmadım.* " Voldemort Harry'den biraz daha uzaklaştı, kırmızı kesik gözleri Yaşayan Çocuk'a sabitlenmişti, silahı sol elindeydi. "*Tüm bunlar, tüm yaptıklarım, her müdahale noktasında bu azmi kırmak için. Eğer bir kader beni bir sonraki seferde başarısızlığa uğratırsa, kehanetin aptal çocuğu*

o zaman kız çocuğunu kurtarmak için kendini öldürmelisin. Değer verdiğinizi iddia ettiğiniz her şey kendi yok oldu. "

"Ben," dedi Harry'nin sesi bir oktav yükseldi, "ben," bir oktav daha, "ben
gerçekten bunu yapmazdım, cidden!"

" *Sessiz ol, aptal. Konuşmam için izin verilmedikçe sessiz kal. Asanı yere doğru tut ve söylenmedikçe kaldırma. Elsse bu noktada öleceksin ve bunu Parsseltongue'de söylediğimi unutma."* Voldemort tekrar sunağa uzandı.

Harry'nin zihni bir an için gördüklerini algılayamadı, sonra Voldemort'un omzuna yakın bir yerden kopmuş bir insan kolu tuttuğunu gördü; bu kol çok ince görünüyordu.

Karanlık Lord asasını kopmuş kolun dirseğinin üstündeki ete bastırdı ve parmaklar kıpırdadı, canlıymış gibi kıpırdadı; Harry loş ay ışığında etin üzerinde, dirseğin hemen üstünde daha koyu bir işaretin belirdiğini gördü.

Saniyeler sonra ilk kapüşonlu figür, bir Hayalet'in patlama sesiyle mezarlığın içinde belirdi. Bundan bir an sonra bir patlama sesi daha geldi ve sonra bir tane daha.

Kukuletalı figürler gümüş kafatası maskeleri takıyordu ve ay ışığı altlarındaki cübbelerden süzülüyordu.

"Efendim!" diye bağırdı siyah cüppelilerden biri, üçüncü gelen. Gümüş kafatası maskesinin arkasından gelen ses tuhaf bir tınıya sahipti. "Usta - çok uzun zaman oldu - umudumuzu kaybetmiştik -"

"Sessizlik!" diye bağırdı Karanlık Lord Voldemort'un yüksek sesi. Profesör Quirrell'ın tüm izleri artık çok uzun boylu figürden silinmişti. "Asanı Çocuk'a doğrult-

Who-Lived, ve onu izle! Hiçbir şey dikkatini dağıtmasın! Hareket ederse, konuşmaya başlarsa onu hemen sersemletin!"

Daha fazla patlama. Mezarların arasında, bir ağacın arkasında, tüm gölgeli alanlarda, hepsi kukuletalı ve maskeli daha fazla siyah cüppeli Görünüyordu. Bazıları sevinç çığlıkları , ama bunların çoğu zorlama seslerdi; diğerleri ise Efendilerini selamlamak istercesine ileri doğru hareket ediyordu. Voldemort hepsine aynı talimatı verdi, ancak bazılarına Harry Potter onu çarmıha germeleri, bazılarına Yaşayan Çocuk kıpırdarsa onu zapt etmeleri, bazılarına büyü ve lanetler savurmaları, bazılarına da büyüsünü iptal etmeleri emredilmişti.

Harry, kara cüppeler ve kafatası maskeleri gelmeyi bırakmadan önce otuz yedi pat sesi saydı.

Şimdi hepsi de asalarını Harry'ye doğrultmuş, birbirlerinin ateş hattına girmeyecekleri bir yerde, onun önünde yarım daire şeklinde dizilmişlerdi.

Harry asasını aşağı doğru tutmaya devam etti, çünkü asasını kaldırmaya kalkarsa öleceği söylenmişti. Konuşmaya kalkışırsa öleceği söylendiği için sessiz kaldı. Düşen gece sıcaklığında titrememeye çalıştı, çünkü çıplaktı ve hava gittikçe soğuyordu.

Biliyor musun, dedi Harry'nin içindeki son ses, umudun sesi, *sanırım bu benim standartlarıma göre bile oldukça kötüye gidiyor.*

Bir sonraki bölüm ***28 Şubat 2015*** *tarihinde şu adreste yayınlanacaktır*
12:00 Pasifik / 8:00 UTC.

Final Sınavı

Bulutsuz gökyüzünde yükselmekte olan kambur ay, yıldızlar ve Samanyolu'nun ışıltısı karanlığın içinde tüm heybetiyle görünüyordu: Tüm bunlar, siyah cüppelerin üzerinde parıldayan otuz yedi kafatası maskesini ve gözleri kıpkırmızı parlayan koyu renk giysili Lord Voldemort'u aydınlatıyordu.

"Hoş geldiniz, Ölüm Yiyenlerim," dedi Lord Voldemort'un yumuşak, yüksek ve korkunç sesi. "Hayır, bana bakmayın, sizi aptallar! Gözlerinizi Potter'ın çocuğuna dikin! On yıl oldu, son karşılaşmamızdan bu yana on yıl geçti. Yine de çağrıma dünmüş gibi cevap veriyorsun..." Karanlık Lord Voldemort kukuletalı bir figüre yaklaştı, parmaklarını maskenin üzerine vurdu. "Bir Ölüm Yiyen'in gerçek zırhının aceleyle dönüştürülmüş bir taklidiyle, sesini çarpıtmak için çocukça bir Büyüyle. Açıklayın, Mr. Onur."

"Eski maskelerimiz ve cübbelerimiz..." dedi Karanlık Lord'un maskesine dokunduğu cübbeli. Maskenin bozulan tınısından bile içindeki korku duyulabiliyordu. "Biz... biz onlarla savaşmıyorduk Üstat, siz yokken... bu yüzden onların büyülerini sürdürmedim... ve sonra beni burada maskeli olarak görünmem için çağırdınız ve ben... Size hep inandım Üstat, ama bugün geri döneceğinizi bilmiyordum. Sizi gücendirdiğim için gerçekten üzgünüm..."

"Yeter." Karanlık Lord, maskesini Yaşayan Çocuk'a dönük tutmasına ve asasını düz tutmasına rağmen titriyor gibi görünen başka bir figürün arkasında durmak için ilerledi. "Gündemimi başka yollarla takip etseydiniz, böyle bir ihmal hakkında daha nazik düşünebilirdim... Bay Avukat. Yine de döndüğümde - ne buldum? Benim adıma fethedilmiş bir ülke mi?" Yüksek ses da yükseldi. "Hayır! Sizi sıradan bir siyaset oynarken buldum.

Wizengamot! Kardeşlerinizi hâlâ Azkaban'da terk edilmiş buluyorum! Bu benim için bir hayal kırıklığı. Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf ediyorum. Gittiğimi, Karanlık İşaret'in öldüğünü sandınız ve amacımdan vazgeçtiniz. Bu doğru mu, Bay
Avukat?"

"Hayır, Usta!" diye bağırdı maskeli figür. "Geri döneceğinizi biliyorduk - ama, ama siz olmadan Dumbledore'la savaşamazdık -"

" *Crucio.* "

Maskeden çıkan korkunç bir çığlık geceyi delip geçti uzun, çok uzun saniyeler boyunca devam etti.

"Ayağa kalk," dedi Karanlık Lord yere yığılmış olan figüre. "Asanı Harry Potter'ın üzerinde tut. *Sakın bana bir daha yalan söyleme.* "

Figür kendini ayağa kaldırırken, "Evet, Efendim," diye hıçkırdı.

Voldemort siyah cüppeli figürlerin arkasında volta atmaya devam etti. "Sanırım Harry Potter'ın burada ne aradığını da merak ediyorsunuzdur... Neden benim yeniden doğuş partime konuk olduğunu."

"Biliyorum Usta!" dedi cüppelilerden biri. "Hanginizin daha güçlü olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmamak için onu hepimizin önünde öldürerek gücünüzü kanıtlamak istiyorsunuz! Öldürme Lanetinizin bu sözde Yaşayan Çocuk'u bile nasıl öldürebileceğini göstermek için!"

Bir duraklama oldu. Pelerinli figürlerden hiçbiri konuşmaya cesaret edemedi.

Karanlık Lord Voldemort, yüksek yakalı gömleği ve koyu renk cüppesiyle yavaşça dönüp konuşan Ölüm Yiyen'e baktı.

"Bu," diye fısıldadı Voldemort ölüm kadar soğuk bir sesle, "benim için biraz fazla aptallık, Bay Sallow. Nasıl öldüğüme dair o teoriyi duydunuz ve beni bir hatayı tekrarlamam için kışkırtmaya mı çalıştınız?" Lord Voldemort süzülüyor, yerden yükseliyordu. "Sanırım tembelliğini benim ustalığıma tercih etmeye başladın*, Macnair?* "

Konuşan Ölüm Yiyen'in etrafı aniden mavi bir sisle kaplandı. Döndü, asasını Karanlık Lord'a doğru savurdu ve " *Avada Kedavra!" diye* bağırdı. "

Voldemort havada bir tarafa doğru eğilerek yeşil oktan kaçtı.

" *Avada Kedavra!* " diye bağırdı Ölüm Yiyen. Asa tutmayan eli başka hareketler yapıyor, tamamlanan her hareketle kalkan sisinde daha fazla renk ve katman oluşuyordu. "Bana yardım edin, kardeşlerim! Eğer hepimiz -"

Ölüm Yiyen yedi alevli parça halinde yere düştü, dağlanmış kenarları hâlâ parlayan et parçaları.

"Gözler ve asalar Harry Potter'ın üzerinde, hepinizin," diye tekrarladı Voldemort, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Ve Macnair tam o anda aptalca davrandı, çünkü *her zaman* gibi İşaretlerinize ben . *Ben ölümsüzüm.* "

"Efendim," dedi başka bir cübbeli. "Sunaktaki kız - bize Karanlık Şölen için mi hizmet edecek? Böyle neşeli bir olaya layık görünmüyor. Bana kısa bir süreliğine izin verirseniz daha iyisini bulabilirim, Efendim."

"Hayır, Bay Dost canlısı," dedi Voldemort, sesi oldukça eğlenmiş gibi geliyordu. "Sunağın üzerinde gördüğünüz küçük cadı Hermione Granger'dan başkası değil -"

"Ne?" diye bağırdı siyah cüppelilerden biri ve sonra, "Özür dilerim, Efendim, özür dilerim, yalvarırım -"

" *Crucio.* " Bu çığlık sadece birkaç saniye sürmüştü ve Voldemort bunu göstermelik bir şeymiş gibi yapmıştı. Daha sonra Voldemort'un sesi alçak bir eğlenceye döndü. "Bu çamur kanı büyünün en karanlığıyla, kendi amaçlarım için dirilttim. Ona en ufak bir sorun çıkarmayacaksınız, hiçbiriniz. Küçük deneyimin sizin ellerinizden zarar gördüğünü öğrenmemdense ölmeniz daha iyi.
Bu emir, diğer koşullar ne olursa olsun mutlaktır - diyelim ki kaçsa bile." Sanki kimsenin anlamadığı bir şakaya gülüyormuş gibi soğuk bir kahkaha.

"Efendim," dedi cüppelilerden biri, kafatası maskesinin bozduğu titrek bir sesle. "Efendim, lütfen - size asla karşı gelmem, gördüğünüz gibi itaatkârım - ama Efendim, size yalvarıyorum, geri dönmeme izin verin, daha sonra size hizmet etmek için daha iyi - buraya aceleyle geldim, terk ettim - Efendim, çoğumuz gittiğimiz için, diğerleri merak edecek, yoklukları işaretleyecekler, kimin kaybolduğunu. Yakında sunabileceğim hiçbir mazeret kalmayacak."

Soğuk bir kahkaha. "Ah, Bay White, hizmetçilerimin en suçlusu. Cezanızdan kurtulup kurtulamayacağınıza henüz karar vermedim. Size eskisinden daha az ihtiyacım var Bay White.
Beyaz. İki gün içinde Ölüm Yiyenler açıkça dolaşacak. Güçlerim arttı ve daha bugün Dumbledore'u ortadan kaldırdım." Ölüm Yiyenler'den daha fazla şaşkınlık sesi yükseldi, Voldemort onlara aldırmadı. "Yarın Bones, Crouch, Moody ve Scrimgeour'u öldüreceğim, eğer kaçmamışlarsa. Geri kalanınız Bakanlığa ve Wizengamot'a gidecek ve size emrettiğim gibi Imperius Laneti yapacaksınız.
Bekleyişimiz *sona erdi*. Yarın akşam karanlığında kendimi Britanya'nın Lord Hükümdarı ilan etmiş olacağım!"

Toplanan maskelerden nefes sesleri yükseliyordu ama bir figür gülüyordu.

"Beni eğlenceli mi buluyorsunuz Bay Grim?"

"Özür dilerim, Üstat," dedi gülmüş olan cüppeli figür, asası Harry'nin durduğu yerde tam hizadaydı. "Dumbledore'u gönderdiğinizi duyduğuma sevinmiştim. Dönüşünüze olan inancımı kaybettiğim için, ondan korkarak Britanya'dan kaçmıştım."

Voldemort'un kıkırdaması mezarlıkta yankılandı. "Açık sözlülüğünüz size merhametimi kazandırıyor Bay Grim. Sizi bu gece burada gördüğüme şaşırdım; şüphelendiğimden daha yetenekliymişsiniz. Ama dikkatimizi daha mutlu konulara çevirmeden önce, ilgilenmemiz gereken bir mesele var. Söyleyin bana Bay Grim, Yaşayan Çocuk size yemin etse, ona güvenebilir misiniz?"

"Efendim... Anlamıyorum..." dedi Mr Grim. Diğer Ölüm Yiyenler'den bir ikisi maskelerini Voldemort'a çevirdi, sonra kafatası bakışlarını hızla Harry'ye diktiler.

"Cevap ver bana," diye tısladı Voldemort. "Bu bir oyun değil Bay Grim ve doğru cevap *vereceksiniz* ya da sonuçlarına katlanacaksınız. Çocuğun atalarını tanıyordunuz, değil mi? Onları dürüst insanlar olarak tanıyordunuz? Eğer çocuk sizin bir Ölüm Yiyen olduğunuzu bile bile size yemin etmeyi seçtiyse, onun sözlerine güvenebilir misiniz? Cevap ver bana!" Voldemort'un sesi bir çığlığa dönüştü.

"Ben... evet, Usta, sanırım ..."

"Güzel," dedi Voldemort soğuk bir sesle. "Feda edilecek bir güven potansiyeli var olmalı. Ve Bozulmaz Yeminin kefili için... hanginiz büyüsünü feda edecek? Oldukça uzun bir Yemin olacak... normalden çok daha uzun...

Bunun için çok fazla büyü gerekecek..." Voldemort o korkunç gülümsemesini takındı. "Bay White yapacak."

"Hayır, lütfen! *Efendim, size yalvarıyorum!* Size herkesten daha iyi hizmet ettim - elimden geldiğince -"

" *Crucio,*" dedi Voldemort ve Bay White maskesinin çarpıtması yüzünden bir dakika gibi görünen bir süre boyunca çığlık attı. "Sana hayatını bırakırsam minnettar ol! Şimdi çocuğa yaklaşın, Mr.
Grim, Bay White. Arkasından, aptal! Diğerlerinin asalarını engellememelisiniz! Ve geri kalanınız, Harry Potter kaçmaya çalışırsa ateş etmelisiniz, bu Ölüm Yiyen dostlarınıza saldırmak anlamına gelse bile."

Bay White'ın yaklaşması zaman aldı, Bay Grim düzgün bir şekilde yerine geçerken bile siyah cübbesi titriyor gibiydi.

"Yemin ne olacak, Usta?" diye sordu Bay Grim'in sesi.

"Ah, evet," dedi Voldemort. Karanlık Lord yarım daire şeklindeki Ölüm Yiyenler'in arkasında volta atmaya devam etti. "Bugün - gerçi sizin bile bana inanmanızı pek beklemiyorum ama - bugün Merlin'in işini yapıyoruz, Ölüm Yiyenlerim. Evet! Önümüzde büyük bir tehlike duruyor; gafleti yüzünden benim bile hayal etmekte zorlanacağım bir yıkıma yol açacağı kehanet edilen biri. Yaşayan Çocuk! *Ruh Emicileri* korkutan çocuk*!* Bu dünyanın sahibi olduklarına inanan sığırlar bunu gördüklerinde daha çok endişelenmeliydiler.
İşe , hepsi!"

"Bağışlayın beni -" dedi siyah cüppeli biri duraksayan bir sesle. "Usta - elbette, eğer öyleyse - Usta, neden onu hemen öldürmüyoruz?"

Voldemort güldü, garip, acı bir kahkaha. Konuşmaya başladığında yüksek sesi kesindi. "İşte yeminin amacı, Mr.

Grim, Mr. White, Harry Potter. İyi dinleyin ve edilmesi gereken yemini iyi anlayın, çünkü onun amacı da bağlayıcıdır ve siz üçünüz onun anlamını paylaşmalısınız. Yemin edeceksin Harry Potter, dünyayı yok etmeyeceğine, dünyayı yok etmemek söz konusu olduğunda hiçbir risk almayacağına.
Bu Yemin sizi herhangi bir olumlu eyleme zorlayamaz, bu nedenle bu Yemin elinizi herhangi bir aptallığa zorlamaz. Bunu anlıyor musunuz, Bay Grim, Bay White? Bir yıkım kehanetiyle karşı karşıyayız. Bir *kehanet!*
Kendilerini çarpık şekillerde gerçekleştirebilirler. Bu Yeminin kendisinin bu kehaneti için dikkatli olmalıyız. Bu Yemin'in Harry Potter'ı, kendi eliyle bir felaketi harekete geçirdikten sonra boş durmaya zorlamasına izin vermemeliyiz, çünkü bunu durdurmaya çalışırsa daha az risk alması gerekir. Yemin onu gerçekten büyük bir yıkım riskini, daha küçük bir yıkım kesinliğine tercih etmeye de zorlamamalıdır. Ama Harry Potter'ın tüm *aptallığı,*" Voldemort'un sesi yükseldi*,* "tüm *pervasızlığı,* tüm *görkemli planları* ve *iyi niyetleri* - bunların felakete yol açma riskini almayacak! Dünya'nın kaderiyle kumar oynamayacak! Felakete yol açabilecek hiçbir araştırma yapmayacak! Mühürlerin çözülmesi, kapıların açılması !"
Voldemort'un sesi tekrar alçaldı. "Tabii bu Yemin'in kendisi bir şekilde dünyanın yıkımına yol açmıyorsa, o zaman Harry Potter, bu konuda onu görmezden gelmelisin. Böyle bir karar verirken tek başına kendine güvenmeyeceksin, güvendiğin arkadaşına dürüstçe ve tam olarak güvenmeli ve onun da aynı fikirde olup olmadığını görmelisin. Bu Yemin'in anlamı ve amacı budur. Sadece Harry Potter'ın kehanet edilmiş bir yıkım aracı olduğunu öğrendikten sonra kendi seçebileceği eylemleri zorlar. Çünkü seçim kapasitesi de kurban edilmek için var olmalıdır. Anladınız mı, Bay White?"

"Ben - sanırım öyle - oh, Usta*, lütfen,* Yemin'in bu kadar uzun olmasına izin vermeyin -"

"Sessiz ol, aptal, bugün her zamankinden daha yararlı bir şey yapıyorsun. Bay Grim?"

"Sanırım, Efendim, bunun bana tekrar edilmesi gerekiyor."

Voldemort o çok geniş gülümsemesini takındı ve her şeyi farklı kelimeler kullanarak tekrar söyledi.

"Ve şimdi," dedi Voldemort soğuk bir sesle, "Harry Potter, asanı aşağıda tutacaksın ve Mr Grim'in asasını seninkine değdirmesine izin vereceksin; ve sana söylediğim gibi konuşacaksın. Eğer Harry Potter başka bir söylerse, o zaman hepiniz onu öldürün."

"Evet, Efendim," diye otuz dört kattan oluşan bir koro geldi.

Harry üşüyor ve titriyordu, üstelik sadece gecenin karanlığında çıplak olduğu için değil. Voldemort'un onu neden öldürmediğini anlamıyordu. Geleceğe giden tek bir yol varmış gibi görünüyordu ve bu yol Voldemort'un seçtiği yoldu ve Harry bundan sonra ne olacağını bilmiyordu.

"Bay White," dedi Voldemort. "Asanı Harry Potter'ın eline değdir ve şu sözleri tekrarla. İçimde akan büyü, bu Yemini bağlasın."

Bay White bu sözleri söyledi. Maskesinin bozucu etkisinden bile, kalbi kırılıyormuş gibi geliyordu.

Voldemort'un arkasındaki dikilitaşlar Harry'nin bilmediği bir dilde ilahi söylüyorlardı; sözlerini üç kez tekrarladılar, sonra sustular.

"Bay Grim," dedi Voldemort. "Bu yemini özgürce etmiş olsaydı, bu çocuğa neden güvenebileceğinizi düşünün. Bu güven potansiyelini düşünün ve dediğiniz gibi onu *feda* edin..."

"Sana duyduğum güvene dayanarak," dedi Bay Grim, "seni tutacağım."

Ve sonra Lord Voldemort'un sözlerini tekrarlama sırası Harry Potter'a geldi ve Harry de öyle yaptı.

"Yemin ederim..." Harry söyledi. Sesi titriyordu, ama konuştu. "Hiçbir eylemimle... dünyayı yok etmeyeceğime... Dünyayı yok etmemek için hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım... eğer elim zorlanırsa... Daha büyük bir yıkım yerine... daha küçük bir yıkım yolunu seçebilirim... Ta ki bu Yemin'in kendisi... dünyanın sonunu getirecekmiş gibi görünmedikçe... ve dürüstçe güvendiğim arkadaşım... bunun böyle olduğunu kabul etmedikçe. Kendi özgür irademle..." Harry ayin yapılırken, parlayan güç kordonlarının asasının ve Mr Grim'in asasının etrafını sardığını, Mr White'ın asasının dokunduğu elinin etrafını sardığını, rahatsız edici derecede soyut bir düzeyde *benliğinin* etrafını sardığını hissedebiliyordu. Harry özgür seçim gücünü *çağırdığını* hissediyordu ve bir sonraki sözlerinin onu *feda* edeceğini, bunun kesinlikle geri dönmek için son şans olduğunu biliyordu.

"...öyle de olacak," dedi Lord Voldemort'un soğuk ve kesin sesi.

"...öyle olacak," diye tekrarladı Harry ve o anda Yemin'in içeriğinin artık yapıp yapmamaya karar verebileceği bir şey olmadığını, sadece bedeninin ve zihninin hareket edeceği yol olduğunu anladı. Bu süreç içinde hayatını feda ederek bile bozabileceği bir yemin değildi. Yokuş aşağı akan bir su ya da sayıları toplayan bir hesap makinesi gibi, bu sadece Harry Potter'ın yapacağı bir şeydi.

"Yemin tuttu mu Bay White?"

Bay White'ın sesi ağlıyor gibiydi. "Evet, Efendim... Çok şey kaybettim, lütfen, yeterince cezalandırıldım."

"Yerlerinize dönün..." dedi Voldemort. "Güzel. Tüm gözler Potter'ın çocuğunun üzerinde, kaçmaya çalıştığı, asasını kaldırdığı ya da herhangi bir kelime söylediği anda ateş hazır olun..." Karanlık Lord havada süzülüyordu, siyah giysili figürü mezarlığa bakıyordu. Yine sol elinde bir silah, sağ elinde ise asasını tutuyordu. "Daha iyi. *Şimdi* Yaşayan Çocuk'u öldüreceğiz."

Bay White sendeledi. Bay Grim yine gülüyordu, diğerleri de öyle.

"Bunu komik olmak için yapmadım," dedi Voldemort soğuk bir sesle. "Bir *kehanetle* uğraşıyoruz, aptallar. Kaderin iplerini teker teker koparıyoruz; dikkatlice, ilk direnişle ne zaman karşılaşacağımızı bilmeden. Sonraki eylemlerin yapılacağı sıra budur. Önce Harry Potter sersemletilecek, sonra uzuvları kesilecek ve yaraları dağlanacak. Bay Friendly ve Bay Honor onu olağandışı büyü izlerine karşı inceleyecek. İçinizden biri benim Muggle silahımla çocuğa defalarca ateş edecek, sonra da yapabildiğiniz kadarınız onu Öldüren Lanet'le vuracak. Ancak o zaman Bay Grim onun kafatasını ve beynini bir mezar taşının sıradan maddesiyle ezecek. Cesedini doğrulayacağım, sonra cesedi Fiendfyre ile yakılacak, sonra bir hayalet bırakmış olma ihtimaline karşı etrafı şeytan çıkaracağız. Altı saat geçene kadar ben kendim burayı koruyacağım, çünkü Zaman'ın döngüsüne karşı kurduğum korumalara tam olarak güvenmiyorum; ve dördünüz etrafta kayda değer bir şey olup olmadığını araştıracaksınız. Bundan sonra bile, Dumbledore'un hayale gelmedik bir numara yapmış olma ihtimaline karşı, Harry Potter'ın yeniden varlığına dair herhangi bir işaret için tetikte olmalıyız. Emin olmak için atladığım herhangi bir numara aklınıza gelirse

Harry Potter'ın tehdidi sona erdi, şimdi konuş ve seni cömertçe ödüllendireyim... şimdi konuş, Merlin adına!"

Mezarlığın ortasında şaşkın bir sessizlik vardı; kimse konuşmadı.

"İşe yaramazlar, hepiniz," dedi Voldemort acı bir küçümsemeyle. "Şimdi Harry Potter'a son bir soru soracağım ve bu soruyu sadece benim kulaklarım için, Parseltongue ile cevaplayacak. Eğer tıslamadan başka bir şeyle cevap verirse, insan dilinde tek bir kelime bile konuşmaya kalkarsa, çocuğu hemen yere ser." Sonra Voldemort *tısladı,* "*Güç , sahip olacağın söylenmişti. Muggle Sanatları'nı senden öğrendim ve şimdiden onları öğrenmeye çalışıyorum. Can yiyenler üzerindeki gücünüzü kendiniz anlamalısınız ya da . Eğer sahip olabileceğim başka bir gücün varsa, bunu bana şimdi söyle. Elsse, niyetim*
Önemsediğin bazı kişilere eziyet etmek için. Bazılarına zaten söz verdim, ama bazılarına vermedim. Küçük ordunuzdaki melez uşaklarınız. Değerli ebeveynlerin. Hepsi kendilerine sonsuzluk gibi görünecek bir süre boyunca acı çekecek; ve sonra onları kırılmış bir halde, ölünceye kadar bunu hatırlamaları için hayat yiyen prisson'a göndereceğim. Bana nasıl ustalaşacağımı söylediğiniz her bilinmeyen güç ya da bilmek istediğimi söylediğiniz diğer sırlar için, hükümdarlığım altında korunacak ve onurlandırılacak olanlardan birinin daha adını verebilirsiniz. Buna da söz veriyorum ve tutmaya niyetliyim. " Voldemort'un gülümseyen ifadesi şimdi sanki bir yılanın açılmış dişleri gibi ortaya çıkmıştı ve bu ifadenin yılanlar arasında taşıdığı anlam, dişleri görenlerin onlar tarafından tüketileceğine dair bir sözdü. "*Kaçışı düşünmeye vaktiniz yok, eğer bunu önemsiyorsanız. Başlamak için altmış saniyen var.*
Bana bilmek istediğim bir şey söyle ve sonra ölümün başlasın."

Bu sizin final sınavınız. 60

saatiniz var.

Çözümünüz en azından Harry'nin ani ölümden kaçmasına izin vermeli,

çıplak olmasına, elinde sadece asası olmasına ve 36 Ölüm Yiyen'le yüzleşmesine rağmen

artı tamamen dirilmiş Lord Voldemort.

Uygulanabilir bir çözüm daha önce gönderilirse

****3 Mart 2015 Salı günü Pasifik Saatiyle* 12:01 (UTC ile 8:01),***

hikaye 121. bölüme kadar devam edecek.

Aksi takdirde daha kısa ve üzücü bir sonla karşılaşırsınız.

Aşağıdakileri aklınızda bulundurun:

1. Harry kendi çabalarıyla başarılı olmalı. Süvariler gelmiyor.

Harry'ye yardım etmek isteyebilecek herkes onun bir Quidditch maçında olduğunu düşünüyor.

2. Harry sadece hikayenin zaten sahip olduğunu gösterdiği yetenekleri kullanabilir;

önümüzdeki 60 saniye içinde sözsüz asasız Legilimency geliştiremez.

3. Voldemort kötüdür ve iyi olmaya ikna edilemez;

Karanlık Lord'un fayda fonksiyonu onunla konuşarak değiştirilemez.

4. Harry asasını kaldırırsa ya da Parseltongue dışında bir dilde konuşursa,

Ölüm Yiyenler hemen ona ateş açacak.

5. Eğer en basit zaman çizelgesi Harry'nin öldüğü zamansa –

Harry Zaman Döndürücü yardımı olmadan Zaman Döndürücüsüne ulaşamazsa -

o zaman Zaman Döndürücü girmeyecektir.

6. Parseltongue'de yalan söylemek imkansızdır.

Bu kısıtlamalar dahilinde,

Harry'nin bir rasyonalist olarak tam potansiyeline ulaşmasına

izin verilir, şimdi bu anda ya da asla,

önceki kusurları ne olursa olsun.

Tabii ki 'rasyonel çözüm',

Eğer 'rasyonel' kelimesini doğru kullanıyorsanız,

'en iyi çözüm' demenin gereksiz yere süslü bir yoludur.

ya da 'beğendiğim çözüm' veya 'kullanmamız gerektiğini

düşündüğüm çözüm' diyebilirsiniz ve genellikle bunlardan

birini söylemeniz gerekir.

('Rasyonel' kelimesine sadece düşünme biçimleri hakkında konuşmak için ihtiyacımız var,

herhangi bir özel çözümden ayrı olarak değerlendirilir).

Ve Vinge'nin prensibine göre,

zekï bïr aklin ne yapacağini tam olarak bïlïyorsaniz,

de en az o kadar zekï olmalisiniz.

Birine "Optimal bir oyuncu en iyi hamlenin ne olduğunu düşünür?" diye sormak.

"Sizce en iyisi nedir?" sorusundan daha iyi cevaplar üretmemelidir.

Yani pratikte demek istediğim,

Harry'nin bir rasyonalist olarak tam potansiyeline ulaşmasına izin verildiğini söylediğimde,

Harry'nin bu sorunu sizin çözeceğiniz şekilde

çözmesine izin verilmesidir.

Eğer bir şeyin tam olarak nasıl yapılacağını

söyleyebilirseniz, Harry'nin bunu düşünmesine izin

verilir.

Ancak, örneğin "Harry, Voldemort'u kutudan çıkması için ikna

etmeli" demek, eğer nasıl yapacağınızı kendiniz bulamıyorsanız,

bir çözüm olarak hizmet etmez.

Fanfiction dot Net'teki kurallar bölüm başına en fazla bir incelemeye izin vermektedir.

Lütfen 113. Bölüm için *SADECE BİR* inceleme gönderin,

bir çözüm önerisi sunmak için.

En iyi deneyim için, henüz takip etmiyorsanız

Son bölümler hakkındaki internet konuşmaları
Bunu yaparken,

Bu sınavı kendi başınıza tamamlamaya çalışın,

diğer incelemelere bakmayın,

ve nasıl yaptığını görmek için 114. bölümü bekliyorum.

Hepinize iyi şanslar, daha doğrusu iyi beceriler diliyorum.

Ch. 114, ***3 Mart 2015 Salı günü saat 10:00 Pasifik'te (6:00 UTC)*** *yayınlanacaktır*.

EKLENDİ:

Bekleyen sınavlarınız varsa,

o zaman seyirci etkisi bir şey olsa bile,

Beklentim odur ki, bu kolektif etki

'daha acil hayat *meseleleri* olan herkes *çabalarin dişinda kaliyor*'

olasılıkları çok az değiştirir

(çünkü daha fazla gözün marjinal getirisi azalıyor ve zaten

büyük bir nüfus katılıyor). ***Eğer zaman***

ayıramayacaksanız, lütfen yapmayın.

Her yazar gibi ben de okuyucularımın acılarının tadına varmaktan keyif alıyorum,

çikolatadan daha güzel; ama seni incitmek istemiyorum.

Aynı şekilde, eğer bu tür şeylerden nefret ediyorsanız, o zaman katılmayın!

Diğer insanlar bundan zevk alıyor. Birkaç gün sonra tekrar

gelin. Bunu belirtmeme bile gerek yok.

Düşünmek için saatleriniz olduğunu tekrar hatırlatırım.

Çözüm Önerilerini Bekletme yöntemini kullan Luke.

Ve gerçekten ciddiyim,

Harry yeni büyülü güçler geliştiremez

ya da önümüzdeki altmış saniye içinde daha önce

belirtilen kısıtlamaları aşmak.

Kapa Çeneni ve İmkansızı Yap

Bulutsuz gökyüzünde yükselmekte olan kambur ay, karanlığın içinde tüm heybetiyle görünen yıldızlar ve Samanyolu'nun ışıltısı, tüm bunlar hayal bile edilemeyecek uzaklıklarından tanıklık etmek için mezarlığa doğru parlıyordu.

Harry'nin herkesi kurtarmak için hiçbir yol kalmadığını anladığı o anda, zihnindeki sesler dağılmış, tek bir amaca dönüşmüş, zihninin her parçasını kaplamıştı.

Elli saniye.

Kırk saniye.

Harry'nin gözleri yavaşça havayı taradı, ta ki bakışları ilk Ölüm Yiyen'e, kendisine en yakın olana gelene kadar.

Otuz saniye mi? Yirmi

saniye mi?

" *Zaman dolmak üzere -" diye* tısladı Voldemort.

" *Bilmek isteyeceğin sırlar biliyorum,*" diye tısladı Harry. Konuşurken doğrudan Karanlık Lord'a bakmadı. *"Ama sanırım senin için en değerli bilgi*
Dünyanın nasıl yok edilebileceğine dair fikirlerim var. Yine de, bu tür düşünceleri size söylemek dünyanın yıkımına yol açabilir. Kehaneti bilmiyorum, ama eğer kehanet varsa, bu, yaptığım herhangi bir eylemin bu etkiye sahip olma olasılığını normalden daha fazla yapar. Ya da size böyle bir şey söylemem dünyanın yıkımını engelleyebilir, çünkü siz bu konuda motive olmuş görünüyorsunuz.

kaçınmak. Böyle bir kararı kendim verememem. Kız çocuk arkadaşımı uyandırıp ona danışmam gerekecek. Yemin şart."

Uzun bir duraklama oldu. Karanlık Lord, ellerinde asalarıyla Ölüm Yiyenler'in üzerinde ve arkasında süzülürken, Salazar Slytherin'in bir yılanın düşündüğü gibi gülmeye başladı; tıslama şeklinde soğuk bir eğlence. " *O zaman dünyayı nasıl yok edeceğinizi biliyor musunuz?* "

" *Kasıtlı olarak bir yöntem hayal etmeye çalışamam. Hizmetçinin düşüncelerimi çalması için bir yol bulabilirsin. Yemin yasaklıyor. Ama kız çocuğu denemek isterse, yöntemi değiştirebileceğimi düşünüyorum.* "

Harry'nin gözleri yavaşça bir başka Ölüm Yiyen'e kaydı, sonra bir başkasına.

Daha fazla yılan kahkahası. "*Zekice. Böyle taktikler düşündüğün için seni tebrik ederim. Ama hayır.* "

" *Sinir bozucu olduğunu biliyorum ama dünya ve sonsuzluğunuz söz konusuyken, yapmaz mısınız -"*

"Bu tür karmaşıklıkların ortaya çıkması, sonunuzu geciktirmesi dünya için daha büyük risk. Muggle bilimini kendim inceleyeceğim, hayal edebileceğin her şeyi düşüneceğim. Şimdi bana söyleyebileceğin sırları söyle, yoksa bu iş biter. "

Harry'nin görüşü yavaşça mezarlık boyunca dikkatli yaylar çizerek ilerledi, Karanlık Lord'u çevresel görüşünde yüzen bir siyahlık dışında görmezden geldi. Ağzı, dikkatinin sadece yarısını vererek konuşmaya devam etti. "*Sizin düşünmediğiniz bir fikir geldi aklıma öğretmenim. Beni öldürme girişiminiz Tüm önlemlerinize rağmen belirli bir şekilde başarısız olmak, belki de daha sonra benim yıkıcı dünyama yol açar. Olmaz mı?*

normalde olası kabul edilir, ancak eldeki kehanetle, pekala öyle olabilir. "

Voldemort havada hareketsiz kaldı. "

Nasıl? "Sana söylemek zorunda değilim." "

Yılan gibi yanıtın içinden soğuk bir öfke sızmaya başladı. "*Cüretkârlığını ve zekâ girişimini çok iyi anlasam da, bu beni rahatsız etmeye başladı. Seni öldürmekten geri durmayacağım, çünkü bu daha büyük bir risk. Bana düşüncelerini söylememek dünyayı mahvediyor. Sspeak!* "

" *Hayır. Yemin beni herhangi bir eylemde bulunmaya zorlamaz.* "

Karanlık Lord gözlerini Harry Potter'a dikti, o da gözlerini bir sonraki Ölüm Yiyen'e çevirmeden önce kızgın yüzüne kısa bir süre baktı. Bazıları duruşlarını hafifçe değiştiriyordu, ama kıpırdamadan duruyor ve asalarını doğrulturken hiçbir şey söylemiyorlardı. Gümüş kafatası maskeleri okunamıyordu.

Sonra Karanlıklar Lordu tekrar kıkırdamaya başladı. "*Ölümünden kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Hayır çocuğum, hortkuluklarım seninle bağlantılı değil. Olsalardı bilirdim. Ya da benim ölümünüzü garantileme yöntemlerim dışında hayatta kalabileceğinizi düşündüğünüz başka bir neden var mı?* "

Harry dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Tekrarlanan başarısızlıkların önemi yoktu, onlar sadece zincirdeki bir sonraki eyleme yol açıyordu - ama *yine* de *bir sonraki eyleme ihtiyacı vardı* -

"Şimdi sırrını söyle," diye tısladı Karanlık Lord, "*yoksa ben -"*

" *Hayat yiyenler her zaman peşinize düşecek, her zaman sizden nefret edecek, nereye giderseniz gidin sizi arayacak, eğer az önce yaptığım şey başarılı olduysa, onların üzerinize salınmasına neden oldum!*

Koruyucu Tılsım'ın sırrı uzun bir süre, belki de sonsuza kadar senin ötende olacak! Hayat yiyenlere karşı en iyi savunma benimle birlikte ölmektir! "

" *Bu iş gittikçe kötüleşmeye başlıyor...* " Karanlık Lord'un sesi kesildi. *"Ah. . Hayat yiyenler beklentilere cevap verir. Bana avlanacağımı söylersin, ben avlanmayı beklerim, onlar da beni avlar. Bu nadirdir ama duyulmamış bir şey değildir. Değerli bir sır, evet. Pek çok faydası olabilir."* Zalim bir gülümseme. " *Kaydedilecek bir persson seçmenize izin vereceğim.* "

" *Kendim.* "

" *Sana onurlu bir şekilde ölmeni söylerdim ama kendimi için bunun boşuna olduğunu biliyorum. Şu anda beni kızdırarak nazik hediyemi boşa çıkardın ve geri çekiyorum. Başka sırrınız var mı?* "

" *Evet. Gerçekten de ilginç bir konu. Bazılarını kendi başınıza çözmeniz pek olası değil, çok uzun bir süre için bile. Size dünyayı kızdırmayacak her şeyi söylediğimi söylersem, arkadaşlarımdan veya ailemden herhangi birine eziyet etmeyecek misiniz? Hepsi*
Bu konuşma, herkesi kurtarmam için bana hiçbir yol bırakmadığınız için başladı. "

Karanlık Lord uzun bir süre havada hareketsiz durdu.

Ve Harry'nin gözleri yavaşça mezarlığı izlemeye devam ederken, eli asasının üzerinde sıkıca durdu.

Harry'nin herkesi kurtarmak için hiçbir yol kalmadığını anladığı o anda -

İngilizce hiçbir büyü konuşamıyordu. Ama Başkalaşım sözsüzdü.

Asasının ucuyla temas eden hava dışında hiçbir madde yoktu, ki o da Biçim Değiştiremezdi. Ama Voldemort kısmi Biçim Değiştirme' bilmiyordu, Harry bunu kullanarak asasındaki malzemenin küçük bir kısmını Biçim Değiştirebilirdi.

" *Oyalanıyorsun,"* dedi Karanlıklar Lordu. *"Sadece ölümü geciktirmek için mi? Yoksa başka bir amaçla mı?* "

Harry hiçbir şey söylemedi, zihni Karanlık Lord'un iradesine karşı bile işe yarayacak bir konuşmanın devamını ararken diğer işi yavaşlıyordu -

"Konuş ve bana amacını söyle, yoksa bu iş şimdi biter ve arkadaşların ömür boyu acı çeker! "

" *Muggle silahını indir ve asanı bana doğrultma,*" diye tısladı Harry, yılanın sesine olabildiğince soğuk bir tehlike katarak. *"Hizmetkârlara emir . Sizin yeteneklere sahibim. Böyle bir kapasiteyi büyülü sözler söylemeden hemen hemen anında büyük patlamalara neden olmak için kullanabilirim. Yeni bedeninizi katledin, tüm hizmetkarlar, taşlar kim bilir nereye dağıldı.* "

Harry şu anki pratik seviyesinde, iradesini ve büyüsünü uygulayabildiği kadar hızlı bir şekilde bir milimetre küpü Dönüştürebiliyordu.

Bir milimetre küp antimadde.

Dünyanın sonunu getirecek bir

tehdit değildi.

Voldemort taştan oyulmuş olabilir. *"Bir şekilde blöf yapıyorsun.* "

" *Blöf yapmıyorum. Yılan diliyle konuşuyorum, size söylüyorum, bunu hemen , bana herhangi bir büyü yapılmadan önce, sanırım. Henüz bilim hakkında çok az şey biliyorsun. Güç*

emir, yıldızlara yakıt sağlayan süreçlerden daha güçlüdür."

" *Yemin seni durduracak," diye* tısladı Voldemort. *"Dünyayı riske atamazsın. Zeki fikirlerle riske girmeyin!* "

" *Dünyayı riske atmazdım. Keşif boyutunu tahmin ettim, o kadar büyük değil.* "

" *Bilmiyorsun, aptal! Emin olamazsın!* "Voldemort'un tıslaması daha da yükseliyordu.

" *Kesinlikle eminim. Yemin beni durduramaz."*

Voldemort'un yüz ifadesinde giderek artan bir öfke vardı ama yine de tıslamasında korkunun izleri vardı. *"Değer verdiğin herkese hayal bile edemeyeceğin acılar yaşatacağım -"*

" çeneni. Oyun teorisinin bana söylediği gibi, bu tür tehditleri artık dikkate . Tehdit etmenizin tek nedeni karşılık vermemi beklemenizdir." Harry bunu da son aşamada gerçekten anlamıştı. *"Bana istediğim bir şeyi teklif edin, öğretmenim. Yeni bedeniniz için, Sstone'u elinizde tutmaya devam etmeniz için, hizmetkârlarınızın yaşamı için.* "

Harry'nin ağzı otomatik olarak çalışıyordu, asıl dikkati başka yerdeydi.

Ay ışığının altında küçük bir gümüş parçası parlıyor, bir çizginin bir parçası...

Harry'nin asasının ucundaki küçücük bir noktadan, bir milimetre küp çapadan, ince bir çizgi halinde Biçim Değiştirmiş örümcek ipeği uzanıyordu. Test edilse hemen kırılırdı; parıltısı fark edilse bile dikkat çekmezdi. Enine kesitte milimetrenin onda birinden daha küçük olan bu minik şekil, uzatılmış örümcek-ipeği çizgisiyle temsil ediliyordu.

ipek Harry'nin hızla Dönüştürebileceği bir şeydi, on santimetre uzunluğunda bir milimetreküp toplam hacim; ve Harry bir milimetreküpü saniyenin çok küçük bir bölümünde Dönüştürebilirdi. Biçim Değiştirme'yi dışa doğru zorluyor, dönüşümü riske atmadan olabildiğince hızlı bir şekilde havaya doğru uzatıyordu.

Bir Ölüm Yiyen'in boyun hizasındaki kapüşonunun etrafına dolanan örümcek ipeğinin iz bırakan çizgisi, ipliklerin desenine geri döndü.

Voldemort'un yüzü şimdi donuklaşmıştı. *"Buradan canlı çıkmamalısın. İyi denilen insanlar da aynı olacaktır, bunu sana yılanın diliyle söylüyorum. Ama tüm arkadaşlarına iyi davranacağım ve hükümdarlığım altında koruyacağım, eğer şimdi ölmeyi kabul edersen iyi insanlar ölmeli."*

Son Ölüm Yiyen de ilmeklendi. Örümcek ipeği deseni tamamlanmıştı. Ağ, tüm Ölüm Yiyenlerin boyunlarının etrafına ilmeklerle çizilmişti. Bu ilmeklerin uçları merkezi bir çembere sabitlenmişti; ve bu merkezi çemberin ortasında da üç iplik uzanıyordu. Bütün desen hâlâ Harry'nin asasından uzanan çapa ipine dokunuyordu.

Sonraki saniyeler içinde, yansıyan ay ışığının neredeyse görünmeyen iplikleri siyaha dönüştü.

Çelik telden daha dar, daha güçlü ve daha keskin filamentler; örgülü karbon nanotüpler, her bir tüpün tamamı tek bir molekül.

Harry *tısladı*, "*Yönetiminiz altındaki uluslara nazik davranacağınıza dair söz vermenizi istiyorum. Daha azını kabul etmeyeceğim."*

Voldemort hâlâ havada asılı duruyordu, yılan suratında şafak söktüren bir öfke vardı.

Son iki iplik karanlık örüntüden uzanıyordu, nanotüp şeklindeki siyah ipler. Havada hafifçe Karanlık Lord'un kendisine doğru, Voldemort'un silahı tutan sol elinin hemen üstündeki kola doğru, porsuk asasını tutan sağ elinin üstündeki kola doğru ilerlediler, iplikler havada yavaşça aşağıya doğru sürüklenmeleri için zaman vermek üzere önce yükseğe yerleştirildi. İpler kendi etraflarında dönüyor, kendi üzerlerinden geçiyor, kaygan düğümler atıyordu. Harry onları daha kısa hale dönüştürdükçe, kola yaklaşarak sıkılaşmaya başladılar -

Harry zihninin gerisinde Voldmort'un gücünün kendisininkine dokunmaya başladığını hissetti; aynı anda Karanlık Lord'un gözleri büyüdü, ağzı açıldı.

Ve Harry siyah desenin merkezi boyunca uzanan siyah iplikleri önceki boyutlarının dörtte birine dönüştürdü, daireyi küçülttü, bağlı olan her şeyi sertçe çekerek ilmekleri sıkılaştırdı.

(Siyah cüppeler, düşüyor.)

Harry oraya bakmıyordu, düşen maskeleri, kanı görmedi, zihninin gerisinde Hermione öldüğünde hissettiği gibi bazı büyü patlamaları hissetti ama onları görmezden geldi, Harry'nin gözleri sadece Karanlık Lord'un ellerini, asasını ve silahının aşağıya doğru düştüğünü gördü ve sonra Harry'nin asası yükseliyordu, işaret ediyordu -

Harry bağırdı*, "APTAL!* "

Sersemletici Hex rengindeki kırmızı ok Voldemort'a doğru kanatlandı ve neredeyse gözün görebileceğinden daha hızlı bir şekilde mezarlığı boydan boya geçti.

Karanlıklar Lordu yaralarına rağmen hiç tereddüt etmeden aşağıya ve havaya doğru sarsıldı.

Ve Profesör Flitwick'in gizli Çarpan Sersemletici'sinden çıkan kırmızı ok havada döndü ve Voldemort'a çarptı.

Harry'nin yara izinden akan acı yakıcıydı, çığlık atmasına ve görüşünde kırmızı bir bulanıklığın belirmesine neden oldu, her şeye rağmen Harry acı ve yorgunluktan asasını düşürdü.

Harry asasını bıraktığında acı hafiflemeye başladı.

Bir sonraki bölüm 10 dakika içinde yayınlanacak.

Kapa Çeneni ve İmkansızı Yap, Bölüm 2

Bu bir çifte gönderidir. Eğer 114. Bölümü okumadıysanız, geri dönün ve şimdi okuyun.

Harry'nin zihnine bir tür füg hali gelmişti. Mutlak durum kısmen üzerinden kalkmış, kısmen de onunla kalmıştı. Zihninin bazı kısımları uyuşmuştu, belki de aksi takdirde ne olacağını tahmin edecek kadar zeki olan bir kısmı tarafından kasıtlı olarak uyuşturulmuştu. Az önce yaptığı şey -

Düşünce kapatıldı ve diğer şeylerin farkındalığı için yer açıldı.

Harry gelişigüzel bir mezarlığın ortasında duruyordu, mezar taşları düzensiz bir şekilde dağılmıştı.

Ay ışığı ve yıldız ışığında, siyah cüppelerin yere serildiği, etraflarının mezarlık toprağıyla uyuşmayan dokularla çevrili olduğu, ay ışığında ıslaklığın kırmızıya boyandığı görülebiliyordu. Bazı kafalar cübbelerin etrafını saran başlıklardan kurtulmuş, ayın altında görülebilen uzun ya da kısa, koyu ya da parlak saçlar ortaya çıkmıştı. Gümüş maskeler üzerlerinden çıkmamıştı, bu da tüm saçların insan yüzleri yerine kafataslarından kaynaklanmasına neden oluyordu.

Düşünce kapatıldı ve başka şeylerin farkındalığı için yer açıldı.

Kırmızı kesimli Hogwarts üniforması giymiş bir kız sunağın üzerinde uyuyordu. Sunağın yanında, Harry'nin eşyaları bir yığın halinde duruyordu.

Yerde, çok uzun boylu, soluk benizli, insanlık dışı suratlı bir adam yatıyordu ve bileklerinden kan akıyordu.

Karanlık Lord Voldemort uyanır uyanmaz sevdiğiniz her şeyi yok edecek. Dumbledore artık onu durdurmak için orada değil.

Bedenini istediği zaman terk edebileceği için hapsedilemez.

Biri Öncü plaketi olmak üzere yüzden fazla hortkuluğu yok etmeden kalıcı olarak öldürülemez.

Malzemeler: Bir asa, bu kez asayı doğrultmanıza ve konuşmanıza izin verilir.

Beş dakikanız var. Çözün.

Harry tökezleyerek sunağa doğru yürüdü, yanında diz çöktü ve kesesini eline aldı.

Voldemort'un yattığı yere doğru yürüdü.

Voldemort büyüyle bayıltıldıktan sonra endişe duygusu azalmıştı. Şimdi, Harry yaklaştıkça, dehşet verici bir yükseliyor, yara izindeki acıya da dönüşüyordu.

Harry içinden gelen çığlığı duymazdan geldi. Bu, Tom Riddle'ın Harry'nin beynine kazınmış son anısıydı, Tom Riddle patlamadan önce bebeğe aktarılan son bilişsel kalıptı: artan bir

Kontrolden çıkan rezonansla bağlantılı korku ve dehşet. Harry artık bunun anlamını biliyordu, bu endişe duygusu onu göz ardı etmesini kolaylaştırıyordu. Yankılanmanın etkisinin çoğunlukla büyücüyü vurduğunu, gücünün de büyücünün gücüyle orantılı olduğunu tahmin etmişti ve bahsi tutmuştu.

Harry Voldemort'un bedenine baktı ve derin derin nefes aldı - ağzından, çünkü Harry'nin düşünmediği bakırımsı kokular burnundan geliyordu.

Harry Voldemort'un yanında diz çöktü, kesesinden tıbbi çantasını çıkardı ve bedenin sol bileğine kendiliğinden sıkılan bir turnike, sonra da sağ bileğine bir turnike daha yerleştirdi.

Voldemort'a bu endişeyi göstermek *yanlış geliyordu*. Harry'nin bir kısmı, aklının bir köşesinde, az önce bazı insanların son derece kötü bir şey geldiğinin farkındaydı. Voldemort'un da bir an bile tereddüt etmeden aynı kaderi paylaşması denge olurdu, adalet olurdu. Harry'nin şu anda yaptığı, Batman'in Joker'in kurbanlarından çok 'e ilgi göstermesine benziyordu; arka planda masumlar ölmeye devam ederken, yazarların Büyük Adlı Kötüleri öldürmenin ahlaki olup olmadığı konusunda ellerini ovuşturduğu bir çizgi roman gibiydi. Baş kötü adama yardakçılarından daha fazla *ilgi* göstermek, onun kaderine daha düşük statüdeki takipçilerinin kaderinden daha *fazla* önem vermek insan doğasının bir kusuruydu.

yüzden Harry cesedin yanından kalkıp turnikeleri Voldemort'un bileklerine sıktığında yanlış hissetti; Harry etik açıdan canavarca bir şey yapıyormuş gibi geldi.

Aklı başında her stratejik düşünce Voldemort'un bedeninin ölmemesi *gerektiğini* söylese de. Kendisi için yarattığı ruh bu beyinde sabitlenmeliydi, serbest kalmasına izin verilmemeliydi.

Harry geri çekildi, Voldemort'un baygın bedeninden uzaklaştı, ağzından derin bir nefes aldı. Cüppesini ve diğer eşyalarını giymek için eşyalarının yığınına gitti, Zaman Döndürücü'yü bir kez daha boğazına takmakla başladı, eğer gerekirse kendi kaçışını ve dönüşünü hazırlıyordu...

Yüzden fazla Hortkuluk.

Bu çılgıncaydı, bunun için başka bir kelime yoktu, Voldemort'un ölüm hakkındaki hasarlı düşüncesinin bir işaretiydi. Bir Muggle güvenlik uzmanı buna çit direği güvenliği derdi, çölün ortasında yüz metreden yüksek bir çit direği inşa etmek gibi. Sadece çok yardımsever bir saldırgan çit direğine tırmanmaya çalışırdı. Mantıklı biri çit direğinin etrafından dolanırdı ve çit direğini daha da yükseltmek buna engel olmazdı.

Sorunun ne kadar imkansız olduğundan korkmayı unuttuğunuzda, bir öncekine kıyasla zor bile değildi.

Örneğin Neville'in anne ve babası kalıcı bir deliliğe sürüklenmişti. İki yüz gelişmiş hortkuluk bu deliliği önleyemezdi, hepsi aynı hasarlı zihni yankılayacaktı.

Eğer Voldemort'u kalıcı olarak durdurmanın tek yolu buysa, Cruciatus Laneti'ni kullanmak etik açıdan haklı bir davranış olurdu. Bu adalet ve denge olurdu, Joker'in hayatının en acımasız uşağından daha değerli olmadığını gösterirdi...

Harry'nin tek yapması gereken Patronus Büyüsü'nü yapmak ve onu... Alastor Moody'ye göndermek ve buraya gelmesini söylemekti. Şey, hayır, Patronus Büyüsü'nün *bu* niyetle yapıldığında işe yaramayacağı oldukça iyi bir tahmindi. Belki de Moody'ye bunu söylemeye karar vermeli ve Voldemort'un korumalarının menzilinden çıktıktan sonra Zaman Döndürücü'sünü kullanmalıydı.

Ve sonra Voldemort kalıcı bir deliliğe sürüklenebilir.

Bu en merhametli kader bile değildi. Hayaleti nereye kaçmaya çalışırsa çalışsın, asa Voldemort'un hayatına ve büyüsüne bağlı kalsaydı, bu Voldemort'un asasını Azkaban'daki çukura atmak olurdu.

Harry yüzünü Voldemort'un yattığı yere döndü. İleriye doğru yürüdü ve boğazındaki yanma hissini görmezden gelerek nefesini kontrol etmeye devam etti. Bir yanı Voldemort'un *aynı zamanda* Profesör Quirrell olduğunu biliyordu, her ne kadar bedeni artık farklı olsa *da*. Kişilik değişimi mükemmel olsa ve bu da Profesör Quirrell'ın sadece başka bir maske olduğu anlamına gelse bile...

Gerçi Voldemort Harry'yi acı çektirerek öldürmeyi planlamamıştı. Harry daha önce can sıkıcı davranırken, onu takipçilerinin Cruciatus'uyla vurmayı düşünmemişti. Rakibiniz Voldemort olunca bunun bir anlamı vardı. Belki de diğer Tom Riddle'a karşı bir parça dostluk duygusu kalmıştı.

...bunu hesaba katmak yanlış olur. Öyle değil mi?

Harry tekrar yıldızlara baktı. Burada, atmosferin altında yıldızlar parıldıyordu, gece göğünün yalancı kubbesine gömülmüşlerdi, yıkanma boyunca uzanıyorlardı

Samanyolu'nun uzun bir kurdele gibi parlayan yıldızları, sanki bir süpürge sopasıyla uçup dokunabileceğiniz kadar yakındılar.

Çocuklarının çocuklarının çocukları, şimdi bu noktada ondan ne yapmasını isterlerdi?

Eğer asıl konuşmayı yapan Harry'nin Profesör Quirrell'ı hâlâ önemseyen kısmı değilse, bunun cevabı da çok açıktı.

Harry'nin yaptığı şeyi yapması gerekiyordu, bu daha büyük kötülükleri önlemişti, Ölüm Yiyenler önce ateş etseydi Harry Voldemort'u durduramazdı. Ama Harry'nin yaptığı şey, bir başka duyarlı başına gelen gereksiz bir trajediyle dengelenebilecek bir şey değildi, bu varlık Voldemort olsa bile. Bu, çok uzun zaman önce kadim Dünya'da yaşanan acıların bir başka unsuru olacaktı.

Geçmiş geçmişte kaldı. Yapmanız gerekeni yaptınız ve bundan daha fazla zarar vermediniz. Her şeyi ve simetrik hale getirmek için bile.

Çocuklarının çocuklarının çocukları, köleleri ölmüş olsa bile Voldemort'un ölmesini istemezlerdi. Voldemort'un canının yanmasını istemezlerdi, eğer bu onun canının yanmamasına kıyasla hiçbir işe yaramayacaksa.

Harry derin bir nefes aldı ve *bir şeyi* bıraktı - nefretini değil - tam olarak nefretini değil - en sonunda bile yaratıcısından nefret edememişti - ama yine de Harry *bir şeyi* bıraktı . Voldemort'tan nefret etmesi *gerektiği* duygusundan, bunun hissetmek zorunda olduğu bir nefret olduğu duygusundan, Voldemort'un kendi mutluluğu da dahil olmak üzere hiçbir iyi neden olmaksızın işlediği suçların sonsuz listesinden...

Her şey yolunda*,* diye fısıldadı yıldızlar ona. *Ondan nefret etmemekte sorun yok. Bu seni kötü bir insan yapmaz.*

Sonunda, seçeceği tek bir seçenek vardı ve Harry bunu zaten bildiği için, bu konuda acı çekmenin bir anlamı yoktu. Bunun en iyi seçenek olup olmadığını zaman gösterecekti.

Harry derin bir nefes alarak içindeki büyüyü geliştirdi. Yapacağı büyünün *kesin* olması gerekmiyordu*,* ama yine de ustalaştığı en güçlü büyülerden biriydi*.*

Harry yine Voldemort'un takipçileriyle birlikte ölememesinin ne kadar adaletsiz olduğunu düşündü, kanında acımasızlık düşünceleriyle gelen hafif soğukluk izini hissetti. Sonra Harry bıraktı, yıldız ışığının altında her şeyin akıp gitmesine izin verdi, çünkü karanlık tarafı hiçbir zaman kalıtsal bir biliş kalıbından başka bir şey olmamıştı, sadece kırılması gereken bir kötü düşünce alışkanlığı daha.

Harry onun yerine Hermione'nin sunağın tepesinde nefes alıp veren haline baktı ve sonunda gözlerinden yaşların akmasına izin verdi. Hermione'ye şimdi ne olacaktı, bundan sonra nasıl bir yol seçecekti, Harry tahmin edemiyordu, ama bir seçeneği olması için *orada olacaktı*, dostlukları onun varlığını yok etmeyecekti. Umudunun ne kadar sarsıcı olduğunu fark etmemişti, ta ki umudunun gerçekleşmesinden sonra ne kadar şaşırdığını fark edene kadar. Bazen işler beklediğinden daha iyi giderdi.

Harry de bu düşünceyi aldı ve inşa etmekte olduğu büyüye kattı.

Depoladığı güç içinde titreşiyordu, sanki tüm vücudu asasının bir parçasıydı, ya Harry'nin gözleri bulanıklaşıyordu ya da çobanpüskülünün üzerinde ışık saçan beyaz bir titreme vardı. Ve Harry yapacağı büyünün şeklini düşündü.

döküm, çok fazla ince kontrolü yoktu ama ihtiyacı olan desen basitti, sadece şunları içermesi gerekiyordu -

Her şeyi unutun, Tom Riddle'ı, Profesör Quirrell'ı, tüm hayatınızı unutun, tüm epizodik hafızanızı unutun, hayal kırıklığını, acıyı ve yanlış kararları unutun, Voldemort'u unutun -

Ve Harry büyüyü yapmadan önceki son anda aklına son bir düşünce, bir lütuf notu geldi -

Ama gerçekten mutlu anılarınız olduysa, insanları incitmek ya da acılarına gülmek değil, birine yardım etmenin ya da yardım edilmenin sıcak hissi, çok fazla olmayacaktır, belki sadece çocukken, ama gerçekten mutlu anılarınız olduysa, o zaman sadece onları saklayın -

Bu kararla birlikte Harry'nin içindeki parlak bir şey ortaya çıktı, doğru seçimi yaptığını biliyordu ve Harry bunu da asasına itti.

"İTİRAZ ET!"

Ve hepsi Harry'den büyünün içine aktı.

Harry asasını bırakarak yan yattı, boğazından çığlıklar yükseliyor, başındaki ani acı patlaması hafiflemeye başlarken bile elleri çaresizce yara izine gidiyordu. Havanın parlayan kar taneleriyle dolu olduğunu, Patronus Büyüsü'nün minik zerreleri gibi gümüş ışık zerreciklerinin sürüklendiğini ancak belli belirsiz görebildi.

Gümüş ışık sadece bir an sürdü ve sonra kayboldu. Profesör

Quirrell gitmişti.

Bir kalıntıdan başka bir şey kalmadı.

Ve o ruh, ondan geriye kalanlar, artık Harry'ninkinden çok da farklı olmayacaktı.

Kehanet tamamlanmıştı.

Her biri diğerini kendi yeniden yaratmıştı.

Harry toprakta kıvrıldığı yerden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Bir süre ağladı.

Ve sonunda Harry sendeleyerek ayağa kalktı ve asasını tekrar eline aldı, çünkü bu günün işi henüz bitmemişti.

Harry asasını doğrudan Voldemort'un bilek kütüğüne dayadı; bu, yara izinin sürekli bir acıyla zonklamasına neden oldu, ama ikisi de patlamadı.

Ve Harry Başkalaşım'a başladı.

Yavaş yavaş -her ne kadar Harry'nin Hermione'nin bedenini son kez Biçim Değiştirme'ye sokabildiğinden daha hızlı olsa da- yılan adamın sersemlemiş hali değişti, kendini yeniden şekillendirdi. Biçim Değiştirme ilerledikçe, özellikle de yılan adamın kafası camsı bir hal alıp büzülmeye başladıkça, Harry'nin yara izindeki acı da azaldı.

Harry'nin uyanık ya da uyuyor olmasını koruyacak bir büyü olacaktı; ve daha sonra, Harry daha büyük ve daha güçlü olduğunda ve belki biraz yardım aldığında, zihni silinmiş Tom Riddle'ın şeklini değiştirecek ve Taş'ın gücüyle bedenini iyileştirecekti. Gelecekteki Harry, hala bazı kötü düşünce alışkanlıklarına sahip olan ve neredeyse tamamen hafızasını kaybetmiş bir büyücüyle ne yapacağını bulduktan *sonra*

olumsuz duygusal kalıplar - yani karanlık taraf - artı güçlü büyü hakkında çok sayıda bildirimsel ve prosedürel bilgi. Harry bu kısmı Obliviate *etmemek* için elinden geleni yapmıştı, çünkü bir gün buna ihtiyacı olabilirdi.

Ve bu arada, tıpkı büyünün şekil değiştirmiş bir tek boynuzlu atı koğuşları harekete geçirmek için ölü olarak tanımlamaması gibi, Voldemort'un hortkulukları da şekil değiştirmiş bir Voldemort'u ölü olarak tanımlayıp onu geri getirmeye çalışmayacaktı.

azından umudumuz buydu.

Çelik yüzük serçe parmağına takılıp minik yeşil zümrüdü teniyle temas ettirdiğinde Harry'nin yara izi son bir kez . Sonra yara izi azaldı ve bir daha acımadı.

Harry sendeleyerek üzerine çıkıp hareketsizce oturdu, süre dinlendikten sonra zihninin köşelerini tehdit eden yorgunluğu geri itti. *Daha bitmemişti, yapacak daha çok şey vardı.*

Harry derin bir nefes daha aldı, hâlâ ağzından soluyordu*, "Lumos,"* dedi ve mezarlığa baktı.

Siyah cüppeler ve kesik kafatası maskeleri, kan havuzlarıyla çevrili -

Hermione Granger, bir sunağın üzerinde uyuyor.

Voldemort'un boş cübbesi ve kanlı elleri, Karanlık Lord'un düştüğü yerde yatıyordu.

Quirinus Quirrell, parçalanmış cübbesiyle, Öldüren Lanet'in onu vurduğu yerde bir yığın halinde düşmüştü.

Harry bu sahneye başka birinin baktığını, onu anlamaya çalıştığını hayal etti ve başını salladı, çünkü bu işe yaramazdı, hem de hiç yaramazdı.

Sonra Harry kendini kayadan yukarı itti, bedeni olmasa da zihni itiraz ederken yüzünü buruşturdu. Bugün fazla kan kaybetmemiş ya da dayak yememişti, ama nedense Harry'nin vücudu tüm stresin doğrudan ona çarptığını hissetmeyi başarıyordu.

Harry sendeleyerek Voldemort'un düştüğü yere doğru gitti ve Voldemort'un sol elini yerde yattığı yerden kaldırdı.

Sadece sol elinde bile yılan pullarının belli belirsiz izlerini görebiliyordunuz; Voldemort'a çok benziyordu. Bu iyiydi.

Harry uyuyan Hermione'nin yattığı sunağa gitti ve kopan eli nazikçe Hermione'nin boynuna yerleştirdi, parmaklarını dikkatle hareket ettirerek boğazını kavradı. Bunu yapmak zordu, Hermione uyurken çok huzurlu ve masum görünüyordu ve Voldemort'un kopmuş eli çok çirkin görünüyordu; Harry zihninin hangi kısmı bunu düşünüyorsa, bağlam içinde hiçbir anlam ifade etmediği için açıkça geçersiz kıldı.

Birkaç zayıf Koparma Büyüsü, nanolifin yaptığı neredeyse mükemmel kesimi bozmaya yaradı, ki bu çok önemliydi; el kütüğünün boyun kütüğüne benzemesi olmazdı. Birden fazla *Difindo*, Hermione'nin gömleğinin her tarafına küçük Voldemort-bilek parçaları saçtı, Harry bunun da planın bir parçası olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Harry bunu sağ eliyle tekrarladı ve sol eliyle simetrik olarak düzenledi.

Harry *Inflammare*'i kullanarak Voldemort'un cüppesini olduğu yerde yaktı ve sonra yanmış giysileri etrafına dizdi

Hermione.

Voldemort'un silahı ve asası Harry'nin kesesine girdi. Harry Kalıcılık Taşı'nı sıradan bir cebe yerleştirdi, Taş'ın kesesine ne yapabileceğinden emin değildi.

Quirrell'ın cüppesinin içinden çıkan ve sunağın yanında duran eşya yığınından, Savunma Profesörü'nün Quirrell olurken kullandığı asa çıktı. Harry Quirrell'in yattığı yere gitti, cesedi elinden geldiğince düzeltti ve Quirrell'in asasını eline aldı. Tahmin edilebileceği gibi Harry'nin gözleri yaşardı ve Harry onları koluyla sildi.

Harry derin bir nefes daha aldı, hâlâ ağzından soluyordu, tekrar *"Lumos"* dedi ve bir kez daha mezarlığa baktı.

Siyah cüppeler, kopmuş kafatası maskeleri ve Hermione Granger, Voldemort'un kopmuş elleri boğazına sarılmış halde bir sunağın üzerinde yatıyordu ve Voldemort'un yanmış giysileri etrafına saçılmıştı. Quirinus Quirrell, sağ elinde asası, yırtılmış ve parçalanmış giysileriyle ölü yatıyordu.

Bu olur.

Geriye dikkat çekme sorunu kalıyordu.

Harry'nin büyüsü bu noktada neredeyse tükenmişti. Ama hâlâ bir yaprağı üç metrelik bir hava balonunun sönük şekline dönüştürecek kadar büyüsü kalmıştı.

Harry'nin kesesinden bir şişe oksiasetelin, bir dinamit lokumu ve bir makara sigorta kordonu çıktı. *Hazırlıklı olun, bu izci çocuklarının marşıydı, dağ trollerini ve kim bilir daha neleri içeren bir hayata hazırlıklı olun...*

Harry hava balonunu oksiasetelenle şişirdi. Bu, patladığında çok keskin bir aşırı basınç üretecekti, belki de sonik bir patlama kadar gürültülü olacaktı.

Dinamit çubuğunu taktı - patlatmak için aşırıya kaçmıştı ama iş görürdü.

Dinamit çubuğuna 60 saniyelik bir fitil taktı ama henüz ateşlemedi.

Harry kurban sunağının yanındaki yığınların arasında duran Görünmezlik Pelerini'ni giydi.

Kesesinden süpürgesini çıkardı ve ona bindi.

Harry Hermione Granger'ın etrafına bir Sessizlik Büyüsü yaptı - *tüm* gürültüyü kesmeyecekti, yakınından bile geçmeyecekti ve kulak zarları patlarsa kalıcı olarak zarar görecek gibi değildi, ama yine de kibarca görünüyordu.

Ve işte bu kadar. Sessizleştirme Büyüsü işe yaramıştı. Harry'nin en azından bir saat boyunca büyüsü tükenmişti.

Harry süpürgeye bindi, yavaşça havaya yükseldi, oksiasetelen dolu hava balonunu da onunla birlikte kaldırdı. Harry ağaçların üzerinde yükselirken, birkaç kilometre ötede, ay ışığında uzaktan parıldayan Hogwarts kalesi göründü; Harry mesafeyi ve Hogwarts'tan görüleceği açıyı hesaplamak için elinden geleni yaptı.

Ormanın üzerine yükseldiğinde, Harry bir çakmak kullanarak oksiasetilen dolu hava balonuna bağlı dinamitin fitilini ateşledi. Sonra Harry süpürgesini döndürdü ve hızla uzaklaştı - ama doğrudan şatoya doğru değil, bu onu Harry ve Profesör Quirrell'ın geçmişte yola çok yaklaştırabilirdi, Profesör'ün başka bir Harry hissetmesi olmazdı -

Harry kurşuni bir üzüntü hissetti ve bunu reddetti.

Otuz bir bin, otuz iki bin, otuz üç bin...

Harry kırkına geldiğinde, kendi kulak zarını riske atmak istemeyerek kol saatine baktı, tam zamanı not etti ve Zaman Döndürücü'sünü bir kez döndürdü.

---

116. ***Bölüm 4 Mart 2015, Pasifik*** *saatiyle* ***12'de (UTC*** *saatiyle* ***8'de)*** *yayınlanacaktır.*

Aftermath, Korunacak Bir Şey, Pt 0

İlk başta Anna Quidditch Kupası finalinin bu kadar uzun sürmesinden memnun olmuştu - bir Gryffindor olarak Ev Kupası olayına seyirci kalmıştı, Gryffindor'un kazandığı hiç görülmemişti. Buna karşılık, ailesinin çok pahalı biletler aldığı geçen yılki Dünya Quidditch Kupası *on dakika* içinde bitmişti ki bu *korkunçtu*. Modern Quidditch maçları çok kısa sürüyor, Snitch çok çabuk yakalanıyordu. Bu, meraklıları arasında yaygın olarak konuşulan bir sorundu: süpürge sopası büyüleri gelişirken, Snitch aynı kural hızında kalmıştı ve sonuç olarak Quidditch oyunları gittikçe kısalmıştı. Profesyonel seviyelerde Quidditch sporu, Arayıcı'nın deneysel yarış süpürgesi için en derin cebi olanın yarışmasına indirgenmişti ve oyuncuların geri kalanı da tribünden izliyor olabilirdi.

Herkes bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordu, durum *yüzyıllardır* kötüye gidiyordu ve artık *dayanılmaz* bir hal almıştı. Ancak Uluslararası Sihirbazlar Konfederasyonu Quidditch Komitesi, I.C.W.'nin tüm olağan hırçınlıklarına, Almanlar ve Bulgarlar arasındaki çığlık atan anlaşmazlıklara saplanmıştı ve bir şekilde kimse kuralları *tam olarak* nasıl düzelteceği konusunda anlaşamıyordu. Anna'ya göre doğru yol çok açıktı: Snitch'i, on dokuzuncu yüzyılın başlarındaki ve Quidditch'in Altın Çağı'ndaki dört ya da beş saatlik maçları geri getirecek kadar hızlı yapmak. Belçikalıların, Belçika'nın Quidditch'i domine ettiği *La Belle Époque* dönemindeki gibi profesyonel bir maçın süresinin iki saat olması gerektiğini düşünmesi ve çılgın İtalyanların on dördüncü yüzyılın bir hafta süren Quidditch maçlarına geri dönmek istemesi dışında.

Yüzyılın sonlarına kadar devam etti ve Britanya'nın daha da çılgın kan bağnazları, ara sıra gün boyu süren Quidditch maçlarını, eskiden her şey daha iyi olduğu için süpürgelerin *gerçekten gelişemeyeceğinin* kanıtı olarak anlatıp *durdular ki Merlin'in Müdahalesi böyle işlemiyordu.*

Yüzde yüz Harry Potter'ın tarafındaydı, Hogwarts'ın bu saçma sapan yavaşlardan vazgeçip kuralları değiştirmesinin zamanı gelmişti, hem de şimdi ve burada başlayarak. Ama *Snitch'i ortadan kaldırarak* değil*,* bu *on birinci yüzyıl Kwidditch'*ine kadar geri gitmek demekti. Müdire Hufflepuff'ın bu yeniliği ilk kez öğrencilerinden biri oyunu oynamak istediği ama alışılagelmiş rollere uygun olmadığı için getirmiş olması önemli değildi. Snitch'ler uluslararası alanda tutulmuştu çünkü oyun her an bir sonraki dakikada bitebilecekken daha heyecan vericiydi.

Anna son otuz dakikadır avazı çıktığı kadar bu bakış açısını tartışıyor, dikkatini oyuna vermeyi tamamen unutuyordu. Şanslı bir tesadüf eseri Yaşayan Çocuk'a ve tabelasına yakın bir yerde oturuyordu ve bu sayede daha en başından pozisyonunu belirlemeyi başarmıştı.

Aklının bir köşesinde, eğer Quidditch kuralları şu *andan* itibaren gerçekten değişecekse, zaman bunun *en önemli şey* olduğunun farkındaydı. Sanki Quidditch'in kaderi bugün belirleniyormuş ve kendisi de bunun tam merkezinde duruyormuş gibi Zaman'ın baskısının etrafında döndüğünü neredeyse *hissedebiliyordu*... Gerçi Kehanet'te böyle bir şeyi gerçekten hissedecek kadar yüksek puanlar almamıştı elbette.

Bir ara Yaşayan Çocuk tuvalete gitmek için ayağa kalktığında pek fark etmedi.

Yaşayan Çocuk geri dönerken gözüne çarptı; Harry Potter biraz yorgun ve sallantılı görünüyordu, ama yeni değiştirilmiş gibi düzgündü.

Yarım saat , Harry Potter'ın biraz sallanır gibi olduğunu, sonra da kamburunu çıkarıp elleriyle alnını örttüğünü fark etti; alnındaki yara izini yokluyor gibiydi. Bu düşünce onu biraz endişelendirdi; Harry Potter'la ilgili *bir şeyler* olduğunu herkes biliyordu ve eğer Potter'ın yara izi *canını* yakıyorsa, alnından mühürlenmiş bir dehşet fırlayıp herkesi yemek üzere olabilirdi. Yine de bu düşünceyi bir kenara bıraktı ve Quidditch'le ilgili gerçekleri tarihsel olarak cahil olanlara avazı çıktığı kadar anlatmaya devam etti.

Harry Potter ayağa kalktığında, elleri hâlâ alnındaydı ve ellerini indirip meşhur şimşek izinin şimdi kıpkırmızı ve iltihaplı olduğunu gösterdiğinde kesinlikle fark etti. Kanıyordu ve kan Potter'ın burnundan aşağı damlıyordu.

Cümlesinin ortasında konuşmayı kesti. Diğer insanlar dönüp onun şeye baktılar.

"Profesör McGonagall?" Harry Potter titrek bir sesle konuştu. Gözlerinin kenarlarında yaşlar vardı ve bu onu şok etti; Yaşayan Çocuk gözyaşlarına boğulacak birine benzemiyordu. Harry Potter sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi sesini daha da yükseltti. "Profesör McGonagall?"

Profesör McGonagall, Hufflepuff Quidditch takımıyla tartıştığı yerden başını çevirdi. Gryffindor'un Başkanı'nın gözleri şok içinde açıldı ve sonra

insanları yolundan çekiyor, neredeyse koşuyordu. "Harry!" dedi. "*!* "

Sessizlik genişleyen bir çember halinde yayılıyordu.

"Sanırım," dedi Harry, sesi hâlâ dalgalanıyordu ama daha yüksekti, "sanırım geri döndü. Sanırım - Voldemort'un zihninin içinden - görüyorum."

Anna, Kim-Olduğunu-Bilirsin'in adını duyunca bir adım geri attı ve neredeyse bir tribünün üzerine düşüyordu. Yanında duran daha büyük bir çocuk dehşet dolu bir çığlık attı ve ardından Yaşayan Çocuk daha da yüksek sesle çığlık attı.

"ONLARI ÖLDÜRÜYOR!" diye bağırdı Harry Potter.

Quidditch stadyumunun yarısı ona bakmak için

döndü.

"Ayin!" diye bağırdı Harry Potter. "Hizmetkârlarının kanı! Kan, hayat! Onları çağırdı, kellelerini aldı, kanlarını, canlarını, kendi canını yenilemek için - *KARANLIK RAB YÜKSELDİ, VOLDEMORT GERİ DÖNDÜ!"*

Madam Hooch tiz bir düdük çaldı ve henüz havada durmamış olan Quidditch süpürgeleri yavaşlamaya başladı. Kendi adına bunun bir şaka olup olmadığından emin değildi; eğer , Yaşayan Çocuk'un başı hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir beladaydı.

Profesör McGonagall bir Sessizlik Büyüsü yapmak için asasını kaldırdı ve Harry Potter onun elini yakaladı.

"Bekle -" Harry Potter soluk soluğa kaldı, sesi alçaktı ama yine de onun ve yanındakilerin net bir şekilde duyabileceği kadar yüksekti. "Durdurulabilir - aklını, hatasını görüyorum - *şimdi* durdurulabilir - *YOL HALA AÇIK! KIZ ONU TAKİP EDİYOR! VOLDEMORT'UN ÖLDÜRDÜĞÜ KADIN!* " Harry'nin

Anna'nın ağzı ani bir şaşkınlıkla açık kalırken sesi daha da yükseldi. " *DÖN! DÖN, DÖN, CANLAN VE ONU DURDUR! DURDUR ONU, HERMIONE!* "

Ve sonra Harry Potter sessizliğe gömüldü. Etrafında ona bakan insanlara baktı.

Tam bunun *inanılmaz* derecede zevksiz bir eşek şakası olduğuna karar vermek üzereydi ki, uzak ama keskin bir ÇATIRTI havayı doldurdu.

Harry Potter sallandı ve dizlerinin üzerine çöktü, o sırada kalbi boğazına kaçmıştı. Etraflarında heyecanlı bir gevezelik patlaması yükseldi.

Profesör McGonagall onun yanında diz çökerken, Harry Potter'ın ağzından çıkan sözleri hâlâ duyabiliyordu. "İşe yaradı," dedi Harry Potter yüksek sesle, "onu yakaladı, gitti."

"Ne?" diye bağırdı Profesör McGonagall, sonra etrafına bakındı. "*Sessiz olun! sessiz olun!* Harry, ne oldu?"

Harry Potter hızlı ama yüksek sesle konuşuyordu. "Voldemort - canlanmaya çalıştı - Ölüm Yiyenleri çağırdı *ve onları öldürdü,* kanlarını ve canlarını çaldı - Hermione'nin bedeni oradaydı, neden bilmiyorum, belki de Voldemort *onu* bir şey için kullanmayı planlıyordu - Voldemort *geri* döndü, kendini diriltti, ama Hermione *onu takip etti* ve *onu yok etti,* o gitti, her şey bitti. Hogwarts yakınlarındaki bir mezarlıkta oldu," Harry Potter ayağa kalktı, hâlâ sallanıyordu, "Sanırım o yönde." Harry Potter çatırtının geldiği kaba yönü işaret etti, "Ne kadar uzakta olduğundan emin değilim. Oradan gelen sesin buraya ulaşması yirmi saniye sürdü, yani süpürgeyle belki iki dakika -"

Profesör McGonagall, bilinçsizce yapılmış gibi görünen yumuşak bir hareketle duruşunu değiştirdi ve "*Expecto*

Patronum. " O sırada beliren parlayan kediye seslendi. "Albus'a git, ona hemen gelmesi gerektiğini söyle -"

"Dumbledore gitmiş!" diye bağırdı Harry Potter. "Müdür gitti, Profesör McGonagall! Karanlık Lord onu tuzağa düşürdü, Müdür'ün planladığı bir tür tuzağı tersine çevirdi ve Dumbledore Zaman'ın dışında yakalandı, gitti!"

Etraflarındaki dehşet gevezelikler daha da arttı.

"Albus'a git!" Profesör McGonagall Patronus'una seslendi.

Ay ışığıyla aydınlanmış kedi McGonagall'a sadece üzgün bir şekilde baktı ve Anna ani bir korkuyla nefesini içine çekti, sanki biri karnına yumruk atmış gibi hissetti. Bu gerçekti, hepsi gerçekti, bu bir şaka değildi.

"Profesör McGonagall, Hermione *yaşıyor!* " Harry Potter yine sesini yükseltti. "O gerçekten yaşıyor ve Inferius falan değil ve hâlâ orada, mezarlıkta!"

"Bir süpürge sopası!" Profesör McGonagall bağırdı. Quidditch sahasının üzerinde hareketsiz duran oyunculara döndü. "Bir süpürgeye ihtiyacım var. ŞİMDİ!"

Her şeye rağmen Anna sessiz bir protesto için elini kaldırdı, sonra Ravenclaw ve Slytherin Arayıcıları (aslında hiçbir şey yapmadıkları için mükemmel bir stratejik anlayışla) zumlayarak gelirken bile kendini tuttu.

Harry Potter çoktan kesesinden bir süpürge daha çıkarmıştı, çok kişilik bir süpürge.

Profesör McGonagall bunu gördü ve sertçe başını salladı. "Orada olmanızı gerektirecek çok önemli bir neden yoksa siz burada kalın Bay Potter. Ben hemen gidiyorum."

"Yapmamalısınız!" diye ciyakladı Profesör Flitwick, kalabalığın arasından ite kaka, ara sıra birinin bacaklarının altından geçerek ilerliyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, bayılacakmış gibi görünüyordu. "Hogwarts'ta kalmalısın, Minerva! Sen - sen -" Profesör Flitwick konuşmakta zorlanıyor gibiydi.

Profesör McGonagall, Profesör Flitwick'le yüzleşmek için döndü ve sonra durdu, yüzünden kan çekiliyordu.

Sonra Harry Potter'ın elinden süpürgeyi aldı ve minik yarı-goblin Profesör'e uzattı. "Filius," dedi keskin bir sesle. Sesindeki panik havası kaybolmuştu, şimdi sanki pazartesi günü derse girecekmiş gibi keskin İskoç aksanıyla konuşuyordu. "Bay Potter'ın sözünü ettiği mezarlığı arayın ve Bayan Granger'ı bulun.
St. Mungo'ya götürün ve yanında kalın."

"Sanırım -" Harry Potter boğuk boğuk konuştu. "Sanırım Biçim Değiştirme orada savaşta kullanılmış olabilir - Profesör Quirrell Voldemort'la savaşmaya çalıştı - önlem alın -"

Filius Flitwick süpürgesine binerken duraksamadan başını salladı.

"Profesör Quirrell öldü!" diye feryat etti Harry Potter. Sesindeki ıstırap açıkça belli oluyordu. "O öldü! Karanlık Lord onu öldürdü! Cesedi -" Harry Potter'ın boğazı düğümlendi. "Orada, mezarlıkta."

Tekrar tökezledi, bunu karnına inen bir başka yumruk gibi hissetti. Profesör Quirrell onun en sevdiği profesörlerden biriydi, Slytherin hakkında inandığı her şeyi yeniden düşünmesini sağlamıştı, muhtemelen çok yakında öleceğini uzaktan da olsa biliyordu ama gerçekten, gerçekten öldüğünü duymak...

Yaşayan Çocuk, sanki bacakları artık onu taşıyamıyormuş gibi bankın üzerine oturdu.

Profesör McGonagall kalabalığa döndü ve asasını boğazına dokundurdu. "QUIDDITCH BİTTİ," diye gürledi güçlendirilmiş sesi. "YURTLARINIZA GERİ DÖNÜN -"

" *Yapma! Yapma!* " diye bağırdı Harry Potter.

Profesör McGonagall dönüp ona baktı.

Yaşayan Çocuk'un yanaklarından süzülüyordu, sözünün kesilmesi herkesi olduğu kadar kendisini de şaşırtmış gibi görünüyordu. "Bu Profesör Quirrell'ın son planıydı," dedi Harry Potter, sesi kırılarak. Yaşayan Çocuk, sanki doğrudan onlarla konuşuyormuş gibi, şimdi yakınlara uçmuş olan Quidditch oyuncularına baktı. "Onun son komplosu."

Harry Potter, Profesör McGonagall tarafından revire götürüldü. Diğer Profesörler kim bilir neyi denetlemek için kaçtılar ve geride sadece Profesör Sinistra ve Hooch kaldı. Stadyumda söylentiler aldı başını gitti; Anna duyduğunu hatırlayabildiği her şeyi elinden geldiğince tekrarladı. Dumbledore'a bir şey olmuştu, bazı Ölüm Yiyenler çağrılmış ve öldürülmüştü (hayır, Harry Potter hangileri olduğunu söylememişti), Profesör Quirrell Karanlık Lord'la yüzleşmeye gitmiş ve bunun için ölmüştü, You-Know-Who geri dönmüş ve tekrar ölmüştü, Profesör Quirrell ölmüştü, ölmüştü.

Zamanla öğrencilerin çoğu, mümkünse uyumak için yurtlarına geri döndüler.

Anna stadyumda kaldı ve vücudunun uyku ihtiyacını ve sık sık yaşlarla bulanıklaşan gözlerini görmezden gelerek maçın geri kalanını izledi.

Ravenclaw takımı cesur bir mücadele verdi.

Ama o gün hiçbir yerde Slytherinleri yenebilecek bir Quidditch takımı yoktu.

Slytherinler son maçlarını, Quidditch Kupası'nı ve Ev Kupası'nı şafak gökyüzünü aydınlatıyordu.

---

*Bir sonraki bölüm **8 Mart 2015 tarihinde Pasifik** saatiyle **12'de (UTC** saatiyle **8'de)** yayınlanacaktır**.***

***HPMOR Wrap Partilerinin** güncel listesi (**14 Mart** tarihinde , Pi Günü)*

***hpmor nokta com ⁄ notlar** adresinde 116 için Yazarın Notu'nda yer almaktadır.*

.

Korunacak bir şey: Minerva McGonagall

Ertesi sabah olmuştu ve tüm öğrenciler sessizce Hogwarts'ın dört masasının etrafında toplanmıştı, Harry James Potter-Evans-Verres de onların arasındaydı. Dün gece yorgunluktan yere yığılmış ve ertesi sabah revirde, sol çorabının altında Felsefe Taşı'yla, hâlâ sersemlemiş bir halde uyanmıştı.

Baş Masa sanki bir veba salgını tarafından gibiydi.

Dumbledore'un tahtı, yerine yenisi konulmadan Baş Masa'dan kaldırılmış ve Baş Masa'nın ortası boş bırakılmıştı.

Severus Snape tekerlekli sandalyenin büyülü eşdeğeri olan yüzen bir koltukta oturuyordu.

Profesör Sprout kayıptı. Harry'ye dün gece söylenenlere göre, bir mahkeme Legilimens'i onu muayene edip başka zorlamalar olup olmadığına bakacaktı, ama muhtemelen herhangi bir suçlamada bulunulmayacaktı. Harry, Profesör McGonagall'a ve Seherbazlara, Profesör Sprout'un muhtemelen sadece bir kurban olduğunu elinden geldiğince vurgulamıştı. Yaşayan Çocuk, Voldemort'un zihninde Sprout'un kasıtlı olarak suç işlediğine dair hiçbir kanıt görmediğini söylemişti.

Profesör Flitwick kayıptı, muhtemelen hâlâ Hermione'nin yanında kalıyordu.

Profesör Sinistra kayıptı ve Harry neden ya da nerede olduğunu bilmiyordu.

Harry'nin zihnini saran uyuşukluk, rahatlatıcı olmasa da koruyucu bir Mylar battaniye gibiydi. Zihninde siyah cüppelerin düştüğü ve kan döküldüğü sahneler vardı, bir anlığına görünüp sonra geri itiliyorlardı. Bunları daha sonra değerlendirecekti, şimdi değil. Başka bir zaman daha iyi olurdu, gelecekteki Harry başa çıkma konusunda karşılaştırmalı bir avantaja sahip olurdu.

Harry'nin içinde bir yerlerde bunun acıtmayacağı, ödenecek bir bedel olmayacağı korkusu vardı. Ama bu korku da geleceğe ertelenebilirdi.

Masalarda kahvaltı yoktu. Harry'nin yanında oturan öğrenciler korkulu bir sessizlik içinde bekliyorlardı. Baykuşların dün geceden beri Hogwarts'a girip çıkmaları yasaklanmıştı.

Büyük Salon'un kapıları bir kez daha açıldı ve Müdire Yardımcısı Minerva McGonagall dışarı çıktı. Resmi siyah bir cüppe giymişti ve başı her zamanki cadı şapkasından arındırılmıştı. Gri-kahverengi-sarı saçları, sanki daha sonra takılacak bir şapka için hazırlanıyormuş gibi, sarmal bir örgü halinde toplanmıştı; ama Harry şimdilik onun başını ilk kez çıplak görüyordu.

Minerva McGonagall, Baş Masanın önünde duran kürsüye geldi.

Bütün gözler onun üzerindeydi.

"Korkarım ki çok fazla haberim var," dedi Minerva. Sesi İskoç hassasiyeti içinde hüzünlüydü. "Ve çoğu korkunç. Birincisi. Sizinle konuşmamın nedeni Hogwarts'ın Müdürü Albus'un," sesi durdu, "Percival Wulfric Brian Dumbledore'un kaybolmuş olması. Siz-Bilirsiniz-Kim onu Zaman'ın dışına hapsetti ve bize geri getirilip getirilemeyeceğini bilmiyoruz. Biz, biz

Hogwarts'ın gelmiş geçmiş en iyi müdürünü kaybettik."

Masalardan bir korku uğultusu yükseldi, duyulabilir bir soluk alma ya da inleme yoktu, sadece birçok nefes alış verişin sesi vardı; çoğu Gryffindor'dan, bazıları da Hufflepuff ve Ravenclaw'dan geliyordu. Kötü haber zaten biliniyordu ama şimdi otorite tarafından da söylenmişti.

"İkincisi. Kim-Olduğunu-Bilirsin kısa süreliğine geri döndü ama bir kez daha öldü. Ondan geriye kalan tek şey Bayan Granger'ın boğazını sıkan elleri oldu. Artık ondan gelen bir tehdit yok, ya da biz öyle düşünüyoruz." Minerva McGonagall bir nefes daha aldı. "Üçüncüsü. Profesör Quirrell elinde asasıyla, yüzünü Kim-Olduğunu-Bilirsin'e dönmüş halde öldü. Kim-Olduğunu-Bilirsin'in Öldürme Laneti'nin kurbanı olarak yine 'in öldüğü yerden çok uzak olmayan bir yerde bulundu." Dört masadan da doğrulanmış bir dehşet sesi daha yükseldi.

Minerva bir nefes daha çekti. "Dün gece Hogwarts tarihindeki belki de en büyük Savunma Profesörünü de kaybettik. Sadece skolastik başarıları bile... Savunma Profesörümüz pek çok isimle anıldı ama gerçek adı David Monroe'ydu. Soylu ve En Kadim Monroe Hanesi'nin son üyesi olduğu için, cenazesi - ikinci ve gerçek cenazesi - iki gün içinde Wizengamot'un En Kadim Salonu'nda düzenlenecek. Ancak Hogwarts'ın Savunma Profesörü, kendi Profesörümüz Quirrell için de bu kalede bir cenaze töreni düzenlenecek. O da bir Hogwarts öğretmeni olarak, bir Hogwarts öğretmeninin ölebileceği kadar asil bir şekilde öldü."

Harry sessizce dinledi, yeniden gözlerine dolan yaşları bastırmaya çalıştı. Beklenmedik olması *bir* yana*, doğru* bile değildi; ama yine de bunu duymak canını yakıyordu. Yanında oturduğu yerden,

Anthony Goldstein Harry'nin elinin üzerine rahatlatıcı bir el koydu ve Harry elini orada bıraktı.

"Dördüncü. Son derece beklenmedik ve mutlu bir haber. Hermione Granger hayatta ve sağlığı , bedeni ve zihni sağlam. Bayan Granger şu anda St.
Mungo'da başına gelenlerden sonra beklenmedik bir etki olup olmadığına bakılacak ama önceki durumu göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede iyi görünüyor."

Haber başka bir paketin parçası olarak gelseydi ya da daha beklenmedik bir şey olsaydı, Ravenclaw ve Gryffindor'dan çılgınca tezahüratlar yükselmesi gerekirdi. Bu , Harry birkaç gülümseme gördü, ama kısa sürdü. Belki daha önce sevinçten havalara uçmuşlardı, ama şu anda sadece sessizlik vardı. Harry bunu anladı. O da neşelenmiyordu, şu anda değil.

"Sonunda -" Minerva McGonagall önce duraksadı, sonra sesini yükseltti. "Korkarım ki bazı öğrencilerimizle paylaşmam gereken çok vahim haberler var. Görünüşe göre Sen-Bilirsin-Kim, bir zamanlar onun takipçisi olanları çağırmış; ve birçoğu, ya korkunç derecede yanlış yönlendirilmiş sadakatten ya da reddederlerse aileleri için duydukları korkudan itaat etmiş. Görünüşe göre, Kim-Olduğunu-Bilirsin'in dirilişini tamamlamak için bir kurban gerekiyordu; ya da belki de Kim-Olduğunu-Bilirsin yenilgisi için eski takipçilerini suçluyordu. Otuz yedi ceset bulundu, Azkaban dışında Kim-Olduğunu-Bilirsin'in sahip olduğu düşünülenden daha fazla takipçisi vardı. Korkarım -" Minerva McGonagall yine duraksadı. "Korkarım ki ölenler arasında birçok öğrencimizin ebeveynleri de var -"

Harry'nin gözleri sanki korkunç bir mıknatıs tarafından Draco'nun mutlak dehşet resmine çekilmişti

Malfoy'un yüzü, Harry'nin düşüncelerini saran rahatlatıcı pamuk ince bir doku gibi yırtılıp atılırken bile.

Nasıl olur da düşünemez, nasıl olur da farkına varamaz?

Arka planda bir yerlerde birileri çığlık atmaya başlamıştı ama yine de oda çok sessiz görünüyordu.

"Sheila, Flora ve Hestia Carrow. Dün gece anne ve babalarını kaybettiler. Babalarını kaybeden öğrenciler arasında Robert Jugson. Ethan Jugson. Sara Jugson. Michael MacNair. Riley ve Randy Rookwood. Lily Lu. Sasha Sproch. Daniel Gibson. Jason Gross. Elsie Ambrose -"

Belki Lucius fark etti, belki uzak duracak kadar akıllıydı, belki de Draco'ya saldıranın Voldemort olduğunu anladı -

"- Theodore Nott. Vincent Crabbe. Gregory Goyle. Draco Malfoy. Liste burada sona eriyor."

Gryffindor masasında oturan bir öğrenci tek bir tezahürat yaptı ve hemen yanında oturan Gryffindor cadısı tarafından bir Muggle'ın dişlerini kaybedeceği kadar sert bir tokat yedi.

"Gryffindor'dan otuz puan ve gelecek yılın ilk ayı için ceza," dedi Profesör McGonagall, sesi taşı kıracak kadar sertti.

" *Yalan!* " diye bağırdı masadan kalkan uzun boylu bir Slytherin. " *Yalanlar! Yalan! Karanlıklar Efendisi geri dönecek ve o, o size her şeyin anlamını öğretecek* - "

"Bay Jugson," dedi Severus Snape'in sesi. Bu ses de titrekti, İksir Ustası'nın sesine hiç benzemiyordu.

yüksek değildi ama yine de Slytherin sessizliğe gömüldü.
"Robert. Karanlık Lord babanı öldürdü."

Robert Jugson müthiş bir öfkeyle çığlık atıp odadan kaçmak için döndü ve Draco Malfoy çöken bir ev gibi kendi üzerine kapandı ve kimsenin duymadığı sesler çıkardı, çünkü gevezelik şimdi başlıyordu.

Harry banktan on santim kadar yükseldi ve sonra durdu.

Draco'ya söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Şimdi oraya gidip onun arkadaşıymış gibi davranamazsın.

düzeltmek istiyorsun daha iyi yapmak istiyorsun ama düzeltemezsin ona yaptıklarını düzeltmenin hiçbir yolu yok Vincent'a yaptıklarını Gregory'ye yaptıklarını Theodore'a yaptıklarını

Harry'nin etrafındaki dünya bulanıklaşmıştı, Padma Patil'in kalkıp Slytherin masasına doğru ilerlediğini, Draco'nun ya da Seamus'un Theodore'a doğru gittiğini zar zor gördü.

Ve Harry babasının bilimkurgu ve fantezi koleksiyonunu okuduğu için, bu sahneyi başka kahramanların başına geldiğinde defalarca okuduğu için, Harry'nin zihninde Mad-Eye Moody'nin, Alastor denen yaralı adamın bir görüntüsü vardı. Ve Deli Göz'ün görüntüsü, tıpkı Albus Dumbledore'la konuşurken kullandığı ses tonuyla, Ölüm Yiyenler'in asalarını Harry'ye doğrulttuklarını, Karanlık İşaret'i almayı çoktan seçtiklerini, hesaplanamayacak ve belki de Harry'nin hayal gücünün ötesinde günahlar işlediklerini, iyi insanları deontolojik olarak korumaktan vazgeçtiklerini ve onları feda etmek için güçlü bir neden varsa kendilerini hedef haline getirdiklerini söylüyordu. Harry'nin masum anne babasını işkenceden ve Azkaban'dan kurtarmak için bunun gerekli olduğunu,

Dünyayı Voldemort'tan korumak için gerekli olduğunu. Sıradan Seherbazlar ve yargıçlar, kendilerine asa doğrultan yeminli ve eli kanlı Ölüm Yiyenleri öldürmekten çok daha ahlaki açıdan sorgulanabilir şeyler yapmak zorundaydı, daha az net olan ama yine de toplum için gerekli olan sıradan adaletleri yerine getirirken. Eğer Harry'nin yaptığını yapmak doğru olmasaydı, eğer Harry'nin yaptığından çok daha ahlaki açıdan belirsiz şeyler yapmak doğru olmasaydı, o zaman insanoğlunun bildiği şekliyle toplum var olamazdı. Sağduyu sahibi hiç kimse Harry'yi bunu yaptığı için suçlamazdı, Neville onu suçlamazdı, Profesör McGonagall onu suçlamazdı, Dumbledore onu suçlamazdı, hatta Hermione bile öğrendiğinde bunun doğru bir şey olduğunu söylerdi.

Ve bunların hepsi doğruydu.

Tıpkı Harry'nin zihninin bir kısmının, kandan arınmış siyasi eliti ortadan kaldırmanın, sonrasında büyülü Britanya'yı yeniden inşa etmeyi daha kolay ve rahat hale getireceğini hesapladığı gibi. Bu önemli bir düşünce değildi, ama yine de o hızlı düşünce anlarında hesaplanmış, uzun vadeli sonuçların felaket olup olmadığına bakılmış ve aslında oldukça iyi olduğu sonucuna varılmıştı. Ve bu kontrol Ölüm Yiyenler'in Hogwarts'ta çocukları olduğunu ya da onlardan birinin Draco'nun babasının yüzünü taşıdığını unutmuştu. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ama düşünmek için sadece birkaç saniyesi olan Harry'nin zihninin yaptığı hesaplamanın gerçeği buydu.

En azından Harry, Ölüm Yiyenler'in hayatta kalanları herhangi bir mali sıkıntı içindeyse, bu konuda kolayca bir şeyler yapabilirdi. Altını dönüştürüp Taş'ı kullanarak kalıcı hale getirebilirdi - tabii o kadar çok altın yapmak

büyücü ekonomisinin geneli için sorun yaratabilir ya da piyasa parasalcı ekonomisini anlamayan goblinlerin itirazlarına neden olabilir - gerçi Harry'nin satacak yararlı hizmetleri de yok değildi -

Harry'nin düşüncelerini saran diğer pamuk da yırtılıyordu şimdi.

"Öyle görünüyor ki," dedi Minerva, sesi yüksek değildi ama diğer tüm sesleri kesiyordu, "öğrencilerimizden bazıları da dün gece vasileri olarak adlandırılan kişilerden mahrum bırakılmış olacak. Eğer Hogwarts'ın vasisi olursanız, lütfen pozisyonumun sorumluluklarını son derece ciddiye alacağımı bilin. Size her türlü nezaket gösterilecektir.
Ailenizin kasası iyi ve gerçek bir şekilde yönetilecek. Elimden geldiğince, her birinize kendi çocuklarıma davrandığım gibi davranacağım - ve sizi kendi çocuklarımı koruduğum kadar koruyacağım, ne daha fazla, ne daha az. Umarım bu *HOGWARTS'TAKİ HERKES* için açıktır. "

Öğrenciler hızla başlarını salladı.

"Güzel," dedi Minerva. Sesi geri çekildi. "O halde yapılması gereken bir şey daha var."

Profesör Sinistra hüzünlü ve ciddi bir havayla yan girişten çıktı. zamanki kahverengi cübbesi yerine beyaz bir cübbe giymişti ve cadı şapkası yerine renkleri solmuş, çoğunlukla griye dönüşmüş, çok püsküllü kare bir şapka takıyordu.

Profesör Sinistra Seçmen Şapka'yı elinde taşıyordu.

Aurora Sinistra, yüzyıllardır değişmeyen bir töreni gerçekleştiren birinin havasıyla Minerva McGonagall'ın önünde diz çöktü ve Seçmen Şapka'yı iki eliyle ona sundu.

Minerva McGonagall Seçmen Şapka'yı Profesör Sinistra'nın elinden aldı ve kendi başına taktı.

Uzun bir sessizlik oldu.

"MÜDIRE HANIM!"

"Albus Dumbledore ölmediğine göre," dedi Minerva, sesi o kadar kısıktı ki öğrenciler duymak için zorlandılar, "sadece aramızdan alındığına göre, bu görevi sadece Müdire Vekili olarak kabul ediyorum - Dumbledore dönene kadar."

Delici bir çığlık Büyük Salon'u böldü ve Fawkes oradaydı, yavaş bir spiral yay çizerek Dört Masa'nın üzerinde uçuyordu. Masaların her birinin üzerinden geçti, kuş sesiyle mırıldandı, sadece fiziksel ateşlerin ölümünden daha uzun sürecek mutlak bir sadakatin mırıltısıydı bu. *Bekle,* der gibiydi uğultu. *Onun dönüşüne kadar bekle ve sadık ol.*

Fawkes, Minerva McGonagall'ın etrafında üç kez daire çizdi, gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlarken tüylü kanatları onun etrafında fırçaladı; sonra kuş Salon'un üzerindeki bir pencereden uçtu ve gitti.

---

*118. Bölüm **9 Mart** 2015 tarihinde **Pasifik** saatiyle **12'de** yayınlanacaktır.*
(7pm UTC).

Korunacak bir şey: Profesör Quirrell

Güneş İskoç yeşili üzerinde parlıyor, geçen her çiy damlasından ya da kendini doğru konumlandıran yansıtıcı yapraktan yansıyan beyaz kıvılcımlar saçıyordu; bir cenaze için masmavi bir gökyüzü.

Harry anma konuşmasını yapmayı reddetmişti. İkinci kez reddetmişti. Profesör Flitwick haftalar önce, Mayıs ayında, Harry'ye konuşması gerekmeden önce satırlarını yazması için zaman tanımak amacıyla bunu sormuş, Harry o zaman da hayır demişti.

Böylece görev, tüm öğrenciler arasında en yüksek dördüncü Quirrell puanına sahip olan ve bir ordunun generalliğini yapmış olan altıncı sınıf Gryffindor Oliver Habryka'ya düştü. On yedi yaşındaki çocuk uzun boyluydu ve simsiyah cübbesi içinde pek yakışıklı ; kırmızı kravat yerine, Profesör Quirrell'ın bazen tercih ettiği gibi mor bir kravat takmıştı.

Bu şartlar altında*, geçici olarak* konuşuyorum. Çok önceden yazılmış olan önceki methiyeler bir kenara atılmıştı; Oliver Habryka'nın sol elinde bir parşömen vardı ama ona hiç bakmıyordu.

"Profesör Quirrell çok hastaydı," dedi uzun boylu çocuk, titrek sesi ara sıra boğuk bir hıçkırıkla kesilen bir öğrenci sessizliğine gömülüyordu. "Bence Profesör Quirrell tüm gücüyle savaşabilseydi, Kim Olduğunu Bilirsin onu kolay kolay yenemezdi, belki de hiç yenemezdi.
David Monroe'nun zamanında Kim Olduğunu Bilirsin'in korktuğu tek kişi olduğunu söylerler. Ama," Oliver'ın sesi

"Profesör Quirrell gücünü tam olarak kullanamıyordu. Çok hastaydı. Kendi başına yürümekte zorlanıyordu. Ve Karanlık Lord'la yüzleşmeye tek başına gitti."

Ardından, öğrenciler bir süre ağlarken bir duraklama oldu.

Oliver koluyla gözyaşlarını sildi ve tekrar konuştu. "Tam olarak ne bilmiyoruz," dedi Oliver. "Sanırım Karanlık Lord ona güldü. Belki de Profesör ayağa kalkamazken ona meydan okuduğu için onunla dalga geçmiştir. Ama *şimdi gülmüyor, değil* mi?"

Gryffindor'dan Slytherin'e, Harry'nin görebildiği bütün öğrencilerden sertçe baş sallamalar geldi.

"Belki de Karanlıklar Lordu Profesör Quirrell'i iyileştirmenin bir yolunu biliyordu, Kim Olduğunu Bilirsiniz ölümden dönmüştü ne de olsa. Belki de Profesör Quirrell'e kendisine hizmet etmesi karşılığında hayatını teklif etmiştir. Profesör Quirrell gülümsedi ve Karanlık Lord'a Dünyanın En Tehlikeli Büyücüsü Kim adlı bir oyun oynamalarının zamanının geldiğini söyledi."

Bilmiyorsan, bir şeyler uydurma. Ama Harry hiçbir şey söylemedi. Bu Lord Voldemort'un deneyebileceği bir şeydi, Profesör Quirrell'ın karşılık verebileceği bir şeydi.

"Ve bize her şeyi anlatmıyorlar," dedi Oliver, "ama daha sonra ne olduğunu tahmin edebiliriz. Profesör'ün en iyi öğrencilerinden biri olan Hermione Granger'ın bu yılın başlarında bir trol tarafından öldürüldüğünü hepimiz biliyoruz, bunu yapan Karanlık Lord olmalı, tıpkı Kan Soğutma Büyüsü için ona komplo kurduğu gibi. Profesör Quirrell bunun arkasında Karanlık Lord'un olduğunu biliyordu, bu yüzden Bayan Granger'ın cesedini çaldı ve onu sakladı, güvende tuttu -"

Bunun için onu suçlayamam.

"Sonra Profesör Quirrell Karanlık Lord'la yüzleşmek için dışarı çıktı. Karanlık Lord Profesör Quirrell'i öldürdü. Ve Hermione Granger hayata döndü. Şu anda hayatta ve bir bütün olduğunu söylüyorlar, belki de daha fazlası. Karanlık Lord onu ele geçirmeye çalıştığında, ondan geriye kalan tek şey yanmış cübbesi ve Bayan Granger'ın boğazına sarılmış elleriydi. Harry Potter nasıl annesinin sevgisi ve fedakârlığıyla Öldüren Lanet'ten korunduysa, Profesör Quirrell'in kendi isteğiyle Karanlık Lord'la tek başına yüzleşmek için dışarı çıkması da Hermione Granger'ın ruhunu her neredeyse oradan geri çağırmış olmalı -" Oliver'ın sesi kırılıyordu.

"Öyle böyle değil," dedi Harry ön sıradaki koltuklardan, kendi sesi boğuklaşmıştı. İşler kontrolden çıkmadan önce bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Tabii zaten kontrolden çıkmamışsa. "David Monroe güçlü bir büyücüydü, onun ve benim dışımda herkesin bildiğinden çok daha güçlü. Sadece kendini feda ederek birini ölümden geri getirebileceğini sanmıyorum. Kimse bunu bu şekilde yapmayı denememeli."

Ne kadar güzel bir hikaye. Gerçek olmalıydı. *Gerçek olmalıydı.*

Oliver Habryka kendini tekrar kontrol altına aldıktan sonra, "Profesörün arkasındaki kişi hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi. "David Monroe'nun mutlu bir adam olmadığını biliyorum. Asla bir Patronus Büyüsü yapamazdı."

Harry'nin gözlerinde yine yaşlar birikmeye başlamıştı. Bu doğru değildi, adil değildi, Voldemort o kadar çok insanı öldürmüştü ki, takipçileriyle birlikte ölmeliydi, özel bir muameleyi hak etmiyordu. Ama bu sadece Harry'nin zayıflığı değildi, hortkuluklar da vardı, Voldemort doğrudan öldürülemezdi. Bu yüzden Harry kabul edebilirdi, memnundu, Profesör Quirrell'ın tamamen gitmediğine ...

"Ama ben biliyorum," dedi Oliver, gözyaşları kendi yanaklarında parlayarak, "Profesör Quirrell şu anda her neredeyse mutludur."

Harry'nin sol elinde küçük bir zümrüt sabah güneşinin altında parlıyordu.

Cennet değil, uzak bir yıldız değil, farklı bir yer değil ama daha iyi bir insan, sana göstereceğim, bir gün sana nasıl mutlu olunacağını göstereceğim -

Uzun boylu çocuk diğer elinde tuttuğu ve ilk kez başvurduğu parşömene baktı. "Profesör Quirrell," dedi Oliver, sesi artık daha sert ve hızlı çıkıyordu, "Hogwarts'ın gelmiş geçmiş en iyi Savaş Büyüsü Profesörüydü. Salazar Slytherin, bildiği büyüler ne olursa olsun, onun yarısı kadar bile iyi bir öğretmen olamazdı. Profesör Quirrell bu yılın başında bize öğrettiklerinin Savunma sanatında her zaman sağlam bir temel oluşturacağını söylemişti. Ve öyle de olacak. Sonsuza dek. Profesörümüz kim olursa olsun, bunu gelecek yıl yeni öğrencilere öğreteceğiz. Yaşlı öğrenciler gençlere öğretecek. Savunma pozisyonundaki lanetin çözümü bu. Oturup otoritenin bize öğretmesini beklemeyeceğiz. Ve Profesör Quirrell'in öğretilerinin Hogwarts'tan asla silinmemesini sağlayacağız."

Harry Profesör'ün - hayır, Müdire McGonagall'ın - oturduğu yere baktı ve Müdire'nin sessizce başını salladığını gördü, üzgün, sert ve gururlu bir bakıştı bu.

Oliver, "Bayan Granger'ı görmemize henüz izin ," dedi. Sesi titriyordu. "Dirilen Kız. Ama onu gördüğümde aklıma hep Savunma Profesörü gelecek. Onun fedakârlığı onda yaşıyor, tıpkı öğretilerinin bizde yaşadığı gibi." Oliver Harry'nin oturduğu yere bir göz attı, sonra tekrar parşömene baktı. "O halde Profesör Quirrell'a, en iyi

Her Slytherin'in olması gerektiği gibi bir Slytherin! Onun için üç kez şerefe!"

"Huzzah! Huzzah! Huzzah!"

Bu sefer kimse sessiz kalmadı, Harry'nin görebildiği tek bir öğrenci bile.

Bölüm 119 (9800 kelime) ***10 Mart 2015*** *tarihinde şu adreste yayınlanacaktır*
11AM Pasifik (6PM UTC)

Mevcut bölüm sayısının 122. Bölüme kadar olduğunu unutmayın.

Güncel Wrap Party listesi aşağıdaki gibidir. Sayfalar için önceki A/N'ye bakınız

hpmor dot com slash notes *adresinden toplayabilirsiniz; ek parti*

bildirimler için habryka at berkeley dot edu adresine gidin.

Asya: Singapur

Mumbai,

Hindistan

Kolombo, Sri Lanka

Herzelia, İsrail

Kharagpur, Hindistan

Yeni Delhi, Hindistan

Avustralya:

Melbourne

Sydney

Canberra

Avrupa:

Londra, Birleşik Krallık

Sheffield, Birleşik Krallık

Brüksel, Belçika

Krakow, Polonya

Cambridge, Birleşik Krallık

Belgrad, Sırbistan

Berlin, Almanya

Turku, Finlandiya

Madrid, İspanya

Dublin, İrlanda Köln,

Almanya

Kopenhag, Danimarka

Kuzey Amerika: Berkeley,

Kaliforniya

Mountain View, Kaliforniya

Los Angeles, Kaliforniya

Phoenix, Arizona

Washington DC

Portland, Oregon

New Orleans, Louisiana

Sarasota, Florida

Gainesville, Florida Denver,

Colorado

Fort Collins, Colorado

Lawrence, Kansas

Seattle, Washington

MIT, Massachusetts

Cambridge, Massachusetts [15 Mart] New

York, New York

Chicago, Illinois Middleton,

Wisconsin Charlotte, Kuzey

Carolina Ferndale,

Michigan Pittsburgh,

Pennsylvania Mexico City,

Meksika

Korunacak bir şey: Albus Dumbledore

Harry şimdi Müdür'ün, hayır, Müdire'nin odasını koruyan gargoylların önünde duruyordu. Profesör Sinistra tarafından çağrılmış, acil bir durum olduğu söylenmişti, ama kapılar onun için açılmıyordu.

Deneyler, Taş'ın her üç dakika elli dört saniyede bir, Dönüşen nesnenin boyutundan bağımsız olarak, bir Dönüşümü kalıcı hale getirdiğini göstermişti. Sadece bir keresinde, Felsefe Taşı'nı karanlık bir dolapta Harry'nin en güçlü el fenerinin ışığına tuttuğunda, Harry kıpkırmızı cam parçasının içinde bir dizi küçük nokta gördüğünü sanmıştı; ama Harry bunu bir daha görememişti ve şimdi bunu hayal ettiğinden şüpheleniyordu. Taş, Harry'nin tespit edebildiği başka hiçbir güce sahip değildi ve herhangi bir zihinsel komut girişimine de yanıt vermiyordu.

Harry, Taş'ı başkası tarafından ele geçirilmeden nasıl kullanmaya başlayacağını bulması için kendisine yarın öğlene kadar süre vermiş, bu arada hâlâ neler olduğunu, her zaman neler olduğunu düşünmemeye çalışmıştı.

On dakika geciken Minerva McGonagall hızlı adımlarla yaklaştı. Kolları kâğıtlarla doluydu, Seçmen Şapkasını bir kez daha takmıştı.

Gargoyleler, kısa bir taş gıcırdatma sesiyle onun önünde eğildiler.

Minerva çirkin yaratıklara, "Yeni parola 'Süreksizlik'," dedi ve onlar da kenara çekildiler. "Özür Bay Potter, geciktim -"

"Anlaşıldı."

Minerva uzun sarmal merdivenleri, taşınmayı beklemek yerine tırmanarak çıktı, Harry de onu arkasından takip etti.

Minerva tırmanırken, "Sihirli Yasaları Uygulama Dairesi Müdürü Amelia Bones, tanıştığınız Alastor Moody ve Uluslararası Sihirli İşbirliği Dairesi Müdürü Bartemius Crouch ile görüşeceğiz," dedi. "Onlar da en az sizin ya da benim kadar Dumbledore'un mirasçıları."

"Hermione ?" Harry şimdiye kadar sorma fırsatı bulamamıştı.

"Filius onun oldukça şokta göründüğünü söyledi, sanırım bu şaşırtıcı değil. Nerede olduğunuzu sordu, Quidditch maçında olduğunuz söylendi, gerçekten nerede olduğunuzu sordu ve sizinle konuşmasına izin verilene kadar olanlarla ilgili kimseyle konuşmayı reddetti. St. Mungo'ya götürüldü ve orada," Müdire'nin sesi şimdi biraz tedirgin çıkıyordu, "standart bir teşhis Büyüsü, Bayan Granger'ın yelesinin taranması dışında mükemmel fiziksel durumda sağlıklı bir tek boynuzlu at olduğunu gösterdi. Aktif büyüyü tespit etmek için yapılan büyüler her seferinde onun başka bir şekle dönüşme sürecinde olduğunu tespit etti. Filius onu ortadan kaldırmadan önce ortaya çıkan bir Konuşulamayan vardı. Muhtemelen bilmemesi gereken bazı büyüler yaptı ve Hermione'nin ruhunun sağlıklı durumda olduğunu ama bedeninden en az bir mil uzakta olduğunu ilan etti. O noktada kıdemli şifacılar pes etti. Şu anda fareler ve sineklerle birlikte bir hücrede tek başına -"

"O ne?"

"Özür dilerim Bay Potter, bu Biçim Değiştirme jargonu. Bayan Granger bir kafes dolusu evcil sıçan ve bir gün içinde yavrulayacak bir kutu sinekle birlikte bir tecrit odasında. Mantık, onun dirilişinin altında yatan gizem her neyse, şifacıların Tılsımlarının anlamsız şeyler üretmesine neden olan bir yayılım bıraktığını öne sürüyor. Ancak farelere ya da sineklerin yavrularına bir şey olmazsa Bayan Granger'ın yarın sabah yeniden uyandıktan sonra Hogwarts'a dönmesinin güvenli olduğu ilan edilecek."

Harry hâlâ emin değildi... Hermione'nin, en azından bu özel koşullar altında, yeniden diriltilmek konusunda ne düşüneceğinden *hiç* emin değildi. Aslında Hermione'nin bunu yanlış yaptığı için ona bağıracağını düşünmüyordu. Bu sadece Harry'nin beyninin onu bir klişe olarak hayal etmeye çalışmasıydı.
Harry bu hikâyeyi uydurduğunda gerçekten de çok yorgundu ve doğru dürüst düşünemiyordu, Hermione de muhtemelen bu kısmı anlayacaktı. Ama Hermione'*nin* ne düşüneceğini hayal bile edemiyordu...

Minerva düşünceli bir ifadeyle, "Bayan Granger'ın Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i de alt ettiği için ne hissedeceğini merak ediyorum," dedi, Harry'nin yetişmeye çalışırken nefessiz kaldığını hissedeceği kadar hızlı merdivenleri çıkarken. "Ve insanlar onun hakkında en ilginç şeylere inanıyor."

"Yani, kendini her zaman normal bir akademik deha olarak tanımladığı ve şimdi bir grup insan onu Dirilen Kız olarak düşündüğü ve herkes onun elini sıkmak istediği için mi?" Harry söyledi. *Bunu hak etmek için hiçbir şey yaptığını hatırlamasa da. Tüm bunlar başkalarının işi ve başkalarının fedakarlığı olsa ve övgüyü o alsa bile. Diğer insanların ona davranışını hak edecek bir şey yapmadığını düşünse de,*

Ve onların hayal ettiği gibi bir insan olup olamayacağından emin değil. "Tanrım, bilmiyorum, bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

Belki de onu buna maruz bırakmamalıydım. Ama insanlara inanacakları bir şey *verilmeliydi, yoksa kim bilir neler uydururlardı. Bu konuda suçluluk hissetmek aptalca olurdu. Düşünüyorum.*

İkisi merdivenlerin tepesine ulaştılar ve düzinelerce garip nesneyle dolu ofise girdiler, hepsi büyük bir masaya ve arkasındaki güçlü bir tahta bakıyordu.

Minerva'nın eli o nesnelerden birinin üzerinden geçti, üzerinde altın yaldızlar olanın, gözleri kısa bir süreliğine kapandı. Sonra Minerva Seçmen Şapka'yı çıkardı ve sol ayaklar için üç terlik tutan bir şapka askısına koydu. Görkemli tahtı minderli basit bir sandalyeye, büyük masayı da etrafında dört sandalyenin yükseldiği yuvarlak bir masaya .

Harry bütün bunları boğazında garip bir acıyla izledi. İkisi de bir şey söylemeden, sandalyelerin değiştirilmesinde, masanın değiştirilmesinde daha fazla tören olması gerektiğini biliyordu. Müdire yeni ofisine ilk kez oturduğunda çok daha fazla tören olmalıydı. Ama her ne sebeple olursa olsun, zaman yoktu ve Minerva McGonagall hız için tüm bunları bir kenara bırakıyordu.

Minerva asasını sallayarak şöminedeki Floo ateşini yakarken, Minerva da Dumbledore'un oturduğu sandalyeye oturdu.

Harry sessizce masanın etrafındaki sandalyelerden birini alıp Minerva'nın soluna oturdu.

Floo ateşi neredeyse aynı anda zümrüt renginde yandı ve asasını kaldırarak etrafında dönen Alastor Moody'yi dışarı fırlattı,

bütün odayı bir bakışta süzdü ve sonra asasını doğrudan Harry'ye doğrultup, "Avada Kedavra," dedi.

Bu o kadar hızlı oldu ve onu o kadar gafil avladı ki, Alastor Moody büyüyü bitirdiğinde Harry'nin asası yarı havaya bile kalkmamıştı.

"Sadece kontrol ediyordum," dedi Alastor, kendi asası da Alastor'a doğrultulmuş olan Müdire Hanım'a. Ağzı, bulamadığı kelimeleri söyleyecekmiş açıktı. "Voldie dün gece çocuğun bedenini ele geçirmiş olsaydı kaçmaya çalışırdı. Yine de Granger kızını kontrol etmem gerekecek." Alastor Moody Minerva'nın sağına gidip oturdu.

Harry o anda asasından sözsüz, gümüş bir Patronus parıltısı çıkarmayı düşünmüştü, ama asası zamanında araya girememişti, hatta yaklaşamamıştı bile.

Eğer daha önce kendimi yenilmez hissediyorsam, bu onun için yeterli. Ne kadar değerli bir hayat dersi, Bay Moody.

Sonra Floo ateşi yeniden yeşile döndü ve Harry'nin o güne dek gördüğü en yaşlı, en sert görünüşlü cadıyı dışarı fırlattı. Yaşlı cadının elinde asası yoktu, ama Dumbledore'unkinden daha güçlü ve katı bir otorite havası yansıtıyordu.

"Bu Müdür Amelia Bones, Bay Potter," dedi dengesini yeniden kazanmış olan Müdire McGonagall. "Hâlâ Müdür Crouch'u bekliyoruz -"

"Bartemius Crouch Jr'ın cesedi ölen Ölüm Yiyenler arasında tespit edildi," dedi yaşlı cadı, sandalyelere doğru ilerlerken bile söze girmeden. "Bu bizi tamamen şaşırttı ve korkarım Bartemius

Her iki açıdan da kayda değer bir keder. Bugün bizimle birlikte olmayacak."

Harry irkilmesini içine attı.

Amelia Bones, Moody'nin sağında duran bir sandalyeye oturdu.

"Müdire McGonagall," dedi yaşlı cadı, hâlâ tereddüt etmeden ve gecikmeden, "Dumbledore'un vekâleten bana bıraktığı Merlin'in Kırılmamış Hattı elime cevap vermiyor. Wizengamot'un bir an güvenilir bir Baş Büyücü'ye ihtiyacı var; Britanya'da işler çok karışık. Dumbledore'un ne yaptığını derhal öğrenmeliyim!"

"Kahretsin," diye mırıldandı Moody. Deli gözü çılgınca dönüyordu. "Bu hiç iyi değil, hiç iyi değil."

"Evet, şey," dedi Minerva McGonagall, oldukça endişeli görünüyordu. "Bunu kesin olarak söyleyemem. Albus'un bu savaştan sağ çıkamayacağına dair bir sezgisi olduğu açık. Ama Bayan Granger'ın ölümden dönüp sadece birkaç saat sonra Voldemort'u öldüreceğini beklediğini sanmıyorum. Albus'un bunu beklediğini hiç sanmıyorum. Mirasçılarının bu konuda ne yapacağından pek emin değilim -"

Amelia Bones sandalyesinden yarı kalktı. "*Granger* kızının Merlin'in Kırılmamış Soyu'nu miras almış olabileceğini mi ima ediyorsunuz? Bu bir *felaket!* Kız daha on iki yaşında, denenmemiş - Albus, Voldemort'u yenen *kişinin kim olduğunu* bilmeden Soy'u ona bırakacak kadar sorumsuz olamaz*!*"

"Basitçe söylemek gerekirse," dedi Minerva. Parmakları, yanında götürdüğü ve şimdi masanın üzerinde duran evrakları düzeltti. "Albus Voldemort'u kimin yeneceğini bildiğini düşünüyordu.

Bununla ilgili bir kehanet vardı, doğrulanmış bir kehanetti, ama şu anda yürürlükten kalkmış gibi görünüyor, ya da - bilmiyorum, Madam Bones! Bay Potter'a Albus'un ölümü ya da başka bir şekilde ayrılması durumunda vermem gereken bir mektup ve Albus'un Bay Potter'ın ancak Voldemort'u yendikten sonra açabileceğini söylediği başka bir mektup var. Şimdi ona ne olacağından emin değilim. Belki Bayan Granger onu açabilir, belki de asla açılamaz -"

"Dur bakalım," dedi Deli-Göz Moody. Elini cüppesinin içine soktu, Harry'nin tanıdığı uzun, gri topuzlu bir asa çıkardı; Dumbledore'un asasıydı, Hogwarts'taki diğer asalara benzemeyen bir biçimi ve tarzı vardı. Moody asayı masanın üzerine koydu. "Daha ileri gitmeden önce, Albus bana bir iki talimat bıraktı. Al şu asayı evlat."

Harry duraksadı, düşünüyordu.

Albus Dumbledore benim için kendini feda etti. Moody'ye güvendi. Bu muhtemelen bir tuzak değil.

Sonra Harry asasına uzanmaya başladı.

Sıçradı ve masanın üzerinden Harry'nin eline doğru uçtu. Ve Harry'nin parmakları sapı kavradığı anda sanki bir şarkı duydu, zihninde yankılanan bir zafer ve savaş ilahisi. Beyaz bir ateş dalgası sapa ve tahtaya doğru ilerledi, hareket ettikçe büyüdü ve ucundan muazzam bir kıvılcım püskürtülerek patladı. Parmaklarının altındaki ahşaptan, tasmalı bir kurt gibi güç ve kısıtlı bir tehlike duygusu akıyordu.

Harry ayrıca belirgin bir şüphecilik izlenimi de alıyordu, sanki asanın bir farkındalığı vardı ve nasıl olup da Hogwarts birinci sınıf öğrencisi tarafından tutulduğunu merak ediyordu.

"Doğru," dedi Deli-Göz Moody şaşkın bakışlar arasında. "Demek Voldie'yi yenen Bayan Granger değilmiş. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ne?" Amelia Bones kelimeyi düz bir şekilde söyledi.

Deli-Göz Moody ona saygıyla başını salladı. "Albus bu asanın önceki sahibini yenene verileceğini söyledi. Yaşlı Grindie'den aldı. Sonra Voldie dün Albus'u yendi. Hecelememe gerek var mı, Amelia?"

Amelia Bones ağzı bir karış açık, Harry'ye bakıyordu.

"Bu doğru olmayabilir," dedi Harry. Korkunç suçluluk duygusunun bir acısını daha yuttu. "Yani, Voldemort beni rehine olarak kullandı, çünkü ben, ben aptaldım ve Dumbledore beni kurtarmak için kendini feda etti, belki de asa bunun Dumbledore'u yenmem sayılacağını düşünüyor. Yine de Voldemort'u yendim. Onu yok ettim. Ama bence orada olduğumu kimsenin bilmemesi daha iyi."

Bip. Tik. Whirr. Ding. Poot.

" *Bunu biraz zaman* almış olmalı," dedi Deli-Göz. Yaralı adam başını yavaşça eğdi, derin bir saygı göstergesiydi bu. "Albus'u, David'i ve Flamel'i kaybettiğin için kendini çok suçlu hissetme evlat, ne kadar aptalca davranmış olursan ol. Sonunda sen kazandın. Hepimiz bir araya gelsek asla . Sadece kontrol etmek için soruyorum evlat, sen ve David Voldie'nin hortkuluğunu da mı yok ettiniz? Ve onun gerçek olduğundan *emin* misin?"

Harry tereddüt etti, güvenmenin olası sonuçlarını, sessizliğin olası felaketlerini tarttı ve sonra başını sallayarak Moody'ye cevap verdi. Zaten en azından McGonagall'a şu anda okulunun içinde ne olduğunu anlatmayı planlıyordu. "Voldemort'un... aslında çok fazla hortkuluğu vardı. Onun yerine anılarının çoğunu yok ettim, sonra da

Onu buna dönüştürdü." Harry elini kaldırdı ve sessizce yüzüğündeki zümrüdü işaret etti.

Splat. Boing. Splat. Splat.

"Huh," dedi Moody sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Minerva ve ben senin yüzüğüne bazı alarmlar ve efsunlar yerleştireceğiz evlat, eğer yoksa. Olur da bir gün o Başkalaşım'ı sürdürmeyi unutursan diye. Ve asla başka bir Karanlık büyücüyü avlamaya gitme, sadece sessiz ve huzurlu bir hayat yaşa." Yaralı adam bir mendil aldı ve alnında beliren boncuk boncuk terleri sildi. "Ama delikanlı, hem sana hem de David'e, huzur içinde yatsın. Sanırım bu onun fikriydi? Aferin, diyorum."

"Gerçekten de," dedi Amelia Bones, artık gelmişti. "Hepimiz ikinize de büyük bir minnet borçluyuz. Ama tekrar söylüyorum, Merlin'in Kırılmamış Hattı ile ilgili acil bir iş var."

"Sanırım," dedi Minerva McGonagall yavaşça, "Albus'un mektuplarını Bay Potter'a hemen şimdi versem iyi olacak." Şimdi kâğıt yığınının en üstünde parşömen bir zarf ve gri bir kurdeleyle mühürlenmiş, rulo haline getirilmiş bir parşömen tomarı duruyordu.

Müdire önce Harry'ye parşömen zarfı verdi ve Harry zarfı açtı.

Eğer bunu okuyorsan Harry Potter, ben Voldemort'un eline düştüm ve görev artık senin ellerinde.

Öğrenmek sizi şaşırtacak olsa da, kalbimde gerçekleşmesini dilediğim son buydu. Bunu yazarken, Voldemort'un kendi elimle düşmesi hâlâ mümkün görünüyor. Ve sonra, zamanla, gücünüze tam olarak girebilmek için üstesinden gelmeniz gereken karanlığa dönüşeceğim. Çünkü

Bir zamanlar akıl hocana, seni yaratana, sevdiğine karşı elini kaldırman gerekebileceği söylenmişti; benim çöküşüm olabileceğin söylenmişti. Eğer bunu okuyorsan, o zaman bu asla gerçekleşmeyecek ve ben bundan memnunum.

Öyle bile olsa, Harry, Voldemort'a karşı tek başına verdiğin bu mücadeleyi senden esirgemek istiyorum. Bunu yazarken, ne pahasına olursa olsun, elimden geldiğince seni koruyacağıma yemin ediyorum. Ama eğer başarısız olduysam, bil ki bundan memnunum, kendi bencil yolumla.

Benim ölümümle birlikte, Voldemort'un karşısına senden başka eşit olarak çıkacak kimse kalmadı. Gölgesi büyülü Britanya'nın üzerine uzun ve korkunç bir şekilde düşecek ve birçok kişi bunun için acı çekecek ve ölecek.
Bu gölge, kaynağını yok edene kadar, kalbinizi karanlıktan temizleyene kadar kalkmayacaktır. Bunu nasıl yapacağını bilmiyorum. Eğer Voldemort taşıdığın gücü bilmiyorsa, ben de bilmiyorum. O gücü kendi içinde bulmalı, kullanmayı öğrenmeli, Voldemort'un son yargıcı ve ona merhamet gösterme hatasına düşmemen için sana yalvarıyorum.

Moody'nin muhafazasında sana bıraktığım asamı Voldemort'a karşı kullanmaya cüret etmemelisin. Çünkü o asanın efendisi yenildiğinde, asa da galip gelene geçer.
Fatihimi fethettiğin zaman, o zaman asa senin eline gerçekten cevap verecektir; ama eğer onu çevirmeye çalışırsan
O zamana kadar Voldemort'a karşı savaşırsan, sana ihanet edeceği kesin. Ne pahasına olursa olsun onu Voldemort'un elinden uzak tut. Sana o asayı hiç kullanmamanı tavsiye ederim, yine de çaresiz bir durumda ihtiyaç duyabileceğin büyük bir güce sahip bir alettir. Ama eğer onu eline alırsan, ihanetinden her zaman korkmalısın.

Benim yokluğumda, Wizengamot kaçınılmaz olarak Malfoy'un eline geçecek. Merlin'in Kırılmamış Hattı'nı sana devrediyorum,

Amelia Bones'un naibin olmasıyla, sen reşit olana ya da güçlenene kadar. Ama Malfoy'a uzun süre karşı çıkamaz, ben gitmişken ve Voldemort ona danışmanlık yapmak için dönmüşken olmaz. Sanırım yakında Bakanlık düşecek ve Hogwarts son kale olacak. Minerva'ya Hogwarts'ın anahtarlarını bıraktım, ama onun prensi yalnızca sensin ve o sana elinden geldiğince yardım edecektir.

Alastor artık Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na liderlik ediyor. Onun sözlerine, hem tavsiyelerine hem de sırlarına iyi kulak verin. Alastor'a daha fazla ve daha erken kulak vermemiş olmam hayatımın en büyük pişmanlıklarından biridir.

Sonunda Voldemort'u yeneceğinden hiç yok.

Çünkü bu, hayatınızın kaderinin sadece başlangıcı olacak. Bundan da eminim.

Voldemort'u yendiğinizde, bu ülkeyi kurtardığınızda, umarım günlerinizin gerçek anlamına kavuşursunuz.

Başlamak için acele edin.

Ölümüne (ya da her neyse), Dumbledore.

Not: Şifreler ofisimde söylenen 'phoenix's price', 'phoenix's fate' ve 'phoenix's egg'. Minerva bu odaları sizin daha kolay ulaşabileceğiniz bir yere taşıyabilir.

Harry parşömeni katlayıp zarfa geri koydu, düşünceli düşünceli kaşlarını çattı, sonra gri kurdeleli parşömeni Müdire'den aldı. Uzun gri parşömen

Harry'nin elindeki asa kurdeleye dokundu, kurdele hemen düştü; Harry parşömeni açıp okudu.

Sevgili Harry James Potter-Evans-Verres:

Eğer bunu okuyorsanız, Voldemort'u yenmişsiniz demektir.

Tebrik ederim.

Umarım bu tomarı açmadan önce kutlama yapmak için biraz olmuştur, çünkü içindeki haberler pek iç değil.

Birinci Büyücülük Savaşı sırasında, Voldemort'un kazanmakta olduğunu ve yakında her şeyi avucunun içine alacağını anladığım bir zaman geldi.

O anda Gizemler Dairesi'ne girdim ve Merlin'in Kırılmamış Hattı'nın tarihinde hiç söylenmemiş bir parolayı söyledim, yasaklanmış ama tamamen yasaklanmamış bir şey yaptım.

Şimdiye kadar kaydedilmiş tüm kehanetleri dinledim.

Ve böylece sorunlarımın Voldemort'tan çok daha kötü olduğunu öğrendim.

Bazı kahin ve kâhinlerden, bu dünyanın yok olmaya mahkûm olduğuna dair giderek artan bir kehanet korosu gelmektedir.

Ve sen, Harry James Potter-Evans-Verres, onu yok edeceği söylenenlerden .

Haklı olarak, senin olasılık çizgini sona erdirmeli, doğmanı engellemeliydim, tıpkı seni sona erdirmek için elimden geleni yaptığım gibi

O korkunç uyanış gününde keşfettiğim diğer tüm olasılıklar.

Yine de senin durumunda, Harry, ve sadece senin durumunda, kıyametinin kehanetlerinde boşluklar var, bu boşluklar çok küçük olsa da.

Her zaman 'dünyanın sonunu getirecek', 'hayatın sonunu getirecek' değil.

Gökteki yıldızları parçalayacağınız söylendiğinde bile, insanları parçalayacağınız söylenmedi.

Bu dünyanın sonunun gelmeyeceği açık olduğundan, her şeyimi senin üzerine oynadım, Harry James Potter-Evans-Verres. Dünyanın nasıl kurtarılabileceğine dair hiçbir kehanet yoktu, bu yüzden yıkımda boşluklar sunan kehanetleri buldum; ve bu kehanetlerin gerçekleşmesi için garip ve karmaşık koşullar yarattım. Voldemort'un bu kehanetlerden birini keşfetmesini ve böylece (korktuğum gibi) anne babanı ölüme mahkûm ettim ve seni olduğun kişi yaptım. Annenin İksir ders kitabına garip bir ipucu yazdım, neden yazmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu; ve bu Lily'ye kardeşine nasıl yardım edeceğini gösterdim ve Petunia Evans'ın yürekten sevgisini kazanmanı sağladım. Oxford'daki yatak odana görünmez bir şekilde gizlice girdim ve Zaman Döndürücüleri olan öğrencilere verilen iksiri uygulayarak gün döngünü iki saat uzattım. Sen altı yaşındayken pencere kenarındaki bir taşı kırdım ve bugün bile nedenini anlayamıyorum.

Hepsi de bizi fırtınanın gözünden geçirebileceğinize, bir şekilde bu dünyanın sonunu getirebileceğinize ve yine de insanlarını canlı çıkarabileceğinize dair umutsuz bir umutla.

Artık Voldemort'u yenme ön sınavını geçtiğine göre, her şeyimi, sana verebileceğim tüm araçları senin ellerine bırakıyorum. Merlin'in Kırılmamış Hattı'nı, Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın komutasını, tüm servetimi ve hazinelerimi, Ölüm Yadigarları'ndan Mürver Asa'yı, bana kulak verebilecek dostlarımın sadakatini. Hogwarts'ı Minerva'nın gözetimine bıraktım, çünkü için zamanınız olacağını sanmıyorum, ama ondan talep ederseniz bu bile sizindir.

Size vermediğim tek bir şey var, o da kehanetler. Ayrıldığım anda yok edilecekler ve gelecektekiler kaydedilmeyecek, çünkü onlara bakmamanız gerektiği söylendi. Eğer bunun sinir bozucu olduğunu düşünüyorsanız, bana inanın ki zekanız bile nasıl bir hayal kırıklığından kurtulduğunuzu anlayamaz. Öleceğim, senin tarafından kaybedileceğim ya da başka bir şekilde senden alınacağım - doğal olarak kehanetler belirsiz - geleceğin gerçekte ne getireceğini ya da yaptığım şeyi neden yapmam gerektiğini bir kez bile bilmeden. Bunların hepsi şifreli bir delilik ve sen de
o.

Satranç tahtasında sadece bir şah olabilir.

Değeri fiyatının ötesinde olan tek bir parça olabilir.

Bu parça dünya değil, dünya halkları, büyücü ve Muggle, goblinler ve ev elfleri ve hepsi.

Türümüzden geriye kalanlar hayatta kaldıkça, yıldızlar cennette ölse bile o parça hala oyunda.

Ve eğer o taş kaybedilirse, oyun biter.

Diğer tüm taşlarınızın değerini bilin ve kazanmak için oynayın.

- Albus

Harry parşömen tomarını uzun süre elinde tuttu, hiçbir şeye bakmadı.

'Bu her şeyi açıklıyor' cümlesinin pek de yeterli olmadığı zamanlar oldu ama yine de bu her şeyi açıklıyordu.

Harry dalgın dalgın parşömen tomarını avucunun içinde yuvarladı, hâlâ hiçbir şeye bakmıyordu.

"Ne ?" dedi Amelia Bones.

"Bu bir itiraf mektubu," dedi Harry. "Evcil taşımı öldürenin Dumbledore olduğu ortaya çıktı."

" *Şimdi şaka zamanı değil!* " diye bağırdı yaşlı cadı. "Kırılmamış Merlin Soyu'nun gerçek sahibi sen misin?"

Harry dalgın dalgın, "Evet," dedi, aklı herhangi bir nesnel ölçüme göre çok daha önemli olan düşüncelerle meşguldü.

Yaşlı cadı sandalyesinde kıpırdamadan oturuyordu. Başını çevirdi ve Minerva McGonagall ile göz göze geldi.

Bu arada Harry'nin beyni, kelimenin tam anlamıyla milyarlarca yıl ve yıldız sökme prosedürleri içeren çok fazla zaman ufkunda çok fazla olasılıkla hokkabazlık yapan beyni, bilişsel iflas ilan etti ve baştan başladı. *, dünyayı kurtarmak için yapmam gereken* ilk *şey ne... hayır, daha da yerelleştirelim,* bugün *ne yapmam gerekiyor... ne yapacağımı bulmak dışında, ve Dumbledore'un Anka Kuşu'nun Yumurtası odasında bana bıraktığı şeye bakmadan önce gecikmesem iyi olur...*

Harry gözlerini rulo halindeki parşömenden kaldırdı ve Profesör'e, Müdire McGonagall'a, Deli Göz Moody'ye ve kösele görünümlü yaşlı cadıya, sanki onları ilk kez görüyormuş gibi baktı. Aslında Amelia Bones'u çoğunlukla ilk kez görüyordu.

Amelia Bones, Albus Dumbledore'un Wizengamot'u en azından geçici olarak yönetmeye layık gördüğü, Sihirli Yasaları Uygulama Dairesi'nin başkanı. Harry'nin başına gelecekler için... onun işbirliği çok değerli, belki *de gerekli olacaktı*. Dumbledore onu seçmişti ve Harry'nin görmediği kehanetleri okumuştu.

Amelia Bones, Kırılmamış Merlin Hattı'na naip olarak atandığını ve bir sonraki Baş Büyücü olduğunu düşünmüş, ancak bunun yerine pozisyonun görünüşe göre on bir yaşında bir gittiğini öğrenmişti.

Şimdi, dedi kafasının içindeki Hufflepuff'ın sesi, *şimdi kibar olacaksın. Her zamanki lanet bir aptal olmayacaksın. Çünkü dünyanın kaderi buna bağlı olabilir. Ya da bağlı değil. Bunu bilmiyoruz bile.*

Harry Potter, "Bütün bunlar için çok üzgünüm," dedi, sonra bu kibar ifadenin, eğer varsa, nasıl bir etki yarattığını görmek için durakladı.

"Minerva," dedi yaşlı cadı, "dürüst sözlerden alınmayacağınızı düşünüyor gibi."

Harry başını salladı. Ravenclaw tarafı, bunun eleştiriye tahammülsüz olduğunuzu haykırırken sizi açıkça aşağı çekmeye çalışan insanlardan farklı olduğuna dair bir feragatname eklemek istedi, ama Hufflepuff veto etti. Ne söyleyecekse Harry duyacaktı.

"Ölenler hakkında kötü konuşmak istemem," dedi yaşlı cadı. "Ama çok eski zamanlardan beri, Merlin'in Kırılmamış Soyu, sadece iyi insanlar olduklarını değil, aynı zamanda hem iyi hem de bilge olan haleflerini ayırt edebilecek kadar bilge olduklarını *iyice* kanıtlamış olanlara geçmiştir. Zincirin herhangi bir yerinde tek bir kırılma olursa, halefiyet yoldan çıkabilir ve bir daha asla geri dönemeyebilir! Dumbledore'un bu kadar genç yaşta görevi sana devretmesi, hatta bunu Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i yenmen şartına bağlaması çılgınca bir hareketti. Dumbledore'un mirası üzerinde bir leke, işte böyle görülecek." Yaşlı cadı duraksadı, gözleri hâlâ Harry'yi izliyordu. "Bence bu odanın dışında kimsenin bunu öğrenmemesi en iyisi."

"Hımm," dedi Harry. "Sen... Dumbledore'u pek sevmiyorsun sanırım?"

"Düşündüm de..." dedi yaşlı cadı. "Şey. Albus Dumbledore benden daha iyi bir büyücüydü, sayamayacağım kadar çok yönden benden daha iyi *bir insandı*. Ama adamın hataları da vardı."

"Çünkü, yani. Dumbledore az önce söylediğin her şeyi *biliyordu*. Genç olduğumu ve Hat'ın nasıl çalıştığını. Dumbledore'un kararını verirken bu gerçeklerden habersiz olduğunu ya da onları görmezden geldiğini düşünüyormuş gibi davranıyorsun. Bazen benim gibi aptal insanların böyle çılgınca kararlar verdiği doğrudur. Ama Dumbledore değil. O deli *değildi*." Harry yutkundu, gözlerinden ani bir nemi uzaklaştırmaya çalıştı. "Sanırım... Farkına varmaya başlıyorum.
Dumbledore başından beri tüm bunların içinde aklı başında olan tek kişiydi. Doğru şeyleri doğru nedenlerle yapan *tek* kişiydi..."

Madam Bones, Minerva McGonagall'ın tüylerini diken diken eden alçak sesle küfürler ediyordu.

Harry çaresizce, "Özür dilerim," dedi.

Deli-Göz sırıtıyordu, yaralı yüzü bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. "Albus'un bize söylemediği *bir şeylerin* peşinde olduğunu hep biliyordum. Delikanlı, Göz'ümü o parşömen üzerinde kullanmamanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Harry parşömeni hızla mokeskin kesesine soktu.

"Alastor," dedi Amelia. Yaşlı cadının sesi yükseliyordu. "Sen aklı başında bir adamsın, bu delikanlının Dumbledore'un yerini doldurabileceğini düşünemezsin! *Bugün* olmaz*!* "

"Dumbledore," dedi Harry, isim dilinde tuhaf bir tat bırakıyordu, "kararlarını verirken yanlış bir varsayımda bulundu. Voldemort'la yıllarca savaşacağımızı sanıyordu, hep birlikte. Voldemort'u hemen yok edeceğimi bilmiyordu. Benim için doğru olan , uzun bir savaşa kıyasla çok fazla hayat kurtardım. Ama Dumbledore beni öğrenmek için yılların olacağını düşündü, bana güven... oysa her şey bir akşamda olup bitti." Harry içini çekti. "Yıllardır Voldemort'*la* savaşıyormuşuz ve ben senin güvenini kazanmışım gibi *davranamaz* mısın? Dumbledore'un beklediğinden daha çabuk kazandığım için cezalandırılmayayım diye mi?"

"Sen hâlâ Hogwarts'ta birinci sınıf öğrencisisin!" dedi yaşlı cadı. "Niyeti ne olursa olsun, Dumbledore'un yerini alamazsın!"

"Doğru, şu 'on bir yaşında gibi görünme' meselesi." Harry'nin eli kalktı, gözlüğünün durduğu burnunu ovuşturdu. *Sanırım Taş'ı kullanıp kendimi doksan yaşında gibi gösterebilirim...*

"Ben aptal değilim," dedi yaşlı cadı. "Senin sıradan bir çocuk olmadığını biliyorum. Seni Lucius Malfoy'la konuşurken gördüm,

Bir Ruh Emici'yi korkutmanı izledim ve Fawkes'ın ricanı kabul ettiğine tanık oldum. Seni Wizengamot'un huzurunda gören aklı başında herkes - ki bununla kendimi ve en fazla iki kişiyi kastediyorum - ölümünün gerçekleştiği gece Sen-Bilirsin-Kim'in parçalanmış ruhunun bir kısmını özümsediğini, ancak onu bastırdığını ve bilgisini iyi amaçlara dönüştürdüğünü tahmin edebilir."

Odada hafif bir duraklama oldu.

"Evet, tabii ki," dedi Minerva McGonagall. İçini çekti ve Müdire'nin koltuğuna biraz çöktü. "Albus'un *en başından beri* açıkça bildiği, ancak beni *herhangi bir şekilde* uyarmayı düşünceli *bir şekilde* reddettiği gibi"

"Doğru," dedi Moody. "Bunu biliyordum. Evet. Çok açıktı. Kafam hiç karışmadı."

"Sanırım bu gerçeğe yeterince yakın," dedi Harry. "Peki, sorun tam olarak nedir?"

"Sorun şu ki," dedi Amelia Bones, sesi gayet düzgündü, "sen Hogwarts birinci sınıf öğrencisi ile Kim Olduğunu Bilirsin'in fokurdayan, dengesiz bir karışımısın." Sanki bir şey bekliyormuş gibi durakladı.

"Bu konuda iyiye gidiyorum," dedi Harry, çünkü kız onun cevabını bekliyor gibiydi. "Aslında oldukça hızlı bir şekilde. Daha da önemlisi, bu Dumbledore'un bilmediği bir şey değil."

Yaşlı cadı devam etti. "En iyi arkadaşını Azkaban'dan uzak tutmak için servetinden vazgeçmen ve Lucius Malfoy'a borçlanman, dürüst ahlaki karakterini ortaya koyduğu kadar, Wizengamot'u yola getiremeyeceğini de gösteriyor. Şimdi kendin için doğru olanı, akıl sağlığını korumak ve içindeki karanlığı bastırmak için yapman gereken şeyi yaptığını görebiliyorum. Ama aynı zamanda

Merlin'in varisinin yapmaması gereken bir şey yaptı. Duygusal bir lider, bencil bir liderden çok daha kötü olabilir. Bir anka kuşunun efendisi ve hizmetkârı olan Albus zar zor hayatta kalabildi - ve o gün o bile size karşı çıktı." Amelia Deli-Göz Moody'ye doğru bir işaret yaptı. "Alastor'un sertliği var. Kurnazlığı var. Hâlâ hükümet etme yeteneğine sahip değil. Sen, Harry Potter, henüz Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nı bile yönetecek sertliğe, fedakârlık kapasitesine sahip değilsin. Ve ne olursan ol, o kişi olmaya *çalışmamalısın*. Şimdi değil, bu yaşta değil. Eğer mümkünse, bölünmüş ruhunuzu kendi zamanınızda hizalayın ve kaynaştırın. Bunu yaparken de Baş Büyücü olmaya çalışma. Albus bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüyse, gerçek dünyadaki pratiklik pahasına daha güzel bir hikaye hazırlıyordu. Adamın bununla ilgili bir sorunu olduğunu düşünüyorum."

Tüm bunları dinleyen Harry'nin gözleri biraz irileşmişti. "Um... sence burada tam olarak neler oluyor?" Harry başını kulağının hemen üstüne vurdu.

"İçinde dürüst ve doğru kalan, Voldemort'un ruhunun onu tüketmeye çalışan parçasını bastırmak için iradesini toplayan, hatta ona duygusal ve zayıf olduğunu haykıran bir çocuğun ruhu olduğunu hayal ediyorum - az önce kıkırdadın mı?"

"Özür dilerim. Ama cidden, *o kadar* da kötü değildi. Daha çok kırmam gereken bir sürü kötü alışkanlığım vardı."

"Ahem," dedi Müdire McGonagall. "Bay Potter, sanırım bu yılın başında durum bu kadar kötüydü."

"Birbirine zincirlenen ve birbirini tetikleyen kötü alışkanlıklar. Evet, bunlar biraz daha büyük bir sorun." Harry içini çekti. "Ve siz, Madam Bones... şey. Bu konuda yanılıyorsam özür dilerim. Ama benim

Sanırım Line'ın on bir yaşındaki bir çocuğa dolayı biraz üzgün hissediyorsunuz?"

"Düşündüğün gibi değil," dedi yaşlı cadı sakince. "Yine de benden şüphelenmeniz çok doğal. Baş Büyücü pozisyonu, Büyülü Kolluk Kuvvetleri'nin dehşetiyle kıyaslandığında bile hoş bulacağım bir pozisyon değil. Albus beni bu konuda ikna etti ve biraz ikna edildiğimi söyleyebilirim, ama gerçek şu ki, kaybetmeyi beklediğim bir tartışmada onun zamanını boşa harcamadım. Bu görevden nefret edeceğimi biliyordum ve yine de yapacağımı biliyordum. Minerva bir miktar sağduyunuz olduğunu söylüyor, özellikle de başkaları size bunu hatırlattığında. Kendini gerçekten Wizengamot'un yüksek kürsüsünde görebiliyor musun? Kendini bu makama uygun gören, hatta bunu arzulayanın Kim Olduğunu Bilirsin'in bir kalıntısı olmadığından emin misin?"

Harry gözlüklerini çıkarıp alnına masaj yaptı. Yara izi hâlâ biraz acıyordu, dün dramatik bir şekilde kanayana kadar kurcalayarak verdiği zarardan dolayı. "Biraz sağduyum var ve evet, Baş Büyücü olmak kulağa büyük bir sıkıntı ve gerçekte bana zerre kadar uymayan bir iş gibi geliyor. Sorun şu ki. Um. Merlin Hattı'nın sadece Baş Büyücü olmakla ilgili olduğundan emin değilim. Bununla birlikte gelen tuhaf başka şeyler de olduğundan şüpheleniyorum. Ve Dumbledore diğer şeylerin sorumluluğunu almamı istedi. Ve diğer şeyler... muhtemelen oldukça *şaşırtıcı derecede* önemli."

"Kahretsin," dedi Moody. Sonra Alastor Moody tekrarladı, "Bok. Evlat, bunu bize söylemen gerekir miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Harry. "Eğer bir kullanım kılavuzu varsa, henüz ona bakmadım."

"Kahretsin."

"Peki ya bu diğer meseleler sertlik ve fedakârlık gerektiriyorsa?" Amelia Bones hâlâ kamaşmış bir halde, dedi. "Ya seni de Wizengamot'nun önünde sınandığın gibi sınarlarsa? Ben Harry Potter ve gizemler hakkında bilgisiz değilim. Kendi doğanı neredeyse bir bakışta nasıl algılayabildiğimi gördün."

"Amelia," dedi Deli-Göz Moody. "Dün gece Kim Olduğunu-Bilirsin-Kim'le dövüşmek zorunda kalsaydın ne olurdu?"

Yaşlı cadı omuz silkti. "Sanırım ölmüş olurdum."

"*Kaybederdiniz,*" dedi Alastor Moody. "Ve Yaşayan Çocuk sadece Voldie'yi ortadan kaldırmakla kalmadı, Voldie'nin kendini dirilttiği anda yakın arkadaşı Hermione Granger'ın da *ölümden dönmesini* sağladı. Bunun bir kaza olmasına imkan yok ve David'in fikri olduğunu da sanmıyorum. Amy, gerçek şu ki, hiçbirimiz Merlin'in mirasının koruyucusunun ne *yapması* gerektiğini bilmiyoruz. Ama biz bu saçmalık için doğru türde bir deli değiliz."

Amelia Bones kaşlarını çattı. "Alastor, daha önce de garip şeylerle uğraştığımı biliyorsun. Bence onlarla oldukça iyi başa çıktım."

"Evet. Gerçek hayata geri dönebilmek için saçmalıklarla uğraştın. Boktan bir kale inşa edip orada yaşayan türden bir deli değilsin." Moody içini çekti. "Amy, Albus'un kim bilir hangi işi neden zavallı çocuğa bırakmak zorunda kaldığını bir dereceye kadar biliyorsun."

Yaşlı cadının yumrukları masanın üzerinde sıkıldı. "Bunun Britanya için nasıl bir *felaket* olacağından haberin var mı? Bana aklı başında diyebilirsiniz ama bu sonucu kabul edemem! Bu gün için çok uzun zamandır çalışıyorum, *şimdi*, her zamankinden daha fazla dağıldığını görmek için!"

"Affedersiniz," dedi Müdire McGonagall, sesi oldukça kesin ve İskoçça çıkıyordu. "Bay Potter'ın Hat'a, reşit olana kadar Madam Bones'un Baş Büyücü pozisyonu için naibi olduğunu ama Esrar Dairesi'yle ilgili hiçbir şey yapamayacağını söylememesi için bir neden var mı? Albus Hat'a sadece Voldemort'un yenilgisine kadar bir naip atamasını söyleyebildiyse, karmaşık emirleri yerine getirebilecek kapasiteye sahip olduğu açıktır."

Bu beklenmedik sağduyu darbesi yavaş yavaş orada bulunan herkes tarafından özümsendi.

Harry, Amelia Bones'u Wizengamot'la ilgili konularda naip olarak atamayı kabul etmek için ağzını açtı ve sonra tekrar tereddüt etti.

"Şey," dedi Harry. "Madam Bones, Wizengamot'la benim yerime sizin ilgilenmenizi tercih ederim."

"Bu konuda hemfikiriz," dedi yaşlı cadı. "Yapılmasına izin miyiz?"

"Ama -"

Diğerleri sinirli bir şekilde geri çekildiler. "Sorun nedir Bay Potter?" diye sordu Müdire, ciddi bir şey olmadığını umduğunu belli eden bir sesle.

"Sanırım çok yakında yapmam gerekebilecek birkaç şey var... siyasi olarak tartışmalı olabilir ve Hat'ın siyasi gücünü Madam Bones'a devretme karşılığında ondan... bazı konularda işbirliği isteyeceğim."

Amelia Bones, Minerva McGonagall'la bir kez daha uzun uzun bakıştı. Sonra tekrar Harry Potter'a baktı.

"İsteğiniz karşısında öfkeliyim!" Amelia Bones dedi ki. "Tereddütünüz bana zayıf olduğunuzu ve pazarlık yapmaya alışık olmadığınızı gösterdi ve geri adım atarsam muhtemelen pes edeceksiniz."

Harry gözlerini kapadı.

Biraz karanlık renkteki Harry onları açtı.

"," dedi Harry, "başka bir şekilde ifade edeyim. İşinize günlük, hatta aylık bazda müdahale etmek istemiyorum, ama Dumbledore'un bana bıraktığı son sorumluluğu öylece bir kenara atamam. Durup dururken size tuhaf parşömenler gönderecek değilim, önce tartışmalar olabilir ama bir noktada size bir emir vermek zorunda kalabilirim. Eğer emri reddederseniz, Hat'ın Wizengamot işlevlerini geri almak ve doğrudan kontrolü üstlenmek zorunda kalabilirim. Bununla başa çıkabilir misiniz?"

"Peki ya hayır dersem?" dedi yaşlı cadı.

Hafif, hafif karanlık bir belirti... "Sizin için hazırladığım bir alternatif yok. Augusta Longbottom'a kimin uygun olabileceğini sorarak başlayabilir ve oradan devam edebilirim. Ama Dumbledore'un planına mümkün olduğunca sadık kalmamız önemli olabilir, çünkü yaptığı şeyleri neden yaptığını tam olarak bilmiyorum ve Amelia Bones'un bir süreliğine Baş Büyücü olması gerektiğini düşündü. Merlin'in adını almayacağım ama... hayır, çarpıtarak *söylüyorum*, Merlin'in adını alacağım, bu delicesine önemli olabilir de olmayabilir de."

Yaşlı cadı bir süre düşündü, gözleri masanın etrafında bir kişiden diğerine gidip geliyordu. Bir süre sonra, "Bu beni tatmin etmedi," dedi. "Ama Wizengamot'un yakında toplantıya çağrılması gerekiyor. Şimdilik bu kadar yeter."

Yaşlı cadı yavaşça cüppesinin içine uzandı ve taştan, kara taştan kısa bir çubuk çıkardı.

Asayı Harry'nin önündeki masanın üzerine koydu. "Senin al," dedi. "Ve sonra lütfen geri ver."

Harry onu almak için elini uzattı.

Harry'nin parmakları kara taşa ilk dokunduğu anda -

- hiçbir şey olmadı.

Belki de Merlin melodrama düşkün değildi. Bu, son mirasının neden küçük, mütevazi bir karanlık çubuk gibi göründüğünü açıklayabilir. Eğer işlevi için gereken tek şey buysa, orada olan tek şey de buydu.

Harry satıra kaşlarını çatarak baktı. "Amelia Bones'u Wizengamot'la ilgili görevler için naibim olarak atamak istiyorum." Sonra, bir naipliği tanımlamak için bir durak noktası belirtmesi gerektiği aklına geldi, Harry ekledi, "Ben geri aldığımı söyleyene kadar."

Sonra Harry yüzünü buruşturdu. Hat'tan daha fazlasını umuyordu, ama bu sadece Gizemler Dairesi'nde ilginç şeylerin saklandığı yerlere ya da Merlin ve haleflerinin yok edilmemesi gereken, ama genel dolaşımdan uzak tutulması gereken şeyleri sakladıkları mühürlere giden bir anahtardı. Bunun dışında, Hat pek bir şey yapmıyordu.

Hat, Merlin'in Engelini aşmanıza da izin vermedi. Hayır, galaksinin kaderi söz olsa bile. Kişi aklı başında görünse, Bozulmaz Yemin etmiş olsa ve aksi takdirde dünyanın yok olacağına gerçekten inansa bile.

Merlin uzun bir dönemin, sadece yüzyıllar değil çağlar boyunca sürecek bir dünyanın hayalini kurmuştu. Gerçekten tehlikeli güçler ortadan kaldırılır ve yok edilmeye devam edilirse, dünyanın *sonsuza dek* sürmemesi için hiçbir neden yoktu. Tersine, koruma önlemlerindeki tek bir boşluk bile dünyanın yok olmasını meselesi haline getiriyordu. Bir gün Merlin'in Hattı yanlış kişiye geçebilirdi. Açıkça değersiz olanları reddedebilirdi, ama eninde sonunda Hat'ın tespit edemeyeceği kadar ince kusurlu ellere geçecekti. İnsanlarla uğraşırken bu kaçınılmazdı ve Harry'nin gelecekteki Hat sahiplerinin geri alabileceği bir şeyi mühürlemeden önce bunu aklında tutması gerekiyordu - *bir gün* kaçınılmaz olarak kötüye kullanılmasının yaratacağı felaket, önümüzdeki birkaç bin yıl boyunca sağlayacağı faydalardan daha ağır basmalıydı.

Harry nefesinin altında hüzünlü bir iç geçirdi. *Merlin, seni aptal...*

Bunun son güvenlik önlemlerinin kilidini açmadığını düşünmek.

Dairesi'nde şu anda yanan bir şey yoktu, bu yüzden Harry Hattı dikkatle masaya geri koydu.

"Teşekkür ederim," dedi yaşlı cadı. Kara taştan çubuğu eline aldı. "Wizengamot'u düzene sokmak için bunu nasıl kullanacağımı biliyor musun, yoksa - boş ver, sadece kürsüye vurmayı deneyeceğim. Bu yeterince açık görünüyor. Elbette ülkenin geri kalanı için, dördümüz dışında herkesin bildiği kadarıyla ben Baş Büyücüyüm."

Harry tereddüt etti. Sonra, Baş Büyücü'yü ikinci kez sorgulamasına izin verildiğini öğrenirlerse alacağı baykuşları ve bunun Amelia'nın pazarlık gücüne ne yapacağını hayal etti. "Peki."

Amelia çubuğu tekrar cüppesinin içine soktu. "Seninle iş yapmanın bir zevk olduğunu söyleyemeyeceğim, Yaşayan Çocuk, ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Bunun için nazikçe teşekkür ederim."

Harry, Madam Bones'un davranışlarından buradaki güç dengesinin tam olarak nasıl olduğu konusunda endişelenmeye başlamıştı bile. Diğerleri oldukça mantıklı bir şekilde, Voldemort'u yenmenin yolunu planlayanın çoğunlukla David Monroe olduğu sonucuna varmışlardı, bu da onu hâlâ hafife aldıkları anlamına geliyordu. Amelia Bones'un onun otoritesine saygı duymaya başlaması için Harry'nin bir kez olsun işleri berbat etmek yerine başarıyla çözdüğü bir tür kriz yaşanması gerekebilirdi. Ya da aslında ona ... "Ee," dedi Harry. "Dumbledore buralardayken ona götürebileceğin bir tuhaflık var mı?"

Amelia düşünceli görünüyordu. "Madem sordunuz... Aklıma üç şey geliyor. Birincisi, Ölüm Yiyenleri kurban etmek ve Kim Olduğunu Bilirsin'i diriltmek için hangi ritüelin kullanıldığına dair en ufak bir fikrimiz yok. Bilinen hiçbir efsaneye uymuyor ve ayinden kalan büyü izleri de yok edildi. Seherbazlarımın söyleyebildiği kadarıyla, herkesin kafası doğal nedenlerle boyunlarından düşmüş. Walden MacNair hariç, o da asasıyla Öldürme Laneti yaptıktan sonra büyülü bir ateşle öldürüldü. Gerçekten de çok gizemli bir ayin." Harry Potter'a oldukça *kesin* bir bakış atıyordu.

Harry bunu düşündü, sözcüklerini dikkatle seçti. Voldemort nöbetçiler koyacağını söylemişti, bu yüzden Harry Zamana Dönüşmüş Seherbazlar tarafından izlenmeyeceğinden emindi, ama yine de... "Bence bu çok fazla araştırmanıza gerek olmayan bir konu, Madam Bones."

Yaşlı cadı hafifçe sırıttı. "Bu kadar çok Soylu'nun ölümünü soruştururken işin kolayına kaçıyor gibi görünemeyiz, Harry Potter.

David'in son direnişiyle ilgili anlattıklarınızı tekrar duyduğumda, işlerinin olağan kalitesinde *güvenilir* olduğunu düşündüğüm müfettişleri göndermeye özen gösterdim. Aslında Seherbaz Nobbs ve Seherbaz Colon, Departmanım dışında büyük saygı gören kişilerdir. Raporlarını oldukça etkileyici buldum." Amelia durakladı. "Augustus Rookwood'un bir hayalet bırakmış olma ihtimali var -"

"Kimse onunla konuşmadan önce şeytan çıkar," dedi Harry, kalbinin aniden çarptığının farkındaydı.

"Evet efendim," dedi yaşlı cadı kuru bir sesle. "Ruhun demirlemesini biraz bozacağım ve cisimlenemediğinde kimse daha akıllı olmayacak. İkinci mesele ise Karanlık Lord'un eşyaları arasında hâlâ yaşayan bir insan kolu bulunmuş olması -"

"Bellatrix," dedi Harry. Zihni geriye sıçramış, süregelen travmanın bulanıklaştırdığı bağlantıyı kurmuştu. "Sanırım bu Bellatrix Black'in kolu." *Lesath Lestrange'in adı ebeveynlerinden birini kaybetmiş biri olarak geçmiyordu.* "Oh, lanet olsun. Hâlâ dışarıda bir yerde, değil mi? Onu bir şekilde bulmak için kolunu kullanabilir misin?"

Amelia Bones suratını ekşitmişti. "Anlıyorum. Dediğim gibi, Karanlık Lord'un eşyaları arasında hâlâ yaşayan bir insan kolu bulundu ama kolayca yakılabileceği kanıtlandı."

"Ne *salak* -" Harry kendini durdurdu. "Hayır, aptal *değil*. Çünkü Karanlık nesneleri hemen yok etmek Departman politikasıdır. Geçmişte yüzüklerle yaşadığımız deneyimler yüzünden, gerçekten de hemen volkanlara atılmaları gerekirdi. Değil mi?"

Moody ve Amelia hep birlikte başlarını salladılar. "İyi tahmin, evlat," dedi Moody.

Harry'nin geçmişteki aptallığının geri dönüp korkunç bir şekilde ona musallat olması edebi olarak kaçınılmaz görünebilir.

moda sonra, ama bu komployu bozmayı denememek için bir neden değildi. "Sanırım bunu zaten düşünmüşsünüzdür," dedi Harry, "ama bir sonraki adımın, sol kolu olmayan zayıf bir cadı için uluslararası bir bülten çıkarmak olduğu aşikâr. Oh, ve benden taahhüt edilen yirmi beş bin Galleon'u da - Müdire Hanım, değil, lütfen bu konuda bana güvenin - teklif edilen ödül her neyse ona ekleyin."

"İyi dedin." Yaşlı cadı hafifçe öne eğildi. "Üçüncü ve son konu... dün geceki olaylarda gerçekten şaşırtıcı bir unsur vardı ve bundan ne anlam çıkaracağını merak ediyorum, Harry Potter. Cesetlerin arasında Sirius Black'in kafası ve bedeni bulundu."

" *Ne?*" diye bağırdı Moody, sandalyesinden yarı kalkarak. *"Onun Azkaban'da olduğunu sanıyordum!"*

"Demek öyle," dedi Madam Bones. "Bunu hemen kontrol ettik. Azkaban muhafızları Sirius Black'in hâlâ hücresinde olduğunu bildirdiler. Black'in kafası ve bedeni St. Mungo's morguna nakledildi ve diğer Ölüm Yiyenlerle aynı ölüm nedenini gösteriyor, yani kafası kendiliğinden . Ayrıca Sirius Black'in bu sabah itibariyle hücresinin bir köşesinde oturduğu ve başını ellerinin arasına almış ileri geri sallandığı söylendi. Başka hiçbir kopya Ölüm Yiyen bulunamadı. Henüz."

İnsanlar bunu düşünürken tıkırtılar ve uğultularla dolu bir duraklama oldu.

"Ah..." dedi Minerva. "Bu Kim Olduğunu Bilirsin'in olasılık standartlarına göre bile mümkün değil. Değil mi?"

"Ben de senin yaşındayken öyle düşünürdüm, canım," dedi Amelia. "Bu hayatımda gördüğüm en garip altıncı şey."

"Gördün mü evlat?" dedi Moody. "İşte bu tür şeyler yüzünden ben dahil hiç kimse yeterince paranoyak olamıyor." Yaralı adam başını eğdi, parlak mavi gözleri sürekli dönerken düşünceli görünüyordu. "Dünyanın geri kalanından gizlenen ikiz kardeş mi? Walpurga Black ikiz doğurdu, birini öldürmeye dayanamadı, yaşlı Pollux'un bunu talep edeceğini biliyordu... hayır, buna inanmıyorum."

"Bir fikriniz var mı Bay Potter?" dedi Amelia Bones. "Yoksa bu da Departmanımın çok yakından araştırmaması gereken başka bir konu mu?"

Harry gözlerini kapadı ve düşündü.

Sirus Black, sağduyunun önerdiği gibi ülkeden kaçmak yerine Peter Pettigrew'un peşine düşmüştü.

Black sokağın ortasında, etrafı cesetlerle çevrili bir şekilde gülerken bulunmuştu.

Pettigrew'dan geriye tek parmak dışında bir şey kalmamış.

Pettigrew Işık için çalışan bir casustu, çifte ajan değil ama gizlice dolaşıp bir şeyler öğrenen biriydi.

Pettigrew hakkındaki komplo teorilerinden biri de onun bir Animagus olduğuydu, çünkü Hogwarts yıllarında bile sırları ortaya çıkarmakta iyiydi.

Ruh Emiciler çevrelerindeki tüm büyüyü emerler.

Profesör Quirrell, bir Muggle demircisinin çekiç ve maşayla metali yeniden şekillendirmesi gibi eti yeniden düzenleyen özel bir büyü türünden söz etmişti...

Harry gözlerini tekrar açtı.

"Peter Pettigrew gizli bir Metamorphmagus muydu?"

Amelia Bones'un yüzü değişti. Tek bir vıraklama sesi çıkardı ve sandalyesinde geriye doğru düştü.

"Evet, aslında..." Minerva yavaşça söyledi. "Neden?"

"Harry'nin sesi sabırla, "Sirius Black, Peter Pettigrew'u şekil değiştirmeye ve Black gibi davranmaya zorlamak için Konfundus yaptı," diye açıkladı. Confundus'un etkisi geçtiğinde, Peter Azkaban'daydı ve geri dönemiyordu. Seherbazlar Azkaban'daki insanların çıkmak için her şeyi söylemelerine alışkın oldukları için, Peter Pettigrew sesi kadar tekrar tekrar bağırırken onu dinlemediler."

Deli-Göz Moody'nin yüzü bile dehşeti gösteriyordu.

"Geriye dönüp baktığımda," dedi Harry'nin tamamen otomatik çalışıyormuş gibi görünen sesi, "o Ölüm Yiyen'in yargılanmadan Azkaban'a götürülmesini sağladığında şüphelenmeliydin."

"Malfoy'un dikkatinin dağıldığını sanmıştık," diye fısıldadı yaşlı cadı. "Sadece kendini kurtarmaya çalışıyordu. O sırada yakalamayı başardığımız başka Ölüm Yiyenler de vardı, Bellatrix gibi -"

Harry başını salladı, boynu ve başı kukla ipleriyle oynuyormuş gibi hissediyordu. "Karanlık Lord'un en fanatik ve sadık hizmetkârı, Lucius'un Ölüm Yiyenler üzerindeki kontrolüne karşı çıkan herkes için doğal bir muhalefet çekirdeği. Lucius'un dikkatinin dağıldığını sanıyordun."

"Çıkarın onu oradan," dedi Minerva McGonagall. Sesi bir çığlığa dönüştü. "*Çıkarın onu oradan!* "

Amelia Bones kendini sandalyeden iterek kalktı ve Floo'ya doğru döndü -

"Dur."

Herkes Harry'ye hayretle baktı, Minerva McGonagall'dan başkası bakmadı.

Harry'nin sesini başka bir şey ele geçirmiş gibiydi. "Hâlâ konuşmamız gereken dört şey var. Masum bir adam on yıl, sekiz ay on dört gündür Azkaban'da. Orada birkaç dakika kalabilir.
İşte bu dört şey bu kadar acil"

"Sen -" diye fısıldadı Amelia Bones. "Bu yaşta böyle biri olmaya çalışmamalısın -"

"İlk olarak. *Lucius'un dikkati dağılmışken* Azkaban'a giden diğer tüm Ölüm Yiyenlerin polis kayıtlarına bakmam gerektiğini düşünüyorum. Bunu bu akşama kadar derleyebilir misin?"

"Bir saat içinde," dedi Amelia Bones. Gri görünüyordu.

Harry başını salladı. "İkincisi. Azkaban sona erdi. Mahkûmları Nurmengard'a ya da Ruh Emici olmayan diğer güvenli hapishanelere nakletmek ve Ruh Emici'ye maruz kaldıklarında tedavi edilmelerini sağlamak için hazırlıklara şimdiden başlamanız gerekecek."

"Ben," dedi Amelia. Yaşlı cadı eğilmiş, küçülmüş görünüyordu. "Ben... bu skandalla bile Wizengamot'un geri kalanının boyun eğeceğini sanmıyorum... ve Ruh Emiciler beslenmeli, onları beslediğimiz kadar değil, ama onlara bazı kurbanlar verilmeli, yoksa dünyada dolaşıp masumları avlayacaklar..."

"Wizengamot'nun ne dediği önemli değil," dedi Harry. "Çünkü -" Harry'nin sesi boğuklaştı. "Çünkü -" Harry bir tane aldı.

derin bir nefes aldı, kendini dengeledi. Şimdi yakın geleceğin şeklini görebildiğini, güneş ışığıyla aydınlanmış altın bir patika gibi önünde uzandığını düşündü. *Bu da yazılı mıydı, görmemem gereken Zaman kitabında?* "Çünkü eğer bundan olacaklar konusunda haklıysam, çok yakında bir zamanda, Hermione Granger, Dirilen Kız, Azkaban'a gidecek ve oradaki tüm Ruh Emicileri yok edecek."

"İmkânsız!" diye tükürdü Deli-Göz Moody.

"Merlin," diye fısıldadı Amelia Bones. "Ah, sevgili Merlin. Dumbledore'un 'kaybettiği' Ruh Emici'ye olan buydu.
Bu yüzden mi senden korkuyorlar - ve şimdi de ondan?" sesi titredi. "Nedir bu, nedir tüm bunlar?"

Eğer Hermione Ölüm'ün yenilebileceğine inanıyorsa -

Buna daha önce inanmış olsun ya da olmasın, şimdi inanacaktır.

"Azkaban'a yetkili bir portkey takdir edilecektir -" Harry'nin sesi yine kesildi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

O ölemez. Onun hortkuluğu bende.

Ama Hermione'nin bunu bilmesine gerek yok. Bir hafta daha değil.

Eğer bunu bitirmek için kendi hayatını riske atmaya hazırsa -

"Gerçi bence oraya kendi yolunu çizebilir..." "Harry?" dedi

Müdire McGonagall.

Harry şimdi ağlıyordu, kesik kesik nefesler . Ama konuşmayı kesmedi. Dışarıda bir yerlerde Peter Pettigrew, Harry ağlarken bekliyordu.

bir yerde, o ağlarken herkes bekliyordu.

"Üçüncüsü. Hogwarts'ın koğuşlarının hemen içinde bir yerde. Oldukça savunulabilir bir konumda. Ama acil vakalar koğuşların hemen dışından anahtarla içeri alınabilecek. Yüksek güvenlikli bir hastane olacak. Kırılmaz Yeminler etmiş çok güçlü muhafızlar olacak. Yeminler için ne kadar altın gerektiği değil, gerçekten artık önemi yok. Ve Alastor Moody güvenlik mimarisini tasarlayacak ve bütçe, akıl ya da sağduyu tarafından kısıtlanmadan paranoya konusunda tamamen aşırıya kaçacak, sadece *yakında* açılması gerekiyor. " Ağlamaktan konuşmayı bırakamadı.

"Harry," dedi Müdire, "ikisi de senin delirdiğini düşünüyor, seni daha iyi tanıyacak kadar iyi bilmiyorlar. Yavaşlamalı ve açıklamalısın."

Harry onun yerine kesesine uzanıp parmaklarıyla harfleri imzaladı ve parmakları zorlanarak, bu sabah yaptığı deneylerden kalan, yumruğundan daha büyük, beş kiloluk bir altın parçasını çıkardı. Masanın üzerine düşerken ağır bir gümbürtü çıkardı.

Moody uzanıp asasıyla ona dokundu ve sonra boğazından anlaşılmaz bir ses çıktı.

"Bu senin başlangıç bütçen, Alastor, eğer hemen paraya ihtiyacın varsa. Nicholas Flamel Felsefe Taşı'nı yapmadı, onu çaldı, Dumbledore gizli tarihini bilmiyordu ama Monroe biliyordu. Nasıl çalıştığını öğrendikten sonra, Taş her iki yüz otuz dört saniyede bir tam sağlığa ve gençliğe geri döndürebilir. Üç

günde yüz altmış kişi. Yılda yüz otuz dört bin iyileştirme. Bu, her yerdeki tüm büyücülerin, tüm goblinlerin, ev elflerinin ve her kim varsa hepsinin ölmesini engellemek için yeterli olmalı. Yaşlılıktan ya da başka bir şeyden." Harry gözyaşlarını tekrar tekrar siliyordu. "Flamel'in elinde yüz Voldemort'tan daha fazla kan vardı, kurtarabileceği ama kurtarmadığı onca insan için. Bunca zaman boyunca, Moody, Felsefe Taşı tüm yaralarını iyileştirebilir ve Flamel istediği zaman sana bacağını geri verebilirdi. Dumbledore bilmiyordu. Eminim bilmiyordu." Harry titreyerek gülümsedi. "Sizi genç bir cadı olarak hayal edemiyorum Madam Bones, ama eminim size çok yakışıyordur. Bu sana Wizengamot'un benimle uğraşmasını engellemek için daha fazla enerji verecek, çünkü eğer Taş'ın herhangi bir şekilde, vergi, düzenleme, umurumda değil, uğraşabilecekleri bir şey olduğu fikrine , Hogwarts Britanya'dan ayrılacak ve kendi ülkesi olacak. Müdire Hanım, Hogwarts artık altın ya da yiyecek için Bakanlığa bağımlı değil. Eğitim müfredatını istediğiniz gibi değiştirebilirsiniz. Yakında özellikle Muggle çalışmaları konusunda daha ileri düzeyde dersler eklemek isteyebileceğimizi düşünüyorum."

"*!* " dedi Minerva McGonagall. "Dördüncü -"

Harry dedi ve sonra durdu.

Dördüncü. Gizlilik Statüsü'nün düzenli bir şekilde kaldırılması ve Muggle dünyasına kitlesel ölçekte büyülü şifa sağlanması için hazırlıklara başlayın. Bu gündeme herhangi bir şekilde karşı çıkanların hizmetleri Taş tarafından reddedilebilir...

Harry'nin dudakları . Kıpırdamadı değil, *kıpırdayamadı*.

Altı milyar Muggle büyüyü nasıl kullanacaklarını yaratıcı bir şekilde düşünürken...

Antimaddeyi dönüştürmek sadece bir fikirdi. Hatta en yıkıcı fikir bile değildi. Kara delikler ve negatif yüklü strangeletler de vardı. Ve eğer kara delikler *zaten* büyü olarak *var olmadıkları* için Biçim Değiştirilemiyorsa bunu belli bir uzaysal yarıçap içinde tanımlıyordu, geriye sadece bir sürü nükleer silahı ve Biçim Değiştirme etkisini yitirmeden çoğalabilecek Kara Ölüm vebasını Biçim Değiştirmek kalıyordu ve Harry bu sorun hakkında beş dakika bile düşünmemişti ama bunun bir önemi yoktu, çünkü zaten yeterince düşünmüştü. Biri bunu düşünecek, biri konuşacak, biri deneyecekti. Olasılık kesinliğe o kadar yakındı ki, hiç fark etmezdi.

Bir milimetreküplük yukarı kuarkları, onları bağlayacak aşağı kuarklar olmadan sadece yukarı kuarkları dönüştürürseniz ne olurdu? Harry bunu bilmiyordu bile ve yukarı kuarklar kesinlikle zaten var olan bir tür maddeydi. Altı kuarkın adını bilen tek bir Muggle doğumlu bunu denemeye karar verse yeterdi. Bu, dünyanın kehanet edilen sonuna doğru ilerleyen saatin tik takları *olabilirdi*.

Harry bu düşünceyi inkâr etmeye, rasyonalize çalışacaktı.

Bunu da yapamadı.

Harry Potter'ın yapacağı bir şey değildi.

Yokuş aşağı akan bir su gibi, Harry Potter da dünyayı yok etmemek için işini şansa bırakmazdı.

"Dördüncü mü?" dedi yüzüne defalarca gezegen çarpmış gibi görünen Amelia Bones. " *Dördüncü sırada ne var?* "

"Boş ver," dedi Harry. Sesi kırılmadı. Hıçkıra hıçkıra ağlamadı. Hâlâ kurtarabileceği hayatlar vardı.

ve bunlar öncelikliydi. "Boş verin. Şef Büyücü Bones, Wizengamot'un naipliğini sana devrediyorum. Lütfen bu pozisyonu, Taş'ın iyileştirici gücünün yakında herkesin kullanımına sunulacağını ve bu arada, ölmekte olan tüm hastaların ne pahasına olursa olsun, bunu yapmak için hangi sihir gerekli olursa olsun hayatta tutulacağını uluslararası alanda duyurmak için kullanın. Bu duyuru sizin mutlak önceliğinizdir. Bunu yaptıktan sonra Peter Pettigrew'u kurtarabilir ve eski Departmanınıza Azkaban'ın kapatılması için hazırlıklara başlamasını söyleyebilirsiniz. Sonra lütfen birileri hapisteki Ölüm Yiyenlerin tam listesini, duruşmalarında neler söylendiğini ve Lucius'un onları savunmak konusunda garip bir şekilde ilgisiz görünüp görünmediğini hazırlasın. Teşekkür . Hepsi bu kadar."

Amelia Bones başka bir şey söylemeden döndü ve sanki kendisi gibi Floo'ya daldı.

"Ve biri," dedi Harry, artık her şey yoluna girdiğine göre sesi yine kırılmıştı ve ağlamak zaman kaybettirmiyordu, gerçi tehlikedeki toplam hayatların büyük çoğunluğunun henüz kurtarılabilir olmadığı ortaya çıkmıştı, "biri, biri Remus Lupin'e söylemeli."

---

*120. Bölüm **12 Mart 2015 tarihinde Pasifik Saatiyle 12'de** (**UTC ile 7'de**) yayınlanacaktır.*

*Bir sonraki **uzun** bölüm 122. Bölüm olacak ve 14 Mart 2015 tarihinde saat 09:00 Pasifik / 16:00 UTC'de yayınlanacak.*

Eğer kısa bölümleri sevmiyorsanız, 120-122'yi okumak için beklemenizi öneririm.

*Aşağıdaki blegler için **hpmor dot com slash notlarına** bakın:*

Eğer bu yılki ya da gelecek yılki Worldcon'a katılıyor ya da destekliyorsanız,

Sizden **gelecek yıl HPMOR'u 2016 Hugos'ta En İyi Roman dalında aday göstermenizi** istiyorum.

(Bu yıl değil, HPMOR 2015'te bitecek, dolayısıyla gelecek yılın ödülleri için uygun olacak).

Beni J. K. Rowling veya Daniel Radcliffe ile temasa geçirebilecek biri varsa çok memnun olurum.

Beni John Paulson ile temasa geçirebilecek biri varsa çok memnun olurum.

Makine Zekası Araştırma Enstitüsü en az bir yeni yönetici arıyor

ve değer hizalama problemi üzerine teknik çalışmalarla ilgilenen yeni matematikçiler.

Özel efektler içeren bir filmin prodüksiyonunu ayarlamayı inandırıcı bir şekilde teklif edebilecek biri varsa,

ya da bir anime, eski bir senaryomu yeniden yazmakla ilgilenebilirim.

Ayrıca melek yatırımcılıkla da ilgileniyorum,

Eğer herhangi bir yatırımcı beni meleğe yükseltmek isterse.

Teşekkür .

Korunacak bir şey: Draco Malfoy

A/N: Elveda, Terry Pratchett, 1948-2015. benim için bir ilham kaynağıydı ve şimdi bana Seviye 1 ve Seviye 3 Karakter Zekası hakkında ne kadar çok şey öğrettiklerini görebiliyorum: öz farkındalığın genellikle mizah ya da tür-uyanıklığı olarak ortaya çıktığını; içsel bir optimizm kıvılcımının, alçakgönüllü ve aptal olduğu söylenen (ama gösterilmeyen) karakterlerde de aynı derecede parlak bir şekilde parlayabileceğini; zeki karakterlerin, alaycılıktan ziyade bir hikayenin içinden geçen bir iyilik ve ışık kıvılcımıyla birlikte gidebileceğini. Keşke sizinle tanışabilseydim ve yöntemleriniz hakkında konuşabilseydim. Pek çok kişi tarafından sevildiniz ve sizi geri getirmek için gerçekliğin temellerini parçalayacak en az bir kişi mutlaka vardı; ancak beyniniz artık ölü ve sıcak ve böylece hikayeniz sona eriyor.

Yıldızlar cennette ölse bile, günahlarımız

asla geri alınamaz.

Tek bir ölüm bile affedilmeyecek Son

güneş de söndüğünde. Sonra soğuk

ve sessiz siyahta Işık ve madde sona

erdiğinde,

Kendimize son bir kez bakacağız ve

kaybolan bir arkadaşa kadeh

kaldıracağız.

Çocuk, bir zamanların Müdire Yardımcısı'nın mahkeme yaptığı yerin yakınındaki bir ofiste oturuyordu. Gözyaşları saatler önce kurumuştu. Şimdi geriye sadece, hayatı ve mutluluğu ailesinin düşmanlarının ellerinde olan, Hogwarts'ın yetim veledine ne olacağını görmek için beklemek kalmıştı. Çocuk bu odaya çağrılmıştı ve yapacak başka bir şey ve gidecek başka bir yer olmadığı için gelmişti.
Vincent ve Gregory onun yanından ayrılmış, babalarının acele cenazeleri için anneleri tarafından geri çağrılmışlardı. Belki de çocuk da onlarla birlikte gitmeliydi ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Bir Malfoy rolü oynayamazdı. İçini dolduran boşluk hissi o kadar derindi ki, nezaket gösterisine bile yer bırakmıyordu.

Herkes ölmüştü.

Babası ölmüştü, vaftiz babası Bay MacNair ve yedek vaftiz babası Bay Avery de. Annesinin kuzeni Sirius Black bile bir şekilde ölmeyi başarmıştı ve Black Hanesi'nin son kalıntısı hiçbir Malfoy'un dostu değildi.

Herkes ölmüştü.

Ofisin kapısı çalındı; çocuk cevap vermeyince kapı açıldı ve ortaya çıktı -

"Git buradan," dedi Draco Malfoy Yaşayan Çocuk'a. Sözcükler için herhangi bir güç toplayamadı.

Harry Potter odaya girerken, "Yakında yapacağım," dedi"Ama verilmesi gereken bir karar var ve bunu sadece sen verebilirsin."

Draco başını duvara doğru çevirdi, çünkü Harry Potter'a bakmak bile kalandan daha fazla enerji harcıyordu.

"Bundan sonra Draco Malfoy'a ne olacağına sen karar vermelisin," dedi Harry. Bunu uğursuzluk olsun diye söylemiyorum. Ne olursa olsun, sen yine de büyüyüp Soylu ve En Kadim Hane'nin zengin varisi olacaksın. Mesele şu ki," dedi Harry'nin sesi titreyerek, "mesele şu ki, bilmediğin korkunç bir gerçek var ve eğer bilseydin, bana artık arkadaşın olmamamı söylerdin diye düşünüp duruyorum. Ve ben senin arkadaşın olmayı bırakmak istemiyorum. Ama sana asla söylememek ve arkadaşın olmaya devam edebilmek için bu yalanı her zaman sürdürmek... Bunu yapamam. Bu da yanlış. Artık bunu istemiyorum, seni *manipüle* etmek istemiyorum. Seni zaten çok incittim."

O zaman arkadaşım olmaya çalışmayı bırak, zaten bu işte hiç iyi değilsin. Bu sözler Draco'nun bilincinde yükseldi ve dudaklarından reddedildi. Harry'nin dostluklarıyla oynadığı oyunlar, yalanlar ve manipülasyonlar yüzünden onu zaten büyük ölçüde kaybettiğini hissediyordu; yine de Slytherin'e tek başına, belki de anneleri anlaşmayı feshederse Vincent ve Gregory olmadan dönme düşüncesi...
Draco bunu yapmak istemiyordu, Slytherin'e geri dönmek ve hayatını sadece Slytherin Evi'ne seçilmeyi kabul eden insanların arasında geçirmek istemiyordu. Draco gerçek arkadaşlarının kaçının Harry'yle de arkadaş olduğunu, Padma'nın bir Ravenclaw olduğunu ve hatta Theodore'un bir Kaotik Teğmen olduğunu hatırlayacak kadar bile aklı başında değildi. Malfoy Evi'nden geriye kalan tek şey artık bir gelenekti; ve bu gelenek, savaşın galibine gitmesini ve seninle arkadaş olmaya çalışmaktan vazgeçmesini söylemenin akıllıca olmadığını söylüyordu.

"," dedi Draco boş boş. "Anlat bana."

"Ben de öyle yapacağım," dedi Harry. "Ben gittikten sonra Müdire Hanım gelecek ve son yarım saatlik hafızanı da mühürleyecek. Ama ondan önce, tüm gerçeği bildiğin için, hâlâ bu okulda olmak isteyip istemediğine karar vereceksin.

benimle ilgili." Harry'nin sesi titriyordu. "Buraya gelmeden önce okuduğum kayıtlara göre, hikâye aslında 1926da Tom Morfin Riddle adında melez bir büyücünün doğumuyla başlamış. Annesi doğum sırasında ölmüş, o da bir Muggle yetimhanesinde büyümüş, ta ki Hogwarts mektubu Profesör Dumbledore tarafından kendisine getirilinceye kadar..."

Yaşayan Çocuk konuşmaya devam etti, Draco'nun zihninde kalanlara yıkılan evler gibi çarpan sözler.

Karanlık Lord bir melezdi. Kanın saflığına bir an bile inanmamıştı.

Tom Riddle, Lord Voldemort fikrini kötü bir şaka olarak ortaya atmıştı.

Ölüm Yiyenler'in David Monroe'ya yenilmeleri gerekiyordu, böylece Monroe yönetimi ele geçirebilecekti.

Tom Riddle bundan vazgeçtikten sonra, gerçekten kazanmaya çalışmak yerine Voldemort'oynamaya devam , çünkü Ölüm Yiyenlere patronluk taslamak hoşuna gidiyordu.

Voldemort cinayet teşebbüsümü babamın üzerine yıkmak için beni kullandı, sonra da Felsefe Taşı'nın peşine düşmek için yine beni kullandı. Draco o kısmı hatırlayamıyordu ama ona Profesör Sprout'un yanında bir piyon olarak kullanıldığı ve herhangi bir suçlamada söylenmişti.

Ve sonra son dehşet.

"Sen -" diye fısıldadı Draco Malfoy. "Sen -"

"Dün gece babanı ve diğer tüm Ölüm Yiyenleri öldüren bendim. Bana ateş açmaları söylenmişti.

Bir şey yaptığım an, tüm dünya için bir tehlike olan Voldemort'la başa çıkma şansım olması için onları öldürmek zorunda kaldım." Harry Potter'ın sesi gergindi. "Seni, Theodore'u, Vincent'ı ve Gregory'yi düşünmedim, ama düşünseydim yine de yapardım. Zihnim Bay White'ın Lucius olduğunu o ana kadar fark etmemeyi başardı, ama fark etseydim bile, asasız büyüyü bilme ihtimaline karşı onu canlı bırakma riskini yine de almazdım. Tüm Ölüm Yiyenlerin aniden ölmesinin politik ortam açısından oldukça uygun olacağı düşüncesi çok önceden aklıma gelmişti. Tanıştığımız ilk günden beri Ölüm Yiyenlerin korkunç insanlar olduğunu düşünmüşümdür, hem de sana anlattığımdan çok daha güçlü bir şekilde. Ama baban orada olmasaydı ve onu uzaktan öldürebilecek bir düğmeye sahip olsaydım, sırf siyasi nedenlerle düğmeye basmazdım. Yaptığım şey hakkında hissettiklerim ve vicdan azabı duyup duymadığım... Bir parçam birini öldürdüğüm için genel bir dehşet içinde çığlık atıyor. Ve ahlaki açıdan bakıldığında, Ölüm Yiyenlerin Voldemort'a katıldıkları gün hayatlarından vazgeçtiklerini söyleyen başka bir yanım. Asalarını önce bana doğrulttular, vesaire vesaire. Ama şu anda sana yaptıklarımdan dolayı kendimi kötü hissediyorum. Tekrar söylüyorum. Sanki," Harry Potter'ın sesi biraz titredi, "yaptığım her şey sadece sana zarar veriyor, tüm *iyi* niyetime rağmen, sadece benim etrafımda için bir şeyler kaybettin, o yüzden bundan sonra Draco Malfoy'dan tamamen uzak durmamı söylersen, dururum. Ve eğer bu kez gerçekten arkadaşın olmaya çalışmamı istersen, seni bir daha asla manipüle etmeye çalışmadan, seni bir daha asla kullanmadan ya da seni tekrar incitme riskine girmeden, o zaman yapacağım, yemin ederim yapacağım."

Bir sonraki Lord Malfoy, düşmanının önünde açıkça ağlıyordu, edep ve soğukkanlılık bir kenara bırakılmıştı, çünkü uğruna bunu koruyabileceği kimsesi kalmamıştı.

Bir
yalan
.

Bir
yalan
.

Her şey yalandı, hepsi yalan üstüne yalandı, yalan üstüne yalandı -

" Ölmelisin," diye zorladı Draco. "Babamı öldürdüğün için ölmelisin." Bu sözler onu sadece daha fazla boşlukla dolduruyordu ama söylenmeleri gerekiyordu.

Harry Potter sadece başını salladı. "Peki ya bu bir seçenek değilse?"

"Canın . "

Harry yine sadece başını salladı.

Yaşayan Çocuk, Lord Malfoy'a kararını açıklaması için baskı yaptı.

Lord Malfoy bunu vermeyi reddetti. Söyleyemezdi, her iki durumda da söylemeye cesaret edemezdi. Savaşın galibinin ve ortak dostlarının onu terk etmesini istemiyordu ve Harry'ye istediği affı da vermeyecekti.

Böylece Draco Malfoy cevap vermeyi reddetti ve o benliğin anı zamanı sona erdi.

Çocuk, bir zamanlar Müdire Yardımcısının mahkeme yaptığı yere yakın bir ofiste oturuyordu. Gözyaşları saatler önce kurumuştu. Şimdi geriye sadece, hayatı ve mutluluğu ailesinin düşmanlarının elinde olan, Hogwarts'ın yetim veledine ne olacağını görmek için beklemek kalmıştı. Çocuk bu odaya çağrılmıştı ve o da gelmişti, çünkü yapacak başka bir şey ve gidecek başka bir yer yoktu.

Git. Vincent ve Gregory onun yanından ayrılmış, babalarının acele cenazeleri için anneleri tarafından geri çağrılmışlardı. Belki de çocuk da onlarla birlikte gitmeliydi ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Bir Malfoy rolü . İçini dolduran boşluk hissi o kadar derindi ki yalanlara bile yer bırakmıyordu.

Herkes ölmüştü.

Herkes ölmüştü ve her şey başından beri beyhudeydi.

Ofisin kapısı çalındı ve kibar duraksamadan sonra kapı açıldığında Müdire McGonagall, Profesör olduğu zamanlardaki gibi giyinmişti. "Bay Malfoy?" dedi ailesinin muzaffer düşmanı. "Lütfen benimle gelin."

Draco kayıtsızca ayağa kalktı ve onu ofisten çıkarken takip etti. Harry Potter'ın yanında beklediğini görmek onu biraz , ama sonra zihni bunu görmezden geldi.

"İşte son şey," dedi Harry Potter. "Katlanmış bir parşömen içinde buldum, dışında Malfoy Hanesi'ne karşı kullanılacak son silah olduğu yazıyordu ve tüm savaş sona erene kadar daha fazla okumamamı söylüyordu. Bunu sana daha önce söylemek istemedim çünkü kararını haksız yere etkileyebileceğini düşündüm. Asla öldürmeyen ya da yalan söylemeyen iyi bir insan olsaydın, ama ikisinden birini yapmak zorunda kalsaydın, hangisi daha kötü olurdu?"

Draco onu görmezden gelerek Müdire McGonagall'ın yanına gitti ve Harry'yi bırakarak üzgün bir şekilde ona baktı.

Müdire'nin eski ofisine geldiler ve Müdire asasını sallayarak Floo ateşini yaktı ve yeşile şöyle dedi

"Gringotts seyahat ofisi" alevini gördü ve ona doğru sert bir bakış attıktan sonra içeri girdi.

Başka seçeneği olmadığı için Draco Malfoy da onu takip etti.

Yatağında yatıyordu, o sabah her zamankinden daha halsiz hissediyordu, güneş yeni doğmaya başlarken çok erken uyanmıştı - yine de doğrudan güneş ışığı evini gölgeleyen gökdelenler tarafından engellenmişti. Hafif bir akşamdan kalma hissi şakaklarını kemiriyor, ağzını kurutuyordu; içki konusunda tutumlu olmaya çalışıyordu (gerçi neden zahmet ettiğini bilmiyordu) ama dün kendini... her zamankinden daha da depresif hissetmişti, sanki bir şekilde bir şeyleri kaybetmiş gibiydi. İlk kez değil, yüzüncü kez taşınmayı düşündü - Adelaide'e, Perth'e, belki de Perth Amboy'a, eğer gerekirse. Her zaman olması gereken başka bir yer olduğu hissine kapılmıştı; ama sigorta şirketinin ona yaptığı ödemelerle rahat bir hayat sürebilirken, lüksü karşılayamazdı. Tatmin olmamış aidiyet duygusuna uygun bir yer aramak için dünyanın dört bir yanında gezip parası yetmiyordu. Televizyonu yeterince uzun süre izlemiş, yeterince seyahatname kiralamıştı; video kasetin gösterdiği hiçbir yerin ona Sydney'den daha fazla doğruluk hissi vermediğini biliyordu.

Anılarını çalan trafik kazasından beri kendini donmuş, zamanda durmuş hissediyordu - sadece artık onun için hiçbir şey ifade etmeyen ölü bir aileye dair değil, bir sobanın nasıl çalıştığı gibi anılar da. Şüpheleniyordu, hayır, , kalbi her ne bekliyorsa, hayatının yeniden hareket etmeye başlaması için içinde hangi anahtarın dönmesi , o kaçak minibüste kaybettiği bir şey daha vardı. Neredeyse her sabah bunu düşünüyor, ne olacağını tahmin etmeye çalışıyordu.

Hayatında ve zihninde eksik olan, eksik olan, eksik olan şey.

Biri kapı zilini çalmış.

İnledi ve başını yeterince çevirerek yatağının kenarındaki LED çalar saate baktı. 6:31 , AM noktası yanıyordu. *Cidden mi?* O zaman o salak, yataktan kendi hızıyla sendeleyerek çıkarken bekleyebilirdi.

Yataktan sendeleyerek çıktı, tekrar çalan kapı zilini duymazdan gelerek banyoya girdi ve üzerini giyindi.

Merdivenleri tırmanarak indi, başka birinin onun yerine kapıyı açması gerektiğine dair sürekli dırdır eden duyguyu görmezden geldi. "Kim var orada?" diye seslendi kapalı kapıya; kapının bir gözetleme deliği vardı ama buğulanmıştı.

"Nancy Manson siz misiniz?" diye sordu İskoç aksanıyla konuşan bir kadın sesi.

"Evet," dedi temkinli bir şekilde.

" *Eunoe,*" diye konuştu İskoç ses ve Nancy şok içinde geriye sıçradı, kapıdan bir ışık parlaması geldi ve ona *çarptı* ve...

Nancy elini alnına götürerek sallandı. Işık parlamaları kapılardan geçip insanlara çarpıyordu, bu... bu... bu pek de şaşırtıcı değildi...

"Lütfen kapıyı açar mısınız?" dedi İskoç kadının sesi. "Savaş sona erdi ve anılarınız kısa süre içinde geri dönecek. Burada sizi görmek isteyen biri var."

Anılarım -

Nancy'nin kafası şimdiden tıkanmış, beyninden bir şeyler koparmak üzereymiş gibi hissediyordu ama uzanıp kapıyı çekerek açmayı başardı.

Karşısında siyah cübbesinden uzun sivri şapkasına kadar *(tamamen normal)* bir cadı gibi giyinmiş bir kadın duruyordu.

- Yanında kısa beyaz-sarı saçlı, yeşiliyle süslenmiş *(gayet normal)* koyu renk cüppeler giyen, çenesi düşmüş, gözleri kocaman açılmış ve gözyaşlarıyla dolmaya başlamış bir çocuk duruyordu.

Yeşil süslemeli cübbeler ve beyaz-sarı saçlar...

Hafızasında sıcak bir şeyler kıpırdandı. Son on yıldır aradığı şeyin şu anda tam önünde olabileceğini fark ettiğinde kalbinin boğazına doğru yükseldiğini hissetti. İçinde derinlerde bir yerde, kalbinin etrafındaki buzlar kırılıyor, uzun süredir durdurulmuş olan parçası bir kez daha hareket etmeye hazırlanıyordu.

Çocuk ona bakıyordu, ağzı sessizce çalışıyordu. Aklına gizemli

bir isim geldi, dudaklarına doğru yükseldi. "Lucius?" diye

fısıldadı.

---

*Bir sonraki güncelleme **13 Mart 2015** tarihinde saat **12PM Pasifik**'te (**7PM UTC**) yapılacaktır.*

Pratchett okumaya başlamak için iyi bir yer
Mort.

Korunacak bir şey: Severus Snape

Müdire'nin ofisinde kasvetli bir hava hakimdi. Minerva, Draco ve Narcissa/Nancy'yi St. Mungo'ya bıraktıktan sonra geri dönmüştü; orada Leydi Malfoy, on yıl boyunca bir Muggle olarak yaşamanın sağlığına zarar verip vermediğini anlamak için muayene ediliyordu; Harry de yine Müdire'nin ofisine gelmiş ve sonra... öncelikleri düşünememişti. Yapılacak o kadar çok şey, o kadar çok şey vardı ki, Müdire McGonagall bile nereden başlayacağını bilemiyordu, Harry de bilemiyordu. Şu anda Minerva tekrar tekrar parşömene bir şeyler yazıyor, sonra da el sallayarak siliyordu ve Harry netleşmek için gözlerini kapatmıştı. Olması gereken bir *sonraki* ilk şey var mıydı...

Dumbledore'a ait olan büyük meşe kapı çalındı ve Müdire tek bir sözle kapıyı açtı.

Müdire Hanım'ın ofisine giren adam yıpranmış görünüyordu, tekerlekli sandalyesini atmıştı ama yine de topallayarak yürüyordu. Sade ama temiz ve lekesiz siyah bir cübbe giymişti. Sol omzunda, içinde dört adet yeşil inci benzeri taş bulunan, gümüş telkari işlemeli, sağlam gri deriden bir sırt çantası asılıydı. Bir Muggle evinin barındırabilecek, tamamen büyülü bir sırt çantasına benziyordu.

Ona bir kez baktı ve Harry anladı.

Müdire McGonagall yeni masasının arkasında donmuş bir şekilde oturuyordu.

Severus Snape başını ona doğru eğdi.

"Bunun anlamı ne?" dedi Müdire, sesi... yüreği burkulmuş gibiydi, sanki bir bakışta Harry'nin anladığı gibi anlamıştı.

"Hogwarts'taki İksir Ustası görevimden istifa ediyorum," dedi adam basitçe. "Son ayın maaşını almak için kalmayacağım. Benden özellikle zarar gören öğrenciler varsa, parayı onların yararına kullanabilirsiniz."

O biliyor. Bu düşünce Harry'nin aklına geldi ve İksir Ustası'nın şu anda *ne* bildiğini kelimelerle ifade edemezdi; ancak Severus'un bunu bildiği açıktı.

"Severus..." Müdire McGonagall başladı. Sesi boş geliyordu. "Profesör Severus Snape, Muggle doğumlulara güvenle ders verebilecek İksir Ustaları ya da Slytherin Evi'ni düzen içinde tutabilecek kadar zeki Profesörler bulmanın ne kadar zor olduğunun farkında olmayabilirsiniz..."

Adam yine başını eğdi. "Sanırım bunu size söylememe gerek yok, Müdire Hanım, ama bir sonraki Slytherin Başkanı'nın bana hiç benzememesini mümkün olan en güçlü ifadelerle tavsiye ediyorum."

"Severus, sen sadece Albus'un sana yapmanı söylediği şeyi yaptın! Kalabilir ve farklı davranabilirdin!"

"Müdire Hanım," dedi Harry. Kendi sesi de boş gibiydi ve Harry buna şaşırdı, çünkü Severus Snape'i o kadar iyi tanımıyordu. "Eğer gitmek istiyorsa, bence gitmesine izin vermelisiniz."

Dumbledore onu kullanıyordu. Belki tam olarak Profesör Quirrell'in düşündüğü gibi değildi, belki de kehanetti.

Slytherin'i sabote etmekten çok daha fazlasıydı, ama Dumbledore onu hâlâ kullanıyordu. Severus'a uzun zaman önce söylenebilecek şeyler vardı, onu serbest bırakmak için. Dumbledore'un bunu neden riske atmadığı açıktı ama yine de Severus nazikçe kullanılmıyordu. Körlüğü ve kederi bile kullanılıyordu, İksir Ustası olarak yaptıklarının sonuçlarını kavrayamaması gibi...

"Sizi burada bulmak güzel, Bay Potter," dedi Severus. "Aramızda bitmemiş bir iş var."

Harry ne diyeceğini bilemedi, o yüzden sadece başını salladı.

Severus omzundaki gri sırt çantasıyla ikisinin önünde dururken konuşmakta biraz zorlanıyor gibiydi. Sonunda konuşmak için geldiği kelimeleri bulmuş gibiydi. "Annen. Lily. O -"

"Biliyorum," dedi Harry, boğazının kalınlığının arasından. "Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Lily iyi ve dürüst bir cadıydı, Bay Potter. Size söylediğim hiçbir sözden aksini düşünmenizi istemem."

" *Severus mu?* " dedi Minerva McGonagall, sanki kendi ayakkabısı tarafından ısırılmış gibi şok olmuş görünüyordu.

Eski İksir Ustası gözlerini Harry'den ayırmadı. "Lily'yle aramda birden fazla engel vardı, en önemlisi de evimin safkanlarının gözüne girmek için yaptığım tedbirsiz girişimlerdi. Eğer çamurlu bir arazide yaptığım bir hata her şeyi bitirmiş gibi konuştuysam, beni sevmemesi için sığlıktan başka bir nedeni yokmuş gibi davrandıysam, umarım kitaplarınız size aptalların neden böyle şeyler söyleyebileceğini de anlatmıştır."

"Öyle," dedi Harry. Severus Snape'in sol omzundaki ince gri sırt çantasına bakıyor, İksir Ustası'nın gözleriyle karşılaşamıyordu. "Yaptılar."

"Ancak," diye devam etti eski İksir Ustası, "korkarım babanız hakkında size daha önce söylediklerimden başka söyleyecek bir şeyim yok."

"Severus!"

Eski İksir Ustası'nın gözleri sadece Harry'yi görüyor gibiydi. "Kolumdaki Karanlık İşaret kalabalığın önünde anlattığın hikâyedeki kehanet de gerçekleşmedi. Karanlık Lord'un bir kalıntısı dışında hepsini nasıl yok ettin?"

Harry tereddüt etti. "Anılarının çoğunu yok ettim ve... onu mühürledim, sanırım büyücüler böyle diyor. Mühür kırılsa bile, kendisi olarak geri gelmeyecek."

Severus kısa bir süre kaşlarını çattı ve sonra omuz silkti. "Sanırım bu kabul edilebilir."

"Profesör Snape," dedi Harry, çünkü bu da artık onun sorumluluğundaydı, "Zümrüdüanka Yoldaşlığı size verdiği hizmetler için borçlu. Bunu hem maddi hem de sihirsel olarak ödeyebilecek durumdayım. Bir sonraki hayatına zengin bir pozisyonda ya da daha güzel saçlarla falan başlamak istersen diye."

"Benim gibi birine söylenecek tuhaf sözler," dedi eski İksir Ustası yumuşak bir ses tonuyla. "Karanlık Lord'a, Lily'nin aşkının benim olması karşılığında ona kehaneti satma niyetiyle gittim, bunu başarmak için ne kadar karanlık gerekiyorsa. Bu kolay kolay affedilecek bir şey değil.
Ve sonra, sonraki yıllarda İksir Ustası olduğumda... bunu siz de yaşadınız. Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na verdiğim hizmetin tüm günahlarımı telafi ettiğini mi düşünüyorsun?"

"İnsanlar her zaman kırılır," dedi Harry, ama sözcükler boğazında düğümlendi. "Her zaman hata yaparlar. En azından

onlara borcunuzu ödemeye çalıştınız."

"Belki de," dedi eski İksir Ustası. "Son görevim Taş'ı korumakta başarısız olmak ve yere serilmekti. Bunu yaptım ve hiç beklemediğim bir şekilde hayatta kaldım." Severus girdiği kapıya yaslanmış, ağırlığını sol bacağından alıyordu. "Senden af dilemek aklıma gelmezdi ama madem bu kadar özgürce teklif ediyorsun, teşekkür ederek kabul edeceğim. Bugünden itibaren daha az kaba davranmak istiyorum ve sanırım bunu en iyi baştan başlayarak yapabilirim."

Minerva McGonagall'ın burnunda ve yanaklarında gözyaşları parlıyordu, konuştuğunda sesi umutsuzdu. "Elbette Hogwarts'ta yeniden başlayabilirsin."

Severus başını salladı. "Çok fazla öğrenci beni kötü İksir Ustası olarak hatırlayacaktır. Hayır, Minerva. Yeni bir yere gideceğim, yeni bir isim alacağım ve sevecek yeni birini bulacağım."

"Severus Snape," dedi Harry, çünkü bunu söylemek onun sorumluluğuydu, "tüm vasiyetin yerine getirildi mi?"

"Lily'nin katili yok edildi," dedi adam. "Ben memnunum."

Müdire başını eğdi. "Kendine iyi bak Severus," diye fısıldadı.

"Sana son bir tavsiyem var," dedi Harry. "Eğer istersen."

"Ne oldu?" dedi Severus Snape.

"Geçmiş hakkında geviş getirmek depresyona katkıda bulunabilir. Geçmişini düşünmemen için sana izin veriyorum. Bunun senin geçmişin olduğunu düşünmemelisin.

Lily'ye karşı sorumluluğun, onun için suçluluk duyman ya da buna benzer bir şey. Sen sadece geleceğine ve tanıştığın yeni insanlara odaklan."

Severus tarafsız bir tavırla, "Bilgeliğinizi dikkate alacağım," dedi.

"Ayrıca, farklı bir marka saç şampuanı deneyin."

Severus'un yüzünde alaycı bir sırıtış belirdi ve Harry bunun ilk kez adamın gerçek gülümsemesi olabileceğini düşündü. "Geber Potter."

Harry güldü. Severus

güldü. Minerva hıçkıra

hıçkıra ağlıyordu.

Özgür adam başka bir şey söylemeden bir tutam Floo tozu alıp ofisin şöminesine attı ve kimsenin anlamadığı bir şeyler fısıldayarak yeşil alevin içine doğru yürüdü; ve bu Severus Snape'i son duyan kişi oldu.

Son bölüm 14 Mart 2015'te Pasifik saatiyle 09:00'da (UTC ile 16:00'da) yayınlanacaktır.

Okuduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Korunacak bir şey: Hermione Granger

Akşam oldu ve sabah oldu, son gün. 15 Haziran 1992.

Sabahın ilk ışıkları, güneş doğmadan önceki şafak öncesi, gökyüzünü zar zor aydınlatıyordu. Hogwarts'ın doğusunda, Güneş'in doğacağı yerde, grinin o en soluk tonu Quidditch tribünlerinin ötesindeki tepelik ufku zar zor görünür kılıyordu.

Harry'nin şimdi oturduğu taş teras platformu, aşağıdaki tepelerin ardındaki şafağı görebilecek kadar yüksek olacaktı; yeni ofisini tarif ederken bunu istemişti.

Harry şu anda bir minderin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, açıkta kalan ellerinin ve yüzünün üzerinde sabah öncesi serin esintiler dolaşıyordu. Ev elflerine General Kaos'taki eski ofisinden el yapımı, ışıltılı tahtını getirmelerini emretmişti... ve sonra elflere onu yerine koymalarını söylemişti, Harry'nin aklına dekorasyon zevkinin nereden geldiği ve Voldemort'un da bir zamanlar benzer bir tahtı olup olmadığı konusunda endişelenmeye başlamak gelmişti. Bu da başlı başına bir tartışma konusu değildi - Hogwarts'ın aşağısındaki toprakları seyretmek için ışıltılı bir tahtta oturmak Harry'nin ahlak felsefesine göre *etik dışı* bir şey değildi - ama Harry zaman ayırıp iyice düşünmesi gerektiğine karar vermişti. Bu arada, basit minderler yeterince iş görürdü.

Çatıya basit bir ahşap merdivenle bağlanan aşağıdaki odada Harry'nin Hogwarts'taki yeni ofisi vardı. Dört tarafı güneş ışığı alan pencerelerle çevrili geniş bir odaydı; şu anda dört sandalye dışında mobilyasızdı

ve bir masa. Harry, Müdire McGonagall'a ne aradığını söylemiş, Müdire McGonagall da Seçmen Şapka'yı takmış, sonra da Harry'ye onu olmak istediği yere götürecek bir dizi dönemeci anlatmıştı. Hogwarts'ta kalenin o kadar yüksek gereken kadar yüksek, dışarıdan bakan hiç kimsenin Harry'nin şu anda oturduğu yere karşılık gelen bir kale parçası görmeyeceği kadar yüksek. Bu, keskin nişancılara karşı alınmaması için hiçbir neden *olmayan* temel bir önlem gibi görünüyordu.

Öte yandan, Harry'nin şu anda gerçek anlamda nerede *olduğuna* dair hiçbir fikri yoktu. Eğer ofisi aşağıdaki topraklardan görülemiyorsa, o zaman Harry toprakları nasıl görüyordu, fotonlar manzaradan ona nasıl ulaşıyordu? Ufkun batı tarafında, şafak öncesi havada yıldızlar hâlâ pırıl pırıl parlıyordu. Bu fotonlar, hayal edilemeyecek kadar uzaktaki devasa plazma fırınlarından yayılan gerçek fotonlar mıydı? Yoksa Harry şimdi Hogwarts şatosunun düşsel bir görüntüsünün içinde mi oturuyordu? Yoksa bütün bunlar, başka bir açıklama olmaksızın, 'sadece sihir' miydi? Lazerleri aşağı ve yukarı doğru parlatmayı deneyebilmek için elektriğin sihir etrafında daha iyi çalışmasını sağlaması gerekiyordu.

Ve evet, Harry'nin artık Hogwarts'ta kendi ofisi vardı. Henüz resmi bir unvanı yoktu, ama Yaşayan Çocuk artık Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nun, yakında Felsefe Taşı'na ev sahipliği yapacak olan ve dünyanın gerçek anlamda yüksek eğitim veren tek büyücülük kurumunun gerçek bir demirbaşıydı. Tam olarak güvenlik altına alınmamıştı ama Profesör Vector ofisi ve çatısını dinlemelere karşı korumak için bazı ön Büyüler ve Rünler yerleştirmişti.

Harry ofisinin çatısının kenarındaki minderine oturmuş, ağaçları, gölleri ve çiçekli çimenleri seyrediyordu. Çok aşağıda, arabalar hareketsizce duruyordu, henüz

iskelet halindeki atlar. Küçük tekneler kıyıyı doldurmuş, zamanı geldiğinde küçük öğrencileri gölden geçirmeye hazırlanıyordu. Hogwarts Ekspresi gece boyunca gelmişti ve şimdi tren vagonları ve eski moda devasa motor güney gölünün diğer tarafında bekliyordu. Sabahki Ayrılış Ziyafeti'nden sonra öğrencileri evlerine götürmek için her şey hazırdı.

Harry gölün karşısına, bu kez eve dönerken binmeyeceği eski moda lokomotife baktı. Yine. Bu düşüncede garip bir hüzün ve endişe vardı, sanki Harry *kendi yaşındaki diğer* bağ kurma deneyimlerini şimdiden kaçırmaya başlamıştı - eğer Harry'*nin* önemli bir kısmı 1926'da doğmuşken bunu söyleyebilirseniz. Dün gece Ravenclaw ortak salonunda Harry'ye, diğer öğrencilerle arasındaki uçurumun, evet, daha da açıldığını hissettirmişti. Gerçi bu sadece Padma Patil ve Anthony Goldstein'ın heyecanla birbirlerine Dirilen Kız hakkında sordukları sorulardan, Ravenclaw'dan Ravenclaw'a havada uçuşan hızlı spekülasyonlardan kaynaklanmış olabilirdi.
Harry cevapları biliyordu, tüm cevapları biliyordu ama söyleyememişti.

Harry'nin bir yanı Hogwarts Ekspresi'ne binmeyi ve sonra Floo ile Hogwarts'a dönmeyi istiyordu. Ama Harry kompartımanı için beş öğrenci daha bulmayı ve sonraki sekiz saati Neville'den, Padma'dan, Dean'den, Tracey'den ya da Lavender'dan sır saklayarak geçirmeyi hayal ettiğinde... bu pek çekici bir olasılık gibi görünmüyordu. Harry, Diğer Çocuklarla Sosyalleşmek için bunu yapması gerektiğini hissediyordu, ama yapmak istemiyordu. Gelecek okul yılının başında, daha rahat konuşabileceği başka konular olduğunda herkesle tekrar buluşabilirdi.

Harry güneye, gölün karşısındaki devasa eski lokomotifine baktı ve hayatının geri kalanını düşündü.

Gelecek Hakkında.

Dumbledoreun mektubunda bahsettiği, cennetteki yıldızları parçalayacağına dair kehanet... kulağa iyimser geliyordu. Bu bölümün, doğru terbiyeyle yetişmiş herkes için açık bir yorumu vardı. İnsanlığın az ya da çok kazandığı bir geleceği anlatıyordu. Harry yıldızlara bakarken genellikle bunu düşünmezdi, ama gerçekten *yetişkin* bir bakış açısıyla, yıldızlar ne yazık ki alev almış ve dağıtılıp söndürülmesi gereken değerli hammadde yığınlarıydı. Eğer hammadde için devasa hidrojen-helyum rezervuarlarından yararlanıyorsanız, bu türünüzün başarıyla büyüdüğü anlamına geliyordu.

Tabii kehanet tamamen başka bir şeye işaret etmiyorsa. Dumbledore bir *kahinin* sözlerini yanlış yorumluyor olabilirdi... ama Harry'ye verdiği mesaj, sanki Harry'nin yakın gelecekte yıldızları parçalayacağına dair bir kehanet varmış gibi ifade edilmişti. Bu da potansiyel olarak daha endişe verici görünüyordu, ama doğru olduğu ya da kötü bir şey olduğu kesin değildi...

Harry içini çekti. Dün gece uyku onu almadan önceki uzun saatlerde Dumbledore'un son mesajının ne anlama geldiğini anlamaya başlamıştı.

1991-1992 Hogwarts okul yılındaki olaylara dönüp bakmak, Harry artık ne gördüğünü anladığına göre, tüyler ürpertici olmaktan başka bir şey değildi.

Bu sadece Harry'nin yakın dostu Lord Voldemort'a sık sık eşlik etmesi değildi. *Çoğunlukla* bu bile değildi.

Albus Dumbledore'un kaderin dar anahtar deliğinden geçirdiği dar bir Zaman çizgisinin, bir iğnenin deliğinden geçirilen kıldan ince bir olasılık ipliğinin .

Kehanetler Dumbledore'a Tom Riddle'ın zekâsının, büyüyünce Muggle bilimini öğrenecek olan bir büyücü bebeğin beynine kopyalanması talimatını vermişti. Kâhinlerin felakete yol açmayan bulabildikleri ilk ya da en iyi strateji buysa*, bu* Geleceğin olası şekli hakkında ne söylüyordu?

Harry şimdi geriye dönüp ettiği Bozulmaz Yemin'e bakabilir ve eğer o Yemin olmasaydı, dün Harry Uluslararası Gizlilik Statüsü'nü yıkmak istediğinde felaketin çoktan başlamış olabileceğini tahmin edebilirdi. Bu da Dumbledore'un okuduğu ve talimatlarına uyduğu pek çok kehanetin bir şekilde Harry ile Voldemort'un *tam olarak doğru* şekilde çarpışarak Voldemort'un Harry'yi Bozulmaz Yemin'i etmeye zorlamasını *sağladığını* kuvvetle düşündürüyordu.
Bozulmaz Yemin, Zaman'ın dar anahtar deliğinin bir parçasıydı ve Dünya halklarının hayatta kalmasını sağlayan imkânsız ön koşullardan biriydi.

Tek amacı herkesi Harry'nin şu anki *aptallığından* korumak olan bir Yemin.

Bu, başınıza gelen ve başka bir arabanın sizi santimetrelerle ıskaladığını hatırladığınız neredeyse bir trafik kazasının video kasetini izlemek gibiydi ve video, birisinin *aynı zamanda* devasa bir kamyonun bu neredeyse çarpışmayı kaçırmasına neden olmak için tam olarak doğru şekilde bir çakıl taşı attığını gösteriyordu ve eğer o çakıl taşını atmasalardı, o zaman siz ve otomobildeki tüm aileniz ve *tüm gezegeniniz*

kamyon çarpmış olacaktı, ki bu *da* metaforda sizin temsil ediyordu.

Harry *,* bir seviyede *biliyordu*, yoksa Yemin onu durdurmazdı*,* ama *yine* de neredeyse yanlış seçimi yapıp dünyayı yok edecekti. Harry şimdi geriye dönüp baktığında, evet, Yemin'i olmayan alternatif Harry, Muggle'lara mümkün olduğunca çabuk sihirli şifa veremeyeceğini söyleyen mantığı kabul etmekte zorlanabilirdi. Eğer alternatif Harry tehlikenin farkında olsaydı, *bunu* rasyonalize eder, sorunun etrafından dolaşmanın akıllıca bir yolunu bulmaya çalışır *ve bunu yapmak için birkaç yıl daha geç kalmayı* kabullenmeyi reddederdi ve böylece dünyanın sonu gelirdi. Harry'nin aldığı onca uyarıdan sonra bile, Bozulmaz Yemin olmasaydı yine de işe yaramazdı.

Bir iğnenin deliğinden geçirilen küçücük bir Zaman teli.

Harry bu ifşayla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bu, insanoğlunun üstesinden gelmek için duygularını evrimleştirdiği türden bir durum değildi. Harry'nin tek yapabildiği, felakete ne kadar yaklaştığına, eğer o Yemin birden fazla kez tetiklenirse felakete *tekrar* yaklaşabileceğine bakıp düşünmekti...

Düşün.

'Bunun bir daha olmasını istemiyorum' doğru bir düşünce gibi görünmüyordu . En başta dünyayı yok etmeyi hiç istememişti. Harry Dünya'nın sapient nüfusu hakkında koruyucu duygulardan yoksun değildi, bu koruyucu duygular bir bakıma *problemdi*. Harry'de eksik olan şey net bir görüş, zaten içten içe bildiği şeyleri bilinçli olarak kabul etmeye istekli olmaktı.

Harry'nin geçen yılı Savunma Profesörü'ne yakınlaşarak geçirmiş olması da zekâsı pek iyi şeyler söylemiyordu. Hatta aynı soruna işaret ediyor gibiydi. Harry'nin bildiği ya da bir düzeyde şüphelendiği, ama asla bilinçli dikkatine sunmadığı şeyler vardı. Bu yüzden de başarısız olmuş ve neredeyse ölüyordu.

Oyunumun seviyesini yükseltmeliyim.

Harry'nin aradığı düşünce buydu. Bundan daha iyisini yapmalı, bundan daha az aptal bir insan olmalıydı.

Ya oyunumun seviyesini yükseltmeliyim ya da başarısız olmalıyım.

Dumbledore Kehanet Salonu'ndaki kayıtları yok etmiş ve başka kayıt yapılmamasını sağlamıştı. Görünüşe göre Harry'nin bu kehanetlere bakmaması gerektiğini söyleyen bir kehanet vardı. Ve doğru olsun ya da olmasın, bir sonraki bariz düşünce, dünyayı kurtarmanın *kehanet talimatlarının erişemeyeceği* bir şey olduğuydu.
Kazanmak için kahinlerin mesajları için çok karmaşık ya da Kehanet'in bir şekilde göremediği planlar gerekirdi. Eğer Dumbledore'un dünyayı kendisinin kurtarmasının bir yolu olsaydı, kehanet muhtemelen Dumbledore'a bunu nasıl yapacağını söylerdi. Bunun yerine kehanetler Dumbledore'a belirli türden bir insanın var olması için gerekli önkoşulları nasıl yaratacağını söylemişti; belki de kehanetin doğrudan çözebileceğinden daha zor bir sorunu çözebilecek bir insan. Harry'nin kehanetin rehberliği olmadan düşünmesi için kendi başına bırakılmasının nedeni buydu. Harry'nin tek yaptığı kehanetlerden gelen gizemli emirleri takip etmek olsaydı, o zaman bu bilinmeyen görevi yerine getirebilecek bir kişi olarak olgunlaşamazdı.

Ve şu anda, Harry James Potter-Evans-Verres hala yürüyen bir felaketti.

Kırılmaz Yemin*, zaten uyarılmış* olmasına *rağmen* Dünya'yı kaçınılmaz bir yıkım rotasına sokmasını engellemek için. Bu*,* Voldemort'un neredeyse gezegeni ele geçirmesine yardım etmesinden sadece bir gün sonra*, kelimenin tam anlamıyla dün* gerçekleşmişti.

Harry'nin aklından Tolkien'den bir cümle geçip duruyordu; Frodo'nun Kıyamet Dağı'nda yüzüğü taktığı ve Sauron'un *birdenbire* ne kadar *aptal* olduğunu anladığı bölüm. 'Ve sonunda kendi aptallığının büyüklüğü çıktı', ya da nasıl gittiyse.

Harry'nin olması gereken kişi ile şu anda olduğu kişi arasında büyük bir uçurum vardı.

Ve Harry zamanın, hayat tecrübesinin ve ergenliğin bunu kendiliğinden halledeceğini düşünmüyordu, gerçi yardımcı olabilirlerdi. Gerçi Harry, on bir yaşındaki normal bir çocuk için normal bir yetişkin neyse, *bu* çocuk için de öyle olan bir yetişkine dönüşebilirse, belki *bu* Zaman'ın dar anahtar deliğinden geçmek için yeterli olabilirdi...

Bir şekilde büyümesi gerekiyordu ve bunu başarmak için önünde geleneksel bir yol yoktu.

O anda Harry'nin aklına Tolkien'den daha karanlık olan başka bir kurgu eseri geldi:

Ustalığa ancak öğrendiğiniz teknikleri uygulayarak, zorluklarla yüzleşerek ve onları kavrayarak, size öğretilen araçları sonuna kadar kullanarak ulaşabilirsiniz, ta ki onlar elinizde paramparça olana ve siz mutlak bir enkazın ortasında kalana kadar... Ben ustalar yaratamam. Nasıl usta yaratılacağını hiç bilmedim. O zaman git ve başarısız ol. Öyle bir şeye dönüştürüldün ki Sanatınızı yeniden yapmaya kararlı bir şekilde enkazdan çıkın. Ustalar yaratamam, ama eğer size öğretilmemiş olsaydı,

şansınız daha az olacaktır. Yüksek yol, Sanat sizi başarısızlığa uğratır gibi göründükten sonra başlar; ancak gerçekte Sanatınızı başarısızlığa uğratan sizsinizdir.

Harry *yanlış* yola sapmış değildi, akıl sağlığına giden yol bilimin dışında bir yerde yatmıyordu. Ama bilimsel makaleler okumak *yeterli olmamıştı.* İnsan beynindeki bilinen hatalarla ilgili tüm o bilişsel psikoloji makaleleri falan *yardımcı olmuştu* ama *yeterli* olmamıştı. Harry'nin fark etmeye başladığı, az önce yanlış yaptığın her şeyi daha sonra anlatabileceğin kullanışlı bir dile sahip olmak yerine, *işleri* gerçekten *doğru* yapmaya başlayacak kadar inanılmaz derecede mantıklı olmak gibi *şok* edici *derecede* yüksek standarda ulaşmayı başaramamıştı. Harry şimdi geriye dönüp bakabilir ve geçen yıl boyunca nerede yanlış yaptığını görmek için 'güdülenmiş biliş' gibi fikirleri uygulayabilirdi. Gelecekte daha aklı başında olmak söz konusu olduğunda bunun bir önemi vardı. Bu, neyi yanlış yaptığına dair hiçbir fikre sahip olmamaktan daha iyiydi. Ama bu henüz Zaman'ın dar anahtar deliğinden geçebilecek kişi, Dumbledore'*un* kahinler tarafından yaratma talimatı verdiği yetişkin formu olmak değildi.

Daha hızlı düşünmeliyim, daha hızlı büyümeliyim... Ne kadar yalnızım, ne kadar yalnız olacağım? Profesör Quirrell'in ilk savaşı sırasında Hermione'nin kaptanları olduğunu fark etmediğimde yaptığım hatayı mı yapıyorum? Dumbledore'un muhtemelen deli ya da şeytan olmadığını anladıktan sonra, Dumbledore'a kıyamet hissinden bahsetmediğimde yaptığım hatayı mı?

Muggle'ların bu tür şeyler için sınıfları olsaydı yardımı olurdu, ama yoktu. Belki Harry Daniel Kahneman'ı işe alabilir, sahte bir ölüm düzenleyebilir, onu Taş'la gençleştirebilir ve daha iyi eğitim yöntemleri bulması için görevlendirebilirdi...

Harry Mürver Asa'yı cüppesinden çıkardı, Dumbledore'un ona miras bıraktığı koyu gri tahtaya bir kez daha . Harry bu kez daha hızlı düşünmeye çalışmış, Görünmezlik Pelerini ve Diriltme Taşı'nın ima ettiği modeli tamamlamaya çalışmıştı. Görünmezlik Pelerini, giyen kişiyi gizleme gibi efsanevi bir güce ve Ruh Emiciler biçimindeki Ölüm'ün kendisinden saklanmasını sağlayan gizli bir güce sahipti. Diriltme Taşı, ölülerin bir görüntüsünü çağırma efsanevi gücüne sahipti ve daha sonra Voldemort, ruhunun özgürce hareket etmesini sağlamak için onu hortkuluk sistemine dahil etmişti. İkinci Ölümcül Cadılar Bayramı, Cadmus Peverell'in belki de etik değerlere sahip olması nedeniyle hiçbir zaman tamamlayamadığı gerçek ölümsüzlük sisteminin potansiyel bir bileşeniydi.

Bir de üçüncü Ölümcül Kutsama vardı, efsaneye göre büyücüden daha güçlü büyücüye geçen ve sahibini sıradan saldırılara karşı yenilmez kılan Antioch Peverell'in Mürver Asası; bilinen ve açık özelliği buydu...

Mürver Asa, dünyanın kendisinin Ölümünü engellemeye çalışan Dumbledore'a aitti.

Mürver Asa'nın her zaman galip gelene gitmesinin amacı, yaşayan en güçlü büyücüyü bulmak ve tüm türlerine yönelik herhangi bir tehdit olması durumunda onları daha da güçlendirmek olabilir; gizlice Ölüm'ü dünyaların yok edicisi olarak yenmek için bir araç olabilir.

Ama eğer Mürver Asa'nın içinde kilitli daha yüce bir güç varsa, Harry'ye bu tahmine dayanarak kendini göstermemişti. Harry Mürver Asa'yı kaldırıp onunla konuşmuş, kendisini Peverell'in soyundan gelen ve ailesinin görevini kabul eden biri olarak adlandırmıştı; Mürver Asa'ya dünyayı Ölüm'den kurtarmak için elinden geleni yapacağına dair söz vermiş ve

Dumbledore'un görevi. Ve Mürver Asa onun eline öncekinden daha güçlü bir yanıt vermemiş, hikâyede ileriye atlama girişimini reddetmişti. Belki de Mürver Asa'nın onu kabul etmesi için Harry'nin dünyaların Ölümüne karşı ilk gerçek darbesini vurması gerekiyordu; Ignotus Peverell'in varisi Ölüm'ün gölgesini çoktan yenmişti ve Cadmus Peverell'in varisi de kendi Ölüm Yadigarları sırlarını açığa çıkardığında bedeninin Ölümünden kurtulmuştu.

En azından Harry, efsanenin aksine, Mürver Asa'nın bir 'Thestral kılı' çekirdeği içermediğini tahmin başarmıştı. Harry Thestrallar'ı görmüştü; pürüzsüz derili, iskelet gibi atlardı, kafataslarına benzeyen başlarında yeleleri ya da kemikli kuyruklarında tutamları yoktu. Ama Mürver Asa'nın içinde gerçekten hangi çekirdeğin olduğunu Harry henüz bilmiyordu; ne de Mürver Asa'nın herhangi bir yerinde, Ölüm Yadigarları'nda bulunması gereken daire-üçgen-çizgiyi bulabilmişti.

"Harry Mürver Asa'ya, "Bana söyleyebileceğini sanmıyorum," diye mırıldandı.

Küre topuzlu asadan hiçbir cevap gelmedi; sadece onu kuşkuyla izleyen bir ihtişam ve güç duygusu vardı.

Harry içini çekti ve dünyanın en güçlü asasını okul cüppesinin içine geri koydu. Onu eninde sonunda ve umarım zamanında alacaktı.

Araştırma yapmasına yardım edecek biri olsaydı belki daha hızlı olabilirdi.

Harry belli bir düzeyde farkındaydı - hayır, *belli* bir *düzeyde* farkında olmayı bırakıp sadece farkında olmaya başlaması gerekiyordu - Harry açıkça ve bilinçli olarak farkındaydı

Gelecek hakkında düşünüp durmasının nedeni, Hermione Granger'ın yaklaşan gelişinden dikkatini uzaklaştırmaktı.
Bu sabah erkenden uyandığında St. Mungo'dan sağlam raporu alacak ve Profesör Flitwick'le birlikte Floo'yla Hogwarts'a dönecekti.
Bunun üzerine Profesör Flitwick'e hemen Harry Potter'la konuşması gerektiğini söyledi. Harry bu sabah uyandığında, Ravenclaw yatakhanesinde güneş çoktan doğmuştu, Harry'den kendisine bu konuda bir not gelmişti. Notu okumuş, sonra da Hermione Granger'ın geleceği şafak saatinin öncesine dönmüştü.

Aslında bana kızmayacak.

Ciddiyim. Hermione öyle biri değil. Belki yılın başında öyleydi ama artık buna kanmayacak kadar bilinçli.

Ne demek '...'? Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, iç ses, sadece söyle! Kendi düşünce süreçlerimizin daha fazla farkında olmaya çalışıyoruz, hatırladın mı?

Harry yeni ofisine açılan merdivenden gelen ayak seslerini duyduğunda gökyüzü tamamen mavi-gri renge bürünmüş, şafak sökmesine az kalmıştı.
Harry telaşla ayağa kalktı ve cüppesini fırçalamaya başladı; sonra ne yaptığını fark ederek gergin hareketlerini durdurdu. Voldemort'u daha yeni yenmişti, lanet olsun, bu kadar gergin olmamalıydı.

Genç cadının başı ve kestane rengi bukleleri açıklıkta belirdi ve etrafına baktı. Sonra daha yükseğe çıktı,

Merdiven basamaklarını neredeyse koşarak çıkıyordu, sanki sıradan bir kaldırımda yürüyormuş gibi, ama dikey olarak; Harry gözünü kırpıp kaçırabilirdi, tek ayakkabısının merdivenin en üst basamağına nasıl indiğini ve bir an sonra hafifçe çatıya nasıl sıçradığını.

Hermione. Harry'nin dudakları kelimenin etrafında dolaştı, ama ses çıkarmadı.

Harry'nin söylemek istediği bir şey vardı, ama aklından uçup gitmişti.

Çatıda, Hermione Granger konuşana kadar belki bir dakikanın dörtte biri geçmişti. Artık mavi kenarlı bir üniforma giyiyordu ve kendi hanesinin mavi-bronz çizgili kravatını takmıştı.

"Harry," dedi Hermione Granger, neredeyse Harry'nin gözlerini yaşartacak kadar tanıdık bir sesle, "sana bütün soruları sormadan önce, her ne yaptıysan bunun için sana çok teşekkür ederek başlamak istiyorum. Ciddiyim, gerçekten. Teşekkür ."

"Hermione," dedi Harry ve yutkundu. Harry'nin açılış cümlesi olarak kullanmayı hayal ettiği*, sana* sarılmama *izin verir misin* cümlesini söylemek imkânsız görünüyordu. " hoş geldin. Ben bazı gizlilik büyüleri hazırlarken bekle." Harry cüppesinin içinden Mürver Asa'yı çıkardı, kesesinden bir kitap çıkarıp bir kitap ayracına kadar açtı ve sonra dikkatle, "*Homenum Revelio*" ile birlikte, Harry'nin Mürver Asa'yı kullanırken zar zor yapabildiğini fark ettiği, yeni edindiği iki güvenlik büyüsünü daha telaffuz etti. Fazla bir şey değildi, ama Profesör Vector'e güvenmekten biraz daha iyi bir güvenlikti.

"Dumbledore'un asası sende," dedi Hermione. Sesi kısılmıştı ve çığ düşmüş gibi gürültülü çıkıyordu.

hala şafak havası. "Ve bunu dördüncü sınıf büyüleri yapmak için kullanabiliyorsun?"

Harry başını salladı ve bunu yaparken başka kimlerin onu gördüğüne daha dikkat etmesi gerektiğini aklına not etti. "Sana sarılmamın bir sakıncası var mı?"

Hermione hafifçe ona doğru ilerledi; hareketleri tuhaf bir şekilde hızlıydı, daha önce olduğundan daha zarifti. Hareketleri saf ve el değmemiş bir hava yayıyor gibiydi, Harry'ye Hermione'nin Voldemort'un sunağında uyurken ne kadar huzurlu göründüğünü hatırlattı -

Farkına varma Harry'ye bir ton tuğla gibi çarptı, ya da en azından bir kilogram tuğla.

Harry Hermione'ye sarıldı, onun ne kadar *canlı* göründüğünü hissediyordu. Ağlayacak gibi oldu ama bunu bastırdı, çünkü bunun sadece Hermione'nin aurasının onu etkilemesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmiyordu.

Hermione'nin onu saran kolları nazikti, sanki Hermione onun bedenini kullanılmış bir kürdan gibi ikiye ayırmamaya özen gösteriyormuş gibi son derece hafif bir baskı uyguluyordu.

Harry onu bıraktıktan sonra Hermione, "Evet," dedi. Genç yüzü hem çok ciddi, hem de saf ve masum görünüyordu. "Seherbazlara orada olduğunu ya da bütün Ölüm Yiyenler'i öldürenin Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen değil, Profesör Quirrell olduğunu söylemedim. Profesör Flitwick bana sadece bir damla Veritaserum vermelerine izin verdi, o yüzden söylememe gerek kalmadı. Onlara sadece hatırladığım son şeyin trol olduğunu söyledim."

"Ah," dedi Harry. Bir şekilde kendini Hermione'nin gözleri yerine burnuna bakarken bulmuştu. "Sence tam olarak ne oldu?"

"Şey," dedi Hermione Granger düşünceli bir şekilde, "bir trol tarafından yenildim, açıkçası bunu bir daha yapmamayı tercih ederim, sonra çok büyük bir *patlama* oldu ve bacaklarım geri geldi ve daha önce hiç görmediğim karanlık, mehtaplı bir ormandaki bir mezarlığın ortasında taş bir sunağın üzerinde yatıyordum, birinin kopmuş elleri boğazıma sarılmıştı. Gördüğünüz gibi, Mr.
Potter, kendimi bu kadar tuhaf, karanlık ve korkutucu bir durumun içinde bulmuşken, geçen sefer Tracey ile yaptığım hatayı yapmayacaktım. Sen olduğunu *hemen* anladım."

Harry başını salladı. "İyi karar."

"Adını söyledim ama cevap vermedin," dedi Hermione. "Doğruldum ve kanlı ellerden biri gömleğimin üzerinden aşağı kaydı, geride küçük et parçaları bıraktı. Yine de çığlık atmadım, etrafıma bakıp tüm kafaları ve cesetleri gördüğümde ve kokunun ne olduğunu anladığımda bile." Hermione durdu, derin bir nefes daha aldı. "Kafatası maskelerini gördüm ve ölen insanların Ölüm Yiyenler olduğunu anladım. Savunma Profesörü'nün seninle birlikte orada olduğunu ve hepsini öldürdüğünü hemen anladım ama Profesör Quirrell'ın cesedinin de orada olduğunu fark etmedim. Profesör Flitwick'in cesedi kontrol ettiğini gördüğümde bile o olduğunu fark etmemiştim. Ölüyken çok farklı görünüyordu." Hermione'nin sesi daha sessiz çıkmaya başladı. Harry'nin sık sık gördüğünü hatırlamadığı bir şekilde, bir şekilde alçakgönüllü görünüyordu. "David Monroe'nun beni geri getirmek için hayatını feda ettiğini söylediler, tıpkı annenin senin için kendini feda ettiği gibi, Karanlık Lord bana dokunmaya çalıştığında tekrar patlasın diye. Gerçeğin tamamının bu olmadığına eminim ama... Savunma Profesörümüz hakkında hiç düşünmemem gereken pek kötü şey düşündüm."

"Um," dedi Harry.

Hermione ciddiyetle başını salladı, ellerini tövbe edercesine önünde kavuşturmuştu. "Şu anda bana hakkın olan şeyleri söyleyemeyecek kadar nazik olduğunu biliyorum, o yüzden senin yerine ben söyleyeceğim, Harry. Profesör Quirrell konusunda haklıydın, bense hatalıydım. Bana öyle söylemiştin. David Monroe biraz Karanlık ve çokça Slytherin'di ve bunun kötü olmakla aynı şey olduğunu düşünmekle çocukça davrandım."

"Ah..." dedi Harry. Bunu söylemek çok zordu. "Aslında dünyanın geri kalanı bu kısmı bilmiyor, Müdire bile. Ama aslında onun kötü olduğu konusunda yüzde yüz on iki haklıydın ve ileride başvurmak üzere, 'Karanlık' ve 'kötü' teknik olarak aynı şey olmasa da, aralarında büyük bir istatistiksel korelasyon olduğunu hatırlayacağım."

"Ah," dedi Hermione ve tekrar sessizliğe gömüldü.

"Bana öyle söylediğini söylemiyorsun, değil mi?" dedi Harry. Hermione'nin zihnindeki modeli bağırıyordu: DEMİŞTİM! SÖYLEMEDİM Mİ, BAY POTTER? SİZE SÖYLEMEDİM Mİ? PROFESÖR QUIRRELL EEEEVIIIL, DEDİM, AMA *SEN BENİ DİNLEMEDİN!*

Gerçek Hermione sadece başını salladı. "Ona çok değer verdiğini biliyorum," dedi usulca. "Ne de olsa haklıydım. Profesör Quirrell'in kötü olduğu ortaya çıktıktan sonra muhtemelen çok acı çekeceğini ve sana söylemiştim demek için iyi bir zaman olmayacağını biliyordum. Yani, aylar önce bu kısmı düşünürken buna karar vermiştim."

Teşekkür , Bayan Granger. Harry onun bu kadarını söylemesinden memnundu, yoksa Hermione gibi hissetmezdi.

"Evet, Bay Potter," dedi Hermione Granger, parmaklarını uyluk hizasında cüppesine vurarak. "Medyum cadı kanımı aldıktan sonra acım hemen kesildi ve kolumdaki azıcık kanı temizlediğimde iğnenin beni nereye batırdığını bulamadım. Çok uğraşmadan yatağımdaki metalin bir kısmını büktüm ve henüz test etme şansım olmasa da, gerçekten *hızlı* koşabileceğimi hissediyorum. Tırnaklarım inci gibi beyaz ve parlak, onları boyadığımı hatırlamıyorum bile. Dişlerim de öyle görünüyor ki dişçi kızı olduğum için bu beni tedirgin ediyor. Nankör olduğumdan değil ama tam olarak ne yaptınız?"

"Hımm," dedi Harry. "Ve sanırım sen de neden bir saflık ve masumiyet havası yaydığını merak ediyorsundur?"

"Ben neyim?"

"O kısım benim fikrim değildi. Dürüst olmak gerekirse." Harry'nin sesi . "Lütfen beni öldürme."

Hermione Granger ellerini yüzüne doğru kaldırdı, gözleri şaşı bir şekilde parmaklarına bakıyordu. "Harry, diyorsun ki... Yani, masumiyet saçmam, hızlı ve zarif olmam ve dişlerimin inci gibi beyaz olması... tırnaklarımın yapıldığı şey *alicorn* mu?"

"Alicorn?"

"Tek boynuzlu at boynuzu için kullanılan bir terim, Bay Potter." Hermione Granger tırnaklarını kemirmeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyor gibiydi. "Yani, sanırım bir kızı ölümden geri getirirseniz, Daphne buna ne diyordu, Işıltılı Tek Boynuzlu At Prensesi mi oluyor?"

"Tam olarak öyle olmadı," dedi Harry, ama korkutucu derecede yakındı.

Hermione kaşlarını çatarak parmağını ağzından çıkardı. "Ben de ısıramıyorum. Bay Potter, el ve ayak tırnaklarımı kesmem artık imkânsız olduğuna göre adresini kullanmayı düşündünüz mü?"

"Weasley ikizlerinin işe yarayabilecek sihirli bir kılıcı var," diye gönüllü oldu Harry.

"Sanırım," dedi Hermione Granger kararlı bir sesle, "bütün bunların ardındaki hikâyeyi bilmek istiyorum, Bay Potter. Çünkü sizi ve Profesör Quirrell'ı tanıdığım kadarıyla, ortada bir tür *plan* vardı."

Harry derin bir nefes aldı. Sonra nefesini verdi. "Üzgünüm, bu... gizli bir bilgi. Okültizm çalışmış olsaydın sana söyleyebilirdim, ama... istiyor musun?"

"Okültizm çalışmak istiyor muyum?" Hermione hafifçe şaşırmış görünerek, "Bu en azından altıncı sınıfın işi, değil mi?" dedi. "Bu en azından altıncı sınıfa ait bir şey, değil mi?"

"Öğrendim," dedi Harry. "Alışılmadık bir destekle başladım, ama uzun vadede bunun gerçekten önemli olduğundan şüpheliyim. Yani, Muggle'ların genellikle kaç yaşında öğrendiğine bakmaksızın, çok çalışırsan kalkülüsü öğrenebileceğinden eminim. Asıl soru şu." Harry nefesini kontrol etmek zorunda kalıyordu. "Asıl soru, hâlâ bu tür şeyler yapmak istiyor musun?"

Hermione döndü ve doğuda gökyüzünün aydınlandığı yere baktı. "Yani," dedi sessizce, "bana bir kez korkunç bir ölüm kazandırdığı için hâlâ kahraman olmak istiyor muyum?"

Harry başını salladı, sonra Hermione ona dönmediği için "Evet" dedi, ama sözcük boğazında düğümlenmiş gibiydi.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Hermione. "Aslında son derece korkunç ve acı verici bir ölümdü."

"Hâlâ kahraman olmak istemen *ihtimaline karşı* bazı şeyler ayarladım. Sana danışacak zamanımın olmadığı bazı kısa fırsat pencereleri vardı, beni görmene izin veremezdim çünkü sana daha sonra Veritaserum verilmesini bekliyordum. Ama eğer hoşuna gitmezse, yaptığım şeylerin çoğunu geri alabilirim ve sen de geri kalanını görmezden gelebilirsin."

Hermione uzaktan başını salladı. "Herkesi benim şey olduğuma inandırmak gibi... Harry, gerçekten Kim Olduğunu Bilirsin'e bir şey yaptım mı?"

"Hayır, hepsi bendim, ama lütfen bunu kimseye söyleme. Bilesiniz diye söylüyorum, 1981'de Cadılar Bayramı gecesi Yaşayan Çocuk'un Voldemort'u yendiği iddia edilen zafer Dumbledore'un zaferiydi ve herkesin bunu benim yaptığımı düşünmesine izin verdi. Yani şimdi bir Karanlık Lord'u bir kez yendim ve bunun için bir kez övgü aldım. Sanırım sonunda her şey dengeleniyor."

Hermione doğuya doğru bakmaya devam etti. Bir süre sonra, "Bu konuda gerçekten rahat değilim," dedi. "Hiçbir şey yapmadığım halde insanların Karanlık Lord Voldemort'u yendiğimi düşünmesi... ah, bu senin de yaşadığın şey, değil mi?"

"Evet. Sana bunu yaşattığım için özür dilerim. Ben... şey, sanırım insanların zihninde senin için ayrı bir kimlik yaratmaya çalışıyordum. Sadece tek bir fırsat vardı ve her şey biraz *aceleye* geldi ... Belki de bunu yapmamam gerektiğini sonradan fark ettim, ama artık çok geçti." Harry boğazını temizledi. "Yine de, insanların Dirilen Kız hakkında düşündüklerine gerçekten değecek bir şey yapmak istediğini hissediyorsan, ne yapabileceğine dair bir fikrim olabilir. İstersen çok yakında."

Hermione Granger ona *bakıyordu.*

"Ama yapmak *zorunda değilsin*!" Harry aceleyle konuştu. "Bütün bunları görmezden gelebilir ve Ravenclaw'daki en iyi öğrenci olabilirsin! Eğer tercihin buysa."

"Benim üzerimde ters psikoloji mi uygulamaya çalışıyorsunuz Bay Potter?"

"Hayır! !" Harry derin bir nefes aldı. "Hayatına senin yerine karar vermemeye *çalışıyorum*. Dün, seni neyin beklediğini gördüğümü - ama sonra bu yılın ne kadar büyük bir bölümünü tam bir aptal olarak geçirdiğimi hatırladım. Dumbledore'un bana söylediği bazı şeyleri düşündüm. Bunu söylemenin gerçekten bana düşmediğini fark ettim. Hayatınla ilgili istediğin her şeyi yapabileceğini ve her şeyden önce seçimin sana ait olması gerektiğini. Belki bundan sonra bir kahraman olmak istemiyorsun, belki de büyük bir sihir araştırmacısı olmak istiyorsun çünkü Hermione Granger başından beri gerçekte buydu, şu anda tırnaklarının neyden yapıldığını boş ver. Ya da Hogwarts yerine Amerika'daki Salem Cadılar Enstitüsü'ne gidebilirsin. Yalan söyleyip bunu istediğimi söylemeyeceğim, ama bu gerçekten sana bağlı." Harry ufka döndü ve sanki Hogwarts'ın ötesindeki tüm dünyayı işaret etmek istercesine elini genişçe salladı. "Buradan her *yere* gidebilirsin. Hayatınla ilgili *her şeyi* yapabilirsin. Eğer altmış yaşında zengin bir deniz adamı olmak istiyorsan, bunu gerçekleştirebilirim. Ben ciddiyim."

Hermione yavaşça başını salladı. "Bunu tam olarak nasıl yapacağını merak ediyorum ama istediğim şey benim *için* bir şeyler yapılması değil."

Harry içini çekti. "Anlıyorum. Um..." Harry duraksadı. "Sanırım... eğer bilmenize yardımcı olacaksa... benim durumumda, işler benim için *çok fazla* ayarlanıyordu . Çoğunlukla Dumbledore tarafından,

Gerçi Profesör Quirrell da öyle. Belki de hayatta kendi yolunuzu çizme gücünün kendisi kazanmanız gereken bir şeydir."

"Kulağa çok akıllıca geliyor," dedi Hermione. "Bir gün kendi işimi kurabilmem için ailemin üniversiteye gitmem için para ödemesi gibi. Profesör Quirrell'in beni Işıltılı Tekboynuz Prensesi olarak hayata döndürmesi ve senin herkese Karanlık Lord Voldemort'u öldürdüğümü söylemen de bunun gibi bir şey, gerçekten."

"Özür dilerim," dedi Harry. "Farklı bir şekilde yapmam gerektiğini biliyorum ama... Plan yapmak için fazla zamanım yoktu, çok yorgundum ve doğru düzgün düşünemiyordum -"

"Minnettarım, Harry," dedi Hermione, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Kendine bile çok acımasız davranıyorsun. Lütfen sana iğneleyici sözler söylediğimde bunu o kadar ciddiye alma. Ölümden geri dönen ve sonra da hangi süper güçlere sahip olduğu ve alicorn tırnaklarının inci beyazının yanlış tonu olduğu konusunda şikayet etmeye başlayan türden bir kız olmak istemiyorum." Hermione dönmüş, yine gözlerini doğuya dikmişti. "Ama Bay Potter... eğer korkunç bir şekilde ölmenin hayattaki seçimlerimi gözden geçirmem için yeterli olmadığına karar verirsem... bunu henüz söylemiyorum... ne olacak?"

Harry kararlı bir tavırla, "Hayatındaki seçimlerinde seni desteklemek için elimden geleni yapıyorum," dedi. "Her ne olursa olsun."

"Sanırım benim için çoktan bir görev ayarladın. Tekrar yaralanma ihtimalimin olmadığı güzel ve güvenli bir görev."

Harry gözlerini ovuşturdu, kendini yorgun hissediyordu. Sanki kafasının içinde Albus Dumbledore'un sesini duyuyor gibiydi. *Affet beni, Hermione Granger...* "Özür dilerim, Hermione. Eğer bu yola girersen sana Dumbledore'luk yapmam ve bazı şeyleri anlatmamam gerekecek. Seni manipüle edeceğim.

kısa bir süre için. Şu anda yapabileceğin bir şey olduğuna inanıyorum, gerçek bir şey, insanların Dirilen Kız hakkında düşündüklerine değecek bir şey... hatta bir kaderin bile olabilir... ama sonuçta bu sadece bir tahmin, ben Dumbledore'dan çok daha az şey biliyorum. Geri aldığın hayatını riske atmaya hazır mısın?"

Hermione dönüp ona baktı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "*Hayatımı riske mi atayım?* "

Harry başını sallamadı, çünkü bu düpedüz yalan söylemek olurdu. "Bunu yapmaya istekli misin?" Harry bunun yerine, "Bunu yapmaya hazır mısın?" dedi. "Senin kaderin olabileceğini düşündüğüm görev - ve hayır, belirli bir kehanet bilmiyorum, bu sadece bir tahmin - gerçek anlamda Cehennem'e iniş gibi şeyler içeriyor."

"Düşündüm de..." Hermione söyledi. Sesi kararsızdı. "Bundan sonra senin ve Profesör McGonagall'ın... bilirsin işte... bir daha en ufak tehlikeli bir şey yapmama izin vermeyeceğinizden emindim."

Harry hiçbir şey söylemedi, aldığı sahte ilişki kredisi yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Aslında Hermione onu muazzam bir doğrulukla modelliyordu ve eğer Hermione'nin bir hortkuluğu olmasaydı, Harry bunu denemeden önce Venüs gezegeninin yüzeyi kesirli Kelvin sıcaklıklarına düşmüş olurdu.

Hermione, "Sıfırdan yüze kadar bir ölçekte, burada cehenneme *ne kadar* gerçek bir inişten bahsediyoruz?" dedi. Kız şimdi biraz endişeli görünüyordu.

Harry Azkaban'ı hatırlayarak zihinsel olarak terazisini ayarladı. "Belki seksen yedi diyebilirim?"

"Bu*, yaşlandığımda* yapmam gereken bir şeye benziyor*,* Harry. Kahraman olmakla

tam bir deli."

Harry başını salladı. "Riskin pek değişeceğini sanmıyorum," dedi Harry, bunun gerçekte ne kadar risk olduğu sorusunu bir kenara bırakarak, "ve eğer biri bunu yaparsa, daha erken yapılması daha iyi olacak türden bir şey."

"Ve annemle babamın oy hakkı yok," dedi Hermione. "Yoksa var mı?"

Harry omuz silkti. "İkimiz de nasıl oy vereceklerini biliyoruz, istersen bunu hesaba katabilirsin. Dr. ve Dr. Granger'a senin hayatta olduğunu henüz söylememelerini söyledim. Sen görevden döndükten sonra , eğer kabul edersen. Bu ailenizin sinirleri için biraz daha nazik görünüyor, bir şeyler hakkında endişelenmek yerine sadece hoş bir sürprizle karşılaşacaklar."

"Ne kadar ," dedi Hermione. "Onların duygularıyla bu kadar ilgilenmen çok hoş. Bunu birkaç dakika düşünebilir , lütfen?"

Harry kendi minderinin karşısına koyduğu minderi işaret etti ve Hermione akıcı bir zarafetle oraya geçip otururak şatonun kenarından dışarı baktı, hâlâ her yere huzur yayılıyordu. Bu konuda gerçekten şeyler yapmaları gerekiyordu, belki de birine para verip Saflık Karşıtı İksir icat ettirmeleri gerekiyordu.

"Görevin ne olduğunu bilmeden karar vermek zorunda mıyım?" Hermione sordu.

" artık," dedi Harry, Azkaban'a gitmeden önceki benzer bir konuşmayı düşünerek. "Bu, eğer yaparsan özgürce seçmen gereken türden bir şey. Yani bu gerçek bir görev gerekliliği. Eğer hâlâ kahraman olmak istediğini söylersen, görevden sonra sana anlatırım - sonra

Yemek yemek, insanlarla konuşmak ve biraz iyileşmek için biraz zamanınız oldu - ve o zaman yapmak istediğiniz bir şey olup olmadığına karar . Ve dışarı çıkmadan *önce* ölümden dönmenin normal büyücülerin imkansız olduğunu düşündüğü büyüyü yapmana izin verip vermediğini önceden test edeceğiz."

Hermione başını salladı ve tekrar sessizliğe gömüldü.

Hermione tekrar konuştuğunda gökyüzü daha da aydınlanmıştı.

"Korkuyorum," dedi Hermione, neredeyse fısıltıyla. "Tekrar ölmekten ya da *sadece* bundan değil. Korkarım yeterince iyi olamayacağım. Bir trolü yenme şansım vardı ama onun yerine öldüm -"

"O Voldemort tarafından silah olarak güçlendirilmiş bir troldü, ayrıca tüm sihirli eşyalarınızı sabote etti, haberiniz olsun."

"Ben öldüm. Ve sen de trolü öldürdün, bir şekilde, sanırım o kısmı hatırlıyorum, seni yavaşlatmadı bile." Hermione ağlamıyordu, gözyaşları yanaklarından süzülmüyordu, sadece Güneş'in doğacağı gökyüzüne bakıyordu. "Ve sonra beni ölümden pırıl pırıl bir Tekboynuz Prensesi olarak geri getirdin. Bunu yapamayacağımı *biliyorum*. Korkarım insanlar benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, bunu *asla* yapamayacağım."

"Sanırım bu durum yolculuğunuzun başladığı yer -" Harry durakladı. "Affedersiniz, kararınızı etkilemeye çalışmamalıyım."

Hermione hâlâ aşağıdaki tepelere bakarak, "Hayır," fısıldadı. Sesini yükseltti. "Hayır, Harry, bunu duymak istiyorum."

"Tamam. Sanırım *buradan başlamalısın.* Şimdiye kadar olan her şey... seni benimle aynı yere yerleştiriyor.

Eylül ayında, kendimi önce sadece bir dahi çocuk olarak gördüğümde başladı ve sonra yaşamam gereken yeni bir şey buldum. Eğer kendini benimle ve benim," *Tom Riddle'dan kopyalanan yetişkin bilişsel kalıplarımla* karşılaştırmasaydın*,* "karanlık tarafımla... o zaman okuldaki zorbalarla savaşmak için kendi şirketini kuran ve Voldemort'un saldırısı altında akıl sağlığını koruyan Ravenclaw'ın en parlak yıldızı olurdun, hem de sadece on iki yaşındayken. , Dumbledore*'un* ilk yılında aldığından daha iyi notlar almışsın." *Savunma notunu bir kenara bırakıyorum, çünkü o sadece Voldemort'un Voldemort olmasıydı.* "Artık bazı güçlere ve ulaşman gereken bir üne sahipsin ve dünya sana bazı zor görevler vermek üzere. Senin için her şey burada *başlıyor*, tıpkı benim için başladığı gibi. Kendini küçümseme." Ve sonra Harry ağzını sertçe kapattı, çünkü *Hermione'*yi *ikna etmeye çalışıyordu* ve bu doğru değildi. En azından Hermione'bütün bunlara rağmen bir kahraman olamayacaksa, bunu tam olarak kimin yapacağını düşündüğünü sorduğu kısımdan önce durmayı başarmıştı.

"Biliyor musun," dedi Hermione ufka doğru, hâlâ Harry'ye bakmadan, "bir keresinde Profesör Quirrell'la kahraman olmak hakkında buna benzer bir konuşma yapmıştım. O diğer tarafı tutuyordu tabii. Ama onun dışında, bu sanki benimle tartıştığı zamana benziyor, nedense."

Harry dudaklarını kapalı tuttu. İnsanların kendi kararlarını vermelerine izin vermek zordu, çünkü bu *yanlış* kararlar alabilecekleri anlamına geliyordu, ama yine de yapılması gerekiyordu.

Hermione dikkatle konuştu, Hogwarts üniformasının mavi püsküllleri siyah cüppesinin üzerinde daha parlak görünüyordu, etraflarındaki gökyüzü aydınlanmıştı; batıda artık yıldız yoktu. "Profesör Quirrell bana bir zamanlar kahraman olduğunu söyledi. Ama insanlar ona yeterince yardım etmiyormuş, o da pes edip daha iyi bir şeyler yapmak için gitmiş.

İlginç. Profesör Quirrell'e bunu yapmasının doğru olmadığını söyledim - aslında söylediğim şey 'bu korkunç' idi. Profesör Quirrell, evet, belki berbat bir insandı, ama o zaman hiç kahraman olmaya çalışmayan diğer tüm insanlar ne olacak? Onlar ondan daha mı kötüydü? Ben de ne diyeceğimi bilemedim. Yani, sadece Gryffindor tarzı kahramanların iyi insanlar olduğunu söylemek yanlış - gerçi Profesör Quirrell'in bakış açısına göre sadece büyük hırsları olan insanların nefes almaya hakkı varmış gibi görünüyordu. Ve ben buna inanmadım. Ama kahraman olmayı bırakmak, onun yaptığı gibi çekip gitmek de yanlış görünüyordu. Bu yüzden orada öylece durup aptal aptal baktım. Ama şimdi ona o zamanlar ne söylemem gerektiğini biliyorum."

Harry nefes alışını kontrol etti.

Hermione minderinden kalktı ve Harry'ye döndü. "Kahraman olmaya çalışmaktan bıktım," dedi Hermione Granger, etrafındaki doğu göğü aydınlanırken. "Bu düşünce tarzını hiç benimsememeliydim. Sadece ellerinden geleni yapan insanlar var, her şeyi. Bir de yapabileceklerini yapmaya çalışmayan insanlar ve evet, o insanlar bir şeyleri yanlış yapıyor. Bir daha asla kahraman olmaya çalışmayacağım. gelse kahramanca *düşünmeyeceğim*. Ama elimden gelenin daha azını da yapmayacağım - ya da çok daha azını değil, yani, ben sadece insanım." Harry Mona Lisa'da neyin gizemli olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı, ama Hermione'nin o anki kederli/neşeli gülümsemesinin fotoğrafını çekebilseydi, anlamadan saatlerce bakabileceğini ve Dumbledore'un bir bakışta okuyabileceğini hissediyordu. "Dersimi almayacağım. O kadar aptal olacağım. Elimden gelenin çoğunu ya da en azından *bir* kısmını yapmaya çalışmaya devam edeceğim - ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Hayatımı tekrar riske atmak anlamına gelse bile, riske değdiği ve olmamak şartıyla,

bilirsin, *aslında* aptal. Cevabım bu." Hermione derin bir nefes aldı, yüzü kararlıydı. "Peki, yapabileceğim bir şey var mı?"

Harry'nin boğazı düğümlendi. Elini kesesine attı, konuşamadığı için C-L-O-A-K diye imzaladı ve Görünmezlik Pelerini'nin dolgun dökülüşünü çıkarıp Hermione'ye son kez sundu. Harry kelimeleri boğazından zorla çıkarmak zorunda kaldı. Harry neredeyse fısıltıyla, "Bu Gerçek Görünmezlik Pelerini," dedi, "Ignotus Peverell'den varisleri Potterlar'a geçen Ölümcül Kutsama. Ve şimdi de sana -"

"Harry!" dedi Hermione. Elleri göğsüne doğru havalandı, sanki kendini saldıran hediyeden koruyacakmış gibi. "Bunu yapmak zorunda değilsin!"

"Bunu yapmak zorundayım. Yolun kahraman olmamı sağlayan kısmını terk ettim, maceraya atılarak kendimi riske atamam, asla. Ve sen... ." Harry Pelerin'i tutmayan elini kaldırdı ve gözlerini sildi. "Sanırım bu senin için yapıldı. Olacağın kişi için." *İnsanların zihinlerine düşen ve geleceğe dair umutlarını tüketen umutsuzluk gölgesi şeklindeki Ölüm'le savaşmak için bir silah; Ruh Emici'lerden çok daha farklı şekillerde onunla savaşacaksın...* "Pelerinimi ödünç vermiyorum, Hermione Jean Granger'a veriyorum. Onu sonsuza dek iyi koru."

Hermione yavaşça uzandı ve ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünerek Pelerin'i tuttu. "Teşekkür ," diye fısıldadı. "Sanırım... kahramanlık kavramıyla işim bitmiş olsa da... Sanırım seninle tanıştığım günden beri hep , benim gizemli yaşlı büyücüm."

"Ve bence," dedi Harry, kendi boğazı yarı kapalı, "şimdi bu düşünce tarzını inkar etsen bile, bence sen

Hikâyenin en başından itibaren kahraman olmak her zaman kaderinde vardır." *Hermione Granger kime dönüşmeli, Zaman'ın dar anahtar deliğinden geçmek için büyüdüğünde hangi yetişkin formunu almalı? Bunun cevabını ben de bilmiyorum, kendi yetişkin halimi hayal edebildiğimden daha fazla. Ama onun önündeki birkaç adım benimkinden daha net görünüyor...*

Harry Pelerini ve Pelerin Harry'nin elinden onunkine geçti.
.

"Şarkı söylüyor," dedi Hermione. "Bana şarkı söylüyor." Elini kaldırdı ve kendi gözlerini sildi. "Bunu yaptığına inanamıyorum, Harry."

Harry'nin diğer eli kesesinden çıktı, şimdi ucunda kapalı bir altın kabuk sallanan uzun bir altın zincir taşıyordu. "Ve bu da senin kişisel zaman makinen."

Dünya gezegeninin yörüngesinde biraz daha döndüğü bir duraklama oldu.

"Ne?" dedi Hermione.

"Zaman Döndürücü diyorlar ona. Hogwarts'ın bazı öğrencilere verdiği bir stok var, ben de yılın başında uyku bozukluğumu tedavi etmek için bir tane almıştım. Kullanıcının altı adet birer saatlik artışlarla zamanda geriye gitmesini sağlıyor, ben de bunu ders çalışmak için günde fazladan altı saat kazanmak için kullandım. Ve İksir dersinden kaybolmak için falan. Merak etmeyin, bir Zaman Döndürücü tarihi değiştiremez ya da evreni yok eden paradokslar yaratamaz."

"Bir *zaman makinesi* kullanarak günde altı saat fazladan çalışarak derslerde bana ayak uyduruyordun." Hermione Granger anlaşılmaz bir nedenden ötürü bu kavramı anlamakta zorlanıyor gibiydi.

Harry yüzünü şaşkın bir ifadeye büründürdü. "Bunda tuhaf bir şey mi var?"

Hermione uzandı ve altın kolyeyi aldı. "Sanırım *büyücü standartlarına göre değil,*" dedi. Nedense sesi oldukça keskin çıkmıştı. Zinciri boynuna geçirdi ve kum saatini gömleğinin içine yerleştirdi. "Yine de sana ayak uydurma konusunda kendimi daha iyi hissediyorum, bunun için teşekkür ederim."

Harry boğazını temizledi. "Ayrıca, Voldemort Monroe Hanesi'ni yok ettiğinden ve herkesin inandığı kadarıyla sen Voldemort'u öldürerek onların intikamını aldığından, Amelia Bones'un Wizengamot'tan geriye kalanlar aracılığıyla Granger'ın artık Britanya'nın Soylu Hanesi olduğunu söyleyen bir yasa tasarısı hazırlamasını sağladım."

"Affedersiniz?" dedi Hermione.

"Bu aynı zamanda seni bir Soylu Ev'in tek evladı yapıyor, yani yasal çoğunluğu elde etmek için Olağan Büyücülük Seviyelerini geçmen gerekiyor, ki bunu da yaz sonunda yapmamızı , böylece önce çalışmak için biraz zamanımız olacak. Eğer senin için de uygunsa tabii."

Hermione Granger, daha az organik bir cihazda motor arızasına işaret edebilecek tür tiz ses çıkarıyordu. "*O.W.L.S için çalışmak için iki ayım mı var?"*

"Hermione, bu on beş yaşındakilerin çoğunun geçebileceği şekilde tasarlanmış bir sınav. *Sıradan* on beş yaşındakiler. Doğru büyüleri öğrenirsek düşük bir üçüncü sınıf güç seviyesiyle geçer not alabiliriz ve çoğunluğumuz için ihtiyacımız olan tek şey bu. Yine de her zamanki Üstün Başarılarınız yerine Kabul Edilebilir puanlar almayı kabullenmeniz gerekecek."

Hermione Granger'dan gelen tiz sesler giderek yükseldi.

"İşte asanı geri al." Harry onu kesesinden aldı. "Ve mokeskin kesen, sen öldüğünde orada olan her şeyi geri koyduklarından emin oldum." Harry o keseyi cüppesinin normal bir cebinden çıkardı, çünkü her iki cihaz da tüm güvenlik önlemlerine uyularak üretildiği sürece zararsız varsayılan bir şeyi *bir tutma torbasının* içine koymak konusunda isteksizdi.

Hermione önce asasını, sonra da kesesini geri aldı, parmakları biraz titrek olsa da hareketleri bir şekilde zarif görünmeyi başarıyordu.

"Bakalım, başka neler varmış... Potter Hanesi'ne ettiğin yeminde sadece 'ölene kadar' hizmet etmen gerektiği yazıyordu, yani artık özgür ve temizsin. Ve ölümünden hemen sonra Malfoylara Draco'nun cinayet teşebbüsüyle ilgili tüm suçlamalardan masum olduğunu açıklattım."

"Tekrar teşekkür ederim Harry," dedi Hermione Granger. "Çok naziksin, sanırım onlar da öyle." Parmaklarını kestane rengi buklelerinde tekrar tekrar gezdiriyordu, sanki saçlarını düzenleyerek hayatına yeniden akıl sağlığı kazandırabilirmiş gibi.

"Son , Granger Hanesi için Gringotts'ta bir kasa inşa etme sürecini goblinlere başlattırdım," dedi Harry. "Bu işe hiç para yatırmadım, çünkü bu bekleyip önce sana sorabileceğim bir şeydi. Ama eğer belirli türden yanlışları düzelten bir süper kahraman olacaksanız, insanların sizi üst sosyal tabakanın bir parçası olarak görmeleri ve avukat tutabilecek paranız olduğunu bilmeleri çok yardımcı olacaktır. Bu işe istediğim kadar altın yatırabilirim.

Voldemort Nicholas Flamel'i öldürdükten sonra Felsefe Taşı benim elime geçti."

Hermione tiz bir sesle, "Bayılacakmışım gibi hissediyorum," dedi, "ama süper güçlerim yüzünden bayılamıyorum ve *neden* yine onlara sahibim ki?"

"Eğer sizin için de uygunsa, Okklumans dersleriniz Çarşamba günü Bay Bester ile başlayacak, sizinle günde bir kez çalışabilir. O zamana kadar, bir Legilimens gözünüzün içine baktı diye güçlerinizin gerçek kaynağının bilinmemesinin daha iyi olacağını düşünüyorum. Demek istediğim, tabii ki normal bir büyülü açıklama var, doğaüstü bir şey yok, ama insanlar kendi cehaletlerine tapma eğilimindedir ve bence, eğer gizemli kalırsanız, Dirilen Kız daha etkili olacaktır. Bay Bester'ı uzak tutup Veritaserum'u yendikten sonra sana tüm geçmişi anlatacağım, söz veriyorum, kimseye söyleyemeyeceğin tüm sırlar da dahil."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Hermione Granger. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"Yine de size hikayenin daha tehlikeli kısımlarını anlatmadan önce dünyayı yok edebilecek hiçbir şey yapmayacağınıza dair Bozulmaz Yemin etmeniz gerekecek. Yani sana başka türlü söyleyemem çünkü ben de Bozulmaz Yemin ettim. Sorun olur mu?"

"Elbette," dedi Hermione. "Neden sorun olmasın ki? Zaten dünyayı yok etmek istemezdim."

"Tekrar oturman gerekiyor mu?" Harry, Hermione'nin sanki konuşulanlara ritim tutuyormuş gibi hafifçe sallanmasından tedirgin olmuştu.

Hermione Granger birkaç derin nefes aldı. "Hayır, gayet iyiyim," dedi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Bu kadardı. Bitirdim, en azından şimdilik." Harry durakladı. "Bir şeyleri kendin için yapmak istediğini anlıyorum, sadece senin için yapılmasını değil. Sadece... sen daha ciddi bir kahraman olacaksın ve benim için tek mantıklı seçenek sana elimden gelen tüm avantajları sağlamak -"

"Bunu gayet iyi anlıyorum," dedi Hermione. "Artık gerçekten bir dövüşü kaybettiğime ve öldüğüme göre. Eskiden anlamazdım ama şimdi ." Bir esinti Hermione'nin kestane rengi saçlarını karıştırıp cüppesini hareketlendirdi ve Hermione bir elini kaldırıp dikkatle yumruk haline getirirken şafak havasında daha da huzurlu görünmesini sağladı. "Eğer bunu , *doğru şekilde* yapacağım. Ne kadar sert yumruk atabildiğimi ve ne kadar yükseğe zıplayabildiğimi ölçmeli ve tırnaklarımın gerçek bir tek boynuzlu at boynuzu gibi Lethifold'ları öldürüp öldüremeyeceğini test etmenin güvenli bir yolunu bulmalıyız ve bana çarpmasına izin veremeyeceğim büyülerden kaçmak için hızımı kullanma alıştırması yapmalıyım ve... ve belki de Susan Bones'a öğreten kişiden Seherbaz eğitimi almamı ayarlayabilirsin gibi geliyor." Hermione yine gülümsüyordu, gözlerinde Dumbledore'u saatlerce şaşırtacak tuhaf bir ışık vardı ve Harry bunu hemen anladı, ama endişelenmeden değil. "Ah!
Ve Muggle silahları taşımaya başlamak istiyorum, belki de kimse bende olduğunu bilmesin diye gizlemeliyim. Trolle savaşırken yangın bombalarını düşünmüştüm ama kurallara uymayı umursamayı bıraktıktan sonra bile onları yeterince hızlı Şekillendiremeyeceğimi biliyordum."

"İçimden bir ses," dedi Harry, Profesör McGonagall'ın İskoç aksanını elinden geldiğince taklit ederek, "bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini söylüyor."

"Oh, bunun için çok, çok, ÇOK geç Bay Potter. Bana bir bazuka getirebilir misin? Roketatar yani, sakız değil? Genç bir kızdan *bunu* beklemeyeceklerine eminim, özellikle de masumiyet ve saflık havası yayıyorsam."

"," dedi Harry sakince, "*şimdi* beni korkutmaya başlıyorsun."

Hermione sol ayakkabısının ucunda dengede durmayı denediği yerde durakladı, kolu bir yöne uzanıyor, sağ bacağı ise bir balet gibi diğer yöne . "Öyle ? Düşünüyordum da, bir Bakanlık ekibinin yapamayacağı neyi yapabileceğimi . Onların hareket kabiliyeti için süpürgeleri ve benim yapabileceğimden daha sert vuran büyüleri var." Bacağını zarifçe aşağı indirdi. "Yani, artık kimin izlediği konusunda endişelenmeden birkaç şey göre, süper güçlere sahip olmayı *gerçekten* çok sevdiğimi düşünmeye başlıyorum. Ama hâlâ Profesör Flitwick'in bir dövüşü nasıl kazanabileceğimi anlamıyorum, tabii bir Kara Büyücü'yü gafil avlamam söz konusu değilse."

Diğer insanların almaması gereken riskleri alabilir ve sizi neyin öldürdüğünü bilerek tekrar deneyebilirsiniz. Yeni büyüler deneyebilirsin, hem de kimsenin ölmeden deneyemeyeceği kadar çok. Ama Harry henüz bunların hiçbirini söyleyemedi, onun yerine, "Bence sadece şu anda ne yapabileceğini değil, geleceği de düşünmende bir sakınca yok," dedi.

Hermione havaya zıpladı, inerken topuklarını üç kez birbirine vurdu ve mükemmel bir pozla parmak uçlarında yere indi. "Ama hemen yapabileceğim bir şey olduğunu söylemiştin. Yoksa sadece test mi ediyordun?"

" *O* kısım özel bir durum," dedi Harry, şafak havasının serinliğini teninde hissederek. Süper-Hermione'ye Çile'sinin, yeni keşfettiği tüm fiziksel gücünün işe yaramayacağı koşullar altında, kelimenin tam anlamıyla en kötü kâbusuyla yüzleşmesini içereceğini söylemek için giderek daha fazla sabırsızlanıyordu.

Hermione başını salladı, sonra doğuya baktı. Hemen çatının kenarına gidip oturdu, ayakları çatının çıkıntısından sarkıyordu. Harry de Hermione'nin yanına gidip oturdu, bağdaş kurmuş, çatının kenarından biraz daha geride oturuyordu.

Uzakta, Hogwarts'ın doğusundaki tepelerin üzerinde parlak bir kızıllık yükseliyordu.

Güneşin doğuşunu izlemek Harry'yi bir şekilde daha iyi hissettirdi. Güneş gökyüzünde olduğu sürece her şey bir şekilde yolundaydı, tıpkı Güneş'i henüz yok etmemiş olması gibi.

"Yani," dedi Hermione. Sesi biraz yükseldi. "Gelecekten söz etmişken, Harry. St. Mungo'da beklerken pek çok şeyi düşünecek zamanım oldu ve... belki aptallığıma ama hâlâ cevabını bilmek istediğim bir soru var. Birlikte konuştuğumuz son şeyi hatırlıyor musun?
Yani daha önce?"

"Ne?" Harry boş boş konuştu.

"Ah..." Hermione söyledi. "Senin için iki ay önceydi... Sanırım hatırlamıyorsun o zaman."

Ve Harry hatırladı.

"Panik yapma!" Hermione, Harry'nin boğazından bir tür boğuk, yarı boğuk bir hırıltı gelirken, dedi. "Söz veriyorum, ne dersen de, gözyaşlarına boğulup kaçmayacağım ve

Yine bir trol tarafından yenildim! Benim için iki günden daha kısa bir süre olduğunu biliyorum ama sanırım ölmek, eskiden endişelendiğim pek çok şeyi yaşadıklarımın yanında çok daha önemsiz hale getirdi!"

"Ah," dedi Harry, kendi sesi artık tiz çıkıyordu. "Bu büyük bir travmanın iyi bir kullanımı sanırım?"

"Sadece, bak, hâlâ merak ediyorum Harry, çünkü son konuşmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmedi ve konuşmamızı bitiremedik ki bu da duygularımın kontrolünü kaybedip bir trol tarafından yenildiğim için tamamen benim hatamdı ve bunu bir daha kesinlikle yapmayacağım. Bir kıza her yanlış şey söylediğinde bunun olmayacağına dair sana güvence vermem gerektiğini düşünüyordum." Hermione kıpırdanıyor, oturduğu yerde bir o yana bir bu yana, hafifçe öne arkaya eğiliyordu. "Ama, şey, aşık çoğu insan bile senin benim için yaptıklarının yüzde birini bile yapmaz. Bu yüzden Bay Harry James Potter-Evans-Verres, eğer bu aşk değilse, sizin için tam olarak ne olduğumu bilmek istiyorum. Hiç söylemedin."

Harry yükselen paniğini kontrol ederek, "Bu iyi bir soru," dedi. "Bunu düşünmemin bir sakıncası var mı?"

Yavaş yavaş, tepelerin ardındaki parlak dairenin daha büyük bir kısmı görünür hale geldi.

"Hermione," dedi Harry Güneş ufkun yarısına geldiğinde, "benim gizemli karanlık tarafımı açıklamak için herhangi bir hipotez icat ettin mi hiç?"

Hermione bacaklarını çatının kenarına hafifçe vurarak, "Sadece bariz olanı," dedi. "Düşündüm de, belki de Kim-Olduğunu-Bilirsin hemen yanında öldüğünde, bir hayaleti oluşturan büyü patlamasını yaymış ve bir kısmı

zemin yerine beynine kazındı. Ama bu bana zaman doğru gelmedi, sanki aslında *doğru* olmayan zekice bir açıklamaydı ve eğer Sen-Kimi-Bilirsin o gece gerçekten ölmediyse daha da anlamsızlaşıyor."

"Yeterince iyi," dedi Harry. "Şimdilik bu senaryoyu hayal edelim." İçindeki rasyonalist geriye dönüp baktı ve bunun gibi hipotezler hakkında düşünmemeyi nasıl başardığını düşünerek *yine* yüzünü buruşturdu. Doğru değildi ama mantıklıydı ve Harry hiçbir zaman bu kadar somut bir nedensel model düşünmemişti, sadece belli belirsiz bir bağlantıdan şüphelenmişti.

Hermione başını salladı. "Muhtemelen bunu zaten biliyorsundur, ama emin olmak için söyleyeyim dedim: Sen Voldemort değilsin, Harry."

"Biliyorum. Sen de benim için bunu ifade ediyorsun." Harry bir nefes aldı, bunu yüksek sesle söylemenin hâlâ acı verici olduğunu fark etti. "Voldemort... o mutlu bir insan değildi. Hayatında tek bir gün bile mutlu oldu mu bilmiyorum." *Patronus Büyüsü'nü asla yapamazdı.* "Bilişsel kalıplarının beni geçirmemesinin bir nedeni de , karanlık tarafım olmak için iyi bir yer gibi hissettirmedi, olumlu bir şekilde pekiştirilmedi. Seninle arkadaş olmak, hayatımın Voldemort'unki gibi olmak zorunda anlamına geliyor. Hogwarts'tan önce de oldukça , gerçi o zamanlar bunun farkında değildim, yani... evet. Seni ölümden döndürmek için benim yaşımdaki ortalama bir çocuktan biraz daha çaresiz . Yine de kararımın tamamen normatif bir ahlaki muhakeme olduğunu ve diğer insanların arkadaşlarını daha az önemsiyorsa, bu onların sorunu, benim değil."

Hermione usulca, "Anlıyorum," dedi. Tereddüt etti. "Harry, yanlış anlama ama konuda yüzde yüz rahat değilim. Bu benim için büyük bir sorumluluk.

ve bunu tek bir kişiye yüklemenizin sağlıklı olduğunu düşünmüyorum."

Harry başını salladı. "Biliyorum. Ama anlatmak istediğim başka şeyler de var. Voldemort'u yok edeceğime dair bir kehanet vardı -"

"Bir *kehanet mi?* Senin hakkında bir *kehanet* mi vardı? Ciddi misin, Harry?"

"Evet, biliyorum. Her neyse, bir kısmı şöyle diyordu: 'Ve Karanlık Lord onu kendine eşit olarak işaretleyecek, ama Karanlık Lord'un bilmediği bir güce sahip olacak. Sence bu ne anlama geliyor?"

"Hmmm," dedi Hermione. Parmakları düşünceli bir şekilde çatının taşına vurdu. "Senin gizemli karanlık tarafın, Kim-Olduğunu-Bilirsin'in seni kendine eşit kılan işareti. Onun bilmediği güç... bilimsel yöntemdi, değil mi?"

Harry başını salladı. "Başta ben de öyle düşünmüştüm - Muggle bilimi ya da rasyonalite yöntemleri olacağını. Ama..." Harry nefes verdi. Güneş artık tepelerin üzerinden tamamen yükselmişti. Bunu söylemek utanç vericiydi, ama yine de söyleyecekti. "Kehaneti ilk duyan Profesör Snape - evet, bu da olan bir şey - Profesör Snape bunun sadece bilim olabileceğini düşünmediğini, 'Karanlık Lord'un bilmediği güç'ün Voldemort'a bundan daha yabancı bir şey olması gerektiğini söyledi. Bunu rasyonalite açısından düşünsem bile, Voldemort'un gerçekte nasıl biri olduğu ortaya çıkıyor," *neden Profesör Quirrell*, *neden,* bu düşünce Harry'nin kalbine hâlâ hastalık saplıyordu, "benim bilim makalelerini okusaydı, rasyonalite yöntemlerini de öğrenebilirdi.
Belki son bir şey hariç..." Harry derin bir nefes aldı. "Her şeyin sonunda, Voldemort'la son hesaplaşmam sırasında, annemle babamı ve beni

Azkaban'a. Ona anlatacak ilginç sırlar bulamazsam, her sır başına bir kişi kurtulacaktı. Ama herkesi kurtarmaya yetecek kadar sır bulamayacağımı biliyordum. Ve herkesi kurtarmak için hiçbir yol kalmadığını gördüğüm anda... işte o zaman gerçekten düşünmeye başladım. Belki de hayatımda ilk kez düşünmeye başladım. Benden daha yaşlı ve daha zeki olmasına rağmen Voldemort'tan daha hızlı düşündüm, çünkü... çünkü *düşünmek için* bir *nedenim* vardı. Voldemort'un ölümsüz olma dürtüsü vardı, ölmemeyi şiddetle tercih ediyordu, ama bu olumlu bir arzu değildi, *korkuydu* ve Voldemort bu korku yüzünden hatalar yaptı. Bence Voldemort'un güç... benim koruyacak bir şeyim olmasıydı."

"Ah, Harry," dedi Hermione nazikçe. Tereddüt etti. "Senin için ben bu muyum yani? Koruduğun şey mi?"

"Hayır, yani sana bunu söylememin tek nedeni Voldemort'un *seni* Azkaban'a koymakla tehdit etmemesi. Tüm dünyayı ele geçirseydi bile sana bir şey olmazdı. Zaten sana zarar vermeyeceğine dair bağlayıcı bir söz vermişti, sebeplerden dolayı. Bu yüzden en büyük kriz anımda, derinlere inip Voldemort'un bilmediği gücü bulduğumda, bunu senin dışındaki herkesi korumak için yaptım."

Hermione bunu , yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Neden, Harry," dedi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey."

"Bir değil."

"Hayır, gerçekten yardımı oluyor," dedi Hermione. "Yani, her şeyi çok daha az sapıkça yapıyor."

"Biliyorum, değil mi?"

İkisi de artık daha rahatlamış görünerek başlarını salladılar ve birlikte güneşin doğuşunu izlediler.

"Düşünüyordum da," dedi Harry, kendi sesi de yumuşayarak, "alternatif Harry Potter'ı, Voldemort aileme saldırmasaydı olabileceğim kişiyi." *Eğer Tom Riddle kendini bana kopyalamaya çalışmasaydı.* "Diğer Harry Potter o kadar zeki olmazdı sanırım. Annesi bir Muggle doğumlu olsa bile, muhtemelen Muggle bilimi üzerine fazla çalışmazdı. Ama diğer Harry Potter'ın... James Potter ve Lily Evans'tan miras aldığı sıcaklık kapasitesi olurdu, diğer insanları önemser ve arkadaşlarını kurtarmaya çalışırdı, bunun doğru olacağını biliyorum, çünkü bu Lord Voldemort'un asla yapmadığı bir şey, görüyorsunuz..." Harry'nin gözleri yaşardı. "Öyleyse o kısım kalıntı olmalı."

Güneş artık ufkun çok üzerindeydi, altın rengi ışık her ikisini de aydınlatıyor ve çatıdaki platformun diğer tarafına uzun gölgeler düşürüyordu.

"Bence sen bu halinle gayet iyisin," dedi Hermione. "Yani, diğer Harry Potter iyi bir çocuk olabilirdi belki, ama onun yerine tüm düşünme işini benim yapmam gerekecekmiş gibi geliyor."

"Kalıtıma bakarsak, alter-Harry de ailesi gibi Gryffindor'da olurdu ve ikiniz arkadaş olamazdınız. Gerçi James Potter ve Lily Evans zamanında Hogwarts'ın Müdür Oğlu ve Müdür Kızı'ydı, yani *o kadar* da kötü olmazdı."

"Bunu hayal edebiliyorum," dedi Hermione. "Harry James Potter, Gryffindor'a seçilmiş, Quidditch oyuncusu olmaya hevesli -"

"Hayır. Sadece hayır."

"Tarih, Hermione Jean Granger'ın yardımcısı olarak hatırlanır, onun için başını belaya sokması için Bay Potter'ı gönderir ve sonra kütüphaneden kitap okuyarak ve inanılmaz hafızasını kullanarak gizemi çözerdi."

"Bu alternatif evrenden gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Belki de Ron Weasley ile en iyi arkadaş olurdu, *en zeki* Gryffindor'daki çocukla Savunma dersinde benim ordumda yan yana savaşırlardı ve daha sonra ödevlerinde birbirlerine yardım ederlerdi -"

"Tamam, yeter, bu benibaşladı."

"Özür dilerim," dedi Hermione, ama hâlâ kendi kendine gülümsüyor, özel bir hayale dalmış gibi görünüyordu.

Harry kuru bir sesle, "Özür kabul edildi,"

dedi. Güneş gökyüzünde biraz daha

yükseldi.

Bir süre sonra Hermione konuştu. "Sence ileride birbirimize aşık olur muyuz?"

"Senden daha iyi bilmiyorum Hermione. Ama neden bu konuda olmak zorunda? Cidden, neden hep bununla ilgili olmak zorunda? Belki büyüdüğümüzde aşık oluruz, belki de olmayız. Belki aşık kalacağız, belki de kalmayacağız." Harry başını hafifçe çevirdi, güneş yanağını ve güneş kremi sürmemişti. "Nasıl giderse gitsin, hayatlarımızı bir kalıba sokmaya çalışmamalıyız. Bence insanlar bu tür şeyleri bir kalıba *sokmaya* çalıştıklarında, sonunda mutsuz oluyorlar."

"Zorlama kalıplar yok mu?" Hermione öyle dedi. Gözleri muzip bir ifadeye bürünmüştü. "Bu, *kural yok* demenin daha karmaşık bir yolu gibi geliyor. Sanırım bu daha çok

bana bu yılın başında olduğundan daha makul geliyor. Eğer Işıldayan Tek Boynuzlu At Prensesi ve kendi zaman makinem olacaksa, kurallardan da vazgeçebilirim sanırım."

"Kuralların her zaman kötü olduğunu söylemiyorum, özellikle de Quidditch gibi körü körüne taklit edilmek yerine insanlara gerçekten uyduklarında. Ama 'kahraman' modelini reddedip sadece yapabileceği şeyleri yapan sen değil miydin?"

"Sanırım öyle." Hermione başını tekrar çevirip Hogwarts'ın aşağısındaki araziye baktı, çünkü Güneş artık bakılamayacak kadar parlaktı - gerçi, diye düşündü Harry, Hermione'nin retinaları artık her zaman iyileşirdi, ışığa doğrudan bakmak onun için güvenliydi. "Kaderimde hep kahraman olmak olduğunu düşündüğünü söylemiştin, Harry. Düşündüm de, tamamen yanıldığından şüpheleniyorum. Eğer kaderimizde bu olsaydı, her şey çok daha kolay olurdu. Sadece yapabileceğin şeyleri *yapmak* - bunu gerçekleştirmek zorundasın, bunu tekrar tekrar seçmek zorundasın."

Harry, "Bu senin kaderinde yazılı bir kahraman olmanla çelişmeyebilir," dedi, özgür iradeyle ilgili uyumlulukçu teorileri ve yerine getirmek için bakmaması gereken kehanetleri düşünerek. "Ama bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Bunu seçmek zorundasın," diye tekrarladı Hermione. Kendini ellerinin üzerinde yukarı itti, sonra geriye doğru çatıya fırladı ve yumuşak bir hareketle ayağa kalktı. "Tıpkı benim bunu yapmayı seçtiğim gibi."

"Öpüşmek yok!" Harry ayağa fırlayıp kaçmaya hazırlanırken, Dirilen Kız'ın çok ama çok daha hızlı olacağını fark etti.

"Sizi bir daha öpmeye çalışmayacağım, Bay Potter. Siz bana sorana kadar, tabii . Ama içimde kabaran sıcak duygular var ve bir *şey* yapmazsam patlayacakmışım gibi hissediyorum, gerçi şimdi aklıma kızların erkeklere minnettarlıklarını ifade etmek için onları öpmekten başka bir yol bilmemelerinin sağlıksız olduğu geliyor." Hermione asasını çıkardı ve Wizengamot'un önünde Potter Hanesi'ne sadakat yemini ederken kullandığı pozisyonda çaprazlama uzattı.

"," dedi Harry. "*Geçen* sefer seni o yeminden kurtarmak için nelerin gerektiğinin farkında mısın -"

"Hemen sonuca varma, sen. Evinize tekrar sadakat yemini edecek değildim. Eğer benim gizemli genç büyücüm olacaksan, mantıklı olacağıma güvenmeye başlamalısın. Şimdi lütfen asanı uzat."

Harry yavaşça Mürver Asa'yı çıkarıp Hermione'nin on üç çeyrek santimlik asma ağacıyla çaprazladı ve yanlış şeyi seçtiğine dair son bir endişeyi de bastırdı. "En azından 'ölüm beni alana kadar' gibi bir şey söylemesen olmaz mı, çünkü Felsefe Taşı'nın artık bende olduğunu söylemiş miydim? Ya da 'dünyanın sonu ve büyüsü' hakkında bir şey? Bu gibi ifadeler karşısında eskisinden çok daha gerginim."

Kare taş kiremitlerle döşenmiş bir çatının üzerinde, parlak sabah güneşi, her ikisi de mavi saçaklı siyah cüppeler giymiş, çapraz asalar üzerinde birbirine bakan, artık gerçekten çocuk olmayan iki kişinin üzerine vuruyor. Biri karmakarışık kestane rengi buklelerin altında kahverengi gözlere sahip ve sadece sihirden kaynaklanmayan bir güç ve güzellik aurası yayıyor; diğerinin gözlüklerin altında yeşil gözleri ve yakın zamanda iltihaplanmış bir yara izinin üzerinde dağınık siyah saçları var. Aşağıda, kimsenin yer seviyesinden gördüğünü hatırlamadığı taş bir kule aşağıya doğru uzanıyor.

Hogwarts kalesinin geniş tabanı. Çok altlarında yeşil tepeler ve göl görünüyor. Uzakta, kırmızı-siyah büyük bir vagon hattı ve bu yükseklikten küçücük görünen bir motor, ne Muggle ne de tamamen büyülü bir tren.
Gökyüzü neredeyse bulutsuz, ancak nem parçacıklarının güneş ışığını yansıttığı turuncu-beyaz renk tonları var. Hafif bir esinti şafağın keskin serinliğini ve sabahın rutubetini taşıyor; ancak devasa, alev alev yanan altın küre şimdi ufkun üzerinde yükseliyor ve akkor halindeki ışığı dokunduğu her şeyi ısıtıyor.

"Belki bundan sonra daha az gergin olursun," diyor kahraman esrarengiz büyücüsüne. Hikâyenin tamamını bilmediğini biliyor, ancak elinde tuttuğu gerçeğin bir parçası, güneşin yüzünü ısıttığı gibi içini ısıtan güneş ışığı gibi parlıyor. "Şimdi bunu seçiyorum."

Hayatım ve büyüm üzerine Harry Potter'a dostluk yemini

ediyorum, Ona yardım etmek ve ona güvenmek için,

Onun yanında durmak ve bazen onun

gidemediği yerlere gitmek için,

Ölüm beni gerçekten alacağı güne kadar, tabii alırsa,

Ve eğer dünya ya da büyüsü sona ererse, bununla birlikte başa çıkacağız.

Bu, Harry Potter ve Akılcılık Yöntemleri'nin sonu.

Kendim devamını yazmayacağım; söylemek söyledim ve bitti.

Dilerseniz, bu evrende kendiniz yazmak için benim coşkulu iznime sahipsiniz.

***Lütfen hpmor nokta com** adresindeki **bildirim e-posta listesine abone olun**, eğer ayrı bir ortaya çıktığında (en azından **aylarca** değil) veya bir gün yazabileceğim veya yazamayacağım yan hikayeleri görmek **ve bir sonraki büyük çalışmama başladığımda haberdar olmak** istiyorsanız*
Kurgu.

*Önümüzdeki bir ya da iki hafta içinde, proje tamamlandığına göre bazı düşüncelerimi yayınlayabilir ve bazı sorular üzerine Tanrı'nın Görüşü'nü **hpmor dot com slash notes** adresinde paylaşabilirim.*

Dünyanın bazı Wrap Partileri çoktan başladı. Geçen seferden bu yana birkaç tane daha eklendi. Lütfen şehrinizde bir tane olup olmadığını görmek için Yazarın Notlarında belirtilen sayfayı kontrol edin ve eğer yoksa, zaman yerel bir Pi Günü kutlamasını deneyebilirsiniz.

Bu kitabı sizin için yazdığım için mutluyum ve

okuduğunuz için de onur duyuyorum.

Birçoğunuz kendinizi benim dostum ilan ettiniz ve bu

bilgi sımsıcak bir şekilde parlıyor.

Uzun yaşamanızı ve başarılı olmanızı

diliyorum - EXPECTO PATRONUM!